

Độc
quyển
tại
Trung
yue

Sản
xuất bởi
Đại
Thần
Hỗ

Chuyển
thể
từ
tiểu
thuyết
cùng
tên
của
Li
Đa
O

Hà ngộ tác họa cốt

Diễn Kế Nội Vẽ Phúc Tô
tập học dung chính thảo mẫu
: : : : :

Lạt Khổng Thiên Nhạc Momo Thi
Tứ Bản Học Hoa Đào Quang
Thêm the Khuôn
Thêm DR

Giác
Đoàn
Tứ

Chương 6 Ép hôn

Mục lục

- [Chương 1: Mở Quan Tài Hoạ Cốt](#)
- [Chương 2: Thân Thể Xui Xẻo](#)
- [Chương 3: Thi Thể Vô Danh](#)
- [Chương 4: Chết Oan Chết Uống?](#)
- [Chương 5: Một Người, Một Đền, Một Hộp Đàn Hương](#)
- [Chương 6: Sài Lang Bức Hôn](#)
- [Chương 7: Động Vật Linh Trường Thượng Đẳng](#)
- [Chương 8: Trò Hề Vô Nghĩa](#)
- [Chương 9: Dọa Nát Lá Gan](#)
- [Chương 10: Một Chén Trà Nhỏ](#)
- [Chương 11: Hai Vụ Án Mạng, Tra Vụ Nào?](#)
- [Chương 12: Mở Nắp Quan Tài](#)
- [Chương 13: Thời Gian Tử Vong?](#)
- [Chương 14: Mi Độc](#)
- [Chương 15: Tiên Sinh Thích Nữ Tử Khuê Phòng?](#)
- [Chương 16: Vương Gia Chanh Chua](#)
- [Chương 17: Thụ? Thú?](#)
- [Chương 18: Bốn Vương Không Kén Ăn](#)
- [Chương 19: Hung Thủ Có Khả Năng Không Phải Một Người](#)
- [Chương 20: Đây Là Bệnh](#)
- [Chương 21: Hai Đóa Hoa Dâu](#)
- [Chương 22: Lão Quán Gia Tướng Mạo Xấu Xí](#)
- [Chương 23: Da Mặt Dày](#)
- [Chương 24: Phá Án \(Nhất\)](#)
- [Chương 25: Phá Án \(Nhị\)](#)
- [Chương 26: Phá Án \(Tam\)](#)
- [Chương 27: Nghĩa Trang Không Gặp Không Về](#)
- [Chương 28: Vệ Phủ Cầu Hôn](#)
- [Chương 29: Ném Vào Ao Nuôi Cá](#)

Chương 30: Một Con Mèo Dễ Thương
Chương 31: Người Đã Tới Chậm
Chương 32: Mùi Thịt Lợn Viên
Chương 33: Nấu Canh Xương Sườn
Chương 34+72 Cổ Thi Thể
Chương 35: Bốn Vương Không Có Việc Gì
Chương 36: Nô Tính Tác Quái
Chương 37: Không Còn Liên Quan
Chương 38: Người Có Muốn Tự Cứu Mình Hay Không?
Chương 39: Hai Lượng
Chương 40: Tiểu Tử Ngốc Đưa Khăn Tay
Chương 41: Đậu Hủ Nào
Chương 42: Cầu Người Lăn
Chương 43: Kỳ Vân Thư Cáo Trạng
Chương 44: Sao Người Không Thử Đoán?
Chương 45: Chân Tướng Trời Lên Mặt Nước
Chương 46: Nữ Nhi Của Ai?
Chương 47: Bốn Vương Bị Thương
Chương 48: Lâm Kinh Án
Chương 49: Hồn Độn Đầy Đất
Chương 50: Gia Pháp?
Chương 51: Có Phải Khiến Người Đau Hay Không?
Chương 52: Bằng Hữu?
Chương 53: Âm Dương Thi
Chương 54: Nghiệm Cốt
Chương 55: Công Nàng Về Nhà
Chương 56: Kỳ Bù
Chương 57: Đốt Đi
Chương 58: Ai Mời Tôn Phật Này Đến?
Chương 59: Xem Như Kỳ Vật
Chương 60: Nơi Này Gọi Là Phòng Nghiệm Thi
Chương 61: Vệ Dịch Thông Minh Sao?

Chương 62: Hung Thủ Là Ai?

Chương 63: Giang Phu Nhân

Chương 64: Tranh Chấp Hải Cốt

Chương 65: Bốn Vương Chi Tin Kỳ Tiên Sinh

Chương 66: Thiêu

Chương 67: Cá Chiên

Chương 68: Lấy Đầu Hai Người Về Phục Mệnh

Chương 69: Chi Đà Thương, Không Giết

Chương 70: Phương Pháp Tách Rượu

Chương 71: Hung Thủ Chính Là Người

Chương 72: Cúc Áo Ba Lỗ

Chương 73: Hậu Trường?

Chương 74: Thư Nhi

Chương 75: Vết Thương Vỡ Ra?

Chương 76: Cá Cản Câu

Chương 77: Ai Đẩy Ai?

Chương 78: Mất Hết Mặt Mũi

Chương 79: Bởi Vì Người Rất Tốt

Chương 80: Đi Tới Thôn Triệu Gia

Chương 81: Trong Thuyền Nhỏ

Chương 82: Ngọc Tấu

Chương 83: A Ngử

Chương 84: Che Chung Dù

Chương 85: Chim Hoàng Yến Nho Nhỏ

Chương 86: Đáp Án

Chương 87: A Ngử Đã Chết

Chương 88: Phá Án

Chương 89: Gọi Nàng Là Vân Thư

Chương 90: Vì Nụ Cười Mỹ Nhân

Chương 91: Thuận Tay Trái?

Chương 92: Nữ Nhân Không Có Nhân Tính

Chương 93: Không Phải Là Vật Trong Áo

Chương 93+2: Không Phải Là Vật Trong Ao 2
Chương 94: Kim Tước Trong Lòng, Không Chết Cũng Bị Thương
Chương 95: Dồn Vào Chân Tường*?
Chương 96: Nụ Hôn Khiến Trái Tim Hỗn Loạn
Chương 97: Vụ Án Mới Bắt Đầu
Chương 98: Có Ta Ở Đây, Đừng Sợ
Chương 99: Ta Muốn Khám Nghiệm Từ Thi
Chương 100: Trộm Xác?
Chương 101: Vụ Gõ Nho Nhỏ
Chương 102: Hối Lộ
Chương 103: Đây Là Lần Cuối Cùng Người Đánh Ta
Chương 104: Dấu Tay Bị Thiếu
Chương 105: Nhất Thời Hồ Đờ?
Chương 106: Người Đủ Thân, Máu Loãng
Chương 107: Nghiệm Độc
Chương 108
Chương 109: Chiếc Đũa Này Không Phải Của Phủ Chúng Ta
Chương 110: Đáng Chết, Nên Hẳn Là Ta
Chương 111: Mưu Phán?
Chương 112: Vụ Án (Kết Thúc) 1
Chương 113: Vụ Án (Kết Thúc) 2
Chương 114: Người Đã Chết
Chương 115: Hủy Dung
Chương 116: Mĩ Mạo Dưới Da, Tâm Địa Rắn Rết
Chương 117: Ngài Là Vương Gia, Ta Là Thứ Dân
Chương 118: Trên Đường Hồi Kinh
Chương 119: Người Hồ P
Chương 120: Mổ Bụng Lấy Con
Chương 121: Đặt Tên Là A Mạt
Chương 122: Kỳ - Vân - Thư
Chương 123: Quân Là Quân, Thần Là Thần
Chương 124: Đây Là Đại Lâm, Không Phải Khúc Khương

[Chương 125: Bà Lão Sói Giảo Hoạt](#)
[Chương 126: Chọn Sơn Phấn?](#)
[Chương 127: Án Mạng Tại Khách Điểm \(1\)](#)
[Chương 128: Án Mạng Tại Khách Điểm \(2\)](#)
[Chương 129: Bích Đông](#)
[Chương 130: Để Người Sánh Vai Cùng Dài Ngân Hà](#)
[Chương 131: Tháng Ba Kinh Thành Còn Lạnh](#)
[Chương 132: Vào Thành](#)
[Chương 133: Tiêu Phi](#)
[Chương 134: Quân Đen, Quân Trắng](#)
[Chương 135: Bao Cỏ Cảnh Hoa](#)
[Chương 136: Tần Sĩ Dư](#)
[Chương 137: Vụ Án Lý Gia Mất Tích](#)
[Chương 138: Cảnh Huyền?](#)
[Chương 139: Điều Kiện Đàm Phán](#)
[Chương 140: Người Huyền Quyền](#)
[Chương 141: Tử Thi Bị Lộ Da Mặt](#)
[Chương 142: Đi Tới Nghĩa Trang](#)
[Chương 143: Công Chúa Khó Chơi](#)
[Chương 144: Nghiệm Thi \(1\)](#)
[Chương 145: Nghiệm Thi \(2\)](#)
[Chương 146: Bốn Vương Thay Người Chấn](#)
[Chương 147: Canh Năm Tuyết](#)
[Chương 148: Tiền Tài Và Chức Quan?](#)
[Chương 149: Thần Y Mộ Nhược](#)
[Chương 150: Hàng Cũ](#)
[Chương 151: Lập Tức Tiến Cung](#)
[Chương 152: Đắc Tội Với Người Trong Thiên Hạ](#)
[Chương 153: Hai Chọn Một?](#)
[Chương 154: Bò Cạp Độc](#)
[Chương 155: Cá Chép Vàng Trong Nước](#)
[Chương 156: Trên Lương Sơn](#)

[Chương 157: Một Mảnh Vải Bố Trắng](#)
[Chương 158: Người Bị Thương?](#)
[Chương 159: Chi Muốn Nàng](#)
[Chương 160: Nam Nhân Đều Là Dã Thú](#)
[Chương 161: Người Là Chó Hay Sao?](#)
[Chương 162: Dầu Mỡ \(1\)](#)
[Chương 163: Dầu Mỡ \(2\)](#)
[Chương 164: Kẻ Chết Thay](#)
[Chương 165: Ta Đã Từng Nhìn Thấy Cái Tua Rua Này](#)
[Chương 166: Muốn Đánh Chó Cũng Phải Nhìn Mặt Chủ](#)
[Chương 167: Chân Tướng \(1\)](#)
[Chương 168: Chân Tướng \(2\)](#)
[Chương 169: Nửa Đường Bị Cảnh Diệt Phá Hồng](#)
[Chương 170: Người Đang Nói Dối](#)
[Chương 171: Vụ Án Có Nhầm Lẫn](#)
[Chương 172: Lục Lạc](#)
[Chương 173: Quân Sư](#)
[Chương 174: Bàn Tay Kỳ Gia Duỗi Thật Dài](#)
[Chương 175: Một Bàn Tay Bị Tật](#)
[Chương 176: Chúng Ta Không Giống Nhau](#)
[Chương 177: Biển Lừa](#)
[Chương 178: Phối Phương Tổ Truyền, Không Thể Truyền Loạn](#)
[Chương 179: Khổng Ngu?](#)
[Chương 180: Thiên Thượng Nhân Gian](#)
[Chương 181: Chàng Vẫn Luôn Gọi Ta Là Ngu Nhi](#)
[Chương 182: Tình Cảm Của Khổng Ngu](#)
[Chương 183: Cảnh Hiên](#)
[Chương 184: Lá Rụng Về Cội](#)
[Chương 185: Một Hung Thủ Khác](#)
[Chương 186: Một Gương Mặt Không Có Da Mặt](#)
[Chương 187: Thanh Châu](#)
[Chương 188: Yêu Tinh Gây Hoạ](#)

[Chương 189: Hồng Môn Yến](#)
[Chương 190: Bàn Tính Của Cảnh Huyền](#)
[Chương 191: Bớt](#)
[Chương 192](#)
[Chương 193: Người Trên Xe Lăn Thần Bí](#)
[Chương 194: Tô Tử Lạc](#)
[Chương 195: Anh Hùng Chết Trong Tay Mỹ Nhân](#)
[Chương 196: Tiểu Hồ Ly Xảo Quyết](#)
[Chương 197: Tiêu Phi Kế](#)
[Chương 198: Điều Minh Không Muốn, Đừng Đẩy Cho Người Khác](#)
[Chương 199: Mua Trâm Tặng Người](#)
[Chương 200: Ca Bệnh Khó Giải Quyết](#)
[Chương 201: Ba Lần Nguyên Ý](#)
[Chương 202: Một Cố Nhân Đã Đi Xa](#)
[Chương 203: Con Cóc Trần Trụi](#)
[Chương 204: Thời Tử Câm](#)
[Chương 205: Tiểu Vệ Dịch A Tiểu Vệ Dịch!](#)
[Chương 206: Tình Yêu Từ Trong Hoa Đào](#)
[Chương 207: Khổ Sở Cầu Xin](#)
[Chương 208: Mài Dao Để Giết Lợn Mổ Cừu](#)
[Chương 209: Đáng Tiếc, Đó Là Một Bức Họa Đẹp](#)
[Chương 210: Giới Thiệu](#)
[Chương 211: Hoàng Đế Không Vội, Thái Giám Lo](#)
[Chương 212: Nhị Ca, Ta Không Muốn Thù Dịch Cùng Người](#)
[Chương 213: Trạm Dịch Có Người Đã Chết](#)
[Chương 214: Vụ Án Không Đầu \(Bắt Đầu\)](#)
[Chương 215: Vụ Án Không Đầu \(Nghiệm Thi\)](#)
[Chương 216: Đánh Cuộc](#)
[Chương 217: Lối Thoát Khác](#)
[Chương 218: Cảnh Vân Thư](#)
[Chương 219: Dấu Chân](#)
[Chương 220: Xem Đế Giày](#)

Chương 221: Đây Là Cửa Kỳ Bù

Chương 222: Sói Và Cáo

Chương 223: Nàng Là Người Quan Trọng Nhất Của Bốn Vương

Chương 224: Chỉ Nói Chuyện Riêng, Không Nói Chuyện Công

Chương 225: Sự Âm Ảnh Đáng Thương

Chương 226: Đó Là Vì Người

Chương 227: Hai Chọn Một, Rất Dễ Để Chọn

Chương 228: Rốt Cuộc, Lương Tâm Đã Bị Chó Ăn

Chương 229: Chờ Bị Người Giết Mổ

Chương 230: Đại Ca Không Phải Là Hung Thủ

Chương 231: Nữ Tử, Gầy Quá Sẽ Không Tốt

Chương 232: Vì Sao?

Chương 233: Thực Sự Xin Lỗi

Chương 234: Tạm Biệt, Kỳ Bù

Chương 235: Loại Bỏ

Chương 236: Con Điều Giấy

Chương 237: Khai Quan Lâm Sơn

Chương 238: Từ Biệt, Kẹo Mạch Nha

Chương 239: Xương Đen

Chương 240: Chọn Người Khác Làm Thái Tử Phi?

Chương 241: Khổng Ngu Rời Cung?

Chương 242: Tỷ Muội Vào Kinh

Chương 243: Lý Lão Tướng Quân Là Một Lão Cổ Quái

Chương 244: Nàng Còn Nợ Ta Một Điều Kiện

Chương 245: Rượu Hoa Đào Nóng Ấm

Chương 246: Ngày Mai Hãy Mang Một Bầu Rượu Tới

Chương 247: Nữ Nhân! Nàng Thực Sự Quá Nhẹ

Chương 248: Có Người Đã Chết

Chương 249: Tự Báo Gia Môn

Chương 250: Lương Tông Chính Thấp Diệu

Chương 251: Trong Cuộc Chiến, Mọi Bên Đều Đúng

Chương 252: Đuổi! Đương Nhiên Muốn Đuổi!

[Chương 253: Chàng Sẽ Bỏ Ta Lại Phía Sau Hay Sao?](#)
[Chương 254: Đêm Động Phòng Hoa Chúc](#)
[Chương 255: Lời Thề Này, Đời Đời Kiếp Kiếp Không Đổi](#)
[Chương 256: Chỉ Là Nhắc Nhớ](#)
[Chương 257: Những Gì Nên Và Không Nên Nói](#)
[Chương 258: Giữ Lại Hay Không, Chỉ Là Một Ý Niệm Mà Thôi](#)
[Chương 259: Nam Nhân Đê Tiện Nhất, Không Gì Sánh Nổi](#)
[Chương 260: Đề Điểm Hình Ngục Tư](#)
[Chương 261: Nóng Vội Sẽ Huy Hoại Tất Cả](#)
[Chương 262: Một Nơi Trong Mơ](#)
[Chương 263: Chi Sợ Bốn Vương Chắc Chắn Sẽ Chết](#)
[Chương 264: Sự Kiện Ô Long](#)
[Chương 265: Trâm Ngọc](#)
[Chương 266: Tranh Cãi! Giằng Co!](#)
[Chương 267: Lưu Huỳnh, Giấy, Rì Sắt](#)
[Chương 268: Vận Chuyển Đèn Lồng Vào Kinh](#)
[Chương 269: Vì Sao Không Đi Thẳng Vào Vấn Đề](#)
[Chương 270: Vương Triều Đại Lâm, Chưa Từng Thiếu Thiên Tử](#)
[Chương 271: Chi Có Như Thế, Chi Có Như Thế](#)
[Chương 272: Đêm Trước Bão Táp](#)
[Chương 273: Diệt Vương Phi](#)
[Chương 274: Khổng Gia Xuống Đốc](#)
[Chương 275: Dâng Tặng Lễ Vật](#)
[Chương 276: Lịch Sử, Luôn Lặp Lại](#)
[Chương 277: Người Đám Đương Nổi Hay Sao?](#)
[Chương 278: Điều Tra!](#)
[Chương 279: Thông Minh Bị Thông Minh Phán](#)
[Chương 280: Tới Nhà Giam Đại Nội](#)
[Chương 281: Nếu Người Động Tới Hãn, Ta Sẽ Giết Người](#)
[Chương 282: Đáng Tiếc! Đáng Tiếc!](#)
[Chương 283: Rời Khỏi Cảnh Dung, Đi Theo Bốn Vương](#)
[Chương 284: Thái Tử Kinh Hoàng](#)

[Chương 285: Rời Kinh Là Con Đường Duy Nhất](#)
[Chương 286: Tiểu Thế Từ Mất Tích](#)
[Chương 287: Đây Là Điều Kiện, Không Phải Cầu Xin](#)
[Chương 288: Thái Tử Đăng Cơ](#)
[Chương 289: Rồng Sinh Chín Con, Mỗi Con Một Vẻ](#)
[Chương 290: Bức Vẽ Non Sông Gấm Vóc](#)
[Chương 291: Thái Tử Đại Hôn](#)
[Chương 292: Kỳ Vân Thư, Ta Thà Chết Còn Hơn](#)
[Chương 293: Sơn Dương Đợi Bị Làm Thịt](#)
[Chương 294: Vu Hãm! Vu Hãm!](#)
[Chương 295: Hoàn Toàn Sai](#)
[Chương 296: Khẩn Voan Đò](#)
[Chương 297: Chim Khôn Lựa Cảnh Mà Đậu](#)
[Chương 298: Có Oán Hận Không?](#)
[Chương 299: Trốn Hơn Hai Mươi Năm Rồi, Không Muốn Trốn Nữa](#)
[Chương 300: Khống Ngu Chết](#)
[Chương 301: Bản Kháng Cáo](#)
[Chương 302: Phật](#)
[Chương 303: Chi Có Thể Làm Vương Gia](#)
[Chương 304: Cảnh Diệc Tiếp Theo](#)
[Chương 305: Nàng Đang Sợ Điều Gì?](#)
[Chương 306: Nếu Không Năm Chắc, Ta Sẽ Không Đánh](#)
[Chương 307: Lão Hồ Không Răng, Cũng Có Thể Cắn Chết Người](#)
[Chương 308: Kiệu Tám Người Nâng, Nghênh Thú Nàng Qua Cửa](#)
[Chương 309: Thư Nhi Rất Đẹp](#)
[Chương 310: Ta Muốn Thư Nhi](#)
[Chương 311: Khống Phu Nhân Rời Kinh](#)
[Chương 312: Giữa Con Và Cảnh Diệc, Cần Một Người Phải Đi](#)
[Chương 313: Hải Cốt Khác Nhau](#)
[Chương 314: Thi Thế Kỳ Lạ](#)
[Chương 315: Đánh Cuộc Một Ván](#)
[Chương 316: Vật Quan Trọng](#)

- Chương 317: Tết Thanh Minh**
- Chương 318: Đâm Chồi Này Lộc**
- Chương 319: Chàng Có Tin Vào Trời Cao Hay Không?**
- Chương 320: Chi Tiết Vụ Án**
- Chương 321: Đây Là Biện Pháp Duy Nhất**
- Chương 322: Vì Sao Bốn Vương Phải Giúp?**
- Chương 323: Tiểu Thư Kiều Gia**
- Chương 324: Đánh Trống Hoàng Cung (1)**
- Chương 325: Đánh Trống Hoàng Cung (2)**
- Chương 326: Đây Là Định Mệnh**
- Chương 327: Ai Không Phạm Sai Lầm?**
- Chương 328: Cách Duy Nhất Khiến Nàng Yêu Ta**

NỮ NGŨ TÁC HOẠ CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 1: Mở Quan Tài Hoạ Cốt

Dịch & Edit: Emily Ton

Kỳ Trinh năm 20, Bắc Lương, Cẩm Giang.

Một ngày tháng giêng, thời tiết thay đổi, khiến bầu trời đang trong xanh, đột nhiên xuất hiện mưa lớn cùng sấm sét. Con đường hẹp đá xanh dường như được bao phủ bởi một lớp nước bạc, trơn trượt.

Kỳ Vân Thư giữ ô trong tay, một tay khác cầm một chiếc hộp gỗ đàn hương tinh xảo được làm bằng tay, nàng đã đi như thế từ nhà họ Kỳ đến cửa Chu phủ.

Tháng đầu tiên của tết âm lịch, mọi nhà đều tràn ngập tươi cười rạng rỡ, tuy nhiên cửa Chu phủ lại được phủ bằng vải sa tanh trắng và những chiếc đèn lồng màu trắng treo ở trước lối vào.

Nguyên lai hôm qua, tiểu thư Chu gia đột ngột xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đã chết!

Kỳ Vân Thư cất ô, phất phất nước mưa đọng trên vai, lại cẩn thận xem xét hộp gỗ đàn hương trong lòng ngực.

Đây chính là bảo bối kiếm cơm ăn của nàng, quả quyết không thể khiến nó thấm dù chỉ một chút nước mưa!

Nếu không phải Huyện thái gia cầu nàng, nàng thật sự không nghĩ sẽ tới đây.

Phải làm việc vào đầu năm, đích thực là có chút đen đủi.

"Tiên sinh, người đã tới."

Gã sai vặt trong phủ chạy chậm lại đây, ôm eo, nôn nóng gọi một tiếng.

Gọi nàng là tiên sinh cũng chẳng có gì lạ, bởi vì Kỳ Vân Thư mang một thân nam trang, đơn giản mà thanh nhã.

Kỳ Vân Thư gật đầu, theo gã sai vặt đi đến linh đường nơi hậu viện, tất cả người hầu trong phủ đều quỳ đầy đất, đầu buông xuống, đều đang lau nước mắt.

Trong tử đường, Chu lão gia mặc một thân trường bào sa tanh màu tím, tóc búi cao trên đỉnh đầu, sắc mặt ngưng trọng, môi nhấp thành một đường, trong mắt che kín tơ máu, thái độ tràn đầy mệt mỏi.

Chu phu nhân một bên càng là khóc không thành tiếng, đau đớn muốn chết, hôm qua biết được tin nữ nhi chết bất đắc kỳ tử, ngắt ngay tại hiện trường, hiện tại vẫn còn chưa bình tâm lại, nếu không phải mấy tiểu nha đầu đang nâng đỡ, chỉ sợ sẽ lại ngã trên mặt đất.

Kỳ Vân Thư trước nay vẫn làm công việc của mình, tự nhiên đã nhìn quen những cảnh như thế này.

Chu lão gia nhìn thấy Kỳ Vân Thư xuất hiện, nhìn thoáng qua phu nhân của mình, kéo nàng qua một bên.

"Kỳ tiên sinh, phiền toái người, tiểu nữ sinh thời yêu nhất ăn mặc màu hồng phấn, cũng yêu trang điểm chải chuốt, khi rồi rãi cũng hay đi tới trong viện thưởng thức hoa mai, bởi vì thân mình không tốt, cũng không thường ra cửa, chỉ là hôm qua..... từ trên gác mái rơi xuống, đầu đập trúng ngọn núi giả, khuôn mặt....."

"Chu lão gia yên tâm, tại hạ minh bạch."

Kỷ Vân Thư theo tiếng, lấy hộp gỗ đàn hương do mình mang đến, mở ra, bên trong đều là những công cụ vẽ tranh thủ công tinh xảo. Hộp được phân thành ba tầng, tầng thứ nhất, là bảy tám ngọn bút nhỏ theo chim loan* nạm bạc, tầng thứ hai, là nơi có nhiều khe cắm dùng để pha trộn với nước, tầng thứ ba, phân bố 48 thuốc màu cơ bản khác nhau, màu sắc chính tông thống nhất.

*Chim loan: chim loan màu xanh (con đực) như phượng hoàng (loan-phượng).

Hộp tuy nhỏ, nhưng tất cả đều rất hoàn hảo.

Mấy tiểu nha đầu tò mò nhìn vài lần về phía bên trong hộp, bọn họ chưa từng nhìn thấy qua loại hình vẽ tranh như thế này.

Gã sai vặt mang tới một cuộn lụa gấm trải ở trên bàn, dẫn Kỷ Vân Thư đến bên cạnh quan tài.

Trong quan tài, sắc mặt tiểu thư Chu gia đã thối rữa, da tróc thịt bong, tơ máu hợp với xương ống chân, hai má lộ ra xương cốt trắng, hai tròng mắt trồi ra, một trên một dưới treo ở hốc mắt, môi răng tuy hoàn chỉnh, nhưng mũi đã bị đứt gãy.

Bộ dáng này, ai nhìn thấy mà không ghê tởm?

Trượt chân ngã lâu, cũng đúng là dáng vẻ này.

Lại nhìn cách ăn mặc và búi tóc, quần áo tơ lụa thượng đẳng màu hồng phấn, rất chỉnh tề, sợi tóc đen như mực, cùng với đồ trang sức được chôn cùng bên cạnh tạo nên một hình ảnh hài hoà.

Chu gia, không hổ là nhà giàu, cũng khó trách Huyện thái gia đã phải nài qua đây một chuyến.

Kỷ Vân Thư sau khi cẩn thận xem xét xác chết, quay lại bên cạnh bàn, lấy ra vài loại thuốc màu, chọn một bút số 3, bắt đầu từ một vài dòng mực đen trên vải lụa trắng, không mất thời gian dài đã thành hình, sau đó lại nhất nhất tô màu, chậm rãi tạo hình, nhuộm màu, điều chỉnh.....

Mọi người xung quanh đều nhìn đến góc lẳng, ghen hòng nhìn trân trối.

Có một tin đồn trong thành Cẩm Giang, có một vị tiên sinh nổi danh là họa sư, làm việc cho nha môn, chuyên vẽ tranh cho người chết, cho dù tử thi huyết nhục mơ hồ (máu thịt bê bết), hay là tử thi đã bị đốt cháy, thối nát, hoặc đã là một đống xương trắng, nàng đều có thể vẽ ra bộ dáng lúc sinh thời của thi thể.

Một đôi tay khéo léo, một hộp gỗ đàn hương, quả thực là diệu thủ hồi xuân.

Sau nửa khắc canh giờ (1h30ph), Kỷ Vân Thư thu bút, vỗ nhẹ bụi trên ống tay áo.

~~~~~

+ Tác phẩm "Nữ ngỗ tác họa cốt" của tác giả Li Đa Ô được dân mạng đưa lên miễn phí để độc giả có thể thưởng thức.

+ Đây là một tác phẩm xuất sắc của Li Đa Ô. Được công khai đưa lên mạng, vì thế nhận được đánh giá rất cao từ cư dân mạng...

~~~~~

Note:

+ Ad cực kỳ lười tương tác, trả lời từng câu hỏi, không up lên fb hay up ảnh ót nhiều vì mất time, vân vân và vân vân... Vì vậy, không cần nói hay hỏi nhiều: Dịch tuy hứng hoặc (bắt đầu áp dụng từ chương 40):

+ Mỗi chương ≥ 100 votes (100 ngôi sao) sẽ up chương mới. (Từ C1-C100)

+ Mỗi chương 150-200 votes sẽ up mới (C101-C200)

+ Sau C200 sẽ up dồn chương. (C201-C500/C1000). Sau khi up dồn chương nếu ko đọc đc thì refresh watt bằng cách log out rồi log in lại. (Áp dụng cho toàn bộ truyện của ad đã dịch)

+ Nếu gặp chương bị nhảy có nghĩa là đã set private (followers mới đọc được). Chưa xác định sẽ nhảy cóc đoạn nào.

NỮ NGŨ TÁC HOẠ CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 2: Thân Thế Xui Xẻo

Dịch & Edit: Emily Ton

Trên lụa trắng, một nữ tử mặc quần áo màu hồng nhạt đứng ở dưới tàng cây hoa mai, hàm dưới nhòn nhọn tinh tế, sắc mặt ửng đỏ thanh đạm, cặp mắt sâu tinh tế, chóp mũi no đủ thẳng đứng, môi mỏng được phác họa hơi hơi mỉm cười, thật sự giống như mỹ nhân, sinh động như thật.

Chu lão gia vừa nhìn thấy, hốc mắt lập tức đỏ bừng, kích động khiến thân mình khẽ run, nhưng nam nhân không thể dễ dàng rơi nước mắt, đành phải cố gắng nuốt nước mắt trở vào, cuộn tròn bức họa lại, đưa tới trước mặt phu nhân mình.

"Đúng vậy, đây chính là Ngưng nhi, đây là tướng mạo sinh thời của nàng, nữ nhi số khổ của ta, sinh thời người đã nhiều bệnh, hiện giờ chết rồi, còn phải chịu đựng với vẻ ngoài như thế, nương thực xin lỗi người! Nữ nhi số khổ của ta....."

Chu phu nhân ôm bức họa, khổ sở áy náy, khóc như mưa dính hoa lê.

"Phu nhân đừng khổ sở, Ngưng nhi cũng không muốn nhìn thấy người thương tâm như thế, thân thể người không tốt, sẽ khiến vi phu lo lắng!"

Chu phu nhân sụ sùi, đôi mắt vì khóc mà mù quáng, cuối cùng được nha đầu đỡ trở về phòng.

Kỷ Vân Thư thu thập xong đồ vật, kẹp hộ gỗ đàn hương dưới cánh tay, chuẩn bị rời đi.

"Kỷ tiên sinh xin dừng bước." Chu lão gia gọi nàng lại, đưa cho nàng một túi bạc: "Mong tiên sinh hãy nhận lấy bạc này"

"Không cần, ta làm việc cho nha môn mà thôi, bạc này, Huyện thái gia sẽ tự đưa ta."

Nàng đẩy bạc trở về, rời khỏi linh đường.

Bạc kia, nàng thật sự là không thể nhận, nàng làm việc cho nha môn, vì thế quan gia sẽ cấp bạc, nếu tiếp nhận bạc riêng, sau này phủ lớn hay nhà nghèo cũng đều không thềm qua nha môn, thay vào đó sẽ trực tiếp đi tìm nàng, điều ấy sẽ khiến nàng làm không hết việc.

Có câu nói rằng, vô quy củ bất thành phương viên*, có một lịch trình đã được thành lập có lợi thế riêng của mình!

*Vô quy củ bất thành phương viên (无规矩不成方圆): Nghĩa: không có quy tắc, không gì có thể hoàn thành được. (without a standard, nothing could be accomplished)

Mưa rơi càng ngày càng lớn, Kỷ Vân Thư theo đường cũ từ Chu phủ quay trở về Kỷ gia, không đi theo cửa chính, mà đi theo cửa hông bên cạnh.

.....

Sân phía Tây.

Loan nhi xoa xoa tay nôn nóng chờ bên ngoài, vừa thấy Kỷ Vân Thư trở lại, nhanh chóng chạy lên đón.

"Tiểu thư, ngài đã ra khỏi cửa hai canh giờ (4h), vừa rồi lão phu nhân sai người qua đây, nói là có vài vị khách quý tới từ kinh thành, yến tiệc buổi tối ngài không được đi, còn nói ngài chuyên vẽ tranh người chết, sẽ mang đến xui xẻo."

"Ta vốn cũng không muốn đi, người hoảng loạn làm gì?"

"Nhưng các vị tiểu thư trong viện đều có thể tham dự, lại cố tình vắng vẻ tiểu thư ngài." Loan nhi oán giận.

"Ta vốn sợ náo nhiệt, người cũng không phải không biết, hơn nữa, hôm nay trời mưa, ở trong phòng nghỉ ngơi là tốt nhất."

Kỷ Vân Thư dùng nước từ mái hiên rửa sạch tay, vào phòng.

Loan nhi cảm thấy đau lòng vì chủ tử nhà mình, buông xuống một tiếng thở dài, cũng đi theo vào.

Kỷ Vân Thư thay bộ nam trang trên người, trang điểm nhợt nhạt, làn da trắng nõn, khuôn mặt ôn nhã thêm vài phần thông minh linh hoạt.

Nhưng mỹ nhân trong gương, chung quy cũng không phải là bộ dáng vốn có của nàng.

Cách đây 5 năm nàng đột ngột chết ở trên bàn phẫu thuật, sau khi tỉnh lại, thế nhưng biến thành tam tiểu thư Kỷ gia năm ấy 13 tuổi ở Cẩm Giang thành. Ký ức dững mãnh tràn vào trong óc, nàng mới biết được, thì ra thân thể nữ chủ nhân này là một thứ nữ bị ghét bỏ, mẫu thân xuất thân thanh lâu, phụ thân say rượu mới có nàng. Chính mình vừa mới được sinh ra, mẫu thân liền khó sinh mà chết, từ nhỏ đã bị ném ở sân thiền viện phía Tây, được Trương ma ma chăm sóc, mấy năm trước, Trương ma ma cũng bị bệnh qua đời.

Rồi sau đó, trong vòng chưa đầy một tháng bị bỏ mặc, Kỷ Vân Thư 13 tuổi bị bỏ đói đến nỗi chỉ còn da bọc xương, kết quả là đang sống sờ sờ nhưng bị chết vì đói.

Không lâu sau, thân thể trống rỗng được thay thế bằng Kỷ Vân Thư mới.

Cũng may, nàng là một nhà nhân chủng học pháp y nổi danh trong lĩnh vực khảo cổ học ở thế kỷ 21, chuyên về tái tạo mô hình khuôn mặt từ xương cốt người, vì thế nàng tính toán làm lại nghề cũ, vào nha môn làm việc, chuyên họa chân dung sinh thời cho những người đã chết vì dung mạo đã bị hủy, cũng được ấm no.

Nhưng bởi vì như vậy, trên dưới Kỷ gia lại càng thêm không thích nàng. Kỷ gia là danh môn có nền tảng, nhưng Kỷ Vân Thư lại luôn giao tiếp cùng tử thi, điều này nếu như truyền ra ngoài, chẳng phải là mất hết mặt mũi Kỷ gia sao.

Vì thế, Kỷ Vân Thư mỗi lần đi làm việc, đều là nữ giả nam trang, từ trước đến nay không hề cập tới lai lịch hay gia thế chính mình, Kỷ gia không để ý tới nàng, nàng cũng vui mừng vì được tự do, cầm bống lộc nha môn, ngẫu nhiên còn có thể mua thêm mấy bộ y phục mới.

Thời gian 5 năm, Kỷ Vân Thư cũng dần dần quen với thân thể này, thoải mái sử dụng.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 3: Thi Thể Vô Danh

Người dịch: Emily Ton

Mưa đêm liên miên, kéo dài suốt cả ngày, mãi tới buổi tối mới dừng lại.

Tiền viện Kỷ gia, vẫn đang chiêu đãi khách quý tới từ kinh thành, trong khi đó Kỷ Vân Thư lại đang sửa sang lại màu trong hộp gỗ đàn hương. Tất cả những thuốc màu này đều do nàng tự mình điều chế, tô màu trơn bóng, chỉ biết càng ngày càng sáng, có thể lưu giữ được hơn một ngàn năm mà không bị phai mờ.

Thời gian ước chừng qua một chén trà nhỏ.

Loan nhi vội vội vàng vàng chạy vào, nói: "Tiểu thư, Huyện thái gia bảo ngài nhanh chóng đi đến thôn phía đông, nói là thôn phía đông có một ngôi nhà bị cháy, đã chết không ít người. Hiện tại gia quyến đều đang chờ nhận diện thi thể để hạ táng, nhưng những thi thể đó đều đã bị đốt cháy đen, không thể nào nhận diện, cho nên bảo ngài qua đó nhìn xem."

"Chuyện xảy ra khi nào?"

"Một canh giờ trước."

Kỷ Vân Thư "Ân" một tiếng, vội vàng đóng nắp hộp gỗ đàn hương, thay đổi một thân nam trang, đốt lên một chiếc đèn lồng nhỏ, đi ra ngoài.

Kỷ Vân Thư ra ngoài làm việc, từ trước đến nay đều không mang theo Loan nhi, trong viện, tự nhiên vẫn muốn lưu lại người trông coi.

Đi lại ban đêm không hề dễ dàng, nhưng cũng may thôn phía đông không quá xa. Kỷ Vân Thư vừa đến, đã nhìn thấy phòng xá đều đổ nát còn đang bốc khói dày đặc, không khí được bao phủ bởi mùi gỗ cháy, xung quanh là thôn dân mang theo đèn lồng vây quanh bên ngoài, có người đang gào khóc, có người đang liên tục thở dài.

Một khi nàng tiếp cận gần hơn, có thể nhìn thấy hơn 10 thi thể đã bị đốt trụi được sắp xếp gọn gàng nằm trên mặt đất, da thịt đều bị cháy nát, không thể nhìn ra được bộ dáng gì.

Huyện thái gia là người đầu tiên nhận ra Kỷ Vân Thư, nhanh chóng chạy tới, hạ thấp giọng điệu nói: "Vân Thư, người nhìn xem, nếu không phải tình thế nghiêm trọng, bản quan cũng không muốn quấy nhiễu người. Sự việc xảy ra vào tháng giêng, đừng nói người cảm thấy đen đui, hiện nay mỗi người đều kêu khổ a!"

"Sắc trời không còn sớm nữa, xong xuôi sớm chút còn sớm trở về."

"Được được được."

Huyện thái gia sai người nâng một cái bàn ra, đặt lên hơn mười trang giấy Tuyên Thành, lại sai nha dịch vây xung quanh bọn họ.

Nhìn thi thể đầy đất, đôi mắt Kỷ Vân Thư bất chợt hơi rĩ xuống, che dấu một luồng cảm xúc thật sâu, tuy rằng đã nhìn quen rồi, nhưng nếu nói một chút cảm giác nàng cũng không có, đó chính là đang gạt người.

Không vội vàng, nàng đi đến trước cỗ thi thể đầu tiên, cúi người xuống xem xét. Khối thi thể bị cháy đen trước mặt không chỉ có da tróc thịt bong, ngay cả khuôn mặt cũng có chút sưng phồng. Nàng xem xét một hồi,

trong miệng nhẹ giọng nói: "Hai mắt thâm sâu không có hình dạng, xương gò má thấp phẳng, xương trán rộng, hàm dưới hẹp."

Ngay sau đó lại từ bên hông lấy ra một đôi bao tay màu trắng mang lên, nhẹ nhàng sờ sờ bộ mặt người này cùng xương đỉnh đầu, đã có ý tưởng đại khái về kích thước hộp sọ.

Quay trở lại bàn bên cạnh, mở hộp gỗ đàn hương ra, lấy bàn chải và sơn, bắt đầu vẽ một hình người trên tờ giấy Tuyên Thành.

Bức họa vừa được hoàn thành, ngay lập tức một người lao ra khỏi đám đông, kêu trời khóc đất chạy đến bên cỗ thi thể thứ nhất: "Đây là tướng công ta, tướng công a, người sao có thể cứ vứt bỏ ta mà rời đi như vậy? Ta lưu lại trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa....."

Kỷ Vân Thư tiếp tục xem xét cỗ thi thể thứ hai, xương chẩm* bị vỡ ra, hẳn là bị cọc gỗ rơi xuống đập phải, xương bướm** nhô lên, trên xương cắm có hơi nghiêng.....

*Xương chẩm (枕骨): Xương tạo thành mặt sau và đáy của hộp sọ, nơi tủy sống chảy qua.

** Xương bướm (蝶骨): Xương mặt trong của hộp sọ.

Bức họa chân dung của người thứ hai xuất hiện.

Một nam một nữ vọt lên, kêu to "Nương".

Cảnh tượng trước mắt, thật là mau lấy nước mắt người!

..... Người dịch: Emily Ton....

Kỷ Vân Thư mất nửa khắc canh giờ (1h30ph), họa xong 17 bức họa toàn bộ thi thể đã bị đốt cháy đen, trong đó, có 12 thi thể đã được nhận dạng, còn có 5 thi thể vô danh không người tới nhận.

Huyện thái gia sai người cầm bức họa đi xung quanh dò hỏi một vòng, người trong thôn đều không ai nhận biết.

Thi thể vô danh?

Thôn phía đông Cẩm Giang thành vốn dĩ cũng không lớn lắm, sao lại xuất hiện 5 thi thể vô danh? Chẳng lẽ là người bên ngoài?

Nhưng người bên ngoài, vì sao lại xuất hiện ở thôn phía đông?

-oOo-

NỮ' NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 4: Chết Oan Chết Uổng?

Edit & Dịch: Emily Ton.

"Vân Thư, 5 cỗ thi thể này không có ai nhận, ngày mai người lại họa thêm mấy bức, bản quan sẽ sai người dán ra bên ngoài, để người tới tìm."

Kỷ Vân Thư lấy khăn lau tay sạch sẽ, thu thập xong hộp gỗ đàn hương của mình, lạnh nhạt nói: "Ngày mai ta không làm việc, người hãy tìm họa sư khác sao chép lại."

"Cũng đúng, canh giờ cũng không còn sớm nữa, bản quan sai người đưa người trở về?"

"Không cần, ta có thói quen đi bộ ban đêm một mình."

"Đi bộ ban đêm không dễ."

"Ta vui."

Huyện thái gia đó là tự tìm mất mặt, tính tình của Kỷ Vân Thư rất lạnh lùng, đối với người bên ngoài có vẻ như luôn xa cách, nhưng hãn còn không ngừng thay đổi hòng súng liên tiếp đâm vào nàng, không phải tự tìm mất mặt thì là gì.

Đột nhiên, bên ngoài đám người, tiếng ai đó vang vọng vang lên: "Tránh ra tránh ra."

Đám người bị đẩy ra, hơn 20 người lao vào, tạo nên một con đường rộng rãi, hai bên hông đều đeo trường kiếm, quần áo gấm vóc, sắc mặt

ngghiêm trọng, nhìn chăm chăm về phía trước.

Trong khoảnh khắc, liền thấy một người nam tử đi tới. Nam tử áo xanh trường bào, sa tanh thượng hạng thêu màu tím nhạt hoa lan, ủng vàng được trang trí ngọc bội. Nhìn đã biết không phải là người bình thường, mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng, môi mỏng mím chặt. Trong bóng tối, ánh sáng của cây đuốc chung quanh chiếu sáng khuôn mặt tuấn tú sáng sủa. Trên mặt nhìn như bất động thanh sắc, nhưng lại mang theo một cỗ hàn khí hung ác nham hiểm.

Mà bên cạnh nam tử, là một đại hán cường tráng cùng một nam nhân trung niên có lông mày thẳng đứng.

Kỷ Vân Thư liếc mắt một cái liền nhận ra nam nhân trung niên kia, chính là phụ thân nàng Kỷ Thư Hàn. Lúc này, chẳng phải ông ta đang chiêu đãi vị quý nhân tới từ kinh thành hay sao? Phải chăng, nam tử áo xanh này, chính là khách quý đến từ kinh thành?

Kỷ Thư Hàn tự nhiên cũng nhận ra Kỷ Vân Thư, thấy nàng một thân nam trang, lại nhìn đến những tử thi kia, ngay tức khắc đáy lòng nổi lên một đoàn lửa giận, nhưng ngoài mặt vẫn không thay đổi.

Huyện thái gia đưa mắt nhìn chung quanh, gãi gãi đầu, bối rối trong lòng, đi qua hỏi: "Kỷ lão gia, chuyện gì đang xảy ra?"

"Lưu đại nhân, năm cổ thi thể này chính là thuộc hạ của vị công tử này, người cho người của người rút lui đi, nơi này không có chuyện của người."

Kỷ Thư Hàn từ trước đến nay đều không để Huyện thái gia vào trong mắt, nói chuyện rất khinh thường và ngạo mạn.

Huyện thái gia ghen lời, nếu thi thể đã có người tới nhận, hẳn cũng không muốn đảo trong nước đục, vì thế phất phất tay, ý bảo nha dịch của

mình rút về một bên.

"Công tử, có muốn nâng mấy thi thể này đến nghĩa trang hay không?"
Kỷ Thư Hàn biến hóa gương mặt nịnh hót lấy lòng, nhẹ giọng hỏi.

Nam tử kia không nói, ánh mắt lóe lên tia lạnh lùng, nhìn về phía năm cỗ thi thể, nhíu mày.

"Năm người bọn họ không phải hôm qua đã hồi kinh hay sao?"

"Bọn họ ngày hôm qua xác thực là đã hồi kinh, cũng không biết vì sao lại ở đây, công tử, sự tình xem ra có chút kỳ quặc." Đại hán ở bên trả lời.

Sự tình đương nhiên kỳ quặc, năm người này đều là kiếm khách, phòng xá lửa lớn, không có đạo lý đang sống sờ sờ sẽ bị thiêu chết. Hơn nữa con đường hồi kinh cũng không đi qua thôn phía đông... điều này.... là đang có chuyện gì xảy ra?

Kỷ Vân Thư lúc này đã thu thập xong đồ vật, đang chuẩn bị lạng lẽ rời đi, nhưng phụ thân mình đang ở tại đây, tóm lại vẫn có chút không thoải mái.

Vừa mới đi được vài bước, đã nghe tên nam tử kia phân phó người khác: "Thiêu cháy bọn họ, mang tro cốt về kinh thành an táng."

"Thuộc hạ lĩnh mệnh."

Thiêu?

Kỷ Vân Thư lo lắng, dừng bước chân lại, kỳ quái nhìn về phía nam tử, ném ra một câu: "Nếu sự tình có điều kỳ quặc, vì sao không mời ngũ tác đến xem? Thiêu cháy thi thể, chứng cứ sẽ biến mất."

Nghe tiếng nói, nam tử hướng về phía nàng nhìn lại, quần áo trắng tinh thanh nhã, hiện lên thân hình gầy nhỏ, khuôn mặt nhỏ với vẻ ngoài tinh

tế, màu da trắng nõn, không thấy khí khái nam tử chút nào, trái lại có cảm giác nhu kiều của nữ tử.

"Thuộc hạ của bản công tử, đã thảm thương như vậy, quả quyết không thể lại để những ngỗ tác kia mổ bụng."

"Nhưng những người này chết oan chết uổng, công tử không nghĩ tra ra chân tướng?"

"Chết oan chết uổng? Người thì biết gì?" Nam tử hơi híp mắt.

Kỷ Vân Thư không nói gì, nhìn thoáng qua phụ thân mình, vẫn như cũ là một đôi ánh mắt chán ghét cùng phần nộ dưng ở trên người mình, nàng cũng không để ý tới, một lần nữa mang vào bao tay màu trắng, đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh một khối thi thể, kéo cầm.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 5: Một Người, Một Đèn, Một Hộp Đèn Hương

"Thi thể người có thể sẽ nói dối, nhưng xương cốt sẽ không."

Khi những lời này vừa rơi xuống, Kỳ Vân Thư đã bẻ cằm dưới và mở miệng của người nọ ra, vùng da xung quanh giòn tan vỡ vang một tiếng, rơi đầy đất.

"Xương móng(1) bị tắc nghẽn, nếu chúng ta tiếp tục đi lên, có thể thấy rất rõ ràng xương mỏm vẹt(2) cũng bị vỡ vụn, là do bị người dùng vật nặng tấn công vào hàm dưới."

(1)Xương móng (舌骨: hyoid bone): Xương có hình móng ngựa bên trong cổ họng, nằm giữa cằm và sụn tuyến giáp.

(2)冠突 (coronoid): Là phần mỏm xương mỏ quạ (mỏm vẹt) nằm trong cổ họng. (Dịch: Emily_Ton)

Giọng nói ngừng lại, lại đem phần đầu người này lật sang một bên, dùng tay đè đè sau cổ người nọ.

"Sau cổ có hình tròn của dấu vết bị vũ khí sắc bén đánh vào, đầu xương đứt gãy, dẫn đến xuất huyết nhiều. Mặc dù không thể xác định chính xác thời gian tử vong do da thịt đã bị cháy, nhưng ta có thể ước đoán từ các mô xương trong hàm răng vẫn còn. Từ ba răng nanh này, hẳn là chết vào nửa đêm hôm qua. Tuy nhiên, lửa lớn lại phát sinh trước đó hai canh giờ (4h). Rõ ràng, năm người này, đều đã tử vong sau đó mới bị người nâng đến ngôi nhà này. Không hề có dấu hiệu giãy giụa chết trong ngọn lửa."

Cảnh Dung tò mò, muốn tiếp tục nghe nàng nói tiếp.

Kỷ Vân Thư lại đi đến cỗ thi thể thứ hai xem xét, néo néo xương móng của thi thể.

"Đối với người bình thường, các vùng trên và dưới xương móng luôn mềm mại hơn so với xương móng cứng rắn ở giữa. Tuy nhiên, xương móng trên thi thể này lại giống như của thi thể đầu tiên, đều là ở giữa mềm, trên dưới cứng. Tình huống như thế, chỉ có một khả năng, chính là trúng độc bỏ mình, đây cũng là duyên cớ vì sao bọn họ không hề gãy gập ở trong lửa lớn."

"Trúng độc?"

Cảnh Dung hạ mắt xuống.

Kỷ Vân Thư xoa nhẹ trán mình, nghiền ngẫm nói: "Xương cốt của 5 người rất đáng ngạc nhiên, hẳn là đều được tôi luyện võ thuật, có nghĩa là muốn giết chết bọn họ sẽ rất khó, hai bên nhất định cũng đã giao thủ qua, cho nên xương cốt bọn họ mới bị tổn thương như thế. Vì đối phương chắc là sợ bại trận nên mới lựa chọn hạ độc, nếu muốn hạ độc, tất nhiên phải thông qua đường miệng, vì thế đã dẫn đến dị thường nơi cổ họng. Nếu muốn tra, tốt nhất nên bắt đầu từ thức ăn, hoặc là..... từ nơi dừng chân cuối cùng của bọn họ, ví dụ như khách điếm."

"Còn nhìn ra điều gì khác?"

Kỷ Vân Thư lắc đầu, đứng dậy vứt bỏ bao tay màu trắng, vỗ vỗ bụi trên góc áo.

"Người không phải là ngộ tác?" Cảnh Dung lại hỏi.

Vấn đề nam nhân này muốn hỏi, thật là nhiều như sao đầy trời!

"Tại hạ chỉ là một giới họa sư, chỉ hiểu chút về xương cốt mà thôi, vì thế chỉ kiểm tra xương cốt, ngộ tác mỗ bụng, kiểm tra tim, gan, lá lách, phổi, thận và não. Hai người hoàn toàn khác nhau, nếu công tử muốn điều tra thêm, hãy đem thi thể để ngộ tác mỗ và kiểm nghiệm tử thi, nếu không muốn, vậy thì thôi."

Nàng không có thói quen cố quái đi cưỡng bách người khác, cọc án mạng này tra hay không tra, nói đến cùng, cũng không có quan hệ cùng nàng.

Cảnh Dung quét mắt nhìn trên người Kỳ Vân Thư.

Cấm Giang thành nho nhỏ, còn cất giấu nhân vật bậc này!

Mà thư sinh này nói nhiều như vậy, nếu hãn vẫn đem đốt cháy những thi thể kia, về tình về lý, không thể nào nói nổi.

Huống chi, đó chính là thuộc hạ của hãn bị trúng độc bỏ mình, hiện tại hãn cũng rất muốn nhanh chóng biết được sau lưng đến tột cùng là cất giấu chân tướng gì.

Hay là..... có quan hệ với kinh thành?

Chỉ sợ lúc này thời gian quay trở về kinh thành đành phải hoãn lại!

"Lang Bạc, sai người đem năm cỗ thi thể này đưa đi để ngộ tác kiểm nghiệm, một khi có kết quả lập tức thông báo."

"Vâng."

Tráng hán được gọi là Lang Bạc lập tức sai người đem thi thể nâng đi.

Cảnh Dung nhìn Kỳ Vân Thư: "Vị công tử này xưng hô như thế nào?"

Kỷ Vân Thư thần thái thờ ơ, vẫn là một bộ dáng thâm trầm ít khi nói cười.

"Họa sư nho nhỏ, không cần lưu tên huý, canh giờ đã không còn sớm, tại hạ còn phải về nhà chăm sóc gia phụ nằm liệt trên giường đã lâu, cáo từ."

Gia phụ nằm liệt trên giường đã lâu?

Khóe mắt Kỷ Thư Hàn một bên hơi co giật.

Giờ phút này, Kỷ Vân Thư đã dẫn theo đèn lồng, kẹp hộp gỗ đàn hương dưới tay, đi đến bên cạnh Huyện thái gia, hạ giọng nói.

"Hôm nay đã gọi đi hai lần, ngoài ba canh giờ (6h), đã ướt hai đôi giày, hồng hai đôi bao tay trắng, tiền trợ cấp tháng sau, nhiều hơn 10 lượng."

Tính toán tỉ mỉ này, thật biết sinh sống!

Huyện thái gia véo véo ngón tay, tròn mắt tính tính, Chu gia cho 40 lượng bạc riêng, triều đình phân bổ 70 lượng, án mạng thôn phía đông có thể lấy 20 lượng, tiền trợ cấp tháng của mình là 45 lượng, ngoài trừ tiền trợ cấp của mình và các chi phí khác, còn thừa 60 lượng.

Ồ ồ, vẫn còn có đủ!

Đây mới là chân chính tính toán tỉ mỉ a!

"Bản quan cho người thêm 15 lượng, thời tiết trở lạnh, đặt mua cái phích nước nóng." Huyện thái gia cười tủm tỉm, tổ tông này có thể hầu hạ rất tốt.

Sắc mặt Kỷ Vân Thư vẫn lạnh lùng, không đáp lại, cất bước rời đi, thâm nhập vào bức màn đen tối trong đêm, chỉ có chiếc đèn lồng, ần ần

phát ra vầng sáng màu vàng, nhấp nháy trong bóng tối.

Một người một đèn một hộp đàn hương, cảnh tượng rất đẹp.

Mà Cảnh Dung ở phía sau, trên mặt nổi lên một tia thâm ý sâu xa, thư sinh kia, tuy thân mình mảnh khảnh nhưng rắn chắc, dường như hăn cũng không có hào quang của một thư sinh yếu nhược.

Kể từ xưa, người tài ba ẩn dấu nơi thành thị, chắc chắn không hề đơn giản a!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 6: Sài Lang Bức Hôn

Dịch: Emily Ton.

Trở lại Kỳ gia, Kỳ Vân Thư tự nhiên cũng có chút mệt mỏi, thay đổi xiêm y cùng giày dép sạch sẽ, ngồi bên cạnh lò sưởi ấm áp xoa xoa ấn đường (trán giữa hai lông mày), vẽ mặt mệt mỏi.

"Tiểu thư vẫn chưa nghỉ ngơi?" Loan nhi kỳ quái.

Nàng lắc lắc đầu, lại uống một ly trà, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì.

Quả nhiên, gã sai vặt nơi tiền viện vội vàng chạy tới, nói: "Tam tiểu thư, lão gia đang chờ người ở tiền phòng, người hãy nhanh chóng đi qua."

Kỳ Vân Thư "Ân" một tiếng.

Kỳ Thư Hàn vốn đã chán ghét kể từ khi nàng bắt đầu chạm tay vào những người chết. Hôm nay nàng còn làm trò trước mặt hãnh quang mình chính đại chạm vào. Đối với Kỳ Thư Hàn, luôn luôn coi nề nếp gia đình là mặt mũi suốt đời của mình, còn không phải chờ đợi chính mình có thể lột sống da nàng!

Tới ngoài sảnh rồi, người cha ngoan độc chính là đang chờ nàng nơi đó. Thấy nàng tới gần, ánh mắt tức giận ban đầu nháy mắt biến thành một cơn giận mang sóng gió mãnh liệt, hung tợn trừng về phía nàng.

Chân chính là một con sài lang (sói tàn ác)!

"Súc sinh, quỳ xuống."

Kỷ Thư Hàn quát mắng, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Tính tình Kỷ Vân Thư từ trước đến nay đều không tìm kiếm cái cớ, luôn lạnh lùng với mọi việc, vì thế ngoan ngoãn quỳ xuống.

"Kỷ gia ta là đại thế gia danh môn vọng tộc, có nhiều văn võ hiền thần, lại sinh ra một tiểu súc sinh như ngươi, còn chạm vào những vật không sạch sẽ, bại hoại nề nếp gia đình, mất hết thể diện Kỷ gia ta."

Kỷ Vân Thư cúi đầu, không nói lời nào.

Kỷ Thư Hàn nhất ghét chính là tính tình canh sông quả thủy* của nàng, khiến người vừa tức vừa sốt ruột.

*Nguyên văn: 清汤寡水: canh sông quả thủy, Nghĩa: súp loãng không có vị gì, ý nói thờ ơ với mọi việc, không có tư vị gì; mờ nhạt.

"Vệ gia đã tới cửa cầu thân vài lần, ta đã đáp ứng, chờ qua năm nay, sẽ đem người gả đến Vệ gia đi, miễn cho Kỷ gia ta lại bị mất mặt."

Cái gọi là gả nữ nhi đi tựa như bát nước tràn ra ngoài, Kỷ Vân Thư nàng một khi gả đến Vệ phủ thì chính là người nhà họ Vệ. Vì vậy, cho dù nàng có tiếp xúc với những tử thi đó hay không, đều sẽ không còn có can hệ gì đến Kỷ gia nữa, muốn mất mặt, cũng là mất mặt Vệ gia.

Với kế hoạch này, sợ là Kỷ Thư Hàn đã tính toán trong một thời gian thật dài.

Bất quá.....

Thân mình Kỷ Vân Thư run lên, có chút kinh ngạc.

Công tử Vệ gia từ nhỏ đã ốm yếu, là một kẻ ngu ngốc ngớ ngẩn, toàn bộ Cẩm Giang thành ai không biết! Ai không hiểu!

"Cha, tình huống của công tử Vệ gia ngài cũng đã biết đến, nếu nữ nhi phải gả qua đó, chẳng phải là....."

Kỷ Thư Hàn đập bàn một cái, ngắt lời nàng nói.

"Từ xưa, hôn ước đều do cha mẹ sắp đặt, việc này đã định, không phải do người nói không, Vệ gia cũng là hậu duệ nhà tướng, nhân gia hiển hách, có thể coi trọng người, cũng là phúc khí của người."

Lời này, khiến Kỷ Vân Thư đem ba chữ "thủ hoạt quả*" cố gắng nuốt trở vào.

*Nguyên văn "守活寡": thủ hoạt quả; Nghĩa: giữ cho goá phụ sống (hôn nhân trống rỗng, goá bụa ngay từ đầu).

Nàng nâng cặp mắt hạnh nhân lên, phản ứng hơi cứng đầu.

"Nữ nhi không muốn gả đến Vệ gia, tình nguyện cô độc sống hết quãng đời còn lại."

"Súc sinh, có phải lời này là nữ nhi nên nói hay không? Công tử Vệ gia tuy rằng si ngốc, nhưng cũng là người con duy nhất trong nhà. Người gả qua đó, tự nhiên cũng không phải chịu ủy khuất lớn lắm, hưởng chi Vệ gia cùng Kỷ gia ta xưa nay đều luôn lui tới, há có thể bị phá hủy ở trong tay người, người thích cũng gả, không thích cũng phải gả."

"Cha....."

Kỷ Thư Hàn đỏ mặt vì giận, "Đêm nay liền phạt người quỳ một đêm tại đây, cẩn thận nghĩ kỹ cho ta, còn dám ngỗ nghịch, ta liền kết thúc mệnh người, hoàn toàn coi như chưa từng sinh ra một nữ nhi như người."

Sau đó vung tay áo, bỏ đi.

Nếu đây là những ngày ở hiện đại, cũng được xem như là liên hôn chính trị.

Nói đến cùng, Kỷ Vân Thư ở trong mắt phụ thân nàng, bất quá chỉ là một quân cờ.

Không, chuẩn xác hơn mà nói, bốn vị tiểu thư trong phủ đều là quân cờ trong tay hắn.

Đại nữ nhi Kỷ Mạc Thanh, được tu dưỡng giống như thái tử phi của đương kim thái tử. Nghe nói Kỷ Thư Hàn đã sử dụng không ít quan hệ, năm sau, sẽ đưa Kỷ Mạc Thanh vào kinh.

Nhị nữ nhi Kỷ Uyển Hân, từ nhỏ thân thể không tốt. Tuy nhiên, sớm đã được hứa gả cho nhị tử của Lễ bộ Thượng thư ở kinh thành, chờ thêm hai năm nữa, cũng được đưa đến kinh thành.

Đối với nữ nhi thứ tư Kỷ Linh Chi, tuổi còn nhỏ, đơn thuần chỉ là đứa trẻ tám tuổi. Tuy nhiên, mấy năm trước Kỷ Thư Hàn cùng Kỷ lão phu nhân lên kinh thành làm việc, cũng đã hứa gả Kỷ Linh Chi cho người khác, đối phương, chính là cháu trai Triệu thân vương.

Chỉ có duy nhất Kỷ Vân Thư nàng, cố tình hứa gả cho một kẻ si ngốc.

Chênh lệch này, thật sự quá lớn!

Nàng quấn chặt quần áo trên người, hít một ngụm khí lạnh.

Gả chồng cũng thế, liên hôn chính trị cũng thế, phải gả cho một kẻ si ngốc, nàng đều không muốn.

Nhưng Kỷ Thư Hàn nói một không hai, cho dù phải trói cũng sẽ trói nàng đem đến Vệ phủ.

Xem ra Kỷ gia này, sớm hay muộn nàng cũng phải rời đi.....

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 7: Động Vật Linh Trường Thượng Đẳng

Vào tháng một, đêm sẽ có gió lạnh thổi, cũng có khả năng mưa rào. Trái với gió lạnh, mấy cái đèn lồng treo dưới mái hiên vẫn đỏ và tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Không quá lâu, Loan nhi đã lặng lẽ qua đây, lén lút đưa tới một cái chần cùng một cái lò sưởi nhỏ.

"Lão gia rõ ràng biết thân mình tiểu thư không tốt, còn phạt tiểu thư quỳ một đêm, đây không phải muốn mệnh người hay sao!" Khóe mắt Loan nhi rưng rưng nước, bắt đầu khóc.

"Sao người lại luôn khóc lóc sụt sùi như vậy."

Kỷ Vân Thư giữ lò sưởi nhỏ, thân mình cũng dần dần ấm lên.

Loan nhi xoa nước mắt: "Tiểu thư, vì người vẫn luôn như vậy, không tranh không đoạt, lúc này mới bị người khi dễ trên đầu."

"Ai nói với người như thế?"

"Loan nhi không mù, tự nhiên thấy được, giống như lần trước đại tiểu thư lấy đi cây Tiệp Phủ mà người yêu quý về trồng trong sân viện của nàng thì tính là gì? Tứ tiểu thư cắt hết xiêm y mùa đông của người thành nhiều mảnh lại tính là gì? Còn có Nhị thiếu gia tự mình đánh đổ đèn lưu li của lão gia, lại đổ vạ trên đầu người, như vậy phải nói thế nào? Tiểu thư người đá lòng thiện lương, không truy cứu, nhưng bọn họ không hề cảm kích, người đây là tự vác đá nện xuống chân mình, đau cũng chính là người đau."

Loan nhi tức giận nắm chặt nắm tay.

"Nha đầu người, toàn là lăm miêng, tai vách mạch rừng, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi."

Kỷ Vân Thư trách cứ nàng một tiếng, nhưng trong lòng cũng biết, Loan nhi cũng là muốn tốt cho mình.

Loan nhi cúi đầu, có chút ủy khuất!

Từ khi chiếm cứ thân thể này tới nay, tính tình Kỷ Vân Thư ít nhiều cũng mang theo chút đạu bạu thanh nhả của nguyên chủ, nhu nhu nhược nhược, không nổi không vội.

Mà nàng cũng thực sự phiền chán vì phải giao đầu với nhau, người lừa ta gạt, phàm là có thể nhẫ, nàng tuyệt đối sẽ không ồ ào.

Có lẽ là bởi vì duyên cơ chốu đối tự nhiên của con người, nàng đều luôn thuận theo. Các tiểu thư thiếu gia trong phủ lại càng thích tới tìm nàng phiền toái, ba ngày một việc nhỏ, nửa tháng một việc lớn.

Đúng giờ giống như kỳ kinh của nàng!

.....Người dịch: Emily Ton.....

Sáng sớm.

Kỷ Vân Thư bị phạt xong, Loan nhi nâng nàng đứng lên, đang chuẩn bị quay về sân để nghỉ ngơi, vừa mới rời khỏi căn phòng phía tây thì đặu phải Kỷ Mạc Thanh.

Ăn mặc một thân thổ cẩm lụa trắng có hoa vẫ màu tím, giày thêu kim loan, đầu cẩm trang sức vàng bạc, trên cổ mang một chuỗi trân châu đĩnh cấp màu trắng, vòng tay bằng bạc trên cổ tay cũng đều có giá trị liên thành, trang sức lộu lẫ, mỗi thứ đều là vô giá.

Phía sau còn đi theo hai nha đầu độc đoán, Thủy nhi và Lạc nhi.

Đại tiểu thư Kỳ gia, Kỳ Mạc Thanh, từ trước đến nay đều mang tư thế như vậy.

"Như thế nào, lại đi chạm vào những vật không sạch sẽ đó?" Giọng điệu âm dương quái khí, khóe miệng mang theo một nụ cười khinh thường.

Kỳ Vân Thư thu hẹp mắt lại, không tính sẽ để ý tới nàng, cất bước muốn đi, lại bị Kỳ Mạc Thanh nắm lấy cổ tay nàng, dùng hết sức hung hăng mà néo.

"Không lớn không nhỏ, cần sao?"

Kỳ Vân Thư một câu không mẫn không nhạt trả lại, "Tay muội muội hôm qua đã chạm vào tử thi, còn chưa rửa sạch, tử tử không chê?"

"Cái gì?" Kỳ Mạc Thanh dường như sợ hãi buông lỏng tay Kỳ Vân Thư, dùng khăn tay cố hết sức xoa tay của mình, trong miệng thì mắng, "Đen đui đen đui, vừa mới sáng sớm đã dính phải đen đui xui xẻo này."

Loan nhi thấy thế, xen mồm vào: "Đại tiểu thư, hôm qua Tam tiểu thư đã quỳ cả một đêm, còn thỉnh đại tiểu thư đừng gây khó dễ....."

Bang.....

Kỳ Mạc Thanh giơ tay lên tát Loan nhi một cái: "Một tiện tì cũng có tư cách nói chuyện cùng bốn tiểu thư." Lời nói vừa rơi xuống, lại trừng mắt liếc nhìn Kỳ Vân Thư một cái, "Thật đúng là người thế nào thì dưỡng chó thế đó, người tới, đem tiện tì này áp đến phòng chứa củi, giáo huấn thật tốt một chút cho ta."

Đây rõ ràng chính là đang dùng Loan nhi để trút giận!

Kỷ Vân Thư dù sao trên danh nghĩa cũng là muội muội của Kỷ Mạc Thanh, có thể mắng, nhưng không thể đánh, có điều Loan nhi thì khác, đã thương hay đánh chết, bất quá cũng chỉ là một nha đầu mà thôi.

Chỉ cần mấy lượng bạc, có một đồng từ để nắm bắt!

Phía sau Kỷ Mạc Thanh là Thủy nhi cùng Lạc nhi nhận được lệnh của chủ tử, liền đi lên tóm lấy Loan nhi.

Ngày thường nếu Kỷ Vân Thư bị khinh bỉ, nàng cũng coi như không, nhưng không thể xả giận lên người Loan nhi, nàng cố ý đem Loan nhi che chắn ở sau người, nâng đầu lên liếc mắt nhìn Kỷ Mạc Thanh một cái.

Chỉ một cái liếc mắt, khiến cả người Kỷ Mạc Thanh bỗng giật mình một cái.

"Vừa mới sáng sớm tỷ tỷ đã tức giận, đừng khiến thân mình bị thương, không bằng như vậy đi, khi quay về, muội muội sẽ tự răn dạy Loan nhi."

"Tiểu nha đầu này từ trước tới nay đều thích xen mồm ngắt lời mọi người, nếu như truyền ra bên ngoài, còn tưởng rằng những tiện nha đầu của Kỷ gia ta đều không sạch sẽ, hôm nay, ta không thể không giáo huấn nàng thật tốt."

Lời nói có ngụ ý, tự nhiên cũng quy chụp cho Kỷ Vân Thư cùng thuộc một loại "không sạch sẽ" kia.

Nữ nhân Kỷ Mạc Thanh này, thật đúng là động vật linh trường thượng đẳng!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 8: Trò Hề Vô Nghĩa

Người dịch: Emily Ton.

Sắc mặt Kỷ Vân Thư hòa nhã, nhưng ánh mắt lại hơi lạnh lùng.

"Loan nhi không hiểu chuyện, tỷ tỷ hà tất phải giận dữ với một nha đầu." Nàng quay lại mắng Loan nhi một tiếng, "Còn không nhanh chóng nhận sai."

Loan nhi cúi đầu xuống, lúng túng một chút, sau đó mới không cam lòng nói một tiếng, "Nô tỳ biết sai."

Kỷ Mạc Thanh cố tình nhíu mắt nhỏ lại, hừ một tiếng về phía Kỷ Vân Thư.

"Một tiểu nha đầu cũng khiến người che chở như vậy?"

"Nha đầu cũng là người, huống chi Loan nhi đã theo ta nhiều năm như vậy, thỉnh tỷ tỷ nể mặt ta, tha nàng."

"Ta càng không."

Kỷ Mạc Thanh mày liễu dựng lên, nàng dựa vào cái gì phải nể mặt Kỷ Vân Thư.

Quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào đôi mắt phượng, gầm nhẹ: "Một đám đều đợi ở kia làm gì, còn không kéo người đến phòng chứa củi đi, muốn bốn tiểu thư tự mình động thủ hay sao?"

Thủy nhi cùng Lạc nhi không dám chậm trễ, sau vài bước liền bắt lấy Loan nhi.

"Tỷ tỷ, nói đến cùng Loan nhi vẫn là người của ta, muốn đánh muốn chửi cũng nên do ta tới quản." Kỷ Vân Thư nói.

"Đó cũng là nha đầu Kỷ phủ, không hiểu chuyện thì phải bị phạt, đây là quy củ, không thể rối loạn." Vung tay lên, "Mang đi."

Trong khoảnh khắc, ngón tay ngọc của Kỷ Vân Thư miết đè cánh tay Thủy nhi, ngón cái thoáng dùng một chút lực. Thủy nhi chỉ cảm thấy lòng bàn chân mềm nhũn, lập tức liền đứng không yên, thân thể trực tiếp bổ nhào về phía Kỷ Mạc Thanh.

Kỷ Mạc Thanh bị bất ngờ, thân thể chao đảo ra sau, cả hai thân ảnh cùng lúc ngã ngối trên mặt đất.

"Bịch" một tiếng.

"Ai nha, đau chết mất, nha đầu chết tiệt kia, người có phải đã chán sống hay không?."

Kỷ Mạc Thanh bị Thủy nhi nặng nề đè lên, đau đớn kêu gào.

Thủy nhi sợ hãi, Lạc nhi một bên cũng sợ hãi, chạy nhanh qua đỡ Kỷ Mạc Thanh đứng lên.

Quần áo vốn đẹp đẽ quý giá hiện tại dính bùn đất dơ bẩn, đồ trang sức cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, rơi rớt tan tác, thật sự là có chút chật vật.

Bang.....

Kỷ Mạc Thanh vung tay tát trên mặt Thủy nhi một cái, hung hăng trừng mắt với nàng.

"Nha đầu chết tiệt kia, ngay cả bốn tiểu thư cũng dám va vào."

"Nô tỳ biết sai, là nô tỳ đứng không vững, cầu đại tiểu thư tha cho nô tỳ."

Thủy nhi bị dọa nên quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu.

Kỷ Mạc Thanh vốn luôn coi trọng trang điểm như mạng sống, hiện giờ mang một thân chật vật, còn gì lợi hại hơn?

Ngón tay làm cử chỉ hoa lan, một khuôn mặt đầy bột phấn vụn vụn vì tức giận, vào lúc này, tự nhiên cũng không còn tâm tư để ý tới Loan nhi, dậm hai chân, găm lên giận dữ quay về phòng mình để đi tắm rửa.

Vì vậy, trò hề khôi hài vô nghĩa này mới có thể kết thúc.

Kỷ Vân Thư cũng lập tức lôi kéo Loan nhi nhanh chóng chạy về sân của mình, để tránh Kỷ Mạc Thanh lại lộn trở lại.

Tiến đến sân viện, Loan nhi liền hỏi.

"Vừa rồi Thủy nhi làm sao vậy? Đang êm đẹp lại ngã nhào về phía đại tiểu thư."

Kỷ Vân Thư nhợt nhạt cười, tự rót ly trà cho mình, rất có tư thế sẽ nói chuyện lâu dài.

"Người có biết, xương cốt con người được chia làm 7 tầng 14 khối, hai khối xương tay cùng xương chân được kết nối với nhau ở túi da phía dưới. Gân mạch trên xương tay được phân thành hai đoạn, ở giữa hai đoạn là một khúc xương, nhẹ nhàng ấn một cái cũng không cảm thấy đau, tuy nhiên xương chân sẽ mềm nhũn và mất đi sức lực. Mới vừa rồi ta chính là ấn xương ấy trên tay Thủy nhi, lúc này chúng ta mới được giải vây."

Loan nhi nghe đến sững sốt, "Tiểu thư người quá lợi hại."

"Đây là cấu tạo khung xương, bất luận là kích thước thân thể người hay là kích thước các cơ quan bên trong của người, đều do khung xương quyết định, thậm chí mức độ hoại tử của những thi thể đã hư thối ngàn năm cùng thời gian những người đó tử vong đều có liên quan đến khung xương của chúng. Hơn nữa, xương sọ của một người cũng rất là quan trọng, não....."

"Tiểu thư, người đừng nói nữa."

Loan nhi lập tức ngắt lời nàng đang nói, sắc mặt khó coi, nuốt nước miếng, lưng chột lạnh.

Thấy bộ dáng sợ hãi của Loan nhi, Kỳ Vân Thư ngược lại thấy rất vui vẻ.

Trước khi nàng còn chưa đột ngột chết ở trên bàn phẫu thuật, nàng cơ hồ mỗi ngày đều sống ở trong lều khảo cổ và giao tiếp cùng những hủ thi bạch cốt, nếu nhát gan giống như Loan nhi như vậy, nàng đã sớm thất nghiệp!

Thôi thôi!

Hôm qua quỳ một đêm, Kỳ Vân Thư thực sự có chút mệt mỏi.

Đơn giản bò lên trên giường, đắp chăn, đánh một giấc.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 9: Dọa Nát Lá Gan

Nha môn.

Huyện thái gia vẫn đang nghỉ ngơi, tối hôm qua bận rộn một đêm ở thôn phía đông, vừa mới híp mắt chưa đầy một canh giờ (2h), bên ngoài đã có nha dịch tới gõ cửa.

"Đại nhân, có người đánh trống."

Huyện thái gia dịch thân một cái, nhưng vẫn không có động tĩnh.

"Đại nhân, có người đánh trống."

Huyện thái gia miễn cưỡng bò dậy từ trên giường, mặc xong quan phục và quan ủng rồi, chậm rãi thượng đường, đôi mắt vẫn còn nhắm, đập Kinh Đường Mộc* trên bàn một cái.

*Kinh Đường Mộc (惊堂木): là thứ để quan xét xử cổ đại dùng để đập bàn mỗi khi xử án, dùng để làm phạm nhân sợ hãi hoặc thể hiện sự tức giận...

"Người nào đánh trống?"

Dưới sảnh đường, hai gã nam tử người mặc trường bào hoa phục, đứng một trước một sau. Người trước lông mày lộ ra anh khí cao quý, người sau đeo trường kiếm làm nổi bật dũng khí.

Cảnh Dung nhìn khắp nơi trên sảnh đường tìm xem một phen, cũng không nhìn thấy vị tiểu thư sinh hôm qua.

Huyện thái gia đã chờ một thời gian dài nhưng không thấy người báo lên tên họ, ngón tay cái xoa xoa mắt, lúc này mới mở mắt ra, thấy rõ người đang tiến đến.

Đây không phải chính là công tử cùng tiến đến với Kỳ Thư Hàn tối hôm qua ở thôn phía đông sao?

"Người tới là người nào? Vì sao lại đánh trống?" Huyện thái gia ấn theo quy củ nên vẫn hỏi một lần.

"Đại nhân, công tử nhà ta hôm nay tới, là muốn tìm vị họa sư kia, phiền người kêu hẳn ra đây." Lang Đổ nói rõ ý đồ của mình.

"Tìm Vân Thư?" Huyện thái gia nhẹ giọng nói thầm một câu, chụm tay bàn tính một phen, giương mắt nói: "Kỷ tiên sinh hôm nay không nhậm chức, các người ngày khác lại đến."

"Hẳn là người ở đâu?" Cảnh Dung lên tiếng.

"Hẳn ở đâu bản quan làm sao biết được, nếu không có việc gì, hãy nhanh chóng rời đi đi, cũng không thể tùy tiện gõ trống bên ngoài nha môn." Huyện thái gia nguyên bản ngủ không ngon giấc, tự nhiên có chút không kiên nhẫn.

Cảnh Dung mặt không có biểu tình, nhìn thoáng qua Lang Đổ. Lang Đổ minh bạch, từ bên hông móc ra một khối thẻ bài, đưa tới.

"Lưu Thanh Bình, mở to hai mắt nhìn xem."

Ai da, cũng dám trực tiếp gọi tên huý quan lão gia hẳn!

Huyện thái gia rất tức giận, đứng dậy chuẩn bị chụp lấy Kinh Đường Mộc, nhưng bỗng nhiên nhìn đến khối lệnh bài kia.

Kinh Đường Mộc trong tay "leng keng" một tiếng rớt xuống.

Lập tức nhấc lên quan phục, cúi người đi xuống đại sảnh đường phía dưới, cung nghênh, hai chân run run, "bùm" quỳ xuống.

"Dung..... Dung Vương, hạ quan có mắt không tròn, không biết là..... là Dung Vương giá lâm, có điều chậm trễ, mong Dung Vương thứ tội."

Cảnh Dung liếc mắt nhìn hẩn một cái, hình dạng thì nhỏ bé, nhưng sắc mặt thật ra biến hóa rất nhanh.

"Người không biết không có tội, bốn vương cũng không muốn kinh động quá nhiều người, cũng không cần phải hành đại lễ, đứng lên đi."

"Tạ..... Dung..... Dung Vương."

Huyện thái gia kinh hãi toát ra mồ hôi, hai chân phát run đến mức không thể đứng lên được với cơ thể đang uốn cong.

"Không biết Dung Vương đến đây là..... là vì cái gì?"

Khóe miệng Lang Đỗ nhếch lên, thay Cảnh Dung mở miệng.

"Mới vừa rồi không phải đã nói sao? Hôm nay tới, là tìm vị họa sư hôm qua, người sai hẩn lập tức ra đây."

"Nhưng....."

"Nhưng cái gì, một họa sư nho nhỏ, chẳng lẽ còn phải bưng lên kệ?"

Huyện thái gia nhanh chóng xua tay: "Không không không, hạ quan lập tức phái người đi tìm hẩn đem tới." Quay đầu đối nha dịch nói, "Còn không nhanh chóng đi tìm Kỷ tiên sinh đem tới."

"Vâng."

Nha dịch nhanh chân đi ngay lập tức.

Huyện thái gia e sợ cho sự chậm trễ với tôn đại thần này, lại cúi người, mang theo khuôn mặt tươi cười mời Cảnh Dung cùng Lang Đổ tới hậu viện nghỉ ngơi. Pha một bình trà thượng đẳng, tự mình đứng ở một bên, lúc này còn run run, nâng ống tay áo vội vã lau mồ hôi.

.....Người dịch: Emily Ton.....

Cẩm Giang Thành, khi nào thì đã tới đại nhân vật bậc này a!

Cảnh Dung nhấp một miệng trà, Cẩm Giang nổi tiếng về trà, hương trà bay lên mũi, tỏa ra vị ngọt, danh bất hư truyền.

"Vị họa sư kia là người nào?" Cảnh Dung mở miệng.

"Hắn gọi là Kỳ Vân Thư, là họa sư có tiếng ở Cẩm Giang thành chúng ta." Huyện thái gia đáp.

"Nổi danh như thế nào?"

"Trong những năm gần đây, huyện thành chúng ta có rất nhiều hủ thi* và tiêu thi*, đều không có người đến nhận. Từ sau khi Kỳ tiên sinh tới, mặc kệ là hủ thi hay là xương trắng, đều có thể chuẩn xác họa ra bộ dạng sinh thời của người chết. Không chỉ có như thế, hắn còn thay bản quan phá không ít án kiện."

*Hủ thi (腐尸): xác thối; tiêu thi (焦尸): xác bị lửa thiêu.

Trên mặt Huyện thái gia như được trát thêm vàng, rất là đắc ý.

"Người tuyệt vời như vậy? Ngốc tại Cẩm Giang thành nho nhỏ, quả là có chút lãng phí tài năng." Khi Lang Đổ nói, cố ý vô tình nhìn thoáng qua chủ tử nhà mình.

Tựa hồ trong đó có thâm ý!

Cảnh Dung nhướng mày: "Chỉ có chừng đó?"

Huyện thái gia suy nghĩ một lát trước khi trả lời: "Tính tình Kỳ tiên sinh không tốt lắm."

"Vì sao không tốt?"

Huyện thái gia ấp úng: "Không..... như khi nói chuyện, tính tình có hơi lạnh lùng."

Lạnh? Lạnh bao nhiêu?

Cảnh Dung bưng ly trà, lại uống một miệng trà.

Chẳng bao lâu, nha dịch tiến vào thông báo.

"Kỳ tiên sinh đang ở trong phòng ngủ, nói hôm nay không hoạt động bên ngoài."

Sắc mặt Huyện thái gia đột nhiên biến thành màu xanh lá cây, toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Lần này hẳn rất bối rối, không biết nương theo bên nào. Một bên là Kỳ Vân Thư hẳn coi như trân bảo, một bên là Dung Vương quyền thế trên cao.

Hiện giờ, phải cẩn thận lựa chọn hỗ trợ bên nào thì tốt nhất!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 10: Một Chén Trà Nhỏ

Huyện thái gia trộm liếc mắt ngắm nhìn Cảnh Dung, thấy hần nhặt nắp trà và nhẹ nhàng để trên chén trà, lực trên cổ tay không nhẹ không nặng, thần sắc cũng không thay đổi không có cảm xúc, rất khó nhìn ra vui hay không vui?

Thân mình run rẩy hai lần, Huyện thái gia nhanh chóng giải thích: "Dung Vương, Kỳ tiên sinh mấy ngày nay làm việc rất chăm chỉ, thực sự có chút mệt mỏi, ngày hôm qua hạ quan đã đáp ứng hần rồi, để hần nghỉ ngơi một ngày, không bằng....."

Cảnh Dung ngắt lời hần.

"Không bằng bốn Vương ngày mai lại đến?"

Những lời này nếu người khác nghe xong sẽ không cảm thấy có gì khác, cố tình Huyện thái gia nghe ra "khuyết điểm" trong đó, thân mình đột nhiên giật mình một cái, lại quỳ xuống, cúi đầu.

"Hạ quan tuyệt đối không có ý tứ này a!"

"Tại sao đường đường là quan phụ mẫu, luôn phải quỳ xuống mỗi khi có khuyết điểm? Luật lệ Đại Lâm, có quy định này sao?" Cảnh Dung nhíu chặt lông mày.

Lang Đỗ châm thêm một câu, "Vương gia, không có."

Sắc mặt Huyện thái gia trở nên nhợt nhạt cứng rắn.

Hắn đường đường là một Huyện thái gia, nhưng ngài luôn ở trên cao như đức phật tôn kính a!

"Đứng lên đi, đừng quỳ liệt chân."

"Tạ..... tạ Dung Vương."

Huyện thái gia ngơ ngẩn đứng dậy, cúi người cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Cảnh Dung hí hai mắt lại, môi mông gợi lên, mang theo một khí thế bức người, nói, "Lưu đại nhân, nếu vị Kỳ tiên sinh làm việc phụ thuộc vào nha môn, tự nhiên sẽ phải có sự an khang thịnh vượng của bá tánh trong tim, đúng hay không?"

Huyện thái gia thành thành thật thật gật đầu, "Đúng."

"Ngày hôm qua thuộc hạ của bốn Vương chết thảm tại Cẩm Giang thành, theo đạo lý, nha môn các người sẽ phải điều tra rõ chân tướng cho bốn vương, đúng hay không?"

"Đúng."

"Vậy bốn Vương tìm hắn hiệp trợ Lưu đại nhân người, thay bốn Vương phá cọc án mạng này, có nên hay không?"

"Nên!"

Cảnh Dung rất vừa lòng, "Tốt, cho người thời gian một chén trà nhỏ, tự mình đem hắn mang lại đây."

Một chén trà nhỏ?

Đây rõ ràng chính là làm cho mọi việc trở nên khó khăn a!

Huyện thái gia không dám không đáp ứng, lo lắng lui về phía sau, "Vâng vâng vâng, hạ quan sẽ đi ngay lập tức."

Nói xong, nâng quan phục lên cuống cuồng mà chạy.

Phía sau Cảnh Dung nghiêm mặt lại, tâm tư bắt đầu nổi lên nghi ngờ.

Lang Đỗ sờ sờ hàm dưới, cân nhắc, "Vương gia, nghe ý tứ của Lưu đại nhân, Kỳ tiên sinh ngay cả những xương trắng của hài cốt đều có thể hơ ra hình người, có lẽ..... án tử điều tra những năm gần đây, hẳn có thể giúp một tay."

Cảnh Dung không đáp, chỉ là nếp nhăn giữa đuôi lông mày vẫn còn, đôi mắt hẹp dài giữ một thâm ý quỷ quyệt. Sau một lúc lâu, hỏi: "Tính ngày, chúng ta đã rời kinh bao lâu?"

"Đã hơn nửa năm."

"Đi qua bao nhiêu huyện thành?"

"Nhiều hơn một trăm."

Cảnh Dung "Ân" một tiếng, trong mắt mang ý cười, đầu ngón tay lại nhấc ly trà lên lần nữa.

.....Người dịch: Emily Ton....

Tới cửa sau của sân phía tây Kỳ phủ, Huyện thái gia giơ tay gõ cửa "thịch thịch thịch", Loan nhi vội vàng ra mở cửa, vừa thấy là Huyện thái gia, cúi giật.

"Mau mau mau, kêu Vân Thư cùng bản quan đi đến nha môn, việc lớn, lớn khủng khiếp."

"Tiểu thư không phải đã nói rồi sao, hôm nay không hoạt động bên ngoài."

Huyện thái gia vỗ đùi, "Ai nha" một tiếng, gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, trực tiếp đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, vượt qua nhanh chóng đi vào.

Tới ngoài phòng rồi, hướng về phía bên trong kêu lên: "Vân Thư, bản quan cầu người, cầu người đi đến nha môn, người không đi, mũ cánh của bản quan có thể sẽ khó bảo toàn nha! Người thương hại thương xót bản quan, đi một chuyến đi!"

Quan cầu dân, lần đầu nghe!

Trong phòng, Kỷ Vân Thư đã tỉnh dậy, khi nghe được giọng nói của Huyện thái gia, nàng không nhanh không chậm thay đổi thành nam trang, kẹp hộp gỗ đàn hương nơi cánh tay của mình.

Tư thế này, chẳng lẽ là muốn đi tới nha môn?

Ném một viên hạt sen tẩm đường vào trong miệng, Kỷ Vân Thư mới đi ra từ bên trong, nhìn thấy Huyện thái gia hoang mang rối loạn, chỉ kém quỳ xuống về phía nàng.

"Đại nhân, có chuyện gì vậy?"

Không có thời gian giải thích, Huyện thái gia tiến lên tóm lấy Kỷ Vân Thư.

"Nhanh chóng đi theo bản quan một chuyến, nha môn có người tìm, nhân vật lớn, không đi không được!"

Kỷ Vân Thư nhanh chóng bị kéo đi vài bước, lúc này mới kiên quyết kéo cổ tay hẳn lại, nhíu mày: "Đại nhân làm gì vậy? Ta không phải nói cho nha dịch rằng, hôm nay không hoạt động bên ngoài hay sao?"

Huyện thái gia buồn bực, trên dưới đánh giá nàng một phen, cái trang nam nhi, hộp gỗ đàn hương, đây không phải làm tư thế đi làm việc thì là gì?

"Người không phải muốn đi cùng bản quan tới nha môn sao?"

Kỷ Vân Thư lắc đầu: "Không phải."

"Vậy người định đi chỗ nào?"

"Chu gia."

Huyện thái gia không rõ, "Đi Chu gia làm gì? Tiểu thư Chu gia vừa mới chết, hôm nay còn đang hạ táng, nhanh chóng cùng bản quan đến nha môn đi."

"Án mạng của tiểu thư Chu gia, không tra xét?" Kỷ Vân Thư hỏi một cách nhẹ nhàng.

Cái gì? Án mạng của tiểu thư Chu gia?

Huyện thái gia trừng lớn đôi mắt, cảm giác như đang bị người cạo cột sống trên lưng, run run hỏi, "Nàng không phải vô tình ngã lầu, rơi chết ở trên núi giả hay sao?"

Kỷ Vân Thư trừng hăn một cái, "Từ xưa, ta đều giao một phần báo cáo bằng văn bản cho người, vụ án Chu gia, ta không giao?"

"Không."

"Ta đây khi nào thì nói qua, tiểu thư Chu gia do vô tình ngã lầu mà chết?"

Huyện thái gia nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Cũng không."

Kỳ quái, không phải chính mình ngã chết, chẳng lẽ là bị người giết?

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 11: Hai Vụ Án Mạng, Tra Vụ Nào?

Nhìn Huyện thái gia như một kẻ phạm tội đáng sợ, Kỷ Vân Thư kẹp chặt hộp gỗ đàn hương dưới cánh tay, con người thâm sâu nhìn hẳn bối rối.

"Đại nhân, Chu gia tiểu thư sau hai canh giờ (4h) nữa sẽ phải hạ táng, nếu muốn tra lại, phải đào quan tài lên một lần nữa, án tử kéo dài càng lâu, điều tra càng thêm phiền toái, đạo lý này, đại nhân hẳn là hiểu rõ."

Huyện thái gia xoa xoa tay, trong miệng "tắc" vài lần, cau mày buồn rầu: "Bản quan đương nhiên hiểu rõ, nhưng..."

"Nhưng cái gì?"

"Trong nha môn còn có người đang chờ người! Hay là, người đến nha môn một chuyến trước đi, đợi lát nữa, bản quan sẽ cùng người đi tới Chu gia? Nhất định có thể đuổi kịp trước khi hạ táng tiểu thư Chu gia."

Huyện thái gia mang theo ánh mắt thăm dò nhìn nàng, trong lòng vô cùng thấp thỏm.

Kỷ Vân Thư nhướn mày, hỏi: "Hay là nha môn cũng có chết người?"

"Không đúng không đúng, là có người tìm người, chính là công tử đến cùng với cha người ở thôn phía đông ngày hôm qua, sáng sớm hôm nay đã tới nha môn."

"Ồ? Vậy năm cổ thi thể đó đã được ngũ tác kiểm nghiệm xong?"

"Hãy đừng chậm trễ thời gian, Vân Thư tốt của ta, người nhanh chóng cùng bản quan đến nha môn đi, sự tình Chu gia có thể đợi."

Không để cho Kỳ Vân Thư có cơ hội nói chuyện, Huyện thái gia vô cùng lo lắng lập tức lôi kéo Kỳ Vân Thư đâm đầu chạy tới nha môn.

.....Dịch: Emily Ton....

Trong khi đó, Cảnh Dung đã uống xong một ly trà, giương mắt lên đã thấy Huyện thái gia đang lôi kéo Kỳ Vân Thư đi tới.

Tới trước mặt rồi, Huyện thái gia thở hồng hộc.

Thật bất ngờ, Kỳ Vân Thư không hề hụt hơi cũng không thở hổn hển, đoan chính đứng đó, nhìn về phía Cảnh Dung đang ngồi trên chiếc ghế làm bằng gỗ lê.

Hôm qua, trong đêm đen tối thật khó nhìn thấy rõ sự xuất hiện của hắn.

Mày kiếm mắt sáng, đôi mắt sáng được vạch ra bằng một hình mắt hoa đào, trên khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo được điểm với sự gian ác, nhưng cũng rõ ràng có thêm vài hương vị trêu đùa.

Bốn mắt nhìn nhau, Cảnh Dung cũng nhìn kỹ nàng từ đầu tới chân một lần.

Nhìn khuôn mặt nàng sạch sẽ trắng nõn có vẻ hơi ửng hồng, cũng không biết là do vừa rồi chạy gấp hay là bị gió thổi, mà đôi mắt càng thêm thâm thúy tràn đầy sức sống.

Chỉ là...

Hắn ta như thế nào lại có vài phần khinh thường khi nhìn hắn!

Huyện thái gia nhanh chóng cúi người: "Dung Vương, hạ quan đã mang người đến cho ngài."

Dung Vương? Kỷ Vân Thư đăng trí một cái.

Quả nhiên, người có thể khiến người cha như sài lang của nàng phải vậy đuôi lấy lòng, hẳn thật sự không phải là một nhân vật nhỏ!

Góc áo nàng đột nhiên bị Huyện thái gia lôi kéo mờ ám, ý bảo nàng nhanh chóng hành lễ, đừng đắc tội với tôn phật này.

Kỷ Vân Thư cũng biết thức thời, cong eo, nhàn nhạt nói: "Tiểu nhân gặp qua Dung Vương."

Ánh mắt Cảnh Dung hiện lên thâm ý sâu sắc trong một khoảnh khắc, xua xua tay, ý bảo Huyện thái gia thối lui đến một bên, lúc này mới hỏi Kỷ Vân Thư: "Kỷ tiên sinh, hôm nay có ăn no không?"

"Ta đã ăn rất no!"

"Hôm qua ngủ có ngon không?"

"Tiểu nhân một đêm không ngủ."

"Vì sao?"

Nàng quỳ một đêm, đương nhiên không thể ngủ ngon, nhưng nào có thể nói về nó, đề cập đến nó!

Kỷ Vân Thư nhú mày, hỏi lại một câu: "Dung Vương sống ở bờ biển sao*?"

*Sống ở bờ biển (+住在海边): hiểu theo nghĩa đen, khi nói ai đó sống gần biển nghĩa là người có quá nhiều thời gian đi can thiệp vào công việc của người khác bởi vì người sống bên cạnh biển.

Quán rộng thế làm gì!

Cũng may Cảnh Dung nghe không hiểu, ngược lại bắt đầu nghiêm túc nghiên ngẫm lời nói của nàng: "Bốn vương sống ở kinh thành, Dung Vương phủ, không phải ở ven biển, chẳng lẽ hôm nay Kỳ tiên sinh vì thiếu ngủ, khiến đầu óc hồ đồ?"

Người mới hồ đồ, cả nhà người đều hồ đồ!

Kỷ Vân Thư ngược mắt lên: "Vương gia tìm tiểu nhân tới, tin rằng không phải chỉ để hỏi một lượt ăn uống tiêu tiêu đi?"

"Đương nhiên không phải." Cảnh Dung nghiêm túc trả lời, đi vào chủ đề chính: "Ngỗ tác đã kiểm nghiệm thi thể, đích xác là trúng độc bỏ mình, tất cả kết luận đều giống như tiên sinh đã nói."

Kỷ Vân Thư cũng không ngạc nhiên, hỏi: "Cho nên?"

"Cho nên bốn vương muốn thỉnh tiên sinh đến nghĩa trang một chuyến, giúp bốn vương nhìn kỹ lại xem, có thể tra ra chút manh mối gì hay không!"

"Thi thể đã được mổ ra?"

"Ruột đều có thể nhìn thấy!"

"Liệu xương cốt có nhìn thấy được không?"

"Rõ ràng như ban ngày, cho nên bốn vương mới quan tâm đến tiên sinh ăn no hay không, miễn cho lúc nhìn thấy tình hình thi thể có phản ứng không mong muốn."

Phản ứng không mong muốn, là sợ nàng sẽ phun ra sao?

Thật là buồn cười, Kỳ Vân Thư nàng cái gì mà chưa từng thấy qua, đừng nói là thi thể bị giải phẫu đến nỗi máu chảy đầm đìa, dù là thi thể hư thối đến nỗi thi trùng* bò đầy nàng cũng từng chạm vào không ít.

*Thi thể (尸体): Xác chết, thầy người chết; Thi trùng (尸虫): sâu bọ ăn xác chết.

Kỳ Vân Thư trầm ngâm một lát, nhìn về phía Huyện thái gia, hỏi: "Hai cọc án kiện*, làm kiện nào trước?"

*Hai cọc án kiện (两桩案件): hai trường hợp; hai bản án; hai vụ án.

Một kiện là án kiện của tiểu thư Chu gia, một kiện là án kiện của Dung Vương.

Làm cái nào trước? Đây không phải là làm khó Huyện thái gia sao?

Cảnh Dung suy nghĩ: "Còn có án kiện khác sao?"

Huyện thái gia nhanh chóng trả lời: "Dung Vương, hôm trước trong thành chúng ta cũng xảy ra một cọc án mạng, là tiểu thư nhân gia nhà giàu, cần phải nhanh chóng hạ táng, nếu không tra, sợ rằng sẽ quá muộn."

Sau khi châm chước cân nhắc, sắc mặt Cảnh Dung ngưng trọng, nói với Kỳ Vân Thư: "Sự tình của bốn vương không khẩn cấp, xử lý án tử trong tay người xong xuôi trước, sau đó nghiêm túc giúp bốn vương làm việc là được, miễn cho người bị phân tâm."

Ồ! Đúng là một người tốt a!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 12: Mở Nắp Quan Tài

Kỷ Vân Thư không hề cảm kích sự hào phóng của hắn, vì đây là điều cần thiết.

Rốt cuộc, đó là tố chất mà Vương gia nên có! Hiểu rõ đạo lý tới trước tới sau!

"Đa tạ Dung Vương đã hiểu, vậy tiểu nhân sẽ rút lui trước." Kỷ Vân Thư cúi đầu.

"Bốn vương sẽ đi cùng ngươi." Cảnh Dung đứng dậy nói.

Trên mặt Kỷ Vân Thư không có biểu tình gì: "Thân thể của Dung Vương quý giá, Chu gia hiện tại đang làm tang sự, sợ là sẽ có điều xúc phạm Dung Vương."

"Thân thể quý giá?" Cảnh Dung nheo mắt, "Tiên sinh đã từng sờ qua? Hay là đã từng nhìn thấy?"

Mơ hồ trên chọc nói, khiến Kỷ Vân Thư không nhận được kín đáo trừng hắn một cái.

"Tiểu nhân chỉ sợ..."

Cảnh Dung ngắt lời nàng.

"Không sợ, bốn vương đúng lúc đang nhàn rỗi, huống chi là thấp điệu tiến đến, quả quyết sẽ không quấy rầy tiên sinh phá án."

Kỷ Vân Thư lười tranh cãi cùng hắn, cuối cùng vẫn là đồng ý, nói đến cùng, hắn là Dung Vương, nàng chỉ là một họa sư nhỏ nên chỉ có thể tuân mệnh.

Huyện thái gia cũng dẫn đầu một nhóm nha dịch, đoàn người hùng dũng tiến đến Chu gia.

Trên đường đi đến Chu gia, Kỷ Vân Thư đi ở đằng trước, Cảnh Dung đi theo phía sau.

Hắn quan sát dáng vẻ mảnh dẻ mà nhanh nhẹn, mặc một trường bào màu đen, đi đường giống như mang theo gió nhẹ, tinh tế và thanh lịch, đặc biệt là đôi mắt bình đạm, lộ ra một cỗ linh khí, thật sự không giống người đã giao tiếp cùng những tử thi đó!

Chậm rãi, khóe môi Cảnh Dung dần dần nhiễm một nụ cười thăm dò thâm sâu, ý vị sâu xa.

.....Dịch: Emily Ton....

Không bao lâu, đã tới trước cửa phủ Chu gia, cùng với tiếng khóc cay đắng thảm thiết, quan tài của tiểu thư Chu gia vừa lúc đang được nâng đến cổng lớn.

Huyện thái gia yêu cầu người nâng quan tài hạ xuống, hắn bước nhanh đi đến trước mặt Chu lão gia, nói.

"Chu lão gia, việc hạ táng hãy chậm lại đã."

Chu lão gia trầm sắc mặt xuống, nhíu mày.

"Lưu đại nhân, người đây là có ý gì?"

"Bởi vì..."

Lời còn chưa dứt, Chu phu nhân xông lên, ra sức tát Huyện thái gia một cái, kêu khóc: "Nữ nhi của ta chết thảm, nhưng người lại dẫn người ngăn cản ở nơi này, không cho nữ nhi của ta hạ táng, người rắp tâm làm gì? Nữ nhi số khổ của ta, nương thực xin lỗi người a!"

"Chu phu nhân, không phải như thế..."

"Các người nhanh chóng tránh ra, nữ nhi của ta sinh thời đã chịu đủ đau khổ, chết rồi còn phải chịu loại xúc phạm này."

Chu phu nhân kêu trời khóc đất, chỉ kém không ngất xỉu đi.

Đều nói nam nhân sau khi bị phụ nhân giữ lấy thì sẽ không còn biện pháp, lời nói này quả nhiên không sai chút nào!

Huyện thái gia ngốc nghếch đứng đó, đôi mắt bất đắc dĩ nhìn chăm chăm vào Chu phu nhân, hoàn toàn đã quên mục đích tiến đến lần này.

Nhìn xem cảnh tượng này, Kỷ Vân Thư lắc lắc đầu, tiến lên, duỗi tay đỡ lấy cánh tay Chu phu nhân.

"Chu tiểu thư đúng là mệnh khổ, tuổi còn trẻ mạng đã chôn vùi, sinh thời đẹp đẽ như thế, nhưng sau khi chết lại hoàn toàn thay đổi, cũng không biết thù oán lớn bao nhiêu, lại dùng phương thức tàn nhẫn mà hãm hại nàng như vậy"

Lời này không nặng không nhẹ, lại làm Chu phu nhân bỗng nhiên cả kinh, trở tay bắt lấy cổ tay Kỷ Vân Thư, với đôi mắt đầy chấn động nhìn nàng.

"Người nói gì? Thù gì? Oán gì? Tàn nhẫn hãm hại gì? Nữ nhi của ta là bị người hại chết sao?"

"Nghĩ hoặc trong lòng phu nhân, tại hạ tự nhiên sẽ giải thích với người, chỉ bằng sai người nâng quan tài đi vào trước, chặn ở trước cửa, chung quy có chút khó coi."

Chu phu nhân choáng váng một hồi, mới gật đầu như điên, nhanh chóng sai người nâng quan tài đi vào.

Chu lão gia một bên tiến đến trước mặt Huyện thái gia, hỏi: "Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?"

"Bản quan cũng không rõ ràng lắm, tóm lại bên trong tất có bí ẩn."

Bí ẩn?

Chu lão gia thở dài, quăng ống tay áo xuống, xoay người đi theo phía sau quan tài cùng vào phủ.

Khi Huyện thái gia chuẩn bị đi vào thì Kỷ Vân Thư kéo hẳn lại, nhỏ giọng nói: "Đại nhân nên đợi đám người nâng quan tài ra ngoài rồi mới cản lại, chặn ở trước cửa, đen đủi."

"Vâng vâng vâng, không thỏa đáng không thỏa đáng."

Cũng không phải, Huyện thái gia sẽ không hối hận đến chết.

Người ta nói rằng, người dừng quan tài ở trước cửa, năm sau tai họa sẽ liên tục chọc vào!

Huyện thái gia, đương nhiên cũng thật hồ đồ.

Kỷ Vân Thư im lặng, cất bước vào phủ, không muốn chậm trễ thời gian thêm nữa.

Cảnh Dung sau lưng hứng thú, nói nhẹ một câu.

"Có chút ý tứ."

Quan tài một lần nữa bị nâng tới hậu viện nhà chính, tất cả mọi người đều vây ở chung quanh, từng đôi mắt tò mò nhìn chăm chăm Kỳ Vân Thư.

"Mở nắp quan tài." Kỳ Vân Thư nói.

Mấy gia đình nhìn thoáng qua lẫn nhau, nhưng ánh mắt nhất trí quay đầu nhìn về phía Chu lão gia.

Chu lão gia nuốt nuốt nước miếng, dò hỏi: "Kỳ tiên sinh, nếu như nữ nhi của ta bị người làm hại, vì sao ngày hôm qua người không nói ra?"

"Ngày hôm qua có chút mệt mỏi, không muốn tra."

Chính là tùy hứng!

Chu lão gia ngang ngạnh một chút, nhưng không có lời gì để nói, hướng về phía mấy gia đình gật đầu.

Vài người lúc này mới mở nắp quan tài ra.

Mùi hôi thối phát ra từ thi thể trộn lẫn với mùi gỗ mục của quan tài, bay ra, khiến người buồn nôn.

Đoàn người vội vàng che mũi nhíu mày, Kỳ Vân Thư lại không nhanh không chậm, từ bên hông móc ra phấn bồ kết (皂角粉) rải xung quanh quan tài, ánh mắt nhìn vào trong quan tài tìm kiếm.

Bộ dáng thối nát của tiểu thư Chu gia giờ phút này càng trở nên dữ tợn hơn, thịt nát trên mặt cũng từ đỏ tươi biến thành trắng bệch xanh tím, mà một con người như hạt châu vốn treo ở hốc mắt đã bóc ra rơi vào trong tóc, dính với nó.

Có lẽ bởi vì thời tiết ẩm ướt, khuôn mặt đã bị bành trướng như muốn nổ tung, xương và thịt không thể phân biệt được, tơ máu (tĩnh mạch) dày đặc.

Ngay sau đó, Kỳ Vân Thư đưa bàn tay vào trong quan tài, kéo xiêm y của tiểu thư Chu gia, xoắn lên, lộ ra bả vai trắng nõn.

Hành động này, khiến mọi người kinh hãi, nam đình theo bản năng cúi đầu, không dám nhìn.

"Kỳ tiên sinh người đang làm gì vậy?" Chu lão gia xanh mặt.

Kỳ Vân Thư néo néo bả vai Chu tiểu thư, vừa lòng gật gật đầu: "May mắn may mắn."

May mắn? Người đều đã chết, nàng còn nói may mắn?

NỮ' NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 13: Thời Gian Tử Vong?

"Tiên sinh nói lời này là có ý gì? Nữ nhi của ta đã chết, người vì sao còn nói may mắn?" Chu lão gia hỏi.

Kỷ Vân Thư trầm mặt nói: "Ta nói lời may mắn, là may mắn Chu tiểu thư chết không nhắm mắt, để lại cho chúng ta một manh mối rất rõ ràng, đó chính là sự nhô lên trên xương vai của nàng, chính là tình trạng bị sưng lên."

"Sưng lên? Chỗ này?"

Kỷ Vân Thư không nhanh không chậm lấy ra một đôi bao tay màu trắng và mang vào, mở hộp gỗ đàn hương do mình mang đến, bên trong không phải là công cụ vẽ tranh, mà là một số công cụ linh tinh như nhíp và kéo.

Nàng chọn một con dao găm nhỏ, trước mắt bao người, dùng dao nhọn cắt vào phần da thịt trên vai của Chu tiểu thư.

Máu đã đọng lại thành một khối màu tím đen, tụ lại dưới lớp da đã hư thối, một chút máu đỏ còn chảy xuống xương ống chân, giống như bọt nước tiêu chảy, dính vào cổ tiểu thư Chu gia, thấm vào sợi tóc và găm vóc hoa lệ.

Thật là đáng tiếc cho một bộ trang điểm đẹp đẽ quý giá!

Mà con dao nhỏ trong tay nàng, thâm nhập, thâm nhập, lại thâm nhập, cho đến khi lộ ra phần bị sưng trên xương vai mới bỏ qua.

Dĩ nhiên, những hành động của nàng, tự nhiên cũng khiến cho mọi người sợ hãi, tất cả đều xanh mặt, che miệng, thiếu chút nữa là nôn ra.

Kỷ Vân Thư lại bình tĩnh lau khô dao nhỏ, thả lại vào trong hộp gỗ đàn hương, nhéo nhéo hai xương vai của Chu tiểu thư, lại xem xét chỗ sưng lên trên xương vai, dần dần đã có đáp án vừa lòng.

Quả nhiên, giống như sự phán đoán của nàng không sai chút nào.

"Từ hình dạng sưng lên này, chính là bị người nhấc hai tay lên, túm lấy và kéo đi, mà cổ tay ở trên tay nàng, ta cũng tìm được dấu vết bị người nắm chặt."

Mọi người đang chịu đựng cảm giác ghê tởm buồn nôn, khi nghe đến đây đều là ngạc nhiên và sửng sốt.

Khuôn mặt Chu phu nhân cay đắng, nghi hoặc hỏi: "Tiên sinh, điều này có quan hệ gì đến cái chết của nữ nhi ta?"

"Đương nhiên là có quan hệ." Ánh mắt của nàng rất tự tin, nàng quét mắt một vòng về phía đám gia đình và nha hoàn trong đình, hỏi: "Thời điểm Chu tiểu thư chết, ai ở bên cạnh?"

Trong đám người hầu, một tiểu nha đầu run rẩy đi ra, cúi đầu: "Vào thời điểm đó, nô tỳ đã ở bên cạnh."

Kỷ Vân Thư đánh giá nàng từ trên xuống dưới. Vóc dáng nho nhỏ, tầm 13-14 tuổi, bộ dáng khá thanh tú, chỉ là đôi tay nắm chặt lấy cổ tay, dường như đang sợ hãi.

"Ta hỏi người, người có chắc chắn tiểu thư nhà người là ngã lầu chết vào sáng sớm hai hôm trước?"

"Chắc chắn, tiểu thư đã ngã lầu chết, ta tận mắt nhìn thấy."

"Người đang nói dối."

Kỷ Vân Thư vừa nói ra, toàn bộ căn phòng bùng nổ.

Chu phu nhân không nói gì, đi đến trước mặt nha đầu kia, giang tay tát cho nàng một cái.

"Người, nha đầu chết tiệt, nói, có phải người đẩy tiểu thư xuống lầu hay không, người vì sao muốn hại nữ nhi ta, nàng đối với người không tốt hay sao?"

"Phu nhân, không phải nô tỳ, thật sự không phải nô tỳ đẩy tiểu thư xuống lầu, cho dù nô tỳ có lá gan tày trời, nô tỳ cũng không dám!"

"Ngay cả tiên sinh cũng nói người nói dối, không phải là người còn có thể là ai? Người tới, bắt tiện nha đầu này lại, ta muốn nàng ta phải đền mạng cho nữ nhi ta."

"Phu nhân nô tỳ bị oan!"

Kỷ Vân Thư bị đau đầu vì tiếng ồn, cau mày và thở dài, chặn lại nói: "Phu nhân, ta chưa nói hung thủ là cô nương này, người hãy dừng lại và nghỉ bên cạnh một chút, chờ đến khi ta nói hết lời được không?"

Chu lão gia cũng nhanh chóng kéo phu nhân mình qua một bên, khuyên: "Phu nhân, thân thể người không tốt, đừng tức giận, chúng ta hãy nghe tiên sinh trước, tiên sinh nhất định có thể giải quyết bất bình của Ngưng nhi."

Chu phu nhân vừa rồi quỳnh lên, thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh, vỗ về ngực và thở hỗn hển, đành phải ngồi sang một bên.

"Đứng lên đi." Kỷ Vân Thư cúi người đỡ nha đầu kia đang run rẩy và khóc thút thít đứng lên.

Nhưng vừa mới đụng tới cổ tay của nha đầu, nha đầu đau đến nỗi rên lên một tiếng trong miệng, mới chậm rãi đứng lên.

Điều này, Kỷ Vân Thư tất nhiên cũng để ở trong mắt.

Đến lượt mình, Kỷ Vân Thư trở lại bên cạnh quan tài, nghiêm túc nói: "Chu lão gia, Chu phu nhân, ta vừa rồi sờ dĩ nói cô nương này nói dối, là bởi vì cô nương này lúc ấy cũng không ở bên người Chu tiểu thư. Nếu nàng ta ở đó, nhất định có thể phát hiện, Chu tiểu thư lúc ấy, đã chết, mà thời gian tử vong, chính là buổi tối trước đó một ngày."

"Cái gì?" Chu lão gia kinh ngạc.

Đoàn người cũng sôi nổi thảo luận, tiểu thư Chu gia rõ ràng chính là ngã lâu chết vào sáng sớm ngày hôm trước, như thế nào lại thành vào buổi tối hôm kia?

Huống chi...

NỮ NGỔ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 14: Mi Độc

"Tiên sinh có thể đã nghĩ sai rồi hay không? Sau khi nữ nhi của ta chết, ngổ tác đã tới xem qua, thời gian tử vong chính là sáng sớm hai ngày trước." Chu lão gia khó hiểu.

Huyện thái gia cũng hơi luống cuống, tiến đến bên tai Kỷ Vân Thư, nhẹ giọng nói: "Vân Thư, người đừng phạm sai lầm, ngổ tác đã tới nghiệm qua."

"Ta sẽ không sai."

Nàng trả lời hần một câu.

Huyện thái gia im bật, không nói thêm gì nữa.

Kỷ Vân Thư nhìn trên vai Chu tiểu thư, dùng dao nhọn cắt ra rộng hơn, để lộ xương vai, nói: "Ta nói rồi, thi thể người có thể nói dối, nhưng xương sẽ không. Căn cứ theo phán đoán của ngổ tác, Chu tiểu thư thật đúng là đã chết vào sáng sớm hai ngày trước. Tuy nhiên, tình trạng sưng lên trên xương vai của Chu tiểu thư, chỉ có thể hình thành sau khi người đã chết được nửa canh giờ (1h). Hơn nữa, căn cứ vào độ sưng cứng, hình dạng và màu xanh tím để xem, cũng đủ chứng tỏ rằng thời gian nàng tử vong chính là buổi tối ba hôm trước."

"Vậy vì sao ngổ tác lại nói là sáng sớm hai hôm trước?"

"Bởi vì Ngổ tác đã bỏ qua một điểm, buổi tối ba hôm trước, mưa to cả một đêm, nhiệt độ giảm dưới không độ... rất lạnh, điều này sẽ ảnh hưởng

tới nhiệt độ của gan người. Từ trước tới nay, ngỗ tác luôn phán đoán thời gian chết dựa trên quan niệm sai lầm ấy, nhưng xương sẽ không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ của môi trường xung quanh."

Đều do niên đại này không có kỹ thuật tiên tiến, nếu không, nàng cũng không đến mức phải tiêu phí nhiều công phu như thế, còn phải cắt da thịt trên vai Chu tiểu thư để tiến hành chứng minh lập luận của mình.

Thật sự là khó chịu muốn chết!

.....Dịch: Emily Ton....

Tuy rằng người Chu gia nghe không hiểu những thuật ngữ chuyên nghiệp đó, nhưng cũng minh bạch ý của Kỳ Vân Thư.

Chu phu nhân chảy nước mắt, run run hỏi: "VẬY... nữ nhi ta rốt cuộc là chết như thế nào?"

"Đúng vậy, nữ nhi ta rốt cuộc chết như thế nào?" Chu lão gia cũng có chút sốt ruột.

Kỳ Vân Thư cũng không vội giải thích, mang bao tay trực tiếp đẩy ngón tay vào trong miệng hư thối của tiểu thư Chu gia, quấy vài cái, sau đó từ bên hông mình lấy ra một viên hạt sen đường và ném vào, đợi một lát, lại cạy viên hạt sen đường ra từ trong miệng Chu tiểu thư.

Hạt sen đường vốn có màu cam, đã biến thành màu lam.

"Chu tiểu thư, là trúng độc mà chết." Kỳ Vân Thư đưa ra kết luận.

"Trúng độc?" Chu lão gia kinh ngạc: "Ngỗ tác không nói gì về việc trúng độc mà chết."

"Đương nhiên, nghiệm độc sẽ phải nghiệm cổ họng, nhưng loại độc này đã không đi vào cổ họng, Ngỗ tác đương nhiên sẽ nghiệm không ra.

Ngày hôm qua khi ta vẽ tranh cho tiểu thư đã phát hiện trong răng của nàng có một mảnh màu đen."

Đang nói, nàng trực tiếp rút ra một trong những chiếc răng đen mới lỏng của Chu tiểu thư, tiếp tục nói.

"Loại độc này, gọi là mi độc (中毒), đến từ Tây Vực, không đi vào cổ họng, chỉ xâm nhập vào răng, chỉ cần dính một chút sẽ chết. Phương pháp kiểm nghiệm ra loại này độc chính là phải dùng tinh bột. Khi chất độc gặp phải tinh bột, sẽ tạo ra một kết tủa màu lam. Điều này đã giải thích vì sao hạt sen đường có tinh bột, khi gặp phải loại độc này, tự nhiên lại biến thành màu lam."

Chu lão gia suýt nữa đứng không vững, hai mắt trừng lớn và hơi đỏ lên, giọng run lên hỏi: "Rốt cuộc là người nào muốn hại nữ nhi ta? Hung thủ rốt cuộc là ai? Nữ nhi của ta từ nhỏ đều rất ngoan ngoãn và hiếu chuyện, không ra khỏi đại môn và không đi xa khỏi sân, tuyệt đối sẽ không đắc tội với người khác."

"Chu lão gia đừng gấp, nếu tiểu thư chưa từng ra khỏi phủ, đó chính là đã chết ở trong phủ, sẽ không khó để tra."

"Kỷ tiên sinh, người nhất định phải giúp nữ nhi ta tìm được hung thủ giết nàng, người chính là ân nhân Chu gia ta!"

"Chu lão gia nói quá lời."

Kỷ Vân Thư cảm thấy có chút khó chịu, nhẹ gật gật đầu, đặt viên hạt sen đường đã biến sắc và cái răng trong tay ở một bên, cời bao tay đẫm máu.

Nàng đi cho đến khi đến trước mặt nha đầu kia, hỏi: "Tên người là gì?"

Nha đầu kia lúc này vẫn còn nước mắt lưng tròng, ngẩng đầu trả lời:
"Nô tỳ gọi là Kiều Tâm."

"Kiều Tâm cô nương, ta hỏi lại người một lần nữa, khi tiểu thư nhà người rơi xuống từ trên gác mái, người rớt cuộc đã ở đâu?"

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 15: Tiên Sinh Thích Nữ Tử Khuê Phòng?

"Ta... lúc ấy ta đang ở phía dưới gác mái."

"Vì sao ngươi lại ở phía dưới gác mái?"

"Buổi sáng hôm đó, ta có chút không thoải mái, sau khi uống được xong mới đến sân tiểu thư. Nhưng, không nhìn thấy tiểu thư ở trong phòng, cho nên ta đã đi đến hậu viện. Từ rất xa liền nhìn thấy tiểu thư đang ngồi ở trên gác mái, ta nhớ rõ lúc ấy, trên gác mái cũng không có người nào khác. Khi ta vừa mới đi đến phía dưới gác mái, thì nhìn thấy tiểu thư rơi xuống, đập đầu ở trên núi giả."

Nói chuyện lưu loát, không giống như đang nói dối.

Kỷ Vân Thư tiếp tục hỏi: "Vậy buổi tối cách đây 3 ngày, lần cuối cùng ngươi nhìn thấy tiểu thư là thời điểm nào?"

Kiều Tâm suy nghĩ, sau đó trả lời: "Khoảng tầm giờ Hợi (21-23h), ta thấy trong phòng tiểu thư đã tắt đèn nên đi vào đốt đèn. Lúc ấy, tiểu thư ngủ ở trên giường, không có gì bất thường." Khi nói còn cố lên giọng, cho thấy mình không phải là đang nói dối.

Có điểm đáng ngờ, trong lòng Kỷ Vân Thư cũng bị chèn ép một phen, án này, thực sự hơi khó giải quyết.

Kiều Tâm lại hỏi: "Tiên sinh, ngươi nói tiểu thư nhà ta đã chết vào buổi tối 3 hôm trước, nhưng vì sao, sáng sớm hôm sau ta còn nhìn thấy tiểu thư nhà ta ngồi ở trên gác mái?"

"Người chỉ là nhìn thấy từ xa, tự nhiên không thể nhận rõ được tiểu thư nhà người lúc ấy đã chết. Nếu như có người có ác ý giết người, cũng có thể tạo ra ảo giác tiểu thư nhà người ngã lâu rơi xuống, sao có thể để tiểu nha đầu như người nhìn thấu?"

Lời này vừa ra, Kiều Tâm liền minh bạch.

Sau khi thở một hơi thật sâu, Kỷ Vân Thư quay sang nói với Chu lão gia: "Hiện giờ nguyên nhân và thời gian tử vong của Chu tiểu thư đều đã biết, hiện tại, cần phải tìm được động cơ giết người. Căn cứ vào động cơ sẽ tiến thêm một bước là tìm ra hung thủ, cho nên, ta cần phải nhìn qua phòng của Chu tiểu thư."

Chu lão gia lập tức đáp ứng: "Được, ta sẽ để người đưa người đi qua đó." Nói xong, kêu quản gia trong Chu phủ tiến vào, phân phó: "A Tĩnh, người đưa Kỷ tiên sinh đi nhìn xem trong phòng tiểu thư."

Lão quản gia cúi người: "Vâng." Nhìn về phía Kỷ Vân Thư: "Kỷ tiên sinh, mời đi bên này."

Lão quản gia dẫn thêm mấy nha đầu rồi cùng đi đến sân Chu tiểu thư, Kỷ Vân Thư sắp đuổi kịp bọn họ, nhưng khi nàng vừa đi qua trước mặt Cảnh Dung thì bị hãm kéo sang một bên.

"Không nghĩ tới, tiên sinh lại thích xem phòng của nữ tử khuê phòng."

Nếu như Cảnh Dung không lên tiếng, nàng thật đúng là đã quên tôn Phật này, không nghĩ tới, hãm quả nhiên thấp đủ điếu, ẩn ở trong đám người, luôn ở ngoài tầm mắt!

"Không phải ai cũng đều là lưu manh, tiểu nhân là vì án tử mà bất đắc dĩ, nếu Dung Vương không chê, cùng nhau đi qua cũng không hại gì"

"Bốn vương tự nhiên muốn đi qua, nhưng thật ra muốn nhìn xem trong đầu của tiên sinh còn chứa bao nhiêu bí mật không muốn người biết đến."

Lời này, sao nghe giống như lời thăm dò đầu của người chủ trì kênh truyền hình như vậy!

Khóe miệng Kỳ Vân Thư khẽ co giật, quay qua cười khách khí với hẳn một cái, sau đó đi theo lão quản gia.

Cảnh Dung hiện tại không nhìn được sự tò mò đối với Kỳ Vân Thư, thư sinh kia, vui vẻ hơn nhiều so với mưu đồ và lục đục ở trong kinh thành.

Lang Bạc tiếp cận hẳn, nói: "Vương gia, có vẻ như chúng ta không tìm lắm người, Kỳ tiên sinh là một nhân tài."

"Nhân tài thì đúng là nhân tài, nhưng tính nết có hơi cứng đầu."

"Vâng, đúng vậy."

"Được rồi, hãy đi nhìn xem trước." Ngừng nói, Cảnh Dung đi theo đám đông cùng với Lang Bạc.

Huyện thái gia chờ Cảnh Dung đi trước mới dám nhích người.

Chu lão gia sau khi phân phó hạ nhân đỡ Chu phu nhân nhanh chóng trở về phòng, cũng đi qua.

Khuê phòng tiểu thư Chu gia rất sạch sẽ, nói đúng ra, không chỉ là sạch sẽ, quả thực chính là sạch đến bất thường.

Trong phòng, tất cả các đồ vật đều được phân loại dựa theo màu sắc. Bên trong phòng, từ giường đến màn, đều là màu đỏ, gian ngoài chính là màu lam, màu vàng, mỗi màu đều được phân loại và xếp thành một khối.

Đây rõ ràng chính là một dấu hiệu của rối loạn ám ảnh cưỡng chế!

Kỷ Vân Thư vào trong phòng, nhìn một vòng, thấy trên bàn trang điểm bày biện son phấn, màu sắc của những cái hộp cũng cơ hồ giống nhau như đúc, hơn nữa trên hộp và trên mặt bàn đều không nhiễm một hạt bụi.

Đôi mắt của Kiều Tâm rất sắc nét, nhanh chóng bắt đầu giải thích: "Tiểu thư nhà ta đặc biệt yêu thích sạch sẽ, mặc kệ là chần tốt bao nhiêu, hay là những hộp son phấn, chỉ cần dùng qua một lần sẽ tuyệt đối không dùng lại lần thứ hai, cho nên mỗi ngày vào buổi sáng sớm chúng ta đều phải đổi mới."

Kỷ Vân Thư cũng không nói gì, đi ra khỏi phòng, vừa lúc nhìn đến bên màn hình có một cái giá cắm nến đặc biệt tinh xảo. Một cái giá cắm nến giống như những nhân gia nhà giàu, phía trên sẽ có khảm hoa, nhưng giá cắm nến này lại được khảm thủy tinh, từng viên một với nhau, tạo thành hình dạng một hoa văn xoắn ốc, cực kỳ đẹp.

"Giá cắm nến này thật đẹp, tiểu thư các người xem ra rất thích nó." Kỷ Vân Thư nói.

"Vâng, tiểu thư đặc biệt thích nó." Kiều Tâm gật đầu: "Hơn nữa, mỗi đêm trước khi tiểu thư đi ngủ đều sẽ thắp nến trên giá cắm nến này, tiểu thư nói, chỉ có mùi thơm từ cái giá cắm nến này mới giúp nàng ngủ được."

"Rất đáng chú ý."

Nhân gia nhà giàu đều rất yêu thích, nhưng không giống nhau!

Nàng tiếp tục nhìn một lần trong phòng, vừa lúc nhìn đến một cây roi màu đỏ giắt trên tường chỗ cửa.

Tiểu thư Chu gia là người biết võ công?

Trong lòng nàng nảy ra nghi hoặc, duỗi tay cầm roi xuống. Ngay lúc đó, nàng vô tình thoáng nhìn thấy sự hoảng hốt đột ngột trong mắt Kiều

Tâm. Nàng theo bản năng nắm lấy cổ tay mình và lui về phía sau một bước.

Kỷ Vân Thư như là minh bạch điều gì, đem roi trả lại chỗ cũ.

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 16: Vương Gia Chanh Chua

Edit & Dịch: Emily Ton.

Sau khi trả roi về chỗ cũ, Kỳ Vân Thư lui về phía sau, lảo đảo một cái suýt té ngã, may mắn Kiều Tâm đứng sau lưng đã đỡ lấy nàng.

Kỳ Vân Thư đồng thời cũng bắt lấy cánh tay Kiều Tâm, nhanh chóng vén ống tay áo của nàng ấy lên và nhìn thoáng qua, sau đó lập tức kéo ống tay áo xuống.

Thần không biết, quý không hay!

"Tiên sinh không có việc gì chứ?" Kiều Tâm hỏi.

Biết rằng "nam nữ thụ thụ bất thân", Kỳ Vân Thư lập tức tránh ra xa, cúi đầu: "Đa tạ Kiều Tâm cô nương."

"Thật tốt là tiên sinh không bị ngã."

Vào lúc này, Chu lão gia bước vào phòng.

Kỳ Vân Thư đi lên trước.

"Chu lão gia, ta thấy sắc trời cũng không còn sớm, không biết hôm nay có thể ở lại quý phủ một đêm hay không?."

"Đương nhiên có thể, chỉ cần tiên sinh không chê. Thật ra, sự tình của tiểu nữ đã phiền toái đến tiên sinh." Giọng Chu lão gia thê lương, nước mắt còn đọng nơi khóe mắt, cố nén để mình không khóc.

Chu lão gia cũng thật là khổ, có được một đứa con gái duy nhất, sao cứ mất đi như thế?

"Chu lão gia yên tâm, án này đã đến nha môn, tức là sự tình của Lưu đại nhân, cũng là sự tình của tại hạ, nhất định sẽ đưa ra một công đạo cho Chu tiểu thư."

"Nữ nhi của ta, nàng rất biết nghe lời, tính tình cũng rất tốt, trước nay chưa từng cãi nhau với người khác, vì thế ta nghĩ không ra người nào có thể sẽ hạ độc thủ như thế."

Sắc mặt Chu lão gia rất tang thương, những quầng thâm trên mắt cũng trở nên rõ ràng hơn.

Nhưng hung thủ là ai, Kỳ Vân Thư hiện tại vẫn chưa thể phán đoán, tự nhiên cũng không dám nói ra.

"Nếu chu lão gia không chê, có thể chuẩn bị hai gian phòng được không?" Một giọng nói truyền đến từ cửa.

Không cần nhìn, Kỳ Vân Thư cũng biết đó là Cảnh Dung. Nam nhân kia, sẽ không bị ràng buộc với chính mình đi?

Cảnh Dung mang vào trong phòng từng luồng gió mát, phong cách và tư thái đều mang một luồng khí cao quý, không tương thích với bầu không khí tang thương lúc này của Chu gia.

"Người là?" Chu lão gia không rõ, hỏi.

Cảnh Dung nâng lên đôi mắt thâm đen: "Tại hạ là bằng hữu của Kỳ tiên sinh, hôm nay đến cùng với hãn."

"Thì ra là bằng hữu Kỳ tiên sinh, vậy tự nhiên cũng là khách quý." Chu lão gia lập tức lệnh cho quản gia: "A Tĩnh, nhanh chóng chuẩn bị hai

gian phòng."

"Vâng." Quán gia đáp.

Kỷ Vân Thư nhìn về phía Cảnh Dung, vừa lúc gặp phải tầm mắt hăn, cặp mắt ẩn sâu trong nụ cười.

Nhìn xem vẻ đặc ý của hăn, cũng không biết ở lại Chu gia có thể có điều gì khiến hăn cao hứng?

Long sàng gối ấm không cần, chạy tới ngủ trên gỗ Hồng Mộc Bản, ham mê này, kỳ quái!

Thật là kỳ quái!

Kỷ Vân Thư trộm nhìn hăn nhiều lần, nhưng nét mặt bên ngoài vẫn không thay đổi.

Trời cũng không còn sớm, Huyện thái gia cũng mang theo nha dịch chuẩn bị trở về.

Ngay khi hăn bước về phía trước, Kỷ Vân Thư kéo Huyện thái gia đến một bên, ở bên tai hăn không biết đã nói chút gì, Huyện thái gia gật đầu, chớp hai mắt, cong eo đi đến trước mặt Cảnh Dung và mở miệng.

"Dung Vương, hạ quan sẽ rời đi trước, ngài có bất luận phân phó gì, chỉ cần sai người tới nha môn thông báo một tiếng."

"Người mang Lang Đỗ về nha môn đi, để hăn đêm nay ở trong nha môn, đi theo người."

"Cái... cái gì?" Tròng mắt Huyện thái gia đều như muốn rơi xuống.

Ánh mắt sắc bén của Cảnh Dung liếc xem xét hăn một cái: "Lỡ tai người không tốt sao?"

Huyện thái gia xua tay!

"Vậy nhanh chóng đi đi, đừng vương chân vương tay."

Huyện thái gia gật đầu!

Lang Đỗ cũng ngoan ngoãn nghe lời, cùng nhau rời đi theo Huyện thái gia.

Hậu viện trở lại yên tĩnh, nhưng toàn bộ Chu gia lại lập tức bao phủ trong một mảnh không khí quý dị ở trong sương mù dày đặc!

Quản gia đưa Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung tiến đến phòng khách phía đông, hai người cùng nhau đi ở phía sau.

Một thân thể cao thẳng, uy phong hùng vĩ!

Một dáng người gầy nhưng rắn chắc, bước chậm trong những đám mây!

Mắt Kỳ Vân Thư nhìn thẳng, khóe miệng hừ một tiếng rất nhỏ.

"Tiểu nhân chưa nói sẽ không giúp Dung Vương tra án, ngài không cần thời thời khắc khắc đều nhìn chăm chăm ta, như thế sợ tiểu nhân chạy mất."

Cảnh Dung câu môi, phản bác: "Bốn vương không cần phải lãng phí năng lượng để nhìn chăm chăm người, huống chi hòa thượng chạy được nhưng miếu đứng yên*. Mũ cánh Lưu đại nhân còn đang nắm chặt ở trong tay người!"

*Nguyên văn 和尚跑不了庙: Nghĩa: người có thể chạy nhưng cuối cùng cũng không thoát. (the monk can run away, but the temple won't run with him; you can run this time, but you'll have to come back)

"Dung Vương đây là đang muốn uy hiếp ta?"

"Người nếu ngoan ngoãn làm việc thay bốn vương, lấy đâu ra uy hiếp?"

"....."

Kỷ Vân Thư nâng mí mắt lên, mắt trợn trắng.

Vương gia này, chanh chua!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 17: Thụ? Thú?

Edit: Cố Lục Nhã (@nakarylxo93)

Dịch & Beta: Emily Ton.

Quản gia đưa bọn họ đến Đông Uyển và sắp xếp nơi ở cho hai người. Đó là một gian phòng lớn, bên trong phân ra hai phòng nhỏ ở hai bên trái phải và ở giữa có một phòng tiếp khách.

Đây còn không phải là bố cục của một tửu điểm hay sao?

Nhưng Kỷ Vân Thư không vui, quay sang nói với lão quản gia: "Còn có phòng khác không?"

Lão quản gia cúi người, trên người mặc một bộ đồ tang lễ cùng với chiếc mũ tang phù hợp trên đầu, vì thế nên khi cúi đầu xuống căn bản không nhìn thấy rõ hình dáng.

Lão kính cẩn nói: "Tiên sinh, toàn bộ Đông Uyển chỉ có hai căn này là sạch sẽ nhất, các người là khách quý, lão gia đã dặn dò chúng tôi không được thất lễ".

"Nhưng..."

Cảnh Dung lên tiếng: "Kỷ tiên sinh chỉ ở một đêm, cần gì phải phiền phức như vậy. Ta thấy nơi đây rất tốt, rất yên tĩnh, ban đêm nghỉ ngơi sẽ không bị làm phiền". Sau đó nói với lão quản gia: "Ở đây không cần người nữa, có thể đi được rồi".

"Vâng, vậy hai vị nghỉ ngơi cho tốt, một lúc nữa ta sẽ cho hạ nhân đến hầu hạ".

Lão quản gia vẫn cúi đầu, rút lui ra phía bên ngoài sân.

Kỷ Vân Thư ghét nhất là bộ dáng giống như chủ tử của Cảnh Dung, không nhịn được nói một câu: "Đây không phải là Dung Vương phủ, Vương gia phân phó hạ nhân Chu gia, thật giống như là nhà mình vậy".

Tiểu gia hỏa này, nói chuyện thật hài hước!

Cảnh Dung cười, hai tay chấp đảnh sau, nâng áo choàng lên và tiến vào trong phòng.

Còn không quên ném lại một câu: "Rửa tay trước khi vào phòng, bổn Vương không ngửi được mùi thi thể".

"....."

Nàng đúng là xui xẻo tám đời mới gặp phải vị Vương gia nóng lạnh bất thường và không coi trọng người khác như thế!

Rửa tay trong chiếc chậu ở phòng ngoài xong, Kỷ Vân Thư tiến vào phòng liền nhìn thấy Cảnh Dung đang ngồi trong phòng khách nhìn nàng.

"Rửa sạch sẽ rồi chứ?"

Kỷ Vân Thư cạn lời, nhẫn nhịn cơn xúc động muốn đâm vào hấn. Thay vào đó, giơ hai bàn tay ra trước mặt hấn.

Cảnh Dung đỡ ra một lát, nhìn phía trên bàn tay nàng vẫn còn dính vết nước, ánh sáng chiếu vào óng ánh long lanh.

Ngay lập tức hắn đưa tay ra bắt lấy đôi bàn tay nhỏ tinh tế, khoe miệng nhếch lên đầy ý vị đùa giỡn: "Đều nói rằng bàn tay nam nhân phải thô và có lực, tại sao bàn tay của Kỳ tiên sinh vừa nhỏ vừa mềm thế này? Chắc không phải là bôi phấn nước (kem dưỡng) chứ?"

Cổ tay bất ngờ bị nắm, Kỳ Vân Thư theo bản năng nắm chặt tay lại, xoắn cổ tay để tự giải phóng mình.

"Thỉnh vương gia buông tay".

"Không buông".

"Đau".

"Chỗ nào đau?"

"Tay đau".

"Ta cũng sẽ không buông".

Hắn ta giữ chắc ý định muốn trêu chọc nàng, khoe miệng cười đùa càng diễn càng rộng, tay dùng chút lực kéo Kỳ Vân Thư về phía trước mặt, một tay khác khoác lên chiếc vai nhỏ bé của nàng.

Mắt đưa lên đưa xuống bắt đầu phân tích: "Bộ xương này cũng thật là nhỏ, lẽ nào từ khi còn nhỏ đã không có cơm ăn? Hay là từ nhỏ tính cách không tốt bị người ta đánh đến lớn?"

Đúng là giống y hệt phiên bản người viết văn ngắn ở thời hiện đại!

Cơ thể Kỳ Vân Thư đã rất gần hắn, khoảng cách giữa hai người chỉ là một cái nắm tay. Nàng thấp hơn hắn một cái đầu, tầm nhìn trực tiếp hướng vào lồng ngực hắn. Thân thể ấm nóng của nam nhân phả vào mũi khiến trái tim nàng có chút căng thẳng.

Nàng nhanh trí dùng tay đẩy hẳn ra.

"Vương gia đừng quá đáng quá, tiểu nhân không phải là thụ"

Thụ? Thú?*

Cảnh Dung suy nghĩ một chút về từ này, cười khinh thường: "Với loại người như người cũng muốn gọi là thú? Bốn vương thấy người trông giống một con mèo với bộ móng nhọn, chỉ nhìn chứ không dùng được".

{*Thụ (受): Vâng mệnh, vâng theo, chịu đựng; Thú (兽): Thú vật, con vật, con thú. Trong phiên âm tiếng Trung, thụ và thú đều có phiên âm giống nhau: shòu. Đây là một trò chơi chữ, trò đùa của người TQ. Câu của Vân Thư: 小的可不是受. = (Dịch chính xác) Kẻ hèn mọn này không phải là người cam chịu (受 / shou). Câu của Cảnh Dung: 就你这种还想称兽 = (chính xác) Với một cơ thể như thế, người nghĩ rằng người là một con thú (兽 / shou)? {Dịch: Emily Ton}}

"Ngài..."

Kỳ Vân Thư tức giận đến mức thiếu chút nữa thì giậm chân, cuối cùng chỉ đành nghiêng răng ken két.

Nhưng nàng không làm gì được hẳn.

Bây giờ nàng cũng đã hiểu rõ một câu triết lý thiên cổ!

Ta thích bộ dáng người không thích ta, nhưng lại không thể bỏ mặc ta!
(我就喜欢你看不惯我, 却作不掉我的样子! I like the way you look when you hate me but can't bear to push me away!)

Cảnh Dung nhìn nàng với bộ dạng đê nén ủy khuất, trên mặt hiện ra vẻ tự hào "ta thắng rồi".

Đúng lúc này, một vài nha đầu bỗng nhiên bưng đồ ăn tiến vào phòng, phá vỡ khung cảnh nãy lửa mà không khói này.

Nha đầu dẫn đầu hành lễ: "Lão gia phân phó làm bữa tối cho hai ngài, nếu đồ ăn không hợp khẩu vị, nô tỳ sẽ đi làm lại cho hai vị tiên sinh".

Đồ ăn lên bàn có cá có thịt, phong phú hơn hẳn so với Ký gia.

Lông mày của Kỳ Vân Thư trở nên âm đạm, hỏi nha đầu dẫn đầu: "Cô nương, tiểu thư của các người chỉ có một nha hoàn là Kiều Tâm sao?"

"Không phải, còn có Tố Vân".

"Ồ. Lúc nãy nàng ta cũng có mặt sao?"

Nha đầu lắc đầu: "Mấy ngày trước nhà Tố Vân có chuyện nên đã xin nghỉ, có lẽ đêm nay sẽ trở lại. Tiên sinh, ngài còn có gì phân phó nữa không?"

"Không còn, các người có thể nghỉ ngơi, không cần ở lại hầu hạ". Kỳ Vân Thư xua tay.

Những nha đầu đó cúi thấp người xuống rồi thối lui.

Sắc mặt Kỳ Vân Thư càng thêm âm trầm, trong lòng đang nghĩ gì đó, vừa chuyển tầm mắt đã nhìn thấy Cảnh Dung đang nhìn nàng với ánh mắt kì quái.

"Vương gia không những có sở thích nắm tay, chẳng lẽ còn có sở thích nhìn chăm chăm vào người khác". Giọng nói của Kỳ Vân Thư mang đầy ý vị không tốt.

Bộ dáng phũ phiến biến mất, Cảnh Dung nghiêm túc hỏi nàng: "Không lẽ người đã phát hiện ra điều gì đó?".

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 18: Bốn Vương Không Kén Ăn

"Vương gia có ý gì?" Nàng hỏi lại.

"Nếu không phải người đã phát hiện ra điều gì, sao lại muốn trụ lại đây?" Hoàn toàn một bộ dáng nhìn thấu nàng, lại nói: "Nếu người tin tưởng bốn vương, bốn vương còn có thể giúp đỡ người."

Tuy nói trong lòng Kỳ Vân Thư cũng không thích Cảnh Dung, nhưng Kỳ Vân Thư thật đúng là cần một sự giúp đỡ.

Nàng đơn giản nói vui: "Nếu Vương gia đã mở miệng, tiểu nhân đương nhiên là cầu mà không được, thật sự đúng là có chuyện muốn thỉnh Vương gia giúp một chút."

"Người nói."

"Không vội, chờ trời tối lại nói." Nàng nhướn mày, treo nửa câu nói, xoay người ngồi xuống, cầm lấy chén đĩa trên bàn: "Chu gia đang làm tang sự, nhưng họ vẫn đưa thịt cá lại đây, có thể thấy được đạo đãi khách của Chu phủ đích xác không tồi."

Cảnh Dung lại nghiêng đi mặt, nhàn nhạt một câu: "Bốn vương không đói bụng."

Kỳ Vân Thư thông thả ung dung gắp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, cố ý nói: "Cũng đúng, đồ ăn Chu gia tự nhiên là kém xa so với món ngon mỹ vị của phủ Vương gia, Vương gia ăn không quen, cũng là điều tất nhiên."

Lời này vừa ra, Cảnh Dung trở nên mất vui, ánh mắt hơi trầm xuống.

"Bốn vương từng ăn qua rau dại hoang dã, chỉ sợ đã ăn còn muốn nhiều hơn so với Kỳ tiên sinh ăn muối."

"Vương gia thật sự thích nói đùa."

Hắn là một Vương gia, từng ăn qua rau dại hoang dã? Ai tin?

Cảnh Dung ngay thẳng, nghiêm túc nhìn nàng, nói: "Vương triều Đại Lâm phía nam có Nam Cương, phía bắc có Bắc Lương, bốn vương đi từ nam tới bắc, tổng cộng đã đi qua 108 địa phương. Có núi sâu thôn nhỏ, cũng có những ngôi nhà được xây dựng giữa hư không. Nếu nơi nơi đều có sơn hào hải vị, chẳng phải mỗi người con dân Đại Lâm chúng ta đều không cần phải ăn đói mặc rách?"

Kỳ Vân Thư dừng tay cầm chiếc đĩa, hơi tò mò nhìn hắn: "Nguyên lai Vương gia đã đi qua nhiều nơi như thế?"

"Đây không phải trọng điểm."

"Vậy trọng điểm là gì?"

Cảnh Dung trừng mắt liếc nhìn nàng một cái: "Bốn vương nói tất cả những điều này chính là muốn nói cho người biết, bốn vương không phải là người kén ăn!"

Thật xấu hổ!

Không ăn thì không ăn, Kỳ Vân Thư cũng thật sự đói bụng, tiếp tục bưng đồ ăn lên và ăn ngon lành.

Mơ hồ nghe được Cảnh Dung nói một câu: "Thật nhẫn tâm, như thế vẫn còn nuốt trôi."

Đúng vậy! Thử hỏi có ai sau khi sờ soạn thi thể chưa đến một canh giờ (2h), còn có tâm tình ăn cơm?

Chỉ có Kỷ Vân Thư có tâm tình.

Sau khi ăn no, Kỷ Vân Thư nghỉ ngơi một hồi, mãi đến khi sắc trời dần dần tối sẫm lại.

"Không phải Vương gia muốn hỗ trợ sao? Đi thôi."

Kỷ Vân Thư nói xong liền đi về phía ngoài cửa.

Cảnh Dung buồn bực, nhưng vẫn đi theo.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Không lâu sau, hai người đã đến trên gác mái nơi tiểu thư Chu gia đã xảy ra chuyện. Trên gác mái vẫn còn treo vài cái đèn lồng màu đỏ, chiếu sáng những vùng lân cận, nhẹ nhàng đầy quyến rũ.

Kỷ Vân Thư luôn luôn thích đèn lồng thời cổ đại, vì vậy ngắm nhìn đèn lồng một hồi lâu, Cảnh Dung dùng tay chạm chạm vào người nàng.

"Kỷ tiên sinh tới đây để ngắm đèn?"

"Tra án."

Ngay lập tức, nàng thu lại ánh mắt từ trên những chiếc đèn lồng.

Cảnh Dung tựa hồ nhìn ra ý đồ của nàng, nói: "Có phải người đang hoài nghi, thời điểm lúc tiểu thư Chu gia rơi xuống, trên gác mái này có người hay không?"

"Xem ra Vương gia quả thực thông minh."

"Đương nhiên."

Kỷ Vân Thư không quan tâm đến hẳn, đi một vòng quanh gác mái.

Gác mái chính là một cái đình cao, không lớn, hơn nữa không có vách ngăn, bốn phía đều được rào chắn bởi gỗ đỏ (làm lan can), gắn liền với băng ghế dài, nếu có ai đó ở trên gác mái cũng có thể nhìn ra ngay.

Ngoài ra, không còn gì khác.

Bất kể Kỷ Vân Thư nhìn như thế nào, cũng nhìn không ra nơi nào có thể giấu người.

Nàng đang suy nghĩ nên có chút xuất thần, vừa xoay người một cái, trán nàng đụng vào một bộ ngực rắn chắc, gây ra đau đớn!

Kỷ Vân Thư theo bản năng đặt tay lên trán, cau mày. Nàng vẫn im lặng nhìn chăm chăm Cảnh Dung đang đưa tay xoa ngực, cảm giác không hài lòng.

"Sao người đột nhiên quay đầu lại mà không lên tiếng, ngực bốn vương không phải là gối đầu, nếu người va chạm như vậy, nó có thể sẽ vỡ."

"Vậy sao Vương gia lại đứng ở sau người ta mà cũng lên tiếng?"

Cảnh Dung cau mày: "Theo người nói như thế, có phải bốn Vương đi chỗ nào cũng nên nói cho người biết hay không?"

"....."

Có phải ta đây muốn xoay người, trước tiên cũng nên nói cho người biết hay không?

Lời này, tất nhiên Kỷ Vân Thư còn chưa nói ra khỏi miệng, chỉ là trong lòng có từng đợt lửa thiêu. Hẳn là Vương gia, nói gì cũng đều có lý, nàng chỉ là một họa sư nho nhỏ, nào dám cãi lại!

Đơn giản chỉ cần....

"Đều là tiểu nhân không tốt!"

Nàng lười tranh cãi. Kỷ Vân Thư đi vòng qua hẻm, chuẩn bị đi theo hướng khác.

Nhưng ai biết, nàng vừa mới đi qua người Cảnh Dung, hai bàn tay to lớn liền ôm trên vòng eo của nàng, dùng sức lôi kéo. Nàng xoay người một cái, bởi vì bàn chân lảo đảo, thân thể không ổn định nên trực tiếp đâm sầm vào lồng ngực Cảnh Dung. Đến lúc cơ thể nàng rơi xuống, lại vừa lúc bị hai bàn tay của Cảnh Dung ôm chặt trên vòng eo của mình.

Vững chắc ngã vào trong lồng ngực hẻm!

Hai "đại nam nhân" cứ ôm nhau một khối như vậy!

Đèn lồng lay động trong gió nhẹ, phát ra ánh sáng nhấp nháy, chiếu và kéo dài thân ảnh một ngắn một ở trên sàn gỗ, đặc biệt phá lệ.

Như là một khung cảnh đẹp!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 19: Hung Thủ Có Khả Năng Không Phải Một Người

Người Dịch: Emily Ton.

Tư thế ái muội thật sự quá trêu chọc người, bốn mắt giao nhau, một người mang nụ cười trêu chọc tà mị, một người khiếp sợ xấu hổ.

Hiển nhiên, Kỳ Vân Thư thuộc về người sau.

Tiểu thư sinh này, thật là tuần tú!

Tâm trí dâng lên ý đồ cố tình trêu chọc, Cảnh Dung nói: "Eo của tiên sinh thật sự nhỏ bé, nếu như đập tắt hết mấy cái đèn lồng trên gác mái, bốn vương thật đúng là nghĩ mình đang ôm nữ nhân."

Một câu này khiến Kỳ Vân Thư bừng tỉnh, nàng giơ hai tay lên, vung hai tay áo của trường bào, dùng hết toàn lực đẩy hẳn ra, cởi bỏ trói buộc.

"Thỉnh Vương gia tự trọng!"

Thay vì thẹn thùng như vừa rồi, Kỳ Vân Thư có chút bực mình!

Tuy nhiên, Cảnh Dung vẫn không thay đổi sắc mặt: "Trong im lặng của đêm đông giá lạnh.... chỉ đùa một chút cũng không được?"

Hôi thối không biết xấu hổ!

"Vương gia nói giỡn cũng nên có giới hạn, phải không? Hai đại nam nhân ôm nhau, nếu bị người nhìn thấy, Vương gia có thể không biết xấu hổ, nhưng tiểu nhân có." Giọng điệu của Kỳ Vân Thư không tốt.

Mắt thấy mình thật sự đã chọc nàng tức giận, Cảnh Dung nhú mày, nhanh chóng lộ ra thái độ vừa lòng: "Ban đầu, luôn tưởng rằng tiên sinh vốn thật sự rất ít lời thanh đàm, lãnh lẽo như cây thông đông lạnh" hần cúi đầu xuống gần mặt nàng, cười xấu xa: "Tiên sinh cũng có thể tức giận, tuyệt vời!"

Tuyệt vời mọi người a!

Đôi mắt lạnh lùng của Kỷ Vân Thư hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái, áp chế lửa giận trong lòng, hạ vai xuống: "Dung Vương, thời gian đã không còn sớm, ta và người đấu võ mồm ở chỗ này, làm sao có thể đối mặt với tiểu thư Chu gia còn chưa hạ táng?"

"Đúng vậy, chúng ta còn có chuyện quan trọng cần giải quyết." Cảnh Dung hoàn hồn gật đầu.

"Dung Vương nói muốn hỗ trợ, vậy phiền toái Dung Vương hãy ở trên gác mái này, tiểu nhân đi xuống dưới một chuyến, đợi lát nữa ngài hãy nghĩ cách trốn đi, chỉ cần đừng để ta nhìn thấy là được."

"Người đang cố gây khó khăn đối với bốn Vương? Gác mái này không thể che dấu được người." Cảnh Dung bác bỏ.

Tiểu thư sinh này không phải là đang dùng cách này để trả thù hần đi.

Kỷ Vân Thư đã xoay người chuẩn bị đi xuống lầu, cũng không quay đầu lại mà quăng ra một câu: "Đó là vấn đề của Vương gia, động đầu óc đi."

Giọng nói xa dần, người đã xuống lầu.

Kỷ Vân Thư đi đến hoa viên phía sau, nơi có khoảng cách khá xa với gác mái, cũng là nơi mà Kiều Tâm từng đứng trong ngày định mệnh ấy.

Chọn xong vị trí, mí mắt nàng vừa nhấc, nhìn lại về phía gác mái, nhưng trống rỗng, không nhìn thấy Cảnh Dung.

Vì thế, nàng lại đi đến một chỗ khác của hoa viên, vẫn như cũ không nhìn thấy có người trên gác mái!

Đang buồn bực tôn Phật xảo quyết kia đã ẩn náu ở đâu? Ngay lúc ấy liền nhìn thấy Cảnh Dung nhảy xuống từ trên đỉnh gác mái, ổn định vững vàng đứng ở trước mặt nàng.

Kỷ Vân Thư chỉ gõ nhẹ dưới mí mắt, bình tĩnh nhìn hẵn, hỏi: "Vương gia mới vừa rồi đã ẩn nấp nơi nào?"

"Tiên sinh thông minh như vậy, đoán không ra?"

"Đoán không ra."

Cảnh Dung cảm thấy mất hứng, duỗi tay chỉ chỉ nóc nhà: "Nóc nhà này là loại có hình tam giác, ở giữa nhô lên vừa lúc có thể che giấu một người, bất kể người ở phía dưới nhìn từ phương hướng nào cũng đều không thể nhìn thấy."

Kỷ Vân Thư lúc này mới tỉnh ngộ!

Cấu trúc nóc nhà hình tam giác vốn là kiến trúc theo phong cách thời cổ đại, không ngờ nàng đã xem nhẹ điểm này.

"Cho nên, hung thủ là người biết võ công."

Kỷ Vân Thư kết luận, bản thân mình cũng có chút kinh sợ.

Mà phản ứng kinh ngạc của nàng lại khiến cho Cảnh Dung bất ngờ, trầm mắt hỏi: "Sao người lại kinh ngạc như vậy?"

"Ta kinh ngạc.... bởi vì hung thủ có khả năng không phải một người."

"Người căn cứ vào cái gì?" Cảnh Dung nghiêm túc.

Kỳ Vân Thư cân nhắc trong lòng một chút, nói: "Sau khi tiểu thư Chu gia chết, có dấu vết bị người túm lấy cánh tay và kéo đi, bởi vậy mới có thể khiến trên xương vai của nàng ấy bị sưng lên. Hơn nữa, nguyên nhân hình thành nên vết sưng, nhất định là từ một người có sức lực yếu nên đã phải dùng toàn lực để kéo. Tuy nhiên, có thể nhảy lên nóc nhà thì người đó phải có võ công, sức lực quả quyết sẽ không nhỏ, thời điểm kéo Chu tiểu thư sẽ không có khả năng phải dùng hết toàn lực."

Cảnh Dung nheo lại đôi mắt lạnh lẽo, cũng chìm sâu vào trong sương mù dày đặc!

Án tử này, thật sự là càng ngày càng thú vị!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 20: Đây Là Bệnh

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kỷ Vân Thư cũng suy ngẫm, nhưng nàng không cảm thấy vụ án có gì thú vị, ngược lại trong lòng như có một sợi dây dài đang vòng quanh nó, không có chừng mực quấn trái tim nàng, rầu rĩ, hoảng sợ!

Đúng lúc này, có một cây đa cách đó hơn hai mét đã hấp dẫn lực chú ý của nàng.

Cây này rất lớn, ước chừng phải hai ba người mới có thể ôm quanh thân nó.

Bước nhanh đi qua, ánh mắt Kỷ Vân Thư dừng ở dưới gốc cây, trên đó bao phủ bởi những vết nứt dài đan chéo nhau, vỏ cây bị rút ra một tầng, bại lộ lõi cây màu vàng bên trong.

Mà nhìn qua, những vết rạn nứt dài mới cũ không đồng nhất, hẳn là bị người dùng roi đánh quất trong một thời gian dài.

Suy nghĩ một lát, Kỷ Vân Thư đột nhiên giật mình một cái, nghi hoặc trong lòng dường như có chút sáng tỏ.

Nàng gật gật đầu, ngoài miệng lẩm bẩm một câu: "Thì ra là như thế."

Lời này bị Cảnh Dung sau lưng nghe được, đi đến bên cạnh nàng, cũng bắt đầu đánh giá tới cây kia, nhìn từ gốc cây lên đến đỉnh, nhưng vẫn không hiểu rõ.

"Thì ra là như thế? Cái gì như thế?"

Kỷ Vân Thư chỉ vào từng vết nứt dài, giải thích: "Vương gia cảm thấy, những dấu hiệu này được tạo thành như thế nào?"

Cảnh Dung nhíu chặt lông mày: "Nhìn như giống như bị roi đánh."

"Không sai, chính là roi, nữ nhân kia khi tức giận, đã lấy roi quất lên đây để hạ hỏa."

Nữ nhân kia, đương nhiên là chỉ Kỷ Mục Thanh!

Cảnh Dung chưa kịp hỏi, Kỷ Vân Thư lại có chút hưng phấn, tiếp tục nói: "Xem ra, tiểu thư Chu gia không chỉ là bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, mà còn có triệu chứng rối loạn hành vi cưỡng chế, chỉ sợ ngay chính bản thân nàng cũng không thể khống chế được chính mình."

"Người đang nói gì vậy? Bốn vương nghe không hiểu, nói tới trọng điểm đi."

Khi người cổ đại thông minh, quả thực giống như hỏa tiễn, nhưng khi ngu ngốc, quả thật là hoàn toàn ngu ngốc!

Kỷ Vân Thư hỏi: "Vương gia, người cũng đã xem qua thư phòng tiểu thư Chu gia, chẳng lẽ không cảm thấy có gì kỳ lạ sao?"

"Đích xác là kỳ lạ, phòng của người thường sao lại bố trí từng khối hồng khối xanh như thế."

Từng khối hồng khối xanh cái gì, đây chỉ đơn giản là sự hình dung!

Kỷ Vân Thư chán nản, rất kiên nhẫn nói: "Phòng đã được bài trí dựa theo màu sắc. Nhìn thì giống như có trật tự, nhưng thật ra lại rất có vấn đề. Hơn nữa, tất cả chần và son phấn, Chu tiểu thư cũng tuyệt đối không dùng

tới lần thứ hai. Đây cũng không phải là thói quen, mà là bệnh, nhẹ thì gọi là thói ở sạch, nặng thì gọi là chứng cường chế."

"Mặt khác, lúc ở trong phòng, ta phát hiện trên tường treo một cây roi, thời điểm khi ta muốn gỡ xuống, đáy mắt nha đầu gọi là Kiều Tâm lộ ra sợ hãi. Hơn nữa, khi ta đụng tới cổ tay nàng ta, nàng ta rõ ràng có cảm giác rất đau. Vì vậy, lúc ta trả lại roi về chỗ cũ, giả bộ đứng không vững để nàng ta đỡ một chút. Đồng thời, ngay lúc đó ta vén ống tay áo nàng ta lên và nhìn thoáng qua, nhưng trên cổ tay nàng ta không hề có vết thương, nguyên lai, tiểu thư Chu gia vung roi không phải là người, mà là cây."

"Một người có chứng cường chế sẽ thường xuyên lấy roi quất đánh trên cây, điều này gọi là chứng rối loạn hành vi cường chế, nhẹ thì ảnh hưởng tới chính mình, nặng thì sẽ giết người!"

Gió lạnh thổi quanh mình vèo vèo, rất quý dị và sâu sắc.

Những gì Kỳ Vân Thư vừa nói, tuy rằng Cảnh Dung nghe không hiểu những từ ngữ kỳ lạ đó, nhưng ít nhất cũng biết ý nàng.

Tuy nhiên....

"Tiên sinh thật sự đã vén ống tay áo của nha đầu kia lên? Nam nữ không thể đụng chạm da thịt, đạo lý đơn giản như thế, tiên sinh thực sự không rõ!"

Uy, Vương gia người thật tinh táo!

Người đã chạy trật đề a!

"Vương gia, đừng náo loạn."

"Bốn vương không nháo."

Kỷ Vân Thư đỡ trán, lắc lắc đầu, nói: "Ta nghĩ sẽ xem xét lại phòng của Chu tiểu thư một cái, có lẽ có thể tìm thêm được chút manh mối. Sau cùng, cổ tay của nha đầu kia chắc chắn có vấn đề, nói không chừng là bị những thứ khác đánh."

Nàng xoay người chuẩn bị rời đi, Cảnh Dung lại giữ chặt tay nàng, hỏi: "Không phải là nên tra ra hung thủ là ai sao? Người một lòng một dạ tra những cái đó để làm gì?"

"Nếu muốn biết động cơ giết người của một người, phải tra ra tính cách của người này, cùng với tất cả mọi thứ liên quan tới nàng, lợi dụng những thứ đó để tìm ra hung thủ, làm ít công to!"

"Nguyên lai là như thế."

"Vậy, Vương gia hiện tại đang muốn đi nghỉ? Hay là muốn cùng ta đi qua đó một lúc?" Kỷ Vân Thư hỏi.

Cảnh Dung cười: "Đương nhiên ta sẽ ở bên người."

Thật ra, vừa hỏi tới vấn đề này, Kỷ Vân Thư lập tức hối hận, cảm giác có chỗ nào đó không đúng!

Không muốn chậm trễ thời gian, nàng thoát khỏi bàn tay bị Cảnh Dung giữ chặt, đi về hướng sân của tiểu thư Chu gia.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 21: Hai Đóa Hoa Dâu

Hai người một trước một sau đi tới sân tiểu thư Chu gia, bên ngoài cũng không có người thủ, ngoài ánh sáng chiếu ra từ chiếc đèn lồng được đặt ở góc, toàn bộ sân có vẻ tối tăm!

Rốt cuộc Chu tiểu thư mới chết, thi thể cũng còn chưa hạ táng, nơi này, sẽ không ai dám tới.

"Keng"

Trong phòng truyền đến tiếng vang! Còn lộ ra ánh nến, bên trong mơ hồ có một thân ảnh đang đi lại.

Kỷ Vân Thư và Cảnh Dung nhìn nhau một cái và đẩy cửa đi vào, đại khái cũng dọa tới tới người bên trong. Người nọ bỗng nhiên xoay người, sợ tới mức khăn trên tay cũng rơi xuống đất, thân thể khẽ run, ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy một người thân hình gầy mỏng, chỉ có da bọc xương, bả vai không có lực sụp xuống, nhìn qua không hề có chút sinh khí, ngay cả khuôn mặt kia, cũng đều hiện vẻ xanh xao.

Nhưng bộ dáng ước chừng chỉ mới mười sáu bảy tuổi, vì sao lại bệnh trạng như thế?

"Người là Tố Vân?" Kỷ Vân Thư hỏi theo trực giác.

Ánh mắt nàng kia trống rỗng, gật gật đầu.

"Vì sao người lại ở đây?"

Tố Vân rùng mình, thân mình run rẩy sợ hãi, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Tiểu thư nói, nàng không thích ở trong phòng tối, phải có một chút ánh nến sáng lên mới được, cho nên ta mới qua đây một chuyến, làm cho trong phòng sáng lên một chút."

Giá cắm nến nạm thủy tinh quả nhiên đã được thắp sáng bằng ngọn nến!

Kỷ Vân Thư gật đầu, không còn tra hỏi nữa, nói rõ thân phận chính mình.

"Tố Vân cô nương, ta họ Kỷ, đặc biệt tới đây để điều tra nguyên nhân tiểu thư nhà người vì sao chết."

"Ta biết, Kiều Tâm đã nói với ta." Giọng điệu của Tố Vân tang thương không có lực.

"Vậy là tốt rồi."

Trong khi Kỷ Vân Thư nói chuyện, nhìn thấy chiếc khăn tay rơi xuống từ trong tay Tố Vân nằm trên mặt đất, liền tiến lên nhặt nó lên.

Trên chiếc khăn màu trắng, thêu hai đóa hoa dâu rất đẹp, một đỏ một xanh. Đóa hoa dâu màu đỏ có một nơi sợi chỉ đã bị cắt đứt.

Kỷ Vân Thư cau mày: "Hoa này thật là đẹp mắt, là người thêu sao?"

"Vâng."

"Người có đôi tay thật khéo léo."

"Đa tạ."

"Đến đây, cầm cẩn thận, đừng làm rơi lần nữa, sẽ khó xem nếu nó bị bắn."

Nàng trả lại khăn cho Tố Vân, khi đầu ngón tay thon dài của nàng đụng phải tay Kỳ Vân Thư, nắm lấy khăn, lập tức co chặt trở về, từ đầu chí cuối cũng không dám ngẩng đầu, ngược lại ép đầu càng thấp hơn.

"Vậy ta sẽ không quấy rầy tiên sinh nữa." Tố Vân hành lễ, chuẩn bị rời đi.

Cố tình, Kỳ Vân Thư duỗi chân khiến nàng vướng một chút, thân thể Tố Vân thẳng tắp ngã về phía trước, may mắn Cảnh Dung sau lưng nhanh chóng đỡ lấy nàng.

Anh hùng cứu mỹ nhân!

Đợi đến khi Tố Vân đứng vững, Cảnh Dung buông nàng ra, sau đó lui về phía sau vài bước, hung hăng nhìn Kỳ Vân Thư, ẩn dấu lửa giận.

Tố Vân che ngực lại, cũng sợ bóng sợ gió một hồi, gương mặt cẩn thận nhìn thoáng qua Cảnh Dung.

"Đa tạ công tử."

Cảnh Dung không đáp.

Tố Vân cẩn mồi khiến nó trở nên trắng, cuống quýt rời đi!

Sắc mặt Cảnh Dung từ giận biến thành đen, hỏi Kỳ Vân Thư đầy trách mắng: "Hoang đường, thậm chí nếu người muốn đưa nữ nhân cho bốn vương, có phải cũng nên hỏi ý kiến bốn vương một chút hay không?"

Nàng lại không cho là đúng: "Không rõ Vương gia đang nói gì."

"Bốn vương rõ ràng nhìn thấy người cố ý vướng chân nàng."

"Đúng, mới vừa rồi là ta cố ý vướng chân nàng, vậy thì sao?" Kỳ Vân Thư nói rất nhẹ nhàng băng quơ, không nhẹ không nặng.

Lại cất giấu thâm ý!

Cảnh Dung không rõ, đang định hỏi điều gì đó, liền thấy Kỳ Vân Thư đã bắt đầu tìm đồ vật ở trong phòng.

"Người đang tìm cái gì?"

Kỳ Vân Thư lục tung, nói lại một câu: "Vật gì đó có thể khiến bọn nha đầu sợ hãi."

"Vật khiến bọn họ sợ hãi?"

Kỳ Vân Thư không có thời gian để ý tới nghi ngờ của hã, cẩn thận tìm kiếm ở trong phòng. Cuối cùng, nàng tìm được những gì cần tìm ở trên giường Chu tiểu thư.

Nó được gói phía dưới tầng tầng lớp lớp đệm chăn, nhìn không ra manh mối gì. Kỳ Vân Thư duỗi tay, kéo hết tất cả những chăn đệm chỉnh tề ra, cho đến khi lộ ra một cái hộp nhỏ mà tinh xảo bị đè ở phía dưới nhất.

Nàng cầm chiếc hộp lên, mở ra, khi vật bên trong ánh vào mi mắt, toàn bộ bản khoản nơi đáy lòng hết thảy đều tan đi!

Đậy nắp hộp lên, sắc mặt Kỳ Vân Thư ngưng trọng, xoay người đi đến bên cạnh Cảnh Dung.

"Vương gia, ngày mai khi trời sáng, chúng ta sẽ phá án."

Những lời này của nàng càng khiến Cảnh Dung thêm khó hiểu.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 22: Lão Quân Gia Tướng Mạo Xấu Xí

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trở lại Đông Uyển, Kỳ Vân Thư trầm mặc không nói gì, thần sắc căng thẳng, khiến người không thể nào đoán được tâm trí nàng.

Cảnh Dung theo sau lưng nàng đi vào phòng, nhìn thấy nàng cầm cái hộp trong tay không buông, hỏi: "Trong hộp là cái gì? Sao có thể khiến người mặt ủ mày chau."

"Không phải mặt ủ mày chau, chỉ là...." nàng lắc đầu: "Thôi, ngày mai lại nói."

"Nếu người đã biết hung thủ là ai, vì sao phải chờ tới ngày mai?"

"Vương gia có phải đã quên rồi hay không, tiểu nhân đã từng nói qua, hung thủ rất có khả năng là có hai người. Nếu như hiện tại bắt đầu, sẽ rút dây động rừng."

"Cho nên, người đã biết một hung thủ trong số đó là ai?"

Nàng do dự nửa giây trước khi gật đầu: "Hắn là thế."

Cảnh Dung cười cười, hai tay từ chắp sau lưng, bước vào gian phòng phía bên phải, cũng không quay đầu lại, nói: "Vậy bốn vương sẽ chờ đến ngày mai xem trò hay."

Kèo kẹt.

Cánh cửa đóng lại.

Thật bất ngờ, hần cũng không hề hỏi một câu, ai là một trong những hung thủ giết người?

Kỷ Vân Thư ngồi ở trong sảnh, bàn tay trắng thon dài nắm chặt chiếc hộp vào trong ngực, nhẹ nhàng gõ gõ, cùng với dây xích nhỏ trên hộp, phát ra âm thanh thấm người.

Không lâu sau, nàng đứng dậy đi ra bên ngoài lần nữa, trực tiếp đi đến linh đường nơi để thi thể của Chu tiểu thư.

Mấy nha đầu đang trông coi linh đường nhìn thấy Kỷ Vân Thư đi đến, nâng mắt lên, hành lễ, tiếp tục ngoan ngoãn canh giữ bên ngoài.

Bên trong, quan tài được đặt ở ngay giữa phòng, nắp quan tài đã được đặt lên, phía trên che phủ bởi một tấm vải đen. Trên mặt tấm vải đen lại dùng một khối ngọc màu xanh đè lên!

Ngạn ngữ nói rất đúng, ngọc càng xanh biếc, trừ tà càng tốt!

Lúc này, lão quản gia Chu gia bước vào từ bên ngoài, thắt lưng bị cong, một tay cầm một cái giá cắm nến, một bàn tay đè ở trước bụng, chậm rãi đi đến trước mặt Kỷ Vân Thư, dò hỏi.

"Muộn thế này sao tiên sinh lại qua đây, là có sự gì muốn phân phó hay sao?"

Kỷ Vân Thư khẽ lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ muốn qua đây nhìn xem."

"Nếu tiên sinh có yêu cầu gì, cứ việc phân phó là được, lão gia đã nói rõ, không thể chậm trễ tiên sinh."

"Không cần phiền toái lão tiên sinh, tại hạ thường làm những việc nhàn nhã, sinh hoạt khắc bằng vàng ngọc không thích hợp với ta." Kỷ Vân Thư mở miệng cười cười.

Lão quản gia cúi đầu xuống, ngoài cửa chợt thổi vào một cơn gió lạnh, xốc lên chiếc mũ tang trên đầu của lão quản gia, khuôn mặt già nua lập tức bại lộ dưới ánh nến trong tay lão.

Màu da ám vàng, các nếp nhăn dày đặc, hơn nữa đôi mắt ngăm đen thâm tối, đều lộ ra hai chữ thể lương. Đặc biệt là trên mặt trái có một vết sẹo kéo dài từ khóe mắt đến khóe miệng, hẳn là do một con dao gây ra. Cũng bởi vì không xử lý cẩn thận, cho nên vết thương bên ngoài da thịt đóng vảy không đúng cách, cuối cùng hình thành một vết kết vảy màu đỏ cực kỳ dữ tợn.

Bỗng nhiên liếc mắt nhìn một cái, thực sự có chút dọa người!

Ánh mắt Kỷ Vân Thư co lại.

Lão quản gia lập tức cúi thấp đầu xuống, một lần nữa nhắc mũ đội lên đỉnh đầu, cong eo xuống: "Tướng mạo lão nô xấu xí, sợ là đã kinh sợ đến tiên sinh."

"Lão tiên sinh đừng hiểu lầm, tại hạ tuyệt đối không có nửa điểm bất kính, chỉ cảm thấy vết thương trên mặt lão tiên sinh, tựa hồ cũng đã lâu năm rồi." Kỷ Vân Thư thật cẩn thận hỏi.

"Đúng vậy, mấy năm trước lão không cẩn thận nên bị thương, vết sẹo này vẫn luôn nằm ở trên mặt." Giọng điệu lão quản gia rất bình đạm, không có cảm xúc.

Kỷ Vân Thư chớp mắt vài lần, cũng không hỏi gì, lão quản gia khụ khụ hai tiếng, nói: "Sắc trời đã không còn sớm, không bằng để lão nô cầm đèn đưa tiên sinh trở về nghỉ ngơi?"

Nàng lắc đầu: "Không cần, trên đường đều có ánh đèn, ta tự mình đi là được, canh giờ không còn sớm, lão tiên sinh và bọn nha đầu cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút."

"Được rồi."

Cất bước ra khỏi linh đường, trên khuôn mặt Kỳ Vân Thư nhìn như bình tĩnh, nhưng lại có vài phần bồn khoăn và tiếc hận!

Tâm tư nảy lên trong đầu nàng, nhưng không người phát giác ra.

Đêm đó, một cơn mưa nhỏ rơi xuống, tới gần giờ sưa (1h-3h sáng), dần dần biến thành tuyết rơi.

Cấm Giang thành nằm ở phía Bắc của huyện Bắc Đao, từ khi bắt đầu mùa đông tới nay, cách ngày sẽ có một hồi tuyết nhỏ. Tuyết trắng bao trùm xuống khiến Cấm Giang thành giống như được bọc một tầng bột phấn trên châu, lấp lánh vàng sáng màu bạc.

Tuy nhiên, một khi tuyết rơi trên những con đường uốn lượn làm bằng đá vôi, vô số khối tuyết đã bị chia cắt thành từng mảnh một.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 23: Da Mặt Dày

Kỷ Vân Thư cả đêm không ngủ, đứng ở phía dưới mái hiên, vẫn luôn nhìn băng kết ở trên mái ngói.

Thật là tinh khiết rõ ràng!

Cảnh Dung đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy nàng mặc một chiếc áo khoác màu trắng làm bằng cây gai dầu, tóc búi không gập khoái lạc xuống đến bên hông. Đôi mắt đen như mực đang ngẩng đầu chăm chú ngắm nhìn băng tuyết. Ánh sáng phản chiếu từ tuyết trắng, chiếu rọi lên thân hình nhỏ bé phá lệ tinh tế khi nàng đứng đó. Cùng với gió lạnh, hai ống tay áo của trường bào lay động phát phơ. Một vài sợi tóc liên tục cuốn theo chiều gió trên khuôn mặt tinh xảo.

Đó là một khung cảnh đẹp, khó gặp!

Bỗng nhiên tỉnh ngộ, Cảnh Dung có chút thất thần, môi mỏng câu lên, đi đến bên cạnh nàng, nhìn tuyết rơi đầy trời, mở rộng lòng bàn tay để lấy một ít bông tuyết.

"Tiên sinh sẽ không nhìn tuyết rơi cả đêm chứ?"

Kỷ Vân Thư không nói gì.

"Người có bị tê cóng vì giá rét? Người bị cảm?" Cảnh Dung hỏi.

Nàng lắc đầu, ánh mắt rút về từ trên mái hiên, nhàn nhạt thoáng nhìn, hỏi lại hẳn: "Chu phủ có giường gỗ đỏ, không biết Dung Vương ngủ có

ngon giấc không?"

"Không tốt."

"Nga? Tiểu nhân xem ra ngài thật ra đã ngủ khá tốt."

Vừa nghe được câu này, Cảnh Dung lại tràn đầy hứng thú, nướng lông mày dài và hỏi: "Vậy, tiên sinh hãy nói xem, mùa đông này khắc nghiệt về đêm, bốn vương làm thế nào mà ngủ ngon giấc?"

Kỷ Vân Thư bình tĩnh, đánh giá trên dưới hẩn một phen, tự tin nói: "Tiểu nhân nhớ rõ, tối hôm qua ngọc bội bên hông Vương gia, nếu không sai thì nó được mang ở dưới eo một tấc, hiện tại lại không nghiêng không lệch. Hơn nữa, quần áo Vương gia rất chỉnh tề, có dấu vết cổ tình giả mặc quần áo. Điều này đủ để thuyết minh trạng thái tinh thần của Vương gia rất thanh tỉnh, rõ ràng là đã ngủ rất ngon. Bên cạnh đó, các vùng xung quanh xương gò má của Vương gia đã được nâng lên, khiến cho các đường viền quanh mắt hơi sưng lên một chút. Đây là hiện tượng có thể nhìn thấy khi người ta có giấc ngủ yên lành."

Sau khi phân tích xong mọi thứ, nàng hỏi "Không biết tiểu nhân phân tích có đúng hay không?"

Cảnh Dung kinh ngạc, trong khi đi khắp trời nam đất bắc, hẩn đã từng gặp qua không ít kỳ nhân trong thiên hạ, chỉ là tiểu thư sinh này, quả là người thông minh nhất mà hẩn từng gặp.

Hẩn không nhịn được cảm thán lắc đầu: "Thật là đáng tiếc."

"Vương gia, vì sao nói như thế?"

"Một Cẩm Giang thành nho nhỏ, chỉ sợ không thể chứa được tiên sinh."

Cảnh Dung ngừng nói, khóe miệng cất giấu một nụ cười thần bí.

Kỷ Vân Thư nhìn nhìn hẩn, không hỏi thêm gì nữa.

Vào thời gian này, một nha đầu Chu gia bất chấp trời phủ đầy bông tuyết chạy đến, đến gần trước mặt hai người, nói: "Kỷ tiên sinh, phu nhân sai nô tỳ qua đây hỏi một chút, đã tìm được hung thủ chưa?"

Nữ nhi của mình bị người hại chết, làm mẫu thân sốt ruột cũng là điều tất nhiên.

Kỷ Vân Thư nghiêm túc nói: "Phiền cô nương mời lão gia và phu nhân người tiến đến linh đường."

"Ngay bây giờ sao?"

"Đúng vậy, ngay bây giờ. Thêm vào đó, cũng mời tất cả mọi người trên dưới trong phủ đi qua."

Nha đầu mang vẻ mặt hoang mang, nhưng vẫn chịu đựng run rẩy trong gió lạnh, vòng hai tay quanh mình và đi thông báo.

Cảnh Dung nhíu nhíu mày: "Không bằng hãy ăn sáng trước rồi lại đi qua?"

Kỷ Vân Thư lạnh lùng liếc mắt nhìn hẩn một cái, không nhịn được cười trào phúng một tiếng: "Nếu Dung Vương tối hôm qua có thể ăn cơm ngon lành, cũng sẽ không để ý đến đồ ăn sáng nay."

Ai bảo người tối hôm qua không ăn cơm, đáng đời!

Không đợi Cảnh Dung phản bác lại, nàng đã nhích người đi về phía trước theo hướng linh đường.

Đây vẫn là lần đầu tiên Cảnh Dung bị người nói đến nổi ghen hống không thể thốt nên lời, một đôi mắt sáng lạnh lùng chăm chú nhìn thẳng về phía sau lưng Kỷ Vân Thư, không hề tức giận.

Cuối cùng, không có tiền đồ đi theo!

Nam nhân da mặt dày, cần phải trừng trị Kỷ Vân Thư!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Linh đường.

Chu gia, từ trên xuống dưới cả thầy có hơn 20 người, toàn bộ đều đã đến đông đủ.

Thần sắc Chu lão gia ngưng trọng, mặt mày hơi rũ xuống, trán nhú chặt.

Chu phu nhân một bên cũng không hề khóc sụt mướt nữa, sắc mặt đã tốt hơn nhiều, chỉ là khi nhìn đến quan tài nữ nhi của mình, vẫn thoáng đỏ mắt.

"Kỷ tiên sinh, canh giờ hạ táng nữ nhi của ta đã qua, nếu hôm nay lại không được hạ táng, ta lo lắng thi thể nữ nhi ta..." Chu lão gia nói không hết lời, thở dài một tiếng.

Thi thể bình thường để qua mấy ngày sẽ có mùi hôi thối, huống chi thi thể Chu tiểu thư đã bị vỡ đến nổi nát nhừ, thịt cũng đều nổ tung, thậm chí là đang vào tháng 12 âm lịch, tử thi cũng đã trở nên hôi thối.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 24: Phá Án (Nhất)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kỷ Vân Thư bình tĩnh gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã minh bạch.

Thân mình Chu phu nhân nhẹ nhàng tiến lên, đôi tay run rẩy, khẩn nài hỏi: "Tiên sinh, rốt cuộc hung thủ giết nữ nhi ta là ai? Vì sao lại muốn làm như thế?"

"Phu nhân tạm thời đừng nóng nảy, không bằng, để tại hạ kể một câu chuyện xưa cho tất cả mọi người nghe trước."

"Cái gì?" Chu phu nhân không hiểu.

Cảnh Dung một bên cũng nhíu chặt lông mày, tiểu thư sinh này thực sự rất nhàn hạ thoải mái, lúc này còn kể chuyện xưa, lại còn ở linh đường?

Một người lập dị! Quá lập dị!

Biểu hiện của Kỷ Vân Thư trở nên sắc bén, trong khi thân thể lại trở nên thoải mái hơn, quét một vòng về phía mọi người trên dưới Chu gia, lúc này mới bắt đầu nói.

"Cách đây hơn 10 năm, cũng giống như một ngày tháng chạp bây giờ, có một nữ hài 6-7 tuổi, bởi vì gia cảnh nghèo khó, bất đắc dĩ đã bị người nhà bán vào một nhà giàu có để làm nha hoàn, chuyên môn hầu hạ tiểu thư trong phủ. Vốn tưởng rằng có thể ba bữa ấm no, tìm được một chỗ trú ẩn. Nhưng lại không biết rằng, tiểu thư kia từ nhỏ đã luôn xảo quyệt tùy hứng,

có tật xấu thường xuyên động thủ đánh chửi hạ nhân, nữ hài liền thường xuyên bị đánh chửi vô cớ, cả người đều bị thương."

"Và năm tháng dần dần trôi qua, những tật xấu của tiểu thư trong phủ không những không thay đổi, ngược lại càng trầm trọng thêm. Nữ hài lại không dám giận, không dám nói, toàn thân trên dưới, đều bị tra tấn thương tích đầy mình. Mỗi ngày vào buổi tối, nàng chỉ có thể khóc đến tê tâm liệt phế một mình. Bởi vì nàng rất rõ ràng, mình chỉ là một nha hoàn, cuộc sống không đáng giá, cho nên nàng chỉ có thể vẫn luôn chịu đựng, vẫn luôn nhẫn nhịn"

Đồng thời khi nói chuyện, Kỷ Vân Thư cất bước ra khỏi linh đường, vòng ra bên ngoài phía hạ nhân Chu gia đang vây quanh, trực tiếp đi đến một hàng cuối cùng, dừng lại ở trước mặt Tố Vân vẫn luôn cúi đầu.

Cũng giống như ngày hôm qua, sắc mặt Tố Vân vẫn tái nhợt như cũ, khuôn mặt xanh xao và không có thịt!

Rõ ràng cảm giác được có một áp lực từ thân ảnh trước mặt mình, thân thể Tố Vân càng run rẩy mạnh hơn, cúi đầu càng thấp, chỉ nhìn thấy đôi giày dệt cỏ của Kỷ Vân Thư đang dừng ở trước mặt mình.

Mọi người bắt đầu tản ra hai bên, mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Tố Vân, hai mặt nhìn nhau, không hiểu rõ thâm ý phía sau.

Ánh mắt Kỷ Vân Thư dừng ở trên đỉnh đầu Tố Vân, tiếp tục nói.

"Mà nữ hài kia, từ trước tới nay nàng cũng không bao giờ có thể tưởng tượng được, mặc kệ nàng nhẫn nhịn như thế nào, tiểu thư trong phủ vẫn như cũ, không xem nàng giống như con người, ngay cả xương cốt chân mình cũng bị đánh gãy, nàng cũng chỉ có thể nghiêng răng và tiếp tục chịu đựng."

Tố Vân theo bản năng rụt rụt chân lại, thân mình lại càng run rẩy dữ dội hơn!

"Tố Vân cô nương, không biết tại hạ nói có đúng không?"

Ồ.

Tất cả mọi người đều ồ lên.

Ánh mắt Tố Vân đã bị sợi tóc che đi hiện lên khung hoảng vạn phần, cắn chặt môi, không dám lên tiếng!

Kỷ Vân Thư duỗi tay chạm chạm cánh tay đang run rẩy của nàng, mày nhíu chặt: "Chu tiểu thư rất đẹp và rất thông minh. Trước mặt mọi người, có thể nói là một người dịu dàng ngọt ngào, không nghĩ tới, đối đãi với người bên người mình, lại sẽ hung tàn như thế, tra tấn người ta thành như vậy."

Mọi người đều trừng lớn mắt, không dám tin tưởng, tiểu thư nhà mình ngay cả khi nhìn thấy cá trong hồ sen chết, đều khóc lóc khổ sở đến ba ngày ba đêm.

Sao có thể phù hợp với hai chữ "hung tàn"?!

Chu phu nhân sau lưng nhanh chóng tiến lên, vẻ mặt không muốn tin tưởng nói với Kỷ Vân Thư: "Tiên sinh, người nhất định đã nghĩ sai rồi, nữ nhi của ta không có khả năng làm như thế, người nhất định đã nghĩ sai rồi"

Nói xong, Chu phu nhân một phen kéo Tố Vân qua, hoàn toàn không màng đang ở trước mặt người khác, trực tiếp kéo ống tay áo của nàng lên xem xét, sau đó kéo áo choàng của nàng xuống, lộ ra bả vai và xương đòn.

Trắng nõn như tờ giấy, hoàn toàn không hề có vết thương!

"Tiên sinh nói nữ nhi ta ngược đãi nàng? Sao có thể có khả năng đó? Người nhìn xem, trên thân thể Tố Vân căn bản là không hề có vết thương." Chu phu nhân tự tin mỉm cười.

Kỷ Vân Thư lại không hề giải thích, không nhanh không chậm lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo từ trong ống tay áo, chậm rãi mở ra. Bên trong chình chình tề tề, mấy trăm cây ngân châm sắc nhọn hiện ra trước mặt mọi người.

Một khắc kia, Tố Vân che lại xiêm y bị kéo lên của mình xuống và rút về phía sau vài bước, ngay cả Kiều Tâm cách xa hơn một thước cũng sợ tới mức khoe môi trắng bệch, run run rẩy rẩy.

Nguyên lai bọn nha đầu sợ, chính là ngân châm!

Kỷ Vân Thư đưa tay vào trong hộp và lấy ra một cây ngân châm.

"Một người thông minh, tự nhiên sẽ không ngốc đến nỗi lưu lại vết thương ở trên người nha đầu, mà những loại ngân châm nhỏ xíu này nếu chui vào trong da thịt, sẽ không lưu lại sẹo, cũng sẽ không chảy máu. Hơn nữa, khi thâm nhập vào trong xương cốt, sẽ khiến người đau đớn xuyên tim. Người thông minh như thế, tại hạ quả thật không thể không phục."

"Không có khả năng, nữ nhi của ta sẽ không như vậy."

Chu phu nhân nói gì cũng không muốn tin, thậm chí có chút kích động.

Chu lão gia thấy thế, tiến lên ôm Chu phu nhân vào trong lòng, nhẹ giọng an ủi, không tránh được thở dài, ngược lại hỏi Kỷ Vân Thư: "Tiên sinh, người nhất định phải đã điều tra đến cùng, nữ nhi của ta quả quyết sẽ không làm như vậy, hơn nữa những lời này của người, có quan hệ gì với cái chết của nữ nhi ta?"

"Chuyện xưa, vẫn chưa nói xong."

Kỷ Vân Thư mang theo giọng nói cao trào truyền vào nhân tâm.

Nàng thả cây ngân châm lại vào trong hộp, đẩy nắp hộp lên, ánh mắt lại dừng ở trên người Tố Vân lần nữa.

"Nữ hài mỗi ngày đều sống một cuộc sống không bằng chết, nàng vốn định tìm ý nghĩ nông cạn cho xong hết mọi chuyện. Nhưng lại không nghĩ rằng đúng ngay lúc ấy, nàng đã gặp hồng nhan tri kỷ của mình. Một nam tử nguyện ý trả giá hết thảy vì nàng. Hai người trộm yêu nhau, và định ước chung thân. Không lâu sau, nữ hài mang thai, nàng thật sự rất vui, còn lên kế hoạch tiết kiệm ngân lượng để chuộc thân mình. Nhưng nàng sẽ không bao giờ có thể nghĩ tới, chuyện này lại bị tiểu thư trong phủ biết được. Hơn nữa, nàng càng thêm không thể tưởng được, tiểu thư kia ở trước mặt mọi người đều luôn khiêm tốn có lễ, lại lần nữa dùng ngân châm trát đầy từng cái lên thân thể nàng, gần như cướp đi mạng sống của nàng. Cuối cùng, nàng đã mất đi hài tử, mà chính mình, hơi thở cũng chỉ thoi thóp gần như mất mạng."

"Rốt cuộc, nữ hài không nhịn được nữa, nàng quyết tâm trả thù, muốn giết tiểu thư trong phủ, vì thế dưới vỏ bọc là thân thể nàng không thoải mái nên trở về nhà. Tuy nhiên, vào lúc ban đêm nàng lại trộm quay trở lại trong phủ, hạ thuốc độc vào trong chén tiểu thư, độc chết ác ma kia đã hãm hại hài tử của nàng."

Nói đến thời điểm này, tất cả mọi người đều choáng váng đến nỗi tê dại.

Kỷ Vân Thư lấy giọng, tiếp tục nói: "Sau đó, nàng nhìn thấy tiểu thư đã trúng độc và ngã xuống trên mặt đất. Với toàn bộ sức lực của mình, nàng đã nâng tiểu thư tới trên giường, nhưng nàng thực sự rất sợ hãi, sợ hãi sẽ có người phát giác ra. Vì thế, nàng nói cho tình lang của mình. Sáng sớm

ngày hôm sau, bọn họ khiêng thi thể tiểu thư đến gác mái, tạo ra hiện trường giả là tiểu thư tình cờ ngã lầu rơi xuống!"

Một chữ cuối cùng rơi xuống, toàn bộ hội trường đều yên tĩnh.

"Không phải ta, không phải ta" Tố Vân lên tiếng, giọng nói phát run, liều mạng lắc đầu.

"Người không cần phải gấp gáp phủ nhận, ta đã nói ra được câu chuyện này, tự nhiên cũng đã có chứng cứ."

Kỷ Vân Thư dần dần tiếp cận nàng, kéo ống tay áo của Tố Vân ra, lấy ra một cái khăn tay.

Một cái khăn tay thêu hai đóa hoa dâu!

"Trả lại cho ta."

Ngay sau đó, Tố Vân bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt dữ tợn, đuổi tay muốn đoạt lại khăn tay. Nhưng Kỷ Vân Thư nhanh hơn nàng một bước, nghiêng người tránh đi, khiến nàng với vào trong không khí.

"Thì ra là nữ tử Tây Vực, trong xương cốt bọn họ đều cất giấu tinh thần mạnh mẽ."

Tây Vực?

Tố Vân lập tức ngăn người!

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 25: Phá Án (Nhị)

"Không phải ta, người nói bậy."

Tố Vân nóng lòng phủ nhận, đôi tay nắm chặt.

Kỷ Vân Thư lôi kéo khăn tay trong lòng bàn tay, thần sắc chắc chắn: "Tố Vân cô nương, tin tưởng người hẳn là biết, hoa dâu chính là vật quan trọng của người Tây Vực, cũng chỉ có nữ tử Tây Vực mới có thể thêu hai đóa hoa dâu ở trên khăn tay. Một đóa đại biểu cho chính mình, một đóa kia đại biểu cho người mình yêu."

"Người nghĩ sai rồi, ta không phải là người Tây Vực, ta cũng chỉ tùy tiện thêu một thêu, căn bản không phải giống như lời người nói,"

"Nga? Vậy tối hôm qua vì sao người lại đến phòng Chu tiểu thư để tìm chiếc khăn tay này?"

"....." Tố Vân bỗng ngốc lảng!

"Người đáp không được, vậy ta giúp người đáp." Kỷ Vân Thư không nhanh không chậm câu môi cười cười: "Bởi vì người là người Tây Vực, ngay từ nhỏ đã biết sự lợi hại của Mi Độc, cũng cho rằng Ngổ tác tuyệt đối sẽ không nghiệm ra độc này, cho nên sau khi người độc chết Chu tiểu thư, lại trộm quay về trong phòng nàng. Người lo lắng sẽ bị Kiều Tâm phát hiện, cho nên mới kéo nàng tới trên giường. Cũng trong quá trình này, chiếc khăn trong ống tay áo của người đã móc vào móng tay của Chu tiểu thư và bị rơi xuống, nhưng người lại hồn nhiên không biết. Sau khi người nói lại chuyện này cho tình lang người, người liền vội vàng vàng vàng rời

khỏi Chu phủ. Mãi đến tối hôm qua, người trở lại trong phòng Chu tiểu thư, chính là vì muốn tìm lại khăn này."

Nói đến đây, Kỳ Vân Thư giơ khăn tay lên, mặt trên là hai đóa hoa dâu, trong đó có một vài sợi chỉ đã bị kéo ra.

"Mà người trăm triệu không thể tưởng được chính là, bởi vì khăn tay móc vào móng tay của Chu tiểu thư, khiến cho móng tay nàng đứt gãy, mà trên móng tay nàng, còn vương lại một sợi tơ hồng (chỉ thêu) từ đóa hoa dâu người thêu. Thử hỏi xem, một thiên kim tiểu thư không bao giờ dùng một thứ đến lần thứ hai, sao có thể vô tình khiến móng tay mình mình đứt gãy và vương sợi chỉ thêu mà không đi xử lí?"

"Chỉ có một giải thích duy nhất, đó chính là lúc ấy Chu tiểu thư đã chết, mà người lại nói rằng mình bị bệnh nên không ở trong phủ. Mấy ngày nay Chu tiểu thư qua đời người cũng không quay trở về. Là vì chỉ thêu trên móng tay nàng, là vì chiếc khăn tay đã quấn lên chân khiến người không thể rời đi?"

"Nếu chúng cứ như vậy vẫn chưa đủ để khiến người nhận tội, có phải là muốn mở quan tài một lần nữa hay không? Để người nhìn rõ ràng rành mạch một cái, trên móng tay Chu tiểu thư có phải đang vương chỉ thêu của đóa hoa dâu này của người hay không?"

"Không cần, ta nhận."

Giọng điệu của Tố Vân nhẹ nhàng mà bất lực.

Có lẽ Kỳ Vân Thư cũng không nghĩ tới Tố Vân sẽ nhận tội nhanh như vậy, khiến nàng chần chừ nắm chặt khăn tay!

Sắc mặt nữ tử vốn dĩ dữ tợn, giờ này khắc này, ánh mắt đã không có nửa điểm thù hận, cũng không có hoảng sợ như trước.

Giống như một khối đá rơi xuống mặt đất, nhẹ nhàng!

"Là, là ta đã giết tiểu thư, là ta làm."

Khuôn mặt nàng đầy tang thương, nhấc mày lên, đôi môi trắng bệch phác hoạ ra một nụ cười, thoáng nhìn qua Kỷ Vân Thư, lại nhìn về phía Chu lão gia và Chu phu nhân, nói.

"Lão gia, phu nhân, tiểu thư là ta giết, các người có thể đưa ta đi gặp quan, ta nguyện ý đền mạng."

Chu phu nhân trừng lớn hai mắt, trong mắt hiện đầy tơ máu, trong thương tâm mang theo lửa giận vô tận, tiến lên, vung lên một cái tát, đánh cực kỳ hung ác.

Cả người Tố Vân đều nằm phục tới trên mặt đất, khoe miệng chảy máu, nhưng nàng vẫn yên lặng, không có lực nằm xoài trên mặt đất, vui vẻ tiếp nhận hết thảy.

"Người vì sao lại giết nữ nhi ta, Chu gia chúng ta rốt cuộc đã thiếu người cái gì, nữ nhi của ta nàng không nên chết, nàng không nên chết, người vì sao lại giết hại nàng." Chu phu nhân điên cuồng hét lên.

Nhưng mà, Tố Vân ở trên mặt đất tươi cười lại càng thêm đậm.

Nàng nói: "Theo như lời Kỷ tiên sinh, toàn bộ đều đúng, ta vì sao muốn giết tiểu thư, bởi vì nàng đã giết hài tử của ta."

"Người nói dối, nữ nhi của ta không có khả năng làm thế với người."

"Chuyện tới hiện giờ, ta không cần phải nói dối." Trong khi nói, nàng chỉ vào chiếc hộp trong tay Kỷ Vân Thư: "Mỗi lần tiểu thư đều sẽ dùng ngân châm trong chiếc hộp kia đâm ta, rất đau, thật sự là rất đau. Rất nhiều

lần ta đều căng chặt, nhưng chính bởi vì ta vẫn luôn chịu đựng, tiểu thư mới hại chết hài tử của ta, hài tử của ta."

Nụ cười của nàng biến mất, trong ánh mắt mang theo lửa hận dữ dội.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến nỗi hít thở không thông, tựa hồ như đang vây quanh xem một hồi trò hay!

Ánh mắt Chu phu nhân băng quơ, nói gì cũng không tin.

Chu lão gia cũng mở miệng: "Tổ Vân, nữ nhi của ta đã chết, người còn muốn nói hươu nói vượn."

Nhân gia nhà giàu làm việc xấu trong nhà, tự nhiên có đánh chết cũng sẽ không nhận!

Đúng ngay lúc này, Kiều Tâm vẫn luôn run rẩy đột nhiên quỳ xuống, khóc thút thít nói: "Lão gia, phu nhân, Kỷ tiên sinh và Tổ Vân nói đều là thật sự. Chỉ cần tiểu thư không hài lòng, liền sẽ trút giận lên người chúng ta. Vì tiểu thư lo lắng người khác sẽ nhìn ra thương tích trên người chúng ta, cho nên mới dùng ngân châm đâm chúng ta. Thế nên chúng ta cũng không dám nói ra, đành phải vẫn luôn chịu đựng."

"Kiều Tâm, chẳng lẽ người cũng điên rồi sao? Sao lại giúp đỡ hung thủ giết người? Nữ nhi của ta từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, nàng sẽ không làm ra loại chuyện này được."

"Phu nhân, những lời nô tỳ nói là sự thật!"

"Nói bậy, ta không tin."

Kỷ Vân Thư thở dài, thật sự không thể nhìn thêm, cau mày lại, nói: "Chu lão gia, Chu phu nhân, nữ nhi các người đích thực là người rất ngoan ngoãn, nhưng không thể phủ nhận, nàng có bệnh tình nghiêm trọng. Loại

bệnh này một khi phát tác, chỉ biết trong lòng ngứa ngáy khó nhin, đứng ngồi không yên, thậm chí sẽ đả thương người, giết người!"

"Bệnh? Nữ nhi của ta nếu như có bệnh, vì sao chúng ta lại không biết?" Chu phu nhân lại nói.

"Loại bệnh này, không phải là bệnh trên thân thể, mà là trên tinh thần. Chỉ cần hơi không hài lòng, loại cảm giác không thoải mái lập tức sẽ bị phóng đại, sẽ làm ra những điều mà bản thân nàng cũng không thể khống chế. Nhưng là đa số thời điểm, đều giống như một người bình thường. Chu tiểu thư là một người thông minh, che dấu rất tốt, chẳng có gì lạ."

Chứng rối loạn hành vi cưỡng chế, thật sự là rất khó giải thích!

Qua loa đại khái, nàng cũng không nghĩ sẽ nói thêm gì nữa!

Chu phu nhân vẫn mang sắc mặt giận dữ như cũ, hung hăng nhìn Tố Vân: "Nhưng cho dù như vậy, nữ nhi của ta nàng cũng không nên chết! Người giết người, liền phải đền mạng." Chuyển hướng tới gia đình, phân phó nói: "Đưa nàng đến nha môn cho ta, ta muốn nàng phải bồi mạng cho nữ nhi ta."

Bọn gia đình đầu tiên là ngăn người, đang chuẩn bị tiến lên, lại bị Kỷ Vân Thư ngăn lại.

"Chờ đã, ta còn có chuyện muốn hỏi Tố Vân cô nương một chút."

Nói xong, nàng ngồi xổm thân mình xuống, miệng ghé gần sát bên tai Tố Vân, hỏi: "Chuyện tới hiện giờ, người còn không muốn cung khai ra tình lang người sao?"

"....."

Sắc mặt Tố Vân cả kinh!

"Mắt thấy người sắp chết, hãn còn ẩn ở trong đám người không ra, người thật sự là yêu sai người rồi." Khi nói chuyện, ánh mắt Kỳ Vân Thư nhanh chóng quét một vòng về phía đám người.

Ánh mắt Tố Vân vốn đang thản nhiên đột nhiên trở nên khẩn trương.

Mà một khắc tiếp theo, không biết Kỳ Vân Thư từ nơi nào đã móc ra một thanh chủy thủ, giọng điệu hô một tiếng vang dội.

"Không bằng, ta giúp người tìm ra hãn!"

Chủy thủ trong tay Kỳ Vân Thư giơ lên cao, tàn nhẫn hướng về phía trái tim Tố Vân đâm tới.

Tuy nhiên, ngay khi chủy thủ cách xa tầm một đầu ngón tay, trong đám người đột nhiên nhảy ra một bóng người, đánh rơi chủy thủ trong tay Kỳ Vân Thư rớt trên mặt đất, người nọ lại đẩy ra một chưởng, đánh tới ngực Kỳ Vân Thư.

Mắt thấy chưởng phong sắp tới, chỉ trong thời gian nháy mắt, vòng eo Kỳ Vân Thư đột nhiên bị người dùng lực bao lấy, thân thể được kéo về phía sau.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 26: Phá Án (Tam)

Chỉ thấy, Cảnh Dung một tay bảo vệ Kỳ Vân Thư, một tay chặn lại chưởng phong của người kia, đồng thời một chân đá về phía ngực người kia.

Người kia đâm sầm ở trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi!

Trước linh đường trước, một mảnh hỗn loạn.

Kỳ Vân Thư được Cảnh Dung bảo vệ vững chắc sau lưng. Trên mặt đất, nam nhân bị Cảnh Dung đá ngã xuống đất liền nghiêng về phía Tố Vân.

"Lâm Đoan."

Tố Vân chợt hô lên một tiếng, bò đến bên cạnh nam nhân kia, nhìn thấy hãn học máu, Tố Vân bắt đầu khóc.

Ngực nam nhân đau nhức một trận, nhưng khi nhìn đến Tố Vân, lại cười dịu dàng, duỗi tay vuốt má nàng.

"Vân nhi, ta không có việc gì, người đừng lo lắng."

"Đều là ta không tốt, là ta đã hại người."

"Không cần phải như thế nói, Vân nhi, vì người, ta đều nguyện ý làm tất cả."

"Lâm Đoan, là ta đã liên lụy tới người."

Một đôi uyên ương mệnh khổ ôm nhau, hình ảnh kia, thật đủ cảm động!

Cảnh Dung lại mang vẻ mặt tức giận, ánh mắt giống như quả cầu lửa bắn tung toé đến mắt của Kỳ Vân Thư, giọng nói cố gắng khắc chế sự tức giận, chất vấn nói.

"Đây là phương pháp để người dẫn ra hung thủ thứ hai?"

Kỳ Vân Thư không mẫn không nhạt gật gật đầu.

"Phương pháp này, thật sự là nên bị cấm!" Cảnh Dung tức giận.

Tôn Phật này vì sao động một chút đã giận dữ, nàng còn không sợ chết, hẳn đang sợ cái gì?

Lười biếng để suy đoán thêm, Kỳ Vân Thư tránh đi một bước, kéo ra khoảng cách với Cảnh Dung, rút cuộc, hai "đại nam nhân" dán với nhau quá thân cận, khó tránh khỏi sẽ bị người đàm tiếu!

Nhìn đôi uyên ương mệnh khổ nằm trên mặt đất, Kỳ Vân Thư thật sự là không muốn phá vỡ.

Nhưng hiện tại, không phải là thời điểm đau lòng.

"Xem ra người chính là tình lang của Tố Vân, là hung thủ giúp đỡ nàng tạo ra sự tình Chu tiểu thư ngã lầu. Lúc ấy Kiều Tâm sợ dĩ không nhìn thấy ở trên gác mái có người, là bởi vì người đã ẩn nấp ở trên đỉnh gác mái, chờ Kiều Tâm tới phía dưới gác mái, người lập tức đẩy Chu tiểu thư xuống, thần không biết quỷ không hay."

Chuyện cho tới bây giờ, Lâm Đoan căn bản không hề có ý phủ nhận. Ngược lại, vẻ mặt mang đầy hận ý, nghiêng răng nghiêng lợi.

"Nàng đáng chết, nàng đã tra tấn Vân nhi sống không bằng chết, nhưng nàng vẫn không chịu dừng tay, sau đó lại xuống tay đối với hài tử vô tội của chúng ta như vậy, nàng thật sự đáng chết, trừng phạt nàng là đúng tội."

"Lâm Đoan, không cần nói nữa." Tố Vân khóc cho đến khi cả người mệt mỏi.

Kỷ Vân Thư thật sự không biết nên nói gì.

Chu phu nhân gần như ngẩn người, nhìn đến hai người cùng ngã trên mặt đất, sự hận thù lại xông thẳng đến trái tim.

"Được lắm một đôi cầu nam nữ, Chu gia chúng ta đối đãi không tệ với các người, các người lại cầu kết hại chết nữ nhi của ta."

"Phu nhân, đã nhận biết được hung thủ, ta sẽ thông tri với Lưu đại nhân, người hãy chiếu cố tới thân mình, đừng nên quá bi thương." Chu lão gia thở dài, vẫy vẫy tay về phía bọn hạ nhân: "Đưa bọn họ đi tới nha môn, giao cho Lưu đại nhân."

"Vâng."

Mấy tên gia đình tiến lên, nâng hai người từ trên mặt đất lên, nhưng bọn họ vẫn cầm tay nhau như cũ, làm thế nào cũng không chịu buông ra.

"Vân nhi, người nên nghe lời ta, tối hôm qua chúng ta nên rời khỏi nơi này." Lâm Đoan hét lên trong nuối tiếc.

Tố Vân đã khóc đến nỗi mặt đầy nước mắt.

"Người cho rằng tối hôm qua các người có thể đi được sao?" Kỷ Vân Thư lên tiếng.

Lâm Đoan cười lạnh: "Vì sao không đi được, nếu tối hôm qua Vân nhi nguyện ý rời đi cùng ta, hôm nay chúng ta cũng sẽ không dừng lại ở trong tay các người."

Tự tin như vậy, thật sự không hiểu từ đâu mà đến.

Kỷ Vân Thư nhàn nhạt nói: "Nếu như tối hôm qua, các người thật sự lẩn trốn khỏi Chu phủ, như vậy, các người sẽ được chào đón bởi vô số mũi tên nhọn bắn xuyên tim từ bên ngoài."

"Ách?"

Những lời này vừa ra, lập tức có thể nghe thấy một trận tiếng bước chân đi từ xa đến gần.

Hơn mười nha dịch xông vào và nhanh chóng vây quanh bọn họ, Huyện thái gia đến ngay sau đó, Lang Bạc cũng tới cùng nhau.

Lang Bạc vô thanh vô tức đi đến ngoan ngoãn đứng bên cạnh Vương gia nhà mình.

Mà Huyện thái gia đã thay đổi một bộ dáng chuột nhắt thường thấy, dùng phong phạm của Huyện thái gia, ra lệnh một tiếng.

"Bắt người lại, đưa vào đại lao, chờ bản quan thượng tấu lên Hình bộ, sau đó luận tội xử trí."

"Vâng."

Nha dịch ép Tố Vân và Lâm Đoan từ trong tay hạ nhân Chu gia, tròng xích sắt lên hai tay.

Lâm Đoan nhìn về phía Kỷ Vân Thư kinh ngạc hỏi: "Người sớm đã biết? Sớm đã an bài người ở bên ngoài?"

Kỷ Vân Thư chỉ nói: "Người nghĩ sai rồi, khi ta để Lưu đại nhân bố trí ở bên ngoài Chu phủ, ta vẫn còn chưa biết hung thủ là ai. Tuy nhiên, nếu như tối hôm qua người mang theo Tố Vân vội vàng rời đi, như vậy, cũng liền không đánh đã khai!"

"Ta cho rằng hết thầy này tuyệt đối sẽ không có sơ hở, không nghĩ tới, lại thua ở trong tay người."

Những lời này, thế nhưng lại mang theo vài phần bội phục!

Huyệt thái gia vung tay lên: "Nhanh chóng áp người đi."

Bọn nha dịch đang muốn rời đi, khi Tố Vân đi đến trước mặt Kỷ Vân Thư thì dừng lại, nhìn nàng, hỏi.

"Sao người biết chân ta bị thương, còn biết ta mang thai?"

Kỷ Vân Thư trả lời nàng một cách nghiêm túc: "Tối hôm qua ta cố ý vướng vào chân người, tự nhiên liền biết xương cốt chân người đã bị gãy, đối với việc vì sao biết người đã mang thai, đương nhiên cũng là chú ý tới xương chậu của người. Những người mang thai mà bị sảy thai, xương chậu rõ ràng sẽ bị co lại."

Tố Vân kinh ngạc cảm thán.

"Kỷ tiên sinh, người thực sự rất thông minh, không chỉ có như thế, chỉ cần người liếc mắt nhìn khăn tay của ta một cái, cũng có thể nói rõ ràng chuyện xưa của ta, nhưng ta vẫn không hối hận. Vào buổi tối hôm đó, khi ta nhìn thấy tiểu thư trúng độc nằm trên mặt đất, một khắc khi bóng tối đen như mực bao quanh, ta cảm thấy ta đã được giải thoát, không cần phải chịu tra tấn nữa, nếu như cho ta chọn lựa lần nữa, ta vẫn sẽ làm như thế."

Những lời nói của nàng khiến Kỷ Vân Thư cảm thấy bị xáo trộn và rất hụt hẫng, nàng xoa khăn trong tay, đưa nó cho Tố Vân.

"Vật quay về với nguyên chủ."

"Cảm ơn." Tố Vân cầm lấy khăn tay, cười dịu dàng.

Cuối cùng, Tố Vân và Lâm Đoan đã bị đưa vào đại lao, toàn bộ Chu gia cũng một lần nữa lâm vào trong một hồi bi thống.

Chu phu nhân cuối cùng không thể chịu đựng được, lại lâm vào hôn mê bất tỉnh. Chu lão gia trong chớp mắt thời gian cũng giống như đã già đi đáng kể, cả người tang thương thảng trầm.

Nữ nhi của mình có bệnh, làm ra sự tình như vậy đối nha đầu bên người, nếu truyền ra ngoài, toàn bộ Chu gia chỉ sợ sẽ không còn chỗ dừng chân ở Cẩm Giang thành.

Kỷ Vân Thư nói: "Chu lão gia, xin hãy nén bi thương."

"Kỷ tiên sinh, đa tạ người đã tìm ra hung thủ hại nữ nhi ta, chỉ là, kẻ làm cha như ta thật sự thấy hổ thẹn, ngay cả nữ nhi mình có bệnh mà không hề phát hiện ra."

"Việc này không thể trách bất luận người nào, tại hạ vừa rồi cũng nói, loại bệnh này, không dễ dàng phát hiện ra, không có gì kỳ quái."

Chu lão gia liên tục thở dài.

Cả đêm không quay về Ký gia, Kỷ Vân Thư cũng thực sự lo lắng sẽ bị người cha sài lang của nàng phát hiện, án kiện đã phá, đơn giản cũng không cần ở lâu.

Huyện thái gia vội vàng quay về nha môn và khởi thư thượng tấu Hình bộ, mang theo người về trước.

Dưới trời tuyết lớn, Kỷ Vân Thư rời khỏi Chu gia với chiếc dù trên tay.

Tuy nhiên, nàng vừa mới ra khỏi Chu phủ chưa được vài bước, Cảnh Dung đã đuổi theo, sát cánh đi bên nàng.

Dưới bầu trời đầy bông tuyết, một nông một sâu của dấu chân được lồng lại với nhau và in lên lớp tuyết, mỗi người đều bung dù mà đi, tạo thành một bầu không khí rất đặc biệt.

Đối với Lang Bạc, hẳn chỉ đi theo ở phía sau rất xa.

Cảnh Dung thoáng nhìn qua Kỳ Vân Thư, thấy đuôi lông mày nàng hơi rũ xuống, rõ ràng là đã phá án, nhưng sao lại mang bộ dáng này?

"Tiên sinh có tâm sự."

Nàng gật đầu: "Chỉ là cảm thấy kỳ quái."

"Kỳ quái? Kỳ quái nơi nào."

Kỳ Vân Thư hơi do dự, dừng bước chân lại, nghiêng mặt đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Cảnh Dung.

"Ta đang suy nghĩ về chiếc giá cắm nệm nằm đầy thủy tinh!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 27: Nghĩa Trang Không Gặp Không Về

Giá cắm nển thủy tinh? Cái giá cắm nển mà tiểu thư Chu gia đều thấp sáng mỗi đêm?

Cảnh Dung choáng váng, đôi mắt sắc bén loé lên một tia kinh ngạc.

"Chẳng lẽ giá cắm nển kia có vấn đề?"

Kỷ Vân Thư suy nghĩ một lát, trong lòng thăm dò một nghi hoặc lớn, nhưng lại ngược với tưởng tượng, hung thủ đã đền tội, không có khả năng còn có sơ hở khác!

Vì thế lắc đầu: "Không có việc gì, đại khái là ta đã suy nghĩ quá nhiều."

Nàng hơi hạ thấp dù trong tay, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

Thư sinh này, lời nói khiến người rất khó suy đoán, cả người tựa hồ đều rất thần bí!

Cảnh Dung nhanh chóng đuổi kịp, đồng thời đảo mắt nhìn nàng hỏi: "Trong lòng bốn vương còn có một nghi hoặc, không biết tiên sinh có thể giải thích hay không?"

"Vương gia đang muốn hỏi, vì sao tiểu nhân lại để Lưu đại nhân dẫn người canh giữ ở ngoài Chu phủ?"

"Thật là thông minh!"

Ai u, hần còn chưa mở miệng hỏi, "hần" đã đoán ra được!

Cảnh Dung thập phần vừa lòng gật gật đầu: "Bốn vương chỉ là không rõ, sao người có thể phán đoán hung thủ chính là người Chu gia? Lại còn có Lưu đại nhân đã chờ ở Chu gia để bắt người? Nếu như Bốn Vương là hung thủ, sớm đã bỏ trốn mất dạng!"

Kỷ Vân Thư cười cười, lại cực kỳ thần bí, không chút hoang mang tiếp tục giải thích.

"Vương gia ngẫm lại xem, hung thủ có thể hạ được ở trong chén thuốc của Chu tiểu thư, còn có thể thần không biết quỷ không hay nâng nạng đến trên gác mái mà không bị người phát hiện. Người này, nhất định thập phần quen thuộc với cách bố trí trong nhà Chu gia, cũng có thể thấy được chắc chắn không phải người ngoài. Ngoại trừ Chu lão gia và Chu phu nhân, cũng chỉ có thể là hạ nhân Chu phủ. Hơn nữa, hung thủ tạo ra hiện trường giả Chu tiểu thư ngã lâu, hần sẽ không nghĩ có người sẽ hoài nghi đến hần, tự nhiên cũng sẽ không cần phải đào tẩu. Ngoài ra, hạ nhân Chu phủ đều đã ký khế ước bán mình, một khi không thấy trong phủ, tự nhiên sẽ đến nha môn báo quan. Nhưng ở nha môn, mấy ngày nay kể từ khi sau Chu tiểu thư chết đều không nhận được báo án nào của Chu phủ. Vì thế ta mới dám khẳng định, hung thủ nhất định vẫn đang ở Chu phủ."

"Rồi sau đó?"

"Tuy nhiên, hung thủ trăm triệu không thể tưởng tượng được, hết thầy này được hần tỉ mỉ bày bố sẽ bị phơi bày, cho nên trong lòng hần nhất định rất sợ hãi. Vì thế, hần nhất định sẽ muốn chạy trốn, cho nên hôm qua khi Lưu đại nhân rời đi, ta đã nói ngài ấy âm thầm dẫn người bao vây Chu phủ, vạn nhất hung thủ thật sự nổi tâm muốn thoát, như vậy quan sai bên ngoài lập tức có thể bắt được, hơn nữa là bắt chuẩn không lầm."

"Vì thế tóm lại, trước đó người đã bố trí hết thảy mọi thứ với Lưu đại nhân, căn bản là người vẫn chưa biết hung thủ là ai." Cảnh Dung nheo mắt lại.

Kỷ Vân Thư gật gật đầu: "Nếu đã biết, sẽ không cần phải ở Chu phủ một đêm, càng sẽ không thể phát hiện ra, hung thủ vốn không phải một người, mà là hai người. Đại khái là vì Chu tiểu thư chết không nhắm mắt, khiến Tố Vân tự mình đưa tới cửa, lại vừa khéo để ta nhìn thấy được khăn tay của nàng ta, nếu nói đó là ý trời, thật ra cũng không quá!"

Lúc này, trong lòng Cảnh Dung lại có vài phần bội phục đối với nàng!

Nhưng trong nháy mắt, hấn lại nhấn mặt lại, mang theo vài phần trách cứ: "Nếu tiên sinh thông minh như thế, khi dẫn ra hung thủ thứ hai, sao lại sử dụng phương pháp quá vụng về như thế? Nếu không phải có bốn vương ở đây, chỉ sợ hiện tại tiên sinh đã bị người nâng đến y quán."

Liền biết bụng hấn gà con, trong lòng còn nhớ tới điều này!

Còn không phải là để người ra tay giúp ta một phen hay sao!

Nhưng rõ ràng là đang trách cứ, vì sao lại mang theo lo lắng và quan tâm sâu sắc?

Kỷ Vân Thư không muốn suy nghĩ quá lâu về điều đó.

"Nếu như phương pháp này có thể dẫn ra hung thủ, thử mạo hiểm một lần, có hại gì đâu?"

"Thật là miệng lưỡi sắc bén!"

"Nếu tiểu nhân đã giải thích hết hoang mang trong lòng Dung Vương, vậy có phải Dung Vương cũng nên dừng lại hay không, tất nhiên, không phải muốn đi theo tiểu nhân về nhà, đúng không?"

Khuôn mặt Cảnh Dung vốn đang giận dữ, đột nhiên mỉm cười, chuyển mắt nhìn chăm chăm đường cong nhẹ nhàng trên sườn mặt Kỷ Vân Thư.

"Nếu như trong nhà tiên sinh có giường lớn có thể chứa được bốn vương, cùng người về nhà, có hại gì đâu?"

Chẳng lẽ con của đế vương gia, đều không biết xấu hổ như thế?

Trong lòng Kỷ Vân Thư không còn con mắt nào cho hẳn.

"Nhà tiểu nhân nghèo hèn, không chứa nổi Vương gia, còn thỉnh Vương gia đừng bước."

Sao khi ném ra lời nói, nàng bước chân nhanh hơn một chút.

Nhưng Cảnh Dung cố tình giống như khối kẹo mạch nha, đột nhiên bước về phía trước, lập tức xoay người. Trong một khoảnh khắc, một cơn gió mạnh thổi qua quần áo, sau đó thân thể đỉnh bạt cũng đã thẳng tắp chắn ở trước mặt Kỷ Vân Thư.

Thân hình một cao một thấp, đứng đối diện nhau.

Nếu không phải trên đỉnh đầu một cao một thấp của cả hai đều có cây dù hoà vào một khối, cái trán của Kỷ Vân Thư sợ là đã đập vào khuôn ngực rắn chắc của Cảnh Dung.

Kỷ Vân Thư cố gắng ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt đan chéo.

Tâm mắt va chạm nhau, ngẫu nhiên khiến trái tim hai người không hẹn mà cùng khẩn trương một chút!

Nhưng thật ra Cảnh Dung đã mở miệng trước: "Tiên sinh đang muốn bỏ rơi bốn vương như vậy?"

"Ân?" Lời này làm xáo trộn trái tim của Kỳ Vân Thư, lỗ tai đỏ lên, may mắn có mái tóc che đi.

"Tiên sinh không nên quên, chờ sau khi vụ án này kết thúc, người nên tra án cho bốn vương, vì sao trong nháy mắt, tựa hồ như đã quên việc này?"

Cảnh Dung nhướng mày, giọng điệu lại có chút hách dịch.

Nguyên lai là vì việc này!

Nhưng vô duyên vô cớ, đột nhiên nhắc tới "bỏ rơi bốn vương", thật sự khiến người miên man suy nghĩ!

Kỳ Vân Thư thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Mở miệng nói: "Vương gia, một người thắt cổ cũng cần phải thở, ngài có phải cũng nên để tiểu nhân nghỉ ngơi một đêm hay không, ngày mai lại tra được chứ?"

"Ai bảo tối hôm qua người không nghỉ ngơi cho tốt?"

Nàng thật sự không lời nào để nói!

Uy, Vương gia, ta là vì phải tra án nên mới không thể nghỉ ngơi một đêm!

Không giống với người tối hôm qua không thèm ăn cơm!

Thấy Kỳ Vân Thư không thể nói nên lời, Cảnh Dung lại giống như chiếm thế thượng phong, lộ ra vẻ mặt giống như rất rộng lượng: "Thôi, bốn vương cũng không phải là người không hiểu nhân tình, người muốn nghỉ ngơi, vậy bốn vương sẽ để người nghỉ ngơi một ngày. Giờ Dậu (17h-19h) đêm nay, bốn vương sẽ chờ tiên sinh ở nghĩa trang. Rốt cuộc, năm cổ thi thể kia một khi bị hư thối, sẽ khó khăn hơn khi tiên sinh tra đến."

Đầu óc người này thật sự đã bị ngâm nước!

Xương cốt nàng đều có thể tra!

Hơn nữa, thật vô nhân đạo, trời đêm giá rét, nàng không thể ngủ được, nghỉ ngơi một ngày sao đủ?

Tuy nhiên...

"Mệnh lệnh Vương gia, tiểu nhân không dám chối từ, vậy giờ Dạu đêm nay, nghĩa trang không gặp không về!"

Nghe được lời hứa, tuy rằng là ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng sao nghe thế nào vẫn không cảm thấy thoải mái?

Cảnh Dung nhíu mày cân nhắc những lời này của nàng, Kỷ Vân Thư đã cầm ô vòng qua thân thể đỉnh bặt của hắn, cất bước rời đi.

Hắn xoay người nhìn thân hình nho nhỏ của nàng rời đi càng lúc càng xa, khóe miệng Cảnh Dung hơi giơ lên, mang theo nụ cười say đắm giống như say rượu.

Lang Bạc từ xa thấy hai người đã tách ra, lúc này mới bước nhanh đi đến trước mặt Vương gia nhà mình.

"Vương gia, ngài và Kỷ tiên sinh... có nhắc đến vụ án của Ngự Quốc Công?"

Sắc mặt Cảnh Dung lập tức đóng băng tại chỗ, đôi mắt giống như hai tảng đá đóng băng.

"Không vội, án phía sau chỉ sợ sẽ liên lụy rất lớn, Kỷ tiên sinh tuy rằng thông minh, nhưng cũng không thể dễ dàng tin như thế. Nếu có một sai lầm nào, ngay cả bốn vương cũng không thể đảm đương nổi."

"Thuộc hạ minh bạch."

Cảnh Dung lại có hơi nghi hoặc, lập tức phân phó nói: "Người âm thầm tra rõ địa vị của vị Kỳ tiên sinh một chút, người bốn vương muốn, cần thiết phải có bối cảnh sạch sẽ."

Lang Bạc cúi đầu: "Vâng."

Cảnh Dung hít thở một ngụm khí lạnh, ánh mắt vẫn dừng lại ở phương hướng bóng dáng Kỳ Vân Thư xa dần.

Vì một án Ngự Quốc Công, hấn rời khỏi kinh thành đã nửa năm nay.

Nếu như Kỳ Vân Thư có thể tin được, thời kỳ hồi kinh cũng không còn xa nữa!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 28: Vệ Phủ Cầu Hôn

Kỷ Vân Thư đi vào phủ từ cửa sau phía tây, vừa mới trở lại sân, đã nhìn thấy Loan Nhi đang đứng khóc lóc ở bên ngoài.

Vừa thấy tiểu thư nhà mình trở lại, mắt nhấp nháy vài lần.

"Tiểu thư, ngài đã trở lại." Biểu tình của Loan Nhi rất khẩn trương.

Kỷ Vân Thư không nhanh không chậm, nheo mắt liếc nhìn về phía nàng ấy một cái: "Xảy ra chuyện gì? Người vẫn luôn hấp tấp, tối hôm qua không phải ta đã nhờ Lưu đại nhân phái người tiệp thể nhắn tin cho người, nói ta sẽ không trở lại hay sao?"

Nha đầu này, mỗi lần đều vô cùng lo lắng, khiến nhân tâm hoảng sợ!

Loan Nhi lại dùng sức lắc đầu: "Không phải, là... là người Vệ phủ tới, hiện tại... hiện tại đang đang ở tiền sảnh, vừa mới rồi lão gia phái người qua đây, nói là nhắn tiểu thư ngài nhanh chóng đi qua."

Vệ phủ?

Xem ra, là tới cầu hôn!

Tay chân sài lang kia thật đúng là mau, nhận định là hận không thể nhanh chóng gả nàng ra ngoài.

Nàng hít sâu một hơi, cảm giác phỏng chừng cũng không thể nào ngủ được, thật là xui xẻo!

Vào phòng, Kỳ Vân Thư nhanh chóng thay một thân nam nhi trên người, búi tóc đơn giản, trang điểm nhẹ nhàng, cất bước đi đến tiền sảnh.

.....Dịch: _Ton.....

Trong sảnh ngoài, một nhóm người đang ngồi vây quanh.

Mà Kỳ Vân Thư liếc mắt nhìn thoáng qua, nhìn thấy bày biện ở trên bàn lớn một bên là rất nhiều hộp cắm tú lớn lớn bé bé, hẳn là quà do Vệ phủ mang đến cầu hôn.

Phía trên ghế chủ vị, Kỳ Thư Hàn nhận ra nàng đang đến, mỗi lần đều nhìn thấy nàng đều mang bộ dáng hung hãn, lần này lại hiền lành hơn rất nhiều.

"Vân Thư, vì sao lại lâu như thế mới qua đây? Vệ bá phụ cùng với Vệ bá mẫu đã đợi người thật lâu."

Kỳ Vân Thư nhìn về phía người nhà họ Vệ, cúi cúi người: "Vệ bá phụ, Vệ bá mẫu, Vân Thư đến chậm, mong nhị vị thứ lỗi."

Người Vệ gia còn chưa nói gì, Kỳ Mộ Thanh một bên đoan trang hào phóng lập tức chọc vào một lỗ kim, âm thanh quái khí nói: "Muội muội thật là nuông chiều, đã là giờ Ty, bây giờ mới thức dậy đúng không?"

"Mộ Thanh, không được vô lễ."

Nói chuyện, đúng là lão phu nhân Kỳ gia, tổ mẫu của Kỳ Vân Thư.

Một thân vải lụa gấm Bích Vân màu tím, trên áo choàng thêu mẫu đơn phượng điệu tinh xảo, dệt tuyến (vải thêu) đúng là xuất từ Cẩm Tú, Tô Châu. Tóc trắng búi thành chiếc bánh, chải chuốt đến thập phần đoan trang nhã khí, kim thoa cũng là những thứ tinh phẩm được trang trí bằng ngọc trai. Trên cổ đeo một chiếc vòng cổ được làm từ 99 hạt bạch ngọc trân

châu, cuộn trên cổ thành hai vòng xuyên một lớn một nhỏ. Đặc biệt, một đôi vòng trắng phượng bạc bắt mắt nhất đeo ở trên cổ tay, nghe nói, là năm đó được tổ tiên hoàng đế ban tặng, cực kỳ trân quý.

Phục sức hoa lệ như thế, khiến Kỳ Vân Thư vừa tới, quả thực khiếp sợ.

Nếu như lúc khảo cổ ở thời hiện đại may mắn đào ra được hài cốt này, đó quả thật là tin tức lớn nhất của giới khảo cổ.

Cho nên Kỳ Vân Thư rất nhiều lần đều suy nghĩ, nếu như thật sự có thể trở về, nàng nhất định phải ghi nhớ địa điểm hạ táng lão phu nhân này.

Bất quá nói đến cũng thật kỳ quái, hậu duệ hương khói của Kỳ gia rất nhiều và thịnh vượng, nhưng Kỳ Thư Hàn lại cưới về bốn lão bà, lại lần lượt chết đi vì bệnh. Hiện giờ chủ sự Kỳ gia, chính là vị Kỳ lão phu nhân 60 tuổi này.

Sau khi Kỳ lão phu nhân răn dạy Kỳ Mộ Thanh xong, lập tức nói với Kỳ Vân Thư: "Vân Thư, đại sự hôn nhân của người, ta và phụ thân người đã làm chủ giúp người, đồng ý việc hôn nhân này với Vệ phủ. Từ nay về sau người gả đến Vệ phủ, nhất định phải sống yên ổn một chút, chớ nên nháo ra chê cười."

Kỳ Vân Thư không đáp.

Trong lòng nàng cực kỳ minh bạch, người thông minh nhất Kỳ gia, không phải là Kỳ Thư Hàn, mà là vị lão phu nhân có gương mặt nhìn qua rất hiền từ này.

Khi trẻ tuổi, chỉ sợ cũng là bậc thầy lợi hại!

Bằng không, vị trí Kỳ phủ lão phu nhân sao có thể ngồi đến vững chắc như thế.

Trong khi Kỳ lão phu nhân đang nói chuyện, Vệ phu nhân đã đánh giá xong Kỳ Vân Thư, mặt mày không giấu được sự vừa lòng.

Đứng dậy, thân thiết kéo cánh tay của Kỳ Vân Thư, cười dịu dàng: "Đứa nhỏ này lớn lên cũng thật đáng chú ý, ta vẫn thường nghe tổ mẫu và phụ thân người nhắc đến người, quả thực, duyên dáng yêu kiều, thập phần xứng đôi cùng với Dịch nhi nhà chúng ta."

Xoay người, nhìn lướt qua bên trong sảnh, bối rối: "Dịch nhi mới vừa rồi còn ở đây, sao lại đảo mắt một cái liền không thấy người nữa."

Vệ lão gia mở miệng: "Nhất định là vừa rồi đã chạy ra ngoài."

"Đứa nhỏ này, hôm nay dẫn hãnh tới cầu hôn, sao lại tự mình không đến liếc mắt nhìn tức phụ một cái, đã chạy đi đâu." Vệ phu nhân ngoài miệng oán trách, lại lập tức "an ủi" Kỳ Vân Thư: "Vân Thư, người đừng trách móc, đứa nhỏ Dịch nhi tính tình tương đối hoang dã, nhưng đáy lòng không xấu. Vân Thư người cũng là người có tâm địa thiện lương, hiểu chuyện hài tử, vậy nên đừng để ý. Từ nay về sau, khi các người đã thành thân, hãy bao dung nhiều hơn nữa, ở chung thật tốt, chớ nên ghét bỏ Dịch nhi nhà ta."

Nàng còn chưa qua cửa đâu, võ mông ngựa cũng quá không thực tế!

"Vệ bá mẫu nói giỡn, Vân Thư vì sao lại ghét bỏ Vệ công tử, hôn sự nữ nhi từ trước đến nay đều là lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, Vân Thư gả đến quý phủ, là phúc khí của Vân Thư." Khi nói chuyện, nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn phụ thân mình một cái.

Quả nhiên, nhìn thấy sài lang kia cực kỳ rất vừa lòng đối lời nàng nói!

Vệ phu nhân cũng cực kỳ vừa lòng, gật gật đầu, trước mắt tràn ngập gió xuân.

Ngốc tử nhà mình sẽ sớm có lão bà!

Kỷ Thư Hàn vuốt ve bộ râu của mình, nói với Vệ lão gia một bên: "Vệ lão gia, người cũng biết, mấy nữ nhi của ta đều là xác thịt trong lòng ta."

"Minh bạch minh bạch, ngày sau có bất luận sự tình gì, Kỷ lão gia người chỉ cần nói một tiếng công đạo là được." Vệ lão gia gật đầu.

"Người nói như vậy, khiến ta cũng an tâm rồi, vậy việc hôn nhân này cứ định ra như thế, đối với tiền biểu và giờ lành cưới gả, chúng ta hãy chậm rãi thương thảo."

Vệ lão gia cười, lộ ra một bộ dáng uy phong và giàu có: "Ta và phu nhân cũng chỉ có một hài tử là Dịch nhi, đối với phương diện tiền biểu, Vệ gia chúng ta tuyệt đối sẽ không thiếu."

Vừa nói như thế, đã buông bỏ ý nghĩ của Kỷ Thư Hàn.

Gả nữ nhi đơn giản chỉ vì hai lý do: tiền tài và địa vị!

Kỷ Vân Thư ngoan ngoãn đứng ở giữa sảnh, không nói nhiều, cũng không nhìn nhiều, người hai nhà khí thế ngất trời bắt đầu thảo luận hôn sự của nàng, nàng thì một chữ cũng nghe không lọt.

Cho đến khi Kỷ lão phu nhân gọi nàng một tiếng.

"Vân Thư, không bằng người đi tìm Vệ công tử trong viện, có cuộc nói chuyện giữa những người trẻ tuổi các người. Đối với hôn sự của người, ta sẽ sắp xếp cùng với phụ thân người."

Vệ phu nhân cũng nhanh chóng nói: "Đúng vậy, không bằng người đi tìm Dịch nhi, các người hãy gặp mặt nhau trước."

Vừa vắn, Kỷ Vân Thư cũng không muốn ở lại, đơn giản hành lễ, ngoan ngoãn nghe lời và rút lui ra ngoài.

Đôi mắt phượng sắc sảo của Kỳ Mộ Thanh cong lên, sau một lát cũng đi theo ra ngoài.

Từ nơi nước sôi lửa bỏng ra ngoài, Kỳ Vân Thư hít sâu một ngụm khí lạnh, vỗ vỗ vào chỗ trên người bị Vệ phu nhân kéo qua lúc nãy.

Ổng tay áo đều đã có nếp gấp!

Đó là vì sợ vị con dâu là nàng đây chạy mất!

Nàng ngáp một cái, đã quá mệt mỏi, căn bản cũng không tính toán đi tìm Vệ Dịch, mà đi về phía sân của mình.

Chuẩn bị ngủ một giấc, rốt cuộc buổi tối, còn phải đi đến nghĩa trang!

Nàng vừa đến hành lang dài nơi hậu viện, đột nhiên nghe được một tiếng nói nhạo báng.

"Một tên ngốc tử cũng biết làm sao để viết chữ? Thật đúng là thiên hạ kỳ văn."

Giọng nói này, không phải chính là Tam ca ngoan cố và bỉ ổi của nguyên chủ sao?

"Tam ca Tam ca, ngốc tử này rốt cuộc là ai, vì sao lại ở trong nhà chúng ta?"

Lần này lên tiếng, đó là Kỳ Linh Chi, Tứ muội mới 8 tuổi của Kỳ Vân Thư.

"Hắn là ngốc tử của Vệ phủ, là Tam tỷ phu tương lai của ngươi."

"Ta mới không cần ngốc tử phu như vậy, ta không cần"

Giọng nói của Kỳ Linh Chi sắc nét tinh tế, thập phần chói tai.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 29: Ném Vào Ao Nuôi Cá

Đi ra hành lang dài, lúc này Kỳ Vân Thư mới nhìn thấy cảnh tượng khiến người buồn nôn kia.

Chỉ thấy Vệ Dịch mặc trường bào màu xanh nhạt đang ngồi xổm trên mặt đất, trong tay nắm chặt một cây que trúc ngắn nhỏ, vốn đang viết gì đó ở trên mặt đất, nhưng bởi vì Kỳ Nguyên Chức (纪元职) cùng với Kỳ Linh Chi (纪灵芝) trào phúng mà ngừng lại.

Thân mình ngồi xổm và cuộn tròn như quả bóng trên mặt đất, cúi đầu, cắn ống tay áo của mình, run lên trong sợ hãi, không dám ngẩng đầu.

Kỳ Nguyên Chức ôm lấy Kỳ Linh Chi thấp bé, trực tiếp đặt trên cổ của mình và để ngồi lên đó, sau đó duỗi chân ra cố ý đá Vệ Dịch một chút.

"Ngốc tử, nhanh chóng lăn về nhà người, hãy cẩn thận nếu bốn thiếu gia không vui một chút, sẽ ném người vào ao nuôi cá."

Vừa nghe thấy điều này, Vệ Dịch nhanh chóng xua tay, sợ hãi cầu khẩn nói: "Không cần, đừng mang ta đi nuôi cá, ta không muốn làm thức ăn cho cá!"

Ngược lại càng khiến Kỳ Nguyên Chức không kiềm chế được sự châm chọc.

"Ngốc tử chính là ngốc tử, một thằng ngốc tử xứng với một đứa con hoang, quả thực là một đôi tuyệt phối."

Cái gọi là đứa con hoang, đương nhiên chính là nói đến Kỳ Vân Thư.

Mẫu thân nàng xuất thân từ thanh lâu, hơn nữa chưa bao giờ từng có danh phận, không phải là con hoang, thì là cái gì?

Kỳ Linh Chi trên cổ Kỳ Nguyên Chức cũng bởi vì nghe được lời nói này, lộ ra một nụ cười nhạt bóng không tương xứng với tuổi của nó chút nào.

Mới 8 tuổi, không phải là nên ngây thơ hồn nhiên hay sao?

Kỳ phủ, thật sự giống như nhà giam địa ngục, bóp chết lương tâm sẵn có của một người ngay lúc vừa mới sinh ra!

"Ngốc tử này thật là buồn cười, Tam ca, vẫn đừng nên để cá ăn hân."

"Được, Tam ca nghe người."

Kỳ Nguyên Chức nâng chân lên, hướng lòng bàn chân dơ bẩn cọ ở trên quần áo sạch sẽ của Vệ Dịch, cho đến khi lau khô mới thôi.

"Ngốc tử, đợi lát nữa người hãy nói chính người đã tự mình té ngã, nếu như dám nói bổn thiếu gia khi dễ người, ta chắc chắn sẽ xử đẹp người."

Nói xong, cảm thấy mỹ mãn mang theo Kỳ Linh Chi rời đi.

Không phải thân huynh muội, đừng đến nhà chúng ta!

Vệ Dịch bị dọa đến nỗi không dám lên tiếng nữa, mở năm ngón tay ra dùng sức xoa xiêm y đã bị Kỳ Nguyên Chức làm dơ bẩn, ghen miêng, cực kỳ khó chịu.

Ban đầu, Kỳ Vân Thư vốn không muốn để ý tới hân, nhưng vẫn đi qua.

Phát hiện một thân ảnh dừng lại ở trước mặt mình, Vệ Dịch ngẩng đầu nhìn xem, đôi mắt không khỏi co rụt lại, dừng lại động tác đang lau chùi xiêm y của mình.

Kỷ Vân Thư chú ý tới ánh mắt hẩn, lấp lánh co lại, hẩn là thường xuyên phải chịu đựng người khi dễ.

Mà nàng cũng chú ý tới hai chữ Vệ Dịch đã viết trên mặt đất kia.

Là tên của chính hẩn.

Chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, hơn nữa chữ "Dịch" còn thiếu một nét phẩy.

"Đây là tên của người?" Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng, cố gắng không muốn dọa đến hẩn.

Vệ Dịch chất phác gật gật đầu.

Đơn giản, Kỷ Vân Thư ngời xồm người xuống, tiếp nhận que gậy trúc trên tay hẩn, nói một lần: "Chữ Dịch này người thiếu một nét phẩy."

Dứt lời, nàng liền thêm một nét phẩy ở trên mặt chữ xiêu xiêu vẹo vẹo kia.

"Người xem, chữ Dịch là viết như thế này."

Có lẽ là giọng điệu dễ thương của Kỷ Vân Thư, hơn nữa cũng không có hành động gì làm hẩn thương tổn, trái tim đề phòng của Vệ Dịch đối nàng cũng buông xuống, nghiêng đầu nhìn chữ trên mặt đất thật lâu.

"Vì sao không giống như tiên sinh dạy cho ta vậy?" Hẩn nhẹ nhàng lẩm bẩm.

Nhưng Kỷ Vân Thư vẫn nghe thấy được.

Không phải là dạy không giống nhau, mà là tiên sinh dạy học kia căn bản không biết dạy như thế nào!

Thật sự là nhận tiền mà không làm bất cứ việc gì!

Buông bỏ những suy nghĩ này xuống, Kỳ Vân Thư nói: "Vậy sau này người nhất định phải nhớ rõ, không thể thiếu một dấu phẩy này, bằng không người khác sẽ chê cười người."

"Nga."

Hắn đột nhiên nở nụ cười, một đôi mắt sáng ngời có thần nhìn Kỳ Vân Thư: "Tỷ tỷ, người thật tốt."

Tỷ tỷ? Hải tử, người dường như còn lớn hơn ta một chút.

Bất quá Kỳ Vân Thư cũng không so đo, tươi cười giống như đại tỷ tỷ, trả lại que trúc cho hắn.

"Vậy hiện tại người viết lại một lần nữa."

"Được."

Vệ Dịch rất sáng khoái đáp ứng, bắt đầu viết tên của mình nổi trên mặt đất, thật cẩn thận, sợ bị mắc sai lầm.

Nhưng Kỳ Vân Thư lại đột nhiên chú ý tới tay hắn.

"Người thuận tay trái?"

"Thuận tay trái là cái gì?" Vệ Dịch nhìn nàng.

Kỳ Vân Thư lắc đầu: "Không có việc gì, người tiếp tục viết."

"Nga." Hắn nghiêm túc, lại bắt đầu viết tiếp.

Kỷ Vân Thư cũng nhân tiện bắt đầu đánh giá hần, đại khái khoảng tầm 20 tuổi, cả khuôn mặt sạch sẽ, hình dáng rõ ràng, mũi cao thẳng, là một nam nhi khá tuấn lãng.

Bầu không khí trong sáng, có tỷ lệ rất cân bằng!

Đặc biệt là cặp mắt, giống như một lá cọ nhẹ lắc lư.

Chỉ đáng tiếc, là một ngốc nhi ngu dại!

"Tỷ tỷ, người xem, ta viết xong rồi." Vệ Dịch hô một tiếng vui vẻ.

Kỷ Vân Thư rút ánh mắt từ trên gương mặt tuấn tú của hần, nhìn chữ trên mặt đất, cười cười: "Đúng rồi, đây mới là tên của người."

Nói xong, nàng đứng lên.

Vệ Dịch ném que trúc trong tay xuống, cũng đi theo nàng, nhưng một đôi tay vẫn luôn đặt ở phía sau lưng.

Thấy hần như vậy, Kỷ Vân Thư tò mò: "Người bắt tay sau lưng làm gì?"

Hần bĩu môi, nghiêm túc nói: "Bởi vì tay ta dơ, ta sợ đụng tới quần áo sạch sẽ của tỷ tỷ, cho nên bắt tay ra sau lưng."

Một khắc kia, Kỷ Vân Thư có chút kinh ngạc!

Một kẻ ngu ngốc, tố chất còn cao hơn so với người Kỷ gia, thật sự là lãng phí đầu óc của bọn họ!

Nàng cười cười, giơ tay lên phía trước, nói: "Người xem, tay của ta cũng không phải rất sạch, hơn nữa ta cũng không chê người dơ, cho nên người không cần đặt tay phía sau lưng."

"Thật vậy chẳng?"

"Đương nhiên là sự thật."

Lúc này Vệ Dịch mới đưa bàn tay ra.

Kỷ Vân Thư nhìn thấy trên ống tay áo của hắn đã bị Kỷ Nguyên Chức làm dơ, không khỏi nhú mày, lấy khăn tay ra, lau cho hắn.

"Vệ Dịch, người phải nhớ kỹ, không ai có thể khi dễ người, nếu có người dám làm như vậy, người nhất định không thể nhẫn nhịn, mình bạch sao?" Nàng vừa lau ống tay áo cho hắn, vừa nói.

Nhưng, Vệ Dịch không hiểu!

"Nương nói, bởi vì đầu óc ta không tốt, cho nên không thể cãi nhau với người khác, nếu không người mất mát sẽ là ta."

"Vậy hiện tại chẳng lẽ người sẽ không ăn mệ hay sao?"

"....." Vệ Dịch không trả lời được.

Kỷ Vân Thư tiếp tục nói: "Người không cãi nhau với người khác, người khác cũng sẽ khi dễ người, vậy vì sao không cãi nhau cùng hắn? Có lẽ như vậy, người khác sẽ sợ người."

Biết đầu óc Vệ Dịch khẳng định không tốt, tất nhiên sẽ không hiểu rõ những lời nàng nói, đơn giản thở dài một tiếng.

Nàng nói tiếp: "Thôi, nói nhiều như thế người cũng sẽ không hiểu được."

Đúng vậy, Vệ Dịch đích xác là không hiểu rõ.

Nhưng hắn lại đột nhiên chuyển sang chuyện khác, hỏi: "Tỷ tỷ, nương ta hôm nay mang ta tới đây để cầu hôn, ta muốn cưới vợ, người biết không?"

Kỷ Vân Thư đang giúp hắn lau ống tay áo đột nhiên dừng lại.

Nàng đương nhiên biết, không chỉ có biết, hơn nữa nương tử kia, chính là nàng!

Kỷ Vân Thư đặt khăn tay vào trong tay Vệ Dịch, hỏi hắn: "Người rất muốn thành thân sao?"

Vệ Dịch gật đầu: "Muốn, nương nói, sau khi thành thân, sẽ có rất nhiều tiểu Vệ Dịch, nếu thế tất cả bọn họ đều chơi cùng ta."

Tiểu Vệ Dịch?

Trán Kỷ Vân Thư lập tức đen tối!

Nương người nói vậy thật sao!

"Vệ Dịch, nương người nói sai rồi, nếu như người thành thân, nương tử người sẽ khi dễ người mỗi ngày, không cho người ngủ, không cho người ăn cơm, cũng không cho người chơi. Hơn nữa, nếu nàng không vui, còn sẽ ném người vào ao nuôi cá."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 30: Một Con Mèo Dễ Thương

Lại nghe nói rằng mình sẽ bị biến thành thức ăn cho cá, Vệ Dịch sợ tới mức ngẩn ra!

Sau đó, lui lại mấy bước, điên cuồng lắc đầu: "Đừng, đừng biến ta thành thức ăn cho cá, thịt ta không thể ăn."

Kỷ Vân Thư bước một bước lại gần về phía hắn, thần sắc nghiêm túc, tiếp tục hù dọa hắn.

"Nương tử của ngươi không chỉ sẽ ném ngươi vào ao cho cá ăn, còn sẽ nhốt ngươi vào trong phòng tối, bên trong đầy rắn côn trùng chuột kiến, chúng sẽ lên đến trên người của ngươi, chui vào trong quần áo ngươi, và sẽ cắn ngón tay ngươi."

Sau khi những lời này được thốt ra, Vệ Dịch lập tức ôm đầu và ngồi xồm trên mặt đất, trong miệng la lớn: "Ta không muốn bị nhốt vào trong phòng tối, ta không thích rắn côn trùng chuột kiến, đừng nhốt ta vào trong đó"

Kỷ Vân Thư không đành lòng, nhưng vẫn cắn răng tiếp tục.

"Vệ Dịch, nếu ngươi không muốn bị ném vào ao nuôi cá, không muốn bị nhốt vào trong phòng tối, như vậy, ngươi phải nói với nương ngươi, ngươi không muốn cưới vợ."

Vệ Dịch lúc này mới ngẩng đầu lên, một đôi mắt màu đen nhuộm đầy nghi ngờ.

"Không cưới vợ thì ta sẽ không bị ném vào ao nuôi cá?"

"Đúng."

"Vậy ta sẽ không cưới vợ, không cưới vợ."

Vệ Dịch đứng dậy, nói liên tiếp.

Diệu kế của Kỳ Vân Thư xem như có hiệu quả!

Tuy nhiên, dùng phương pháp như vậy để hù dọa hẳn, trong lòng nàng vẫn có chút ngại ngùng, sửa lại biểu tình nghiêm túc vừa rồi, một lần nữa lộ ra tươi cười của đại tỷ tỷ.

"Nương người hiện tại đang ở tiền sảnh phía trước, nếu bây giờ người không đi nói, sẽ quá trễ."

Không biết, còn tưởng rằng Kỳ Vân Thư có nhân cách phân liệt! (Hội chứng đa nhân cách)

Một người giống như trong khoảnh khắc đã khoác lên một tấm da sói, một lúc khác lại dịu dàng như nước, đến nỗi khiến cho người khác nóng lên.

Vệ Dịch gật đầu mà không suy nghĩ nhiều, luống cuống một chút, lúc này mới cất bước đi về tiền sảnh phía trước.

Nương tử sẽ đem mình nuôi cá, không thể được, không thể được!

Sau lưng, Kỳ Vân Thư không nhịn được che miệng cười.

Vệ Dịch này, trêu đùa hẳn thật đúng là rất buồn cười!

"Thật sự là một ngốc tử, như vậy mà cũng tin."

Một giọng nói sắc bén đột nhiên truyền tới từ sau lưng.

Kỷ Vân Thư xoay người thì nhìn thấy Kỷ Mộ Thanh mang đôi giày gấm thêu hoa, chim phượng vờn mây, tản bộ đi tới.

"Kỷ Vân Thư, gốc tử kia dù sao cũng là tướng công tương lai của ngươi, ngươi cho rằng ngươi hù dọa hắn như vậy, sẽ không cần phải giả cho hắn hay sao?"

"Tỷ tỷ không phải ở trong tiền sảnh hay sao? Vì sao lại đột nhiên chạy tới nơi này? Còn nhàn hạ thoải mái nghe lén người khác nói chuyện." Kỷ Vân Thư giọng điệu bình thản.

"Ta không phải nghe lén." Kỷ Mộ Thanh nâng cằm lên, cười lạnh một tiếng: "Ta là đường hoàng mà nghe được."

Kỷ Vân Thư xuyên qua đến nơi đây, người bội phục nhất, không phải là anh hùng vĩ nhân, càng không phải là danh nhân thiên cổ.

Mà là người có chứng tự đại nghiêm trọng, Kỷ Mộ Thanh!

"Tỷ tỷ nếu như đã nghe được, nếu muốn đi nói cho cha, muội muội cũng sẽ không ngăn cản." Kỷ Vân Thư nói.

Tựa hồ chọc trúng tính toán của Kỷ Mộ Thanh, nàng ta có chút tức giận: "Ngươi thật sự không sợ ta sẽ nói cho cha? Nếu như để cha biết ngươi đã khuyến khích gốc tử kia từ hôn, cha không thể không đánh chết ngươi."

"Muội muội da dày thịt béo, có thể chịu được mấy roi."

"Ngươi quả thực...." Kỷ Mộ Thanh tức giận đến nổi vung ống tay áo, sự đoan trang giả tạo trên mặt cũng bắt đầu sụp đổ, tức giận nói: "Tam đệ nói không sai, loại con hoang giống như ngươi, chỉ xứng đáng bị gốc tử đạp hư."

Bỗng chốc, sắc mặt Kỷ Vân Thư trầm xuống.

"Lời tử tử nói, luôn giống như súng máy quét loạn xạ, họa là từ miệng mà ra, bốn chữ này, tử tử chắc là hiểu rõ."

Súng máy? Đó là vật gì?

Kỷ Mộ Thanh không có thời gian cân nhắc điều này, lập tức tức giận.

"Người là vật gì? Ta là trưởng nữ Kỷ gia, ta muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói, mà người chỉ là một đứa con hoang do một bà mẹ phong trần sinh ra, cũng xứng đáng giáo huấn ta?"

Ngay lập tức, Kỷ Vân Thư duỗi tay lên và nắm lấy cổ tay trắng nõn của nàng ta, hai mắt cháy lên như thời tiết tháng tám, mũi nhọn như châm, hung hăng đâm về phía Kỷ Mộ Thanh.

Kỷ Mộ Thanh sợ tới mức bắt đầu run lên!

"Người muốn làm gì?"

"Những gì người từng nói với ta trong quá khứ ta không quan tâm, đoạt đồ vật của ta, ta cũng sẽ quên nó. Nhưng nếu như người dám nói về nường ta, ta sẽ không bỏ qua. Nếu còn xảy ra lần nữa, muội muội không thể cam đoan bàn tay này của tử tử còn có thể đánh đàn vẽ tranh hay không!"

Nếu một con hổ không thể hiện được sức mạnh của nó, người sẽ nghĩ nó là một con mèo bị bệnh*!

*Note: Nguyên văn: 老虎不发威, 你当老子是病猫啊!: If a tiger doesn't show its might, you will think it's a sick cat! {Dịch: Emily Ton}

"Ách"

Đây là lần đầu tiên Kỷ Mộ Thanh nhìn thấy Kỷ Vân Thư tức giận như thế, đáy lòng suy yếu, yết hầu tắc nghẽn, cũng không nói ra được lời nào.

Nhìn thấy đáy mắt thất thố của Kỳ Mộ Thanh, lực trên tay của Kỳ Vân Thư lúc này mới dần dần dịu bớt.

Nàng tiếp tục nói: "Muội muội dù sao cũng là mệnh tiện, kém xa với tỷ tỷ tôn quý, nhưng không ngại kéo theo tỷ tỷ cùng nhau đi Diêm Vương điện một chuyến."

Đây là muốn cùng nhau chết!

Kỳ Mộ Thanh lúc này mới thật sợ, dùng sức vắn vẹo cổ tay muốn tránh thoát trói buộc của Kỳ Vân Thư, nhưng sức lực yếu như vậy nên không thể lay chuyển.

Cho đến khi Kỳ Vân Thư ném tay nàng ta ra.

"Kỳ Vân Thư, người thật to gan, người cũng dám đối xử với ta như vậy? Ta chính là thái tử phi."

Kỳ Mộ Thanh ôm tay thét lớn, nhưng hai chân vẫn rất thức thời dịch về phía sau, sợ Kỳ Vân Thư sẽ lại nắm lấy tay nàng ta.

"Vậy thì chờ khi tỷ tỷ lên làm thái tử phi, lại đến đây luận về tội danh muội muội."

Dứt lời, Kỳ Vân Thư quăng một ánh mắt lạnh lùng về phía nàng ta, xoay người, rời đi.

Chỉ còn lại Kỳ Mộ Thanh dậm chân tại chỗ, không thể nghi ngờ là nàng ta đã bị đánh một cái bạt tai, mất hết mặt mũi!

Trong khi đó, ở trên một hành lang gấp khúc cách đó không xa, một đôi mắt đáng yêu như hoa đào mùa xuân đã thu hết toàn bộ một màn kia vào trong đáy mắt.

Đó là một nữ tử khoác trên mình một chiếc khăn lụa màu cam, búi tóc Lưu Vân, khuôn mặt thanh tú và xinh đẹp tựa như ánh mắt của nàng.

Nếu nhìn kỹ, có thể phân biệt ngay giữa trán nữ tử có một nốt ruồi đỏ, giống như Đại Ngọc*, một vẻ đẹp với vẻ ngoài ốm yếu.

(*Đại Ngọc: nhân vật nữ trong truyện Hồng Lâu Mộng)

Tuy nhiên, đó là một con ma ốm!

Nghe đồn rằng, Kỳ phủ có một vị mỹ nhân đẹp như thiên tiên, sinh ra với một màu đỏ đẹp, giống như hoa dâm bụt nổi trên mặt nước, thanh tú động lòng người, chỉ cần một ánh mắt, đều giống như linh hồn Bao Tự, Ly Cơ*.

(*Giải thích: Bao Tự là vương hậu thứ hai của Chu U vương, là nữ nhân đẹp nhất trong triều đại Tây Chu; Ly Cơ là một phi tần của Tấn Hiến công thời Xuân Thu, là nguyên nhân dẫn đến cuộc tranh giành ngôi vị quân chủ nước Tấn sau khi Hiến công qua đời, được gọi là Ly Cơ chi loạn (骊姬之乱))

Người này, đúng là Nhị tiểu thư Kỳ phủ, Kỳ Uyển Hân (纪婉欣).

Nàng nắm chặt khăn tay màu trắng trong tay, che khuất môi mỏng nhợt nhạt, ho nhẹ.

Nha đầu bên cạnh lo lắng nói: "Tiểu thư, không việc gì chứ?."

"Cả ngày chỉ ở trong phòng, thân mình đều có chút mệt mỏi, cũng không hề biết đến, bên ngoài tuyết đã rơi xuống một tầng thật dày." Kỳ Uyển Hân thở dài.

"Thân thể tiểu thư ốm yếu, hay là vẫn nên đi về trước đi. Nô tỳ lo lắng"

"Không sao."

Trong khi nói chuyện, Kỳ Uyển Hân nhìn Kỳ Mộ Thanh nơi xa, đại tỷ ngạo mạn kia của nàng, bởi vì trong lòng tức giận, đang dùng chân dẫm đá vào trong tuyết.

"Tỷ tỷ hôm nay đã ăn mệt với Vân Thư, chắc là sẽ không bỏ qua, Vân Thư thật là đáng thương." Kỳ Uyển Hân vốn có khuôn mặt ấm áp và yếu đuối, giờ phút này lại mang theo thương tiếc đối với Kỳ Vân Thư, ngược lại khiến nó hiện lên vẻ đẹp bệnh hoạn.

Toàn bộ Kỳ phủ, có lẽ cũng chỉ có Kỳ Uyển Hân đối đãi tốt nhất với Kỳ Vân Thư.

Nha đầu cũng nhìn liếc mắt nhìn Kỳ Mộ Thanh một cái, hừ một tiếng: "Đại tiểu thư ý mình là đích nữ, từ trước đến nay đều thích khi dễ người, vừa rồi xứng đáng bị Tam tiểu thư giáo huấn."

Khóe miệng Kỳ Uyển Hân nổi lên một nụ cười đầy thâm ý, thở hển hển, nói.

"Ngay cả một con mèo dễ thương, sau một thời gian dài, cũng sẽ mọc ra móng vuốt!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 31: Người Đã Tới Chậm

Kỷ Vân Thư trở lại sân, tháo hết trâm ngọc trai trên đầu, rửa hết toàn bộ bột phấn trên mặt.

Loan Nhi đứng nhìn ở một bên, hỏi: "Tiểu thư, người Vệ phủ đã đi rồi sao?"

"Không biết." Nàng nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương đồng, tháo xuống bông tai lưu li.

"Vậy hiện tại tiểu thư lại muốn thay đồ và đi ra ngoài hay sao?"

"Không phải." Kỷ Vân Thư quay lại.

"Vậy ngài định làm gì?"

"Ngủ."

Nàng rất buồn ngủ. Nàng đã chiến đấu chống lại mí mắt, đỡ hết tất cả những vật linh tinh vụn vặt từ trên người xuống, đi vào trong phòng, lập tức ngã đầu và chui vào trong chăn làm ổ, xoay người ngủ.

Chỉ sợ sét đánh cũng sẽ bất động!

Loan Nhi hơi bị kinh ngạc, đứng ngốc một hồi, sau đó nhanh chóng chuyển lò sưởi qua mép giường, lại ném hai khối than vào bên trong, sợ tiểu thư nhà mình bị lạnh.

Giấc ngủ của Kỷ Vân Thư, trực tiếp kéo dài tới buổi tối.

Khi nàng mở mắt ra, bầu trời bên ngoài đã được bao phủ trong bóng tối. Nàng đứng dậy khỏi giường, thay một thân nam trang sạch sẽ, sau đó búi một đầu tóc đen nhánh và quấn vào dưới mũ.

Loan Nhi tiến vào từ bên ngoài, trong tay ôm một cái hộp lớn rất đẹp, mồ hôi đầy đầu.

"Tiểu thư, ngài đã tỉnh."

"Cái gì vậy?" Kỳ Vân Thư hỏi.

"Là lão gia đưa qua đây, nói là quà cưới của Vệ phủ đưa tới, để lại cho tiểu thư một ít."

Kỳ Vân Thư cười trở trêu, thật đúng là hào phóng!

Loan Nhi đặt mọi thứ vào trong phòng, sau đó quay lại giống như mang theo bí mật gì, vẻ mặt thần bí nhìn Kỳ Vân Thư, nói.

"Tiểu thư, ngài thử đoán xem, vừa rồi ta nghe được điều gì?"

"Không muốn đoán, người nói thẳng ra đi." Kỳ Vân Thư rất có hứng thú khi mở ra tất cả những hộp gấm mình vừa nhận được. Nếu đó không phải là đồ sứ thì chính là đồ dược liệu.

Loan Nhi nói: "Tiểu thư, khi ta vừa đến viện phía trước, nghe các nàng Bảo Ngọc đang nói, công tử Vệ gia không muốn cưới vợ, còn nói gì đó giống như là nương tử sẽ ném hã vào ao nuôi cá, nói những lời kỳ quái một hồi, sau đó quyết tâm lôi kéo Vệ phu nhân trở về."

"Nga? Phải không?"

Kỳ Vân Thư giả vờ ngu ngốc! Tiếp tục đi mở hộp gấm.

Loan Nhi cũng tiếp tục nói: "Các nàng Bảo Ngọc còn nói, lúc ấy sắc mặt Vệ lão gia và Vệ phu nhân đều chuyển thành màu xanh, dường như còn ra tay tát Vệ công tử một cái, lúc ấy mới khiến hãn ngừng nói."

Nói cách khác, việc hôn nhân này, không phải là Vệ Dịch muốn cưới, mà là Vệ phủ muốn sắp đặt đưa con dâu này rồi.

Rốt cuộc, nổi dôi tông đường, vẫn rất quan trọng.

"Theo ta thì Vệ công tử, căn bản là không xứng với tiểu thư ngài, dù nói thế nào, hãn..... vẫn là một ngốc tử." Giọng nói của nàng ấy càng ngày càng rõ ràng hơn, nắm lại nắm tay và đấm một đấm vào trong không khí.

Bộ dáng tức giận kia Kỳ Vân Thư xem ở trong mắt, thật sự là rất buồn cười.

Còn có chút đáng yêu.

"Ta còn không để bụng, người để ý làm gì?" Kỳ Vân Thư thu hẹp mắt lại và liếc nhìn Loan Nhi một cái.

"Nô tỳ cảm thấy đáng tiếc cho tiểu thư, dựa vào cái gì mà lão gia lại gả ngài cho ngốc tử Vệ gia, mà đại tiểu thư lại là....." Ba chữ Thái tử phi còn chưa kịp nói ra.

"Được rồi, đừng lảm miêng."

Dù sao thì Kỳ Vân Thư cũng không có khả năng gả.

Vào lúc này, nàng đang lục lọi một loại dược liệu ở trong một cái hộp gỗ.

Thiên Quỳ Tử. (天葵子)

Đây là một loại mặt hàng rất phổ biến trong thời hiện đại.

Kỷ Vân Thư ngấu nghiến xem qua một hồi.

"Không nghĩ tới sẽ có cái này." Nàng vui mừng, lấy Thiên Quỷ Tử ra, nhìn nhìn dưới ánh sáng ngọn nến.

Bên ngoài có màu vàng cam nhạt, bên trong là màu cam đỏ, ân, hàng thượng đẳng.

"Tiểu thư, đây là cái gì?" Loan Nhi đến gần.

"Cái này gọi là Thiên Quỷ Tử, sau khi nghiền nó ra, thêm rượu trắng cùng với đường đỏ, bôi nó lên vết thương bằng đao, có thể giúp loại bỏ vết sẹo."

"Thật tuyệt vời!" Loan Nhi kinh hô.

Kỷ Vân Thư một lần nữa thả Thiên Quỷ Tử vào trong hộp, đặt nắp lại, đưa cho Loan Nhi: "Người hãy ngâm Thiên Quỷ Tử vào trong nước một buổi tối, hiệu quả sẽ càng tốt hơn, ngày mai ta muốn đi Chu phủ."

"Tiểu thư đi Chu phủ làm gì?"

"Trên mặt quán gia Chu gia bị thương bởi vết đao, hôm nay có Quỷ Tử đến, vừa lúc."

Vừa nghe những lời đó, Loan Nhi có chút nóng nảy, "Dược liệu tốt như thế, tiểu thư lại tính toán tặng người?"

Kỷ Vân Thư trừng mắt liếc nhìn nàng ta một cái, "Như thế nào? Người rất muốn nhận một vết thương bằng đao? Hay là người hy vọng ta bị thương một đao? Sau đó mới đem dược này dùng ở trên người chúng ta?"

"Không phải, nô tỳ không có ý này, chỉ là dược liệu này kỳ hiệu như thế, nô tỳ chỉ là cảm thấy đáng tiếc."

"Tiểu nha đầu, đừng tiếc." Nàng vươn ngón tay ra và nhẹ nhàng búng lên trán Loan Nhi, nói tiếp, "Hiện tại ta đi ra ngoài một chuyến, có lẽ tối nay sẽ về muộn."

Loan Nhi lúc này mới kinh ngạc phát giác ra tiểu thư nhà mình đã thay nam trang, gãi gãi đầu, "Chẳng lẽ trong nha môn lại có việc?"

"Ân." Kỳ Vân Thư trả lời mơ hồ.

Thu thập xong mọi thứ, lấy chiếc đèn lồng, lặng lẽ rời khỏi Kỳ phủ, đi về hướng nghĩa trang.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Nghĩa trang Cẩm Giang nằm ở bên trong thành, cụ thể hơn, là nằm ở phía Tây thành. Đi từ Kỳ phủ qua đó, Kỳ Vân Thư phải đi bộ mất một khoảng thời gian cần thiết để pha một chén trà nhỏ.

Vào mùa đông, giờ Dậu (5-7h tối), trời tối cực kỳ nhanh.

Nghĩa trang giống như một cái miếu đổ nát, ban đêm gió lạnh thổi qua, hiện ra bầu không khí tối tăm quỷ dị. Những cánh cửa và cửa sổ rơi xuống phát ra từng đợt tiếng vang ọp ọp, ghê rợn quấy nhiễu tâm người. Hơn nữa, âm thanh xào xạc của lá cây xung quanh, càng có vẻ khủng khiếp vạn phần.

Bên ngoài cửa nghĩa trang có một chiếc đèn lồng màu đỏ, phản chiếu cánh cửa rách nát trông phá lệ cổ xưa.

Cũng may, Kỳ Vân Thư không phải là lần đầu tiên tới đây muộn thế này, may mắn hơn nữa, nàng không sợ nơi này.

Lá gan này, đã được huấn luyện khi nàng còn là khảo cổ học!

Đẩy cửa đi vào, tới trong đại viện rồi, Kỳ Vân Thư treo đèn lồng trong tay ở trên một cái gác thấp bé một bên, vỗ nhẹ phủ bụi ở trên quần áo.

Phúc bá đang trông giữ nghĩa trang vừa lúc cầm một số thẻ hương đi ra từ bên trong, thắt lưng gò bó, một thân áo tang đầy lỗ vá, đội một cái mũ bố đã ố vàng.

Nhìn thấy Kỳ Vân Thư đi tới, cũng không kinh ngạc.

"Kỳ tiên sinh, vị công tử kia đã chờ người rất lâu bên trong."

Đáng đời!

Ai bảo hăn đến sớm, hiện tại rõ ràng mới đến giờ Dậu.

Nàng gật gật đầu, đi đến bên cạnh Phúc bá, tiếp nhận mấy thẻ hương trong tay lão, sau đó bái bái chung quanh, rồi mới cắm các thẻ hương vào trong khe hở một bộ quan tài bên cạnh.

"Phúc bá, người hãy nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Không vội, còn có vài vị lão bằng hữu vẫn chưa ăn cơm."

Cái gọi là lão bằng hữu, bất quá là một số thi thể không có người đến lãnh nhận mà thôi, đặt ở nghĩa trang, sáng trưa chiều Phúc bá đều thắp ba nén hương, tuyệt đối không hề qua loa.

"Ta đây không quấy rầy người." Kỳ Vân Thư cúi thấp đầu, lập tức đi vào nhà.

Ngay khi nàng bước vào, lập tức nhìn thấy Cảnh Dung đang đứng trước một số bài vị, ánh mắt nhìn chăm chăm vào những bài vị đó, sắc mặt ngưng trọng, không biết đang suy nghĩ gì.

Bởi vì quá mức chuyên chú, cho nên khi Kỳ Vân Thư đi đến bên cạnh, hăn cũng không hề phát hiện ra.

"Người trên bài vị này, Vương gia nhận biết một trong số đó?"

Giọng nói cắt đứt suy nghĩ của Cảnh Dung, hăn nhíu mày, nghiêng mắt nhìn về phía Kỳ Vân Thư.

"Trên đường phát sinh sự tình gì?"

Ân?

Kỳ Vân Thư lắc đầu.

"Chân người có vấn đề?"

Kỳ Vân Thư nhìn nhìn chân mình, ngoài dính chút bùn ra, không có điều gì khác thường.

Cho nên nàng vẫn lắc đầu.

"Người đã tới chậm." Cảnh Dung quyết đoán đưa ra kết luận.

Hỗn đản!

Chết tiệt!

Hết Chương 31

Note: Ad vừa phát hiện ra truyện này có truyện tranh. Link của truyện tranh đây nhé, bạn nào có hứng thì dịch truyện tranh:

+ <http://m.cm233.com/chapterlist/5565>

NỮ NGỖ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 32: Mùi Thịt Lợn Viên

Note:

Truyện được dịch từ một trang web của TQ.

Đã gửi email xin phép dịch.

Đây là một số thông tin từ trang web đang dịch:

+ Tác phẩm "Nữ ngỗ tác họa cốt" của tác giả Li Đa Ô được dân mạng đưa lên miễn phí để độc giả có thể thưởng thức.

+ Đây là một tác phẩm xuất sắc của Li Đa Ô. Được công khai đưa lên mạng, vì thế nhận được đánh giá rất cao từ cư dân mạng...

*****

Edit & Dịch: Emily Ton.

Vì sao nàng bỗng chợt nhớ ra, trong tiểu thuyết những vị Vương gia đều luôn lạnh lùng kiêu ngạo và cô độc, người sống chớ gần, hoàn mỹ như vàng không phải hay sao?

Nhưng hiện tại..... đúng là một sự gian lận!

Kỷ Vân Thư nhiều lần đã bị những tiết mục của hãn làm cho á khẩu không trả lời được, chỉ có thể thừa nhận thất bại.

"Tiểu nhân chân ngắn, vì thế nên đến chậm, hy vọng Vương gia không trách tội."

"Bốn vương thích những người nhận ra lỗi của họ, nhưng hãy nhớ kỹ, không có lần sau, bốn vương không thích chờ đợi."

Hắn nhượng lông mày, trông khá bắt mắt.

Kỷ Vân Thư không muốn tranh luận, nói về chủ đề chính: "Vậy không nên chậm trễ thời gian, tiểu nhân sẽ đi nhìn xem thi thể trước."

"Năm ở bên kia."

Cảnh Dung dùng cầm để chỉ cách đó không xa, có năm cỗ thi thể được dùng vải bố trắng phủ lên trên.

Kỷ Vân Thư nhìn lướt qua, lại nhìn nhìn Cảnh Dung, nói: "Thỉnh Vương gia mở miệng."

"Cái gì?"

"Mở miệng."

"Vì sao?"

Dài dòng thế!

Kỷ Vân Thư đơn giản vươn năm ngón tay nhỏ dài, nhón mũi chân, nắm hai má hắn, một bàn tay khác lấy ra một vật nhỏ ở bên hông mình, nhanh chóng nhét vào trong miệng của hắn, sau đó buông tay.

Động tác rất rành mạch lưu loát, có thể nói là rất hoàn hảo!

Cảnh Dung đột nhiên bị nhét vật vào trong miệng, vẻ mặt ngây ngốc, mãi đến khi trên đầu lưỡi truyền đến từng đợt cảm giác nóng bỏng tê dại,

mới kinh ngạc hồi phục lại.

"Người..... người cho bốn Vương ăn gì vậy?" Hãn rất lo lắng hỏi.

Không phải là độc, đúng không?

Rốt cuộc, tiểu thư sinh này có thể làm bất cứ điều gì.

Nhưng Kỳ Vân Thư lại thờ ơ liếc mắt nhìn hãn: "Đừng lo lắng, đó chỉ là gừng."

"Gừng? Sao người lại cho bốn Vương ăn gừng? Gừng sao lại khiến đầu lưỡi tê liệt vậy?"

"Gừng ngâm với dầu vừng." Trong khi nói chuyện, nàng đã đi về phía năm cỗ thi thể kia, không nặng không nhẹ nói: "Không phải Vương gia cũng ngửi thấy mùi tử thi sao? Một lát gừng ngâm dầu mè có thể khiến ngài cảm thấy dễ chịu hơn, hoặc là, Vương gia có thể đi ra ngoài."

"Người xem bốn Vương là kẻ hèn nhất như bọn chuột nhắt thế hay sao?"

"Tiểu nhân không dám."

Nàng đã xốc một tấm vải bố trắng trên một thi thể lên, lại chuyển ánh mắt liếc nhìn Cảnh Dung một cái, khóe miệng nhuộm một chút trêu chọc.

"Mấy thi thể này có mùi hôi thối còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tiểu thư Chu gia, còn mang theo một mùi máu tươi, mùi cháy và mùi thịt nướng chín, giống như..... mùi thịt heo viên mà Vương gia vừa mới ăn."

Ngay lập tức Cảnh Dung cảm thấy dạ dày quay cuồng một trận, cảm giác ghê tởm kéo dài từ bụng thẳng đến cổ họng, khiến cả khuôn mặt hãn đều biến đổi.

Hắn dám cá cược rằng, tiểu thư sinh này, chính là đang cố ý!

"Người..... sao người biết bốn Vương ăn đã ăn thịt heo viên?"

Kỷ Vân Thư nhướng mày giải thích: "Chỉ có thịt heo viên Quảng Phúc Lâu mới dùng lửa than nướng trong nửa canh giờ (1h). Vì thế nên thịt mới mềm mà không lỏng, sau đó lại dùng xương để nấu thành nước sốt. Hơn nữa lại được trộn với các loại thảo mộc, gia vị, thế nên nước sốt rất tươi mà không bị nhờn, màu sắc sẽ có màu đỏ. Nếu như bị dính ở trên găm vóc thượng đẳng, màu của nước sốt không những sẽ không lan ra, mà còn sẽ ngấm lên một tầng mỏng trên đó, thật giống như một chỗ trên cổ áo Vương gia."

"Ách?"

Cảnh Dung đang chịu đựng buồn nôn khó chịu, theo bản năng cúi đầu nhìn về phía trên cổ áo của mình, lại dùng tay một sờ lên, quả nhiên, nước sốt thịt viên không hề tản ra hay mờ đi, vẫn nằm trên đó.

"Người là đầu bếp?"

"Không phải."

"Vậy sao người biết nhiều như thế?"

"Nghe khuất cái nói trên góc phố." Nàng không tâm không phổi trả lời.

Người đang chơi đùa ta sao? Khuất cái trên đường có thể ăn được thịt heo viên ở Quảng Phúc Lâu sao?

Cảnh Dung cảm giác bộ não của mình đã hoàn toàn đạt đến giới hạn của nó, sau khi gặp Kỷ Vân Thư, cả người hắn đều luôn phải tắt máy và khởi động lại.

Điều đó không nhất thiết thì tốt!

Nhưng đây lại là sự thật, Kỳ Vân Thư thật sự đã nghe khất cái ven đường nói vậy.

Khi nào hăn gần như sụp đổ, Cảnh Dung đột nhiên phán ra một câu: "Vật thì hãy chờ người tra xong án của bốn Vương, bốn Vương sẽ mang người đi ăn."

Đột nhiên, ngoài cửa bỗng nhiên thổi vào một luồng gió lạnh, tựa hồ như thổi trúng vào trên nắp quan tài khiến nó lung lay.

A uy, hai vị, nơi này là nghĩa trang, chung quanh nếu không phải là thi thể thì chính là bài vị đuốc hương. Hai người các người lại thảo luận về hương vị thịt viên, không phải là khiến cho quý chết thất vọng vì đói hay sao?

"Vậy tiểu nhân đa tạ Vương gia trước."

Kỳ Vân Thư trả lời hăn một câu, kéo tấm vải bố màu trắng xốc lên, da thịt xác chết bị cháy ban đầu sưng to đã trở nên co lại, dán chặt ở trên xương cốt, lộ ra khung xương rất rõ ràng.

Chung quanh còn có một bể máu loãng, nhìn kỹ, chính là chảy ra từ trong thân thể của xác chết.

Nơi thối người nhất, đó là vùng bụng bị phơi bày của người chết. Bởi vì khi Ngổ tác nghiệm thi, bụng đã bị mổ ra, thi thể bị đào lên, lại dùng sợi dây câu cá thô ráp để khâu vá lại, nhưng rõ ràng là quá lớn và quá rộng, vị trí mắt rốn còn lộ ra một nửa đoạn ruột non.

Cảnh Dung đi đến bên cạnh nàng, nhăn mũi lại, quả nhiên không ngửi được mùi xác chết, vì thế nghiêm túc hỏi: "Như thế nào, tra ra gì không?"

"Khó."

"Ý người là gì?"

Kỷ Vân Thư châm chước một chút, đáp: "Nếu Vương gia muốn biết hung thủ là ai, vậy thì tiểu nhân đành bất lực. Tiểu nhân chỉ có thể căn cứ vào tình trạng của thi thể và phán đoán ra nguyên nhân vì sao lại chết, và người giết hãn có đặc điểm như thế nào mà thôi."

Cảnh Dung nhướng cao lông mày.

Nàng lại tiếp tục nói: "Năm cổ thi thể này, đầu tiên đã đánh nhau rất kịch liệt với người khác, rồi sau đó mới trúng độc bỏ mình. Có thể đoán rằng, hung thủ chính là muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết, nếu như tiểu nhân đoán không sai, mục đích cuối cùng, hãn vì Vương gia mà tới."

Cảnh Dung cũng không kinh ngạc, trong lòng đã sớm hoài nghi, khoe mắt nheo lại cho đến khi chúng mỏng như một sợi chỉ, tâm tư quỷ quyết khiến người rất khó suy đoán.

Nhìn thấy hãn như vậy, Kỷ Vân Thư đã hiểu.

"Xem ra Vương gia sớm đã biết hung thủ là ai, vậy vì sao còn muốn tiểu nhân tới đây nghiệm thi?"

"Bốn vương không biết." Hãn trả lời chắc chắn, nói: "Chỉ là mơ hồ cảm thấy, có người đang cố tình ngăn cản bốn Vương hồi kinh, nhưng hãn là người phương nào? Bốn Vương không thể nào biết được."

Cảnh Dung nghiêm túc như thế, trong suy tư trầm mặc, gương mặt đã được đánh bóng đến nỗi thập phần tuấn mỹ, tản ra sự ổn định của nam nhân từ trong xương cốt, giống như viên ngọc được điêu khắc hoàn mỹ.

Trong lúc nhất thời khiến Kỷ Vân Thư không dời được mắt!

Cho đến khi cảnh tượng này bị Cảnh Dung bắt được, con người hăn đảo qua: "Trên mặt bốn Vương có dính vết bẩn hay sao?"

Kỷ Vân Thư chuyển ánh mắt, sợ chính bản thân mình.

Hăn là Vương gia cao cao tại thượng, hỗn đản chanh chua, mình chính là người vô dụng, cũng chướng mắt hăn!

Ánh mắt nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, nàng nói: "Vương gia không nhìn ta, làm sao biết được ta đang nhìn ngài."

"Miệng lưỡi thật là sắc bén."

Cảnh Dung cố giữ một hơi, mặt mày vẫn cau có như cũ: "Không phải tiên sinh đã nói, có thể giúp ta tìm ra đặc điểm của hung thủ hay sao? Vậy còn không làm việc đi?"

Không còn lựa chọn nào khác!

Kỷ Vân Thư khéo léo lấy một túi đồ trên bàn cách đó không xa, sau đó mở ra ở bên cạnh thi thể, nguyên lai là cái bọc nhỏ, bên trong cắm những dao nhỏ đầy đủ các loại kiểu dáng.

"Những thứ này là của người?"

"Ân, đôi khi gặp phải chủ sự khó chơi, đêm hôm khuya khoắc bọn họ sẽ đột nhiên kêu người tới nghĩa trang, không có lựa chọn nào khác, đành phải đem đồ vật tới nơi này, miễn cho khi vội vàng mà quên mang theo."

Cảnh Dung run rẩy một cái, chủ sự khó chơi, hăn cũng ở trong đó!

Trong khi Kỷ Vân Thư đang nói, đã chọn một con dao, nâng cầm của thi thể lên, cắt vào trên cổ.

Bởi vì thi thể đã bị đốt cháy, thời điểm khi cổ bị cắt ra, máu chảy ra không nhiều lắm, chỉ nghe thấy âm thanh nổ tung giòn dã vang lên.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 33: Nấu Canh Xương Sườn

Note: Bụng yếu không nên đọc!

Cổ họng của thi thể bị cắt ra, bắt đầu tản ra mùi hôi thối ghê tởm của da cháy hoà lại cùng với máu loãng.

Cảnh Dung tiếp tục cau mày, im lặng.

Kỷ Vân Thư bình tĩnh để dao nhỏ qua một bên, sau đó dùng hai tay mở rộng vết cắt trên cổ thi thể, dùng sức trên năm ngón tay, nàng mạnh mẽ bẻ gãy một đốt xương cổ.

Khi lấy nó ra khỏi cơ thể, vẫn còn dính mạch máu, vì thế có máu loãng sền sệt chảy ra.

Bởi vì không mang bao tay, đôi tay của Kỷ Vân Thư giờ phút này dính đầy máu tươi, nhưng nàng lại giống như đang thưởng thức một món đồ chơi, lật qua lật lại nhìn xem đốt xương cổ.

Hoàn toàn không cảm thấy ghê tởm!

Cảnh Dung bên cạnh, đã không cách nào hình dung cảm thụ của mình lúc này.

Trên chiến trường, hãn từng giết vô số người. Hai bàn tay đã nhuộm đầy máu của hơn một vạn vong hồn, tử thi khắp nơi, nhưng hãn ngay cả một cái nháy mắt cũng đều không có.

Tuy nhiên, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người tháo dỡ thi thể bằng đôi tay trần theo cách như thế.

Hình ảnh kia, thật đủ bổ não!

"Có nhìn ra điều gì sao?" Cảnh Dung nhăn mũi.

"Người chết là do trúng độc, cần phải biết là đã trúng loại độc nào."

"Độc gì?"

"Tạm thời không biết."

Kỷ Vân Thư dùng tay gõ gõ trên đốt xương cổ họng, suy nghĩ một lát, cảm đốt xương cổ đang còn máu chảy đầm đìa và đi ra ngoài.

Bên ngoài, Phúc bá vừa mới cắm xong hương, đã thấy Kỷ Vân Thư đang đi ra cửa.

"Phúc bá, đã đun sôi giấm trắng với nước sao?" Nàng hỏi.

Phúc bá gật gù đầu, giơ tay chỉ chỉ một gian nhà nhỏ trong viện: "Biết người cần dùng, sớm đã đun sôi, dùng xong đừng quên thay nước."

"Đã biết."

Nàng đồng ý một cách rất rõ ràng, giữ chặt xương cổ họng và đi vào trong gian phòng kia.

Cảnh Dung cũng đi theo giống như côn trùng theo đuôi!

Ngay khi bước vào trong gian phòng, Cảnh Dung đã rất kinh sợ, bước chân dừng lại ở trong khung cửa không nhúc nhích, giống như nó đã được dính vào sàn nhà. Tuy nhiên, hắn vẫn phải buộc mình tiến lên từng bước một.

Trong gian nhà ở tối tăm, chỉ có một ngọn nến đang lung lay từ trên trần nhà, bốn phía quanh mình đều là những cái kệ cao thấp khác nhau.

Trên mỗi cái kệ, có vô số những chiếc bình tro cốt được xếp chồng lên nhau!

Kỷ Vân Thư đi đến trước một cái nồi to, bên trong là dung dịch giấm trắng đang được đun nóng hầm hập, nàng ném đốt xương cổ họng kia vào trong nồi.

Nàng liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, cơ bản cũng đoán được tâm tư của hắn, liền nói: "Vương gia không cần kinh sợ. Những bình tro cốt đó, đều chứa đựng tro cốt của những người khách tha hương không biết danh tính. Phúc bá không đành lòng nhìn thi thể bọn họ bị vứt xác nơi hoang dã, vì thế đã đốt cháy thi thể, để tro cốt vào trong những cái bình kia."

"Tiểu thư sinh, bốn Vương kinh sợ khi nào?" Cảnh Dung phản bác.

Khóe miệng Kỷ Vân Thư cong xuống.

Vặt chết, mạnh miệng!

Trong khi đang lạc trong suy nghĩ, Cảnh Dung đã chạy tới bên cạnh nàng, nhìn thấy nàng ném xương cổ họng vào trong giấm trắng nóng bỏng, tâm trí sinh ra nghi hoặc.

"Người đang làm gì vậy?"

"Nấu canh xương sườn." Kỷ Vân Thư cơ hồ là buột miệng thốt ra.

Một khắc kia, Cảnh Dung có cảm giác sau đầu bị người mở ra và có một luồng gió lạnh chui vào!

Khi hắn đang "lạnh" đến nỗi đột nhiên không kịp phòng bị, Kỷ Vân Thư lại chỉ vào nồi dung dịch giấm trắng và kinh hô một câu.

"Vương gia mau xem."

Cảnh Dung tức giận, nhìn qua, liền thấy một nồi dung dịch dấm trắng nguyên bản trắng tinh trong suốt chậm rãi biến thành màu đen.

"Vì sao lại như vậy?" Hãn kinh ngạc.

"Tiểu nhân không phải đã nói rồi sao, xương cốt của năm cỗ thi thể này đều là giữa mềm, trên dưới cứng. Dấu hiệu này, chính là do trúng độc mà chết. Như vậy, trong cốt tủy của xương cốt họng người chết, nhất định cũng sẽ có độc. Tiểu nhân đã nấu xương bằng dung dịch giấm trắng. Bằng cách này, có thể tách ra cốt tủy và chất độc ở trong xương cốt họng. Chất lỏng màu đen chảy ra từ trong xương, chính là độc mà chúng ta đang tìm." Kỷ Vân Thư giải thích.

Cảnh Dung một lần nữa lại học được điều gì đó!

Nháy mắt tiếp theo, Kỷ Vân Thư móc ra một chiếc khăn màu trắng từ trong ống tay áo, ngâm nó vào một góc giấm trắng đã biến thành màu đen, một góc của chiếc khăn cũng đã bị nhiễm đen.

"Độc tính của chất độc này nhất định là rất khốc liệt. Nếu không, sẽ không có khả năng chảy ra nhiều dung dịch màu đen từ trong đốt xương cốt họng nhỏ như thế."

Kỷ Vân Thư cẩn thận quan sát vệt đen trên khăn, nghi hoặc.

"Tiên sinh biết đây là độc gì sao?"

"Tiểu nhân không phải là đại phu, cũng không phải là người chế độc, vừa nhìn một cái, làm sao biết được."

"Có phải nếu tra ra được đã trúng phải độc gì, thì có thể tra ra được hung thủ hay không?"

"Không thể." Kỳ Vân Thư chắc chắn trả lời.

Lông mày Cảnh Dung vặn thành một khối: "Vậy sao người lãng phí thời gian để tra cái này? Bốn vương không có tâm tư cùng người làm những trò hề khó hiểu."

"Ai nói tiểu nhân đang chơi đùa?"

"Nhưng người tra những cái kia đều là vô dụng."

"Trong lòng tiểu nhân tràn đầy hiếu kỳ cũng không được sao? Muốn biết người chết đã trúng độc gì cũng không được sao? Nếu như Vương gia không muốn lãng phí thời gian, hà tất phải bắt tiểu nhân đến đây tra án. Trời đêm lạnh lẽo, thực sự chỉ thích hợp ở trong phòng ngủ."

Mỗi một cụm từ Kỳ Vân Thư nói ra, đều rất hùng hồn và hợp lý!

Cảnh Dung bất quá chỉ nói một câu, tiểu thư sinh này đã lập tức nói nhiều câu như thế.

Khoảng giữa lông mày của Cảnh Dung lộ ra một ký tự "||", xua xua tay, nói: "Thôi thôi, bốn Vương là người đã yêu cầu người, tất nhiên sẽ không có tư cách hỏi về trình độ của người. Tuy nhiên, năm người kia đều là thuộc hạ của bốn Vương, đã nhận lệnh của bốn Vương hồi kinh phục mệnh, nhưng không ngờ rằng sẽ bị chết thảm dưới tay độc thủ."

Cảnh Dung mặt ủ mày chau như vậy, đã rút đi tư thái ngả ngớn và sự giao hoạt tà mị, ánh mắt mang theo đau đớn bướng bỉnh, thật sự rất có mị lực!

Nam nhân, nên giống như thế!

Kỳ Vân Thư nhét chiếc khăn vào bên hông, bởi vì trên khăn có dính dấu tay đẫm máu của nàng, trông có vẻ phá lệ thảm người.

Nàng xoay người cất bước: "Vương gia, không phải muốn điều tra sao? Vậy thì nhanh lên."

"....."

Cảnh Dung vẫn ngoan ngoãn đi theo như cũ.

Chân trước bọn họ vừa bước ra ngoài, Phúc bá lập tức bước vào.

Mỗi khi Kỳ Vân Thư đến đây, lão sẽ luôn nấu một nồi dung dịch giấm trắng thật to cho nàng dùng để nấu xương!

Nhưng khi nhìn một nồi dung dịch giấm trắng đã biến thành màu đen, vẫn không nhìn được mà lắc lắc đầu.

"Đứa nhỏ này, mỗi lần đều quên đổi nước."

Cuối cùng, Phúc bá vẫn phải tự mình thay nước.

Một lần nữa trở lại bên năm cỗ thi thể, Kỳ Vân Thư trầm mắt xuống, vẻ mặt nghiêm túc, không để ý đến đôi tay đầy máu, cuốn ống tay áo của mình lên, lộ ra một đôi tay nhỏ dài như ngọc, lật phần đầu của thi thể sang một bên.

Sử dụng cả mười ngón tay, dùng sức đè đè lên phía sau cổ của thi thể một lúc. Sau đó lại cầm lấy dao một lần nữa, cắt vào sau cổ của thi thể, một đường đâm sâu vào bên trong, cho đến khi lộ ra xương ở phía sau não.

Nàng bắt đầu phân tích nói: "Đáng ngạc nhiên là, vẫn còn một số dấu vết còn lại từ cuộc chiến giữa người chết và hung thủ. Bằng cách kiểm tra trên thi thể người chết như thế, tất nhiên có thể tìm ra dấu vết mà hung thủ lưu lại. Nếu như có thể tìm ra được các vết thương trên người nạn nhân, là có thể tìm ra được đặc điểm và tập tính của hung thủ."

"Có thể ví dụ cụ thể hơn không?" Cảnh Dung hỏi.

"Ví dụ như hung thủ là cao hay lùn, là nam hay nữ, khi đánh chết hung thủ là quen dùng tay trái? Hay là tay phải? Là hành hung từ trước mặt? Hay là hành hung từ phía sau? Vân vân và vân vân."

Nghe nói như thế, quả là rất mơ hồ!

Tuy rằng Kỳ Vân Thư đã từng căn cứ vào trạng thái của tiểu thư Chu gia, cuối cùng đã tìm ra được hung thủ, nhưng Cảnh Dung vẫn có chút bán tín bán nghi.

"Một khối thi thể, có thể tìm ra được nhiều điều như thế?"

"Nếu như người chết muốn nói cho chúng ta biết, thì nhất định là có thể."

Một lát sau, Cảnh Dung lại trở nên nghi hoặc: "Tiên sinh không phải là họa sư trong nha môn sao? Sao lại còn làm một Ngõ tác sống? Lại còn làm những sự tình mà hình quan nên làm!"

Đúng vậy, hẳn vẫn còn nhớ rõ, vị trí của nàng trong nha môn, chính là họa sư!

Kỳ Vân Thư cũng nhiều lần tự hỏi qua chính mình, nàng rõ ràng là người tái tạo cấu trúc chân dung, công việc chính là một họa sư lịch sự tao nhã, nhưng tại sao lại "lạc lối".

Trách ai? Trách nàng có một ông bố là điều tra viên pháp y!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 34+72 Cổ Thi Thế

Hai tính từ mà Kỳ Vân Thư có thể sử dụng để hình dung ông bố thực sự của mình ở thế kỷ 21, cũng chỉ có "Vô ngữ" và "Bất đắc dĩ"!

Nếu như lúc trước nàng không khăng khăng khi vào đại học, vẫn luôn kiên trì ghi danh học chuyên về tái thiết khuôn mặt người, nói không chừng, nàng đã bị chính ông bố pháp y cao cấp kia "bồi dưỡng" thành một pháp y ưu tú và biến thái.

Bởi vì kể từ khi nàng có thể nhớ, những gì mà nàng thường chơi nhất ở trong nhà, không phải là những món đồ chơi hay là sách thiếu nhi, mà là các loại dụng cụ dao nhỏ kỳ quái cùng với một đống lớn những vật dụng dùng để thí nghiệm lung tung rối loạn.

Bởi vậy, Kỳ Vân Thư đã chán ngấy với những thứ đó, cho nên dứt khoát kiên quyết từ bỏ con đường pháp y chuyên nghiệp, lựa chọn tái thiết cấu trúc khuôn mặt người. Tuy nhiên, bởi vì từ nhỏ đã đi theo ông bố của mình ra vào các phòng thí nghiệm lớn rất nhiều lần, cho dù không muốn, nàng cũng đã nhiễm đen kiến thức của mình. Mặc dù không được chứng nhận là một pháp y, nàng cũng tuyệt đối đủ điều kiện để trở thành một pháp y chuyên nghiệp!

Nhưng không nghĩ tới xuyên qua đến nơi đây, lại khiến nàng bắt đầu chức nghiệp mà mình không thích nhất!

Trách ai?

Chỉ có thể trách ông bố biến thái kia!

Ai bảo ông không có việc gì cũng mang nàng đến phòng thí nghiệm, thuận tiện còn trang trí lại trong nhà thành một loại phòng thí nghiệm nhỏ, khiến cho nàng hút vào quá liều khí thể có độc.

Kết quả là khi đang tiến hành giải phẫu thì chết!

Nghĩ đến đây, nàng không nhịn được thở dài một tiếng.

Nàng trả lời: "Có thể bởi vì ta rất có tay nghề và rất công bằng, là một người đa dụng trong nha môn đi."

Thật là đáng thương!

Cầm mức lương hàng tháng của một vị họa sư, nhưng phải làm công việc của ba người khác nhau!

"Người yên tâm, sau này bốn Vương sẽ nói Lưu đại nhân phát thêm tiền cho người." Cảnh Dung thập phần hào phóng, lại lập tức nói tiếp một câu: "Trước mắt, người hãy xử lý cho xong vụ án của bốn Vương."

Nghe thấy sẽ có thêm tiền, đáy lòng Kỳ Vân Thư như đã nở hoa, phải biết rằng, nàng đã sớm coi trọng một bộ bút mới của Mặc Bảo Trai, giá cả quá cao, luôn luôn tính toán tỉ mỉ tiết kiệm đến khi nào nàng mới có thể mua nó!

"Vương gia, vậy sẽ thêm bao nhiêu?" Đôi mắt nhỏ như hạt châu mướt mà lay chuyển.

Khuôn mặt Cảnh Dung cứng đờ, người này có bị mù tiền hay không?

Tâm thường!

"Đã nói rồi, xử lý án của bốn Vương trước, đối với việc thêm bao nhiêu, còn phải xem tâm tình của bốn Vương."

"Được!"

Kỷ Vân Thư lấy lại tinh thần, hăng hái sờ trên hộp sọ của thi thể, cũng bắt đầu cẩn thận kiểm tra phía trên thi thể, rất nghiêm túc!

Cảnh Dung ở một bên, trong lòng bắt đầu suy ngẫm, giống như có điều gì đó do dự, cổ họng cứ cuộn lên cuộn xuống mấy lần, rốt cuộc vẫn hỏi.

"Kỷ tiên sinh, nếu..... đưa cho người một đồng xương trắng, người có thể họa ra tướng mạo hay không?"

Kỷ Vân Thư vừa nghiêm túc xem xét người chết, vừa giống như không để tâm hỏi: "Bảo quản có tốt không?"

Hắn gật đầu.

"Bao lâu?"

"Mười mấy năm trước"

"Chết như thế nào?" Kỷ Vân Thư tiếp tục hỏi, ánh mắt vẫn không rời khỏi thi thể.

Cảnh Dung khó hiểu: "Có quan hệ sao?"

"Đương nhiên là có."

Kỷ Vân Thư đơn giản thẳng thân thể mình lên, đặt hai tay máu chảy đầm đìa không ngừng di động phía trước, chuyển ánh mắt qua nhìn hẳn.

Nàng bắt đầu giải thích: "Nếu như chết tự nhiên, bộ xương sẽ thu nhỏ lại theo một tỉ lệ nhất định so với tướng mạo ban đầu. Khuôn mặt cũng sẽ hơi lệch khỏi quỹ đạo một chút, cho nên khi hội họa sẽ phải chú ý đến điểm này. Nếu như là chết đuối, xương cốt sẽ bị ngâm trong nước. Như vậy,

xương gò má phía dưới sẽ bị uốn cong, dẫn đến sự biến dạng của môi và mũi. Nếu như là thắt cổ hoặc là bị người bóp chết, vậy thì....."

Lời còn nói chưa xong, Cảnh Dung đã ngắt lời nàng.

"Chết cháy."

Kỷ Vân Thư trầm ngâm, không đáp.

"Không thể?" Cảnh Dung dò hỏi.

"Cũng không phải là không thể, chỉ là cần phải có thời gian."

"Bao lâu?"

Kỷ Vân Thư phát hiện lời nói của Cảnh Dung có vẻ rất khẩn trương, vô duyên vô cớ hỏi về việc này, hẳn là có ẩn tình rất lớn!

Nàng hỏi lại hắn: "Tổng cộng có bao nhiêu người?"

Cảnh Dung trầm mắt xuống, trong miệng chậm rãi phun ra: "72 người."

"Ách....."

Kỷ Vân Thư ngơ ngác!

Đây vẫn là lần đầu tiên Kỷ Vân Thư nghe được một vụ án khiến người nghe kinh sợ như thế.

Ánh mắt Cảnh Dung khẩn trương, muốn biết đáp án.

Cuối cùng, sau khi Kỷ Vân Thư đã suy nghĩ một lúc, nói ra thời gian.

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khả năng sẽ mất khoảng một năm."

"Lâu như thế?" Cảnh Dung kinh ngạc.

Uy uy uy! Người cho rằng ta là giám định sư hay sao, tùy tiện lấy dụng cụ ra và quét đảo qua thì lập tức biết được thật giả sao?

Đó chính là thi thể đã bị thiêu chết hơn mười năm trước! Còn có những 72 người!

Với một cái nhãn trán, Kỳ Vân Thư nói: "Vương gia, ta chỉ có một đôi tay, một đôi mắt, ngay cả khi không ăn không uống không ngủ, ta cũng không có khả năng họa ra hết những người đó ở trong thời gian ngắn."

Cảnh Dung biết rằng chính mình có chút nóng nảy, hít một hơi thật sâu, không nói lời nào.

"Như thế nào, Vương gia đột nhiên hỏi những câu đó, chẳng lẽ là....."

Lời vẫn chưa nói xong, Cảnh Dung đã lắc đầu: "Việc này để sau hẵng nói, người hãy nghiêm túc xem xét thi thể trước đi, thêm bao nhiêu tiền, tùy thuộc vào bản thân người."

Rõ ràng là Vương gia người kêu ta nói chuyện.

Lời phản bác này, đương nhiên Kỳ Vân Thư không nói ra, tuy nhiên đây vẫn là một khối "nóng", xử lý vụ án này trước quan trọng hơn.

Kỳ Vân Thư tỉ mỉ xét trên dưới trái phải thi thể. Nàng đã xem xét phía trước, giờ chỉ còn lại phía sau. Đơn giản lật thi thể qua một cái, lập tức lộ ra sau lưng và cái mông cháy đen thui của thi thể.

Chỉ liếc mắt một cái, Kỳ Vân Thư liền phát hiện ra phần lưng phía dưới của thi thể, một vị trí nằm cách mông trên 2,5cm.

Nơi này, có chút kỳ quái!

Xung quanh đều bị đốt cháy thành than đen, nhưng khối này có hình tròn, ở giữa còn có một ít hoa văn da thịt rất nhỏ, màu sắc lại không đen như màu than của da xung quanh.

Vì sao?

Cảnh Dung chú ý tới thần sắc của nàng, vội hỏi: "Phát hiện ra điều gì?"

Nàng chỉ chỉ nơi có khối hình tròn: "Vương gia người xem, vì sao màu sắc khối da này không đen giống như màu da xung quanh?"

Dấu vết hình tròn không lớn lắm, nếu không nhìn kỹ, sẽ không thể phát hiện ra.

"Hình dạng này..... rất kỳ quái." Cảnh Dung nheo mắt.

Kỷ Vân Thư lặng lẽ suy đoán, tròng mắt đột nhiên sáng ngời: "Thật giống như trước khi người bị chết cháy, phần lưng đã đè lên một vật gì đó, và vật đó nhất định đã tạo ra dấu ấn kia, cho nên khi thi thể bị đốt cháy, chỉ có một khối này không bị thiêu hoàn toàn, lại còn để lại dấu vết."

Cảnh Dung gật gù đầu, đồng ý với quan điểm của nàng.

Tuy nhiên.....

"Nếu như là chết ở trong phòng, phía dưới thân thể đè lên vật gì đó dường như chẳng có gì lạ." Cảnh Dung phân tích.

Điểm này, đương nhiên không thể phủ nhận, nhưng trực giác của Kỷ Vân Thư lại nói cho nàng biết, vật kia, tuyệt đối sẽ không đơn giản như thế!

Đúng ngay lúc này, một tiếng động lớn đột nhiên vang lên từ bên ngoài, giống như âm thanh của thứ gì đó ngã xuống đất.

Kỷ Vân Thư và Cảnh Dung nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng đi ra ngoài.

Chỉ thấy Phúc bá ngã trên mặt đất, bên cạnh là chiếc nôi to đã bị đập vỡ trên đất, toàn bộ dung dịch giấm trắng bên trong đều đổ hết ra sàn!

"Phúc bá."

Kỷ Vân Thư khẩn trương chạy đến bên cạnh Phúc bá, cúi xuống xem xét.

Cũng không quan tâm đến đôi tay dính đầy máu của mình, trực tiếp đỡ Phúc bá lên, nhìn thấy trên cánh tay Phúc bá đều là máu, quần áo cũng bị rách nát.

Đây..... là vết thương do bị kiếm đâm!

Cảnh Dung cũng chú ý tới vết kiếm trên cánh tay Phúc bá, lập tức phát giác ra điều gì.

Trong nháy mắt, một số hắc y nhân nhảy xuống từ trên xà nhà, tất cả đều che mặt, nắm kiếm trong tay, đâm về phía Cảnh Dung mà không chừa lối thoát.

Hai tròng mắt Kỷ Vân Thư trừng lớn, vạn phần kinh ngạc!

Vương gia, sẽ không bị đâm chết chứ?

Nhưng mà sự thật lại chứng minh, nàng đã coi thường tôn Phậ kia.

Chỉ thấy Cảnh Dung phát nhẹ hai ống tay áo, tùy ý vung lên, khéo léo sử dụng chúng để bắt lấy bảy tám thanh trường kiếm, lại bỗng nhiên kéo một cái, xoay người lại, ổn định vững chắc tránh khỏi các đòn tấn công!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 35: Bốn Vương Không Có Việc Gì

Kỷ Vân Thư thực sự coi thường Cảnh Dung, nhưng không thể tưởng tượng được, võ công của Vương gia, lại lợi hại như thế!

Nàng ra sức kéo Phúc bá qua một bên.

Tốt nhất nên theo dõi từ bên cạnh!

Cảnh Dung với hai bàn tay không, chiến đấu khốc liệt với vài tên hắc y nhân, dáng người nhìn như cao lớn cứng rắn, nhưng lại vô cùng linh hoạt.

Sau một hồi trốn tránh, hăn đoạt thanh kiếm từ trong tay một hắc y nhân.

Nhưng điều khiến Kỷ Vân Thư trăm triệu không nghĩ tới chính là, kiếm trong tay Cảnh Dung, không phải là dùng để cứu chính mình, mà là dùng để giết người!

Khuôn mặt mang khí chất cao quý, giống như bị người lột da, lộ ra bên dưới là một thực thể hung ác, lạnh lẽo và rất sinh động.

Kiếm trong tay nhảy múa nhận mệnh, hai ba tên hắc y nhân đã ngã xuống ngay giữa vũng máu.

Hình ảnh đao quang kiếm ảnh, làm rung chuyển ánh mắt người xem.

Trái tim Kỷ Vân Thư căng thẳng, đôi tay túm chặt quần áo trên người Phúc bá, tâm tình vốn là quần chúng thờ ơ vây xem, hiện tại trở nên có chút sóng gió mãnh liệt.

Đúng ngay lúc này, một hắc y nhân chú ý tới nàng đang ngồi xõm ở góc tường, lay chuyển kiếm phong, đâm thẳng về phía Kỳ Vân Thư.

Thanh kiếm gần trong gang tấc, đôi mắt Kỳ Vân Thư mở lớn.

Nàng đang trong độ tuổi xinh đẹp, cứ như vậy mà chết, không phải là đáng tiếc hay sao?

Một cái chớp mắt, nàng đã nghĩ quá nhiều.

Ví dụ như, bạc mà nàng đã giấu ở phía dưới giường còn chưa nói với Loan Nhi!

Bộ bút mực Mặc Bảo Trai nàng cũng còn chưa mua!

Nàng vẫn đang nợ tiền của Lý đại thẩm trên phố phía Bắc về miếng độn giày còn chưa trả đâu!

Nàng cũng quên nói cho người Kỳ gia biết, thời điểm hạ táng nàng dùng dùng gỗ đàn hương, bởi vì mùi vị quá gay mũi, nàng muốn dùng gỗ thông, nằm nghỉ sẽ thoải mái hơn!

.....

Nàng nghĩ loạn một hồi, vô vọng thoáng qua, ngay khi thanh kiếm chỉ cách nàng vài cm, đột nhiên đã bị đẩy ra.

A di đà phật, trời cao phù hộ!

Mà tôn Phật đã cứu nạn kia, nàng sẽ dùng bùa và nắn thành tượng đất.

Cảnh Dung.

Chỉ thấy sau khi đẩy ra thanh kiếm kia, tốc độ trên tay Cảnh Dung cực nhanh, kiếm trong tay, đã đâm tới trên cổ tên hắc y nhân.

Máu tươi văng ra, bắn tung tóe trên quần áo sạch sẽ của Cảnh Dung, cũng bắn tung tóe trên gương mặt trắng nõn của Kỳ Vân Thư!

Ba gã hăn y nhân còn lại đều biết mình sẽ bại trận.

Một người dẫn đầu, hô lớn: "Rút."

Ba người tránh khỏi kiếm của Cảnh Dung, nhảy lên xà nhà, bỏ trốn mất dạng.....

Đừng đuổi theo giặc cùng đường.

Đôi mắt Cảnh Dung hung ác nham hiểm lạnh như băng, dừng ở phương hướng bọn họ biến mất.

Quay đầu, nhìn thấy máu trên mặt Kỳ Vân Thư, mặt mày hiện ra lo lắng dữ dội. Hăn bước nhanh đi đến trước mặt Kỳ Vân Thư, nắm lấy cánh tay gầy nhưng rắn chắc của nàng, hỏi: "Như thế nào? Bị thương sao?"

Nàng lắc đầu, ánh mắt có vẻ trống rỗng!

Nàng nâng ống tay áo lên, xoa xoa máu trên mặt, rồi mới nhìn Cảnh Dung, nói: "Vương gia đã giết người, có thể đi xa một chút hay không, nếu máu này có độc, giờ phút này chỉ sợ là ta đã chết."

"Lúc này người vẫn còn nói được như vậy?" Cảnh Dung nghiêm túc.

"Tiểu nhân nói rất nghiêm túc." Đôi mắt nàng lóe lên ánh sáng, cố ý nói cho hăn biết, nàng thật sự rất nghiêm túc!

Cảnh Dung bất đắc dĩ, nhìn về phía Phúc bá bên cạnh nàng, đuổi tay kiếm tra chóp mũi của hăn.

Nhưng không ngờ, Kỳ Vân Thư đã xoá sạch: "Phúc bá vẫn chưa chết đâu."

"Bốn vương chỉ muốn chứng thực một chút, người kích động cái gì."

Đúng vậy, nàng quá kích động, đại khái là vừa rồi đã bị dọa, thế cho nên đã bị choáng ngợp.

"Phúc bá hẳn là bị dọa đến nỗi hôn mê, còn thỉnh Vương gia giúp một tay, đỡ hẳn đến trong phòng đi."

Cảnh Dung "Ân" một tiếng, lại một mình một người đỡ Phúc bá lên, Kỳ Vân Thư muốn hỗ trợ, lại bị hẳn đẩy ra, nhẹ nhàng băng quơ một câu: "Người đi rửa mặt sạch sẽ đi."

Nghe miệng lưỡi giống như là mệnh lệnh, nhưng lại mang theo một loại cảm giác lúng túng.

Kỳ Vân Thư gật gật đầu, còn chưa nói được để nơi nào, Cảnh Dung đã mang Phúc bá đi vào.

Nhìn bốn năm thi thể hắc y nhân trên mặt đất, Kỳ Vân Thư không biết nên vui hay là nên lo.

Đợi lát nữa khả năng còn phải nâng thi thể đi thiêu. Đêm nay, thật sự là không nên ra khỏi cửa.

Chờ nàng rửa mặt sạch sẽ xong, thời điểm chuẩn bị vào nhà nhìn xem Phúc bá, Cảnh Dung đã đi ra từ bên trong, mặt lộ vẻ nghiêm túc: "Phúc bá đã nghỉ ngơi, người không cần đi vào quấy rầy hẳn."

"Miệng vết thương....."

"Ta đã băng bó cho hẳn."

Kỳ Vân Thư gật gật đầu, lại nhìn nhìn hẳn, nói một tiếng: "Vương gia, vừa rồi đa tạ ngài."

"Không cần, cứu người giống như xây tháp bảy tầng, huống chi người còn chưa điều tra rõ án kiện của bốn vương, hiện tại nếu chết đi, trong khoảng thời gian ngắn bốn vương biết tìm ai tiếp nhận nó?" Đôi mắt Cảnh Dung kích động.

Kỷ Vân Thư đã quen với tính khí của hắn, nhưng đáy lòng vẫn biết ơn hắn.

Ai ngờ, đúng lúc này, một hắc y nhân trên mặt đất đột nhiên đứng dậy, dùng hết sức lực cuối cùng của mình giơ kiếm bổ tới.

Kỷ Vân Thư gần hắn nhất, lại đang đưa lưng về phía hắn, vì thế không thể nào phát hiện.

"Cẩn thận."

Cảnh Dung đột nhiên không kịp phòng bị, một tay kéo Kỷ Vân Thư lại vào trong lòng ngực mình, xoay người một cái. Dưới tình huống không có thời gian để nghĩ, nâng cánh tay mình lên chặn một kiếm cho Kỷ Vân Thư. Thanh kiếm chém trên cánh tay, tạo ra một vết thương dài.

Không kịp bận tâm đến thương thế trên người, Cảnh Dung dùng chân khơi một thanh kiếm trên mặt đất, dùng sức đá một cái. Thanh kiếm bay lên và đâm sâu vào ngực của gã hắc y nhân.

Hắn ngã xuống đất, chết!

Trong lúc đó, Kỷ Vân Thư vẫn an toàn trong vòng tay chặt chẽ của Cảnh Dung. Cơ thể bọn họ gần trong gang tấc, nơi chóp mũi, quanh quần mùi hương trên thân thể nam nhân, khiến nhân tâm ấm áp.

Nàng ngược mắt lên và cẩn thận liếc nhìn Cảnh Dung một cái. Ánh mắt lướt qua từ cằm hắn kéo dài một đường lên đến đôi lông mày dài rậm, nhẹ nhàng run rẩy với từng cái chớp mắt, cực kỳ đẹp!

Đôi bàn tay to đang ôm ở bên eo mình, cũng mang theo không rõ bao nhiêu sức mạnh.

Một khắc kia, nàng cũng có chút hoảng hốt!

Chờ đến khi hồi phục lại tinh thần, Kỷ Vân Thư lui về phía sau vài bước, đôi mắt buông xuống, cố gắng bình tĩnh lại tâm tình. Nàng vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy thân mình Cảnh Dung lao đảo, ánh mắt vô lực, đôi môi trắng bệch.

"Vương gia, ngài thế nào rồi?"

Nàng tiến lên dìu hần, mới phát hiện cánh tay hần bị thương, kinh hãi: "Ngài bị thương?"

"Bốn Vương không có việc gì." Cảnh Dung ngoan cố, tiếp tục nói: "Chút thương thế nhỏ này không tính là gì, khi bốn Vương ra trận giết địch, người còn chưa được sinh ra."

Uy, logic của người sai rồi! Những gì người làm không phải là việc của ta.

Kỷ Vân Thư cũng không phản bác hần, nhìn nhìn trên cánh tay bị thương của hần, vết thương bị kiếm đâm, máu chảy ra trên người, không phải là màu đỏ tươi sao?

Vì sao lại đen?

"Vương gia, trên thanh kiếm vừa rồi có độc." Kỷ Vân Thư tức giận.

Cho nên, Phúc bá không phải là bị ngắt đi, hần là cũng đã bị trúng một kiếm, trúng độc.

Ngay khi lời vừa nói xong, thân thể Cảnh Dung đã đổ tới về phía nàng. Vai gầy nhỏ của nàng run lên, làm sao nàng có thể chống đỡ khối

thân thể công kênh này được.

Thân thể hai người cũng ngay lập tức dán chặt cùng nhau.

Đầu Cảnh Dung rũ ở trên vai Kỳ Vân Thư, hơi thở trên chóp mũi phả ngay trên cổ nàng, ngứa ngáy và ngấm vào da.

Toàn thân Kỳ Vân Thư run lên vài cái.

Trong cuộc đời nàng, đây là lần đầu tiên bị cùng một người nam nhân, ôm vài lần.

Cảnh Dung hơi há mồm, mơ mơ màng màng nói một câu ở bên tai nàng.

"Bốn Vương..... bốn Vương không có việc gì."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 36: Nô Tính Tác Quái

Bên tai quanh quẩn giọng nói yếu ớt của Cảnh Dung.

Rõ ràng cả người đã mềm nhũn, nhưng lời nói vẫn còn cố gắng mạnh mẽ như vậy.

Hai tay Kỳ Vân Thư như muốn nổ tung, cố gắng nâng hai sườn lên, mười ngón tay căng thẳng siết chặt.

Trọng lượng ép tới trên người khiến hai đầu gối nàng dần dần cong xuống, cuối cùng, cắn răng một cái, đôi tay đưa ra về phía trên eo Cảnh Dung, đỡ lấy thân thể sắp ngã xuống của hắn.

Khoảng cách giữa hai người bất quá chỉ như một trang giấy, bên tai Kỳ Vân Thư vừa lúc dán ở trên lồng ngực rắn chắc của Cảnh Dung, trái tim hắn nhảy lên thành thịch thành thịch, giờ phút này giống như bị phóng đại lên vô số lần, từng tiếng từng tiếng một dừng ở trên màng tai Kỳ Vân Thư.

Tuy nhiên, hiện tại không phải là thời điểm nàng nên đỏ mặt.

"Người..... cố chống đỡ, ta không thể giữ người."

Nàng đã cố hết sức để đỡ hắn, nhưng bước chân lại không thể nào xê dịch.

Nếu không được thì buông tay, mặc kệ hắn ngã xuống "nát thành từng mảnh".

Ý tưởng này thoáng qua ở trong tâm trí Kỳ Vân Thư, quá tà ác.

Không thể làm được!

.....Edit & dịch: Emily Ton.....

"Vương gia."

Giọng nói phảng phất giống như của tự nhiên, từ xa đến gần.

Lang Bạc đầu tiên đã bị kinh hãi khi nhìn thấy thi thể đầy đất, lập tức chạy tới đây, nhìn thấy cả người Vương gia nhà mình đều đáp ở trên người Kỳ Vân Thư, ngây người một lúc.

"Phát gốc cái gì, kéo Vương gia nhà người ra." Kỳ Vân Thư nặng nề nói.

Lang Bạc là một hán tử mạnh mẽ, tất nhiên tay chân không nhẹ nhàng giống như nữ hài tử, khi kéo Cảnh Dung ra khỏi nàng, trực tiếp vác giang, chuẩn bị ôm Vương gia nhà hắn đi về!

Kỳ Vân Thư xoắn bả vai, một tay giữ chặt Lang Bạc.

"Đi đâu? Buông hắn xuống." Giọng nói khẩn cấp, sắc mặt trầm trọng.

Lang Bạc nhanh chóng ngoan ngoãn đặt Cảnh Dung đã ngất xỉu ở trên mặt đất lạnh băng.

Ngay sau đó, Kỳ Vân Thư ngồi xổm người xuống, xé một mảnh góc áo choàng của mình.

Sau một khắc, lại năm chỗ thủng trên ống tay áo bị đâm rách của Cảnh Dung, ra sức xé lần nữa, miệng vết thương do bị kiếm đâm lập tức hiện ra.

Cánh tay, đều bị nhiễm máu đen!

"Vương gia bị thương?" Lang Bạc kinh hô.

Hán tử, mắt người bị mù hay sao? Vương gia nhà người đã ngất xỉu, không phải bị thương, chẳng lẽ là đang ngủ?

Hiện tại, Kỳ Vân Thư cũng không rảnh lo "giáo huấn" hẳn.

Nàng dùng miếng vải dài đã xé xuống, cột tại vị trí cách miệng vết thương của Cảnh Dung khoảng ba tấc (10cm), để phòng nọc độc lan tràn toàn thân.

Sau khi làm xong, Kỳ Vân Thư ngửa đầu nói với Lang Bạc.

"Trên bài vị trong phòng có một vò rượu trắng để cúng, nhanh chóng lấy lại đây."

"Vâng." Nô tính tác quái! (奴性作怪: Bản năng nô tài nổi dậy)

Lang Bạc cất bước chạy về phía trong phòng, tìm được chính xác vò rượu trắng mà không cần tìm lâu, ngồi xổm người xuống, đưa cho Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư tiếp nhận bình rượu, đổ vào trong miệng một ngụm, sau đó phun trên miệng vết thương của Cảnh Dung, vị trí miệng vết thương, nháy mắt tuôn ra bọt khí màu trắng.

Cảnh tượng giống như tuyết ngọc biến thành hồng ngư!

Càng thêm rung động.

Lang Bạc không rõ nguyên do gấp đến nổi giương mắt mà nhìn, hẳn còn chưa có phản ứng lại, đã thấy hai tay Kỳ Vân Thư chặn cánh tay Vương gia nhà hẳn, cúi người xuống, đem miệng về phía trên miệng vết thương.

Nàng bắt đầu hút máu đen, phun ra ngoài, lại hút, lại phun.

Lặp đi lặp lại hơn mười lần, sau đó dừng lại!

Giờ phút này, miệng Kỳ Vân Thư tràn đầy máu đen.

Rõ ràng là ngày mùa đông, nhưng nàng lại đổ mồ hôi đầy đầu.

"Tiên sinh, Vương gia nhà ta vì sao vậy?" Lang Bạc khẩn trương hỏi.

"Hắn trúng thạch ban độc (石斑毒), dược tính rất mạnh, nhưng may mắn chưa lan vào tận xương, không chết được." Kỳ Vân Thư nói lại một câu, cầm bình rượu từ trên mặt đất lên, lại vội vàng nói thêm một câu: "Nhanh chóng mang Vương gia nhà người vào phòng."

"Vâng." Lại là bản năng nô tài trỗi dậy.

Theo hướng Kỳ Vân Thư đã chỉ, Lang Bạc vác Vương gia nhà mình vào một gian phòng nhỏ và đặt ở trên giường.

Trong khi đó, Kỳ Vân Thư ôm vò rượu kia chạy vào phòng nhỏ của Phúc bá, dùng phương pháp tương tự như vừa rồi để xử lý miệng vết thương cho Phúc bá.

Sau đó, tìm một số thảo dược quen thuộc ở trong nghĩa trang, vội vàng nhổ lên, kết hợp chúng lại thành một loại thuốc và trải trên miệng vết thương của Cảnh Dung và Phúc bá, sau đó cẩn thận băng bó lại.

Nếu xử lý miệng vết thương chậm lại một chút, chắc chắn là chỉ có cái chết đang chờ bọn họ.

Bận rộn một hồi, nàng mệt đến nỗi hai chân nhũn, vắn vẹo cổ, hít thở một hơi thật sâu.

Cuối cùng thì mọi việc cũng xong!

Lang Bạc không hiểu: "Tiên sinh, người đã đưa cho Vương gia được gì?"

Hắn có thể chết hay không?

Lang Bạc này, thật sự là có cùng một đức tính với Vương gia nhà hắn, sợ nàng độc chết bọn họ.

Kỷ Vân Thư chau mày, nói: "Được đó được làm từ những dược liệu thông thường: gừng tươi, bảo hương, thảo hột tít. Kết hợp chúng lại với nhau và đắp nó lên miệng vết thương. Nó có thể giúp ngừng chảy máu và hấp thu chất độc từ vết thương. Sẽ không chết được".

"Vương gia vì sao lại trúng độc vậy?"

Thật ra Kỷ Vân Thư cũng không hiểu bộ não của người cổ đại có khung như thế nào, vì sao bọn họ lại thích độc này, độc độc độc!

Ngoài hạ độc, sử dụng ám khí cũng rất phổ biến!

Ngu ngốc!

"Nếu như người muốn biết, hãy đi ra ngoài và nhìn xem những hắc y nhân kia đi, tìm thanh kiếm đã gần như lấy mạng Vương gia nhà người."

Lời của Kỷ Vân Thư vừa mới nói ra, Lang Bạc đã lập tức xông ra ngoài. Không phải là hắn muốn bầm thây vụn đoạn những thi thể đó, để báo thù trúng độc cho Vương gia nhà hắn, đúng không?

Kỷ Vân Thư quay đầu lại, liếc mắt nhìn Cảnh Dung với sắc mặt trắng bệch trên giường một cái.

Giờ phút này, khuôn mặt hắn đã thiếu vài phần nhuệ khí, trông khá hiền lành và ngoan ngoãn. Lông mày sâu hoàn mỹ, mũi cao thẳng, đôi môi không còn cảm giác kiêu ngạo và sự sắc bén cũng đã biến mất.

Thật sự là một làn da hoàn mỹ.

Sau đó, Kỳ Vân Thư chợt nhận ra, mình bất giác đã nhìn xem đến nỗi "si mê", ánh mắt bỗng nhiên hoảng hốt, còn mang theo một loại cảm giác khẩn trương.

Trong đầu, lại nhớ lại một màn khi Cảnh Dung bảo hộ mình hộ vào trong lòng ngực. Mặc dù nàng thực sự cảm kích hẳn, nhưng bên trong, cũng có một chút mặt đỏ tai hồng.

Cho dù mọi việc xảy ra đêm nay đều do đâu sở gây nên là hẳn.

Nhưng rốt cuộc, hẳn vẫn thay mình ăn một nhát kiếm kia, nàng vẫn nên cảm kích tôn Phật này.

Càng suy nghĩ về điều đó, đáy lòng Kỳ Vân Thư lại càng bối rối và thêm hoảng hốt, khiến nàng đứng ngồi không yên.

Đơn giản, đi ra ngoài.

Bên ngoài, Lang Bạc đang cố gắng đánh giá những tên hắc y nhân, ánh mắt ngưng trọng, cau mày.

Kỳ Vân Thư cũng thuận miệng nói một câu: "Những tên sát thủ không chỉ muốn dùng một kiếm đoạt mạng, mà trên thân kiếm còn có tẩm độc. Hơn nữa, là vì Dung Vương mà tới. Có thể thấy được, bọn họ chỉ có một mục đích, chính là muốn Vương gia nhà ngươi chết."

Uy uy uy, người tốt hơn nên nói thật đi, Vương gia nhà ngươi có phải nợ người ta tiền mà chưa trả hay không? Hoặc là bức nhân gia, khiến bọn họ phải mua người giết người!

Lang Bạc vẫn im lặng.

Kỷ Vân Thư nhăn mũi, toàn bộ trong viện ngoại trừ mùi thi cốt vốn có, giờ phút này, còn có thêm mùi máu tươi nồng đậm.

Đáy lòng nàng đột nhiên nổi lên một sự tò mò gặm nhấm muốn biết sự thật.

Nàng đi đến bên cạnh một hắc y nhân trong đó, đang chuẩn bị ngồi xuống, Lang Bạc đã gọi nàng lại: "Tiên sinh, người đang làm gì vậy?"

"Tò mò." Nàng phun ra hai chữ, trả lời Lang Bạc cho có lệ.

Ngay sau đó, nàng nhanh chóng kéo xuống mặt nạ của một hắc y nhân. Dưới mặt nạ ẩn giấu một người đàn ông da sạm với một ngoại hình thô ráp của nguồn gốc người từ bên ngoài.

Những người bình thường không tự tìm đường chết, Kỷ Vân Thư lại tháo mặt nạ mặt của vài tên hắc y nhân khác xuống.

Đều là khuôn mặt người thường, không có gì kỳ lạ.

Nàng vừa mới đứng dậy, trên chân không biết đá phải vật gì, một tiếng "keng" vang lên.

Cúi đầu thì nhìn thấy, đó là một mặt dây chuyền ngọc bích màu xanh nằm ở ngay bên chân nàng. Nàng khom lưng nhặt lên, cầm ở trong tay và nhìn kỹ nó.

Trên mặt dây chuyền hình tròn còn có khắc mấy đóa hoa lê.

Không được xem là tinh xảo, nhưng thật sự rất đẹp.

Chỉ là, có một chút quen thuộc!

***

(Đang edit mà mắt nhắm mắt mở 😞)

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 37: Không Còn Liên Quan

Nàng nheo mắt cẩn thận suy nghĩ, lập tức cả kinh!

Cũng không biết có phải xuất phát từ trực giác của nữ nhân hay không, nàng bắt đầu tìm kiếm trên thi thể của những hắc y nhân khác.

Giống như nàng đã nghi ngờ, nàng cũng tìm thấy những ngọc bội tương tự trên tất cả các thi thể này.

"Đây là cái gì?" Lang Bạc hỏi.

"Ta nghĩ, án này đã có bước đột phá."

"Cái gì?"

Lang Bạc còn chưa kịp đặt câu hỏi, đã thấy Kỳ Vân Thư cầm ngọc bội đi vào, hắn cũng lập tức đi theo.

Trở lại bên cạnh thi thể bị thiêu cháy, Kỳ Vân Thư nhắm ngay phía trên cái miệng của thi thể, vị trí nơi ấn ký hình tròn kia, thả ngọc bội lên đó.

Quả nhiên, hoàn toàn ăn khớp!

Thậm chí hình dạng những văn hoa trong hình tròn cũng hoàn toàn ăn khớp!

Ngay sau đó, nàng lại lấy khăn tay bên hông mình ra, lấy một ít dịch màu đen giống như than được đun sôi từ xương. Khối ấn ký có màu sắc đen

tối đó, càng đánh dấu mãnh liệt hơn, giống như đúc những máu đen xuất hiện từ trên miệng vết thương của Cảnh Dung và Phúc bá.

Nàng sớm nên nghĩ đến mới phải.

Năm người kia, chính là bị giết bởi thạch ban độc!

Nói cách khác, hung thủ dùng độc giết năm người này, chính là những hắc y nhân đêm nay?

Như vậy, những hắc y nhân đó là ai?

Mỗi một nhát kiếm đều phải lấy mạng Cảnh Dung, thật sự là kẻ thù sao?

Chẳng có gì lạ, tính tình Cảnh Dung xưng vương xưng bá, lại là Vương gia, trên giang hồ có thêm một vài kẻ thù, hẳn là chuyện bình thường.

Nhưng nàng hoàn toàn không nghĩ tới, hán tử Lang Bạc một bên, nhìn xem đến nỗi không ngừng sửng sốt.

"Tiên sinh, người..... người rốt cuộc đang làm gì vậy? Những ngọc bội đó là?"

Nàng gỡ ngọc bội từ trên thi thể bị đốt cháy xuống, cầm ở trong tay và hỏi Lang Bạc: "Người nhận ra ngọc bội này sao?"

Lắc đầu.

"Trên người những hắc y nhân đó đều có một khối ngọc bội, nếu ta đoán không sai, nếu như có thể tìm được nguồn gốc của ngọc bội này, như vậy, đại khái là có thể tìm thấy người chân chính muốn giết Vương gia nhà người."

"Sự tình hẳn sẽ không đơn giản như vậy." Lang Bạc nói.

"Vì sao lại nói như thế?" Kỳ Vân Thư hỏi.

"Tiên sinh có khả năng không rõ sự tình trên giang hồ, nếu như những người này thật sự muốn tới giết Vương gia, trên người vì sao lại mang ngọc bội? Để lại chứng cứ rõ ràng như thế."

Thật sự là một sai lầm ngu ngốc!

Không thể không nói, Kỳ Vân Thư thật đúng là đã xem nhẹ điểm này.

"Tuy nhiên, hiện tại manh mối duy nhất có thể tìm được, chính là mấy khối ngọc bội này, cho dù là cố tình lưu lại để lừa chúng ta cũng tốt, vẫn nên điều tra rõ nguồn gốc của ngọc bội."

Nói xong, nàng nhét khối ngọc bội vào trong tay Lang Bạc, tiếp tục nói.

"Người còn phải nhớ nói lại cho Vương gia nhà người, độc tính của thạch ban độc rất mạnh. Nó được tạo ra bằng cách sử dụng những cánh hoa Bắc Câu Tử (北句子), mà bắc câu tử lại sinh trưởng ở nơi vô cùng lạnh. Trên thực tế, nó sớm đã bị tuyệt chủng, không nghĩ tới còn có người vẫn đang dưỡng loại cây này. Vì thế, nếu như có thể tra ra được ai đang dưỡng bắc câu tử, là có thể tra ra được nơi độc phát ra. Sau đó, căn cứ vào kết quả điều tra ra khối ngọc bội này, chắc chắn có thể tra ra hung thủ."

Sau khi nghe những lời nói này, Lang Bạc hơi ghen hống nhìn trân trối.

Lúc trước ở trong nha môn, Huyện thái gia khen ngợi Kỳ Vân Thư, trong lòng hẳn ít nhiều đều có chút hoài nghi, nhưng sau khi trải qua sự tình Chu gia, cùng vừa những suy luận vừa rồi của nàng.

Quả thực là quá thần kỳ!

Không đợi Lang Bạc lấy lại tinh thần, Kỳ Vân Thư lại nói: "Ta nghĩ Dung Vương phỏng chừng phải chờ đến ngày mai mới có thể tỉnh lại, đêm nay hãy tạm thời chấp nhận ở nghĩa trang này một đêm, đối với những thi thể bên ngoài....."

Những thi thể này muốn xử trí như thế nào?

Suy cho cùng, đây cũng là một cọc án mạng, phát sinh ở trong Cẩm Giang thành, Huyện thái gia tất nhiên sẽ đến quản.

Tuy nhiên, nàng lại đang lo lắng Cảnh Dung không muốn việc này bị lộ ra ngoài!

Lang Bạc tiếp lời nàng nói: "Tiên sinh, sự tình lúc này rất quan trọng, mong tiên sinh bảo mật mọi việc đêm nay, những thi thể bên ngoài, ta sẽ đốt cháy tất cả."

Nàng gật gật đầu.

"Ta đây đi trước, những lời ta đã nói với người vừa nãy, nhất định phải nói lại hết toàn bộ cho Vương gia nhà người."

"Vâng."

Những gì nên tra đều đã tra xong, xem như nàng cùng với Vương gia này, không còn có gì liên quan!

Trong vô thức, đã tới giờ Hợi (21h-23h), nàng rửa sạch sẽ vết máu trên tay, lại vỗ vỗ vết máu đã sớm khô trên quần áo.

Lãng phí một bộ quần áo tốt.

Kỳ Vân Thư cầm lấy đèn lồng treo trên gác, rời đi.

Trở lại Kỳ gia, nàng thay quần áo nhiễm máu, ném vào trong chậu than để đốt!

Sự tình đêm nay, vẫn khiến cho lòng nàng run sợ, nếu như lại có một hai lần như vậy, trái tim nàng chỉ sợ sẽ ăn không tiêu.

Bản thân nàng cũng thực sự mệt đến nỗi rối tinh rối mù, ngã vào trên giường, chống chọi lại với trạng thái khiến tâm tính hoảng sợ, dần dần đi vào giấc ngủ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Sáng sớm ngày thứ hai, bên ngoài, tuyết rơi đầy trời, trắng xóa một mảnh.

Kỷ Vân Thư tỉnh dậy rất sớm.

Lúc này, Loan Nhi bước vào phòng với một cái ngáp, đặt một ấm trà nóng vừa mới pha trên bàn, sau đó nhìn tiểu thư nhà mình và hỏi bằng giọng trầm lắng: "Tiểu thư, tối hôm qua ngài trở về lúc nào?"

"Rất khuya." Kỷ Vân Thư đáp.

Loan Nhi lại hỏi: "Sự việc trong nha môn đã xong rồi sao? Trong khoảng thời gian này, tiểu thư làm việc không ngừng nghỉ, nô tỳ lo lắng cho sức khỏe của ngài....."

Nha hoàn thời cổ đại, không phải là loại người lo lắng đến nỗi phát ốm với tất cả mọi thứ, thì chính là loại giống như Loan Nhi này, bị bệnh thiếu lòng từ bi cho tất cả mọi vấn đề.

Kỷ Vân Thư rót một chén trà nóng, uống một ngụm vào trong miệng, nghiêng mắt hỏi Loan Nhi: "Đúng rồi, hôm qua bảo người ngâm Thiên Quỷ Tử ở trong nước một đêm, ngâm chưa?"

Loan Nhi gật đầu, chạy ra khỏi phòng, khi quay lại, trong tay mang theo hộp gấm đựng Thiên Quỳ Tử, đưa tới trước mặt Kỷ Vân Thư.

"Tiểu thư thật sự muốn đưa cho quản gia Chu gia hay sao?"

Đến giờ Loan Nhi vẫn còn cảm thấy đau lòng, được liệu kỳ diệu như thế, tặng người, đương nhiên nàng cảm thấy đáng tiếc.

Kỷ Vân Thư đã ôm hộp gấm lên, đứng dậy, "Bây giờ ta sẽ đi tới Chu gia."

"Bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, tiểu thư, hay là để ta thay ngài đưa đi."

"Ta sẽ tự đi, ta còn có mấy thứ đang để ở Chu phủ."

Trong khi nói chuyện, nàng đã lấy dù ở cửa, căng ra, rời đi.

Loan Nhi nhú mày, thở dài đau lòng nhìn chăm chăm ở phía sau lưng.

Sau tất cả, Kỷ Vân Thư không muốn sống ở Kỷ gia, mỗi khi nhớ tới thân thể của nguyên chủ vốn bị vứt bỏ ở trong viện kia, đang sống sờ sờ mà bị đói chết, nàng càng nghĩ càng thấy khó chịu hơn.

Mười ba tuổi, không phải là năm nở rộ của tuổi vị thành niên hay sao?

Thay vào đó là ăn đói mặc rách, có thể nói là rất đáng thương!

Nếu như lúc ấy nàng không tiến vào thân thể này, chỉ sợ Loan Nhi lúc ấy chỉ có mười tuổi, cũng sẽ lần lượt chết vì đói.

.....

Từ Kỷ gia đã đi tới Chu gia, nàng lắc rơi tuyết trên dù ở cửa, gập lại.

Hôm qua đã hạ táng tiểu thư Chu gia, vải bố trắng ngoài cửa cũng đã kéo xuống hết, phủ đệ ngày xưa vốn rất khí phái, giờ phút này lại trở nên

âm u.

Ngoài cửa, gã sai vặt nhìn thấy nàng, đi lên đón.

"Kỷ tiên sinh, sao người lại tới đây? Ta sẽ đi thông báo cho lão gia."

"Không cần, ta tới tìm quả gia các người."

Gã sai vặt lúng túng, quay đầu lại, "VẬY MỜI TIÊN SINH VÀO TRONG, TA ĐI GỌI TỈNH THỨC."

Gã sai vặt dẫn Kỷ Vân Thư đi đến một sảnh nhỏ, sau đó mới cất bước đi tìm lão quản gia.

Không lâu sau, lão quản gia lưng hơi gù, hay tay siết chặt với nhau đặt ở trước bụng.

Nếu nói câu khó nghe, thật sự đúng là bộ dáng của một nô tài!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 38: Người Có Muốn Tự Cứu Mình Hay Không?

Lão quản gia thậm chí không nhắc mắt lên nhìn Kỳ Vân Thư, chỉ cúi đầu đi tới.

"Không biết tiên sinh tìm lão nô có chuyện gì?" Giọng nói thê lương.

Khóe miệng Kỳ Vân Thư hiện lên nụ cười nhàn nhạt, đưa hộp gấm mình mang đến trên tay cho lão quản gia.

"Lão tiên sinh, đây là một dược liệu tại hạ mang tới từ trong nhà, người hãy xay nó đi, thêm rượu trắng và đường đỏ, dán ở trên vết sẹo do đao cắt, có thể khiến vết sẹo trên mặt ngài tốt hơn một chút."

Lão quản gia không nghĩ tới, Kỳ Vân Thư tới đây là để đưa dược cho mình, thân mình run rẩy, mí mắt vừa nhấc, đối diện với ánh mắt dịu dàng tinh tế của Kỳ Vân Thư.

Nhanh chóng chối từ: "Lão nô và tiên sinh không có giao tình, dược liệu quý báu như thế, lão nô không thể nhận."

"Lão tiên sinh hãy nhận lấy đi, dược không phân đặt rẻ sang hèn khi dùng ở trên người cần nó. Thuốc hay chính là để cứu mạng, dùng ở trên người không cần nó, chính là một dược liệu bình thường. Nếu như dược này vô dụng với ta, nhưng lại có tác dụng đối lão tiên sinh. Tại hạ đã đưa tới bất chấp trời tuyết, há lại có đạo lý cầm về?"

"Điều này....."

Kỷ Vân Thư không cho lão cơ hội phân trần, trực tiếp đẩy chiếc hộp găm vào trong lòng ngực lão quản gia.

"Người không cần phải khách khí."

Dược này nếu như được bảo quản đúng cách, giữ cho tới thời hiện đại, chào giá ở trên thị trường, chính là hơn một ngàn vạn lượng!

Tuy nhiên, đưa người cần dùng, Kỷ Vân Thư sao có thể nói đến tiền, nàng cũng không si mê tiền tài.

Nếu không thể quay về thời hiện đại, chung quy cũng chỉ là một đồng xương trắng đang chờ đợi nàng mà thôi.

Lão quản gia cuối cùng nhận lấy dược, nói: "VẬY lão nô đa tạ tiên sinh."

Nói xong, lại khom lưng chuẩn bị hành lễ, dựa theo tuổi tác, Kỷ Vân Thư thực sự không thể nhận nổi.

Vì thế, nàng dùng cả hai tay, nhanh chóng đỡ khuỷu tay lão quản gia và nâng nó lên.

"Lão tiên sinh trăm triệu không được, người là trưởng bối, ngàn vạn lần để không hành lễ với ta, ta sẽ giảm thọ mất."

"Tiên sinh thật sự là người tốt, nhưng lão nô không biết lấy gì hồi tạ."

"VẬY thỉnh lão tiên sinh hãy sử dụng dược liệu thật tốt, chữa khỏi sẹo trên mặt."

"Đa tạ tiên sinh."

Kỷ Vân Thư cười cười, đột nhiên cảm giác ngón tay mình đang nắm ở trên khuỷu tay lão quản gia, dính vật gì đó?

Chuyển mắt thoáng nhìn qua, trên ống tay áo lão quản gia, có một đốm ấn ký màu đen, giống như đã bị ngọn lửa đốt qua.

Hơn nữa, còn có thứ gì đó trên tay áo của người quản gia, cũng bị dính vào trên ngón tay cái của Kỷ Vân Thư khi nàng cọ vào tấm vải.

Nàng thu hồi ánh mắt, nhắc tay ra khỏi khuỷu tay của lão quản gia.

Nhàn nhạt nói: "Lão tiên sinh, lần trước ta có để hộp gỗ đàn hương ở trong phủ, bên trong có một số đao nhỏ, không biết còn ở quý phủ hay không?"

"Còn còn, lão nô sẽ cho người cầm qua đây."

Nàng gật gật đầu.

Lão quản gia mang theo hộp gắm đi ra ngoài để lấy hộp gỗ đàn hương cho nàng.

Trong một cái chớp mắt, sắc mặt Kỷ Vân Thư ngưng đọng lại, nâng tay lên, nhìn vật đã dính vào trên ngón tay cái của mình, đó chính là một khối sáp hơi mỏng.

Nàng đặt ở chóp mũi người người, mùi vị của dầu sáp thập phần độc đáo, mang theo hương vị Xuân Quy cùng với hương vị Bảo Liên.

Dầu sáp cũng giống như dạng này sao?

Lại nghĩ đến vết cháy màu đen vừa rồi trên áo của lão quản gia, cộng với dầu sáp, nói vậy, chính là bị bén lửa của ngọn nến.

Mà mùi hương dầu sáp, sao nàng dường như từng người thấy nó ở nơi nào đó?

Trong lòng tràn ngập nghi hoặc, dường như đã nắm bắt được cái gì đó, nhưng nó vẫn chưa rõ ràng.

Lúc này, lão quản gia mang hộp gỗ đàn hương đi vào, hai tay dâng lên: "Tiên sinh, hộp này lão nô đã thu thập sạch sẽ cho người."

Dứt bỏ suy tư vừa rồi, Kỷ Vân Thư nhận lại chiếc hộp.

Đồng thời, nhìn thoáng qua vết sẹo trên mặt lão quản gia, trong lòng, đã có một số nhận định.

"Vậy tại hạ sẽ rời đi trước."

"Lão nô tiễn người."

"Không cần, trên đường trơn trượt, lão tiên sinh đừng bước."

.....Edit & Dịch: Ton....

Rời khỏi Chu phủ, Kỷ Vân Thư cũng không quay về Kỷ gia, mà là đi một chuyến tới thiên lao nơi giam giữ phạm nhân.

Dựa theo trình tự, nàng cần phải xin chỉ thị của Huyện thái gia trước, sau đó lấy đặc lệnh mới có thể đi vào.

Tuy nhiên, Huyện thái gia xem Kỷ Vân Thư giống như trâu bảo, hạ lệnh, nhìn thấy nàng thì giống như nhìn thấy Huyện thái gia.

Vì thế cho nên, nàng vừa xuất hiện ở lối vào thiên lao, nha sai trông coi liền ngoan ngoãn mở cửa ra, cong lưng, vể mặt nịnh hót đi lên đón.

Rốt cuộc, đây chính là người tâm phúc nhỏ trước mặt Huyện thái gia, cần phải hầu hạ thật tốt.

"Kỷ tiên sinh sao lại có thời gian rảnh tới nơi này? Ai da, ngài cần cẩn thận một chút, nơi này hơi tối, ngài hãy cẩn thận dưới chân."

Một câu gần như buột ra khỏi miệng "Nếu không hãy nắm lấy tay tiểu nhân".

Thật là lãng phí nhân tài khi hắn không đi làm công công ở trong hoàng cung!

Kỷ Vân Thư nhìn thoáng qua hắn: "Phạm nhân được đưa tới hôm qua hiện đang ở đâu? Chu phủ."

"Ở bên trong."

"Mang ta đi gặp nữ tử kia."

"Được, ta mang người đi qua."

Nha sai dẫn đường, Kỷ Vân Thư đi theo phía sau. Nhà giam thật sự rất tối, hơn nữa lại ẩm ướt, chẳng trách phạm nhân bị giam giữ lâu dài ở bên trong đều kêu đau chân.

Trong thời hiện tại, đó gọi là bệnh phong thấp.

Khi tới một gian phòng giam ở tận cùng bên trái, nha sai nói: "Tiên sinh, chính là nơi này."

Dưới ánh đèn dầu lơ mờ chiếu từ hành lang vào bên trong phòng giam, Kỷ Vân Thư cũng miễn cưỡng nhìn thấy rõ ràng người bên trong.

Tổ Vân đang cuộn tròn ở trong góc tường, ôm cánh tay, cả người đều đang run rẩy.

Trong phòng giam âm u, một cơn gió lạnh thấu xương bỗng nhiên thổi tới, nếu như không mặc kín mít, chỉ sợ rất có khả năng người sống cũng sẽ

bị đông chết.

"Mở cửa ra." Kỳ Vân Thư nói.

"Điều này..... bên trong chính là phạm nhân." Nha sai cố ý nói.

"Ta đương nhiên biết trong đó là phạm nhân, cần người nhắc nhở?"

Nha sai thực sự xấu hổ, móc chìa khoá ra, mở xiềng xích.

Kỳ Vân Thư lấy xuống một chiếc đèn dầu treo ở trên tường bên ngoài, thuận tay nhét hộp gỗ đèn hương đang ôm vào trong tay nha sai.

"Giữ cẩn thận, chờ ta bên ngoài."

"Vâng, thưa ngài."

Nàng bước về phía trước, đi đến bên cạnh Tố Vân, ngồi xồm xuống. Khi ánh sáng đèn dầu dần dần chiếu sáng hơn, Kỳ Vân Thư thấy rõ gương mặt trắng tinh như tờ giấy của Tố Vân.

So với ngày hôm qua, khuôn mặt này, đã trắng bệnh tới nỗi không cách nào hình dung!

"Tố Vân." Nàng gọi nàng ta một tiếng.

Thân mình Tố Vân run lên mãnh liệt, thật lâu sau mới phản ứng lại, ngẩng đầu lên, trong ánh mắt thâm sâu, mang theo tử vong bên cạnh, hết sức lạnh nhạt thờ ơ, không hề có sợ hãi.

"Tố Vân, người có muốn giúp chính mình, giúp Lâm Đoan?"

Giọng nói của Kỳ Vân Thư quanh quẩn trong phòng giam nhỏ hẹp nơi đây, mang theo một không khí bức bách tim người hơn nó vốn có.

Tố Vân há miệng thở dốc, bởi vì thân thể đang dần dần trở nên suy yếu, nói chuyện cũng thập phần gian nan: "Người đang nói gì vậy?"

"Ta hỏi người, người có muốn tự cứu mình và cứu Lâm Đoan hay không?"

Kỷ Vân Thư lại hỏi một lần nữa, đổi lại chính là một tiếng cười của Tố Vân: "Ta đã giết người, cần phải đền mạng, cứu như thế nào? Cứu không được, cứu không được....."

"Cứu được."

"Có ý gì?"

Kỷ Vân Thư đặt đèn dầu trong tay đến gần hơn trước mặt Tố Vân một chút.

Hy vọng ánh sáng đơn bạc này, có thể khiến thân mình đang phát run của nàng ta ấm áp hơn.

"Tố Vân, người hãy cẩn thận lắng nghe, ta cần người trả lời một vấn đề quan trọng nhất, người cần phải suy nghĩ thật rõ ràng, sau đó mới trả lời ta." Kỷ Vân Thư thập phần nghiêm túc.

Sau một lúc, Tố Vân gật đầu.

Nàng hỏi: "Ta hỏi người, đêm đó, khi người đi vào phòng tiêu thư người. Rốt cuộc người đã nhìn thấy cái gì? Mà đèn trong phòng, có phải đã tắt hay không?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 39: Hai Lượng

Ánh sáng từ ngọn đèn dầu nhấp nháy yếu ớt.

Nghe thấy Kỳ Vân Thư hỏi như vậy, mắt đen của Tố Vân hiện lên vẻ kinh sợ.

"Kỳ tiên sinh, vì sao ngài..... lại hỏi điều này?"

"Hiện tại người chỉ cần cẩn thận trả lời ta là được, nghĩ kỹ, rất quan trọng." Khuôn mặt Kỳ Vân Thư trấn định và nghiêm túc.

Giờ phút này, những gì nàng có trong tay, không chỉ đơn giản là một vụ án mạng.

Mà là cuộc sống của hai mạng người!

Hai tay Tố Vân đặt ở trên đầu gối, nắm chặt nơi góc áo của mình, cúi thấp đầu xuống, bắt đầu hồi tưởng về những gì đã xảy ra trong đêm hôm đó.

"Ngày đó, ta đã âm thầm hồi phủ, hạ độc vào chén thuốc của tiểu thư ở trong phòng bếp, tận mắt nhìn thấy chén thuốc được đưa vào trong phòng tiểu thư. Ta biết, sau khi tiểu thư uống thuốc xong một khoảng thời gian thì sẽ lập tức ngủ. Vì thế trong khoảng thời gian đó, ngay cả Kiều Tâm cũng sẽ không vào phòng để tránh làm phiền giấc ngủ của tiểu thư. Lúc ấy ta thực sự sợ hãi, nhưng cũng rất lo lắng."

Nói tới đây, tay nàng càng dùng sức nắm chặt, đầu ngón tay cũng trở nên trắng.

"Cũng vì thế cho nên, ta vẫn luôn trốn tránh không dám đi ra ngoài. Mãi cho đến khi tất cả mọi người đều đã ngủ thiếp đi, ta mới lén lút vào trong phòng tiểu thư. Một khắc khi ta đẩy cửa ra, ta nhớ rất rõ ràng, trong phòng không hề đốt đèn. Tiểu thư nằm ở trên mặt đất, bên người..... là chén thuốc đã đổ nghiêng. Đó là tất cả những gì ta đã nhìn thấy."

Tố Vân cố gắng nhớ lại, dưới ánh sáng rục rờ của đèn dầu, khuôn mặt không có tơ máu đã có vẻ có chút phiếm hồng.

Kỷ Vân Thư có chút căng thẳng: "Cho nên người dám khẳng định, trong phòng lúc ấy không hề có ánh đèn?"

"Ta chắc chắn." Nàng ta dùng sức gạt đầu, sợ bỏ qua một chút cơ hội được sống.

"Được rồi, người hãy suy nghĩ thêm một chút nữa. Lúc ấy trên người tiểu thư nhà người có thương tích gì không?"

Tố Vân cẩn thận suy nghĩ và lắc đầu.

"Thật sự không có?"

"Hẳn là không có, nếu có miệng vết thương, khi ta kéo tiểu thư tới trên giường, không có khả năng không phát hiện ra."

Kỷ Vân Thư lo lắng, tuy rằng trong lòng đã có những giả thuyết về những gì đã xảy ra, nhưng nếu như không nắm chắc, nàng vẫn không dám quả quyết đi báo nha môn, lật lại bản án một lần nữa.

Ngay sau đó.

Tố Vân kích động nắm lấy tay Kỳ Vân Thư, thân mình cũng bắt đầu nâng lên từ trên mặt đất.

"Kỷ tiên sinh, ta đã nói tất cả những gì ta biết. Ngài nói ngài có thể cứu ta, có thể cứu Lâm Đoan, có phải là sự thật hay không?"

Đôi mắt vốn tuyệt vọng, giống như tro tàn lại dường như bốc cháy, tràn ngập hy vọng!

Cánh tay bị nắm chặt bởi một luồng sức mạnh, Kỳ Vân Thư đành phải thừa nhận.

Có chút đau!

Kỷ Vân Thư cau mày vì đau, nói: "Tố Vân, nếu như ta đã tới nơi này để gặp người, đáy lòng tự nhiên đã có chủ ý. Tuy nhiên, vụ án này có chút phức tạp, không phải một chốc một lát là có thể giải quyết. Hiện tại, tất cả các chứng cứ đều chỉ rõ người là kẻ giết người. Hơn nữa, chính người cũng đã thừa nhận. Muốn lật lại bản án, cần phải tìm được đầy đủ chứng cứ, chứng minh hung thủ là một người khác."

"Hung thủ là một người khác? Chẳng lẽ..... tiểu thư không phải vì trúng mi độc mà chết hay sao?"

"Ta không dám khẳng định." Kỳ Vân Thư đáp trả.

Một câu không dám khẳng định, khiến cho Tố Vân tâm hoảng ý loạn, mím chặt môi, nhỏ giọng nghẹn ngào.

Kỷ Vân Thư suy nghĩ một lúc, lại hỏi nàng: "Đêm đó, tiểu thư nhà người đã uống thuốc gì?"

"Tiểu thư thường xuyên đau đầu, vì thế, thuốc mà nàng uống chính là thuốc an thần."

"Những dược liệu trong đó là gì?"

"Có hạt táo chua (酸棗仁), hạt bách tử (柏子仁), rễ cây viễn chí (遠志), vỏ hợp hoan (合歡皮), đúng rồi, còn có xuân quy (春歸). Bởi vì tiểu thư sợ đắng, cho nên sẽ thêm hai mảnh xuân quy vào trong chén thuốc." Mỗi một chữ nàng đều nói cực kỳ rõ ràng.

Xuân Quy!

Trên đầu sáp mỏng kia, Kỳ Vân Thư chính xác đã ngửi thấy mùi vị của xuân quy!

Kỳ Vân Thư cảm thấy nhịp tim mình đập nhanh hơn, bắt đầu suy ngẫm về những gì Tố Vân vừa nói.

Tố Vân thật vất vả mới bốc cháy lên ngọn lửa hy vọng, giờ phút này tuyệt đối không thể chặt đứt.

Kỳ Vân Thư, chính là cọng rơm cứu mạng nàng!

Thấy Kỳ Vân Thư vẫn không đáp lời, Tố Vân đỏ mắt, sốt ruột nói: "Tiên sinh, cho dù kết quả cuối cùng là như thế nào, người có thể đáp ứng ta hay không, nhất định phải giúp Lâm Đoan. Là do ta hại hãn, hãn không nên chết, tất cả mọi tội lỗi, một mình ta sẽ gánh. Hãn không có quan hệ gì, hãn cũng chỉ vì muốn giúp ta."

Nàng ta khóc đến nổi rồi tinh rồi mù.

Trong đời Kỳ Vân Thư sợ nhất, chính là nhìn thấy nữ nhân khóc. Hiện tại, thật sự muốn lấy khăn lau nước mắt cho nàng.

Nhưng Kỳ Vân Thư dù sao cũng là một "nam nhân", nếu làm như vậy thật sự không ổn.

Vứt bỏ ý niệm này, Kỳ Vân Thư mang theo giọng điệu an ủi, nói: "Trong lòng người có Lâm Đoan, trong lòng Lâm Đoan cũng có Tố Vân người. Trời cao từ trước đến nay luôn chiếu cố đến những người tận tâm với nhau. Các người đã mất đi một hài tử, trời cao cũng sẽ ban lại cho các người một thứ khác. Vì thế, đừng đánh mất hy vọng. Vụ án này, nhất định sẽ được đưa ra ánh sáng."

Lời này, đại khái là Kỳ Vân Thư đã xem quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình.

Nhưng đối Tố Vân mà nói, lại rất hữu ích!

Hai mắt trống rỗng thâm sâu dần dần tan biến, hăng hái gật gật đầu!

.....Edit & Dịch: _Ton....

Kỳ Vân Thư ra khỏi đại lao với sắc mặt khó hiểu, mắt thường rất khó nhìn thấu tâm tình nàng lúc này.

Nha sai mang hộp gỗ đàn hương đi lên đón nàng.

"Kỷ tiên sinh, ngài phải đi?"

Không đi thì làm gì? Lưu lại nói chuyện nhân sinh cùng người à?!

Kỳ Vân Thư liếc một ánh mắt lạnh lùng về phía nha sai, lấy lại hộp gỗ đàn hương của mình từ trong tay hắn, vừa dùng ống tay áo xoa xoa bụi ở mặt trên.

Vừa hỏi: "Người mỗi tháng nhận bao nhiêu bổng lộc?"

"A?"

Nha sai kinh ngạc, gãi gãi đầu, xấu hổ cười cười, rụt vai, dùng cử chỉ tay giơ ra như cái kéo để ứng phó.

"Hai lượng."

Kỷ Vân Thư "Ân" một tiếng, lấy ba lượng bạc ở bên hông lấy ra, đưa cho hắn.

Ba lượng bạc nặng trĩu đặt xuống trong tay, nha sai nở một nụ cười lộ ra một miệng đầy răng vàng.

Không nghĩ tới Kỷ tiên sinh sẽ thưởng chút bạc cho mình, thậm chí là ba lượng!

Thật bất ngờ, Kỷ Vân Thư lại dội một bát nước lạnh về phía hắn: "Người hãy đi mua một số xiêm y tốt và một ít dược trị thương hàn, sau đó đưa cho vị cô nương vừa rồi, cũng mua một số đồ ăn đưa cho nam tử gọi là Lâm Đoan. Ăn ngon uống tốt, đều không thể thiếu."

Tan vỡ ~

Âm thanh tan nát cõi lòng!

Đó không phải là dành cho mình!

Tuy nhiên, những sự bối rối đó khiến cho khuôn mặt nha sai bắt đầu nhăn nhó, khom khom lưng, có vẻ thập phần khó xử: "Tiên sinh, đó đều là phạm nhân bị nhốt tại trong nhà lao, làm như vậy, không hợp quy củ."

"Ta đây hỏi người, có phải có quy định, chỉ cần chưa có công văn Hình bộ gửi xuống, cho dù là phạm nhân bị định tội chết, cũng không thể chết hay không?"

"Vâng."

"Vụ án Chu gia, Lưu đại nhân đã gửi thư cho Hình bộ, nhưng văn bản phán quyết còn chưa được đưa xuống. Nếu như phạm nhân chết ở trong nhà lao, tội này người gánh nổi không?"

Nói dễ nghe một chút thì hẳn chỉ là nha sai, nói không dễ nghe, hẳn chính là một ngục tốt nho nhỏ. Tội này, đương nhiên hẳn gánh không nổi.

Tuy nhiên.....

"Kỷ tiên sinh, ta cũng chỉ làm việc theo quy định."

Người này, sao lại ngu dốt như thế, nói như thế mà cũng không thông!

Kỷ Vân Thư liếc mắt "nhìn" hẳn một cái: "Quy định là người phải trông coi phạm nhân, không cấm người không mua xiêm y và dược liệu cho bọn họ. Nếu như người không mua xiêm y, vậy thì dư lại một lượng sẽ không cho người."

Cái gì?

Trong ba lượng đó, hẳn có thể nhận một lượng!

Mặt mày hớn hờ.

Cầm bạc, liếm liếm môi, ha hả nói: "Vâng vâng vâng, tiên sinh nói rất đúng, ta sẽ lập tức đi làm, tuyệt đối khiến tiên sinh hài lòng!"

Búng tay một cái.

Có tiền có thể sai quỷ đẩy ma*, không sai chút nào.

*Có tiền có thể sai quỷ đẩy ma: 有錢能使鬼推磨 (money will make the Devil turn millstones (idiom); with money, you can do anything you like.)

Lười khua môi múa mép cùng hẳn, Kỷ Vân Thư ôm hộp gỗ đàn hương của mình, rời đi.

~~~~~ Hết chương 39 ~~~~~

Note:

+ Ad cực kỳ lười tương tác, trả lời từng câu hỏi, không up lên fb hay up ảnh ót nhiều vì mất time, vân vân và vân vân... Vì vậy, không cần nói hay hỏi nhiều: Dịch tùy hứng, Hoặc (bắt đầu áp dụng từ chương 40 trở về sau):

+ Mỗi chương ≥ 100 votes (100 ngôi sao) sẽ up chương mới. (Từ C1-C100)

+ Mỗi chương 150-200 votes sẽ up mới (C101-C200)

+ Sau C200 sẽ up dồn chương. (C201-C500/C1000). Sau khi up dồn chương nếu ko đọc đc thì refresh watt bằng cách log out rồi log in lại. (Áp dụng cho toàn bộ truyện của ad đã dịch)

+ Nếu gặp chương bị nhảy có nghĩa là đã set private (followers mới đọc được). Chưa xác định sẽ nhảy cóc đoạn nào.

+ Tất cả các truyện đều có thể tìm thấy bản convert trên wikidich.

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 40: Tiểu Tử Ngốc Đưa Khăn Tay

Trời giá rét, tuy rằng tuyết lớn đã ngừng rơi, nhưng gió lạnh vẫn đang thổi mạnh, chui sâu vào trong thân thể, tùy ý gặm cắn, khiến toàn bộ cơ thể cảm thấy đau đớn!

Vệ Dịch được bao bọc trong một chiếc áo khoác dày màu xanh nhạt, trên cổ được quấn một chiếc khăn màu xám trắng, ngơ ngác đi tới đi lui ở trên nền tuyết trắng.

Thình thoảng còn mang theo nghiến ngấm giống như sương mù trắng xoá chìm trong không khí.

Cực kỳ đáng yêu!

Tuy nhiên, những lúc khác lại thường xuyên liếc nhìn về phía đại môn Kỷ gia.

Hắn đã đợi hơn một canh giờ (2h), trên khuôn mặt trắng nõn và tuấn tú cũng bị đông lạnh đến nổi đỏ lên.

Kỷ Vân Thư từ rất xa đã nhìn thấy hắn. Nhìn thấy hắn tránh ở phía sau con sư tử đá gần lối vào Kỷ gia, đầu vẫn luôn lén nhìn về phía bên trong.

Tiểu tử ngốc đáng yêu, chạy tới nơi này làm gì?

Hay là ngứa da, muốn tìm Kỷ Nguyên Chức gãi gân cốt cho hắn?

Vì lòng hiếu kỳ tác quái, Kỷ Vân Thư đi về phía hắn.

"Vệ Dịch, sao người lại ở đây?"

Giọng nói đột nhiên vang lên phía sau, Vệ Dịch cả kinh, sợ tới mức hai chân suýt nữa nhảy lên!

Vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một "nam nhân" xa lạ.

"Người làm ta sợ."

Oán trách nho nhỏ một tiếng, đôi mắt nhỏ vô tội xoay chuyển, hai tay còn đè ở trên ngực.

Bộ dáng kia, thực sự chọc cười Kỷ Vân Thư.

"Ai dọa người, nếu không phải người có tật giật mình, sao có thể bị dọa?"

Hắn cuống quít lắc đầu, vội vàng phủ nhận nói: "Không phải, không phải, ta không phải là trộm, ta thật sự không phải trộm. Lão sư nói, không thể trộm đồ của người khác, như vậy không tốt. Nương cũng nói, làm người nhất định phải thành thật, vật của người khác là của họ, vật của ta mới là của chính ta. Hơn nữa, cha ta còn nói....."

"Dừng lại!" Kỷ Vân Thư nâng tay lên để ngắt lời hắn nói.

Nếu cứ tiếp tục nói như vậy, chỉ sợ đến khi trời tối cũng nói chưa xong.

"Ta chỉ muốn hỏi người, trời lạnh như thế, người không ở trong nhà, chạy tới đây làm gì?" Kỷ Vân Thư nghiêm nghị hỏi.

Hắn rụt ánh mắt lại, nhấp môi, vùi thấp đầu xuống.

Nếu như Kỷ Vân Thư không nhìn lầm, tiểu tử này, hẳn đang thẹn thùng!

Điều này càng dâng lên sự tò mò trong lòng Kỷ Vân Thư, bước gần hơn về phía hắn, mang theo một giọng điệu hài hước, hỏi hắn: "Vệ Dịch, người nói thật với ta, đang êm đang đẹp, vì sao một người lại ở chỗ này? Lại còn lén la lén lút."

"Ta....."

"Nói cho ta đi, ta cam đoan sẽ không nói với người khác."

Nửa ngày, hắn mới dạ thưa phun ra mấy chữ: "Ta đang đợi tỷ tỷ."

Tỷ tỷ?

Tiểu tử, người là con trai độc nhất, người không có tỷ tỷ, nhiều lắm nương người chỉ có thể sinh cho người một muội muội hoặc là đệ đệ.

Hay là.....

"Vệ Dịch, cha người còn có lão bà khác? Là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ sao?"

"Không có." Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Kỷ Vân Thư, đột nhiên cau mày một tíc, từ trong miệng lặn ra một câu: "Ca ca, người rất giống tỷ tỷ!"

Ách!

Kỷ Vân Thư lập tức hiểu ra.

Tiểu tử ngốc, người đang đợi ta sao?

Không đợi Kỷ Vân Thư phục hồi lại tinh thần, Vệ Dịch từ trong tay áo mình lấy ra một cái hộp nho nhỏ, trên mặt nhìn nàng đầy hy vọng, nói: "Ca ca, người quen biết tỷ tỷ sao? Ta tới đây để trả khăn cho nàng. Lần trước nàng nhét ở trong tay ta, nhưng vì nó đã bẩn. Ta đã giặt sạch sẽ, người xem."

Nói xong, hắn mở cái hộp kia ra, bên trong chính là một chiếc khăn tay màu trắng được xếp gọn gàng, mặt trên, còn rải vài cánh hoa nhỏ.

Ý thích thật đáng yêu!

Tiểu tử thúì, ai nói cho người biết loại kỹ xảo tán tỉnh này vậy!

Khóe miệng Kỷ Vân Thư co giật mất tự nhiên, một bàn tay cứng đờ run rẩy đặt trên hộp, chậm rãi kéo về, đóng nắp lại.

"Vệ Dịch, khăn tay này, tỷ tỷ người đã vứt bỏ, nàng cũng không thích những cánh hoa đó, nàng bị dị ứng phấn hoa." Kỷ Vân Thư nhú nhú chóp mũi.

"Nhưng khăn tay này là của tỷ tỷ, ta nhất định phải trả lại cho nàng. Hơn nữa A Mễ cũng nói, nữ hài tử đều rất thích hoa."

Bộ dáng nhỏ, cực kỳ ủy khuất.

"A Mễ là ai?"

"Là một con chó vàng nhỏ ta nuôi." Ngây thơ hồn nhiên!

Phốc.....

Kỷ Vân Thư che ngực lại, phun ra máu.

Không được, nàng không thể tiếp tục nói chuyện với gốc tử, bằng không nào có bao nhiêu dung lượng cũng đều không đủ để dùng.

"Thôi thôi, vậy người cứ chờ đi."

Kỷ Vân Thư vẫy tay, xoay người rời đi.

Tuy nhiên, chưa đi được mấy bước lại dừng lại, quay đầu nhìn lại, vừa lúc đối diện với ánh mắt mát lạnh của Vệ Dịch, mang theo một ít mong đợi,

lại mang theo đáng thương nhu nhược động lòng người.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Tại thời điểm này, tuyết lại bắt đầu rơi, những bông tuyết còn dày hơn cả trước đó!

Khi những bông tuyết rơi xuống và dừng ở trên người thiếu niên, mang theo thế giới mông lung, chạm vào trái tim người, mơ hồ có chút đau!

Trái tim Kỳ Vân Thư cũng tựa hồ như dừng lại theo những bông tuyết ở trên vai, tan chảy cùng với chúng.

Xuyên thấu qua bức màn tuyết trắng, Kỳ Vân Thư đi về phía Vệ Dịch và hô lên một tiếng: "Đi theo ta, ta đưa người đi tìm tỷ tỷ."

Vừa nghe nói thế, cả khuôn mặt Vệ Dịch tựa như bông hoa chậm rãi nở rộ, vội vàng bước chân đi theo phía sau Kỳ Vân Thư.

Nàng đưa hắn vào một căn phòng ấm áp ở trong Tây Uyển.

Kỳ Vân Thư vẫn đang mang nam trang tiến vào phòng mình. Cũng may, Vệ Dịch khác với người khác!

Vệ Dịch đứng ở giữa sảnh trong nhà, xoay vài vòng, đánh giá cảnh tượng chung quanh, tràn ngập cảm giác mới mẻ độc đáo.

"Ca ca, nhà người ở thật là đẹp mắt, còn rất thơm!"

"Người nhanh chóng ngồi xuống, nhìn vào trong phòng người khác như vậy, thực sự không lễ phép."

"Nga." Hắn ngậm miệng đồng ý, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh, mắt cũng không hề nhìn loạn nơi nơi.

Lúc này, Loan Nhi vừa lúc bưng vào một bồn than lớn, nhìn thấy có thêm một nam nhân đang ngồi trong phòng, khiếp sợ. Nhưng nhìn thấy tiểu thư nhà mình bên cạnh, lúc này mới không hét to lên.

Bước chân nhẹ nhàng dịch đến bên cạnh tiểu thư nhà mình, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, người kia là ai?"

"Vệ Dịch."

"Ngốc tử Vệ gia?" Loan Nhi há mồm.

Kỷ Vân Thư gõ gõ trên ót nàng: "Đừng vô lễ, người hãy chú ý đến hần, ta đi vào thay quần áo."

Xoa xoa ót đau, Loan Nhi gật gật đầu.

Kỷ Vân Thư đặt hộp gỗ đang hương trong tay lên bàn, vào trong phòng, thay nam trang trên người, cũng chỉ mất một chút thời gian.

Đối với việc thay đổi quần áo giữa nam và nữ, nàng thập phần thuần thục.

Đi ra từ bên trong, nhìn thấy Vệ Dịch đang bưng ly trà nóng và uống vào miệng giống như uống nước sôi để nguội.

Không nóng sao?

Có lẽ là hần đã bị đông cứng!

Vệ Dịch sức ngược mắt lên, nhìn thấy Kỷ Vân Thư đi đến trước mặt mình, buông chén trà xuống, hần đứng lên và nở một nụ cười cực kỳ sáng lạn.

Kinh hô: "Tỷ tỷ, người đã đến?"

"Ân, ta đã tới!"

Thật ra, ta vẫn luôn ở đây!

Vệ Dịch nhìn nhìn sau lưng nàng, gãi đầu: "Ca ca đâu?"

Kỷ Vân Thư ngồi xuống bên cạnh, tự mình rót một ly trà, không chút để ý trả lời một câu: "Ca ca người đi rồi."

"Nga." Hắn cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, mắt chăm chăm nhìn vào Kỷ Vân Thư, thân mình rụt rụt, mở miệng: "Tỷ tỷ, người biết ta tới đây làm gì sao?"

"Biết, người tới đưa khăn tay."

Những lời này vừa ra, Vệ Dịch cực kỳ kinh ngạc, hắn còn chưa nói, tỷ tỷ làm nào biết được?

Đứa nhỏ ngốc, ca ca người đã nói cho nàng biết!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 41: Đậu Hủ Nảo

Trong lòng Vệ Dịch rất ngạc nhiên khi vị "ca ca" đã nói cho tỷ tỷ, Vệ Dịch còn có chút mất mát!

Giống như một quả bóng xì hơi!

Kỷ Vân Thư hờ hững nhấp một ngụm trà trong miệng, neho mắt liếc nhìn hẩn một cái.

"Vệ Dịch, khăn tay kia ta đã vứt bỏ, chờ người ngồi ấm thân mình hơn một chút, Loan Nhi sẽ đưa người ra ngoài."

Vệ Dịch không chịu, khăn tay kia, chính hẩn đã giặt sạch nó trong một thời gian rất dài!

Hẩn đặt cái hộp nhỏ trong tay trên bàn, dùng ngón trỏ thật cẩn thận chọc chọc ở trên hộp, đẩy đến trước mặt Kỷ Vân Thư.

"Tỷ tỷ, không bẩn, một chút cũng không bẩn, ta đã giặt sạch bunn dính ở trên đó, thật sự, người nhìn xem."

Sự nhiệt tình này, thật sự khiến người không nữ thoái thác!

Kỷ Vân Thư nhìn thấy, mở hộp ra, nhưng cố tình thể hiện bộ dáng ngạc nhiên.

"Giặt thật sự rất sạch."

"Ta đã giặt nó rất lâu, tỷ tỷ thích sao?"

"Thích thích."

"Vậy những cánh hoa phía trên thì sao?"

"Thích thích!" Nàng đành phải liên tiếp gật đầu.

Vệ Dịch thực sự hưng phấn, ngây ngốc nhìn nàng cười.

Hàm răng trắng tinh, giống như từng viên ngọc trai trắng bạc, được sắp xếp rất gọn gàng!

Kỷ Vân Thư đẩy nắp hộp lại, đẩy qua một bên, hỏi hẩn: "Đã ngồi ấm người rồi sao?"

Hẩn lắc đầu: "Chân còn có chút lạnh."

Nên không phải cứ ngồi là nghiện, hẩn không nghĩ sẽ rời đi.

Kỷ Vân Thư nhìn ánh mắt hẩn dừng ở trên người mình, rõ ràng là một đôi con người mát lạnh, nhưng cảm giác mang theo khí thể cực nóng ngất trời.

Trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết, Vệ Dịch yêu thích nàng!

Nên hành động như thế nào, điều này sao có thể?!

Đáy lòng bỗng chốc bị một ý nghĩ tà ác chiếm lấy. Kỷ Vân Thư dịch chiếc hộp gỗ đàn hương của mình lại gần, gọn gàng đặt chúng ở ngay giữa hai người, sờ sờ hoa văn khắc ở mặt trên.

Vẻ mặt thần bí nhìn hẩn hỏi: "Vệ Dịch, người muốn biết trong hộp của ta có gì hay không?"

"Muốn!" Giọng nói vang lên rất rõ ràng.

Nàng ngẫm mỉm cười, mở nắp hộp ra. Bên trong là bảy tám dao nhỏ cực kỳ sắc nhọn, lưỡi dao thoáng hiện lên ánh sáng bạc, xuyên qua mắt, có chút cay!

Da lông Vệ Dịch suýt nữa nổ tung. Từ nhỏ hắn đã được bảo hộ rất tốt, hơn nữa là con trai độc nhất, người trong nhà không bao giờ để hắn bị một chút thương tích. Những vật bén nhọn kia, càng không bao giờ cho hắn chạm vào.

Hiện tại nhìn thấy nhiều dao nhỏ như thế, chớp mắt một cái liền kinh sợ!

Thân mình như sụp đổ, xương mũi đều mở ra, nhưng lại không dám thở mạnh!

Rất tốt, đây là phản ứng mà Kỷ Vân Thư muốn thấy.

Sau một khắc, nàng giống như đang mua bán thức ăn ở chợ khi nhặt nhặt những vật trong hộp. Nàng nhặt lên một thanh dao nhỏ, dùng đầu ngón tay vuốt nó. Sau đó, xoay dao nhỏ hai vòng.

"Biết cây dao này dùng để làm gì sao?"

Hắn lắc đầu.

"Loại dao này có lưỡi dao rộng và phẳng, được dùng để cắt cổ họng người. Một dao đâm xuống, da thịt sẽ rách ra, rất có hiệu quả!"

Nàng lại chọn một cây dao có hình lưỡi câu: "Biết cây dao này dùng để làm gì sao?"

Hắn lại lắc đầu.

"Loại này là dùng để mổ bụng, dùng sức móc một cái, bụng lập tức sẽ rách ra, có thể nhìn thấy ruột non đại tràng bên trong rất rõ ràng. Vì thế,

dùng cây đao này, thực sự rất thuận tiện!"

Ngay sau đó, lại chọn một cây đao có hình dạng như một chiếc lá tre:
"Cái này thì sao?"

Hắn vẫn lắc đầu như cũ.

"Loại này là dùng để mở hộp sọ, bởi vì bên trong hộp sọ thường rất mỏng manh, cho nên không thể dùng đao quá rộng, cũng không thể dùng đao quá sắc bén. Do đó, chỉ có thể dùng loại đao này. Khi dùng nó để mở hộp sọ, có thể nhìn thấy toàn bộ tủy não bên trong. Nói đến tủy não, vẫn còn có rất nhiều điều cần phải nghiên cứu. Khi chạm vào thì rất nóng, giống như một chén đậu hủ não."

Bộp.....

Âm thanh của chiếc ghế rơi xuống, vang lên rõ ràng cùng với ba từ
"đậu hủ não"!

Vệ Dịch ngã ngời trên mặt đất, bị dọa đến nỗi sắc mặt trở nên trắng bệch. Hắn mở to mắt sợ hãi nhìn Kỳ Vân Thư, xương gò má và lông mày đều liên tục nhú lại!

Hai tay chống ở trên mặt đất, không ngừng run rẩy!

Ai bảo người thích ta! Nên như thế!

Kỳ Vân Thư cũng không tính sẽ thu tay lại, lục lục ở trong hộp gỗ đàn hương, lấy ra một thanh đao nhọn, áp xuống gần mí mắt, vẻ mặt hiện lên tà khí, đi về hướng Vệ Dịch đang ở trên mặt đất.

"Không cần, đừng giết ta, đừng giết ta!"

Hắn dùng hai chân để đẩy mình lùi lại, hoảng loạn dịch về phía sau.

"Vệ Dịch, người có muốn biết con dao nhọn này dùng để làm gì hay không?" Khóe miệng Kỳ Vân Thư khẽ nhếch, giọng điệu quở dè.

Vệ Dịch liều mạng lắc đầu: "Ta không muốn biết..... đừng giết ta, đừng giết ta."

Theo Kỳ Vân Thư dần dần tới gần, Vệ Dịch rút lui cho đến khi sau lưng chạm vào một cây cột, ôm lấy cây cột bò lên, bỏ chạy ra ngoài giống như đã nổi điên.

"Cứu mạng....."

Giọng nói đình tai nhức óc, càng ngày càng xa.

Kỳ Vân Thư giơ dao nhọn trong tay, cười đến nổi bụng dạ đều đau, ra hiệu cho Loan Nhi một cái ánh mắt: "Nhanh chóng theo sau, đuổi hãn về Vệ phủ, đừng để hãn chạy tán loạn, lỡ nhảy xuống hồ nước thì không xong."

"Vâng."

Trên thực tế, Loan Nhi cũng đã sắp nôn mửa bởi những lời nàng đã, nàng ta vẫn luôn cố nén, nhanh chân đuổi theo Vệ Dịch.

Cuối cùng, nàng cũng tiến được kẻ phiến toái kia. Kỳ Vân Thư cười xong, nhanh nhẹn thu thập những con dao nhỏ trên bàn, cất hết vào trong hộp gỗ đàn hương. Khi mu bàn tay đụng tới chiếc hộp của Vệ Dịch mang đến, nàng bỗng nhiên tức giận.

Mở hộp kia ra, phía bên trong là chiếc khăn cùng với vài cánh hoa hồng hồng vàng vàng, cực kỳ đẹp mắt.

Không thể không nói, thật ra nàng cũng rất thích!

Nàng lấy khăn ra, cẩn thận kiểm tra nó. Chiếc khăn đúng thật rất sạch sẽ, không hề có chút bùn, còn tản ra mùi hương bồ kết nhẹ nhẹ.

Tiểu tử ngốc đó thật sự đã giặt sạch trong một khoảng thời gian rất lâu, đúng không?

Lại còn dùng một chiếc hộp đẹp như thế, phía trên còn rải thêm cánh hoa.

Thật sự đủ lãng mạn!

Kỷ Vân Thư bỗng nhiên mỉm cười, có thể nhìn thấy sự ấm áp trong mắt.....

Sau khi thu thập xong mọi thứ, nàng lại chìm vào trong trầm tư.

Nâng hàm ngòi suy nghĩ hồi lâu, bên tai vẫn còn quanh quẩn những lời của Tố Vân.

"Nếu như một người không phải trúng độc mà chết, hơn nữa trên người cũng không có bất luận vết thương nào, vậy thì đã chết như thế nào?" Nàng thầm thì trong miệng, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể sáng tỏ.

Nếu có thể làm sáng tỏ điều này, có thể sẽ giải quyết được vụ án này!

Khi Loan Nhi đuổi theo Vệ Dịch về tới Vệ gia, đã là sau một canh giờ (2h).

Vừa mới vào nhà, đã nhìn thấy tiểu thư nhà mình mặt ủ mày chau ngồi ở chỗ đó. Nàng ta đến gần, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, nô tỳ đã đưa Vệ công tử về rồi."

Kỷ Vân Thư lại dường như không nghe thấy.

"Tiểu thư?"

Vân không đáp lời như cũ, trong lòng còn đang nghiền ngẫm nghi hoặc của mình.

Loan Nhi hơi giật mình, vừa rồi khi tiểu thư chơi với Vệ Dịch, tâm tình vẫn rất tốt, vì sao quay người lại thì trở nên như thế?

Loan Nhi gãi đầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Kỷ Vân Thư đột nhiên duỗi tay chộp lấy ấm trà, tiếp tục châm trà vào trong chén, trong miệng vẫn đang nói thăm một câu: "Rốt cuộc là vật gì, sau khi giết người, sẽ không lưu lại vết bầm nào ở trên người?"

Lời này lặn vào bên tai Loan Nhi.

Nàng ta giống như đang trả lời câu hỏi, gào to một tiếng: "Chấn bông và gối đầu!"

Choang.....

Chiếc ấm trà trong tay Kỷ Vân Thư rơi xuống trên bàn, nắp ấm lặn xuống mặt đất, vỡ thành nhiều mảnh!

Nàng đột nhiên xoay người nhìn Loan Nhi, đứng lên bắt lấy cánh tay nàng ta, vội vàng hỏi: "Vừa rồi người đã nói cái gì?"

Loan Nhi run rẩy, cánh tay bị nắm, bả vai cũng bị nâng lên.

Nhỏ giọng trả lời: "Nô tỳ nói..... nói chấn bông và gối đầu!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 42: Cầu Ngươi Lăn

Edit & Dịch: Emily Ton.

Chăn bông, gối đầu!

Bốn chữ này, khiến những đám mây che khuất tâm trí Kỷ Vân Thư tựa hồ chậm rãi tan đi.

Trên người không có dấu vết, tất nhiên đã bị vật gì đó mềm xốp giết chết mới đúng.

Nàng sớm nên nghĩ đến!

Buông Loan Nhi với vẻ mặt ngờ ngẩn ra, nàng rũ mi xuống, trong ánh mắt tràn đầy tinh thần, bị bao phủ bởi tầng tầng suy tư giống như sương mù.

"Tiểu thư, người không sao chứ? Chẳng lẽ nô tỳ vừa rồi nói sai gì sao?" Loan Nhi hỏi.

"Không phải người nói sai, mà là người vừa nhắc nhở ta."

"Nhắc nhở?"

Nàng gật gật đầu, vừa ngẫm nghĩ về nó, ngoài miệng lại nói thầm: "Nếu như một người tự nhiên tử vong, cơ bắp trên thân thể sau hai ba ngày sẽ trở nên cứng đờ, ngay cả khi bị trúng độc tử vong cũng giống như vậy, tuy nhiên....."

Nàng bỗng nhiên kinh hãi giác ngộ!

Minh bạch, tất cả đều minh bạch, hết thảy mọi thứ, tất cả đều được liên kết với nhau!

Vỗ tay một cái, vui mừng hô: "Quả nhiên, ông trời vẫn rất công bằng, lưới công lý tuy thưa nhưng khó lọt, trốn không thể thoát, chú định trốn không thể thoát!"

Cũng không chờ Loan Nhi có phản ứng lại, Kỳ Vân Thư đã cất bước ra cửa, dự định đi tới nha môn lật lại bản án. Nhưng nàng vừa đi được vài bước, lúc này mới nhớ rằng mình còn đang trong trang phục nữ nhân.

Một ngày phải đổi vài lần, thật sự phiền toái!

Nếu như lúc này đang ở thời hiện đại, nàng thật đúng là muốn đi Thái Lan một chuyến!

Khi đang chuẩn bị quay trở lại phòng, một quả cầu nho nhỏ lăn đến bên chân nàng.

"Đừng chạm vào cầu của ta."

Tiếng nói cao vút tinh tế vang lên.

Được được được, cầu của người, là cầu của người, cầu người lăn!

Kỳ Vân Thư nhắc chân đá một đá, quả cầu bay lên và lăn vài vòng, dừng ở bên cạnh bồn hoa nơi xa.

Chỉ thấy thân thể nho nhỏ của Kỳ Linh Chi đúng lúc chạy tới, nhìn thấy quả cầu của mình bị đá bay ra ngoài, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Kỳ Vân Thư một cái, sau đó mới nhật nó lên từ trên mặt đất.

Ném sắc mặt lại, chỉ tay về phía Kỳ Vân Thư: "Người vì sao đá cầu của ta? Đây là Tam ca đã làm cho ta, đá hỏng rồi người đền được sao?"

Nàng nhú mày: "Vật rơi xuống trong viện của ta, chính là đồ trong viện của ta, chẳng lẽ đồ của mình cũng không được đá?!"

Vật nhỏ, nếu người lại ồn ào, ta cũng sẽ đá người ra ngoài, tin hay không?

Kỷ Linh Chi đốt lên một ngọn lửa kiêu ngạo, ranh mãnh nói: "Đồ không biết xấu hổ, đây rõ ràng chính là Tam ca đã làm cho ta, nó là vật của người khi nào?"

Bộ dáng nhỏ nhỏ linh động như nước, cố tình sự tàn nhẫn lại không tương xứng với độ tuổi này.

Cực kỳ khó coi!

"Lời tranh luận cùng người, nhặt cầu của người lên và nhanh chóng chạy đi."

Còn không nhanh chóng lăn đi!

Dứt lời, Kỳ Vân Thư đi về phía căn nhà, đi đến nha môn lật lại bản án là quan trọng nhất.

Nhưng, Kỷ Linh Chi là một kẻ khó chơi, nào dễ dàng bỏ qua như vậy.

Thân thể nhỏ thẳng thắn cản lại ngay trước mặt Kỳ Vân Thư, giữa đầu, bộ dáng lộ ra hung ác, nói: "Người vừa mới đá cầu của ta, ta muốn người xin lỗi ta."

"Tránh ra, ta không rảnh vui đùa cùng người."

"Người xin lỗi, ta sẽ để người đi."

Kỷ Vân Thư đơn giản đẩy nàng ta ra, nhưng lại sợ khiến nàng ta bị thương, vì thế nên không dùng nhiều lực trên cổ tay của mình, ngược lại bị nàng ta đẩy một phen, bước chân lảo đảo, hơn nữa lòng bàn chân còn có tuyết đọng.

Thân mình lảo đảo, ngã về phía sau.

Vốn tưởng rằng sẽ rơi xuống một con đường, không ngờ bả vai và phần eo bị người dùng lực ôm lấy, thân mình nàng đang lung lay sắp đổ liền ổn định vững vàng lần nữa.

"Vân Thư, người không sao chứ?"

Giọng nói giống như một dòng suối vang lên ở bên tai Kỷ Vân Thư.

Đó là giọng nói dễ chịu của Kỷ Uyển Hân!

Đợi đến lúc hai chân đứng vững, nàng nghiêng mắt nhìn lại, khuôn mặt Kỷ Uyển Hân tinh xảo, gần trong gang tấc.

Nữ nhân này, chân tướng có vẻ như là một tác phẩm điêu khắc được đánh bóng.

Rất nhiều lần, nàng đều muốn bóc da nàng ấy ra, cẩn thận nghiên cứu một phen.

Tại thời điểm này, Loan Nhi nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, vừa chạy ra ngoài thì trở nên lo lắng.

Nàng nhìn thấy tiểu thư nhà mình trong tư thế gần như ngã xuống đất, được Kỷ Uyển Hân giúp đỡ, lập tức nhanh chóng chạy tới, đỡ tay Kỷ Vân Thư.

"Tiểu thư, ngài không sao chứ?"

Kỷ Vân Thư lắc đầu.

"Nhị tử tử, người che chở nàng làm gì? Loại con hoang thế này nên bị ngã chết." Kỷ Linh Chi thấy thế, vẻ mặt oán hận càu nhàu.

Những ngón tay nhỏ dài như ngọc của Kỷ Uyển Hân thu hồi lại từ trên vai Kỷ Vân Thư, thần sắc trấn tĩnh đi về phía Kỷ Linh Chi.

Kỷ Linh Chi vốn tưởng rằng Nhị tử tử yêu chiều mình nhất, muốn tới sờ sờ đầu mình, nhẹ nhàng an ủi nàng một phen.

Không ngờ.....

Bốp —

Một cái tát vang dội, ổn định vững chắc dừng ở trên khuôn mặt dịu dàng của Kỷ Linh Chi.

"Ai dạy người tác quái như vậy? Vân Thư là tử tử người, cũng là trưởng bối của người, sao có thể nói ra lời nói như thế? Tiên sinh dạy học không dạy người sao, đối nhân xử thế không thể vô lễ hay sao?"

Giọng nói rắn dạy, cùng với âm thanh bàn tay theo nhau truyền đến!

Tính tình Kỷ Uyển Hân luôn luôn rất tốt, không ngờ cũng có một mặt tàn nhẫn như vậy, thực sự khiến người sợ hãi.

Kỷ Linh Chi che lại gương mặt đang nóng lên của mình, trừng lớn mắt.

Kể từ khi nàng có thể nhớ tới nay, Nhị tử tử là người yêu quý nàng nhất, chưa từng đánh mắng nàng. Hôm nay, Nhị tử tử đã ăn phải hỏa dược gì?

"Nhị tử tử? Người đánh ta?" Nàng khó hiểu, lại mang theo tức giận.

Kỷ Uyển Hân nắm hai tay trước bụng, thần thái vẫn đoan trang như cũ: "Người từ nhỏ được nuông chiều từ bé, tính tình trở nên càng ngày càng hư hỏng. Nương người vì sinh ra người mà chết, cha không dạy dỗ người đã đành, tổ mẫu cũng mặc kệ người. Gửi người tới thư phòng đọc sách người cũng không đi, cả ngày chỉ làm âm ỉ cùng với Tam ca người, học một bụng toàn là thủ đoạn xấu xa!"

Oa!

Những lời này được nói ra từ trong miệng Kỷ Uyển Hân luôn luôn ít nói, thật sự giống như tia sét đánh vào Kỷ Vân Thư!

Sao nàng không phát hiện ra, chính mình có một tỷ tỷ có tài ăn nói, đầy tài năng như vậy!

Kỷ Linh Chi tức giận đến nỗi thân thể nhỏ run lên, thập phần không phục, bĩu bĩu môi, trực tiếp biến tức giận thành ánh mắt bén nhọn, di chuyển xung quanh Kỷ Uyển Hân, sau đó thẳng tắp hướng về phía Kỷ Vân Thư.

"Đều là do người, ta muốn đánh chết người."

Dứt lời, bước nhỏ tiến lên phía trước, lao về phía Kỷ Vân Thư.

Nhưng Kỷ Vân Thư động tác rất nhanh, lôi kéo Loan Nhi trốn tránh sang một bên, khiến tiểu nha đầu tự ném mình vào khoảng không.

Bởi vì trên phiến đá có tuyết, hơn nữa Kỷ Linh Chi đang đi đôi giày thêu kim tuyến với đế giày trơn nhẵn, vì thế không kịp thu chân, thân mình không ổn định, tự ném mình về phía bồn hoa.

Choang —

Chậu hoa bằng sứ rơi xuống đất, cả thân mình nho nhỏ đều rơi xuống mặt trên.

"Linh Chi."

Kỷ Vân Thư quá tử tế, bước nhanh một cái, kéo nàng lên khỏi mặt đất.

Phía sau, Kỷ Uyển Hân cũng bị dọa đến nổi thất thần!

Vì những mảnh sứ bị vỡ, hai tay ấn ở trên chậu hoa, hai bàn tay của Kỷ Linh Chi đều bị thương, máu tươi theo lòng bàn tay chảy xuống mặt đất.

"A ô a ô" Bắt đầu khóc vang!

Nhưng cũng không quên dùng một tay đẩy Kỷ Vân Thư ra.

"Ta chán ghét người, ta hận người, ta căm người chạm vào ta, tay của ta....."

"Loan Nhi." Kỷ Vân Thư nôn nóng gọi một tiếng: "Mau, mang Tứ tiểu thư vào nhà lấy dược."

"Vâng."

Loan Nhi vừa mới tiến lên, Kỷ Linh Chi không chút khách khí đá một chân, vừa lúc đá vào trên cẳng chân Loan Nhi.

"Cút ngay."

Gia hỏa nho nhỏ, sức lực rất lớn!

Kỷ Vân Thư cuối cùng thẳng thắn, nghiêm túc mắng một tiếng: "Nếu người muốn tay bị phế, vậy thì cứ tiếp tục nháo đi."

Nàng ta mặc kệ, vừa khóc vừa mắng: "Ta muốn nói với cha, nói các người khi để ta, ta muốn cha giết hết các người, ta hận các người."

Nói xong, giơ đôi tay đang chảy máu đầm đìa, nhanh chân chạy vội ra phía bên ngoài sân, không ngừng kêu khóc.

Uy uy uy, người không muốn cầu nữa sao?

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 43: Kỷ Vân Thư Cáo Trạng

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trận phong ba này thực sự tới quá nhanh khiến cho Kỷ Vân Thư không có thời gian chuẩn bị.

Khu vực quanh sân nàng vẫn luôn thanh tịnh trong những năm qua, nếu như ngày nào đó nàng và Loan Nhi chết đi, chỉ sợ cũng không có người phát hiện.

Hôm nay là ngọn gió nào thổi tới, Kỷ Linh Chi tới, Kỷ Uyển Hân cũng tới!

Nhìn thân ảnh nho nhỏ đang chạy trốn ra ngoài lần nữa, trong lòng Kỷ Vân Thư tự nhiên cũng biết, nếu như Kỷ Linh Chi thật sự đi cáo trạng, phỏng chừng bản thân mình sẽ ăn không hết gói đem đi!

Kỷ Uyển Hân vẫn mang một khuôn mặt như thường lệ, dịch bước chân bất an lại đây.

Mặc dù trong lòng lo lắng về Kỷ Linh Chi, nhưng vẫn không quên nói: "Vân Thư, mới vừa rồi gặp người hình như đang muốn đi ra ngoài, người đừng lo lắng, Linh Chi bên kia đã có ta, người cứ làm chuyện của người."

"Nhị tỷ, vừa rồi cảm ơn người."

"Người một nhà không cần khách khí." Nàng nói với sự chân thành trong mắt.

Kỷ Vân Thư gật gật đầu: "Toàn bộ Kỷ gia, chỉ sợ cũng chỉ có Nhị tỷ người mới xem ta là thân nhân."

Lời này, tiết lộ một cảm xúc hỗn độn: cay đắng, hạnh phúc và thậm chí là sợ hãi.

Kỷ Uyển Hân duỗi tay chạm nhẹ ở trên mu bàn tay nàng, nói: "Ta biết trong lòng người có oán, từ nhỏ đã chịu rất nhiều nỗi khổ, nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ cũng chịu không nổi. Ta thực sự hâm mộ khả năng phục hồi và sự dẻo dai tận trong xương cốt của người."

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng, không đáp.

"Vậy không nói nhiều nữa, ta đi xem Linh Chi. Nha đầu kia ngoài miệng thối gió, cũng không biết sẽ gặp phải sự tình gì nữa, người cứ đi làm việc, ta che chắn cho người trước!"

"Ân."

Kỷ Vân Thư gật đầu đồng ý.

Kỷ Uyển Hân bước nhỏ rời đi, xa xa còn nghe thấy tiếng nàng ho nhẹ.

Thật đáng tiếc, một tú nữ xinh đẹp như thế, nhưng lại bị bệnh!

Lúc này, Loan Nhi đang ưu sầu đầy mặt, cắn cắn môi: "Tiểu thư, Tứ tiểu thư sẽ không đi cáo trạng đúng không?."

Đương nhiên!

Hiện tại, Kỷ Vân Thư không rảnh lo những điều đó. Nàng quay trở lại trong phòng, thay đổi nam trang, sau đó vội vàng chạy đến huyện nha.

Tới cửa nha môn, hai gã nha dịch bên ngoài vừa nhìn thấy nàng đến gần, mặt mày hớn hở.

"Kỷ tiên sinh đã tới!"

Giống như hàng xóm láng giềng đi ra ngoài tản bộ.

Kỷ Vân Thư cũng không liếc mắt nhìn một cái, thẳng thân mình. Một bộ trường bào màu xanh nhạt bị gió cuốn lên, hai ống tay áo to rộng rung động qua lại theo nhịp điệu của cơn gió mùa đông lạnh lẽo.

Mặt mày nghiêm túc nhưng không mất đi vẻ thanh nhã, khuôn mặt thâm trầm nhưng không mất đi vẻ đẹp tinh tế, quả thực có thể nói là Mỹ Kiều Lang!

Lương Tề Tử sinh con Mộ Tử Ngọc Lang.

Đoan châu giai quá giai tiêu giai bạc tuấn.*

(*Chỉ vẻ đẹp không bị xói mòn theo thời gian)

Dùng hai câu thơ này để hình dung quả thực rất thích hợp!

Hai tên nha dịch nhìn thoáng qua lẫn nhau. Hôm nay, Kỷ tiên sinh sao lại kỳ quái như thế.

Không ngờ.....

Kỷ Vân Thư đi đến cái trống lớn Đăng Văn Cổ trước nha môn, cầm lấy chày gỗ, cao cao giơ lên, dùng sức đánh.

Tùng tùng tùng tùng tùng tùng.....

Một tiếng một tiếng, toàn bộ bảy lượt.

Nha dịch run rẩy, đồng thời sửng sốt.

Thả chày gỗ lại chỗ cũ, Kỷ Vân Thư nghiêng người về phía hai người, nghiêm túc nói: "Có người đánh trống, chẳng lẽ không ai đi thông báo cho

Lưu đại nhân khai đường hay sao?"

Vừa định thần lại, nha dịch vẫn không hiểu được tình huống, dịch về phía sau vài bước, vẻ mặt ngây ngốc, cuồn gật đầu: "Vâng vâng vâng....."

Sau đó mới nhanh chóng chạy tới hậu viện nha môn đi thông báo.

Kỷ Vân Thư cũng bước chân vào nha môn.

Trong lúc đó, Huyện thái gia đang ngồi ở trong đình hậu viện phẩm trà, rõ ràng nhàn nhã tự tại, nhưng thần thái lại rất khẩn trương. Tuy rằng khoe miệng xoa nịnh hót cười, nhưng bàn tay lại run rẩy mà không thể lắng xuống!

Nguyên nhân, còn chẳng phải từ trên người Cảnh Dung đang ngồi đối diện hẳn sao!

Cảnh Dung ngồi đối diện. Một cánh tay treo băng vải liền với trên cổ, một cánh tay khác đang bưng chén uống trà, thật sự có chút buồn cười!

Một canh giờ trước, đại tôn Phật này lại giá lâm hàn xá lần nữa, nói là muốn tìm Huyện thái gia hẳn uống trà, thảo luận một số chuyện.

Tuy nhiên, một khi ngồi xuống, những gì Cảnh Dung nói, đều là những sự vụ vào Nam ta Bắc hơn nửa năm qua của hẳn.

Cái gì mà một lão hòa thượng hoàn tục thành thân! Cái gì mà heo chó đánh nhau! Cái gì mà một nữ tử bị kết án sống với heo vì ngoại tình.....

Ai ai ai, người đây không phải kỳ văn dị sự, ta còn từng gặp qua cục đá nở hoa! Cây liễu già chảy máu!

Huyện thái gia nghĩ trong lòng!

Nhưng khi Cảnh Dung nói chuyện, Huyện thái gia lại không dám bỏ lỡ một từ, dựng lỗ tai lắng nghe cẩn thận đã lâu, cơn buồn ngủ dần dần tấn công tâm trí.

"Đại nhân....." Nha dịch hấp tấp chạy tới.

Được cứu rồi được cứu rồi!

Huyện thái gia mắt tỏa ánh sáng, trông cậy vào nhanh chóng được đi khai đường, thoát khỏi tôn Phật này.

Nha dịch thở hỗn hển đi vào trong đình, nhanh chóng nói: "Đại nhân, Kỳ..... Kỳ....."

"Gà gì?!"*

* 纪: Kỳ; 鸡: Kê (gà). Cả hai đều có phiên âm giống nhau: Ji.

"Không phải gà." Nha dịch xua xua tay, hít thở một hơi: "Là Kỳ tiên sinh, hãn đang đánh trống ngoài nha môn, đánh bảy lần!"

Đánh trống bảy lần, thuyết minh án kiện cực kỳ nghiêm trọng!

Huyện thái gia bật dậy, hai mắt trừng lớn: "Kỳ tiên sinh đáng trống, vì cái gì?"

"Không biết, nói là để ngài nhanh chóng đi khai đường."

"Điều này....." Huyện thái gia nhìn thoáng qua Cảnh Dung, còn phải đợi mệnh lệnh của hãn.

Cảnh Dung mặt đẹp nhú mày, siết chặt chén trà trong tay căng thẳng.

Tiểu gia hỏa, tự đưa mình tới cửa!

Tối hôm qua ném bốn Vương ở nghĩa trang ngủ một đêm, chỉ để lại tin nhắn cho Lang Bạc, muốn chạy trốn thật xa khỏi lòng bàn tay của bốn Vương như vậy sao?

Hắn gật gật đầu: "Đi thôi, bốn Vương ở phía sau nhìn, không cần nói bốn Vương đang ở đây."

"Vâng vâng vâng....."

Liên tục đáp.

Nhanh chóng mang theo quan phục tới khai đường.

Dưới cao đường, Kỷ Vân Thư đang đứng thẳng tắp.

Huyện thái gia mới vừa ngồi xuống, theo thói quen đang chuẩn bị lấy Kinh Đường Mộc tới tay, đột nhiên dừng tay lại, người đánh trống chính là Vân Thư!

Nhìn về phía Kỷ Vân Thư, vẻ mặt hoang mang: "Vân Thư, người đánh trống làm gì? Ai khi dễ người?"

Ngay sau đó, Kỷ Vân Thư nhấc áo bào lên quỳ xuống.

"Đại nhân, thảo dân tới là đánh trống minh oan."

Toàn bộ người trong cao đường sợ hãi.

Đều là người quen cũ, quỳ cái gì mà quỳ!

Huyện thái gia đứng dậy, chạy nhanh nói: "Vân Thư, người nhanh chóng đứng lên, trên mặt đất rất lạnh!"

Kỷ Vân Thư không nhúc nhích, thập phần nghiêm túc, cường điệu một câu: "Đại nhân, thảo dân là tới đánh trống minh oan."

"VẬY..... VẬY NGƯỜI ĐÁNH TRỐNG GÌ? MINH OAN GÌ VẬY?" HUYỆN THÁI GIA CẦN THẬN HỎI.

"Thảo dân muốn cáo trạng một người."

"Ai?"

"Người này họ Kỷ, tên là Vân Thư."

Điên rồi! Điên rồi! Điên rồi!

Huyện thái gia run rẩy một cái, dùng tay ngoáy ngoáy lỗ tai để chắc chắn mình không nghe lầm.

Trong khi đó, Cảnh Dung ở phía sau cao đường cũng hơi nheo mắt lại, nâng trái tim lên nghi hoặc. Tiểu thư sinh này, vừa đến đã nháo là sao?

Nhưng xem ra, hẳn là có một hồi trò hay.

Thật sự nên lấy một ít hạt dưa tới cắn một cắn!

Chỉ thấy Huyện thái gia nhấc ngón tay run rẩy, chỉ chỉ Kỷ Vân Thư đang quỳ trên mặt đất, nói: "Người..... người lặp lại lần nữa."

Kỷ Vân Thư đảo mắt nói một câu: "Thảo dân muốn cáo trạng Kỷ Vân Thư là họa sư nha môn, xử án không rõ ràng, vì có sơ hở nên dẫn đến án sai, oan uổng người, thảo dân khẩn cầu khai đường một lần nữa, điều tra rõ án mạng Chu gia."

Ách.....

Trong nha môn, từ trên xuống dưới đều đã ồ lên!

Vụ án Chu gia không phải đã chấm dứt sao?

Hung thủ không phải đã nhận tội?

Văn án thượng tấu vụ án cũng đã gửi cho Hình bộ, trong một vài ngày, sẽ có phán quyết đến.

Điều này..... tình huống gì đang xảy ra vậy?

Huyện thái gia nuốt nuốt nước miếng, "Vân Thư, chúng ta..... chúng ta đừng náo loạn."

"Ai náo loạn với ngài?"

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 44: Sao Người Không Thử Đoán?

Khóe miệng Huyện thái gia hơi giật giật vì sợ, nhưng lại không biết phải làm sao!

"Nhưng..... hung thủ đã nhận tội, bản quan thứ nhất không thăm tra nàng, thứ hai không đánh nàng, chính nàng tự nhận, thậm chí còn đóng dấu vào bản án. Hơn nữa, nào có người sẽ ngu ngốc như thế, rõ ràng mình không phải là hung thủ, nhưng vẫn thừa nhận?" Ánh mắt như cái móc câu xuống, không rõ, vẫn là không rõ.

"Đó là bởi vì, chính nàng cũng không biết hung thủ là một người khác!" Kỷ Vân Thư nói.

Cái gì?

"Đây là có ý gì?"

Huyện thái gia đã hoàn toàn không thể ngồi nổi trên ghế, đơn giản vòng qua án đài, nắm theo quan phục của mình, đi xuống cao đường.

Vừa đi vừa nói: "Đứng lên trước, người quỳ trên mặt đất, bản quan thấy khó chịu khi nói chuyện với người."

"Vậy ngài đồng ý khai đường?" Nàng ngược mắt hỏi hần.

Huyện thái gia trả lời bằng cử chỉ tay: "Người có chứng cứ không? Dựa theo trình tự, hung thủ đã được vẽ áp, nếu muốn lật lại bản án, không

có chứng cứ, bản quan không thể khai đường lần nữa, điều này, người cũng đã biết."

"Đương nhiên là có chứng cứ."

"Thật sự?"

Kỷ Vân Thư chống thân thể từ trên mặt đất, vỗ vỗ bụi trên áo choàng, nghiêm túc nói: "Còn thỉnh đại nhân lập tức hạ lệnh, mang lão quản gia Chu gia đến đây hỏi chuyện."

Lão quản gia?

Chu gia có lão quản gia sao? Vì sao lúc ấy hãn không chú ý?

Thấy Huyện thái gia còn đang chằm chước, Kỷ Vân Thư trừng mắt liếc nhìn hãn một cái: "Đại nhân, chẳng lẽ ngài còn muốn thảo dân ra ngoài nha môn đánh trống?"

"Không cần không cần, người cũng đừng thảo dân thảo dân....." Liên tục xua tay, hãn rất tin Kỷ Vân Thư, quay đầu phân phó nha dịch: "Đi, mang quản gia Chu phủ đến đây."

"Vâng."

Nha dịch vừa chuẩn bị rời đi, đã bị Kỷ Vân Thư kéo lại.

"Kỷ tiên sinh còn có gì phân phó?" Nha dịch chớp mắt hỏi.

Nàng tiến đến bên tai hãn, thì thầm vài câu, nha dịch minh bạch gật gật đầu, lúc này mới mang theo vài tên nha dịch khác đi về hướng Chu gia.

Huyện thái gia tâm cao đáng ngờ, bước từng bước nhỏ tới gần Kỷ Vân Thư, miệng nhấp nhấp, nhúu mày: "Hung thủ thực sự là người khác? Có quan hệ gì với lão quản gia kia? Chẳng lẽ..... hung thủ chính là hãn?"

"Đại nhân muốn biết như thế sao?"

"Đương nhiên rồi!" Trả lời với khuôn mặt đầy tò mò, tới gần Kỳ Vân Thư nói: "Người nói với bản quan, không phải người đã tìm ra hung thủ hay sao? Hai người kia cũng đã thừa nhận? Vì sao hiện tại muốn lật lại bản án, người hãy nhanh chóng nói với bản quan đi."

"Đại nhân từng nghe qua một câu nói hay không?"

"Câu nói gì?"

"Tò mò hại chết miêu!"

Huyện thái gia không thể tìm được lời nào để nói!

Giờ phút này, một đôi mắt lạnh xuyên thấu qua những khe nhỏ hẹp, gắt gao nhìn chăm chăm hai người, giống ngưng tụ nên một ngọn lửa, gần như thiếu chút nữa là ném tới hai người.

Không có việc gì thì tới như thế làm gì? Bọn họ đang nói gì với nhau?

Cánh Dung gần như dán lỗ tai ở trên ván cửa, nhưng cánh tay bị thương đã trở thành vật cản, khiến hắn không thể tiến lại gần hơn.

Tuy nhiên, đáy lòng thật là khó chịu.

Lưu Thanh Bình, lá gan của người thật lớn, dám dựa vào tiểu thư sinh của bốn Vương.

.....Edit & Dịch: Ton.....

Đại khái đợi thời gian một chén trà, nha dịch đã mang theo lão quản gia Chu phủ tới.

Đôi tay lão quản gia đặt ở phía sau lưng, dáng người vẫn gập lại như cũ, bởi vì hai chân không gắng sức, khi bị nha dịch túm kéo tiến vào, luôn có cảm giác sắp rơi xuống về phía trước.

Bị áp đến công đường, quỳ gối trên mặt đất.

Lão quản gia cũng không chống đối, cực kỳ thuận theo!

Điều duy nhất đáng chú ý, đó là bởi vì trên gương mặt có chứa vết sẹo nên khuôn mặt trở nên dữ tợn hơn. Như thường lệ, lão vẫn cúi đầu rất thấp và chôn mặt xuống mặt đất.

Cùng đi theo và tiến vào phía sau, còn có Chu lão gia và Chu phu nhân.

Không có lý do vào phủ dẫn người, sao lại không kinh động tới chủ nhân? Hơn nữa mang đi lại là lão quản gia đã làm lâu năm ở trong phủ, Tỉnh thúc.

Hiện tại, người đã được đưa tới, Huyện thái gia cũng nhanh chóng trở lại trên cao đường, ngồi xuống trên ghế của mình.

Bang —

Đập Kinh Đường Mộc xuống bàn một cái.

Dưới cao đường, lão quản gia quỳ, Kỳ Vân Thư đứng, Chu lão gia và Chu phu nhân đứng ở bên cạnh.

Huyện thái gia ngưng tụ sắc mặt: "Kỳ Vân Thư, bản quan nghe nói người đánh trống minh oan, người hãy nói xem, đến tột cùng là có chuyện gì?"

Kỳ Vân Thư chắp hai tay, hơi nhắc lên: "Đại nhân, tại hạ xử án có sự nhầm lẫn, cái chết của Chu tiểu thư, hung thủ thực sự là một người khác,

khẩn cầu đại nhân mở lại bản án này."

"VẬY người hãy nói xem, bản quan nghe, nếu thật sự đúng như lời người lời, hung thủ là một người khác, bản quan tự nhiên sẽ mở lại bản án."

Nghe thấy hung thủ là một người khác, cả người Chu lão gia và Chu phu nhân run lên.

Chu lão gia nói: "Đại nhân, đây tội cùng là chuyện như thế nào? Hung thủ chẳng lẽ không phải là Tố Vân sao?"

"Điều này..... chờ Vân Thư giải thích đi, bản quan..... bản quan cũng không biết chi tiết tình hình cụ thể."

Cả hai người đều hướng ánh mắt về phía Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư chậm rãi bước về phía trước, cúi đầu nhìn thoáng qua lão quan gia, nhẹ giọng hỏi: "Lão tiên sinh, người có biết vì sao mình lại bị đưa tới nơi này?"

Nửa ngày, không thấy trả lời.

Nàng cười cười, khóe miệng gợi lên một tia quý quyết, nói: "Lão tiên sinh thân mình không tốt, nhà giam âm u ẩm ướt, chuột chạy thành đàn, cũng không biết lão tiên sinh có chịu được không?"

Vẫn không đáp như cũ.

Người khác không rõ, vô duyên vô cớ nói lên những điều này làm gì?

Phía sau cao đường, Cảnh Dung cũng tò mò đến nỗi không chịu được, xô dịch trên ghế, nhích lại gần về phía trước.

Nhưng dù hấn làm gì đi chăng nữa, thân hình hơi thừa cân của Huyện thái gia đều cản trở tầm nhìn của hấn. Vì thế, đơn giản lặng lẽ di chuyển

qua một bên.

Tâm nhìn rộng lớn!

Có thể thưởng thức rất tốt!

Kỷ Vân Thư cũng không chú ý tới, Cảnh Dung đang ăn ở một bên.

Nàng bước chân đi vòng quanh sau lưng lão quản gia, khước miệng lại câu lên một lần nữa.

"Người có thể không nói lời nào, nhưng đồ vật lại có thể nói chuyện. Lão tiên sinh, sao người không thoải mái hào phóng thừa nhận, Chu tiểu thư..... là do người giết."

Xôn xao ~

Hôm nay phía trên công đường, thật sự là từng trận từng trận xôn xao!

Náo nhiệt này, nếu bỏ qua thì thật đáng tiếc.

Lão quản gia quỳ trên mặt đất, run rẩy nhượng thân mình lên trên, hai tay túm chặt góc áo mình.

Động tác nho nhỏ, dừng ở trong mắt Kỷ Vân Thư, tự nhiên thành chột dạ.

Người đầu tiên phá vỡ khiếp sợ lần này, chính là Chu phu nhân, vành mắt sưng lên, nói giọng yếu ớt: "Tiên sinh, người muốn nói gì vậy? Không có khả năng là A Tĩnh, hẳn sẽ không làm như vậy, hẳn đã nhìn nữ nhi của ta lớn lên, tuyệt đối sẽ không."

Rất kiên định!

Chu lão gia cũng phụ họa: "Hung thủ đã nhận tội, vì sao tiên sinh hiện tại lại nói hung thủ là A Tĩnh? Có phải đã nghĩ sai nơi nào rồi hay không?"

"Chu lão gia, Chu phu nhân. Thật không may, tại hạ đã mắc lỗi trong khi phá án, tất nhiên sẽ bị phạt, chỉ là hiện tại có việc cấp bách, tại hạ phải có trách nhiệm tìm ra hung phạm."

"Nhưng....." Chu lão gia ghen họng.

Kỷ Vân Thư lại đi tới trước mặt lão quản gia lần nữa, nhướn lông mày lên, tư thế hùng hổ dọa người.

"Ta hỏi người một lần nữa, Chu tiểu thư có phải do người giết hay không? Vì sao người lại giết nàng?"

Rõ ràng là giọng điệu chất vấn, nhưng lại mang theo một chút kinh ngạc.

Loạt câu hỏi khiến lão quản gia không tự chủ được ngẩng đầu lên, tuy rằng khuôn mặt dữ tợn, nhưng ánh mắt ôn hòa, khéo miệng nhẹ nhàng thoáng qua, nói với giọng trầm thấp.

"Tiên sinh thông minh như thế, hẳn là đã có đáp án, vậy vì sao, không tự mình đoán xem?"

"Ách!"

Kỷ Vân Thư hơi giận một chút, giọng điệu như vậy, rõ ràng không hề mang theo một chút sợ hãi, ngược lại mang theo hương vị thoải mái.

Trong khi đó, một câu này của lão quản gia, cũng khiến tất cả mọi người minh bạch một điều.

Chu tiểu thư, quả nhiên là lão giết!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 45: Chân Tướng Trời Lên Mặt Nước

Sau khi biết hung thủ là ai, những người có phản ứng quyết liệt nhất, lại không phải là Chu lão gia và Chu phu nhân.

Mà là vị đang thượng vị ở trên cao đường kia tức giận bất bình, Huyện thái gia.

Nắm lấy Kinh Đường Mộc trên án đài và chỉ vào lão quản gia trên mặt đất, đứng dậy, xúc động phẫn nộ nói: "Người người người, Chu tiểu thư cùng người không oán không thù, người vì sao muốn giết nàng? Nói, người nói đi!"

Trong giọng nói, giống như còn mang theo một chút phẫn khởi.

Ai ai ai! Hắn còn chưa nói có thù hay không, sao người lại kích động như vậy!

Lão quản gia không trả lời, hắn lại hỏi: "Nếu như người lại không thừa nhận, bản quan sẽ đánh người năm mươi đại bản trước, xem người còn giữ được miệng như thế hay không, nhanh thú nhận nhận hết tội của người, miễn cho phải chịu hình."

Kỷ Vân Thư thật sự không quen nhìn, duỗi tay ra về phía hắn và ấn xuống.

Ngồi xuống!

Nhận được tín hiệu của Kỳ Vân Thư, Huyện thái gia cảm thấy rất không xấu hổ, ngồi xuống với một cái nhìn gắt gỏng.

Sau đó, cũng đến phiên Chu lão gia và Chu phu nhân.

Sau khi cả hai đều chờ đợi một lúc lâu, dần dần mới phản ứng lại.

"Là người đã giết nữ nhi của ta? A Tĩnh, đúng không? Nhưng vì sao người phải làm như thế? Vì cái gì?" Chu phu nhân chất vấn.

Nhưng bất luận là ngôn ngữ hay là động tác, cũng đều không phải thực sự kích động.

Trong ánh mắt, gần chỉ mang theo thống hận và thất vọng mà thôi!

Không bình thường, phản ứng quá bất thường.

Đối với Chu lão gia, lại chỉ thở dài một tiếng, không có gì hơn!

Trong lòng Kỳ Vân Thư lại lần nữa bị bao phủ một đoàn sương mù, mơ mơ hồ hồ, kỳ kỳ quái quái.

Mà lão quản gia vẫn không hề để ý một chút nào tới chất vấn của Chu phu nhân, một lần nữa hướng ánh mắt về phía Kỳ Vân Thư.

Lão cười: "Tiên sinh, không phải người nói, ta có thể không nói lời nào, nhưng đồ vật có thể chứ? Nếu trong lòng người đã có đáp án, cần gì phải phải chất vấn đến ta."

"Người không phải là đang muốn thử nghiệm ta đi?"

"Ta chỉ là không rõ, tiên sinh làm thế nào mà biết, hung thủ là ta? Đó là vụ giết người rất hoàn hảo, người không có khả năng phát hiện ra."

Thật sự là đủ tự tin!

"Hoàn hảo?" Lúc này, nên cười chính là Kỳ Vân Thư.

Nàng nắn thẳng thân thể, duy nhất ánh mắt hơi rũ xuống, dừng ở trên vết sẹo dữ tợn trên khuôn mặt lão quản gia.

Một cụm từ chỉ ra: "Nếu như tại hạ không đoán sai, vết thương trên mặt người, hẳn là do Chu tiểu thư gây ra!"

Lão quản gia cũng không kinh ngạc: "Làm sao người biết?"

"Người bảo để ta đoán, ta đây đương nhiên là đoán được, bất quá nghe khẩu khí của lão tiên sinh, đại khái ta cũng đoán đúng rồi."

Lão quản gia trầm mặc, một đôi mắt có thần, vẫn rất hoang mang.

Đơn giản, Kỳ Vân Thư câu môi: "Người tất nhiên lại muốn hỏi ta, chỉ một điều này thôi, sao có thể kết luận ra người chính là hung thủ?"

Nói xong, nàng lấy ra một túi giấy vàng đã được gấp cẩn thận từ bên hông, mở ra từng tầng giấy, bên trong lộ ra một khối dầu sáp trắng hơi mỏng, dính sát ở trên mặt giấy, thập phần rõ ràng.

Đây không phải là độc, đúng không?

Trên mặt Cảnh Dung đang ẩn một bên co giật.

Trước công chúng, tiểu gia hỏa này lại chuẩn bị hạ độc hay sao?

Chỉ thấy Kỳ Vân Thư đem giấy vàng duỗi ra trước mặt lão quản gia, hỏi: "Nhận ra không?"

Vẻ mặt nghi hoặc! Rõ ràng không nhận ra!

Đưa giấy vàng lên, Kỳ Vân Thư rất có tư thế nói dài, khoe miệng mang theo kiên quyết, giải thích nói: "Vật trong tay ta, là một khối dầu sáp,

nó đã rơi xuống và dính lên tay ta khi chạm vào quần áo của lão tiên sinh."

Vừa khéo chính là, lão quản gia vẫn hồn nhiên không biết, giờ phút này vẫn còn đang mặc bộ quần áo tang vải thô kia.

Người cổ đại chính là như vậy, một bộ quần áo, một tháng chỉ đổi một lần!

Chờ khi lão quản gia phản ứng lại, liếc mắt nhìn ống tay áo của mình một cái, thì đã quá muộn.

Kỷ Vân Thư tiếp tục: "Thông thường dầu sáp chỉ có mùi của nhựa cây, nhưng khối dầu sáp này, lại có mùi vị hoa sen thượng đẳng. Đây là điều mà thậm chí ở trong hoàng cung, cũng chưa chắc sẽ có một cái giá nến như vậy, cố tình, trong Chu phủ có."

Nói xong, nàng nhìn thoáng qua nha dịch một bên, nha dịch gật đầu, từ sau lưng mình lấy ra một vật được bọc trong vải bố trắng, đưa tới trong tay Kỷ Vân Thư.

Nàng tháo miếng vải ra, vật kia hiện ra ở trong mắt mọi người.

Đó chính là giá cắm nến thủy tinh ở trong phòng Chu tiểu thư.

Mọi người đều nghi hoặc, không hiểu!

Huyện thái gia cũng không hiểu, tò mò chỉ vào vật kia: "Chuyện này có liên quan gì với Chu tiểu thư?"

"Đương nhiên là có."

Nàng giơ giá cắm nến, nghiêng người đối mặt với lão quản gia, chân mày nhíu chặt, yếu điệu nói.

"Người làm ta đoán, ta liền tiếp tục đoán, đêm đó, Chu tiểu thư như thường lui tới giống nhau, điểm này tràn nàng mỗi đêm đều cần thiết yếu điểm giá cắm nển, chuẩn bị ăn canh được liền đi nghỉ ngơi, nàng vừa mới bừng lên kia chén có độc được, liền nhìn đến người xuất hiện ở trong sân, nàng lúc ấy thực không cao hứng, thông thường lúc ấy, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào đi quấy rầy nàng, điểm này, nói vậy tố vân cùng kiều tâm đều là biết đến, mà một cái nguyên bản hoạn có trọng độ hành vi tính cường bách chứng người, một khi đánh vỡ nàng lập quy củ, nàng còn như thế nào làm một cái đoan đoan có lẽ đại tiểu thư?"

"Cho nên, nàng lúc ấy phạm vào bệnh, tất nhiên là bực hung thành giận, mắng người, cũng đánh người, mà người nhớ tới chính mình trên mặt kia nói nhiều năm trước bị Chu tiểu thư hoa thương, cuối cùng, không thể nhin được nữa, người đi vào nội phòng, cầm trên giường gối đầu, đem này che chết ở mà."

Mọi người lại ồ lên một trận.....

Lời nói chưa xong, Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Liền ở kia trong quá trình, người đụng phải trong phòng kia cái giá nển, trên quần áo bị huân ra một khối đạm màu đen đốm, mà giá cắm nển ngã xuống đất khi, mặt trên sấp du cũng tự nhiên mà vậy dừng ở người trên quần áo, người càng thêm không nghĩ tới chính là, liền ở Chu tiểu thư giãy giữa đồng thời, nguyên bản bị nàng đặt lên bàn kia chén thuốc cũng đánh nghiêng trên mặt đất, tiệm tới rồi nàng trong miệng, cũng tiệm tới rồi người trên quần áo kia khối sấp du thượng, cho nên, kia khối sấp du không chỉ có có bảo liên hương vị, còn có chén thuốc trung xuân về hương vị."

"Chu tiểu thư chết sau, người đem kia cái giá nển thả lại chỗ cũ, đem trong phòng thu thập một lần, liền ở lúc ấy, người vừa lúc nhìn đến tố vân trộm vào sân, cuống quít dưới, người liền Chu tiểu thư xác chết đều không kịp xử lý, liền vội vàng rời đi, nhưng là người ẩn ở nơi tối tăm, phát hiện tố vân nhìn đến thi thể khi thế nhưng không gọi cũng không nháo, còn đem

Chu tiểu thư thi thể, nâng tới rồi trên giường, người rất kỳ quái, nhưng là cũng thực an tâm, bởi vì có người thế người thiện sau."

"Cho nên, người liền tiếp tục quản gia tốt của người, mà Tố Vân, coi như là kẻ chết thay người!"

Kỷ Vân Thư nói xong, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm!

Vụ án này, không ngờ lại phức tạp như thế.

Một bộ quần áo, một giọt dầu sáp, lại là chìa khoá để đưa vụ án ra khỏi bức tranh.

Xem ra, hẳn là nên tắm rửa mỗi ngày, thay quần áo mỗi ngày!

Nhưng, ánh mắt lão quản gia vẫn bình đạm ôn hoà như cũ, mặc kệ giờ phút này, hẳn dường như đã bị lột da, bị phơi bày trước mặt mọi người.

Lão vẫn không có bất luận sợ hãi nào!

Kỷ Vân Thư chất vấn lão: "Hiện tại, người thừa nhận, hay là không thừa nhận?"

"Tiên sinh..... thật sự rất thông minh!"

Đúng vậy, lão nhận!

Đồng thời khi nói chuyện, lão rớt cuống nâng khuôn mặt lên không chút nào che dấu, vết sẹo đỏ sậm, trông giống như bị nhúng trong máu loãng, nhìn thẳng vào Kỷ Vân Thư!

Cố tình, ngay đúng lúc này.....

"Đại nhân, không tốt, phạm nhân..... phạm nhân đã chết." Ngục tốt cuống quít chạy vào.

Huyện thái gia nhíu mày: "Phạm nhân nào?"

"Chính là..... chính là Tố Vân của Chu gia, tự sát nên đã chết, dùng cái đĩa đựng đèn dầu cắt vào cổ tay để chết!"

Đèn dầu?

Đó là ngọn đèn dầu Kỳ Vân Thư để lại cho nàng, dùng để sưởi ấm!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 46: Nữ Nhi Của Ai?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Tố Vân tự sát!

Tất cả mọi người tại đây đều bị bất ngờ.

Ngục tốt lấy ra một khối khăn tay đẫm máu, đưa qua cho Kỷ Vân Thư.....

Trên khăn tay tơ tằm mềm mại, những dòng chữ nghiêng ngả được viết bằng máu, bao bọc bởi hai đóa hoa dâu màu đỏ và xanh, cực kỳ bắt mắt!

Kỷ Vân Thư hơi cứng lại, lúc này mới vươn đầu ngón tay ra nhận lấy chiếc khăn và nhìn!

Chữ viết vốn rất tinh tế, dùng máu viết ra, lại rất đơn giản và mạnh mẽ.

Phía trên viết ba hàng chữ rõ ràng rành mạch:

Nguyện dùng mạng để nhờ,

bảo đảm Lâm Đoan sống khỏe!

Gửi Kỷ tiên sinh.

Hai tay run lên dữ dội!

Đầu ngón tay nàng chạm vào trên sợi chỉ thêu hai đóa hoa dâu, giống như vô số con dao thật nhỏ, mơ hồ đâm vào trái tim nàng!

Nàng nên phá án nhanh hơn một chút! Nên nhanh hơn một chút, nhanh hơn một chút!

Đáy lòng tiếc hận, giống như một củ hành tây, bị lột ra từng tầng vỏ, khiến hốc mắt nàng đỏ lên.

Nàng nhìn về phía lão quản gia, vạ phần lên án mạnh mẽ, "Người có biết, người đã hại chết không phải một mạng người, mà là hai mạng?."

Lão quản gia rũ mặt rũ mày, cuối cùng lộ ra một chút hối hận và áy náy.

"Ta..... ta không muốn làm như thế." Lão lắc đầu.

"Nhưng chung quy người đã giết người, chung quy cũng đã hại người."

"Ta không muốn... ta thật sự không muốn....."

Ngay sau đó, lão đột ngột ngẩng đầu lên, sự bình tĩnh và thờ ơ lúc trước đã biến mất, kích động nhìn về phía Kỷ Vân Thư rồi rống lên một tiếng.

"Ta giết nữ nhi của mình, người cho rằng ta thực sự vui vẻ lắm sao? Nếu không phải nàng làm ra sự tình như vậy, ta sẽ không giết nàng."

"Đừng nói nữa."

Hai giọng nói một trước một sau vọng lại. Chu lão gia luôn trầm mặc kích động cất bước đi về phía trước, cặp mắt kinh hoàng và khiếp sợ trừng mắt nhìn lão quản gia, khuôn mặt đỏ ngầu, chỉ vào lão.

"Người đã từng đáp ứng với ta, việc này cho dù người chết, người cũng tuyệt đối sẽ không nói ra."

Chu tiểu thư, không phải là nữ nhi của Chu lão gia sao?

Từ khi nào, đã trở thành nữ nhi của lão quản gia?

Điều này khiến cho mọi người ở đây, bao gồm cả Kỳ Vân Thư đều chấn động không thôi.

Thật sự là một bí mật kinh thiên!

Cảnh Dung ẩn một bên yên lặng, cong môi, mắt sáng hơi dương lên.

Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ trên đầu gối hơi nâng lên của mình, mang theo mùi phấn hương thú.

Mau mau mau, bốn Vương đều gấp không chờ nổi muốn biết chân tướng cộc án kiện này.

Bởi vì Chu lão gia lên tiếng ngăn cản, lão quản gia quả nhiên nuốt vào những lời muốn nói, tuy nhiên, thân mình mơ hồ run rẩy, trong đôi mắt sâu thẳm tràn đầy nước mắt, trong miệng cũng phát ra từng tiếng khóc hối hận.

Huyện thái gia gãi gãi ót, vẻ mặt mờ mịt.

Đơn giản, lại đập khối Kim Đường Mộc xuống bàn lần nữa.

Bang một tiếng!

Kỳ Vân Thư kín đáo trừng mắt nhìn hẩn một cái, trong đầu người này chắc hẳn đã bị ngâm qua nước, lúc này đập cái gì mà đập!

Lập tức nghe Huyện thái gia hăng giọng hỏi "Nói rõ ràng, nói rõ ràng. Điều này có nghĩa là gì? Tất cả đều nói đầy đủ rõ ràng cho bản quan, phía

trên công đường, không được dấu diếm, bằng không, bản tử của bản quan sẽ hầu hạ các người."

Hầu muội người!

Lúc này, Chu phu nhân cúi thân mình xuống, thở dài, tiến lên, "Để ta nói đi."

Giọng nói quá trầm, trầm đến nỗi có chút yên tĩnh.

Chu lão gia tiến lên giữ chặt phu nhân mình lại, kinh sợ nói, "Phu nhân, đừng nói."

"Đều đã đến lúc này, còn có gì không thể nói rõ cho người khác biết." Trong ánh mắt, tựa hồ xem thường hết thảy.

Ánh mắt Chu phu nhân, chuyển từ trên người Huyện thái gia, tới trên người lão quản gia đang run rẩy khóc nức nở ở trên mặt đất, một lần nữa lại chuyển tới trên người Chu lão gia.

Ánh mắt tràn ngập hồi ức, "Hai mươi năm trước, sau khi ta gả cho lão gia, vẫn luôn không thể sinh hài tử cho Chu gia, cho dù ta điều dưỡng thân mình như thế nào đều không làm nên chuyện gì. Sau đó, ta đã trải qua nhiều phen chẩn trị, lúc này mới biết được, không phải ta không thể sinh hài tử, mà là thân thể lão gia..... không được. Khoảng thời gian đó, mỗi ngày lão gia đều mặt ủ mày chau, mỗi ngày đều uống đến nỗi say khướt. Vì thế, ta mới....."

Nói tới đây, Chu phu nhân bắt đầu nghẹn ngào, dùng ống tay áo xoa xoa nước mắt.

Ngẩng đầu lên, tiếp tục nói, "Lúc ấy ta cũng hồ đồ, mới nghĩ tới có thể cùng với A Tĩnh làm ra sự tình như vậy. Ta chỉ muốn có hài tử, giúp lão gia đạt được tâm nguyện. Sau này lão gia biết chuyện, cũng không trách cứ ta,

mà là giấu diếm chuyện này đi. Chúng ta vốn nghĩ rằng việc này sẽ trôi qua như vậy, sẽ không ai nhắc tới nữa."

Ánh mắt dừng ở trên người lão quản gia.

"Nhưng mấy năm trước, nữ nhi A Tĩnh vào phủ gặp hấn, bởi vì không cẩn thận làm bẩn quần áo của Ngưng nhi, đã bị Ngưng nhi nhốt lại. Kết quả, đang sống sờ sờ bị tra tấn đến chết, vết sẹo trên mặt A Tĩnh, cũng là thời điểm cứu nữ nhi, bị Ngưng nhi gây ra. Mặc dù A Tĩnh đau buồn vì cái chết của nữ nhi mình, nhưng nói đến cùng, Ngưng nhi cũng là nữ nhi hấn. Vì thế, chuyện kia hấn không đi báo quan, cũng không nói ra ngoài. Chỉ có ba người ta, lão gia và hấn biết."

Giờ này khắc này, Chu phu nhân đã khóc không thành tiếng!

Khuôn mặt Chu lão gia càng nhăn hơn, duỗi tay ôm phu nhân mình, cực kỳ khó chịu.

Kỷ Vân Thư lắng nghe, đại khái cũng minh bạch.

Chu lão gia không có năng lực! Chu phu nhân mượn tinh sinh con!

Hai nữ nhi thân sinh của lão quản gia, một nữ nhi giết một nữ nhi khác, mà lão, đã giết một nhi còn lại!

Thật sự là phức tạp!

Khó trách, thời điểm biết được lão quản gia là hung phạm, Chu phu nhân không hề kích động, Chu lão gia cũng không tức giận.

Vụ án lúc này, đã rõ ràng sáng tỏ.

Nhưng tâm tình của tất cả mọi người, càng thêm nặng nề.

Ngay cả Cảnh Dung vốn mang theo tâm tình nhìn xem náo nhiệt, khuôn mặt cũng chậm rãi trầm xuống, trong lòng hơi nghẹn lại.

Huyện thái gia liếm liếm môi khô cần, dựa theo nước chảy, hẳn cần phải hỏi lại một lần nữa, "Lão quản gia, bởi vì nữ nhi người bị Chu tiểu thư giết chết, cho nên đêm đó khi bị Chu tiểu thư đánh chửi, mới nổi lên sát tâm, giết nàng, có phải hay không?"

Sau một lúc lâu, lão quản gia co thân mình lại, chôn thật sâu khuôn mặt dữ tợn của mình, rốt cuộc không còn nhìn thấy cặp mắt dịu dàng của hắn, mà là hai tròng mắt tràn ngập hối hận!

Chỉ nghe thấy một từ, "Vâng."

Huyện thái gia vừa lòng gật gật đầu, nhìn thoáng qua sư gia, sư gia lập tức cầm tờ giấy vừa mới viết xong tội trạng, đi đến trước mặt lão quản gia, đặt ở trên mặt đất, trực tiếp ấn ngón tay cái của lão quản gia lên sáp đỏ một cái, sau đó lại ấn trên bản tội trạng.

Án mạng Chu tiểu thư, cuối cùng kết thúc.

Nhưng mỗi người, dường như không còn chút hưng phấn.

Đặc biệt là Kỳ Vân Thư.

Lão quản gia bị áp vào nhà giam, Chu lão gia và Chu phu nhân cùng nhau ôm đầu khóc rống, tâm như tro tàn, cũng rời đi!

Trên công đường nha môn, Kỳ Vân Thư vẫn còn đứng ở nơi đó, ngốc ngốc nhìn khối bảng hiệu ở trên cao đường.

Gương sáng treo cao!

Nàng không thể không thở dài một tiếng.

Trong tay nàng, vẫn đang cầm khối khăn tay có thêu hoa dâu.

Nàng thật sự hận chính mình, hận chính mình vì sao không điều tra ra vụ án nhanh hơn một chút. Nếu không bị Kỳ Linh Chi náo loạn một phen, nói không chừng, có thể đã cứu được Tố Vân trước khi nàng ấy nổi lên ý niệm tự sát!

Càng hận chính mình, vì sao phải để lại cho nàng ấy chiếc đèn dầu kia.

Huyện thái gia nhìn xem nàng đứng ngốc hồi lâu, duỗi tay vẫy vẫy, "Tan tan, đều tan."

Bọn nha dịch hai bên, tuân lệnh lui ra.

Cảnh Dung cũng không biết từ khi nào, đã rời khỏi công đường, không thấy bóng người.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 47: Bốn Vương Bị Thương

Huyện thái gia đi xuống cao đường, ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của nàng.

Gương sáng treo cao!

Bốn chữ này, có chỗ nào không thích hợp sao?

Hắn duỗi tay quơ quơ ở trước mắt Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư không có phản ứng, đôi mắt to vẫn nhìn chăm chăm trên khối bảng hiệu!

Huyện thái gia không nhịn được hỏi, "Vân thư, xảy ra chuyện gì?"

Nàng lắc lắc đầu.

"Hay là mấy chữ này có chỗ nào sai rồi?" Huyện thái gia sờ sờ cằm mình, bưng mặt cẩn thận nhìn xem lần nữa, nhẹ giọng nói thềm một câu, "Không có gì sai!"

Kỷ Vân Thư nghe được lời nói thềm của hắn, thu hồi ánh mắt, sắc mặt ghét bỏ liếc mắt nhìn hắn một cái, "Người đừng trở nên kỳ quặc."

"....."

"Vụ án Chu gia đã kết thúc, ta sẽ viết một phần hành án cho người."

"Được được được."

"Vậy mượn thư phòng đại nhân dùng một chút, viết xong, ta sẽ quay về."

Thật kỳ lạ, ngày thường, Kỷ Vân Thư không phải đều luôn viết ở nhà, sau đó mới đưa đến nha môn hay sao? Vì sao hôm nay muốn viết ở trong nha môn?.

Hắn nào biết đâu rằng, bởi vì sáng nay Kỷ Linh Chi đã nháo một trận, hiện tại nếu nàng trở về, không chừng sẽ phải chịu tội đến nỗi cơ hội ngồi ghế dựa cũng đều không có.

Sàn nhà lạnh băng kia, đang chờ đợi nàng.

Lời này, Kỷ Vân Thư cũng lười nói ra.

Rốt cuộc, quan thanh liêm khó tránh khỏi việc nhà!(清官難斷家務事!
thanh quan nan đoạn gia vụ sự)

Huyện thái gia đưa nàng tới hậu viện, vào trong thư phòng.

"Người đi ra ngoài đi, khi ta viết hành án không thích bị người quấy rầy." Kỷ Vân Thư nói với giọng điệu lạnh lùng.

Huyện thái gia cười cười và nói một cách ngay thơ, "Được được được, giấy và bút mực đều đặt ở trên bàn, người hãy viết cẩn thận, bản quan không quấy rầy người."

Nói xong, hắn lập tức di chuyển bước chân, cuống quýt rút lui ra ngoài.

Một gian thư phòng nho nhỏ, nhưng đồ vật thật ra đầy đủ hết, chung quanh đầy kệ sách, phía trên được nhồi nhét tràn đầy sách.

Trong 5 năm qua, đây vẫn là đầu tiên Kỷ Vân Thư tiến vào thư phòng của Huyện thái gia. Mùi sách dày đặc, bố trí cũng thập phần tinh xảo và tao

nhã.

Huyện thái gia an nhàn như khi, không ngờ cũng có trình độ thưởng thức cao như thế.

Không tệ, không tệ!

Xuất phát từ tò mò, nàng lướt qua trên mấy kệ sách một chút, nâng mắt nhìn từng cuốn một.

Đặt ở trên kệ sách, có một quyển sách về hồ sơ vụ án với tiêu đề «Lâm Kinh Án», hấp dẫn chú ý của nàng.

Đơn giản, duỗi tay rút nó ra khỏi kệ sách.

Sau khi lật qua xem một vài trang, ánh vào mi mắt, là một hàng chữ viết "Tóm tắt án kiện của Ngự Quốc Công".

Ngự Quốc Công?

Có vài phần quen thuộc, trong đầu quét qua một lần, nhưng không có gì cụ thể.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ngoài cửa, ngay thời điểm Huyện thái gia vừa mới lui ra ngoài, lưng hấn đụng phải một bộ ngực đĩnh bạt, vừa định chửi ầm lên.

Tên nào không có mắt!

Vừa quay đầu lại, chính là đối diện với ánh mắt sắc bén của Cảnh Dung.

Ngay lập tức co ro như một con mèo nhỏ, lấp bắp trong miệng, "Dung....."

Lời nói còn chưa dứt, Cảnh Dung đã nhẹ giọng ngăn lại, "Câm miệng."

Trong cơn hoảng loạn, Huyện thái gia che miệng mình lại, cũng không dám thở mạnh.

Lưu Thanh Bình, vừa rời người dựa vào thư sinh của bốn Vương có thoải mái hay không?

Cảnh Dung xua xua tay, nhú chặt chân mày, "Nơi này không cần người, tránh xa một chút, không có việc gì, đừng tới đây quấy rầy."

Không dám lên tiếng, Huyện thái gia che miệng lại, liên tục gật đầu, lui lại mấy bước phía sau, rồi mới xoay người vội vàng rời đi.

Cảnh Dung khẽ lắc đầu.

Quên đi, bốn Vương cũng không phải là người nhỏ mọn.

Vì thế nâng bước chân, đi vào thư phòng.

Khoảnh khắc hần bước vào, lập tức nhìn thấy Kỳ Vân Thư đưa lưng về phía mình, đang đọc một cuốn sách nào đó.

"Vừa mới phá án xong, không phải nên nghỉ ngơi hay sao? Tiên sinh thật sự rất chăm chỉ!"

Giọng nói chậm rãi vang lên, thực sự khiến Kỳ Vân Thư hoảng sợ, lập tức đóng lại hồ sơ vụ án trên tay.

Xoay người lại, đã nhìn thấy bộ dáng ngả ngớn của Cảnh Dung, cùng với cánh tay bị thương của hần.

Thật sự là niềm vui không thể giải thích!

Kỷ Vân Thư lên tiếng, "Vương gia vì sao lại ở đây?"

"Không thể sao?"

"Đương nhiên có thể, chỉ là hiện tại lúc này, Vương gia không phải nên dưỡng thương hay sao? Hoặc là, truy tra hung thủ độc chết thuộc hạ của người hay sao?"

Vừa nói, Kỷ Vân Thư vừa đặt lại hồ sơ vụ án, đi đến trước án thư và ngồi xuống, lấy một tờ giấy Tuyên Thành đặt ở trên bàn, một tay cầm nghiên mực, một tay giữ ống tay trường bào to rộng để tránh dính màu, bắt đầu nghiên mực.

Nếu như không nói về chuyện hung thủ còn tốt, hiện tại nhắc tới nó, Cảnh Dung có chút không vui.

Tiến lên vào bước, đứng đối diện Kỷ Vân Thư.

Bất mãn nói, "Người có biết nghĩa trang là nơi nào hay không?"

Kỷ Vân Thư ha hả cười, "Vương gia, sao ngài lại hỏi vấn đề này?"

"Người có biết, bốn Vương bị người ném ở nghĩa trang, ngủ một đêm ở đó!." Giọng nói tràn đầy oán hận.

Ngay cả khi hẳn phải ăn những món ăn thôn quê trên núi, ngủ trên gỗ đỏ ẩm ướt, nhưng ngủ một đêm ở nghĩa trang, đó vẫn là trước nay chưa từng có.

Thử hỏi, Vương gia triều nào, từng ngủ ở nghĩa trang?

Kỷ Vân Thư ngược mắt nhìn hẳn, chỉ vì việc này mà hẳn phải tới tìm nàng lý luận?!

Nàng hơi nhún vai, giọng điệu vẫn bình tĩnh như cũ, "Nếu Vương gia bởi vì việc này mà đến vấn tội tiểu nhân, vậy không bằng như vậy, tiểu nhân cũng đến nghĩa trang ngủ một đêm, như thế nào?"

"Người muốn kết thúc vấn đề này như vậy?"

"Nếu không, Vương gia còn muốn như thế nào?"

Nàng vừa nói xong, Cảnh Dung đột nhiên nắm lấy bàn tay đang nghiền mực của nàng, giữ chặt ở trước ngực.

Nếu không phải cách nhau một cái bàn, lúc này, Kỷ Vân Thư đã nhào vào trong vòng tay của hắn!

Chẳng lẽ hoàng đế sinh nhãi con, thật sự đều bá đạo như thế?

Cổ tay bị một lực lượng mạnh mẽ nắm lấy, khiến Kỷ Vân Thư cảm thấy đau đớn.

"Thình Vương gia buông tay!"

Nào biết đâu rằng, khuôn mặt Cảnh Dung trở nên nghiêm túc, ánh mắt nhìn nàng chăm chăm, "Bốn Vương không phải muốn người tới ngủ ở nghĩa trang, mà bốn Vương chỉ không hài lòng với cách xử sự của người."

"Cái gì?"

"Người thay bốn Vương phá án, cuối cùng vụ án như thế nào, người nên giáp mặt giải thích rõ ràng với bốn Vương, sao có thể tùy tiện tìm người nhắn đợc? Chính mình thì bỏ trốn mất dạng. Đây chính là cách người đối phó với vụ án của bốn Vương?"

Rõ ràng không vui!

Trong một khoảnh khắc, Kỷ Vân Thư thực sự không thể nói nên lời!

Ngay sau đó, Cảnh Dung lại nói, "Người cố gắng bỏ chạy nhanh như thể.... thật sự không muốn gặp lại bốn Vương?"

Lời hăn nói khiến cho cả người Kỳ Vân Thư run lên.

"Vương gia, người buông ta ra trước."

Cổ tay thật sự đau đớn muốn mệnh!

Cố tình, hăn chẳng những không buông, ngược lại xiết chặt hơn nữa, kéo thêm một cái, một nửa thân mình Kỳ Vân Thư đều nằm ở trên bàn.

Hình ảnh kia, thật sự có chút khó coi!

"Bốn Vương vì người nên đã bị thương, người nhìn thấy không!."

Cánh tay hăn vừa động, hơi nhắc cánh tay bị thương lên.

Không khí quanh đây, đến tột cùng là đến từ đâu? Hiện tại Kỳ Vân Thư giống như đã lọt vào trong sương mù, cũng có cảm giác hoảng sợ.

Đặc biệt là khi đối diện với cặp mắt đang phẫn nộ, lại mang theo cực nóng, tựa hồ như có một ngọn lửa đang đốt cháy trái tim, lửa cháy càng ngày càng dữ dội!

Sau một lúc, đôi môi của Kỳ Vân Thư ửng đỏ, yếu ớt mở ra: "Vệ Vương gia, muốn tiểu nhân làm gì? Muốn tiểu nhân đến nghĩa trang ngủ một đêm, hay là muốn tiểu nhân báo cáo vụ án này một lần nữa, hoặc là, muốn bẻ gãy cánh tay của tiểu nhân, cùng đau với Vương gia?"

"Bốn Vương đều không quan tâm. Tiểu thư sinh, hiện tại bốn Vương chỉ có một bàn tay, rất bất tiện. Từ hôm nay trở đi, người hãy bồi ở bên người bốn Vương, vừa báo cáo tất cả về vụ án của bốn Vương, vừa chiếu cố cuộc sống áo cơm hằng ngày của bốn Vương, cho đến khi vết thương của bốn Vương lành hẳn!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 48: Lâm Kinh Ân

Điên rồi! Điên rồi! Điên rồi!

Nào có "nam nhân" chiếu cố nam nhân?

Kỷ Vân Thư mở to mắt sáng, vắn vẹo cổ tay của mình, biểu tình cấp bách.

"Vương gia, tiểu nhân vụng về, ngay cả cuộc sống áo cơm hằng ngày của mình đều khó chiếu cố, Vương gia cần gì phải khiến ta khó xử?"

"Người cảm thấy bốn Vương đang gây khó dễ với người?" Nhưống mày ngả ngớn!

"Vâng."

Hơi dừng lại một chút, sau đó hần lập tức nhanh nhẹn dứt khoát, nói: "Ta cũng đoán vậy."

Vào lúc đó, buông lỏng nàng ra.

Cổ tay đã được tự do, Kỷ Vân Thư lập tức lui về phía sau hai bước, giấu cả hai tay vào trong ống tay áo, kín mít.

Bất ngờ, Cảnh Dung vòng qua bàn trước mặt, tiến thẳng về phía nàng, bước chân dần dần tới gần, khiến Kỷ Vân Thư căng thẳng dây thần kinh, trực tiếp nâng ống tay áo lên, giấu hai tay về phía sau lưng.

Hành động nho nhỏ! Dừng ở trong mắt Cảnh Dung, thật sự rất đáng yêu!

Bước chân dừng lại cách nàng gần ba cái nắm tay, Cảnh Dung câu môi nói: "Bốn Vương tử nhỏ thích nhất, là khiến người khó xử, cảm thấy hứng thú nhất, đó là uy hiếp người. Kỳ tiên sinh, nếu lựa chọn một trong hai, người lựa chọn cái nào?"

Nàng có thể lựa chọn sao?

Người bị thương, đổ lỗi cho ta?

Người không có năng lực tự lo cuộc sống cơm áo hằng ngày, cũng đổ lỗi cho ta?

Sắc mặt Kỳ Vân Thư xen kẽ giữa xanh và trắng, từ từ lui thân mình về phía sau. Hai con người giống vũng mực đầy sao, thật sự bất mãn nhìn chăm chăm hẳn.

"Dung Vương, không nên khi dễ người như thế."

"Nga, bốn Vương quên mất một điều, bốn Vương vui nhất, chính là khi dễ người." Xoa mà ý mãnh liệt.

"....."

Lúc này, trên trán nàng có bao nhiêu vạch đen xuất hiện, Kỳ Vân Thư cũng lười đếm chúng.

Khóe miệng run run, không có lời nào để nói!

Cảnh Dung đối phản ứng của nàng, cực kỳ vừa lòng, ánh mắt tràn ngập nghiền ngẫm, nheo mắt lại, hai chân bất động, thân mình như cố ý lại như vô tình "áp" về phía Kỳ Vân Thư.

"Coi như bốn vương gây khó dễ cho người cũng được, uy hiếp người cũng tốt, hoặc là khi dễ người cũng thế. Cánh tay của bốn Vương sẽ toàn quyền giao cho người, sau này nếu như không thể hồi phục, vậy thì người vĩnh viễn đừng nghĩ trốn, chỉ có thể làm cánh tay của bốn Vương suốt đời!"

Ách!

Kỷ Vân Thư phải thừa nhận, giọng điệu kia rõ ràng khiến người muốn đánh hẳn, nhưng khi dừng ở bên tai nàng, lại mang theo một loại cảm giác tê dại, kéo dài một đường từ màng tai đến ngực nàng.

Tiếng tim đập kịch liệt, khiến nàng không thể không bắt đầu cảm thấy kinh sợ!

Chuyện gì đang xảy ra với mình vậy?

Bỗng chốc, nàng chuyển ánh mắt khi bốn mắt va chạm đan chéo, hơi rũ xuống.

Bộ dáng thẹn thùng, hoàn toàn dừng ở ánh mắt Cảnh Dung.

Hắn cực kỳ vui vẻ, cực kỳ đặc ý!

Môi mỏng câu lên, đốt ngón tay thon dài chậm rãi vươn từ trong ống tay áo, hướng về phía mũi quan trên đỉnh đầu Kỷ Vân Thư, giống như muốn kéo chốt ra để búi tóc rơi xuống.

Trong khi đó, Kỷ Vân Thư vẫn đang cúi đầu, vì thế vẫn hồn nhiên không biết!

Đốt ngón tay dần dần tới gần, ánh mắt Cảnh Dung vội vàng thoáng nhìn qua, thật trùng hợp, bỗng nhiên dừng lại ở sau lưng Kỷ Vân Thư, trên quyển sách được bày ở trên bàn.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Đó chính là 《Lâm Kinh Án》 !

Bàn tay dừng lại, ánh mắt ngả ngớn từ màu hồng phấn ban đầu, lập tức chuyển thành một tia sáng kỳ lạ, sắc mặt ngấn ra.

Lập tức vòng quanh Kỳ Vân Thư, đi qua, cầm lên cuốn 《Lâm Kinh Án》 , để ở trong tay, hỏi nàng: "Người đã đọc nó?"

Kỳ Vân Thư xoay người nhìn về phía hắn, nói: "Đã lật qua vài tờ."

"Vậy người biết 《Lâm Kinh Án》 là gì?"

"Vụ án Ngự Quốc Công phủ."

"Biết nội dung sao?"

"Vừa mới lật xem, không biết."

Một hỏi một đáp, biết nghe lời phải!

Sắc mặt Cảnh Dung trở nên trang nghiêm, nhẹ giọng "Ân" một tiếng, đưa quyển 《Lâm Kinh Án》 trong tay về phía Kỳ Vân Thư.

"Như vậy, bốn Vương cho người thời gian ba ngày, hãy cẩn thận đọc kỹ từng câu từng chữ trong 《Lâm Kinh Án》 . Hai ngày sau, bốn Vương sẽ chờ người ở Quảng Cự viện phía thành tây."

Đây là lần đầu tiên Kỳ Vân Thư nhìn thấy khuôn mặt Cảnh Dung ngưng trọng, ánh mắt mang theo thần bí và nôn nóng như thế, khiến người cũng cảm thấy lo lắng!

Nàng duỗi tay nhận lấy cuốn 《Lâm Kinh Án》 .

Trong miệng nhẹ giọng hỏi một câu: "Vì sao?"

Cảnh Dung vẫn duy trì sự trang nghiêm của mình: "Sau khi người đã quen với nội dung của nó, bốn Vương sẽ tự nói cho người."

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư rất thông minh, tựa hồ như đã có sẵn từ khi sinh ra, trong tim đây lên nghĩ ngờ, nói tiếp, "Liệu có liên quan gì với.... vụ án 72 xác chết mà Vương gia từng nhắc tới?"

Thần sắc hơi nhăn lại!

Hắn phải thừa nhận, Kỳ Vân Thư quá thông minh!

Đồng thời cũng chứng minh rằng, mình đã tìm đúng người!

Nhưng.....

"Việc này rất trọng đại, hiện nay bốn Vương cũng không thể nào nói rõ với người, nhưng bốn Vương có thể báo cho người biết, bốn Vương rời kinh nửa năm nay, đúng là vì việc này."

Kể từ khi được thụ phong là hoàng tử Đại Lâm, chỉ được ban phong hào, không được phong đất. Tất cả phủ đệ, thường chỉ giới hạn ở trong kinh thành. Lý do thứ nhất, chính là để thuận tiện cho lão tử của bọn họ tiến hành theo dõi và quản lý bọn họ, thứ hai cũng là ngăn chặn việc bọn họ có ý niệm nuôi quân nổi dậy.

Mà hoàng tử rời khỏi kinh càng là một vấn đề đại sự, thứ nhất là sợ bọn họ sau khi rời kinh sẽ chiêu binh mãi mã, thứ hai là sợ bọn họ đi nhờ cậy những nước khác, khởi binh mưu phản!

Từ xưa, hoàng đế luôn nhiều nghi kỵ, đây là bệnh chung của tất cả quân chủ qua các triều đại.

Vì thế, đương kim hoàng đế Đại Lâm Kỳ, đã từng ban hành một sắc lệnh, bất luận hoàng tử nào rời khỏi kinh thành, cần phái người hồi kinh

thông báo hành tung ba ngày một lần, một khi đến trễ, ngay lập tức xem như có ý mưu phản!

Mà năm thi thể bị thiêu, đúng là những người mà Cảnh Dung đã hạ lệnh phái về kinh thông báo. Tuy nhiên, đã bị người hại chết!

Cảnh Dung rời kinh, vừa rời đi chính là nửa năm, càng khiến người cảm thấy ngạc nhiên.

Có thể thấy được 《Lâm Kinh Án》 rất trọng đại!

Kỷ Vân Thư gật gật đầu, không tiếp tục hỏi thêm, "Vâng, tiểu nhân nhất định sẽ phân tích rõ ràng từng câu từng chữ."

Vâng lời như vậy, Cảnh Dung thực sự rất hưởng thụ.

Thu hồi sự nghiêm túc ở trên khuôn mặt lại, nhẹ nhàng cười, "Vâng bốn Vương sẽ không quấy rầy người nữa, hãy cẩn thận. Giờ Thìn hai ngày sau, đừng đến trễ."

Nói xong, phất quần áo rộng lớn, rời đi!

Thư phòng, cũng lập tức trở nên an tĩnh lại.

Kỷ Vân Thư ôm cuốn 《Lâm Kinh Án》 nặng trĩu, hoa văn trên văn bản giống như gợn sóng trên mặt nước, lúc thẳng lúc trầm, dường như phản ánh sự dao động trong tim nàng, cũng có chút khẩn trương!

Nhẹ nhàng buông sách xuống, nàng vẫn nên nhanh chóng viết xong hành án vụ Chu gia, sau đó ôm sách về nhà và gặm!

Ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, hành án đã được hoàn thành, đặt nó ở trên bàn, chữ viết phía trên thập phần tinh tế chỉnh tề.

Đó chính là từ khi nàng xuyên qua, đã mất thời gian hơn nửa năm để luyện viết chữ cổ.

Tổn rất nhiều nỗ lực trong đó!

Nàng cũng không đợi Huyện thái gia tiến vào ký nhận, ôm quyển sách, rời khỏi nha môn.

Dọc theo đường đi, tâm tư nàng có chút hơi mất tập trung.

Nói đến cùng, vẫn bởi vì Tố Vân.

Một nữ tử đang êm đang đẹp, vì tình lang của mình, liền chết không sợ!

Tình yêu đó, nàng có chút không thể nào hiểu được.

Ít nhất hiện tại, nàng vẫn chưa gặp được một người nào, có thể khiến nàng nguyện ý vứt bỏ sinh mệnh của mình để cứu người ấy.

Nàng không ngừng suy nghĩ liên miên trong đầu, cho đến khi trở lại Ký gia, hết thảy đều bị gián đoạn.

Đẩy cửa trong viện ra, lập tức nghe được tiếng vang "lách cách" bên trong!

Bốn năm tên gia đình cầm gậy, đập phá những bồn hoa bên trong viện nàng, mặt đất đầy đồ sứ vỡ, đầy bùn đất, đầy những nhánh cây và hoa đã bị đập hỏng.

"Đừng đập, Tam thiếu gia, cầu xin người đừng đập nữa, những thứ này đều do tiểu thư cực khổ nuôi lớn, cầu Tam thiếu gia, đừng đập nữa!"

Giọng kêu khóc khẩn cầu của Loan Nhi truyền tới bên tai Ký Vân Thư.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 49: Hổn Độn Đầy Đất

Nhìn thấy một màn này, Kỳ Vân Thư cũng không kinh ngạc. Đôi tay Kỳ Linh Chi đã bị thương, khẳng định sẽ đi cáo trạng!

Mà Kỳ Nguyên Chức vẫn luôn làm bạn cùng với nàng ta, tự nhiên sẽ muốn xả giận giúp nàng ta.

Chỉ đau lòng cho tất cả những cây hoa trong sân của nàng, trở thành nạn nhân vô tội.

Kỳ Vân Thư thản nhiên đi tới, nheo mắt liếc nhìn một cái, mặt không có biểu tình gì.

Loan Nhi đang quỳ trên mặt đất, mặt đầy nước mắt, nhìn thấy tiểu thư nhà mình trở về, lập tức khóc càng thương tâm hơn, khóc lớn hô một tiếng: "Tiểu thư."

Kỳ Vân Thư đi đến bên người nàng, vừa đỡ nàng lên từ trên mặt đất, vừa nói: "Ai bảo người động một chút là quỳ xuống như thế, thật không có tiền đồ."

Loan Nhi nghẹn thở một cái, dùng ống tay áo lau sạch nước mắt như điên.

Còn không phải nàng quá đau lòng cho những cây hoa đó sao!

Hai tay Kỳ Nguyên Chức đặt phía sau lưng, ưỡn ngực, vênh váo tự đắc ngẩng đầu nhìn Kỳ Vân Thư. Nhìn thấy nàng một thân nam trang, trời

đã bắt đầu tối mới quay về phủ, khiến đáy lòng hẳn cảm thấy không được thoải mái.

"Hừ" một tiếng!

Rống to về phía mấy tên gia đình: "Còn không nhanh chóng đập hết cho ta, một chút không được chừa lại, đập hết tất cả."

Gia đình tuân lệnh, cầm gậy càng thêm ra sức đập tan, trong sân giống như đang nổ pháo "lách cách".

Quả nhiên, ba ngày một việc nhỏ, một tháng một đại sự!

Đúng giờ giống như kỳ kinh của nàng.

Kỷ Vân Thư trầm mắt, nhìn Kỷ Nguyên Chức, chỉ nói: "Đập đi, đập hết thảy đi, nếu như cảm thấy chưa hết giận, trong phòng còn có một số, không bằng mang chúng ra ngoài, cũng đập nốt đi?"

"Người còn dám tranh luận?" Sự tức giận của Kỷ Nguyên Chức bùng lên dữ dội!

"Tam ca, không phải người thích đập đồ vật hay sao? Một khi đã như vậy, cũng đập nốt đồ trong phòng đi, không phải càng tốt hơn sao?"

"Người cho rằng ta không dám sao?" Kỷ Nguyên Chức nghiêng người về phía trước, thập phần tức giận: "Người đẩy ngã Linh Chi, khiến đôi tay nàng bị thương, đừng nói là đập đồ trong viện của người, thậm chí đốt hết cả sân này của người cũng không hề quá phận, người một đứa con hoang, căn bản không xứng là người Kỷ gia ta."

Con hoang!

Lại là một câu con hoang!

Khuôn mặt vô cảm của Kỳ Vân Thư vẫn, đột nhiên trở nên sắc bén, ánh mắt như dầu đen nóng bỏng, hắt ở trên cặp mắt kiêu ngạo và ương ngạnh của Kỳ Nguyên Chức.

Kỳ Nguyên Chức giật mình một cái, cảm thấy hai chân mềm nhũn, mặt mày hơi hoảng.

Kỳ Vân Thư bước về phía hẳn, môi mỏng lạnh như băng, gầm gừ: "Những năm gần đây, thứ nhất ta không sử dụng đại môn Kỳ gia. Thứ hai, chưa từng xưng mình là người Kỳ gia khi đi ra ngoài. Thứ ba, không cần một đỉnh bạc Kỳ gia. Hôm nay, người luôn mồm, một ngậm gọi ta một đứa con hoang. Kỳ Vân Thư ta, 1) không nợ người, 2) không xúc phạm người. Nhưng ta cũng không nợ gì Kỳ gia, người dựa vào đâu mà ba lần bốn lượt vũ nhục ta?"

"Người....."

Kỳ Nguyên Chức giơ tay, mở ra năm ngón tay, đang muốn vung chưởng xuống.

"Có bản lĩnh người cứ đánh!" Kỳ Vân Thư hét lên.

Cùng với những lời nói không chút nào sợ hãi, nàng ngẩng mặt lên, một đôi mắt lạnh lùng trong sáng, giống như bắn ra những mảnh băng bén nhọn!

"Người hẳn đã biết, đao trong tay ta là dùng để cắt xác chết, hôm nay nếu như người dám lưu lại một vết sẹo ở trên mặt ta, ta cũng không ngại cho người cũng nếm thử tư vị kia!"

"Ách!"

Kỳ Nguyên Chức là một hán tử táo bạo, trời sinh tính tình thập phần bỉ ổi, sự tình ác độc nào mà chưa từng làm qua. Nhưng giờ này khắc này, khi

đối diện với ánh mắt biết nói của Kỳ Vân Thư, hẳn thật sự cảm thấy có chút sợ hãi.

Tay giơ qua đỉnh đầu, cứng đờ ở trong không khí, không dừng ở trên mặt Kỳ Vân Thư.

Đây cũng là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy một mặt khốc liệt của Kỳ Vân Thư như thế.

Khốc liệt? Nàng đâu chỉ là khốc liệt?

Nếu như bàn tay hẳn thật sự dám đánh xuống, hôm nay nàng sẽ mổ tử thi hẳn, kiểm nghiệm xem túi da phía dưới trái tim hẳn, đến tột cùng là màu hồng hay là màu đen!

"Tam tiểu thư, lão phu nhân và lão gia triệu tập ngài tới tiền sảnh."

Đúng lúc này, một giọng nói truyền vào từ bên ngoài viện.

Nha đầu chạy vào, đầu tiên liếc mắt nhìn qua cảnh tượng trong viện một cái, giật mình, lúc này mới nói với Kỳ Vân Thư: "Tam tiểu thư, nhanh chạy đi thôi, lão phu nhân và lão gia đều đang chờ."

Kỷ Nguyên Chức còn đang bối rối, rốt cuộc tìm được bậc thang để thả bàn tay không có tiền đồ của mình xuống, còn không quên "phi" trên mặt đất một ngụm.

"Ta bên này xem như giáo huấn giúp Linh Chi đủ rồi, phía bên cha, người hãy chuẩn bị chờ bị giáo huấn đi."

Vung tay lên, mang theo những gia đình mồ hôi đầy đầu rời đi.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong viện đầy những mảnh bồn sứ vỡ nát, bùn đất, trộn lẫn với tuyết tan chảy, thật sự là hỗn độn đầy đất, rất lộn xộn.

Tóm lại, những thứ có thể đập, hết thảy đều đã đập, những thứ có thể làm hư, hết thảy cũng đều đã hỏng rồi.

Ngay cả cây gỗ đàn hương màu đỏ mà nàng chăm sóc đã nhiều năm nay, cũng bị nhổ tận gốc, nằm ở giữa sân, cành tàn lá bại!

Kỷ Vân Thư lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mắt, mi bừng lên, bất động thanh sắc, hai tay ôm sách nắm chặt, chặt đến nỗi đầu ngón tay dần dần chuyển sang màu trắng.

Loan Nhi một bên, lúc này vẫn còn đang nhỏ giọng khóc thút thít, xoa xoa mắt, bước tới.

"Tiểu thư, đều là nô tỳ không tốt, nên thù sân tốt hơn, không cho Tam thiếu gia tiến vào, nếu ngài muốn tìm người để trách, xin hãy trách nô tỳ đi."

"Không liên quan gì tới người!"

Tiểu nha đầu tiến đến thông báo e sợ việc sẽ bị chậm trễ, dịch bước tiến lên: "Tam tiểu thư, ngài vẫn nên nhanh chóng đi tới tiền sảnh đi."

Nàng bình tĩnh gật đầu, nhét 《Lâm Kinh Án》 trong tay vào tay Loan Nhi: "Cất vào trong phòng đi."

"Vâng." Khóc nức nở đáp lại.

Sau khi sách đã được cất cẩn thận, Kỷ Vân Thư cũng lười thay đổi sang một thân nữ trang, không cho Loan Nhi đi theo, một mình tự đi tới tiền sảnh.

Quả nhiên, trong đại sảnh, Kỳ lão phu nhân và Kỳ Thư Hàn đều đang chờ ở đó. Kỳ Linh Chi cuộn thân mình nho nhỏ trong vòng tay Kỳ lão phu nhân, co đầu lại, mắt đầy nước mắt, hai tay bị thương do mảnh sứ vỡ đã được quấn băng vải, treo ở trước ngực.

Bên cạnh, còn có Kỳ Mộ Thanh với vẻ mặt chờ xem kịch vui, cùng với Kỳ Uyển Hân lộ vẻ mặt lo lắng.

Nếu không phải Đại ca và Nhị ca nàng đều đang làm việc ở kinh thành, cùng với Kỳ Nguyên Chức vừa rồi đã giáo huấn xong, vừa lòng quay trở về. Hiện nay, toàn bộ người Kỳ gia hẳn là đều đã đến đông đủ!

Nhìn Kỳ Vân Thư một thân nam trang, mí mắt nhăn nheo của Kỳ lão phu nhân nhấc lên, con người nổi trận lôi đình.

Kỳ Thư Hàn càng tức giận đến nỗi trước ngực đang bốc lên hết đợt này đến đợt khác, lỗ mũi thở ra nặng nề, siết chặt nắm tay, dùng sức đập một cái trên bàn bên cạnh.

Chén trà rung động!

"Hôm nay, sao người có thể đẩy Linh Chi như thế?" Kỳ Thư Hàn chất vấn.

Đẩy? Từ đâu mà nói được như thế!

Rõ ràng là tự nàng ta vô huyệt nên té ngã, có quan hệ gì với nàng đâu?

Kỳ Vân Thư bất ngờ liếc mắt nhìn về phía Kỳ Linh Chi một cái, tuổi còn nhỏ, nhưng đã học được cách cáo trạng không nói, còn thích nói ngoa, gieo rắc rắc rối!

Bị Kỳ Vân Thư nhìn chăm chăm, Kỳ Linh Chi bĩu môi, rúc trong người Kỳ lão phu nhân.

"Tổ mẫu, ngài nhìn xem Tam tỷ tỷ."

Ác nhân cáo trạng trước!

Kỷ lão phu nhân trừng mắt nhìn Kỷ Vân Thư, uốn lưỡi: "Như thế nào, người còn không phục? Linh Chi bất quá chỉ mới tám tuổi, người đã ngoan độc đến nỗi muốn mạng của nàng, quả thực giống y như di nương đã chết kia của người, đều là mầm ngoan độc!"

Nàng không nói!

Cho dù dùng thiên ngôn vạn ngữ để giải thích, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì.

Mọi người nhìn thấy, đều là đôi tay đẫm máu của Kỷ Linh Chi!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 50: Gia Pháp?

Trong đại sảnh giống như tràn ngập khói thuốc súng, mọi vũ khí dường như đang chĩa thẳng về phía Kỳ Vân Thư.

Kỳ Uyển Hân một bên trên mặt tràn đầy lo lắng, sờ dùng khăn tay che miệng miệng lại và ho nhẹ vài tiếng, mở miệng nói: "Tổ mẫu, cha, các người không nên hiểu lầm Vân Thư. Lúc ấy, ta cũng ở trong sân, tiểu nha đầu Linh Chi đã tự mình té ngã."

Lời này vừa ra, Kỳ Mộ Thanh lập tức không hài lòng.

Đôi mắt phượng nhãn ngắm về phía nàng.

"Uyển Hân, chúng ta đều biết người quan hệ với Vân Thư rất tốt, nhưng cũng không cần phải che chở nàng như vậy, hôm nay nàng khiến Linh Chi bị thương nơi tay, vạn nhất nào một ngày nào đó chặt đứt thì phải làm sao? Đến lúc đó người còn muốn che chở nàng nữa hay không?"

Giọng nói kia, vẫn âm dương quái khí như cũ!

"Những lời ta nói là sự thật."

"Vậy ý người muốn nói chính là, Linh Chi đã nói dối?"

Kỳ Mộ Thanh nhướng mày, lời này vừa ra, Kỳ Linh Chi nhanh chóng tiếp miệng.

"Ta không nói dối, rõ ràng chính là Tam tỷ tỷ đẩy ta, Nhị tỷ tỷ, người rõ ràng nhìn thấy, người vì sao không giúp ta mà lại giúp nàng?"

Kỷ Linh Chi cất cao giọng, nhìn về phía Kỷ Uyển Hân phản bác.

Nói xong, nâng hai tay giống như bánh chưng của mình lên, nước mắt lưng tròng nhìn phụ thân mình, khóc kêu: "Cha, người nhất định phải giúp ta giáo huấn Tam tỷ tỷ, chính là nàng đẩy ta, tay của ta đau quá."

Kỷ Thư Hàn hừ một tiếng, tay vừa nhấc, đập lên bàn một lần nữa, hỏi Kỷ Vân Thư: "Linh Chi tốt xấu cũng là muội muội người, thậm chí trong lòng người có oán hận ta gả người cho Vệ gia, cũng không nên trút giận lên nàng."

Nàng chỉ cười: "Nếu cha và tổ mẫu đều nhận định ta là người đã đẩy Linh Chi, ta nói thêm gì cũng đều vô dụng."

"Người còn cãi bướng."

"Nữ nhi chỉ không có lòng cãi lại."

Kỷ Thư Hàn tức giận đến nổi trán nổi gân xanh, chỉ vào nàng: "Thật sự là một sai lầm lớn khi sinh ra một súc sinh ác độc như người, người nhìn người xem, cả ngày một bộ nam trang, quả thực bại hoại nề nếp Kỷ gia ta, người kiên quyết như thế, cũng đừng trách ta làm cha nhẫn tâm. Người tới, chuẩn bị gia pháp cho ta."

Gia pháp!

Không phải không xem nàng là người Kỷ gia sao? Hiện tại, vì sao muốn sử dụng gia pháp!

Kỷ Vân Thư cười cười, con người bình thân quật cường, đối thẳng với tầm mắt của phụ thân mình.

Ánh mắt như vậy, không hề mang theo nửa điểm cầu xin, kích thích thần kinh mẫn cảm của Kỷ Thư Hàn, khiến hấn càng thêm "phấn khích".

Hướng về phía gia đình một bên, tàn nhẫn mắng: "Còn không mau lấy roi tới cho ta?."

Gia đình co giật bộ mặt, hấp tấp lấy cái roi được làm bằng thổ cẩm vàng và ngọc bích, Đẳng Mã Kim đưa qua.

Roi kia, nghe nói là do hoàng thượng ban thưởng, Kỷ Thư Hàn xem nó như bảo bối cung, gọi nó là gia pháp!

Kỷ Vân Thư từng nghe Loan Nhi nói, nguyên chủ lúc sinh thời, chỉ không cẩn thận làm vỡ một cái bình Thông Ngọc Hồ trong thư phòng Kỷ Thư Hàn, lập tức đã bị ăn ba roi, nằm ở trên giường, hôn mê mấy ngày mấy đêm!

Nếu lần này lại lấy ra nữa, cũng không biết là ba roi, hay là mười roi!

Kỷ Uyển Hân thấy thế, nhanh chóng tiến lên: "Cha, không được, này roi đánh vào trên người, sẽ chết người."

"Hôm nay ai dám khuyên can ta, ta cũng sẽ đánh cả nàng."

Kỷ Thư Hàn đã hạ quyết tâm tàn nhẫn!

Kỷ Uyển Hân không thể cầu xin, đành phải kéo Kỷ Vân Thư qua, khuyên: "Vân thư, người nhanh chóng nhận sai với cha đi, không thể nhận roi kia."

Đổi lại, chỉ có nụ cười khinh thường của nàng, nguyên chủ đã từng ăn ba roi vẫn chịu được, nàng sợ cái gì?

"Nếu vẫn khăng khăng muốn đánh ta mấy roi, chuyện này mới có thể qua đi, vậy được, gia pháp này, ta chịu."

Trong khi nói, nàng xốc áo choàng lên quỳ xuống!

Một thân trường bào màu xanh nhạt, thân mình thẳng thắn, lộ ra một
tỏa ra hào quang nam tính!

Kỷ Thư Hàn đã giơ roi lên, cắn răng, vung xuống không chút lưu tình.

Bốp —

Một roi hạ xuống!

Bả vai và sau lưng, đau đớn xuyên tim.

Màng tai cùng với trong đầu, vang lên từng tiếng ầm ầm.

Kỷ Vân Thư vẫn thẳng thân mình như cũ, ngạo cốt vẫn còn!

Lại là một roi!

Thân mình nàng không thể không di chuyển về phía trước, một đôi tay
ấn ở trên mặt đất, nắm thành quyền, hốc mắt đỏ ngầu như máu, cắn chặt đôi
môi, không cho mình phát ra một chút âm thanh đau đớn nào.

Một roi tiếp theo quất đánh ở trên người nàng, vang vọng ra âm thanh
da tróc thịt bong thanh ở trong toàn bộ Kỷ gia.

Cuối cùng, thân mình Kỷ Vân Thư, đã hoàn toàn nằm ở trên mặt đất,
sau lưng, là từng vết bị roi đâm máu.

Cực kỳ đáng sợ!

Nàng bị đánh đến nỗi hơi thở chỉ còn thoi thóp, nhưng vẫn không
muốn xin tha, cắn môi nứt ra máu, cũng không muốn kêu một tiếng đau.

Cuối cùng không chịu đựng nữa, té xiụ và ngất đi.

Nàng bị nâng về trong viện như thế nào, nàng cũng không nhớ rõ, chỉ
mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng khóc, có lẽ là của Loan Nhi!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Thời điểm tỉnh lại, đã là giữa trưa hôm sau.

Ghé vào trên giường, nàng vừa thoáng động, toàn thân nơi nào cũng đau!

Loan Nhi vừa lúc bừng chén thuốc vào nhà, thấy nàng muốn đứng dậy, nhanh chóng đi qua.

"Tiểu thư, người đừng đứng dậy, vẫn nên nằm thêm đi." Mắt đầy nước mắt!

Nàng không thể di chuyển, tiếp tục ghé vào trên giường: "Ta không chết được."

"Tiểu thư, đều do ta vô dụng, ta không thể bảo hộ tiểu thư, làm hại tiểu thư bị nhiều khổ như thế."

"Nha đầu gối, người nhìn, ta thật sự không có việc gì."

Rõ ràng sắc mặt tái nhợt, rõ ràng hai mắt vô lực.

Loan Nhi khóc một hồi lâu, sau đó lau sạch nước mắt nước mũi.

Kỷ Vân Thư uống thuốc, lại tiếp tục ngủ.

Nằm ở trên giường suốt hai ngày, trong lúc đó, cũng chỉ có Kỷ Uyển Hân qua thăm hỏi một chuyến, người Kỷ gia còn lại, thật sự ước gì nàng chết đi.

Cũng trong hai ngày này, Kỷ Vân Thư vẫn luôn nằm ở trên giường xem quyển 《Lâm Kinh Án》 .

Ngày thứ ba, nàng đã tốt hơn rất nhiều, phớt lờ khuyên can của Loan Nhi, xuống giường, thay đổi nam trang, chải búi tóc quan.

Thời điểm đi đến trong viện, đã không có những chậu hoa chậu cảnh nơi đó, toàn bộ sân đều trống rỗng!

Rời khỏi Kỳ phủ, nàng đi về hướng Quảng Cự viện ở thành Tây.

Bởi vì trên người có thương tích, bước chân cũng thong thả hơn rất nhiều.

Trải qua một gian hàng bán ngọc thạch, nhìn thấy phía bên trong vây đầy người, đang to nhỏ bàn tán trong khi chỉ trở gò đó bên trong.

Nàng không nghĩ sẽ để ý tới, lại đột nhiên nghe được giọng nói của Vệ Dịch.

"Không phải ta, ta thật sự không làm vỡ ngọc bội của người, không phải ta!" Giọng nói thập phần hoảng loạn.

Kỳ Vân Thư dừng bước chân lại, đi về phía trước đám người, lập tức nhìn thấy tiểu tử ngọc Vệ Dịch đang đứng ở bên trong, dùng sức xoa tay.

Chường quỳ ngọc thạch nắm lấy tay hắn, một tay khác giơ lên một khối ngọc bội đã vỡ thành hai nửa.

"Người làm vỡ ngọc bội của ta, phải bồi tiền, một trăm lượng, một đồng cũng không thể thiếu." Chường quỳ cực kỳ hung hãn, thậm chí ra tay đánh lên Vệ Dịch.

Vệ Dịch vừa cố gắng chống đỡ, vừa điên cuồng nói: "Ta không chạm vào ngọc bội của người, thật sự không phải ta."

"Vừa rồi người nói muốn nhìn xem, người vừa mới cầm ở trong tay đã bị rơi xuống."

"Không phải ta....."

Kỷ Vân Thư nhíu mày lại, khẽ lắc đầu, đi vào.

"Có thể để ta nhìn xem khối ngọc bội này không?."

Vệ Dịch vừa chuyển đầu, nhìn thấy là nàng, có chút hưng phấn, gọi một tiếng: "Ca ca."

Kỷ Vân Thư không để ý tới hẳn, duỗi tay trực tiếp cầm lấy ngọc bội trong tay chương quỳ, tinh tế kiểm tra kỹ một hồi.

Sau đó đối mặt với chương quỳ, hỏi: "Ta hỏi ngươi, ngọc bội này vừa mới bị vỡ nát?"

Chương quỳ gật đầu: "Đương nhiên."

"Ta đây lại hỏi lại ngươi, ngọc bội này vẫn luôn đặt ở cửa hàng, được đựng trong hộp?"

"Đương nhiên, đây đều là hàng mới, rất quý báu, bị ngốc tử này đập nát." Chương quỳ vẫn nổi trận lôi đình như cũ.

Kỷ Vân Thư trầm sắc mặt xuống, mạnh mẽ lên án một tiếng.

"Ngươi đang nói dối!."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 51: Có Phải Khiến Người Đau Hay Không?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Ánh mắt chường quày hơi mờ đi một chút, sau đó biến mất, lấy lại vẻ mặt tức giận.

"Người nói bậy gì thế, ta không nói dối, chính tiểu tử này đã làm vỡ ngọc bội của ta."

Trong khi nói, hắn càng dùng sức nắm tay Vệ Dịch.

Vệ Dịch bị ăn đau, chau mày, đáng thương nhìn Kỷ Vân Thư.

Ánh mắt Kỷ Vân Thư rất bình tĩnh, hơi nâng hai nửa ngọc bội vỡ vụn lên, thờ ơ nói: "Người nói ngọc bội này vừa rồi mới bị vỡ nát? Rõ ràng chính là đang mở to mắt nói dối. Bất luận ngọc thạch nào, cũng đều là một khối đá cứng, nếu như vừa rồi mới bị vỡ, những nơi có vết nứt, các cạnh sẽ không đồng đều, nhất định sẽ rất sắc bén, để ở trên tay cũng sẽ có chút đau. Tuy nhiên, những vết nứt trên khối ngọc bội đã bị vỡ này, các cạnh đều rất mịn màng và bóng loáng, giống như do ma xát đã lâu trở nên có chút kém sắc nét."

Lời này vừa ra, chỉ thấy trên mặt chường quày có chút phát ngốc.

Đó là một sự hoảng loạn đã được che dấu!

Mặc dù vậy, hắn vẫn cố gắng giãy giụa, không cam lòng: "Đây chính là ngọc thượng đẳng, cho dù đã bị vỡ, chỗ vết nứt cũng sẽ rất bóng loáng,

điều này thực sự hợp tình hợp lý."

Hợp tình hợp lý? Cường từ đoạt lí!

Được thôi, xem người còn có thể bịa đặt thêm như thế nào!

Ánh mắt Kỳ Vân Thư đáp xuống bàn tay của chưởng quầy kiêu ngạo, tiếp tục nói: "Chưởng quầy, nếu như ta đoán không sai, người hẳn là vừa mới ăn qua bánh bao nhân nước! Trên tay còn dính dầu mỡ chưa lau khô."

Ách!

Chưởng quầy kinh ngạc đầy mặt, nhìn nhìn chính tay mình, sau đó mới quan sát trên quần áo của mình, vẻ mặt hơi xấu hổ.

"Chẳng lẽ ta ăn bánh bao cũng có tội sao?"

"Đương nhiên không có tội," Kỳ Vân Thư tiến về phía trước một bước: "Nhưng đúng là bởi vì trên tay người dính dầu mỡ, cho nên trên khối ngọc bội này, cũng dính loại dầu mỡ này như nhau, mà ta đang cầm ở trong tay, trên tay ta tự nhiên cũng bị dính vào."

Đồng thời với khi nói chuyện, Kỳ Vân Thư đột nhiên giơ tay Vệ Dịch lên, mở năm ngón tay ra.

Nàng giải thích: "Nếu như khối ngọc bội này, thật sự bị đập vỡ từ trong tay tiểu tử ngốc này, như vậy trên tay hẳn nhất định cũng sẽ dính dầu mỡ. Tuy nhiên, trùng hợp chính là, trên tay hẳn không dính một chút nào. Điều này chỉ có thể chứng minh, hẳn căn bản chưa từng chạm qua khối ngọc bội này. Mà khối ngọc bội này, rõ ràng do chính người đã làm vỡ nó từ lúc trước. Người thấy hẳn giống như kẻ ngốc, cho nên mới ăn vạ trên đầu hẳn, dự định lừa hẳn một vố."

"Ta..... người....."

"Nếu như người vẫn không thừa nhận, vậy thì đành phải báo quan, để Huyện thái gia tới phá án, như thế nào?"

Chưởng quầy chột dạ, buông Vệ Dịch ra, hai tay nắm chặt thành một khối, thu vào trong ống tay áo!

Mọi người bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ, sôi nổi nghị luận!

Chưởng quầy nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt đảo quanh, giọng nói run rẩy: "Quên đi, chỉ cần quên nó đi..... coi như chưa từng phát sinh sự tình gì."

Quên đi?

Khó mà làm được!

Kỷ Vân Thư nghiêng người, nhìn về phía Vệ Dịch, thấy ngay lúc này, hắn đang xoắn cánh tay với vẻ mặt đau đớn. Có lẽ khi chưởng quầy đánh hắn vừa rồi, đích xác đã dùng tới sức mạnh!

Lông mày nàng nhíu lên, hỏi: "Vệ Dịch, khi hắn nói người làm vỡ ngọc bội của hắn, người có tức giận không?"

Vệ Dịch phồng miệng lên, những thoáng qua chưởng quầy, rất nghiêm túc gật đầu vài lần.

"Vậy khi hắn đánh người, người có đau không?"

Vệ Dịch gật đầu lần nữa!

"Tốt, vậy người đuổi tay ra."

Vệ Dịch ngoan ngoãn đuổi tay ra!

"Siết chặt nắm tay."

Vệ Dịch siết chặt nắm tay của mình!

"Đánh trên cánh tay của hãn, dùng sức đánh đi." Kỳ Vân Thư ra lệnh một tiếng!

Vệ Dịch giống như một con rùa nhỏ, rút tay lại và lùi về phía sau, bước chân dịch tới sau lưng Kỳ Vân Thư, lắc đầu.

Nhìn thấy hãn như vậy, thật ra Kỳ Vân Thư có chút buồn cười, nhưng vẫn cố giữ khuôn mặt nghiêm túc.

"Vì sao không đánh vậy? Hãn đã mắng người, cũng đã đánh người."

Vệ Dịch co lại ở sau lưng Kỳ Vân Thư. Hãn cao hơn nàng một cái đầu, đôi tay giống như mèo cào, yếu nhược đập ở trên vai nàng, ấp úng nói.

"Không được, nương ta từng nói, không thể tùy tiện đánh người. Mặc dù hãn mắng ta, cũng đã đánh ta, nhưng ta không thể mắng hãn, cũng không thể đánh hãn. Nếu không, nương ta sẽ không vui, ta cũng sẽ không vui, ca ca, ta không đánh, ta không đánh....."

"Thật sao?" Ánh mắt nghiêm túc hỏi hãn.

Hãn liều mạng gật đầu, cặp mắt đê thấp xuống, khiến hãn càng thêm đáng thương.

Kỳ Vân Thư cũng không ép buộc hãn, ngược lại nói với chưởng quầy gian trá: "Người hãy nghe cho rõ, nếu như người tiếp tục oan uổng người khác, ta sẽ mời người tới nha môn ngồi, bản tử gỗ đỏ đánh người thật ra đã lâu chưa được dùng tới."

"Vâng vâng vâng, công tử giáo huấn rất đúng, ta sẽ không bao giờ dám nữa, sẽ không bao giờ làm thế nữa." Chưởng quầy cong eo, khéo giọng nói!

Có một số người, đại khái chính là như vậy, không cho chút giáo huấn, sao có thể biết sai?

Nghĩ đến đây, nàng không thể không cười khổ một tiếng.

Cười chính bản thân nàng!

Nếu không phải bởi vì một lời hứa vào hai năm trước, nàng cần gì phải nén giận, nàng sao có thể không kiêu ngạo không siểm nịnh sống ở Kỳ gia, chịu đựng vô số ánh mắt xem thường và đánh đập đây?!

Nhưng những gì nàng lo lắng, cũng không phải là những điều này, mà là người nợ, đến tột cùng, sẽ tới? Hay là không tới?

Kỷ Bù, hai năm nay, người rớt cuộc đang ở đâu?

Suy nghĩ dần dần có chút lệch khỏi quỹ đạo, nàng lập tức bừng tỉnh.

Nhìn thấy thái độ tốt trong việc nhận sai của chương quỳ, nàng lập tức rời khỏi cửa hàng bán ngọc thạch, tiếp tục đi về phía trước.

Sau lưng nàng, Vệ Dịch ngơ ngác nhìn thân ảnh phía trước, vẫn luôn theo đuôi ở sau lưng nàng.

Nàng bước nhanh một bước!

Hắn cũng bước nhanh một bước!

Nàng chậm lại một bước!

Hắn cũng chậm lại một bước!

Cuối cùng, Kỷ Vân Thư dừng lại, xoay người. Nhìn thấy hắn hơi cúi thấp đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía Kỷ Vân Thư không tránh, mười ngón tay xoắn lại, đan xen tới tới lui lui ở trước ngực.

Hành động nhỏ, cũng rất đáng yêu!

"Người đi theo ta làm gì?" Kỳ Vân Thư hỏi.

Hắn nhấp môi thành một đường thẳng, không đáp.

"Ta hỏi người, vì sao người đi theo ta?"

Hắn thật cẩn thận dịch về phía trước một bước, mở miệng: "Ta không biết nên đi nơi nào?"

Giọng điệu thật rất ngây thơ!

"Người có thể về nhà."

"Ta không muốn về nhà."

Kỳ Vân Thư cảm thấy đau đầu, người không muốn về nhà, cũng đừng đi theo ta!

"Hiện tại ta đang có việc, không có thời gian chơi với người, tự người tìm một chỗ ngồi xuống, chờ người mệt mỏi, hãy quay về nhà."

Nàng dứt lời, đang định tiếp tục đi, Vệ Dịch đã chạy lên, cản đường nàng lại. Hắn nở nụ cười trong sáng, con người mang theo khẩn cầu: "Ca ca, người muốn đi đâu? Người hãy đưa ta đi cùng, ta thích chơi với người, được không?"

"Không được." Một lời từ chối ngay lập tức.

"Vì sao?"

"Không có vì sao." Vòng qua người hắn, Kỳ Vân Thư tiếp tục bước đi.

Nào biết, Vệ Dịch quyết định giữ chặt tay nàng, không rõ duyên cớ vì sao, lôi kéo cánh tay Kỳ Vân Thư, kéo đến nỗi sau lưng nàng tê rần. Nàng

lập tức nhăn mày lại, trong miệng nhẹ nhàng bật ra một tiếng "A".

Vệ Dịch đột nhiên khiếp sợ, nhanh chóng buông tay.

"Ta..... ta không phải cố ý, ca ca, ta không phải cố ý."

"Không liên quan tới chuyện của người."

Kỷ Vân Thư ôm cánh tay mình, chờ khi đau đớn sau lưng đỡ hơn một chút, lúc này mới thở ra một hơi, nhìn Vệ Dịch đang bị dọa sợ.

Cuối cùng, nàng vẫn không đành lòng, nhấp môi: "Không phải người muốn đi theo ta sao? Đi thôi."

Kỷ Vân Thư ôm lấy cánh tay, đi về phía trước, Vệ Dịch đuổi theo phía sau.

"Ca ca, vừa rồi có phải ta đã khiến người đau hay không?"

"Không có."

"Vậy vì sao người đau?"

"Bởi vì....."

Hai thân ảnh một cao một thấp, càng lúc càng xa, để lại những dấu chân thâm sâu khác nhau trên tuyết, kéo dài một đường tới Quảng Cừ viện ở thành Tây!

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 52: Bằng Hữu?

Hai người chậm rãi bước đi, rớt cuộc cũng tới cửa Quảng Cừ viện.

Ngoài cửa, hai gã thị vệ nghiêm trang đứng ở hai bên, đeo trường kiếm dài. Quảng Cừ viện, thật ra Kỳ Vân Thư đã từng đi qua vài lần, nhưng mỗi lần cửa viện đều đóng chặt. Lần này cánh cửa mở rộng, tiếp đón vị kia vào ở bên trong.

Vệ Dịch ngẩng đầu, xoa xoa cổ, lôi kéo ống tay áo rộng của Kỳ Vân Thư.

"Ca ca, đây là chỗ nào?"

Nàng duỗi tay chỉ vào khối bảng hiệu trên cửa lớn: "Chữ kia, người đọc được không?"

"Đọc được, gọi là Quảng....." Hắn si ngốc nhìn, đầu ngón tay của một bàn tay gãi gãi cằm, không thể đọc tiếp.

Kỳ Vân Thư nheo mắt liếc nhìn hắn một cái, kiên nhẫn nói: "Quảng Cừ viện, chữ kia gọi là Cừ, nhớ kỹ chưa?"

"Nhớ kỹ, gọi là Cừ."

Cực kỳ hưng phấn!

Giờ phút này, khoe miệng Kỳ Vân Thư câu lên, nở nụ cười rạng ngời, mang theo một chút sùng nịch!

Nhấc chân leo lên bậc thang, cất bước tới cửa Quảng Cừ viện.

Hai thị vệ canh cửa ngăn nàng lại.

"Người nào?"

"Tại hạ tới tìm Dung Vương."

Thị vệ nhìn nhau một cái, hỏi: "Chính là Kỳ tiên sinh?"

Nha, xem ra đã được giao đãi về sự xuất hiện của nàng!

Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Hai gã thị vệ lúc này mới thối lui, một người trong đó nói: "Thỉnh tiên sinh theo ta đi vào, Vương gia đã đợi người lâu rồi."

Đợi lâu rồi? Không phải đã nói giờ Thìn hay sao?

Hiện tại, chỉ vừa mới đến giờ Thìn!

Kỳ Vân Thư mang theo Vệ Dịch, theo gã thị vệ đi vào.

Quảng Cừ viện vốn là phủ đệ nhân gia nhà giàu, những người này sau đó đã chuyển đến kinh thành. Mặc dù đã bị bỏ hoang khá lâu, Quảng Cừ viện vẫn nổi tiếng vì sự hào nhoáng và rộng lớn của nó. Bên trong bất luận là bài trí hay là đồ dùng, đều rất thượng thừa!

Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là đúng.

Ngay cả tiền viện sảnh chính, cũng phải đi một hồi thật lâu.

Vệ Dịch thường xuyên kéo ống tay áo Kỳ Vân Thư, thân mình quay đến quay đi, nhìn khắp nơi chung quanh, tràn ngập cảm giác tò mò.

Hắn chỉ vào bông sen mùa đông đang nổi trên mặt hồ, kinh hô: "Nhà ta cũng có!"

Một lát sau, hắn chỉ vào một cây bách tùng lớn, kinh hô: "Nhà ta cũng có!"

Sau đó một lần nữa, hắn chỉ vào một tượng đá Tì Hưu: "Nhà ta cũng có!"

Vâng vâng vâng, nhà người có, nhà người cái gì cũng có.

Nhà ta không có!

Người không biết, còn tưởng rằng nàng đang mang theo một cái bình keo.

Ít nhất, Cảnh Dung đã cho là như vậy!

Khi thị vệ đưa Kỳ Vân Thư tới đình hóng gió nơi hậu viện, Cảnh Dung liếc mắt một cái đã nhìn thấy Vệ Dịch đang dán ở sau lưng nàng, hơn nữa một đôi tay đang lôi kéo ống tay áo của nàng.

Không phải cái bình keo, thì là cái gì?

Sắc mặt Cảnh Dung khó chịu, sao lại mang theo một người, còn là nam tử?

Cảnh Dung ngồi ở bên trong, rót một ly trà. Hương trà tản ra bốn phía, tràn ngập trong toàn bộ đình hóng gió!

Kỳ Vân Thư chào bằng cử chỉ tay: "Tiểu nhân gặp qua Dung Vương."

Đồng thời, bởi vì Vệ Dịch vốn đang nắm lấy ống tay áo Kỳ Vân Thư, cho nên khi nàng nâng hai tay lên để chào, Vệ Dịch không thể không tiến lên phía trước, thân thể thẳng đứng chắn ở trước mặt Kỳ Vân Thư.

Cảnh Dung phẩm trà, liếc mắt ngắm trên dưới Vệ Dịch một cái, bất mãn, mắt lạnh ném qua Kỷ Vân Thư: "Đây là tình lang của người?"

Không chờ Kỷ Vân Thư mở miệng, tiểu tử ngọc bồng hơi giật mình mỉm cười.

"Tình lang là gì? Giống như chiếc bánh, có thể ăn sao?"

Phốc —

Cảnh Dung vừa mới uống vào trong miệng một ngụm trà, thiếu chút nữa đã phun ra ngoài, nhướn mày lên cao, vẻ mặt hoang mang.

Yêu nghiệt này tới từ nơi nào?!

Kỷ Vân Thư tiến lên, kéo Vệ Dịch qua, giải thích: "Vương gia, đây là bằng hữu của ta, có điều đầu óc không thông minh lắm, lời nói cũng hơi kỳ quặc, người đừng để ý."

"Bằng hữu của người? Đầu óc không thông minh?" Cảnh Dung lặp lại lời nàng nói, suy nghĩ một chút, dường như đã hiểu rõ, gật gật đầu: "Tên hẳn là gì?"

Vệ Dịch đoạt lời đáp: "Ta gọi là Vệ Dịch, Vệ trong vị trí, Dịch trong số một*."

*Trong tiếng Trung, từ Vệ (卫: wèi) đồng âm với chỗ ngồi/vị trí (位: wèi), Dịch (奕: yì) đồng âm với số một (一: yì), thường không được dùng để đặt tên riêng. Ý của Vệ Dịch muốn nói là "người số một/ người duy nhất" hoặc là "một người". {Dịch: Emily Ton}

Ai nha!

Đại ca, người có thể đừng nói chuyện được không?

Sắc mặt Kỳ Vân Thư cứng đờ, ánh mắt co rút, trong lòng thở dài một tiếng, tốt xấu người vẫn là "bằng hữu" của ta, đây không phải mất mặt ném đến trên đầu ta sao?

Mà Vệ Dịch lại không cho là đúng, vẻ mặt có chút đắc ý.

Ân, chính mình nói không sai!

Kỳ Vân Thư nhanh chóng giải thích: "Vương gia, Vệ có nghĩa là bảo vệ, Dịch có nghĩa là tinh thần sáng láng."

Vốn tưởng rằng sẽ nhận được sự khinh thường của Cảnh Dung, nhưng hẳn thực sự lại rất tò mò, cặp mắt giống như được mạ một tầng ánh sáng bạc, trên dưới đánh giá Vệ Dịch một lần, câu môi cười, mang theo nghiên ngẫm.

"Kỳ tiên sinh thông minh như thế, sao lại nhầm lẫn như vậy? Bốn Vương luôn cảm thấy, Vệ chính là vị trí, Dịch là số một."

"Đúng vậy, đúng vậy." Vệ Dịch điên cuồng gật đầu.

Cảnh Dung đứng dậy, đi đến trước mặt Vệ Dịch, ý cười càng đậm: "Vệ Dịch, vậy người có biết, quân tử gọi là gì hay không? Lễ kính nhện ba phần là gì hay không?"

"Là gì vậy?"

"Người đoán xem!"

"Tiên sinh không dạy, nương cũng không dạy, cha cũng không có." Hẳn nói thầm trong miệng, vẻ mặt suy tư, quay đầu hỏi Kỳ Vân Thư: "Ca ca, người biết không?"

Biết, nàng đương nhiên biết!

Kết luận một câu, quân tử không nên đoạt người yêu của người khác!

Tuy nhiên, lời này từ trong miệng Cảnh Dung hỏi ra, là có ý gì?

Kỷ Vân Thư một đầu đầy hắc tuyến, lười suy nghĩ thêm, ánh mắt trầm xuống: "Vương gia, tiểu nhân còn phải báo cáo về vụ án năm thi thể bị thiêu, trước tiên hãy vào chính sự quan trọng hơn."

"Thì ra tiên sinh còn nhớ rõ có chính sự muốn làm. Bốn vương còn tưởng rằng, người mang theo bằng hữu người, qua đây tìm bốn vương uống trà!" Hai chữ "bằng hữu" nói ra từ trong miệng hắn, đặc biệt nhấn mạnh.

"Vương gia thứ tội, nếu như Vương gia ngại hấn ăm ỉ, tiểu nhân sẽ để hấn rời đi."

Hắn giơ tay: "Không cần, vào cửa chính là khách, bốn vương sao có đạo lý để khách nhân ngoài cửa." Đổi giọng, gọi một tiếng: "Lang Bạc."

Ngay lập tức, một bóng người đột nhập vào trong đình, đứng ở bên cạnh Cảnh Dung.

"Vương gia có gì phân phó?" Lang Bạc cúi đầu hỏi.

Oa, người anh em, người vẫn luôn tránh ở chỗ nào? Sao có thể đột nhiên đã vụt ra đây? Cũng không lên tiếng chào một câu!

Cảnh Dung nói: "Mang vị bằng hữu này của Kỳ tiên sinh tới biệt viện nghỉ ngơi, hấn muốn chơi gì cứ cho hấn chơi, muốn ăn gì cứ cho hấn ăn, muốn cái gì, hết thấy cũng đều cho hấn. Một câu, không được phép chậm trễ."

"Vâng."

Lang Bạc tiến lên, đứng ở bên cạnh Vệ Dịch, cúi thấp đầu: "Công tử, thỉnh bên này!"

Nhưng Vệ Dịch không theo, thân mình co rụt lại sau lưng Kỳ Vân Thư, lắc đầu: "Không cần, ta muốn đi theo ca ca, ca ca đi chỗ nào ta sẽ đi chỗ ấy!"

"Điều này....." Lang Bạc nghẹn lời.

Kỳ Vân Thư nghiêng mắt, nhìn Vệ Dịch sau lưng, nói giọng dịu dàng: "Vệ Dịch, nếu người còn muốn đi theo ta, hãy ngoan ngoãn nghe lời, đi tới biệt viện chờ ta trước, đợi ta xong việc, sẽ tự đi tìm người."

"Ca ca."

"Đi đi." Ném ra một câu, chắc chắn mười phần.

Vệ Dịch cực kỳ khó chịu, cặp tay sạch sẽ vẫn nắm chặt ống tay áo Kỳ Vân Thư, thật lâu sau, mới nói lỏng một chút.

"Vậy ca ca, người nhất định phải tới tìm ta, bằng không ta không thể tìm thấy đường về nhà."

"Yên tâm, ta sẽ đi tìm người."

Sau khi nhận được sự đảm bảo của Kỳ Vân Thư, Vệ Dịch lúc này mới di chuyển bước chân, miễn cưỡng rời đi, theo Lang Bạc đi ra khỏi đình hóng gió, lưu luyến mỗi bước đi.

Phảng phất như tách biệt sinh tử!

Chỉ là, Vệ Dịch và Kỳ Vân Thư không hề nhận ra, khuôn mặt Cảnh Dung đã biến đen!

Không chỉ đen tối hơn!

Còn có một sự ghen tuông đang cháy!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 53: Âm Dương Thi

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trong đình hóng gió.

Một lần nữa khôi phục sự thanh tịnh, nhưng vốn tràn ngập mùi hương trà nồng đậm, giờ phút này đã có chút nhạt đi, dường như nơi chóp mũi có thể ngửi được mùi đắng cay!

Cảnh Dung cúi người ngồi xuống, giơ tay, giơ đốt ngón tay lên, gõ gõ ở trên bàn.

Là ý bảo nàng ngồi xuống sao?

Thôi, nàng vẫn nên đứng sẽ thoải mái hơn.

"Tiểu nhân đứng cũng được!"

"Bốn vương không bảo người ngồi." Tư thế kia, dường như muốn nuốt sống Kỳ Vân Thư, đốt ngón tay lại tiếp tục gõ nhẹ trên bàn lần nữa: "Ý của bốn vương chính là, ly trà này đã lạnh, hãy rót một ly khác cho bốn vương."

Ai ai ai, tay người bị chặt đứt rồi sao? Tự mình không làm được sao?

"Tay bốn vương bị thương, nâng lên sẽ đau, tiên sinh vẫn chưa quên điều đó, đúng không?" Dường như đã nhìn thấu ý tưởng của nàng.

"....."

Vâng, nàng thật đúng là đã quên.

Ai khiến hãn tháo băng vải trên cổ ra rồi?

Thấy Kỷ Vân Thư sững sốt, Cảnh Dung tỏ vẻ không vui!

Khi nàng đối diện với Vệ Dịch, vì sao bộ dáng dường như rất nhiệt tình, nhưng khi đối diện với bốn vương, vì sao lại lạnh băng như thế?

Nghĩ như vậy, hãn càng thêm khó chịu.

"Bốn vương khát nước, tiên sinh có thể nhanh nhẹn hơn được không?"

Mặc dù Kỷ Vân Thư muốn đảo trắng mắt khinh miệt, nhưng bên ngoài nàng vẫn ngoan ngoãn vâng lời, nhắc ấm trà lên, nhặt lấy một cái chén không.

Khi nàng đang chuẩn bị rót trà.

Chén trà đã bị bàn tay to của Cảnh Dung nắm chặt.

"Thôi, bốn vương không muốn uống nữa."

"Vậy, Vương gia....."

"Bả vai vương gia hơi đau, tiên sinh có hiểu biết về khung xương như thế, hãn là biết cách ấn vị trí trên bả vai thế nào để thoải mái nhất, đúng không?"

Thật là... được một tắc lại muốn tiến một thước!

Kỷ Vân Thư buông ấm trà và chén trà xuống, nói: "Vương gia, đôi tay này của tiểu nhân, là dùng để hầu hạ người chết, chưa từng hầu hạ người sống, sợ có điều không được chu toàn."

Cảnh Dung nhíu mày, xương sống chột lạnh!

Kỷ Vân Thư đặc ý trong lòng, thứ nhỏ này, ta còn trị không được người?

Nào biết.....

"Bốn vương không để bụng, động tác nhanh lên một chút, bả vai bốn vương thật sự khá đau!"

Được rồi, nàng nhẫn!

Nàng vòng đến sau lưng Cảnh Dung, giơ tay, không ngờ lại không cẩn thận kéo tới cơn đau sau lưng của mình, nàng cắn chặt môi, nhịn xuống.

Khi nàng vươn mười ngón tay trắng dài từ trong ống tay áo ra, vừa mới đặt trên vai Cảnh Dung.

Lúc nàng đang chuẩn bị dùng sức.

Tay phải đột nhiên bị Cảnh Dung trở tay giữ chặt, lòng bàn tay dùng sức, kéo nàng tới trước người hắn. Cảnh Dung cũng bỗng nhiên đứng dậy, một bàn tay nắm chặt ở trên năm ngón tay trắng nõn của Kỷ Vân Thư, một tay khác, vững chắc ôm ở trên vòng eo mảnh khảnh của nàng.

"A!"

Kỷ Vân Thư gần như đồng thời ngay khi bị kéo, đau đớn kêu lên một tiếng!

Miệng vết thương sau lưng vốn đã khép lại, lại bị nứt ra, áo bên trong, dường như đã nhiễm máu, ẩm ướt.

Cảnh Dung không nghĩ tới Kỷ Vân Thư sẽ phản ứng mạnh như thế, hắn thoáng thất thần một lát, lập tức buông nàng ra.

Kỷ Vân Thư trở tay vượt sau lưng mình, khoe môi trắng bệch.

Con người Cảnh Dung đang cháy, cau mày nghiêm trọng hỏi: "Sau lưng người đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì."

"Để bốn vương nhìn xem." Cảnh Dung vô cùng lo lắng.

"Không cần." Kỳ Vân Thư trả lời trong khi thối lui, duỗi tay lau mồ hôi lạnh toát ra giữa trán, cúi đầu nói: "Hôm nay tiểu nhân tới là muốn bẩm báo với Vương gia về vụ án năm xác chết bị cháy."

"Không cần bẩm báo, Lang Bạc đã nói với bốn vương về vấn đề này, người để bốn vương nhìn xem phía sau lưng người." Sắc mặt ngưng trọng và nôn nóng, đang muốn đưa tay ra kéo nàng lại.

Không ngờ, Kỳ Vân Thư lại lui về phía sau một bước, suýt nữa rơi ra bên ngoài khỏi đình hóng gió!

"Nếu như vụ án năm xác chết bị cháy không cần bẩm báo, vậy không bằng nói về 《Lâm Kinh Án》."

Nhắc tới 《Lâm Kinh Án》, Cảnh Dung hơi thoáng dừng lại một chút.

Nhưng.....

"Lúc này không cần vội nói, trước hết hãy để bốn vương nhìn xem lưng người quan trọng hơn."

Wương gia này, vì sao lại gàn bướng hồ đồ như thế?

Kỳ Vân Thư ngược mắt lên, chạm phải ánh mắt nôn nóng lo lắng của hắn, chắc chắn nói: "Wương gia, tiểu nhân thật sự không có việc gì, sau lưng chỉ bị trầy da, không đáng ngại."

"Trầy da?" Hãn không tin: "Nếu như bị trầy da, vì sao chạm nhẹ một chút, lại khiến người đau đớn như thế?"

"Thật sự là bị trầy da, hơn nữa....." Kỳ Vân Thư ngừng lại một chút, hít thở một hơi thật sâu: "Hơn nữa, thân mình tiểu nhân ti tiện, sợ sẽ làm bẩn mắt quý của Vương gia."

Nam nữ thụ thụ bất thân, thỉnh Vương gia tự trọng!

Ngay khi Cảnh Dung chuẩn bị nói điều gì đó, Lang Bạc đột nhiên chạy tới.

"Vương gia, không tốt!"

Lang Bạc đi đến trước mặt, sắc mặt trầm trọng.

Cảnh Dung hỏi: "Có chuyện gì?"

Lang Bạc cúi đầu: "Vương gia, Vệ công tử té xuống từ trên cây, sau đó....."

Nghe thấy Vệ Dịch té xuống từ trên cây, Kỳ Vân Thư quên mất đau đớn phía sau, nhanh chóng hỏi: "Sao người để hãn trèo đến trên cây? Có bị rơi mạnh xuống hay không? Có việc gì hay không?"

Sắc mặt Cảnh Dung không tốt.

Lang Bạc hoảng loạn lắc đầu: "Vệ công tử không sao, chỉ là..... thời điểm ngã xuống từ trên cây, dưới tàng cây..... lộ ra một khối hài cốt."

Hài cốt?

Thần kinh nhạy bén của Kỳ Vân Thư khi nghe đến hai chữ hài cốt, luôn tỉnh táo hơn.

"Mau mang ta tới đó nhìn xem."

Lang Bạc thoáng nhìn Vương gia nhà mình, còn phải xin chỉ thị.

Cảnh Dung liếc mắt nhìn sau lưng Kỳ Vân Thư một cái, tuy rằng lo lắng tận đáy lòng, nhưng vẫn đồng ý: "Đi qua nhìn xem."

Lang Bạc đi ở phía trước, ba người đi tới Thiên viện.

.....Edit & Dịch: Emily Ton...

Từ rất xa, Kỳ Vân Thư đã nhìn thấy Vệ Dịch đang cầm vật gì đó trong tay, co người lại, tránh ở sau lưng một tên thị vệ, ánh mắt sợ hãi nhìn phía dưới cây đại thụ trước mặt.

Phía dưới cây đại thụ, đất đã được đào lên, lộ ra một khối hài cốt.

Vài tên thị vệ vây quanh, không để người khác tới gần.

Chờ khi Kỳ Vân Thư đến gần, Vệ Dịch nhanh chóng bước qua, vẫn còn một chút sợ hãi chưa ổn định lại.

"Ca ca, nơi đó có một người chết, vừa nãy..... ta rơi xuống từ trên cây, đè ở phía trên." Vệ Dịch nói trong khi chỉ tay về phía bộ hài cốt.

Kỳ Vân Thư không quan tâm tới nhận xét của hắn, ngay sau đó, móc ra một khối khăn tay từ bên hông, quần quanh tay, đi đến quỳ xuống bên bộ hài cốt và bắt đầu xem xét.

Sau khi nàng xem xét một hồi, sắc mặt ngưng tụ, nhẹ giọng nói: "Khối hài cốt này, chắc hắn đã tồn tại trong khoảng hai năm."

Phía sau, Cảnh Dung không nói gì, muốn tiếp tục nghe nàng nói tiếp.

"Căn cứ vào xương hộp sọ, hộp sọ người chết quá dày, đáy sọ lớn và thô ráp, bề mặt xương cốt lồi lõm, có một độ nặng trong thành phần xương cốt." Hơ n nữa, nàng nói tiếp trong khi kiểm tra hộp sọ: "Xương sống cũng thập phần rõ ràng, độ nghiêng của xương trán khá dốc. Giữa lông mày, lông mi rõ ràng cong ra ngoài, hốc mắt hơi sâu, trên vành mắt rất dày. Có sự nhô ra của xương thái dương, cạnh sau hơi dài, đường kính khá lớn. Xương gò má cao lớn, vòm má thô to."

"Người chết, là nam." Kỳ Vân Thư kết luận.

Một loạt thuật ngữ, khiến người nghe liên tiếp sửng sốt.

Nhưng.....

"Vì sao lại có xương sữa*? Thi thể nam, không nên có xương sữa!"

Ánh mắt Kỳ Vân Thư chuyển qua khung xương chậ u.

Nàng cả kinh: "Xương chậ u bóng mịn, hơi mỏng, nhẹ và có hình tròn hoặc hình trứng, rộng mà nông, giống như một cái thùng. Phía dưới xương chậ u to rộng, xương mu khá ngắn và thấp, có độ cong và độ đàn hồi đáng kể. Vòm xương mu có độ cong khá rộng, các khớp xương chậ u có kích thước khá nhỏ."

"Là nữ?"

Rốt cuộc là nam hay nữ?

Cảnh Dung và những người khác không rõ, những từ ngữ chuyên nghiệp đó, chúng là gì, nàng đang nói về điều gì?!

"Người nhìn ra được gì?" Cảnh Dung hỏi.

Tâm tư Kỳ Vân Thư trầm xuống, lông mày rũ xuống, tinh tế quan sát một hồi, đã có đáp án.

"Đây là một khối..... Âm dương thi."

Âm dương thi?

Giải thích:

(*): Nhũ cốt (乳骨): xương sữa/xương vú. Xương sữa không tồn tại trong đời thực. Xương sữa là một huyền thoại của TQ, tương tự như huyền thoại trong kinh thánh về người đàn ông có cặp xương sườn nhỏ hơn phụ nữ do Eva được tạo ra từ xương sườn của Adam. Đây là một tác phẩm hư cấu và tác giả có thể là người không am hiểu về lĩnh vực y tế. Đối với trong thực tế, xương chậu là sự khác biệt chính giữa một bộ xương nam hay nữ. Có tổng cộng 12 sự khác biệt chính với một vài khác biệt nhỏ là mật độ xương tổng thể, hình dạng, kích thước, vân vân...

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 54: Nghiệm Cốt

Âm dương thi?

Âm dương thi là gì?

Mọi người khó hiểu.

Cảnh Dung giống như một hài tử tò mò, vừa lo lắng về vết thương sau lưng của Kỷ Vân Thư, vừa tiến lên hỏi: "Âm dương thi? Đó là gì? Vì sao lại chôn một khối thi thể ở dưới cây đại thụ?"

Kỷ Vân Thư ngồi xổm trên mặt đất, giải thích nói: "Vì sao lại có một khối thi thể dưới cây đại thụ, tiểu nhân không thể xác định nguyên nhân. Nhưng với âm dương thi, chính là đề cập tới người vô tính. Người chết, có các cơ quan của nam nhân..... cũng có các cơ quan của nữ nhân!"

Ách —

Đây là vật gì?

Quái vật?

Mọi người lại đều choáng váng, đây là lần đầu tiên được nghe và nói về nó.

Cảnh Dung nhìn nhìn về phía đồng xương trắng, trong lòng hoang mang.

Chỉ cần nhìn qua, chạm vào vài cái, liền có thể kết luận người chết chính là âm dương thi.

Kỷ tiên sinh, người quả là rất lợi hại!

"VẬY, người chết làm thế nào mà chết?" Cảnh Dung lại hỏi lần nữa.

Kỷ Vân Thư tạm thời không đáp lại, bọc khăn trên tay, lật lật bộ xương trắng, tìm thấy một mảnh vải lụa mỏng chưa hoàn toàn bị hư thối, che lại ngực của bộ xương.

Nàng nhẹ nhàng bóc mảnh vải lụa ra, phơi bày 24 xương sườn hoàn chỉnh.

Kỷ Vân Thư lại nhẹ nhàng quét sạch đất bám mặt trên, ở trên những khung xương đó phát hiện ra từng vết cắt rất nhỏ dọc theo xương sườn, trong lòng đã có một kết luận.

"Người chết khoảng chừng hơn 40 tuổi, đã bị người dùng đao hoặc kiếm hoặc thứ vũ khí bén nhọn đâm chết."

"Người chắc chắn không?" Con người Cảnh Dung nhíu lại.

Nàng chỉ vào hài cốt, nói: "Trên xương vai và xương sườn đều có không dưới 20 vết trầy xước, là do vũ khí sắc bén đâm xuyên qua da thịt thâm nhập sâu tận xương cốt. Những vết trầy xước đều nhạt dần từ trên cao xuống dưới. Theo phán đoán bước đầu, hung thủ chắc hẳn cao hơn người chết một cái đầu. Hơn nữa, trên người người chết đã ăn hơn 20 đao, mỗi đao đều bị đâm sâu đến tận xương cốt. Loại tình huống giống thế này, 4-5 đao đã khiến người mất mạng. Nhưng hung thủ vì sao lại đâm nhiều đao như thế? Có thể suy đoán, hung thủ chắc hẳn có thù oán với người chết. Vì thế đã điên cuồng đâm nhiều đao như thế."

Cảnh Dung vừa nghe đã minh bạch, đoàn người nghe cũng hiểu.

Kỷ Vân Thư tháo khăn tay ra, quay sang phía Cảnh Dung với ánh mắt nghiêm nghị: "Vương gia có nên phái người đi thông tri Lưu đại nhân hay không?"

Án mạng, không thông tri nha môn, còn ở đây làm gì?

Cảnh Dung nghe lời nàng nói, lập tức phân phó thuộc hạ đi tới nha môn.

Chưa đến thời gian pha một tách trà nhỏ, Huyện thái gia đã mang theo nha dịch tới.

Huyện thái gia đang chuẩn bị chấp tay hành lễ với Cảnh Dung, đã bị hãm ngăn lại: "Không cần hành lễ xã giao, nhanh chóng phá án quan trọng hơn."

"Vâng vâng vâng....."

Đáp lời tiên tục, Huyện thái gia thối lui đến bên người Kỷ Vân Thư, nhìn hài cốt dưới gốc cây, hỏi: "Vân Thư, đã tra ra điều gì về bộ hài cốt này?"

Khuôn mặt nàng bình tĩnh: "Trước tiên vẫn nên mang khối hài cốt này về phòng nghiệm thi ở nha môn đi. Đối với tình hình chi tiết cụ thể, còn cần phải trải qua một bước nghiệm chứng."

"Vậy mấy ngày thì có thể có chân dung của bộ hài cốt này? Bản quan sẽ dán ra ngoài, để người tới nhận hài cốt?"

"Bức họa chân dung của bộ xương này, cần một chút thời gian. Trong khi chờ đợi, ngài tìm người mang hài cốt này về, ngàn vạn lần đừng để sót một chút nào hết. Tốt nhất, hãy mang cả bùn đất chung quanh về cùng, ngày mai ta sẽ tới nha môn."

Vết thương sau lưng, càng ngày càng đau, nàng cố nén!

"Tốt tốt."

Huyện thái gia rất hợp tác, vẫy vẫy tay, mấy tên nha dịch cầm tới một khối vải bố trắng, bắt đầu thận trọng di chuyển hài cốt từng chút một, sợ làm hỏng khối hài cốt này.

Một hồi bận rộn, kéo dài tới tận buổi chiều.

Chờ sau khi khi Huyện thái gia đã thu thập xong tất cả bộ hài cốt, vội vã quay trở lại nha môn, Kỷ Vân Thư cũng đang định quay trở về.

Nàng đi đến trước mặt Cảnh Dung: "Vương gia, sợ rằng sẽ phải vây cây đại thụ này lại, nếu có bất luận yêu cầu gì, tiểu nhân sẽ tới đây một chuyến."

"Người yên tâm, bốn vương sẽ sai người vây toàn bộ khu vực này, không cho người tới gần."

Rất sáng khoái đáp lời.

"Đa tạ Vương gia." Đôi môi Kỷ Vân Thư đã dần dần trắng bệch.

Bởi vì mặt trời đã lặn khỏi núi phía Tây, hoàng hôn vừa lúc đánh vào trên khuôn mặt nàng, che đi môi mỏng trắng bệch!

"Trời đang tối dần, không bằng tiên sinh hãy lưu lại dùng bữa tối, như thế nào?" Cảnh Dung mở miệng.

Là lời mời sao?

Kỷ Vân Thư câu môi cười: "Tiểu nhân vừa mới chạm qua xương trắng, lưu lại dùng bữa, sợ sẽ khiến Vương gia không muốn ăn, huống chi....."

Ánh mắt rơi xuống trên người Vệ Dịch cách đó không xa, đang ngồi ở trên thềm đá đùa nghịch với đồ vật. Tiểu tử này, lúc trước còn bị dọa nát ba hồn bảy phách, hiện tại lại thành thơi nhàn nhã.

Thế giới của kẻ ngốc, đơn giản chính là như vậy!

Thu ánh mắt lại, nàng nói: "Sắc trời đã dần dần tối, tiểu nhân còn phải mang Vệ Dịch trở về, miễn cho người trong nhà hấn lo lắng."

"Tiên sinh thật sự có rất nhiều lý do..."

"Tiểu nhân nói đều là sự thật, còn thỉnh Vương gia không cần khiến tiểu nhân khó xử." Kỷ Vân Thư hơi cúi đầu.

Sắc mặt Cảnh Dung trầm xuống, siết chặt hai tay sau lưng: "Được, bốn vương không làm khó người, nhưng tiên sinh đừng quên, liên quan tới một án 《Lâm Kinh Án》, bốn vương sẽ chờ tiên sinh giải thích bất cứ lúc nào."

Không hề hùng hổ dọa người, thật giống như đã thay đổi một lớp da!

Đơn giản, cũng miễn cho Kỷ Vân Thư lại phải chối từ.

Nàng chấp tay chào, sau đó gọi Vệ Dịch một tiếng.

Vệ Dịch đang cầm một vật trong tay, cười vui vẻ chạy tới, hỏi: "Ca ca, có thể trở về sao? Chơi ở đây không vui."

"Ân, trở về."

Dịu dàng như cũ!

Kỷ Vân Thư mang theo Vệ Dịch, tầm mắt Cảnh Dung bám chặt bóng dáng bọn họ, dần dần rời xa.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Cho đến khi thân ảnh kia mơ hồ không thấy, con người Cảnh Dung giống như sao trời, chậm rãi bịt kín một tầng khiến người không thể nhìn thấu cảm xúc của hắn.

Sau một thời gian dài, hắn gọi một tiếng "Lang Bạc".

Lang Bạc tiến lên: "Vương gia có gì phân phó?"

"Kỷ tiên sinh nói âm dương thi, người hiểu bao nhiêu?"

Lang Bạc gãi gãi đầu, hắn là một hán tử, nào biết nhiều như thế?

Đơn giản nói: "Chắc hẳn chính là người đồng tính luyện ái"

Ai ai ai, không biết thì đừng nói bậy! Kỷ tiên sinh đã giải thích rõ ràng, sao người nghe không hiểu?

Tuy nhiên, đồng tính luyện ái!

Bốn chữ nện ở trên người Cảnh Dung, tựa hồ gãi đúng chỗ ngứa.

Hai tay sau lưng Cảnh Dung nắm chặt thành quyền.

Chính mình, có phải cũng có khuynh hướng đồng tính luyện ái hay không?

Không có khả năng! Hắn lập tức trở nên nghiêm túc: "Lang Bạc, không phải bốn vương sai người đi điều tra bối cảnh của Kỷ tiên sinh hay sao? Tra đến đâu rồi?"

"Hồi Vương gia, đã điều tra, nhưng....."

"Nhưng cái gì?" Ánh mắt sắc bén.

"Kỷ tiên sinh đi về..... chính là phủ đệ của Kỷ lão gia, chắc là người Kỷ phủ. Tiểu nhân cũng đã phái người thẩm tra, tin tưởng sẽ sớm có tin tức."

"Kỷ lão gia?" Cảnh Dung lập tức nhíu mày: "Là lão gia hóa Kỷ Thư Hàn?"

Lang Bạc căng thẳng: "Vâng."

Cảnh Dung mang vẻ mặt tò mò, mí mắt hạ thấp xuống, trong miệng bắt đầu nhỏ giọng nói: "Kỷ Vân Thư... Kỷ Vân Thư... Kỷ..... toàn bộ Cẩm Giang thành, cũng chỉ có một dòng họ Kỷ Thư Hàn nhà hãn, bốn vương sớm nên nghĩ đến mới phải."

Vương gia nhà mình cảm thấy hứng thú đối Kỷ Vân Thư như thế, Lang Bạc cũng thực sự ngoài ý muốn.

Không đợi Lang Bạc phản ứng lại.

Cảnh Dung đã mở miệng: "Người hãy đi điều tra một chuyện cho bốn vương."

"Vâng."

"Điều tra xem, sau lưng Kỷ tiên sinh có phải bị thương không? Bị thương như thế nào? Là do ai đánh? Tỉ mỉ, rành mạch, bốn vương muốn biết toàn bộ."

Trong giọng nói, mang theo một cảm giác ngẹt thở, cực kỳ tức giận!

Bốn vương, cũng không phải chỉ uống nước lớn lên!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 55: Cống Nàng Về Nhà

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kể từ khi rời khỏi Quảng Cừ viện, dọc theo đường đi, Kỳ Vân Thư không nói một lời!

Bước chân của nàng càng ngày càng trở nên nặng nề hơn, thân thể cũng càng ngày càng mềm, mí mắt cũng giống như muốn đánh nhau, nỗ lực chống đỡ để mở ra.

Máu tươi rỉ ra từ miệng vết thương, khiến sau lưng nàng, một khối nhỏ màu xanh ban đầu trên quần áo đã bị nhuộm thành màu tối hơn, không thể phân biệt rõ, đó là máu, hay là mồ hôi!

Mặc dù trước mắt mơ hồ không rõ, bước chân trở nên không ổn định, nhưng nàng vẫn không hề kêu lên đau đớn, vẫn luôn đi về phía trước.

Đêm cũng dần dần rơi xuống khi bọn họ bước đi!

Vệ Dịch đi bên cạnh, trong tay cầm một cái đèn Khổng Minh* nhỏ, được dùng giấy màu trắng dán lại. Có lẽ bởi vì hắn đã chơi với nó quá nhiều, vì thế trên chiếc đèn Khổng Minh đã bị thủng nhiều lỗ.

Hắn hưng phấn không thôi, nhắc chiếc đèn Khổng Minh nhỏ lên, nháy nhót.

"Ca ca, người xem, cái này là ta tìm được ở trong viện kia, có phải rất đẹp hay không? "

Nó đã bị hỏng như vậy rồi, đẹp cái rắm! (好看個屁!)

Kỷ Vân Thư không để ý tới hẳn.

"Ta từng nghe lão sư nói, đèn này gọi là đèn Khổng Minh, từ lúc ta còn rất nhỏ, nương ta thắp sáng đèn này, để chúng bay lên bầu trời, thật nhiều thật nhiều, rất đẹp. Ca ca, người từng nhìn thấy sao?"

Không!

Nhưng thật ra đã nhìn thấy không ít tử thi, có thây khô, có thi thể thối rữa, còn có xương trắng, đặt chồng lên nhau thành một khối, cũng đẹp.

Tuy nhiên, Kỷ Vân Thư thật sự không có sức lực trả lời hẳn, đôi môi trắng bệch, bước chân càng chậm hơn rất nhiều, nhưng thân thể vẫn thẳng như cũ!

Vệ Dịch cũng không phát hiện ra sự khác thường của nàng, mặc dù hẳn tiếp tục nháy nhót và đi về phía trước, nhưng đi được ba bước, vẫn sẽ dừng lại chờ nàng.

Sau khi đi được một lúc, hẳn đơn giản quay lại, đối mặt với Kỷ Vân Thư, rất nghịch ngợm bắt đầu đi thụt lùi.

"Ca ca, ta đi như vậy là có thể nhìn thấy người."

"Ân."

"Ca ca, người đi rất chậm."

"Ân."

"Ca ca, chân người đau không?"

"Ân."

Sau khi bước thêm hai bước đi về phía trước, hai chân Kỳ Vân Thư đột nhiên mềm nhũn, trước mắt bỗng chốc tối sầm, thân mình đột nhiên ngõng xồm trên mặt đất, dùng một chân để chống đỡ thân thể mình.

Vệ Dịch thấy thế, bất chấp đèn Khổng Minh trong tay đang nâng lên cao, ném nó qua một bên, chạy tới, hai chân quỳ xuống trên mặt đất, mặt đầy hoảng hốt.

"Ca ca, người xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói mang theo sợ hãi!

Kỳ Vân Thư cắn môi, phát ra tiếng thở hổn hển rất nhỏ, trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, con người dùng sức nâng lên, nhìn Vệ Dịch.

"Vệ Dịch, người từng công người khác sao?" Giọng nói suy yếu vô lực.

Hắn lắc đầu!

Không!

"Vậy hôm nay, người hãy công ta, được không?"

Nàng vẫn không muốn đề cập tới sự tình mình bị thương sau lưng.

Vệ Dịch điên cuồng gật đầu!

"Được." Giọng nói tuy rằng tươi sáng, nhưng vẫn mang theo lo lắng.

Hắn cúi xuống và đưa lưng tới trước mặt Kỳ Vân Thư, nói: "Ca ca, người lên đi, ta công người."

Nhìn hình ảnh tấm lưng rắn chắc ở trước mắt mình, cho dù đang là ban đêm lạnh lẽo, nhưng nàng cảm thấy một luồng hơi ấm chảy qua.

Một khắc kia, hốc mắt Kỳ Vân Thư suýt nữa đỏ lên.

Chưa từng có người nào, nguyện ý làm như vậy với nàng!

Nàng cắn răng, cố gắng chống đỡ thân thể, trèo lên trên lưng Vệ Dịch.

Vệ Dịch nâng hai chân nàng, không cần nhiều nỗ lực đứng lên từ trên mặt đất.

"Ca ca, người nhẹ quá."

Đúng vậy, nàng quá nhẹ, nhẹ có chút kỳ cục.

Nàng đầu dựa vào trên vai Vệ Dịch, miệng hơi ghé vào bên tai hắn, hỏi: "Vệ Dịch, người biết đường sao?"

"Nơi này ta không biết."

"Được rồi, để ta chỉ cho, hiện tại người hãy đi thẳng."

"Được."

Hắn công Kỳ Vân Thư, đi bước một đi về phía trước, không nhanh cũng không chậm.

"Ca ca, ta hát cho người nghe được không? Trước kia lúc nương ta công ta, cũng sẽ hát."

Hai mắt Kỳ Vân Thư đã dần dần đóng lại, nghe thấy giọng của hắn, vẫn "Ân" một tiếng.

Sau khi nhận được câu trả lời, Vệ Dịch mỉm cười, hăng giọng, bắt đầu hát.

"Như đã lâu rồi, gió nhẹ nhàng thổi, Triệu Lang về nhà, mang theo toàn bộ phong cảnh Bộc Dương, một cuốn sách nho nhỏ, Lang Đình tới

chào, hát trong gió sương....."

Giọng điệu thô sơ, hát một bài hát, vẫn rất dịu dàng êm tai.

Kỷ Vân Thư cũng không biết, thì ra khi Vệ Dịch bắt đầu ca hát, vẫn ra dáng ra hình.

Nàng cong cánh môi hơi mỉm cười, suy yếu hỏi: "Đây là bài gì?"

"Nương nói nó được gọi là 《 thanh niên 》 , khi còn nhỏ, thời điểm nương công ta, đều sẽ hát bài hát này, nhưng hiện tại, nương không còn công ta nữa, nói ta đã trưởng thành, nên cưới vợ. Sau này, ta có tiểu Vệ Dịch, sẽ phải công tiểu Vệ Dịch của ta, rồi hát bài hát này cho nó nghe."

Tiểu tử ngốc, nương người đối đãi với người thật tốt, thật sự đã nói cho người rất nhiều thứ.

Hắn lại nói thêm một câu: "Ca ca, hiện tại ta đang công người, người có phải chính là tiểu Vệ Dịch hay không!"

Phốc ——

Người mới là tiểu Vệ Dịch, cả nhà người đều là tiểu Vệ Dịch.

Ta sẽ không trở thành nương tử của người, cũng sẽ không sinh tiểu Vệ Dịch với người.

Nếu không phải sau lưng đang có thương tích, đau đến nỗi Kỷ Vân Thư thật sự khó chịu, nàng nhất định sẽ móc các khớp ngón tay lại, dùng sức gõ trên đầu hắn.

Vệ Dịch đi tới một ngã tư, nàng giơ tay chỉ về một hướng: "Đi về phía bên này."

"Được." Vệ Dịch đồng ý.

Vừa nghe chỉ thị của Kỳ Vân Thư đi về phía trước, vừa nổi lên hứng thú hát vang một lần nữa!

Gió đêm lạnh lẽo, thân mình cao thẳng cũng một thân mình nhỏ gầy, từ từ in bóng xuống trên con đường dài.

Đó là một phong cảnh tuyệt đẹp!

Đọc theo đường đi, Kỳ Vân Thư rất nhiều lần đều suýt chìm vào giấc ngủ vì tiếng ca hát của hân.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Rốt cuộc đã tới cổng sân phía Tây của Kỳ gia.

"Để ta xuống đi." Kỳ Vân Thư nói.

Vệ Dịch cẩn thận buông nàng xuống, ngây thơ hồn nhiên hỏi một câu: "Ca ca, ta hát hay không?"

Nàng gật gật đầu, dùng sức đẩy cửa cổng sân phía Tây ra, giờ phút này, trên mặt cũng càng thêm tái nhợt.

Vệ Dịch đột nhiên nhíu mày, hỏi nàng: "Ca ca, người có phải bị bệnh hay không?"

"Vệ Dịch, người có nhớ rõ đường trở về hay không?"

"Từ nơi này quay về thì ta nhớ rõ." Thập phần kiên định.

Hai tay Kỳ Vân Thư chống ở trên khung cửa cổng, thở một hơi thật sâu: "Vậy người quay trở về hãy cẩn thận chút, nếu như nương người hỏi người đã đi đâu, đừng để cập tới Quảng Cừ viện, biết không?"

"Vì sao?"

"Không có vì sao."

"Nga." Hấn nhấp môi thành một đường thẳng, dùng sức gật đầu.

Đột nhiên, ánh mắt hấn nhìn nhìn về phía bên trong cánh cửa, giống như đang tìm gì đó, ngoài miệng không tự chủ được nói thềm một câu: "Tỷ tỷ chắc là đã ngủ rồi."

Có chút thất vọng!

Tỷ tỷ người không ngủ, đang ở trước mặt người đây!

Nàng nghe thấy tiếng nói thềm của hấn. Tiểu tử này, quả thật rất coi trọng mình.

"Vệ Dịch, người xem, trời cũng đã khuya, nhanh chóng trở về đi."

"Nga, vậy ca ca, khi nào ta có thể tới tìm người chơi, ta đều luôn một mình, không có ai chơi cùng ta."

Người thật là đáng thương!

Ít nhất, ta còn có một đồng thi thể và xương trắng để chơi.

Không đành lòng, Kỷ Vân Thư đành nói: "Sau này người muốn tìm ta, hãy tới nha môn."

Hấn lập tức vô cùng vui vẻ: "Được, vậy ca ca, ta đi đây."

Vẫy vẫy tay, đưa cho Kỷ Vân Thư một nụ cười nhẹ, nhảy nhót, rời đi!

Kỷ Vân Thư không thể giữ thẳng thân mình, lập tức mềm xuống, đầu gối đè ở trên khung cửa, đau muốn chết.

Cũng may, Loan Nhi đúng lúc ra ngoài sân, nhìn thấy cửa cổng sân phía Tây bị mở rộng ra, lập tức nhìn thấy tiểu thư nhà mình đang nằm ở

trên mặt đất.

Nàng sợ tới mức mặt mày tái nhợt!

Nàng cấp tốc chạy qua, ngồi xổm xuống: "Tiểu thư, ngài..... ngài có chuyện gì vậy?"

Tay Loan Nhi nhất thời động tới sau lưng Kỷ Vân Thư, âm ứt. Nàng nhấc tay lên vừa thấy, bàn tay mình đầy máu!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 56: Kỷ Bù

Tay đầy máu, khiến Loan Nhi kinh hoàng sợ hãi!

Hôm nay khi Kỷ Vân Thư ra cửa, nàng nên cố hết sức ngăn cản mới đúng, tiểu thư nhà mình rõ ràng đã bị thương, nàng nên ngăn lại và không cho nàng ấy ra cửa mới đúng.

Nhìn đến sau lưng tiểu thư nhà mình xiêm y đều ướt do bị nhiễm máu, trong lòng nàng vừa nôn nóng, vừa cực kỳ sợ hãi.

Một bàn tay của Kỷ Vân Thư chống ở trên khung cửa, nâng khuôn mặt nhợt nhạt lên.

"Đỡ ta vào đi thôi."

Loan Nhi bởi vì quá hoảng loạn, trong lúc nhất thời có chút sửng sốt, nghe được giọng nói của Kỷ Vân Thư, lúc này mới nâng đôi tay run rẩy, nhanh chóng đỡ nàng vào nhà.

Vội vàng chuẩn bị một chậu nước ấm, cởi bỏ quần áo nhiễm máu trên người Kỷ Vân Thư, lộ ra chiếc yếm sau lưng.

Không xem còn đỡ, vừa nhìn thấy, quả thật đã khiến Loan Nhi sợ hãi.

Sau lưng, các vết thương vốn đã dần dần khép lại, đã bắt đầu vỡ ra và chảy ra máu.

"Tiểu thư, ta đi tìm đại phu." Loan Nhi lau nước mắt.

Đang chuẩn bị muốn đi, nàng liền bị Kỳ Vân Thư giữ chặt.

"Đừng đi, trong ngăn tủ có dược, giúp ta tra dược là được."

"Nhưng....."

"Mau đi."

Loan Nhi không lay chuyển được Kỳ Vân Thư, lau khô nước mắt, chạy đi lấy dược tới, còn có một cuộn băng vải.

Loan Nhi thật cẩn thận dùng nước ấm rửa sạch miệng vết thương, tra dược, sau đó quấn băng vải lên.

Nàng cũng thay xiêm y cho tiểu thư nhà mình. Một nhiệm vụ đơn giản nhưng mất khá nhiều thời gian mới hoàn thành xong.

Kỳ Vân Thư ghé vào trên giường, sau lưng đã được tra dược nên đã bớt đau, dường như cơn đau đã lắng xuống.

Loan Nhi đang bưng chậu máu loãng ra cửa, vừa vận dụng phải một người.

"Nhị tiểu thư?"

Kỳ Uyển Hân đứng ở cửa, nhìn thấy chậu máu loãng trong tay Loan Nhi, lập tức cũng trở nên hoảng sợ.

"Có chuyện gì vậy?" Nàng hỏi Loan Nhi.

Loan Nhi nén một ánh mắt đầy đau lòng nhìn về phía trong phòng.

Kỳ Uyển Hân vội vàng bước vào phòng, nhìn thấy Kỳ Vân Thư đang nằm trên giường.

Vội vàng đi qua: "Vân thư, người xảy ra chuyện gì?" Đồng thời trong khi nói chuyện, nhẹ nhàng xoắn chặt lên, lập tức nhìn thấy sau lưng nàng bị quần băng vải, cuối cùng cũng đã hiểu ra.

"Miệng vết thương nhất định đã bị nứt ra rồi? Vì sao không thỉnh đại phu tới nhìn xem." Dứt lời, Kỷ Uyển Hân đang chuẩn bị phân phó nha đầu của mình đi thỉnh đại phu tới.

"Tỷ tỷ, không cần, chút thương thế nhỏ, đã được tra được, không cần phải phiền toái." Kỷ Vân Thư nói.

"Sao có thể nói là phiền toái? Những vết thương trên lưng có thể nhỏ, nhưng nếu như nó là gốc rễ của căn bệnh....." Nói tới đây, Kỷ Uyển Hân thở dài, thập phần đau lòng cầm tay Kỷ Vân Thư đang đặt ở ngoài chân.

Lạnh băng!

Kỷ Uyển Hân ra hiệu một ánh mắt về phía nha đầu của mình, ý bảo nàng ta đi ra ngoài!

...Eidt & Dịch: Emily Ton.....

Đợi sau khi nha đầu kia đã đi ra ngoài.....

"Người cũng thật cứng đầu, nhận sai với cha, không phải sẽ không có việc gì sao? Sao người có thể chịu được roi kia? Người còn nhớ rõ, lần trước người ăn roi, đã hôn mê bao nhiêu ngày? Nếu không phải còn sót một hơi cuối cùng, chỉ sợ....." Sớm đã chết!

Kỷ Uyển Hân thập phần thương tiếc cho muội muội này của mình, đôi mắt đẹp hạnh nhân, nhanh chóng lấp đầy nước mắt!

Tuy nhiên, phản ứng duy nhất của Kỷ Vân Thư đối với lời nàng nói, lại là một tiếng cười vô cùng yếu ớt.

"Linh Chi bị thương ở tay, Tam ca liền chạy tới đập phá sân ta một chuyến, tổ mẫu yêu thương nàng ta như vậy, sao có thể buông tay? Chỉ sợ ngay cả Linh Chi cũng sẽ tự mình suốt ngày tới tìm ta làm âm ỉ, tìm ta phiền toái. Người cũng biết, ta sợ tiểu hài tử nhất. Nếu như ta không nhận mấy roi kia, làm thế nào có thể sống yên ổn?" Giọng điệu trong sáng, mặc dù đa số là do sự suy yếu của nàng.

"Nơi này không có người khác, sao người không nói sự thật với ta?"

"Muội muội không rõ ý tỷ tỷ."

"Người còn đang đợi Kỳ Bù, đúng không?"

Kỳ Uyển Hân nhú mày.

Kỳ Bù, hai chữ này, Kỳ Vân Thư chưa từng đề cập tới nó trong hai năm qua.

Hôm nay nghe được từ trong miệng Kỳ Uyển Hân, trái tim nàng giống như bắt đầu ngứa, nhưng lại không thể gãi nó.

Dám mặt ở trên gối đầu, nàng nghiêng lại để che mắt, có một chút trốn tránh.

Cố tình Kỳ Uyển Hân giống như hoàn toàn nhìn thấu nàng, giọng điệu mang theo khuyên bảo nói: "Kỳ Bù đã rời đi hai năm, người còn đau khổ chờ hãn làm gì? Có lẽ hãn căn bản sẽ không trở lại nữa, hứa hẹn giữa các người, hãn cũng sớm đã quên. Vân Thư, người tội gì khiến mình khó chịu như thế?"

"Nhị tỷ, người đừng nói nữa."

"Ta chỉ không thể chịu nổi khi thấy người như vậy. Bảo vệ một lời hứa bằng miệng, bảo vệ một cái sân trống rỗng, đáng giá sao?" Như thế cảm

thấy không đủ thuyết phục, nàng tiếp tục nói: "Người rõ ràng không muốn gả tới Vệ phủ, nhưng vẫn chịu đựng nó. Nếu như ta là người, quả quyết sẽ không tiếp tục chờ Kỳ Bùì, rời khỏi Kỳ gia, rời khỏi Cẩm Giang thành."

Lòng đầy căm phẫn!

Kỳ Vân Thư không thể hình dung ra, cảm xúc này từ đâu đến!

Kỳ Uyển Hân chung quy không hiểu hết Kỳ Vân Thư.

Nàng không phải là một người vị tha, không phải không quan tâm tới bất cứ điều gì, càng không phải khiến mọi thứ trở nên khó khăn cho mình.

Lý do duy nhất khiến nàng chờ đợi, chính là vì nàng đã hứa.

"Rời khỏi Kỳ gia rất dễ, rời khỏi Cẩm Giang thành cũng dễ, nhưng..... Nếu như ta rời đi, Kỳ Bùì trở về, hẳn làm sao tìm được ta?" Giọng nói như vậy, dường như được truyền đến từ vực sâu thăm thẳm.

"Nhưng khoan dung như vậy, cuối cùng người bị thương, lại chính là người."

"Ta biết."

Giọng điệu rất quyết tâm!

Đúng vậy, Kỳ Vân Thư như vậy, quá cố chấp!

Cố chấp, có chút cố chấp!

Nàng đã hứa sẽ đợi, nhất định sẽ chờ, hai năm ước hẹn, vẫn còn chưa tới!

Lắc đầu, Kỳ Uyển Hân cũng không biết nên nói tiếp như thế nào, thiên ngôn vạn ngữ muốn khuyên bảo, cuối cùng, chỉ biến thành một tiếng thở

dài.

Nàng chỉ có thể vén góc chăn giúp Kỳ Vân Thư.

"Người hãy nghỉ ngơi chút đi, đợi lát nữa ta bảo Đông Nhi đưa chút dược liệu cùng với đồ tắm bỏ lại đây, người hãy dưỡng thân mình cho tốt, tất cả mọi sự, tạm thời hãy gác lại một bên."

Nàng giao phó, Kỳ Vân Thư đều đồng ý.

Kỳ Uyển Hân rời đi trước, đau lòng trong ánh mắt không hề mờ đi.

Đêm đó, Kỳ Vân Thư đau đớn đến mức không thể ngủ được. Tuy nhiên, nỗi đau của nàng không chỉ bắt nguồn từ những vết thương trên lưng.

Còn có cái tên Kỳ Bù kia.

Về Kỳ Bù, Kỳ Vân Thư chưa từng nói với bất kỳ ai.

Mà người này, càng là cấm kỵ trong toàn bộ Kỳ gia!

Không thể đề cập tới, không thể nói tới.

Ngay cả Kỳ Linh Chi chỉ mới tám tuổi, cũng chưa bao giờ dám nhắc tới!

Thật giống như một người như vậy, chưa từng tồn tại.

Nhưng Kỳ Vân Thư biết rõ, Kỳ Bù, thật sự tồn tại, giữa bọn họ, cũng thật sự tồn tại một đoạn hồi ức tươi đẹp khắc cốt ghi tâm!

Mùa đông năm ấy, hoa mai nở rực rỡ.

Kỳ Bù đứng dưới tàng cây hoa mai, mặt mày đoan chính, khuôn mặt thanh tú, phong độ nhẹ nhàng, tựa hồ tất cả những từ tốt đẹp đều có thể

dùng ở trên người hân.

Hân ngắt một đóa hoa mai, đặt ở trong tay Kỳ Vân Thư.

Tràn ngập dịu dàng và ấm áp!

"Thư Nhi, hãy hứa với ta, nhất định phải chờ ta, hai năm sau, ta nhất định sẽ áo giáp trở về, cưới ngươi làm vợ!"

Kỳ Bùi tản ra khí chất thư hương như vậy, thật sự rất tốt đẹp.

Ánh mắt như vậy, giống như bầu trời mùa hè hàng đêm yếu ớt được chiếu sáng bởi những ngôi sao thưa thớt, đủ ấm để khiến cho trái tim của một người bốc cháy, ấm áp.

Nhưng một thiếu niên như vậy, một lời hứa hẹn như vậy, Kỳ Vân Thư đã bảo vệ nó trong hai năm qua.

.....

Đêm trôi qua, tư vị đau đớn khó nhin, tra tấn Kỳ Vân Thư suốt cả một đêm.

Cho tới trước khi bình minh, nàng mới dần dần ngủ được một lúc, khi tỉnh lại, trên gối đầu, đã ướt một tảng lớn.

Không thể phân rõ là nước mắt, hay là mồ hôi!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 57: Đốt Đi

Những vết thương sau lưng đã không còn đau nữa, Kỷ Vân Thư xoa xoa giữa hai lông mày, cẩn thận ngồi dậy từ trên giường.

Sợ miệng vết thương lại vỡ ra lần nữa.

"Loan Nhi!"

Nàng gọi hai lần, nhưng không có phản ứng lại.

Nha đầu này, có thể chạy đi đâu vào sáng sớm?

Nàng xuống giường, lấy chiếc áo choàng rộng màu xanh được treo trên giá phủ lên người và ra khỏi phòng, nhưng vẫn không thấy Loan Nhi.

Đang chuẩn bị quay trở lại trong phòng, liền nghe được tiếng bước chân rõ ràng, đang tiến đến ở sau lưng nàng.

Nàng vừa quay đầu, lập tức nhìn thấy Loan Nhi đang thở hồng hộc, trong tay ôm một cái hộp dài, mặt trên chiếc hộp bao một lớp vải thổ cẩm sọc, có vẻ thập phần thanh nhã!

"Tiểu thư, sao ngài lại ở đây? Vết thương trên lưng còn đau nữa không?" Loan Nhi mang vẻ mặt lo lắng.

"Vật trong tay người, từ đâu ra?"

Ánh mắt Kỷ Vân Thư nhìn chăm chú trên hộp giấu trong tay nàng.

Loan Nhi nâng hộp gấm trong tay lên, nói: "Có vị khách quý trong kinh thành mang đến, nói là gửi tới tiểu thư thiếu gia quý phủ mỗi người một phần. Hiện tại, còn đang nói chuyện với lão gia ở tiền sảnh."

"Khách quý? Từ kinh thành?"

"Vâng." Loan Nhi gật đầu.

Đó có phải là Cảnh Dung không?

Những nghĩ ngờ gia tăng trong trái tim Kỷ Vân Thư, nàng nhận lấy hộp gấm trong tay, phân phó nói: "Người đi tới tiền sảnh thăm dò, nhìn xem vị khách quý kia, đang nói gì với cha ta?"

A? Rình xem! Nghe lén!

Loan Nhi bối rối: "Tiểu thư, điều này....."

"Mau đi."

"Nga nga nga....."

Loan Nhi bước đi được vài bước, lập tức hăng hái lao tới tiền sảnh rình trộm!

Kỷ Vân Thư ôm hộp vào phòng, vừa mở ra thì thấy, bên trong là một cây Bạch Vân Trường.

Bạch Vân Trường, thật sự cũng không phải là dược liệu hiếm lạ, mà là cực kỳ quý.

Loại dược liệu này, có hiệu quả rất kỳ diệu đối với vết thương do roi da đánh!

Một cách mơ hồ, trong lòng nàng dường như đã nhận ra điều gì đó.

Vị khách quý kinh thành kia, giống như đưa than ngày tuyết, điều này không khỏi quá mức trùng hợp!

Nàng lắc lắc đầu, bởi vì hiện tại sau lưng không đau, nên tập trung vào chính sự quan trọng hơn.

Đi đến cái kệ sau bàn, lấy hộp gỗ đàn hương của mình xuống, mở ra, sau đó lại trải một tờ giấy trắng ở trên bàn.

Trong đầu tinh tế tạo hình một lát, lấy một cây bút kim loan từ trong hộp, nhúng một chút vào trong nghiên mực, nàng bắt đầu vẽ lên trên giấy.

Nửa chừng, trên mặt giấy, đã xuất hiện từng khối xương người được vẽ bằng mực tàu. Nếu quan sát kỹ hơn, có thể thấy rằng, đó là các phần khác nhau của bộ xương sọ!

Đúng là bản phác thảo hộp sọ của âm dương thi!

Xương sọ được chia thành 23 khối, tất cả các xương đều có hình dạng lớn nhỏ khác nhau, trong đó có nhiều xương phẳng và không đồng đều!

Ngay cả mỗi một khối xương nhỏ, đều được nàng tinh tế phân chia một cách cẩn thận.

Giống như đang dựng lại mô hình hộp sọ người. Đây là một thói quen của Kỷ Vân Thư: mở ra và phân giải hộp sọ. Toàn bộ đều căn cứ theo hình dạng lớn nhỏ, dùng đất sét nhào nặn ra mô hình nhỏ trước, sau đó mới vẽ tương mạo.

Phương thức vẽ này khác với vẽ những thi thể hư thối vẫn còn có da thịt!

Thậm chí ngay cả ở thời hiện đại, sử dụng công nghệ máy tính cùng với kỹ thuật cao, nàng cũng cần phải tiêu phí không ít công sức.

Huống chi tại địa phương như thế này, ngay cả điện cũng đều không có!

Cho nên, chỉ có thể sử dụng loại phương thức này.

Buông bút kim loan trong tay, ngón tay trắng mịn của nàng nhẹ nhàng gõ trên trang giấy bên cạnh.

Người âm dương?

Đây cũng là lần đầu tiên nàng gặp được.

Suy nghĩ một hồi, nàng dường như lại nghĩ tới điều gì đó.

Thần sắc hơi dừng lại, nàng cuộn bản phác thảo xương sọ này lại, đặt ở một bên, một lần nữa mở một tờ giấy khác ra.

Nàng sắp xếp lại những hộp chứa thuốc màu trong lớp đầu tiên của hộp gỗ đàn hương, sau đó thêm nước vào các khe cắm thụt vào trên lớp thứ hai. Tiếp theo, nàng nhúng bàn chải vào trong thuốc màu và nước trước khi bắt đầu vẽ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong khi đó, Loan Nhi nghe theo nàng phân phó, vừa rồi mới tới sảnh ngoài.

Rón ra rón rén, không dám tới gần, chỉ đứng sau lưng với mấy nha đầu lắng nghe.

Trong sảnh, thân thể Kỷ Thư Hàn đang đứng nhưng hơi cong xuống, bộ dáng vốn như hung thần ác sát, đã chuyển thành bộ dáng cực kỳ nịnh hót, chất đầy ý cười cung kính.

Cảnh Dung ngồi ở trên chính vị, khoe miệng cười lên một nụ cười mờ nhạt, nhưng thắm người khiến nhân tâm hoảng sợ!

Hơn nữa, hán tử Lang Bạc đứng ở một bên, giống như một tấm lá chắn, tạo thành một vòng tròn chung quanh Cảnh Dung.

Người sống chớ tới gần!

Ánh mắt sắc bén của Cảnh Dung lạnh lùng, liếc mắt nhìn trên dưới Kỳ Thư Hàn một cái.

Hắn hừ một tiếng, nói: "Kỳ đại nhân, người vẫn nên ngồi đi, bốn vương thật sự không thích được người khác ngưỡng mộ."

Trong giọng nói, tựa hồ còn mang theo một sự tàn nhẫn.

Gọi Kỳ Thư Hàn là Kỳ đại nhân, thực sự quá không phải. Khi Kỳ Thư Hàn còn trẻ, chính là Lễ Bộ thị lang!

Nhưng Kỳ Thư Hàn chỉ nhìn phía dưới, cúi thấp đầu: "Hạ quan vẫn nên đứng."

"Bốn vương cho phép người ngồi, người cứ ngồi."

"Vâng."

Hắn đành phải nâng áo choàng lên, ngồi xuống bên cạnh.

"Dung Vương hôm nay tiến đến, còn mang theo một số vật phẩm trân quý cho người nhà hạ quan, không biết..... có lý do gì?"

Như thế nào? Người cho rằng Cảnh Dung hẳn có việc muốn nhờ người sao?

Hắn đường đường là một Vương gia, thật sự đúng là không cần tới đây cầu người.

Cảnh Dung cười cười, con người híp lại, nâng chung trà lên, từ từ nói: "Bốn vương nghe nói, năm đó khi Kỷ đại nhân đang làm quan trong triều, phụ hoàng ta từng ban cho người một cái roi chạm ngọc Đằng Mã Kim, là sự thật?"

Nhắc tới điều này, trên mặt Kỷ Thư Hàn hiện lên vẻ đặc ý.

"Đó đều là phước lành ba đời của hạ quan, mới được hoàng thượng ban thưởng."

"Nga? Bốn vương còn nghe nói, roi Đằng Mã Kim chính là vật do Ba Tư tiến cống, được làm bằng da Kim Điêu (đại bàng vàng) thượng đẳng, không biết bốn vương có vinh hạnh nhìn xem một cái?" Lông mày nhú chặt!

Nghe được nơi này, Kỷ Thư Hàn nhanh chóng nói: "Dung Vương muốn nhìn, hạ quan tất nhiên sẽ mang ra tới."

Quay đầu phân phó gia đình: "Đi lấy Đằng Mã Kim tới đây."

Gia đình cất bước rời đi, lập tức mang cây roi kia tới.

Còn dùng một cái hộp gấm màu vàng để đựng, thật sự rất đáng chú ý!

Kỷ Thư Hàn lấy nó ra từ trong hộp, cung cung kính kính đưa lên: "Dung Vương, đây là Đằng Mã Kim do hoàng thượng ban thưởng."

Biết là được ban thưởng, không cần phải đề cập tới một lần nữa!

Cảnh Dung buông chén trà trong tay, nhướng mày, ý cười trên mặt trở nên có chút quý quý.

Tiếp nhận cây roi, nắm ở trong tay nhìn nhìn, nhăn mũi lại, nói: "Roi này đích xác là rất tinh xảo, nhưng, vì sao lại có một mùi máu tươi?"

"Điều này....." Kỳ Thư Hàn có chút hoảng loạn.

Roi này, sau khi đánh Kỳ Vân Thư, rõ ràng đã được rửa sạch sẽ, không thấy một chút tơ máu, sau đó lại được hong qua gỗ đàn hương để tẩy mùi, sao có thể có mùi máu tươi?

Dung Vương, không phải là người có mũi chó, đúng không?

Thấy Kỳ Thư Hàn bị nhện lời, Cảnh Dung nâng cằm, tiếp tục nói: "Không chỉ có một mùi máu tươi, trên tay cầm của roi, dường như còn mang theo một mùi vị súc sinh."

Súc sinh? (Cầm thú; súc vật)

Người nắm lấy roi trước đó, còn không phải là Kỳ Thư Hàn hay sao!

Đây là bản lĩnh chỉ cây dâu mắng cây hoè! Nếu Cảnh Dung nói hai, không ai dám nói một.

Giờ này khắc này, sắc mặt Kỳ Thư Hàn quả thực đã xanh tới cực hạn, nuốt nuốt nước miếng, run rẩy nhìn về phía trước: "Vương gia, roi này sao lại có mùi được? Hạ quan mỗi ngày đều hong nó bằng gỗ đàn hương."

"Kỳ đại nhân, vậy người hãy nên tìm gặp đại phu, chữa trị cái mũi của người." Rõ ràng là vẻ mặt mang theo ý cười, nhưng lời nói lại đã đổi vị.

Cảm thấy vẫn chưa tận hứng, Cảnh Dung trực tiếp giơ roi hỏi Lang Bạc: "Lang Bạc, người hãy ngửi ngửi, xem có phải mũi của bốn vương có vấn đề hay không?."

"Vâng."

Lang Bạc tiếp nhận roi, đưa lên mũi ngửi ngửi, gật đầu: "Vương gia, đích thực có một mùi máu tươi, trên tay cầm của roi, xác thật cũng có một mùi vị súc sinh."

"Ân." Cảnh Dung rất vừa lòng, ánh mắt đột nhiên đen trầm xuống dưới, thu liễm ý cười, nghiêm nghị.

"Đem roi này, đốt đi!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 58: Ai Mời Tôn Phật Này Đến?

Cái gì?

Đốt roi?

Đó chính là do hoàng thượng ban thưởng!

Không được không được, trăm triệu không được!

Kỷ Thư Hàn đứng dậy, nhanh chóng khom lưng, sắc mặt đã chuyển sang màu xanh: "Dung Vương, roi này chính là do hoàng thượng ban cho, không thể đốt được!"

"Vậy bốn vương muốn hỏi người một chút, ban cho người roi này, là để người làm gì?"

"Điều này....."

Hoàng thượng chưa nói!

Sắc mặt trở nên khẩn trương, Kỷ Thư Hàn tiếp tục nói: "Mong vương gia giơ cao đánh khẽ, nếu như Dung Vương ngại trên roi này có mùi máu tươi, hạ quan nhất định sẽ xử lý nó cẩn thận, nhưng cầu xin Dung Vương đừng đốt roi này!"

Tiểu nhân, ta thích bộ dáng người cầu xin ta!

Nhưng bây giờ, Cảnh Dung đang trong cơn giận dữ, cặp con người lạnh lùng câu ở trên người Kỷ Thư Hàn, thập phần tàn nhẫn.

Giơ tay lên, nói giọng kiên quyết: "Còn không nhanh chóng đốt đi!"

Không mang theo một chút do dự và đồng cảm nào!

Lang Bạc tuân theo mệnh lệnh, cầm roi ra bên ngoài sảnh, từ bên hông lấy ra mồi lửa, thổi thổi, hướng về phía roi da.

Không biết có phải Lang Bạc có phải là hán tử thô lỗ hay không, có phải đang muốn trêu chọc Kỷ Thư Hàn hay không, mồi lửa đã đặt ở dưới roi nhưng vẫn chậm chạp không đốt.

Dường như còn đang đợi một mệnh lệnh cuối cùng của Cảnh Dung!

Chỉ nghe được "bịch" một tiếng.

Kỷ Thư Hàn quỳ xuống.

Đôi tay chống ở trên mặt đất, cả người đều bò xuống dưới, điên cuồng cầu xin: "Không được, Dung Vương! Hạ quan cầu xin ngài, ngàn vạn không thể đốt roi! Hạ quan cầu xin ngài, roi này chính là do hoàng thượng ban thưởng. Nếu như đốt mất, hạ quan không dám đương nổi. Cầu xin người Dung Vương, đừng đốt nó!"

Không phải sài lang sao?

Sao cũng học theo Huyện thái gia, có tật xấu thích quỳ gối trước người ta.

Khóe môi Cảnh Dung khẽ nhếch, không nhanh không chậm bưng lên ly trà, nhấp một ngụm nho nhỏ, nhìn Kỷ Thư Hàn đang quỳ ở trên mặt đất: "Kỷ đại nhân, vì một cây roi, người phải quỳ gối đối với bốn vương, thật sự không đáng giá, vẫn nên đứng lên đi."

Nhưng thân mình hẫng lại bò càng thấp hơn, đau khổ cầu xin: "Cầu xin vương gia đừng đốt roi này, nếu không, hạ quan sẽ quỳ mãi không dậy."

Quý mãi không dậy?

Ân!

"Được, vậy người hãy quý đi." Cảnh Dung búng tay một cái về phía Lang Bạc: "Còn chưa động thủ?"

"Vâng." Lang Bạc tuân lệnh.

Mồi lửa được chuyển qua đuôi roi, đầu tiên chỉ là một vài sợi khói nhẹ, nhưng giây tiếp theo đã tản ra mùi cháy gay mũi, sau đó, lửa nổi lên.

Lang Bạc tùy tay ném nó ở trên mặt đất, roi kia cong lại rồi cuộn tròn, bị mồi lửa vây quanh.

Kỷ Thư Hàn người thấy mùi khói, lập tức ngẩng đầu lên nhìn lại, nhìn thấy cây roi bảo bối của mình đang bắt lửa, từ màu vàng vốn có, trở nên đen tối.

Ngay sau đó, vẻ mặt thống khổ năm tay thành năm đấm, hết sức đấm mạnh một đấm ở trên mặt đất.

Bảo bối của ta!

Nhìn thấy bộ dáng đau đớn muốn chết của lão gia hỏa kia, Cảnh Dung dường như vẫn chưa hết giận.

Đứng dậy, vòng qua Kỷ Thư Hàn ở trên mặt đất, đi đến dưới mái hiên, quay lưng lại, gọi một tiếng "Kỷ đại nhân".

Kỷ Thư Hàn rũ đầu, vẻ mặt ủ rũ, thở dài một tiếng, nhưng vẫn trả lời: "Có hạ quan!"

"Bốn vương nghe nói, ở Cấm Giang thành có một tòa miếu, bên trong cung phụng Bồ Tát thập phần linh thiêng, hình như gọi là chùa Khanh An,

đúng không?"

"Vâng."

"Nếu Kỳ đại nhân để ý tới vật phụ vương ta ban thưởng như thế, nói vậy cũng có lòng trung thành đối phụ hoàng ta, đúng không?"

"Đúng vậy." Kỳ Thư Hàn thở dài một tiếng.

Cảnh Dung lại cười thâm thúy lần nữa: "Rất tốt, bốn vương nghe người ta nói, nếu như đi bộ, leo núi tới chùa Khanh An, một bước khấn một lần, dùng tất cả tấm lòng thành kính, đi tới miếu chùa, hiệu quả của lời cầu nguyện phù hộ, tự nhiên sẽ rất linh nghiệm, đúng không?"

"Đúng vậy." Hãn lại thở dài một tiếng.

Cảnh Dung chậm rãi xoay người lại, cúi đầu nhìn hãn: "Tốt, sinh thần phụ hoàng ta sắp tới, vậy muốn phiền Kỳ đại nhân, một bước khấn một lần, đi tới chùa Khanh An, cầu Phúc cho phụ hoàng ta. Như vậy, Kỳ đại nhân, chắc hẳn sẽ không cự tuyệt, đúng không?"

Có 9999 bậc đá lên chùa, một bước khấn một lần!

Ngay cả khi đó là leo lên bình thường, cũng phải đi mất một ngày, huống chi là cả đi cả khấn.

Cảnh Dung, người xác định người không phải là con khi yêu nghiệt* mời đến hay sao? (*khi Tôn Ngộ Không)

Kỳ Thư Hàn thật sự sợ hãi, còn chưa hồi phục lại tinh thần từ việc roi đã bị đốt, hiện tại lại ập đến một đả kích lớn hơn nữa, không tức giận được, chỉ trừng lớn hai mắt.

Suýt nữa đã ngất xỉu.

Vẻ mặt trắng bệch!

Cảnh Dung thấy hần chậm chạp không đáp, trong mắt bốc lửa, giọng hơi nặng nề: "Như thế nào? Người không muốn?"

"Không phải, không phải, hạ quan..... hạ quan nguyện ý!"

Hạ quan không hề muốn!

Cảnh Dung gật gật đầu, nở một nụ cười dịu dàng về phía hần: "Rất tốt, bốn vương cũng sẽ phái người đi theo Kỳ đại nhân người, miễn cho người bỏ mất một bước không khẩn, như thế không tốt."

"Tạ..... Tạ Dung Vương."

Kỷ Thư Hàn run rẩy dữ dội!

Giám thị ngục trang, thật sự là biến thái.

Cảnh Dung cảm thấy mỹ mãn, tức giận nơi đáy lòng đã thoáng giảm xuống một nửa.

Người dám khi dễ tiểu thư sinh của bốn Vương, người dám đánh tiểu Vân Thư của bốn vương, thật sự nên trị tội người!

Cuối cùng, Cảnh Dung mang theo Lang Bạc, vừa lòng rời đi.

Để lại Kỷ Thư Hàn vẫn quỳ trên mặt đất, sắc mặt khó coi đã tới cực điểm.

Tôn Phật kia, rốt cuộc là ai đã mời hần đến?

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Toàn bộ quá trình đều đập vào mắt Loan Nhi, trong lòng nàng có một một trận sáng khoái không nói nên lời.

Khách quý từ kinh thành kia, đúng thật là Dung Vương!

Hơn nữa, giáo huấn lão gia thành như vậy, thật sự có thể trút bỏ được oán hận cho tiểu thư nhà mình.

Vì thế, nàng vui vui vẻ vẻ về tới sân phía Tây, nói tin tốt này với Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư vẫn đang vẽ tranh, nghe thấy tin mừng Loan Nhi nói, thật sự sinh động như thật!

"Tiểu thư, ngài không thể nhìn thấy, khuôn mặt của lão gia lúc ấy, lúc thì chuyển sang màu xanh lúc lại chuyển sang màu trắng. Dung Vương cũng thật lợi hại, lời nói, xử lý tình huống, quả thực khiến người lau mắt mà nhìn."

Bộ dáng Loan Nhi hiện lên vẻ mặt hoa si, thật sự cực kỳ đáng yêu.

Kỳ Vân Thư vẫn tiếp tục vẽ vẽ, thần thái tự nhiên, không hề bị Loan Nhi ảnh hưởng chút nào.

Cho đến khi vẽ xong nét bút cuối cùng, nhúng bút kim loan vào trong nước rửa rửa, cất vào trong hộp gỗ đàn hương.

Lúc này mới nâng mắt lên, liếc mắt nhìn Loan Nhi một cái: "Hắn đi rồi sao?"

Giọng điệu nhẹ nhàng!

"Đi rồi, mới vừa đi."

"Ân."

Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng cuộn tròn bức họa do mình vừa mới họa xong, dùng một sợi tơ hồng buộc chặt.

Loan Nhi khó hiểu: "Tiểu thư, vì sao ngài dường như không có một chút hứng thú nào cả? Đó chính là Dung Vương, vừa mới giáo huấn lão gia."

Nàng đã nghe thấy, đều nghe thấy, không cần phải lặp lại lần thứ hai!

"Được rồi, những gì người nói ta đều đã nghe."

Nàng vòng qua bàn, vào buồng trong, khi đi ra, đã thay đổi một thân nam trang.

"Tiểu thư, ngài đang muốn đi đâu?" Loan Nhi cực kỳ khẩn trương, vết thương trên lưng tiểu thư nhà mình còn chưa lành, nàng nhất định phải ngăn lại.

"Ta tới nhà giam." Lạc giọng, lại nói thêm một câu: "Người cũng đi theo đi."

Không đợi Loan Nhi nói thêm câu gì, Kỳ Vân Thư đã lấy bức họa, đi ra cửa, Loan Nhi cũng đành phải đi theo.

Khi hai người tới trước nhà giam, lúc trước ngục tốt nhận ba lượng bạc của Kỳ Vân Thư, đi lên đón, "Kỳ tiên sinh, sao người lại tới nữa?"

"Đưa ta đi gặp Lâm Đoan."

"Được."

Ngục tốt đồng ý, không hỏi nhiều, mang theo nàng đi vào.

Nhà giam này, vẫn âm u nặng nề như cũ, ẩm ướt không thể chịu được.

Loan Nhi dùng tay che mũi mình lại, cau mày. Đây vẫn là lần đầu tiên nàng tiến vào nhà giam.

Nhưng thần sắc Kỳ Vân Thư vẫn rất thanh đạm, không hề có chút ghét bỏ nào.

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 59: Xem Như Kỷ Vật

Edit & Dịch: Emily Ton.

Từ cửa nhà giam đi một đường tới tận cùng bên trong.

Hơi ẩm và mùi hôi thối xông vào mũi càng thêm nồng nặc, tựa hồ còn mang theo mùi gỉ sắt.

"Tới rồi." Ngục tốt nói một tiếng, dừng lại ở bên ngoài một căn phòng giam.

Kỷ Vân Thư nhìn xuyên thấu qua các cọc gỗ, nhìn thấy Lâm Đoan bên trong. Bởi vì nàng đã từng đưa cho ngục tốt một ít bạc, phòng giam của Lâm Đoan, cực kỳ sạch sẽ, thậm chí còn có thêm một cái chăn trên giường.

Nam nhân kia, đang an vị ở trên giường, rũ đầu xuống, mái tóc rối bù, trong ánh mắt, khó có thể che dấu tuyệt vọng.

Tố Vân đã chết, trái tim Lâm Đoan chỉ sợ cũng đã chết.

"Mở cửa ra đi." Kỷ Vân Thư nói.

Ngục tốt có vẻ rất khó xử.

"Kỷ tiên sinh, lúc này không thể để ngài mở cửa vào được, sự tình Tố Vân lần trước....."

Đúng vậy, nếu không phải nàng đi vào trong để gặp Tố Vân, để lại cho nàng ấy một cái đèn dầu, Tố Vân cũng sẽ không dùng đèn dầu tự sát.

Nàng cũng không muốn khó xử hẳn.

Đơn giản.....

"Thôi, vậy người đi ra ngoài trước đi."

"Được."

Ngục tốt ngoan ngoãn rời đi.

Kỷ Vân Thư gõ gõ ở trên cọc gỗ, gọi một tiếng: "Lâm Đoan."

Lâm Đoan vẫn không có phản ứng.

"Vụ án này đã điều tra rõ, người và Tố Vân mặc dù không giết người, nhưng người hẳn đã biết, người phá hủy tử thi, tử tội có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, chờ công văn Hình bộ gửi xuống, chung quy người cũng sẽ bị định tội."

Ngay cả khi nàng nói hết những lời nói đó, nhưng Lâm Đoan vẫn không có phản ứng gì.

Loan Nhi một bên kéo kéo góc áo nàng, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, có phải hẳn bị choáng váng hay không?"

"Hẳn không phải bị choáng váng, nhưng có thể đã chết tâm."

Lời này, thật ra Kỷ Vân Thư muốn nói với Lâm Đoan.

Cuối cùng cũng có chút tác dụng, Lâm Đoan giật giật thân mình, ngẩng đầu lên nhìn về phía Kỷ Vân Thư, trong ánh mắt mang theo tuyệt vọng, cũng tràn đầy hận ý.

"Là người, là người đã hại chết nàng."

Giọng điệu rất nặng nề, trầm thấp giống như một khối băng!

"Thực sự xin lỗi." Kỳ Vân Thư nói nghẹn giọng một tiếng.

"Vân nhi đã chết, người xin lỗi thì có ích gì?" Dứt lời, đứng thẳng thân mình, đột nhiên vọt tới. Cả người hấn trực tiếp đánh vào trên cọc gỗ, khuôn mặt hiện lên vẻ hung ác, lớn tiếng gào thét về phía Kỳ Vân Thư: "Đều là do người, các người đều chết hết đi, toàn bộ các người đều chết hết đi, chôn cùng Vân nhi cho ta."

Đồng thời khi Lâm Đoan đâm tới, may mắn Loan Nhi nhanh tay lẹ mắt, kéo Kỳ Vân Thư lui về phía sau hai bước.

Nếu không, cái cổ tinh tế của nàng, chỉ sợ đã bị giam cầm ở trong lòng bàn tay Lâm Đoan.

"Lâm Đoan, ta biết trong lòng người oán hận, nhưng nếu như lão quản gia không xuất hiện, Chu tiểu thư nhất định cũng sẽ uống chén độc dược kia, các người đích thực là muốn giết người. Tổ Vân chết, ta thừa nhận, là sai lầm của ta, nhưng người biết không? Nàng tự sát, cũng chỉ vì người."

"Người nói bậy, chính các người đã ép nàng chết."

Tiếng rống giận kia, quanh quẩn ở trong toàn bộ phòng giam!

Ngục tốt nghe thấy âm thanh ấy, tất nhiên cũng đi vào, nhìn thấy Kỳ Vân Thư không việc gì nên lại đi ra.

Lúc này, Lâm Đoan rất dữ tợn!

Tình yêu, thật sự là có thể khiến người sống chết, cũng có thể huỷ hoại tâm trí người.

Nàng không biết, nếu Kỳ Bùi ở giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết, nàng có thể cũng như vậy hay không?

Kỷ Vân Thư bưng bình tinh, móc ta một chiếc khăn tay từ bên hông, đưa về phía hẳn.

"Chiếc khăn tay này hẳn là người không xa lạ, đúng không? Chữ viết của Tố Vân, người chắc hẳn cũng rất quen thuộc, đúng không?"

Lâm Đoan vội vã nắm lấy chiếc khăn tay. Chiếc khăn trong tay, hẳn quá quen thuộc.

Hai đóa hoa dâu, một đỏ một xanh, thực sự chói mắt.

Sau đó, ba hàng chữ đẫm máu, được khắc ở trên chiếc khăn tay màu trắng, càng thêm bắt mắt.

Sau khi Lâm Đoan xem xong, thân thể tê liệt ngồi xuống trên mặt đất, vừa nắm chặt chiếc khăn tay và bắt đầu nức nở.

Vừa tự trách bản thân: "Vân nhi, ta nên sớm mang người rời đi, đều là ta không tốt, ta không thể chiếu cố người tốt hơn, làm hại con của chúng ta không còn, hiện tại ngay cả người cũng rời khỏi ta, Vân nhi....."

Mỗi một câu đều xuyên thấu trái tim Kỷ Vân Thư, khiến nàng cũng cảm thấy vô cùng nặng nề.

Cuối cùng, nàng quyết định đưa cuộn bức họa mà mình mang đến cho hẳn.

"Hãy xem nó như một kỷ vật đi."

Sau khi cầm bức họa trong tay, hẳn chậm rãi mở ra. Trên bức họa cuộn tròn, họa một nữ tử xinh đẹp mặc áo xanh, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt linh hoạt, môi mỏng ửng đỏ, lông mày tinh tế.

Thật sự sinh động như thật!

Phảng phất giống như Tố Vân đang đứng ở trước mặt hẳn.

Bỏ đi không khí ngột ngạt vừa rồi, Lâm Đoan nhìn thấy bức họa, thất thần.

Kỷ Vân Thư không muốn quấy rầy, mang theo Loan Nhi chuẩn bị rời đi.

Nàng vừa mới bước đi được hai bước, đã nghe thấy Lâm Đoan phía sau nói một tiếng: "Cảm ơn."

Nàng dừng bước chân lại, cũng không trả lời, nghiêng người liếc mắt nhìn Lâm Đoan một cái, sau đó lập tức rời đi.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ra khỏi nhà giam, tuyết đột nhiên bắt đầu rơi. Những bông tuyết thưa thớt trôi dạt, theo gió lạnh thổi đến trên mặt, đau đớn lạnh run!

Loan Nhi nâng mắt lên, oán giận: "Vừa rồi ra cửa nên mang theo dù. Tiểu thư, hay là đợi lát nữa hẵng đi?"

"Chỉ một chút tuyết, không ngại. Người hãy chờ ở đây, khi tuyết ngừng rồi đi. Ta đi tới nha môn, cách nơi này không xa, nhân tiện mượn dù của Lưu đại nhân."

"A? Nô tỳ vẫn nên đi cùng ngài."

"Ta đi khám nghiệm tử thi, những đồng xương trắng kia, người không sợ hay sao?"

Sợ, đương nhiên nàng sợ, quả thực cực kỳ sợ hãi.

Kỷ Vân Thư vừa nói như vậy, Loan Nhi lập tức co cổ lại, ánh mắt kinh sợ.

Kỷ Vân Thư tiếp tục nói: "Hơn nữa, nếu người ở đó, sẽ vướng tay vướng chân."

Lời này, thật sự rất trực tiếp!

Nàng cũng không sợ Loan Nhi sẽ thương tâm.

Kỷ Vân Thư không để ý tới Loan Nhi, cất bước đi vào trong tuyết. Những bông tuyết trắng rơi trên búi tóc, trên vai, rất nhanh đã chất thành đồng!

Thời tiết tháng 11, thật sự khiến người khó nắm bắt!

.....

Tới nha môn, Huyện thái gia đã chờ nàng một thời gian. Nàng nói rằng hôm nay muốn tới nghiệm thi, hẳn đương nhiên phải đợi.

"Vân Thư, đã dùng cơm sáng chưa?" Huyện thái gia hỏi với giọng vui vẻ.

Thật đúng là chưa ăn.

Nàng sờ sờ bụng, hỏi: "Có đồ gì ăn?"

"Xương sườn hầm khoai tây, rau cần xào thịt, cà tím với nước tương. Nếu người ăn cơm cùng, ta sẽ thêm món móng heo hấp."

"Ngài có bệnh sao? Mới sáng sớm đã ăn toàn đồ dầu mỡ!"

"....."

Sắc mặt Huyện thái gia cứng đờ, qua loa lấy lệ một chút đã bị á khẩu không thể trả lời, hàm răng giống như được đổ nước lạnh vào trong!

Kỷ Vân Thư ngồi xuống, gõ gõ trên bàn: "Chỉ cần một ít măng xào và canh thịt viên là được. Tốt nhất, thêm một chút cải trắng vào, làm nhanh lên, ta không muốn trì hoãn canh giờ nghiệm thi."

"Được rồi được rồi, ta sẽ lập tức phân phó."

Huyện thái gia vội vàng triệu tập người tới, nói ra một vài tên món ăn.

Sau đó, cũng đặt mông ngồi đối diện Kỷ Vân Thư, trên mặt cười lớn, ngó ngẩn nhìn nàng.

Người có bệnh sao?! Kỷ Vân Thư thầm nghĩ.

"Tùng tùng....."

Đột nhiên, một loạt âm thanh từ chiếc trống Đăng Văn Cổ trước nha môn truyền tới.

Có người đánh trống!

Huyện thái gia thần sắc khẩn trương, không lâu sau, nha dịch lập tức vội vội vàng vàng chạy vào, chỉ vào cổng lớn, nói: "Đại nhân, có người đánh trống."

"Ai vậy?"

"Là một ngốc tử!"

Ngốc tử? Vệ Dịch sao?

Huyện thái gia hỏi: "Ngốc tử nào?"

Nha dịch trả lời: "Chính là ngốc tử Vệ gia, nói là tới tìm ca ca hắn. Hắn đứng ở cửa, không chịu rời đi."

Vẻ mặt bất đắc dĩ!

****Hết chương 59****

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 60: Nơi Đây Gọi Là Phòng Nghiệm Thi

Edit & Dịch: Emily Ton.

Tới nha môn để tìm ca ca?

Huyện thái gia lúng túng!

Hắn gãi gãi đầu, lẩm bẫm trong miệng: "Ngốc tử Vệ gia, không phải là con trai độc nhất hay sao? Ca ca hắn tới từ đâu?!"

Người khác không biết, Kỳ Vân Thư đương nhiên biết.

Tối hôm qua, bất quá nàng chỉ nói một câu tới nha môn tìm nàng là được, không nghĩ tới tiểu tử ngốc kia, thật sự tới!

Nha dịch hỏi: "Đại nhân, ngốc tử kia không chịu đi, làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ cái gì? Đẩy đi!"

"Được được được....."

Nha dịch đang chuẩn bị xoay người, Kỳ Vân Thư đã gọi hắn lại: "Không cần, ta đi xem sao."

"Vân Thư, đồ ăn sắp tới rồi!" Huyện thái gia nhanh chóng nói.

"Ăn ăn ăn, ngài chỉ biết đến ăn."

Kỳ Vân Thư trừng hắn một cái, đứng dậy đi về phía cửa nha môn.

Hành động này khiến Huyện thái gia hồ đồ. Tính tình Kỳ Vân Thư không phải rất nhạt nhẽo hay sao? Vì sao lại quan tâm tới một gốc tử như vậy?

Tại cửa nha môn, Vệ Dịch ôm chày gỗ của Đãng Văn Cổ, đang định đánh lên trên Đãng Văn Cổ lần nữa.

Một tên nha dịch nhanh chóng nắm được tay hắn.

"Vệ công tử, người hãy nhanh chóng buông thứ này ra, trống này, không phải có thể tùy tiện đánh loạn."

Vệ Dịch không buông tay: "Ca ca nói, ta có thể tới nha môn tìm ca ca."

"Nơi này không có ca ca của người, ca ca người cũng không ở đây. Người xem, tuyết rơi đầy trời, nếu người vẫn không quay về, đợi lát nữa sẽ không về được." Dứt lời, nha dịch đang định đoạt lấy chày gỗ trong tay Vệ Dịch.

Hắn uốn éo thân mình, trừng mắt liếc nhìn nha dịch một cái, phòng má lên giận giữ.

Không vui nói: "Ca ca ta nói... nói... ta có thể tới đây tìm ca. Người đừng gạt ta! Ta biết ca ở đây."

"Được được được, Vệ công tử, Vệ đại công tử, người muốn tìm ca ca, ta để người đi tìm. Nhưng, người hãy đưa vật trong tay người cho ta, thứ này không thể chạm vào!"

"Không muốn."

Vệ Dịch trực tiếp giấu chày gỗ sau lưng.

Nha dịch mang vẻ mặt bất đắc dĩ, trên trán nổi lên những đường hắc tuyến!

Vệ Dịch đứng thẳng thân mình, nói: "Nếu ta trả lại vật này cho người, người sẽ không mang theo ta đi tìm ca ca. Ta không tin người, người sẽ gạt ta."

"Trời cao làm chứng, ta tuyệt đối sẽ không lừa người."

"Không được, ta vẫn không tin người."

Nói xong, Vệ Dịch lại chuẩn bị đánh trống!

"Dừng tay."

Giọng nói của Kỷ Vân Thư vang lên cùng lúc với động tác giơ tay của hắn.

Vừa nhìn thấy Kỷ Vân Thư đi ra từ bên trong, vẻ mặt Vệ Dịch trở nên hưng phấn, hai tay buông lỏng, chày gỗ rớt xuống từ trong tay hắn.

Thật tình cờ, cái chày nện ở đúng trên chân nha dịch.

"A!"

Nha dịch nâng lên chân, đau đến nổi chau mày.

Vệ Dịch không thèm quan tâm, lập tức chạy về phía Kỷ Vân Thư: "Ca ca."

Cực kỳ vui vẻ!

"Người chạy tới nơi này làm gì?" Kỷ Vân Thư nhìn hắn.

"Ca ca không phải đã nói hay sao? Nếu như muốn tìm người, có thể tới nha môn!"

"Người tới tìm ta thì tìm ta, vì sao lại đánh trống?" Ánh mắt nàng liếc nhìn về phía Đăng Văn Cổ.

Vệ Dịch nhướn mày, rất tự tin trả lời: "Bởi vì ta nhìn thấy rất nhiều người tới nha môn, đều phải đánh trống trước. Ca ca, vì thế ta cũng đánh trống. Người xem, sau khi ta đánh, người liền xuất hiện."

Ân, cũng rất hợp lý!

Nhưng.....

"Vệ Dịch, trống kia người không thể tùy tiện đánh." Kỷ Vân Thư cẩn thận cảnh báo hẳn.

Nhưng Vệ Dịch không hiểu, chỉ vào nha dịch vẫn đang ôm chân đau, nói: "Hắn cũng không cho ta đánh, vì sao?"

Điều này.....

Kỷ Vân Thư cũng không biết giải thích như thế nào, đơn giản kéo hẳn, bước vào nha môn.

Nàng đi ở phía trước, hẳn đi ở phía sau.

Lần đầu tiên nhìn thấy nha môn, Vệ Dịch đương nhiên cực kỳ tò mò.

Nhìn trái nhìn phải, không chú ý dưới chân nên dẫm lên một tảng tuyết và té ngã, nhưng bị vướng phải hòn đá nhỏ, thân mình xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn qua, có vẻ rất tình nghịch!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Vào trong phòng, Kỷ Vân Thư phát phát tuyết trên vai.

Ngay sau đó, xoay người, giơ tay về phía bả vai Vệ Dịch, rất cẩn thận cũng phủ tuyết ở trên vai hẳn.

Ngoài miệng nói: "Lần sau khi người rơi xuống dưới tuyết, nhớ rõ dùng tay phủ đi, nếu như tuyết thấm vào trong quần áo, sẽ bị cảm lạnh."

"Cảm ơn ca ca."

Hắn càng đứng thẳng người, bộ dạng rất đặc ý, rất hưởng thụ sự "phục vụ" của Kỷ Vân Thư.

Nhìn hẳn như vậy, Kỷ Vân Thư trừng hẳn một cái.

Tiểu tử, ta muốn đánh người, người biết không!

Mặc dù như vậy, nàng vẫn cẩn thận phủ tuyết giúp hẳn.

Hai người trong mắt người khác, giống như nam tuấn, nữ tiểu, quả thực khiến người ghen tị!

Nhưng..... Huyện thái gia đang ngồi ở bàn ăn sau lưng, kinh ngạc sửng sốt!

Đây là tình huống gì?

Ngốc tử Vệ gia, từ khi nào nhận được sự đối đãi như vậy của Kỷ Vân Thư?

Trong lòng Huyện thái gia không cam lòng, đứng dậy đi qua, hơi uốn thân hình béo ú của mình, trực tiếp cắm đầu đi vào giữa hai người bọn họ.

Sau khi đẩy Kỷ Vân Thư ra xa và "thay thế" nàng, bắt đầu phủ tuyết trên người Vệ Dịch.

"Hãy để ta làm đi, Vân Thư, đồ ăn đang lạnh, người nhanh chóng ăn đi." Thúc giục.

Huyện thái gia đột nhiên chen vào, đẩy Kỳ Vân Thư qua một bên.

Uy uy uy, thân mình người lớn như thế, còn ép mình vào giữa, không xấu hổ sao?!

Vệ Dịch nhìn đôi bàn tay dính đầy dầu mỡ ở trên vai mình, lập tức không vui. Hắn lùi về phía sau vài bước, sau đó nhanh chóng chạy đến sau lưng Kỳ Vân Thư, không hài lòng trừng mắt nhìn Huyện thái gia.

"Người chạm vào ta làm gì?"

"Ta đang giúp người."

"Ta không cần, ta muốn ca ca giúp."

"Người....." Huyện thái gia á khẩu không trả lời được.

Kỳ Vân Thư giơ tay đỡ trán, lắc đầu, hỏi Vệ Dịch: "Người đã ăn gì chưa?"

Hắn lắc đầu: "Chưa."

Vì thế, Kỳ Vân Thư lại kéo hắn ngồi vào bàn ăn.

Trên bàn, ngoại trừ những món Kỳ Vân Thư đã nói, còn có vài món ăn đầy dầu mỡ của Huyện thái gia.

"Ăn đi, ăn xong đưa người đi tới một nơi." Kỳ Vân Thư nói.

"Được."

Hắn cầm lấy chén đũa, vui vẻ nhanh chóng bắt đầu ăn.

Huyện thái gia đi tới, trong mắt gần như bắn ra lửa.

Ngốc tử, người cầm chén đũa của ta! Ta ăn như thế nào?

Huyện thái gia đụng nhẹ vào Kỳ Vân Thư, hỏi: "Vân Thư, đây là tình huống gì?"

"Người đoán!"

"Bản quan không đoán được."

"Vậy đừng đoán." Kỳ Vân Thư miễn cưỡng trả lời.

Vừa mới sáng sớm, sắc mặt Huyện thái gia đã chuyển sang màu xanh vài lần!

Không mất nhiều thời gian, đồ ăn trên bàn, đa số đều bị Vệ Dịch giải quyết, Kỳ Vân Thư chỉ ăn một chút, Huyện thái gia ngồi nhìn toàn bộ quá trình, trừng lớn cặp mắt nhìn Vệ Dịch.

"Ăn no chưa?" Kỳ Vân Thư hỏi Vệ Dịch.

Hắn sờ sờ bụng mình: "Ăn no rồi."

"Được, đi theo ta."

Đứng dậy, không hề dây dưa dây cà, đi ra ngoài.

Vệ Dịch đuổi kịp bước chân nàng, hẳn còn tưởng Kỳ Vân Thư sẽ dẫn hắn đi chơi, vô cùng vui vẻ!

Cuối cùng, bọn họ dừng lại ở trước cửa một gian phòng trong nha môn.

Đẩy cửa ra, một mùi máu nồng đậm cùng với mùi hôi thối vọt vào trong mũi.

Trên chiếc bàn cao được đặt đối diện với cửa, đặt một đồng hồ vật, phía trên được dùng một khối vải bố màu trắng che lại.

"Ca ca, nơi này là chỗ nào?" Vệ Dịch che mũi lại: "Nơi này thú vị quá."

"Nơi này... đều là một số thứ thú vị." Giọng điệu mang theo một chút hài hước.

"Nhưng ca ca....."

Lời còn chưa nói xong, đã bị Kỳ Vân Thư kéo vào.

"Nơi này, gọi là phòng nghiệm thi." (Phòng khám nghiệm tử thi)

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 61: Vệ Dịch Thông Minh Sao?

Tất nhiên, Vệ Dịch không biết phòng nghiệm thi là gì!

Chỉ lo che mũi mình lại, bị Kỳ Vân Thư kéo vào.

"Ca ca, nơi này chơi không vui."

Vệ Dịch nhú mày bĩu môi, vừa mới ăn vào trong bụng, thiếu chút nữa đã phun ra!

"Người ngoan ngoãn đứng ở một bên, không được nhúc nhích." Kỳ Vân Thư nói.

"Nga."

Cho dù Vệ Dịch không muốn, nhưng vẫn rất nghe lời, thân thể trực tiếp thối lui đứng qua một góc, che mũi mình lại.

Kỳ Vân Thư kín đáo cười cười, ai khiến người ăn nhiều như vậy.

Một lát sau, nàng trở nên nghiêm túc.

Mang vào bao tay màu trắng một bên, sau đó xốc vải bố trắng trên bàn lên.

Lộ ra bộ hài cốt âm dương thi!

Bọn nha dịch làm việc cũng khá nghiêm túc, ngay cả đất cũng đã đào lên, xương trắng nằm ở phía trên, vẫn được bảo tồn nguyên dạng của nó.

Lúc này, Huyện thái gia cùng với một số nha dịch bước vào.

Huyện thái gia liếc mắt nhìn Vệ Dịch một cái, còn đang buồn bực về bữa cơm sáng của mình đã bị hăn ăn!

Huyện thái gia đi đến bên người Kỷ Vân Thư, hỏi: "Vụ án này, khó giải quyết?"

"Còn chưa xác định được. Xét cho cùng, khối xương cốt này đã được hai năm." Nàng để đôi găng tay xuống treo ở trước ngực, tiếp tục hỏi: "Đã điều tra chưa? Hai năm trước ở Cẩm Giang, có người dân nào mất tích hay không?"

"Sư gia đang tra hộ phổ (户谱: sổ hộ khẩu), bản quan cũng phái người đi tra hỏi, chắc hẳn sẽ có kết quả. Nhưng Vân Thư, còn phải chờ bức họa của người."

"Bức họa xương trắng cần phải có thời gian, trong vòng ngày mai có thể sẽ có."

"Vậy tốt rồi, bản quan sẽ phái người điều tra trước, cũng đỡ cho người quá mệt mỏi."

Ai da, Huyện thái gia thật là mồm mép, từ khi nào trở nên tốt như vậy!

Không hề chậm trễ chính sự, nàng tiếp tục xem xét đống xương trắng.

Sau đó nói: "Vết thương trí mạng trên thi thể âm dương thi, chắc hẳn là bị đâm hơn 20 dao ở trên xương sườn và trên vai. Các vết dao đều từ trên cao đâm xuống, là hung thủ đã nằm ngược chuỗi dao và đâm vào trên người người chết. Vì thế, vết thương trên xương vai và xương sườn đều giống nhau. Từ đây, có thể xác định hung thủ cao hơn so với người chết. Người chết không có dấu hiệu trúng độc, trên cổ tay cũng không có xương

bị gãy, trước khi chết, nhất định sẽ phản kháng. Nếu như thế, đối phương rất có khả năng là một nam nhân."

Nàng nói một hồi, mọi người đều nghiêm túc lắng nghe.

Ánh mắt Kỳ Vân Thư kéo dài từ trên thân xương cốt xuống tới phía dưới, cuối cùng tay ấn ở trên xương đùi nơi mắt cá chân, nhíu mày lại: "Người chết đã bị thương ở chân?"

Vì để xác định giả thuyết của mình, nàng gõ gõ ở trên mắt cá chân xương trắng, sau đó phân phó nha dịch: "Đi lấy một chút dầu long não* cùng với dấm lại đây."

(*樟木汁: chương mộc trấp = dầu long não) {Edit. & Dịch: _Ton}

"Được."

Nha dịch vội vội vàng vàng đem những vật nàng yêu cầu tới, đặt ở một bên.

Kỳ Vân Thư bưng chén dầu long não đổ lên trên xương cốt của mắt cá chân, sau đó tìm một tờ giấy trắng, ngâm qua giấm trắng, gói nó quanh xương mắt cá chân.

Chờ một lúc sau, tờ giấy trắng dần dần biến thành màu đỏ.

Mọi người khó hiểu.

"Kỳ tiên sinh, chuyện gì đang xảy ra vậy?" Nha dịch hỏi.

Nàng thật ra không vội trả lời, lấy tờ giấy trắng ra, cầm ở trong tay, đột nhiên gọi một tiếng: "Vệ Dịch."

Vệ Dịch đang trốn ở góc phòng vừa nghe thấy gọi tên mình, cả người run lên một chút. Thời điểm khi Kỳ Vân Thư xốc tấm vải lên để lộ ra bộ

xương trắng, hấn đã sợ tới mức nghẹn họng nhìn trân trối, hai chân run rẩy lợi hại.

Hận không có một cái động phía sau, để hấn có thể nhanh chóng chui ra!

Sau một lúc không thấy Vệ Dịch đáp lại, Kỳ Vân Thư quay đầu nhìn hấn, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc: "Vệ Dịch, lại đây!"

"Ca ca, ta sợ."

"Người chết, có gì phải sợ. Người nên sợ, là người sống mới đúng!"

Ách.....

Mọi người chung quanh, giật giật khóc mắt!

Vệ Dịch cúi đầu, dưới sự uy hiếp của Kỳ Vân Thư, di chuyển bước chân đi tới, nhưng vẫn nghiêng người, không dám nhìn đồng xương kia.

"Vệ Dịch, người biết nếu một người bị bong gân mắt cá chân thì sẽ thế nào?"

Vô duyên vô cớ, hỏi điều này làm gì?

Vệ Dịch vẫn cúi đầu như cũ, thấp giọng trả lời: "Sẽ đau!"

"Còn gì nữa?"

"Sau đó....." Đôi mắt đột nhiên sáng ngời, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Kỳ Vân Thư: "Sau đó trên chân sẽ biến thành màu đỏ, sau khi màu đỏ biến mất, nó sẽ biến thành màu xanh, sau đó sẽ tốt dần lên."

"Không sai, Vệ Dịch, người rất thông minh."

"Cảm ơn ca ca."

Hắn hoàn toàn quên mất mình đang đứng cạnh một đồng xương trắng.

Kỷ Vân Thư hơi nhắc tờ giấy trong tay lên, tiếp tục nói với hắn: "Như vậy, những lời ta nói tiếp theo, người cũng phải nhớ kỹ. Cho dù một đồng xương trắng đã qua bao lâu, chỉ cần ở trên xương cốt, đầu tiên rải lên một ít dầu long não, sau đó dùng giấy trắng ngâm trong giấm trắng và bọc trên xương cốt. Nếu như tờ giấy biến thành màu đỏ, điều này nói lên rằng, người chết vừa mới bị thương trước khi chết. Nếu như biến thành màu xanh, điều này nói lên rằng, người chết nhất định đã bị thương một khoảng thời gian trước khi chết. Phương pháp này, là dùng để phán đoán trước khi người ấy chết, có phát sinh dấu vết tranh đấu cùng với người khác hay không."

"Vệ Dịch, hiểu chưa?"

Vệ Dịch phản xạ có chút hơi chậm, cuối cùng, vẫn gật gật đầu, chỉ vào tờ giấy nàng đang cầm trên tay, kinh hô: "Ta hiểu được ca ca, hắn nhất định là vừa mới bị thương."

"Không phải là vừa mới, mà là vừa mới bị thương trước khi chết!"
Nàng nghiêm khắc sửa đúng hắn.

"Nga, ta hiểu được."

Xác định hắn thật sự đã hiểu, lúc này Kỷ Vân Thư mới nhìn về phía Huyện thái gia cùng với mấy nha dịch, hỏi: "Như vậy, các người đã hiểu chưa?"

Đoàn người gật đầu.

Nàng buông tờ giấy ra, Vệ Dịch thối lui ra sau, tiếp tục lui về chỗ góc phòng.

Kỳ Vân Thư bắt đầu xem xét phần còn lại của tàn lưu quần áo ở trên bộ xương.

Vải dệt bằng lụa, khó trách có thể tồn tại hai năm!

"Quần áo của người bình thường, cơ bản đều là vải bố, mà loại này là vải dệt lụa, hẳn là nhân gia nhà giàu, xem ra, đồng xương trắng này, chắc là kẻ có tiền."

Nàng lại lật xem kỹ, trên quần áo, có một vài lỗ hồng.

"Trên quần áo có vài lỗ rách, chắc hẳn là do đao nhọn đâm thủng."

Vừa tra xét vừa nói, Huyện thái gia lại hơi nheo mắt, thấp giọng hỏi nàng.

"Vân Thư, người vừa rồi nói chuyện cùng với gốc tử kia để làm gì?"

Ai ai ai, ta vẫn đang nói chính sự!

Huyện thái gia, đầu óc người nhất định có bong bóng trong đó!

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư cũng không tức giận, ngược lại câu khoe môi lên, mắt lạnh ném về phía Huyện thái gia.

"Đại nhân cảm thấy, Vệ Dịch thông minh sao?"

"Thông minh? Hẳn?" Không thể tưởng tượng: "Hẳn là một gốc tử."

Giọng nói cực thấp!

"Nhưng ta không cho là vậy, nếu như được dạy dỗ cẩn thận, nói không chừng, hẳn cũng là một Ngõ tác tốt."

"A?"

Huyện thái gia mở to hai mắt nhìn, càng thêm không thể tin nổi, nhìn thoáng qua về phía Vệ Dịch, tiểu tử co người ở nơi đó, hèn nhát như chuột, nơi nào giống Ngõ tác?

"Vân thư, người không phải..... muốn nhận hãn làm đồ đệ chứ?"

"Vẫn đang suy xét." Mày đẹp của Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng nhướng lên.

Cởi bao tay xuống, vỗ vỗ, cũng không quan tâm tới bộ dáng ngốc nghếch của Huyện thái gia, giao phó: "Trước mắt, đó là tất cả những thông tin ta có thể lượm lặt về khối xương cốt này, người hãy để sư gia ghi chép lại tất cả, chờ sau khi điều tra rõ khối xương trắng này rốt cuộc là ai, sau đó dựa vào những thông tin căn bản để tiến thêm một bước nữa, đó là tra ra hung thủ!"

Bọn họ gật gật đầu!

Kỳ Vân Thư đã chạy tới bên người Vệ Dịch, hỏi: "Thích nơi này sao?"

Lắc đầu: "Không thích."

"Vậy thì đi thôi."

Nàng quay người đi ra ngoài, Vệ Dịch nhanh chóng đuổi kịp!

Sau lưng, sắc mặt Huyện thái gia cứng đờ.

Hãn xác định mình không hề nghe lầm. Kỳ Vân Thư, đang có ý định nhận Vệ Dịch làm đồ đệ.

Có phải hãn lầm hay không?!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 62: Hung Thủ Là Ai?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Lôi kéo Vệ Dịch ra khỏi phòng nghiệm thi, Kỷ Vân Thư mượn một chiếc dù, rời khỏi nha môn.

Kỷ Vân Thư mở dù ra, sau đó nhét nó vào trong tay Vệ Dịch.

"Người cao hơn, người giữ."

"Được."

Hắn vừa lòng, để dù dính ở trên đầu hai người, bước đi vào trong tuyết.

"Vệ Dịch, ta hỏi người, người thích gì? Đọc sách? Viết chữ?" Kỷ Vân Thư vừa đi vừa hỏi hắn.

Nghĩ nghĩ, hắn lắc lắc đầu: "Ta đều không thích."

"Vậy, vừa rồi người thích đồng xương trắng kia không?"

"Xương trắng?" Sắc mặt Vệ Dịch trầm xuống, nhanh chóng vẫy tay: "Không không không, ta cũng không thích."

Bởi vì tay rung, chiếc dù trên đỉnh đầu cũng xiêu xiêu vẹo vẹo. Kỷ Vân Thư lập tức cầm tay hắn, ánh mắt nghiêm khắc: "Không được phép lắc tay." Ánh mắt thuận thế rơi xuống trên vai mình: "Người xem, tuyết đều rơi xuống trên vai ta."

Tuy nhiên, lực chú ý của Vệ Dịch, dường như không phải tuyệt ở trên bả vai Kỳ Vân Thư, mà là trên đôi tay đang nắm chặt tay mình.

Mười ngón trắng nõn, vừa nhỏ vừa thon dài, nằm ở trên bàn tay to rộng của hắn, ấm áp và thoải mái.

Trong lúc nhất thời, đầu óc Vệ Dịch méo mó, ngốc lảng nhìn nàng.

Kỳ Vân Thư ý thức được điều này, lập tức thu tay vào trong tay áo, nghiêng người: "Tiểu tử người, sao lại có thói quen kỳ lạ, nhìn chăm chăm vào cổ tay người khác."

"Ca ca, tay người rất giống tay tỷ tỷ!"

"Giống nơi nào?"

Vệ Dịch mở miệng cười, nói: "Lần trước khi tỷ tỷ cầm dao khiến ta sợ hãi, ta nhìn thấy trên mu bàn tay nàng ấy có một nốt ruồi nhỏ. Trên mu bàn tay của ca ca cũng có một nốt ruồi giống như vậy."

Ân?

Kỳ Vân Thư giơ tay lên nhìn, trên mu bàn tay gần sát khe hẹp chỗ ngón tay cái, quả thực có một nốt ruồi đen.

Nốt ruồi rất nhỏ, nhỏ đến nỗi 5 năm qua, ngay cả bản thân Kỳ Vân Thư cũng chưa bao giờ chú ý tới nó.

Tiểu tử này, tâm tư rất tinh tế!

Thu tay mình vào trong tay áo, nàng vừa tiếp tục đi về phía trước, vừa nói: "Được rồi, trước tiên ta sẽ đưa người quay về Vệ phủ."

"A?" Vệ Dịch có chút không tình nguyện: "Ca ca, người dẫn ta đi tìm tỷ tỷ được không? Ta có thứ muốn tặng cho nàng."

"Thứ gì?"

"Không thể để ca ca nhìn thấy, ta phải tự mình đưa cho tỷ tỷ."

Điều này khiến Kỳ Vân Thư bắt đầu cảm thấy hứng thú, dừng bước chân lại, miệng lưỡi mang theo một chút uy hiếp nói: "Nếu người không nói cho ta biết, ta sẽ không mang người đi tìm nàng ấy, sau này cũng sẽ không."

Vệ Dịch bối rối, nhanh chóng nói: "Được được được, ta nói."

Dứt lời, duỗi tay tới eo lưng, móc ra một cái túi nhỏ, đặt nó trong lòng bàn tay.

"Chính là cái này, ta muốn tặng tỷ tỷ."

Kỳ Vân Thư tiếp nhận túi nhỏ trong tay hắn, mở ra nhìn vào. Bên trong, đựng một khối ngọc bội màu da cam, cực kỳ trong suốt.

Nàng có chút khó hiểu: "Ngọc bội này từ đâu ra? Người vì sao..... muốn tặng ngọc bội cho tỷ tỷ người?"

"Đây là khối ngọc mà cha đưa ta, nói có thể bảo vệ bình an, ta muốn đưa nó cho tỷ tỷ."

"Nhưng tỷ tỷ người, chưa chắc sẽ thích!"

"Nương nói, nữ hài tử đều thích những vật quý giá, khối ngọc này rất quan trọng với ta, tỷ tỷ nhất định sẽ thích."

Tiểu tử ngọc, vật quý trọng như vậy, cũng có thể bỏ đi và tặng người như thế!

Tỷ tỷ người đã hù dọa người nhiều lần, người vì sao vẫn thích khi nàng ấy luôn lạnh lùng với người?

Nàng trả lại ngọc bội, nói: "Người nên giữ ngọc bội cẩn thận, cha người tặng người, không thể mang đi tặng người khác, hiểu không?"

Hắn không hiểu!

"Không có gì phải lo lắng, ca ca, người dẫn ta đi tìm tỷ tỷ đi, ta sợ tự mình đi, tỷ tỷ sẽ không gặp ta."

Cực kỳ uỷ khuất!

Sắc mặt Kỷ Vân Thư hơi cứng lại, không biết nên nói thế nào.

Vệ Dịch bỗng nhiên biến thành miệng lưỡi suôn sẻ, tiếp tục nói: "Ca ca, người hãy đáp ứng ta đi, ta thật sự muốn tặng khối ngọc bội này cho tỷ tỷ. Ta thích tỷ tỷ, ta muốn tặng ngọc bội cho nàng. Ca ca, mang ta đi tìm tỷ tỷ đi, được không?"

Sao còn chơi tới mức vô lại như thế!

Tiểu tử ngốc này, thật sự khiến người đau đầu!

Không còn lựa chọn nào khác, Kỷ Vân Thư đành phải nhận lấy khối ngọc bội lần nữa: "Tỷ tỷ người mấy ngày gần đây thân thể không tốt, người không thể tới gặp nàng. Ngọc bội này ta nhận giúp nàng ấy, nhất định sẽ giao cho tỷ tỷ người."

"Điều này....."

"Như thế nào, người lo lắng ta sẽ giữ ngọc bội này sao?"

"Không phải không phải." Dùng sức lắc đầu: "Được, vậy ca ca nhớ phải đưa ngọc bội cho tỷ tỷ."

"Ngoan." Kỷ Vân Thư hơi mỉm cười, thả ngọc bội vào trong ống tay áo của mình.

Không hề chậm trễ canh giờ, hai người tiếp tục đi về phía trước, Kỳ Vân Thư đưa Vệ Dịch đến cửa Vệ phủ.

Vệ Dịch có chút không muốn buông tha, tròn mắt đảo quanh, khóe miệng bắt đầu xả: "Ca ca, hay là người vào cùng ta đi, trong phòng ta có rất nhiều đồ ăn ngon."

Nàng lấy lại cây dù trong tay Vệ Dịch, xua xua tay, ý bảo hãy nhanh chóng đi vào.

"Không cần, ta còn có việc."

Không hề dừng lại, nàng đã xoay người rời khỏi cửa Vệ phủ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Dọc theo đường đi, từ Vệ gia đến Kỳ gia, cũng có một đoạn đường phải đi qua khu chợ phồn hoa. Sau khi đi vòng qua tới trên đường lớn, lúc này mới thoáng yên tĩnh hơn một chút.

Nhưng dọc theo đường đi, bước chân Kỳ Vân Thư càng ngày càng chậm, cuối cùng, dừng lại.

"Xuất hiện đi, không cần phải đi theo ta."

Phía sau nhìn như không có điều gì bất thường, nhưng đột nhiên đi ra một người.

Người nọ khoảng 5-60 tuổi, một thân quần áo vải thô, tóc mai trắng bệch, thấp lưng. Nhìn qua, thập phần khẩn trương sợ hãi!

"Người vẫn luôn đi theo ta từ nhà môn tới đây, rốt cuộc là có chuyện gì?" Kỳ Vân Thư hỏi.

Người nọ bước về phía trước vài bước, nhìn nhìn chung quanh cảnh giác, nâng lên mắt, lúc này mới nói: "Kỷ tiên sinh, ta đi theo người... thật ra... có một việc muốn nói với người."

"Lão nhân gia, người cứ nói đi. Nơi này không có người khác."

"Là về..... về thi thể âm dương thi."

Cái gì?

Sắc mặt Kỷ Vân Thư trở nên căng thẳng, truy vấn: "Người biết điều gì?"

Lão nhân gia căng thẳng, đầu càng cúi thấp hơn nữa: "Ta biết..... biết thi thể kia là của ai."

"Ai?"

"Là..... Giang lão gia, Quảng Cừ viện, chính là dinh thự của Giang lão gia." Giọng nói run rẩy.

Trong lòng Kỷ Vân Thư càng thêm nghi hoặc: "Sao người biết được? Xương cốt kia đã được hai năm, hơn nữa, bức họa còn chưa vẽ ra."

Người nọ nhanh chóng giải thích: "Bởi vì ta biết, người có cơ thể âm dương, chính là Giang lão gia."

"Vậy lão nhân gia, người rốt cuộc là ai?"

"Ta là một hạ nhân của Giang gia. Giang lão gia là người âm dương, việc này, rất ít người biết được." Nói tới đây, thân mình lão nhân gia run lên.

Không bình thường, không có một chút bình thường!

Kỷ Vân Thư nhú mày: "Sao người biết đống xương trắng đó là của Giang lão gia, cũng vì sao, người không tới nha môn nói cho Lưu đại nhân, ngược lại đi theo ta từ cửa nha môn đến đây, nói việc này với ta?"

"Điều này....." Do dự.

"Lão nhân gia nếu như có lý do gì khó nói, không tiện nói ở nha môn, vậy trực tiếp nói với ta đi."

Lão nhân gia đối thẳng với ánh mắt Kỷ Vân Thư, thân thể run rẩy một chút. Sau một hồi lâu, rốt cuộc cũng mở miệng.

"Bởi vì, ta biết hung thủ là ai, nhưng, ta không dám tới báo nha môn, nếu như để Giang phu nhân biết, ta sợ..... sợ mình sẽ đưa tới họa sát sinh."

Những lời này vừa ra, thực sự khiến Kỷ Vân Thư chấn kinh.

"Hung thủ là ai?" Nàng hỏi.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 63: Giang Phu Nhân

"Là..... là đệ đệ Giang phu nhân."

Giọng nói run rẩy thập phần lợi hại.

Tuy nói hai năm trước, Giang gia đã di chuyển từ Quảng Cừ Viện tới kinh thành, nhưng cái chết của Giang gia lão, vì sao không được báo với nha môn?

Trong đó không phải rất cổ quái sao?

Đáy lòng Kỳ Vân Thư thật sự không rõ, bước chân về phía trước vài bước dò xét, mặt mày càng thêm ngưng trọng.

Vì thế, nàng hỏi: "Lão nói đồng xương trắng kia là Giang lão gia, vậy vì sao chủ nhân một nhà chết thảm, nha môn lại không nhận được báo án? Nếu như theo lời lão nói, hung thủ chính là đệ đệ Giang phu nhân, ngay cả khi Giang phu nhân hết lòng bảo vệ đệ, để tránh việc này bị phát hiện, nên mới di chuyển cả nhà tới kinh thành. Nhưng, một người đang sống sờ sờ, chẳng lẽ trên dưới Giang gia đều bị che hai mắt hay sao? Cũng hoặc là, giống như lời lão vừa mới nói, mọi người đều lo lắng tiết lộ một câu nửa chữ, sẽ bị Giang phu nhân diệt khẩu, điều này..... có hơi xa vời để tin!"

Lão bị oan a, những lời lão nói đều là sự thật!

Lão nhân gia nắm chặt đôi tay, giọng điệu có chứa một chút sợ hãi: "Kỳ tiên sinh, ta nói đều là sự thật, không hề gạt ngài. Lão gia bởi vì thân thể âm dương, phu nhân cũng chỉ biết được sau khi đã gả tới. Vì thế việc

này, phu nhân thật sự rất hà khắc đối lão gia. Lão gia..... lão gia làm người làm việc càng không dám ngẩng đầu! Trong phủ, hạ nhân từ trước đến nay cũng không quan tâm đối lão gia, hơn nữa người làm chủ Giang gia, chính là phu nhân."

"Có liên quan gì tới vụ án?"

"Kỷ tiên sinh, ta biết lão gia là bị sát hại. Vào buổi tối ngày hôm đó, ta tận mắt nhìn thấy đệ đệ phu nhân nổi lên tranh chấp cùng với lão gia. Bởi vì đây không phải là sự tình một hai lần, vì thế ta cũng không để ý nên đã rời đi. Nhưng, chờ tới thời điểm khi ta quay lại, đã nhìn thấy phu nhân và đệ đệ bà ấy đang đào hố chôn thi thể. Toàn bộ quá trình, ta đều nhìn thấy, nhưng ta không dám nói ra. Sau khi lão gia mất tích, không ai báo quan. Phu nhân chỉ nói, lão gia bởi vì phát điên nên đã mất tích, vì vậy mọi người bị cấm nói về nó. Không bao lâu sau, phu nhân liền phân tán một số hạ nhân, mang theo thân tín dời đến kinh thành."

Thật sự là một câu chuyện hấp dẫn!

Kỷ Vân Thư rất chăm chú lắng nghe.

Chân mày nhẹ nhàng nhướng lên, Kỷ Vân Thư nói: "Lão nhân gia, theo như lời lão nói, ta đều đã nhớ kỹ hết, nhưng đến tột cùng chuyện xảy ra như thế nào, vẫn là phải đợi tới khi bức họa được vẽ ra. Xét cho cùng, người chết đến tột cùng là ai, không phải chỉ dựa vào lời lão nói. Còn nữa, tuy rằng lão nói đã thấy một màn hành hung, nhưng lão chỉ nhìn thấy mà thôi, nếu như không có chứng cứ thực tế, dù là Lưu đại nhân cũng không có khả năng bắt người. Lão phải biết rằng, hết thảy, đều phải có chứng cứ."

Lão nhân gia gật gù đầu: "Vẫn luôn nghe nói Kỷ tiên sinh có bản lĩnh xử án, tin tưởng ngài nhất định sẽ tìm được công đạo cho lão gia."

"Lão hãy yên tâm, vụ án này nếu đã qua tay ta, tất nhiên muốn tìm ra hung phạm mới thôi." Nàng hơi dừng lại, sau đó tiếp tục nói: "Lão nhân

gia, ta biết... lão có vẻ cân nhắc, nhưng sự tình liên quan tới mạng người. Ta hy vọng, chờ sau khi ta họa ra bức họa, nếu người nọ thật sự là Giang lão gia, lão có thể đi một chuyến tới nha môn hay không?"

"Điều này....." Lão nhân gia hoảng hốt!

Giang phu nhân là người thế nào? Khiến cho trên dưới Giang gia đều sợ hãi bà ấy như vậy?

Trong thế giới hiện đại, chỉ sợ không phải là nữ cường, mà là ma quỷ!

Kỷ Vân Thư hiện lên bộ dáng nghiêm túc, nói với lão: "Giết người thì phải đền mạng, nếu lão có thể tới công đường làm chứng, cũng coi như đã trả lại công đạo cho lão gia nhà lão."

Sắc mặt lão nhân gia hoảng loạn, tròn mắt xoay quanh vài lần, lúc này mới cắn răng một cái.

"Được, ta..... ta sẽ tới công đường làm chứng."

"Tin tưởng rằng nếu Giang lão gia linh thiêng, cũng sẽ thập phần cảm kích." Nàng nói.

Lão nhân gia gật đầu, thân mình càng run rẩy lợi hại hơn, không ở lại lâu, vội vội vàng vàng rời đi.

Kỷ Vân Thư đứng tại chỗ một hồi, trong lòng cân nhắc. Nếu sự thật giống như lão nhân kia đã nói, hung thủ, chính là đệ đệ Giang phu nhân, chờ khi bức họa vừa ra, vụ án này, không phải đã phá rồi hay sao?

Đơn giản như thế?

Trong lòng như bị nắm lấy, khuấy động một hồi, nhưng vẫn không thể nào xác định!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Sai khi trở lại Kỳ gia, nàng cũng không rảnh lo đổi dượt cho miệng vết thương phía sau lưng, sai Loan Nhi đi đào một ít bùn, bắt đầu đúc mô hình lên trên xương sọ.

Nàng bận rộn cho tới khi màn đêm buông xuống.

Loan Nhi bưng một chén cháo nóng tiến vào, đặt ở bên cạnh.

Đau lòng nói: "Tiểu thư, hãy uống chút cháo trước đi, ngài vừa trở về đã vội vàng bận rộn, cơm chiều cũng không ăn. Nô tỳ lo lắng ngài đói là thân mình, còn có, đã tới canh giờ đổi dượt, ngài hãy vào nằm trong phòng, nô tỳ thay dượt giúp ngài."

Khi bắt đầu bận việc, Kỳ Vân Thư vẫn luôn như vậy, không có chút quan niệm về thời gian, thậm chí ngay cả đồ ăn cũng quên!

Vặn vẹo cổ, quả thực có chút mệt mỏi, nàng đặt xuống mô hình đất sét trong tay đã hoàn thành khá nhiều, rửa sạch tay, bưng chén cháo nóng lên uống.

Loan Nhi bên cạnh lại nói: "Đúng rồi tiểu thư, dượt liệu hôm nay vị Dung Vương mang đến, nô tỳ đã bóp nát, đợi lát nữa sẽ áp lên ở phía sau lưng ngài, tin rằng không bao lâu nữa tiểu thư sẽ không có việc gì."

Nhắc tới Cảnh Dung, biểu tình Kỳ Vân Thư hơi thay đổi một chút.

"Loan Nhi, không phải người đã nói, Dung Vương đã đốt cây roi của cha hay sao?"

"Đúng vậy!"

"Còn bắt hẩn lên chùa Khanh An, một bước khẩn một bước?"

"Đúng vậy, lão gia hiện tại đã đi chùa Khanh An, hiện tại, có khả năng vẫn còn ở chân núi." Loan Nhi mang một bộ dáng vui sướng khi người gặp họa.

Xứng đáng!

Hai tròng mắt nàng hơi hạ xuống, nhẹ giọng thì thầm: "Hắn trùng hợp đưa Bạch Vân Trường tới trị vết thương do bị roi đánh như vậy, còn đốt roi, gậy khó dễ và giáo huấn lão cha, chẳng lẽ, hắn đã biết thân phận nàng?"

Nhìn thấy trong miệng tiểu thư nhà mình đang nói điều gì, Loan Nhi đi tới gần hơn, hỏi: "Tiểu thư, ngài đang nói gì vậy?"

"Không có gì!"

Buông chén xuống, nàng vứt bỏ suy nghĩ, đi vào trong phòng, để Loan Nhi đổi được giúp mình.

Vừa mới cởi bỏ quần áo, bên trong rớt xuống một thứ. Loan Nhi nhặt lên, mở ra xem, vừa nhìn thấy lập tức kinh ngạc: "Tiểu thư, ngọc bội này từ đâu ra vậy? Thật đẹp mắt!"

Kỷ Vân Thư duỗi tay cầm lấy nó, lập tức nhét vào phía dưới gối đầu.

"Không có gì, nhanh chóng đổi được cho ta."

"Nga!"

Loan Nhi cũng không hỏi nhiều, bắt đầu thay được giúp nàng.

Chờ sau khi thay được xong, Kỷ Vân Thư lại tiếp tục với mô hình đất sét.

Bởi vì thời gian cấp bách, hai ngày này, nàng vẫn luôn ở trong phòng, cho đến khi cuối cùng họa xong bức họa, lúc này mới ra khỏi cửa, đưa bức

hoạ này tới nha môn.

Cùng trong ngày hôm đó, người trong bức họa đã được xác định, chính là Giang lão gia!

Kỷ Vân Thư ban đầu vốn nghĩ lão nhân gia chắc chắn sẽ tới nha môn làm chứng, nhưng không ngờ, người tới lại không phải là lão nhân gia.

Mà là một phụ nhân hơn 40 tuổi, người mặc cẩm y hoa phục cao quý.

Bên người phụ nhân, còn đi theo hai nha đầu cùng với một nam nhân hơi trẻ tuổi.

Bốn người đi vào công đường nha môn, đều mang bộ dáng hoàn toàn mình là hàng cao quý ngạo kiều. Trong ánh mắt, thậm chí mang theo một chút ghét bỏ!

Huyện thái gia đã ở nha môn vài thập niên qua còn không ghét bỏ, các người ghét bỏ cái gì!

Huyện thái gia tất nhiên nhận ra vị phụ nhân này, tiến lên: "Là Giang phu nhân đúng không? Bản quan đang định phái người tới kinh thành thông báo với các người, sao các người lại đột nhiên tới đây?"

Giang phu nhân liếc mắt quét Huyện thái gia một cái: "Mấy ngày gần đây, ta cũng là vừa khéo hồi hương tế tổ, khi vừa mới vào thành, liền nghe nói đã tìm được hài cốt của phu quân ta. Lưu đại nhân, ta tới đây là để nhận lại hài cốt của phu quân ta, đưa về hạ táng. Thỉnh đại nhân hãy đưa ra đây."

Nói chuyện thẳng tới chủ đề!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 64: Tranh Chấp Hài Cốt

Edit & Dịch: Emily Ton.

Giang phu nhân, quần áo trên dưới đều là tơ lụa cấm tú thượng đẳng, phối hợp với vòng ngọc trang sức, kim thoa (trâm cài đầu) bằng vàng, bông tai bằng bạc, mỗi thứ đều là trân phẩm.

Cách trang điểm, thật sự có thể so sánh cùng với Kỳ Mộ Thanh và Kỳ lão phu nhân của Kỳ gia.

Tương lai nếu biết được nơi hạ táng, Kỳ Vân Thư thật sự nên cẩn thận ghi nhớ tới huyết mộ bà ta!

Vạn nhất nếu may mắn, có thể đào ra được, đó cũng coi như là một phước lành.

Cổ tình, dạng người như thế này trong đầu dường như đều được khắc chữ "ngạo mạn". Tư thế thẳng đứng, thần thái lạnh lùng, khi nói chuyện, cũng luôn mang theo miệng lưỡi mệnh lệnh!

Nếu không phải bà ta tự báo tên họ, Kỳ Vân Thư còn tưởng rằng, bà ta cũng là một người Kỳ gia!

Nhưng nữ nhân như vậy, từ trước đến nay đều là dạng rất khó đối phó.

Huyện thái gia vừa nghe thấy muốn mang hài cốt về, đương nhiên không cho phép.

"Giang phu nhân, sự tình liên quan tới mạng người, cần được thẩm tra, sau đó mới có thể giao hài cốt cho người."

"Người nào không phải là mạng người, ta chỉ biết đó là hài cốt phu quân ta, ta muốn hạ táng ngay lập tức." Giang phu nhân nhấn mạnh điểm này, ánh mắt trở nên nguy hiểm.

"Hiện tại bản quan không cho phép! Đây là một vụ án mạng, đã tới nha môn, sẽ phải tra đến khi tra ra manh mối. Cho dù là ai, đều không thể che khuất sự thật. Tất cả mọi thứ, đều phải dựa theo luật của Đại Lâm mà làm. Giang phu nhân, người cũng không ngoại lệ."

Oa, Huyện thái gia, người thật sự mặt dài!

Kỷ Vân Thư một bên gần như nhanh chóng trở thành người hâm mộ của người!

Ánh mắt Giang phu nhân giống như thanh kiếm, đâm về phía Huyện thái gia: "Lưu đại nhân, người muốn nói tới luật với ta? Được, ta đây sẽ nói chuyện về luật với người." Di chuyển hai bước, ngẩng đầu lên nói: "Luật của Đại Lâm, điều nào quy định, không cho phép gia quyến hạ táng hài cốt thân nhân? Và điều nào quy định, cho phép nha môn có thể giữ lại bộ xương trắng? Đống xương trắng kia chính là phu quân ta, chẳng lẽ mang hài cốt phu quân mình đưa đi hạ táng, cũng cần đến sự đồng ý của nha môn hay sao?"

"....."

Trong luật của Đại Lâm, thật đúng là không có hai quy định này!

Huyện thái gia bị nói đến nổi nghẹn lời, không biết trả lời như thế nào!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Kỷ Vân Thư khẽ lắc đầu, khí thế vừa rồi đâu hết? Chưa gì đã héo?

Bất đắc dĩ, Kỷ Vân Thư phát phát ống tay áo, tiến lên.

"Giang phu nhân, bộ hài cốt kia, trước mắt người không thể mang về."

Giọng nói vang lên, đẩy lời nói của Giang phu nhân trở về.

Lúc này Giang phu nhân mới chú ý tới nàng, mi thanh mục tú, nhìn như một làn gió xuân nhẹ nhàng, nhưng cặp con ngươi đen như mực, tạo ra một cảm giác giá lạnh.

"Người là người nào?"

"Tại hạ chỉ là một họa sư trong nha môn, hy vọng Giang phu nhân có thể bình tĩnh và suy nghĩ về điều này. Giang lão gia chết thảm, hung phạm vẫn chưa tìm ra. Vì thế bộ hài cốt này, tuyệt đối không thể để người mang về."

Giang phu nhân luôn luôn quát tháo, sao có thể tha thứ cho người dám tranh luận với mình?

Giọng điệu bắt đầu cao lên: "Phu quân ta năm đó phát điên sau đó mất tích, hiện giờ có thể tìm về, ta chỉ muốn mang hài cốt phu quân ta về. Những việc còn lại, ta không muốn bàn luận đến. Đối với chuyện chết thảm, lý do từ đâu mà nói? Quả thực là đang nói bậy."

Tuy rằng mày liễu tinh tế không nhìn thấy bất luận dao động gì, nhưng khí thế kia lại bức thẳng tới tâm người.

Kỷ Vân Thư tiếp lời bà ta: "Giang phu nhân, án mạng chính là án mạng! Nếu như đã xảy ra án mạng, cần phải giao cho nha môn xử lý. Trên hài cốt của Giang lão gia, có dấu vết bị đao nhọn đâm hơn 20 nhát. Ở trên xương mắt cá chân của lão, cũng có vết bầm tím, chứng tỏ trước khi lão chết

đã từng tranh đấu với người khác. Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, Giang lão gia đã bị người giết chết."

"Đủ rồi."

Giang phu nhân vung tay áo lên, ánh mắt thật sự bắn lửa nhìn Kỷ Vân Thư.

Cực kỳ không vui: "Người chỉ là một họa sư nho nhỏ, tùy tiện nói bậy vài câu, ta sẽ tin tưởng người sao? Ta nói cho người biết, hôm nay bất luận như thế nào, tóm lại chuyện này, ta không cho phép tiếp tục điều tra. Nói đến cùng, đây là sự tình Giang gia ta, muốn tra hay không, đều tùy thuộc vào ta."

"Người rõ ràng đang bao che ai đó."

"Bao che? Người nói bậy gì vậy?" Giang phu nhân càng thêm tức giận.

Kỷ Vân Thư nói thẳng: "Cái chết của Giang lão gia, có một lão nhân ở Giang gia chính mắt nhìn thấy, đã nói hết toàn bộ tình hình thực tế cho ta, lão cũng đã đồng ý, sau khi ta họa xong bức họa, sẽ tới nha môn làm chứng và chỉ ra hung phạm!"

Huyện thái gia vừa nghe thấy, nhanh chóng tiến lên, hỏi: "Vân Thư, thật sự? Vậy hung thủ là ai?"

Ánh mắt Kỷ Vân Thư chắc chắn mười phần khi chạm vào ánh mắt của Giang phu nhân.

Nàng nói: "Chính miệng lão nói cho ta, hung thủ, chính là đệ đệ Giang phu nhân."

"Sao ta có thể giết tỷ phu được?" Người nói chuyện, đúng là nam tử bên cạnh Giang phu nhân, sắc mặt nôn nóng, tiến lên phản bác, chỉ vào Kỳ Vân Thư, tiếp tục nói: "Người đừng ngậm máu phun người, ta không làm điều đó, ngày đó tỷ phu ta mất tích, ta căn bản không có ở nhà."

Hiện tại, Kỳ Vân Thư mới cẩn thận chú ý tới người này. Cảm giác đầu tiên đó là, câu thả và bất cần đời!

Kỳ Vân Thư kiên định nói: "Lời này, chính là lão nhân gia kia nói, lão đã tận mắt nhìn thấy."

"Quả thực là trò cười." Giang phu nhân hừ lạnh một tiếng, kéo đệ đệ kéo ra phía sau lưng, lúc này mới trên dưới đánh giá Kỳ Vân Thư, nói: "Tiểu công tử, nếu như lời người nói chính là sự thật, vậy vì sao lão trộm nói cho người hung thủ là ai, nhưng lại không tới nha môn báo án? Công tử cũng không nên tùy tiện oan uổng và vu khống người khác. Không có chứng cứ, sao có thể chỉ ra hung thủ? Tuyên bố này không phải vô lý hay sao?"

"Tất cả những gì ta nói....."

Kỳ Vân Thư còn chưa nói xong, Giang phu nhân đã cắt ngang lời nàng.

"Nói vậy, lão nhân gia trong miệng người nói kia, chắc là Thất thúc đi? Thật là trùng hợp, ngay buổi sáng hôm nay, Thất thúc phát bệnh, đã qua đời."

Ách!

"Đã chết?" Kỳ Vân Thư sửng sốt một chút, một thời gian dài vẫn không phục hồi lại tinh thần.

Giết người diệt khẩu sao?

Giang phu nhân càng thêm hùng hổ dọa người, lập tức chĩa mũi tên về phía Huyện thái gia: "Lưu đại nhân, nói thêm chỉ dư thừa, ta không muốn nói tiếp, thỉnh ngài lập tức trả lại hài cốt phu quân ta cho ta. Ta cần phải hạ táng phu quân càng sớm càng tốt."

Huyện thái gia nói: "Nhưng trên hài cốt kia, chính xác có dấu vết đao thương."

"Lưu đại nhân hẳn đều đã biết, phu quân ta lúc sống vốn đã bị điên, thường xuyên dùng chủ thủ đâm mình bị thương. Những vết thương đó, nhất định là do nhiều năm tích lũy nên đã lưu lại, tuyệt đối không phải do người nào tàn hại mà chết."

"VẬY..... sau khi Giang lão gia mất tích, Giang phu nhân dời tới kinh thành, vì sao hài cốt Giang lão gia lại tìm được ở dưới gốc cây trong phủ?" Huyện thái gia tâm sinh nghi hoặc!

Biểu tình của Giang phu nhân vẫn không hề có chút hoảng loạn, liếc mắt nhìn Kỳ Vân Thư một cái, giọng điệu trấn định: "Vừa rồi tiểu công tử này không phải đã nói hay sao? Trên mắt cá chân của phu quân ta đã bị bong gân, có lẽ sau khi ta rời khỏi kinh thành không lâu, phu quân ta đã quay trở lại, bất hạnh đã bị trẹo chân, có thể đầu va vào gốc cây mà chết. Điều này rất có khả năng."

Cố ý tìm kiếm lời để giải thích!

Huyện thái gia nhỏ giọng hỏi Kỳ Vân Thư một câu: "Trên xương sọ, có va chạm không?"

Nàng gật đầu: "Có, nhưng lực va đập rất nhỏ, tuyệt đối không phải là vết thương trí mạng, nhiều lắm chỉ để lại vết sưng."

"Nếu trên đầu phu quân ta đích xác từng có va chạm, cho dù lực độ như thế nào, tóm lại ta nói không sai." Khí thế Giang phu nhân vẫn kiêu

ngạo như cũ.

Trong khi không có bất luận chứng cứ mới nào, giờ phút này, đều không thể nào phản bác.

Huống chi, Thất thúc đã chết!

Hiện nay, nếu như không đưa ra được chứng cứ, đồng xương trắng này, rất có khả năng phải trả về cho Giang phu nhân.

"Chẳng lẽ hiện tại, vẫn còn không muốn giao ra đây? Nếu như ta cáo trạng tới Đại Lý Tự, mũ cánh của Lưu đại nhân người, chỉ sợ cũng khó giữ được." Mươi phần uy hiếp.

Nhưng lời này vừa ra.....

"Nếu như bốn vương không cho phép thì sao?"

Ngoài công đường, giọng nói của Cảnh Dung vang lên!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 65: Bốn Vương Chi Tin Kỳ Tiên Sinh

Edit & Dịch: Emily Ton.

Cảnh Dung vẫn quần áo nhẹ nhàng như cũ, mày kiếm mắt sáng. Những bước đi phảng phất mang theo cảm giác khẩn trương xúc động lòng người.

Bộ dáng ngả ngớn thường thấy, giờ phút này, được thay bằng bộ mặt đứng đắn trang nghiêm.

Từ bên ngoài tiến vào, ánh mắt nhìn thẳng vào tầm mắt của Kỳ Vân Thư. Đôi mắt hần tràn ngập sự ấm áp mặc dù chúng dường như đã bị đóng băng từ ánh nhìn của Kỳ Vân Thư.

Tiểu thư sinh, mặc dù người vẫn luôn đông lạnh như sương đối bốn Vương, nhưng bốn Vương sẽ khiến người ấm áp như một ngày mùa hè.

Hắn di chuyển ánh mắt, đi đến bên người Giang phu nhân.

Lông mày nhướng lên, nói với Giang phu nhân: "Nếu như bốn Vương hạ lệnh, không cho phép người mang hài cốt về, ta muốn biết, người cũng sẽ bẩm báo bốn Vương với Đại Lý Tự hay không?"

Trong giọng nói, mang theo một chút trọng lượng nặng nề.

Giang phu nhân sửng sốt, không thể phản ứng lại?

Chỉ thấy Huyện thái gia giống như con chó mặt xệ*, lập tức chấp tay đi lên đón.

(*哈巴狗: search ra là chó pug hay chó mặt xệ) {Dịch: Emily Ton}

"Tham kiến Dung Vương."

"Dung Vương?" Giang phu nhân nói nhẹ ngoài miệng.

Bà ta đã sống ở kinh thành hai năm, tất nhiên biết có một vị nhân vật như vậy, chỉ là Dung Vương kia, không phải đã rời kinh nửa năm trước hay sao? Vì sao lại ở đây?

Vì thế.....

"Dân phụ không biết Dung Vương ở đây, mong rằng thứ tội."

Bà ta vừa muốn hành đại lễ, đã bị Cảnh Dung ngăn lại: "Bốn vương đang ở bên ngoài, không cần giữ lễ tiết."

"Tạ..... Dung Vương!"

Giang phu nhân và đệ đệ bà ta, thoáng nhìn qua lẫn nhau.

Ân, gặp phải nhân vật khó giải quyết!

Cảnh Dung câu môi mỏng lạnh lùng, nghiêm túc: "Giang phu nhân, nhà ngoại người chính là một tộc với Lý lão tướng quân. Lý lão tướng quân chính là nguyên lão ba triều của Đại Lâm ta, được tiên đế sắc phong là Trường Thanh tướng quân, ngay cả phụ vương ta cũng càng thêm tôn trọng. Nhiều thế hệ Lý gia, đều là hiền thần triều ta, nhưng vì sao Giang phu nhân, lại ngang ngược như thế? Quả thực khiến bốn vương phải mở rộng tầm mắt."

Giọng điệu trào phúng!

Khó trách bà ta kiêu ngạo như vậy, thì ra có nhà mẹ đẻ chống lưng!

Sắc mặt Giang phu nhân cứng đờ, gia thế của chính mình, đã bị Vương gia hiểu biết chuẩn xác như vậy.

"Dân phụ mới vừa rồi thất lễ, nhưng chuyện của phu quân ta....."

"Bốn vương hiểu cảm giác khi phu quân người chết, bốn vương cũng cảm thấy tiếc nuối, nhưng chuyện hài cốt lần này, coi như bốn vương cũng là nhân chứng. Sự tình không rõ ràng, sao có đạo lý giao hài cốt cho người? Nếu nói đây là án mạng, vậy thì cần phải điều tra. Không chỉ phải tra, còn phải tra từng bước một, tra đến khi mọi thứ đều rõ ràng rành mạch mới được."

"Vương gia, phu quân ta hiện giờ chỉ còn lại một đồng xương trắng, ta chỉ muốn an táng sớm một chút, mong rằng Vương gia có thể khai ân."

Giọng điệu Giang phu nhân rõ ràng đã suy yếu, trong mắt, thậm chí vẫn còn cố gắng rơi ra vài giọt nước mắt.

Giả vờ! Người cứ cố gắng tiếp tục giả vờ!

"Bốn vương nói, đây là một vụ án mạng, vì thế hài cốt kia, không thể để người mang về." Cảnh Dung không màng tới bộ dáng của bà ta, giọng điệu thập phần kiên quyết.

"Vương gia, ngài đừng nên tin vào lời nói bậy của người khác, phu quân ta không có khả năng bị người giết hại, vết thương trên người, thật sự là do bị điên nên tự mình gây ra, Vương gia....."

Cảnh Dung đột nhiên giơ tay, ngăn bà ta lại nhải!

Ngay sau đó, hãnh lạnh lùng cười: "Những lời mọi người đã nói, bốn vương lúc ở bên ngoài, đều đã nghe thấy hết, không cần phải lặp lại một lần nữa. Hơn nữa....."

Đồng thời khi nói chuyện, hắn đã xoay người, bước một bước tới gần Kỷ Vân Thư, nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Bốn vương tin tưởng, chỉ có một mình Kỷ tiên sinh."

Ách!

Trái tim Kỷ Vân Thư khẽ run lên.

Nàng xác định, mình không hề nghe lầm.

"Nếu hắn nói đó là án mạng, bốn vương sẽ tin đó là án mạng. Nếu hắn nói có người đã nói với hắn hung thủ là ai, bốn vương cũng tin. Chỉ cần đó là lời do Kỷ tiên sinh nói ra, bốn vương đều tin hết thảy."

Một khắc kia, những lời nói đó, ánh mắt như vậy, gần như khiến nàng bồng rập đến nỗi giòn tan bên ngoài!

Nàng đã từng nghe người ta nói, lãng mạn trên đời này, không phải một câu nói "ta yêu người".

Mà là "ta tin người"!

Khóe môi Cảnh Dung chậm rãi nổi lên một nụ cười dịu dàng, giống như ánh sáng bình minh chiếu sáng ngày xuân, tỏa xuống trên người Kỷ Vân Thư, ấm áp và thoải mái.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, dường như đang ở trong một thế giới của riêng bọn họ!

Điều này khiến Kỷ Vân Thư cảm thấy hoảng sợ và lo lắng trong tim!

Cố tình.....

"Vương gia, nếu người nói như vậy, cũng chính là không cho Giang phu nhân mang hài cốt về?"

Huyện thái gia đã tiến lại đây.

Phá vỡ bầu không khí khi hai người bốn mắt dung hợp.

Ai ai ai, sao người không thức thời như vậy, không có mắt nhìn như vậy?

Lưu hồ đồ, bốn Vương thật sự nên trừng trị người!

Kỷ Vân Thư nháy mắt lui người lại, thân mình nghiêng qua một bên, tránh khỏi ánh mắt của Cảnh Dung.

Quay trở lại vấn đề, Cảnh Dung xoay người, nói với Giang phu nhân: "Bốn vương hạ lệnh, nha môn hãy tra cho rõ chuyện về hài cốt, tìm ra hung phạm. Giang phu nhân cùng với thân tín của người, trong khoảng thời gian này, tốt nhất đừng rời khỏi Cẩm Giang. Nếu cuối cùng, việc này thật sự có quan hệ với đệ đệ người, tự nhiên sẽ xử trí theo luật."

Lời này, thật sự không dọa được Giang phu nhân, ngược lại đã dọa tới đệ đệ bà ta, Lý Triệu.

Ánh mắt Lý Triệu hơi co lại, hai tay hợp lại ở trong tay áo.

"Ta đã nói rồi, không phải ta, ngày đó tỷ phu ta chết, ta..... ta không ở trong phủ!" Giọng điệu Lý Triệu yếu ớt.

Giang phu nhân cũng nói: "Đúng vậy, đệ đệ ta tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình như vậy, vị tiểu công tử kia nói, đó là do một lão nhân Giang gia nói ra. Người nọ tất nhiên chính là Thất thúc, nhưng trong lời nói đó rõ ràng rất thiếu sót. Hơn nữa, hiện tại đã chết không thể đối chứng, tuyệt đối không thể tùy tiện oan uổng người."

Giọng điệu vẫn cao như cũ, nhưng ngạo mạn đã hơi giảm xuống.

Kỷ Vân Thư đang định nói gì đó, kết quả đã bị Cảnh Dung giành trước một bước.

"Đúng hay không đúng, chờ sau khi điều tra rõ sự tình rồi nói tiếp. Tóm lại, nếu như Giang lão gia thật sự đã bị người giết hại, ta tin tưởng, Kỷ tiên sinh nhất định sẽ tìm ra hung phạm. Đến lúc đó, bốn vương cũng tuyệt đối sẽ không niệm tình Lý gia ba đời nguyên lão, mà nhân từ nương tay, khoan dung độ lượng."

Giọng nói uy nghiêm, đến nỗi Giang phu nhân và Lý Triệu đều hai mặt nhìn nhau.

Sau một lúc, Giang phu nhân mới thở một hơi, nói giọng hơi run: "Nếu Dung Vương đã hạ lệnh, dân phụ tất nhiên không dám nhiều lời nữa, vậy thỉnh Lưu đại nhân hãy mau chóng chấm dứt việc này."

Huyện thái gia tiến lên: "Đó là điều đương nhiên."

Giang phu nhân không quên hung hăng trừng mắt liếc nhìn Kỷ Vân Thư một cái, trong lòng bốc đầy lửa giận.

Cuối cùng, rất không cam lòng mang theo Lý Triệu, cùng với hai nha đầu rời đi.

Phụ nhân kia, thật sự khó chơi!

Không thể không nói, những lúc như thế, vị Vương gia này, vẫn rất hữu dụng!

Nếu như không phải hãn xuất hiện, lần này, hài cốt đã bị Giang phu nhân mang đi.

Huyện thái gia giơ tay lau mồ hôi một phen, hai tay không có lực vậy vậy, thở dài: "Đã sớm nghe nói Giang phu nhân ngang ngược bá đạo, hôm

nay thật sự đã cảm nhận được. Thật sự ỷ vào thế lực nhà mẹ đẻ của mình, ngay cả bản quan đều không làm gì được bà ta."

"Đó là vì người vô dụng."

Cảnh Dung quăng cho hắn một câu.

Huyện thái gia co rút hai má!

Cảnh Dung nhìn về phía Kỳ Vân Thư, giọng điệu trầm ảm: "Kỳ tiên sinh, nếu bốn vương đã hạ lệnh tra rõ việc này, vụ án này cũng coi như đã treo ở trên đầu bốn vương, vậy phiền Kỳ tiên sinh nhanh chóng tìm ra hung phạm."

Nàng thấp cúi đầu: "Vâng, tiểu nhân nhất định nhanh chóng tra xét vụ này."

Hắn đang nhìn nàng chăm chăm, nhưng thấy nàng không có phản ứng nào, trong lòng dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

"Người có chuyện gì vậy?" Hắn hỏi.

"Tiểu nhân đang suy nghĩ, trước đó hai ngày vị Thất thúc kia, đích xác đã tới đi tìm ta, cũng nói rằng lão đã nhìn thấy Giang phu nhân và đệ đệ bà ta chôn thi thể."

"Nhưng..... người đã chết." Cảnh Dung nói.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 66: Thiêu

Edit & Dịch: Emily Ton.

Người đã chết, chết không có đối chứng!

Nhưng Kỷ Vân Thư vẫn không cam lòng. Kỷ Vân Thư suy nghĩ, đột nhiên nói với Huyện thái gia: "Lưu đại nhân, trong ngày hôm nay, có thể tra ra được vị Thất thúc kia ở nơi nào sao?"

Tròng mắt Huyện thái gia vừa chuyển: "Trong Cấm Giang thành người được gọi là Thất thúc rất nhiều, nhưng Thất thúc đã làm việc ở Giang gia, hẳn là có thể tra được. Hiện tại bản quan sẽ lập tức sai người đi tra hộ khẩu nơi đó."

Nói xong, Huyện thái gia lập tức gọi mấy nha dịch chạy tới, phân phó vài câu.

Trái tim Kỷ Vân Thư hơi trầm xuống, nặng nề nghi ngờ.

Thất thúc đột nhiên chết đi, hay là, thật sự do Giang phu nhân giết người diệt khẩu?

Cảnh Dung biết trong lòng nàng hiện giờ đang đắm chìm trong vụ án, cho nên ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, bưng trà mới lên uống.

Mà Kỷ Vân Thư cũng không nhàn rỗi, sai người tìm một ít giấy và bút mực, trên giấy họa xong bức chân dung một người, sau đó cẩn thận gấp lại, thu vào trong ống tay áo!

Không lâu sau, Huyện thái gia đã mang theo một mảnh giấy viết địa chỉ tới, giao vào trong tay Kỷ Vân Thư.

"Chắc hẳn là nơi này, Vân Thư, người định....."

"Ta muốn đi một chuyến."

"Bản quan đi cùng người....."

Hắn nói còn chưa dứt lời, Kỷ Vân Thư lập tức ngắt lời: "Đại nhân hãy chờ ta ở nha môn đi, một chuyến này, cũng chưa chắc sẽ có manh mối."

Hắn nghĩ lại cẩn thận, nàng nói cũng đúng!

Cảnh Dung ngồi ở một bên phẩm trà mở miệng: "Không bằng bốn vương bồi người đi một chuyến?"

Kỷ Vân Thư đã cất địa chỉ vào trong tay áo, nhìn về phía Cảnh Dung, nói: "Không cần phiền Vương gia, tiểu nhân tự mình đi một chuyến là được."

Dứt lời, Cảnh Dung đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, biểu hiện trên khuôn mặt rõ ràng có một chút không vui.

"Như thế nào? Bốn vương vừa mới nói tín nhiệm người, nhưng người trái lại, không hề tín nhiệm bốn vương? Muốn đẩy bốn vương ra xa ngàn dặm hay sao?"

"Tiểu nhân thân phận ti tiện, không đáng để Vương gia tín nhiệm như thế!"

"Bốn vương nói đáng giá, vậy thì nó đáng giá."

Giờ phút này, hắn thật sự hận không thể nắm cầm Kỷ Vân Thư, để nàng có thể nhìn kỹ bản thân mình, nghe từng câu từng chữ của hắn, đang

nói nghiêm túc bao nhiêu!

Nhưng hắn không thể xuống tay, luyện tiếc không néo được khuôn mặt tinh xảo kia của nàng.

Kỷ Vân Thư buông ánh mắt xuống, dường như có chút không dám nhìn thẳng vào hắn.

Thấy nàng không nói gì, Cảnh Dung tiếp tục: "Kỷ tiên sinh, vụ án này không thể trì hoãn, người là người rõ ràng nhất so với bất luận kẻ nào. Hơn nữa, là bốn vương đã hạ lệnh tra rõ việc này, nếu không, hài cốt đã bị Giang phu nhân mang đi. Nếu người tra không ra, thể diện của bốn vương cũng sẽ mất hết. Vì thế chuyện này, không chỉ dừng lại là chuyện của nha môn và người, mà cũng là chuyện của bốn vương."

Nói nhiều như vậy, còn không phải muốn đi theo hay sao?

Vòng tới vòng lui, vòng đến đâu cả đầu!

Kỷ Vân Thư đành phải gật đầu: "Nếu như Vương gia nguyện ý, vậy tiểu nhân cũng không thể cự tuyệt, thỉnh Vương gia đi theo."

Nói xong, nàng nâng bước chân lên, rời khỏi công đường!

Sau lưng, khéo miệng Cảnh Dung câu lên, thư giãn lông mày, bắt đầu đi theo.

Ra khỏi nha môn, hai người lập tức chạy tới nơi ở của Thất thúc.

Cũng may Cẩm Giang không lớn, khoảng cách giữa thôn xóm xung quanh cũng không xa lắm, chỉ mất nửa canh giờ (1h) cũng đã đến nơi.

Đọc theo đường đi, Kỷ Vân Thư chỉ lo đi, không chú ý tới hắn.

Nhưng bộ dáng của Cảnh Dung lại luôn đặc ý như gió mùa xuân, nhìn thân ảnh nàng nho nhỏ thẳng thắn, bước chân không nhanh không chậm đi tới phía trước.

Ở trong mắt hắn, thập phần đáng yêu.

Trong đầu, mơ hồ còn quanh quẩn những lời Lang Bạc báo lại đêm đó.

"Vương gia, đã tra được, thì ra Kỳ tiên sinh..... Không, nên là..... phải nói là Kỳ cô nương, nàng là tam tiểu thư Kỳ phủ."

Ngay khi nghe được những lời nói kia, Cảnh Dung ngốc lảng hồi lâu, rốt cuộc đập bàn một cái.

"Bốn vương đã nói, bốn vương không phải là Long Dương!"

Quá mừng, quá vui!

Ngay sau đó, Lang Bạc lại bẩm báo về việc vì sao Kỳ Vân Thư bị roi đánh sau lưng.

Tức giận, một cơn giận đốt cháy trái tim hắn.

Vì thế nên ngày hôm sau, hắn đã tặng dược liệu Bạch Vân Trường cho nàng, sau đó lại thống khoái giáo huấn Kỳ Thư Hàn.

Tuy nhiên.....

Tiểu Vân Thư có nhận thấy được hay không?

Nghĩ đến đây, bước chân của hắn bỗng nhiên chậm lại.

Cho đến khi Kỳ Vân Thư xoay người nói: "Vương gia nếu như một mồi, tiểu nhân sẽ tự mình đi."

Vừa nhấc mắt, bất quá chỉ cách nhau hơn bốn mét. Kỳ Vân Thư đứng ở nơi đó, một thân trường bào đơn giản, gió thổi bay ống tay áo, nghiêng người ngoái đầu nhìn lại. Nàng đứng ở trong tuyết, thật sự cực kỳ xinh đẹp!

Một khắc kia, Cảnh Dung nhìn xem đến nỗi có chút thất thần.

Kỳ Vân Thư nhấp môi, ánh mắt cực nóng như thế, nàng không dám nhìn vào, vì thế cúi đầu hạ mắt xuống, lại hỏi thêm một lần nữa.

"Vương gia rất cuộc..... có đi hay không?"

Phục hồi tinh thần lại, hãnh trả lời chắc chắn: "Đi, đương nhiên đi."

Vì thế nhanh chóng đi theo.

Kỳ Vân Thư vẫn luôn cúi đầu xuống, bước chân vẫn luôn duy trì khoảng cách vài bước nhanh hơn hẳn, sợ một lần nữa va chạm với ánh mắt biết nói kia.

Nhìn đến nỗi trong lòng mình cảm thấy hoảng sợ!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Cuối cùng cũng tới nơi ở của Thất thúc, toàn bộ sân vườn đều bị bỏ trống, không nhìn thấy người.

Đang tự hỏi trong lòng, bỗng nhiên có một lão phụ (bà lão) đi ra từ trong phòng, khuôn mặt tiều tụy, đầu đã có những lọn tóc trắng.

Nhìn thấy trong viện mình xuất hiện hai người xa lạ, lập tức có chút cảnh giác.

"Các người là ai?" Lão phụ hỏi.

Kỷ Vân Thư tiến lên, giọng nói nhẹ nhàng: "Lão nhân gia, xin hỏi, nơi này có phải là nhà Thất thúc hay không?"

Vừa nghe hỏi như thế, lão phụ thở dài một tiếng: "Lão gia của ta buổi sáng hôm nay đã chết, các người tìm lão làm gì?"

Kỷ Vân Thư móc ra bức họa chân dung mình vừa rồi vẽ ra ở nha môn từ trong ống tay áo, đưa cho lão phụ.

"Đây là Thất thúc sao?"

Nhìn thấy bức hình bạn già của mình, hốc mắt lão phụ hốc trở nên đỏ ửng, tay cầm bức họa run rẩy.

"Đúng vậy, đây là bạn già của ta!" Giọng nói nghẹn ngào.

Xem ra, Giang phu nhân nói vị Thất thúc kia, thật sự chính là lão nhân gia đã đi theo nàng.

Kỷ Vân Thư nhìn thấy bộ dáng thương tâm của lão phụ, cũng có chút đau lòng, nhưng vẫn hỏi: "Lão nhân gia, xin hãy nén bi thương đã qua, ta muốn hỏi một chút, thi thể Thất thúc vẫn còn nguyên vẹn?"

"Thiêu, đã thiêu (đốt). Sau khi chết liền lập tức thiêu."

Lão phụ thở dài liên tục!

Thiêu? (Đốt cháy)

Kỷ Vân Thư khó hiểu: "Vừa mới qua đời, vì sao....."

Lời nói còn chưa hỏi xong, lão phụ đã ngẩng đầu lên, trả lời: "Đây là tập tục của thôn chúng ta, nếu người đã chết, lập tức phải thiêu, thi thể không thể hạ táng."

"Vậy trước khi Thất thúc qua đời, đã gặp qua người nào? Hoặc là đã gặp phải chuyện gì?"

Lão phụ suy nghĩ một lúc, lắc đầu: "Không có, bạn già của ta hai ngày nay thân thể không tốt, đều ở trong nhà, nhưng sáng sớm hôm nay..... đã đi rồi."

Nói tới đây, trong mắt lão phụ bí mật mang theo những giọt nước mắt!

Nhân chứng duy nhất đã chết, hơn nữa thi thể đã bị thiêu.

Hiện tại, Kỳ Vân Thư thực sự không còn manh mối.

Không đành lòng nhìn thấy lão phụ tiếp tục thương tâm, Kỳ Vân Thư không hỏi thêm nhiều, lập tức rời đi.

Trên đường trở về.

Cảnh Dung thấy nàng nhíu mày yên lặng, liền nói: "Tiên sinh thật là thận trọng."

Ân?

Nàng hỏi: "Vì sao Vương gia nói như vậy?"

"Người hiểu được trước bức họa chân dung, chứng thực Thúc thất đã qua đời rồi cuộc có phải là lão nhân người đã nhìn thấy hay không. Nếu vậy, cũng lo lắng rằng người nọ mà mình nhìn thấy, không phải là Thất thúc theo như lời Giang phu nhân đã nói."

Đúng vậy, nàng sờ dĩ vẽ một bức họa chân dung, thật sự muốn chứng thực điểm này.

Mà sự thật chứng minh, người nọ, thật sự chính là lão nhân gia mà mình nhìn thấy.

"Vương gia nếu có thể biết được, vậy thì người thận trọng, hẳn là ngài mới đúng."

Tại thời điểm này, hai người đi bộ bên nhau!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 67: Cá Chiên

Edit & Dịch: Emily Ton.

"Người nói bốn vương thận trọng, xem như là đang khen bốn vương sao?"

Trong lòng hắn nảy sinh một chút hạnh phúc!

Hắn ghé mắt nhìn nàng, trên khuôn mặt tinh xảo, lộ ra lực hấp dẫn khiến người không thể nào kèm chế.

Kỷ Vân Thư bước chân nhanh hơn, bỏ hắn lại phía sau.

Cảnh Dung truy vấn.....

"Người hãy nói thật với ta, mới vừa rồi không phải người đang khen ngợi bốn vương?"

Cảnh Dung bước chân hắn đuổi kịp nàng, vẻ mặt lì lợm tiếp tục trêu chọc nàng.

"Kỷ tiên sinh, người nói đi!"

Hắn quay người qua nắm lấy ống tay áo của Kỷ Vân Thư!

Kỷ Vân Thư hạ thấp mí mắt, nhìn hắn một cách kỳ lạ.

Hiện tại, vì phá án không có thời gian rảnh rỗi, tôn Phật này còn khen ngược, có tâm tình truy vấn những thứ tầm thường đó.

Để ngăn hẳn tiếp tục vô lại như thế.

Kỷ Vân Thư đơn giản trả lời hẳn.....

"Vâng, tiểu nhân đang khen Vương gia, hiện tại được rồi sao?"

"Không được."

Một câu chặn nàng trở lại!

Kỷ Vân Thư dừng bước chân lại, cực kỳ kinh ngạc. Nàng nghiêng người, cặp mắt trong sáng nhìn hẳn, hoang mang: "Vương gia rốt cuộc muốn làm gì?"

Khóe môi hẳn giương lên, mang theo hài hước: "Bốn vương không thích vì tiên sinh khen chưa đủ."

"Người....."

"Bốn vương không chỉ có thận trọng, còn được biết đến như một nhân tài và rất mỹ mạo."

Bả vai Kỷ Vân Thư run rẩy, lập tức dời ánh mắt qua một bên, tiếp tục đi về phía trước, quăng ra một câu: "Tâm tư của Vương gia, thật sự khác biệt, tiểu nhân không thể hiểu."

Nàng hiểu, đương nhiên hiểu!

Nhân tài là nàng, mỹ mạo cũng là nàng!

Cảnh Dung vô cơ nói với nàng như vậy, tất nhiên..... Là đã phát hiện ra nàng nữ nhi.

Nhưng cố tình vẫn không nói toạc ra!

Tâm trí Kỳ Vân Thư căng thẳng, bước chân không dám hơi chậm nửa bước, sợ lại đi song song cùng với hăn, nghe hăn nói tiếp những lời kỳ quái.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Bọn họ đi từ thôn xóm vào đến trong thành, bầu trời đã bắt đầu tối!

Trên đường nhỏ, nhưng người đi lại khá nhiều. Ven đường, những người bán hàng rong đang hét to, khoe khoang những mặt hàng được trưng bày trước quầy hàng của bọn họ.

Người đến người đi!

Đèn lồng treo khắp nơi!

Phụ nữ và trẻ em đang tận hưởng buổi tối!

Sinh động yên bình!

Toàn bộ con đường dài của Cẩm Giang thành, đều bị náo nhiệt vây quanh.

Kỳ Vân Thư đi ở trong đám người, Cảnh Dung đi theo ở phía sau nàng.

Nàng nghĩ vòng qua mấy con phố, sau đó sẽ đường ai nấy đi.

Không ngờ, tay phải của nàng đột nhiên bị người nắm lấy, bước chân dừng lại. Lực trên cổ tay kia có chút hơi mạnh, khiến nàng lão đảo vài bước, nhưng bả vai được người dùng tay đỡ lại, nàng mới đứng vững vàng.

Nàng nghiêng mắt nhìn lại, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Cảnh Dung.

Hắn hơi mỉm cười: "Ta hơi đói bụng, cũng hơi mệt mỏi, không bằng ngồi xuống ăn chén mì, nghỉ một chút?"

Nàng theo bản năng lập tức vùng vẫy, bất đắc dĩ, cổ tay bị giam cầm ở trong bàn tay Cảnh Dung chặt như thép, sức lực nàng không địch lại được, không thể nào thoát ra!

"Vương gia buông tay."

"Vào một đêm mùa đông như vậy, tiên sinh định quay về và nằm trong chăn ngủ sao?"

"Đúng vậy."

"Nhưng bốn vương lại cảm thấy, thật sự rất lãng phí."

Lãng phí cái đầu người, đêm trời đông giá rét, nếu không đi ngủ, vậy đi ném tuyết hay sao?

Không đợi Kỳ Vân Thư từ chối, thân mình đã bị hắn kéo tới một quán mì bên cạnh, ngồi xuống một cái bàn trống.

Cảnh Dung vẫy vẫy tay: "Lão bản, cho hai bát mì tương, một bát không bỏ hành lá."

"Tới ngay!"

Lão bản đặt chiếc khăn lông trên vai, bắt đầu bận việc.

Cảnh Dung lại nói: "Lão bản, khi đặt mì vào nước, hãy dùng chiếc đũa chậm rãi khuấy vài lần. Khi lấy ra khỏi nồi, nhớ rõ dùng nước lạnh rửa qua một lần, như vậy khi ăn sẽ thơm hơn nhiều."

"Được được!"

Thật là thành thạo!

Ai ai ai, Cảnh Dung, người có phải từ nhỏ đã lớn lên ở ven đường hay không? Sao lại quen thuộc với cách thức của ẩm thực đường phố như vậy?!

Nhưng.....

Kỷ Vân Thư hỏi hần: "Vì sao Vương gia nghĩ..... ta không ăn hành lá?"

Cảnh Dung giơ tay về chiếc giỏ đựng dưa, chọn một đôi dưa, gõ một cái trên ấm trà trước mặt, trả lời: "Lần trước ở Chu gia, tiên sinh trước khi dùng bữa, đã nhặt hết tất cả hành lá ra. Người sáng suốt, vừa nhìn là hiểu."

Ân, người là người sáng suốt.

"Nhưng, Vương gia nghĩ sai rồi, ta không phải không thích hành lá."

"Ân? Sai rồi? Sai nơi nào?"

Cảnh Dung tò mò, vì sao lại sai, người rõ ràng đã nhặt hết hành lá ra ngoài!

Lúc này, Kỷ Vân Thư mỉm cười, cũng lấy ra một đôi dưa từ giỏ đựng dưa, cũng gõ một cái trên ấm trà trước mặt.

"Vương gia còn nhớ rõ, món gì trên bàn ăn ta đã nhặt hành lá ra không?"

Cảnh Dung nheo mắt lại nghĩ nghĩ, tròn mắt sáng ngời: "Cá chiên."

"Trí nhớ thật tốt, vậy Vương gia có biết hay không, nếu bỏ thêm hành lá vào cá chiên, toàn bộ mùi cá ở bên trong đều sẽ bị hành lá hấp thụ? Mặc dù ta quen ngửi mùi máu tươi, nhưng lại hoàn toàn khác với mùi máu tươi của cá. Mùi cá, rất hăng, khiến cho tâm trí khó chịu. Nhưng khi mùi máu

tươi đi vào mũi, sẽ nồng nhưng không ngậy. Nếu người người quen, còn mang theo mùi vị tươi mát."

Leng keng.....

Kỷ Vân Thư vừa mới nói xong, sau lưng, vang lên âm thanh của cái thìa rơi xuống đất.

Chỉ thấy lão bản với khuôn mặt run rẩy, bị giật mình bởi những lời nói vừa rồi của Kỷ Vân Thư, cũng sợ hãi không kém.

Lão bản lập tức kéo mồm mép tươi cười trở lại, bưng lên hai bát mì: "Hai vị..... hai vị chậm rãi dùng."

Giọng nói run rẩy!

Hôm nay lão gặp được khách nhân, vô cùng kỳ lạ, phẩm vị cũng rất độc đáo!

Lão bản đặt bát xuống và nhanh chóng tránh ra.

Kỷ Vân Thư không nhịn được cười thành tiếng, hoàn toàn quên mình không vui khi bị Cảnh Dung mạnh mẽ kéo đến nơi này.

Khi cười, lông mi của nàng rũ xuống, đều rơi vào trong mắt Cảnh Dung!

Hắn rất tò mò, nếu nữ nhân này thay thành nữ trang, tóc xoã trên vai, sẽ đẹp như thế nào?!

Hắn ý thức được mình đang thất thần, lập tức kéo mình quay lại hiện thực.

Nói một câu: "Nhanh chóng ăn đi, nếu không sẽ nguội."

Cảnh Dung chọc chọc chiếc đũa, bắt đầu ăn.

Kỷ Vân Thư nhìn hẩn một cái, cũng bắt đầu động đũa.

Nhưng nàng chỉ ăn một miếng đã đặt đũa qua một bên.

Ngược lại, Cảnh Dung chìm trong bát mì, di chuyển chiếc đũa mấy lần, một chén mì đã hết. Hẩn vừa nhấc đầu lên, mắt nhìn thấy bát mì của Kỷ Vân Thư gần như không động đến, hỏi: "Không ăn à?"

"Ăn không vào."

"Vậy không cần lãng phí."

Nói vừa xong, Cảnh Dung đã bưng bát mì trước mặt nàng qua.

"Đừng....." Kỷ Vân Thư cảm thấy khiếp sợ.

Không kịp ngăn cản, Cảnh Dung đã nhúng đôi đũa vào bát mì của nàng, một lần nữa bắt đầu ăn ngon lành.

Một khắc kia, hành động của hẩn khiến Kỷ Vân Thư sốc như bị sét đánh vào một ngày trời quang đãng.

Nàng há hốc mồm, trong một khoảng thời gian dài vẫn không thể đóng.

Cảnh Dung đã ăn xong bát mì của nàng, cực kỳ thống khoái. Hẩn nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của nàng, khóe môi cong thành một nụ cười, sau đó vươn đốt ngón tay thon dài, móc chỗ cắm của nàng, hơi nhấc lên.

Nhẹ nhàng khép miệng nàng lại!

"Tiên sinh kinh ngạc như vậy làm gì? Bốn vương không hề chê người."

"....."

"Tốt, ăn no rồi, đi thôi."

Cảnh Dung móc bạc ra và đặt lên bàn, một lần nữa kéo tay Kỷ Vân Thư.

Rời khỏi quán, hào vào trong đám người!

Nhìn tay mình bị Cảnh Dung nắm lấy, Kỷ Vân Thư luôn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Nàng vung tay lên, tay áo bay trong không khí. Kỷ Vân Thư rút tay mình về, hai tay nắm chặt, để tránh cho Cảnh Dung lại vươn tay ra nắm lấy tay mình.

"Trời không còn sớm nữa, tiểu nhân về trước."

Kỷ Vân Thư lạnh lùng, thờ ơ nói, sau đó vòng qua người Cảnh Dung, bước nhanh rời đi.

Cảnh Dung đứng tại chỗ một hồi, nhìn tay mình trống rỗng, cảm giác mềm vai mới vừa rồi, từ từ biến mất.

Một lát sau, hân xoay người đuổi theo.....

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 68: Lấy Đầu Hai Người Về Phục Mệnh

Edit & Dịch: Emily Ton.

Từ trên đường dài náo nhiệt vòng đến trên đường nhỏ an tĩnh, bước chân Kỷ Vân Thư vẫn không hề chậm lại chút nào.

Chung quanh là những ngôi nhà nhỏ, trên con đường nhỏ đó, những chiếc đèn lồng đỏ được treo ở các góc của mỗi ngôi nhà. Mặc dù con đường nhỏ này không náo nhiệt như những con đường chính, nhưng cũng có một phen tư vị khác!

Tiếp tục đi qua hai con phố nữa, sẽ đến Kỳ phủ.

Trời giá rét, Kỷ Vân Thư bước chân nhanh hơn.

Trong đêm quá mức yên tĩnh này, âm thanh của gạch ngói vỡ vụn vang lên từng đợt trên những mái ngói từ phía sau lưng, một đường kéo dài tới hai bên sườn nàng.

Bước chân Kỷ Vân Thư dần dần chậm lại, cho đến khi dừng hẳn, hai tròng mắt nhìn chung quanh, quét một vòng trên nóc những ngôi nhà nhỏ.

Dưới đêm tối, không nhìn thấy điều gì bất thường.

Nhưng, xuất phát từ trực giác nữ nhân, nàng dám khẳng định, trên nóc nhà hai bên, nhất định có người, hơn nữa không phải chỉ có một người.

Trong lòng nàng còn đang phỏng đoán, bỗng nhiên một mũi tên dài dường như xuyên tới từ trong đêm đen, đầu mũi tên nhọn lạnh lẽo cùng với

một cái áo choàng lông trắng loé lên, lao về phía nàng giống như sao băng phóng tới!

Một cái chớp mắt, Kỳ Vân Thư căn bản không kịp né tránh. Hai tròng mắt đen như mực, mũi tên nhọn đang dần dần tới gần, đột nhiên phóng đại.

Những năm tháng tuyệt vời, còn chưa tận hưởng hết cuộc sống, chẳng lẽ sẽ phải chết?

Nàng cực kỳ không mong muốn!

Nhưng giờ khắc này, nàng biết, nếu không có kỳ tích, mũi tên nhọn nhất định sẽ xuyên qua da, bắn về phía trái tim nàng.

Nào biết.....

Một bàn tay to ôm lấy vòng eo nàng từ phía sau, sau đó bế nàng lên, kéo người nàng qua một bên. Hai tròng mắt của nàng bỗng nhiên mất dấu mũi tên nhọn đang muốn bắn về phía mình.

Mũi tên phóng tới, cũng là lúc nghìn cân treo sợi tóc, đã bị Cảnh Dung tay không tiếp được!

Một bàn tay của hắn ôm eo Kỳ Vân Thư, một bàn tay khác nắm mũi tên kia, ánh mắt dừng ở trên mũi tên, mang theo ánh sáng lạnh lẽo chưa bao giờ từng có!

Nổi giận!

Mà chung quanh, vẫn yên tĩnh đến nỗi khiến người hốt hoảng.

Kỳ Vân Thư vẫn đang thờ hồn hển vì mới vừa rời sợ hãi, Cảnh Dung đã hướng môi mình vào bên tai nàng từ phía sau, nhẹ giọng nói.

"Nhìn thấy ngô nhỏ bên kia sao?"

Kỷ Vân Thư nhìn qua, thấy lối vào cách xa hơn năm mét.

Nàng gật đầu!

"Ta đếm ba tiếng, người dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, mình bạch sao?"

Nàng lại gật đầu!

"Một, hai, ba, chạy."

Cảnh Dung buông lỏng eo nàng ra, cũng đồng thời khi Kỷ Vân Thư nhắc chân liêu mạng chạy tới ngõ nhỏ kia, trên những nóc nhà nhỏ vốn đang yên tĩnh, đột nhiên nhảy xuống hơn 10 hắc y nhân, cầm trường kiếm đâm tới.

Thậm chí có vài tên hắc y nhân, đã đuổi theo Kỷ Vân Thư.

Thân mình Cảnh Dung nhảy lên, đá mấy phát vào trên ngực vài tên hắc y nhân, sau đó chần ở lối vào ngõ nhỏ.

"Các người rốt cuộc là ai?" Cảnh Dung hăng giọng hỏi.

Hơn mười tên hắc y nhân vây quanh ở bên ngoài hẻm nhỏ. Mặc dù mang theo mặt nạ đen che mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, mặt mày hung ác, rõ ràng chính là mang theo sát ý mà đến.

Hắc y nhân dẫn đầu, tiến lên hai bước: "Dâng đầu lên có thưởng, lấy thủ cấp hai người về phục mệnh."

Khi lời nói vừa rơi xuống, hắc y nhân một lần nữa giơ kiếm tiến lên, tấn công không lưu tình, từng nhát đều muốn lấy mạng.

Cảnh Dung cũng không phải là kẻ ăn chay, công phu lợi hại, đoạt kiếm một phen, bắt đầu chém giết cùng những hắc y nhân đó.

Kỷ Vân Thư đã ở trong ngõ nhỏ, ấn vào trên ngực đang phập phồng và thở hồng hộc, nhìn cảnh tượng đánh nhau bên ngoài, nàng càng nôn nóng vạn phần.

Mặc dù Cảnh Dung chưa bị đánh bại, nhưng vẫn không thể trấn an nàng.

Có câu nói rằng, hai tay khó địch bốn quyền!

Hơn mười người công vây một mình hãn, mà hãn, còn muốn bảo vệ an toàn cho nàng, tình thế càng trở nên nguy hiểm.

Ngoài sự lo lắng ra, Kỷ Vân Thư thực sự không thể hiểu rõ, những hắc y nhân đó, vì sao nói muốn "lấy thủ cấp hai người về phục mệnh"?

Nàng từ khi nào, chỗ nào, dính líu tới tất cả những thứ này?

Nếu như những hắc y nhân này cùng một nhóm với đám hắc y nhân hành thích ở nghĩa trang lúc trước, theo lý thuyết, bọn họ muốn ám sát, hãn phải là Cảnh Dung!

Tuy nhiên, nàng đã bị kéo vào chuyện này.

Chắc không phải vì nàng đã xen vào việc người khác nên chọc phải họa, đúng không?

Kỷ Vân Thư nắm chặt xiêm y trước ngực, cắn môi, nghiêng người dán ở trên tường, quan sát tình hình bên ngoài.

Mặc dù trận chiến rất dữ dội, nhưng thân mình nhanh nhẹn của Cảnh Dung vẫn có thể đối phó được với hơn mười hắc y nhân. Trường kiếm trong tay hãn đã đâm chết vài tên, trên thân kiếm, bao phủ đầy máu đang nhỏ giọt đầm đìa.

Bỗng dưng, một hắc y nhân đã lao ra khỏi tuyến phòng thủ của Cảnh Dung, chạy về hướng Kỳ Vân Thư.

"Chịu chết đi."

Kỳ Vân Thư trở mặt, bước chân liên tục lui về phía sau, cho đến khi phía sau lưng đụng thật mạnh vào một bức tường, không thể nào di chuyển tiếp về phía sau.

Quần áo trước ngực bị nàng nắm chặt nhảu nheo.

Ngay khi trường kiếm cách nàng khoảng ba phân, Cảnh Dung đã dùng chân khơi một viên đá, đá trúng cổ tay người nọ.

Hắc y nhân bị đau, hơi nhẹ buông tay, thanh kiếm vô tình rơi xuống mặt đất.

Thấy vậy, Kỳ Vân Thư cũng lập tức duỗi tay ra, dùng sức nhấn một cái ở trên khớp bả vai của hắc y nhân. Hắc y nhân đau đớn la lên một tiếng, ôm cánh tay ngã xuống mặt đất.

"Lại đây."

Cảnh Dung gọi nàng một tiếng, đứng ở đầu ngõ vươn tay về phía nàng.

Nàng cũng ngay lập tức chạy về phía hăh, đặt tay lên lòng bàn tay to rộng của hăh, mặc kệ hăh dùng sức cầm lấy, giữ chặt tay nàng, một đường chạy khỏi nơi đó.

Phía sau, hắc y nhân càng đuổi theo không bỏ!

Đêm đông vốn yên tĩnh, được bao phủ bởi một tầng không khí quý dị!

Kỷ Vân Thư bị Cảnh Dung nắm tay chạy đi, bên tai là tiếng gió hú liên tục không ngừng.

Kỷ Vân Thư không có sự lựa chọn khác ngoài việc chạy.

"Vương gia, đừng bận tâm tới ta, người nhanh chóng chạy đi thôi. Ta sẽ liên lụy tới người."

Đôi mắt Cảnh Dung như ửng cực kỳ quyết tâm, nắm chặt tay nàng.

Nói: "Bốn vương tuyệt đối sẽ không bỏ rơi người. Sống cùng sống, chết cùng chết!"

Ách!

Kỷ Vân Thư hơi choáng váng, hai chân giống như mất đi trọng lượng. Nghe hẳn nói như vậy, nàng cảm động đến nổi rối tinh rối mù, đối với nguy cơ tràn ngập phía sau, dường như đã bay đi theo gió lạnh.

Ngay cả Kỷ Bùi, cũng chưa bao giờ nói với nàng như thế!

Bọn họ chạy xa khoảng 20m, nhưng cuối cùng hai người vẫn bị đám hắc y nhân xông tới.

Cảnh Dung bảo vệ nàng ở sau người, nghiêng mắt hỏi nàng: "Kỷ tiên sinh, người sợ sao?"

"Sợ."

Nàng không cần nói dối, cho dù đã quen nhìn người chết, nhưng phải trở thành một trong những khối thi thể kia, nàng thật sự rất sợ.

Vạn nhất Huyện thái gia có cọng dây thần kinh nào không đúng, tìm Ngỗ tác tới mổ bụng nàng, vậy chẳng phải là càng thêm đau khổ?

Rõ ràng chung quanh nguy cơ bốn phía, nhưng một câu trả lời "sợ" của nàng khiến Cảnh Dung nở nụ cười.

Hắn nói: "Yên tâm đi, ngay cả khi người xuống điện Diêm Vương, bốn vương cũng sẽ làm bạn cùng người. Người muốn ngắm hoa cũng được, uống rượu cũng thế, bốn vương chắc chắn phụng bồi."

Ai ai ai, người suy nghĩ quá nhiều. Người đã chết, dưới điện Diêm Vương, chỉ mặc quần áo trắng, đi đến cầu Nại Hà, uống canh Mạnh bà, một khi nhắm mắt, lập tức chuyển thế đầu thai.

Còn ngắm hoa? Còn uống rượu?

Thật là ảo tưởng!

Kỷ Vân Thư đứng ở phía sau hắn, một bàn tay đã bị Cảnh Dung nắm chặt, một bàn tay kia lôi kéo tay áo rộng của hắn.

Nàng hít vào chóp mũi một luồng khí lạnh, nói: "Ta không cần ngắm hoa, ta cũng không cần uống rượu. Nếu như ta thật sự chết rồi, hy vọng Loan Nhi có thể đốt cho ta một bộ quần áo sạch sẽ, tốt nhất còn có thêm một đôi giày. Còn có, nhất định phải đốt cả hộp gỗ đàn hương cho ta, bởi vì đồ vật bên trong đều là bảo bối của ta. Không cần đốt ngân phiếu (tiền giấy) cho ta, bởi vì ta lo lắng dưới địa phủ quá ẩm ướt, những tờ ngân phiếu đó sẽ bị hỏng. Tốt nhất nên đốt một rương vàng bạc hoặc là bảo vật. Đúng rồi, còn có....."

Cảnh Dung lần đầu mới biết, thì ra, Kỷ Vân Thư vẫn nói rất nhiều.

Nàng lo độc thoại với mình, vành mắt chuyển sang đỏ bừng.

Tuy nhiên, Cảnh Dung lại nhíu mày hỏi nàng: "Loan Nhi là ai?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 69: Chi Đả Thương, Không Giết

"Loan Nhi là ai?"

Đây không phải là vấn đề a!

Kỷ Vân Thư nhấp môi, nhìn hắc y nhân chung quanh, nói: "Loan Nhi là người thân yêu của ta, nếu như ta chết rồi, nàng chắc chắn sẽ đi theo ta."

Thân yêu?

Sắc mặt Cảnh Dung trầm xuống.

Hắc y nhân xung quanh nhìn thấy hai người tán gẫu vui vẻ, tên cầm đầu mang vẻ mặt hung ác, giơ kiếm và tiến lên hai bước.

"Chủ tử nói, bất cứ ai có thể lấy được thủ cấp hai người, sẽ có thưởng lớn."

"Giết!"

Hắc y nhân bắt đầu vây sát, các cặp mắt đỏ ngầu hung dữ. Hai cái đầu người, bọn họ nhất định phải có được.

Khi những hắc y nhân đó tới gần, Cảnh Dung kéo Kỷ Vân Thư quay một vòng ra phía sau, sau đó dùng trường kiếm trong tay mình, dẫn dắt kiếm phong của hắc y nhân vào một khối, thành hình một "nụ hoa".

Ngay khi Cảnh Dung đang muốn đẩy thanh kiếm ra, Kỷ Vân Thư đã lấy một cái túi thêu hoa ở bên hông xuống.

"Nhắm mắt lại." Nàng lập tức nói với Cảnh Dung.

Cảnh Dung tuy không hiểu vì sao, nhưng vẫn nhắm hai mắt lại.

Ngay sau đó, Kỷ Vân Thư rải phấn trắng từ trong túi ra ngoài.

Khi hai mắt của Hắc y nhân đùng phải những bột phấn đó, lập tức cay đến nỗi đau nhức, thả hết kiếm trong tay, che hai mắt lại và thối lui ra sau, thậm chí có mấy người còn lăn lộn trên mặt đất.

Một loạt âm thanh kêu la thảm thiết!

Ngay khi Cảnh Dung mở to mắt ra, liền nhìn thấy một thảm cảnh như vậy.

Kỷ Vân Thư ngay lập tức kéo ống tay áo hắt.

"Nhanh chóng đi thôi, vật kia sẽ có tác dụng một lúc nữa, nhưng ta không biết nó có thể kéo dài bao lâu."

Cảnh Dung gật đầu, nắm lấy tay nàng, nhanh chóng rời đi.

Sau khi vòng qua hai con phố, xác định những người hắc y nhân đó sẽ không tiếp tục đuổi theo, hai người mới dừng lại.

Kỷ Vân Thư thở hỗn hển, quay đầu lại kiểm tra vài lần, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

"Người đã rải thứ gì vậy?" Cảnh Dung nghiêm túc hỏi nàng.

"Là hỗn hợp bột của chanh với nước đá ngầm. Một khi nó tiếp xúc với mắt, không mù cũng hỏng."

"Không ngờ, người còn rất tàn nhẫn."

Tàn nhẫn sao?

Nàng liếc mắt nhìn thanh kiếm trong tay Cảnh Dung một cái, nói: "Ta chỉ đả thương người, không giết người. Kiếm của Vương gia, đã dính máu tươi."

Giờ phút này, trên tay Cảnh Dung, vẫn là thanh trường kiếm gần như muốn đâm qua cả hai, trong ánh mắt của hắn, cũng lập tức lóe lên một luồng ánh sáng lạnh lẽo.

"Nếu như ta không giết người, thanh kiếm này, sẽ giết ta và người."

"....."

Kỷ Vân Thư không có lời gì để nói. Giờ khắc này, nàng bỗng cảm thấy hắn nói cực kỳ rất đúng.

Giết người! Chưa chắc đã là tội ác.

Giống như Tố Vân và lão quản gia muốn giết tiểu thư Chu gia, nếu không phải bởi vì ấn nhân và thống khổ, bọn họ sẽ không đi tới một bước kia.

Biểu tình của Kỷ Vân Thư dần thư giãn, nhú mày lại, đầu hơi thấp xuống, bắt đầu bước đi về phía trước.

Cảnh Dung nhìn thấy biểu hiện của nàng, lập tức dùng áo choàng lau máu trên thân kiếm và ném nó trên một đồng rác, sau đó đuổi theo Kỷ Vân Thư.

"Bị dọa rồi sao?" Hắn hỏi nàng.

Nàng lắc đầu: "Không phải."

Bước chân đột nhiên dừng lại, nàng nghiêng người về phía Cảnh Dung, nâng tay mình lên và mở ra, trong lòng bàn tay, nằm yên một khối ngọc bội hình tròn.

"Đây là thứ lúc ta thuận tay, đã lấy xuống từ trên người một hắc y nhân, có phải rất quen mắt hay không?" Kỳ Vân Thư hỏi hần.

Cảnh Dung nhặt ngọc bội lên, lập tức nhú mày nói: "Cái này....."

"Ngọc bội này, giống với mặt dây chuyền trên người của đám hắc y nhân ở nghĩa trang lần trước, nhưng nếu như cùng một đám người, vậy người bọn họ muốn hành thích, hẳn phải là Vương gia. Nhưng hôm nay, ngay cả đầu ta cũng muốn lấy, chẳng lẽ, Vương gia không cảm thấy kỳ lạ sao?"

Đầu ngón tay của Cảnh Dung trượt qua các cạnh của mặt dây chuyền, bắt đầu chìm vào suy nghĩ.

Thấy hần không nói gì, Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Lang Bạc nhất định đã nói với Vương gia về sự tình khối ngọc bội này và độc thạch ban. Nếu như có thể tra ra được xuất xứ của ngọc bội, nơi phát ra độc thạch ban, chắc hẳn có thể biết được ai là người chỉ huy sau lưng. Nhưng ta có một chút không rõ, vì sao..... ngay cả ta cũng muốn giết? Hay là bởi vì lần trước khi bọn họ hành thích, ta cũng ở đó, vì thế nên muốn giết người diệt khẩu, cắt đứt hậu hoạn. Nhưng nếu làm như thế thì quá mạo hiểm, quá lộ liễu. Nếu không phải nguyên nhân này, vậy thì vì sao?"

Nàng phân tích càng thêm chính xác, giờ phút này đáp án trong lòng Cảnh Dung càng thêm rõ ràng!

Hần nắm chặt khối ngọc bội trong tay, trong con ngươi, mang theo một cỗ hơi thở nguy hiểm.

Nhìn Kỳ Vân Thư, hần nói: "Sau lưng việc này, bốn vương tất nhiên sẽ giải quyết hết."

"Vì vậy, Vương gia..... biết đó là ai?" Trực giác của nữ nhân!

Hắn nhăn mày lại, lại khôi phục lại khuôn mặt bất động thanh sắc, nói: "Kỷ tiên sinh, sự tình vừa rồi, đừng nên nhắc tới với người khác. Tóm lại, trong lòng bốn vương đã có kế hoạch."

"Ân." Nàng gật đầu.

Cảnh Dung vừa không phủ nhận, nhưng cũng không thừa nhận.

Người phía sau màn là ai, hắn vẫn không chắc chắn!

"Được rồi, bốn vương vẫn nên đưa người trở về."

"Không cần, ta đi tới góc đường là đến, hiện tại những hắc y nhân chắc hẳn sẽ không đuổi theo, Vương gia nên nhanh chóng quay lại Quảng Cừ viện, nếu người xảy ra chuyện, tiểu nhân mới thật sự không đảm đương nổi."

Nghe nàng nói những lời này, Cảnh Dung vốn đã thu liễm đào hoa, đột nhiên lại bùng lên.

Hắn cố ý vô tình đi gần tới Kỷ Vân Thư, thấp giọng xuống hỏi: "Người đang lo lắng cho bốn vương?"

"....."

"Có phải hay không?" Giọng điệu dịu dàng!

Thân thể hắn cũng càng ngày càng gần Kỷ Vân Thư!

Hương thơm trên người nam nhân tấn công vào mũi, chớp mũi lành lạnh của Kỷ Vân Thư ấm áp, lập tức lùi ra sau hai bước, vùi đầu xuống càng thấp.

"Ngày mai tiểu nhân còn muốn điều tra vụ án âm dương thi, vì vậy sẽ đi về trước."

Nói xong, nàng xoay người bước nhanh rời đi, không đợi Cảnh Dung kịp đuổi theo mình.

Nhìn thân ảnh kia, nụ cười trêu chọc của Cảnh Dung biến thành lo lắng.

Nếu năm thi thể bị thiêu cháy cùng với hai lần hành thích, đều có quan hệ với 《Lâm Kinh Án》. Vậy thì, ai chính là người đang ngăn cản hãn hồi kinh? Ngăn cản hãn..... mang Kỳ Vân Thư hồi kinh tra án?

Hay là, thật sự là hãn ta?

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trở lại Kỳ gia, tâm tư Kỳ Vân Thư vẫn còn trong trạng thái kinh ngạc.

Sống cùng sống, chết cùng chết!

Sáu chữ này, không ngừng quanh quẩn ở trong đầu nàng.

Vào trong phòng ngồi xuống, thật lâu nàng cũng không thể phục hồi lại tinh thần.

Tuy nhiên, khi Loan Nhi nhìn đến nàng, lại trở nên khiếp sợ.

Trên quần áo Kỳ Vân Thư, có vết máu, còn có bột phấn màu trắng.

"Tiểu thư, có chuyện gì xảy ra với ngài vậy? Đã bị thương ở đâu hay sao? Hay là miệng vết thương sau lưng lại nứt ra rồi? Ngài không cần dọa nô tỳ, để nô tỳ nhìn xem."

Trong khi nói, Loan Nhi tiếp cận gần nàng, muốn xem xét tình huống của nàng.

Kỷ Vân Thư lạnh lùng nhìn nàng một cái, chỉ nói: "Ta không có việc gì, máu này bị dính từ trên thi thể ở nha môn."

"Thật vậy sao?" Loan Nhi lau nước mắt.

"Ta lừa ngươi làm gì? Hiện tại ngươi nhanh chóng chuẩn bị nước đưa vào để ta tắm rửa đi."

Loan Nhi gật đầu, kéo kéo mũi mình, sau đó vội vàng chạy ra ngoài mức nước.

Đêm đó, Kỷ Vân Thư không thể nào ngủ yên, trần trọc ở trên giường hồi lâu, thở dài từng tiếng.

Nghĩ đến sự tình mình bị thích khách đuổi giết, lại nghĩ đến những lời nói kia của Cảnh Dung.

Khuấy động cảm xúc của nàng, không thể nào bình tĩnh được.

Mãi cho tới khi bình minh, nàng rời khỏi giường với hốc mắt thâm quầng, gấp gọn chăn màn, ăn chút điểm tâm, sau đó vội vàng vàng đi tới nha môn.

Vừa đến nha môn, nàng đã nói với Huyện thái gia: "Lưu đại nhân, ta sẽ đi kiểm nghiệm lại đồng xương trắng kia, nhưng ta cũng cần ngài giúp ta tra một người."

Huyện thái gia hỏi: "Ai?"

"Chính là đệ đệ Giang phu nhân, tra càng tỉ mỉ kỹ càng càng tốt."

"Được, bản quan sẽ lập tức phái người điều tra."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 70: Phương Pháp Tách Rượu

Edit & Dịch: Emily Ton.

Huyện thái gia phái người điều tra đệ đệ Giang phu nhân, trong khi Kỷ Vân Thư đi tới phòng nghiệm thi.

Đống xương trắng vẫn đang được bày biện ở chỗ cũ, không bị người động qua.

Nàng xốc tấm vải bố trắng lên, bụi bẩn vấy ra đầy đất, một chút bụi gần như đi vào miệng nàng.

Hai nha dịch trong nha môn cũng đi theo vào, trong đó một người tên gọi là Ngụy Võ mở miệng hỏi: "Kỷ tiên sinh, nếu cần hỗ trợ gì, ngài cứ việc phân phó."

Nàng gật gật đầu: "Người trước hết hãy đứng qua một bên, sẽ có ích cho người."

Trong khi đó, một nha dịch gọi là Vương Tam lại tò mò hỏi nàng: "Kỷ tiên sinh, xương trắng này không phải ngài đã kiểm nghiệm rồi sao? Vì sao còn muốn lại xem lần nữa?"

"Có đôi khi dường như người sẽ quên thứ gì đó, thời điểm nghiệm thi, người cũng sẽ bỏ lỡ một số thứ. Vì thế, xem thêm vài lần, có lẽ sẽ có chứng cứ mới."

Nàng thật ra cực kỳ kiên nhẫn!

Ngụy Võ và Vương Tam thoáng nhìn qua lẫn nhau.

"Đôi khi Kỳ tiên sinh nói thật sự rất thâm thúy ảo diệu."

"Đúng vậy, Kỳ tiên sinh thông minh như vậy, khẳng định có thể tìm được hung phạm."

"Đúng vậy đúng vậy!"

.....

Hai người người một câu ta một ngữ, nói chuyện vô cùng vui vẻ!

Trong khi đó, Kỳ Vân Thư đã mang bao tay màu trắng lên, chau mày, lộ ra bộ dáng ít khi nói cười.

Nàng cúi đầu, bắt đầu tinh tế kiểm tra lại đồng xương trắng của âm dương thi.

Nàng vẫn luôn tin tưởng, thi thể người có thể nói dối, nhưng xương cốt nhất định sẽ không.

Nàng càng tin tưởng chắc chắn, nhất định còn có vật quan trọng nào đó mà nàng chưa nhận thấy được.

Nàng kiểm tra toàn bộ xương trắng một hồi, kết quả không khác biệt lắm với khám nghiệm ngày đó, không thuận lợi.

Nàng hơi chau mày ủ rũ!

Ngụy Võ tiến lên cẩn thận thăm dò: "Kỳ tiên sinh, có tra ra được vật gì mới hay không?"

Kỳ Vân Thư vẫn không nói chuyện, Vương Tam dùng khuỷu tay đụng Ngụy Võ một chút, nói: "Khẳng định có thể tra được, người hỏi vấn đề này

không phải vô nghĩa hay sao?"

"Ta hỏi một chút thì sao? Ta cũng rất sốt ruột."

"Người và ta thì gặp cái gì."

"Ta không gặp!"

"Người có!"

Hai người lờm nhau, hăng say cãi cọ.

Cánh tay bọn họ dán vào một khối, nếu như không phải Kỳ Vân Thư đang ở đây, phỏng chừng bởi vì một vấn đề nho nhỏ như vậy, sẽ bắt đầu đánh nhau!

Điều này khiến Kỳ Vân Thư đau đầu, thở dài một tiếng, nói với Ngụy Võ: "Người hãy thè lưỡi ra."

Lưỡi của ta?

Đang êm đang đẹp, thè lưỡi ra làm gì?

Ngụy Võ giơ tay lên gãi gãi đầu, khó hiểu: "Thè lưỡi ra làm gì?"

Kỳ Vân Thư đứng dậy, hai tay chấp trước ngực, cười với hắn: "Giúp người xem bệnh miễn phí."

Ai nha!

Nghe thật là tuyệt, không cần tiêu tiền xem bệnh, vì sao không làm?

Vì thế, Ngụy Võ lập tức thè lưỡi ra, hướng về phía Kỳ Vân Thư.

Vương Tam cảm thấy không vui.

Dựa vào đâu chỉ xem bệnh cho Ngụy Võ, không xem bệnh cho mình?

Hắn cất bước tiến lên, lời kéo mồm mép, ngượng ngùng xoắn xít nói: "Kỷ tiên sinh, người không thể chỉ xem cho Ngụy Võ, không xem cho ta."

"Nga, được thôi, người cũng thè lưỡi ra."

"Được được được."

Vì thế, hình ảnh hai tên nam tử trưởng thành đang đứng thè lưỡi ra một loạt như chó, thật sự rất buồn cười!

Kỷ Vân Thư vung tay lên: "Hai người tới đứng ở cửa đi, đưa lưng về phía ta, nếu ta không cho phép, các người không được thu lưỡi về."

Có ý gì?

Ngụy Võ và Vương Tam quay mặt liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ, bọn họ đã thè lưỡi ra ngoài, không thể nói được lời nào.

Mệnh lệnh của Kỷ tiên sinh không dám không nghe, đành phải ngoan ngoãn đi tới đứng ở cửa.

Phía sau, Kỷ Vân Thư không nhịn được nở nụ cười, ngoài miệng lầm bầm một câu: "Phương pháp này rất có hiệu quả, lỗi tai cũng yên tĩnh hơn."

Ánh mắt nàng một lần nữa di chuyển về trên đồng xương trắng, nàng đột nhiên bị hấp dẫn bởi bộ quần áo rách nát.

Ngay sau đó, từ thùng dụng cụ một bên, lấy ra một con dao nhỏ bén nhọn, thật cẩn thận đến chỗ quần áo, chậm rãi tách chúng ra khỏi xương sườn.

Quần áo đã bị tiêu hủy có chút nghiêm trọng, nhưng cũng may là vải dệt lụa, vẫn còn một chút chưa bị phân hóa.

Sau khi dùng con dao nhỏ tách xương ra khỏi quần áo, nàng lại ngạc nhiên phát hiện ra rằng, quần áo này có hai lớp.

Đáng ngạc nhiên hơn nữa là.....

"Vì sao hai loại vải dệt không giống nhau? Bên ngoài là vải lụa, nhưng bên trong lại là vải thô?"

Trong lòng bắt đầu nghi hoặc, động tác trên tay nàng cũng nhanh hơn rất nhiều, cho đến khi hoàn toàn tách quần áo ra khỏi đồng xương trắng.

Nàng gọi một tiếng: "Hai người các người, đưa lưỡi trở về trong miệng đi, lại đây."

Ngụy Võ và Vương Tam đều đã chảy nước miếng đầy đất, khi nghe được lệnh, nhanh chóng thụt lưỡi vào, cùng nhau dùng ống tay áo quẹt miệng.

Nước miếng chảy rất nhiều!

Hai người cong eo tiến vào, Ngụy Võ nuốt nuốt nước miếng, gương mặt tươi cười hỏi: "Kỷ tiên sinh có gì phân phó?"

"Hai người, đi tìm cho ta một tấm sắt mỏng và một chai rượu trắng tới đây. Đúng rồi, còn có một cái bếp lò."

"Tiên sinh..... đang muốn nướng đồ ăn hay sao?"

Ngụy Võ tham ăn gần như chảy nước miếng lần nữa, một tấm sắt mỏng, một bình rượu trắng, và một cái bếp lò, không phải để nướng đồ ăn, thì để làm gì?

Kỷ Vân Thư hít một hơi thật sâu, nỗ lực duy trì bình tĩnh.

"Nhanh lên, ta cần chúng ngay lập tức." Giọng nói nặng nề, báo hiệu một cơn tức giận.

Ngụy Võ và Vương Tam không dám hỏi thêm nhiều, để phòng nàng lại nói bọn họ thè lưỡi ra, vì thế hấp tấp tìm những vật Kỳ Vân Thư muốn càng nhanh càng tốt.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Dựa theo an bài của Kỳ Vân Thư, hai người đặt tấm sắt mỏng cao hơn phía trên bếp lò năm tấc, rắc rượu trắng vào trên đó.

Những âm thanh nóng bỏng vang lên!

Âm thanh rất sáng khoái!

Kỳ Vân Thư đặt bộ quần áo ở trên tấm sắt mỏng, toàn bộ gần như được ngâm trong rượu trắng.

Ngụy Võ tiến đến trước mặt Vương Tam, nhỏ giọng cẩn thận hỏi hần: "Người nói xem, Kỳ tiên sinh đang làm gì vậy?"

"Người quản nhiều như vậy làm gì, tóm lại, nhất định là phương pháp nghiệm thi. Chúng ta hãy lưu ý kỹ, nói không chừng sau này có thể dùng đến."

"Đúng đúng đúng."

Hai các người, khi nào thì trở nên hoà hợp như thế?

Kỳ Vân Thư cũng bắt đầu giải thích: "Đây gọi là phương pháp tách rượu trắng. Thông thường, đối với những hiện vật đã được chôn ở dưới nền đất..... khụ khụ, ở đây là quần áo. Muốn cho kết cấu của vải không bị hư trong khi tách nó, biện pháp này là tốt nhất. Nhưng khi quần áo tiếp xúc với rượu trắng cồn, vải dệt sẽ co lại ở một mức độ nhất định. Quá trình này,

tương đối nhẹ nhàng chậm chạp. Hơn nữa, nhiệt độ cực nóng sẽ dẫn đến giãn nở và co lại. Vì vậy, bằng cách sử dụng nguyên lý vật lý co giãn là có thể hoàn toàn tách được các thành phần khác nhau của quần áo."

Những lời giải thích này, Ngụy Võ và Vương Tam nghe được, hoàn toàn sửng sốt!

Ngài đang nói gì vậy?!

Kỷ Vân Thư cũng không giải thích thêm nhiều, chờ đến khi bộ quần áo thoát những luồng khí nóng, lập tức nhặt chúng lên khỏi tấm sắt mỏng, đặt ở trên bàn một bên.

Sau đó dùng con dao nhỏ của mình vừa rồi, tách hai lớp vải kia ra.

Không có một chút hư tổn!

Hơn nữa, bộ quần áo bằng vải thô bên trong còn cực kỳ hoàn chỉnh, mặc dù bị thiếu một khối rất nhỏ.

"Các người qua đây nhìn xem, miếng vải này, trông giống cái gì?" Kỷ Vân Thư gọi hai người qua.

Ngụy Võ và Vương Tam mở to hai mắt, khi bọn họ tiếp cận và nhìn, cân nhắc một chút, cùng nhau lắc đầu.

"Nhìn không ra?" Kỷ Vân Thư hỏi lại.

Vương Tam đột nhiên giống như bùng nổ, vui vẻ, chỉ vào khối vải thô: "Đây hẳn là yếm của tiểu hài tử." (Đồ chíp của bé)

Yếm?

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 71: Hung Thủ Chính Là Người

Edit & Dịch: Emily Ton.

Để chứng minh mình không phải đang nói hươu nói vượn, Vương Tam còn cố ý nói: "Nữ nhi của ta cũng có một cái, hình dạng kích thước giống cái này như đúc, người xem, ngay cả màu đỏ cũng giống."

Vương Tam đề cập tới điều này.

Đều là sự thật.

Ngay cả Ngụy Võ cũng bắt đầu tham gia, nói: "Đúng đúng đúng, chính là yếm (quần chíp). Họ hàng nhà ta cũng có người sinh hài tử, cũng có một cái như vậy. Không sai, nhất định là yếm."

Ai ai ai, người rì rầm cái gì?!

Hai người đều nói là yếm, điều này khiến Kỷ Vân Thư bắt đầu nghi hoặc.

Yếm?

"Trên người Giang lão gia, vì sao lại có một chiếc yếm của tiểu hài tử?"

Giang lão gia và Giang phu nhân không phải không có hài tử hay sao?

"Ngụy Võ Vương Tam, hiện tại các người lập tức đi tra xét xem, Giang phu nhân rốt cuộc có từng sinh hài tử hay không, còn có, trong phủ

Giang gia có tiểu hài tử nào hay không? Nhất định phải điều tra thật kỹ, minh bạch sao?"

"Vâng."

Hiếm khi nghiêm túc!

Hai người lập tức rời đi điều tra.

Kỷ Vân Thư vẫn ở trong phòng nghiệm thi, cẩn thận kiểm tra chiếc yếm. Một nam nhân hơn 40 tuổi, trên người mang theo một chiếc yếm hài đồng. Điều này quả là khó hiểu!

Chẳng lẽ thật sự là do hấn bị điên?

Nàng lắc đầu, không tiếp tục suy đoán thêm, lấy tấm vải bố trắng mình kéo ra lúc trước, dùng sức mở ra, chuẩn bị phủ lên trên đồng xương trắng.

Đình —

Dường như có thứ gì đó rơi xuống mặt đất.

Nàng cúi đầu tìm một lần, nhìn thấy chỗ góc bàn có một vật nhỏ đen đen. Khi nhặt lên nhìn xem, mới phát hiện đó là một cái cúc áo, mặt trên còn dính bùn đất, chắc hẳn là do bùn đất xung quanh xương trắng bao bọc lấy nó.

Nàng lau khô cúc áo, lập tức phát hiện ra hình dáng ban đầu của cái cúc áo.

Vật liệu sáng bóng, vòng ngoài của cúc áo không bằng phẳng, hiện ra hình xoắn ốc. Xem loại mặt hàng này, hẳn là được dùng trên gấm vóc Thanh Châu. Trên quần áo bọn họ, đều sẽ dùng loại cúc áo này, bởi vậy nên có vẻ thanh lịch tao nhã.

Thông thường, một nút cúc áo như vậy, sẽ được thêu ở trên cổ áo.

Đối với việc vì sao Kỳ Vân Thư lại biết điều này, căn bản chẳng có gì lạ.

Bởi vì Kỳ gia có một nhân vật nhỏ, gấm vóc nơi nào cũng đều không cần, cố tình chỉ dùng gấm vóc Thanh Châu.

Người này, chính là Kỳ Linh Chi!

Nhưng khiến Kỳ Vân Thư cảm thấy kỳ lạ chính là, những cúc áo bình thường, ở giữa sẽ có bốn lỗ dùng để khâu chỉ, nhưng cúc áo này, lại chỉ có ba lỗ.

Mà loại cúc áo này, dường như nàng đã từng thấy qua ở nơi nào đó?

Trong lúc nhất thời, nghĩ mãi không ra.

.....Edit & Dịch:

"Vân Thư, chúng ta đã tra ra được."

Giọng nói của Huyện thái gia vang lên từ bên ngoài.

Bên khoé mắt nàng, đã nhìn thấy Huyện thái gia mặc quan phục tiến vào.

"Vân thư, tra được rồi tra được rồi."

"Tra được thì tra được, ồn ào gì vậy?"

Sắc mặt Huyện thái gia cứng đờ, nhưng vẫn không quên nói ra sự tình đã tra được cho Kỳ Vân Thư.

Hắn cẩn thận nghiêm túc nói: "Đệ đệ của Giang phu nhân, gọi là Lý Triệu. Mặc dù Lý gia là thế gia, nhưng không phải ở kinh thành, lúc trước

vẫn luôn ở tại Thanh Châu. Lý triệu này, hai năm trước đột nhiên đi tới Cấm Giang, chuyển vào Giang phủ. Tuy nhiên, Giang phu nhân thật ra cực kỳ nghiêm khắc với đệ đệ mình, nhưng điều này đã khiến đệ đệ này bị tổn thương. Hơn nữa....."

"Nói trọng điểm."

"Trọng điểm chính là, Lý triệu rất thích đánh bạc. Hẳn cờ bạc khắp nơi ở Thanh Châu, nợ rất nhiều tiền. Sau khi bị Lý gia biết được, lập tức đuổi hẳn tới Cấm Giang, để Giang phu nhân có thể giám sát hẳn. Tuy nhiên, làm sao có thể quản được, tính xấu không đổi, hoặc là thích đánh bạc đã thành con nghiện, cũng nợ rất nhiều tiền. Những sòng bạc lớn ở Cấm Giang đều từng không cho hẳn đi vào. Bất quá tính cách người này, vừa rất nhát gan lại vừa yếu đuối."

Kỷ Vân Thư nheo mắt lại: "Đó là tất cả?"

Huyện thái gia tiếp tục nói: "Cũng không phải, trong nhà hẳn còn có vài huynh đệ tử muội. Đại tử chính là Giang phu nhân, Nhị tử là....."

"Được rồi, bắt người đi."

"A?"

"Ta nói, có thể bắt người." Kỷ Vân Thư nghiêm túc sắc mặt khi nói.

Huyện thái gia ngây người một lúc, sau đó mới đột nhiên lộ ra vui sướng trên mặt, vỗ tay một cái: "Hung thủ chính là Lý Triệu, đúng không?"

Trên trán Kỷ Vân Thư xuất hiện những đường hắc tuyến: "Vậy ngài đi bắt người, hay là không bắt?"

"Bắt bắt bắt, lập tức bắt!"

Vụ án sắp được phá, Huyện thái gia đương nhiên rất hạnh phúc, chạy ra ngoài, nhanh chóng hạ lệnh, sai người mang Lý Triệu tới nha môn hỏi chuyện.

Kỷ Vân Thư siết chặt nút cúc áo ở trong lòng bàn tay, dùng vải bố trắng đắp lên trên đồng xương trắng, cũng đi ra ngoài.

.....

Không lâu sau đó, Lý triệu đã bị nha dịch bắt tới công đường, buộc hẳn quỳ xuống.

Kỷ Vân Thư nhỏ giọng hỏi nha dịch kia: "Bắt được hãn ở đâu?."

Trả lời: "Sòng bạc."

Chẳng trách không thấy Giang phu nhân theo tới. Như vậy càng tốt, đỡ ồn ào nhốn nháo!

"Các người đang làm gì vậy? Dựa vào đâu bắt ta? Có biết cha ta là ai hay không? Có biết gia gia ta là ai hay không?" Lý triệu gào lên.

Biết, gia gia người chính là Lý lão tướng quân!

Huyện thái gia ngồi ở phía trên tức giận dâng lên, đập Kinh Đường Mộc một cái: "La hét gì vậy? Là bản quan cho người bắt người tới, người có khiếu nại gì?."

"Có."

"Người nói nghe một chút."

"Ta không phạm pháp, ngài dựa vào đâu bắt ta tới nha môn? Chẳng lẽ bài bạc cũng phạm pháp sao?!"

Lý triệu tức giận đến nổi siết chặt nắm tay.

Ngày hôm qua, khi có Giang phu nhân ở đây, rõ ràng rúc ở phía sau giống như con mèo nhỏ, hiện tại lại cực kỳ tự tin.

Vào thời điểm này, bài bạc thật đúng là không phạm pháp, Huyện thái gia nhìn thoáng qua về phía Kỳ Vân Thư, ý bảo nàng nhanh chóng giúp đỡ.

Kỳ Vân Thư thật ra không vội, chậm rãi đi tới vài bước, dừng lại ở bên người Lý Triệu, cúi đầu hỏi hẩn: "Lý Triệu, ta hỏi người, người thật sự không phải là hung thủ đã giết hại Giang lão gia?"

Ánh mắt Lý triệu rõ ràng bắt đầu run rẩy, nuốt nuốt nước miếng, nói: "Ta đã nói rồi, không phải ta. Ta không giết tử phu. Đó là tử phu của ta, sao có ta thể giết tử phu?"

"Ta hỏi người một lần nữa. Hung thủ, rốt cuộc có phải là người hay không?"

"Không phải ta, thật sự không phải ta. Ngày đó khi tử phu ta chết, ta căn bản không có ở nhà."

"Người vẫn đang nói dối." Kỳ Vân Thư mắng hẩn một tiếng.

Thân thể Lý triệu đột nhiên run lên, nâng cặp mắt lấp lánh nhìn Kỳ Vân Thư: "Ta..... ta không nói dối."

Kỳ Vân Thư lạnh lùng, mang theo một loại khí thế bức người.

Nói: "Người nói, vào ngày tử phu người chết, người không ở nhà?"

"Đúng..... đúng vậy."

"Nói dối hết lần này đến lần khác. Người vì sao biết hẩn chết vào ngày nào? Hơn nữa, người làm sao có thể kết luận, vào ngày Giang lão gia chết,

người không ở trong nhà. Còn có, Giang phu nhân đã nói, sau khi Giang lão gia mất tích, các người mới dời tới kinh thành. Vậy thử hỏi xem, sau khi các người đã chuyển tới kinh thành, Giang lão gia mới chết ở Quảng Cừ viện, vì sao người lại nói mình không ở nhà?"

"Ta....." Sắc mặt Lý Triệu kinh hoàng.

"Mà sự thật lại là, Giang lão gia đã chết trước khi các người dời tới kinh thành. Người vì thoái thác trách nhiệm, mới nói người căn bản không có ở nhà. Nhưng đúng là bởi vì những lời này của người, lại bại lộ chính người đang nói dối. Hung thủ giết Giang lão gia, chính là người!" Kỳ Vân Thư lên giọng rõ ràng vang lên!

Mọi người trong công đường đều bắt đầu căng thẳng trong lòng.

Lý Triệu đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, trực tiếp ngồi liệt ở trên mặt đất.

"Không phải ta, không phải ta. Ta không giết người! Thật sự không phải là ta, thật sự không phải là ta....." Giọng nói run rẩy, ánh mắt co giãn vì lo lắng.

Kỳ Vân Thư cũng không vội, lấy cái cúc áo kia ra.

"Lý Triệu, cúc áo này, người hẳn rất quen thuộc, đúng không?!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 72: Cúc Áo Ba Lỗ

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kỷ Vân Thư kẹp cúc áo ở trên đầu ngón tay mình, đưa nó về phía Lý Triệu.

Khi Lý Triệu nhìn thấy cúc áo kia, ánh mắt thoáng hiện qua một tia nghi hoặc, nhưng sau đó lại mang theo kinh hoàng sâu sắc.

"Ta..... ta làm sao biết được." Trong khi trả lời, hắn đột nhiên dùng tay giữ cái đai lưng ở bên hông mình.

Thật không may, đã bị Kỷ Vân Thư nhìn thấy rõ ràng.

Nàng nói: "Sao người lại không biết? Bộ quần áo hôm nay người mặc cũng giống như bộ quần áo hôm qua, đều là gấm vóc Thanh Châu. Cũng chỉ có trên quần áo gấm vóc Thanh Châu, mới có thể thêu loại cúc áo này."

"VẬY..... vậy thì thế nào? Điều đó cũng không thể nói, chính ta đã giết tử phụ ta. Ngài đừng nên nói hươu nói vượn, oan uổng người tốt."

"Người nói xem đây có phải là trùng hợp, nút cúc áo này đã rớt ra từ bộ hài cốt kia hay không? Hơn nữa, nơi mắt cá chân của bộ hài cốt chỉ vừa mới bị thương trước khi chết. Như vậy, nói cách khác, Giang lão gia lúc còn sống nhất định đã phát sinh tranh chấp cùng với người khác. Cũng trong quá trình tranh chấp, tình cờ kéo nút cúc áo này xuống từ trên quần áo hung thủ."

Lý Triệu càng nghe càng hoảng, nhưng cũng không quên thề thốt phủ nhận: "Ngay cả khi cúc áo kia là của hung thủ, nhưng..... nhưng cũng không có quan hệ với ta!"

Đôi mắt hần không dám nhìn Kỷ Vân Thư.

Một cuộc đấu tranh vô ích! Kỷ Vân Thư cũng không nóng nảy, môi mỏng chỉ hơi nhếch lên.

"Lý Triệu, chẳng lẽ ngay cả cúc áo trên quần áo mình người đều không nhận biết sao?"

Di?

Lời này, từ đâu mà nói như vậy?

Huyện thái gia cũng mang vẻ mặt không hiểu, thoáng đứng thẳng thân mình từ trên ghế hoa lê (梨花椅), hỏi: "Chỉ là một cái cúc áo, có chỗ nào kỳ quái? Vì sao lại kết luận đó là Lý Triệu?"

Vấn đề này, không chỉ có Huyện thái gia muốn biết, sư gia và bọn nha dịch ở đây cũng rất báo hức muốn biết.

Nắm lấy vấn đề này của Huyện thái gia, Lý Triệu lập tức phản bác: "Gấm vóc Thanh Châu ở khắp nơi, loại cúc áo này cũng rất phổ biến, người dựa vào đâu mà nói đó là của ta?"

"Ngài gấp như vậy làm gì? Còn không yên lặng để ta nói hết lời?" Kỷ Vân Thư trầm sắc mặt xuống, bước từng bước chân đi tới bên trái Lý Triệu, nói: "Theo ta được biết, cúc áo thông thường, ở giữa sẽ có 4 lỗ nhỏ dùng để khâu chỉ. Quần áo gấm vóc Thanh Châu cũng không ngoại lệ, phía trên cúc áo cũng đều là 4 lỗ. Tuy nhiên, đây là một ngoại lệ."

Nàng ấn nút cúc áo trở lại lần nữa trong tay, bắt đầu giải thích chi tiết: "Mọi người có thể nhìn xem, một cái cúc áo ở trong tay ta, lỗ dùng để khâu chỉ, không phải là 4 lỗ, mà là 3 lỗ. Thông thường, trên quần áo gấm vóc Thanh Châu được đính cúc áo 3 lỗ, đều được làm theo yêu cầu. Có khả năng mọi người không hiểu, vì sao không cần 4 lỗ tốt hơn, mà phải làm 3 lỗ? Bởi vì..... đây là tín ngưỡng của dân cờ bạc!"

Ân?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lắc đầu không hiểu.

Vì sao lại di chuyển trọng tâm tới cúc áo 3 lỗ, nó có liên quan gì?

Khi tất cả mọi người đều đang nghi hoặc, Lý Triệu lại không kinh ngạc chút nào, cũng không hoang mang chút nào. Ngược lại, hãnh giống như đã bị người lột da, cả người run rẩy vì lạnh!

Ánh mắt Kỳ Vân Thư quét một vòng tất cả mọi người ở đây, sau đó quay trở lại trên chiếc cúc áo trong tay.

"Ta tin rằng, nhất định có người ở đây đã từng tới sòng bạc đánh cuộc trả tiền. Các người biết vận may là gì, cũng biết tán tài là gì, nhưng nhất định không biết, thông ăn* là gì!"

*Tán tài (散財): tiêu tan tiền của. Thông ăn (通吃): "ăn cả" {Dịch: Emily Ton}

"Ta biết!" Một tên nha dịch nhắc tay, giống như đang muốn trả lời đáp án, nói: "Thông ăn chính là toàn ăn (ăn cả)! Đó chỉ là khi nhà cái thắng."

"Sai."

Khuôn mặt nha dịch co giật, gãi gãi gương mặt, sai rồi sao? Không sai chứ? Ở sòng bạc, chính là ý nghĩa này.

Nha dịch nói với giọng run rẩy hỏi: "Vậy, Kỳ tiên sinh, điều này có nghĩa là gì?"

Kỷ Vân Thư nhoèn miệng cười, tươi cười thắm nhập nhân tâm: "Cái gọi là thông ăn, bình thường dân cờ bạc gọi là toàn ăn. Nhưng, đối với dân nghiện cờ bạc, điều này có ý nghĩa, chính là thông tài ba mặt. Lý Triệu, ta nói rất đúng hay sao?"

Ánh mắt nàng lại lần nữa rơi xuống trên người Lý Triệu!

Lý triệu cúi đầu, vẫn không dám nhìn nàng như cũ, liếm liếm môi: "Ta....."

Nặng không ra một lời.

"Người không nói, được, ta nói thay người. Từ nhỏ đến lớn, người rất thích mặc quần áo gấm vóc Thanh Châu. Thói quen này, hiện giờ người cũng không sửa, mà người lại càng thích nó hơn. Thông thường, cúc trên quần áo, giống như loại cúc áo này, đều thêu ở trên cổ áo. Nhưng người lại khác, người đã thêu nó ở trên đai lưng bên hông. Điều này đủ để chứng minh người thực sự rất thích loại cúc áo này. Người thích nó đến nỗi, người khác dùng cúc 4 lỗ, người lại muốn phô trương thị hiếu của mình, đặt làm cúc 3 lỗ."

"Đương nhiên, người sở dĩ thích loại cúc áo ba lỗ, cũng có nguyên nhân của nó. Bởi vì người thích đánh bạc, một con nghiện cờ bạc, không chỉ tin tưởng vào vận may, còn cực kỳ tin vào phong thủy. Người nghiện cờ bạc thực sự tin tưởng, cúc khuy cài thắt lưng bên hông, ba lỗ là tốt nhất, tất cả tám hướng, tài thông ba mặt."

Từng lời như châu ngọc, nói rất có khí phách!

Cả người Lý Triệu đã run lên bần bật. Nhát như chuột, quả là danh bất hư truyền!

Kỷ Vân Thư tiếp tục rèn sắt khi còn đang nóng, chỉ vào đai lưng bị hấn dùng tay che lại: "Nếu như người vẫn không thừa nhận cúc áo này là của người, vậy người hãy lấy tay ra, để mọi người nhìn kỹ xem, ta nói, là đúng hay sai."

Lúc này, hấn làm sao dám lấy tay ra, thật sự hận không thể cởi đai lưng của mình xuống, nuốt lửng.

Nhìn thấy hấn thật lâu cũng không lấy tay ra, Huyện thái gia nóng nảy, ra hiệu ánh mắt cho nha dịch.

Hai gã nha dịch ngằm hiểu, tiến lên phía trước, trực tiếp lôi kéo hai bên tay của Lý Triệu.

"Các người..... các người buông ta ra!" Lý Triệu hét to.

Tuy nhiên, cúc áo trên thắt lưng bên hông hấn đã bại lộ trước mặt người khác.

Quả nhiên, chính là cúc áo 3 lỗ.

Giống như đúc với cái cúc áo Kỷ Vân Thư đang cầm trong tay!

Huyện thái gia mở to hai mắt nhìn, vừa thấy lập tức tức giận, đập Kinh Đường Mộc một cái.

Bang —

Toàn bộ công đường vang vọng một hồi.

"Lý Triệu, hiện giờ chứng cứ vô cùng xác thực, trước đây người nói dối, hiện giờ đã có cúc áo làm chứng, người còn không thừa nhận chính người đã giết Giang lão gia? Chớ bắt bản quan phải tra tấn."

Kỷ Vân Thư trừng hấn một cái!

Người muốn làm gì, muốn đánh cho hãn nhận tội?!

Lý Triệu bị hai gã nha dịch nâng lên, giờ phút này sắc mặt trắng bệch. Mặc dù rất hoảng loạn, nhưng, đầu óc hãn đột nhiên như có một luồng sáng chạy qua.

Hãn nhìn về phía Kỳ Vân Thư bắt đầu phản bác: "Chỉ bằng một cái cúc áo, người đã kết luận ta là hung thủ. Đây căn bản chính là không có căn cứ, chỉ là lời cáo buộc của người. Ta không giết ai cả. Ta không giết người. Ta không giết!"

Đối với Kỳ Vân Thư mà nói, hiện tại hãn đơn giản là đang cố gắng hấp hối giãy dụa một hồi cuối cùng mà thôi.

Nàng nghiêm nét mặt, một đôi mắt lạnh lùng bức người nhìn hãn, ép hỏi nói: "Hiện giờ người vẫn còn cố ngụy biện? Được, ta đây sẽ nói ra toàn bộ sự tình đêm đó để người nghe. Bởi vì người đánh bạc thiếu một đồng nợ, bị chủ nợ đuổi theo tới cửa, người thực sự quá sợ hãi, không biết nên làm thế nào cho phải, nhưng người lại không dám mở miệng đòi tiền tỷ tỷ người. Vì thế mấy ngày sau, người vừa trốn tránh chút nợ đuổi theo tới cửa, vừa uống say để quên hết những rắc rối của mình....."

"Không phải, không phải....."

"Cho đến một buổi tối ngày nợ, người nhìn thấy Giang lão gia. Mặc dù người biết Giang lão gia ở giang gia không có địa vị, nhưng tốt xấu bề ngoài cũng là một chủ nhà. Vì thế, người muốn tìm lão giúp người thoát khỏi rắc rối, tìm lão vay tiền."

===Hết chương 72===

Note: Search không ra cúc áo 3 lỗ nên đành up cái ảnh cúc áo trong hộp kim chỉ 😊

梨花椅: Ghế hoa lê

驚堂木: Kinh Đường Mộc

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 73: Hậu Trường?

"Ta....."

"Nhưng Giang lão nhân không đồng ý, thậm chí răn dạy người vài câu, còn nói muốn nói việc này với tỷ tỷ người. Người thực rất sợ hãi, cầu xin lão đừng nói ra ngoài, nhưng Giang lão gia không nghe. Bản thân người vốn nhát gan lại sợ phiền phức, tuy nhiên vì lúc đó người say rượu, khiến tâm trí người không rõ, bực bội biến thành tức giận. Vì thế người lấy chủy thủ ra, đâm vào lão nhiều đao."

"Không phải, ta không giết lão, ta không giết!"

"Đồng thời khi người đâm Giang lão gia, hai tay lão trong lúc vô tình nắm được đai lưng người, kéo đứt cúc áo ba lỗ, sau khi ngã xuống, bị trật mắt cá chân, đầu va vào gốc cây, tử vong ngay tại chỗ!"

Trong khi Kỳ Vân Thư đang nói, nàng đi từng bước một tới gần Lý Triệu.

Lý Triệu mang vẻ mặt tái nhợt, cả người run rẩy và liều mạng lắc đầu. Rốt cuộc, hắn liên tục lặp lại với giọng run rẩy.

"Ta thật sự không giết lão, ta không làm!"

"Chính là người, chính người đã dùng chủy thủ đâm chết lão, sau đó đã chôn thi thể lão."

"Không phải, là người khác giết lão, là người khác làm. Ta chỉ đẩy lão một chút, chỉ đẩy lão một chút. Ta không biết lão đã bị ai giết, ta chỉ chôn thi thể của lão mà thôi."

Giọng nói của Lý Triệu rất lớn.

Ân!

Rất tốt.

Miễn là người thừa nhận nó.

Những lời Lý Triệu vừa nói ra, toàn bộ mọi người đều thập phần khiếp sợ.

Không cần nghiêm hình bức cung, Lý Triệu đã thú nhận.

Hắn có mặt lúc Giang lão gia chết!

Kỷ Vân Thư nhận được câu trả lời thoát đáng, khóe môi hơi khẽ mở ra, mang theo một loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Nàng nói: "Cuối cùng ta đã có lời thú nhận của người. Lý Triệu, người nói rất chính xác. Ngay cả khi người nói dối và cúc áo này là của người, đều không đủ để chứng minh, người chính là hung thủ giết người. Nhưng những thứ này cũng đủ để khiến người cảm thấy sợ hãi. Thời điểm khi một người ở trong tình trạng sợ hãi, đồng thời bị mạnh mẽ ép hỏi, như vậy, dưới tình huống xuất phát từ bản năng, hắn sẽ nhất định nói ra đáp án người khác muốn."

Lời này vừa ra, Lý Triệu lúc này mới bừng tỉnh.

Tuy nhiên, hiện giờ hắn đã không thể hối hận.

Cả người đều giống như bị xì hơi, hai tay rơi xuống từ trong tay nha dịch, mềm nhũn sụp xuống mặt đất, ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng và buồn bã.

Thân mình Huyện thái gia gần như nằm ở trên bàn, chỉ vào Lý Triệu hỏi: "Lý Triệu, hiện giờ ngươi đã nhận tội, vậy bản quan hỏi lại ngươi lần nữa. Đến tội cùng có phải giống như Kỷ tiên sinh đã nói, ngươi phát sinh tranh chấp với Giang lão gia, vì thế đã giết chết lão hay không?"

Lý Triệu đã vút mất ba hồn, gốc nghếch ngồi ở dưới đất.

Ngoài miệng nhẹ nhàng niệm: "Ta không làm, ta không làm. Đúng vậy, ta nợ rất nhiều tiền, ta không muốn bị tỷ tỷ ta biết, vì thế mới tìm tỷ phu ta để vay tiền. Nhưng lão đông tây kia, nói thế nào cũng không chịu cho, còn uy hiếp ta, muốn nói cho tỷ tỷ ta biết, nói cho ta cha biết. Lúc ấy ta thực sự rất tức giận, nhưng, ta chỉ đẩy lão một chút. Sau khi ta nhìn thấy lão té lăn trên đất, ta đã lập tức rời đi."

"Nếu như ngươi chỉ đẩy lão một chút, vậy đao thương trên người lão đến từ đâu? Hơn nữa, vì sao ngươi phải chôn thi thể lão, rõ ràng chính là lo lắng hành vi phạm tội sẽ bị bại lộ."

Hắn lắc đầu, không hề kích động giống như lúc trước: "Ta thật sự chỉ đẩy lão một chút, sau đó ta lập tức rời đi. Thời điểm khi ta quay về, ta phát hiện..... phát hiện lão đã chết, trên người..... đầy máu. Ta thực sự rất sợ hãi, vì thế..... vì thế mới chôn lão."

Trăm ngàn chỗ hở!

Không chờ Huyện thái gia truy vấn tiếp, Kỷ Vân Thư đã nói: "Nếu ngươi không giết người, vì sao phải chôn thi thể? Vì sao không tới nha môn tới báo quan? Hơn nữa, người chôn thi thể, còn có Giang phu nhân, đúng không? Bà ấy biết ngươi giết Giang lão gia, nhưng không đành lòng đưa

người đi gặp quan. Vì thế, đã cùng với người, chôn thi thể Giang lão gia, sau đó vội vàng di chuyển tới kinh thành."

"Ta đã nói rằng ta không làm, ta không giết người. Chôn thi thể, cũng chỉ có một mình ta. Ta thực sự hận lão gia hỏa kia không cho ta tiền, vì thế ta cảm thấy lão chết rất xứng đáng. Ta còn muốn cảm tạ người kia đã thay ta giết lão. Có người đã thay ta giết người, vậy ta sẽ giúp người kia chôn thi thể. Nguyên nhân chính là như vậy. Đó là tất cả, thực sự không có gì khác."

Lý do này, quả thực rất vô lý!

Lý Triệu căn rằng, vẻ mặt mang bộ dáng không còn có hy vọng, hoảng sợ và nhát gan lúc trước, đều đã bị cuốn trôi.

Giọng điệu và thái độ này của hắn, rõ ràng là đang che dấu điều gì!

Kỷ Vân Thư cân nhắc trong lòng. Nếu như lúc trước Thất thúc đã nói là đúng, vậy thì, người chôn thi thể, phải là hai người Lý Triệu và Giang phu nhân mới đúng.

Nhưng hiện tại, Lý Triệu không thừa nhận giết người, chỉ thừa nhận mình đã đẩy người và chôn thi, cũng không muốn khai ra Giang phu nhân.

Điểm chết người chính là, nhân chứng mục kích đã chết. Chết không có đối chứng!

Lý Triệu nhìn thấy Kỷ Vân Thư chìm trong suy tư, đột nhiên nở nụ cười, nói với nàng: "Kỷ tiên sinh, đúng không? Ta đã nói với ngài, người căn bản không phải do ta giết. Vì thế, chỉ dựa vào cục áo kia, ngài không thể chứng minh được ta là hung thủ giết người. Ngài cũng không tìm được chứng cứ chứng minh ta đã làm điều đó. Hơn nữa, ta cũng hiểu luật pháp, các người nhiều lắm chỉ có thể phán ta một tội chôn thi và tội lừa gạt. Sau đó, ông nội ta và cha ta, nhất định sẽ nghĩ mọi cách loại bỏ mọi thứ. Ta nhiều lắm chỉ phải ngồi trong nhà lao mấy ngày là sẽ được thả ra."

Công khai dọn ra hậu trường như thế, thật sự rất tốt hay sao?

Điều này quả thực giống như cha ta, Lý Cương!

Huyện thái gia bất lực, nhìn thoáng qua Kỷ Vân Thư. Đáp lại hẳn, chỉ là một đôi mắt bất đắc dĩ như nhau.

Chứng cứ, nàng thật đúng là không có!

Vì vậy.....

Huyện thái gia quay về phía Lý triệu, nói: "Nếu người vẫn còn mạnh miệng, bản quan có rất nhiều biện pháp khiến người phải mở miệng." Dứt lời, phân phó với nha dịch: "Áp hẳn vào nhà giam, thẩm vấn hẳn cho tốt."

"Vâng."

Nha dịch nâng Lý Triệu trên mặt đất lên.

Hẳn kéo thân mình, vẫn cười to như cũ: "Nếu như các người dám đụng hình với ta, Lý gia ta nhất định sẽ không buông tha các người."

Giọng nói càng ngày càng xa!

Huyện thái gia bước xuống từ trên cao đường, đi đến bên cạnh Kỷ Vân Thư, nhỏ giọng hỏi: "Thế nào? Thật sự không có chứng cứ nào mới, chứng minh hẳn chính là hung thủ?"

"Không có." Trả lời cực kỳ dứt khoát.

Chính xác là không tìm được.

Huyện thái gia nâng ống tay áo lau mồ hôi một phen, vỗ hai tay một phát, ngoài miệng lẩm bẩm: "Lý gia dù sao cũng là hiền thần nhiều năm,

nếu như thật sự không thể có được một câu trả lời dứt khoát, nói không chừng..... người của Lý gia sẽ tìm tới nha môn, buộc bản quan thả người."

"Chẳng lẽ ngay cả vương pháp cũng không để ý tới hay sao?"

Huyện thái gia thở dài một tiếng: "Đây không phải là kinh thành, hoàng đế ở xa."

Ý ngoài lời, chính là muốn nói, hãn chỉ là một Huyện thái gia nho nhỏ không đáng kể. Nếu như phía trên thật sự có người buộc hãn thả người, cuối cùng, hãn thật đúng là không thể không thả!

Kỷ Vân Thư cũng hơi lo lắng. Ngay cả khi nàng chưa gặp phải 20-30 vụ án, nhưng cũng đã từng trải qua 17-18 vụ, nhưng, đều chưa từng gặp qua hung thủ nào có bối cảnh như thế!

Tuy nhiên, suy nghĩ sâu sắc hơn, sự tình cần phải tra rõ lần này, dù nói thế nào, cũng là lệnh của nhi tử hoàng đế!

Bối cảnh lớn thì sao, có thể lớn hơn Cảnh Dung sao?

Đương nhiên, không hơn được nữa!

Phía trên Cảnh Dung, chính là hoàng đế!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 74: Thư Nhi

Kỷ Vân Thư biết, Lý Triệu bị bắt, tin rằng không lâu sau sẽ truyền tới tai Giang phu nhân.

Nữ nhân kia, miệng đầy đạo lý và lý do, hiện tại Cảnh Dung không có ở đây, cũng không biết bà ta sẽ nháo ra chuyện xấu gì!

Nàng suy tư một lát, sau đó nói với Huyện thái gia: "Đại nhân, ta nghĩ, đợi lát nữa Giang phu nhân chắc hẳn sẽ tới nha môn, nhất định sẽ buộc ngài thả Lý Triệu ra. Ngài nhất định phải cản chặt rằng, không thể thả ra. Còn có, Lý Triệu đã thừa nhận chôn và che dấu thi thể, bắt hẳn ngài nhà lao là theo lẽ bình thường. Trước khi chưa có chứng cứ mới, tốt nhất, đừng để hẳn rời khỏi nhà giam."

"Điều này bản quan minh bạch, đến lúc đó, nhất định sẽ cản chặt rằng."

Ánh mắt hẳn thập phần chắc chắn.

Nhưng Kỷ Vân Thư lại lo lắng hơn, chỉ sợ hẳn thật sự cản chặt quá, cuối cùng hàm răng đều rớt hết.

Đúng ngay lúc này.....

"Tiểu..... công tử." Thiếu chút nữa đã gọi là tiểu thư.

Một giọng nữ yếu ớt vang lên, từ xa đến gần.

Vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Loan Nhi mờ hôi đầm đìa đang chạy vào, thở hồng hộc.

Kỷ Vân Thư nhíu mày hoang mang, hỏi: "Sao người lại tới đây?"

Loan Nhi nhanh chóng nói: "Trong nhà..... trong nhà có chuyện, công tử cần phải nhanh chóng trở về."

Có chuyện? Chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Dường như cũng chỉ có chuyện xấu. Chuyện tốt, chẳng đợi tới lượt nàng!

Nhìn Loan Nhi sốt ruột như vậy, Kỷ Vân Thư đành phải quay lại giải thích với Huyện thái gia: "Những lời ta đã nói vừa rồi, đại nhân ngàn vạn đừng quên. Còn có, nếu như có kết quả sự tình ta giao cho Ngụy Võ và Vương Tam điều tra, nhất định phải tới nói cho ta trước tiên."

"Người bảo hai người bọn hãn điều tra cái gì?"

"Trước đừng hỏi, chờ điều tra ra được rồi nói sau."

Huyện thái gia gật đầu, Kỷ Vân Thư cũng rời khỏi nha môn cùng với Loan Nhi.

Ngay sau khi rời khỏi, Kỷ Vân Thư lập tức hỏi nàng: "Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Sao người hoang mang rối loạn như vậy, còn chạy tới nha môn?"

"Là người Vệ phủ tới, Vệ lão gia và Vệ phu nhân, mang theo vệ công tử tới, nói là..... nói là để ngài gặp mặt với Vệ công tử một lần."

Điều nàng nên đối mặt, sớm hay muộn đều không tránh khỏi!

Đọc theo đường đi từ nha môn trở lại Kỳ phủ, Kỳ Vân Thư vẫn luôn cảm thấy dường như có ai đó đang đi theo mình, nó giống như là trực giác của nữ nhân lại đang quấy phá.

Chờ đến khi nàng tiến vào cửa sau sân phía Tây của Kỳ phủ, Lang Bạc vẫn luôn đi theo phía sau nàng mới hiện thân.

Kỳ Vân Thư đã an toàn trở lại Kỳ gia, hẳn cũng cảm thấy yên tâm.

Sự tình hành thích tối hôm qua, Cảnh Dung tự nhiên phải đề cao cảnh giác, những người kia đã nói, muốn lấy thủ cấp hai người về phục mệnh, tất nhiên, hẳn cũng phái người âm thầm bảo hộ Kỳ Vân Thư.

Nhưng ngoài miệng Lang Bạc cũng không quên làm nhảm vài câu: "Vương gia thật tốt đối với Kỳ cô nương, lo lắng nàng xảy ra chuyện, còn sai ta âm thầm bảo hộ. Ài, xem ra, Vương gia nhà ta, đã động tình với Kỳ cô nương."

Cảm giác như thế nào? Có phải là vị của dấm chua?

.....Edit: Emily Ton.....

Kỳ Vân Thư quay về phòng cũng lập tức thay nữ trang, chải đầu, tẩy trang.

Sau đó, nàng đi tới sảnh ngoài.

Cũng may lần này, Kỳ Mộ Thanh và Kỳ Linh Chi không có ở đây, Kỳ Uyển Hân cũng không ở đây, Tam ca muốn tìm chết kia không chừng còn đang dạo ở trong nhà thổ.

Như vậy cũng tốt!

Nàng đoan trang lễ phép đi vào, nhìn thấy tươi cười ấm áp giăng co trên khuôn mặt phụ thân mình.

Ánh mắt nàng thuận theo đó, rơi vào bên tay trái của Kỷ Thư Hàn - một cái nạng!

Có vẻ như, khi đi chùa Khanh An một bước khấn một lần, đã khiến hần bị nội thương. Hiện tại đi đường, cũng cần dùng nạng hỗ trợ.

Trong khi đó, Kỷ lão phu nhân một bên, thật sự rất hiền lành, hoàn toàn không có bộ dáng hung ác khi đánh nạng đêm đó.

"Cha, tổ mẫu." Kỷ Vân Thư hành lễ, sau đó nhìn về phía Vệ lão gia và Vệ phu nhân: "Vệ bá phụ, Vệ bá mẫu."

"Ngoan." Vệ phu nhân rất vừa lòng đối con dâu này.

Vệ Dịch vẫn luôn ngồi ở trên ghế, từ một khắc khi Kỷ Vân Thư tiến vào, ánh mắt giống như nhựa cao su, dính chặt trên người Kỷ Vân Thư.

Tiểu tử ngốc, khuôn mặt ửng hồng như một quả táo đỏ!

Hần nhỏ giọng tiến đến bên tai mẫu thân mình, hỏi: "Nương, nương tử người nói, là nàng sao?"

Vệ phu nhân gật gật đầu, vỗ vỗ đùi hần: "Đúng vậy, thế nào, Vân Thư có phải rất xinh đẹp hay không?"

Một khắc kia, Vệ Dịch giống như được nhận một phần lễ vật lớn nhất từ trước tới nay, vẻ mặt kinh ngạc hưng phấn, há to miệng, đôi mắt dường như được phóng đại rất nhiều lần, chăm chăm nhìn thẳng vào Kỷ Vân Thư!

Ai nha, thì ra, tỷ tỷ chính là nương tử của mình.

Thật tốt! Thật tốt!

Hai tay hần đặt ở trên đùi, không ngừng vòng tới vòng lui, nhấp môi, mang theo một sự then thừng, thậm chí, còn đang cười trộm.

Ai ai ai, vui như thế haysao?

Nhìn thấy nhi tử mình vui vẻ như vậy, trong lòng Vệ phu nhân cũng yên tâm hơn rất nhiều!

Lúc này, Kỷ Thư Hàn nâng tay chỉ về phía Vệ Dịch, nói: "Vân thư, người nhìn xem, dáng vẻ Vệ công tử rất đường hoàng, thật sự xứng đôi với người."

Kỷ lão phu nhân cũng không quên phụ họa: "Đúng vậy, người gả tới Vệ phủ, cũng là phúc phận của người. Cha người và ta, đã giúp người tìm được một cửa hôn nhân tốt. Mặc dù người là thứ xuất, nhưng cũng không hề bạc đãi người."

A phi!

Sói đội lột cừu!

Kỷ Vân Thư không đáp lại.

Hai tay nàng nắm chặt thu ở trong ống tay áo, khóe miệng ngậm cười lạnh một cái!

Đợi lát nữa cho các người khóc.

Lúc này, Vệ phu nhân đột nhiên kéo Vệ Dịch đứng lên, đi đến bên cạnh Kỷ Vân Thư, cực kỳ hưng phấn nói: "Dịch nhi, tới đây! Nhìn kỹ xem, đây là nương tử người! Lần trước người ồn ào không chịu cưới vợ, lúc này nương lại mang người tới một chuyến, để người nhìn xem, thế nào? Có phải rất thích hay không?!"

Người nghĩ đang đi chợ chọn đồ hay sao?!

Sắc mặt Kỷ Vân Thư biến xanh vì tức giận!

Vệ Dịch điên cuồng gật đầu: "Thích, ta thích tỷ tỷ, ta muốn tỷ tỷ trở thành nương tử của ta, tương lai, sinh thật nhiều thật nhiều tiểu Vệ Dịch."

"....."

Vệ phu nhân đột nhiên vỗ nhẹ vai hấn, sửa lời của hấn: "Tỷ tỷ cái gì! Vân Thư tương lai chính là nương tử người, người cần phải gọi nương tử mới đúng."

"Nga, nương tử tỷ tỷ!"

Xấu hổ!

Vệ lão gia không nhìn được nữa, hăng giọng nói: "Phu nhân, người đừng khiến Vân Thư sợ hãi, vẫn còn chưa qua cửa, không thể để Dịch nhi gọi bậy."

"Vâng vâng vâng, người xem, ta đều hồ đồ rồi." Vệ phu nhân không cảm thấy xấu hổ, lại nói với Vệ Dịch: "Dịch nhi, hiện tại vẫn chưa thể gọi nương tử, nhưng người hãy gọi là Vân Thư, biết không?"

Vệ Dịch ngoan ngoãn gật đầu như cũ, cực kỳ sáng khoái đồng ý: "Đã biết."

Vì thế, hấn lại hướng về phía Kỳ Vân Thư và gọi một tiếng: "Vân Thư."

Giọng nói kia, không ngờ lại khiến người cảm thấy, cực kỳ dễ nghe!

So với khi Huyện thái gia gọi nàng, dễ chịu hơn nhiều! Ít nhất không cảm thấy nhầy nhụa khi nàng nghe nó.

Kỳ Vân Thư nở nụ cười hiền lành nhìn hấn, đôi mắt trong sáng như nước, khiến Vệ Dịch như tan trong tê dại.

Ngay sau đó, hắn chủ động kéo ống tay áo của Kỳ Vân Thư, nói: "Nương và cha ta đều gọi ta là Dịch nhi. Vân thư, ta gọi ngươi là Thư nhi được không?"

Không đời nào!

"Được, Vệ công tử muốn gọi như thế nào, cứ gọi như thế đi."

Ánh mắt Kỳ Vân Thư dịu dàng, giọng điệu lại có chút lạnh lùng!

"Được, ta đây sẽ gọi ngươi là Thư nhi. Thư nhi, Thư nhi....."

Gọi thêm vài tiếng, gọi đến vô cùng vui vẻ!

Kỳ Vân Thư nghe thấy dường như cũng không cảm thấy lúng túng. Ngược lại, khi nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của Vệ Dịch, trong lòng thỉnh thoảng cũng cảm thấy vui vẻ!

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 75: Vết Thương Vỡ Ra?

Vệ Dịch gọi từng tiếng "Thư nhi", khiến Vệ phu nhân mặt mày hớn hờ.

Nhi tử nhà mình, chưa từng gặp qua một cô nương lại xúc động như vậy.

Đúng vậy, chính là xúc động!

Vệ lão gia lên tiếng ngăn lại: "Tốt tốt, Dịch nhi, đừng khiến Vân Thư sợ hãi."

Vệ Dịch không nghe, tiếp tục lôi kéo ống tay áo Kỳ Vân Thư, vừa bắt đầu lắc lắc, vừa nói: "Thư nhi, Thư nhi, tên thật dễ nghe, ta chỉ thích gọi người là Thư nhi."

Chút lay động này, khiến Kỳ Vân Thư đột nhiên giơ tay lên đè bả vai mình lại, nhú chặt lông mày.

Có chút hơi đau.

Nhìn thấy nàng đột nhiên như vậy, Vệ Dịch trở nên kinh ngạc: "Thư nhi, có chuyện gì với người vậy?"

Vệ phu nhân một bên cũng khẩn trương, nhanh chóng hỏi: "Có chuyện gì vậy? Có phải vừa rồi Dịch nhi khiến người đau hay không?" Dứt lời, nghiêm túc bắt đầu trách cứ Vệ Dịch: "Tiểu tử người, vừa rồi có phải lôi kéo tay Vân Thư, dùng sức quá mạnh, khiến nàng đau hay không?"

Vệ Dịch cực kỳ vô tội, vội vàng xoa tay: "Không phải, ta rất nhẹ tay, thật sự rất nhẹ tay."

"Không liên quan tới Vệ công tử, là thân thể Vân Thư không tốt, có thể do thời tiết quá lạnh, bệnh phát nên hơi đau." Kỳ Vân Thư nói.

Kỳ Vân Thư nhíu mày xuống, cắn môi, vẻ mặt chịu đựng cơn đau, thân mình cũng hơi rung lên, hai chân nho nhỏ không có sức lão đảo về phía sau hai bước.

Điều này khiến mọi người kinh sợ!

"Vân Thư, có chuyện gì với người vậy?" Kỳ lão phu nhân hỏi.

"Tổ mẫu, Vân Thư..... không có việc gì." Kỳ Vân Thư trả lời rất cẩn thận, cơ thể càng co rụt lại.

Kỳ lão phu nhân nói tiếp: "Thời tiết rất lạnh, người cần phải chú ý nhiều hơn, mặc thêm quần áo nhiều hơn, giữ cho thân mình ấm áp và giữ gìn sức khỏe, chớ nên sinh bệnh. Ta và cha người, đã thương lượng với Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu, chờ qua tháng giêng, ngày bảy tháng ba, đúng là ngày lành tháng tốt."

Ý ngoài lời, mồng 7 tháng 3, chính là ngày cưới của nàng!

Mắt thấy nàng đứng không vững, nhưng Kỳ lão phu nhân để ý tới, lại là hôn sự của nàng.

Kỳ Vân Thư gật đầu: "Vâng, hết thảy đều nghe theo tổ mẫu và cha."

Kỳ lão phu nhân và Kỳ Thư Hàn không quan tâm tới bệnh của nàng, nhưng Vệ phu nhân lại khác!

Đây chính là con dâu tương lai của bà!

Sự lo lắng trên mặt càng ngày càng đậm, Vệ phu nhân tiến lên cầm tay Kỳ Vân Thư tay: "Vân Thư, cần phải chăm sóc thân mình thật tốt mới được, đợi lát nữa sau khi ta hồi phủ, sẽ cho người đưa chút đồ bổ cùng với vài dẹt qua đây, người hãy bồi bổ thân mình thật tốt, cũng làm thêm mấy bộ quần áo, đừng suy nghĩ quá sức."

"Tạ Vệ bá mẫu."

Kỳ Vân Thư cúi đầu, uốn gối hành lễ.

Ngay sau động tác này của Kỳ Vân Thư, Vệ phu nhân bỗng nhiên nhìn thấy phía sau lưng nàng một mảng vết máu được thấm qua áo.

"Điều này....." Vệ phu nhân kinh ngạc, nhanh chóng vòng đến phía sau Kỳ Vân Thư, kinh hô: "Vân Thư, phía sau lưng người vì sao..... vì sao lại chảy máu?"

Phía sau lưng Kỳ Vân Thư, máu tươi nhiễm đỏ cả áo, bởi vì nàng mặc một thân quần áo màu vàng nhạt thanh nhã, máu chảy thấm ở phía trên, cực kỳ bắt mắt, cực kỳ chói mắt!

Hay là, vết thương đã nứt ra rồi?

Nhưng, Kỳ Vân Thư đã dùng dược liệu Bạch Vân Trường, vết thương sau lưng nàng gần như đã khôi phục.

Vì sao lại chảy máu lần nữa?

Vệ Dịch vừa nhìn thấy, khước mắt co giật, lông mày đều nhăn lại, không biết phải làm sao để giúp, dậm dậm chân tại chỗ, lo lắng: "Thư nhi..... có phải vừa rồi ta..... vừa rồi ta thật sự khiến người đau hay không? Ta không phải cố ý, người không cần tức giận, người còn đau nữa không? Người đánh ta đi, là ta không tốt."

Có cảm giác muốn khóc!

Kỷ Vân Thư lắc đầu: "Không phải Vệ công tử người sai, phía sau lưng Vân Thư chỉ bị thương một chút, không có gì đáng ngại."

"Bị thương một chút?" Vệ lão gia cau mày, đứng dậy đi qua, sắc mặt nghiêm túc.

"Người hãy nói xem, phía sau lưng vì sao lại bị thương? Vì sao lại nghiêm trọng như vậy? Là ai đã

biến người thành như vậy hay sao? Người nói ra, ta sẽ thay người lấy lại công đạo."

"Vệ bá phụ, ta....."

"Người không cần sợ hãi, chỉ cần nói ra, tuy người vẫn chưa tiến vào cửa Vệ gia ta, nhưng ta đã xem người giống như con dâu, là nữ nhi của ta."

Thật sự khiến người cảm động!

Nhưng đồng thời với những lời nói này của Vệ lão gia, sắc mặt Kỷ Thư Hàn trở nên cực kỳ khó coi, một bàn tay đặt ở trên đầu gối nắm chặt thành quyền.

Kỷ Vân Thư nâng hai tròng mắt, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Kỷ Thư Hàn, mím môi, nhỏ giọng trả lời Vệ lão gia, nói.

"Là Vân Thư chính mình không hiểu chuyện, chọc giận cha, gia quy nghiêm ngặt. Vì ta phạm phải sai lầm, nên cha đã dùng roi giáo huấn ta, như vậy rất xứng đáng."

Giọng điệu mềm mại nhỏ nhẹ, nghe ra chính là đang che chở cho hành động của cha mình, nhưng thực ra, chính là đang ngầm cáo trạng!

Thông minh!

Trong chớp mắt, mấy cặp mắt sáng lên cùng đồng loạt rơi xuống trên người Kỷ Thư Hàn.

Trong mắt Vệ phu nhân và Vệ lão gia bắt đầu nhóm lửa, kiểm chế.

"Kỷ lão gia, đây chính là sự thật?" Giọng điệu của Vệ lão gia hơi nặng nề, không hề khách khí.

Ngay cả con dâu ta người cũng dám đánh, người gác mặt mũi ta ở nơi nào?

Sắc mặt Kỷ Thư Hàn không tốt, trừng mắt liếc nhìn Kỷ Vân Thư một cái, ngược lại xấu hổ cười: "Tiểu nữ không hiểu chuyện, khiến người trong phủ bị thương, lúc này ta mới....."

Lời còn nói chưa dứt, Vệ Dịch đã đứng thẳng người, tiến lên ngắt lời: "Ngài nói bậy, Thư nhi sẽ không đả thương người! Nàng ấy còn dạy ta viết chữ, đưa khăn tay cho ta. Mặc dù nàng từng hù dọa ta, nhưng nàng không hề giết ta. Ngài nói bậy, Thư nhi sẽ không đả thương người."

Liều mạng lắc đầu, muốn chứng minh những gì mình nói đều sự thật!

Những lời này, người khác nghe được đều không thể hiểu được, viết chữ cái gì? Khăn tay cái gì? Giết người hay không giết người cái gì?

Cái gì cũng không có nghĩa!

Vệ phu nhân kéo Vệ Dịch lại, nói: "Người đừng nói lời vô nghĩa nữa, người nhìn xem Vân Thư, đều đã đứng không vững, người nhanh chóng đưa nàng quay về trong viện đi, cẩn thận chiếu cố nàng."

Nhi tử, nương tạm thời chỉ có thể giúp người được đến đây. Tiếp theo, tự người phải tự nỗ lực!

"Nga." Vệ Dịch gật đầu, đi đến bên cạnh Kỳ Vân Thư, thật cẩn thận đỡ lấy tay nàng: "Thư nhi, ta đưa người trở về được không? Người về giường nghỉ ngơi thật tốt, sau đó uống chút dược, như thế sẽ tốt hơn. Khi ta bị bệnh cũng làm những điều này."

Kỳ Vân Thư "Ân" một tiếng, đặt tay ở trên cổ tay Vệ Dịch, khó khăn hành lễ, lúc này mới để Vệ Dịch nâng mình lên, chậm rãi rời khỏi sảnh ngoài!

.....Edit: Emily Ton....

Đám người vừa đi, Vệ lão gia thở dài một tiếng chán nản, trên trán, được khắc lên một ký tự "||".

Hắn nhìn Kỳ Thư Hàn, nói: "Kỳ lão gia, người quả là khắc nghiệt! Cho dù nói như thế nào, dù Vân Thư khiến người bị thương, người cũng không thể dùng roi đánh nàng thành ra như vậy! Tốt xấu, nàng cũng là một nữ nhi, sao có thể chịu được roi quất."

Khóe miệng Kỳ Thư Hàn co giật, không biết nên trả lời như thế nào.

Trong lòng Vệ phu nhân tức giận cũng đang bùng cháy, hừ một tiếng: "Đúng vậy, Kỳ lão gia, người cũng đừng quên, Vân Thư sớm muộn gì đều đã là người Vệ phủ ta, người không nhìn mặt Phật thì cũng phải nhìn mặt tăng (nhà sư). Mặc dù Vân Thư là thứ xuất, nhưng Vệ gia chúng ta không ngại chút nào. Thay vào đó, Kỳ lão gia và Kỳ lão phu nhân, hãy tỏ ra khoan dung nhiều hơn một chút."

Nói như thế nào, giống như Kỳ Vân Thư chính là thân nữ nhi Vệ gia.

Những lời Vệ phu nhân nói, hàm nghĩa thật sự sâu xa, thật sự cao siêu.

Kỳ Thư Hàn đành phải nhanh chóng giải thích: "Vân thư cũng là nữ nhi ta, đánh vào thân hài tử, lòng ta cũng đau đớn không kém, nhưng bởi vì

lúc đó không hiểu rõ toàn bộ tình huống."

Vì sao lại không hiểu rõ?

Rõ ràng đều là những lời vô nghĩa, không thể tự giải thích được!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 76: Cá Cẩn Câu

Kỷ lão phu nhân dù sao cũng là người chủ sự, vì thế nói.

"Hai vị, sự tình cũng đã trôi qua, thiên hạ đều có đạo luật, gia cũng có gia pháp, Vân Thư đã đẩy nha đầu Linh Chi chúng ta, gần như gãy cả tay nó, lúc này phụ thân nàng mới dùng roi đánh nàng, cũng coi như giáo huấn nàng, để tránh khi gả tới Vệ phủ, mang tới phiền toái cho các người."

Ai da, đúng là một tổ mẫu tuyệt vời!

Cho dù Vệ phu nhân nói gì đi chăng nữa, cũng hiểu được sự tôn trọng đối với trường bối. Vệ phu nhân thoáng qua nhìn lão gia nhà mình, hơi nhấp môi, chỉ cười khẽ một chút.

Vệ phu nhân nói với giọng điệu khách khí: "Kỷ lão phu nhân, Vân Thư hiểu chuyện ngoan ngoãn như vậy, ngay cả khi nàng đã phạm phải sai lầm, ta sao có thể nhẫn tâm giáo huấn nàng? Tuy nhiên....."

Vệ phu nhân cố tình kéo dài giọng, lặng lẽ cười lạnh lần nữa.

Sau đó mới tiếp tục nói: "Tuy nhiên, vừa rồi ngài nói Vân Thư đã đẩy nha đầu Linh Chi? Ta thật sự không tin. Rốt cuộc, tính cách của nha đầu Linh Chi như thế nào, ta cũng biết một chút."

Mặc dù Kỷ Linh Chi vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng thường đi theo Tam ca ca Kỷ Nguyên Chức, cùng nhau đi bắt nạt người khác.

Bởi vì, nhi tử bảo bối của mình, thường xuyên bị hai kẻ bỉ ổi kia khi dễ.

Kỷ Thư Hàn và Kỷ lão phu nhân cũng không có lời nào để vắn lại, bọn họ đều lâm vào tình cảnh tương đối xấu hổ hơn.

.....Edit: Emily Ton.....

Trong khi đó, khi Vệ Dịch và Kỷ Vân Thư đã bước ra khỏi tiền sảnh, đang chuẩn bị quay lại sân phía Tây.

"Thư Nhi, để ta công người, ta đi rất nhanh, sẽ mang người nhanh chóng trở về nghỉ ngơi, được không?"

Vệ Dịch giờ phút này, vô cùng khẩn trương.

Kỷ Vân Thư quay đầu lại nhìn thoáng qua, gật đầu: "Được."

Vì thế, Vệ Dịch hạ người xuống, giờ tấm lưng kiên cố đến trước mặt Kỷ Vân Thư, sau đó trở tay vỗ vỗ bả vai mình: "Thư nhi, lên đi."

Giọng nói cực kỳ to lớn vang dội!

Thấy một màn như vậy, Kỷ Vân Thư không nhịn được kín đáo cười, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

Kỷ Vân Thư bò lên lưng hắn, Vệ Dịch móc lấy hai chân nàng, dưới sự hướng dẫn của nàng, đi về hướng sân phía Tây.

"Thư nhi, người và ca ca rất giống nhau, đều rất nhẹ." Vệ Dịch nói.

"Phải không?"

"Ân."

Kỷ Vân Thư suy nghĩ một chút, hỏi hẳn: "Vệ Dịch, người rất thích ta sao?"

Hắn dùng sức gật đầu: "Thích, Vệ Dịch rất thích Thư nhi, sau này Thư nhi chính là nương tử của ta, muốn sinh thật nhiều thật nhiều tiểu Vệ Dịch với ta."

Lại là tiểu Vệ Dịch, thật sự đã bị nương người tây nảo!

"Vậy nếu..... ta không thích người thì sao?"

Lời nàng nói rất nhẹ, nhưng do bám vào bên tai Vệ Dịch, cũng đủ khiến hẳn nghe thấy.

Trên mặt Vệ Dịch hiện lên một sự thất vọng, bước chân cũng chậm lại, phồng miệng lên, hỏi: "Có phải vì ta ngốc hay không?"

"Không phải." Kỷ Vân Thư trả lời hẳn một cách chắc chắn, trong mắt mang theo một chút đau lòng, mở miệng: "Vệ Dịch, người không ngốc một chút nào cả, người biết không? So với rất nhiều người còn thông minh và chu đáo hơn bọn họ. Hơn nữa, trên người người, có sự trung thực chân thành mà người khác không có. Người là độc nhất vô nhị, người biết không?"

"Vậy vì sao tỷ tỷ không thích ta?"

Đúng vậy, nếu hẳn tốt như vậy, người vì sao không thích hẳn?

"Bởi vì....." Trong lòng ta đã có một người!

Những lời này, Kỷ Vân Thư đã không nói ra, chỉ nói: "Thôi, người sẽ không hiểu được."

Ngay lúc đó, bọn họ đã vòng qua một hành lang gấp khúc.

Sau khi Kỳ Vân Thư xác định chắc chắn phía sau không có "đôi mắt" nào đi theo, lập tức vỗ vỗ vai Vệ Dịch: "Người thả ta xuống."

"Không được! Thư nhi, hiện tại người đang bị thương, không thể đi."

"Ta không bị thương, người thả ta xuống trước đi."

Vệ Dịch nghe vậy liền sửng sốt, lúc này mới chậm rãi thả Kỳ Vân Thư xuống, kỳ quái nhìn nàng chăm chăm, sau đó vòng đến sau lưng nàng, chỉ vào đó và nói: "Nhưng Thư nhi, sau lưng người thật sự vẫn đang chảy máu."

Nàng cười cười, trở tay dùng đầu ngón tay dính dính "máu" phía sau lưng, nhanh chóng bôi một chút trên môi Vệ Dịch.

Hỏi hẩn: "Người nếm thử xem, có phải máu hay không?"

Vệ Dịch vươn đầu lưỡi ra, liếm liếm trên môi, híp híp mắt, giống như suy tư điều gì, nhỏ giọng nói: "Ta nếm không ra vị gì."

"Ngốc tử, đây là thuốc màu, không phải máu."

Giải thích xong, Kỳ Vân Thư lập tức xoay người đi về phía trước.

Vệ Dịch đi theo sau, quán lấy nàng hỏi thuốc màu là gì? Kỳ Vân Thư cũng không biết giải thích như thế nào, nói vài câu cho có lệ.

Hai người đi qua hoa viên hậu viện, đột nhiên bị người gọi lại.

"Hai người các người đứng lại."

Giọng nói rất quen thuộc.

Không phải Kỳ Mộ Thanh, thì là ai!

Kỷ Vân Thư nhìn về phía phát ra giọng nói, trong đình được xây dựng ở trên mặt nước cách đó không xa, Kỷ Mộ Thanh đang ngồi ngay ngắn, hơi nghiêng người, một bàn tay đặt ở bên trên cột bên cạnh, một tay khác đang cầm một cái hộp tinh xảo đựng mỗi câu cá trong nước.

Hình ảnh kia, vốn nên đẹp vô cùng.

Tuy nhiên, Kỷ Vân Thư lại cảm thấy, cực kỳ ghê tởm!

Trong đình, ngay cả Kỷ Linh Chi cũng có mặt, đang dùng bút viết thư pháp ở trên bàn đá.

Không phải thiếu chút nữa tay sẽ bị gãy hay sao? Mới qua mấy ngày, đã có thể lấy bút ra viết.

Ngay lúc đó, Kỷ Linh Chi cũng nhìn lại về phía Kỷ Vân Thư, trên bộ dáng nho nhỏ, tràn ngập ghét bỏ.

Kỷ Vân Thư không thèm để ý tới, mang theo Vệ Dịch tiếp tục bước đi, nhưng Kỷ Mộ Thanh lại châm chọc mỉa mai một câu: "Ngốc tử, hôm nay tới đây là để nhìn xem nương tử tương lai của ngươi, đúng không? Người ngàn vạn không cần nhìn rõ quá. Rốt cuộc, loại con hoang sẽ vẫn là con hoang, nhìn nhiều, sẽ bị mù mắt."

Vậy sao ngươi vẫn còn nhìn xem ta!

Vệ Dịch nghe không hiểu ý nàng ta, nhìn thoáng qua Kỷ Vân Thư, nhỏ giọng hỏi: "Thư nhi, tỷ tỷ kia nói gì vậy?"

Ai biết, thay vì trả lời hẳn, Kỷ Vân Thư lại nghiêng mắt hỏi hẳn một câu: "Người biết bơi không?"

Vệ Dịch lắc đầu.

"Ân, vậy tốt rồi."

Ân? Có ý gì? Vệ Dịch vẫn không thể hiểu nổi ý nghĩa phía sau những lời nàng nói.

Trong nháy mắt, trên mặt Kỳ Vân Thư điểm nhẹ một nụ cười đầy thâm ý, bước chân đi về phía trước, đi theo một hành lang dài dẫn đến bên trong đình ở trên mặt nước.

Nàng nói: "Tỷ tỷ mới vừa rồi gọi ta, có việc gì không?"

"Không có việc gì, chỉ thuận miệng gọi một tiếng, ta thích."

Khuôn mặt kiêu ngạo đáng yêu, Kỳ Mộ Thanh còn không quên rải một chút mùi câu trong nước, nhưng bỗng chốc chú ý tới vết máu sau lưng Kỳ Vân Thư, nhăn mũi hỏi: "Cái gì sau lưng người vậy?"

Kỳ Vân Thư cười cười: "Chỉ bị dính một chút nước màu đỏ, tỷ tỷ không cần kinh ngạc."

Kỳ Mộ Thanh chanh chua mím môi hừ lạnh một tiếng!

Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Thật khéo, Vệ công tử tới phủ gặp ta, ở trong đình này, vừa lúc có thể thưởng thức cảnh đẹp hoa viên." Kỳ Vân Thư xoay người đi tới bên cạnh Vệ Dịch nói: "Vệ Dịch, người thích nơi này không?"

Hắn ngửa đầu, xoay một vòng tròn nhìn nhìn, gật đầu: "Thích."

"Ai cho phép các người vào đây, đi ra ngoài, nơi này là của ta và đại tỷ tỷ." Kỳ Linh Chi chu miệng, bắt đầu ồn ào, dùng bút trong tay, phẫn hận chỉ vào Kỳ Vân Thư và Vệ Dịch.

"Linh Chi, không được hồ nháo, nếu như Tam tỷ người muốn đưa tên ngốc này tới đây nhìn xem cảnh đẹp, vậy cứ để cho bọn nhìn xem, miễn cho người Vệ phủ nói chúng ta không hiểu lễ nghĩa." Kỳ Mộ Thanh nói.

Kỷ Linh Chi tất nhiên không vui, trừng lớn hai mắt.

Nhóc con, đợi lát nữa sẽ khiến ngươi khóc.

"Trên đó là gì vậy?" Kỷ Vân Thư đột nhiên chỉ vào một chỗ trên mặt nước và kinh hô một tiếng.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía ngón tay nàng chỉ, không có gì bất thường!

Dường như đã bắt được tâm tính tò mò của Kỷ Mộ Thanh, Kỷ Vân Thư lại tiếp tục nói: "Tỷ tỷ chẳng lẽ nhìn không thấy sao? Nó ở ngay nơi đó."

"Nơi nào?!"

Cá cắn câu!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 77: Ai Đấy Ai?

Bị Kỳ Vân Thư gọi lên dục vọng mạnh mẽ, Kỳ Mộ Thanh tiến đến gần nàng, trong bất tri bất giác, đã bị Kỳ Vân Thư đưa tới bên cạnh đình.

Vừa vặn đình này có cấu trúc tám cạnh, bốn phía bị bao vây xen kẽ với bốn phía được mở rộng. Vị trí hai người đang đứng vừa lúc chính là một mặt mở rộng, không có vật nào yểm hộ, chỉ cần hơi sơ ý một chút, sẽ dễ dàng bị rơi vào trong nước!

"Rốt cuộc nó ở đâu? Người chỉ ta xem, rốt cuộc đó là thứ gì?"

"Thứ kia thật là đẹp mắt, nếu như vớt nó lên, ta tin rằng tỷ tỷ nhất định sẽ rất thích."

"Ta không nhìn thấy nó!"

Kỳ Mộ Thanh có chút sốt ruột, ra sức nhìn xung quanh, ngay cả mũi chân cũng đã nhón lên.

Điểm này, ngay từ nhỏ nàng ta đều không hề thay đổi!

Bất cứ nơi nào có sự gì mới mẻ, hoặc một vài tin đồn mới, nàng ta đều thích tìm hiểu về nó hoàn toàn triệt để!

Ngay cả tay săn ảnh hàng đầu trong thế giới hiện đại, Trác Vĩ, cũng phải thừa nhận thất bại bởi nàng ta!

Đúng là bởi vì Kỳ Mộ Thanh "tìm hiểu" quá nghiêm túc, căn bản không nhìn thấy nơi khoé miệng của Kỳ Vân Thư, dần dần gọi lên nụ cười

quý quyết.

Kỷ Vân Thư lạng lẽ lui ra phía sau một bước, quay đầu lại nhìn Kỷ Linh Chi, nhỏ con kia, cũng đang cố gắng nhìn trên mặt nước!

Nhìn đi, nhìn đi, hãy nhìn bằng cả hai mắt.

Đợi lát nữa sẽ cho người nhìn kỹ hơn một chút!

"Linh Chi, để ta bế người lên, cao hơn một chút, người liền có thể thấy được." Kỷ Vân Thư nói rất dịu dàng.

Tròng mắt Kỷ Linh Chi xoay chuyển, thật ra nàng ta cũng rất tò mò, mặc dù mang vẻ mặt ghét bỏ, nhưng vẫn đồng ý.

"Vậy người ôm ta cẩn thận một chút, nếu như khiến ta ngã xuống, ta nhất định sẽ nói cho tổ mẫu biết."

"Ân."

Kỷ Linh Chi giơ hai tay lên, duỗi về phía nàng, quay đầu sang một bên, vẻ mặt giống như chủ tử!

Mắt thấy Kỷ Vân Thư cong lưng đang chuẩn bị ôm nàng ta, nào biết đâu rằng, tay của Kỷ Vân Thư thay vì ôm vào trên eo nhỏ, lại đặt trên vai nhỏ gầy của nàng ta, dùng sức nhấn một cái.

Đồng thời cùng với động tác này, Kỷ Vân Thư nhanh chóng di chuyển hai chân, nghiêng người qua một bên.

Cũng ngay khi Kỷ Linh Chi bị nàng đè bả vai, nàng ta dùng sức chống lại, thân mình nho nhỏ, nhào về phía sau lưng Kỷ Mộ Thanh, hai tay cao quá đỉnh đầu, tình cờ đâm sầm về phía sau lưng Kỷ Mộ Thanh.

"A!"

Tôm tôm —

Chỉ thấy cả người Kỳ Mộ Thanh ngã vào trong nước, áo choàng gấm màu xanh trên người, nhẹ nhàng nổi trên mặt nước.

Hình ảnh kia, thật sự khá đẹp!

"Cứu mạng! Cứu....." Kỳ Mộ Thanh giãy giụa trong nước, khí chất cao quý, đã không còn nữa.

Kỳ Linh Chi sợ hãi, hai tay còn đang cứng đờ ở trong không khí, hoảng loạn đến nỗi không biết nên làm gì.

Trong khi đó, Vệ Dịch vẫn luôn ở phía sau yên lặng không nói gì, cũng chạy nhanh tới đây, nhìn người bập bênh trong nước hẳn cũng rất hoảng loạn, bất đắc dĩ, hẳn là vệt trên cạn!

"Thư nhi, tỷ tỷ bị rơi trong nước, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Vệ Dịch thực sự lo lắng.

Chúng ta phải làm sao bây giờ? Không làm gì cả!

Kỳ Vân Thư không đáp lại, chỉ lạnh lùng nhìn, giờ khắc này, thật ra nàng ước gì Kỳ Mộ Thanh chết đuối!

Nhưng lần này, nàng không chỉ muốn giáo huấn Kỳ Mộ Thanh, chủ yếu, vẫn là Kỳ Linh Chi.

"Người tới, người mau tới, mau tới cứu... cứu đại tỷ tỷ ta, người mau tới....." Kỳ Linh Chi nôn nóng dậm chân tại chỗ, còn không quên hung hăng trừng mắt nhìn Kỳ Vân Thư vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh, siết tay nhỏ thành nắm đấm, chuẩn bị đánh về phía nàng, ngoài miệng ồn ào: "Đều là do người, vì sao người....."

Tuy nhiên, nắm tay đã bị Kỳ Vân Thư chộp vào trong lòng bàn tay, ngay sau đó, một cánh tay khác giơ lên, hung hăng đánh vào trên khuôn mặt nhỏ của Kỳ Linh Chi.

"Người vì sao lại đẩy đại tỷ tỷ xuống nước? Không ai quản người, người quả thực càng ngày càng khó quản giáo."

A, thủ thuật này, dùng rất tốt.

Trên mặt Kỳ Linh Chi bị ăn một cái tát, bị đánh đến nổi ngốc lảng!

Cặp mắt vô tội đột nhiên phóng đại, quên luôn cả đại tỷ tỷ yêu quý của mình, lúc này còn ở trong hồ uống nước với mỗi câu cá.

Vệ Dịch cũng bị hành động vừa rồi của Kỳ Vân Thư dọa cho sợ hãi, không dám lên tiếng.

"Cứu mạng, cứu..... ta, cứu....." Kỳ Mộ Thanh còn đang giãy giụa trong nước.

Mắt thấy Kỳ Mộ Thanh sẽ phải chìm xuống, trong khi hạ nhân Kỳ gia gần đó cũng đều thấy được, đang chạy về phía bên này.

Thấy thế, Kỳ Vân Thư buông Kỳ Linh Chi, xoay người một cái, nhảy vào trong nước.

Nhưng, nàng cũng là một con vịt trên cạn!

Sau khi rơi vào trong nước, không thể nổi lên.

Lúc này trong nước, Kỳ Vân Thư và Kỳ Mộ Thanh, cùng nhau giãy giụa.

Vệ Dịch bất chấp tất cả, khi nhìn thấy Kỳ Vân Thư sắp chết đuối, hô to một tiếng: "Thư nhi đừng sợ, ta tới cứu người."

Tôm tôm —

Ngay sau Kỳ Vân Thư, hấn cũng nhảy vào trong nước.

Ba con vịt trên cạn, đây không phải đang tìm đường chết hay sao?

Trong khi đó Kỳ Mộ Thanh đã bắt đầu chìm xuống, chỉ nhìn thấy một đôi tay đang chơi vơi ở trên mặt nước.

May mắn thay, hạ nhân Kỳ gia đã đuổi kịp tới, bảy tám người nhanh chóng xuống nước cứu người.

Sau một chút nỗ lực, rốt cuộc vớt được cả ba người lên.

Vệ Dịch không có trở ngại gì!

Sắc mặt Kỳ Vân Thư trắng bệch, chỗ miệng vết thương phía sau lưng, dường như lại bị nứt ra do nước mùa đông lạnh lẽo, đau đến nỗi cả người nàng đều đang run rẩy!

Đối với Kỳ Mộ Thanh, khi được vớt lên cũng đã hôn mê!

"Đại tiểu thư? Đại tiểu thư, ngài hãy tỉnh dậy đi." Bọn hạ nhân bắt đầu gọi.

"Tránh ra." Kỳ Vân Thư đẩy những người kia ra một bên, chịu đựng đau đớn phía sau lưng, ngồi quỳ ở bên cạnh Kỳ Mộ Thanh, hai tay ấn ở trên ngực nàng ta, cố gắng giúp nàng ta hô hấp.

Cuối cùng, Kỳ Mộ Thanh cũng sặc ra nước trong miệng, tỉnh lại.

Không chết là tốt!

.....Edit: Emily Ton....

Chuyện này, tất nhiên đã truyền tới bên tai Kỷ Thư Hàn và Kỷ lão phu nhân.

Kỷ Mộ Thanh được đưa về sân của mình, trong khi mọi người trên dưới Kỷ gia cũng đã tới đây, còn bao gồm cả Vệ lão gia, Vệ phu nhân và Vệ Dịch.

Đại phu chuẩn trị cho Kỷ Mộ Thanh một lần, không có trở ngại gì, sau đó kê một phương thuốc chống cảm lạnh trước khi rời đi.

Kỷ Thư Hàn nhìn thấy nữ nhi không có việc gì, thở dài nhẹ nhõm một hơi, hỏi: "Mộ Thanh, người vì sao lại đột nhiên rớt vào trong nước?"

"Ta....."

Nàng ta còn chưa dứt lời, Kỷ Linh Chi đã nhảy ra, chỉ vào Kỷ Vân Thư giờ phút này vẫn đang ướt đẫm: "Cha! Là Tam tỷ tỷ đẩy Đại tỷ tỷ. Là nàng ấy."

Sắc mặt Kỷ Vân Thư tái nhợt, giọng nói không còn khí lực, đau khổ nói: "Linh Chi, sao người có thể nói như vậy? Mới vừa rồi, rõ ràng chính người đã đẩy tỷ tỷ."

"Là do người đẩy ta, ta mới đụng phải Đại tỷ tỷ. Là người! Người còn tát ta một cái."

Nói xong, Kỷ Linh Chi lại chui vào trong lòng ngực Kỷ lão phu nhân: "Tổ mẫu, ngài nhất định phải tin tưởng ta."

Lúc này, Vệ Dịch đã lên tiếng, tức giận bất bình chỉ vào Kỷ Linh Chi: "Không phải Thư nhi đấy. Ta đã thấy, chính người đã đẩy. Vì thế nên Thư nhi mới đánh người. Hơn nữa, Thư nhi còn nhảy xuống nước cứu người, ta đều nhìn thấy."

Vệ phu nhân thấy quần áo nhi tử mình đều ướt đầm dề, cực kỳ lo lắng, nghiêm túc hỏi hẳn: "Dịch nhi, người thật sự nhìn thấy Linh Chi đẩy nàng ấy sao?"

"Ân, ta tận mắt nhìn thấy. Nương, ta không nói dối."

Hài tử ngoan!

Kỷ Linh Chi quả thực cực kỳ ủy khuất, rúc ở trong lòng ngực Kỷ lão phu nhân, gần như phát khóc.

Kỷ Thư Hàn nhăn mày lại, quay qua hỏi Kỷ Mộ Thanh: "Mộ Thanh, thật sự là Linh Chi đã đẩy người sao?"

"Cha, ta..... ta không nhìn thấy gì." Giọng điệu của Kỷ Mộ Thanh hơi nhẹ. Thật ra, chính là đang muốn che chở cho Kỷ Linh Chi.

Xoay người, Kỷ Thư Hàn lại hỏi mấy hạ nhân: "Các người biết chuyện xảy ra như thế nào sao?"

Một tên gia đình nói: "Không nhìn thấy được là do ai đẩy, lúc ấy khi chúng ta đuổi qua, chỉ nhìn thấy Tam tiểu thư nhảy vào trong nước cứu người, ngay sau đó, Vệ công tử cũng nhảy xuống theo."

Không biết bơi còn nhảy xuống cứu người, thật sự là muội muội tốt!

Đúng ngay lúc này, Kỷ Vân Thư rốt cuộc đứng không vững, cả người mềm nhũn ngã xuống, may mắn được Vệ Dịch kéo vào trong lòng ngực.

"Thư nhi." Vệ Dịch gọi nàng.

Vệ phu nhân cũng kinh hãi: "Sau lưng Vân Thư vẫn đang có thương tích, lại còn nhảy xuống nước cứu người, miệng vết thương nhất định càng thêm nghiêm trọng."

Con dâu, người đừng xảy ra chuyện gì!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 78: Mất Hết Mặt Mũi

Edit: Emily Ton.

Kỷ Vân Thư ngã xuống một cái, khiến cho cả đám người đều kinh hãi!

Vệ Dịch ôm chặt nàng vào trong ngực, khăn trương run rẩy gọi nàng: "Thư nhi, Thư nhi....."

Kỷ Vân Thư ở trong lòng ngực hắn, hai mắt bất lực rũ xuống, đôi môi run rẩy, nói không nên lời. Nàng dựa cả người ở trên ngực Vệ Dịch.

"Vết thương phía sau lưng nhất định lại nghiêm trọng hơn, đã biết rõ như vậy, còn nhảy xuống cứu người sao? Đứa nhỏ này, chính là quá thiện tâm." Vệ phu nhân cực kỳ đau lòng, hai mắt ứa lệ, sốt ruột phân phó hạ nhân: "Còn đứng đây làm gì? Không nhanh chóng đi mời đại phu?"

Mấy hạ nhân ngốc lảng một lát, lúc này mới vội vàng đi tìm đại phu!

Kỷ Thư Hàn cũng có chút ngây người, dùng tay vẫy hai tỳ nữ tới: "Nhanh chóng đỡ Tam tiểu thư trở về."

Tỳ nữ tiếp nhận Kỷ Vân Thư từ trong tay Vệ Dịch, Vệ Dịch dặn dò: "Các người nhất định phải cẩn thận một chút, không được làm đau Thư nhi."

Bỗng dưng, mọi người nghe thấy tiếng của Kỷ Linh Chi vang lên, hô lớn một tiếng: "Dừng tay, buông nàng ấy xuống."

Nha đầu này, lại nghĩ ra chuyện xấu gì đây?

Chỉ thấy nàng ta lao ra từ trong lòng ngực Kỷ lão phu nhân, đi thẳng về phía Kỷ Vân Thư, chỉ vào phía sau lưng nàng, hừ một tiếng.

"Vết thương phía sau lưng nàng sớm đã lành, mới vừa rồi, nàng rõ ràng có nói với đại tỷ tỷ, trên quần áo, căn bản chỉ là bị nhiễm chút nước màu đỏ, ta đã nghe thấy được."

"Linh Chi, đừng náo loạn." Kỷ Thư Hàn hô lên một tiếng.

"Nữ nhi không nháo, nàng căn bản đang lừa mọi người."

Vì để chứng minh lời mình nói chính là sự thật, ngay sau đó, một đôi tay nhỏ nhanh chóng nắm chặt cổ áo choàng của Kỷ Vân Thư, cũng không biết sức lực tới từ nơi nào, dùng sức kéo xuống.

Áo choàng của Kỷ Vân Thư đã bị kéo xuống, lộ ra bả vai gầy nhỏ, cùng với da thịt ở phía sau lưng cách cổ ba phân.

Trên làn da vốn nên trắng nõn tinh tế, hiện lên từng miệng vết thương dữ tợn, những miệng vết thương này, vốn đã kết vảy, giờ phút này, đã bị vỡ ra, máu đỏ tươi đang chậm rãi chảy xuống, phá lệ bắt mắt!

Xiêm y, cũng ngay sau một khắc đó, được tỳ nữ bên cạnh kéo lên.

Hai tay Kỷ Vân Thư lạnh băng ôm cánh tay mình, bộ dáng như thể mất đi ý chí sống tiếp, nhỏ giọng nức nở.

"Linh Chi, người..... sao người có thể như vậy?" Giọng điệu của Kỷ Vân Thư suy yếu, hơn nữa cực kỳ ủy khuất.

Kéo áo nàng lên trước mặt mọi người, ở thời cổ đại, quả thực chính là vô cùng nhục nhã!

Tuy nhiên, những gì xảy đến tiếp theo chính là.....

Vệ phu nhân giơ tay lên, vung ống tay áo, không hề có chút lưu tình.

Bốp —

Trên khuôn mặt nhỏ của Kỳ Linh Chi, được ăn thêm một cái tát.

"Tuổi còn nhỏ, không ngờ lại hoang đường như thế, không hiểu biết lễ nghĩa, trước mặt mọi người lôi kéo xiêm y nữ tử, quả thực vô pháp vô thiên. Không ai giáo huấn người, vậy ta sẽ giúp cha người giáo huấn người."

Tốt xấu gì, Kỳ Vân Thư chính là con dâu tương lai của bà!

Nhục nhã nàng như vậy, không phải cũng đang chà đạp thể diện Vệ gia dưới lòng bàn chân hay sao?

Cái tát này, khiến cho mọi người đều sợ ngậy người!

Kỳ Linh Chi bụm mặt, tự nàng ta cũng biết mình xứng đáng với những gì nhận được, nhưng vẫn ủy khuất khóc lớn, quay đầu chạy tới bên người Kỳ lão phu nhân, nhào vào trong lòng ngực.

"Tổ mẫu, ngài nhất định phải làm chủ cho Linh Chi!"

Không ngờ, Kỳ lão phu nhân dùng một tay đẩy nàng ta ra, trách cứ: "Nha đầu người, sao có thể làm ra sự tình như vừa rồi được chứ?"

Tức chết mất! Tức chết mất!

Càng tức hơn, vẫn là Vệ phu nhân dám vượt rào giáo huấn người Kỳ gia!

Nhưng, đúng là cháu gái mình đã sai, Kỳ lão phu nhân sao có thể oán giận Vệ phu nhân? Đương nhiên không thể!

Khuôn mặt Kỳ Thư Hàn gần như biến xanh, khóe miệng run rẩy một chút, chống nạng trong tay, thở dài một tiếng, phân phó với hai tỳ nữ đang đỡ Kỳ Vân Thư: "Các người đưa tiểu thư trở về trước đi."

"Vâng."

"Chậm đã." Vệ phu nhân giơ tay ngăn lại: "Ta thấy nơi này không thích hợp để trị thương, cũng không thích hợp để dưỡng bệnh. Vân Thư cũng coi như là người Vệ phủ ta. Thương thế này, vẫn nên tới Vệ phủ đi. Bệnh này, cũng tới Vệ phủ ta điều dưỡng, tránh cho vết thương cũ chưa lành, lại có thêm vết thương mới."

Những lời nói này, thật sự rất đúng!

Kỳ Vân Thư cảm thấy có một khắc như vậy, bà bà này, thật tốt!

Kỳ lão phu nhân có ý kiến khác, tiến lên nói: "Vệ phu nhân, Linh Chi không hiểu chuyện, mới nháo ra sự tình hoang đường như thế. Sau này, chúng ta sẽ tự mình giáo huấn nàng ấy. Vì Vân Thư còn chưa qua cửa Vệ gia các người, nếu chuyển tới trong phủ các người, về tình về lý, đều không thích hợp."

"Không cần lo lắng, cứ định như vậy đi." Nói chuyện, chính là Vệ lão gia với sắc mặt đỏ đậm, hiển nhiên là đang cố nén lửa giận. Vệ lão gia quay lại nói với Vệ Dịch: "Dịch nhi, người bế Vân Thư lên xe ngựa, hồi phủ."

"Ân." Vệ Dịch dùng sức gật đầu.

Hắn vừa tiếp nhận Kỳ Vân Thư từ trong tay hai tỳ nữ, vừa nói: "Thư nhi, ta mang người về nhà."

Một tay bế nàng lên, rời đi.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt Kỳ lão phu nhân và Kỳ Thư Hàn càng thêm khó coi.

Vệ lão gia hừ trong lỗ mũi một cái, cũng rời đi.

Vệ phu nhân vẫn không muốn bỏ qua, lửa giận còn chưa nguôi, nói với Kỳ Thư Hàn: "Kỳ lão gia, người không phải từng nói Vân Thư đã đẩy Linh Chi hay sao? Nàng đã hại nha đầu này gần gãy cả tay, cho nên người mới dùng roi khiến trách Vân Thư. Vậy việc này hôm nay, người cũng nên công bằng một chút mới được. Linh Chi không chỉ đẩy người, còn lôi kéo quần áo nữ tử trước mắt mọi người. Ta hy vọng, người sẽ không khiến ta thất vọng. Rốt cuộc, trước nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy, quy củ, không thể bị phá vỡ."

"Vệ phu nhân nói đúng, ta sẽ giáo huấn tốt tiểu nữ." Kỳ Thư Hàn thờ dãi nói.

Khi Vệ phu nhân rời đi, còn không quên liếc mắt nhìn Kỳ Linh Chi vẫn đang nghẹn ngào một cái. Tiểu nha đầu kia nhìn thấy, cả người bỗng nhiên run rẩy một cái.

Mặc dù trận phong ba này đã kết thúc, nhưng vì ngại với mặt mũi của mình, Kỳ Thư Hàn không thể không phạt Kỳ Linh Chi.

Tuy nhiên, rốt cuộc tuổi nàng ta còn nhỏ, không thể đánh được!

Vì thế.....

"Đêm nay người hãy tới trước Phật đường, quỳ một đêm, sau đó chép lại 50 lần 《Tam Luân》."

Vừa nghe lời này, Kỳ Linh Chi trở nên hoảng sợ, nàng đâu chịu nổi trừng phạt khắc nghiệt thế này!

"Cha, ngài phải tin tưởng ta, ta không đẩy đại tử tử. Chính Tam tử tử đã tự mình nói máu trên áo nàng là nước màu đỏ. Nếu ngài không tin, hãy hỏi đại tử tử. Cha....."

"Đủ rồi, đừng nói nữa, sự tình hôm nay, không cần nhắc lại nữa. Người bất cần như thế, tương lai nếu như gặp phải tai hoạ, cha cũng không bảo vệ được người."

Kỷ Thư Hàn tức giận rời đi.

Hôm nay Kỷ lão phu nhân coi như cũng hoàn toàn mất hết thể diện, tức giận rời đi.

Kỷ Mộ Thanh, vẫn bị bệnh luôn nằm ở trên giường, đều xem hết thầy vào trong đáy mắt. Nàng ta gọi Kỷ Linh Chi còn đang lau nước mắt đến bên mép giường của mình.

Nhỏ giọng hỏi: "Linh Chi, thật sự không phải người đẩy ta?"

"Đại tử tử, thật sự không phải ta, là kẻ khốn khiếp kia, chính nàng đã lôi kéo ta, lúc đó mới đụng phải tử, nàng còn tát ta một cái."

Kỷ Linh Chi bụm mặt, bị Kỷ Vân Thư và Vệ phu nhân đánh hai cái tát, hiện tại đều đã sưng lên.

Nghe Kỷ Linh Chi vừa nói như vậy, trong lòng Kỷ Mộ Thanh suy nghĩ cẩn thận, cũng cảm thấy việc này có chút kỳ lạ.

Vô duyên vô cớ, chỉ vào mặt nước để nàng nhìn thứ gì đó, còn vô duyên vô cớ, muốn duỗi tay ôm Kỷ Linh Chi. Xem ra, nàng ấy sớm đã có mưu kế.

"Linh Chi, thù hôm nay, ta nhất định sẽ báo."

Nàng ta nheo mắt lại, ngâm một thâm ý nguy hiểm!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 79: Bởi Vì Người Rất Tốt

Kỷ Vân Thư bị đưa tới Vệ phủ, trực tiếp được an bài ở trong viện chủ nhân.

Đại phu tới xem qua, sau khi băng bó xong miệng vết thương cho nàng, kê khai thêm mấy thang dược.

Kỷ Vân Thư uống thuốc, thân mình đã tốt hơn rất nhiều, hơn nữa có thêm vài lò sưởi được đưa tới bên mép giường, cơn đau của nàng nhanh chóng giảm xuống, ngay cả trái tim cũng cảm thấy ấm áp hơn.

Dựa vào phía sau trên đệm mềm, nàng nhìn Vệ phu nhân, Vệ lão gia và Vệ Dịch đang vây quanh ở mép giường.

Nàng hơi cúi thấp đầu: "Vệ bá phụ, Vệ bá mẫu, các người đối đãi với ta tốt như vậy, Vân Thư thật sự không biết hồi báo thế nào."

"Người, đứa nhỏ ngốc này, nói chuyện này làm gì? Hiện tại người quan trọng nhất, hãy dưỡng thân thể thật tốt. Người hãy yên tâm, sẽ không có người nào dám đến khi dễ người nữa." Vệ phu nhân nói.

"Ân."

Vệ lão gia một bên nói: "Phu nhân, hay là để Vân Thư nghỉ ngơi chút đi, chúng ta đừng quấy rầy nàng nữa."

"Vâng vâng vâng." Vệ phu nhân cười cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ ở trên mu bàn tay của Kỷ Vân Thư vài cái: "Vậy người hãy nghỉ ngơi thật tốt, có

chuyện gì, cứ việc phân phó bọn nha đầu làm giúp, hãy xem nơi này giống như nhà mình, không cần khách khí."

"Vân Thư đã biết."

Vệ lão gia và Vệ phu nhân không tiếp tục quấy rầy nàng nữa, lập tức rời đi.

Tuy nhiên, Vệ Dịch không chịu đi, khăng khăng muốn canh giữ ở bên người Kỷ Vân Thư.

"Thư Nhi, lưng người còn có đau hay không?" Vệ Dịch cực kỳ đau lòng.

Nàng lắc đầu, nói: "Không còn đau nữa, thật ra, đó chỉ là một chút thương thế nhỏ."

"Nhưng Thư nhi, người chảy rất nhiều máu."

Kỷ Vân Thư che miệng, nở nụ cười: "Tiểu tử ngốc, không phải ta đã nói với người hay sao? Trên quần áo, là thuốc màu."

"Không phải, không phải." Vệ Dịch xoa tay: "Ta nhìn thấy trên vai và sau lưng Thư nhi, đều đang chảy máu."

Ai ai ai, ai khiến người nhìn!

Sẽ đau mắt hột có biết hay không!

Kỷ Vân Thư nhìn thoáng qua về phía cửa, xác định không có ai, lúc này mới nói với hắn: "Trên quần áo đúng thật là thuốc màu, miệng vết thương phía sau lưng, là thời điểm ta nhảy vào trong nước, tự mình dùng sức làm nứt nó ra. Tuy nhiên, nó không đau lắm. Ta sợ dĩ đứng không vững, cũng không phải bởi vì đau, chỉ bởi vì nếu ta không làm như vậy, sao có thể êm đẹp ngồi đây nói chuyện với người?"

Nghe thấy vậy, Vệ Dịch gãi đầu không hiểu.

"Ta không hiểu."

"Không hiểu cũng không sao, tuy nhiên người phải đáp ứng ta, không thể nói cho người khác biết."

"Ân ân ân, ta nhất định sẽ không nói ra." Vệ Dịch cũng rất thành thật.

Kỷ Vân Thư nhìn vào cặp mắt của hắn, dưới hàng mi dài nhấp nháy, mắt sắc đen như mực, đẹp kỳ lạ. Nếu như nhìn hồi lâu, sẽ dễ dàng khiến người chìm vào trong đó.

"Vệ Dịch." Nàng gọi hắn một tiếng.

"Ân?"

"Cảm ơn người."

Hắn nghiêng đầu: "Vì sao muốn cảm ơn ta?"

"Bởi vì....." Giọng của Kỷ Vân Thư hơi trầm xuống: "Bởi vì người rất tốt."

Đúng vậy, Vệ Dịch rất tốt!

Hắn mở miệng cười, ngây ngốc nhìn về phía Kỷ Vân Thư, trên khuôn mặt tuấn mỹ, thật sự là tâm điểm ánh mắt của các cô nương.

Vệ Dịch, nếu người không ngốc, vậy thì tương lai của người, chắc hẳn sẽ rất tươi sáng.

Đêm đó, Kỷ Vân Thư đã ở lại Vệ phủ.

Và Vệ Dịch cũng bởi nàng nói chuyện phiếm một lúc lâu, nói hết sự tình phát sinh trên người mình, tất cả đều giảng giải cho Kỷ Vân Thư nghe,

nói rất sinh động như thật, còn thường xuyên dùng tay chân để suy diễn.

Đã lâu rồi, Kỳ Vân Thư chưa từng thoải mái cười to như thế!

Ngày thứ hai, trời đột nhiên nổi lên mưa lớn, mang đến những cơn gió lạnh lẽo gần như đóng băng trái tim một người.

Khi Kỳ Vân Thư tỉnh dậy, lập tức nhìn thấy tiểu tử ngốc Vệ Dịch đang ngủ trên bàn gần đó.

Nàng không đành lòng đánh thức hẳn, cầm một chiếc áo choàng đắp lên cho hẳn, sau đó bước ra khỏi cửa phòng.

Trong viện có mấy gia đình, khoác áo mưa, mang mũ hình nón, đang bận rộn di chuyển từng bồn hoa và thảo dược trong viện đến nơi trú ẩn để bảo vệ chúng khỏi cơn mưa lớn.

Không thể không nói, người Vệ gia, thật sự có tình yêu.

"Kỷ cô nương, bên ngoài rất lạnh, ngài vẫn nên vào trong đi thôi."

Một tiểu nha đầu vừa lúc bưng một chén dược qua chỗ nàng.

"Kỷ cô nương, dược này vừa mới nấu xong, ngài hãy về phòng uống đi."

Kỳ Vân Thư cười cười, lấy chén dược từ trong tay nàng ta, nói: "Không cần vào trong đó, công tử nhà người đang ngủ ở bên trong, đừng phiền hẳn."

Chén dược rất đắng, Kỳ Vân Thư nhăn mày uống xuống.

Nàng vừa đưa cái chén không cho tiểu nha đầu, đã nhìn thấy một người đang chạy vào từ ngoài sân.

"Loan Nhi?"

"Tiểu thư."

Loan Nhi mạo hiểm chạy từ trong mưa đến trước mặt nàng, thút thít mũi mình, nước mắt lưng tròng: "Tiểu thư, hôm qua nghe nói tiểu thư nhảy vào trong nước cứu đại tiểu thư, vết thương phía sau lưng lại bị nứt ra, nô tỳ rất lo lắng."

Có thể có một nha hoàn trung thành lo lắng cho mình như vậy, nàng cảm thấy rất vui mừng.

Nàng quay đầu đi, nói với nha đầu đưa dược: "Người lui xuống trước đi."

"Vâng."

Sau khi chờ nha đầu kia lui ra, Kỷ Vân Thư nâng ống tay áo lên, vừa vuốt trên đầu tóc ướt choẹt của Loan Nhi.

Vừa nói: "Vết thương trên người ta rất nhẹ, căn bản không có trở ngại gì, nhưng nha đầu người, tùy tiện tới đây, nếu như để cha và tổ mẫu biết, nhất định sẽ phạt người."

"Loan Nhi lo lắng cho tiểu thư, muốn tới chăm sóc người, không sợ những thứ đó đâu."

"Nha đầu ngốc!"

"Đúng rồi tiểu thư." Loan Nhi thoáng nhìn qua chung quanh, nhỏ giọng nói: "Sáng sớm hôm nay, người bên nha môn đã tới, nói sự tình tiểu thư muốn tra, đã tra ra được người mà tiểu thư muốn tra, nhưng tiểu thư người không có ở trong phủ, vì thế ta đã tiễn người nha môn rời đi."

Tra ra việc này, chắc hẳn là chính là Ngụy Võ và Vương Tam!

Bất cứ khi nào xảy ra vụ án, Kỳ Vân Thư đề giống như người trúng độc, luôn chỉ chuyên tâm vào vụ án mà không rảnh bận tâm tới những sự tình khác. Nhưng, mắt thấy trời đang mưa to, mình lại đang ở Vệ phủ. Vệ lão gia và Vệ phu nhân có khả năng có thể tới đây bất kỳ lúc nào.

Nếu như hiện tại đi tới nha môn, tất nhiên là không ổn.

Trầm tư một lát, nàng nói với Loan Nhi: "Loan Nhi, hiện tại người đi tới nha môn một chuyến, bảo bọn họ nói hết sự tình tra được với người, sau khi nghe hết tất cả, người hãy quay về nói với ta."

"Vâng."

"Còn có, nhân tiện người hãy hỏi Lưu đại nhân một chút, ngày hôm qua Giang phu nhân có tới gây rắc rối gì hay không."

"Vâng." Mặc dù Loan Nhi không biết sự tình của Giang phu nhân, nhưng đều đồng ý hết, tuy nhiên vẫn tò mò: "Nếu vết thương của tiểu thư không đáng ngại, sao không hồi phủ đi?"

Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng cười: "Cứ trở về như vậy, chẳng phải quá dễ dàng cho bọn họ hay sao? Cha và tổ mẫu đã mất hết thể diện, hiện tại nếu ta trở về, chẳng phải sẽ vẫn hồi lại hết thảy cho bọn họ hay sao? Vì thế, cần phải đợi vài ngày mới được."

Loan Nhi vừa nghe thấy thế: "Tiểu thư thật là thông minh."

"Được rồi, người nhanh chóng đi tới nha môn đi."

"Ân."

Không hề chậm trễ thời gian, Loan Nhi lập tức đi tới nha môn.

Lúc này, Vệ Dịch cũng đã tỉnh lại, duỗi eo lưng, hai tay vì bị mình dùng làm gối cả một buổi tối, tự nhiên có chút tê dại. Hắn dùng sức vung

tay vài cái, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn.

Nhìn về phía trên giường, không thấy Kỳ Vân Thư, hẳn lập tức ra khỏi cửa phòng, vừa lúc nhìn thấy Kỳ Vân Thư đang đứng ở dưới mái hiên, hơi nâng ánh mắt, nhìn những giọt nước róc rách rơi xuống từ trên mái ngói.

Đôi mắt hạnh cong cong, ấn đường thanh tú, hai má hồng hào trên khuôn mặt tinh xảo giống như hoa đào tháng ba. Nữ tử như vậy, xinh đẹp dịu dàng thanh nhã, hiện ra những nét tiên khí.

Cực kỳ xinh đẹp!

Kỳ Vân Thư vừa chuyển ánh mắt, đã nhìn thấy Vệ Dịch đang đứng ở cửa nhìn mình chăm chăm, nàng hỏi: "Người nhìn ta như vậy làm gì?"

"Thư nhi, người rất đẹp."

Vệ Dịch khen ngợi nàng xuất phát từ trong trái tim hẳn!

Kỳ Vân Thư cười cười, tiểu tử ngốc này, khi khen người, thật ra không hàm hồ chút nào.

Vệ Dịch bước từng bước nhỏ tiến tới, đi đến bên cạnh Kỳ Vân Thư, cũng học bộ dáng của nàng, hơi ngửa đầu lên, nhìn góc tường nơi xa.

Hắn tự nhủ: "Nếu như sau này Thư nhi có thể vẫn luôn sống ở đây thì tốt biết mấy. Bên người ta, có nương, có cha, còn có Thư nhi, thật tốt!"

Một khắc kia, Kỳ Vân Thư thật sự không nói nổi nên lời.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 80: Đi Tới Thôn Triệu Gia

Sau khi dùng xong cơm sáng, Vệ phu nhân liền tới. Nhìn thấy sắc mặt Kỷ Vân Thư đã đỡ hơn rất nhiều, bà cũng an tâm hơn.

Mọi người hàn huyên một hồi lâu.

Vệ phu nhân nói: "Vân Thư, lát nữa ta và Vệ bá phụ người muốn ra ngoài một chuyến, có khả năng phải vài ngày sau mới có thể trở về. Mấy ngày nay, người hãy an tâm ở chỗ này, chờ dưỡng thương lành rồi hẵng nói tiếp, cũng nhất định phải chờ ta và Vệ bá phụ người trở lại, được chứ?"

"Vâng, Vân Thư nghe Vệ bá mẫu."

"Về sau, người đừng khách khí như vậy. Nói gì thì nói, người sớm muộn gì cũng là con dâu ta. Mặc dù....." Nói xong, nhìn thoáng qua về phía Vệ Dịch, hơi hạ giọng xuống: "Mặc dù Dịch nhi chúng ta không phải là một người bình thường, nhưng tận đáy lòng nó lại rất thiện lương, nhất định sẽ đối đãi với người rất tốt."

Điểm này, không cần phải hoài nghi.

Kỷ Vân Thư chỉ cười không nói.

"Vân Thư, người có thể đồng ý một chuyện với ta hay không." Vệ phu nhân tiếp tục nói.

"Vệ bá mẫu mời nói, chỉ cần Vân Thư có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết toàn lực."

Vệ phu nhân dừng lại một chút, nói tiếp: "Đời này, ta không yên lòng nhất, chính là Dịch nhi. Ta hy vọng, người có thể thay chúng ta chăm sóc Dịch nhi. Nếu trong tương lai, chúng ta không còn nữa, ta cũng hy vọng, có người có thể ở bên nó, chăm sóc nó."

Mắt tràn ngập nước mắt!

Vệ Dịch nghe xong, lời kéo xiêm y của nương mình: "Nương, người sẽ đừng rời bỏ Dịch nhi, Dịch nhi cũng không muốn nương rời đi."

"Đứa nhỏ ngốc, con người đều có sinh lão bệnh tử, có thể đi theo người cả đời, không phải là cha và nương, mà là nương tử của người. Tuy nhiên, người cũng cần phải nhớ kỹ, người là nam tử hán, nhất định phải đối tốt với Vân Thư, biết không?"

"Nương yên tâm, Dịch nhi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Thư nhi, không để nàng bị người khi dễ." Giọng điệu rất chắc chắn.

Kỷ Vân Thư hơi đỏ con mắt!

Nàng duỗi tay, cầm hai tay của Vệ phu nhân, nói: "Vệ bá mẫu, ta đồng ý với người, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Vệ Dịch, cho dù tương lai phát sinh bất luận sự tình gì, đều sẽ chăm sóc tốt cho hắn, ngay cả khi....." ta không thể trở thành con dâu của người.

Mấy chữ cuối cùng, Kỷ Vân Thư không hề nói ra!

Nàng chỉ nói: "Tóm lại, ta hứa với người."

"Có những lời này của người, ta cảm thấy an tâm hơn nhiều."

Vệ phu nhân mỉm cười trong khi vẫn rưng rưng nước mắt, nhìn Kỷ Vân Thư, càng nhìn càng cảm thấy thích nàng.

Bởi vì phải ra ngoài có việc, Vệ phu nhân không ở lại lâu, sau khi dặn dò một số sự tình, lập tức rời đi.

Vệ Dịch cũng rời đi theo, sau khi đưa cha mẹ ra cửa, hẳn lại quay lại gặp Kỷ Vân Thư.

Như vậy cũng tốt, không có Vệ lão gia và Vệ phu nhân ở đây, nếu như vụ án âm dương thi có tiến triển mới, nàng cũng có thể lặng lẽ ra ngoài.

Không lâu sau, Loan nhi đã trở về từ nha môn, nói hết sự mình mình biết cho Kỷ Vân Thư.

"Tiểu thư, Lưu đại nhân nói, hôm qua Giang phu nhân đúng là có tới nha môn, còn làm loạn lên một hồi, ồn ào muốn Lưu đại nhân thả người, nhưng đã bị hắt đuổi về."

Ai da, không tệ, hẳn đã cắn chặt răng!

"Sau đó thì sao?"

"Lưu đại nhân còn nói, Giang lão gia và Giang phu nhân cắn bản không hề có hài tử, nhưng trong phủ, từng có một tiểu hài tử, do nữ nhi gọi là Ngọc Tẩu sinh ra. Tiểu nữ hài chỉ mới sáu tuổi, sau khi Giang phu nhân chuyển tới kinh thành, Ngọc Tẩu và nữ nhi của nàng ấy không rời đi theo, hiện tại đang ở trong thôn Triệu gia." Loan Nhi mồm miệng lanh lợi, nói rất rõ ràng.

"Lưu đại nhân còn nói gì nữa không?"

"Không có, những lời hẳn nói, nô tỳ đã không bỏ sót một câu với người."

Kỷ Vân Thư lặng lẽ suy nghĩ, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp. Trên người Giang lão gia, vì sao lại có yếm?

Chẳng lẽ, cái yếm kia, là của nữ nhi Ngọc Tầu?

Tong lòng nàng đột nhiên hồi hộp một chút, có một loại dự cảm không tốt!

Giống như có một suy đoán nho nhỏ, tuy nhiên, không dám đưa ra kết luận.

Ngược lại, Kỳ Vân Thư gọi một nha đầu Vệ phủ tiến vào, phân phó: "Cô nương, có thể mang tới cho ta một bộ xiêm y nam tử sạch sẽ hay không? Cỡ nhỏ một chút."

Nha đầu kia chớp đôi mắt không hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn tìm cho nàng một bộ sạch sẽ.

Thay quần áo xong, Kỳ Vân Thư buộc mái tóc dài, sau đó búi tóc lên cao.

Loan nhi kéo tay nàng: "Tiểu thư, ngài muốn đi tới nha môn hay sao?"

"Không phải, ta sẽ đi tới thôn Triệu gia."

"Tiểu thư, bên ngoài trời mưa rất to! Nếu người muốn tra chuyện gì, không bằng để Lưu đại nhân bọn họ đi tra. Hiện tại thân thể người không tốt, ta lo lắng....."

"Việc này rất quan trọng, nếu đám người trong nha môn đi tra, nhất định sẽ có chút quấy nhiễu. Sự tình ta đây muốn biết, chỉ sợ cũng rất khó tra ra được. Vì thế, ta phải tự mình đi một chuyến, để cởi bỏ..... sự nghi hoặc trong lòng của ta."

Những lời của Kỳ Vân Thư vừa nói, đối với Loan Nhi mà nói, chúng rất thâm ảo, khiến nàng đau đầu, có khả năng cũng không thể hiểu rõ.

Đồng thời trong khi nói chuyện, Kỳ Vân Thư đã chuẩn bị xong.

"Loan nhi, Vệ lão gia và Vệ phu nhân đã rời khỏi phủ, đợi lát nữa Vệ công tử sẽ tới, người hãy nói với hắn, ta đi ra ngoài làm chút sự tình, để hắn không cần tìm ta. Người hãy lưu lại nơi này và đợi ta, hiểu không?"

"Tiểu thư, ta đi với người."

"Không được, ta cũng không biết khi nào ta có thể trở về, nơi này dù sao cũng là Vệ phủ. Nói không chừng, chờ lát nữa cha ta sẽ phái người tới đây mang ta về. Nếu như xảy ra chuyện gì, còn có người ở nơi này giúp ta trì hoãn lại."

Đây là một biện pháp đề phòng!

Mặc dù Loan nhi rất lo lắng, cũng chỉ có thể đồng ý.

Lẩn tránh hạ nhân của Vệ gia, Kỳ Vân Thư lén lút rời khỏi Vệ phủ, đi về hướng thôn Triệu gia.

Nhưng đường đi tới thôn Triệu gia, không phải là đường núi, mà là đường thủy.

Mưa rơi xuống càng ngày càng lớn, Kỳ Vân Thư cũng đi càng ngày càng chậm.

Khi đã tới bến tàu, vừa vặn chỉ có một con thuyền đang đỗ ở đó.

Người chèo thuyền mặc một chiếc áo được bện bằng rơm, đầu đội một chiếc mũ hình nón, ở trong mưa rền gió dữ đang kéo một sợi dây thừng, cố gắng hết sức để cột thuyền vào trên một tảng đá lớn.

Kỳ Vân Thư cầm ô đi qua, hỏi: "Nhà dò, có đi tới thôn Triệu gia hay không?"

Người chèo thuyền ngẩng đầu, bởi vì tiếng mưa rơi quá lớn nên nghe không rõ những gì Kỳ Vân Thư đã nói, khum lỗ tai lại: "Người vừa nói gì?"

"Có đi tới thôn Triệu gia hay không?"

Lần này người chèo thuyền đã nghe rõ, xua xua tay: "Mưa to quá, không đi."

"Giúp ta đi nhà đò, ta đang vội trở về đưa tang cho cha ta!"

Ồ, thì ra đây là lý do!

Người chèo thuyền cột chắc dây thừng, cân nhắc một chút, nhìn nhìn về phía mặt sông, mưa to xối xả, rơi dày đặc ở trên mặt nước.

"Công tử, ngài đừng gây khó dễ cho ta, hiện tại mưa gió lớn như vậy, trên mặt sông đều đã dậy sóng, nếu như bị lật thuyền, chúng ta sẽ chết."

"Nhưng....."

Kỷ Vân Thư còn chưa nói xong, đột nhiên, một đôi tay thò ra và nhét một thỏi bạc cho nhà đò.

"Đủ rồi sao?" Giọng nói rất sâu sắc, mang theo chút uy lực độc đoán.

Kỷ Vân Thư nghiêng mắt nhìn qua, không biết từ khi nào, Cảnh Dung đã xuất hiện ở nơi này.

Thật sự là xuất quỷ nhập thần!

"Người?" Kỷ Vân Thư kinh ngạc.

Cảnh Dung phớt lờ nàng, nhìn nhà đò, nói: "Nếu như bạc này không đủ, chờ người đưa chúng ta tới thôn Triệu gia, ta sẽ đưa thêm cho người một thỏi."

Chúng ta?

Cảm giác như người đang muốn đi theo ta!

Thật sự là nơi nào cũng đều có người!

Nhà dò nhìn thối bạc trong tay, hai mắt đều sáng lên, đôi tay run rẩy nắm chặt, nhếch miệng cười, gật đầu điên cuồng: "Được được được. Đi, tất nhiên đi."

Nhân vật điển hình, muốn tiền không muốn mạng!

Cất bạc xong, nhà dò tháo sợi dây thừng từ trên tảng đá.

Kỷ Vân Thư còn chưa phục hồi lại tinh thần, đã bị Cảnh Dung kéo tay mình, đi lên chiếc thuyền đang lắc lư.

Cất dù, ngồi xuống!

"Có phải rất kinh ngạc hay không?" Cảnh Dung mở miệng cười toe toét.

"Sao người lại....."

"Người đang muốn hỏi, bốn vương làm sao biết người ở đây? Hơn nữa, làm sao biết người muốn đi tới thôn Triệu gia?"

Đúng vậy, người thật sự là con giun trong bụng của ta!

***

Note: Ad đã bị cấm edit/dịch hầu hết các truyện yêu thích trên qidian.com. Sau những ngày mất hứng ad đã quay lại. Hiện tại cũng chỉ có vài truyện nữa nên từ giờ sẽ tập trung vào cuốn này. Vậy nên cứ 100 votes mỗi chương mới ad sẽ up chương tiếp. Nếu các bạn muốn đọc nhanh hơn thì lên iread.vn để đọc (lờ hứa với Ng ta). Sau này ad edit xong sẽ up lên đó trước, có thể là từ chương 100.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 81: Trong Thuyền Nhỏ

Edit: Emily Ton.

Lúc này con thuyền đã lắt lư đi về hướng giữa sông, thẳng một đường, đi về phía thôn Triệu gia!

Trong thuyền, Kỷ Vân Thư nhìn Cảnh Dung, mang theo một tia nghi hoặc.

Trong khi Cảnh Dung dường như muốn nàng hồi hộp, câu môi cười, hai mắt nham hiểm hung ác mang theo nụ cười ngả ngớn nghiền ngẫm, nhưng khi dừng ở trong ánh mắt Kỷ Vân Thư, lại trở thành một hán tử mạnh mẽ tràn đầy dịu dàng.

Giống như một ngọn lửa, từng chút một từng chút một chút lan tràn toàn thân Kỷ Vân Thư!

Bị ánh mắt hãn nhìn như thế, nàng có chút không được tự nhiên, theo bản năng di chuyển ánh mắt.

"Vương gia có thể đoán ra được ta muốn hỏi gì, cần gì phải thừa nước đục thả câu với ta?"

"Kỷ tiên sinh, xem ra người thật sự thực không hề sợ chết."

"Điều này có liên quan gì tới việc Vương gia biết ta ở đây, hơn nữa còn biết ta muốn đi tới thôn Triệu gia?"

"Đương nhiên là có." Cảnh Dung trả lời đầy tự tin, ánh mắt sáng lên: "Đêm đó chúng ta bị hắc y nhân đuổi giết, nếu bọn họ có quyết tâm muốn giết, sao bọn họ có thể dễ dàng bỏ qua như vậy? Bốn vương đã sắp xếp ám vệ bên người, hơn nữa bốn vương cũng có thể tự bảo vệ được mình, nhưng Kỳ tiên sinh, người lại lẻ loi một mình."

Ý ngoài lời, chính là lo lắng hắc y nhân sẽ xuống tay lần nữa với nàng!

Kỳ Vân Thư nhăn mặt: "Nếu như tiểu nhân đoán không lầm, Vương gia, hẳn là ngài đã âm thầm phái người theo dõi ta, đúng không?."

"Không phải theo dõi, là bảo vệ."

Giọng nói của hắn rất thâm trầm, cực kỳ nghiêm túc.

Trên đường từ nha môn trở lại Kỳ gia, Kỳ Vân Thư từng phát hiện có người đã đi theo nàng, quả nhiên, đúng là người của Cảnh Dung.

"Đa tạ dụng tâm của Vương gia." Nàng nói.

Cảnh Dung lại mang theo một chút cảm giác tự trách: "Nếu không phải bởi vì bốn vương, người cũng sẽ không bị liên lụy tới. Bảo vệ người, là điều bốn vương nên làm."

"Nhưng cho dù như thế, Vương gia cũng không cần cùng đi tới thôn Triệu gia với ta."

"Để phòng ngừa vạn nhất, không thể không đề phòng. Thứ nhất, người không biết võ công, thứ hai không biết cách chạy trốn, vạn nhất thật sự gặp phải đám hắc y nhân muốn lấy mạng ngày ấy, quãng đời còn lại của bốn vương, đều sẽ phải mắc nợ người."

Những lời nói này, khiến cho Kỳ Vân Thư luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp lắm, lông mi rũ xuống, không hề đáp lại.

Cảnh Dung hỏi tiếp một câu: "Tuy nhiên, người đi tới thôn Triệu gia làm gì? Trời mưa to như vậy, còn vội vã như thế."

Kỷ Vân Thư đáp: "Trên quần áo của Giang lão gia, ta phát hiện ra một cái yếm của tiểu hài tử."

Yếm?

Nghe thấy từ này, Cảnh Dung nhíu mày, giống như suy tư điều gì, khẽ lắc đầu: "Giang lão gia và Giang phu nhân không có hài tử."

"Nhưng, trong phủ từng có một tiểu nữ hài, đó là nữ nhi của Ngọc Tẩu. Hiện tại, các nàng đang ở tại thôn Triệu gia. Vụ án âm dương thi không có tiến triển, đương nhiên phải nhanh chóng điều tra rõ một chút mới được."

"Vì sao người phải khẳng khẳng tự mình đi tới đó? Người trong nha môn, tay chân đều đã bị chặt đứt rồi hay sao?"

Ai ai ai, người có thể chữa chút đạo đức hay không!

Vừa rồi còn cảm thấy hãn có chút bình thường, một câu này, đã bộc lộ toàn bộ bản chất thô lỗ của hãn.

Kỷ Vân Thư mím môi dưới, che dấu sự ghét bỏ, nói: "Người nha môn làm việc, luôn giống trống khua chiêng điều tra, nháo đến nỗi mọi người đều biết. Nhưng, vụ án lần này lại khác."

"Có gì khác nhau?"

"....."

Kỷ Vân Thư bị hãn hỏi nên bối rối một lúc. Điều này, nàng cũng không biết giải thích như thế nào.

Nàng lắc đầu, chỉ nói: "Chờ sau khi tới đó, Vương gia tự nhiên sẽ biết."

Cảnh Dung giống như một đứa trẻ tò mò, lúc này mới tạm chấp nhận những gì Kỳ Vân Thư đã nói, không tiếp tục hỏi thêm.

Bên ngoài, mưa to rơi xuống xối xả, đập mạnh vào trên khoang thuyền, âm thanh cũng càng lúc càng lớn.

Ầm ỉ đến nỗi muốn điếc cả tai!

Người chèo thuyền đứng ở đuôi thuyền, dùng sức đẩy mái chèo.

Con thuyền lắc lư, nhìn qua cực kỳ nguy hiểm.

Càng đi về phía hạ lưu, những con sóng càng ngày càng lớn. Con thuyền đi trên mặt sông chỉ giống như quả bóng, bị bọt sóng đánh lên xuống dập dềnh, lắc lư muốn lật.

Nếu không phải là người có kinh nghiệm chèo thuyền, lúc này, thuyền hẳn là đã chìm.

Trong thuyền, Kỳ Vân Thư dùng một tay nắm lấy tay vịn, biểu tình cũng càng trở nên căng thẳng.

Cảnh Dung đang ngồi ở đối diện nàng lại không hề có cảm giác khẩn trương, ngược lại hỏi một câu không hợp với tình hình lúc này.

"Cha người đã chết?"

"....."

Nói để gạt người, người cũng tin?

Không biết nên nói hẳn đơn thuần, hay là đầu óc đơn giản.

Kỷ Vân Thư không đáp lại lời của hắn.

Cảnh Dung nhíu mày lo lắng, hỏi tiếp: "Vết thương trên người của người, có khá hơn không?"

"A —"

Đồng thời khi Cảnh Dung nói ra câu hỏi kia, thuyền đột nhiên rung chuyển dữ dội, tay của Kỷ Vân Thư tuột khỏi tay vịn, toàn bộ thân mình không thể khống chế bay về phía Cảnh Dung.

Trong thời gian một cái chớp mắt, tay trái đã không còn lực chống đỡ của nàng bị bàn tay to của Cảnh Dung nắm lấy, vòng eo, cũng trong nháy mắt bị giam cầm trong vòng tay kia của hắn.

Khuôn mặt nàng, cũng ngay một khắc kia dán ở trên thân thể Cảnh Dung, đánh vào trên bộ ngực rắn chắc của hắn.

Vải sa tanh thượng đẳng, dán vào trên má. Hơn nữa, nước mưa thấm ướt cho nàng cảm giác lạnh lẽo, cũng khiến cho mùi vị nam nhân trên người càng thêm nổi bật, quanh quần ở ngay chớp mũi của Kỷ Vân Thư, khiến nàng đột nhiên giật mình một cái.

Thân mình cũng giống như sương giá tháng 12.

Run rẩy yếu ớt!

Cảnh Dung ôm hình dáng nhỏ nhắn của Kỷ Vân Thư ở trong lòng ngực, đột nhiên có chút tham lam.

Hắn dùng một chút lực trên tay, kéo Kỷ Vân Thư sát vào người mình.

Chờ đến khi con thuyền không còn rung chuyển nữa, hắn cúi đầu, ghé môi gần sát bên tai nàng, nhẹ giọng hỏi.

"Nếu như bốn vương không ở bên cạnh người, người nên làm thế nào?"

"....."

Cách đây 5 năm, khi linh hồn ta xuyên qua, không có người ở đây, không phải ta vẫn không có gì thay đổi hay sao?

Những lời này, tất nhiên Kỳ Vân Thư vẫn ngen ở trong cổ họng, không hề nói ra.

Nàng vừa nhấc mắt, lập tức đối diện với hai mắt Cảnh Dung đang nhìn xuống.

Bốn mắt giao nhau, giống như một sợi dây, càng cuộn càng chặt, quấn chặt trái tim người, khiến Kỳ Vân Thư trở nên thấp thỏm lo âu.

Nàng không thể không thừa nhận, Cảnh Dung là một nam tử cực kỳ thông minh tuấn mỹ!

Mặc dù không có sự thuần khiết dịu dàng và an tĩnh của Vệ Dịch.

Cũng không có ánh mắt hiền lành nhạy cảm của Kỳ Bùì.

Nhưng, khuôn mặt của Cảnh Dung, lại tuấn mỹ giống như được trời cao điêu khắc, tản ra một loại uy nghiêm. Trên khuôn mặt tà ác, lúc này đang ngậm một nụ cười sâu thẳm.

Nam tử như vậy, khiến người có cảm giác rất an toàn!

Kỳ Vân Thư lập tức tránh khỏi ánh mắt hấn, bàn tay không bị giam cầm chống ở trước ngực hấn, dùng sức, đẩy thân mình ra từ trong lòng ngực hấn.

"Đa tạ Vương gia, con thuyền rung lắc, tiểu nhân không thể ổn định."

"Vậy người cứ an vị ở bên người bốn vương, bốn vương đỡ người."

"....."

Không đợi Kỳ Vân Thư từ chối, hắn đã kéo nàng ngồi xuống bên người mình, cánh tay bị hắn kéo, hoàn toàn không có ý buông ra.

Kỳ Vân Thư vận vẹo cổ tay, không dám nhìn Cảnh Dung bên cạnh, chỉ nói: "Tiểu nhân không sao, còn thỉnh Vương gia buông tay."

"Không buông."

"Vương....."

"Nếu người ngã chết ở trong thuyền, bốn vương còn phải giúp người nhật xác, quá phiền toái."

"....."

Không còn lời gì để nói!

Cuối cùng, nàng đành phải thỏa hiệp!

Bên ngoài, người chèo thuyền vẫn đang chèo thuyền, nhìn về phía bên trong, mang theo tiếng ồn ào.

"Hai vị công tử không có việc gì chứ? Ngồi chắc chắn một chút, qua một số sóng lớn phía trước sẽ ổn. Mặc dù thôn Triệu gia không xa, nhưng bởi vì hôm nay mưa to, mặt nước không được yên, các người....."

Người chèo thuyền lái nhải nói to ở bên ngoài, mưa to cũng dần dần át đi giọng nói của hắn.

Sau thời gian khoảng một nén nhang, rốt cuộc đã đi tới cổng thôn Triệu gia.

Cũng may an toàn tới nơi!

Cảnh Dung đỡ Kỳ Vân Thư xuống thuyền, lúc này mới buông lỏng cánh tay nàng ra.

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 82: Ngọc Tấu

Đúng như lời Cảnh Dung đã hói, hăn lại đưa cho nhà dò thêm một thỏi bạc.

Cầm bạc, nhà dò tươi cười như hoa, liên tục cúi đầu và nói "Các người đi thông thả".

Trên đường tiến vào thôn Triệu gia, bởi vì trời mưa to, trong thôn không có người nào, thỉnh thoảng có mấy người, nhưng trên chân giống như có gió, không ngừng chạy như điên.

Mặc dù Cảnh Dung và Kỳ Vân Thư đều có bung dù, nhưng quần áo và giày vẫn bị ướt choẹt, sự lạnh lẽo lan tràn từ lòng bàn chân tới toàn thân. Thực sự rất lạnh!

Cuối cùng hai người dừng lại ở trước một ngôi nhà tranh cũ nát.

Kỳ Vân Thư gõ gõ cửa, thật lâu sau, cánh cửa gỗ cũ nát mới "kẽ kẹt" một tiếng, được người kéo ra.

Một lão phụ đầu tóc hoa râm, còng lưng dò đầu ra, nhìn nhìn Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung.

"Các người là ai?"

"Lão nhân gia, quấy rầy. Chúng ta muốn hỏi một chút, có thể tìm Ngọc Tấu ở đâu?"

"Người muốn nói tới A Ngọc sao?" Lão nhân gia nâng tay lên, chỉ về một hướng: "Người đi theo hướng này, sau đó vòng tới một rừng cây, sẽ nhìn thấy một căn nhà gỗ, A Ngọc sống ở nơi đó."

Sống ở trong rừng cây?

Sau khi biết được địa điểm, Kỳ Vân Thư gật đầu cảm tạ: "Cảm ơn lão nhân gia."

Lão phụ hiền từ nhìn nàng, cười cười: "Hai người là người bên ngoài tới đúng không? Là thân thích của A Ngọc sao?"

"Có thể xem như thế."

Kỳ Vân Thư không hề đỏ mặt khi nói dối.

Lão phụ gật gật đầu, lại thở dài một tiếng: "A Ngọc cũng thật đáng thương, trượng phu chết sớm, những ngày trôi qua của nàng cũng không tốt lắm. Mấy năm qua thật sự rất khó khăn. Nếu các người là thân thích, có thể giúp đỡ một chút, vẫn nên giúp đỡ một chút."

Lòng tốt của lão phụ cùng với những lời nói ấy, đã để lại cho người rất nhiều cảm xúc.

Kỳ Vân Thư đồng ý, sau khi lấy ra một ít bạc vụn từ trên người đưa cho lão phụ, lúc này mới rời đi.

Toàn bộ hành trình, Cảnh Dung không hề nói chuyện, ngoan ngoãn sắm vai một kẻ "tùy tùng".

Hai thân hình sánh vai đi ở trong mưa, một cao một thấp, tạo nên một khung cảnh đẹp giống như tranh vẽ dưới chiếc dù bằng giấy.

Cảnh Dung xoay chuyển ánh mắt, hỏi lại một câu không cần suy nghĩ.

"Không phải người về đưa tang cho cha người sao?"

"....."

Uy! Sao người có thể nhảy qua chủ đề này, cần phải hỏi lại sao?

Giờ khắc này, Kỳ Vân Thư đặc biệt muốn lấp kín miệng hẳn.

Tuy nhiên, điều đó rõ ràng là không thể, vì thế nàng giả vờ vì tiếng mưa rơi quá lớn, không trả lời hẳn.

Đi được một hồi, rớt cuộc nhìn thấy một rừng cây!

Nói là rừng cây, không bằng nói đó là một mảnh phế tích hoang vu.

Bên ngoài, một số cây cối rậm rạp, đã bị mưa to gió lớn quất đến nỗi gần như bị nhổ tới tận gốc!

Ngay bên đường, đều là bùn mềm lầy lội, chỉ cần không lưu ý một chút, sẽ bị rơi xuống!

Cho dù người nghèo khổ thế nào, cũng không nên sống tại một nơi hẻo lánh như thế!

Kỳ Vân Thư nhìn thoáng qua về phía Cảnh Dung: "Thân mình Vương gia tôn quý, vẫn không nên đi vào. Nếu như vải sa tanh thượng đẳng dính phải đất vàng, chắc chắn sẽ rửa không sạch."

"Hãy nuốt lại những lời này của người, bốn vương không thích nghe." Cảnh Dung bất động thanh sắc trả lại cho nàng một câu.

"Nhưng....."

"Không phải người muốn tra án sao? Thời gian của những lời vô nghĩa dài dòng đó, chúng ta đã có thể đi vào."

Thật đáng xấu hổ!

Cảnh Dung đã nhắc quần áo lên, dẫn đầu, dẫm chân lên con đường dơ bẩn đất đá bùn vàng, dáng người cao thẳng đỉnh bạt, từ từ tiến vào phế tích hoang vu trong rừng.

Kỷ Vân Thư đi theo phía sau, bước chân dẫm lên trên dấu chân to rộng của Cảnh Dung, dường như cũng không trơn trượt như nàng đã nghĩ.

Một trước một sau, bước chân tương đồng!

Sau khi đã đi qua được một đoạn đường, rớt cuộc giống như ánh sáng ở cuối đường hầm*, xuất hiện một thôn làng khác.

(*) 柳暗花明: Liễu ám hoa minh; ánh sáng ở cuối đường hầm; khi không còn đường tiến nữa, đột nhiên xuất hiện một tia hy vọng (The willow trees make the shade, the flowers give the light; at one's darkest hour, a glimmer of hope; light at the end of the tunnel.)

Nhưng hiện ra trước mắt, lại là một căn nhà gần như sập xuống ở trong mưa lớn, đổ nát tồi tệ.

Có thể nói rằng, nó được dùng để chặn mưa gió quả thực là hơi gượng ép!

Bên ngoài căn nhà, là một cảnh hỗn loạn. Đồ đạc đã bị gió to thổi văng khắp nơi, dính phải nước bùn, quả thực dơ bẩn không thể chịu được.

"Nơi này, thật sự có người sống sao?" Cảnh Dung thốt lên một câu.

"Vào xem sao." Kỷ Vân Thư đi về phía trước hai bước, đột nhiên dừng lại, xoay người nói với Cảnh Dung: "Vương gia, chúng ta tới đây để thăm người thân, nhưng bởi vì người thân đã dọn đi mà chúng ta không

biết. Trong lúc nhất thời, không có chỗ dừng chân để nghỉ, vì thế vào đây xin chén nước uống."

"Cái gì?"

Cảnh Dung mở to hai mắt kinh ngạc!

"Vương gia nhớ kỹ những lời tiểu nhân nói là được."

Không nhiều lời, Kỳ Vân Thư đã nhanh chóng chạy tới trước cửa căn nhà. Cánh cửa, không gì hơn là những tấm ván gỗ được đóng đinh lên, loáng thoáng có thể nhìn thấy bên trong qua mấy khe hở của chúng.

Tuy nhiên, trong phòng tương đối tối tăm, ánh sáng mờ nhạt được tản ra từ một chiếc đèn dầu.

Nàng cuộn ngón tay vào nhau và gõ vài cái.

Một hồi lâu cũng không thấy có người ra mở cửa.

Cảnh Dung hừ một tiếng: "Người tránh ra, cửa này không chắc chắn, bốn vương đá một cái sẽ mở."

Đá cái đầu quý của người!

Người có thể có chút tố chất hay không? Đừng bạo lực như vậy, biết không?

Kỳ Vân Thư hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái: "Cửa nhà nghèo, ngài đá lên đó một chân phá nó. Ngày mùa đông, muốn bọn họ bị đông lạnh hay sao? Hơn nữa....."

Giáo huấn còn chưa nói xong, cánh cửa đã đột nhiên mở ra!

Đầu tiên nhìn thấy, chính là một đôi mắt thẳng trâm, ẩn ở dưới mớ đầu tóc hỗn độn, mang theo cảm giác âm u.

Cho đến khi gương mặt kia dần dần dò ra ngoài, Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung lúc này mới kinh giác.

Đây là một gương mặt nữ nhân!

Nhìn qua, da thịt nhợt nhạt, mặt đầy nếp nhăn, mang theo một diện mạo khắc khổ tang thương, nhưng tản ra một loại cảnh giác cách người ngàn dặm.

Thấm nhập khiến trái tim người hoảng hốt!

"Tìm ai?" Giọng nói yếu ớt, thờ ơ.

Kỳ Vân Thư nhẹ giọng nói: "Đại nương, quấy rầy ngài. Ta và huynh trưởng vốn tới đây thăm người thân, nhưng ai ngờ người thân đã dọn đi, trong lúc nhất thời, không có nơi dừng chân, muốn mượn nhà đây ngồi xuống một lát, xin chén nước uống."

Có thể bởi vì giọng nói nhẹ nhàng lôi cuốn của Kỳ Vân Thư, hơn nữa tướng mạo thanh tú, vì thế nữ nhân kia cũng thoáng buông xuống một tâm đề phòng.

Sau khi đánh giá hai người một phen, lúc này mới kéo cánh cửa đang khép hờ ra.

"Vào đi." Nữ nhân xoay người đi vào.

Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung thoáng nhìn qua lẫn nhau, đi theo vào phòng.

Phòng trong, mặc dù tối tăm nhỏ hẹp, nhưng, thực sự rất sạch sẽ!

Bàn ghế được xếp đặt rất gọn gàng, chung quanh đều là những dụng cụ và đồ dùng của gia đình người bình thường. Mặc dù đã bị hư hỏng, nhưng phía trên đều được dùng vải bố sạch sẽ phủ lên, không hề cảm thấy dơ bẩn.

Bên trong, còn có một gian phòng nhỏ, được che lại bởi một bức màn vải bố, không thể nhìn thấy bên trong.

Hai người ngồi xuống ở bên cạnh bàn, Cảnh Dung ngồi ngay ngắn thẳng lưng, trên mặt hần, thật ra không thấy có ý ghét bỏ.

Xem ra tôn Phật này, cũng không phải là kẻ được nuông chiều từ bé!

Nữ nhân bưng hai chén nước tới, nói: "Hai công tử hãy chậm rãi uống nước, nếu không đủ, ta sẽ thêm một ít cho các người."

"Cảm ơn đại nương." Cảnh Dung rất khách khí.

Hần bưng chén sứ lên, uống sạch một hơi!

Xem ra hần thật sự khát!

"Đại nương, chỉ có một mình ngài sống sống ở đây thôi sao?" Kỳ Vân Thư thử hỏi.

"Đúng vậy, chỉ có một mình ta."

Không phải còn có một nữ nhi nữa sao?

Kỳ Vân Thư nghi hoặc trong lòng: "Ngài đã ở đây bao lâu?"

"Đã nhiều năm." Nữ nhân vẫn nói với giọng điệu bình thường, nghe không ra manh mối gì.

"Không biết nên gọi đại nương là gì?" Kỳ Vân Thư hỏi tiếp.

Nữ nhân bỗng chốc nâng hai mắt lên, nhìn thoáng qua Kỳ Vân Thư, nhưng vội vàng tránh đi ánh mắt nàng, nói: "Tất cả mọi người đều gọi ta là Ngọc Tâu."

Không tìm làm người!

Tuy nhiên, nữ nhi của nàng hiện giờ chắc hẳn đã được 8 tuổi, ở đâu?

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 83: A Ngử

Ngay khi Kỳ Vân Thư vẫn đang bắn khoản kỳ quái, phòng trong đột nhiên truyền đến âm thanh đồ vật rơi xuống đất.

Âm thanh này, đúng là được truyền ra từ gian phòng đã bị che khuất bởi tấm màn vải bố.

Chỉ thấy thân mình Ngọc Tẩu hơi run lên, ánh mắt kinh hoảng nhìn về phía căn phòng kia.

"Bên trong có gì không?" Cảnh Dung hỏi.

Ngọc Tẩu nhanh chóng giải thích: "Không có gì, khả năng..... có thể là có vật gì đã bị rớt xuống."

Nhưng, lời này vừa mới nói xong.....

"A!"

Bên trong truyền đến một tiếng thét chói tai!

Tiếng nữ tử thét lên chói tai!

Sau một khắc, Ngọc Tẩu nhanh chân trực tiếp chạy vội vào phòng.

Kỳ Vân Thư sau lưng đuổi kịp!

Trong trong căn phòng nhỏ hẹp, duỗi tay không nhìn thấy năm ngón, xông vào mũi, còn có một mùi ẩm ướt, hôi thối, thậm chí còn mang theo

một mùi tanh tươi!

"A!"

Trong không gian đen tối, lại một tiếng thét vang lên.

Đột nhiên, Cảnh Dung cầm chiếc đèn dầu bên ngoài tiến vào.

Ánh sáng chập rây chiếu sáng gian nhà ở này, những gì Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung nhìn thấy cũng khiến bọn họ kinh ngạc không thôi.

Trong phòng, ánh vào mi mắt đầu tiên, là quần áo hỗn độn đầy đất, cùng với một số chai lọ vại bình vỡ nát. Trên mặt đất, còn có một số vật màu đen do bị phủ bởi bùn đất, cực kỳ ghê tởm.

Theo ánh sáng dần dần tiến vào trong, lúc này mới nhìn thấy rõ Ngọc Tẩu.

Nàng đang ngồi ở trên giường, hai tay dùng sức ôm một đứa trẻ nhỏ.

Đứa trẻ cuộn tròn như quả bóng, tóc rối tung xoã xuống, che khuất khuôn mặt nhỏ tinh xảo. Thân mình nhỏ xinh nép mình ở trong lòng ngực Ngọc Tẩu, không ngừng run rẩy, trong miệng lẩm bẩm gì đó.

Nhưng khiến người kinh hãi, chính là chỗ xích sắt và gông cùm ở trên hai tay và hai chân nhỏ!

"A Ngử đừng sợ, nương ở đây, nương ở đây....."

Ngọc Tẩu ôm A Ngử, cố gắng an ủi, nhưng bản thân nàng cũng đang ghen ngào.

Trong ghen ngào, dường như còn mang theo tràn ngập áy náy!

Nữ hài này, chính là nữ nhi của Ngọc Tẩu!

Kỷ Vân Thư nhìn thoáng qua Cảnh Dung: "Đưa đèn dầu cho ta."

Kỷ Vân Thư tiếp nhận đèn dầu từ trong tay hắn, thật cẩn thận đi qua, ánh sáng chuyển tới trên khuôn mặt Ngọc Tấu, lại chuyển qua trên đỉnh đầu A Ngử.

"Ngọc Tấu, ta có thể giúp gì?"

"Người tránh ra."

Đồng thời với khi nói chuyện, trong tay Ngọc Tấu không biết từ khi nào đã có thêm một cái xiên bằng tre nhọn, vung cánh tay lên và đâm về phía Kỷ Vân Thư.

May mắn Cảnh Dung tay mắt lanh lẹ, dùng một tay kéo Kỷ Vân Thư ra sau, một bàn tay khác ngăn ở trước người nàng, bảo vệ nàng.

Nếu không có phản ứng nhanh nhẹn này, xiên tre bén nhọn kia, chỉ sợ đã cắt qua khuôn mặt tinh xảo của nàng!

"Vì sao người luôn phải tự đặt mình vào trong nguy hiểm?" Cảnh Dung nghiêng mắt, trách cứ nàng.

Thật ra, là đang quan tâm tới nàng!

"Ta....."

Nàng lắp bắp một hồi, cũng không thể nói gì hơn.

Trong khi đó, Ngọc Tấu đã đứng dậy, cực kỳ kích động: "Các người rốt cuộc là ai? Vì sao lại tới nơi này? Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!"

"Ngọc Tấu, người đừng hiểu lầm, chúng ta không có ác ý. Ta chỉ lo lắng cho nữ nhi người, bệnh nàng hiện tại thật sự rất nghiêm trọng." Kỷ Vân Thư hiện lên vẻ mặt lo lắng.

"Người mới bị bệnh, nữ nhi ta rất tốt, nàng căn bản không có bệnh, nàng không có bệnh."

Tự mình thôi miên!

"Nếu người tiếp tục dùng xích sắt xích nàng lại, nàng sẽ chết."

"Người nói bậy." Ngọc Tẩu rống lên một tiếng, xoay người lại ôm chặt nữ nhi đang run rẩy của mình, vuốt đầu nàng: "A Ngữ ngoan, nương ở chỗ này, nương sẽ ở bên người, người sẽ không có việc gì, sẽ không....."

Trong lòng ngực, A Ngữ vẫn đang run rẩy, dường như đang sợ điều gì, cúi đầu, trong miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Lúc này, Kỳ Vân Thư kéo tay Cảnh Dung, nhỏ giọng nói: "Phiền Vương gia đi ra ngoài một chút."

"Người muốn làm gì?"

"Cởi bỏ nghi hoặc trong lòng ta."

Nghi hoặc?

Cảnh Dung nhíu mày: "Vạn nhất nàng ta lại dùng xiên tre đâm người, bốn vương không có ở đây, ai sẽ bảo vệ người."

Lời này khiến cho lỗ tai Kỳ Vân Thư đỏ lên, giờ phút này không rảnh lo nghĩ nhiều, nàng đơn giản đẩy Cảnh Dung đi ra bên ngoài.

"Ta tự mình cẩn thận, nếu người ở bên trong... rất bất tiện."

Bất tiện? Hẳn ở bên trong, vì sao lại bất tiện?

Người nói rõ ràng cho bốn vương!

Hẳn còn chưa kịp mở miệng, đã bị đẩy ra đến bên ngoài.

Kỷ Vân Thư cầm đèn dầu để sát vào lần nữa, tâm cũng có thêm một chút đề phòng.

"Ngọc Tẩu, ta không nói gạt người. Ta là một đại phu, nếu người thật sự muốn tốt cho nữ nhi người, hãy để ta nhìn xem. Có lẽ có thể nghĩ được biện pháp chữa bệnh cho nữ nhi người."

Giọng nói tinh tế, khiến người nghe xong thực sự cảm thấy an tâm.

Ngọc Tẩu lúc này mới yên tâm một chút, ngẩng đầu nhìn Kỷ Vân Thư, lắc đầu: "Ta đã nói rồi, nữ nhi của ta không có bệnh, các người nhanh chóng đi đi."

"Chẳng lẽ người thật sự không quan tâm tới cuộc sống của nữ nhi người sao?"

"Ta....." Ngọc Tẩu dao động, nhìn nhìn A Ngữ trong lòng ngực, khóc càng thương tâm hơn: "Là ta đã sai, là ta không chăm sóc tốt cho nữ nhi, là ta đã sai."

Nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng Kỷ Vân Thư cực kỳ khó chịu, vì thế tiến lên hai bước, nói: "Ngọc Tẩu, người hãy yên tâm, ta sẽ không gây thương tổn tới các người. Ta thấy tay chân nữ nhi người xanh xao, đốt ngón tay hơi bị cuộn tròn, kinh mạch cũng nổi lên ở dưới lớp da. Bệnh này, là dấu hiệu của sự kiệt sức về tinh thần. Nếu không điều trị, người sẽ thật sự mất đi nữ nhi, sau đó sẽ thật sự phải thương tiếc nàng ấy."

Kỷ Vân Thư nói những điều này, Ngọc Tẩu chưa chắc đã hiểu, nhưng.....

"Người thật sự là đại phu?"

"Đúng vậy."

"Vậy người..... người thật sự có thể trị liệu cho nữ nhi ta?" Trong mắt Ngọc Tấu tràn ngập hy vọng.

"Ta sẽ tận lực."

Giờ khắc này, Kỳ Vân Thư thật ra đang nói dối!

Giờ phút này, tâm đề phòng của Ngọc Tấu, cũng chậm rãi thả xuống. Sau một lúc do dự, nàng chậm rãi buông lỏng A Ngữ, đứng lên, thối lui qua bên cạnh.

Kỳ Vân Thư đưa đèn dầu trong tay cho nàng, ngồi xuống bên người A Ngữ.

Ý thức được bên người có thêm một người xa lạ, A Ngữ đột nhiên rụt về phía sau, xích sắt trên tay chân cũng truyền ra một loạt âm thanh hỗn loạn.

"Người gọi là A Ngữ? Tên thật sự rất dễ nghe!" Kỳ Vân Thư nói giọng rất nhẹ.

A Ngữ ôm đầu gối mình, dán lưng về phía bức tường phía sau, dùng sức di chuyển tránh khỏi Kỳ Vân Thư.

"Người đừng sợ, ta sẽ không gây thương tổn cho người."

Ngón tay mảnh khảnh của Kỳ Vân Thư vươn ra khỏi ống tay áo, chậm rãi duỗi về phía A Ngữ, chạm lên đầu tóc mềm mại của nàng.

Cả người A Ngữ co rụt lại!

Ngón tay Kỳ Vân Thư từng chút một từng chút một đẩy tóc nàng ra, dưới ánh sáng mờ nhạt, rốt cuộc cũng hiện ra khuôn mặt nhỏ.

Gương mặt gầy ốm có vẻ có chút thô ráp, nhưng ngũ quan lại thập phần tinh xảo. Mũi thẳng đứng no đủ, đôi môi hình con bướm, còn có cặp lông mi đẹp ẩn ở phía dưới mắt.

Không thể không nói, đây là một cô nương rất đẹp!

Hai con mắt cũng ngay một khắc những sợi tóc được vén lên kia, A Ngữ nhìn thấy được Kỷ Vân Thư.

"A —"

Cùng với tiếng thét chói tai, trong ánh mắt A Ngữ tràn ngập sợ hãi, hai tay dùng sức nắm lấy quần áo trên người!

Ngọc Tẩu lập tức lao tới, dùng sức ôm nữ nhi mình: "Nương ở đây, đừng sợ. A Ngữ, đừng sợ."

Kỷ Vân Thư đối diện với cặp mắt cực kỳ sợ hãi kia của A Ngữ, ngay lúc đó, nàng cũng đã hiểu rõ.

Cho dù không cần cởi quần A Ngữ kiểm tra, thật ra nàng đã có đáp án mà nàng muốn biết.

Không cần phải tra xét nhiều thêm nữa!

Kỷ Vân Thư yên lặng đứng dậy, rời khỏi gian phòng hỗn độn và tanh tưởi này.

Vừa đi ra bên ngoài, Cảnh Dung đã bước tới.

Không chờ hăn hỏi, Kỷ Vân Thư đã nói: "Vương gia, chúng ta cần phải đi."

Không hề giải thích gì thêm, nàng đã đi ra ngoài, cầm ô, đang chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, tầm mắt nàng dừng ở gian phòng bên ngoài: một con dao nhỏ đã bị rỉ, được treo trên tường chỗ cửa!

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 84: Che Chung Dù

Edit: Emily Ton.

Có lẽ xuất phát từ trực giác của nữ nhân, Kỳ Vân Thư đi qua.

Khi nhìn thấy con dao đã rỉ sắt được dính ở trên tường cạnh cửa, đều bị những đốm rỉ sét bám quanh!

Ngay cả trên lưỡi dao rõ ràng cũng có dấu vết biến dạng, sứt mẻ lỗ chỗ, giống như cái bánh răng!

Cảnh Dung đi đến phía sau nàng, hỏi: "Con dao này rất kỳ lạ hay sao?"

"Ân!" Nàng gật đầu đáp lại.

Ngay sau đó, nàng rút một chiếc khăn tay từ bên hông, nắm ở trên tay, sau đó cầm con dao nhỏ xuống, thật cẩn thận quần lại, bỏ vào trong ống tay áo.

Nữ nhân này, ngay cả con dao đã rỉ của nông phụ cũng muốn ăn trộm!

Cảnh Dung nghĩ thầm!

"Đã khá muộn rồi, chúng ta vẫn nên đi tới bến thuyền đi, nếu muộn hơn chút nữa, cho dù Vương gia nhiều bạc, chỉ sợ nhà dò cũng không dám nhận."

Nói xong, nàng cầm ô, chống lại gió to, quay lại theo con đường cũ.

Cảnh Dung đi theo phía sau nàng, nhìn bộ dáng đi đường của nàng rất cẩn thận, bàn chân đã trơn trượt vài lần, khiến thân mình xiêu xiêu vẹo vẹo. Trong khi hai tay hẩn vẩn nên cuộn ở trong ống tay áo ấm áp, lại ngẫm hơi nâng lên, đỡ ở bên cạnh người Kỷ Vân Thư, để tránh lỡ nàng không cẩn thận sẽ bị té ngã.

Ra khỏi những tàn tích hoang vu kia, hai người đều bước chân nhanh hơn, đi tới bến thuyền của thôn Triệu gia.

Mặt sông dậy sóng, không thể nhìn thấy gì, đừng nói là thuyền, ngay cả một vật trôi nổi bên trên cũng đều không có.

"Trời sẽ nhanh chóng tối đen, hôm nay chắc sẽ không có thuyền."

Cảnh Dung dường như không có một chút lo lắng, trong giọng nói, còn mang theo một chút mừng thầm.

"Sớm biết thế này, lúc trước nên bảo nhà dò chờ một chút." Kỷ Vân Thư nhẹ giọng thì thầm.

"Hôm nay, chúng ta không thể đi được."

"Vương gia có biện pháp khác hay sao?"

"Có thì có!" Cảnh Dung nhướng mày.

Kỷ Vân Thư lập tức hỏi: "Biện pháp gì?"

Ngón tay Cảnh Dung chỉ về phía một ngọn núi sau lưng, nói: "Vòng theo đường núi!"

Người đang đùa ta sao?!

"Đường núi phải đi mất một ngày, không bằng ở lại đây chờ thuyền." Kỷ Vân Thư nói.

Khóe miệng Cảnh Dung kín đáo hiện lên một nụ cười, nhưng lại làm ra dáng buồn rầu, nhíu mày: "Chỉ sợ đêm nay sẽ không có thuyền. Ta và người chắc phải lưu lại đây. Tuy nhiên, các nhà trong thôn Triệu gia đều rất bần hàn, phòng vừa nhỏ vừa đơn sơ, chỉ sợ không chứa nổi hai người chúng ta, nhưng....."

"Nhưng cái gì?"

"Trên đường tới đây, bốn vương có nhìn thấy một ngôi miếu thờ, có lẽ, có thể tá túc một đêm."

"Một ngôi miếu thờ?"

Nàng không hề nhìn thấy nó!

Không biết có nên tin tưởng hẳn hay không. Cặp mắt đẹp của Kỳ Vân Thư xoay chuyển, cuối cùng vẫn gật đầu nói: "Đành phải như vậy thôi."

Rời khỏi bến thuyền, Kỳ Vân Thư theo sau Cảnh Dung, đi theo hướng về phía ngôi miếu như lời hẳn nói.

Trời càng ngày càng tối, mặt đường lầy lội càng thêm khó đi, hơn nữa bởi vì mưa to, quả thực chính là dậu đổ bìm leo!

Không ngờ, gió to đột nhiên quật tới!

Cổ tay Kỳ Vân Thư không đủ sức địch lại, chiếc dù vượt khỏi tay nàng, lao về trong bụi cỏ cách đó không xa, bị nhánh cây hỗn loạn đâm vào và xé rách thành từng mảnh!

Nước mưa cũng trong nháy mắt chiếc dù rơi khỏi, bắt đầu trút xuống người nàng không chút lưu tình.

Từ sợi tóc đến gương mặt, chạy xuống cổ tinh tế của nàng, chớp mắt một cái, đã lan khắp cơ thể nàng.

Nhưng khi cảm giác lạnh thấu xương, còn chưa lan tràn đến chân, trên đỉnh đầu, đột nhiên xuất hiện một chiếc dù khác, che chắn cho nàng khỏi cơn mưa xối xả và gió lớn gào thét.

Vừa ngẩng đầu lên, Kỳ Vân Thư đã nhìn thấy Cảnh Dung đang đứng ở trong mưa, duỗi tay đưa dù lên trên đỉnh đầu mình.

Khoảng cách giữa hai người, chỉ xa hai bước.

"Vương gia." Kỳ Vân Thư gọi một tiếng, đặt tay lên cây dù kia, sau đó lập tức đẩy về phía hắn: "Thân mình tiểu nhân ti tiện, Vương gia vẫn nên che dù cho mình đi."

"Bốn vương không yếu đuối như vậy, người cứ cầm dù đi."

Giờ phút này, hắn đã nhét cây dù vào trong tay Kỳ Vân Thư, bước vào trong mưa, đi về phía trước.

Thật sự rất tiêu sái!

Nhưng một khắc sau đó, Kỳ Vân Thư đã chạy theo vài bước, duỗi tay nắm được ống tay áo Cảnh Dung, cũng thuận tay chống dù trong tay trên đỉnh đầu của hắn.

Thân hình một cao một thấp, khoảng cách chỉ cách hai đầu ngón tay, cùng nhau dừng lại dưới cây dù.

Tuy nhiên, cây dù không đủ lớn, bả vai hai người đều tiếp xúc trong mưa!

Cảnh Dung dường như đã bị hành động nho nhỏ của nàng cả kinh, đôi mắt thâm sâu dưới hàng lông mày buông xuống nhìn nàng, mang theo thâm tình nồng đậm!

Có chút cảm động!

Một khắc kia, Kỳ Vân Thư hy vọng là mình đã nhìn lầm, cuống quýt tránh ánh mắt đi.

Nàng nói: "Hy vọng Vương gia sẽ không ngại chung dù cùng với tiểu nhân."

"Đương nhiên không ngại!"

Rất vui.

Câu lấy cánh xuân trước mắt, mang theo tươi cười vui sướng, hân nhận lấy dù từ trong tay Kỳ Vân Thư, nâng nó lên cao, một cánh tay khác, nhân tiện nắm cổ tay của Kỳ Vân Thư, bước vào trong mưa gió!

Kỳ Vân Thư mặc hân nắm tay, không hề kháng cự. Rốt cuộc, hai người cùng che chung một chiếc dù.

Sau khi đi được một khoảng thời gian nửa nén hương, cuối cùng đã tới ngôi miếu Cảnh Dung từng nói.

Đó là một cái miếu thờ, chung quy cũng là miếu!

Chỉ là..... có chút đổ nát, hoang vắng một chút.

Tuy nhiên, cũng coi như một nơi để trú mưa.

Sau khi bước vào, Kỳ Vân Thư mới bắt đầu cẩn thận đánh giá ngôi miếu.

Đây là một khu miếu thờ đã lâu không được tu sửa lại. Bảng hiệu treo trên cửa, một góc đã bị rớt xuống, xiêu xiêu vẹo vẹo, gần như muốn rơi xuống đất. Trên bảng hiệu, bám đầy bụi đất, còn có từng tầng từng tầng mạng nhện, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ bốn chữ trên bảng hiệu "Tứ đường Triệu gia".

Trong miếu, từng đống từng đống rơm rạ, đồ vật rơi xuống đầy đất, lộn xộn khắp nơi, cũng bám đầy mạng nhện!

May mắn thay, pho tượng phật cao lớn vẫn còn đứng vững ở trong miếu thờ.

Nhưng, lớp mạ đồng vàng trên người tượng phật dường như đã bị người gỡ mất từng mảnh, để lại những vết đao trầy xước cực kỳ bắt mắt.

"Nơi này mặc dù lộn xộn, nhưng vẫn may mắn vì có thể tránh mưa. Hãy tạm chấp nhận một đêm, ngày mai bốn vương sẽ nghĩ biện pháp để quay về thành." Cảnh Dung gấp dù xong, đặt nó ở một bên, đi vào trong miếu và đánh giá khắp nơi, nói: "Chúng ta có thể nhóm một đống lửa, sau đó hong khô quần áo."

Không đợi Kỳ Vân Thư nói câu nào, Cảnh Dung đã nhanh chóng dọn dẹp một khu vực rộng trên sàn, sau đó ôm một đống cọc gỗ bị gãy trong miếu tới, dùng đá lửa trên người, lấy một chút rơm rạ, dẫn lửa vào trong cọc gỗ!

Một loạt các động tác, hoàn thành rất sạch sẽ lưu loát!

Người không biết, còn tưởng rằng vị Vương gia này, thật sự lớn lên ở trong vùng núi hoang vắng!

Bên ngoài trời đã tối đen, ngọn lửa cháy lên trong miếu dường như càng phát sáng mạnh hơn, chiếu sáng khắp miếu thờ trong mưa to gió lớn, khiến nó trở nên ấm áp và thoải mái hơn.

Trong khi đó, Cảnh Dung cũng đã làm xong được một cái giá.

"Kỷ tiên sinh, vẫn nên cởi quần áo ra, treo ở nơi này để hong khô chúng. Một thư sinh yếu nhược như người, không nên nhiễm phải cảm lạnh."

"....."

Đồng thời khi Cảnh Dung nói chuyện, hắn đã bắt đầu cởi áo!

Kỷ Vân Thư vừa thấy, ôm cánh tay lạnh lẽo của mình, quay người đi.

"Mau tới đây!" Cảnh Dung gọi nàng một tiếng.

Kỷ Vân Thư bất động, nắm chặt quần áo, có chút kinh hoảng.

Thấy nàng thờ ơ, Cảnh Dung đơn giản đi tới, một tay giữ chặt cổ tay nàng, kéo tới gần ngọn lửa.

"Tiểu nhân không quan trọng, Vương gia tự mình hong khô quần áo là được." Nàng cúi đầu xuống, không dám nhìn.

"Nói người cởi quần áo, người cứ thẹn thùng như vậy làm gì? Chẳng lẽ muốn bốn vương giúp người cởi?" Cảnh Dung nói với giọng cố ý mang theo nghi hoặc, nhưng trong mắt lại dâng lên một chút nghiến ngấm.

Kỷ Vân Thư dịch ra sau vài bước, khước miệng co giật: "Dáng người Vương gia cường tráng, thân thể tiểu nhân gầy yếu, thật sự không hay khi cởi ra so sánh với Vương gia, vẫn nên quên đi."

"Nói dài dòng."

Cảnh Dung mắng một tiếng, bước hai bước đi tới gần nàng, hai tay cũng đồng thời duỗi về phía nàng.

Khước miệng hơi câu lên: "Hai đại nam nhân, người sợ cái gì. Nếu người không chịu cởi, bốn vương giúp người cởi."

"Không cần."

"Tất nhiên cần."

Cánh tay Kỳ Vân Thư đã bị hãm giam cầm trong tay, giãy giụa đều không có kết quả, chỉ có thể túm chặt cổ áo của mình.

Cầm thú!

Giờ phút này cho dù nàng kêu gào đến rách cổ họng, cũng không ích gì!

Nàng cúi thấp đầu hơn nữa, tiếng hít thở cũng trở nên càng thấp thỏm hơn, hai mắt Cảnh Dung nhìn nàng gần trong gang tấc đã giống như một ngọn lửa, cúi đầu chăm chăm nhìn lông mi dài của nàng!

Hắn nắm chặt cánh tay nhỏ gầy của nàng, cảm nhận xiêm y lạnh băng ướt đẫm trong tay Kỳ Vân Thư.

Cảm giác lạnh băng truyền vào trong lòng bàn tay, lạnh đến nổi máu cũng muốn đóng băng.

Giờ phút này, hắn chỉ có thôi thúc muốn ôm nữ nhân này vào trong lòng ngực.

Nhưng lý trí, vẫn kiểm soát được ý niệm tà ác lúc này của hắn.

"Quần áo tiên sinh đều đã ướt đẫm, nếu người không muốn làm trò cười bỏ quần áo trước mặt bốn vương, vậy hãy lấy quần áo bốn vương làm màn, treo ở trên giá, người và ta mỗi người một bên."

Người đứng là người tốt!

Cảnh Dung buông nàng ra, tỏ vẻ nghiêm túc, vừa chuyển cái giá vào giữa hai người.

Vừa nói: "Bốn vương sẽ không nhìn người, nhanh chóng cởi quần áo ra, không cần phải ngượng ngùng xoắn xít."

Cảnh Dung đã cởi bỏ hai chiếc áo ngoài ướt đẫm, treo vào trên giá, đặt mông ngồi xuống trên đồng rơm rạ, cởi luôn cả đôi giày thêu ửng vàng chỉ bạc, lộn ngược nó lại và đặt ở bên đồng lửa.

Kỷ Vân Thư thấy hãn "ngoan ngoan" như vậy, trái tim thấp thỏm, lúc này mới thoáng buông xuống.

Nhưng nàng vẫn mang theo một chút cảnh giác, chậm rãi cởi bỏ đai lưng, cởi bỏ áo ngoài, treo ở trên giá, cũng ngồi xõm xuống ở trên đồng rơm rạ, cởi luôn đôi giày vải thô, ném qua một bên.

Hiện tại hai người, ngồi phân biệt ở hai bên cái giá, cảm nhận sự ấm áp thoải mái từ đồng lửa phía trước, cùng với một cái mái trên đầu bảo vệ khỏi trận mưa như trút nước.

Bên ngoài, bầu trời đã tối, mưa to gió lớn vẫn không ngừng nghỉ.

Bên trong, càng thêm ấm áp!

"Kỷ tiên sinh." Cảnh Dung đột nhiên gọi nàng một tiếng.

"Ân?"

"Người đã từng..... tới kinh thành chưa?"

Khi Cảnh Dung nói chuyện, đã nhặt một cây gậy trúc nhỏ, chọc trên ngọn lửa trước mặt.

Kỷ Vân Thư nghiêng mắt nhìn lại, chỉ nhìn thấy một bàn tay vươn ra từ sau cái giá, cầm cây gậy trúc, làm cho ngọn lửa nổ lên "tách tách", các tia lửa văng ra.

Cực kỳ đẹp mắt!

Một bàn tay nàng ôm đầu gối cuộn tròn mình lại, một cánh tay khác, cũng nhặt lên một cây gậy trúc nhỏ, vừa bắt chước chọc về phía ngọn lửa.

Vừa trả lời Cảnh Dung: "Chưa từng tới."

"Vậy người có muốn đi không?"

"Chất lượng không khí có đạt tiêu chuẩn hay không?"

"Ân?"

"Ta đang nói tới khói bụi."

"Khói bụi?" Cảnh Dung nhướng cao lông mày, động tác chọc ngọn lửa trên tay đột nhiên dừng lại!

Kỷ Vân Thư cười cười, nói: "Không có gì!"

Những điều mà trong đầu Kỷ Vân Thư đang nghĩ tới, chính là Bắc Kinh thời hiện đại!

Ngược lại, Cảnh Dung bị bối rối bởi những câu hỏi của nàng, thật sự muốn dời cái giá ngăn cách hai đi, hỏi nàng rõ hơn một chút.

Chất lượng không khí là gì?

Khói bụi là gì?

Hắn lắc đầu, đành phải nói sang chuyện khác: "Nếu như bốn vương muốn người theo ta hồi kinh, người có bằng lòng hay không?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 85: Chim Hoàng Yến Nho Nhỏ

"Nếu như bốn vương muốn người theo ta hồi kinh, người có bằng lòng hay không?"

"Không muốn." Nàng gằn như buột miệng thốt ra, không mang theo một chút do dự.

Cảnh Dung hỏi: "Vì sao?"

Vì sao?

Ánh mắt Kỷ Vân Thư lập tức chìm xuống, nắm chặt gậy trúc, chọc ngọn lửa bùng lên càng ngày càng lớn.

Một hồi lâu sau, nàng mới thốt ra mấy chữ từ trong miệng: "Ta không thể rời đi."

Có đôi khi, Cảnh Dung thật sự không hiểu rõ Kỷ Vân Thư nói gì, đôi khi thâm ảo, nhưng đôi khi lại đơn giản đến nỗi khiến người khó hiểu!

Tính tình đơn giản vô vị, cũng ngăn cản người không thể hiểu nàng!

Cảnh Dung suy nghĩ một lúc, cuối cùng, không hỏi thêm gì nữa.

Trong khi đó, tâm tư Kỷ Vân Thư chìm xuống, đôi mắt hơi rử hết sức, gậy trúc nhỏ trong tay trong lúc vô tình đã bị ngọn lửa trên cọc gỗ bén lửa cháy mất, tia lửa nổ tung giống như pháo, bắn tới trên mu bàn tay của nàng.

"A —"

Đau đến nổi nàng nhỏ giọng kêu lên.

Gậy trúc nhỏ rơi xuống, nàng che tay mình lại để giảm cảm giác đau đớn.

Cũng ngay khoảnh khắc nàng kêu lên một tiếng, Cảnh Dung đã đứng dậy, đột nhiên vạch quần áo treo trên giá giữa hai người ra, cực kỳ khẩn trương đi về phía Kỳ Vân Thư, ngồi xổm người xuống, kéo bàn tay nàng đã bị tia lửa bắn đến tới trước mặt mình.

Trên mu bàn tay, đã bị nổi lên vài chấm đỏ.

Cảnh Dung vừa cẩn thận thổi thổi, vừa nói: "Sao người không cẩn thận như vậy?"

Sau một khắc, Kỳ Vân Thư lập tức rút tay về, hai mắt kinh ngạc.

Hiện tại, bọn họ đều chỉ đang mặc áo trong!

Kỳ Vân Thư đang ôm cánh tay của mình, bỗng nhiên vội vàng ngồi dậy từ trên mặt đất, lập tức duỗi tay kéo quần áo treo ở trên giá.

Nhưng không ngờ, lúc nàng vội vàng đứng dậy, viên ngọc trai giữ búi tóc ở trên đầu đột nhiên long ra, hơn nữa hành động đứng dậy của nàng quá mạnh và rất đột ngột.

Búi tóc trên cao mở ra, chặm rãi rơi xuống. Tóc dài đen như mực, giống như thác nước chảy xuống từ trên ngọn núi cao, cùng với một trận gió nhẹ, rối tung xoã xuống, đáp về chỗ vòng eo vốn mảnh khảnh của nàng!

Giờ phút này, Kỳ Vân Thư đã lấy được quần áo của mình, che ở chỗ ngực, lúc này mới trở tay ôm đầu, nén lại mái tóc đã rối tung của mình.

Nàng hết sức cuống quýt, ngoái đầu nhìn lại, nhanh nhẹn vuốt nhẹ những sợi tóc dính trên má đã hơi ửng đỏ. Trên gương mặt tinh xảo hồng hào, tạo nên một ấn tượng sâu sắc không chân thật!

Cũng trong lúc đó, ánh mắt của nàng, đã đối diện với cặp mắt si ngốc của Cảnh Dung.

Cảnh Dung vẫn đờ đẫn nhìn nàng. Giờ phút này trên bàn tay mở ra, chính là viên ngọc trai bị bung ra từ trên búi tóc nàng!

Không chỉ ngạc nhiên, mà là kinh ngạc cảm thán!

Tóc xoã ngang eo, hình ảnh kia, Cảnh Dung đã từng ảo tưởng rất nhiều lần.

Thường thì hẳn nghĩ chính mình sẽ tháo mũ quan của nàng xuống, hoặc là tưởng tượng nàng sẽ trang điểm xinh đẹp, đứng ở trước mặt mình.

Tuy nhiên, tại thời điểm này!

Đẹp, cực kỳ đẹp!

Không thể không nói, trong lòng hẳn tràn đầy kích động, nhưng lại không lời có lời nào có thể diễn tả được.

Cảm xúc lẫn lộn giữa kinh ngạc cảm thán và sự hài lòng, Cảnh Dung đã dấu đi rất tốt, tránh để tâm tư kín đáo của mình sẽ bị nữ nhân trước mắt này trộm thấy hoàn toàn!

Kỷ Vân Thư rung mình vì lạnh, nhanh chóng phủ thêm quần áo, nghiêng ánh mắt qua, nhẹ nhàng mở miệng: "Tiểu nhân thất lễ, Vương gia thứ tội."

"Tội gì?"

"Tội lừa gạt."

"Lừa gạt cái gì?"

"Thân phận."

"Vậy thì sao?" Hãn luôn lái nhai hỏi tiếp.

Điều này khiến Kỳ Vân Thư không biết nên trả lời như thế nào.

Nhưng, Cảnh Dung bỗng nhiên nói một câu, "Không ngại, tội này, bốn vương không tính."

Hãn nói giọng dịu dàng, câu môi mỉm cười.

Kỳ Vân Thư không nói chuyện nữa, cúi đầu, những lọn tóc đen vương lên bên má che khuất khuôn mặt, chỉ nhìn thấy chiếc mũi thẳng đứng tinh tế.

Cảnh Dung tiến lên hai bước nhỏ, đưa hạt ngọc trai trong tay cho nàng.

Kỳ Vân Thư duỗi tay lấy lại, lòng bàn tay hãn lại nắm chặt, nói: "Hạt ngọc này, vẫn đang nằm trong tay bốn vương."

"Chỉ là một hạt ngọc trai bình thường, Vương gia cần gì cướp đoạt?"

"Bình thường sao? Bốn vương lại cảm thấy, thật sự rất trân quý."

Cả người nàng cứng đờ: "....."

Cảnh Dung tinh tế bắt đầu thưởng thức hạt ngọc trai trong tay, ngời xôm xuống ở trên mặt đất, chiếu chiếu viên ngọc đến bên ngọn lửa, khoe miệng khê nhếch: "Kỳ tiên sinh..... chắc hẳn nên gọi là Kỳ cô nương. Bốn vương rất tò mò, vì sao người phải cải trang giả dạng, tiếp xúc với một

đồng tử thi? Nữ tử nhà bình thường, không phải nên trốn tránh nơi khuê phòng, hiếm khi bước ra khỏi cửa hay sao? Ở trong nhà thêu thùa dưỡng hoa, khi đến tuổi, sẽ tìm người gả chồng"

Đối với nữ tử thật sự rất đủ hiểu biết!

Kỷ Vân Thư đơn giản đáp: "Thiếu tiên!"

"Thiếu tiên?" Cảnh Dung kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn nàng: "Đường đường là danh môn Kỹ gia, cũng thiếu tiên sao?"

Quả nhiên, danh tính của nàng đã bị hấn năm hết!

"Xem ra, Bạch Vân Trường ngày đó Vương gia đưa tới, sau đó lại đốt roi của cha ta, đều là cố ý làm ra."

Đầu ngón tay hấn xoay hạt ngọc trai, cười cười: "Chuyện nhỏ không hề tổn sức."

Này chuyện nhỏ không hề tổn sức, nhưng cũng rất ấn tượng.

Cảnh Dung nói tiếp: "Kỷ cô nương đã mặc xong, không ngại ngồi xuống, bốn vương thật sự không thích ngược lên nhìn người khác."

Kỷ Vân Thư bọc lại quần áo trên người lần nữa, giữ khoảng cách hai bước, ngồi xuống.

"Người rất sợ bốn vương sao?" Hấn nhướn lông mày sắc nhọn.

"Không phải."

"Vậy vì sao người ngồi xa như vậy?" Cảnh Dung không vui, vỗ vỗ tay bên cạnh: "Qua đây ngồi một chút, bốn vương cũng không phải không mặc quần áo, người sợ cái gì? Hơn nữa, người ngồi xa như vậy, đêm dài vô tận, làm thế nào sưởi ấm?"

Điều này.....

Nghe những lời này, vì sao luôn cảm thấy kỳ quái?

Kỷ Vân Thư không thể bác bỏ, nhưng chỉ hơi dịch vào gần đồng lửa một chút.

"Nếu Vương gia sớm đã biết thân phận ta, vì sao không vạch trần ta?"
Nàng hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Ai ai ai, người chính là đang chơi ta sao?

Vấn đề này, lại đổi lấy nụ cười xấu xa của Cảnh Dung. Trên gương mặt tuần lãng, rõ ràng khuấy động một cảm giác sâu xa.

Hắn đơn giản nói: "Người đã có tâm dấu diếm, vì sao bốn vương phải vạch trần người?"

Lý do này, khiến Kỷ Vân Thư không thể nào phản bác.

Cảnh Dung nhíu mày, ghé mắt nhìn nàng, tiếp tục vòng lại vấn đề về nàng: "Bốn vương rất tò mò, người không phải là Tam tiểu thư Kỷ gia hay sao? Vì sao thiếu tiền? Hơn nữa, vì sao phải chịu roi của lão gia hỏa kia?"

Lão gia hỏa?

Kỷ Vân Thư ngậm giơ ngón tay cái lên cho hắn!

Nàng hạ giọng, đáp lại: "Mỗi nhà đều có chuyện riêng, Vương gia thân là người trong hoàng thất, tất nhiên cũng có những cay đắng riêng, hưởng chi nhà bá tánh tầm thường. Một giọt dầu, một hạt gạo, thậm chí là một cây kim nhỏ, đều sẽ là nguyên nhân gây ra mâu thuẫn. Bị mắng, bị đánh, không phải đều là chuyện thường ngày hay sao?"

Lời này vừa ra, Cảnh Dung giống như suy tư điều gì: "Người ở lại Cẩm Giang thành nho nhỏ này, thật sự lãng phí tài năng của mình."

"Không hiểu ý Vương gia."

"Người có biết rằng, kinh thành to lớn, đầy rông và mãnh hổ, chứa mười vạn quân hùng mạnh. Bên trong có kim điện, bên ngoài có tường thành. Từ Hoàng thượng long uy, cho đến những kẻ canh gác cổng thành nho nhỏ, tất cả đều tuân theo uy pháp nghiêm minh, quản lý hiệu quả, đường phố phồn hoa, cưới xin vui vẻ, đám rước thường xuyên. Một nơi như thế, mới là nơi mà Kỳ cô nương người nên ở."

Những lời hăn nói rất nghiêm túc!

Nàng chưa từng biết đến, Cảnh Dung lại có tài ăn nói như vậy.

Tuy nhiên.....

"Một nơi dành cho long phượng, đều đã thuộc về long phượng. Chim hoàng yến nho nhỏ, thành nhỏ huyện nhỏ, chính là nơi để sống yên ổn."

"Vì sao?"

"Mặc dù kinh thành rất lớn, nhưng nguy cơ tứ phía. Chế độ nghiêm minh, nhưng pháp lý không thể vượt qua tình người. Đường phố phồn hoa, nhưng không thể so sánh với sự thanh nhàn trên đường nhỏ Cẩm Giang thành."

Nghe những lời Kỳ Vân Thư nói, Cảnh Dung không thể không nói một câu: "Nhanh mồm dẻo miệng!"

Nhưng không thể không thừa nhận, những gì Kỳ Vân Thư đã nói, tất cả đều đúng!

Cảnh Dung tiếp tục khuấy lửa bằng cây gậy trúc nhỏ, ngọn lửa bùng lên một lần nữa.

Nơi khoe miệng hân, trước sau vẫn mang theo một nụ cười thâm sâu!

Kỷ Vân Thư ôm hai đầu gối, không tiếp tục nói chuyện nữa.

Cuộc trò chuyện trong đêm lạnh lẽo, dừng lại ở đây!

Hai người cứ ngồi cạnh nhau như vậy, mỗi người đều lâm vào trong trầm mặc.

Một người tâm tư thấp thỏm, một người tâm tư kinh ngạc!

Mỗi người mỗi vẻ.

Không thể chịu nổi đêm dài, Kỷ Vân Thư búi lại tóc dài lần nữa, dựa vào cây cột phía sau, nhắm mắt lại.

Cảnh Dung, tâm tư của người không đúng.

Hắn nghiêng mắt nhìn nàng, dưới ánh lửa đỏ chiếu rọi, gương mặt Kỷ Vân Thư có kích thước bằng lòng bàn tay, giống như một khối ngọc bằng máu thượng đẳng, trong lúc vô thức, có thể đoạt lấy ánh mắt người. Dưới lông mi hơi cuộn lại kia, hai mắt nhắm chặt, tựa hồ mang theo một sự lo lắng, thờ ơ, khiến trái tim người càng thêm ngứa ngáy!

Không suy nghĩ thêm nhiều, Cảnh Dung lấy quần áo của mình đã khô ở trên giá xuống, phủ lên trên người Kỷ Vân Thư, trong khi bản thân mình, lại bỏ thêm mấy khúc gỗ vào trong ống lửa, sau đó mới dựa gần cạnh lửa, tranh thủ nghỉ ngơi.

Mưa rơi gió giật, gào thét bên ngoài miếu thờ suốt đêm!

Ngày hôm sau, mưa đã tạnh. Khi Kỷ Vân Thư tỉnh lại, nhìn thấy trên người mình là quần áo Cảnh Dung, nhưng khi di chuyển tầm mắt để tìm, lại không thấy Cảnh Dung đâu.

Nàng đang buồn bực, Cảnh Dung đã tiến vào từ bên ngoài, trong tay cầm mấy cái bánh bao nóng hầm hập.

"Tỉnh?"

Nàng gật gật đầu.

Cảnh Dung đưa bánh bao cho nàng: "Nhanh ăn trong khi nó còn nóng."

Kỷ Vân Thư đưa quần áo lại cho Cảnh Dung, vừa tiếp nhận mấy cái bánh bao, vừa liếc mắt quét trên người Cảnh Dung một cái, kỳ quái hỏi: "Vương gia, không phải ngài cứ như vậy mà đi ra ngoài, đúng không?"

Tại thời điểm này, Cảnh Dung chỉ ăn mặc áo trong, mặc dù có đi đôi giày và không lộ ra thân thể, nhưng vẫn có chút không thích hợp.

"Đúng vậy, dù sao cũng không ai nhìn tới." Hắn hết sức gật đầu, mặc lại quần áo.

"Không ai nhìn tới?" Kỷ Vân Thư buồn bực: "Vậy bánh bao này từ đâu ra?"

"Thuận tay thuận tay."

Thật xấu hổ!

Trộm chính là trộm!

Điều này khiến Kỷ Vân Thư đạt thêm hiểu biết mới về tôn Phật này.

Hắn ăn trộm đâu ra? Rõ ràng đã để lại một thỏi bạc, đổi lấy chúng.

Ăn một cái màn thầu, dọn dẹp một chút, hai người lập tức rời khỏi ngôi miếu, đi tới bến thuyền.

Bởi vì gió êm sóng lặng, trên bến thuyền, có nhiều con thuyền neo đậu hơn. Hai người lên thuyền, nhanh chóng quay lại thành.

Cảnh Dung không yên tâm, muốn đưa nàng trở về.

"Không được, ta sẽ đi tới nha môn."

"Lúc này?" Cảnh Dung không hiểu.

Kỷ Vân Thư gật gật đầu, vừa đi về phía nha môn, vừa giải thích: "Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, vụ án âm dương thi, hôm nay chắc hẳn có thể phá."

"Người kết luận như vậy?" Cảnh Dung đi theo phía sau nàng.

"Chờ sau khi ta làm một thực nghiệm nho nhỏ, chắc hẳn có thể biết được, nhưng....." Nàng dừng bước chân lại, nghiêm túc nhìn Cảnh Dung: "Còn thỉnh Vương gia, đừng để lộ thân phận nữ tử của ta ra ngoài, tránh đi những phiền toái không cần thiết."

Hắn nhẹ nhàng cười, nói: "Thật ra, bốn vương cũng nhìn người mặc một thân nam trang quen rồi."

"....."

Bất đắc dĩ, nàng đành phải bước đi về phía trước nhanh hơn.

Trong khi Cảnh Dung cười cười, cũng đi theo nàng.

Bọn họ vừa mới tới nha môn, Huyện thái gia đã nhìn thấy hai người cùng tiến đến, thoáng có chút kinh ngạc.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 86: Đáp Án

Edit: Emily Ton.

Sau một hồi sững sốt, Huyện thái gia tiến lên hành lễ với Cảnh Dung: "Hạ quan tham kiến Vương gia, không biết Vương gia vì sao lúc này....."

Hắn giơ tay ngắt lời: "Không cần bận tâm tới bốn vương, người xem Kỷ tiên sinh cần gì hay không."

"Vâng vâng vâng."

Huyện thái gia đi tới bên người Kỷ Vân Thư: "Vân Thư, hay là... là đã tìm được chứng cứ gì rồi sao?"

"Lưu đại nhân, hiện tại ta cần một ít dấm và rượu trắng, phiền ngài tìm một ít tới đây. Hiện tại, ta muốn tới phòng nghiệm thi."

"Tất nhiên, tất nhiên." Huyện lão gia sáng khoái đồng ý.

Huyện lão gia gọi hai nha dịch tới, phân phó bọn họ tìm những thứ Kỷ Vân Thư cần.

Trong khi Kỷ Vân Thư đi tới phòng nghiệm thi, Cảnh Dung ngồi ở trong phòng phẩm trà.

Lá trà Cẩm Giang, quả nhiên là cực phẩm trong cực phẩm!

Tới phòng nghiệm thi, Kỷ Vân Thư lập tức lấy con dao bị rỉ ra từ trong ống tay áo. Ngụy Võ và Vương Tam đưa dấm và rượu trắng tiến vào.

"Tiên sinh, người muốn những thứ này để làm gì?"

"Thử máu."

"Thử máu?"

Ngụy Võ và Vương Tam nhìn thoáng qua lẫn nhau, cùng nhau móc ra một cái bút lông nhỏ và một quyển sổ từ trong túi, lau sạch bút lông bằng miệng, sẵn sàng ghi lại những gì Kỳ Vân Thư sẽ nói.

Kỳ tiên sinh nghiêm thi, chính là nguồn học tập tuyệt vời!

Cần phải ghi nhớ kỹ tất cả mọi thứ, nói không chừng, trong tương lai chúng ta cũng có thể trở thành Ngổ tác.

Điều đó thật tuyệt!

Kỳ Vân Thư cũng mặc kệ bọn họ, chỉ cần câm miệng không nói lời nào, làm gì cũng được.

Nàng mang bao tay, trộn giấm với rượu trắng, lắc chúng một hồi. Sau đó dùng một tấm vải bố trắng nhúng vào trong dung dịch rượu và dấm, dùng nó để lau con dao nhỏ đã bị rỉ sắt.

Gỉ sắt dần dần rơi xuống, đều dính vào trên vải bố trắng, dần dần lộ ra ánh bạc màu đen bóng loáng ở trên lưỡi dao.

Nàng tiếp tục làm sạch dao nhỏ trong dấm, sau một lúc, trên lưỡi dao, xuất hiện vài đốm đỏ sậm.

"Di? Vì sao nó lại đổi màu?" Vương Tam kinh hô.

"Đây không phải là màu. Đó là máu."

"A?" Ngụy Võ và Vương Tam đồng thời kinh hô.

Kỷ Vân Thư lấy dao nhỏ ra, biểu hiện cực kỳ căng thẳng.

Nàng đã rất hy vọng, trên lưỡi dao này, sẽ không có máu!

"Vì sao lại có máu?" Ngụy Võ hỏi.

"Bởi vì con dao này, đã dính máu người." Kỷ Vân Thư giải thích: "Nếu muốn biết trên lưỡi dao, hoặc trên quần áo đã từng dính máu người hay không, biện pháp tốt nhất, chính là thực nghiệm luminol*, nhưng nơi này không có khả năng tiến hành thực nghiệm như vậy. Tuy nhiên, nếu dùng dấm và rượu trắng, cũng có thể tạo ra một hiệu ứng tương tự."

(*) Thử nghiệm máu luminol:

"Cái gì là thực nghiệm lu... mi... nol?" Ngụy Võ lắp bắp hỏi.

Nên giải thích như thế nào đây? Nàng lưỡi giải thích, buông con dao nhỏ xuống, xoắn tấm vải bố trên bộ hài cốt âm dương thi, lấy xuống một đốt ngón tay bị gãy.

Nàng phân công Ngụy Võ và Vương Tam: "Hai người các người, giống như lần trước, tìm một ít nước long não tới đây."

"Vâng."

Hai người không hỏi gì thêm, lập tức đi tìm một ít nước long não tới.

Tay chân lạnh lẽ, rất nhanh bọn họ đã đưa mọi thứ tới. Kỷ Vân Thư cũng giống như lần trước, nhấp một ít nước long não ở chỗ mắt cá chân của bộ hài cốt, sau đó dùng giấy trắng ngâm trong giấm quần lại.

Chưa được một lúc, tờ giấy trắng đã biến thành màu đỏ.

Tiếp theo, nàng dùng tờ giấy đã đổi màu bọc quanh con dao nhỏ.

Qua khoảng thời gian nửa nén hương, nàng mở tờ giấy ra, vết máu vốn dính ở trên dao nhỏ, tất cả đều đã dính trên tờ giấy kia.

Đáp án, đã có!

"Ngụy Võ, Vương Tam, các người lập tức đi một chuyến tới thôn Triệu gia, đưa Ngọc Tẩu tới đây."

"Ồ ồ ồ, vâng." Hai người bỗng nhiên có chút hưng phấn, nhanh chóng vội vàng bước chân rời đi.

Tuy nhiên, sắc mặt Kỳ Vân Thư thật ra không tốt lắm.

Trong lòng cũng nặng nề hơn!

Nàng che bộ hài cốt lại, sau đó mang theo con dao nhỏ và tờ giấy kia, đi về phía căn phòng ở sau công đường.

Tại thời điểm này, Ngụy Võ và Vương Tam vừa mới nhận lệnh, mang theo người trong nha môn, nhanh chóng tới thôn Triệu gia.

Trong khi đó Cảnh Dung vẫn đang phẩm trà, nhìn thấy hai người kia nhận lệnh đi bắt người, hẳn cho rằng, Kỳ Vân Thư đã biết hung thủ là ai.

Hắn chỉ chớp mắt vài cái, đã nhìn thấy Kỳ Vân Thư giống như người mất hồn đi tới.

Người đầu tiên chủ động tiến lên đón nàng, không ai khác ngoài Huyện thái gia, giống như vô tình dựa tới bên người Kỳ Vân Thư, hỏi: "Có phát hiện gì không? Hay là thật sự có liên quan tới Ngọc Tẩu ở thôn Triệu gia?"

"Đúng vậy." Nàng trả lời một cách tự tin.

"Người là nàng giết?"

"Đúng vậy."

Huyện thái gia cả kinh, khuôn mặt tràn đầy hoảng loạn: "Vậy..... vậy bản quan không phải nên cử người đi bắt nàng hay sao? Còn có Lý Triệu vẫn đang bị giam ở trong đại lao thì sao? Thảm thảm!"

Kỷ Vân Thư tức giận trừng hăn một cái: "Ngay cả khi hăn không phải là kẻ giết, hăn cũng phải chịu trách nhiệm."

"Nhưng....."

"Nhưng cái gì mà nhưng!" Người lên tiếng, chính là Cảnh Dung. Hăn đứng dậy khỏi ghế hoa lê. Thật ra vừa rồi trong khoảng thời gian này, Huyện thái gia đã bắt Lý Triệu Sự, giảng giải lại toàn bộ cho hăn nghe.

Huyện thái gia thối lui qua một bên, chủ động tách ra, bị Cảnh Dung trách cứ một tiếng, hăn nơi nào còn dám lăm miêng.

Cảnh Dung bước chân đi đến bên cạnh Kỷ Vân Thư, nói: "Nếu người có thể đưa ra chứng cứ, chỉ ra hung thủ, bốn vương tuyệt đối sẽ không sẽ buông tha. Nếu như người đó không giết người, nhưng hăn lại hủy thi diệt tích, bốn vương cũng sẽ luận tội."

Hăn dường như đoán trúng suy nghĩ trong lòng Kỷ Vân Thư.

Tuy nhiên, có một chỗ dựa như vậy, đối với vụ án này không thể nghi ngờ là rất có tác dụng.

Kỷ Vân Thư trầm mắt xuống, hỏi hăn: "Vương gia cảm thấy, giết người, nhất định phải đền mạng sao?"

Huyện thái gia đoạt lời, đáp: "Đó là luật pháp đã quy định, giết người thì phải đền mạng."

"Lưới pháp luật không tính đến nhân tình." Kỷ Vân Thư nghiêm túc.

"Vân Thư, giết người, phải đền mạng. Đây là quy định."

"Quy định quy định, đâu ra nhiều quy định như vậy? Luật pháp vốn để giúp dân tâm yên ổn, bảo hộ nhân thân bá tánh an toàn, nhưng nếu bất đắc dĩ phải giết một người, luật pháp như vậy, công chính vừa nói lấy đâu ra?"

Giờ phút này, Kỳ Vân Thư có vẻ hơi kích động.

Huyện thái gia không dám đáp lời, có chút ngốc nghếch. Kỳ Vân Thư hôm nay bị làm sao vậy?

Cảnh Dung ném cho Huyện thái gia một cái ánh mắt: "Người lui qua một bên."

"Vâng." Không dám phản kháng, Huyện thái gia ngoan ngoãn thối lui qua một bên.

Trên mặt Kỳ Vân Thư rất nghiêm trọng, ánh mắt mang theo một loại tiếc hận cùng với tức giận bất bình.

Cảnh Dung hỏi nàng: "Nói cho bốn vương biết, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

"Không có gì."

"Tất cả cảm xúc của người đều viết hết trên mặt, hai người chúng ta, hôm qua cũng coi như cùng chung hoạn nạn, người có tâm tư và ý tưởng gì, không ngại thì hãy nói với bốn vương."

Hắn nhẹ nhàng như vậy!

Ân cần như vậy!

Kỳ Vân Thư hạ mắt xuống, khẽ lắc đầu: "Thôi! Đó là vấn đề của bản thân ta. Ta không nên bỏ qua luật pháp nghiêm minh một bên, trở nên đa

sâu đa cảm. Giết người, chính là giết người, tất nhiên phải đền mạng."

Nàng nỗ lực tự thuyết phục chính mình, khiến trong lòng không còn khó chịu như thế.

Cảnh Dung cũng không quấy rầy nàng, để nàng ngồi xuống một bên, từ từ bình phục lại.

Thời gian trôi qua từng chút một!

Đã hơn một canh giờ (2h) kể từ lúc Ngụy Võ và Vương Tam đi tới thôn Triệu gia, tính toán thời gian đi về, lúc này, chắc hẳn đã tới cổng thôn.

Gần như đúng lúc này, một người nha dịch tiến vào.

Thông báo: "Đại nhân, Giang phu nhân tới."

"Sao lại tới nữa?" Huyện thái gia thở dài.

Hiện tại, hẳn nhìn thấy Giang phu nhân, còn sợ hơn so với nhìn thấy Cảnh Dung.

Không đợi Huyện thái gia nói thêm câu nào, Cảnh Dung đã nói: "Bổn vương đi xem."

Có tôn Phật này ở đây, không sợ!

Cảnh Dung đi ở phía trước, Kỷ Vân Thư và Huyện thái gia theo phía sau, ba người cùng nhau đi tới công đường.

Giang phu nhân vẫn mặc quần áo hoa lệ như cũ, cao quý không hề suy giảm chút nào, còn mang theo một sự bức bối bức đồng.

Ngày hôm qua đã bị Huyện thái gia qua loa lấy lệ đuổi về, hôm nay lại đến, tất nhiên muốn bức cho Huyện thái gia phải thả đệ đệ của bà ta ra.

Nhưng không nghĩ tới, Cảnh Dung sẽ ở đây.

"Dân phụ tham kiến Vương gia." Hình như không cam lòng, cực kỳ bực tức.

Cảnh Dung lạnh lùng mở miệng: "Vì sao Giang phu nhân lại đột nhiên tới nha môn? Bốn vương nghe Lưu đại nhân nói, hai ngày nay Giang phu nhân đã tới đây nhiều lần."

Cộng với một chuyện này, rõ ràng chỉ có hai lần, không cần đếm thêm số lần!

Mặc dù Giang phu nhân ngang ngược bá đạo, nhưng dù sao Cảnh Dung cũng là Vương gia, bà ta vẫn phải thu liễm một chút.

Giang phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Nói vậy Vương gia nhất định cũng biết chuyện đệ đệ ta đã bị bắt giam, đúng không?"

"Ta nghe nói, hãn đã giết người."

Không không không, người sai rồi.

Huyện thái gia tiến lên, nhỏ giọng nhắc nhở: "Vương gia, không phải giết người, là chôn thi thể, chôn thi thể."

Người thật sự ngu ngốc hay là giả ngốc?

Cảnh Dung thật muốn cạy đầu Huyện thái gia ra, nhìn rõ xem bên trong là cái gì.

Sau một khắc, Cảnh Dung dậm một ánh mắt sắc bén tới Huyện thái gia.

Cả người Huyện thái gia run rẩy một cái, thối lui qua một bên, ngậm miệng lại.

Giang phu nhân cũng bắt đầu phản bác: "Vương gia, đệ đệ ta sẽ không giết người, hãn trời sinh không có can đảm, ngay cả dao cũng không dám cầm, đừng nói là giết người, nhất định nha môn đã nghĩ sai rồi."

"Nhưng chính miệng hãn đã thừa nhận, hãn có chôn thi."

"Đó nhất định là do hãn hoảng loạn, thuận miệng nói như thế."

Giang phu nhân vẫn tiếp tục tranh cãi!

Cảnh Dung không thích nhất, chính là nói với loại nữ nhân này.

Đơn giản.....

"Giang phu nhân, bốn vương không thích nhất, chính là nữ nhân cứng đầu. Nếu người tiếp tục tranh cãi với bốn vương, bốn vương sẽ dùng tư quyền, ném người vào trong nhà lao, người có tin không?"

"Ách!" Giang phu nhân cả kinh, bà ta đương nhiên tin.

"Lý Triệu có giết người hay không, còn chờ kiểm chứng, nhưng chính hãn đã thừa nhận chôn thi, người cần gì phải bóp méo ý hãn, cưỡng bức Lưu đại nhân thả người? Hay là người ý vào mặt mũi của Lý lão tướng quân, cũng muốn dùng tới tư quyền?"

"Dân phụ không có ý như vậy." Giang phu nhân có chút hoảng hốt, nhưng sắc mặt không hề thay đổi.

Cảnh Dung nghiêm mặt, hai tay áo vung lên về phía sau: "Một khi đã như vậy, không cần tiếp tục cãi nhảm, chân tướng như thế nào, đợi lát nữa nhất định sẽ biết."

Đợi lát nữa?

Giang phu nhân càng thêm khẩn trương, còn mang theo nghi hoặc.

Tuy nhiên, bà ta còn chưa kịp suy tư thêm chút nữa, ngoài công đường, Ngụy Võ và Vương Tam, đã mang theo ngọc tẩu cùng với A Ngử tiến vào.

Thần sắc Ngọc Tẩu rất bình tĩnh, trong ánh mắt không hề mang theo hoảng loạn, ngược lại có một loại kiên quyết vượt qua sống chết. Trong lòng ngực nàng ôm A Ngử quần áo đơn giản. A Ngử không khóc cũng không náo loạn, đầu dựa vào trên vai Ngọc Tẩu, giống như là đang ngủ.

Nhưng trên tay chân nàng ấy, vẫn bị xích sắt khoá lại!

Tiếng leng keng leng keng vang lên từ bên ngoài công đường tiến vào.

Vừa tiến đến, Ngọc Tẩu đã tự giác quỳ xuống!

Rất cẩn thận, sợ đánh thức A Ngử ở trong lòng ngực.

Ánh mắt Kỳ Vân Thư dường như không dừng ở trên người Ngọc Tẩu và A Ngử, mà là ở trên người Giang phu nhân.

Nàng nhìn thấy rất rõ ràng, ánh mắt Giang phu nhân tràn ngập kinh ngạc và hoảng loạn!

Ngay cả hai chân của Giang phu nhân, cũng trong phút chốc run rẩy, lão đảo gần như muốn ngã quỵ xuống trên mặt đất.

Xem ra, chân tướng đích xác giống như những gì Kỳ Vân Thư đã nghĩ.

Ngụy Võ nói: "Đại nhân, đã đưa Ngọc Tẩu tới."

"Tốt. Thăng đường."

Huyện thái gia hăng giọng nói, đi tới cao đường, ngồi xuống!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 87: A Ngử Đã Chết

Edit: Emily Ton.

Huyện thái gia khai đường, tất cả nha dịch đứng thành hàng hai bên.

Trong khi Cảnh Dung một bên, cũng đã ngồi vào trên ghế đã được chuẩn bị sẵn cho hắn một bên, thần sắc nghiêm trọng, tinh tế nhìn xem.

Huyện thái gia đập kinh đường mộp mộp cái: "Danh phụ dưới đường, báo tên họ lên."

Ngọc Tẩu không đáp, vẫn luôn cúi đầu.

Thậm chí.....

Nàng nhẹ nhàng vỗ sau lưng A Ngử, ngoài miệng còn nhè nhẹ hát ru.

Điều này khiến cho mọi người ở đây, đều cảm thấy kỳ lạ.

Nữ nhân này, không phải là kẻ điên, đúng không?

Huyện thái gia không cam lòng, đang chuẩn bị đập kinh đường mộp lần nữa, Kỳ Vân Thư đã lên tiếng ngăn lại: "Đại nhân, không bằng dẫn Lý Triệu tới đây."

Những lời Kỳ Vân Thư nói, từ trước đến nay Huyện thái gia đều luôn nghe, vì thế phân phó nha dịch, đi tới nhà giam mang Lý Triệu đến.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Kỳ Vân Thư đi đến và ngồi xổm xuống bên cạnh Ngọc Tấu.

Nàng nói giọng nhỏ nhẹ: "Ngọc Tấu, A Ngữ ngủ rồi, không bằng, ta đưa nàng ấy đi nghỉ, được không?"

Ngọc Tấu vẫn tiếp tục giai điệu của mình, cặp mắt ẩn dưới tóc rối vừa nhấc, cũng nhìn thấy rõ người ở trước mặt nàng.

"Là người? Ngày hôm qua, người đã tới nhà ta."

Ngọc Tấu không có chút kinh ngạc nào, ngược lại mang theo tươi cười, cười cực kỳ thâm trầm.

"Người trao A Ngữ cho ta, được không?"

Ngọc Tấu không giao, vẫn ôm A Ngữ, nhẹ nhàng lắc lắc, hát nhẹ bên tai nàng ấy.

Nhìn thấy thần sắc Ngọc Tấu, dường như có chút không thích hợp. Ánh mắt Kỳ Vân Thư đặt ở trên người A Ngữ, trong lòng có một suy đoán lớn mật.

"Ngọc Tấu, để ta nhìn xem A Ngữ được không? Ta đảm bảo, nhất định sẽ không thương tổn tới nàng ấy."

"Người đừng động vào A Ngữ của ta, A Ngữ của ta ngủ rồi, nàng đã ngủ rồi. Người đừng làm phiền nàng, đừng làm phiền nàng."

Trong khi nói, Ngọc Tấu còn cười cười.

Bộ dáng này, rõ ràng chính là đã bị điên!

Kỳ Vân Thư thật cẩn thận duỗi tay ra, tránh không để Ngọc Tấu phát hiện, kín đáo sờ soạng bàn chân trần của A Ngữ, trong lòng run lên mãnh

liệt.

"A Ngử đã chết?"

Một khắc kia, Kỳ Vân Thư suýt nữa té ngã trên mặt đất, lỗ mũi chua xót, hốc mắt đỏ lên, nước mắt bắt đầu chảy ra.

Những lời này của Kỳ Vân Thư, khiến cho tất cả mọi người đều rất kinh ngạc.

Đặc biệt là Ngụy Võ và Vương Tam.

Từ thôn Triệu gia một đường tới đây, bọn họ đều không hề phát hiện ta điều gì bất thường về tiểu nữ hài.

Đã chết như thế nào?

Hiện tại, Kỳ Vân Thư cũng rất cuộc hiểu được, vì sao Ngọc Tẩu lại hành động như vậy.

Có chút cảm giác si ngốc!

A Ngử đã chết, có lẽ, trái tim nàng cũng đã chết.

Kỳ Vân Thư vẫn khiếp sợ trong lòng. Nàng cực kỳ hối hận, cực kỳ áy náy. Ngày hôm qua, nàng nên mang theo A Ngử rời khỏi gian phòng âm u ẩm ướt kia.

Nhìn Ngọc Tẩu vẫn luôn ôm thi thể A Ngử, nhỏ giọng hát ru.

Kỳ Vân Thư cảm thấy phảng phất như vô số thanh đao đâm vào trong ngực.

Huyện thái gia còn đang kinh ngạc, nhưng cũng không quên phân phó nha dịch: "Đi xem, tiểu nữ hài có phải thật sự đã chết hay không?"

"Vâng."

Nha dịch đang chuẩn bị tiến lên kéo Ngọc Tấu ra, xem xét tiểu nữ hài có phải thật sự đã chết hay không.

Kỷ Vân Thư đứng dậy, duỗi tay ngăn nha dịch lại: "Để nàng ôm nàng ấy, ở trong lòng nàng, A Ngữ vẫn chưa chết."

"Kỷ tiên sinh?"

"Một người làm mẫu thân, vì hài tử của mình có thể làm bất cứ điều gì, cho dù mất đi tính mạng đều không hề tiếc. Điều này đủ chứng minh rằng, nàng yêu hài tử mình bao nhiêu. Hiện giờ A Ngữ đã chết, đại khái nàng cũng không sống nổi."

Kỷ Vân Thư nói rất dễ hiểu, nhưng rất ít người có thể hiểu rõ.

Không ai hiểu, vì sao Kỷ Vân Thư lại có cảm xúc đồng tình như vậy.

Tuy nhiên, Cảnh Dung hiểu rất rõ.

Hắn thấy được nước mắt trong mắt Kỷ Vân Thư, thấy được trên khuôn mặt nàng là sự áy náy và tiếc hận.

Giờ khắc này, hắn đau lòng, không chỉ là tiểu nữ hài, còn có Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư cắn chặt đôi môi run rẩy của mình, cắn đến nổi dường như đã nứt ra máu, thân mình run rẩy vài cái, nhưng vẫn cố gắng áp dòng nước mắt muốn trào ra xuống.

"Ta không giết người, các người nhanh chóng thả ta ra."

Tiếng nói của Lý Triệu vang lên từ bên ngoài khi hắn bị nha dịch áp vào.

Vừa tiến vào lập tức quỳ xuống.

Bị giam hai ngày ở trong nhà giam, bộ dáng công tử của Lý Triệu đã hoàn toàn quét rác, trên tóc còn cắm mấy cây rơm, bộ mặt dơ bẩn, râu ria mọc đầy cằm, quần áo trên người cũng cực kỳ hỗn độn.

Mới bị giam hai ngày mà đã thành dáng vẻ này, nếu như giam lâu một chút, chẳng phải là ăn uống tiêu tiêu đều phải giải quyết trên người?

Lý Triệu vừa tiến đến, lập tức nhìn thấy tỷ tỷ mình, vừa quỳ xuống, liền hướng về phía tỷ tỷ mình cầu xin.

"Đại tỷ, người nhất định phải giúp ta, ta không muốn ở nhà giam nữa, nơi đó rất tối, ăn không ngon, ngủ không tốt, ta còn luôn mơ thấy ác mộng. Đại tỷ, người mau mang ta ra ngoài đi."

"....."

Tuy nhiên, ánh mắt Giang phu nhân, vẫn mang theo kinh hoàng, thẳng tắp dừng ở trên người Ngọc Tẩu. Lý Triệu vẫn chưa nhận thấy sự khác thường của đại tỷ mình, di chuyển hai đầu gối, dịch tới bên người Giang phu nhân, ngửa đầu, vẫn tiếp tục đau khổ năn nỉ.

"Đại tỷ, người đi cầu xin cha, cầu xin gia gia, để cho bọn họ tới giúp ta. Cha sẽ không thể không cứu ta, đại tỷ....."

Ồn ào muốn chết, ồn ào muốn chết!

Kỷ Vân Thư từ từ rút ra khỏi sự áy náy thương tâm.

Nàng quay đầu lại, nói với Lý Triệu một câu: "Hung thủ không phải là người, người sẽ không chết."

Một kết luận mày, khiến cho Lý Triệu kinh hãi quay người lại, nhìn Kỷ Vân Thư, dường như còn có chút không thể tin được.

Phải biết rằng, hai ngày này, vẫn luôn là ác mộng với hắn!

"Ta thật sự không phải là hung thủ?"

Lý Triệu không dám tin tưởng.

Có một đệ đệ như vậy, cũng là bất hạnh ba đời của Giang phu nhân.

Mà lúc này, Lý Triệu cũng đột nhiên chú ý tới bên người mình, có một nữ nhân đang ôm tiểu nữ hài.

Hắn nghiêng đầu nhìn qua, mặc dù khuôn mặt Ngọc Tấu đã bị đầu tóc hỗn độn che lại, nhưng Lý Triệu cũng tại một khắc này, đã nhận ra nàng.

"Ngọc..... Ngọc Tấu?"

Không thể tin được, thân mình ngã ngối xuống trên mặt đất.

Phản ứng như vậy, thậm chí còn muốn lớn hơn cả Giang phu nhân.

Tất cả mọi người đều không thể hiểu rõ, Ngọc Tấu đến tột cùng là nhân vật nào, khiến cho Giang phu nhân và Lý Triệu đều kinh ngạc như vậy, thậm chí, còn mang theo hoảng loạn.

Kỷ Vân Thư đã thu lại cảm xúc của mình, nàng chậm rãi vừa đi về phía Giang phu nhân, vừa nói: "Ta rất cuộc hiểu được, vì sao Giang phu nhân không muốn nói ra tình hình thực tế, cũng rất cuộc hiểu được, vì sao rõ ràng biết phu quân mình đã chết, nhưng không tới báo quan, còn cùng với đệ đệ mình, chôn thi thể phu quân mình."

Giọng nói chấn nhiếp nhân tâm, khiến cả người Giang phu nhân căng chặt thần kinh, gân xanh nổi lên.

"Người nói bậy gì đó?" Giang phu nhân đột nhiên chuyển ánh mắt về phía Kỷ Vân Thư.

Hiện tại, bà ta vẫn không muốn thừa nhận.

"Giang phu nhân, Ngọc Tẩu hiện tại đang ở chỗ này, chính nàng là hung thủ giết Giang lão gia, mà người, cũng nhìn thấy toàn bộ quá trình hành hung của nàng."

Từng lời rơi xuống.

Toàn bộ đại đường chấn động!

Về tình về lý, thật sự không thể nào nói nổi, phu quân mình bị người giết hại, bản thân mình nhìn thấy toàn bộ quá trình, không những không báo quan, còn giúp chôn thi.

Nói ra ngoài, sẽ không có người nào tin.

Người đầu tiên không tin, chính là Huyện thái gia.

Hắn hỏi: "Cái gì? Giang phu nhân nhìn thấy Giang lão gia bị giết? Làm sao giải thích điều này?"

Kỷ Vân Thư cũng không nóng nảy, nàng vẫn nhìn nhìn chăm chăm vào Giang phu nhân.

Cực kỳ kiên định nói: "Nếu như ta đoán không sai, khi người nhìn thấy Ngọc Tẩu giết người, thật ra trong lòng người rất thống khoái. Bởi vì, người đã rất mong muốn Giang lão gia chết đi."

"Người..... người nói hươu nói vượn."

"Nói hươu nói vượn?" Kỷ Vân Thư lạnh lùng cười: "Rất tốt. Sự tình đêm đó, ta sẽ giúp người nói ra."

Ánh mắt Giang phu nhân ngẩn ra!

Kỷ Vân Thư không nhanh không chậm, đi đến trước mặt Lý Triệu, cúi đầu nhìn hẳn, nói: "Buổi tối hôm đó, người uống đến nổi say mềm. Lúc ở trong sân, gặp Giang lão gia lẻ loi một mình. Người ôm thử can đảm một lần, tới vay tiền của Giang lão gia. Nhưng người không nghĩ tới, Giang lão gia căn bản không muốn cho người vay tiền, còn quở trách người một trận, thậm chí có thể còn nói, muốn nói cho tử tử người biết. Vì thế, người đã tức giận đẩy lão một cái. Giang lão gia bị người đẩy ngã trên mặt đất, chân bị bong gân, phần đầu va vào gốc cây, trong khi người lại phẫn nộ rời đi."

Nói xong, Kỷ Vân Thư đi tới bên người Ngọc Tẩu, nói tiếp: "Giang lão gia vừa vấp bị thương ở chân, vì thế đã ngồi dưới đất rất lâu mà không thể đứng dậy, lúc trước ta từng nói, vết đao trên hài cốt của Giang lão gia là từ trên cao đâm xuống, chứng tỏ hung thủ phải cao hơn Giang lão gia, nhưng thật ra còn có một loại tình huống, đó chính là Giang lão gia ngồi dưới đất, hung thủ đứng, đâm từng đao về phía lão. Và hung thủ kia, chính là Ngọc Tẩu."

Ngọc Tẩu luôn vô cảm, vẫn ôm A Ngử, tiếp tục hát ru.

Tiếp theo, Kỷ Vân Thư lấy ra con dao nhỏ từ trong ống tay áo của mình, giữ nó ở trong tay, nói: "Ngay sau khi Lý Triệu rời khỏi đó, Ngọc Tẩu đã cầm con dao này, từ phía sau cây đại thụ vòng đến trước mặt Giang lão gia. Dưới tình huống lão không hề có sự phòng bị, đã giết chết lão."

Huyệt thái gia hỏi: "Chứng cứ đâu?"

"Chứng cứ chính là con dao nhỏ trong tay ta. Ta đã dùng dấm lau sạch lưỡi dao. Sự thật chứng minh, trên con dao này, thật sự có vết máu."

"Đó có thể do nàng không cẩn thận nên cắt phải tay hay không?"

"Không có khả năng." Kỷ Vân Thư đưa ra kết luận, sau đó móc ra tờ giấy đã nhuộm màu đỏ ra, nói: "Trên tờ giấy trắng này, có dính máu từ chỗ vết thương nơi mắt cá chân của Giang lão gia. Và màu sắc này, thật ra cũng

là màu máu trên cơ thể người khi còn sống đã bị đông lại, bám vào trên xương, chỉ có thể dùng nước long não cùng với giấm trắng mới có thể biểu hiện ra. Vừa vặn, màu sắc của nó, hoàn toàn giống với vết máu trên con dao này, thậm chí dung hoà đồng nhất khi trộn cả hai lại với nhau."

"Vì thế, điều này đủ để thấy, máu trên dao, chính là của Giang lão gia, mà người giết Giang lão gia, chính là Ngọc Tẩu."

Mọi người kinh ngạc cảm thán vài tiếng.

Trong khi Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Đồng thời khi Ngọc Tẩu giết Giang lão gia, Giang phu nhân cách đó không xa, cũng thu hết toàn bộ một màn này vào trong đáy mắt. Chờ sau khi Ngọc Tẩu rời đi, Lý Triệu quay lại. Hắn thực sự rất sợ hãi, nhưng Giang phu nhân đúng lúc này mới đi ra và nhờ Lý Triệu giúp đỡ, cùng nhau chôn thi."

"Không đúng, không đúng....." Huyện thái gia vươn tay, cau mày: "Vì sao?"

Kỳ Vân Thư nhìn thoáng qua A Ngử trong lòng ngực Ngọc Tẩu, tầm mắt đối diện với ánh mắt Giang phu nhân.

"Bởi vì Giang phu nhân biết rằng, nếu lúc ấy báo quan, vậy thì, mọi người sẽ biết trượng phu của mình không chỉ là một người âm dương, còn là một kẻ cầm thú không hơn không kém."

Những lời nói này, giống như hung hăng đập lên quá khứ của Giang phu nhân. Cả người bà ta lão đảo, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Kỳ Vân Thư bước tới gần bà ta hai bước, nói giọng nghiêm túc: "Giang phu nhân là một người yêu quý danh dự của mình, thế gia chính là Lý gia, ở trong lòng Giang phu nhân, mặt mũi còn lớn hơn tính mạng người."

"Đừng nói nữa."

Giàng phu nhân rớt cuộc mở miệng ngăn lại.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 88: Phá Án

"Không cần nói nữa, không cần nói nữa....."

Sắc mặt Giang phu nhân càng ngày càng tệ, cặp mắt trợn to mang theo một loại cảm giác chống cự sợ hãi.

Không, đúng hơn là sự sỉ nhục!

Sự cao quý, giờ phút này, có vẻ rất điên rồ!

Môi mỏng Kỳ Vân Thư khê nhếch, không hề có ý muốn dừng lại.

Nàng tiếp tục nói: "Người sở dĩ không đi báo quan, mà cùng với Lý Triệu vùi lấp thi thể, bởi vì người hiểu rất rõ, một khi báo quan, quan phủ sẽ điều tra rõ nguyên do, sẽ biết Giang lão gia....."

Nói tới đây, Kỳ Vân Thư do dự, hai tay cuộn ở trong tay áo nắm chặt, đầu ngón tay trở nên trắng hơn, móng tay tinh tế đã đâm vào da, dường như muốn nặn ra máu đỏ tươi thì nàng mới bỏ cuộc.

Nàng nhìn thoáng qua Ngọc Tẩu, lời nói bị nghẹn lại trong cổ họng thật lâu.

Nói? Hay là không nói?

Đấu tranh trong một thời gian dài!

Hốc mắt lại đỏ lần nữa, nàng chuyển ánh mắt tới trên người Giang phu nhân, chậm rãi nói: "Giang phu nhân, người cũng đã sớm biết, nữ nhi Ngọc

Tấu là A Ngử, tuổi còn nhỏ, sớm đã..... đã bị Giang lão gia làm bẩn."

Làm bẩn?

Hử?

Tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, bắt đầu bàn tán xoi mói, nhỏ giọng thầm thì.

Cảnh Dung một bên cũng cuối cùng cũng hiểu, ngày hôm qua, vì sao nàng lại đẩy hẳn ra khỏi căn nhà kia.

Thì ra chân tướng, lại vô cùng tàn nhẫn như thế!

Trong khi đó, thân mình A Ngử nho nhỏ, vẫn bất động trong vòng tay của nương nàng ấy, không còn hơi thở nữa.

Kỷ Vân Thư rưng rưng nói: "Hai năm trước, A Ngử bắt quá chỉ mới sáu tuổi, thơ ấu của nàng, vốn nên tràn ngập những kỷ niệm vui vẻ hạnh phúc, vốn nên đi tới bờ sông câu cá nhỏ, đi hái quả dại trong rừng, chơi diều, cắt giấy. Gương mặt thanh tú, cũng vốn nên luôn mang theo tươi cười khắp nơi. Nhưng, hết thảy này đều bị một kẻ mang theo đục vụng, ngay cả cầm thú đều không bằng - Giang lão gia, hủy hết!"

Giờ phút này Ngọc Tấu đang ôm A Ngử, mỉm cười buồn bã, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng A Ngử.

"A Ngử của ta rất ngoan, người ngoan ngoãn nghe lời, nương rất nhanh có thể mang người về nhà, chúng ta cùng nhau đi xem hoa cải dầu, cùng đi chơi diều. Nương sẽ mua cho người hồ lô ngào đường mà người thích ăn nhất. Người đừng sợ, nương ở ngay bên người, sẽ không bao giờ để người thương tổn tới người. A Ngử, người nghe thấy nương nói hay không?"

Thực sự khiến người đau lòng!

Chỗ ngực của Kỳ Vân Thư, khó chịu giống như ngọn lửa bỏng cháy.

Để tránh khỏi một màn kia, nàng chuyển hướng về phía Lý Triệu đang ngồi bệt dưới đất, nói: "Người từng nói người chôn thi chỉ có một mình người, rõ ràng là muốn che giấu cho Giang phu nhân. Người không thể nói, cũng không dám nói. Người cũng giống như Giang phu nhân, các người đều lo sợ mang lại sự hổ thẹn cho Lý gia, mặt mũi lớn hơn trời."

Lý Triệu không nói gì, sắc mặt cực kỳ khó coi, có chút đen lại.

Nhưng Giang phu nhân bỗng chốc cười lạnh vài tiếng.

Hoàn toàn điên rồ!

Bà ta nhìn Kỳ Vân Thư, trong ánh mắt kia, mang theo khiêu khích: "Kỳ tiên sinh, người thật sự rất lợi hại, bí mật ta đã dấu lâu như vậy, không ngờ trong ngắn ngủn mấy ngày, hoàn toàn bị người cởi bỏ."

Con người Huyện thái gia sáng người.

Ý của lời này, chính là Giang phu nhân đã thừa nhận rồi?

Huyện thái gia nghiêng mình về phía trước, chỉ vào Giang phu nhân: "Giang thị, người thừa nhận người đã nhìn thấy Ngọc Tẩu giết người? Sau đó, người đã chôn thi cùng với Lý Triệu?"

Giang phu nhân lại phớt lờ đối với những lời Huyện thái gia vừa nói.

Bà ta vẫn nhìn Kỳ Vân Thư, hai chân vốn không có sức, giờ phút này đã rất ổn định, đi tới gần Kỳ Vân Thư hai bước. Nơi chân mày, mang theo một tia hận ý.

"Người nói không sai, chính ta đã nhìn thấy được." Đồng thời khi nói chuyện, bà ta dùng sức chỉ vào Ngọc Tấu: "Ta tận mắt nhìn thấy nàng giết súc sinh kia, ta nhìn thấy nàng không ngừng đâm một dao, hai dao, ba dao, vô số dao. Ta đã trơ mắt nhìn mà không hề tới ngăn cản, thậm chí ta còn hy vọng..... hy vọng súc sinh kia chết không toàn thây. Lúc ấy ta không nên chôn hãn, mà nên vứt xác hãn nơi hoang dã cho sài lang hổ báo, hoàn toàn xé xác hãn khiến xương cũng không còn một mảnh. Thật ra ta rất hận, hận vì sao mình không nhẫn tâm hơn một chút."

Phần nô cực điểm!

Giang phu nhân như vậy, có chút dữ tợn!

Phu quân trong miệng Giang phu nhân, hiện giờ cũng thành súc sinh.

Nhưng đâu chỉ là súc sinh?

Quả thực chính là không bằng cầm thú!

Tiếp theo, Giang phu nhân lại cười to vài tiếng, đi đến trước mặt Ngọc Tấu, chậm rãi ngồi xổm mình xuống, vừa duỗi tay sờ soạng trên khuôn mặt nhợt nhạt của Ngọc Tấu.

Vừa nói: "Ngọc Tấu đáng thương, mỗi khi nhìn thấy nữ nhi mình nhận hết lăng nhục, nhìn thấy thân hình nhỏ nhoi kia, bị đè ở dưới thân mình súc sinh kia. Rõ ràng nghe được tiếng kêu thảm thiết của nữ nhi mình, nhưng vẫn luôn nén giận, cho tới giây phút cuối cùng, vẫn muốn chịu đựng. Ngọc Tấu số khổ, A Ngử đáng thương."

Ngọc Tấu giống như không nhìn thấy bà ta, ngược lại càng thêm dùng sức ôm chặt A Ngử.

Giang phu nhân đứng dậy, quét mắt nhìn mọi người trong mansion một cái. Cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở trên người Huyện thái gia.

Huyện thái gia bị ánh mắt kia nhìn, bỗng nhiên cả kinh.

Hận ý của Giang phu nhân lại bốc lên lần nữa, hai tay bám vào trong ống tay áo, nắm chặt thành quyền run rẩy!

Phần hận nói: "Lý gia ta là danh môn, là thế gia nhận được ân điển của tiên hoàng, nhưng ta lại gả cho một người âm dương, nam không ra nam, nữ không ra nữ. Nhiều năm qua ta không thể sinh con, đã là sỉ nhục của Lý gia ta. Vì thế, ta chỉ có thể luôn nhẫn nhịn, giấu diếm thân phận súc sinh kia là người âm dương. Nhưng, ta cũng không thể nào tưởng tượng được, không ngờ hẳn lại làm ra sự tình như vậy. Ngay cả một hài tử đều không buông tha. A Ngữ còn chưa đầy mười tuổi, đã bị....."

Giang phu nhân ngừng lại.

Bà ta không thể chịu đựng được, không thể nói tiếp những lời chưa nói.

Kỷ Vân Thư hỏi bà ta: "Nếu người sớm đã phát hiện, vì sao không lập tức ngăn cản? Ngược lại mặc kệ lão ta từng lần từng lần, làm ra sự tình như vậy đối với A Ngữ?"

"Ngăn cản? Ngăn cản như thế nào? Nam nhân kia... là súc sinh kia, người không thể ngăn hẳn được." Giang phu nhân chuyển mắt, nhìn về phía Ngọc Tẩu: "Vì để sống tiếp ở Giang gia, ngay cả Ngọc Tẩu cũng có thể nhẫn nhịn, ta còn có thể nói gì?"

Kỷ Vân Thư rốt cuộc hiểu được, sự áy náy hổ thẹn của Ngọc Tẩu với A Ngữ, vì sao lại mãnh liệt như thế!

Sự nhẫn nhịn của nữ nhân, kết quả mang đến, vĩnh viễn nàng đều không thể đoán trước!

Giống như Tố Vân, nhẫn! Nhẫn! Nhẫn!

Nhấn đến lúc cuối cùng, hài tử trong bụng không còn, ngay cả mạng của mình, cũng không còn nữa!

Và Ngọc Tấu, không phải cũng giống nhau sao!

Vụ án hiện tại đã được sáng tỏ.

Huyện thái gia thở dài một hơi.

Dùng sức đập Kinh Đường Mộc một cái.

"Người tới, Giang thị che dấu không báo, hơn nữa hợp mưu chôn thi cùng với Lý Triệu, tạm thời giam giữ tại nhà giam, đợi bản quan tấu lên Hình Bộ, sẽ định tội lần nữa."

Vừa nghe những lời này, Lý Triệu luống cuống, ngồi dậy khỏi mặt đất.

"Không, ta không giết người, các người không thể bắt giam ta."

"Đẫn đi." Huyện thái gia quát lớn một tiếng.

Vài tên nha dịch tiến lên, cùng chế trụ Lý Triệu và Giang phu nhân, áp đi về phía nhà giam.

"Các người không thể bắt ta." Giang phu nhân mắng một tiếng, thần sắc thập phần âm ngoan, quay về phía Huyện thái gia nói: "Chúng ta tốt xấu cũng là người Lý gia, cho dù chôn thi lừa gạt thì như thế nào? Người dám bắt ta, ta cam đoan, Lý gia ta nhất định sẽ khiến cái mũ của người khó giữ."

"Làm càn!"

Cảnh Dung vẫn luôn trầm mặc không nói, giơ tay đập bàn một cái, chén trà trên bàn bị chấn đến nổi rung lắc loảng xoảng.

Tầm mắt mọi người lần lượt di chuyển qua.

Cảnh Dung đã nâng bước, đứng ở trước mặt Giang phu nhân. Mắt như chim ưng, lạnh lẽo như sương, sắc bén như châm, khiến trái tim người run rẩy.

"Lệnh của bốn vương, có phải người cũng muốn chống lại hay không?"

Giọng nói ghê gớm gây kinh sợ!

Giang phu nhân thiếu chút nữa đã quên, thì ra còn có Dung Vương ở đây.

"Mặc dù Lý gia là hậu nhân nhà tướng, tuy nhiên, người còn muốn Lý gia công cao hơn chủ? Ngay cả phong hào của bốn vương cũng muốn loại bỏ?"

"....."

"Người có biết, đây tội mưu nghịch? Nếu nặng sẽ bị trảm toàn gia!"

Hai chân Giang phu nhân mềm nhũn, đồng tử bất chợt phóng đại.

Hiện tại, ngay cả nhà mẹ đẻ của mình cũng không thể đưa ra, chẳng phải là.....

Bà ta thừa nhận!

Cúi đầu, không hề có phản kháng nữa.

Nha dịch nhìn thấy bà ta trở nên "ngoan ngoãn", áp tải bà ta, chuẩn bị đi tới nhà giam.

Nhưng khi Giang phu nhân đi tới trước mặt Kỳ Vân Thư, đột nhiên dừng lại.

Bà ta nói với giọng điệu ảm đạm: "Kỷ tiên sinh, sự tình như hôm nay, ta thừa nhận. Nhưng có một số việc, bất đắc dĩ phải giết người, hoặc là phải dấu diếm. Đó đều không nhất định là tội lỗi. Ta tin tưởng, người cũng là người có cá tính, chắc hẳn hiểu rõ đạo lý, có một số người đáng chết, có một số người không nên chết, đúng không?"

"Người muốn nói gì?"

Bà ta cười cười: "Không phải người rất thông minh sao? Vậy thì, ta sẽ rửa mắt mong chờ, nhìn xem người có phải thật sự thông minh hay không."

"....."

Lời này có ý gì?

"Người có ý gì?" Kỳ Vân Thư hỏi bà ta.

Bộ dáng Giang phu nhân vốn rất thâm trầm, một lần nữa mang theo sự khiêu khích: "Hy vọng Kỷ tiên sinh đừng khiến ta thất vọng."

Nói xong, Lý Triệu và Giang phu nhân đã bị mang đi ra ngoài.

Trong lòng Kỳ Vân Thư hơi choáng váng một chút. Trong đầu, rung động như có tiếng nổ ong ong một trận.

Lúc này, Huyện thái gia nhìn Ngọc Tẩu ở trên mặt đất, liên tục lắc đầu thở dài, đơn giản dời mắt, phất phất tay.

Nói: "Người tới, mang Ngọc Tẩu vào nhà giam, giết người thì phải đền mạng, không được buông lỏng."

"Vâng."

Nha dịch tiến lên, nhưng do dự, hỏi: "Đại nhân, vậy tiểu nữ hài....."

"Ôm đi ôm đi." Vẫn phát tay như cũ.

Nha dịch tuân lệnh, vừa kéo Ngọc Tấu lên từ trên mặt đất, vừa cướp đoạt A Ngử trong lòng ngực nàng.

"Đừng đoạt A Ngử của ta, đừng đoạt A Ngử của ta, các người đều là người xấu, toàn bộ các người tránh ra, tránh ra....."

Ngọc Tấu giãy giụa, hai tay ôm chặt, không chịu buông tay.

Cũng theo biên độ chuyển động, trên người A Ngử phát ra một mùi vị tanh tưởi, càng thêm nồng đậm.

Hai nha dịch che mũi lại, lùi về phía sau vài bước, Ngọc Tấu vẫn không chịu buông tay, hơn nữa mùi vị kia quá nồng, thực sự khiến người không có cách nào có thể dùng tới.

Huyện thái gia liếc mắt nhìn một cái, đành phải nói: "Thôi thôi, cùng dẫn đi đi."

Ngọc Tấu ôm A Ngử, vẫn hát ru ở bên tai nàng ấy.

Cuối cùng, giống như người mất hồn, theo nha dịch rời đi.

Huyện thái gia cũng nói một tiếng: "Bãi đường."

Bọn nha dịch lần lượt thối lui ra ngoài.

Nhưng Kỳ Vân Thư giống như đang suy tư gì đó, nhíu chặt lông mày!

Không biết có phải bởi vì thận trọng hay không, nàng luôn cảm thấy những lời vừa rời Giang phu nhân vừa nói, rõ ràng có mang theo ý gì đó?

Hay là, bà ta chỉ đang chơi một cuộc chiến tâm lý với nàng mà thôi?!

Rốt cuộc, Giang phu nhân cũng là một người thông minh.

"Kỷ tiên sinh." Cảnh Dung một bên, đột nhiên gọi nàng một tiếng.

Cảm xúc vừa mới rút ra, nàng đã đối diện với ánh mắt của Cảnh Dung: "Vương gia có chuyện gì muốn nói?"

Cảnh Dung nghiêm túc: "Bốn vương chỉ muốn nói với người, không cần xử trí theo cảm tính quá."

Một khắc kia, Kỷ Vân Thư cảm thấy hãn thật sự đáng sợ.

Cặp mắt kia, dường như trong nháy mắt có thể nhìn thấu nàng, ngay cả tâm tư của nàng, cảm xúc cũng thế, dường như đều bị hãn trộm nhìn một cái đã đến tột cùng!

Đúng vậy, Ngọc Tẩu đích thực giết người, nhưng, lưới pháp luật không có nhân tình!

Nàng theo bản năng tránh ánh mắt đi, rên rỉ: "Tiểu nhân hiểu."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 89: Gọi Nàng Là Vân Thư

Vụ án âm dương thi hoàn tất, Kỳ Vân Thư cũng viết một phần hành án, kết thúc vụ án này.

Sau khi nhận nó, Huyện thái gia lấy ra một túi bạc, đưa cho Kỳ Vân Thư.

"Bổng lộc của tháng này, hơn nữa vụ án mạng Chu gia lần trước và vụ án lần này gộp lại, bản quan cho người bốn mươi lượng."

Thì ra, ở thời cổ đại, cũng có trích phần trăm.

Kỳ Vân Thư tiếp nhận túi bạc, lấy ra mười lăm lượng bạc hàng tháng của mình từ bên trong, sau đó đẩy trả số dư còn lại.

"Không cần. Hai vụ án này, không cần thêm tiền."

Ồ?

Vân Thư đổi tính rồi sao?

Trong quá khứ, thường thì thời gian điều tra hơi lâu một chút, đều sẽ phải tính thêm tiền. Lần này không thêm, không phải khiến Huyện thái gia âm thầm vui vẻ hay sao!

Cầm mười lăm lượng kia, Kỳ Vân Thư lập tức rời khỏi nha môn, Cảnh Dung làm bạn đồng hành cùng nàng.

Nàng đi ở phía trước, hắn đi ở phía sau.

Đọc theo đường đi, hai người đều trầm mặc không nói.

Cảnh Dung nhìn thân hình nho nhỏ của nàng, luôn có một loại xúc động muốn xông lên ôm lấy nàng, nhưng lý trí vẫn luôn áp xuống ý tưởng của hắn từng lần một.

Kỷ Vân Thư chìm trong suy nghĩ đi ở phía trước, ánh mắt cũng có chút không để ý tới xung quanh.

Chính vì nàng xuất thần, vì thế lòng bàn chân dẫm lên một hòn đá nhỏ, mất thăng bằng, thân mình đột nhiên nghiêng qua bên trái.

Trong giây lát, Cảnh Dung dùng bàn tay to giữ lại cánh tay mảnh khảnh của nàng.

Chờ hai chân đứng vững, Kỷ Vân Thư mới hồi phục lại tinh thần.

Vốn định rút tay mình ra khỏi băng tay hắn, bất đắc dĩ, bị hắn giam cầm rất chặt chẽ.

"Đa tạ Vương gia, còn thỉnh....." Hai chữ "buông tay" chưa kịp nói ra.

Hai con mắt đen lạnh như băng của Cảnh Dung tràn đầy thâm tình, gọi nàng một tiếng "Vân Thư"!

"Ách?"

Nàng xác định bản thân mình không hề nghe lầm.

Tôn Phật này, gọi nàng một tiếng "Vân Thư".

Cảnh Dung nhìn thấy nàng kinh ngạc bối rối, vì thế hắn bất động thanh sắc, tiếp tục nói: "Nếu... bốn vương khăng khăng muốn người theo ta hồi kinh, cho dù là hạ lệnh với người, người có nguyện ý hay không?"

Không muốn!

Nàng vốn nên giống như ngày hôm qua, trả lời dứt khoát với hần.

Nhưng, loại cảm giác không muốn này, dường như bị tan chảy không chút do dự ở trong ánh mắt đầy thâm tình của hần.

"Hiện tại người không cần trả lời vội. Trong khoảng thời gian này, bốn vương sẽ vẫn ở Cẩm Giang, cho đến khi người hồi đáp bốn vương. Tuy nhiên, chỉ cần có một tia hy vọng, bốn vương sẽ không bỏ cuộc muốn người hồi kinh cùng ta."

Nàng di chuyển ánh mắt, căn cứ môi, một lúc lâu sau, nói: "《Lâm Kinh Án》, không có ta không thể hay sao?"

"Đúng vậy." Cảnh Dung trả lời nàng rất chắc chắn.

Nàng không đáp lại.

Cảnh Dung tăng thêm lực khi cầm cổ tay nàng: "Ngự Quốc Công phủ đáng ra có 73 thi thể. Lửa lớn đốt cháy phủ đệ, nhưng chỉ có 72 thi thể, trong đó có một thi thể chẳng biết biến đi đâu. Thảm án diệt môn, liên quan tới 72 mạng người. Hiện nay, cũng chỉ có người mới có thể cởi bỏ được bản khoản năm đó. Bốn vương rời kinh nửa năm, dựa theo thống kê của Bộ Hộ, tìm kiếm toàn bộ thân tín từ danh sách những người trong Ngự Quốc Công phủ. Nhưng ta vẫn không thể nào tìm được, một người đã may mắn thoát nạn trong đó, đến tột cùng là ai. Nếu có thể tìm được người đó, thảm án diệt môn mười bốn năm trước, chắc là sẽ có manh mối."

Hần nói rất tỉ mỉ kỹ càng, hơn nữa lúc trước Kỷ Vân Thư từng đọc qua cuốn 《Lâm Kinh Án》, tất nhiên khi nghe tới cũng hiểu.

Nàng vừa vặn vẹo cổ tay, vừa nói: "Tiêu nhân hiểu ý của Vương gia, ta sẽ cẩn thận ngẫm lại."

"Vậy người đáp ứng bốn vương, nhất định phải suy nghĩ kỹ."

"Vâng."

Hiện tại, hãn mới buông lỏng nàng ra. Kỳ Vân Thư cầm cổ tay đã bị nắm đở của mình, thở dài một hơi, ngẩng đầu lên, khuôn mặt cũng mang theo nghiêm túc.

Nói: "Việc này, ta hiểu rất rõ, nhưng thỉnh Vương gia không cần thô lỗ như vậy."

"Bốn vương thực sự rất nghiêm túc, không phải thô lỗ."

"Cổ tay của ta đều bị ngài nắm đở, còn không phải thô lỗ hay sao?" Kỳ Vân Thư liếc mắt trừng hãn một cái.

Cảnh Dung trở nên lo lắng: "Để ta nhìn xem."

Nói xong, hai bàn tay đang chuẩn bị đuổi về phía nàng, nhưng Kỳ Vân Thư đơn giản phản ứng rất nhanh, lui ra phía sau hai bước, thu tay vào trong ống tay áo, phía sau lưng nàng.

"Tiểu nhân có chút mệt mỏi, không thể tán gẫu với Vương gia ngài, cũng thỉnh Vương gia dừng bước, tiểu nhân cáo lui."

Nói xong, trên chân giống như có gió, bước chân nhanh hơn, nhanh chóng rời khỏi khối nguy hiểm kia.

Cảnh Dung cũng không tiếp tục đuổi theo, đứng tại chỗ, nở nụ cười tinh tế, gọi một tiếng: "Lang Bạc."

Chỉ thấy một đạo thân ảnh, không biết trốn từ chỗ nào chạy ra, cung kính đứng ở bên cạnh người Cảnh Dung.

Chấp hai tay hành lễ: "Vương gia."

Cảnh Dung chỉ dùng cầm chỉ chỉ phương hướng của Kỳ Vân Thư:
"Đuổi theo nàng, hộ tống nàng an toàn về đến Vệ phủ."

Xem ra, hẳn đã biết Kỳ Vân Thư đã rời khỏi Kỳ phủ, hiện tại đang ở trong Vệ phủ.

Và chuyện Kỳ Vân Thư có hôn ước với Vệ Dịch, hẳn tự nhiên cũng đã biết tới.

Mặc dù hẳn không đề cập tới, không có nghĩa là hẳn không tức giận, hoặc là... ghen!

Lang Bạc đáp: "Vâng."

"Chờ đã." Cảnh Dung tiếp tục phân phó: "Người cẩn thận một chút, không cần tới gần nàng quá."

"....." Lang Bạc xấu hổ, không dám phản bác, nói: "Thuộc hạ đã biết."

Vì thế Lang Bạc xoay người một cái, không biết lại biến đi đâu.

Ngay sau đó, Cảnh Dung móc ra viên ngọc trai từ bên hông mình ra, ngọc trai màu xanh của nước, chắc hẳn là hạt ngọc từ trên búi tóc nữ tử, bị Kỳ Vân Thư hủy đi, dùng nó để làm chốt giữ tóc trên mũ nam nhân.

Môi lạnh của hẳn hơi dương, mang theo nụ cười ấm áp.

Hắn nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Vân Thư."

.....Edit: Emily Ton....

Kỳ Vân Thư đi một đường về tới hậu viện Vệ phủ, gõ gõ cửa.

Cửa vừa mở ra, Loan Nhi nước mắt nước mũi nhìn nàng, chắc là đã trông mong cả đêm.

"Tiểu thư, sao ngài bây giờ ngài mới trở về? Nô tỳ lo lắng ngài xảy ra chuyện, thiếu chút nữa đã đi ra ngoài tìm ngài."

Nàng khóc sụt sùi, Kỳ Vân Thư đi vào.

"Không phải ta đã trở lại sao? Người khóc gì vậy?."

"Nô tỳ lo lắng."

Kỳ Vân Thư nhìn nàng một cái, cười cười, vừa đi về phía trong viện, vừa hỏi: "Đúng rồi, có phát sinh chuyện gì không?"

Loan Nhi lắc đầu: "Lão gia và lão phu nhân thật ra không phải người qua đây. Vệ lão gia và Vệ phu nhân không có ở trong phủ, nhưng Vệ công tử....."

"Hắn làm sao?" Kỳ Vân Thư dừng bước chân lại, vừa vặn đến cửa sân.

Loan Nhi duỗi tay chỉ chỉ bên trong: "Vệ công tử tối hôm qua đợi ngài cả một buổi tối, còn đi ra ngoài tìm ngài một chuyến. Hiện tại, vẫn đang chờ ngài bên trong, cả đêm cũng không chớp mắt, cứ ngồi ngốc ngốc."

Kỳ Vân Thư không nói gì, đi vào trong sân. Nàng vừa vào trong phòng, lập tức nhìn thấy Vệ Dịch đang ngồi ở trên ghế, hai tay đặt ở trên bàn, vòng quanh khăn trải bàn, một bộ lo lắng muốn mệnh.

Nghe thấy tiếng mở cửa có người đi vào, hắn ghé mắt ra nhìn, khi nhìn thấy Kỳ Vân Thư đang đứng ở cửa, nước mắt lưng tròng vọt tới.

"Ca ca, không thấy Thư nhi đâu, nàng có phải không cần ta hay không? Ca ca, ta đã chờ nàng rất lâu rất lâu, Thư nhi vẫn không trở lại. Ca ca, nàng có phải giận ta hay không, người giúp ta tìm nàng trở về được không?"

Giọng điệu ngen ngào mang theo lo lắng, vừa nắm lấy cánh tay Kỳ Vân Thư, vừa lắc lắc.

Trong mắt Loan Nhi vốn còn mang theo nước mắt, nhìn thấy một màn như vậy, kín đáo cười trộm.

Nhưng Kỳ Vân Thư lại không cảm thấy buồn cười, hốc mắt nàng dần dần ướt át, trong lòng cảm động sâu sắc.

Nàng cho rằng, chỉ có mình si tâm chờ Kỳ Bùi, không ngờ còn có người, sẽ si tâm chờ mình.

Sau một khắc, nàng giơ tay lên, nắm lấy mũ quan trên đầu, hơi dùng sức một chút, kéo xuống, gỡ bối tóc. Tóc dài như mực rơi xuống, đáp ở trên bả vai nàng, dừng lại phía sau lưng nàng.

"Ca ca?" Vệ Dịch lui ra sau một bước, có chút bị dọa choáng váng!

"Vệ Dịch, ta là ca ca của ngươi, cũng là Thư nhi."

"Ta....." Ánh mắt Vệ Dịch hơi kinh hoàng, hai chân đi qua đi lại, ngoài miệng còn lẩm bẩm: "Không có khả năng, không có khả năng. Ca ca là ca ca, Thư nhi là Thư nhi. Không đúng, không phải như thế! Ca ca là Thư nhi, vậy ca ca là ai? Thư nhi rốt cuộc lại là ai?"

Thế giới của gốc tử, cùng với tư duy logic của bọn họ, người thường không thể hiểu được!

Kỳ Vân Thư bị thân ảnh hấn lắc lư tới tới lui lui hoa cả mắt, đơn giản giữ chặt hấn lại.

"Đừng tiếp tục đi lại. Vệ Dịch, ta chính là Thư nhi, ta là nữ giả nam trang, hiểu không?"

Hấn lắc đầu: "Nữ giả nam trang là gì?"

"Giống như ta như bây giờ, mặc quần áo nam nhân, búi tóc nam nhân, nhưng thật ra, ta là nữ."

"Nga." Hãn dường như hiểu ra điều gì đó, đôi mắt đột nhiên tỏa ánh sáng: "Vậy người chính là Thư nhi?"

"Ân."

Có được đáp án khẳng định, Vệ Dịch đột nhiên ôm chặt nàng, hai tay ôm chặt bả vai Kỳ Vân Thư, cực kỳ hưng phấn.

Kỳ Vân Thư bị hãn ôm đến nỗi có chút khó thở, may mắn Loan nhi đã kéo hãn ra.

Loan nhi mang bộ dáng hộ chủ, nói: "Vệ công tử, nếu người như vậy sẽ khiến tiểu thư nhà ta chết mất."

"Không chết không chết, Thư nhi không chết." Vệ Dịch toe toét cười, xua tay.

Kỳ Vân Thư cười cười: "Vệ Dịch, ta muốn nghỉ ngơi, người cũng đi nghỉ đi, được không?"

"Nhưng ta muốn nói với người vài lời."

"Nhưng ta mệt mỏi."

"Nga." Hãn phồng miêng lên, có chút thất vọng, nhưng vẫn nói: "Vậy chờ Thư nhi nghỉ ngơi tốt, ta sẽ đến tìm Thư nhi trò chuyện, được không?"

Nàng gật đầu: "Được."

Vệ Dịch tặng nàng một nụ cười, lúc này mới vô cùng vui vẻ rời đi.

Chờ đợi Kỳ Vân Thư cả đêm, hãn cũng phải đi nghỉ!

Ngủ ở ngôi miếu một đêm, mặc dù có đông lửa, nhưng gió thổi cả đêm. Vụ án đã kết thúc, không cần tỉnh táo tinh thần, cơn buồn ngủ tự nhiên ùa tới.

Sau khi thay quần áo xong, Kỳ Vân Thư lập tức lên giường và chìm vào giấc ngủ!

Nàng ngủ một giấc tới buổi tối, bị một trận gió lạnh rùng mình tỉnh lại. Lưng nàng run lên, trở người một cái, hơi mở to mắt.

Nhưng đột nhiên phát hiện một nam nhân đang ngồi bên cạnh, vừa nhấc đầu, lập tức nhìn thấy một gương mặt máu chảy đầm đìa.

Gương mặt kia, dường như đã bị người chém vô số đao, máu thịt mơ hồ, thậm chí còn lộ ra một nửa xương sọ, da thịt treo trên đó. Cảnh tượng cực kỳ đẫm máu.

Trong khi cặp mắt đã rơi ra khỏi hốc mắt, ẩn dưới mớ đầu tóc hỗn độn, vẫn không nhúc nhích nhìn nàng.

"A —"

Kỳ Vân Thư đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, sợ hãi tới mức mồ hôi đầy đầu, dịch về phía góc giường, hai tay nắm chặt chân trên người.

"Người là ai?" Nàng hỏi hẩn.

Nam nhân không nói lời nào, ngồi ở mép giường, vẫn không nhúc nhích, con ngươi nheo mắt trái, đột nhiên rớt khỏi hốc mắt, lăn xuống trên mặt đất.

Ngay sau đó, quần áo trên người nam nhân, xuất hiện rất nhiều vết đao nhỏ, máu tươi chảy ra, nhiễm đỏ quần áo hẩn, cũng nhiễm đỏ cả tấm ga trải giường.

"Giúp ta..... giúp ta....."

Nam nhân chậm rãi giơ tay ra, đuổi về phía Kỳ Vân Thư.....

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 90: Vì Nụ Cười Mỹ Nhân

"A —"

Kỷ Vân Thư đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, dùng sức thở hỗn hển, mồ hôi lã đã trên trán.

Thì ra là một cơn ác mộng!

Sau khi Loan Nhi nghe thấy tiếng thét, nhanh chóng chạy vào thì nhìn thấy tiểu thư nhà mình mồ hôi đầy đầu, đang ngồi ở trên giường.

Nàng lo lắng hỏi, "Tiểu thư, có phải ngài gặp phải ác mộng hay không?"

Kỷ Vân Thư gật gật đầu, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lại tinh thần!

Loan Nhi vội vàng tìm một chiếc khăn bông lau mồ hôi giúp Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư nhìn nhìn một bên, hỏi, "Ta đã ngủ bao lâu?"

"Tiểu thư đã ngủ từ ngày hôm qua cho tới sáng hôm nay, nô tỳ không muốn quấy rầy, vì thế đã không gọi ngài dậy."

Ngủ lâu như vậy sao!

Chẳng trách thần kinh suy yếu, vì thế đã gặp ác mộng!

Trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, loại cảm giác này, rất chân thật, mặc dù không nhìn thấy rõ gương mặt kia, nhưng cảnh trong mơ, cặp mắt kia, nàng nhìn thấy rất rõ ràng.

Ánh mắt mang theo cầu xin và tuyệt vọng!

Giấc mơ như vậy, thật ra Kỳ Vân Thư rất hiếm khi gặp phải.

Lần cuối cùng, chính là một năm trước, khi có một tiểu nha đầu trong Lương phủ treo cổ tự sát. Buổi tối hôm đó, nàng cũng mơ thấy nha đầu kia ngồi ở mép giường mình, cũng nói một câu "Giúp ta!".

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng đột nhiên có cảm giác thấp thỏm không thể nào giải thích.

Nhưng nàng tự thuyết phục mình, có lẽ đó là do mình quá mệt mỏi.

Nàng lắc lắc đầu, không muốn tiếp tục nghĩ về nó!

Kỳ Vân Thư rời giường và mặc quần áo trước khi sờ sờ cái bụng trống không của mình. Hai ngày nay, dường như nàng chỉ ăn một cái bánh bao sáng ngày hôm qua.

Chẳng trách, thật sự rất đói bụng!

"Loan Nhi, có gì để ăn hay không?"

"Có có có, nô tỳ biết tiểu thư khăng định rất đói bụng, sớm đã sai phòng bếp nấu vài món, hiện tại nô tỳ sẽ mang lên cho người."

Nói xong, Loan Nhi hào hứng chạy ra ngoài.

Kết quả.....

Bưng lên một bàn đầy đồ ăn.

Nha đầu Vệ phủ vừa bưng đồ ăn lên, vừa nói, "Khi lão gia và phu nhân rời đi, cố ý cản dận, bảo bọn nô tỳ làm thật nhiều đồ ăn ngon cho Ký tiểu thư, nhưng vì trên người Ký tiểu thư có thương tích, không thể ăn quá nhiều đồ nặng, vì thế đã chuẩn bị một vài món ăn tương đối thanh đạm, còn có một ít canh sâm. Ký tiểu thư, ngài nhìn xem còn cần gì hay không?"

Một bàn đầy đồ ăn, còn cần gì nữa?

"Không cần không cần." Ký Vân Thư nhanh chóng nói, sau đó gọi mấy nha đầu bưng thức ăn tới, "Đồ ăn nhiều như vậy, một mình ta khẳng định không thể ăn hết, các người cùng ngồi xuống ăn đi."

"Không được không được, chúng ta là hạ nhân, sao có thể ngồi ăn cùng bàn với chủ tử được."

"Không có việc gì, người xem, đồ ăn nhiều như vậy, ta cũng chỉ ăn được vài miếng, nếu các người không ngồi xuống cùng ăn, chẳng phải rất lãng phí hay sao?" Nàng tiếp tục thuyết phục!

Mấy nha đầu vẫn lắc lắc đầu, không dám phá bỏ quy củ.

Bọn họ đột nhiên hoang mang rối loạn, nhanh chóng chạy đi.

Cuối cùng, Ký Vân Thư đành phải lôi kéo Loan Nhi ngồi xuống, cùng nhau ăn cơm.

Một bàn đầy đồ ăn, no căng muốn chết nhưng vẫn thừa quá nhiều!

Nàng thở dài một tiếng.

"Tiểu thư, sao ngài lại thở dài?"

"Thở dài bởi vì, kẻ có tiền thì quá nhiều tiền, người nghèo, càng không có tiền."

Loan Nhi bĩu mồm trong khi vẻ mặt trở nên phiền muộn, "Nô tỳ còn nhớ rõ lúc ấy, sau khi Trương ma ma qua đời, tiểu thư và nô tỳ thiếu chút nữa đã bị chết đói."

Thiếu chút nữa cái gì? Tiểu thư nhà người, vốn dĩ đã chết vì đói!

Hiện tại ngồi ở trước mặt người, thân thể là của tiểu thư nhà người, nhưng linh hồn thì lại không phải.

Kỷ Vân Thư không có ý định để ý tới nàng làm bầm lều bầu, đi đến trong viện, hít thở thật sâu vài lần, cực kỳ sáng khoái thoải mái!

Sau cơn mưa, bầu trời cũng trở nên trong xanh không có đám mây nào.

"Loan Nhi, người bồi ta đi dạo một chút, Vệ phủ này to như vậy, ta vẫn chưa từng dạo qua."

"Vâng." Loan Nhi từ bên trong từ từ chạy ra, cực kỳ háo hức.

Hiếm khi tiểu thư nhà mình có tâm tình tốt như vậy.

Chủ tớ hai người ra khỏi sân, đi lại một vòng quanh Vệ phủ. Hạ nhân Vệ phủ rất có lễ phép, nhìn thấy nàng lập tức hô "Kỷ tiểu thư".

Nghĩ đến mọi người chắc đều biết, khẳng định Kỷ Vân Thư sẽ là con dâu của Vệ lão gia và Vệ phu nhân, sớm muộn gì cũng sẽ là chủ tử trong phủ, hiện tại vẫn nên cung kính một chút, không thiết thòi chút nào!

.....Edit: Emily Ton....

Các nàng đi qua hoa viên Vệ phủ, lập tức nghe thấy âm thanh vui đùa ầm ĩ truyền ra từ bên trong.

Dường như, tiếng Vệ Dịch lớn nhất!

Kỷ Vân Thư tò mò đi qua, vòng qua một hòn núi giả, lập tức nhìn thấy hạ nhân Vệ phủ vây quanh thành vòng tròn, ngoài miệng cố sức hét, "Ăn ăn ăn....."

Vung tay đá chân, cực kỳ kích động.

Mặc dù nàng không thích xem náo nhiệt, nhưng thực sự quá tò mò.

Vì thế nàng đi tới, tách đám người ra, mọi người dường như quá mức chuyên chú, vì thế không ai chú ý tới nàng.

Cuối cùng, nàng cũng biết được chuyện gì đang xảy ra.

Thì ra, là đang chơi trò chọi dế!

Vệ Dịch quỳ rạp trên mặt đất, trong tay cầm một cọng rơm, trước mặt đặt một cái đĩa nhỏ đựng hai con dế, chúng đang chiến đấu khí thế ngất trời!

Miệng hăng lớn tiếng kêu, "Ăn, ăn nhanh lên! Hoa nhi, ăn nó."

Ngay cả dế cũng có tên gọi.

Kỷ Vân Thư vốn đang ôm tâm tình tò mò đi tới nhìn xem, nhưng cũng bị không khí xung quanh bùng lên hứng thú, hơn nữa nàng cũng rất tò mò, hai con dế kia, con nào sẽ thắng.

Gia đình Vệ phủ đối diện với Vệ Dịch, cảm xúc cũng tăng vọt, nắm tay dùng sức ngằm đăm xuống đất, hy vọng con dế của mình có thể chiến thắng.

Kỷ Vân Thư mở lớn đôi mắt nhìn chăm chăm, hai con dế kia, rõ ràng giống nhau như đúc.

Làm thế nào phân biệt được?

"Ta thắng!" Gia đình đối diện với Vệ Dịch hô to một tiếng, nhảy dựng lên từ trên mặt đất, không quên duỗi tay về phía Vệ Dịch, "Công tử, để của ta thắng, đưa tiền đưa tiền."

Vệ Dịch cũng bò dậy từ trên mặt đất, cực kỳ thất vọng!

Từ trong tay áo móc ra một thỏi bạc đưa cho gia đình kia.

"Vì sao mỗi lần người đều thắng?"

"Đa tạ công tử."

Gia đình kia cười cười, nắm chặt bạc trong tay, đưa tới hàm răng cắn một cái, tùm tùm cười. Nhưng hăn vừa mới nhắc đầu, đột nhiên, nhìn thấy Kỷ Vân Thư đang đứng ở trong đám người.

Hăn hơi run rẩy một chút, cúi người xuống, nói giọng khàn khàn, "Kỷ..... Kỷ cô nương."

Lúc này, mọi người mới đột nhiên chú ý tới, có một nữ tử đang đứng ở trong đám người.

Không thể trách bọn họ, thật sự bởi vì Kỷ Vân Thư mặc một thân quần áo màu xanh nhạt, cùng màu với quần áo của đám hạ nhân, quá giống!

Vệ Dịch quay người lại, vừa nhìn thấy nàng, lập tức mặt mày hớn hở, "Thư nhi."

Đám người lần lượt tản đi, nhanh như tia chớp, không còn thấy tung tích.

"Người đang chơi chọi đế, vui sao?" Kỷ Vân Thư hỏi hăn.

"Chơi rất vui, Thư Nhi muốn chơi hay không?" Vừa nói xong, Vệ Dịch bưng cái đĩa trên mặt đất lên, có một con đế còn sống, một con đã

chết!

Hắn buồn rầu nói, "Nhưng đế của ta mỗi lần đều thua."

"Bởi vì người ngốc."

"Ta không ngốc, là do con đế này ngốc, mỗi lần nó đều thua. Bạc nường cho ta, mỗi lần đều bị bọn họ thắng lấy mất."

Kỷ Vân Thư muốn cười hắn, nhưng cảm thấy hắn rất đáng thương, vừa thờ dài vừa giận, "Vệ Dịch, hai con đế này giống nhau như đúc, người biết con nào là của người sao?"

"A?" Hắn gãi gãi đầu, nhìn hai con đế giống nhau như đúc trong đĩa, lật xem rất lâu, lúc này mới lắc đầu, "Rốt cuộc con đã chết hay là con còn sống này là của Hoa nhi?"

"Người đã bị lừa, mỗi lần theo chân bọn họ chơi đế, bọn họ luôn lên mặt và hành động kích thích người chơi đế. Dù sao người thắng sẽ chính là bọn họ, người thua chính là người. Người thật là ngốc, mỗi lần đều bị bọn họ lừa."

"Nga, thì ra là như thế."

Vệ Dịch cũng không tức giận chút nào, chớp chớp đôi mắt.

Kỷ Vân Thư cảm thấy kỳ lạ, "Vì sao người không tức giận?"

"Không tức giận. Thật ra, bọn họ rất đáng thương, khi trời mưa thì luôn bận rộn, khi trời tuyết cũng rất bận rộn. Thực sự rất đáng thương, rất đáng thương! Ta thường nhìn thấy cha và nường cho bọn họ bạc, vì thế cũng không sao. Xem như đưa bạc cho bọn họ, để bọn họ mua đồ ăn ngon."

Trên khuôn mặt thuần khiết, rộ lên tươi cười cực kỳ ngây ngô, thiện lương.

Vệ Dịch quá thuần khiết!

Kỷ Vân Thư duỗi tay, xoa xoa đầu hần, trong ánh mắt tràn ngập sủng nịch.

Trong khi hần, dường như rất hưởng thụ, chủ động cúi đầu, ngoan ngoãn mặc nàng vuốt ve.

"Vệ Dịch, người có muốn đi ra ngoài chơi không?" Kỷ Vân Thư hỏi hần.

"Muốn."

"Vậy được, ta sẽ mang người ra ngoài."

"Thật vậy sao?" Hai tròng mắt Vệ Dịch sáng ngời.

Kỷ Vân Thư đương nhiên sẽ không lừa hần. Sau khi trở lại trong viện thay đổi thành một thân nam trang, lập tức mang theo Vệ Dịch ra khỏi phủ.

Dọc theo đường đi, Vệ Dịch đều luôn hỏi nàng cùng một vấn đề.

"Người rốt cuộc là ca ca, hay là Thư nhi?"

Kỷ Vân Thư bị hần hỏi nhiều lần cảm thấy rất phiền, đơn giản không thèm trả lời hần.

Hai người đi vào Mặc Bảo Trai, Kỷ Vân Thư bảo chưởng quầy cầm một bộ bút mực ra xem.

"Công tử thật biết nhìn hàng. Đây chính là bộ bút hàng thượng đẳng trong cửa tiệm chúng ta. Ngài nhìn xem bút này, được làm từ gỗ Bảo Sơn, rất bền và khó gãy. Lông của bút này cũng được làm từ lông chồn thượng đẳng, lại còn có một mùi hương nhè nhẹ. Ngài nhìn vào bút này một lần nữa, tay cầm bút, mùi hương của lông, khi cầm vào trong tay, có cảm giác

cực kỳ thoải mái, đẹp đẽ quý giá. Hơn nữa, tất cả vật liệu đều do chúng ta tự tuyển chọn và xử lý. Loại bỏ nhựa, chuẩn bị phối liệu, lắp ráp, định hình bàn chải, trang trí, sấy khô, khắc chữ, dây buộc, tất cả đều theo một quy trình nghiêm ngặt"

Chường quỳ cố hết sức đề cử, khách hàng lớn thế này, không thể buông tha!

Kỷ Vân Thư giơ bút lên nhìn nhìn, khuôn mặt lộ ra không vừa lòng lắm.

Nhưng thật ra, nàng thật sự thích nó mà không nỡ buông tay!

Chường quỳ nhanh chóng nói, "Công tử, ngài nhìn xem, bút lông của chúng ta nơi này đều tốt nhất trong toàn bộ Cẩm Giang thành. Bút lông hổ, bút lông bò, bút lông cày, chỉ cần ngài nói ra tên gọi, nơi này của ta đều có! Cần bút có bàn chải tròn, bàn chải mịn, dài hay ngắn, nơi này của ta đều có."

"Bộ này bao nhiêu bạc?" Kỷ Vân Thư hỏi.

Chường quỳ vươn hai đầu ngón tay ra, cười cười, "Hai trăm lượng!"

Muốn mạng!

Nàng ra khỏi cửa, cũng chỉ mang theo hai mươi lượng!

Vệ Dịch đi dạo ở trong tiệm, căn bản không chú ý tới bộ dáng phát sầu của Kỷ Vân Thư lúc này.

Chường quỳ thử hỏi một câu, "Công tử, mua hay là không mua?"

"Mua, đương nhiên mua." Giọng nói của Cảnh Dung vang lên.

Kỷ Vân Thư vừa xoay đầu, đã nhìn thấy hấn và Lang Bạc bước vào trong tiệm.

Cảnh Dung mặt không đổi sắc, móc ra một thỏi vàng từ bên hông, đặt nó ở trên bàn.

Phân phó chương quỳ, "Bọc chúng lại đi."

Ôi trời, đôi mắt chương quỳ đều tỏa ra ánh sáng màu vàng, thật cẩn thận cất thỏi vàng, liếm liếm miệng, gật đầu, "Tốt tốt, ta sẽ lập tức bọc chúng lại."

Kỷ Vân Thư ngây ngốc, nhìn hấn chăm chăm.

"Kỷ tiên sinh, hãy xem nó như một món quà bản công tử tặng vì lòng ái mộ, lễ ít tình nhiều!"

Lễ này, quá nặng!

"Vương....."

"Gọi ta là công tử được rồi." Cảnh Dung ngắt lời nàng nói.

Kỷ Vân Thư xấu hổ cười, "Công tử không cần tiêu phí, ta chỉ nhìn nó một cái, không có ý định muốn mua."

"Vậy thì ta mua, vì nụ cười của mỹ nhân!"

===== Hết chương 90 =====

NỮ' NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 91: Thuận Tay Trái?

Edit: Emily Ton.

Vì nụ cười mỹ nhân?

Sắc mặt Kỷ Vân Thư cứng đờ!

Lúc này, Vệ Dịch đã đi tới, đánh giá trên dưới Cảnh Dung một lượt, chỉ vào hắn.

"Ta đã từng gặp người, lần trước ở..... ở Quảng..... Quảng Cừ viện, ta đã gặp người."

Phảng phất như vừa nhìn thấy một băng hữu cũ!

Cảnh Dung nhìn Vệ Dịch, hơi mỉm cười: "Ta cũng từng gặp người."

Kẻ tràn đầy năng lượng phía trước, chính là tình địch!

Vệ Dịch tươi cười với hắn: "Ta gọi là Vệ Dịch."

"Đã biết, Vệ là chỗ ngồi, Dịch là số một."

"Người thật thông minh." Vệ Dịch còn giơ ngón tay cái lên về phía hắn.

Đưa nhỏ này!

Mặc dù trong lòng Cảnh Dung xem hản giống như tình địch, nhưng rốt cuộc, đáy lòng Vệ Dịch không xấu, hản tất nhiên sẽ không nhằm vào Vệ Dịch.

Lúc này, chương quỳ đã bọc xong bộ bút mực, thật cẩn thận đưa cho Cảnh Dung.

Cảnh Dung nhận lấy, sau đó đưa cho Kỷ Vân Thư: "Kỷ tiên sinh, đồ tốt, chỉ xứng với người hiểu được cách sử dụng chúng. Bộ bút mực này, hy vọng người đừng cự tuyệt ý tốt của ta."

Ý tốt này, Kỷ Vân Thư thật sự không dám nhận!

Vô công bất thụ lộc*, nàng vẫn hiểu rất rõ.

(* Vô công bất thụ lộc (无功不受禄): không nhận phần thưởng nếu không xứng đáng (Don't get a reward if it's not deserved. (idiom))

Nếu nàng tiếp nhận món quà này, nói không chừng, nàng cũng phải đáp ứng hản, hồi kinh cùng hản!

"Kỷ tiên sinh, món quà này, không có ý gì khác, người không cần băn khoăn quá nhiều."

"....."

Ngay sau đó, không đợi Kỷ Vân Thư nhận lấy, Vệ Dịch một bên đã tiếp nhận bọc quà.

Hản còn đặc ý nói với Kỷ Vân Thư: "Thư nhi, ca ca cho người cái này, người nhận lấy đi. Cha ta nói, lễ vật của người cầu mình thì không thể nhận, nhưng lễ vật của người có tâm ý thì có thể nhận. Thư nhi, ta cầm giúp người, cái này rất nặng."

Kỷ Vân Thư thậm chí không kịp ngăn cản, bộ bút mực kia, đã bị Vệ Dịch ôm chặt.

"Vệ Dịch, sao ngươi....." Kỷ Vân Thư chút có hơi tức giận.

"Thư nhi, cái này rất nặng, ta ôm giúp ngươi." Hắn lại cương quyết lần nữa.

Không còn lời gì để nói!

Tuy nhiên, sắc mặt Cảnh Dung có chút xanh!

Hắn hỏi Vệ Dịch: "Ngươi gọi nàng là gì?"

Ôi trời, ngươi đang tập trung vào chỗ này sao?!

Vệ Dịch hồn nhiên ngây thơ: "Thư nhi. Nàng là Vân Thư, đương nhiên phải gọi là Thư nhi!"

So với gọi "Vân Thư" còn muốn thân mật gấp trăm lần!

Cảnh Dung nhìn chăm chăm Kỷ Vân Thư, trong mắt tràn ngập ghen tuông.

Kỷ Vân Thư bị nhìn chăm chăm đến nỗi ngẩn người, có chút đau đầu, lập tức đoạt lấy bộ bút từ trong tay Vệ Dịch, sau đó nhét vào trong tay Cảnh Dung.

"Đa tạ ý tốt của công tử, bộ bút này quá quý giá, không thích hợp với ta." Nói xong, kéo Vệ Dịch: "Chúng ta đi."

Hai người vội vã ra khỏi Mặc Bảo Trai.

Cảnh Dung tức giận, ném bộ bút trong tay cho Lang Bạc bên cạnh, lập tức đuổi theo sau.

Ngay khi Kỳ Vân Thư và Vệ Dịch đi ra ngoài, vừa vặn đụng phải nha dịch trong nha môn.

"Ai nha, Kỳ tiên sinh. Gặp ở chỗ này thật là đúng lúc." Nha dịch thờ hồng học, vẻ mặt nôn nóng.

"Có chuyện gì vậy?" Kỳ Vân Thư hỏi.

"Đại nhân..... đại nhân mời ngài tới nhà giam một chuyến."

"Tới nhà giam làm gì?"

"Chính là vì Ngọc Tấu, nàng ta đến bây giờ vẫn còn ôm thi thể nữ nhi. Thi thể kia đã thúi, chúng ta cố khuyên nhủ vài lần, nhưng nàng không nghe. Đại nhân nói, chúng ta tới tìm ngài, hỏi xem ngài có biện pháp gì không."

Nàng cũng không có nhiều biện pháp!

Thật ra mổ xẻ xác chết trong tay thì nhiều!

Kỳ Vân Thư suy nghĩ một lúc, cuối cùng gật đầu: "Được, hiện tại ta sẽ tới đó."

Không ngờ Vệ Dịch đã kéo nàng: "Thư nhi, người muốn đi đâu?"

"Vệ Dịch, người có nhớ đường quay về hay không?"

Hắn lắc đầu: "Không nhớ."

Bất đắc dĩ, nàng đành phải nói: "Vậy cũng được, người đi cùng ta."

"Được, ta đi cùng với Thư nhi."

Lời này vừa nói xong, Cảnh Dung đuổi theo kịp, cũng nói một câu: "Ta cũng đi cùng."

Ai ai ai, đó là nhà giam, người muốn đi xem nào nhiệt sao?

Nhưng cuối cùng, đoàn người đều cùng nhau đi tới nhà giam!

Bởi vì Kỳ Vân Thư lo lắng Vệ Dịch đi vào sẽ không thể thích ứng, vì thế bảo hai cai ngục để ý hẳn giúp nàng.

Cảnh Dung cũng để Lang Bạc lại bên ngoài.

Còn cố ý dặn dò hẳn, chiếu cố tốt Vệ Dịch.

Tuy nhiên, cảm giác như có ẩn ý trong lời hẳn nói!

Kỳ Vân Thư không suy nghĩ nhiều thêm, đi theo cai ngục vào trong.

Cảnh Dung đi theo ở phía sau.

Giống như thường xuyên xuất hiện, nhìn thấy nhà giam ẩm ướt như thế, Cảnh Dung không hề cảm thấy không thoải mái chút nào!

Sau khi tới bên ngoài phòng giam Ngọc Tấu, mùi tanh tươi càng thêm khó ngửi, mùi hôi thối gay mũi khiến người buồn nôn!

Kỳ Vân Thư nhăn mũi lại, mày đẹp đan lại với nhau, nhìn về phía trong phòng giam.

Chỉ thấy Ngọc Tấu đang quay lưng về phía mình, cánh tay ôm A Ngữ, còn nhẹ nhàng lắc lắc, trong miệng vẫn không ngừng hát ru.

"Mở cửa ra đi." Nàng nói.

Cai ngục dừng lại một chút: "Điều này....."

"Nếu người không mở cửa phòng giam, ta làm thế nào ôm A Ngữ ra ngoài?"

Đúng vậy!

Cai ngục xấu hổ cười, lập tức mở xiềng xích trên cửa.

Kỷ Vân Thư chuẩn bị đi vào liền bị Cảnh Dung phía sau giữ chặt.

"Ta đi vào trước."

Đây không phải yêu cầu, mà là mệnh lệnh!

Nói đến cùng, hẳn lo lắng cho sự an nguy của nữ nhân hẳn!

Kéo Kỷ Vân Thư tới phía sau lưng mình, hẳn đi vào trước.

Trong phòng giam, nồng đậm mùi tanh tươi, đâm vào đôi mắt người đều cảm thấy khó mở.

Hai người chậm rãi tới gần Ngọc Tẩu, không gây ra động tác đột ngột nào, phòng ngừa nữ nhân kia phát điên.

"Ngọc Tẩu." Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Không có phản ứng.

Kỷ Vân Thư lại tiến gần lên phía trước một bước, hơi khom lưng xuống, duỗi tay chạm vào trên vai Ngọc Tẩu.

Ngay chớp mắt những ngón tay dài mảnh khảnh chạm vào bả vai Ngọc Tẩu, nàng ta đột nhiên quay đầu lại.

Hai mắt tràn ngập tơ máu hung hăng trừng lên nhìn Kỷ Vân Thư.

Khiến người nổi da gà.

Cũng ngay một khắc kia, Kỷ Vân Thư đã bị Cảnh Dung kéo ra phía sau.

Hai người đều bị cặp mắt Ngọc Tấu khiến cho kinh sợ!

"Ngọc Tấu?"

"Các người đều là ác nhân, chỉ có hăn, chỉ có hăn đối ta tốt nhất!"

Hả?

Hăn?

Hăn là ai?

Kỷ Vân Thư có dự cảm xấu, một cục u đang khuấy động ở trong lòng nàng.

Nàng hỏi: "Hăn là ai?"

Ngọc Tấu lạnh lùng cười, chuyển hai tròng mắt nhìn qua, dừng ở trên người nữ nhi, bắt đầu khóc.

"A Ngữ, thực xin lỗi, là nường không tốt, người tha thứ cho nường, người nhất định phải tha thứ cho nường."

Kỷ Vân Thư không từ bỏ, nàng đẩy Cảnh Dung ra, trực tiếp ngồi xổm trước mặt Ngọc Tấu, kéo cánh tay của nàng ta, tiếp tục hỏi: "Có phải người có chuyện gì chưa nói ra hay không? Người hãy nói với ta, có phải hay không? Hăn trong miệng người, là ai vậy?"

Ngọc Tấu cười ha hả, vẫn mang bộ dáng điên dại, không để ý tới Kỷ Vân Thư, duỗi tay ôm A Ngữ trong lòng càng chặt hơn.

Trong miệng Ngọc Tấu giống như vỡ oà: "A Ngữ, không đau, không đau chút nào, một lát nữa sẽ qua đi. A Ngữ ngoan của ta. Nường thực sự xin lỗi người! Người đừng tức giận, nường sẽ hát đồng giao cho người nghe. Hát xong, người sẽ không còn đau nữa."

"Ngọc Tấu, A Ngữ đã chết, nếu người biết điều gì, nhất định phải nói cho ta. Ngọc Tấu....."

"Không đau, không đau, A Ngữ của ta không đau."

Ngọc Tấu lặp đi lặp lại những lời này.

Kỷ Vân Thư cắn răng một cái, duỗi tay ôm lấy A Ngữ, nàng cố gắng nắm vòng eo gầy nhỏ nhưng rắn chắc, cánh tay dùng thêm một chút lực, kéo về phía mình.

Một lực lớn tác động lên, Ngọc Tấu lập tức cảnh giác.

"Người đang muốn làm gì? Nàng là A Ngữ của ta, đừng cướp A Ngữ của ta, đừng....."

Ngọc Tấu kích động trợn to hai mắt, bộ mặt dữ tợn, ôm chặt A Ngữ, hạ người xuống, nhưng vẫn không buông ra.

Kỷ Vân Thư vẫn âm thầm đoạt lấy hài tử.

Cảnh Dung một bên nhìn đến nổi thất thần!

Tuy nhiên, kết quả vẫn không thể đoạt lấy người.

Cảnh Dung duỗi tay, vừa kéo nàng đứng lên từ trên mặt đất, vừa nói: "Người đừng như vậy, nàng ta sẽ không nghe người, tránh cho bản thân người bị thương."

Kỷ Vân Thư xoay người một chút, tránh khỏi bàn tay hãm.

Không được, cần phải thử thêm lần nữa.

Cứng không được thì mềm!

Vẻ mặt nàng ngưng trọng, hạ thấp giọng, nói: "Ngọc Tấu, ta không đoạt A Ngữ với người, ta chỉ muốn đưa nàng đi nghỉ. Người xem, nàng đã ngủ rồi, nơi này rất lạnh, nàng sẽ bị cảm lạnh. Người đưa nàng cho ta được không? Ta sẽ đưa nàng đi nghỉ, nàng sẽ không bị lạnh."

"Không..... ta không muốn, A Ngữ là của ta, là của ta....."

"Người xem, A Ngữ thật sự rất lạnh, nàng đang run rẩy, nàng không muốn ở chỗ này. Nếu người muốn tốt cho nàng, hãy giao nàng cho ta, được không?"

Ánh mắt Ngọc Tấu hơi đổi, có chút do dự, tay ôm A Ngữ cũng chậm rãi thả lỏng từng chút một. Ngọc Tấu vuốt ve mặt A Ngữ, đột nhiên giật mình một cái.

"Đúng vậy, A Ngữ của ta thật sự rất lạnh"

"Người để ta ôm nàng được không, chờ khi nàng tỉnh lại, ta sẽ đưa nàng tới tìm người."

"Có thật vậy không?"

Kỷ Vân Thư gật đầu: "Thật. Ta đảm bảo, chờ nàng tỉnh lại, ta sẽ lập tức mang nàng lại đây."

Nhưng A Ngữ, rốt cuộc sẽ không bao giờ tỉnh lại!

Sau khi Ngọc Tấu do dự một lúc, rốt cuộc buông tay.

Một khắc khi Ngọc Tấu buông tay, Kỷ Vân Thư dùng một tay ôm lấy A Ngữ, đứng dậy, lui về phía sau vài bước, chỉ sợ Ngọc Tấu đổi ý, cướp đoạt lại!

Nhưng Ngọc Tấu rất an tĩnh, sau khi buông A Ngữ ra, liền ngồi ngay gốc, không làm gì khác, cũng không nói lời nào.

Cực kỳ an tĩnh!

Giống như giờ phút này A Ngữ không tồn tại ở trong thế giới của nàng ta.

Sau khi Kỳ Vân Thư lui lại mấy bước, trực tiếp rời khỏi phòng giam, chờ Cảnh Dung cùng ra theo sau, cai ngục lập tức khoá chặt cửa phòng.

Cai ngục bóp mũi, giơ một ngón tay cái về phía Kỳ Vân Thư: "Kỳ tiên sinh, ngài thật lợi hại, chúng ta khuyên nửa ngày, cũng không thể đem đứa nhỏ này ra."

Kỳ Vân Thư vẫn ôm A Ngữ giống như một chiếc lông vũ, mặc dù mùi tanh tưởi rất nặng, nàng cũng không quan tâm, ngược lại cảm thấy rất đau lòng.

"Đưa cho ta."

Trong khi Cảnh Dung nói, lập tức đỡ lấy A Ngữ từ trong tay nàng.

Hắn không hề có cảm giác ghét bỏ.

Cai ngục không biết Cảnh Dung, tất nhiên không cảm thấy ngạc nhiên, ngược lại chỉ vào nhà giam, chỗ cai ngục nghỉ ngơi, nói: "Trong phòng đó có miếng vải bố, ôm người qua đó là được, đợi lát nữa sẽ đưa đến nghĩa trang."

Chỉ huy Vương gia? Tiểu tử, người chán sống sao?!

Nhưng Cảnh Dung không hề bực mình!

Hắn ôm A Ngữ đi qua, đặt ở trên khối vải bố trắng.

Mặc dù Kỳ Vân Thư kinh ngạc bởi hành động của hắn, nhưng cũng có chút cảm động. Sau khi thấy hắn đặt A Ngữ ở trên vải bố trắng, vốn định

nói một tiếng cảm ơn với hắn.

Nhưng vô tình, nàng thoáng nhìn tên bàn tay mở ra của A Ngữ.

Có chút kinh ngạc!

Không nói câu nào, nàng lập tức kéo hai tay A Ngữ ra, mở rộng bàn tay.

Bàn tay trái tương đối thô ráp, có một số vết sẹo, hơn nữa những vết chai trong lòng bàn tay cực kỳ rõ ràng.

Nhưng bàn tay phải lại khác, không hề có nhiều vết chai, và lòng bàn tay lại rất mềm mại!

"A Ngữ là người thuận tay trái!"

Sau khi đưa ra một số kết luận, Kỷ Vân Thư đột nhiên kinh ngạc một giện.

Cảnh Dung không hiểu: "Có ý gì?"

"Người còn nhớ vị trí của hơn hai mươi nhát đao trên hài cốt của Giang lão gia không?"

Cẩn thận suy nghĩ lại: "Hầu hết chúng đều ở bên phải của bộ hài cốt."
Hắn ngừng lại, nhăn mày: "Người sẽ không cho rằng....."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 92: Nữ Nhân Không Có Nhân Tính

Edit: Emily Ton.

Trong lòng Cảnh Dung có một sự suy đoán, nhưng không dám khẳng định!

Kỷ Vân Thư nắm hai tay nhỏ của A Ngữ, sắc mặt ngưng trọng.

Xuất phát từ cảm tính mãnh cảm với vụ án, cảm giác này này nói cho nàng biết, sự thật nhất định không hề đơn giản!

Hơn nữa, những lời Giang phu nhân nói lúc trước, loáng thoáng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Sau khi buông tay A Ngữ ra, Kỷ Vân Thư quay đầu phân phó cai ngục: "Hiện tại người lập tức đi tới nha môn, thông báo cho Lưu đại nhân qua đây, sau đó mang theo con dao nhỏ Ngọc Tẩu dùng để hành hung tới đây. Còn có, lấy cho ta một lọ mực và một đĩa bột mì tới đây."

Cai ngục hơi ngốc một chút: "Tiên sinh đang muốn làm gì?"

"Người nhanh chóng đi đi."

"Nhưng..... thi thể này phải làm sao bây giờ? Còn phải đưa tới nghĩa trang!"

Kỷ Vân Thư trừng mắt nhìn hăn: "Bảo người nhanh chóng đi làm việc, còn dài dòng như thế làm gì?"

Ôi trời! Cai ngục bị dọa đến nổi rùng mình một cái, nhanh chóng cúi người đáp ứng, cất bước rời đi.

Kỷ Vân Thư thở dài một tiếng, thoáng nhìn qua A Ngữ đã chết, trong lòng nặng trĩu.

Thần sắc của nàng, toàn bộ đều dừng ở trong mắt Cảnh Dung.

Hắn hỏi: "Người cảm thấy A Ngữ chính là hung thủ?"

Kỷ Vân Thư lắc đầu: "Không dám chắc chắn, thật sự hy vọng mình đã đoán sai."

Cảnh Dung phân tích: "Hai năm trước, nàng ấy chỉ mới sáu tuổi, một nữ hài sáu tuổi, sao có thể giết được một nam nhân hơn 49 tuổi?"

Bản khoản này, không phải là không thể xảy ra.

Tuy nhiên.....

Kỷ Vân Thư nhíu hai mắt lại: "Chẳng lẽ Vương gia đã quên? Lúc ấy Giang lão gia bị Lý Triệu đẩy ngã, trên mắt cá chân đã bị thương, căn bản không thể đứng lên. Cho dù A Ngữ chỉ mới 6 tuổi, cũng có khả năng khi Giang lão gia không hề có chút phòng bị, giết lão."

Nhưng nói xong, nàng lại nhanh chóng bổ sung một câu: "Tất cả đều chỉ là suy đoán, có thể đó là một khả năng"

Cảnh Dung gật đầu, không tiếp tục hỏi thêm.

Không lâu sau, Huyện thái gia đã tới, trong bộ dáng quan phục mang theo một mối, nhìn thấy Cảnh Dung, vẫn luôn run rẩy hành lễ.

"Vương gia, nơi này chính là nhà giam, Vương gia thân thể quý giá, sợ rằng....."

Cảnh Dung giơ tay ngắt lời hắn nói: "Vụ án quan trọng, không cần bận tâm thứ khác."

"Vâng vâng vâng....."

Huyện thái gia chống thân thể thẳng lên, đi đến bên cạnh Kỳ Vân Thư, vẫy vẫy tay, nha dịch phía sau đưa những thứ nàng muốn ra.

"Hay là vụ án có tình tiết mới? Con dao này không phải đã kiểm tra rồi sao?" Huyện thái gia khó hiểu.

Kỳ Vân Thư không phản ứng lại!

Nàng đeo găng tay, cầm con dao nhỏ qua, đặt tay cầm bằng gỗ ở dưới ngọn đèn dầu để đốt.

Nàng phân phó nha dịch một bên: "Cho bột mì vào trong mực, khuấy đều."

"Vâng."

Nha dịch làm theo, chờ sau khi pha trộn xong, lập tức đưa đồ qua cho nàng.

Kỳ Vân Thư nhúng chuôi cầm dao đã đốt nóng vào trong hỗn hợp bột mì và mực, chờ khoảng thời gian nửa chén trà nhỏ mới lấy ra.

Màu sắc của gỗ trên chuôi dao đã biến đen, nhầy nhựa dính với bột mì.

Nàng lại một lần nữa hơ tay cầm ở trên ngọn đèn dầu.

Cả đám người nhìn xem đến nổi sửng sốt!

Kỳ tiên sinh đang làm gì vậy?

Bảy tám đôi mắt đều nhìn chăm chăm vào con dao trong tay nàng.

Ngay trước mắt bao người, bột mì sền màu đen trên cán dao bắt đầu bong ra dưới ngọn lửa nóng cháy. Cuối cùng, chỉ còn lại một số ấn ký không rõ ràng ở trên chuôi dao.

Người khác nhìn không hiểu, nhưng Kỳ Vân Thư hiểu rất rõ!

Với sự xuất hiện của những ấn ký càng thêm rõ ràng như vậy, trong mắt nàng càng tràn ra cảm xúc khiến người khó nắm bắt.

Huyện thái gia tiến lên, hỏi: "Thế nào rồi? Con dao này..... có gì khác thường sao?"

"Ân." Nàng gật đầu.

"Có chỗ nào sai?"

"Tất cả đều sai."

Những lời này khiến Huyện thái gia bối rối!

Kỳ Vân Thư dời chuôi dao khỏi ngọn lửa, sau đó đặt tay cầm dao vào trong lòng bàn tay trái của A Ngử, tiếp đó khéo mu bàn tay A Ngử lại để nàng ấy cầm lấy chuôi dao, lúc này mới lấy dao ra.

"Hoàn toàn khớp!" Kỳ Vân Thư nói giọng chắc chắn: "Người giết Giang lão gia, là A Ngử!"

Ồ.....

Tất cả mọi người đều ghen hòng nhìn trần trối!

Chỉ có Cảnh Dung vẫn rất bình tĩnh, hỏi nàng: "Xác định như thế nào?"

Kỷ Vân Thư giơ chuôi dao trong tay, giải thích: "Ấn ký ở trên chuôi dao, thật ra là mấy dấu ngón tay."

"Dấu ngón tay?" Huyện thái gia bước tới phía trước kiểm tra, mở to mắt nhìn, hỏi: "Nhưng, vì sao lại có mấy dấu ngón tay ở đây?"

"Bởi vì khi A Ngữ nắm chuôi dao giết người, đâm từng nhát dao vào trên người nạn nhân. Hơn nữa, con dao này vốn ngắn và nhỏ, vì thế chứng tỏ rằng, toàn bộ lưỡi dao nhất định đều đâm vào trong thân thể Giang lão gia. Khi máu phun ra, nhất định đã lưu lại ở trên tay nàng và trên chuôi dao, nhưng nơi ngón tay cầm chuôi dao, vết máu sẽ rất ít."

Mọi người nhìn nhau, dường như đã hiểu, nhưng lại dường như không thể hiểu hết!

Kỷ Vân Thư tiếp tục giải thích: "Ta dùng bột mì và mực bôi mặt trên chuôi dao, sau đó hơ trên lửa. Như vậy, trên chuôi dao bằng gỗ này, chỉ cần dính một chút máu, bột mì và mực sẽ bị bóc ra. Những nơi không dính máu, bột mì và mực sẽ vẫn lưu lại, và những ấn ký lưu lại này, chính là dấu ngón tay."

"Thì ra là như thế!" Huyện thái gia gật gù đầu, nhưng sau khi suy nghĩ lần nữa, vẫn cảm thấy rất kỳ lạ: "Nhưng dấu ngón tay này, cũng có thể là của Ngọc Tẩu."

"Không có khả năng." Kỷ Vân Thư ném ra một tiếng.

"Vân Thư, ngay cả Giang phu nhân cũng đã từng nói, bà ta tận mắt nhìn thấy Ngọc Tẩu giết người, đã thú nhận tội của mình, không sai được."

"Nhưng, Ngọc Tẩu không hề thừa nhận."

"Ngọc Tẩu điên khùng như vậy, nàng làm thế nào thừa nhận?!" Huyện thái gia buông tay.

Cảnh Dung thật sự không thể nhìn thêm được nữa, mắt lạnh đâm tới Huyện thái gia.

Hắn mắng một tiếng: "Lưu đại nhân, người tốt nhất an tĩnh một chút."

"....." Sắc mặt Huyện thái gia cứng đờ, xấu hổ cười, liên tục gật đầu, ngậm miệng lại.

Không thể không nói, Huyện thái gia vẫn phải ăn một chiêu này của Cảnh Dung!

Trong khi đó, Kỷ Vân Thư bắt đầu chậm rãi giải thích: "Tất cả những lập luận của ta, đều có chứng cứ. Mấy dấu ngón tay trên chuôi dao này, hoàn toàn khớp với ngón tay A Ngữ, thậm chí có cùng độ dài. Không chỉ có như thế, dấu tay này là một dấu tay trái. Bởi vì, một người dùng tay trái nắm trên chuôi dao, phương hướng ngón tay cái và bốn ngón tay còn lại nằm ở trên chuôi dao, phương hướng ngón tay cái và bốn ngón tay còn lại nằm ở trên chuôi dao, sẽ kéo dài từ phải sang trái. Ngược lại, nếu dùng tay phải để nắm chuôi dao, phương hướng của ngón tay cái và bốn đầu ngón tay còn lại, là từ trái sang phải. Như vậy, dưới hai loại tình huống này, phương hướng kéo dài của bốn đầu ngón tay đều trái ngược nhau."

"Đối với các vị trí của các ngón tay trên chuôi dao này, cho thấy người nắm nó thuận tay trái." Kỷ Vân Thư nâng tay trái của A Ngữ lên, tiếp tục: "Lòng bàn tay trái của A Ngữ có một lớp chai rất dày, hơn nữa sự thô ráp rất rõ ràng, nhưng tay phải của nàng lại rất mềm mại. Nói cách khác, A Ngữ là một người thuận tay trái, chính nàng đã dùng tay trái nắm chuôi dao này, giết chết Giang lão gia."

Điều này thật sự không thể tin nổi. Hai năm trước, A Ngữ chỉ mới sáu tuổi!

Điều gì đã trải qua với một hài tử mới sáu tuổi, khiến nó phải hạ sát tâm như vậy?

Tất cả mọi người thốn thức không thôi!

Nếu thật sự giống như Kỳ Vân Thư vừa nói, như vậy, chân tướng sự tình rốt cuộc là như thế nào?

Trong lòng Kỳ Vân Thư, giờ phút này đột nhiên có một loại suy đoán lớn mật.

Mà loại suy đoán này, thật đáng ghê tởm khiến nàng kinh hãi, đột nhiên run lên!

Cảnh Dung quan sát thấy biểu tình của nàng, hỏi: "Có phải người có ý tưởng gì hay không?"

"Ta muốn gặp lại Ngọc Tẩu."

"Nhưng....."

Kỳ Vân Thư ngắt lời hăn nói.

"Ta không cần đi vào trong, ta sẽ ở bên ngoài."

Nàng dường như nhận ra tâm tư lo lắng của Cảnh Dung đối với mình.

Cảnh Dung gật đầu: "Được, ta sẽ đi cùng người."

Kỳ Vân Thư cự tuyệt: "Không cần, các người cứ ở đây, tốt nhất đừng xuất hiện, để ta và nàng đơn độc tán gẫu một chút."

Không đợi Cảnh Dung nói thêm lời nào, Kỳ Vân Thư đã cầm lấy con dao, đi về phía phòng giam Ngọc Tẩu.

Mọi người đều đi theo phía sau, nhưng ẩn nấp ở chỗ ngoặt bên cạnh, không hề tới gần.

Kỷ Vân Thư đứng ở bên ngoài phòng giam, cầm con dao trong tay, gõ từng cái trên cọc gỗ của phòng giam.

Tiếng gõ rất buồn tẻ nặng nề, giống như đang gõ vào trong tâm hồn người.

Dường như là cố ý!

Một lát sau, Ngọc Tấu vốn đưa lưng về phía nàng, chậm rãi xoay người lại. Cặp mắt kia, tràn đầy âm khí và tơ máu đỏ ngầu, cực kỳ đáng sợ!

Kỷ Vân Thư cười quỷ dị, nói: "Một người thích yên lặng... loại cảm giác này, thật ra rất kích thích. Vì hẳn, làm bất cứ điều gì đều cảm thấy đáng giá, nhưng với người mình không thích, nên đi tìm chết, đúng không?"

Những lời này, đúng là nàng đang nói Ngọc Tấu.

Tuy nhiên.....

Ngọc Tấu lại trả lại nàng một câu: "Đúng vậy."

Rất tốt!

Kỷ Vân Thư tiếp tục nói: "Tuy nhiên, rõ ràng đó là người mình thích, lại bị người khác cướp mất. Cảm giác này, nhất định rất khó chịu, đúng không?"

"Đúng."

"Như vậy, Ngọc Tấu, người thật sự rất hận A Ngữ sao?" Nàng đột nhiên hỏi.

Ân?

Hận? Đến từ đâu?

Rất bất ngờ, Ngọc Tẩu lại cười, nhìn như điên cuồng, nhưng cười rất rõ ràng. Hai tay vừa nắm lấy đầu tóc rối bù của mình, vừa nói: "Nàng là A Ngữ của ta, ta vì sao phải hận nàng?"

"Bởi vì nàng đã đoạt mất người nam nhân của người."

Hả!

Đồng thời với những lời của Kỳ Vân Thư, Ngọc Tẩu đột nhiên đứng lên từ trên mặt đất, thu hồi những tiếng cười điên cuồng, vẻ mặt dữ tợn, phẫn hận nhìn nàng.

Nàng ta rống lên một tiếng: "Ai cũng không thể cướp hãn đi, ai cũng không thể."

Kỳ Vân Thư tiếp tục khiêu khích: "Nhưng hãn căn bản không hề yêu người, hãn yêu A Ngữ, hãn ôm A Ngữ, lần lượt lãng nhục nàng, bởi vì hãn yêu nàng, muốn có được nàng. Hãn không hề yêu người, không muốn có người."

"Câm miệng, người câm miệng cho ta."

Ngọc Tẩu đột nhiên vọt tới, hung hăng đâm người về phía cọc gỗ, hai tay dùng sức duỗi ra ngoài, ý định muốn nắm lấy cổ của Kỳ Vân Thư.

Nhưng thời điểm khi nàng ta xông tới, Kỳ Vân Thư đã lùi về phía sau vài bước!

Hai tay thất bại, điều này khiến Ngọc Tẩu trở nên giận dữ!

Nàng ta giống như nổi điên hét lên: "Ta không cho phép nói, không cho phép người nói. Hãn yêu ta, hãn yêu ta."

Sắc mặt mọi người ảm nấp một bên đều đã thay đổi.

Hắn kia?

Là Giang lão gia?!

Người Ngọc Tẩu yêu, là Giang lão gia!

Đáp án mà Kỳ Vân Thư muốn biết, đã bức ra được từ trong miệng Ngọc Tẩu.

Trái tim nàng sợ hãi tê rần, hốc mắt dần dần ướt át, nhìn nữ nhân không có nhân tính trước mặt này, khẽ lắc đầu.

Giọng nàng mang theo đau đớn nói: "Nàng là nữ nhi của người! Chỉ vì người thích Giang lão gia, cho nên lần lượt chịu đựng mặc hắn tra tấn A Ngữ. Thậm chí bởi vì..... nàng giết Giang lão gia mà người mang lòng oán hận nàng, dùng xích sắt khóa lên người nàng, ném ở trong gian phòng nòng nặc tanh tưởi kia. Người cho nàng ăn phân người, tra tấn nàng đến nỗi người không ra người, quý không ra quý. Người tra tấn nàng cho đến chết! Đây là sự trả thù của người! Người muốn báo thù cho Giang lão gia. Vì thế đã trả thù chính nữ nhi thân sinh của người!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 93: Không Phải Là Vật Trong Áo

Chân tướng luôn khiến người thốn thức không thôi!

Giờ này khắc này, Kỳ Vân Thư rốt cuộc không nhìn thấy một chút áy náy từ trong mắt Ngọc Tấu, mà là tràn ngập ghen ghét và hận ý!

Ghen ghét với nữ nhi của mình, ghen ghét nàng được Giang lão gia "sủng hạnh", bản thân mình lại bị văng vể.

Loại tâm lý biến thái này, quả thực khiến người không bao giờ hiểu được.

Ngọc Tấu nghe những lời Kỳ Vân Thư nói, cất tiếng cười to, lộ ra từng chiếc răng nanh giống như sài lang.

Nàng ta di chuyển hai tay mình, nắm lấy cọc gỗ trước mặt, móng tay thật dài đâm vào trong cọc gỗ, đẩy vào da thịt nàng ta, nháy mắt tràn ngập máu tươi!

"Hắn thật sự yêu ta, hắn nên yêu ta. Tất cả mọi người đều xem thường hắn là người âm dương, chỉ có ta không chê hắn. Ta đối với hắn tốt như vậy, vì sao hắn cưới người khác? Hơn nữa vì sao lại thích A Ngữ mà không thích ta? Vì sao, vì sao....."

Đồng thời với sự phẫn khích, Ngọc Tấu cười trong đau khổ!

Giờ khắc này, Kỳ Vân Thư thật sự hy vọng nữ nhân này chết đi, hơn nữa, chết một trăm lần, chết một vạn lần cũng đều không đủ.

Tuy nhiên.....

Ngọc Tẩu nói tiếp: "Không chỉ có Giang lão gia như thế, ngay cả trượng phu của ta cũng giống như vậy. Hắn rõ ràng từng nói yêu ta, nhưng sau lưng, hắn lại vụng trộm yêu đương nữ nhân khác. Vì thế hắn cũng đáng chết, hắn nên bị ngũ mã phanh thây."

Ồ!

Kỷ Vân Thư lập tức nghĩ đến giấc mộng kia của mình, cột sống sau lưng chột lạnh, run rẩy hỏi: "Vì thế, người đã giết trượng phu người?"

"Hắn đáng chết, hắn cũng giống như A Ngữ, đáng chết! Vì thế ta đã dùng dao giết hắn, cắt thành từng miếng trước mặt A Ngữ. Ta thậm chí còn móc mắt hắn ra, đưa cho A Ngữ ăn. A Ngữ nói, ăn rất ngon! Ta cũng ăn! Đúng vậy, ăn nó thật sự rất ngon!"

"Người thật sự rất tàn nhẫn."

"Tàn nhẫn như những nam nhân đó sao?" Nàng ta rống lên: "Ta cho rằng lão gia thật tình với ta. Ta nghĩ hắn thích A Ngữ, vì vậy ta đã để hắn ôm A Ngữ đi. Ta nhìn thấy A Ngữ của ta không ngừng kêu khóc ở dưới thân lão gia, thật ra ta rất khổ sở. Ta khổ sở vì sao lão gia không cần ta. Ta đối với hắn tốt như vậy, vì sao....."

Nói xong, Ngọc Tẩu liền điên cuồng đập vào cọc gỗ!

Ngọc Tẩu như vậy, không chỉ là một kẻ biến thái.

Mà là một kẻ không có linh hồn, không có tư tưởng, không có cảm xúc!

Kỷ Vân Thư cật lực đấu tranh để bản thân mình có thể duy trì bình tĩnh, nhưng ánh mắt vẫn đỏ lên và ướt át, cố nén cảm xúc.

Hỏi nàng ta: "Người thật sự, không có một chút hối tiếc nào sao?"

Ngọc Tẩu cười cười, lui lại phía sau mấy bước, cho đến khi lưng chạm vào bức tường đá lạnh lẽo. Nàng ta cười ngây ngô vài tiếng, chậm rãi ngồi xổm xuống, máu chảy đầm đìa nơi móng tay, bí mật mang theo gỗ vụn, diên cuồng gãi trên mặt mình.

Không nói chuyện nữa!

Trong miệng, bắt đầu hừ hừ!

Đúng vậy, nàng ta không hề hối tiếc!

Kỷ Vân Thư lui lại phía sau mấy bước, tay trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, móng tay nhọn nhọn tinh tế cũng đâm sâu vào trong da thịt.

Lúc này, đám người Huyện thái gia đi ra. Tất cả mọi người đều mang sắc mặt ngưng trọng, tâm tình cực kỳ buồn bực!

Huyện thái gia liếc mắt nhìn Ngọc Tẩu một cái, sau đó chuyển ánh mắt về phía Kỷ Vân Thư, thở dài một tiếng: "Vân Thư, bản quan biết tâm tình người hiện tại không tốt, việc tiếp theo, cứ giao cho bản quan làm đi."

Nàng không đáp lại, nghiêng người, rời khỏi nơi này. Khi đi tới chỗ ngoặt, nhìn thấy Cảnh Dung vẫn còn đứng ở kia, mang theo ánh mắt đau lòng nhìn nàng.

Kỷ Vân Thư không nói gì, sắc mặt trầm mặc, đi vòng qua trước mặt hắn.

Nhưng không ngờ, bị hắn nắm lấy cổ tay.

Cảnh Dung nói: "Nếu như khó chịu trong lòng, đừng giấu nó. Sẽ dễ chịu hơn nếu nói nó ra."

"Ta không sao."

Nàng thờ ơ mở miệng, rút tay về, đi tới bên thi thể A Ngữ.

Cảnh Dung yên lặng đi theo phía sau nàng.

Nhìn thi thể A Ngữ, Kỳ Vân Thư cảm thấy khó chịu trong lòng, chua xót cười: "Có lẽ, đây là kết thúc tốt nhất cho A Ngữ. Cái chết, có lẽ cũng là một cách giải thoát."

Cảnh Dung nghiêng mắt nhìn nàng, trên gương mặt vốn luôn lạnh nhạt, bộ dáng thường xuyên giống như đeo một chiếc mặt nạ lạnh băng, giờ phút này mang theo nội tâm đầy thiện cảm yếu ớt nhất của con người, ẩn ở dưới cặp mắt trong sáng ướt át, khiến người thương tiếc, cũng khiến người không thể bỏ qua!

Nữ nhân như vậy, rất thiện lương!

Phía sau bức tường nội tâm đã được dựng nên, chính là những cảm xúc mạnh mẽ, trang nhã giống như rượu đã lên men ngàn năm!

Cảnh Dung nói: "Chân tướng đã sáng tỏ, nên để A Ngữ yên nghỉ đi thôi."

"Ân."

Nàng gật gật đầu, lấy một tấm vải bố bên cạnh, chậm rãi phủ lên trên thi thể A Ngữ.

Sau đó, nàng nhíu mày lại, nói với Cảnh Dung: "Vẫn có một chút không hiểu."

"Người đang nói về Giang phu nhân?"

"Đúng vậy, vì sao bà ta lại nói dối? Còn có cái chết của Thất thúc, rốt cuộc..... có quan hệ gì với Giang phu nhân hay không?"

Cảnh Dung trầm giọng nói: "Nếu người muốn biết, sao hiện tại không tới hỏi bà ta một chút?."

Đúng vậy!

Kỷ Vân Thư gọi một cai ngục tới, bảo hắn mang nàng và Cảnh Dung đi tới phòng giam của Giang phu nhân.

Nơi giam giữ Giang phu nhân, đối lập hẳn với nơi giam giữ Ngọc Tấu. Kỷ Vân Thư đang cảm thấy kỳ lạ, nhưng khi tới bên ngoài nơi giam giữ Giang phu nhân, nàng mới hiểu được nguyên do.

Nơi này nào phải là nhà giam, rõ ràng chính là một căn phòng được trang hoàng rất tốt.

Trong phòng sạch sẽ, còn có một chiếc cửa sổ!

Ngoài ra còn có giường, chăn, bàn và ghế dựa. Thậm chí, còn có bộ ấm chén pha trà, đầy đủ mọi thứ.

Giang phu nhân đang nhàn nhã tự tại uống trà!

Nhìn thấy Kỷ Vân Thư và Cảnh Dung tới gần, bà ta chỉ cong môi cười.

Bà ta không thèm ngẩng đầu lên, nói: "Vương gia, xin thứ cho dân phụ hiện tại không thể hành lễ với ngài."

Cảnh Dung môi lạnh ném lại một câu: "Giang phu nhân thật ra rất nhàn nhã, còn có tâm tư uống trà."

"Vương gia sai rồi, ta cũng không phải là đang uống trà. Trong phòng giam này tản ra một mùi tanh tươi, chỉ có thể dùng hương trà để loại bỏ nó. Rốt cuộc, ở nơi thế này, thật sự không có tâm tư uống trà."

"Nếu người không làm gì ác độc, không gây ra tội ác tà trời, sao có thể bị nhốt ở nơi thế này. Giang phu nhân, người chôn thi không báo, thậm chí còn dấu diếm chuyện hung phạm. Thật sự nên giam người thêm mấy năm nữa ở nơi như thế này."

Khi Cảnh Dung nói, mặc dù pha trộn với nụ cười, nhưng rõ ràng mang theo giá lạnh có thể đóng băng trái tim người.

Nghe xong những lời này của hã, Giang phu nhân dường như hiểu ra chúng có ý gì.

Bà ta nhìn về phía Kỳ Vân Thư: "Xem ra Kỳ tiên sinh đã biết sự thật."

Kỳ Vân Thư thu hồi khó chịu lúc trước, lạnh lùng hỏi bà ta.

"Ngày hôm qua, vì sao người không nói gì?"

"Vì sao?" Giang phu nhân nhắc ấm trà lên, vừa rót trà vào trong chén, vừa trả lời: "Thật ra, hôm kia ta sợ dĩ không muốn nói ra chân tướng, thật sự là sợ

Lý gia ta mất mặt. Nhưng ngày hôm qua, sau khi ta nhìn thấy Ngọc Tẩu, lúc nghe thấy người nói Ngọc Tẩu là hung thủ, người biết không, ta thực sự rất vui mừng."

Kỳ Vân Thư nói tiếp lời của bà ta: "Người sợ dĩ vui mừng, là bởi vì người thương hại A Ngử, nó đã chết, người không muốn khiến nó trở thành hung thủ. Hơn nữa người muốn Ngọc Tẩu chết, hai người đều chết. Vì thế người luôn giữ im lặng, đúng không?"

Dứt lời, nàng đi về phía trước hai bước, đứng ở trước cọc gỗ, chỉ cách khoảng hai nắm tay.

Giang phu nhân không để ý tới những lời nàng nói, nhắc chén trà đã đổ đầy lên, rải xuống trên mặt đất.

Ánh mắt cũng rơi xuống mặt đất, nói: "Buổi tối hôm đó, ta nhìn thấy A Ngử, ta hỏi nó, nó muốn đi đâu. Nó nói với ta... nó nói... nó nói muốn giết lão súc sinh kia giống như nương nó giết cha. Nó chỉ mới sáu tuổi, nhưng ta nhìn thấy ở trong ánh mắt của nó, sự tuyệt vọng và ý định giết người chưa bao giờ từng có. Và ta, không hề ngăn cản nó. Ta trơ mắt, nhìn nó đâm một nhát hai nhát, không ngừng đâm ở trên người súc sinh kia. Sau khi nó rời đi, ta đã đi tới trước mặt súc sinh kia, cặp mắt vẫn còn trợn to của hẳn nhìn ta, nhưng ta không hề thương hại hẳn chút nào, cảm thấy hẳn chết vẫn chưa hết tội!"

Nói tới đây, bà ta cười cười.

Kỷ Vân Thư hỏi tiếp: "Vậy thì, Thất thúc đâu?"

Giang phu nhân đặt chén trà lại trên bàn, sau đó chuyển ánh mắt về phía Kỷ Vân Thư, nói: "Kỷ tiên sinh, ta biết người muốn nói gì. Ta chỉ có thể nói cho người, trên đời này đích thực có sự trùng hợp. Thất thúc thật sự chết do bị nhiễm bệnh, ta không giết lão."

"Hiện giờ ta có thể tin lời người nói hay sao?"

"Người hoài nghi ta cũng đúng, nhưng ta không cần phải tiếp tục nói dối." Nói xong, Giang phu nhân đứng dậy, đi tới gần Kỷ Vân Thư. Trên khuôn mặt ung dung duyên dáng, hiện lên một nụ cười thường thức: "Kỷ tiên sinh, người là một trong những người thông minh nhất mà ta từng gặp."

Kỷ Vân Thư bất ngờ, hỏi: "Người muốn nói gì?"

"Hy vọng một ngày kia, ta có thể gặp lại Kỳ tiên sinh ở kinh thành. Đến lúc đó, hy vọng có thể uống một ly với người."

Kỷ Vân Thư tức giận!

Kinh thành, lại là kinh thành!

Nàng không có hứng thú đối với kinh thành!

Cảnh Dung đột nhiên xen vào một câu: "Giang phu nhân, mặc dù người không giết người, nhưng tội lừa gạt và chôn thi cũng không hề nhỏ. Người có thể hồi kinh hay không, còn chưa biết được."

Nhưng Giang phu nhân lại có suy nghĩ khác. Nhà mẹ đẻ bà ta vẫn còn đó, bà ta nhiều lắm sẽ bị giam lại vài ngày, sau đó sẽ được thả ra ngoài.

Bà ta thay đổi chủ đề, nói với Cảnh Dung: "Vương gia, người thông minh giống như Kỳ tiên sinh, thật sự không hề thích hợp ở lâu tại Cẩm Giang thành nhỏ nhỏ này một chút nào. Nếu Vương gia mẫn tài, nên lưu hãn bên người, thu nạp để mình dùng, cùng mang tới kinh thành."

Những lời nói này, thật ra Cảnh Dung rất hài lòng.

Cảnh Dung liếc mắt nhìn Kỷ Vân Thư một cái, khước miệng câu lên: "Không cần người nhắc nhở, bốn vương cũng sẽ hết sức thuyết phục Kỳ tiên sinh. Hy vọng hãn có thể trở thành nhân tài được bốn vương trọng dụng bên người, hồi kinh cùng ta."

Kỷ Vân Thư không nói gì, bước chân lui về phía sau, kéo ra khoảng cách với Giang phu nhân.

Nàng nói: "Những gì ta muốn biết, Giang phu nhân đã cho ta biết không sót một chữ, ta đây cũng không ở lại lâu hơn nữa, không quấy rầy

Giang phu nhân người tiếp tục uống trà, xua đuổi mùi tanh tươi ở trong phòng giam."

Nói xong, Kỳ Vân Thư xoay người, chuẩn bị rời đi, nhưng chân vừa mới bước được ba bước, đã bị Giang phu nhân gọi lại.

"Kỳ tiên sinh, mặc dù Cấm Giang là một hồ sen trong vất, có hoa sen làm bạn, thanh nhàn tự tại. Mùa đông có tuyết, mùa hè có sương mù. Nhưng người, người không phải là vật trong ao."

"....."

Ai ai ai, Giang phu nhân, Cảnh Dung đến tột cùng đã cho người bao nhiêu chỗ tốt, để người phải xúi giục ta đi tới kinh thành!

Lười đáp lại, Kỳ Vân Thư cất bước rời đi.

Cảnh Dung liếc mắt nhìn Giang phu nhân một cái, xoay người rời đi.

Hai người rời khỏi nhà giam. Bên ngoài, tuyết đã bắt đầu rơi.

Vệ Dịch vẫn luôn chờ ở bên ngoài, đứng ở góc tường một bên. Lang Bạc đứng ở trước mặt hắn.

Khi nhìn thấy Kỳ Vân Thư ra ngoài, Vệ Dịch nhảy lên và chạy về phía nàng.

"Thư nhi!"

Cực kỳ vui vẻ!

Nhưng hắn vừa khịt mũi, vừa nhìn Cảnh Dung một bên, có chút ghét bỏ: "Ca ca, người rất hôi!"

Khuôn mặt Cảnh Dung, đen tới cực điểm!

Hắn đã ở trong nhà giam, thậm chí còn ôm thi thể A Ngữ, có thể không hôi hay sao?

Hài tử, người nói cũng đúng!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 93+2: Không Phải Là Vật Trong Áo 2

Không nói chuyện nữa!

Trong miệng, bắt đầu hừ hừ!

Đúng vậy, nàng ta không hề hối tiếc!

Kỷ Vân Thư lui lại phía sau mấy bước, tay trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, móng tay nhọn nhọn tinh tế cũng đâm sâu vào trong da thịt.

Lúc này, đám người Huyện thái gia đi ra. Tất cả mọi người đều mang sắc mặt ngưng trọng, tâm tình cực kỳ buồn bực!

Huyện thái gia liếc mắt nhìn Ngọc Tẩu một cái, sau đó chuyển ánh mắt về phía Kỷ Vân Thư, thở dài một tiếng: "Vân Thư, bản quan biết tâm tình người hiện tại không tốt, việc tiếp theo, cứ giao cho bản quan làm đi."

Nàng không đáp lại, nghiêng người, rời khỏi nơi này. Khi đi tới chỗ ngoặt, nhìn thấy Cảnh Dung vẫn còn đứng ở kia, mang theo ánh mắt đau lòng nhìn nàng.

Kỷ Vân Thư không nói gì, sắc mặt trầm mặc, đi vòng qua trước mặt hắn.

Nhưng không ngờ, bị hắn nắm lấy cổ tay.

Cảnh Dung nói: "Nếu như khó chịu trong lòng, đừng giấu nó. Sẽ dễ chịu hơn nếu nói nó ra."

"Ta không sao."

Nàng thờ ơ mở miệng, rút tay về, đi tới bên thi thể A Ngữ.

Cảnh Dung yên lặng đi theo phía sau nàng.

Nhìn thi thể A Ngữ, Kỳ Vân Thư cảm thấy khó chịu trong lòng, chua xót cười: "Có lẽ, đây là kết thúc tốt nhất cho A Ngữ. Cái chết, có lẽ cũng là một cách giải thoát."

Cảnh Dung nghiêng mắt nhìn nàng, trên gương mặt vốn luôn lạnh nhạt, bộ dáng thường xuyên giống như đeo một chiếc mặt nạ lạnh băng, giờ phút này mang theo nội tâm đầy thiện cảm yếu ớt nhất của con người, ẩn ở dưới cặp mắt trong sáng ướt át, khiến người thương tiếc, cũng khiến người không thể bỏ qua!

Nữ nhân như vậy, rất thiện lương!

Phía sau bức tường nội tâm đã được dựng nên, chính là những cảm xúc mạnh mẽ, trang nhã giống như rượu đã lên men ngàn năm!

Cảnh Dung nói: "Chân tướng đã sáng tỏ, nên để A Ngữ yên nghỉ đi thôi."

"Ân."

Nàng gật gật đầu, lấy một tấm vải bố bên cạnh, chậm rãi phủ lên trên thi thể A Ngữ.

Sau đó, nàng nhíu mày lại, nói với Cảnh Dung: "Vẫn có một chút không hiểu."

"Người đang nói về Giang phu nhân?"

"Đúng vậy, vì sao bà ta lại nói dối? Còn có cái chết của Thất thúc, rốt cuộc..... có quan hệ gì với Giang phu nhân hay không?"

Cảnh Dung trầm giọng nói: "Nếu người muốn biết, sao hiện tại không tới hỏi bà ta một chút?."

Đúng vậy!

Kỷ Vân Thư gọi một cai ngục tới, bảo hắn mang nàng và Cảnh Dung đi tới phòng giam của Giang phu nhân.

Nơi giam giữ Giang phu nhân, đối lập hẳn với nơi giam giữ Ngọc Tấu. Kỷ Vân Thư đang cảm thấy kỳ lạ, nhưng khi tới bên ngoài nơi giam giữ Giang phu nhân, nàng mới hiểu được nguyên do.

Nơi này nào phải là nhà giam, rõ ràng chính là một căn phòng được trang hoàng rất tốt.

Trong phòng sạch sẽ, còn có một chiếc cửa sổ!

Ngoài ra còn có giường, chăn, bàn và ghế dựa. Thậm chí, còn có bộ ấm chén pha trà, đầy đủ mọi thứ.

Giang phu nhân đang nhàn nhã tự tại uống trà!

Nhìn thấy Kỷ Vân Thư và Cảnh Dung tới gần, bà ta chỉ cong môi cười.

Bà ta không thèm ngẩng đầu lên, nói: "Vương gia, xin thứ cho dân phụ hiện tại không thể hành lễ với ngài."

Cảnh Dung môi lạnh ném lại một câu: "Giang phu nhân thật ra rất nhàn nhã, còn có tâm tư uống trà."

"Vương gia sai rồi, ta cũng không phải là đang uống trà. Trong phòng giam này tản ra một mùi tanh tươi, chỉ có thể dùng hương trà để loại bỏ nó. Rốt cuộc, ở nơi thế này, thật sự không có tâm tư uống trà."

"Nếu người không làm gì ác độc, không gây ra tội ác tà trời, sao có thể bị nhốt ở nơi thế này. Giang phu nhân, người chôn thi không báo, thậm chí còn dấu diếm chuyện hung phạm. Thật sự nên giam người thêm mấy năm nữa ở nơi như thế này."

Khi Cảnh Dung nói, mặc dù pha trộn với nụ cười, nhưng rõ ràng mang theo giá lạnh có thể đóng băng trái tim người.

Nghe xong những lời này của hã, Giang phu nhân dường như hiểu ra chúng có ý gì.

Bà ta nhìn về phía Kỳ Vân Thư: "Xem ra Kỳ tiên sinh đã biết sự thật."

Kỳ Vân Thư thu hồi khó chịu lúc trước, lạnh lùng hỏi bà ta.

"Ngày hôm qua, vì sao người không nói gì?"

"Vì sao?" Giang phu nhân nhắc ấm trà lên, vừa rót trà vào trong chén, vừa trả lời: "Thật ra, hôm kia ta sợ dĩ không muốn nói ra chân tướng, thật sự là sợ

Lý gia ta mất mặt. Nhưng ngày hôm qua, sau khi ta nhìn thấy Ngọc Tẩu, lúc nghe thấy người nói Ngọc Tẩu là hung thủ, người biết không, ta thực sự rất vui mừng."

Kỳ Vân Thư nói tiếp lời của bà ta: "Người sợ dĩ vui mừng, là bởi vì người thương hại A Ngử, nó đã chết, người không muốn khiến nó trở thành hung thủ. Hơn nữa người muốn Ngọc Tẩu chết, hai người đều chết. Vì thế người luôn giữ im lặng, đúng không?"

Dứt lời, nàng đi về phía trước hai bước, đứng ở trước cọc gỗ, chỉ cách khoảng hai nắm tay.

Giang phu nhân không để ý tới những lời nàng nói, nhắc chén trà đã đổ đầy lên, rải xuống trên mặt đất.

Ánh mắt cũng rơi xuống mặt đất, nói: "Buổi tối hôm đó, ta nhìn thấy A Ngử, ta hỏi nó, nó muốn đi đâu. Nó nói với ta... nó nói... nó nói muốn giết lão súc sinh kia giống như nương nó giết cha. Nó chỉ mới sáu tuổi, nhưng ta nhìn thấy ở trong ánh mắt của nó, sự tuyệt vọng và ý định giết người chưa bao giờ từng có. Và ta, không hề ngăn cản nó. Ta trơ mắt, nhìn nó đâm một nhát hai nhát, không ngừng đâm ở trên người súc sinh kia. Sau khi nó rời đi, ta đã đi tới trước mặt súc sinh kia, cặp mắt vẫn còn trợn to của hẳn nhìn ta, nhưng ta không hề thương hại hẳn chút nào, cảm thấy hẳn chết vẫn chưa hết tội!"

Nói tới đây, bà ta cười cười.

Kỷ Vân Thư hỏi tiếp: "Vậy thì, Thất thúc đâu?"

Giang phu nhân đặt chén trà lại trên bàn, sau đó chuyển ánh mắt về phía Kỷ Vân Thư, nói: "Kỷ tiên sinh, ta biết người muốn nói gì. Ta chỉ có thể nói cho người, trên đời này đích thực có sự trùng hợp. Thất thúc thật sự chết do bị nhiễm bệnh, ta không giết lão."

"Hiện giờ ta có thể tin lời người nói hay sao?"

"Người hoài nghi ta cũng đúng, nhưng ta không cần phải tiếp tục nói dối." Nói xong, Giang phu nhân đứng dậy, đi tới gần Kỷ Vân Thư. Trên khuôn mặt ung dung duyên dáng, hiện lên một nụ cười thường thức: "Kỷ tiên sinh, người là một trong những người thông minh nhất mà ta từng gặp."

Kỷ Vân Thư bất ngờ, hỏi: "Người muốn nói gì?"

"Hy vọng một ngày kia, ta có thể gặp lại Kỳ tiên sinh ở kinh thành. Đến lúc đó, hy vọng có thể uống một ly với người."

Kỷ Vân Thư tức giận!

Kinh thành, lại là kinh thành!

Nàng không có hứng thú đối với kinh thành!

Cảnh Dung đột nhiên xen vào một câu: "Giang phu nhân, mặc dù người không giết người, nhưng tội lừa gạt và chôn thi cũng không hề nhỏ. Người có thể hồi kinh hay không, còn chưa biết được."

Nhưng Giang phu nhân lại có suy nghĩ khác. Nhà mẹ đẻ bà ta vẫn còn đó, bà ta nhiều lắm sẽ bị giam lại vài ngày, sau đó sẽ được thả ra ngoài.

Bà ta thay đổi chủ đề, nói với Cảnh Dung: "Vương gia, người thông minh giống như Kỳ tiên sinh, thật sự không hề thích hợp ở lâu tại Cẩm Giang thành nhỏ nhỏ này một chút nào. Nếu Vương gia mẫn tài, nên lưu hãn bên người, thu nạp để mình dùng, cùng mang tới kinh thành."

Những lời nói này, thật ra Cảnh Dung rất hài lòng.

Cảnh Dung liếc mắt nhìn Kỷ Vân Thư một cái, khước miệng câu lên: "Không cần người nhắc nhở, bốn vương cũng sẽ hết sức thuyết phục Kỳ tiên sinh. Hy vọng hãn có thể trở thành nhân tài được bốn vương trọng dụng bên người, hồi kinh cùng ta."

Kỷ Vân Thư không nói gì, bước chân lui về phía sau, kéo ra khoảng cách với Giang phu nhân.

Nàng nói: "Những gì ta muốn biết, Giang phu nhân đã cho ta biết không sót một chữ, ta đây cũng không ở lại lâu hơn nữa, không quấy rầy

Giang phu nhân người tiếp tục uống trà, xua đuổi mùi tanh tươi ở trong phòng giam."

Nói xong, Kỳ Vân Thư xoay người, chuẩn bị rời đi, nhưng chân vừa mới bước được ba bước, đã bị Giang phu nhân gọi lại.

"Kỳ tiên sinh, mặc dù Cấm Giang là một hồ sen trong vất, có hoa sen làm bạn, thanh nhàn tự tại. Mùa đông có tuyết, mùa hè có sương mù. Nhưng người, người không phải là vật trong ao."

"....."

Ai ai ai, Giang phu nhân, Cảnh Dung đến tột cùng đã cho người bao nhiêu chỗ tốt, để người phải xúi giục ta đi tới kinh thành!

Lười đáp lại, Kỳ Vân Thư cất bước rời đi.

Cảnh Dung liếc mắt nhìn Giang phu nhân một cái, xoay người rời đi.

Hai người rời khỏi nhà giam. Bên ngoài, tuyết đã bắt đầu rơi.

Vệ Dịch vẫn luôn chờ ở bên ngoài, đứng ở góc tường một bên. Lang Bạc đứng ở trước mặt hắn.

Khi nhìn thấy Kỳ Vân Thư ra ngoài, Vệ Dịch nhảy lên và chạy về phía nàng.

"Thư nhi!"

Cực kỳ vui vẻ!

Nhưng hắn vừa khịt mũi, vừa nhìn Cảnh Dung một bên, có chút ghét bỏ: "Ca ca, người rất hôi!"

Khuôn mặt Cảnh Dung, đen tới cực điểm!

Hắn đã ở trong nhà giam, thậm chí còn ôm thi thể A Ngữ, có thể không hôi hay sao?

Hài tử, người nói cũng đúng!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 94: Kim Tước Trong Lòng, Không Chết Cũng Bị Thương

Người mới hôn, cả nhà người đều hôn!

Sắc mặt Cảnh Dung không vui, nhưng vẫn nhịn xuống, ném một ánh mắt lạnh về phía Lang Bạc.

Hỏi: "Mới vừa rồi không phải nói người chiếu cố tới hãn hay sao? Sao lại để hãn ngồi xồm nơi góc tường? Người đánh hãn?"

Oan uổng quá!

Lang Bạc mang vẻ mặt khẩn trương, giải thích: "Vương gia, thuộc hạ thật sự không đánh Vệ công tử. Là Vệ công tử tự nói..... nói muốn ngồi xồm ở góc tường giả làm củ cải, chờ Kỷ tiên sinh ra ngoài."

Giả làm củ cải?

Não Cảnh Dung không đủ dung lượng, khóe miệng co giật.

Thế giới của ngốc tử, không ai có thể hiểu được.

Vệ Dịch cũng nhanh chóng xoa tay: "Ca ca, hãn không đánh ta, hãn chỉ nhìn chăm chăm vào ta, không cho ta đi đâu."

"Ta chỉ lo lắng người chạy lạc." Lang Bạc cãi lại.

"Ta sẽ không lạc, ta đã đáp ứng Thư nhi chờ nàng ở bên ngoài, ta sẽ không chạy lạc. Người mới có thể lạc."

.....

Hai người người một câu ta một ngữ, tranh luận đến vô cùng vui vẻ!

Kỷ Vân Thư liếc mắt nhìn tuyết rơi, xem ra tuyết rơi cũng không lớn lắm.

Nàng nghiêng người nói với Cảnh Dung: "Vương gia, vụ án này hiện giờ đã chấm dứt, tiểu nhân sẽ mang Vệ Dịch trở về trước. Chúng ta ra ngoài đã khá lâu."

Cảnh Dung nhú mày: "Bốn vương sẽ hộ tống người."

"Không cần, trên người Vương gia có mùi, trên người tiểu nhân cũng có, vẫn đừng nên đi cùng."

Như vậy mùi sẽ càng nặng hơn!

Nhưng tính tình của Cảnh Dung thật sự kỳ quái.

Hắn nói: "Ở trong nhà giam đã lâu, bốn vương vừa vặn muốn đi tản bộ hóng gió một chút, nhân tiện, có vài lời muốn nói với Kỷ tiên sinh."

"Nói gì?" Nàng cảnh giác vài phần.

"Vừa đi vừa nói."

Lại nổi lên tính tình trêu chọc.

Nàng không thể lay chuyển được hắn, bất đắc dĩ đành phải chấp nhận bốn người cùng đi!

Vệ Dịch rất thích tuyết, luôn nhảy nhót đi ở phía trước. Lang Bạc ôm bộ bút mực đi ở phía sau Vệ Dịch, nghe theo phân phó, chăm chăm nhìn hắn trông chừng.

Trong khi, Kỳ Vân Thư đi song song với Cảnh Dung ở phía sau.

Bước chân nàng hơi nhanh một bước, hần cũng nhanh một bước, tuyệt không bỏ rơi nàng.

Sau khi đi được một đoạn đường, hai người vẫn không mở miệng nói chuyện.

Kỳ Vân Thư mắt nhìn thẳng, biểu tình cũng giống như thời tiết lúc này, lạnh như muốn đóng băng.

Nhưng Cảnh Dung bên cạnh, ánh mắt vẫn thường xuyên đánh giá nàng.

Cuối cùng hần mở miệng hỏi: "Người còn đang suy nghĩ về vụ án vừa rồi?"

"Vụ án đã kết thúc, ta sẽ không nghĩ về nó nữa." Nàng trả lời chắc chắn.

"Thật ra những lời Giang phu nhân đã nói, bốn vương cảm thấy nói rất hay." Lời nói có chứa thâm ý.

Kỳ Vân Thư im lặng, nàng cũng đoán được hần đang muốn nói gì, vì thế bước chân nhanh hơn, muốn kéo ra khoảng cách với hần, tự mình đi lên phía trước hai bước, nhưng Cảnh Dung bước một bước đã đuổi kịp nàng.

"Cẩm Giang không thích hợp với người."

Những lời chậm rãi tràn ra từ trong miệng hần, mang theo sự phán đoán hết sức chắc chắn.

Kỳ Vân Thư mệt mỏi, không muốn nghe hết!

Mặc dù kinh thành rất lớn, nhưng không phải là nơi thích hợp cho chú chim hoàng yến nho nhỏ như nàng!

Nàng dừng bước chân lại, hai tay nắm chặt áo choàng trước người.

Nghiêng mắt lạnh nhìn hẳn: "Vương gia, tiểu nhân hiểu rõ ngài quan tâm tới 《Lâm Kinh Án》, cũng biết sự phức tạp và tầm quan trọng của vụ án. Vương gia đã rời kinh nửa năm, chỉ vì bôn ba cho vụ án này. Chỉ sợ trong toàn bộ kinh thành, đã có vô số đôi mắt nhìn chăm chăm vào vụ án này. Tuy nhiên, tiểu nhân tình nguyện bám vào trong ao, làm bạn cùng với hoa sen, ngâm thơ trong tuyết, hát trong sương mù. Kinh thành quý quyết, rồng hổ đấu nhau, thậm chí đoạt tính mạng người. Kim tước trong lồng, không chết cũng bị thương. Vương gia lo lắng về vụ án, có phải cũng nên lo lắng cho tiểu nhân một chút hay không? Huống chi, cư sĩ tài ba trong thiên hạ, không chỗ nào không có."

Những lời này không hề mang theo một chút do dự, từng câu từng chữ, nói rất rành mạch.

Khuôn mặt Cảnh Dung vốn luôn bình thản, sau khi nghe những lời nàng nói thì hơi nhú chặt mày!

Hắn nhìn đôi mắt nghiêm túc của Kỳ Vân Thư, đáy lòng cảm thấy chán ghét bản thân mình.

Từ khi nào, hắn trở thành người bức ép người khác như thế?!

"Vân Thư." Hắn nhẹ giọng gọi: "Người tự xem mình là chim hoàng yến, nhưng bốn vương không muốn làm lồng chim, giam cầm người ở trong đó. Ta sẽ không bẻ gãy đôi cánh của người. Được rồi, bốn vương sẽ không bức người."

Từng lời nói ra rất chân thành!

Trái tim Kỷ Vân Thư cũng được giãn ra, nàng cảm thấy yên tâm hơn, trả lời: "Tạ vương gia."

Cảnh Dung im lặng không nói!

Giờ phút này, Vệ Dịch hưng phấn chạy tới, lôi kéo cánh tay Kỷ Vân Thư.

Chỉ vào cách đó không xa: "Thư nhi, người nhìn xem."

Nhìn xem? Nhìn cái gì?

Kỷ Vân Thư ngược mắt, đồng thời cùng với Cảnh Dung, nhìn về phương hướng Vệ Dịch chỉ.

Trên con đường rộng lớn cách đó không xa, treo đầy đèn lồng màu đỏ. Trước cửa nhà, cửa hiệu, tất cả đều đang bận rộn treo đèn lồng dưới mái nhà trên các góc phố.

Trước cửa cũng trang trí giấy đỏ, những chiếc bàn bày đầy đồ trang sức, vật phẩm.

Toàn bộ con đường trong Cẩm Giang thành, người đến người đi, đều đang chuẩn bị cho hội hoa đăng đêm nay.

Người bán hàng rong bận rộn vì kế sinh nhai!

Thương gia bận rộn kiếm tiền!

Trong khi phụ nữ và tiểu hài tử, giàu hay nghèo, đều sốt ruột chờ đợi náo nhiệt.

"Thư nhi, hôm nay là lễ hội hoa đăng, buổi tối chúng ta ra ngoài được không? Cùng nhau đi xem đèn được không?" Vệ Dịch mang vẻ mặt chờ đợi nhìn nàng.

Lễ hội hoa đăng, được tổ chức mỗi năm một lần, vào cuối tháng giêng.

Không đợi Kỳ Vân Thư trả lời, mắt lạnh Cảnh Dung vốn đang trầm lại, kín đáo gợi lên một chủ ý.

Hắn cười: "Lễ hội hoa đăng, thật sự không thể bỏ qua." Sau đó nói tiếp với Kỳ Vân Thư: "Đêm nay bốn vương muốn mời tiên sinh tới Sương Cư các, ăn một bữa, xem lời cảm tạ tiên sinh những ngày gần đây tra án vất vả. Hơn nữa cũng có thể thưởng thức cảnh đẹp. Một công đôi việc."

Không đợi Kỳ Vân Thư đáp lại, Vệ Dịch thật sự nóng nảy.

"Ta thì sao? Ca ca, người vì sao không mời ta vậy?" Có chút ủy khuất.

Người tới làm gì?

Cảnh Dung vốn định từ chối từ Vệ Dịch, nhưng ngẫm lại, không thể nhỏ mọn như vậy. Đến lúc đó, cho hắn ta ăn nhiều một chút, chắc hắn sẽ không ảnh hưởng tới hắn và Vân Thư.

Đơn giản.....

"Được, người cũng cùng tới."

"Ca ca thật tốt!" Vệ Dịch cực kỳ vui vẻ, lại lôi kéo Kỳ Vân Thư: "Thư nhi, chúng ta cũng làm đèn lồng được không? Buổi tối chúng ta cùng đi thả đèn, được không?"

Đầu của Kỳ Vân Thư lại bắt đầu cảm thấy đau, đành phải gật đầu.

Đồng ý: "Được."

Lúc này, tuyết rơi xuống càng ngày càng lớn, bốn người cất bước nhanh hơn, đi tới cửa Vệ phủ.

Cảnh Dung tiếp nhận bộ bút mực từ trong tay Lang Bạc, sau đó nhét vào trong tay Kỷ Vân Thư.

"Bốn vương tặng cho người, chính là của người. Người muốn ném đi cũng được, hoặc muốn bán đi cũng thế, tùy người."

"....."

"Đêm nay, tại Sương Cư các. Không gặp không về."

"....."

Cảnh Dung mang theo Lang Bạc, xoay người tiêu sái rời đi, thân ảnh hùng vĩ, dần dần biến mất ở trong bão tuyết!

Kỷ Vân Thư ôm bút mực trong tay, vẫn còn có chút ngốc lảng.

Sau một khắc, Vệ Dịch liền ôm lấy bộ bút mực trong tay nàng, nói: "Cái này rất nặng, Thư nhi, ta ôm giúp người."

Sau đó chạy vào Vệ phủ, một đường đưa đồ tới trong viện Kỷ Vân Thư, lúc này mới buông xuống!

Ân, hôm nay mình đã làm một chuyện tốt!

Loan Nhi nhìn thấy hai người trở về, còn ôm một hộp bút mực lớn, tiến nhận lấy.

Nàng cực kỳ ngạc nhiên: "Tiểu thư, đây không phải là bộ bút quý giá ở Mặc Bảo Trai kia sao?"

"Ân." Kỷ Vân Thư gật đầu.

Bất chợt, Loan Nhi khịt mũi một cái, ngửi được mùi gì đó, nhíu mày: "Tiểu thư, ngài có ngửi thấy mùi gì không?"

Đương nhiên người thấy được! Là mùi hôi trên người của mình!

Nhưng Vệ Dịch đã mở miệng nói: "Là ca ca vừa rồi kia, trên người hẳn hôi, khiến trên người ta và Thư nhi cũng bị hôi."

Vâng, Cảnh Dung đầu đen, người hãy cố chịu đựng điều đáng tiếc sau lưng này một chút.

Kỷ Vân Thư khẽ nhấp môi, nhẹ nhàng mỉm cười về phía Vệ Dịch, vắn mũi.

Sau đó nói: "Vệ Dịch, người tự mình đi ra ngoài chơi đi, tìm người chơi chọi để cũng được, hoặc làm đèn lồng cũng tốt."

"Thư nhi không làm đèn lồng cùng ta sao?"

Nàng giơ lòng bàn tay phải và trái: "Người xem, ta như vậy làm sao đi chơi hội hoa đăng?"

Vệ Dịch di chuyển đôi mắt, hiểu rõ: "Ồ, Thư nhi muốn tắm rửa."

"....."

Kỷ Vân Thư cười mà không nói gì.

Vệ Dịch lại vò đầu: "Nhưng nếu Thư nhi tắm rửa, ta vì sao không thể ở chỗ này? Khi A Mễ tắm rửa, ta vẫn luôn giúp nó tắm."

Ai ai ai! Đó là chó, ta là người.

Kỷ Vân Thư bực bội, chụm đầu ngón tay lại, gõ một gõ thật mạnh trên trán hẳn.

"Tiểu tử thúì, người đang nói bậy gì đó?!"

Hẳn không nói bậy, sai ở chỗ nào?

Vệ Dịch xoa đầu, hỏi: "Ta không hề nói bậy. Khi A Mẽ tắm rửa, ta đều ở bên cạnh. Vì sao khi Thư nhi tắm rửa, ta không thể ở bên cạnh?"

Điều này.....

Nàng không biết giải thích như thế nào!

Chẳng lẽ nói linh tinh gì đó như tiểu Vệ Dịch hay sao?

Thôi thôi.

Nàng nghiêm túc nói: "Vệ Dịch, nếu buổi tối người muốn đi chơi hội hoa đăng, vậy hãy nhanh chóng đi ra ngoài, bằng không, ta sẽ không đi."

Vừa nghe xong, Vệ Dịch nhanh chóng gật đầu: "Nga nga nga, hiện tại ta sẽ đi ra ngoài."

Hắn hoang mang, nhanh chóng chạy ra ngoài, chỉ để lại một luồng gió mạnh.

Loan Nhi một bên tròn hai mắt nhìn xem xét, vội hỏi tiểu thư nhà mình: "Tiểu thư, ngài đã đi đâu vậy? Vì sao cả người....."

Chữ "hôi thối" không dám nói ra!

Kỷ Vân Thư không thèm để ý tới lời nàng nói, phân phó: "Nhanh chóng đi nấu nước đi, thêm chút quýt vào trong nước, có thể loại bỏ mùi thi thể."

"Vâng."

Loan Nhi đáp ứng, nhanh chóng đi nấu nước.

Kỷ Vân Thư tự mình tắm rửa sạch sẽ, sau đó sai Loan Nhi đốt bộ quần áo bốc mùi thi thể kia đi.

Trước gương đồng, một thân tơ lụa màu xanh nhạt, vải áo choàng màu trắng trải dài rơi xuống giống như thác nước. Trâm trên đầu được đính ngọc trai rạng rỡ.

Trên gương mặt, tô chút son và trang điểm chút phấn nhẹ.

Rất thanh nhã!

Trên mặt đẹp, dường như mang theo một nỗi ưu sầu có sẵn.

Sự nhu nhược động lòng người, khơi dậy sự thương cảm của trái tim người!

Khác này, Vệ Dịch mang theo hai cái đèn lồng đi vào sân, hấn vẫn đứng ở trong viện không dám đi vào phòng.

Lớn giọng hô: "Thư nhi, ta làm xong đèn lồng rồi."

Nghe thấy giọng nói của hấn, Kỷ Vân Thư di chuyển, bảo Loan Nhi gọi hấn vào.

Vệ Dịch mang theo đèn lồng chạy vào, trong tay là hai ngọn đèn lồng tinh xảo, đặt chúng trước mặt Kỷ Vân Thư.

"Thư nhi, người xem, đèn lồng này là do ta làm. Người một cái, ta một cái."

Kỷ Vân Thư tiếp nhận và nhìn xem. Đó là hai cái đèn lồng hình bát giác, được nối với nhau bằng gỗ đỏ, mặc dù dấu vết hồ dán dính khắp nơi, nhưng những nút thắt bàng sợi chỉ đỏ treo xuống rất đẹp!

Nàng cũng không biết, tay nghề Vệ Dịch lại tốt như vậy.

"Đây thật sự là do người làm?" Nàng nhướn mày hỏi hấn.

Nàng lại đối diện với một ánh mắt si ngốc của Vệ Dịch.

Hả?

"Người nhìn ta như vậy làm gì?"

"Thư nhi, người thật xinh đẹp." Hãn nói một câu phát ra từ trái tim mình.

Loan Nhi nghe thấy, cười cười, tiếp nhận những lời của Vệ Dịch nói: "Vệ công tử, không nghĩ tới người cũng biết phân biệt xấu đẹp. Tiểu thư nhà chúng ta, chính là thiên tiên hạ phàm, đương nhiên rất đẹp!"

Hãn là ngốc tử, nhưng không vụng về, đương nhiên có thể phân biệt xấu đẹp!

Tuy nhiên, những lời Loan Nhi nói, lại khiến Kỳ Vân Thư hơi khó chịu, liếc nhìn nàng một cái, nói: "Thiên tiên hạ phàm cái gì! Nói hươu nói vượn."

"Nô tỳ nói thật, tiểu thư vốn dĩ rất đẹp."

"Đúng đúng đúng, Thư nhi của ta rất đẹp." Vệ Dịch phụ họa.

Chờ đã, ai là Thư nhi của người?

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 95: Dồn Vào Chân Tường*?

(*)Bích Đông (壁咚/壁ドン/Kabe-don): Là từ mượn của tiếng Nhật dùng để miêu tả tư thế dồn đối phương vào chân tường. 壁/Kabe: bức tường, ドン/don: âm thanh khi lấy tay đập vào tường.

Kỷ Vân Thư nheo mắt hạnh nhân, hơi khó chịu vì những lời Vệ Dịch vừa nói.

Nhưng nghĩ lại, tiểu tử này ít nhất đã làm hai cái đèn lồng.

Vì vậy, nàng quyết định không đáng so đo!

Ngược lại, nàng nói với Loan Nhi: "Loan Nhi, người đi tìm chút hồ, giấy và một ít dụng cụ vẽ tranh lại đây."

"Vâng, nô tỳ sẽ lập tức đi tìm."

Loan Nhi vội vàng đi ra ngoài một chuyến, tìm tất cả những vật nàng cần đưa tới.

Vệ Dịch kéo quai hàm, hỏi Kỷ Vân Thư: "Thư nhi, người tìm những thứ này để làm gì?"

Nàng vừa trải thẳng giấy ra, vừa cầm mấy chiếc bút tinh xảo, nhúng chút nước, bắt đầu tinh tế vẽ lên trên giấy.

Vệ Dịch ngạc nhiên, yên lặng quan sát.

Ngòi bút kia ở trên tờ giấy trắng, những đường nét nhẹ cong, từng nét từng nét, đều thập phần tinh tế.

Không lâu sau, trên giấy đã hiện ra một bông hoa mai, cánh hoa tinh tế mảnh mai, nhuỵ hoa kéo dài, thanh tú thoát tục.

Chấm bút vào mực đỏ, chậm rãi tạo hình, dần dần thành hình!

Trên tờ giấy trắng, hiện ra một bông hoa mai nở rộ, sinh động như thật!

Trong không khí, dường như mang theo một làn gió nhẹ, chậm rãi thổi trên những cánh hoa mai, tràn ngập một mùi hương nhàn nhạt.

Hương thơm tản ra bốn phía!

Như một bàn tay tuyệt vời, xứng đáng với danh của nàng.

Cuối cùng, Kỳ Vân Thư phát động ống tay áo, đặt bút xuống, nhẹ nhàng phẩy phẩy, nét mực khô lại.

"Thư nhi, người vẽ thật đẹp mắt."

Vệ Dịch kinh hô, nhướn người về phía trước, gương mặt sạch sẽ phẳng phất như muốn dán lên trên mặt giấy.

Kỳ Vân Thư đưa bức họa cho hắn: "Người và Loan nhi cắt bức họa này thành tám khối đều nhau, sau đó dán vào tám mặt ở trên đèn lồng."

"Vì sao phải cắt chúng?"

"Như vậy mới đẹp."

Đẹp sao?

Hắn không hiểu, một bức họa đẹp như vậy, vì sao phải cắt thành tám khối?

Nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn đi theo Loan nhi cắt dán.

Ngay sau đó, Kỳ Vân Thư lại vẽ thêm một bức hoa mai khác, cũng cắt thành tám khối, dán vào trên tám mặt của đèn lồng thứ hai.

Hai cái đèn lồng, lúc này càng trở nên tinh xảo.

Tám mặt đều có hoa, khi quay chung quanh, vẫn có hình dáng hoa mai nở rộ.

Lúc này, trời đã dần dần đen lại.

Dưới sự nôn nóng ồn ào của Vệ Dịch, Kỳ Vân Thư lúc này mới mang theo Loan nhi và hắn, ra khỏi Vệ phủ.

Dẫn theo hai chiếc đèn lồng, ánh sáng màu đỏ từ ngọn nến nhấp nháy, làm nổi bật vẻ đẹp của những bông hoa mai cực kỳ sinh động trên giấy.

Trên đường lớn, đêm tối như mực, đèn đỏ như sao!

Những chiếc đèn lồng có hình dạng và màu sắc khác nhau, được treo ở trên một sợi dây thừng mảnh mai, kéo dài thành hàng, chạy dọc theo toàn bộ con phố.

Cực kỳ náo nhiệt, giống như ngày lễ Giáng Sinh!

Trong khi đó, những gì mắt người có thể nhìn thấy được, chính là một rừng đầu người!

Nhìn không thấy điểm cuối!

Đám người đi dạo, mỗi người đều có một chiếc đèn trong tay, từng đôi ăn mặc rất đẹp.

Nói đây là ngày hội hoa đăng, không bằng nói đây là ngày hội tương thân mỗi năm một lần!

Ba người Kỳ Vân Thư, tản bộ ở trong đám người, đi về hướng Sương Cư các.

"Thư nhi, người xem."

Đọc theo đường đi, Vệ Dịch đều rất hưng phấn, đi đến trước một cái sạp, lấy một cái mặt nạ hát kịch, đeo vào trên mặt, bắt đầu bắt chước cách diễn viên di chuyển trên sân khấu.

"Thích sao?"

Kỳ Vân Thư bị hấn trêu chọc, cười hỏi hấn một câu.

"Thích." Hấn gật đầu.

Vì thế, nàng móc bạc ra, mua chiếc mặt nạ kia, đưa cho hấn.

Nhưng sự phiền toái này, không hề ngừng nghỉ một khắc, hấn chạy tán loạn khắp nơi, rất nhiều lần Kỳ Vân Thư gần như lạc mất hấn.

Chạy tới chạy lui, tất nhiên đã mua không ít đồ. Đồ chơi, đồ ăn, đồ mặc, đã mua rất nhiều.

Đi đi dừng dừng, cuối cùng cũng tới được Sương Cư các.

Trên phòng riêng lầu hai, cặp mắt nhanh nhẹn của Cảnh Dung, sớm đã tìm được Kỳ Vân Thư ở trong đám người.

Trong đám người, nàng giống như chiếc đèn lồng ở trong tay nàng, xuất sắc đến nỗi cực kỳ bắt mắt.

Nữ tử như vậy, không có cầm y hoa phục, không có vòng bạc trầm ngọc quý giá, khuôn mặt cũng không cần ẩn dưới lớp trang điểm.

Nhưng, nó đã cướp đi tất cả sự hăng hái ẩn dấu dưới ánh mắt như băng của hắn.

Và hết thảy quanh mình, tất cả đều bị lu mờ. Trong ánh mắt của hắn, cũng chỉ có một mình Kỷ Vân Thư.

Dần dần, khóe miệng hắn nổi lên một nụ cười, thâm thì.

"Trang nữ mộng, bàn thạch như kiên." (Tất cả đều giống như một giấc mơ thoáng qua)

Giờ phút này, Kỷ Vân Thư đã đi vào Sương Cư các, theo chỉ dẫn của tiểu nhị, lên phòng trên lầu hai.

Vừa bước vào, lập tức đón nhận ánh mắt cực nóng của Cảnh Dung, đến nỗi nàng bất ngờ run lên.

Vệ Dịch thật ra rất thoải mái, ném một đồng đồ trong tay tới trên người Lang Bạc.

Không quên dặn dò Lang Bạc: "Ôm chúng cẩn thận, đừng làm hỏng, nếu không người phải đền."

"Điều này....." Lang Bạc ôm một đồng đồ kỳ quái vào trong lòng ngực, một đầu dây hắc tuyến. Hắn quay đầu nhìn Vương gia nhà mình, ánh mắt mang theo cầu xin: "Vương gia, cái này....."

Cảnh Dung thích thú: "Nếu Vệ công tử bảo người ôm, người hãy ôm cẩn thận."

Hắn cần phải làm điều này sao?!

Lang Bạc thầm nghĩ, đành phải tuân mệnh ôm giữ đồng hồ.

Cảnh Dung nhìn Kỷ Vân Thư, chỉ về vị trí bên cạnh: "Kỷ cô nương, mời ngồi."

"Ta cũng muốn ngồi." Cùng với giọng nói Vệ Dịch rơi xuống, hắn đã đặt đồng hồ xuống vị trí mà Cảnh Dung vừa chỉ, nhìn món ngon đầy bàn, hỏi Cảnh Dung: "Ca ca, ta có thể ăn sao?"

Sắc mặt Cảnh Dung khó coi, mở miệng: "Ăn đi."

Ăn hết sức đi, no căng chết người!

Vị trí vốn để lại cho Kỷ Vân Thư, đã bị gia hỏa này chiếm đóng.

Bóng đèn này, vẫn còn rất sáng sủa!

Kỷ Vân Thư cúi đầu cười, yên lặng ngồi xuống đối diện với Cảnh Dung.

Trong khi Vệ Dịch đã bắt đầu ăn!

"Thức ăn rất ngon, ngon hơn đồ ăn trong phủ." Vệ Dịch vừa ăn vừa nói.

"Nếu người thích ăn, lần sau bốn vương sẽ mời một mình người tới đây ăn, được không?" Cảnh Dung lấy chiếc đũa, gắp một cái chân gà, đặt vào trong bát hắn: "Người ăn từ từ, có rất nhiều chân gà. Người muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu. Tuy nhiên, không thể tranh đoạt quả tim với bốn vương."

Đây là đang ngấm ngấm hại người!

Vệ Dịch nghe không hiểu, nhưng Kỷ Vân Thư vừa nghe đã hiểu.

Nàng lập tức cố gắng thay đổi chủ đề, cũng lấy một đôi đũa, chỉ vào thức ăn đầy bàn: "Đồ ăn nhiều như vậy, Vương gia thật là hào phóng, chỉ sợ chúng ta ăn không hết, sẽ lãng phí."

Nói xong, quay đầu nói với Loan Nhi: "Loan Nhi, người cũng ngồi xuống đi, tin rằng Vương gia sẽ không để ý."

"Điều này....." Loan Nhi khiếp đảm. Nếu nàng sớm biết rằng tới đây sẽ gặp Dung Vương, nàng không nên đi theo ra cửa.

Cảnh Dung gật đầu thân thiện với Loan Nhi: "Thì ra người chính là Loan Nhi."

Loan Nhi kinh ngạc, Vương gia có khi nào cũng biết tới nàng?

Nàng gật đầu: "Vâng, nô tỳ gọi là Loan Nhi."

"Vậy cùng ngồi xuống đi, không cần giữ lễ." Sau đó nói với Lang Bạc: "Người để đồ trong tay qua một bên đi, cũng ngồi xuống đây."

Vì thế, một bàn, ngồi năm người!

Như thế này, nào giống với an bài lúc ban đầu đâu?!

Thất sách, thất sách!

Một bữa cơm, Cảnh Dung ăn chính là dấm, Kỷ Vân Thư ăn chính là xấu hổ!

Vệ Dịch thật ra ăn rất no.

Trong khi Loan Nhi và Lang Bạc, vừa ăn vừa run sợ trong lòng.

Cuối cùng tiểu nhị cũng mang điếm tâm lên, có bánh hương hoa mai, bánh hoa hồng, bánh điếm tâm màu cầu vồng, bánh như ý, quả cát tường.....

Cảnh Dung gấp một miếng bánh như ý vào trong bát của Kỳ Vân Thư.

"Nếm thử xem, bánh như ý của Sương Cư các rất ngon." Trong giọng nói, mang theo hương vị sủng nịch.

"Tạ vương gia."

Kỳ Vân Thư gấp miếng bánh như ý lên, thả vào trong bát Vệ Dịch, giọng điệu nhẹ nhàng: "Người ăn nhiều một chút."

"Được."

Vệ Dịch không kén ăn, lập tức kẹp lên đưa vào trong miệng.

Ăn cực kỳ ngon miệng.

Cảnh Dung không cam lòng, kẹp một quả tường lên, đang chuẩn bị đưa cho Kỳ Vân Thư, nhưng được nửa đường, đã bị Vệ Dịch đoạt lấy!

"Cảm ơn ca ca."

Vệ Dịch kẹp lấy nó, một ngụm nuốt xuống.

Ài, đó không phải cho người, bóng đèn ngàn năm!

Kỳ Vân Thư âm thầm cười cười, giờ phút này nàng thật sự hoài nghi Vệ Dịch có phải đang cố ý hay không.

Khuôn mặt Cảnh Dung, đã xanh đến mức tận cùng, nặng nề không vui, mãi cho đến khi rời khỏi Sương Cư các.

Lúc này trên đường lớn Cấm Giang, từng đám người chen chúc, chiếm đóng khắp nơi.

Cảnh Dung nhăn mặt, nhìn Kỳ Vân Thư và Vệ Dịch, một người cầm một đèn giống nhau như đúc, khiến cho tâm tình hẫng, quả thực khó chịu cực điểm.

"Thư Nhi, người nghĩ xem, chờ lát nữa chúng ta nên treo đèn lồng ở nơi nào đây? Nương ta từng nói, treo càng cao càng tốt."

Vệ Dịch lôi kéo Kỳ Vân Thư, cực kỳ vui vẻ.

Kỳ Vân Thư cười cười: "Nơi nào cũng được."

"Được, ta sẽ nhìn xem." Vệ Dịch nâng đầu, bắt đầu tìm kiếm nơi thích hợp để treo đèn lồng lên.

Lúc này, bảy tám tiểu hài tử vọt ra từ trong đám người, dẫn theo đèn lồng đủ loại hình dạng và màu sắc, tách toàn bộ đám người đang chen chúc ra thành hai nửa, sau đó lại chậm rãi khép lại lần nữa.

Đúng là bởi vì đám tiểu hài tử chạy loạn đó, Vệ Dịch vốn đang hưng phấn đi về phía trước, trong khoảng thời gian ngắn đã bị tách ra.

"Vệ công tử....."

Loan Nhi thấy thế, lập tức chui vào trong đám người, bắt đầu đuổi theo.

Trong khi Cảnh Dung hí hai mắt hẹp dài lại, gọi Lang Bạc một tiếng: "Theo sau, đừng mất dấu Vệ Dịch."

"Vâng."

Vì thế, thân mình cường tráng của Lang Bạc, nhanh chóng chìm vào trong đám người.

Kỷ Vân Thư cũng đang chuẩn bị lách tới đám người để đi tìm Vệ Dịch, nhưng cánh tay đã bị Cảnh Dung lập tức giữ chặt.

"Yên tâm, có Loan Nhi và Lang Bạc đi theo, hấn sẽ không bị lạc."

Lạc mất càng tốt! Hấn nghĩ.

"Nhưng ta lo....."

Khuôn mặt Kỷ Vân Thư tràn đầy lo lắng, nhưng lời còn chưa nói xong, bả vai đột nhiên bị người va vào.

Thân thể nhỏ xinh, đột nhiên bị đâm vào trong lòng ngực Cảnh Dung.

Nàng vừa định đẩy ra, đã bị Cảnh Dung dùng hai tay ôm chặt vào trong ngực, bảo vệ chắc chắn.

"Ở đây quá nhiều người, chúng ta vẫn nên đi về phía bên kia trước."

"Vệ Dịch, hấn....."

"Ta đã nói, không cần phải lo lắng cho hấn, Lang Bạc sẽ tự đưa hấn trở về."

Giọng nói của hấn hơi trầm xuống, không cho phép phản bác.

Bởi vì chung quanh quá nhiều người, Kỷ Vân Thư gần như dán ở trước ngực hấn, không thể di chuyển nửa bước.

Và bàn tay ôm trên vai nàng, càng thêm dùng sức, càng khiến nàng không thể dùng sức thoát ra.

Nàng bước chân cùng với hắn, từng chút một di chuyển ra bên ngoài đám người. Trong lúc lơ đãng, nàng vừa nhấc mắt, lập tức nhìn thấy khuôn mặt đẹp của Cảnh Dung. Cặp mắt kia giống như được chạm khắc bằng đá cẩm thạch, rõ ràng ngấm một sự sắc bén lạnh lùng không thể diễn tả.

Cảnh Dung che chở nàng đi ra từ trong đám người, cuối cùng nàng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngay sau đó, cánh tay dùng chút sức, đẩy hắn ra khỏi người hai bước.

Nàng cúi đầu: "Tạ vương gia."

"Người có cần phải đẩy bốn vương xa như thế hay không?" Cảnh Dung không vui hỏi.

"Ngài là Vương gia, nhưng ta chỉ là....."

Cảnh Dung không nói gì, lập tức nắm lấy hai tay nàng, áp cả người nàng về phía bức tường đá lạnh lẽo phía sau.

Có lẽ vì quá dùng sức, chiếc đèn hoa mai trong tay nàng, thoát khỏi tay, rơi xuống mặt đất.

Giờ phút này, phía sau lưng nàng đã kề sát với mặt tường loang lổ. Cảnh Dung chế trụ hai tay nàng ở trên bức tường. Khoảng cách giữa hai người hiện tại chỉ bằng một đầu ngón tay.

Điều này.....

Dồn vào chân tường?

Nàng cau mày, hồi phục lại tinh thần từ cảm giác đau đớn phía sau lưng, lập tức va chạm với cặp mắt lạnh lùng của Cảnh Dung.

Trong mắt, một ngọn lửa giận dữ đã được thắp!

Dường như muốn đốt cháy nàng thì mới bỏ qua.

"Vương gia, ngài đây là....."

"Kỳ Vân Thư, bốn vương đối đãi với người như thế nào, người thật sự không biết?"

Đúng vậy, hẳn có chút nóng nảy, có chút giận dữ!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 96: Nụ Hôn Khiến Trái Tim Hồn Loạn

Chung quanh quá âm ỉ, dường như nhấn chìm tất cả những lời nói của Cảnh Dung.

Nhưng Kỳ Vân Thư vẫn nghe rất rõ ràng!

Đối đãi với người như thế nào? Người thật sự không biết?

Hai câu này, giống như vạc dầu nóng bỏng rót xuống, đổ về phía nàng.

Nàng ánh mắt mơ hồ run rẩy, nhưng cũng có chút kinh hoàng!

Đành phải im lặng!

Sự giận dữ mờ đi trong mắt Cảnh Dung, thay vào đó là sự thâm tình.

Hắn nói: "Người có biết, lần đầu tiên khi bốn vương nhìn thấy người, đã đoán người là nữ tử? Ta ba lần bốn lượt trêu đùa với người, nhưng cuối cùng lại trêu đùa tới trái tim bốn vương, như sợi chỉ quấn quanh mê hoặc, quấy nhiễu ta ngay cả trong giấc mơ. Đêm không thể ngủ, ăn không ngon miệng. Thậm chí có vài lần, ta còn muốn gỡ khuy cài mũ trên đầu người xuống, để chứng minh suy đoán của bốn vương. Nhưng người cũng biết, sau khi chứng thực được suy đoán của bốn vương, tâm tư kia của ta thực sự hỗn loạn, thật sự ngứa ngáy. Cũng chỉ có người, mới có thể khiến ta như vậy!"

Điều này, Kỳ Vân Thư nghe hiểu rất rõ.

Thằng nhãi này, đang thổ lộ với mình sao?!

Ai ai ai, Vương gia, người tình lại đi, chúng ta không có khả năng!

"Vương gia, ta..... ta không biết người đang nói gì, người buông ta ra." Nàng giãy giụa cánh tay, thân mình càng thêm dùng sức trốn thoát.

Nhưng Cảnh Dung đã chặn nàng kín mít.

Hắn lại lần nữa cường điệu: "Người nghe không hiểu sao? Được, bốn vương nói lại lần nữa, niềm vui của hai con cá không chỉ là đuổi nhau từ trong xoáy nước, một chú vịt đơn độc không thể bay xa. Và người... người không chỉ là một giấc mộng thoáng qua."

Bùm —

Đồng thời với giọng nói rơi xuống, pháo hoa âm âm nổ tung đầy trời.

Trong trời đêm, những tia lửa dần dần mờ nhạt trên bầu trời, thấm đến nỗi mắt người sáng lên!

Chung quanh, đám người bắt đầu hoan hô từng đợt!

Nhưng cặp mắt Kỳ Vân Thư nhìn Cảnh Dung vẫn không hề dao động, không hề nhúc nhích chút nào.

Bốn mắt nhìn nhau, không thể rời đi!

Nàng mím môi, rữ mi.

Giọng điệu mang theo oán giận, nói: "Vương gia, niềm vui của hai con cá, gặp hạn hán sẽ chết, đôi vịt dù quấn quít nhau, gặp bão cũng sẽ tách ra. Tình cảm của Vương gia, không hợp với ta."

Tiếng pháo hoa nổ tung trên trời, chậm rãi át đi giọng nói mềm mại của nàng.

Nhưng Cảnh Dung, vẫn có thể nghe được.

Hắn nhú lông mày lại, gắn với hai mắt thon dài, chậm rãi chìm xuống, hai tay đang nắm cánh tay Kỳ Vân Thư, cũng giống như sợi chỉ trên cúc áo, bị cắt rời ra.

Thất vọng!

Vẫn là thất vọng!

"Được, bốn vương đã hiểu!"

Sau khi thoát khỏi giam cầm, Kỳ Vân Thư ôm cánh tay, thần sắc hơi hoảng, mang theo một loại cảm xúc khó có thể nắm bắt. Nàng tránh ra hai bước, rời khỏi vòng tay Cảnh Dung.

Hai người đưa lưng về phía sau, một người tâm tư mất mát giống như hạt bụi đang dần dần lắng xuống, một người khẩn trương đến nỗi hai tay đổ đầy mồ hôi.

Nhưng đúng ngay lúc này, Kỳ Vân Thư vừa ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy Kỳ Mộ Thanh.

Nàng ta một thân quần áo màu đỏ tươi, trên vai khoác một chiếc áo choàng xanh trắng. Mái tóc dài được búi trên đầu, kim thoa bạc vòng vàng, có rất nhiều thứ. Trong tay mang theo một cái đèn lồng tứ giác, được dùng rất nhiều sợi dây kim tuyến màu vàng. Khung đèn lồng, chính là gỗ hồng trúc thượng đẳng. Một chuỗi hạt ngọc trai màu bạc, được luồn vào giữa và treo từ chân đế lên trên.

Phía sau, còn đi theo bốn tiểu nha đầu!

Trang phục thế này, có thể so sánh với nương nương nào đó đang đi ra ngoài!

Mắt thấy nàng ta muốn đi về hướng bên này, Kỳ Vân Thư rối rắm không biết nên đi thẳng "đâm" tới nàng ta? Hay là nên tránh đi?

Vừa vặn, ánh mắt Kỳ Mộ Thanh cũng nhìn về hướng nàng.

Nhưng trong nháy mắt, cả người Kỳ Vân Thư đã bị một đôi bàn tay to dùng sức xoay lại.

Để lại cho Kỳ Mộ Thanh nơi xa, chỉ còn một bóng dáng hoa lệ xoay người!

Cũng ngay khoảnh khắc nàng xoay người lại, Kỳ Vân Thư một lần nữa bị đè ở trên tường, hàm dưới nhòn nhọn tinh tế bị đầu ngón tay thon dài của Cảnh Dung dùng sức nắm, nhẹ nhàng nâng lên.

Thân mình nho nhỏ, được bao phủ bởi thân mình to lớn.

Đồng thời khi cằm bị nâng lên, nàng cũng buộc phải đối mặt với ánh mắt khát máu, mang theo sự không cam lòng, mang theo một chút phần nộ của Cảnh Dung!

"Thỉnh Vương gia buông ta ra."

"Vân Thư."

Hắn nhẹ giọng gọi nàng một tiếng.

Trong khoảng khắc, hắn cúi đầu cúi người, một lần nữa nhấc hàm dưới Kỳ Vân Thư lên chút nữa, một bàn tay chế trụ eo nàng, lòng bàn tay dùng sức ép nàng gần hơn, đôi môi lạnh lùng, tiếp cận với tới đôi môi đỏ tình xảo của Kỳ Vân Thư.

Đôi môi chạm vào nhau, đầy trời pháo hoa sáng lạn!

Thật sự là một cảnh rất đẹp.

Kỷ Vân Thư bất thành linh bị hôn, giật mình đến nỗi toàn thân cứng lại, hai mắt trừng lớn, ngay cả hô hấp đều dần dần ngừng lại.

Thậm chí ngay cả Kỷ Bùi, đều chưa từng quá thân cận với nàng như thế!

Một khắc kia, thật sự khiến trái tim Kỷ Vân Thư trở nên hỗn loạn!

Nàng hỗn loạn đến nỗi không biết nên như thế nào cho phải, hỗn loạn đến nỗi nàng đã quên phản kháng.

Nhưng khí thế hôn của Cảnh Dung vẫn bốc lên hùng hực.

Đôi môi nhỏ của Kỷ Vân Thư giống như hương thơm mùa xuân không rõ ràng, thâm nhập sâu vào cổ họng hần khiến cơ thể hần rùng mình với niềm thích thú. Hần tiếp tục thưởng thức nụ hôn đầy tham vọng hơn bao giờ hết, nhưng cuối cùng Kỷ Vân Thư đã lấy lại được giác quan, dùng hai tay đẩy vào ngực hần, khiến hần phải thả nàng ra.

Kỷ Vân Thư nâng một ngón tay nhọn nhọn lên, dán nó ở trên môi mình, xoa nhẹ một cái, đỏ mặt, không thể tin nổi nhìn Cảnh Dung.

Sau một khắc ánh mắt ngơ ngẩn, nàng xoay người, cuống quít bỏ chạy.

"Vân Thư....."

Đồng thời khi Cảnh Dung gọi nàng, thậm chí không kịp kéo nàng lại, nàng đã vọt vào trong đám người.

Trong nháy mắt thân ảnh nàng biến mất trong đám người, Cảnh Dung cũng liều mạng đâm vào trong đó, cực lực tìm kiếm thân ảnh kia.

Nhưng Kỷ Vân Thư giống như đã biến mất tung tích, không thể tìm thấy.

Nhóc con, chạy còn rất nhanh!

Hắn đứng lại tại chỗ, nặc kệ đám người va chạm vào bả vai mình.

Sau đó, cậu môi cười, đầu ngón tay lạnh lẽo động chạm trên đôi môi của mình.

Hương vị ngọt ngào kia dường như vẫn còn ở đó!

Và hắn, thật sự có chút tham lam!

.....Edit: Emily Ton.....

Sau khi Kỳ Vân Thư thoát ra khỏi Cảnh Dung, giống như người mất hồn, chạy một đường về tới Vệ phủ.

Nàng vừa mới vào sân của mình, lập tức nhìn thấy Vệ Dịch mang theo đèn lồng hoa mai đã tắt, ngồi ở trên thềm đá ngoài phòng, buông xuống đầu, bộ dáng cực kỳ mất mát.

Nghe thấy động tĩnh, hắn vừa nhấc đầu, nhìn thấy Kỳ Vân Thư trở về, lập tức nhanh chân chạy vội qua.

"Thư nhi."

"Người tự mình trở về sao?" Nàng hỏi hắn.

Hắn lắc đầu: "Không phải, là Loan Nhi tỷ tỷ cùng với Hắc ca ca mang ta trở về."

Hắc ca ca, chính là Lang Bạc đi.

Nàng gật gật đầu, im lặng.

Vệ Dịch thấy sắc mặt nàng bất thường, nghiêng đầu, hỏi: "Thư nhi, người không vui sao?"

Nàng không vui, rõ ràng như vậy sao?

Nàng đơn giản gượng cười, lắc đầu: "Không phải ta không vui. Vệ Dịch, hiện tại đêm đã khuya, người sớm đi nghỉ một chút đi."

"Nhưng....."

"Có chuyện gì vậy?"

Hắn nhắc đèn lồng trong tay: "Thư nhi, đèn lồng của ta vẫn chưa treo lên."

Hội hoa đăng, vốn là treo đèn lồng càng cao, càng có nhiều điều tốt lành tới.

Nhìn ánh mắt tiếc nuối của Vệ Dịch, Kỷ Vân Thư vẫn không đành lòng, nhưng chiếc đèn của mình, đã bị hỗn đản Cảnh Dung làm rớt.

Nàng thực sự không muốn làm Vệ Dịch mất vui, phá mất sự hứng thú của hắn.

Vì thế nàng nghĩ nghĩ, đột nhiên đôi mắt sáng ngời.

Kỷ Vân Thư câu môi nói: "Vệ Dịch, chúng ta đừng treo đèn lồng này nữa, chúng ta thả đèn Khổng Minh được không?"

"Đèn Khổng Minh?"

"Đúng vậy, chính là đèn Khổng Minh."

"Được, thả đèn Khổng Minh, thả đèn Khổng Minh."

Vệ Dịch cực kỳ vui vẻ.

Sau đó, Kỷ Vân Thư gọi Loan Nhi tới, để nàng ấy đi trong phủ tìm hai ngọn đèn Khổng Minh.

Kỷ Vân Thư mang một ít bút mực tơi, đặt đèn Khổng Minh ở trên bàn nhỏ.

Cầm bút, nói với Vệ Dịch: "Vệ Dịch, đây là đèn Khổng Minh, thật sự có thể bay rất cao, rất nhiều người đều dùng nó để ước nguyện, người có nguyện vọng gì muốn nói, có thể viết ở mặt trên."

"Thật vậy chăng?"

"Đương nhiên, vậy thì, người có nguyện vọng gì?"

Vệ Dịch nghĩ nghĩ, cầm lấy bút, bắt đầu viết lên ở trên chiếc đèn Khổng Minh của mình.

Kỷ Vân Thư không biết hẳn đang viết gì, đơn giản, tự mình cũng bắt đầu động bút viết.

Trên chiếc đèn Khổng Minh, rất nhanh đều đã viết xong một dòng thư pháp tinh tế.

Mong rằng trái tim không nhiễm bụi trần, phần còn lại hãy chết trong mồ của chúng.

Ước nguyện của Kỷ Vân Thư, luôn có chút bất thường!

Loan Nhi nhìn thoáng qua, không hiểu, hỏi: "Tiểu thư, người bình thường không phải đều luôn muốn thân thể khỏe mạnh hay sao? Sao ngài lại viết thế này?"

Nàng buông bút, giải thích: "Sống mà không có tính toán, khi chết có thể an nhàn, đây mới là thứ đẹp đẽ nhất giữa sự sống và cái chết, cũng là sự lành mạnh trong tâm hồn."

"Ân? Nga." Loan Nhi dường như không hoàn toàn hiểu hết.

Lúc này, Vệ Dịch cũng đã viết xong, cầm bút cười nói: "Thư nhi, nhìn xem! Ta viết xong rồi."

Chờ nàng tới gần nhìn xem, lập tức nhìn thấy trên đèn Khổng Minh của Vệ Dịch, mấy thân hình nho nhỏ méo mó.

Có cao có thấp, có béo có gầy, tổng cộng có bốn người.

Vệ Dịch chỉ vào một hình ảnh cao cao: "Đây là ta."

Hắn chỉ vào một hình ảnh mập mập: "Đây là cha."

Và chỉ vào một hình ảnh hơi béo: "Đây là nương."

Sau đó, chỉ vào một hình ảnh nhỏ nhỏ gầy gầy: "Đây là Thư nhi."

Trên gương mặt sạch sẽ của Vệ Dịch, cảm giác nồng đậm hạnh phúc, cực kỳ tươi sáng!

Kỷ Vân Thư cảm động trong lòng, nhưng mang theo một chút áy náy. Cảm giác kia, bỗng nảy lên trong lòng, khiến nàng ướm nước mắt, gần như tràn ra khỏi mi.

Đóng lại tâm tình của mình, nàng dịu dàng nói: "Được rồi Vệ Dịch. Chúng ta hãy thắp sáng đèn Khổng Minh và thả chúng lên."

"Được."

Hai ngọn đèn Khổng Minh, có chút ánh lửa, chậm rãi bay lên trời.....

Dưới bầu trời đêm đen như mực, thấp thoáng ẩn hiện màu đỏ cam bắt mắt, càng ngày càng xa, càng ngày càng cao.....

Vệ Dịch nhảy nhót, ngửa đầu, tiếp tục nói chuyện với Kỷ Vân Thư.

Nhưng Kỳ Vân Thư lại không thể nghe lọt một câu, đối mắt nàng trầm ngâm nhìn hai ngọn đèn Khổng Minh, tâm sự nặng nề!

Đó chính là nụ hôn đầu tiên của nàng!

Trở lại với cuộc sống, bị một người nam nhân đùa giỡn không biết bao nhiêu lần.

Kỳ Vân Thư có cảm giác trái tim mình đập rộn ràng trong lồng ngực giống như một cái trống, đến nỗi hiện tại nàng vẫn còn run sợ.

.....

Lúc này, tại Quảng Cừ viện.

Cảnh Dung đứng ở dưới mái hiên, hai tay chắp ở sau người, một cơn gió lạnh thổi qua, trường bào màu đen chậm rãi nhấc lên.

Hắn nâng đầu, nhìn trên bầu trời xa xa và nhìn thấy hai ngọn đèn Khổng Minh, khóe môi dần dần nổi lên một nụ cười nhợt nhạt.

Trong đầu, hiện ra hình ảnh mình hôn môi Kỳ Vân Thư.

Thật sự cảm thấy hơi ấm của nó chạm tới đáy lòng của hắn.

Lúc này, Lang Bạc từ nơi xa đi tới, bước chân vội vàng.

Đi đến bên cạnh Cảnh Dung, nói: "Vương gia, kinh thành gọi thư."

Nói xong, hắn trình bức thư lên.

Cảnh Dung cũng lập tức thu hồi nụ cười kia, thần sắc trở nên ngưng trọng, nhận thư và mở nó ra.

Xem qua nội dung trong thư một lần, tay hắn lập tức bóp nát lá thư kia thành một quả bóng, nắm chặt trong tay.

Đôi mắt đột nhiên loé lên: "Xem ra nước cờ này của Cảnh Diệc, có vẻ sớm đã lên kế hoạch."

Cảnh Diệc, Tam hoàng tử Đại Lâm, cũng được phong Vương!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 97: Vụ Án Mới Bắt Đầu

Editor: Emily Ton.

Bức thư này, đã xác định những sự nghi ngờ trong lòng Cảnh Dung.

Cảnh Diệc a Cảnh Diệc, người thật sự vì tranh đoạt ngai vàng, ngay cả tình cảm anh em cũng không buông tha!

Lang Bạc nói: "Không ngờ Diệc vương cũng có tâm hạ sát thủ, ngăn cản Vương gia ngài hồi kinh."

Phân tích thật ra không tệ!

Nhưng Cảnh Dung chỉ híp mắt lại, nhìn chăm chăm những bọt nước ở trên mái hiên.

Tinh vi nói: "Mười bốn năm trước, vụ án Ngự Quốc Công phủ, chính là Tần đại nhân thượng tấu muốn lật lại bản án, đã đưa ra ba điểm đáng ngờ. Hơn nữa, hắn đã quỳ ba ngày ba đêm ở trước cổng Nam Trập, mới được phụ hoàng hạ lệnh điều tra kỹ lại vụ án. Nhưng phụ hoàng lại giao vụ án này cho ta. Mặc dù địa vị Thái Tử là của Cảnh Hoa, nhưng Cảnh Diệc muốn tranh dành vị trí Thái Tử cũng không phải là một sớm một chiều. Nếu bốn vương tra ra chân tướng vụ án này, tất sẽ công cao được thưởng. Sau này, một khi Thái Tử rơi đài, vậy thì, Cảnh Diệc muốn ngồi lên vị trí Thái Tử, bốn vương chính là cây đinh trong mắt mà hắn muốn nhổ."

"Nhưng hiện tại Diệc Vương không chỉ muốn giết ngài, ngay cả Kỳ cô nương cũng không buông tha. Điều tốt nhất bây giờ, chỉ có mau chóng

mang theo Kỳ cô nương hồi kinh. Rốt cuộc, trong kinh thành, Diệc vương sẽ không dám lỗ mãng. Vương gia ngài cũng có thể bảo hộ Kỳ cô nương bên người."

Nói tới đây, Cảnh Dung nhăn mày lại.

"Cảnh Diệc nhất định là lo lắng bốn vương sẽ mang theo Vân Thư hồi kinh, mượn tay nàng điều tra rõ vụ án này. Vì thế nhờ cớ tận gốc, luôn luôn đều là phong phạm hành sự của Cảnh Diệc."

Lang Bạc suy nghĩ sâu xa một lát, hiến kế nói: "Vương gia, Diệc vương ba lần bốn lượt đều muốn ngăn cản ngài hồi kinh, hơn nữa muốn ngăn cản ngài tra rõ vụ án Ngự Quốc Công phủ, không bằng báo cáo cho Hoàng thượng, để Diệc vương nếm thử vị ngọt."

"Nói cho phụ hoàng?" Cảnh Dung nâng cục giấy trong tay lên, nói: "Chỉ dựa vào cái này?"

"Vương gia, trong thư Lộ Giang đã nói rất rõ ràng, Diệc Vương đích thực đã âm thầm phái một đám sĩ tử rời kinh, hơn nữa cây bấc câu tử dùng để chế ra thạch ban độc, được trồng bởi một người tên là Nghiêm Duy Di, người này cũng âm thầm cấu kết với Diệc Vương. Những chứng cứ đó, chẳng lẽ vẫn không đủ sao?"

Đủ?

Cảnh Dung cười lạnh.

"Phụ hoàng vốn tính đa nghi, nếu như bốn vương không có chứng cứ chắc chắn đã đi trượng cáo Diệc vương, đến lúc đó, phụ hoàng chắc chắn cho rằng ta đang đặt điều vu khống, cố ý muốn tranh đoạt vị trí Thái Tử."

Kỳ Trinh để tính tình đa nghi, chỉ một chút gió thổi cỏ lay đều sẽ khiến ông ta cảnh giác!

Thà giết lầm cũng không buông tha, đây cũng là bệnh chung của các đế vương xưa nay!

Điểm này, ở trong đa số các hoàng tử, nói chung Tam hoàng tử Cảnh Diệc là giống ông ta nhất.

Đêm khuya trời trở lạnh, sương mù dần dần dày đặc.

Tối nay, dường như đặc biệt lạnh bất thường, ngay cả trái tim người, cũng mỗi người mỗi vẻ.

.....Edit: Emily Ton.....

Ngày hôm sau.

Vệ lão gia và Vệ phu nhân hồi phủ.

Sáng sớm Vệ Dịch đã đi ra cửa nghênh đón, Kỷ Vân Thư cũng sớm đi tới thỉnh an.

Trong đại sảnh.

Kỷ Vân Thư vừa mới chuẩn bị hành lễ, đã bị Vệ phu nhân đỡ lấy, lôi kéo nàng ngồi xuống bên người mình.

Vỗ nhẹ trên tay nàng vài cái, nói: "Vân Thư, thân mình người thế nào rồi? Còn có chỗ nào không thoải mái hay không?"

"Tạ Vệ bá mẫu quan tâm, ta đã tốt hơn rất nhiều."

"Vậy là tốt rồi. Ta và Vệ bá phụ người dọc đường đi đều luôn lo lắng cho người, hiện tại nhìn thấy người tốt hơn rất nhiều, cũng an tâm rồi."

Kỷ Vân Thư chỉ cười đáp lại.

Quan tâm như vậy, thực sự khiến trong lòng nàng cực kỳ cảm động.

Trong khi đó, Vệ lão gia chuyển hướng về phía Vệ Dịch, hỏi hần: "Dịch nhi, hai ngày nay, người có gây chuyện gì không?"

Vệ Dịch quay đầu xua tay: "Cha, ta không gây ra chuyện gì, ta nghe lời cha nói, chăm sóc tốt Thư nhi."

"Người nghe lời thì tốt, tương lai người phải đối xử với Vân Thư tốt hơn, hiểu không?"

"Cha, Thư nhi sau này chính là nương tử của ta sao?"

Vệ Dịch ngây thơ hỏi.

Điều này khiến Vệ lão gia và Vệ phu nhân có vẻ xấu hổ đôi chút.

Kỷ Vân Thư dờ khóc dờ cười, bắt đầu suy nghĩ sâu xa hơn.

Xem ra, cần phải nhanh chóng tìm một cơ hội, ngả bài.

Vệ phu nhân giống như đột nhiên nghĩ đến sự tình gì, nói với Kỷ Vân Thư: "Đúng rồi, đêm nay, chúng ta sẽ mở tiệc ở Vệ phủ. Ta đã phái người đi tới Kỳ phủ, mời cha người và lão phu nhân bọn họ tới đây. Lần trước đã đưa người tới nơi này, ta và Vệ bá phụ người sau khi suy nghĩ kỹ, cảm thấy thực sự không được thỏa đáng lắm. Rốt cuộc, về sau chúng ta đều là người một nhà, vẫn nên hoà hợp một chút. Vì thế đêm nay, hãy xem như là gia yến."

Gia yến? (Tiệc đoàn viên gia đình)

Kỷ Vân Thư nhanh chóng nói: "Vệ bá mẫu, thật ra không cần như vậy, hơn nữa....."

"Việc đã được quyết định, cũng đã phái người đi tới Kỳ phủ, đêm nay người cứ an tâm ngồi vào vị trí. Ta thấy, cha người và tổ mẫu người, nhiều ngày qua nhất định cũng đang nghĩ làm thế nào để đón người hồi phủ,

nhưng vì ngại mặt mũi nên mới không tới. Hôm nay, coi như cho bọn họ một cái bậc thang, người hãy theo chân bọn họ trở về."

Vệ phu nhân, thật ra là một người thông minh!

Kỷ Vân Thư cũng đành phải đồng ý.

Sau khi Kỷ Vân Thư rời khỏi, tâm sự nặng nề.

Vệ Dịch không biết xông ra từ nơi nào, bỗng nhiên đã nhảy tới trước mắt nàng rồi.

"Vân Thư, hôm nay người phải trở về sao? Có thể không quay về được không?"

Tay Vệ Dịch thật cẩn thận lôi kéo ống tay áo của nàng.

Kỷ Vân Thư suy nghĩ một lúc, sau đó đẩy tay hẵn ra.

Nàng nghiêm túc nói: "Vệ Dịch, ta thành thật nói với người, ta sẽ không gả cho người, ta cũng không phải là nương tử của người."

"Thư nhi, người..... người nói gì vậy?"

"Người nhất định nghe hiểu đúng không? Vệ Dịch, ta biết người đối với ta rất tốt, cha người và nương người cũng đối với ta rất tốt, nhưng ta không thể ích kỷ như vậy. Ta không muốn lừa gạt người, ta không có khả năng sẽ gả cho người."

Nghe những lời như vậy, sắc mặt Vệ Dịch dần dần trầm xuống, sốt ruột hỏi: "Vì sao? Vì sao Thư nhi không thể gả cho ta? Nương nói, người là nương tử của ta."

"Ta không phải." Kỷ Vân Thư nhấn mạnh.

"Thư nhi....."

Kỷ Vân Thư nắm lấy cánh tay hắn, nói với hắn: "Vệ Dịch, ta đối với người, giống như đệ đệ của mình, người hiểu không?"

Nàng cố gắng nói cho hắn biết, hy vọng hắn có thể hiểu ý của nàng trong đó.

Nhưng Vệ Dịch cực kỳ khờ sớ, trong đôi mắt đẹp, dần dần tràn ra nước mắt.

Hắn cúi đầu, nhấp môi, một lúc lâu sau, hỏi: "Thư nhi có phải cảm thấy..... ta là ngốc tử hay không?"

Ách!

Trái tim Kỷ Vân Thư nháy mắt run rẩy, giống như đã bị người mở ra.

Nàng lắc đầu: "Không phải! Vệ Dịch, không phải như thế."

Vệ Dịch tiếp tục nhỏ giọng nức nở, đẩy nàng ra, sau đó lui ra sau hai bước: "Ta đã biết, Thư như ghét bỏ ta bởi vì ta ngốc."

Nói xong, hắn đã nhanh chân chạy mất.

"Vệ Dịch."

Nàng gọi hắn vài tiếng, đuổi theo vài bước, nhưng trên chân Vệ Dịch giống như có gió, chỉ một lúc đã chạy xa, biến mất.

Giờ phút này, nàng không nhìn được đũa mắt lên, căn môi, cũng không biết nên như thế nào cho phải.

.....

Khi màn đêm buông xuống, người Kỳ gia, ngoại trừ Kỳ Linh Chi ra, tất cả đều đã tới.

Trong yến hội, Vệ Dịch không hề xuất hiện, Vệ lão gia sai người đi tìm một chuyến, nói rằng Vệ Dịch ngồi một mình nơi hậu viện, không chịu qua đây, gọi vài lần cũng không quan tâm, đơn giản là sẽ không tới.

Ngay một khắc khi Kỳ Vân Thư ngồi vào vị trí, nàng lập tức giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, tâm tư hoàn toàn không ở trên mặt.

Kỳ Uyển Hân ngồi xuống ở bên cạnh nàng, cúi thân mình xuống, nhỏ giọng nói với nàng: "Vân Thư, hai ngày nay người ở Vệ gia tốt chứ?"

Nàng gật đầu: "Khá tốt."

"Chuyện Mục Thanh rơi xuống nước, cha đã phạt nha đầu Linh Chi quỳ cả đêm, còn phạt nàng ấy sao chép kinh thư. Việc này, cũng coi như đã qua. Đêm nay người hãy về nhà đi. Người không biết, cha và tổ mẫu hai ngày nay vẫn luôn tức giận."

Tức giận cũng tốt, thật sự nên tức chết mới đúng!

Kỳ Vân Thư nhẹ giọng nói: "Nhị tỷ yên tâm, đêm nay, ta sẽ trở về."

"Vậy thì tốt rồi, chung quy là người một nhà, sao có thể hận thù mãi!"

"Đại tỷ nói rất đúng." Kỳ Vân Thư đồng ý, tâm tư đều không ở trên mặt, có chút hoảng hốt.

Thật ra nàng quá lười để tranh luận.

Hơn nữa, tâm tính của Kỳ Uyển Hân, đôi khi khiến Kỳ Vân Thư không thể nắm bắt.

Nữ nhân này, nhìn giống như nhu nhược yếu đuối mong manh, nhưng nàng lại cảm giác, luôn có chút hương vị nào đó không hề đơn giản.

Trong khi hai người "ghé tai chụm đầu", tất cả đều bị Kỷ Mục Thanh ngồi đối diện nhìn kỹ.

"Hừ, vật họp theo loài." Nàng ta hừ một tiếng, trên gương mặt trang điểm tinh xảo đều là ghét bỏ.

Lúc này, bọn hạ nhân sớm đã đưa đồ ăn tới, tất cả đồ ăn đều rất phong phú.

Kỷ Nguyên Chức lúc này cũng ngồi xuống, bưng rượu lên uống, không quên liếc mắt nhìn qua Kỷ Vân Thư một cái.

Tứ muội muội mình yêu quý nhất bị oan, hơn nữa lại bị Kỷ Vân Thư oan uổng, thậm chí còn bị nàng tát một cái, hẳn làm ca ca, trong lòng tự nhiên cũng cực kỳ tức giận.

Đối với Kỷ Vân Thư, càng nuôi dưỡng một sự thù địch.

Yến hội bắt đầu, Vệ lão gia giơ chén rượu lên, hướng về phía Kỷ Thư Hàn.

"Kỷ lão gia, sự tình lần trước, là ta không thoả đáng, hy vọng người có thể thứ lỗi."

Kỷ Thư Hàn ngoài cười nhưng trong không cười: "Tất nhiên là không, ngược lại đã làm phiền các người chiếu cố Vân Thư giúp ta."

Người hai nhà hàn huyên vài câu, bỏ rơi đề tài Kỷ Mục Thanh rời xuống nước, bắt đầu nói tới chuyện hôn sự.

Trong khi đó, Kỷ Vân Thư đầu tới cuối, vẫn chưa nói một câu.

Sau khi yến hội kết thúc, Kỳ Vân Thư vốn nên hồi phủ cùng với người Kỳ gia, nhưng nàng nói có việc, sẽ hồi phủ sau.

Kỳ Thư Hàn và Kỳ lão phu nhân xanh mặt, nhưng cũng không tiện túm lấy nàng, đành phải đáp ứng.

Chờ người Kỳ gia lên xe ngựa rời đi, Kỳ Vân Thư lập tức lôi kéo Vệ lão gia và Vệ phu nhân tới căn phòng kề bên.

Sau khi vào phòng, nàng rót ra hai ly trà, kính Vệ lão gia và Vệ phu nhân.

Đây là con dâu dưng trà sao?

Hai vị lão nhân gia lập tức vui sướng uống hết.

Không ngờ, Kỳ Vân Thư đột nhiên quỳ xuống.

Điều này khiến Vệ phu nhân bị dọa sợ.

"Vân Thư, ngươi làm gì vậy?"

"Vệ bá phụ, Vệ bá mẫu, thực xin lỗi."

Nàng vừa nói, lập tức khiến trái tim Vệ lão gia và Vệ phu nhân căng thẳng, nhìn lẫn nhau một cái, ngược lại hỏi nàng: "Vân Thư, ngươi nói chuyện này làm gì?"

Khuôn mặt nàng nghiêm túc, nói: "Không đối gạt nhị vị, mặc dù nói rằng hôn sự nữ nhi, vốn là lệnh của cha mẹ, không hy vọng nhiều lời. Vân Thư là thứ nữ, càng không có tư cách bắt bẻ, nhưng Vân Thư không muốn gạt nhị vị. Thật ra, trong lòng Vân Thư, vẫn luôn có một người, hai năm qua, ta vẫn luôn đợi hắn. Trong lòng, sớm đã không chứa được người khác."

"....."

Vệ lão gia và Vệ phu nhân kinh hãi.

Kỷ Vân Thư cúi người dập đầu một cái, ánh mắt càng thêm quyết tâm: "Thực xin lỗi, Vân Thư không thể đi ngược với tâm ý của mình. Hai vị đối với ta rất tốt, ta cũng ghi tạc trong lòng. Nhưng ta, thật sự không thể gả cho Vệ Dịch."

Vệ phu nhân mang vẻ mặt khổ sở thất vọng: "Người thật sự..... không muốn gả cho Dịch nhi?"

"Vâng."

Vệ lão gia thở dài, hỏi nàng: "Nếu Dịch nhi không ngốc thì sao?"

Kỷ Vân Thư lập tức nói: "Vệ bá phụ, ta không cảm thấy có ý ghét bỏ, chỉ là trong lòng đã có người, thật sự không có cách nào cất chứa người khác. Vệ Dịch rất tốt, ta cũng không muốn lừa hắn. Ta tin tưởng, nhất định sẽ có một người chân chính yêu hắn xuất hiện."

"Người....."

Phốc —

Vệ phu nhân còn chưa nói dứt lời, đột nhiên lấy tay che ngực lại, phun ra một búng máu.

"Vệ bá mẫu?" Kỷ Vân Thư kinh ngạc.

Một khắc sau đó, Vệ lão gia cũng phun ra máu, từ ghế trên đột nhiên té xuống đất, nắm chặt áo trước ngực, sắc mặt biến xanh, tròng lớn hai mắt, mở miệng, nói không nên lời.

Đồng dạng, Vệ phu nhân cũng ngã xuống trên mặt đất.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 98: Có Ta Ở Đây, Đừng Sợ

Edit: Emily Ton.

Hai vị lão nhân cùng nhau ngã xuống đất, sắc mặt xanh mét, không ngừng hộc ra máu.

Kỷ Vân Thư bị dọa sợ, thậm chí đóng băng trong nháy mắt, sau đó nhanh chóng đứng dậy, quỳ xuống giữa hai vị lão nhân gia.

"Vệ bá phụ, Vệ bá mẫu? Hai người....."

Nàng nâng Vệ phu nhân dậy từ trên mặt đất, dựa vào trên người mình, theo bản năng duỗi tay đỡ hàm dưới Vệ phu nhân, dùng ống tay áo chùi máu chảy ra từ trong miệng.

Nhưng không biết làm gì hơn!

Khuôn mặt Vệ phu nhân đã xanh mét, hai tay run rẩy duỗi về phía Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư nắm lấy, gọi một tiếng, "Vệ bá mẫu."

"Dịch..... Dịch nhi, giúp..... giúp ta, chăm sóc..... hẩn." Vệ phu nhân khó khăn mở miệng nói, cặp mắt kia bí mật mang theo nước mắt cùng với cầu xin.

"Vệ bá mẫu?"

"Đáp..... ứng ta."

Kỷ Vân Thư đỏ mắt, nước mắt lăn chã rơi xuống, liều mạng gật đầu, "Được, ta đáp ứng người, ta đáp ứng người, Vệ bá mẫu, các người sẽ không sao."

Vệ phu nhân dùng sức nắm lấy tay nàng, ánh mắt nôn nóng, nói, "Còn..... có, Vân Thư, Dịch nhi hẳn..... không..... phải....."

"Ngài đang nói gì vậy?"

"Dịch nhi, không phải..... của ta....."

Cái gì?

Kỷ Vân Thư chết lặng.

Và lời còn nói chưa xong, thân mình Vệ phu nhân co giật, đột nhiên cứng đờ, hai chân mất hết sức lực, đột nhiên ngừng thở.

Hai mắt đẫm máu, tròng lớn.

Chết không nhắm mắt!

"Vệ bá mẫu, Vệ bá mẫu."

Kỷ Vân Thư không thể tin nổi, nhẹ nhàng lay động thân thể Vệ phu nhân, nhưng không có một chút phản ứng.

Nàng quay đầu nhìn xem Vệ lão gia, lão cũng quỳ rạp trên mặt đất không còn hơi thở, đồng dạng, cũng tròng lớn hai mắt.

Kinh ngạc qua đi, Kỷ Vân Thư hô to về phía bên ngoài, "Người tới, người tới....."

Nàng vừa kêu lên, Loan Nhi bên ngoài là người đầu tiên nghe thấy, lập tức chạy đến nơi cửa, nhìn thấy một màn như vậy, sợ tới mức cả người run

lên, dùng hai tay che miệng lại, hét to một tiếng.

"Mau đi thỉnh đại phu! Mau!" Kỳ Vân Thư hô to.

Loan Nhi phục hồi lại tinh thần, lúc này mới nhanh chóng gật đầu, hai chân run rẩy vài cái, vội vàng đi thỉnh đại phu.

Lúc này, bọn hạ nhân Vệ phủ cũng đều chạy tới, nhìn thấy hai vị chủ tử ngã xuống dưới đất, cũng sợ tới mức mất hồn, lúc này mới nhanh chóng vọt vào.

Có người đuổi tay ở trên lỗ mũi Vệ lão gia và Vệ phu nhân kiểm tra hơi thở, đột nhiên ngã ngồi xuống mặt đất.

Bị dọa sợ nói, "Lão gia và phu nhân..... đã chết!"

Trong lúc nhất thời, toàn bộ mọi người đều kinh hoàng thất thần.

Sau đó mới có phản ứng lại, đoàn người lúc này mới hô lớn "Lão gia" và "Phu nhân".

Khóc đến nổi trời đất tối tăm.

Kỳ Vân Thư giờ phút này vẫn nắm chặt tay Vệ phu nhân, đôi mắt nàng đỏ đến nỗi đau rát, trái tim đau đớn nóng cháy như bị lửa đốt.

Nàng ngốc lảng!

Không thể tin được, thật sự không thể tin được!

Lúc này, có người bỗng chú ý tới cửa, đau lòng hô một tiếng, "Công tử."

Chỉ thấy, Vệ Dịch đứng ở ngoài cửa, hai tay treo ở hai bên sườn, cặp mắt đẹp mát lạnh, nhìn chăm chăm vào hai thi thể đang nằm trên mặt đất.

Vệ Dịch như vậy, dường như có chút không chân thật!

Kỷ Vân Thư ngẩng đầu, nhìn về phía hấn, thân thể thẳng tắp, cứng đờ đứng tại chỗ. Một lúc thật lâu sau, hấn mới chậm rãi run rẩy bước hai chân, từng bước một khập khểnh dịch vào phía trong, đi tới bên cạnh thân sinh của mình. Phía dưới hai chân, dẫm lên một vũng máu nhỏ.

Hấn ngồi xổm thân mình xuống, một bàn tay nắm lấy tay nương mình, một bàn tay nắm lấy tay cha mình, nhưng hấn không khóc, nói giọng khiến người đau đớn kịch liệt: "Cha, nương! Dịch nhi rất biết nghe lời. Hai người nhanh lên, nhanh đứng lên, được không?"

"Công tử, lão gia và phu nhân..... đã chết."

"Không, cha và nương sẽ không chết." Hấn lắc đầu, vòng tay ôm thân thể cha và nương mình, khóc thành tiếng, ngoài miệng vẫn lẩm bẩm, "Dịch nhi rất ngoan, Dịch nhi không bao giờ gây rắc rối. Cha, nương, các người đừng ngủ nữa, đứng lên được không? Đừng vứt bỏ Dịch nhi."

Vệ Dịch nói với giọng tắc nghẹn.

Kỷ Vân Thư nhìn hấn như vậy, trái tim nàng cũng giống như bị xé mở.

Đau!

Mặc kệ người Vệ gia nói gì, hấn đều nghe không vào, cũng không chịu buông tay.

Hấn chỉ lặp đi lặp lại nói mình sẽ ngoan ngoãn nghe lời!

Không bao lâu sau, Loan Nhi đã mang theo đại phu tới.

Sau khi chẩn bệnh, Vệ lão gia và Vệ phu nhân đích thực đã chết.

Sau đó lại xác minh thêm, đại phu nói, "Vệ lão gia và Vệ phu nhân, bị trúng Trâm độc."

Trâm độc?*

Đây là độc gì?

(*) Trâm độc (鸩毒): Là độc của một loài chim rất độc hay còn gọi là chim Pitohui. (Search google để biết thêm){Edit: Emily Ton}

Mọi người không biết, nhưng Kỳ Vân Thư lại biết.

Nàng nhìn đại phu, hỏi một câu: "Đại phu, người xác định là Trâm độc sao?"

"Không sai, chính là Trâm độc"

Đại phu nói xong, đột nhiên chú ý tới hai chén trà được đặt ở trên bàn, duỗi tay cầm lấy một chén, để ở trên chóp mũi người người, sau đó lấy bột phấn ra từ trong hòm thuốc mang theo bên mình, hoà tan một chút ở trong chén trà.

Chén trà vốn có màu hổ phách nhẹ, nháy mắt biến thành màu đen.

"Trong trà này cũng có Trâm độc." Đại phu nói, sau đó lại rải thêm một chút bột phấn trong ấm trà, nhưng không có gì bất thường. Vì thế đưa ra kết luận, "Chắc hẳn có người khi châm trà đã hạ độc."

"Không có khả năng." Kỳ Vân Thư phản bác, "Trong hai chén trà này không có khả năng có độc, bởi vì..... hai chén trà này do ta rót ra."

Nàng vừa mới nói xong, không biết là ai đã kéo nàng ra khỏi người Vệ phu nhân, hung hăng đẩy nàng một cái. Chân nàng loạng choạng, thân thể lập tức đập mạnh vào trên cánh cửa.

"Là người hạ độc, là người đã độc chết lão gia và phu nhân, là người."
Có người chỉ vào nàng.

Kỷ Vân Thư rùng mình, hai tay đầy máu, bất lực rũ xuống bên người.

Nói một cách yếu ớt, "Không phải ta, không phải ta....."

Vệ Dịch đang khóc, vừa nghe câu nói đó, ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, trong ánh mắt đỏ đậm, mang theo sự hoài nghi.

Kỷ Vân Thư khẽ lắc đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt kia, "Vệ Dịch, không phải ta."

"Thư nhi....."

"Tin tưởng ta." Nàng cực kỳ nghiêm túc.

Vệ Dịch thút hít mũi, khóc lóc không nói gì.

"Chính người đã hạ độc, chính người đã giết người. Báo quan, báo quan."

Cũng không biết ai đã hô to một câu, một phòng người đều bắt đầu kích động.

Khóc khóc, la hét.

Loan Nhi kéo tay Kỷ Vân Thư, cũng bắt đầu khóc vì sợ hãi, nhưng cũng không quên hô chủ, "Tiểu thư không giết người, Vệ lão gia và Vệ phu nhân không phải do tiểu thư giết, không phải."

Người Vệ gia cũng không quan tâm nhiều như vậy, chạy đi báo quan.

Không lâu sau, Huyện thái gia đã mang theo nha dịch hấp tấp chạy tới.

Vệ gia xảy ra chuyện lớn như vậy, hai mạng người, sao Huyện thái gia có thể duy trì bình tĩnh.

Hắn bị dọa đến nỗi nhảy dựng, hỏi, "Điều này..... sao lại thế này?"

Tất cả mọi người Vệ gia đều đồng thời chỉ vào Kỷ Vân Thư, "Là nàng đã hạ độc hại chết lão gia và phu nhân, chứng cứ vô cùng xác thực. Nàng chính là hung thủ!"

Tất cả mũi nhọn đều chỉ hướng về phía Kỷ Vân Thư.

Huyện thái gia đương nhiên không tin, thật cẩn thận hỏi Kỷ Vân Thư, "Vân Thư..... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nàng không nói chuyện, ánh mắt, vẫn đặt ở trên người Vệ Dịch đang run rẩy khóc.

Thấy nàng không nói gì, nhưng Huyện thái gia tất nhiên vẫn cố gắng bảo vệ sự im lặng giúp nàng. Nói với người Vệ gia, "Có phải có hiểu lầm gì hay không? Hai mạng người, không thể xử qua loa, cần phải điều tra rõ ràng mới được."

Một vị cao tuổi trong Vệ gia có chút kích động, "Đại nhân, chính nàng cũng thừa nhận chén trà có độc là do nàng rót, tất nhiên nàng chính là người hạ độc. Lão gia và phu nhân chúng ta chết thảm như vậy, chẳng lẽ mặc kệ hung thủ ung dung bên ngoài, không bị trừng phạt hay sao?"

"Bản quan không có ý này, nhưng....."

"Giết người, sẽ phải đền mạng, thỉnh đại nhân làm chủ, làm chủ giúp lão gia và phu nhân chúng ta!"

Toàn bộ người Vệ phủ ở trong phòng, dường như đều đỏ mắt muốn "giết", mắng giận nhìn Kỷ Vân Thư, muốn chắc chắn rằng nàng sẽ phải đền

mạng!

Huyện thái gia thở dài một tiếng, dịch từng bước nhỏ tới bên người Kỷ Vân Thư, cực kỳ khó xử, "Vân Thư, điều này....."

Nàng ngắt lời hăn nói, "Ngài không cần khó xử, ta hiểu."

Nhưng điều này khiến Huyện thái gia u sầu muốn chết, hăn tuyệt đối tin tưởng Kỷ Vân Thư không giết người, nhưng hiện tại không thể tìm thấy chứng cứ chứng minh sự trong sạch của nàng.

Cũng chỉ có thể.....

"Người tới, áp người tới đại lao, đợi điều tra rõ việc này, sẽ phán định sau."

Mấy nha dịch nhìn thoáng qua lẫn nhau, lập tức chuẩn bị đi lên áp Kỷ Vân Thư.

Tuy nhiên Loan Nhi đã che ở phía trước, nước mắt lưng tròng, "Đừng bắt tiểu thư nhà ta. Lưu đại nhân, ngài biết tiểu thư nhà ta tuyệt đối sẽ không giết người. Ngài đều biết."

"Bản quan tất nhiên biết, nhưng điều này....." Huyện thái gia lưỡng lự.

"Lưu đại nhân, ngài nhất định phải tin tưởng tiểu thư, nàng không giết người."

Kỷ Vân Thư đứng lúc gọi Loan Nhi một tiếng, nói, "Loan Nhi, hiện tại người nói gì cũng đều vô dụng."

"Tiểu thư....."

Nàng không hề để ý tới Loan Nhi, bước từng bước về phía Vệ Dịch, ngồi xổm xuống bên cạnh hăn, nhìn gương mặt hăn khóc đến nỗi không thể

nhận ra.

Duỗi tay sờ sờ đầu hăn.

Nhẹ giọng an ủi, "Vệ Dịch, đừng sợ."

Hăn nâng con người tràn ngập tơ máu nhìn nàng, cố gắng kéo giọng gọi nàng, "Thư nhi....."

"Người yên tâm. Có ta ở đây, đừng sợ."

Hăn dùng sức gật đầu, ôm thân thể cha và nương mình, tiếp tục khóc.

Kỷ Vân Thư cố giữ nước mắt, chịu đựng đau đớn, đứng dậy, đi đến bên người Huyện thái gia, "Lưu đại nhân, những vật trong phòng này, hy vọng ngài có thể niêm phong chúng, đừng cho người động."

"Được, bản quan đã biết."

Cuối cùng, Kỷ Vân Thư lại nhìn thoáng qua Vệ Dịch lần nữa, sau đó đi theo nha dịch rời đi.

Phía sau, trong phòng được tỏa sáng bởi ngọn đèn dầu, người Vệ gia quỳ rạp ở bên thi thể Vệ lão gia và Vệ phu nhân, kêu khóc vang vọng trong đêm.

Giống như muốn phá tan sự tĩnh lặng của đêm đen mới có thể bỏ qua.

.....

Kỷ Vân Thư bị đưa tới nhà giam, ở trong một gian phòng tương đối sạch sẽ.

Mặc dù không "xa hoa" giống như phòng giam Giang phu nhân, nhưng cũng không đến mức nồng nặc tanh tưởi.

Trái tim Huyện thái gia run rẩy. Sau khi nhốt nàng lại, đập lòng bàn tay một cái.

"Chuyện đó xảy ra như thế nào? Vệ lão gia và Vệ phu nhân vì sao đang êm đang đẹp lại chết?"

Kỷ Vân Thư ngồi xuống ở trên chiếc chiếu sạch sẽ, ôm đầu gối mình, buông đầu xuống, không nói một câu.

"Vân Thư, hiện tại người Vệ phủ đều nói người là hung thủ. Mặc dù bản quan tin người, nhưng người cũng phải nói gì đó mới được."

Nàng vẫn không nói gì!

Huyện thái gia thở dài một tiếng.

Sau đó hắn gọi một cai ngục tới, phân phó nói, "Các người chăm sóc nàng cho tốt, đi lấy chăn và lò sưởi lại đây, nơi này rất lạnh, đừng khiến nàng đông lạnh."

"Vâng."

Cai ngục lập tức làm theo!

Kỷ Vân Thư vẫn không nói gì, cứ ngốc ngốc ngồi như vậy, Huyện thái gia hỏi bất cứ điều gì, nàng cũng không trả lời.

Huyện thái gia không còn cách nào khác, đành phải tạm thời rời đi.

Toàn bộ buổi tối hôm đó, Kỷ Vân Thư ngồi ở trong phòng giam, cánh tay mảnh khảnh cuộn tròn ôm đầu gối.

Cho dù bên cạnh có một cái lò sưởi, nhưng quanh mình âm khí lạnh lẽo, cắn vào dưới lớp da, đi vào trong máu!

Nhưng nàng lại không cảm giác được một chút lạnh lẽo, cặp mắt trầm xuống, vẫn luôn nhìn vào váy áo dính máu của mình.

Những vết máu đó, hiện ra màu đỏ sậm, thậm chí còn có màu đen.

Màu máu trúng độc, cũng chính xác là như thế.

Đột nhiên, nàng duỗi tay cầm chỗ váy có vết máu trên đó, nhẹ nhàng chà xát.

Sau đó chìm vào trong suy nghĩ!

Note:Chim Pitohui (Xem hình)

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 99: Ta Muốn Khám Nghiệm Tử Thi

Edit: Emily Ton.

Thảm án Vệ gia, rất nhanh đã được truyền ra toàn bộ Cẩm Giang thành, tất cả mọi người đều biết.

Chuyện Kỳ Vân Thư bị bắt giam, đương nhiên cũng được lan truyền.

Sau khi Kỳ Thư Hàn và Kỳ lão phu nhân biết chuyện, thiếu chút nữa đã bị ngất xỉu.

Kỷ gia có một hung thủ giết người, đó chính là vô cùng nhục nhã!

Cảnh Dung đương nhiên cũng biết tới việc này.

Trời vừa mới bắt đầu hửng sáng, hắc đã vội vã tiến đến nhà giam.

Hai cai ngục canh cửa không biết hắc, tất nhiên lập tức ngăn cản hắc lại.

Một khắc sau, Lang Bạc lấy ra một tấm lệnh bài, lên tiếng mắng: "Dung Vương tại đây, ai dám làm càn?"

Hai cai ngục sau khi nhìn thấy lệnh bài, bị dọa choáng váng, nhanh chóng quỳ xuống trên mặt đất.

"Tham..... kiến Dung Vương, tiểu nhân không biết là Dung Vương, tội đáng chết vạn lần."

Ánh mắt sắc bén của Cảnh Dung, khiến người không rét mà run:
"Mang bốn vương đi gặp Kỷ Vân Thư."

"Vâng....."

Cai ngục cuống quít đứng lên từ trên mặt đất, cong lưng, cúi đầu, nhanh chóng dẫn đường.

Cảnh Dung đi vào trong nhà giam âm u ẩm ướt, hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm, tâm tình cũng theo mùi vị càng ngày càng nồng đậm tanh tưởi, khiến lòng dạ càng thêm phiền muộn!

Tới bên ngoài phòng giam Kỷ Vân Thư, nhìn thấy bên trong cũng xem như sạch sẽ, bộ dáng giận dữ hung tợn của hãn mới dần dần được thu liễm lại.

Mẳng một tiếng: "Mở cửa."

Cai ngục ngoan ngoãn mở cửa ra, đứng sang một bên!

Cảnh Dung nhanh chóng bước vào, nhìn thấy thân mình nho nhỏ đang ngồi xổm trên mặt đất, ôm đầu gối cuộn tròn, chôn đầu, thân mình dường như đang nhè nhẹ run rẩy.

Lò sưởi bên cạnh đã hết than, chỉ còn nổi lên vài làn khói trắng!

"Vân Thư....."

Hãn nhẹ giọng gọi nàng một tiếng.

Kỷ Vân Thư co chân mình lại, sau một hồi lâu, mới ngẩng đầu lên.

Đập vào mắt, là một đôi ủng ngọc chỉ bạc kim điêu, cùng đuôi áo bào sa tanh. Nàng chậm rãi hướng lên trên, lập tức đối diện với ánh mắt thâm trầm đau lòng của Cảnh Dung!

Mới qua một ngày không gặp, trên khuôn mặt tinh xảo của Kỳ Vân Thư, giờ phút này sự hồng hào đã dần dần biến mất, giống như một trang giấy trắng sạch sẽ.

Cảnh Dung ngồi xổm xuống, những ngón tay thon dài chạm vào giữa trán lạnh lẽo của Kỳ Vân Thư, cẩn thận vén những lọn tóc nàng qua bên tai.

Thuận đà trượt tay xuống, nắm chặt bàn tay nhợt nhạt lạnh băng của nàng.

Kỳ Vân Thư cũng không né tránh, cặp mắt chìm đắm nhìn hần, giọng điệu mỗi mết, hỏi: "Vệ Dịch đâu? Hần thế nào rồi?"

Cảnh Dung nhẹ nhàng lắc đầu: "Hần sẽ không sao, bốn vương cam đoan với người."

"Hần không nên nhận lấy hết thảy này."

Giọng nói của Kỳ Vân Thư tinh tế mà đau lòng, quanh quẩn trong phòng giam nhỏ hẹp này, càng thêm lạnh lẽo!

Cảnh Dung tiếp tục nói: "Người yên tâm, bốn vương sẽ không để người xảy ra chuyện gì, cho dù toàn bộ chứng cứ đều chỉ hướng về phía người, mọi người không tin người, nhưng ta tin người."

Hần nói cực kỳ nghiêm túc, hai tay nắm chặt đôi tay của Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư vẫn không động đậy, dường như lắng nghe dường như không, suy nghĩ xoáy trong tâm trí khiến nàng phân tâm.

Đúng lúc này, hai tên nha dịch đi tới, nhìn thấy Cảnh Dung đàn ở trong phòng giam, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức tiến lên trước.

"Vương gia, chúng tiểu nhân phụng lệnh Lưu đại nhân, muốn đưa Kỳ cô nương tới công đường."

Bọn họ thật cẩn thận nói, sợ nói ra một câu sẽ đắc tội với tôn Phật này!

Cảnh Dung liếc mắt thoáng nhìn, hai nha dịch sợ tới mức lui ra sau hai bước.

Hắn chuyển ánh mắt, nói với Kỳ Vân Thư: "Bốn vương sẽ đi cùng người."

Kỳ Vân Thư vẫn không nói gì.

Vì thế, Cảnh Dung đi cùng nàng, cùng nhau đi tới công đường nha môn.

.....

Trong công đường, Huyện thái gia ngồi ở ghế trên cao đường, phía dưới, có vài người đang quỳ.

Quỳ gối phía trước, là Vệ Phó, quản gia Vệ phủ.

Phía sau, có hai hạ nhân Vệ phủ đang quỳ cùng với đại phu ngày hôm qua.

Khi Cảnh Dung và Kỳ Vân Thư cùng nhau tiến vào, Huyện thái gia đang định đi xuống hành lễ, đã bị Cảnh Dung giơ tay ngăn lại.

"Thẩm án đi." Giọng điệu lạnh lùng.

Huyện thái gia kéo kéo khoé miệng, "Vâng vâng vâng," cong eo, duỗi tay về phía ghế dựa bên cạnh: "Vương gia, mời ngồi!"

Cảnh Dung lo lắng liếc mắt nhìn Kỳ Vân Thư một cái, sau đó mới ngồi sang bên cạnh.

Dưới sự áp chế của nha dịch, Kỳ Vân Thư quỳ xuống bên người Vệ Phó.

Lúc này, Huyện thái gia đập Kinh Đường Mộc một cái.

Hăng giọng nói: "Án mạng Vệ phủ, những người dưới đường muốn trượng cáo Kỳ Vân Thư, có chứng cứ xác thực hay không?"

Vệ Phó phía dưới lập tức gấp đến đỏ mắt, thoáng nhìn qua Kỳ Vân Thư bên cạnh, sau đó cúi người về phía Huyện thái gia lần nữa.

"Đại nhân, lão gia và phu nhân nhà ta, đã bị nàng độc chết."

Vệ Phó nói trong khi chỉ vào Kỳ Vân Thư!

Kỳ Vân Thư vẫn quỳ thẳng lưng, cũng không bác bỏ.

Huyện thái gia nuốt một ngụm nước miếng, hỏi: "VẬY, người có chứng cứ gì?"

"Ngày hôm qua, trong phủ lão gia chúng ta vốn có mở tiệc. Sau khi buổi tiệc kết thúc, Kỳ cô nương không hề hồi phủ, mà kéo lão gia và phu nhân chúng ta đi tới phòng cạnh đó, rót hai chén trà, và độc đã nằm trong hai chén trà kia."

"Độc từ đâu tới?"

Đại phu quỳ gối phía sau liền nói: "Hồi đại nhân, tiểu nhân nghiệm ra độc ở trong hai chén trà kia là Trâm độc, nhưng ở trong ấm trà lại không có. Vì vậy nên mới phán đoán, chắc hẳn là bị người hạ độc trong lúc châm trà."

Huyện thái gia nhíu mày: "Nhưng..... điều này cũng không được xem là chứng cứ!"

Quản gia Vệ Phó lập tức tiếp lời, nói: "Tiểu nhân còn tìm được lông chim Trâm trong viện nơi Kỳ cô nương từng ở."

Nói xong, hai nha đầu phía sau lập tức trình lên mấy chiếc lông chim Trâm được bọc trong vải bố trắng.

Mọi người đều biết, lông của chim Trâm rất độc, chỉ cần chúng ngâm mình ở trong nước, ngay cả súc vật cũng không dám đụng vào nước đó.

Vệ Phó nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Đại nhân, nhất định là Kỳ cô nương đã dùng lông chim Trâm ngâm ở trong nước, khi châm trà, đã thêm nước đó vào trong nước trà, lúc này mới độc chết lão gia và phu nhân chúng ta. Đại nhân minh giám, nhất định phải làm chủ giúp lão gia và phu nhân chúng ta!"

Hai tay giơ lên quá đầu, toàn bộ thân thể quỳ phục xuống trên mặt đất.

Huyện thái gia vỗ vỗ trán trong sự thất vọng!

Huyện thái gia liếc mắt nhìn Kỳ Vân Thư một cái, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nàng vẫn rất thản nhiên.

Thử hỏi: "Kỳ Vân Thư, người..... không muốn biện minh hay sao?"

Nhất định phải biện minh cho mình!

Bản quan không muốn định tội người!

Càng không muốn giết người!

Mặc dù Kỳ Vân Thư quỳ thẳng thân mình, nhưng ánh mắt vẫn luôn buông xuống, giống như đang suy nghĩ điều gì!

Cảnh Dung một bên lại luôn sốt ruột lo lắng cho nàng. Mặc dù hẳn là Vương gia, nhưng cũng không thể xem thường pháp kỷ!

Trong khoảnh khắc, hần đứng dậy, tư thái uy phong lẫm lẫm, bước chân giống như dẫm trên mũi băng, từng bước lạnh lùng, đi đến bên cạnh Kỷ Vân Thư. Hần cúi đầu nhìn nàng một cái, sau đó chuyển ánh mắt đến trên người Huyện thái gia.

Nói những lời rất nghiêm túc: "Lưu đại nhân, vụ việc này bốn vương cũng từng nghe nói qua. Chỉ vì trong trà có độc, lập tức đưa ra kết luận Kỷ cô nương giết người. Điều này là quá xa vời!"

"Đúng đúng đúng, quá xa vời, quá xa vời....."

Huyện thái gia hết lòng đồng ý với hần.

Vệ Phó nhìn thấy Vương gia đã mở miệng, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng nghĩ lão gia và phu nhân nhà mình chết thảm, lập tức kêu khóc.

"Vương gia, đại nhân, lông chim Trậm này chính là chứng cứ vô cùng xác thực! Thật sự đã lục soát được từ trong phòng Kỷ cô nương đã ở lúc trước. Hơn nữa lúc ấy, bên người lão gia và phu nhân chỉ có một mình nàng. Trà kia, cũng do nàng rót. Không sai! Lão gia và phu nhân chúng ta chết oan như vậy, cầu Vương gia và đại nhân nhất định phải làm sáng tỏ vụ này!"

Cảnh Dung suy nghĩ sâu xa, nói: "Lông chim Trậm không đủ để chứng minh chính Kỷ cô nương là người đã hạ độc. Nếu như muốn vu oan hãm hại, thả mấy cái lông chim ở trong phòng nàng, có gì kỳ lạ? Còn nữa, cũng không có người nhìn thấy nàng ra tay hạ độc, cứ như thế đã nhận định nàng là hung thủ, không phải là quá vội vàng hay sao?!"

Hần phất tay áo một cái, mang theo gió mạnh!

Huyện thái gia cực kỳ tán đồng!

Nói với Vệ Phó: "Vệ Phó, những lời Vương gia vừa nói, hoàn toàn đúng!"

Vệ Phó nâng đầu nhìn Cảnh Dung, vẻ mặt đưa đám: "Vương gia, những lời tiểu nhân nói đều là sự thật. Kỳ cô nương giết người, chúng ta sẽ không oan uổng nàng."

"Vậy được, bốn vương hỏi người, vì sao nàng phải giết người?"

Ách!

Lý do giết người!

Vậy lý do là gì?

Vệ Phó hạ mắt xuống, thu nước mắt lại, không biết phải trả lời như thế nào, ấp úng: "Điều này..... lão gia và phu nhân lúc còn sống, đối xử với Kỳ cô nương rất tốt. Đối với việc vì sao Kỳ cô nương phải giết người, ta..... cũng không rõ ràng lắm."

Năm lấy điểm yếu này, Cảnh Dung lập tức rèn sắt khi nó còn nóng.

"Nếu không ai chính mắt nhìn thấy nàng hạ độc, và lông chim Trật cũng chỉ được tìm thấy sau khi Kỳ cô nương đã bị bắt giam, không phải là hành động vô nghĩa khi lên án nàng hay sao? Hơn nữa, không xác định được động cơ, hiện tại đã định tội nàng, không phải quá hoang đường hay sao?"

Vệ Phó nghẹn lời, không biết nên nói lại như thế nào!

Vì thế Huyện thái gia nhanh chóng nói: "Vụ án này còn nhiều điều rất đáng ngờ, cần phải điều tra kỹ. Bản quan tuyệt đối sẽ không oan ức người vô tội, cũng sẽ không bỏ qua hung thủ. Vệ Phó, những lời người nói, bản

quan đã ghi nhớ, sẽ lâm tức nhanh chóng tra ra chân tướng, trả lại sự công bằng cho Vệ lão gia và vệ phu nhân."

Vệ Phó không còn lời nào để nói, chỉ có thể dập đầu: "Tạ đại nhân."

Huyện thái gia tiếp tục nói: "Nghị phạm Kỷ Vân Thư tạm thời giam giữ trong nhà lao, chờ cho đến khi tra ra manh mối của vụ án này."

Nha dịch lập tức tiến lên, thật cẩn thận nâng Kỷ Vân Thư đứng lên.

Trong khi đó, nàng từ đầu đến cuối, không hề nói một câu.

Khi nha dịch đang chuẩn bị mang nàng rời đi, Cảnh Dung đột nhiên giữ chặt lấy nàng, khuôn mặt có chút nôn nóng, nhẹ giọng nói ở bên tai nàng.

"Ta biết trong lòng người rất khổ sở, cũng biết việc này là đã kích rất lớn đối với người. Mạng người quan trọng, bốn vương sẽ cố gắng giúp người tìm ra chứng cứ chứng minh người vô tội. Nhưng người hãy nghe cho kỹ, người cần phải tỉnh lại, bởi vì chỉ có người là người hiểu rõ nhất, lúc ấy đã xảy ra sự tình gì."

Lông mày Kỷ Vân Thư di chuyển, dường như đã nghe thấy những gì hẳn nói!

Thật ra bắt đầu từ đêm qua, nàng vẫn luôn suy nghĩ toàn bộ quá trình của vụ án.

Nhưng nàng làm thế nào cũng không thể hiểu rõ, độc kia, rốt cuộc đã hạ vào trong chén trà như thế nào?

Hiện giờ lại xuất hiện lông chim Trậm gì đó, quả thực là quá buồn cười.

Hay là, thật sự có người muốn hãm hại mình?

Nhưng..... người nọ làm sao có thể biết được, lúc ấy nàng sẽ đi châm trà?

Đúng vậy, đây là điểm đáng ngờ!

Nàng đã suy nghĩ cả đêm, trong lòng vẫn luôn nghĩ về nó, giờ phút này dần dần có chút manh mối!

Đôi mắt vừa nhắc, nàng ghé vào bên tai Cảnh Dung, nhẹ giọng nói một câu: "Vương gia, ta muốn khám nghiệm tử thi."

Khám nghiệm tử thi?

Người Vệ phủ xem nàng là hung thủ giết người, sao có thể sẽ để nàng khám nghiệm Vệ lão gia và Vệ phu nhân?

Cảnh Dung nhíu mày lại, hạ quyết tâm.

Gật gật đầu: "Được, bốn vương sẽ có biện pháp."

Kỷ Vân Thư ném một ánh mắt cảm tạ cho hắn, không nói thêm gì nữa, theo nha dịch rời đi.

Một khắc sau, Cảnh Dung lập tức đi tới Vệ phủ.

Trong một đêm, từ đại môn cho đến trong viện Vệ phủ, đều treo vải sa tanh trắng, vải đỏ trên đèn lồng cũng đều đổi thành màu trắng.

Sau khi Cảnh Dung mang theo Lang Bạc tiến vào, lập tức đi tới linh đường nơi hậu viện. Hai chiếc quan tài đặt song song bên trong, vẫn chưa được đập nắp lại. Phía trước được bày bài vị cùng với mấy ngọn nến.

Vệ Dịch mặc bộ đồ tang màu trắng, quỳ gối phía trước, ánh mắt nhìn chăm chăm trên hai cái bài vị, vẫn không nhúc nhích.

Bởi vì đã khóc quá lâu, cặp mắt sưng đỏ vẫn chưa tan đi, vẫn còn đang chảy nước mắt.

Cực kỳ đau khổ!

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 100: Trộm Xác?

Edit: Emily Ton.

Bên ngoài linh đường, có người chú ý tới Cảnh Dung.

Người Vệ phủ tiến lên hỏi: "Người là ai?"

"Bạn cũ."

Chỉ vài từ, trả lời qua loa lấy lệ.

Bạn cũ tới thương tiếc, hợp tình hợp lý!

Cảnh Dung bước vào linh đường, ở trước bài vị cúi chào một cái, sau đó duỗi tay chạm chạm vào Vệ Dịch ngây ngốc.

Vệ Dịch nâng đầu lên nhìn hẳn, cả khuôn mặt đều rất đau buồn, mang theo tiếng khóc nức nở: "Ca ca, cha ta và nương ta đã chết."

"Ta biết."

"Bọn họ vì sao lại chết?"

"....."

Vệ Dịch nhấp môi thành một đường thẳng, cố nén nước mắt, run lên vài cái, nói: "Nương nói với ta, nếu như có một ngày nương phải rời xa ta, bảo ta ngàn vạn lần đừng khóc, nhưng ta không thể làm được. Ta khóc đã

rất lâu, người có nghĩ rằng nương ta tức giận, không còn muốn ta nữa hay không?"

Vệ Dịch như vậy, thật khiến người đau lòng thương tâm.

Hắn vốn nên sống trong một căn nhà ấm áp, lớn lên vô tư và không cần phải lo lắng gì mới đúng.

Giống như hắn từng nói: có cha, có nương, có Thư nhi!

Cảnh Dung cũng không phải một người dễ dàng có được thiện cảm, nhưng giờ phút này, bức tường phòng hộ cứng rắn của hắn, cũng bị tiểu tử ngốc này đánh sập.

Hắn cúi người và hạ một đầu gối xuống, san bằng tầm mắt của hắn với Vệ Dịch. Ánh mắt bình tĩnh, hỏi hắn: "Vệ Dịch, người biết hoàn điểu* hay không?"

(* 莞鸟): Hoàn điểu; Ad không biết đây là chim gì luôn. Search một hồi ra tên tiếng anh là Guan bird; không có ý tưởng tên Việt là chim gì.

Hắn lắc đầu.

"Mỗi một con hoàn điểu non, trước khi trưởng thành hoàn toàn, vẫn luôn phát triển ở dưới đôi cánh của hoàn điểu đã trưởng thành. Cho đến khi chúng nó có thể rời tổ và bay về phía trời xanh. Lúc đó, hoàn điểu nhỏ đã trưởng thành cần phải rời đi. Bởi vì, chỉ có ở dưới tình huống không có sự che chở, chúng mới có thể trưởng thành tốt hơn, bay càng ngày càng cao, tầm nhìn càng ngày càng xa!"

Vệ Dịch cứ như vậy nhìn hắn, sự khó chịu nhăn nhoe trên mặt cũng dần dần "nói lỏng".

Hắn đột nhiên hỏi một câu: "Có phải ta sẽ không còn được gặp lại cha và nương ta hay không?"

Mặc dù Cảnh Dung không đành lòng, nhưng không muốn nói dối, vì thế gật đầu.

"Nhưng ta không muốn rời khỏi cha nương ta, ta muốn tiếp tục làm hoàn điều nhỏ, ta muốn bồi ở bên người cha và nương." Vệ Dịch khó chịu.

Cảnh Dung vốn không phải là người giỏi an ủi.

Đây thực sự là thứ vượt quá khả năng của hắn!

Hắn vẫn chưa nghĩ ra được câu an ủi tiếp theo để nói, Vệ Dịch đã vội kéo ống tay áo của hắn: "Ca ca, bọn họ đều nói, Thư nhi đã độc chết cha nương ta. Điều đó không đúng, phải không? Thư nhi sẽ không làm điều như vậy. Ca ca, người nói cho ta biết, Thư nhi sẽ không làm điều đó, đúng không?"

Vệ Dịch có chút lo lắng!

"Nàng đương nhiên sẽ không." Cảnh Dung vội hỏi: "Người tin Vân Thư không?"

Vệ Dịch gật đầu, lau khô nước mắt!

Cảnh Dung cầm cánh tay hắn, thấp giọng: "Vệ Dịch, người có muốn cứu Vân Thư không?"

"Muốn."

"Ta muốn mang di thể cha nương người đi tới nghĩa trang."

Vệ Dịch hít một hơi, nhìn chăm chăm vào Cảnh Dung, không hiểu.

Cảnh Dung tiếp tục: "Đợi lát nữa, người hãy đuổi hết người trong phủ ra ngoài, sau đó ta sẽ có biện pháp."

Vệ Dịch hỏi: "Thật sự có thể cứu Thư nhi sao?"

Cảnh Dung gật đầu.

Vệ Dịch nhìn bài vị cha nường mình, ghen ngào, đồng ý.

Chờ sau khi trời tối, Vệ Dịch dựa theo lời Cảnh Dung, nói với mọi người trong viện: "Các người hãy đi ra ngoài hết đi, ta không cần các người ở chỗ này."

Có một gia đình Vệ phủ hỏi: "Công tử, chúng ta vẫn nên lưu lại bồi ngài."

"Không cần, các người đi ra ngoài hết đi, ta muốn ở lại đây với hai ca ca này."

Vệ Dịch chỉ vào Cảnh Dung và Lang Bạc.

Người Vệ phủ nhìn lẫn nhau vài lần, dù sao cũng là lệnh chủ tử, vì thế, hết thấy bọn họ đành phải rời khỏi sân.

Ngay sau khi mọi người rời đi, đột nhiên, trên xà nhà nhảy xuống năm sáu người.

Vệ Dịch hoảng sợ, co rụt về phía sau Cảnh Dung.

Vài người vừa nhảy xuống, lập tức chắp tay trước mặt Cảnh Dung.

"Vương gia."

Cảnh Dung nói giọng nghiêm túc: "Làm việc."

"Vâng!"

Vì thế, mấy người kia vội vàng lao đến bên cạnh hai cái quan tài, nâng thi thể Vệ lão gia và Vệ phu nhân ra khỏi quan tài, động tác cực kỳ nhanh nhẹn!

Ôi trời, đây chính là trộm xác!

Ngay trước mặt Vệ Dịch, mấy người kia khiêng hai cỗ thi thể, nhảy lên xà nhà rời đi!

Đây đã không phải là trộm xác, mà là trắng trợn tảo bạo cướp xác!

Sau khi nhìn thấy thi thể đã bị mang đi, Vệ Dịch sốt ruột đuổi theo vài bước.

Cảnh Dung kéo hẳn lại, nói: "Vệ Dịch, người ở chỗ này canh chừng, đừng cho người nào tiến vào, chờ đến khi ta mang cha nương người về đây, biết không?"

"Ca ca, ta không muốn rời khỏi cha nương ta, ta có thể đi cùng hay không?" Hãn bắt đầu nghẹn ngào.

"Vệ Dịch, người cần phải ở chỗ này."

Hốc mắt Vệ Dịch đỏ lên, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Cảnh Dung ý bảo Lang Bạc: "Người lưu lại nơi này, phòng ngừa phát sinh sự ngoài ý muốn."

"Vâng."

Tiếp theo, Cảnh Dung cũng phi thân rời đi.

.....Edit: Emily Ton....

Dưới sự an bài của Cảnh Dung, sau khi Kỳ Vân Thư một lần nữa bị đưa vào phòng giam, lập tức thay đổi một thân quần áo cai ngục, được người lạng lẽ mang ra ngoài, đi tới chờ ở nghĩa trang!

Phúc bá nhìn thấy nàng một thân quần áo cai ngục, cũng không hỏi gì, chỉ dựa theo thói quen nàng thường lui tới, nấu một nồi dung dịch giấm trắng!

Kỳ Vân Thư đang lo lắng rất cuộc Cảnh Dung có thể mang hai cỗ thi thể kia tới đây hay không, đúng lúc này, cổng nghĩa trang đã bị người đẩy ra.

Vài người vôi vãi chạy vào, khiêng thi thể Vệ lão gia và Vệ phu nhân vào trong phòng, buông xuống!

Trong khi đó Cảnh Dung cũng đi theo phía sau, vôi vãi tiến vào.

Kỳ Vân Thư giữ chặt hần lại: "Người làm thế nào mang tới đây được?"

"Nhờ tiểu Vệ Dịch của người hỗ trợ!"

"Cái gì?"

"Đừng trì hoãn thời gian nữa, nhanh chóng nghiệm thi."

Hần quay người lại, kéo tay Kỳ Vân Thư, vào phòng.

Đúng vậy, thời gian không nhiều lắm, cũng không phải là lúc nàng suy nghĩ những thứ tầm thường. Nếu nàng biết được Cảnh Dung trộm xác, phỏng chừng sẽ dở khóc dở cười!

Nhìn hai cỗ thi thể lạnh băng nằm trên tấm ván đã biến thành màu đen, Kỳ Vân Thư không thể nhịn được, bắt đầu đỏ mắt.

Nàng hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh tâm trí mình, mang bao tay bên cạnh lên, đi đến trước thi thể Vệ phu nhân.

Hai tay nắm chặt trước ngực, nghẹn ngào, nói: "Vệ bá mẫu, nếu ngài trên trời có linh thiêng, thỉnh ngài nhất định phải nói cho ta biết... nói cho ta biết người giết hại ngài là ai."

Cảnh Dung đứng bên cạnh nhìn, giữ im lặng!

Kỷ Vân Thư duỗi tay, ấn vài cái nơi cổ họng của Vệ phu nhân.

"Thật sự là trúng độc!"

Khi lời nói rơi xuống, nàng lập tức lấy một con dao găm, cắt đứt cổ họng của Vệ phu nhân!

Kỷ Vân Thư vừa cắt vừa nói: "Trạm độc thật ra chính là độc được tìm thấy trên lông chim Trạm. Loại độc từ lông chim này dính vào trên tay, mặc dù không lấy mạng người, nhưng một khi tiếp xúc với nước, khi không cẩn thận bị người uống vào, hiệu lực chắc hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ!"

Mấy tên thuộc hạ của Cảnh Dung đứng ở cửa, cả người bất động! Không hề quấy rầy! Chỉ giương lỗ tai lên nghe.

Cảnh Dung đứng ở một bên, hỏi: "Vậy hiện tại người cắt đứt cổ họng, là muốn nghiệm chứng điều gì?"

Lực độ trên tay nàng dần dần nhanh hơn, nhãn mày, nói: "Nghiệm chứng xem bọn họ rốt cuộc đã trúng độc sau khi uống chén trà kia, hay là trước khi uống chúng."

"Điều này cũng có thể tra được?"

"Vậy phải xem Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu..... có muốn nói cho ta biết hung thủ là ai hay không."

Lời này, nghe qua thực sự có chút quỷ dị!

Dao nhỏ dần dần thâm nhập sâu hơn vào trong cổ họng, những khối máu đen đã bị đông lại, giống như hồ nhão chảy ra từng chút một, dính sền sệt!

Thâm nhập sâu hơn! Lại sâu hơn nữa!

Cuối cùng, cắt xuyên qua, cho đến khi vết mổ đủ rộng để nhìn thấy cổ họng màu đen của Vệ phu nhân.

Phúc bá bưng một chậu dấm nóng tiến vào, hỏi: "Vân Thư, đêm nay có cần dùng cái này hay không?"

Nàng rút dao ra, đặt ở một bên, gạt đầu: "Đương nhiên cần."

Nói xong, nàng cầm một miếng vải, thấm nó trong dung dịch dấm nóng, lau sạch cổ họng của Vệ phu nhân.

Dần dần, máu đen từ nơi cổ họng hiện ra xương trắng, hơn nữa càng ngày càng trắng.

Cảnh Dung tiến lại gần hơn, nhăn mày: "Điều này có nghĩa gì?"

Giống như một học sinh đang cố học tập!

Biểu tình Kỳ Vân Thư ngưng trọng, trong miệng chậm rãi phun ra hai chữ: "Quả nhiên!"

Quả nhiên cái gì?

"Thông thường, nếu Trâm độc được pha với trà hoặc ở trong nước uống xuống cổ họng, khi gặp phải dấm nóng, xương cổ họng dù bị trúng độc cũng sẽ không đổi thành màu trắng. Nếu như xương cổ họng biến thành màu trắng, chỉ có một khả năng, chính là Trâm độc đã được uống với rượu, như vậy màu đen của xương cổ họng mới có thể biến thành màu trắng khi bị dấm quét qua."

Cảnh Dung dường như đã hiểu, nhẹ nhàng nói: "Vì thế, trước khi uống trà, hai người bọn họ cũng đã trúng độc."

"Đúng vậy." Kỳ Vân Thư chắc chắn gật đầu.

"Vậy vì sao trong chén trà kia lại có độc?"

"Trâm độc vốn rất mạnh, sau khi vào miệng, trên môi nhất định sẽ bị dính lên, vì thế thời điểm Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu uống trà, sẽ dính vào trong nước trà là điều bình thường." Nàng suy nghĩ một lúc: "Tối hôm qua Vệ phủ mở tiệc, Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu đều có uống rượu. Vì thế, bọn họ chắc hẳn đã bị trúng độc lúc đó."

Lông mày Cảnh Dung giãn ra: "Vậy vụ án này, không liên quan đến người."

Không liên quan?

Nàng lắc đầu cười khổ: "Chẳng lẽ Vương gia đã quên, hôm nay người Vệ phủ đã tìm thấy lông chim Trâm trong viện ta từng ở lúc trước rồi sao? Bọn họ đã nhận định ta là hung thủ, căn bản sẽ không quan tâm đã bị hạ độc khi nào."

Nói tới đây, nàng lấy kim chỉ từ bên cạnh lên, bắt đầu khâu lại cổ họng mình đã cắt của Vệ phu nhân.

Cảnh Dung trầm mắt, nhìn nàng, nói: "Cho dù thế nào, bốn vương tuyệt đối sẽ không để người xảy ra chuyện gì."

Động tác trên tay nàng hơi dừng lại, ánh mắt hơi động.

"Đa tạ Vương gia."

"Không phải vì ta muốn người cảm tạ ta." Hãn tiến đến gần nàng một bước, tiếp tục nói: "Bởi vì ta tin người."

Lời nói như vậy, khiến trong lòng Kỳ Vân Thư có chút hoảng loạn. Nàng đành phải nhanh tay hơn, khâu lại cổ họng Vệ phu nhân, sau đó lấy vải bố trắng lau khô một ít dịch nhầy tràn ra bên cạnh, lúc này mới vứt bỏ bao tay.

Sau đó nói: "Còn muốn làm phiền Vương gia, đưa trả hai cỗ thi thể này về Vệ phủ."

Đúng vậy, Kỳ Vân Thư quả thật không muốn tiếp tục nói chuyện với hãn.

Cảnh Dung gật gật đầu, biết lúc này không phải là thời điểm nói chuyện thâm tình. Nhưng có đôi khi, hãn vẫn không thể khống chế được chính mình. Hãn giơ tay búng tay một cái, vài người ngoài cửa lập tức tiến vào.

"Có thể trả lại thi thể."

"Vâng."

Mấy người kia lại khiêng hai cỗ thi thể lên, bước nhanh rời đi.

Kỳ Vân Thư cũng không quên nói thêm một câu: "Thật ra, Vương gia chỉ cần mang một khối thi thể tới là được."

Không phải mang!

Là trộm!

Hắn nào biết đâu rằng chỉ cần kiểm nghiệm một khối. Tóm lại, có thể mang đi thì không cần lãng phí thời gian!

Cảnh Dung cười cười: "Đúng vậy. Lần sau, sẽ chỉ mang tới một khối."

Còn có lần sau?

"Bốn vương cũng phải đi tới Vệ phủ một chuyến, Vệ Dịch vẫn đang chờ ta."

"Vương gia." Thần sắc của nàng lo lắng, nhìn Cảnh Dung, nói: "Vệ Dịch là người vô tội, hắn đã không còn cha nương, ta không hy vọng chuyện này sẽ mang tới cho hắn thêm nhiều tổn thương."

Cảnh Dung tỏ vẻ hiểu rõ: "Người yên tâm, bốn vương đảm bảo hắn sẽ không tham gia vào bất cứ chuyện gì, để hắn an tâm đưa tang cho cha nương hắn."

Không thể không nói, Cảnh Dung dường như rất hiểu những gì nàng nghĩ trong lòng.

Phảng phất như trái tim nàng hoàn toàn đã bị hắn đào lên, nhìn thấu tất cả!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 101: Vụn Gỗ Nho Nhỏ

Edit: Emily Ton.

Hai thi thể được nâng ra khỏi nghĩa trang, Kỳ Vân Thư cũng quay trở lại nhà giam.

Rất nhanh, Cảnh Dung đã đưa thi thể Vệ lão gia và Vệ phu nhân về linh đường Vệ phủ.

Những thị vệ đó sau khi đặt thi thể xuống ở trong quan tài, lập tức ẩn phía trên xà nhà, thần không biết quỷ không hay.

Giống như hết thảy này, chưa từng phát sinh.

Vệ Dịch ghé vào bên cạnh quan tài, bắt đầu nhỏ giọng khóc, lần lượt dùng tay áo lau nước mắt, không muốn để nước mắt mình rơi xuống.

Cảnh Dung nhìn hẩn như vậy, thật sự đau lòng.

Quay đầu nói với Lang Bạc, "Người truyền mệnh lệnh bốn vương, báo cho hạ nhân trong Vệ phủ, đặc biệt là quản gia Vệ Phó của Vệ phủ. Không được ở trước mặt Vệ Dịch, nhắc tới chuyện cha nương hẩn bị độc chết, càng không thể nhắc tới bất luận sự tình gì của Kỳ cô nương, để hẩn thanh thân yên ổn, đưa tang cho cha nương hẩn. Trong khoảng thời gian này, người cũng không cần đi theo bên người bốn vương, hãy chiếu cố tới Vệ Dịch là được."

Lang Bạc cúi đầu, "Vâng, thuộc hạ tuân lệnh."

Cảnh Dung một lần nữa đặt ánh mắt ở trên người Vệ Dịch, đi qua, nói, "Vệ Dịch, không phải người đã nói, nường người không muốn nhìn thấy người khóc sao? Vì thế, người không thể tiếp tục khóc, để bọn họ thanh thản yên ổn rời đi đi."

Vệ Dịch khóc đến nỗi run rẩy vài cái, hít hít mũi, chuyển mắt nhìn Cảnh Dung, "Ca ca, không phải người nói, có thể cứu Thư nhi sao?"

"Nàng đã không sao, người không cần phải lo lắng cho nàng."

"Thư nhi thật sự không sao chứ?" Vệ Dịch trợn đôi mắt.

Cảnh Dung gật đầu, "Đúng vậy, vì thế những ngày này, người phải lưu tại trong phủ, làm tang sự cho cha nường người."

Hắn dùng sức gật đầu, ngay sau đó, nâng đồ tang trên người lên, quỳ xuống ở trước linh đường.

Hắn lau sạch nước mắt, nhìn hai chiếc quan tài, nói, "Cha, nường, Dịch nhi không khóc. Dịch nhi hứa với các người, nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Các người không cần lo lắng cho ta, ta cũng sẽ tự chăm sóc mình."

Ánh nện từ mấy cây nến, ở trong gió nhẹ, hơi nhấp nháy!

Cảnh Dung một bên đường như nghĩ tới điều gì, lệnh cho Lang Bạc lưu lại linh đường, chính mình lặng lẽ rút lui ra ngoài.

Hắn đi thẳng tới căn nhà kia.

Rốt cuộc nơi này là nơi mà Vệ lão gia và Vệ phu nhân đã xảy ra chuyện, hơn nữa Huyện thái gia đã hạ lệnh niêm phong nơi này, vì thế người Vệ phủ, không ai có thể tiến vào.

Đẩy cửa ra, Cảnh Dung đi vào.

Xông vào mũi, là một mùi máu tươi nồng đậm!

Hắn thấp một ngọn nến, tỉ mỉ quan sát toàn bộ căn phòng.

Hai chiếc ghế dựa và bàn nằm ngã ngổ ngang, hẳn là thời điểm nâng thi thể ra ngoài, người Vệ gia đã làm ngã chúng. Trên mặt đất, vết máu đã khô chưa được rửa sạch, cực kỳ rõ ràng.

Trên bàn, có đặt một cái ấm trà, cùng với hai ly trà!

Nước trà bên trong bởi vì từng bị kiểm tra, do đó có màu đen!

Từ đầu chí cuối, chưa có người động tới!

Hắn đưa ánh nến đến gần hai chén trà, tinh tế nhìn một hồi.

Thăm nghĩ, dựa theo những lời Kỳ Vân Thư đã nói sau khi nghiệm thi, độc trong chén trà này, hẳn là dính vào từ trên môi hai người.

Độc kia, chắc hẳn là thời điểm mở tiệc tối hôm qua, có người đã hạ ở trong rượu.

Hắn đang nghĩ muốn rời khỏi đây, đi tìm người Vệ phủ hỏi xem, đến tận cùng rượu tối hôm qua, có người nào động tay động chân qua hay không.

Hắn định di chuyển cây nến, ánh mắt bỗng chốc thoáng nhìn thấy trong một chén trà, có một vụn gỗ nhỏ dán vào trên vành của tách trà.

Nếu như không tỉ mỉ nhìn xem, căn bản sẽ không chú ý tới.

Chung quy là trong khoảng thời gian này, Cảnh Dung luôn quan sát Kỳ Vân Thư xử lý án kiện, vì thế nên hắn cũng có chút miễn cảm.

Hắn lấy ra một chiếc khăn tay từ bên hông, bọc ở trên ngón tay trỏ của mình, vói vào trong miệng chén trà, lấy cái vụn gỗ nho nhỏ ra, sau đó cẩn thận bọc lại, cất đi.

Cuối cùng, hắn thổi tắt nến, rời khỏi căn phòng!

Tiếp đó, hắn lập tức đi tới phòng bếp Vệ phủ một chuyến.

Trong phòng bếp vẫn là một mớ hỗn độn. Chắc là sau buổi tiệc tối hôm qua, Vệ lão gia và Vệ phu nhân vừa chết, mấy thứ này cũng chưa kịp thu dọn.

Mấy hạ nhân bận rộn bên trong, vừa nhìn thấy có một gương mặt mới tiến vào, lập tức hỏi, "Người là vị nào?"

"Bạn cũ của Vệ lão gia."

Vẫn là một câu bạn cũ!

Nhưng vẫn có hiệu quả như trước, khiến mấy hạ nhân kia qua loa lấy lệ, quay trở lại với công việc của bọn họ.

May mắn không có Vệ Phó ở đây. Rốt cuộc, hôm nay ở trên công đường, hắn ta đã biết Cảnh Dung là Vương gia.

"Những thứ này, chính là chén bát tối hôm qua gia chủ các người đã dùng để mở tiệc sao?" Cảnh Dung hỏi.

Một hạ nhân trả lời, "Đúng vậy, vẫn chưa kịp thu dọn."

Hắn ngừng nói, nhìn nhìn một đống chén bát trước mắt, suy nghĩ sâu xa một lát, tiếp tục hỏi, "Hôm qua ai là người phụ trách mở rượu? Những rượu đó được lấy từ đâu tới?"

"Điều này..... những rượu đó đều là rượu trong phủ, sau khi rót ra từng bình, sẽ được đưa trở lại."

"Vậy chén bát hôm qua lão gia và phu nhân các người đã dùng ở đâu?"

Một hạ nhân trong đó chỉ một lóng tay, "Ở bên này."

Cảnh Dung nhìn qua, 10 bộ chén bát được sắp xếp gọn gàng, nhưng đã được rửa sạch sẽ!

Hạ nhân kia giải thích, "Trước đó lão gia có giao phó, khách tới dự tiệc đều là khách quý, vì thế chén bát đều phải chuẩn bị thật tốt." Trong khi nói, hạ nhân kia chỉ vào một bộ trong đó, "Bộ này là của lão gia và phu nhân."

Bộ đồ ăn gồm có hai đôi đũa, một bầu rượu và hai cái chén, ngoài ra còn có hai cặp bát đĩa tinh xảo.

Bộ đồ ăn của những hộ gia đình giàu có, vốn là như vậy!

Hắn nhỏ giọng lẩm bẩm một tiếng, "Đều đã rửa sạch sẽ, sao có thể kiểm tra được nữa?"

Mặc kệ, Cảnh Dung vừa cầm lấy bầu rượu kia, cùng với hai chén rượu, vừa nói, "Mượn một chút."

Trước khi bọn hạ nhân có thể nhận ra điều gì đang diễn ra, hắn đã "bỏ trốn mất dạng"!

Lúc đầu, hắn định đưa mấy thứ này tới nhà giam cho Kỷ Vân Thư ngay trong đêm, nhưng sau khi suy nghĩ lại, hiện tại đã quá trễ, vẫn nên để nàng nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại tới.

Thật sự hy vọng những thứ hần tìm được, sẽ hữu dụng đối với Kỳ Vân Thư!

.....

Trong lúc đó, trong nhà giam.

Cũng không biết có phải Cảnh Dung đã trộm hối lộ bạc hay không, Kỳ Vân Thư được thay đổi phòng giam. Trong phòng, không khác gì với phòng giam của Giang phu nhân: có giường, có chăn, có bàn ghế.

Thậm chí còn có thêm hai cái lò sưởi!

Không lâu sau khi nàng vừa mới đi vào, lập tức nghe thấy bên ngoài truyền đến động tĩnh, một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền từ xa đến gần, sau đó dừng ở bên ngoài phòng giam của nàng!

Loan Nhi mang theo một hộp đồ ăn hình vuông đơn giản, ôm một bộ áo choàng màu xanh. Khi nhìn thấy bố trí trong phòng giam tạm thời khá ổn, trái tim lo lắng của nàng mới lắng xuống một chút!

Nhưng nước mắt lưng tròng vẫn trào ra khi nhìn tiểu thư nhà mình.

Chờ ngục tốt mở cửa phòng ra, Loan Nhi lập tức nhanh chóng chui vào.

Đặt hết đồ lên bàn, nàng lôi kéo Kỳ Vân Thư, đau lòng nói, "Tiểu thư, ngài đã chịu khổ rồi."

Giọng nói nghẹn ngào!

"Loan Nhi? Sao người lại tới đây?"

"Nô tỳ vẫn luôn quỳ cầu xin lão gia cứu tiểu thư ở trong phủ, hiện tại lão gia đã đi tới nha môn tìm Lưu đại nhân. Tiểu thư, ngài nhất định sẽ

không sao."

Loan Nhi nói giọng nặng nề, cũng cố gắng khiến những lời này của mình có thể tin tưởng được!

Tuy nhiên, Kỷ Vân Thư cười lạnh: "Loan Nhi, đừng ngu ngốc. Lúc này, cha và tổ mẫu sẽ không có khả năng cứu ta ra."

"Không thể nào! Lão gia nhất định sẽ cứu được tiểu thư. Tiểu thư, ngài không giết người, nhất định sẽ không sao."

Nhìn khuôn mặt lấp đầy nước mắt, Kỷ Vân Thư cũng không đành lòng phá tan hy vọng không thực tế trong lòng nàng.

Đơn giản.....

"Được rồi được rồi, người không cần lo lắng về ta. Ta sẽ tự mình chăm sóc mình."

"Ân." Loan Nhi mím môi, hăng hái gật đầu!

Ngay sau đó, lấy áo choàng mình mang đến, phủ thêm trên người Kỷ Vân Thư, sau đó mở hộp đồ ăn hình vuông ra, bên trong có vài đĩa điểm tâm.

Đều là những món Kỷ Vân Thư thích ăn!

"Tiểu thư, nơi này lạnh như vậy, thân mình ngài khẳng định không thể chịu nổi, còn có, nô tỳ làm cho ngài mấy món ngày thường ngài thích ăn. Ngài ăn nhiều một chút."

"Được rồi, người hãy bình tĩnh đi. Ta sẽ tự chăm sóc mình, người đừng lo lắng."

Kỷ Vân Thư nắm lấy bàn tay đang bận rộn của Loan Nhi.

Vội nói, "Người không cần ở lại đây, nếu ta xảy ra chuyện gì, ta không muốn liên lụy đến người."

"Tiểu thư....."

"Ta không phải đang dọa người. Nói thật, ta cũng không nắm chắc. Huống chi, hiện tại ta đang ở trong lao, đối với một số sự tình cũng có chút bất tiện. Loan Nhi, người nghe ta nói, nếu ta thật sự xảy ra điều gì bất hạnh, người hãy mang theo bạc ta để lại cho người, rời khỏi Kỳ gia, hiểu không?"

Nàng nói từng lời, đều nhìn thẳng vào đôi mắt Loan Nhi.

Sợ nha đầu này sẽ không nghe lời!

Loan Nhi kín đáo mang theo nước mắt, lắc đầu, vẻ mặt sống chết đều quyết kháng cự!

Kỳ Vân Thư càng thêm dùng sức nắm chặt tay nàng.

Nói, "Những gì ta nói, người nhất định phải nghe."

"Tiểu thư, Loan Nhi không muốn rời khỏi ngài, lão gia và lão phu nhân nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu ngài."

"Loan Nhi, tóm lại những gì ta nói, người nhất định phải nghe."

"Tiểu thư, ngài nhất định sẽ không có việc gì."

Nha đầu gốc này thật sự ngây thơ, thật sự hiếm thấy!

Kỳ Vân Thư duỗi tay lau nước mắt của nàng, sau một khắc, lại nắm lấy cổ tay nàng, dùng sức đẩy.

Vẻ mặt kiến quyết: "Người nhanh chóng trở về đi. Đáp ứng ta, chuyện này, không được nhúng tay vào."

"Tiểu thư, hãy để nô tỳ giúp ngài làm chút chuyện đi."

Loan Nhi bước từng bước nhỏ di chuyển tới trước mặt nàng, nhưng Kỷ Vân Thư đều lui về phía sau từng bước nhỏ.

"Có phải, người ngay cả lời ta nói đều không nghe hay không?" Kỷ Vân Thư tức hỏi.

"Không phải." Loan Nhi nhanh chóng lắc đầu. "Loan Nhi đáp ứng tiểu thư là được. Loan Nhi nghe lời tiểu thư."

"Vậy người hãy nhanh chóng rời đi."

Loan Nhi cực kỳ miễn cưỡng rời khỏi Kỷ Vân Thư, bất chấp vẻ mặt đau khổ, gật gật đầu.

Nàng cắn cắn môi, đi lại vài bước, nhìn thấy thái độ tiểu thư nhà mình kiên quyết như thế, nàng đành phải lưu luyến rời đi từng bước.

Chờ sau khi Loan Nhi rời đi, bộ dáng kiên quyết của Kỷ Vân Thư mới dần dần thả lỏng, nhưng đôi mắt bắt đầu đỏ lên.

Nếu như nàng thật sự xảy ra chuyện gì, nàng thực sự không muốn liên lụy tới Loan Nhi!

Không tàn nhẫn một chút, nha đầu kia, sẽ không nghe theo lời nàng!

Nàng thở dài một hơi, ánh mắt chuyển đến điểm tâm trên bàn.

Những ngón tay mảnh khảnh nhặt lên một cái bánh nếp, bỏ vào trong miệng cắn một miếng nhỏ, vị ngọt đi vào đầu lưỡi, như rửa sạch sự cay đắng ở trong lòng nàng!

Giống như cánh bướm nhẹ nhàng, khóe môi nàng dần dần tràn ra một độ cong!

.....

Nha môn, căn phòng phía sau.

Biểu tình của Huyện thái gia ngưng trọng, nhìn một chén trà lạnh trên bàn trước mặt, phát ngốc!

Bàn tay cũng nắm chặt thành nắm tay.

Nha dịch tiến vào thông báo, "Đại nhân, Kỷ lão gia tới."

Kỷ Thư Hàn tới!

Cũng đúng, nữ nhi mình đã bị giam vào đại lao, hẳn là kẻ làm cha, sao có thể không tới một chuyến?!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 102: Hồi Lộ

Huyện thái gia đứng lên, cánh cửa cửa vừa mới mở ra, Kỷ Thư Hàn lập tức bước vào.

Chỉ thấy sắc mặt hãn lạnh lùng, cau mày, trong lỗ mũi mơ hồ có thể loáng thoáng nhìn thấy một luồng khí trắng, một tay đặt phía trước, một tay đặt phía sau lưng.

Cả người hãn nhìn qua giống như đã ngưng tụ thành một ngọn lửa.

Điều này khiến cho Huyện thái gia cũng mơ hồ có chút sợ hãi.

"Kỷ lão gia, đã muộn thế này, sao người lại đến đây?" Huyện thái gia lập tức đi lên đón.

Kỷ Thư Hàn khịt mũi một hơi, ngồi xuống.

Hãn đương nhiên phải đến buổi tối!

Kỷ Vân Thư trở thành hung thủ bị bắt vào đại lao, thể diện Kỷ gia hãn đều bị mất hết, ban ngày ban mặt không có mặt mũi tới đây.

"Lưu đại nhân, người hãn là biết vì sao ta đến, đúng không?"

"Biết biết." Huyện thái gia thở dài một tiếng, cũng ngồi xuống một bên, nắm chặt tay lại, nhẹ nhàng dấm trên đùi mình một cái, nói, "Việc này liên quan tới hai mạng người, người Vệ phủ đều chỉ ra và xác nhận rằng nàng đã giết người, bản quan không có lựa chọn nào khác, đành phải giam giữ Vân Thư để thị chúng trước."

Kỷ Thư Hàn trừng mắt, lông mày căng đến mức gần như biến mất dưới chiếc mũ quan.

Hắn hừ một tiếng, nói: "Lưu đại nhân, nói vậy người hẳn đã biết, Kỷ gia ta chính là danh môn, hiện tại người hạ lệnh bắt nữ nhi của ta, căn bản chính là đánh vào mặt ta."

"Kỷ lão gia, bản quan tuyệt đối không có ý này!"

"Ta mặc kệ người có ý gì, tóm lại, người cần phải thả người ra." Kỷ Thư Hàn hách dịch nói.

Tư thế dường như có chút hùng hổ dọa người!

Huyện thái gia bối rối khó xử, bất đắc dĩ nói, "Kỷ lão gia, bản quan cũng không muốn giam giữ Vân Thư, nhưng bản quan đã nhận chức huyện lệnh nha môn, quả quyết không thể chống lại pháp kỷ. Người Vệ phủ, đã nộp cả chứng cứ, cho dù Vân Thư vô tội, cũng cần phải chờ sau khi chân tướng sự tình sáng tỏ mới có thể thả người. Trong khoảng thời gian này, chỉ có thể ủy khuất nàng ở trong nhà lao."

Nói xong, Kỷ Thư Hàn giơ tay, dùng sức đập bàn, hung hăng trừng mắt nhìn Huyện thái gia.

Hắn tức giận nói, "Người có biết, nữ nhi của ta vốn đã đính thân với Vệ gia? Hơn nữa, Vệ lão gia và Vệ phu nhân vừa chết, hôn nhân này cũng thất bại theo. Hiện tại, nữ nhi của ta lại thành nghi phạm, người nói Kỷ gia ta sau này làm thế nào dùng chân ở Cẩm Giang?"

Nói tới nói lui, vẫn không thể thoát khỏi hai chữ "thể diện"!

Nói là muốn Huyện thái gia thả Kỷ Vân Thư, nhưng trong thâm tâm hẳn, chung quy là có động cơ của riêng mình!

Huyện thái gia run rẩy khoé miệng, nhiều lời muốn nói nhưng không dám nói ra.

Kỷ Thư Hàn lại tạo áp lực lần nữa, "Hai nhi tử của ta ở kinh thành đều có chức quan. Lưu đại nhân, người không có khả năng không biết rõ, đúng không? Dù thế nào, ta cũng nhậm chức lễ bộ thị lang, cũng có một số bằng hữu cũ. Ta tin tưởng, điều này đủ để kiến cho Lưu đại nhân người nể mặt ta chứ?"

Hiện giờ, tất cả đều dọn ra tới!

Huyện thái gia thật sự khẩn trương, trên trán bắt đầu xuất hiện mồ hôi.

Không biết phải làm sao!

Ngay cả Cảnh Dung cũng không tạo áp lực bắt hãn thả người, hiểu được lấy pháp kỷ làm trọng!

Nhưng Kỷ Thư Hàn, thật sự là quá tham vọng.

Sau một hồi do dự, sắc mặt Huyện thái gia dần trở nên tồi tệ.

Nhưng vẫn nói, "Ngài đừng nên gây khó dễ với ta, bản quan thật sự không thể thả Vân Thư! Tuy nhiên, chỉ cần có chứng cứ chứng minh Vân Thư vô tội, bản quan nhất định sẽ lập tức thả người. Đối với hiện tại, thực sự khó giải quyết, thực khó giải quyết!"

Huyện thái gia có hàng ngàn lý do để thoái thác, dường như bào mòn sự kiên nhẫn của Kỷ Thư Hàn.

Kỷ Thư Hàn rút ra mấy tờ ngân phiếu từ trong ống tay áo, đặt ở trên bàn, đẩy đến trước mặt Huyện thái gia.

Nháy mắt nhìn thấy mấy tấm ngân phiếu, Huyện thái gia cả kinh khiến cảm gần như rơi xuống đất!

Một vạn lượng!

Số tiền này có thể bằng số tiền hãn làm cả đời!

"Điều này..... Kỳ lão gia, người đây là?" Giọng điệu run rẩy!

Kỳ Thư Hàn hơi nghiêng người về trước mặt Lưu đại nhân, hạ giọng, "Lưu đại nhân, nếu làm quan, người cần phải minh bạch, cái gì gọi là cho người khác cơ hội một lần, cũng chính là chừa một lối thoát cho mình."

"Hử?"

"Việc này liên quan tới danh dự Kỳ gia ta, Lưu đại nhân người là người thông minh, có một số việc, không cần quá nghiêm túc. Người phải biết rằng, toàn bộ Cẩm Giang thành, chỉ cần người vung tay một cái, cho dù tử tội, cũng có thể đặc xá! Hoàng đế đáng kính ở rất xa, người là người hiểu rõ hơn ai hết!"

Những lời nói này, thực sự khiến Huyện thái gia cả kinh trường lớn hai mắt.

Cả người thất thần.

Kỳ Thư Hàn không quên nói thêm, "Mặc dù Vệ lão gia và Vệ phu nhân là trúng độc chết, nhưng chỉ cần người nói một câu, ăn lầm thực phẩm ngộ độc, sau đó thả nữ nhi ta ra, làm sáng tỏ mọi điều, bảo vệ thanh danh Kỳ gia ta. Và Lưu đại nhân người, cũng có được tập ngân phiếu một vạn lượng này, đẹp cả đôi đường, có sao không làm?"

Không thể không nói, những lời nói này của Kỳ Thư Hàn, đích thực rất có lực hấp dẫn.

Huyện thái gia cũng hơi chút có chút dao động, một đôi mắt nhìn chăm chăm mấy tờ ngân phiếu, trong lòng lại giống như có một sợi chỉ

đang lôi kéo.

Do dự!

Rốt cuộc, hãn đích thực cũng hy vọng Kỳ Vân Thư sẽ không có việc gì.

Phát hiện ra sự do dự trên mặt Huyện thái gia, Kỳ Thư Hàn đẩy đẩy mấy tấm ngân phiếu về phía trước mặt hãn.

"Lưu đại nhân, người cần phải cân nhắc rõ ràng."

Huyện thái gia rung lên, dường như bỗng bưng bình tĩnh lại. Hãn vừa nhắc đầu, nhìn chăm chăm Kỳ Thư Hàn, đặt ngón trỏ và ngón giữa của mình lên tập ngân phiếu, sau đó, đẩy lại cho Kỳ Thư Hàn.

Hơn nữa, hãn mang vẻ mặt nghiêm túc nói, "Kỷ lão gia, bản quan không công nên không thể hưởng. Bản quan chỉ có một câu để nói... một vạn lượng này, còn thỉnh người nhận lại."

Kỳ Thư Hàn cả kinh, "Người thật sự không nhận?"

Không thể tin nổi.

"Bản quan tuyệt đối sẽ không nhận." Nói tiếp, "Vân Thư là nữ nhi người, người nên tin tưởng nàng sẽ không hạ độc giết người. Hơn nữa, bản quan cũng nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng, đưa ra công lý giúp nàng. Đối với Kỷ lão gia người, chỉ vì thanh danh Kỷ gia, người dám xúi giục bản quan kết án qua loa, coi thường pháp kỷ. Kỷ lão gia người cũng từng làm quan, nhưng dám chống lại pháp kỷ, dùng tiền tài mua bản quan đổi trắng thay đen, nếu như buộc bản quan phải luận tội, chẳng phải là tội thêm nặng hay sao?"

Oa!

Huyện thái gia từ khi nào thì tài ăn nói lại tốt như vậy?

Những lời này, cũng thực sự khiến Kỷ Thư Hàn choáng váng.

Tư thế bức người lúc đầu cũng bị tiêu tán, đầu tiên là bức dọc, sau đó là hoảng hốt, cuối cùng chính là tức giận.

Kỷ Thư Hàn cất tập ngân phiếu, phần nộ đứng lên, đôi mắt bốc lửa không cam lòng, nói một tiếng, "Nếu Lưu đại nhân kiên quyết như thế, quyết định làm một vị quan tốt, ta cũng không thể nói gì hơn."

Phấy tay áo một cái, tức giận bỏ đi!

Huyện thái gia thở dài một hơi nhẹ nhõm, đầu đầy mồ hôi, hai tay ấn ở trên ngực mình, bộ dáng dường như kinh hồn chưa định.

Hắn cũng không nghĩ tới, những lời nói vừa rồi, là xuất từ chính miệng mình.

Trái tim thật sự treo lơ lửng, thấp thỏm bất an!

.....Edit: Emily Ton....

Kỷ Thư Hàn từ nha môn trở lại Kỷ phủ, ném chén, đập bàn!

Toàn bộ đại sảnh Kỷ gia đều "vô cùng náo nhiệt"!

Kỷ lão phu nhân trầm mặt ngồi một bên, Kỷ Mộ Thanh, Kỷ Uyển Hân và Kỷ Nguyên Chức ngồi ở hai bên sườn.

Chờ Kỷ Thư Hàn trút giận xong, Kỷ lão phu nhân mới hỏi, "Rốt cuộc như thế nào? Người vừa trở về đã ném đồ đạc. Lưu đại nhân rốt cuộc đã nói gì?"

Kỷ Thư Hàn không nhịn được, lại đập bàn một cái.

"Tảng đá cứng đầu đó, đầu muối căn bản đều không ăn."

"Sao lại như vậy?"

Hắn hừ một tiếng, lắc đầu, "Không biết, hắn còn xách cả pháp kỹ Đại Lâm ra nói."

Kỷ Nguyên Chức cực kỳ nôn nóng xen vào một câu, "Cha, chẳng lẽ một vạn lượng vẫn còn chưa đủ?"

Kỷ Thư Hàn không đáp, cơn giận càng tăng.

"Không bằng chúng ta cho hắn hai vạn lượng, xem hắn có buông lỏng tay không." Kỷ Nguyên Chức nói.

"Vấn đề không phải là tiền."

"Vậy vấn đề là gì? Chẳng lẽ nhiều tiền như vậy, Lưu đại nhân hắn cũng không mềm lòng? Nhưng đó không phải chỉ thay đổi vụ án một chút thôi sao? Chỉ cần nói Vệ lão gia và Vệ phu nhân tự mình ăn lầm thực phẩm độc. Một câu như vậy, không phải rất đơn giản hay sao?" Kỷ Nguyên Chức vô cùng kích động.

Kỷ Thư Hàn lắc đầu thờ dãi, không biết phải nói gì.

Kỷ Mộ Thanh một bên hừ một tiếng, bĩu môi đỏ nho nhỏ, nói, "Theo ta thấy, người chắc chắn là nàng độc chết, không muốn mình phải gả cho gốc tử kia."

"Mộ Thanh, Vân Thư sẽ không làm như vậy, nàng ấy có tâm địa thiện lương, tuyệt đối sẽ không độc chết người. Hơn nữa, người Vệ gia đối xử với nàng tốt như vậy, sao nàng có thể nhẫn tâm?"

Kỷ Uyển Hân nhăn mày lo lắng, cãi lại.

"Kỷ Uyển Hân, ta biết người và nàng có quan hệ rất tốt. Nhưng, người có phải nên rửa mắt nhìn xem cho rõ ràng hay không? Lúc trước chuyện nàng đẩy Linh Chi, sau đó, ta bị rớt vào trong nước, nói không chừng, cũng là nàng đẩy, sau đó ăn vạ trên đầu Linh Chi. Những chuyện này nàng đều làm được, còn có chuyện gì nàng không thể làm?"

"Không có khả năng. Tóm lại, ta tin tưởng Vân Thư sẽ không làm điều đó. Việc nào ra việc đó, người đừng nhầm lẫn với thứ khác."

"Ta nhầm lẫn với thứ khác khi nào? Kỷ Vân Thư chính là tàn nhẫn như vậy! Nếu nói nàng hạ độc, ta nhất định tin, nàng nên bị trừng mới đúng."

Bang —

Đồng thời với một chữ cuối cùng của Kỷ Uyển Hân rơi xuống, Kỷ Thư Hàn dùng sức đập bàn một lần nữa.

Một ngọn lửa giận bùng lên trong đôi mắt hân, nhìn Kỷ Mộ Thanh, "Người có biết hay không, nếu Kỷ gia chúng ta thật sự có một hung thủ giết người, đó là sỉ nhục lớn bao nhiêu. Sau này ta làm sao có chỗ đứng chân, con đường làm quan của Đại ca và Nhị ca người ở kinh thành cũng sẽ có ảnh hưởng rất lớn."

Kỷ Mộ Thanh có chút ủy khuất, cúi đầu, "Cha, ta....."

Lời còn chưa nói xong, đã bị Kỷ Thư Hàn ngắt lời, "Còn có người, người ngẫm lại xem, nếu như Vân Thư thật sự giết người, người còn có thể trở thành thành Thái tử phi sao?"

"Hả!"

Những lời này khiến Kỷ Mộ Thanh sợ hãi!

"Nếu như Kỳ gia ta có một tội phạm giết người, truyền tới bên tai Hoàng thượng và Hoàng hậu, người cũng đừng nghĩ tới trở thành Thái tử phi. Con đường cha đã lót cho người đều bị huỷ hoại." Từng câu từng câu của Kỳ Thư Hàn đều chọc trúng chỗ yếu.

Sắc mặt Kỳ Mộ Thanh biến xanh. Từ nhỏ đến lớn, nàng ta đều được bồi dưỡng theo hướng để trở thành Thái tử phi.

Mắt thấy không lâu sau, sẽ phải vào kinh để dự tuyển Thái tử phi, hiện tại vào thời điểm mấu chốt này nếu như xảy ra chuyện gì, vậy thì không phải nàng ta đâm một đầu vào tường mà chết hay sao?!

Kỳ Mộ Thanh hoảng sợ, đỏ mắt, nhanh chóng nói, "Cha, nữ nhi nhất định trở thành Thái tử phi, tương lai chờ Thái Tử làm hoàng đế, nữ nhi chính là Hoàng hậu, ngàn vạn lần không thể xảy ra sự cố được. Hay là, chúng ta đưa Lưu đại nhân nhiều bạc hơn một chút, chỉ mua một câu nói của hắn mà thôi, chắc hắn là không khó."

Kỷ lão phu nhân cũng nói, "Đúng vậy, hãy cho hắn thêm một vạn lượng. Dù sao, Kỳ gia chúng ta cũng không thiếu chút tiền này, chỉ cần áp chuyện này xuống, làm thế nào đều được."

"Ta đã nói, vấn đề không phải là tiền." Kỳ Thư Hàn thực bất đắc dĩ, liên tục lắc đầu. Hắn thật sự không có chủ ý, nói, "Lưu đại nhân dường như rất quyết tâm, căn bản không nghe những gì ta nói, cho dù cho hắn thêm nhiều tiền cũng đều vô dụng."

"Vậy hiện tại phải làm sao bây giờ?"

Kỷ lão phu nhân cũng rất sốt ruột!

Kỷ Uyển Hân đã mở miệng, "Tổ mẫu, cha! Vân Thư nhất định không có khả năng hạ độc giết người. Sự tình nhất định sẽ được làm sáng tỏ, đến

lúc đó sẽ chứng minh được sự trong sạch của nàng. Hết thảy không phải sẽ không có việc gì sao?"

"Người thì biết gì!" Kỳ lão phu nhân vội nói, "Kỳ gia chúng ta, chưa khi nào có người vào ngục. Dù nói thế nào, đều là không may mắn. Nếu như bị truyền tới kinh thành, sẽ có ảnh hưởng tới Kỳ gia chúng ta."

"Được rồi được rồi." Kỳ Thư Hàn giơ tay, thở dài, "Hiện tại, cũng chỉ có thể hy vọng Vân Thư không phải là hung thủ."

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 103: Đây Là Lần Cuối Cùng Người Đánh Ta

Edit: Emily Ton.

Kỷ Vân Thư một đêm không ngủ, ngồi ở trên giường, hai tay ôm đầu gối, nâng đầu, nhìn chăm chăm vào cửa sổ nhỏ trước mặt.

Trời dần dần sáng lên!

Cho đến ngày hôm sau!

Cả một đêm, trái tim nàng vẫn luôn thấp thỏm bất an không thể giải thích.

Thậm chí có dự cảm không tốt!

Cũng không biết đã qua bao lâu, cửa phòng giam đột nhiên bị người mở ra, có người đi đến.

Bước chân rất nhẹ, dường như sợ phiền đến nàng.

Thật cẩn thận!

Huyện thái gia đứng phía sau nàng, tròn mắt ép sát dưới mí mắt, thở dài một hơi.

Hắn nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Vân Thư....."

Giọng điệu kia, rõ ràng pha trộn với sự tiếc hận!

Đôi mắt Kỳ Vân Thư khẽ nhúc nhích, dường như bị loá sáng bởi ánh mặt trời chiếu qua ô cửa sổ nhỏ.

Môi tím tái nhợt nhạt hơi nhấp, nhưng không có ý định đáp lại.

Huyện thái gia thở dài một tiếng, vẻ mặt bối rối, xoa hai tay ở trong áo quan, mở miệng nói một cách dứt khoát. "Sáng sớm hôm nay, bản quan nhận được..... nhận được tin báo án, nói rằng... đã tìm ra hung thủ."

Cái gì?

Kỳ Vân Thư mơ hồ cảm giác được sự bất an trong giọng nói của Huyện thái gia, muốn nói lại thôi!

Nàng tiếp tục chờ hẵn nói tiếp.

"Loan Nhi, nàng ấy..... nàng ấy đã chết! Sợ tội tự sát, thắt cổ chết."

"....."

Bỗng dưng, đôi mắt Kỳ Vân Thư vốn không có bất luận gợn sóng nào, dâng lên một sự ngạc nhiên.

Nàng nghiêng mắt hỏi: "Ngài vừa nói gì?"

"Loan Nhi nàng ấy..... nàng ấy đã thắt cổ chết."

Thân mình nàng bắt đầu run lên dữ dội, cánh tay ôm hai đầu gối căng thẳng, nắm chặt lòng bàn tay.

Cả một đêm bất an, giờ phút này từ ngực nảy lên chớp mũi, hốc mắt, bắt đầu ửng đỏ!

Đau!

Thật lâu sau.....

"Khi nào?" Giọng nói run rẩy, nghẹn ngào!

"Tối hôm qua, giờ Tý."

"Ở đâu?"

"Trong phòng phía Tây của Kỳ phủ."

Trong khoảnh khắc, nước mắt ở trong hốc mắt, theo hai tròng mắt khép hờ của nàng, tràn mi!

Nàng cố nén cơn đau nghiền nát trong lồng ngực, cắn chặt răng, móng tay sắc nhọn chìm vào da thịt, mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt.

Trong sự kinh hoàng như vậy, nhưng Kỳ Vân Thư, nhìn giống như vẫn rất bình tĩnh.

Nhưng trong thâm tâm nàng, vỡ nát!

Nàng nên nghĩ đến, hẳn là nên sớm nghĩ đến!

Huyện thái gia phía sau vẫn tiếp tục mở miệng, mặc dù không đành lòng, nhưng hẳn vẫn nói.

"Ngỗ tác đã kiểm nghiệm qua, nàng ấy thật sự là tự sát, hơn nữa ở bên cạnh, còn tìm thấy một tờ giấy do Loan Nhi lưu lại. Nàng ấy đã giải bày tất cả hành vi phạm tội. Vân Thư, người sẽ không sao."

Đúng vậy, Loan Nhi nhận tội, nàng sẽ không sao!

Nàng được tự do!

Trong lúc nói, Huyện thái gia lấy ra tờ giấy kia và đưa tới trước mặt nàng.

Kỷ Vân Thư đỏ hai mắt nhìn thoáng qua, tiếp nhận nó. Trên giấy, những chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, thật sự là bút tích của Loan Nhi.

"Nàng ấy đã thừa nhận, là nàng ấy hạ độc, mục đích, là vì không muốn người gả tới Vệ phủ, trở thành thuê của gốc tử, vì thế nên khi mở tiệc đêm hôm đó, nàng ấy đã hạ độc ở trong rượu."

Huyện thái gia giải bày nội dung trên lá thư kia.

Chữ viết trên đó không nhiều lắm, nhưng đủ để ôm hết tất cả trách nhiệm vào mình.

Móng tay Kỷ Vân Thư dính một chút thịt, nhẹ nhàng vuốt ở trên mặt giấy.

Chữ của Loan Nhi, là chính nàng dạy nàng ấy viết.

Cảm giác đau lòng, cũng giống như những dòng chữ dày đặc. Từng nét bút, giống như dao nhỏ đâm vào trong ngực nàng!

Khi đầu ngón tay lướt tới một chữ cuối cùng.

Đột nhiên dừng lại!

Dưới nét chữ màu đen, mơ hồ có một dấu tay!

Biểu tình của nàng ngưng trọng, dấu ngón tay to rộng này, tuyệt đối không phải là của Loan Nhi.

Hơn nữa dấu tay nằm ở dưới mặt chữ, tất nhiên là đã được ấn ở trên phong thư trước khi chữ được viết lên.

Nàng cẩn thận đưa vị trí kia sát vào chóp mũi người người, ngoại trừ mùi mực ra, vẫn còn lưu lại một mùi hương quýt!

Điều này có nghĩa gì?

Vừa ngẩng đầu, nàng lập tức hiểu ra.

Mang theo một sự kinh ngạc!

Trong miệng Kỳ Vân Thư nhẹ giọng lẩm bẩm một câu: "Loan Nhi không phải tự sát."

Sau khi Huyện thái gia nghe xong những lời này, cũng kinh ngạc không kém: "Không phải tự sát? Chẳng lẽ là bị người giết? Nhưng Ngổ tác nói, nàng ấy thật sự tự sát!"

Hay là Ngổ tác đã nghiệm sai rồi?

Kỳ Vân Thư di chuyển hai đầu gối, xuống khỏi giường, khuôn mặt mang đầy nước mắt, ngưng trọng hỏi.

"Thi thể Loan Nhi ở đâu?"

"Đã để người Kỳ phủ đưa tới nghĩa trang."

Nàng cất tờ giấy kia, không nói lời nào, nhanh chóng bước ra khỏi phòng giam.

Huyện thái gia đuổi theo vài bước mới dừng lại, gãi đầu không hiểu!

Cũng may, hung thủ đã thú nhận, Kỳ Vân Thư cũng không có việc gì.

Bên ngoài nhà giam, người Kỳ phủ đã được phái tới đón nàng.

Là một lão ma ma bên người Kỳ lão phu nhân.

Thấy Kỳ Vân Thư đi ra, bà ta tiến lên: "Tam tiểu thư, ta phụng mệnh lão phu nhân, tới đây đón ngài hồi phủ."

Nàng lạnh mặt, vòng qua lão ma ma, đi về phía trước.

"Tam tiểu thư, ngài đây là muốn đi đâu?"

Lão ma ma đuổi theo ngăn cản nàng.

"Tránh ra."

"Hiện tại, mọi người trong phủ đều đang chờ ngài, ngài vẫn nên về phủ với ta trước đi."

Giống như đang ra lệnh cho nàng.

Kỷ Vân Thư lạnh lùng liếc mắt xét nét nhìn bà ta một cái, khiến cho thân thể lão ma ma run lên.

Ánh mắt kia, phảng phất như muốn giết người.

Kỷ Vân Thư lạnh nhạt nói: "Người quay về nói cho cha và tổ mẫu ta, nếu có bất cứ điều gì đáng ngờ về cái chết của Loan Nhi, ta tất nhiên sẽ không bỏ qua cho bất luận kẻ nào. Kẻ giết người, cần phải dùng mạng để đổi mạng!"

"Ồ!"

Lão ma ma bị nàng dọa đến nổi xanh mặt.

Tam tiểu thư dịu dàng, từ khi nào lại có con người hung ác như thế?

Từ khi nào lời nói lại giống như con dao nhỏ như thế?!

Trong khi bà ta còn ngốc lảng tại chỗ, Kỷ Vân Thư đã vội vã rời đi.

Không lâu sau, nàng đã một mình đi tới nghĩa trang.

Lúc này, Phúc bá vừa lúc lấy một khối vải bố trắng đắp lên thi thể Loan Nhi, nhìn thấy nàng tới, lão rất tự giác kéo vải bố trắng ra.

Yên lặng đứng qua một bên.

Kỷ Vân Thư đứng ở cửa, hai mắt đỏ ngầu, đi từng bước một đến bên thi thể Loan Nhi.

Loan Nhi nằm ở trên tấm ván gỗ lạnh lẽo, sắc mặt trắng bệch, cặp mắt kia luôn chảy nước mắt đã bị đóng chặt.

"Loan Nhi....."

Kỷ Vân Thư duỗi tay, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt lạnh lẽo của Loan Nhi, bất chợt run rẩy một cái, đầu ngón tay lại thụt về trong ống tay áo.

Nước mắt lăn dài trên má, nhớ tới 5 năm qua, cùng với Loan Nhi sống nương tựa lẫn nhau, nàng sớm đã xem nàng ấy là người thân của mình.

Nàng thậm chí nghĩ tới, chờ khi mình tiết kiệm đủ bạc, sẽ dùng làm của hồi môn cho Loan Nhi, gả nàng ấy cho một người phù hợp.

Không cầu phú quý, không cầu sơn hà hải vị!

Chỉ mong bọn họ, mặt trời mọc đi làm! Mặt trời lặn quay về!

Nhưng không nghĩ tới, nàng chưa hưởng được thú vui của cuộc sống, đã rời đi như vậy!

"Ta không phải đã nói, người phải nghe ta nói, đừng nhúng tay việc này sao? Vì sao người không nghe? Hiện giờ, ta làm sao có thể thoải mái?"

Khó chịu cực điểm!

Phúc bá thở dài một tiếng, tiến lưng lại gần hơn.

Nói: "Mỗi người đều sẽ chết. Có những cái chết bình yên, cũng có những cái chết oan ức, còn có những cái chết có ý nghĩa. Người, bất quá chỉ là một cái vỏ trống rỗng, chân chính tồn tại là linh hồn. Một số người đã chết, nhưng vẫn sống mãi trong lòng chúng ta. Một người còn sống, nhưng không bằng đã chết. Sống hay chết, cần gì phải để ý tới?"

Kỷ Vân Thư hít một hơi thật sâu, thu nước mắt trở về, nhìn về phía Phúc bá bên cạnh.

Hỏi hẳn: "Phúc bá, nếu là người, người sẽ làm thế nào?"

Phúc bá nhẹ nhàng cười: "Vân Thư, 5 năm qua, người họa cốt nghiêm thi, không phải là giúp người giải oan hay sao? Hiện giờ, người cũng đừng nên xử trí theo cảm tính. Hãy làm những gì cần làm, cần phải tìm ra câu trả lời người đang tìm kiếm."

Nói xong, Phúc bá xoay người, hai tay chấp ở sau người, cong lưng, ngoài miệng nói: "Xem ra lần này, không cần nước và giấm trắng."

Giọng nói xa dần.....

Kỷ Vân Thư cắn đôi môi tái nhợt, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Sau đó, mang bao tay vào, bắt đầu nghiêm thi Loan Nhi.

Thân thể Loan Nhi đã hơi cứng lại, tay chân thẳng tắp, ở chỗ bụng đã bắt đầu xuất hiện những đốm thối rữa. Những vết bầm tím xung quang cổ, chạy từ cổ họng cho đến phần sau tai.

Nàng bẻ miệng ra, đầu lưỡi cũng hơi cong lên.

Quả nhiên, thật sự đã thắt cổ chết.

Nàng cũng không có gì ngạc nhiên!

Kỷ Vân Thư cởi găng tay ra, lẳng lặng nhìn Loan Nhi, nói: "Loan Nhi, một mạng đền một mạng, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đã bức người tự sát."

Nàng kéo tấm vải bố trắng lên, chậm rãi phủ ở trên người Loan Nhi.

Sau khi đi ra từ bên trong, Kỷ Vân Thư nhìn thấy Phúc bá đang thắp hương bên ngoài, không nói câu nào, lập tức rời đi.

Từ nghĩa trang đi tới Kỳ phủ, đã là sự tình sau khi nàng rời nhà giam một canh giờ (2h).

Lần này, nàng không đi vào từ cửa hông phía Tây, mà là đi vào từ cửa chính.

Đường đường chính chính đi vào!

Năm năm qua, đây cũng là từ sau khi hồn nàng xuyên qua, lần đầu tiên bước đi vào bằng cửa chính!

Mưa nhỏ tinh tế, đã rắc lên một tầng sương mỏng trên mái tóc dài và đen như mực của nàng!

Hai tròng mắt linh động chớp chớp, dưới hàng lông mi hơi ướt dớt khoát mở to, theo bước chân, chậm rãi kéo dài tới đại sảnh Vệ phủ.

Người Kỳ gia đang ngồi ở trong đại sảnh, từng đôi ánh mắt sắc bén đặt ở trên người nàng, quả thực giống như muốn lột sống da nàng.

Kỷ Vân Thư không do dự đón nhận những ánh mắt đó.

Những hạt nước từ trên búi tóc bắt đầu thấm vào trên đầu vai của áo nàng, dán vào trong làn da nàng. Sự lạnh lẽo kia, dường như khiến trong

mắt nàng càng lạnh thêm vài phần!

Khiến mọi người Kỳ gia, cả người đột nhiên rùng mình không kịp phòng bị!

Nàng nâng chân bước vào đại sảnh, thẳng thắn thân mình, sắc mặt lạnh lùng, tràn đầy nhiệt huyết.

Kỳ Thư Hàn tức giận, lớn tiếng mắng: "Ta không phải sai người đi đón người sao? Hiện tại người đã không sao, còn muốn nháo cái gì? Mắt mất chưa đủ hay sao?"

Nháo? Nàng đang nháo sao?

Mất mắt? Mắt nào mất đi?

Loan Nhi đã chết, đối với những người này mà nói, chẳng lẽ chỉ là một khối thi thể lạnh băng hay sao?

Nàng nhấp môi mỏng cười lạnh, nhìn phụ thân mình, hỏi: "Mạng người, không bằng cỏ rác hay sao?"

"Người....."

Kỳ Thư Hàn hơi sốc.

Kỳ lão phu nhân thấp giọng nói: "Vân Thư, người đã chết, nha đầu kia giết người, sợ tội tự sát. Mặc dù người là chủ tử của nàng, cũng không cần phải xử trí theo cảm tính. Giết người, chính là giết người, chính nàng....."

Lời còn chưa dứt, Kỳ Vân Thư đã ngắt lời Kỳ lão phu nhân.

"Loan Nhi không giết người."

Giọng nói kia, cứng rắn giống như khối băng, chạm tới màng tai của mỗi người xung quanh!

Tất cả mọi người, hai mặt nhìn nhau.

Bang —

Kỷ Thư Hàn đập bàn đứng dậy.

Tức giận nói: "Việc này đã chấm dứt, không được đề cập tới nữa!"

Không được đề cập tới?

Nàng cố tình muốn đề cập tới.....

"Loan Nhi không hạ độc giết người, nàng ấy đã bị người bức tử."

"Câm miệng!" Kỷ Thư Hàn rống giận: "Ta mặc kệ nàng chết như thế nào. Tóm lại, vì tương lai Kỳ gia ta, không thể tiếp tục phát sinh bất luận sự tình gì. Người đã bình yên vô sự ra ngoài. Nếu Loan Nhi chết vì lợi ích của người, như vậy cũng xứng đáng nàng."

"Ta sẽ không từ bỏ như vậy, ta nhất định sẽ tìm ra hung phạm, lấy lại công đạo cho Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu, còn có Loan Nhi!"

Đồng thời với giọng nói rơi xuống!

Bộp —

Một cái tát nặng nề rơi xuống trên gương mặt vốn nhợt nhạt của nàng.

Kỷ Vân Thư nghiêng người, trên khuôn mặt đỏ đậm, chậm rãi chuyển ánh mắt, nhìn nam nhân ngoan độc trước mặt.

Đôi mắt lạnh lùng trầm xuống, lộ ra cơn giận dữ dội khiến người hít thở không thông!

"Ta đảm bảo, đây là lần cuối cùng người đánh ta!"

NỮ' NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 104: Dấu Tay Bị Thiếu

Ánh mắt như vật, thực xa lạ!

Xa lạ đến nỗi Kỳ Thư Hàn gần như không thể nhận ra, trước mặt chính là nữ nhi mình.

Trong lúc nhất thời, hẳn có chút khiếp sợ.

Hai chân bất giác dịch ra phía sau một bước nhỏ.

Kỳ Vân Thư mắt lạnh như băng, mang theo một sự quyết tâm.

Nàng mở miệng lần nữa: "Loan Nhi là thân nhân duy nhất trên đời này của ta, ta tuyệt đối sẽ không để nàng uống mạng. Không chỉ ta muốn điều tra, mà còn sẽ tỉ mỉ điều tra!"

"....."

Toàn bộ trong đại sảnh, lặng ngắt như tờ!

Loan Nhi là thân nhân duy nhất của nàng? Vậy bọn họ tính là gì?

Và người đầu tiên lên tiếng phản ứng lại, chính là Kỳ Nguyên Chức.

Hắn tiến lên, có ý phản đối mắng: "Người đừng nói hươu nói vượn ở đây, cái gì mà Loan Nhi là bị người bức tử, đều không có chứng cứ. Chẳng lẽ người còn ngại sự tình nháo chưa đủ lớn hay sao? Tiện tì kia rõ ràng sợ tội tự sát, nàng đã giúp người tẩy rửa tội danh. Nếu không, người cho rằng người có thể đứng ở chỗ này sao?"

Từ ngữ rất vang dội!

Ngay cả Kỳ Mục Thanh cũng gia nhập vào, bước tới gần và nhíu mày nói.

"Tam đệ nói rất đúng, không có chứng cứ đã nói Loan Nhi không hạ độc giết người, còn nói nàng ấy đã bị người bức tử. Trừ phi, người vẫn muốn trở lại nhà giam, ôm theo tội danh hạ độc giết người ở trên đầu mình, phải không?"

"Đừng khiến cho Kỳ gia chúng ta mất mặt thêm nữa!" Kỳ Nguyên Chúc hừ một tiếng.

Kẻ xướng người hoạ, thật sự giống như hai con khỉ đang diễn múa!

Phối hợp rất tuyệt vời!

Kỷ Uyển Hân khụ khụ vài tiếng, cố gắng nổi lên là người hoà giải.

Nàng yếu nhược mở miệng nói: "Đại tỷ, Tam đệ, các người đừng nói như vậy, Vân Thư không phải có ý đó."

"Người cầm miệng cho ta." Kỳ Mục Thanh trừng mắt nhìn nàng: "Người có phải họ Kỳ hay không? Tại sao lại giúp người ngoài."

Giúp người ngoài?

Quả nhiên, căn bản chưa từng xem Kỳ Vân Thư là người một nhà!

Nghe những lời nói này, môi mỏng Kỳ Vân Thư bỗng chốc câu lên, mang theo một sự châm biếm.

Giờ phút này, Kỳ Vân Thư lại cảm thấy bọn họ có vài phần đáng thương.

Kỷ Nguyên Chức chú ý tới nụ cười nơi khóe miệng Kỷ Vân Thư, chất vấn.

"Người cười cái gì?"

Kỷ Vân Thư mắt lạnh liếc mắt nhìn mọi người một cái, nói: "Ta cười các người thật đáng thương, sống thật đáng thương. Bất quá chỉ là một cái xác, ngay cả người chết cũng đều kém xa!"

"Người dám nói chúng ta không phải là người?"

Kỷ Mục Thanh nổi giận, dương tay chuẩn bị đánh Kỷ Vân Thư, nhưng khoảnh khắc tay hấn rơi xuống, đã bị Kỷ Vân Thư nắm lấy cổ tay nàng ta.

Đồng thời, giơ tay mình lên.

Bốp ——

Đánh thật mạnh vào má trái trên khuôn mặt tô son trát phấn quá độ của Kỷ Mục Thanh!

Tất cả mọi người kinh ngạc!

Kỷ Nguyên Chức là người đầu tiên đi từ kinh ngạc biến thành giận dữ, không ngờ Kỷ Vân Thư cũng dám đánh người!

Vì thế, hấn dùng một tay kéo Kỷ Mục Thanh còn chưa kịp phản ứng ra phía sau mình, nâng bàn tay kia lên.

Mắt thấy muốn đánh vào trên mặt Kỷ Vân Thư.

Sau một khắc, không ngờ đã bị một bàn tay to hữu lực nắm lấy, và dùng thêm chút lực, gần như bẻ gãy cổ tay của hấn!

"A ——"

Khi đau đớn trên cổ tay không ngừng tăng lên, Kỳ Nguyên Chức uốn gối quy xuống, đau đến nổi đầu đổ đầy mồ hôi.

Cặp con người của Cảnh Dung lạnh lùng khát máu, giống như mang theo nọc độc, nhìn chăm chăm vào Kỳ Nguyên Chức.

"Đồ hồn trưởng, người của bốn vương, người cũng dám động!"

Ngón tay hằn dùng sức, dường như muốn bóp nát xương tay Kỳ Nguyên Chức!

Kỳ Thư Hàn nhìn thấy Cảnh Dung, cả kinh, lập tức quỳ xuống, nằm bẹp ở trên mặt đất.

"Tham..... tham kiến Dung Vương."

Nháy mắt tiếp theo, trong đại sảnh ngoại trừ Kỳ Vân Thư, tất cả đều quỳ gối trên mặt đất.

Mắt dài hẹp của Cảnh Dung nhìn lướt qua, không cho bọn họ đứng lên.

Quỳ! Tốt tốt, cứ quỳ đi!

Kỳ Nguyên Chức vặn vẹo khuôn mặt đau đớn, quỳ một gối trên mặt đất, cổ tay vẫn bị Cảnh Dung nắm chặt để trên đỉnh đầu, đã thay đổi hình dạng.

Bởi vì quá đau, hăn ngay cả lời nói cầu xin tha thứ đều nói không nên!

Mắt thấy nhi tử mình sắp bị vặn đứt tay, sắc mặt Kỳ Thư Hàn nôn nóng.

Nhanh chóng cầu xin: "Vương gia, trẻ nhỏ không hiểu chuyện, va chạm phải ngài, còn thỉnh ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho đứa trẻ."

"Hắn không phải va chạm tới bốn vương, nhưng đã va chạm tới Vân Thư."

Làm trò trước mặt mọi người gọi nàng là "Vân Thư", mang theo một loại tư vị "nàng là của ta" thật là bá đạo.

Sắc mặt Kỳ Thư Hàn biến xanh.

"Vương gia, bọn trẻ chỉ..... chỉ....."

"Thôi!"

Cảnh Dung ngắt lời.

Cánh tay vung ra, các khớp ngón tay cũng buông ra.

Kỳ Nguyên Chức ôm tay gần như bị vụn đứt quỳ trên mặt đất, trán chạm tới mặt đất, đau đến nỗi sắc mặt đều tái nhợt.

Chỉ thiếu gào khóc!

Kỷ lão phu nhân đau lòng tôn tử mình, nhanh chóng chạy tới xem xét thương thế của hắn.

Cảnh Dung vỗ vỗ tay, vẫn không cho bọn họ đứng lên.

Mắt lạnh của hắn lại đảo qua lần nữa: "Gần đây trong phủ Kỳ đại nhân thật là náo nhiệt."

Kỷ Thư Hàn hốt hoảng nói: "Vương gia, chỉ là trong nhà hạ quan có một số việc vặt, khiến..... khiến Vương gia lo lắng."

"Việc vặt? Ngay cả mạng người cũng là việc vặt hay sao?" Cảnh Dung hơi cao giọng.

Mang theo cảm giác uy hiếp khiến người sợ hãi!

Kỷ Thư Hàn không nói gì, tầm mắt có ý trốn tránh.

Cảnh Dung cười lạnh một tiếng, lúc này mới nghiêng ánh mắt, nhìn Kỷ Vân Thư bên cạnh.

Hắn nghiêm túc nói: "Không phải người muốn tra Loan Nhi đã bị ai bức tử hay sao? Tốt thôi, bốn vương sẽ tra cùng người, nếu có người dám ngăn cản, bốn vương sẽ làm thịt hẳn."

Tất cả mọi người quỳ trên mặt đất, đều kinh hãi!

Kỷ Vân Thư vẫn mang khuôn mặt lạnh lùng, cứng cỏi không hề dao động, bước nhỏ bước lên phía trước, nhìn mọi người ở trên mặt đất.

"Cho dù là ai đã bức tử Loan Nhi, Kỷ Vân Thư ta thề, tuyệt đối sẽ không nường tay, cho dù là đại nghĩa diệt thân, cũng không tiếc."

Khí thế lời nói mang theo một tia tàn nhẫn!

Ồ!

Lời này, giống như kết luận về cái chết của Loan Nhi, dường như có liên quan tới một người trong này!

Cũng đúng, những người này vì thanh danh Kỷ gia, có gì không làm được.

Nàng không ở lại lâu và nhiều lời nữa, xoay người, rời khỏi đại sảnh, đi về căn phòng phía Tây của mình.

Cảnh Dung nhìn nàng như vậy, trái tim đột nhiên tê rần.

Hắn bước từng bước nhỏ đuổi theo, trước sau vẫn không mở miệng nói lời nào.

Đợi sau khi Cảnh Dung rời đi, mọi người mới bắt đầu đứng dậy.

Kỷ Nguyên Chúc vẫn ôm tay mình "ai nha" kêu đau, Kỷ lão phu nhân một bên đau lòng không thôi!

Kỷ Mục Thanh lấy tay che bên má bị đánh của mình, nước mắt ứa ra.

Lớn như vậy, đây vẫn là đầu tiên bị người tát một cái!

Đối với Kỷ Thư Hàn, sau khi khó khăn đứng lên từ trên mặt đất, thở dài một tiếng, tức giận, nhưng lại bất đắc dĩ!

Tuy nhiên, trong đó có một ánh mắt, mang theo cảm xúc khiến người khó có thể nắm bắt, nhìn chăm chăm vào bóng dáng Cảnh Dung dần dần biến mất.

Đó là Kỷ Uyển Hân!

Trên gương mặt ồm yếu, trở nên tái nhợt, dường như mơ hồ có một luồng ám kình.

Nàng không hiểu, vì sao, bản thân mình không thể hấp dẫn được ánh mắt hắn?

.....Edit: Emily Ton.....

Trên đường đi về căn phòng phía Tây, Kỷ Vân Thư không nói lời nào, Cảnh Dung bước ngay bên cạnh nàng.

Thật lâu sau, Cảnh Dung mới an ủi nói: "Loan Nhi đã chết, người không cần quá khổ sở."

Nàng không đáp, tiếp tục bước đi.

Cảnh Dung đột nhiên tiến lên hai bước, che kín đường đi của nàng.

Đuôi lông mày thoáng hiện đau lòng, cúi đầu nhìn nàng: "Nếu trong lòng người khó chịu, không cần che giấu. Bốn vương đã nói sẽ không làm chiếc lồng giam vây người, nhưng không nói rằng sẽ không trở thành nóc nhà của người. Cho dù mưa rền gió dữ, tuyết lớn dày đặc, chỉ cần bốn vương có ngôi, sẽ giúp người che gió che mưa."

Những lời hần nói, luôn mang theo khí khái nam nhi bên trong dịu dàng.

Thực sự khiến người cảm thấy ấm áp!

Nàng tránh khỏi ánh mắt kia, đỏ mắt.

Nhẹ giọng nói: "Tạ vương gia liên tiếp ra tay tương trợ, ta sẽ tự ghi tạc trong lòng. Nhưng hiện giờ, ta chỉ muốn lập tức tìm ra hung phạm."

"Bắt đầu tra từ đâu?"

"Nơi Loan Nhi tự sát."

Nàng cúi đầu, đã vòng qua Cảnh Dung, nhanh chóng đi về phía trước.

Cảnh Dung đuổi kịp.

Tới sân phía Tây, nàng đẩy cửa phòng ra, đập vào mắt, là một dải lụa trắng treo ở trên xà nhà, chạy thẳng xuống phía dưới ghế.

Sau khi Loan Nhi bị nâng tới nghĩa trang, căn bản không ai động qua nơi nàng ở.

Cũng tốt, hy vọng chứng cứ nàng muốn, vẫn còn đó!

Cảnh Dung đứng một bên, không có ý định quấy rầy nàng.

Kỷ Vân Thư đi đến bên giá để quần áo, nhìn thấy ở đó có một chậu nước.

Nàng nhúng ngón tay giữa vào trong chậu, dính chút nước, đưa tới chóp mũi ngửi ngửi.

Quả nhiên, là có mùi hương quýt.

Ngay sau đó, nàng lấy ra tờ giấy Loan Nhi đã lưu lại, nhìn nhìn dấu tay ở mặt trên, trong lòng suy nghĩ một lát, lập tức mở hộp gỗ đàn hương của mình đặt ở trong phòng.

Lấy ra một chiếc bút, nhấp mực, tinh tế vẽ lên trên giấy.

Rất nhanh, dấu tay càng ngày càng xuất hiện rõ ràng trên giấy.

Cảnh Dung đi qua, kỳ quái hỏi nàng.

"Đây là dấu ngón tay?"

Nàng nhìn vào dấu vân tay, cực kỳ chắc chắn nói: "Đây là người bức tử Loan Nhi đã lưu lại."

"Người chắc chắn chứ?"

"Dấu tay này, đã in ở phía dưới chữ viết, đủ để chứng minh, khi Loan Nhi viết tờ giấy này, đã có người đưa tờ giấy này tới trước mặt nàng ấy. Lúc đó mới để lại dấu tay tương đối to rộng này, tương đương với dấu tay nam nhân." Kỷ Vân Thư phân tích.

Cảnh Dung suy nghĩ: "Vậy có thể có khả năng, trước đó thật lâu đã có người chạm qua tờ giấy này, lưu dấu tay lại hay không?!"

"Không có khả năng." Kỷ Vân Thư giọng điệu càng thêm chắc chắn, tiếp tục nói: "Dấu ngón tay này, có một mùi hương quýt. Nói chung trên

đời này, cũng chỉ trong phòng ta mới có thể có nước quýt, bởi vì nước quýt có thể xua đuổi mùi thi thể, vì thế mỗi lần Loan Nhi đổi nước, đều sẽ dựa theo yêu cầu của ta, thêm một chút quýt ở trong nước. Vì thế người kia, nhất định sau khi đã rửa sạch tay ở chậu nước trong phòng, sau đó lấy tờ giấy này ra cho Loan Nhi. Chính vì thế nên mới để lại dấu tay này. Hơn nữa, dấu ấn dính nước quýt, sẽ chỉ tồn tại trong sáu canh giờ (12h). Sau sáu canh giờ, nước quýt bay hơi, dấu tay này cũng sẽ biến mất. Vì thế căn cứ vào thời gian mà tính, tuyệt đối không sai."

Nghe những lời giải thích này, Cảnh Dung gật gật đầu: "Vậy thì, có thể thấy được dấu tay này là của ai sao?"

Kỷ Vân Thư cầm tờ giấy kia: "Chung quy là trời cao cũng muốn giúp ta."

Trong khi nói, đưa bức họa mình vừa mới họa xong tới trước mặt Cảnh Dung, hỏi: "Vương gia nhìn xem, dấu tay này có gì khác?"

Cảnh Dung tinh tế nhìn vào, ngoài miệng nói, "Người thường nếu dấu tay in ở trên giấy, chắc hẳn phần giữa của ngón tay sẽ tương đối đậm, tương đối rõ ràng. Tuy nhiên, dấu tay này thiếu một phần ở giữa, chỉ dấu tay ở bên ngoài tương đối mỏng".

Đúng vậy, trong hình, thật sự là một dấu tay, nhưng phần giữa dấu tay, lại bị thiếu, thậm chí không có một chút vân tay.

Chẳng lẽ giữa ngón tay của người kia thiếu mất một miếng thịt sao?

Kỷ Vân Thư gật gật đầu: "Đây là dấu tay của một ngón tay cái. Người kia bức tử Loan Nhi, giữa ngón tay cái không có vân tay, hoặc là vị trí ở giữa ngón tay của người này đã bị thâm lõm, hoặc là, vị trí ở giữa ngón tay của người này đã từng bị thương, kết vảy, cho nên vân tay ở giữa sẽ không in lên ở mặt trên."

"Từ từ....." Thần sắc Cảnh Dung đột nhiên ngưng trọng, trong đầu dường như nghĩ đến điều gì.

Đôi mắt hắn đột nhiên sáng ngời, nói: "Nếu như bốn vương vừa rồi không nhìn lầm mà nói....."

"Vương gia biết là ai?" Kỳ Vân Thư có chút kích động.

Cảnh Dung trong miệng chậm rãi phun ra ba chữ: "Kỷ Nguyên Chức!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 105: Nhất Thời Hồ Đò?

Kỷ Nguyên Chức?

"Vì sao lại là hãn?"

"Vừa rồi bốn vương nhìn thấy trên ngón tay phải của hãn, đích xác có một cái vảy." Cảnh Dung khẳng định.

Ngay sau khi kết luận này được đưa ra.

Sự hận thù quả quyết tràn ra trên gương mặt tinh xảo của Kỷ Vân Thư, cùng lúc lập tức cầm lấy bức họa dấu tay và một cái nghiên mực, chạy ra khỏi cửa phòng.

Phía sau, Cảnh Dung nhanh chóng đuổi theo!

Bước chân hai người không ngừng tăng tốc, một lần nữa đi tới đại sảnh.

Trong đại sảnh Kỷ gia vẫn đầy người, dường như còn chưa hồi phục lại tinh thần từ trong khiếp sợ vừa rồi.

Hạ nhân đang tra dượt lên cổ tay Kỷ Nguyên Chức, trong khi hãn mang vẻ mặt bức tức không cam lòng.

Trong khi Kỷ Mộ Thanh, tay vẫn che lại khuôn mặt đã bị đánh đỏ, giận dữ lau nước mắt.

Cực kỳ tức giận!

Lúc này, nhìn thấy Cảnh Dung và Kỳ Vân Thư quay lại lần nữa, trái tim của mọi người Kỳ gia lập tức trở nên căng thẳng.

Kỳ Thư Hàn nhanh chóng đứng dậy từ trên ghế hoa lê, sợ tôn Phật này lại giương mày kiếm lên, khai đao với bọn họ.

Bên ngoài, mưa phùn vẫn tiếp tục rơi, Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung đều bị bao phủ bởi một lớp "sương giá" trắng.

Hai người một trước một sau tiến vào.

Kỳ Thư Hàn không hiểu, hơi cong người xuống, tròn mắt vừa chuyển.

"Vương gia đây là?"

Cảnh Dung không phản ứng lại với hắn, nghiêng người liếc mắt nhìn Kỳ Vân Thư một cái, nhìn thấy ánh mắt nàng, giống băng đao hung hăng đâm về phía Kỳ Nguyên Chức.

Hắn ngậm hiểu!

Vì thế sau một khắc, hắn lấy giấy vẽ và nghiên mực từ trong tay Kỳ Vân Thư, đi về phía Kỳ Nguyên Chức.

Khi Kỳ Nguyên Chức nhìn thấy Cảnh Dung đi về phía mình, vẻ mặt kinh sợ, đôi tay đã bị nắn đến nổi biến dạng, càng run rẩy dữ dội.

Cảnh Dung không đợi hắn né tránh, nắm lấy một bàn tay của hắn và đưa về phía nghiên mực, đốt ngón tay thon dài của Cảnh Dung giữ chặt ngón tay cái bên phải của Kỳ Nguyên Chức, dùng lực và nhấn một cái vào trong nghiên mực.

Sau khi dính mực, Cảnh Dung nhấc toàn bộ cánh tay của hắn lên.

A ——

Đi kèm với một tiếng hét thảm của Kỳ Nguyên Chức!

"Vương..... Vương gia, tay của ta....."

"Tay người, sớm nên bị phế đi." Cảnh Dung lạnh lùng mắng.

Ngay sau khi lời nói rơi xuống, Cảnh Dung đã dùng sức ấn ngón tay cái của hấn lên trên mặt giấy!

Một dấu vân tay, được in chắc chắn ở mặt trên tờ giấy.

Kỳ Vân Thư lập tức đi tới, tiếp nhận tờ giấy kia.

Nhìn dấu tay ở mặt trên hai tờ giấy, gần như giống nhau như đúc, lại nhìn thoáng qua ngón tay cái của Kỳ Nguyên Chức đang bị Cảnh Dung nắm giữ.

Quả nhiên, giữa đầu ngón tay, có một cái vảy.

Trong khoảnh khắc, mắt nàng trở nên đỏ đậm, cảm tức nhìn Kỳ Nguyên Chức.

"Là người, chính người đã bức tử Loan Nhi. Là người đã giết nàng."

Giọng nói kia, giống như muốn chấn điếc lỗ tai mỗi người!

Kết luận được đưa ra, ngoại trừ Cảnh Dung, gần như tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Kỳ Nguyên Chức nhăn mặt đau đớn, nhìn vào tay mình đang bị Cảnh Dung nắm lấy, thống khổ lắc đầu.

"Không phải ta, người..... người nói bậy gì vậy? Ta không bức tử tiện tì kia."

Nghe thấy hai chữ "tiện tì", Cảnh Dung đang nắm ngón tay cái của hân, dùng sức bẻ ra sau.

"Vương gia..... Vương gia tha mạng."

Kỷ Nguyên Chức ngã xuống từ trên ghế, lại quỳ một gối xuống đất, đau đến nỗi nghiêng răng nghiêng lợi!

Ánh mắt Cảnh Dung tàn nhẫn trừng hân, lên tiếng mắng: "Ngay cả một nữ tử tay trái gà không chặt người cũng bức tử, xem ra bốn vương không thể không làm thịt người."

"Không phải ta, không phải ta....."

Lúc này, Kỷ lão phu nhân đã bắt đầu đỏ mắt, tiến lên. Trên khuôn mặt cao quý và duyên dáng nhuộm một ít nước mắt, nói với Cảnh Dung.

"Vương gia, Nguyên Chức hân sẽ không làm ra loại chuyện này. Nha đầu kia tự mình thắt cổ tự sát, tội trạng cũng đã viết rành mạch, quả quyết không sai."

Dứt lời, một đôi ánh mắt hung ác của bà nhìn về phía Kỷ Vân Thư, tức giận.

"Một chuyện người bị bắt giam đã nháo đến nỗi mọi người đều biết. Mặt mũi Kỷ gia ta, người còn ngại vứt đi chưa đủ hay sao? Người có biết, nếu nha đầu Loan Nhi không thừa nhận tội trạng, hiện tại, người vẫn còn đang bị giam hay không?"

Ôi trời, ta đây có phải phải đa tạ cả nhà các người hay không?

Kỷ Nguyên Chức a, Kỷ Nguyên Chức!

Người có một tổ mẫu tốt như vậy, thật sự là phúc khí ba đời của người.

Bà ấy có thể vì người, đổi trắng thay đen, không gì không làm được!

Nếu người có thể giữ được mạng, nhất định phải báo đáp cho đúng!

Kỷ Vân Thư cười lạnh, hơi giơ tờ giấy trong tay lên.

"Dấu vân tay này, cùng với dấu vân tay lưu lại trên tờ giấy Loan Nhi để lại, giống nhau như đúc, ngay cả dấu trống giữa vân tay. Bởi vì trên ngón tay cái có một cái vảy, vì thế dấu vân tay mới không được đầy đủ. Hơn nữa, dấu vân tay sau khi dính nước quýt, sẽ chỉ xuất hiện ở trên giấy sáu canh giờ."

Nói xong, nàng lấy tờ giấy Loan Nhi lưu lại ra, dấu vân tay in ở mặt trên hiện tại đã không thể nhìn thấy được nữa.

Vì thế, nàng càng thêm khẳng định, chuyển ánh mắt, nhìn về phía Kỷ Nguyên Chức đang quỳ trên mặt đất.

"Sáu canh giờ vừa mới trôi qua, vì thế dấu tay in ở trên tờ giấy hiện tại cũng không có, nhưng mùi hương nước quýt vẫn còn đó. Căn cứ vào thời gian để tính, thời điểm Loan Nhi chết là giờ Tý tối hôm qua và người đã ở bên người nàng. Người đã rửa tay trong chậu nước quýt trong phòng của ta, sau đó đưa tờ giấy cho Loan Nhi, bảo nàng viết xuống chứng cứ giả, bức nàng tự sát."

Tất cả chứng cứ đều được liệt kê ra.

"Ta..... ta không....." Ánh mắt Kỷ Nguyên Chức né tránh, vẫn liêu mạng phủ nhận như cũ.

Giờ phút này, Cảnh Dung vung cánh tay lên, ném tay Kỷ Nguyên Chức, khiến tay hắn đánh thật mạnh vào chỗ góc bàn.

Phịch một tiếng!

Đau đến nỗi mắt hấn tràn ra nước mắt.

Kỷ Vân Thư tiếp tục nhìn chăm chăm Kỷ Nguyên Chức, chất vấn hấn: "Người vì sao phải bức tử Loan Nhi? Vì sao? Đó là một mạng người, sao người có thể tàn nhẫn như thế, phải bức tử nàng mới bỏ qua."

"Ta....."

"Người nhìn nàng thất cổ chết ở trước mặt người. Người làm như vậy, chẳng lẽ sẽ không sợ ác mộng quẩn thân sao?"

Đồng tử Kỷ Nguyên Chức chợt phóng đại, tràn ngập hoảng sợ.

Khoé môi run rẩy: "Ta không muốn bức tử nàng, ta chỉ là..... hồ đồ. Ta chỉ nhất thời hồ đồ. Vì thanh danh Kỳ gia, ta mới làm như vậy. Nhưng, ta thật sự không hề muốn bức tử nàng!"

Thừa nhận!

Thừa nhận là tốt!

Kỷ Vân Thư cố nén nước mắt, cảm giác đau lòng xuyên tim!

"Đây không phải là sự thật." Kỷ lão phu nhân bổ nhào vào bên người Kỷ Nguyên Chức, bắt đầu khóc lóc: "Nguyên Chức, sao người lại làm ra loại chuyện này?!"

Kỷ Mộ Thanh cũng ngốc lảng, dường như đã quên một cái tát vừa rồi trên mặt.

Nàng ta kinh ngạc, nói: "Tam đệ, người....."

"Ta không có ý đó, ta chỉ là nhất thời hồ đồ nên mới làm như vậy, ta thật sự không có ý đó." Kỷ Nguyên Chức bắt đầu kích động.

Cảnh Dung mắt lạnh theo dõi mọi thứ, không chịu đựng thêm nữa.

"Người tới."

Hắn gọi một tiếng.

Trên xà nhà, đột nhiên nhảy xuống năm sáu tên thị vệ, đứng ở bên ngoài đại sảnh, chấp hai tay.

"Những lời vừa rồi, các người đều nghe thấy chứ?"

"Hồi Vương gia, nghe thấy."

"Tốt, mang Kỳ Nguyên Chức tới nha môn, bảo Lưu đại nhân, hãy thăm vấn hắn cho tốt."

"Vâng."

Mấy tên thị vệ tiến vào, nâng Kỳ Nguyên Chức trên mặt đất lên và kéo ra bên ngoài!

"Cha, tổ mẫu, cứu ta." Kỳ Nguyên Chức hô to, giọng hét run rẩy sợ hãi.

"Nguyên Chức." Kỳ lão phu nhân duỗi tay nắm hắn, nhưng lại nắm vào trong không khí.

Rốt cuộc, Kỳ Thư Hàn hồi phục lại tinh thần từ trong khiếp sợ, lập tức quỳ xuống.

Xin tha: "Cầu Vương gia thủ hạ lưu tình, trẻ nhỏ cho dù phạm phải sai lầm, cũng chỉ là nhất thời hồ đồ, cầu Vương gia giơ cao đánh khẽ, tha cho hắn."

"Nhất thời hồ đồ? Tha cho hắn?" Cảnh Dung lặp lại lời nói của hắn, sắc mặt nghiêm túc: "Mạng người vô giá, không ngờ người vẫn luôn mồm nói hai chữ hồ đồ."

Hoang đường!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 106: Người Đủ Thân, Máu Loãng

Edit: Emily Ton.

Kỷ Thư Hàn chưa từ bỏ ý định.

"Vương gia, cầu xin ngài hãy nể tại hạ đã làm quan nhiều năm, khai ân một lần."

"Kỷ Thư Hàn a Kỷ Thư Hàn, bốn vương thật sự xem thường người, ngay cả những lời này người cũng nói ra được. Xem ra nề nếp Kỷ gia các người, nên để bốn vương sửa trị."

Hắn hơi dừng lại, quay về phía thuộc hạ của mình: "Còn không mang người đi tới nha môn."

Thị vệ kéo Kỷ Nguyên Chúc không ngừng giãy giụa, bất chấp mưa phùn, mang người đi tới nha môn.

Kỷ gia lúc này là một mảnh hỗn loạn.

Người khóc!

Người quỳ!

Người kinh ngạc, người kinh hãi!

Kỷ Thư Hàn tức giận dẫm xuống mặt đất!

Hắn bực vì bản thân mình sinh ra một nhi tử như vậy, cũng bực vì Vương gia không lưu tình! Nữ nhi vô tình!

Rốt cuộc, Kỷ Mộ Thanh không nhịn được nữa, rưng rưng hai hàng nước mắt, thút thít mũi, khẽ nâng đầu.

Nghẹn ngào trừng mắt nhìn Kỷ Vân Thư, nói: "Loan Nhi bất quá chỉ là một tiện tì, người chết cũng đã chết. Nàng ấy vốn đã bán mình cho Kỷ phủ chúng ta, muốn nàng sống hay chết, cũng do chúng ta làm chủ. Mặc dù Tam đệ không hiểu chuyện, nhưng cũng không tự mình giết nàng ấy, chính nàng ấy đã thắt cổ tự sát, không liên quan gì đến hắn."

Có một loại người, không có việc gì liền đi tìm việc, tìm cảm giác cho sự tồn tại của mình, hơn nữa còn cho rằng biểu hiện của mình rất tốt đẹp.

Nhưng tất cả mọi người lại cực kỳ chán ghét loại người này.

Và người này, chính là Kỷ Mộ Thanh.

Giờ phút này nàng ta cực kỳ giống một vai hề đang nhảy nhót, không thể nhảy nhót một vòng, dường như tâm ngứa khó nhịn.

Nhưng những lời nói này, chỉ đổi lấy một ánh mắt kinh bỉ của Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư nói: "Tự cầm dao nhỏ giết người, mới được xem là kẻ sát nhân hay sao?"

"Nhưng hắn làm như vậy cũng là vì người, nếu như không phải như vậy, hiện tại người vẫn là hung phạm giết người."

"Hắn không phải vì ta, mà là vì các người, vì thanh danh Kỷ gia, cũng vì người có thể an ổn trở thành Thái tử phi."

"....."

Kỷ Mộ Thanh không có lời gì để nói!

Ngay sau đó, Kỷ Uyển Hân nhẹ nhàng kéo nàng ta một cái, từ trong môi nhỏ tràn ra một câu.

"Đại tỷ, việc này, thật sự là Tam đệ sai."

"..... Người!"

Kỷ Mộ Thanh tức giận, nghiêng người, giơ tay chuẩn bị đánh Kỷ Uyển Hân.

Tay vừa mới giơ lên, đã bị Cảnh Dung một bên bắt lấy, dùng sức vung ra, đẩy nàng ta về phía ghế hoa lê bên cạnh.

"Đại tỷ."

Sắc mặt Kỷ Uyển Hân lo lắng, tiến lên quan tâm, nhưng tay vừa mới đụng tới ống tay áo Kỷ Mộ Thanh, đã bị nàng ta vung tay áo đảo qua, lên tiếng mắng: "Tránh ra."

Có lẽ do thân mình Kỷ Uyển Hân vốn đã suy yếu, vì thế khi bị vung tay, chân mềm nhũn lùi ra sau, đâm sầm vào trong lồng ngực Cảnh Dung.

Được hẳn bảo vệ!

Vừa nhắc đầu, lập tức đối diện với ánh mắt lạnh băng của Cảnh Dung.

Nàng cắn môi, khuôn mặt bắt đầu đỏ bừng!

Đợi đến khi nhận ra hai bàn tay to phía sau lưng đang chậm rãi dùng sức đẩy nàng ra, nàng mới bật người ra, hạ mi xuống.

Không nói câu nào!

Một chi tiết nhỏ này, dường như không ai để ý tới.

Ngọn lửa giận dữ trong lòng Kỳ Vân Thư, sau khi Kỳ Nguyên Chức đã bị đưa đi tới nha môn, cuối cùng cũng cháy lên.

Bùng cháy dữ dội.

Loan Nhi, ta sẽ lấy lại công đạo cho người.

Lúc này, tổ mẫu đấm ngực và khóc.

Luôn mồm kêu lên với Kỳ Vân Thư: "Nguyên Chức là Tam ca người, sao người có thể nhẫn tâm như vậy?"

Nhẫn tâm?

Vì sao nàng phải nhẫn tâm như thế?

Cặp mắt khổ sở đảo qua, đôi môi nhợt nhạt khẽ mở: "Khi ta nhìn thấy thi thể Loan Nhi, ta còn muốn thống khổ hơn nhiều so với các người lúc này. Năm năm trước, ta đã chết vì đói ở sân phía Tây, không người hỏi đến, không người biết tới. Sau khi ta tỉnh lại, bên cạnh ta chỉ có Loan Nhi. Lúc đó nàng ấy bất quá chỉ mới mười một tuổi. Trời mùa đông khắc nghiệt, trên người nàng ấy chỉ mặc một bộ quần áo đơn sơ, nhưng lại lấy hết tất cả đồ để sưởi ấm cho ta. Mấy năm nay, cũng chỉ có Loan Nhi và ta sống nương tựa lẫn nhau, ta sớm đã xem nàng ấy là thân muội muội của ta. Trong khi đó, trên người ta cũng chảy cùng dòng máu với các người, nhưng các người lại xem ta là con hoang, mặc ta tự sinh tự diệt. Đây là những thân tình các người đã ban cho ta. Quả thực lãnh khốc hơn cả một đêm đông giá rét!"

Từng câu từng chữ, đều được nhúng thật sâu ở trong lồng ngực người Kỳ gia.

Cảnh Dung càng thêm một trận đau lòng!

Hắn cũng không biết, quá khứ của Kỳ Vân Thư, lại gian khổ như thế!

Kỷ Thư Hàn lắc đầu trong thất vọng bức tức: "Thì ra trong lòng người vẫn luôn có hận."

"Đúng vậy, ta ghi hận tất cả những gì các người đã từng làm với ta."

Nàng không cần che dấu!

Nhìn phụ thân của mình, lông mày nàng đột nhiên sắc bén giống như đao nhọn.

Nàng hỏi Kỷ Thư Hàn: "Năm đó, Kỷ Bù bị người đánh ba mươi roi, người vẫn còn nhớ rõ? Lúc ấy hấn ngã vào trong vũng máu, người còn nhớ những gì hấn nói?"

Cả người Kỷ Thư Hàn ngưng ngẩn, và khi những lời này vừa nói ra, mọi người cũng nháy mắt dừng lại.

Tên này là điều cấm kỵ trong hai năm qua!

Không thể nhắc tới, không dám nhắc tới!

"Im miệng! Không được nói!" Kỷ Thư Hàn mắng một tiếng.

Trong miệng Kỷ Vân Thư chậm rãi phun ra mấy chữ: "Hấn đã nói, người đủ thân, mông là máu, hôm nay là cha, sau này là nô."

"Im miệng!" Lần này, chính là Kỷ lão phu nhân lớn tiếng quát mắng: "Hấn đã chết, đã chết."

Một đôi tay, dùng sức đập bàn!

Đã chết?

Đúng vậy! Đêm đó, Kỷ Bù đã chết.

Thi thể đã bị nâng ra khỏi Kỳ phủ trước mắt nàng. Là nàng trơ mắt nhìn hăn chết!

Bị đánh ba mươi roi, đến nỗi thương tích đầy mình!

Nàng mở môi cười, mang theo một sự chua xót: "Hăn chưa chết, hăn nhất định chưa chết, ta đã ở bãi tha ma, tìm kiếm thi thể hăn khắp nơi, cũng không thể tìm được hăn. Hăn đã từng nói, bảo ta chờ hăn hai năm, hăn nhất định sẽ trở về."

Giọng điệu cực kỳ chắc chắn, sự kiên định kia, khiến cho tất cả mọi người đều khó có thể tin.

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư chậm rãi khôi phục lại sự lạnh lùng.

Xoay người, không hề quay đầu lại nhìn một cái, bước chân từng bước một rời đi.

Thân ảnh gầy ốm, rơi vào trong mưa phùn với một quyết tâm bất thường!

Lần này, nàng vẫn đi ra từ đại môn Kỳ phủ.

Không biết từ khi nào, Cảnh Dung đã đuổi theo bước chân nàng, cũng không biết khi nào trong tay có thêm một cây dù, yên lặng che ở trên đỉnh đầu nàng, yên lặng bồi nàng, không nói cũng không hỏi.

Mặc kệ trong lòng hăn cực kỳ tò mò, Kỳ Bùì? Kỳ Bùì là ai?

Kỳ Vân Thư đi tới nghĩa trang.

Phúc bá kết thúc việc để thi thể Loan Nhi vào trong một cái quan tài cũ nát, nói rằng đã tìm được một chỗ có phong thủy tốt, chuẩn bị chôn nàng.

Ánh mắt Kỳ Vân Thư có chút thất thần, gật gật đầu, nói một tiếng đa tạ!

Nàng lấy một cây trâm trên đầu mình xuống, bỏ vào trong quan tài.

"Loan Nhi, người hãy yên nghỉ đi. Kiếp sau sẽ hạnh phúc hơn, không cần tiếp tục chịu khổ."

Cuối cùng, quan tài được phủ lại, nàng đốt một nén nhang, xem như tiễn Loan Nhi đi!

Đứng ở dưới mái hiên ngoài cửa nghĩa trang, nàng hơi nâng đầu, nhìn nước mưa rơi xuống mái hiên, giống như cát chảy xuống trong chiếc đồng hồ cát.

Cảnh Dung yên lặng bồi ở bên người nàng, nhìn lông mày nàng dần dần giãn ra, lo lắng trong lòng hẳn dường như cũng nhẹ nhõm hơn.

Nhưng giờ phút này, hẳn thật sự không muốn quấy rầy nàng.

Kỳ Vân Thư như vậy, an tĩnh giống như một bức họa, giống như nước mưa trong sạch còn chưa rơi xuống mặt đất.

Thậm chí có một khắc hẳn hy vọng, mình không phải là đế vương gia, mà được sinh ra trong một gia đình bá tánh bình thường.

Không cần tham dự phân tranh vương quyền, không cần thân nhập trong vòng âm mưu.

Cùng với người mình thích, cùng nhau ngắm mặt trời mọc! Cùng chiêm ngưỡng cảnh hoàng hôn!

Thật lâu sau, ánh mắt Kỳ Vân Thư chuyển từ chỗ giác mái tới trong mưa phùn mênh mông nơi xa.

Mang theo giọng điệu buồn bực hơi trầm, nói: "Hắn gọi là Kỷ Bù.
Năm năm trước, là cô nhi mà Nhị ca ta đã mang về từ trên chiến trường!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 107: Nghiệm Độc

Edit: Emily Ton.

Đây là lời đầu tiên phát ra từ đôi môi nhợt nhạt.

Tâm trí Cảnh Dung chấn động, dứt bỏ những suy nghĩ linh tinh trong đầu, mang theo ánh mắt tò mò nhìn nàng, có ý định tiếp tục lắng nghe!

Kỷ Vân Thư nắm chặt năm tay trong ống tay áo, giọng điệu nhẹ nhàng, bắt đầu hồi tưởng lại.

"Ta nhớ rõ, lần đầu tiên khi nhìn thấy Kỷ Bội, hắn đứng ở phía sau Nhị ca ta, mặc một thân áo choàng màu xám được giặt tẩy đến nỗi trắng bệch. Hắn cúi đầu, không dám nhìn ai. Hắn không thể nhớ bất cứ điều gì, vì thế Nhị ca đặt cho hắn một cái tên: Kỷ Bội. Đó là cách hắn trở thành thế hệ thứ ba của Kỷ gia, cũng trở thành nghĩa tử Kỷ phủ."

Trong khi nói, nơi khóe môi của nàng, dường như hơi nhếch lên.

"Không biết vì sao, hắn luôn thích đi theo bên người ta, và ta, cũng từ từ quen với sự tồn tại của hắn. Hắn rất thông minh, dường như cái gì cũng biết. Hắn dạy ta làm thơ, dạy ta viết chữ, hơn nữa chỉ cần ta muốn, hắn đều sẽ liều mạng mang tới cho ta. Ba năm trôi qua, ta vĩnh viễn sẽ không thể quên mùa đông năm ấy, hắn đứng ở dưới tàng cây hoa mai, nhặt một bông hoa mai từ cành mai, dùng cặp mắt đẹp nhìn ta, dịu dàng cười. Kỷ Bội như vậy, giống như chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào một cái, sẽ tan biến đi. Hắn nói, chờ hắn áo giáp trở về, sẽ lấy ta làm vợ."

Mấy năm nay, nàng chưa từng nói với ai về Kỳ Bù.

Nam nhân kia, dường như vẫn đang sống ở trong trái tim nàng.

Và nàng dường như cũng giống như người Kỳ gia.

Tên này, nàng không thể nhắc tới! Cũng không dám nhắc tới!

Biểu tình của Cảnh Dung hơi biến đổi, dường như theo độ cong trên khóe môi nàng càng ngày càng mãnh liệt, hẳn càng cảm thấy mất mát hơn.

Giờ phút này, ánh mắt Kỳ Vân Thư đã được thu hồi từ trong mưa phùn, một lần nữa dừng ở trên mái hiên.

Trong mắt dâng lên một sự hận ý, "Nhưng buổi tối hôm đó, cha ta, đã dùng chiếc roi ngựa ban kia, không hề thương tiếc đánh Kỳ Bù ba mươi roi. Nói rằng hẳn bại hoại nề nếp gia đình, còn muốn cưới muội muội mình làm vợ. Ba mươi roi kia, không roi nào không rơi ở trên lưng hẳn. Hẳn ngã vào trong vũng máu, dùng cặp mắt che kín tơ máu nhìn ta, tràn ngập áy náy. Hẳn sợ lời hứa của mình không thể thực hiện được, hẳn sợ mất ta. Cho đến một khắc khi hẳn nhắm mắt lại, ta cũng chỉ có thể trở mắt nhìn hẳn bị nâng đi ra ngoài. Ta liều mạng giãy giụa, nhưng bị vô số đôi tay vững chắc kéo lại."

"Ngày hôm sau, ta đi tới bãi tha ma, mở tất cả các thi thể ra, chung quy vẫn không thể tìm được Kỳ Bù. Ta tin tưởng vững chắc, hẳn nhất định vẫn còn sống, hẳn sẽ thực hiện lời hẳn đã hứa với ta, nhất định sẽ áo giáp trở về, lấy ta làm vợ."

Ở trong mắt người Kỳ gia, kỳ Bù đã chết.

Nhưng Kỳ Vân Thư không tin, nàng tin tưởng vững chắc hẳn sẽ trở về. Hẹn ước hai năm, nàng sẽ không từ bỏ cho đến một khắc cuối cùng, quyết không bỏ qua!

Cảnh Dung không nói, vẫn nhìn nàng như cũ.

Nhìn hai mắt nàng dần dần đỏ bừng, kéo cổ lại, cắn chặt môi, sau đó quay đầu lại, nhìn Loan Nhi đang nằm ở trong quan tài cũ nát.

Nói với giọng áy náy, "Là ta đã hại chết Loan Nhi, nếu như ta không khăng khăng cố giữ ước định kia, ta đã mang theo Loan Nhi rời khỏi Kỳ phủ. Hiện tại, nàng cũng sẽ không nằm ở trong chiếc quan tài lạnh băng này."

Nước mắt tràn ra từ trong hốc mắt, thương tâm tự trách.

"Đó không phải là lỗi của người." Cảnh Dung mở miệng.

Hắn bước hai bước đến gần nàng, vươn hai tay ra, ôm thân mình đang run rẩy của nàng vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng gầy nhưng rắn chắc của nàng.

Nàng không đẩy hắn ra, hơi ấm trong lòng ngực hắn, dường như đủ để đẩy lùi băng lạnh đang thâm nhập vào người nàng.

"Vạn sự, nếu như có thể đoán trước, sao còn có đau khổ khi phải chia ly?"

Những lời của Cảnh Dung, chậm rãi quanh quẩn ở bên tai nàng.

Người nam nhân này, khi đứng đắn, những lời hắn nói, đều mang theo hương vị triết học!

Thật lâu sau.....

Kỷ Vân Thư thu nước mắt trở về, rời khỏi lồng ngực Cảnh Dung, buông đầu xuống, giã lông mày mang theo một sự quyết tâm.

Hít sâu một hơi, "Hiện giờ quan trọng nhất, là tra ra hung phạm độc chết Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu."

Cảnh Dung gật đầu, "Nếu Loan Nhi trong sạch, như vậy, người vẫn là nghi phạm. Vụ án này, đích xác phải điều tra nhanh một chút mới được."

Những lời nói này, không thể nghi ngờ là một hồi chuông cảnh báo!

Sắc mặt Kỳ Vân Thư ngưng trọng, "Hiện tại ta muốn lập tức đi một chuyến tới Vệ phủ. Có lẽ, có thể tìm được chút manh mối gì. Nhưng ta lo lắng, người Vệ phủ căn bản sẽ không cho ta đi vào."

Cảnh Dung hạ thấp hai hàng lông mày.

Vội nói, "Bốn vương đã tới đó, vật người có khả năng cần tới, ta đã tìm được giúp người."

"Cái gì?"

"Người tới đây với ta."

Hắn kéo tay nàng lên, bước nhanh rời khỏi nghĩa trang, mang nàng đi tới Quảng Cừ viện.

Sau đó lấy ra một khối khăn tay, một cái bầu rượu và hai cái cái chén!

Bắt đầu giải thích, "Trong khăn tay là một cái vụn gỗ rất nhỏ, đã được tìm thấy ở trong chén trà có độc. Đây là cái ấm trà và hai cái chén còn lại sau buổi tiệc đêm đó, nhị vị Vệ gia đã dùng, nhưng đã được rửa sạch sẽ, không biết có thể dùng được hay không?"

Kỳ Vân Thư mở khăn tay ra, bên trong, là một cái vụn gỗ rất nhỏ, nếu như không nhìn kỹ, căn bản sẽ không thể nhìn ra.

"Người có lân phần?" Nàng hỏi.

Cảnh Dung lập tức gọi một tiếng về phía ngoài cửa, thị vệ tiến vào, hần phân phó, "Lập tức đi lấy một chút lân phấn tới đây."

Thị vệ tuân lệnh, chỉ một lát sau, đã mang đồ tới.

Kỷ Vân Thư dùng đầu ngón tay nhúm một chút lân phấn, rải phía trên vụn gỗ.

Ngay lập tức, vụn gỗ biến thành màu đen.

"Vụn gỗ này có độc." Nàng đưa ra kết luận, tiếp tục suy nghĩ sâu xa, "Nhưng vụn gỗ này, là thứ gì?"

Nàng nâng khăn tay lên, đưa về phía chóp mũi, ngửi ngửi mùi vị. Vụn gỗ tuy nhỏ, nhưng Kỷ Vân Thư vẫn có thể ngửi thấy được, từ trên vụn gỗ phát ra một mùi rượu nhàn nhạt.

Cảnh Dung hỏi nàng, "Như thế nào?"

Nàng buông khăn tay xuống, nhíu chặt mày, nói, "Trên vụn gỗ này không chỉ có Trầm độc, còn có mùi rượu, nhưng..... đây là thứ gì?"

Nghĩ không ra?

Ngược lại, nàng cầm lấy bầu rượu trong tay, chuẩn bị rải lân phấn vào trong.

Cảnh Dung hỏi nàng, "Thứ này đều đã sạch sẽ, có thể nghiệm ra được gì sao?"

"Chỉ cần là nơi từng dính qua rượu độc, nếu như không dùng nước đường trắng rửa sạch, chung quy sẽ không thể rửa sạch."

Trong khi nói chuyện, lân phấn đã được rải ở trong bầu rượu, cũng không thấy điều gì bất thường.

Trong cùng một cách, nàng lại rải lân phần ở trong hai chén rượu, bên trong chén, không ngờ biến đen.

Điều này, hoàn toàn khiến Kỷ Vân Thư trở nên hồ đồ.

Trong miệng nàng nói nhỏ, "Sao sẽ như vậy?"

Cảnh Dung cũng cảm thấy kỳ lạ, "Trong bầu rượu không có độc, nhưng trong hai chén rượu lại có độc, chẳng lẽ, đã có người lúc rót rượu, đã hạ độc ở trong chén?"

Phân tích này không phải không có khả năng!

Kỷ Vân Thư gật gật đầu, tinh tế cân nhắc, "Vậy thì lúc ấy, người đã rót rượu cho hai người bọn họ, là ai?"

"Muốn biết, hiện tại hãy đi tới Vệ phủ."

"Hiện tại?"

Người Vệ gia, sẽ để nàng đi vào sao?

Cảnh Dung dường như đã biết bản khoản của Kỷ Vân Thư, nói thẳng, "Người đừng lo lắng, người đi cùng ta có thể thoải mái hào phóng đi vào, tất nhiên sẽ không có người nào dám cản người."

Đúng vậy, hẳn là Vương gia!

Là một tôn Phật!

Vẫn là một tôn Phật thượng đẳng.

Chỉ một mệnh lệnh, người chết đều có thể cứu sống hẳn, một cái Vệ phủ, hẳn hoàn toàn có thể đi vào.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 108

Edit: Emily Ton.

Hai người đi tới Vệ phủ, vừa vặn gặp Vệ Phó ở cửa.

Vừa nhìn thấy Vương gia đến, hăn đang chuẩn bị quỳ xuống hành lễ, đã bị Cảnh Dung ngăn lại.

"Bốn vương tới để phá án. Vệ Phó, hiện tại người lập tức tập hợp toàn bộ người trong phủ tới trong đại sảnh."

Một chút mệnh lệnh, Vệ Phó không dám nói không, nhưng vẫn cố ý vô tình dùng ánh mắt tàn nhẫn thoáng nhìn qua Kỳ Vân Thư, sau đó nhanh chóng gọi người đi tới đại sảnh.

Kỳ Vân Thư nhìn vải trắng treo đầy Vệ phủ, tâm tình cũng theo đó bắt đầu sâu não.

Luồng cảm xúc kia bị nàng chôn vùi nơi sâu thẳm trái tim!

Nghiêng mắt nhìn Cảnh Dung hỏi, "Vệ Dịch thế nào rồi?"

Cảnh Dung chỉ nói, "Hăn không sao, Lang Bạc vẫn luôn bên hăn. Sự tình khác, bốn vương cũng phân phó hạ nhân trong Vệ phủ, không được nhắc tới ở trước mặt Vệ Dịch, chờ ngày mai hăn an tâm đưa tang cho cha nương hăn xong!"

Cân nhắc, thật ra còn muốn chu toàn hơn so với người khác.

Nàng gật đầu, không tiếp tục hỏi, nhằm tránh tác động tới thần kinh mẫn cảm trong lòng mình, sẽ đỏ mắt.

Lúc này, Vệ Phó đã gọi hết gia đình trong phủ đi vào đại sảnh.

Đoàn người lúc này mới biết người đến là Vương gia, còn có mấy người nhỏ giọng bắt đầu cẩn thận bàn tán. Mấy người kia, chính là những người làm việc trong phòng bếp.

"Hắn là Vương gia? Đêm đó ta thực sự đã nói chuyện với hắn." Có người còn chứa một chút hương vị khoe khoang.

Một vài nam nhân trắng hán bên cạnh, liếc mắt khinh miệt nói, "Ta cũng từng nói chuyện vài ba câu với Vương gia."

"Phi."

"Người mới phi."

"Đồ thú vị nhà người không biết xấu hổ."

"Người mới là đồ thú vị không biết xấu hổ!"

Hai người người một câu ta một lời, cúi đầu, nhỏ giọng tranh luận, cả vai đã đụng tới nhau, chỉ thiếu phải đánh nhau một trận thì mới bỏ qua.

Vệ Phó đi phía trước nghe được lời nói, đi xuống, gõ nhẹ trên đầu hai người một cái.

"Vương gia ở đây, sao các người có thể làm càn như vậy."

Hai người nhanh chóng cúi người, "Vâng vâng vâng....."

Sắc mặt xấu hổ!

Vệ Phó hung hăng trừng mắt liếc nhìn hai người một cái, lúc này mới tiến lên, chấp tay, "Vương gia, hạ nhân trong phủ đều đã ở đây."

Cảnh Dung "Ân" một tiếng, chuyển ánh mắt về phía Kỷ Vân Thư.

Giống như Kỷ Vân Thư mới là chủ tử!

Theo ánh mắt Cảnh Dung, Vệ Phó nhìn về phía Kỷ Vân Thư, đáy lòng đương nhiên không hề thoải mái.

Phải biết rằng, hãn chính là người đã từng nhận định Kỷ Vân Thư là hung thủ, không ngờ một nha đầu đã chết, ôm hết tội.

Và điều này, một chuyện Loan Nhi bị buộc phải chết, vẫn chưa truyền tới Vệ phủ, nếu không, Vệ Phó khẳng định sẽ phải quỳ trên mặt đất, kêu trời khóc đất cầu Lưu đại nhân và Vương gia làm chủ.

Tuy nhiên, hãn đã nghĩ sai rồi.

Huyện thái gia và Cảnh Dung, đều đang đứng về bên phía Kỷ Vân Thư!

Kỷ Vân Thư không muốn lãng phí thời gian, quét ánh mắt nhìn quanh một vòng.

Hỏi, "Đêm hôm đó mở tiệc, là ai đã ở bên cạnh rót rượu cho lão gia và phu nhân các người?"

Lời này vừa nói ra, toàn bộ mọi người nhìn nhau.

Trong đám người, có một người lúc này mới chậm rãi đi ra, hai tay đan chặt trước người, cúi đầu.

Nhỏ giọng trả lời, "Là nô tỳ! Đêm đó, là nô tỳ đã rót rượu cho lão gia và phu nhân."

Đồng thời với khi cô nương kia nói chuyện, Kỳ Vân Thư đã đánh giá trên dưới nàng ấy một phen, bộ dáng bắt quá chỉ mới 17-18 tuổi.

Kỳ Vân Thư hỏi, "Ngày đó, thời điểm người rót rượu, có điều gì bất thường hay không?"

Cô nương nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Không có."

"Thật sự không có?"

"Chắc chắn là không có."

"Người thử nghĩ lại xem."

Có thể vì giọng điệu của Kỳ Vân Thư hơi có chút tăng cao, tay cô nương kia vẫn luôn run rẩy.

Nàng ấy lại suy nghĩ một lúc, cuối cùng, vẫn lắc đầu, "Thật sự không có."

"Nhưng trong chén rượu có độc." Kỳ Vân Thư nói.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người trong đại sảnh đều bắt đầu xao động.

Cô nương kia cũng không phải ngốc, Kỳ Vân Thư vừa nói như vậy, nàng ấy tất nhiên hiểu rõ.

Lập tức quỳ xuống, hoảng loạn kinh hãi nói, "Không phải nô tỳ, nô tỳ không có khả năng hạ độc hại chết lão gia và phu nhân. Lão gia và phu nhân đối đãi với nô tỳ rất tốt, nô tỳ không có khả năng hạ độc."

Sau đó bắt đầu khóc nức nở!

Không phải là Loan nhi hạ độc sao?

Vì sao lại thành Nguyệt nhi?

Vệ Phó lúc này cũng phản ứng lại, trừng mắt về phía nha đầu kia, lớn tiếng mắng hỏi, "Nguyệt nhi, chẳng lẽ là người hạ độc?"

"Thật sự không phải nô tỳ, thật sự không phải."

"Không phải là nàng ấy." Kỳ Vân Thư lên tiếng, tiến lên, đỡ Nguyệt nhi dậy, "Ta chưa nói do người hạ độc, người không cần hoảng loạn như vậy."

Nhưng điều này lại khiến mọi người trở nên khó khăn hơn.

Cảnh Dung không hiểu, "Chắc chắn như vậy sao?"

Nàng gật đầu, vừa nâng tay trái của Nguyệt nhi lên, vừa nói, "Bởi vì năm ngón tay trái của nàng ấy bị thương, chắc hẳn là..... không thể di chuyển chúng, đúng không?"

"Kỷ cô nương..... sao người biết?" Nguyệt nhi kinh ngạc.

Nàng nghiêng cứu xương cốt, đương nhiên biết!

Nhìn một cái là biết!

"Người không cần quan tâm làm sao ta biết được. Tóm lại, chỉ dùng một bàn tay rót rượu, còn muốn hạ độc là điều nguy hiểm rất lớn. Hơn nữa, người căn bản không có khả năng."

Vệ Phó nghe xong, hỏi Nguyệt nhi, "Tay người..... không thể cử động?"

Nguyệt nhi thu nước mắt lại, gật gật đầu, "Đúng vậy, phu nhân thấy ta đáng thương, mới mang ta vào trong phủ, nô tỳ cũng vẫn luôn chăm sóc phu nhân. Phu nhân chưa từng nói chuyện tay ta có tật ra ngoài."

Không thể không nói, Vệ phu nhân thật sự rất tốt.

Kỷ Vân Thư không nói thêm gì với nàng ấy nữa, quay qua nói với Vệ Phó, "Vệ quản gia, phiền người mang bọn họ rời đi đi."

Vệ Phó gật đầu, lại dẫn người rời đi.

Nếu không phải là Nguyệt nhi, vậy thì độc kia đã được hạ như thế nào?

Kỷ Vân Thư dường như không muốn tiếp tục suy nghĩ sâu xa hơn về vấn đề này, thoáng nhìn qua Cảnh Dung.

Nói, "Ta muốn đi xem Vệ Dịch."

"Được."

Hắn không ngăn cản.

Vì thế, Kỷ Vân Thư lập tức đi tới linh đường nơi hậu viện.

Nàng vừa đi vào, liền nhìn thấy Vệ Dịch đang quỳ gối bên trong.

Đã mấy ngày trôi qua, Vệ Dịch vẫn luôn quỳ như thế. Từ những gì Kỷ Vân Thư nghe được khi đi từ trước viện tới đây, hắn đã không ăn gì trong hai ngày nay.

Nàng nhớ rõ, Vệ Dịch luôn ghét nhất là nhịn đói.

Một bàn đầy đồ ăn, hắn cũng có thể ăn hết sạch sẽ.

Bước chân nàng uyển chuyển nhẹ nhàng, đi đến bên người Vệ Dịch, quỳ xuống, hướng về phía bài vị trước quan tài, vái ba vái!

Đôi mắt Vệ Dịch mỗi một vô thần hơi nghiêng, nhìn thấy Kỷ Vân Thư thì chớp mắt một cái, lập tức đỏ mắt.

Nghẹn ngào gọi một tiếng, "Thư nhi....."

Kỷ Vân Thư đối diện với cặp thâm lõm, trái tim đột nhiên tê rần.

Hai ngày này, Vệ Dịch đến tột cùng đã vượt qua như thế nào?

"Thư nhi....." Vệ Dịch gọi nàng từng tiếng.

Kỷ Vân Thư vươn tay từ trong ống tay áo, vuốt gương mặt lạnh băng của hắn. Cảm giác lạnh lẽo, dường như đang nổi điên len lỏi vào từng hoa văn ở trên lòng bàn tay nàng.

Thâm nhập vào dưới làn da của nàng, biến thành từng cây băng bén nhọn, đâm về phía trái tim nàng.

Đau đớn đến nỗi nàng phải nhíu chặt lông mày.

Vệ Dịch cầm tay nàng, nhào vào trong lòng ngực nàng, bắt đầu gào khóc.

Giống như một đứa trẻ con!

Hai tay mảnh khảnh của Kỷ Vân Thư ôm chặt hắn, bắt đầu vuốt ve trên đầu hắn.

"Vệ Dịch, không phải ta đã nói, có ta ở đây, không cần phải sợ."

Lời nói này quanh quẩn ở bên tai Vệ Dịch, hắn càng khóc lớn, nói, "Nhưng Thư nhi đã biến mất, Thư nhi cũng không cần ta."

"Đồ ngốc, sao ta lại không cần người? Ta sẽ luôn chăm sóc người, sẽ không rời khỏi người."

Thân thể hắn bắt đầu run rẩy dữ dội, và thân thể nho nhỏ của Kỷ Vân Thư, cũng bị hắn lắc lư theo.

Hắn khóc nước nỡ khó chịu, "Thư nhi thật sự sẽ không rời khỏi ta sao? Thật vậy chẳng?"

"Đúng vậy, ta hứa với người, sẽ không rời khỏi người. Ta sẽ luôn ở bên cạnh người, chăm sóc người."

"Thư nhi....."

Vệ Dịch ôm nàng càng chặt.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 109: Chiếc Đũa Này Không Phải Của Phũ Chúng Ta

Edit: Emily Ton.

Bên trong linh đường, Vệ Dịch ôm Kỳ Vân Thư không muốn buông tay!

Bên ngoài linh đường, khuôn mặt Cảnh Dung không có biểu tình, khiến người không thể đoán ra hắn đang nghĩ gì.

Lang Bạc đứng ở bên cạnh, ánh mắt cũng nhìn vào Kỳ Vân Thư và Vệ Dịch bên trong.

Hai ngày nay, hắn phụng mệnh để ý Vệ Dịch, mắt không nháy nhìn chăm chăm Vệ Dịch, bên hốc mắt đều đen một vòng, có thể nói rằng một tắc cũng không rời.

Tất nhiên, Vệ Dịch không ăn cơm, hắn cũng bụng không hai ngày.

Hắn thở dài một tiếng, tự nói với mình: "Kỳ cô nương gặp phải nhiều sự tình như vậy, trong lòng còn nhớ thương Vệ công tử."

Trong lời này, còn mang theo vài phần hâm mộ!

Cảnh Dung mắt lạnh một cái, lập tức khiến da thịt hắn đông lạnh đến nổi cứng đờ.

Đàn phải cúi thấp đầu, câm miệng!

Trong lòng Lang Bạc thật sự rất buồn bực, Vương gia nhà mình không những không ăn giấm, mà còn bình tĩnh đến nỗi có chút kỳ cục.

Rất bất thường, quá bất thường!

Nhưng hẳn nào biết đâu rằng, trái tim Cảnh Dung sớm đã bị xé toạc ra đau đớn, giống như cành cây khô những ngày mùa đông.

Trong lòng Kỳ Vân Thư có Kỳ Bù. Người kia, phảng phất như cây gai trát ở trong lòng nàng, dù hẳn dùng hết toàn lực, đều không thể nhổ ra.

Chưa kể, có khả năng Kỳ Bù thật sự đã chết.

Trong khi hẳn, ngay cả một người chết cũng bị thua kém!

Nghĩ đến đây, môi mỏng Cảnh Dung nhẹ cong, nở nụ cười chua xót.

Lúc này, Kỳ Vân Thư đã nhẹ nhàng đẩy Vệ Dịch ra, dùng ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt hẳn.

"Bọn họ nói, đã hai ngày nay người không ăn gì, như thế làm sao có thể tiếp tục được?" Nàng có chút đau lòng.

"Nhưng..... ta ăn không vào."

"Ăn không được cũng phải ăn, nếu thân thể người đói lả, ngày mai người làm sao còn sức để đưa tang cha nương người?"

Nhắc tới việc này, Vệ Dịch ép chặt đôi môi khô khốc của mình, không lời phản bác.

Bọn hạ nhân Vệ phủ cũng lập tức đi tới phòng bếp bưng đồ ăn lên, Vệ Dịch cố nuốt nở vài tiếng, dùng sức nuốt vào mấy miếng, bắt đầu nhồi nhét trong miệng.

Hắn khịt mũi, thân mình run lên, vô tình làm rơi chiếc đũa trong tay xuống bàn.

Loảng xoảng loảng xoảng ——

Vài tiếng!

Kỷ Vân Thư cầm chiếc đũa lên, đang chuẩn bị nhét lại vào trong tay hắn, đột nhiên tay nàng dừng lại, cau mày.

Hử?

Đang lúc khi Vệ Dịch chuẩn bị cầm chiếc đũa để gấp thức ăn, Kỷ Vân Thư đã lấy hai chiếc đũa đưa tới trước mặt mình, tinh tế nhìn một lúc.

"Thư nhi, người cầm lấy đũa, ta làm thế nào ăn cơm?" Hắn hỏi khi đang nhai một miệng đầy cơm.

Thần sắc Kỷ Vân Thư căng thẳng, đầu ngón tay chạm vào trên hai chiếc đũa, trong lòng dường như có một sự phán đoán đại khái.

"Thư nhi....."

Vệ Dịch dùng sức nuốt cơm trong miệng xuống, gọi nàng một tiếng!

Kỷ Vân Thư phục hồi lại tinh thần, hơi mỉm cười, đưa chiếc đũa cho hắn, đứng dậy.

Nói: "Người cứ ăn cơm đi, ta đi ra ngoài một lát."

"Người muốn đi đâu? Thư nhi, người đừng ném ta đi."

Vệ Dịch lôi kéo áo nàng, không cho nàng rời đi.

Kỷ Vân Thư duỗi tay sờ sờ đầu của hắn, ánh mắt mang theo khẳng định: "Vệ Dịch, ta đã nói, ta sẽ không rời khỏi người, người ngoan ngoãn

ăn cơm, chờ người ăn xong rồi, ta sẽ trở về, được không?"

"Ồ!"

Hắn gật đầu, bày tỏ sự đồng ý!

Vừa đi ra ngoài, Kỷ Vân Thư đã đụng phải Cảnh Dung.

Nhìn thấy sắc mặt nàng nôn nóng, Cảnh Dung lo lắng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Ta nghĩ ta đã biết vụn gỗ kia là thứ gì."

"Là thứ gì?"

"Chiếc đĩa!"

Khi đưa ra kết luận, Kỷ Vân Thư đã đi về phía phòng bếp Vệ phủ.

Cảnh Dung không do dự, để lại Lang Bạc, bước nhanh đuổi theo.

Hai người đi tới phòng bếp, thoang thoảng ngửi thấy được một mùi dấm!

Bên trong, bọn hạ nhân và nha đầu cũng đang bận rộn, nhưng ngay khi nhìn thấy bọn họ, tất cả đều buông hết những gì trong tay.

Kỷ Vân Thư hỏi một tiểu nha đầu: "Đêm đó mở tiệc, chén bát lão gia và phu nhân các người đã dùng còn ở đây không?"

Tiểu nha đầu lúc đầu còn lắp bắp một chút, sau đó mới liên tục gật đầu: "Còn."

"Đưa tới đây cho ta."

"Vâng."

Tiểu nha đầu vội vã cầm bộ chén bát tới.

Ngoại trừ đã bị Cảnh Dung "đoạt" mất bầu rượu và hai cái chén, hiện tại, còn lại ở trong khay, có hai cái bát sứ nước hoa văn tinh xảo, hai muống sứ trắng, cùng với hai đôi đũa gỗ đặt ở trên cái giá ngà voi.

Chén bát vừa mới được buông xuống, Kỳ Vân Thư đã cầm lấy một chiếc đũa trong đó lên, tinh tế xem xét.

Lắc đầu: "Không phải!"

Cầm lấy một chiếc khác, lắc đầu: "Không phải!"

Lại cầm lấy một chiếc nữa, đột nhiên cả kinh: "Đúng vậy, chính là chiếc đũa này."

Mọi người nhìn Kỳ Vân Thư, thấy nàng dường như đang diễn một vai kịch, không ai hiểu được.

Cảnh Dung không chút hoang mang, dường như biết được ý của nàng, lên tiếng phân phó một tên gia đình: "Lấy một chút lân phẩn lại đây."

Không ngờ gia hỏa này đã trở nên thông minh như vậy!

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư không có thời gian để khen hẳn.

Chờ khi gia đình kia lấy lân phẩn tới, nàng liền nhặt một ít, rải vào trên chiếc đũa, ngay trong nháy mắt, nguyên cả một chiếc đũa đều biến đen!

"Có độc." Giọng điệu hơi nhẹ, không thể không có chút kinh ngạc.

Cùng dùng một cách đó, nàng rải lân phẩn lên ba chiếc đũa còn lại, trong đó có một cây, cũng bị biến đen.

Tiểu nha đầu đứng gần nhất, hoang mang khi nhìn thấy hiện tượng này: "Kỷ cô nương, đây là..... là chuyện gì đang xảy ra? Trên chiếc đĩa này, sao lại có độc?"

Nàng cũng đang muốn biết điều đó!

Nàng cân nhắc trong lòng thật lâu, nhìn về phía Cảnh Dung, mở miệng nói: "Từ đầu tới cuối, chúng ta đều đi theo hướng sai rồi, căn bản không phải trong rượu có độc, mà là đôi đĩa này có độc. Đôi đĩa đi vào miệng, và khi bọn họ uống rượu, lúc này mới bị trúng độc. Miếng vụn gỗ lưu lại trong chén trà, chính là đã bị dính từ hai chiếc đĩa gỗ này vào trong miệng, sau đó khi uống trà, mới lưu lại ở trong chén trà."

Những lời này vừa nói ra, tất cả mọi người dường như đã hiểu.

Nhưng Cảnh Dung lại dường như nghi hoặc: "Nếu chỉ có một đôi đĩa có độc, làm thế nào hai người đều trúng độc?"

"Ta nghĩ, chắc hẳn Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu, mỗi người đều dùng một chiếc đĩa có độc."

Hợp tình hợp lý!

Cảnh Dung nghiêm mặt, hướng về phía mọi người trong phòng bếp, hỏi: "Đêm đó mở tiệc, ai là người an bài chén bát?"

Giọng điệu của hắn giống như đốt lên một ngọn lửa, nhưng lại khiến người đột nhiên phát lạnh.

Hai tiểu nha đầu nơi xa liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau đi tới, cực kỳ kinh hoảng.

"Là..... là hai người nô tỳ."

"Trên chiếc đĩa, vì sao lại có độc? Các người giải thích thế nào?"
Cảnh Dung chất vấn.

Hai nha đầu sợ tới mức liên tục lắc đầu: "Vương gia, chúng ta không hề hạ độc, những chiếc đĩa của chủ nhân, ngày thường vẫn luôn sử dụng, đều không có vấn đề gì, hai người nô tỳ tuyệt đối không có tâm hãm hại lão gia và phu nhân, cầu Vương gia tra rõ."

Bọn họ dường như không giống như đang nói dối!

"Đêm đó mở tiệc, có người nào từng chạm vào chiếc đĩa này không?"

Lắc đầu: "Không có, những chén bát này đều do hai người chúng ta tự mình bày biện. Chén bát của lão gia và phu nhân, trước đây cũng do chúng ta tự mình chuẩn bị, người khác không hề chạm tới."

Nói như chém đinh chặt sắt, không có một chút dấu vết để nghi ngờ!

Cảnh Dung không có gì khác để hỏi.

Chỉ thấy ánh mắt Kỳ Vân Thư, một lần nữa lại đặt ở trên đôi đĩa có độc, hỏi một câu: "Đôi đĩa này..... là của trong phủ các người sao?"

Hai nha đầu liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau nhấc đầu, mở to hai mắt nhìn lên trên đôi đĩa.

Kinh hô: "Không phải, đĩa này không phải của phủ chúng ta."

Để chứng minh lời mình nói, một nha đầu trong đó, chỉ vào một đầu trên chiếc đĩa, vội nói.

"Đĩa trong phủ chúng ta, ở trên đỉnh đầu sẽ dùng dao nhỏ cạo đi một góc nho nhỏ, nhưng đôi đĩa này, không hề bị cạo đi, nhất định không phải của trong phủ chúng ta."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 110: Đáng Chết, Nên Hẳn Là Ta

Thông thường, những nhà giàu đều có một thói quen, chính là khắc dấu hiệu của phủ ở trên chén bát. Thường sẽ dùng họ của dòng họ, hoặc tên của niên đại, cũng có thể dùng mười hai cung hoàng đạo.

Và những chén sứ hay chén rượu của Vệ phủ, dưới đáy đều sẽ khắc một chữ "Vệ".

Đối với đĩa làm bằng gỗ quý thế này, vì chúng tương đối mỏng manh, nếu như khắc chữ ở phía trên, sẽ dễ dàng bị gãy. Đơn giản, chỉ gọt bỏ đi một góc ở trên chiếc đĩa, xem như làm dấu hiệu!

Tuy nhiên, những chiếc đĩa có độ, không có dấu hiệu như vậy.

"Đêm đó, các người đều xác định, không có người nào từng vào phòng bếp?" Kỷ Vân Thư hướng về phía mọi người và hỏi.

Đám người hai mặt nhìn nhau, cùng nhất trí lắc đầu.

"Chắc chắn sao?"

Ngay lập tức, một tiểu nha đầu trong đó, tiếp lời, nói: "Trong phòng bếp, chính xác không có ai vào, nhưng, thời điểm nô tỳ bưng chén bát đi ra ngoài, vừa lúc đụng phải Kỷ Tam công tử."

Kỷ Tam công tử?

Kỷ Nguyên Chức?

"Hắn vì sao lại tới bên ngoài phòng bếp?"

"Điều này nô tỳ cũng không biết, lúc ấy Kỳ Tam công tử hẳn....."

"Hắn thế nào?" Kỳ Vân Thư truy vấn.

Khuôn mặt tiểu nha đầu bắt đầu hơi ửng đỏ, cắn môi, cúi đầu, sau đó duỗi tay ra, gỡ một cây Trâm cài trên đầu mình xuống.

Lắp bắp nói với giọng run rẩy: "Đây là lúc ấy, Kỳ Tam công tử đưa cho nô tỳ, nô tỳ nhìn thấy cây trâm khá đẹp, nên đã nhận lấy."

Thật sự là loại đa tình rẻ mạt!

Ngay cả một nha đầu cũng không buông tha.

Sắc mặt Kỳ Vân Thư trầm xuống: "Vậy lúc ấy, chén bát trong tay người là đưa cho ai?"

"Là đưa cho Kỳ cô nương."

Trả lời một cách chắc chắn!

Nói cách khác, Kỳ Nguyên Chức cũng chưa từng chạm vào chén bát của Vệ lão gia và Vệ phu nhân.

Manh mối, dường như cũng bị chặt đứt ở chỗ này!

Kỳ Vân Thư trầm mặc liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, giống như có chút bất đắc dĩ.

Cảnh Dung lập tức an ủi nàng: "Nếu đã biết chiếc đĩa có độc, vậy nhất định có thể tra ra."

Hắn tin vào nàng.

Kỷ Vân Thư gật gật đầu: "Ân" một tiếng!

Trong lúc vô tình, Kỷ Vân Thư vung ống tay áo lên, vừa lúc chiếc đĩa độc bị quét tới trên mặt đất.

Nàng lấy khăn tay ra khom lưng nhặt lên, nhưng vừa lúc nhìn tới nó, chỗ đỉnh có độc của chiếc đĩa màu đen đã biến thành màu đỏ sậm, đó là một khối nho nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ rất khó nhìn thấy.

Thần sắc lập tức căng thẳng, nhìn mặt đất ướt đầm dề, nhăn mũi lại.

Hỏi: "Trên mặt đất này, có dấm hay sao?"

"Vâng, ngày thường, chúng ta đều dùng dấm hoà vào trong nước, dùng để rửa sạch mặt đất." Nha đầu trả lời.

"Thì ra là thế!"

Đúng vậy, sương mù trong lòng nàng dường như dần dần tan đi!

Nàng quay đầu, nói với Cảnh Dung: "Vương gia, khả năng cần ngài giúp ta một chút!"

Cảnh Dung nhú mày.....

"Người nói."

Kỷ Vân Thư gói chiếc đĩa bằng khăn tay của mình, sau đó kéo Cảnh Dung ra khỏi phòng bếp.

Sắc mặt nàng ngưng trọng, nhẹ giọng nói bên tai hắn: "Ta cần Vương gia phái người đi tới nhà giam một chuyến....."

.....

Nói xong, Cảnh Dung lập tức phân phó thủ hạ đi làm việc!

.....Edit: Emily Ton.....

Lúc này, tại nhà giam.

Kỷ Nguyên Chức vẫn luôn la hét, cuộc đời của hắn, đâu chịu nổi loại tội trạng này.

Trong phòng giam âm u ẩm ướt, thời gian trôi qua rất nhanh chóng, chỉ mới trải qua một nén nhang nhưng phảng phất giống như đã rất lâu.

"Người tới, các người thả ta ra ngoài, các người có biết đại ca ta là ai hay không? Hắn chính là Tư Doãn cánh tả lâm quân, các người đắc tội với ta, chính là đắc tội với hắn, mau thả ta ra ngoài."

Hai tay đập từng cái vào trên cọc gỗ, cổ họng kêu gào đến nỗi có chút khàn khàn.

Rốt cuộc cũng nổi lên tác dụng!

Vài người vội vàng đi tới, nhưng không phải là cai ngục.

Tất cả đều mang sắc mặt vô cảm, mang theo vài phần lạnh lẽo.

Mở cửa lao ra, lấy ra một cái chén và một cây đao.

"Các người định làm gì?" Kỷ Nguyên Chức kinh hô.

Những người đó cũng mặc kệ, đi lên kiểm chế hắn, áp hắn xuống mặt đất, mạnh mẽ bẻ bàn tay hắn ra.

"Các người là ai? Muốn làm gì ta? Buông ta ra."

A ——

Hắn hét thảm một tiếng.

Bàn tay của hắn, bị dao nhỏ chọc một lỗ hồng, máu tươi chảy vào trong chén.

Kỷ Nguyên Chức đau đến nỗi kỹ "ê a" kêu to!

Sắc mặt tái nhợt!

Cho đến khi máu chảy được nửa chén, lúc này bọn họ mới buông hắn ra, ném cho một lọ thuốc mỡ và một tập băng vải.

Sau đó rời đi!

Từ đầu tới cuối, sạch sẽ lưu loát, không hề nói nửa câu.

Kỷ Nguyên Chức ngồi dậy từ trên mặt đất, nhìn bàn tay của mình vô duyên vô cố bị cắt một đao, quả thực là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không thưa.

Hắn không có cách nào khác ngoài việc tự mình tra được và băng bó, cắn chặt răng!

Trong khi đó, nửa chén máu kia, thời gian chưa đến nửa nén hương, đã được đưa tới trước mặt Cảnh Dung, sau đó chuyển giao cho Kỷ Vân Thư.

Nàng thật sự dở khóc dở cười!

"Ta không bảo người lấy nhiều máu của hắn như vậy."

"Càng nhiều càng tốt!" Không chút để ý nói.

Càng nhiều càng tốt?

Ai ai ai, đây là máu, không phải là nước!

Kỷ Vân Thư trừng hắn một cái, không để ý thêm nhiều.

Nàng rót một chút nước long não cùng với giấm trắng vào trong chén máu, sau đó cắt phần đã biến thành màu đỏ sậm ở trên chiếc đĩa ra, bỏ vào trong chén.

Sau một lúc, nàng lại vớt mảnh đĩa nhỏ kia ra, và màu đỏ sậm phía trên, đã bị rút đi, dung hoà với màu sắc ở trong chén máu.

Ân, đáp án, đã sáng tỏ.

"Hai chiếc đĩa có độc, là do Kỳ Nguyên Chức mang đến, máu trên chiếc đĩa này chính là của hãn, xem ra cái vảy trên ngón tay cái của hãn, chắc hãn là do bị chiếc đĩa cắt phải nên đã lưu lại."

Khi đưa ra kết luận này, thật ra Kỳ Vân Thư cũng bị dọa sợ.

Và Cảnh Dung, vẫn luôn là một người rất tò mò.

Hãn tung ra nghi vấn: "Vậy vì sao hãn lại độc chết nhị vị Vệ gia. Còn có, hãn cũng không hề tiếp cận chén bát bọn họ, làm thế nào có thể trộm long tráo phượng?"

"Đúng vậy, hai chiếc đĩa này có độc, hãn đã làm thế nào để thay chúng? Hơn nữa, vì sao hãn muốn độc chết Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu?"

Nàng hoài nghi trong lòng!

Nhưng lại thực sự khiếp sợ!

.....Edit: Emily Ton.....

Kỳ Vân Thư quay lại linh đường.

Vệ Dịch đã ăn cơm xong, buông chiếc đĩa xuống, ngồi thẳng đứng chờ Kỳ Vân Thư trở về.

Nàng đi đến bên cạnh hắn, ngồi xuống.

"Thư nhi, sao người đi lâu như vậy?"

"Ta đây không phải đã trở lại sao?"

Hắn gật đầu thật mạnh, queo đầu, dường như nhớ tới điều gì, sau đó móc móc ở trên người mình, lấy ra một dây tua rua*.

Đưa cho nàng: "Thư nhi, cái này là của Nguyên Chức ca ca, người giúp ta đưa lại cho hắn được không?"

Vừa tiếp nhận và nhìn xem, thật đúng là của Kỳ Nguyên Chức.

"Sao người lại có cái này?"

"Buổi tối hôm đó, ta không cẩn đã thận đụng phải hắn, còn đụng vào hai tử tử bưng mâm, sau đó hắn mắng ta vài câu rồi lập tức rời đi, thứ này đã bị rơi xuống đất."

Vệ Dịch nói rất nghiêm túc!

Và hắn không hề chú ý tới.

Sau khi Kỳ Vân Thư nghe thấy những lời nói này, cả khuôn mặt hoàn toàn trầm xuống.

Nàng có cảm giác, bên trong có một cỗ máy đang đập thành thịch, nghiền nát tất cả ngũ tạng của nàng!

Để tránh Vệ Dịch nhìn thấy, nàng cố nuốt hết nước mắt vào trong.

Hơi mỉm cười: "Được, ta sẽ giúp người giao cho hắn."

"Cảm ơn Thư nhi!"

Vệ Dịch đứng dậy, nâng áo tang lên, quỳ xuống ở trước quan tài, vái đầu thật mạnh trên sàn vài lần.

Ngoài miệng vẫn luôn thốt ra những lời của cha mẹ hẳn!

Kỷ Vân Thư không có tâm trạng lắng nghe.

Nàng đứng ở phía sau hẳn, cúi đầu nhìn trong bàn tay mình, nắm chặt dây tua rua giống như đang bóp cổ ai đó, cuối cùng vẫn không nhịn được bắt đầu rơi nước mắt.

Vệ Dịch, thực xin lỗi!

Thật sự rất xin lỗi!

Đáng chết, nên hẳn là ta!

Note: *dây tua rua (一个挂穗)

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 111: Mưa Phán?

Vào tháng hai, mưa phùn dày đặc khắp nơi, tí tách tí tách.

Ban đêm, khi nhiệt độ giảm xuống, mưa đã biến thành tuyết nặng, từng bông tuyết rơi xuống, chồng chất lên nhau thành từng tầng. Không mất nhiều thời gian, trên đỉnh ngôi hay mặt đường, đã bị phủ trắng xóa.

Dưới mái hiên, trong một gian phòng được chiếu sáng bởi những chiếc đèn lồng màu trắng, bốn góc đều được phủ bằng vải sa tanh trắng toát, rung động tung bay bốn phía khi bị gió thổi qua, ánh sáng cũng chập chờn lấp lánh, lúc sáng lúc tối!

Bởi vì tương ứng cùng với tuyết trắng, có vẻ phá lệ thê lương.

Một đêm như vậy, Vệ Dịch đều quỳ gối ở linh đường, thân thể kia, vẫn thẳng tắp như cũ, trong tay cầm xấp tiền giấy, thỉnh thoảng rải vào trong chậu than.

Sau hai ngày khóc như vậy, nước mắt cũng đã cạn khô.

Hạ nhân Vệ phủ, phần lớn đều quỳ gối bên ngoài, khoác lên người đồ tang, đầu choàng lên vải bố trắng, cúi đầu, khóc lóc ai oán.

Khi những tia sáng đầu tiên báo hiệu một ngày mới bắt đầu, đội ngũ đưa ma Vệ phủ cũng bắt đầu xuất phát.

Trong tay Vệ Dịch ôm hai tấm bài vị, đi ở phía trước đội ngũ, tuyết rơi trắng xóa, dừng ở trên đỉnh đầu hấn, tan chảy xuống hàng lông mi nồng

đậm của hãn, giống như những viên ngọc nước rơi xuống.

Trên má, cũng không thể phân biệt rõ là nước, hay là nước mắt!

Phía sau hãn, chính là hai chiếc quan tài được bao phủ bằng vải bố trắng.

Tám người nâng một quan tài, song hành cùng nhau!

Trước sau và hai bên đều có người, mang theo những chiếc cờ màu trắng trước lúc động quan, rải tiền giấy, cùng với tiếng tụng kinh siêu độ của hòa thượng, một đường đi tới nơi án táng phong thủy.

Một đường này, Kỳ Vân Thư đưa đến được nửa đường thì dừng lại.

Nàng chỉ nhìn theo đội ngũ đưa ma lên núi.

Cảnh Dung vẫn yên lặng đứng ở bên cạnh nàng.

Theo tầm mắt nàng nhìn lại, Cảnh Dung dò hỏi: "Thật sự không muốn nói cho hãn biết sao? Rốt cuộc, đó là cha nường hãn."

Nàng lắc đầu: "Không cần thiết."

Nói đến cùng, nàng hy vọng bản thân mình có thể bảo vệ Vệ Dịch, giữ lại cho hãn trái tim thuần khiết và trong sáng kia.

Khi hai người bọn họ đang lộn trở lại, Lang Bạc mang theo mấy tên thị vệ bước nhanh tiến đến, biểu tình hơi khẩn trương.

"Vương gia, không tốt, Kỳ lão gia mang theo người, đi tới nha môn náo loạn, muốn gây áp lực buộc Lưu đại nhân thả Kỳ Nguyên Chức ra. Hiện tại, đoán chừng đã đi tới nhà giam."

Con cáo già này, thật sự quá lớn mật!

Cảnh Dung giận dữ: "Nếu hăn dám mang người đi, bốn vương sẽ cắt gân tay gân chân của hăn."

Người từ nhỏ đã ăn quả cầu lửa lớn lên sao?

Hung ác như vậy!

Kỷ Vân Thư bước lên phía trước: "Không thể để cha ta mang hăn ra ngoài."

Kỷ Nguyên Chức đã bị kết luận là hung thủ, nếu như hăn được cứu ra ngoài, không chừng người cha giáo hoạt như sài lang của nàng sẽ giấu hăn tới chỗ nào đó. Đến lúc đó, vụ án này không phải sẽ trở thành án treo?

Vì thế bước chân tăng tốc, đoàn người nhanh chóng chạy tới nhà giam.

.....Edit: Emily Ton.....

Giờ phút này, tại cửa nhà giam, Kỷ Thư Hàn đã mang theo Kỷ Nguyên Chức ra ngoài!

Huyện thái gia cùng với mấy tên cai ngục cố gắng ngăn cản, nhưng thật sự không thể ngăn được!

Bởi vì Kỷ Thư Hàn đi ở phía trước, mặc dù cai ngục đã rút đao ra, nhưng lại không dám chém.

Bọn họ không dám động thủ, Cảnh Dung hăn dám.

Khoảng cách tới cửa nhà giam còn bốn mươi mét, Cảnh Dung trở tay rút kiếm trong tay Lang Bạc, nhắm ngay mục tiêu, hết sức "ném" đi.

Chuôi kiếm rời tay, giống như mũi tên rời khỏi dây cung, như một luồng ánh sáng lạnh lẽo, xuyên qua bức màn tuyết trắng, cực kỳ chuẩn xác

đâm vào đầu vai của Kỳ Nguyên Chức.

Toàn lực của kiếm phong, đồng thời khi xé rách áo hăn, cũng kéo cả người hăn theo quán tính ra sau vài bước.

Sau đó, bị thanh kiếm đóng đinh vào trên cánh cửa gỗ của nhà giam.

Nếu như Cảnh Dung trật hướng một chút, thứ này, đã đi đời nhà ma!

Tất cả mọi người bị một kiếm đột nhiên đâm tới, chấn đến nỗi phát ngốc.

"Cướp ngục, cướp ngục, có người cướp ngục!"

Huyện thái gia hô to, thân thể hướng về phía mấy cai ngục phía sau và hét.

Thật sự là quá đáng sợ!

Cai ngục rút đao ra, toàn bộ đều đâm mũi kiếm về phương hướng thanh kiếm của Cảnh Dung đâm tới.

Cho đến khi nhìn thấy đầu sỏ gậy nên tội chính là Cảnh Dung, lập tức héo rũ!

Vẻ mặt Huyện thái gia càng thêm xấu hổ, giật giật khoé môi.

Chờ khi mọi người đến gần, hăn đi lên tiếp đón, chấp tay: "Thì ra là Vương gia, hạ quan còn tưởng....."

Cảnh Dung đã giơ ngón trỏ và ngón giữa lên, ngắt lời Huyện thái gia đang nói.

Sắc mặt Cảnh Dung lạnh lùng, nhìn đôi mắt sợ hãi của Kỳ Thư Hàn.

Nói: "Xem ra Kỳ đại nhân, thật sự không để bốn vương vào trong mắt. Bốn vương vừa đưa Kỳ Nguyên Chức tới nha môn một ngày, người đã tới cửa dẫn người đi, quả thật bốn vương đã đánh giá thấp lá gan của người."

Mặc dù lời này không nặng nề mấy, nhưng rõ ràng bưng Vương gia lên kệ, lại âm thầm tạo ra áp lực.

Kỳ Thư Hàn vội nói: "Vương gia, hạ quan không dám, nhưng....."

"Nhưng cái gì?"

"Nhưng nhi tử ta căn bản là không hề giết người, là nha đầu kia tự mình thắt cổ chết. Tội danh này, tuyệt đối không thể dùng ở trên đầu hãn. Vương gia anh minh, cầu xin hãy điều tra rõ việc này."

Cảnh Dung cười lạnh: "Bức người đến chết, mặc dù không cần đền mạng, nhưng tội sống khó tha."

"Đúng vậy, chứng cứ vô cùng xác thực, không thể chống chế." Huyện thái gia tiếp lời.

Lúc này, hãn rất đủ tự tin.

Rốt cuộc, Cảnh Dung chính là cọng rơm cứu mạng của hãn!

Lúc trước có Giang phu nhân, hiện tại lại có Kỳ lão gia. Chức quan này của hãn, thật là xui xẻo!

Vẻ mặt Kỳ Thư Hàn vẫn rất kiên quyết. Nhi tử của mình, hôm nay nhất thiết phải mang đi.

Trong khi đó, Kỳ Nguyên Chức bị đóng đinh ở trên cửa, lộ ra vẻ mặt đầy mồ hôi.

Ánh mắt cầu cứu nhìn phụ thân mình: "Cha, cha nhất định phải cứu ta ra!"

Nghe thấy nhi tử cầu cứu, Kỷ Thư Hàn lúc này mới nâng đuôi lông mày lên, ngẩng đầu đối diện với Cảnh Dung.

Mang theo giọng điệu hơi bức người, nói: "Vương gia, ngài chắc hẳn cũng biết, hai nhi tử của hạ quan đều là trọng thần của triều đình. Một người là Tư Doãn cánh tả lâm quân, một người là Lâm tướng quân do Hoàng thượng thân phong. Bọn họ đều được triều đình coi trọng, ngay cả khi Vương gia không bận tâm tới việc này, có phải cũng nên suy xét một chút về xã tắc triều chính hay không....."

"Làm càn!"

Tiếng mắng như sấm rền, rót nhập vào trong tai khiến người khiếp sợ.

Khuôn mặt Cảnh Dung bắt đầu trở nên tối tăm, cặp mắt lạnh lùng, dần dần thắp lên ngọn lửa, giống như muốn lột sống da người!

Cho tới bây giờ, còn chưa bao giờ có người dám uy hiếp hắn như vậy.

Huống chi, còn dám lấy xã tắc và triều chính ra uy hiếp hắn!

Đây là muốn làm phản, không phải sao?

Ngay cả Kỷ Vân Thư đang đứng phía sau hắn, cũng cảm giác được sự tức giận của hắn.

Kỷ Thư Hàn kín đáo giật mình, cũng ý thức được lời nói của mình không ổn.

"Vương gia thứ tội, hạ quan chỉ nói những lời thật lòng, không có tâm chọc giận Vương gia." Giọng nói hơi run rẩy.

"Kỷ Thư Hàn, người có biết rằng, họa là từ miệng mà ra? Người nói năng lỗ mãng, ngay cả bốn vương người cũng muốn uy hiếp. Ngay cả khi nhân tài Kỷ gia người xuất hiện lớp lớp, cũng tốt, người muốn một tay che trời hay sao? Hay người muốn mang tội mưu phản trên đầu?"

Mưu phản?

Cái mũ cao như vậy, Kỷ Thư Hàn hẳn tuyệt đối không dám đội.

"Hạ quan..... hạ quan tuyệt đối không có ý này, Vương gia minh giám! Hạ quan chỉ là lo lắng cho nhi tử mình, hẳn không giết người. Cho dù khi nha đầu kia chết, hẳn ở bên cạnh, cũng không nên buộc tội hẳn."

"Vậy còn ý định mưu sát thì sao?"

Một câu mơ hồ, tràn ra từ trong miệng Kỷ Vân Thư.

Nàng nâng chân bước lên, ánh mắt lãnh đạm, đối diện với tầm mắt kinh ngạc của Kỷ Thư Hàn.

"Cha."

"....."

Nàng gọi hẳn một tiếng, nhưng lại lạnh băng băng.

Ánh mắt lạnh lẽo buồn tẻ, dần dần tối sầm lại, khóe miệng hơi nhú lên: "Ta biết rõ, thân thể và làn da, là được cha nương ban cho, ta vốn nên ăn nhả lần nữa, phụng dưỡng người đến già, nhưng ta đã sai."

Bốn từ cuối cùng, cực kỳ lạnh lùng!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 112: Vụ Án (Kết Thúc) 1

Edit: Emily Ton.

Sự thù địch trong đôi mắt của Kỳ Vân Thư, khiến Kỳ Thư Hàn không hề phòng run lên vài cái.

Nàng đã sai rồi?

Sai ở chỗ nào?

Kỳ Vân Thư cong môi: "Cho dù ta chịu đựng hết lần này đến lần khác, cũng không thể khiến người giảm bớt sự nhẫn tâm, đúng là bởi vì như thế, người mới dưỡng ra được một nhi tử đầy khát máu."

"Người đang nói gì vậy?" Kỳ Thư Hàn nhíu mày lại.

Kỳ Vân Thư mặt lạnh nhìn thoáng qua Kỳ Nguyên Chức vẫn bị đóng đinh ở trên cửa, ngay đó ánh mắt chuyển về phía Huyện thái gia.

"Lưu đại nhân, thỉnh người khai đường, thăm về một vụ..... án mạng Vệ phủ"

Án mạng Vệ phủ?

Không phải vụ Loan Nhi tự tử hay sao?

.....

Công đường nha môn.

Kỷ Nguyên Chức quỳ gối giữa công đường, hai tay đều bị khoá xích sắt, trong đó có một bàn tay được băng bó thô sơ, quần áo rời rạc, trên đầu vai còn bị rách một mảng lớn, tóc tai rối tung.

Cả người, có vẻ rất chật vật.

Cảnh Dung đứng ở một bên, con người chim ưng hơi mở.

Kỷ Thư Hàn hoang mang đứng ở bên kia, trong lòng bồn chồn. Đang êm đang đẹp, sao lại nhắc lên vụ án mạng Vệ gia? Trong lòng hẫng, bắt đầu loáng thoáng có chút bất an.

Đối với Kỷ Vân Thư, nàng đứng thẳng thân mình bên trái Kỷ Nguyên Chức.

Trong trang phục bình thường của nàng, thiếu vài phần nam trang, ngạo cốt của Kỷ tiên sinh, nhưng có thêm vài phần nhu tình mà nữ tử vốn nên có.

Tuy nhiên, trong hai tròng mắt đều rất lạnh lẽo, quét hết thần sắc buồn bực vốn có của nàng.

Nhiều thêm một phân thì quá âm lãnh, thiếu đi một phân thì quá ôn nhu!

Huyện thái gia giơ tay xoa xoa đôi mắt, theo thói quen lập tức mò lấy kính đường mộc và cầm trong tay.

Hắn nâng lên đang chuẩn bị đập xuống, lập tức nghe thấy Cảnh Dung "khụ khụ" vài tiếng.

Giống như bừng tỉnh từ trong giấc mộng, hắn lập tức buông kính đường mộc xuống, hắng giọng, liếc mắt xem xét Kỷ Nguyên Chức một cái, sau đó dụi dụi nhìn về phía Kỷ Vân Thư.

"Vân Thư, án mạng Vệ phủ có liên quan với bản án Loan Nhi tự tử hay sao?"

Kỷ Vân Thư không đáp lại lời của Huyện thái gia, buông mào xuống, nhìn Kỷ Nguyên Chức.

Tiểu tử kia, ánh mắt rõ ràng có chút trốn tránh, tay bị khoá xích sắt, nắm chặt thành nắm tay.

Nàng hỏi hần: "Người thật sự, rất hận ta sao?"

Vì sao lại không ấn theo lẽ thường?

Kỷ Nguyên Chức ngốc nghếch một chút, lúc này mới cười khinh thường, ngẩng đầu: "Đúng vậy."

"Hận đến mức muốn giết ta, đúng không?"

"....."

Hai hàng lông mày của Kỷ Nguyên Chức cau lên, dường như hiểu dụng ý của nàng, không đáp.

"Vì sao?" Kỷ Vân Thư tiếp tục hỏi hần.

Kỷ Nguyên Chức vẫn im lặng.

Người khác nghe thấy không hiểu.

Huyện thái gia rất hiếu kì, vì thế hỏi: "Vân Thư, lời này, có liên quan tới bản án hay sao?"

"Đương nhiên là có liên quan."

"Có liên quan gì?"

Mắt lạnh của Kỳ Vân Thư, vẫn nhìn Kỳ Nguyên Chức. Nàng di chuyển bước chân, vòng ra phía sau hẳn, ánh mắt dần dần trầm xuống.

Sau đó nói: "Đêm đó, sau khi bữa tiệc bắt đầu, người mới ngồi vào vị trí, đúng không?"

Không cho Kỳ Nguyên Chức cơ hội làm gián đoạn mình, nàng tiếp tục nói: "Bởi vì trước đó, người đã đi một chuyến tới phòng bếp nơi hậu viện, người đã dừng lại ở bên ngoài rất lâu, nghĩ nên làm thế nào để vào trong đó? Nhưng cuối cùng, người vẫn không có cơ hội để vào trong đó."

"Người nói vậy ư vậy? Ta..... ta vì sao lại muốn đi vào? Ta cũng không đi tới phòng bếp." Kỳ Nguyên Chức phản bác.

"Người không cần phải phủ nhận vội, khả năng có một số việc, ngay cả chính bản thân người cũng rất hoang mang. Hoang mang vì sao..... người chết chính là Vệ lão gia và Vệ phu nhân, thậm chí hoang mang, vì sao ta lại không có việc gì."

"A!"

Giọng điệu của Kỳ Vân Thư rất bình tĩnh, nhưng trong lúc vô ý, lại chọc trúng yếu điểm của Kỳ Nguyên Chức.

Hắn mở to hai mắt ra nhìn, biểu tình kinh sợ, tiếng hít thở cũng trở nên càng ngày càng dồn dập hơn.

Loại chợt dạ và hoảng loạn này, thật sự có thể nhìn thấy không sót tý nào!

Đồng thời khi mọi người đều không hiểu rõ, Kỳ Vân Thư đã lấy ra chiếc tua rua từ bên hông, dùng ngón trỏ giữ lấy sợi dây móc, nhẹ nhàng quơ quơ.

"Thứ này, chắc hẳn người nhận ra được, đúng không? Vệ Dịch nói, là do người làm rơi xuống đất. Ngày hôm qua, hẳn còn nhớ ra và bảo ta đưa trả cái này cho người."

Vệ Dịch như vậy, xác thực rất thiện lương!

Kỷ Vân Thư câu ngón tay một cái, đốt ngón tay thả dây tua rua, rơi xuống trên quần áo dơ bẩn của Kỷ Nguyên Chức.

Phát ra một tiếng thịch!

Trong khi đó, dây tua rua kia lại giống như một củ khoai lang nóng bỏng, khiến Kỷ Nguyên Chức dùng sức run lên, ném dây tua rua thật xa ra ngoài.

"Cái này không phải của ta."

"Nga? Hay là mắt ta bị mù, ngay cả chữ ở mặt trên cũng nhận không ra?"

Chữ? Có chữ viết sao?

Huyện thái gia tò mò đứng thẳng người đi tới, nhìn về phía dây tua rua, sau đó chỉ vào Kỷ Nguyên Chức: "Là của người! Cái này là của người! Ở mặt trên, có thêu tên của người."

"Ta....." Kỷ Nguyên Chức nghẹn họng, ánh mắt đã không có tiêu điểm.

Kỷ Thư Hàn cuối cùng không nhịn được nữa, hướng về phía Kỷ Vân Thư, hừ một tiếng nói: "Vân Thư, người rốt cuộc đang muốn làm gì? Người lúc đầu thì nói rằng Nguyên Chức bức tử Loan Nhi, hiện giờ lại tùy tiện nói vài câu, cầm một cái dây tua rua và liên kết Nguyên Chức và án mạng Vệ

phủ thành một khối. Hẳn là Tam ca người, không phải người nhất định phải hại chết hẳn hay sao?"

Tam ca?

Có khi nào hẳn từng xem ta là muội muội?

Kỷ Vân Thư vẫn giữ bình tĩnh, nhưng sự oán hận lại loé lên trong mắt: "Không phải ta muốn hại chết hẳn, mà là hẳn muốn hại chết ta."

"Người nói bậy gì đó?" Kỷ Thư Hàn rống giận.

Môi đỏ của nàng nhếch lên, chuyển mắt, nhìn Kỷ Nguyên Chức giờ phút này đang xụi lơ ở trên mặt đất.

"Sự hoang mang trong lòng người, để ta nói cho người biết."

Nàng hít một hơi thật sâu, chiến đấu chống lại những giọt nước mắt trong hốc mắt, nói: "Ngày hôm đó, trước khi tới Vệ phủ, người đã chuẩn bị một đôi đĩa giống hệt như những chiếc đĩa của chủ nhân ở trong Vệ phủ, ngâm vào trong Nhậm độc khoảng một canh giờ. Đêm đó, người đi tới phòng bếp Vệ phủ, đợi một hồi lâu, lập tức nhìn thấy một nha đầu đi ra. Người biết chén bát nàng ấy bưng trong tay là chuẩn bị cho ta, vì thế, người đã mượn cơ hội tặng một cây trâm cho nàng ấy, tận dụng trong nháy mắt khi nàng ấy cắm cây trâm lên trên đầu, người đã đổi một đôi đĩa có độc cho ta."

Nói đến đây, chung quanh an tĩnh dị thường, dường như là thất thần, kinh sợ.

Cũng có chút không thể tin nổi!

Ngay cả Kỷ Nguyên Chức, cũng không hề phản bác.

Nàng tiếp tục nói: "Và người trăm triệu không nghĩ tới chính là, ngay khi người chuẩn bị rời đi, Vệ Dịch không cẩn thận, đã đụng phải người một chút. Nhưng đúng vào lúc này, một nha đầu khác cũng bưng chén bát cho Vệ bá phụ và Vệ bá mẫu đi tới. Sự va chạm này, khiến cho chén bát trong tay cả hai nha đầu đều lăn về một khối. Ba đôi đũa, lăn đến cùng nhau. Bởi vì chiếc đũa nhìn qua rất giống nhau, vì thế hai nha đầu kia cũng không phân biệt rõ, đành phải vội vàng tách chúng ra một cách ngẫu nhiên."

"Và đôi đũa người vốn đã đổi cho ta đã bị chia ra, một chiếc cho Vệ bá phụ, một chiếc cho Vệ bá mẫu."

"Không phải..... Không phải! Đừng nói nữa!"

Kỷ Nguyên Chức đột nhiên lộ ra vẻ mặt dữ tợn, nâng hai tay lên, chuẩn bị đánh về phía Kỷ Vân Thư.

Sau một khắc, Cảnh Dung giống như một luồng gió, nhanh chóng kéo Kỷ Vân Thư ra phía sau người mình, nâng chân lên, tung một cú đá thật mạnh vào trước ngực của Kỷ Nguyên Chức.

Một cú đá này, khiến cho khoé miệng Kỷ Nguyên Chức nhiễm máu.

Kỷ Thư Hàn khẩn trương đến nỗi muốn đi tới đỡ nhi tử của mình, nhưng bị Lang Bạc và một tên thị vệ, ngăn hẳn lại.

"Nếu người dám đả thương nàng, bốn vương giờ phút này sẽ lấy mạng của người!" Cảnh Dung gầm nhẹ với Kỷ Nguyên Chức.

Kỷ Nguyên Chức nằm ở trên mặt đất, một đôi ánh mắt phẫn hận nhìn chằm chằm Kỷ Vân Thư ở phía sau lưng Cảnh Dung.

Trong một sự nỗ lực cuối cùng, nói: "Người oan uổng ta, ta không có, không có."

"Người có khả năng không biết, thật ra chứng cứ, là người đã để lại cho ta."

"....."

Kỷ Vân Thư lấy ra chiếc khăn tay có bọc những chiếc đĩa có độc từ trong ống tay áo, nén nó xuống mặt đất.

Tiếp tục nói: "Người hãy nhìn kỹ lại ngón tay cái của người xem."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 113: Vụ Án (Kết Thúc) 2

Edit: Emily Ton.

Kỷ Nguyên Chức nâng tay phải của mình lên, vươn ngón tay cái ra, giữa đầu ngón tay có vảy, giờ phút này vẫn còn ở đó!

Sau một khắc, hắn theo bản năng rụt rụt tay này ra phía sau, lại nhìn đến chiếc đũa ở trên mặt đất, cả người đều ứa ra mồ hôi.

"Ta....." Hắn dừng lại.

Kỷ Vân Thư nói tiếp lời của hắn: "Có phải người muốn hỏi, vì sao ta biết được đôi đũa có độc là do người mang tới hay không?"

"....."

"Kỷ Nguyên Chức, người thật sự là thông minh bị thông minh phản. Người trăm triệu không nghĩ tới, đũa của Vệ phủ, đều sẽ gọt bỏ một góc ở trên đỉnh đũa, nhưng đôi đũa có độc lại không có. Hơn nữa, khi người đối đôi đũa kia, một nhánh trúc trên đó đã đâm vào ngón tay cái của người, vừa lúc máu dính ở trên chiếc đũa. Ta đã kiểm nghiệm qua, máu trên đó, chính là của người. Vì thế, người cũng không cần phải thanh minh."

"Không! Không có khả năng! Không có khả năng!" Kỷ Nguyên Chức nói nhỏ, trong giọng nói, chính là không thể tin nổi!

"Khi người biết người chết chính là Vệ lão gia và Vệ phu nhân, và ta trở thành thủ phạm giết người, người liền bí mật tới trong viện ta từng

sống, thả lông chim Trạm vào đó. Người cho rằng như vậy, có thể khiến cho mọi người nghĩ lầm ta chính là hung thủ, và ta hẳn là phải chết không thể nghi ngờ. Tuy nhiên, ở trên công đường ngày đó, ta không bị định tội ngay lập tức, cho nên người đã bắt đầu sợ hãi, bởi vì người sợ ta có cơ hội tự mình lật lại bản án, sớm hay muộn cũng sẽ tra tới trên đầu người."

"Người đã dứt khoát bức tử Loan Nhi, để nàng làm kẻ chết thay cho người. Người cho rằng vụ án chấm dứt, người liền có thể bình yên vô sự. Nhưng người không nghĩ tới, ngón tay có vảy của người đã trở thành chứng cứ, lôi hết toàn bộ tội lỗi của người ra."

Không có sai lầm trong những lời giải thích, từng chữ như châu như ngọc!

Mọi người trong công đường ghen hờn nhìn trân trối!

Kỷ Nguyên Chức này, thật sự là thị huyết như ma (khát máu).

Chân tướng sáng tỏ, có chứng cứ đầy đủ không thể chối cãi. Máu của ba mạng người, đều đã nhuộm đầm bàn tay của Kỷ Nguyên Chức.

Kỷ Nguyên Chức cảm thấy mình giống như bị mắc kẹt trong một vũng lầy.

Rõ ràng kế hoạch hoàn toàn kín kẽ, rõ ràng dê đã chết thể tội!

Kỷ Thư Hàn cũng giống như bị sét đánh, hai chân thối lui ra sau, thiếu chút nữa đã ngã xuống mặt đất.

Khóe miệng hắn run rẩy, nói ra những lời từ trong tâm trí: "Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy?"

Con của hắn sao sẽ giết người đây?

Huyện thái gia trợn tròn mắt, sừng sốt một hồi, rốt cuộc không nhịn được nên cầm lấy kinh đường mộc, dùng sức đập xuống một cái.

Bang ——

Quanh quẩn ở trong công đường, chấn động giống như đòi mạng, chấn đến nổi sắc mặt Kỷ Nguyên Chức trở nên tái nhợt.

Huyện thái gia chất vấn: "Kỷ Nguyên Chức, hiện giờ có chứng cứ rõ ràng, người có ý định hạ độc giết chết Vân Thư, nhưng cuối cùng lại độc chết Vệ lão gia và Vệ phu nhân, sau đó lại bức tử Loan Nhi vì muốn nàng gánh tội thay người, người còn có gì lời muốn nói?"

Khi được hỏi về điều này, Kỷ Nguyên Chức như lết ra khỏi bùn lầy, đột nhiên bật lên tiếng cười lạnh lùng.

Hận ý trong hai tròng mắt hiện lên rõ ràng khi trừng mắt nhìn về phía Kỷ Vân Thư.

Khóe môi mở ra, giống như cái đuôi cá, nghiêng răng nghiêng lợi quát: "Kỷ Vân Thư, người vì sao không chết? Người chết vì sao không phải là người, vì sao?"

"Người hận ta như vậy sao?" Kỷ Vân Thư hỏi hần.

"Đúng, ta thật sự hận không thể khiến người chết đi. Nếu không phải vì người, nương ta sao sẽ chết!"

Hả?

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, những lời này từ đâu mà đến?

Nhưng Kỷ Thư Hàn lại biết.

Bộ dáng choáng váng vừa rồi của hắn, đột nhiên thay thế bằng vẻ mặt đau đớn kịch liệt.

Hắn vỗ đùi mình, điên cuồng gào thét vài tiếng: "Tạo nghiệt, tạo nghiệt a!"

Nước mắt rơi như mưa!

Thần sắc Kỷ Vân Thư dần dần trở nên lạnh lùng hơn, nhưng có thêm một chút áy náy, môi nhợt nhạt của nàng khẽ mở: "Không ai mong muốn phát sinh sự tình như vậy."

"Là người đã hại chết nương ta. Nếu không phải người rơi xuống nước, nương ta cũng sẽ không cứu người, hại nương ta bị nhiễm bệnh nên mới qua đời. Là người đã hại chết nương ta."

Từng tiếng trách cứ, nếu không phải hai tay bị vương xích sắt, hắn thật sự muốn bóp chết Kỷ Vân Thư.

Thật ra, Kỷ Vân Thư cũng biết đến việc này. Thân thể nguyên chủ này, lúc mười tuổi không may bị rơi xuống nước. Vừa vặn chỉ có Chu nương, mẫu thân của Kỷ Nguyên Chức biết bơi, lúc đó đã nhảy xuống nước cứu nàng lên, nhưng không may bị nhiễm phong hàn, không bao lâu thì qua đời.

Từ đó, Kỷ Nguyên Chức quả thực hận chết Kỷ Vân Thư!

Và cái nôi này, tự nhiên cũng rơi tới trên lưng của Kỷ Vân Thư nàng đây!

Thật khó để nói rằng nàng bị oan uổng.

Rốt cuộc, thân thể này, thật sự là Kỷ Vân Thư.

Kỷ Nguyên Chức tức giận đỏ mắt, tiếp tục rống: "Người đáng chết! Người đáng chết! Người nên chôn cùng với nương ta. Ta đã nhin người từ

rất lâu rồi, nếu không phải lần này người hãm hại Linh Chi và đẩy Mục Thanh rơi xuống nước, ta cũng sẽ không nhẫn tâm muốn hạ độc giết người."

Bộ dáng kia, thật sự rất khả ố!

Kỷ Vân Thư cũng không biết, thì ra Tam ca này của nàng, sớm đã muốn giết mình!

Khóe mắt nàng loé lên ánh sáng lấp lánh, đối diện với cặp mắt kia, sao nàng có thể không hận?

"Nhưng người có biết hay không, người hại chết, chính là ba mạng người."

"Tất cả bọn họ đều vì người mà chết, là chết thay người, cho dù biến thành lệ quý, người bọn họ muốn tìm, cũng chính là người."

Những lời này, không ngờ lại dấy lên cơn giận của Kỷ Vân Thư!

Kỷ Nguyên Chức nắm chặt nắm tay, dẫm một quyền về phía mặt đất, "Ta thật sự hối hận vì sao không trực tiếp giết người, báo thù cho nương ta!"

Dưới vỏ bọc trả thù cho nương mình, giết chết ba mạng người, nam nhân như vậy, khác gì sát nhân cuồng ma?

Cặp mắt hạnh nhân của Kỷ Vân Thư vờn vàng, hỏi hần: "Người hãy tự hỏi mình, thời điểm người đổi chiếc đĩa độc cho ta, có từng có một chút suy nghĩ không đành lòng hay không?"

"Không có!"

Hần trả lời dứt khoát lưu loát, mở miệng cười to: "Người có bản lĩnh thì cứ giết ta, giết ta a! Bằng không, ta nhất định cũng sẽ giết người."

Giống như một con sư tử điên cuồng.

Thật sự không thể tiếp tục nhìn, khi Huyện thái gia đang chuẩn bị hạ lệnh, Cảnh Dung đã giành trước một bước.

Hắn híp con ngươi lại, mang theo uy lực không dung phản bác.

Nói: "Giết người thì phải đền mạng, luật lệ Đại Lâm, lập tức trăm không tha. Kỳ Nguyên Chức, người chết chắc rồi."

"Vương gia....."

Cùng với tiếng thét của Kỳ Thư Hàn!

Hắn đã vọt lên: "bùm" một tiếng, quỳ gối ở trên mặt đất.

Cả người run rẩy, cầu xin: "Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng!"

Khuôn mặt Cảnh Dung vẫn vô cảm, giọng điệu càng cứng hơn nữa: "Tha mạng? Kỳ Nguyên Chức giết ba mạng người, cho dù ngũ mã phanh thây cũng quá có lợi cho hắn."

"Cầu Vương gia khai ân, hãy xem xét mấy thế hệ Kỳ gia ta đều thề sống chết cống hiến vì triều đình, tha cho Nguyên Chức một mạng!"

Kỳ Thư Hàn, cuối cùng héo rũ, ngọn lửa giận dữ lúc trước đã biến mất từ lâu.

Quỳ trên mặt đất, liều mạng xin tha.

Cảnh Dung hừ một tiếng, căn bản không để ý tới, nhìn thoáng qua Huyện thái gia.

Huyện thái gia ngậm hiếu, gật đầu: "Người tới, giam giữ Kỷ Nguyên Chức vào trong lao, đợi công văn Hình Bộ đưa xuống, chọn ngày xử trảm."

Đồng thời khi nói chuyện, hăn lấy ra một khối lệnh tiễn từ ống trúc trên bàn, vung tay, ném xuống mặt đất!

Bang ——

Âm thanh cực kỳ sắc nét!

Lần này, Kỷ Thư Hàn choáng váng tròng mắt, thân thể cứng đờ, cuối cùng không thể chịu thêm được nữa, té xỉu trên mặt đất.

Hai tên thị vệ của Cảnh Dung nâng hăn lên.

Kỷ Nguyên Chức vẫn mang theo nụ cười, bị nha dịch kéo lên từ trên mặt đất, chuẩn bị áp đi về phía nhà giam.

Kỷ Nguyên Chức vừa bị kéo, vừa kêu lên: "Kỷ Vân Thư, người đáng chết, người đáng chết!"

Tiếng la hét dần dần đi xa, biến mất ở trong công đường.

Cảnh Dung nhìn thoáng qua Kỷ Thư Hàn té xỉu, vung tay lên: "Đưa đi."

"Vâng."

Thị vệ lĩnh mệnh, nâng Kỷ Thư Hàn đi về Kỳ phủ.

Trong công đường, giờ phút này lại an tĩnh một cách bất thường.

Vụ án rõ ràng đã chấm dứt, nhưng trái tim mỗi người, lại không có một chút cảm giác thoải mái, ngược lại càng ngày càng trầm xuống, giống như trầm vào trong một cái vực sâu, có chút hít thở không thông!

Huyện thái gia vác quan phục đi xuống, đến bên cạnh Cảnh Dung, mang theo giọng điệu nghe theo chỉ thị, gọi một tiếng: "Vương gia?"

Cảnh Dung giơ tay, ý bảo Huyện thái gia câm miệng.

Trong khi đó, ánh mắt hằm, gắt gao nhìn Kỷ Vân Thư.

Nữ nhân này, quá an tĩnh. Sự an tĩnh này, có chút kỳ lạ!

Rất lâu sau đó, Kỷ Vân Thư mở miệng.

"Ta muốn đi tới nhà giam, trước khi hằm chết, muốn hỏi hằm một chuyện."

Hả?

Chuyện gì?

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 114: Người Đã Chết

Edit: Emily Ton.

Sau thời gian nửa nén hương, Kỷ Nguyên Chức bị áp vào trong nhà giam!

Cảnh Dung cũng bồi Kỳ Vân Thư đi tới nhà giam một chuyến.

Khi tới nơi, nàng không cho Cảnh Dung đi theo.

Nơi Kỷ Nguyên Chức bị giam, không chỉ tản ra một mùi vị tanh tươi khó ngửi, còn có một mùi máu tươi.

Đó là vì ngày hôm qua, thời điểm Cảnh Dung phái người tới lấy máu của hắn, đã lưu lại!

Kỷ Nguyên Chức ngồi dưới đất, bộ dáng chật vật cười lạnh, cặp mắt rất dữ tợn. Ngay một khắc khi Kỳ Vân Thư xuất hiện, lập tức đập vào tầm mắt chăm chú của hắn.

Thật lâu sau, Kỳ Vân Thư mới nói với cai ngục: "Mở cửa ra."

"Điều này....."

"Mở ra."

Giọng điệu lạnh băng khiến cai ngục sợ hãi!

Cai ngục run rẩy một chút, lúc này mới mở cửa ra.

Cùng với âm thanh của xích sắt, cửa phòng giam cũng "kéo kẹt" một tiếng mở ra.

Kỷ Vân Thư bước chân đi vào, đứng ở trước người Kỷ Nguyên Chức.

Và người nam nhân này, hào phóng nâng đầu đối diện với nàng, khoe miệng dần dần chuyển sang tà ác, hỏi: "Như thế nào? Người muốn báo thù cho Loan Nhi? Muốn tự mình giết ta sao?"

"Ta tới, chỉ muốn trước khi người chết, hỏi người một việc."

Giọng nàng giống như đã bị tắc nghẹn trong cổ họng rất lâu, lúc này mới chậm rãi chảy ra.

Kỷ Nguyên Chức hừ một tiếng, cúi thấp đầu xuống, ánh mắt dừng ở trên đôi ủng da hổ thượng đẳng của mình.

Sau một khắc, Kỷ Vân Thư chậm rãi ngồi xổm thân mình xuống, hỏi hần.

"Ngày đó, chính người đã mang theo người nâng Kỷ Bùi đi tới bãi tha ma, nhưng ở nơi đó, ta không thể nào tìm được thi thể hần. Ta muốn hỏi người, hần rốt cuộc đang ở đâu?"

Vấn đề vừa được hỏi ra, Kỷ Nguyên Chức giống như bắt được điểm yếu của Kỷ Vân Thư, ánh mắt sáng lên mang theo đắc ý nồng đậm.

"Người muốn biết sao?" Giọng của hần cực kỳ quý dị.

"Hần rốt cuộc đang ở đâu?"

"Hần đã chết. Kỷ Vân Thư, Kỷ Bùi đã chết! Hần đã chết ở trước mặt người."

Giọng điệu của hắn trở nên nặng nề, còn mang theo nụ cười châm chọc.

Kỷ Vân Thư không tin, hốc mắt đỏ lên: "Người nói dối, hắn căn bản chưa chết, đúng không?"

Nhưng đáp lại nàng, chính là một trận cười to. Giờ này, Kỷ Nguyên Chức đang ngửa đầu, nhìn trên trần nhà giam, sau đó chậm rãi đối diện với ánh mắt của Kỷ Vân Thư.

"Kỷ Vân Thư, ta thật sự không hiểu, Kỷ Bùi rốt cuộc tốt ở chỗ nào? Sao người cứ một mực khẳng khẳng như vậy? Ta nói cho người biết, hắn thật sự đã chết. Chính xác ta không sai người mang hắn đi tới bãi tha ma, mà đã vứt xác hắn tới nơi hoang dã. Ta đã trơ mắt nhìn những sài lang hổ báo đó, cắn xé hắn đến nổi huyết nhục mơ hồ."

"Không có khả năng..... Không có khả năng....."

"Không chỉ có như thế, sau khi những súc sinh đó cắn hết da thịt trên người hắn xong và rời đi hết, trên thân thể đã nát bầy của hắn, ta còn rải một tầng tiêu thi phấn, sau khi nhìn xương cốt hắn tiêu tan, ta mới cảm thấy mỹ mãn rời đi."

Nói xong, hắn lại cười to một trận.

Phảng phất như khi nhìn thấy cặp mắt đầy tuyệt vọng của Kỷ Vân Thư, hắn cảm thấy mình dường như đã thắng được cả thế giới!

Kỷ Vân Thư chống thân thể đứng dậy, hai chân không còn sức lực, thân mình chấn động run rẩy, liên tục rút lui vài bước.

Sự tuyệt vọng thế này, giống như tảng đá xông vào trong trái tim nàng, cũng giống như bị lửa đốt, nhưng bên ngoài thân thể nàng, lại lạnh đến nổi phát run!

Cho dù lúc ấy nàng trở mắt nhìn Kỳ Bùi ngã vào trong vũng máu, cũng chưa bao giờ từng có cảm giác như thế.

Không phải là đau!

Mà là choáng ngợp chưa bao giờ từng có!

Đến nỗi cả người nàng rét run.

Kỳ Nguyên Chức không dừng ở đó, đứng lên từ mặt đất, tiếp tục nói: "Không phải người rất yêu hấn sao? Không phải người vẫn luôn đợi hấn sao? Nếu ta là người, ta tuyệt đối sẽ không sống tiếp nữa, mà sẽ theo hấn cùng chết. Nói không chừng, trời cao sẽ cảm động bởi chút tình cảm này của người, kiếp sau, sẽ cho các người làm một đôi súc sinh, vĩnh viễn ở bên nhau."

Bốp ——

Một cái tát nặng nề, từ lòng bàn tay của Kỳ Vân Thư hạ xuống trên khuôn mặt hấn.

Bàn tay nàng tê rần, dường như kéo nàng ra khỏi sự thương cảm tuyệt vọng. Giờ phút này, khuôn mặt nàng đã được bao phủ bởi nước mắt, giống như thủy ngân đang chảy.

Mang theo tàn nhẫn và sát ý chưa bao giờ từng có!

Nàng cắn chặt răng, khi Kỳ Nguyên Chức còn chưa kịp phản ứng lại với một cái tát này, ngón tay trắng nõn thon dài, đã giống như mấy cây độc châm, nắm lấy hấn hai gò má của hấn.

Cực kỳ bá đạo!

Ép buộc Kỳ Nguyên Chức phải nghiêng ánh mắt đối diện với nàng.

Khi Kỷ Nguyên Chức nhìn thấy ánh mắt nàng, trên mặt đau đớn vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, cả người đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Không rét mà run!

Khuôn mặt Kỳ Vân Thư hiện lên vẻ sát khí, hung hăng nói.

"Người yên tâm, ta sẽ kính người một chén rượu, để khi người đến hoàng tuyền, có thể sống yên ổn!"

Trong khi nói, dùng sức vung cổ tay lên, cũng không biết sức lực đến từ nơi nào, khiến cho Kỷ Nguyên Chức ngã ra phía sau, sau lưng hấn đụng phải mặt tường lạnh băng.

Nàng cảm thấy cổ họng như bị co lại khi cổ nén nước mắt tràn ra, đứng thẳng thân mình, bả vai nhỏ gầy run lên dữ dội, xoay người, nặng nề bước chân, từng bước một di chuyển tới bên ngoài phòng giam.

"Kỳ Vân Thư."

Sau lưng, Kỷ Nguyên Chức đột nhiên gọi nàng lại.

Bước chân nàng dừng lại.

"Người có muốn biết, lúc trước, là ai đã nói với cha những lời các người đã nói ở dưới tàng cây hoa mai hay không?"

Nàng ngẩn người ra!

Sau đó, bỗng chốc xoay người lại, đồng tử của nàng giãn ra, chăm chú vào trên người hắn.

Thật ra, nàng đã từng hoài nghi rất nhiều lần, những lời lúc ấy Kỳ Bù nói với nàng, vì sao Kỳ Thư Hàn có thể biết được?

"Là ai?"

"Được, ta sẽ nói cho người biết." Kỳ Nguyên Chức tiến đến gần nàng hai bước, con người vững vàng, chậm rãi phản chiếu một loại ánh sáng khiến người sợ hãi.

Ngay khi khoảng cách giữa hai người chỉ cách khoảng vài năm tay, cũng dưới tình huống Kỳ Vân Thư không hề phòng bị, một ánh sáng màu trắng kim loại đột nhiên loé lên từ trong tay Kỳ Nguyên Chức, trong chốc lát cắt qua gương mặt nàng.

Nàng thậm chí không kịp né tránh, khuôn mặt bên trái, trong nháy mắt, đã bị cắt sâu một đường từ xương gò má đến phía dưới cằm.

Máu tươi tràn ra, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của nàng, biến thành một con sông nhỏ dẫm máu.

"Kỷ cô nương."

Cai ngục bên ngoài vọt vào, đang muốn kéo Kỳ Nguyên Chức ra.

Nào ngờ, đồng thời ngay khi Kỳ Nguyên Chức thu hồi cây trâm bạc trong tay, đã hướng về phía cổ của mình, cắn mạnh xuống.

Thẳng phập vào tận trong xương!

Hắn tiếp tục dùng lực rút nó ra.

Máu tươi tuôn trào, lập tức nhuộm đỏ quần áo Kỳ Nguyên Chức, cũng bắn tới cả trên người Kỳ Vân Thư.

Máu trào ra từ trong miệng Kỳ Nguyên Chức, cười cười, nhìn Kỳ Vân Thư: "Người vĩnh viễn..... sẽ không thể biết đó là ai!"

Thân thể vô hồn rơi xuống!

Kỷ Vân Thư cứ đứng như vậy không hề nhúc nhích, cảm giác đau đớn trên mặt dường như đã bị tiêu tán theo ánh mắt.

Trên mặt đất, Kỷ Nguyên Chúc trừng lớn hai mắt, trên cổ đầm máu.

"Đã chết, người đã chết!" Ngục tốt kinh hô một tiếng!

Trong khi đó, Kỷ Vân Thư lại có vẻ bình tĩnh bất thường, cả người, hoàn toàn lâm vào trong trạng thái mất hồn.

Nàng ngốc nghếch xoay người, ra khỏi nhà giam, ánh mắt không có tiêu cự, bước chân đi từng bước một về phía bên ngoài nhà giam.

Trước mắt cũng bắt đầu mờ dần, hai chân không có sức lực, cho đến khi ánh sáng bên ngoài nhà giam chiếu vào, đâm mạnh vào trên đôi mắt mơ hồ của nàng, rốt cuộc nàng không thể nào chống đỡ thêm được nữa.

Và một thân ảnh cũng chạy vội về phía nàng ngay khi thân thể của nàng trụ xuống.

Một đôi tay to rắn chắc tiếp được, kéo nàng vào trong lòng ngực.

"Vân Thư....."

Máu tươi vẫn không ngừng chảy ra từ vết thương ở trên mặt nàng!

Thâm nhập vào da!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 115: Hủy Dung

"Thư nhi....."

Nàng chậm rãi mở to đôi mắt, nhìn thấy một gương mặt nam tử xuất sắc, chỉ cách mình một thước. Thiếu gia kia, đứng ở dưới tàng cây hoa mai, khẽ mỉm cười với nàng.

"Kỷ Bùì?"

Không dám tin vào mắt mình!

Nàng nhấc bước chân chạy về phía trước, nhưng khoảng cách giữa nàng và Kỷ Bùì càng ngày càng xa.

"Thư nhi, Thư nhi....."

Kỷ Bùì gọi nàng từng tiếng, nụ cười trên mặt, càng ngày càng rực rỡ hơn.

Trong khi đó, khoảng cách giữa hai người bọn họ càng ngày càng xa. Kỷ Vân Thư vươn tay muốn tóm lấy hắn, nhưng đáp lại nàng, chỉ có không khí lạnh băng.

Sau một khắc, thân thể cũng bỗng chốc rơi vào một cái vực sâu, trước mắt, chìm vào trong bóng tối!

"Ly An? Ly An?" (Tên kiếp trước của Vân Thư)

Nàng đã bị giọng nói hùng hậu của một người nam nhân đánh thức.

Mở mắt ra, ánh sáng từ chiếc đèn huỳnh quang trên đỉnh đầu muốn đâm mù hai mắt đang mở to của nàng. Mắt nàng chậm rãi thích ứng với ánh sáng chói loà.

Ánh vào mi mắt, là năm sáu người mặc trang phục giải phẫu, mang khẩu trang, đang vây quanh ở bên người nàng. Từng đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, và trên đỉnh đầu, còn có một chiếc đèn lớn hình tròn.

Lúc này nàng mới hiểu được, thì ra bản thân mình, đang ở trong phòng phẫu thuật!

"Ly An."

Một người nam nhân nhẹ nhàng chạm vào vai nàng.

Nàng nghiêng mắt nhìn lại, khuôn mặt quen thuộc, lông mày nhăn lại, ánh mắt mang theo tràn đầy lo lắng, thê lương nhìn nàng.

"Ba?"

Cổ họng khô cạn của nàng phát ra tiếng nói hơi nhỏ.

Đây là đang nằm mơ sao? Nàng đã trở lại?

"Ly An! Ly An!"

Nam nhân kia không ngừng gọi tên nàng.

Nàng muốn duỗi tay ra và chạm vào khuôn mặt ông ấy, nhưng toàn thân đều không có sức lực.

Tâm mắt cũng dần dần mơ hồ từ giữa từng tiếng gọi "Ly An".

"Ba..... Ba....."

Miệng nàng không ngừng gọi, nhưng hết thấy trước mắt, đều trở nên càng ngày càng hư ảo, dần dần bóng dáng biến thành một mảnh trong suốt.

Giờ khắc này, nàng cực kỳ sợ hãi, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

"Ba! Ba!"

Nàng lớn tiếng kêu lên, thân thể giống như một con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, đột nhiên ngồi bật dậy từ trên giường.

Trên trán đầy mồ hôi, một đôi ánh mắt sợ hãi mở to, thở hỗn hển.

Và tầm mắt, cũng từ trong trắng xoá trở nên rõ ràng hơn.

Đây là một gian phòng xa lạ, rộng rãi sáng sủa, được bố trí gọn gàng với đồ nội thất bằng gỗ đỏ, giường gỗ khắc hoa tứ giác, màn lụa màu sáng được treo xung quanh, nhẹ nhàng rung lên.

Thì ra là một giấc mộng!

"Thư nhi?"

Giọng nói của Vệ Dịch vang lên ở bên cạnh người nàng.

Hắn dường như có chút bị dọa sợ, thân thể cũng trong nháy mắt Kỳ Vân Thư bỗng nhiên ngồi dậy, rụt rụt ra phía sau.

Sắc mặt Kỳ Vân Thư tái nhợt, đôi môi tiểu xảo khô cạn cũng trở nên nứt nẻ, chậm rãi nghiêng đầu, lúc này mới nhìn thấy Vệ Dịch.

"Vệ Dịch?"

"Thư nhi, ngươi cảm thấy thế nào? Ngươi gặp ác mộng sao?"

"Đây là chỗ nào?" Giọng nói của nàng suy yếu.

"Đây là chỗ ở của ca ca, Quảng Cừ viện."

Đôi môi đã đổi màu của nàng nhẹ nhàng di chuyển: "Sao ta lại ở đây? Ta..... ta đã ngủ bao lâu?"

"Ba ngày."

"Ba ngày?"

"Ân."

Một hỏi một đáp!

Kỷ Vân Thư giơ tay xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, lúc này mới suy ngẫm lại, lập tức hỏi hần: "Vậy sao người lại ở chỗ này? Sự tình của cha nương người....."

Nàng còn nói chưa xong, Vệ Dịch đã đoạt lời đáp lại.

Sắc mặt có chút khổ sở, cố nén nước mắt trong hốc mắt: "Cha nương ta đã hạ táng xong, Phó thúc nói, những sự tình phía sau hần sẽ tự lo, ta nghĩ muốn tới tìm Thư nhi, ca ca đã mang ta lại đây. Thư nhi, người có phải đã bị ốm hay không?"

"Ta....."

"Người đừng bị ốm. Thư nhi, người không thể bị ốm." Vệ Dịch mang vè mặt khăn trướng.

Kỷ Vân Thư duỗi tay cầm hai tay run rẩy của hần, lắc đầu "Ta không bị ốm. Vệ Dịch, người đừng sợ."

"Ân." Hần gật đầu, nhăn mũi lại, chua xót.

Kỷ Vân Thư sờ sờ đầu hần, xúc chấn lên, kéo thân mình nặng nề có chút mỗi mệt xuống giường.

Bước chân giống như bị dính nhựa cao su, chậm rãi đi tới bàn trang điểm, cho đến khi trong gương phản chiếu thân mình gầy nhỏ của bản thân, nàng mới dừng lại.

Một thân tơ lụa màu trắng, chiếc áo choàng với hai tay áo bám vào bên cạnh người, làn váy dừng ở mắt cá chân, nổi bật dáng người tinh tế của nàng trong mọi khía cạnh.

Trong gương đồng màu vàng, vẫn hiện lên khuôn mặt tái nhợt của nàng, cùng với bên trái khuôn mặt, đó là một vết sẹo dài màu đỏ sậm.

Vết sẹo kéo dài từ xương gò má đến cằm, rõ ràng có thể thấy được, cho dù làn da xung quanh không bị tróc ra, không có sự dữ tợn đáng ghét, nhưng vẫn khiến gương mặt vốn tinh xảo này có thêm vài phần xấu xí.

Thời gian ba ngày, vết sẹo này, đã được tra dước, không còn đau chút nào, chỉ kết nên một tầng vảy màu đỏ sậm.

Và phản ứng của nàng, dường như không khổ sở như trong tưởng tượng của nàng. Hủy dung, đối nàng mà nói, nàng bình tĩnh chấp nhận nó.

Nàng nâng tay xuống, nhẹ nhàng vuốt vết sẹo trên mặt, khóe miệng dặt theo một nụ cười.

Không có Kỷ Bội, tướng mạo đối nàng mà nói, được xem là gì?

Trái tim của nàng, mới là chân chính đã chết.

Thật lâu sau đó, nàng xoay người, chỉ vào vết sẹo trên mặt mình.

"Người sợ sao?"

Vệ Dịch lắc đầu: "Không sợ, Thư nhi cũng không cần sợ. Ca ca nói, hẳn sẽ dùng hết thủy biến pháp để chữa khỏi cho người."

"Trị không hết."

"Nhất định sẽ trị khỏi." Vệ Dịch lo lắng, tiến lên: "Ngay cả khi vết sẹo trên mặt Thư nhi không thể trị khỏi, ta cũng sẽ không ghét bỏ Thư nhi."

"Cảm ơn người, Vệ Dịch."

Hắn chớp đôi mắt, rất nghiêm túc nói: "Thư nhi không cần cảm ơn ta, ta chỉ thích Thư nhi, muốn đối tốt với người."

Nói vậy, là những lời nói chân thành!

Thật sự may mắn cỡ nào, mới có thể có được một người lương thiện trong sáng như vậy bên người.

Kỷ Vân Thư cười cười, với vết sẹo xấu xí này, khuôn mặt nàng đã tăng thêm vài phần nhợt nhạt.

Nàng đột nhiên hỏi hẳn: "Vệ Dịch, người muốn đi tới kinh thành hay không?"

"Kinh thành? Đó là nơi nào?"

Nơi nào?

"Ta cũng không biết." Nàng nhẹ nhàng nói mấy câu yếu ớt.

Nhưng nàng biết rõ, đó là một cái hang hổ, chỗ quỷ quyệt, không có sự yên bình như Cẩm Giang, không có nhân gia nhà nghèo cơm canh đạm bạc.

Nhưng nói đến cùng, Cấm Giang thành nhỏ nhỏ yên bình, mặc dù an nhàn, nhưng cũng muốn tính mạng người, so với kinh thành, có gì khác nhau?

Rốt cuộc, nhân tâm không phải nằm ở chỗ ở!

Nhưng đạo lý này, nàng có vẻ hiểu ra có chút hơi muộn.

Vệ Dịch nhấp môi, sốt ruột mở miệng: "Thư nhi đi tới chỗ nào, ta sẽ đi tới chỗ đó, ta không muốn tách ra khỏi Thư nhi. Người đi tới kinh thành, ta cũng phải đi, được không?"

Ánh mắt mang theo khát vọng!

Trước khi Vệ phu nhân chết, nàng đã đồng ý với bà ấy, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Vệ Dịch.

Bất chấp nàng đã bị tàn phá như thế nào, Kỷ Bội đã chết, trái tim nàng cũng như tro tàn.

Nhưng nàng không thể vứt bỏ Vệ Dịch, không thể bỏ qua lời mình đã hứa với Vệ phu nhân.

Nàng nhẹ nhàng gật gật đầu, "Ta đáp ứng người, cho dù tương lai ta đi đâu, đều nhất định sẽ mang người theo."

"Thư nhi là tốt nhất."

Cặp mắt Vệ Dịch hơi sững, nhưng vẫn an tĩnh nhìn nàng, khóe miệng cong lên, cũng lộ ra được một nụ cười khó có.

Phảng phất như ở trong mắt hắc, căn bản Kỷ Vân Thư xấu đẹp dường như không quan trọng. Hoặc là có lẽ, ở trong mắt hắc, mặc kệ tướng mạo Kỷ Vân Thư như thế nào, nàng đều là nữ tử đẹp nhất trong lòng hắc.

Là nường tử mà hấn nhận định!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 116: Mĩ Mạo Dưới Da, Tâm Địa Rắn Rết

Edit: Emily Ton.

Không biết từ khi nào, Cảnh Dung đã đứng ở bên ngoài cửa.

Ánh mắt mang theo đau lòng, vẫn luôn đặt ở trên người Kỷ Vân Thư.

Bên cạnh, Lang Bạc nhẹ giọng hỏi, "Vương gia, không đi vào sao?"

"Không cần."

Hắn thu hồi ánh mắt, yên lặng xoay người rời đi.

Cùng ngày, Kỷ Vân Thư biết được, ba ngày trước sau khi Kỷ Nguyên Chức chết ở nhà giam, Kỷ Thư Hàn đã lập tức viết một phong thư, sai người cấp tốc đưa tới kinh thành, truyền tin tức cho hai nhi tử khác của hắn.

Đối với Kỷ lão phu nhân, sau khi ngất xỉu tại chỗ, vẫn đang nằm trên giường suốt ba ngày qua.

Kỷ gia hiện giờ, cũng treo vải sa tanh trắng khắp các mái hiên, toàn bộ đèn lồng cũng đều là màu trắng.

Kỷ Nguyên Chức vốn sẽ được hạ táng hôm nay, nhưng do Kỷ lão phu nhân không đồng ý, nói dù sao cũng cần phải chờ hai tôn tử khác trở về.

Thứ nhất, là chờ bọn họ trở về cùng nhau đưa ma cho Kỷ Nguyên Chức!

Thứ hai, còn phải đợi Kỳ Vân Thư quay lại Kỳ gia, quỳ xuống dập đầu trước mặt mọi người!

Vì thế trong ba ngày này, người Kỳ phủ đã tới Quảng Cừ viện rất nhiều lần, hết thầy đều bị Cảnh Dung đuổi trở về!

Vào lúc ban đêm, khi Kỳ Vân Thư uống thuốc, mấy tỳ nữ liền đi đến bên bếp lò để thêm than.

"Kỳ cô nương, không bằng nghỉ ngơi sớm một chút?"

"Các người đều đi ra ngoài, không cần hầu hạ ta."

"Điều này....."

Nàng nghiêng mắt thờ ơ nói một câu, "Đi ra ngoài."

"Vâng."

Hai tỳ nữ đành phải hành lễ, cùng nhau lui ra ngoài.

Chờ đến khi cửa phòng đóng lại, nàng đi đến trước gương đồng, cúi người ngồi xuống.

Nhìn chằm chằm vết sẹo dài trên khuôn mặt mình, ánh mắt vẫn rất đăm chiêu. Nàng duỗi tay ra, lấy một tấm vải mỏng màu xanh bên cạnh, một tay khác, tìm một chiếc kim thoa màu vàng từ trong chiếc hộp cầm tú.

Sau một hồi vật lộn, nàng đã uốn chiếc kim thoa thành một cái trâm cài đầu, móc khối vải mỏng màu xanh sa xuống.

Sau đó cài nó lên đầu, che đi vết sẹo trên mặt.

Tiếp đó, nàng tìm một chiếc trâm gỗ, đơn giản bôi mái tóc đen đang xoã xuống thành một cái bánh lên trên đỉnh đầu!

Cuối cùng, phủ thêm một chiếc áo choàng, chuẩn bị đi ra ngoài.

Ngay khi nàng vừa mở cửa ra, người ngoài cửa, đột nhiên đứng ở trước mắt nàng, chặn đường đi của nàng.

Cảnh Dung nhìn thấy tấm vải lụa mỏng che trên khuôn mặt Kỳ Vân Thư, chỉ lộ ra cặp mắt đẹp, dưới ánh sáng đèn lồng màu đỏ phá lệ rực rỡ, nhưng lại khiến người có cảm giác thương xót đau lòng.

Hắn đột nhiên vươn ngón tay thon dài của mình về phía bên tai của Kỳ Vân Thư, định mở chiếc khăn che mặt trên chiếc kim thoa đã bị sửa đổi.

"Vương gia?" Kỳ Vân Thư nghiêng mặt đi, muốn né tránh động tác của hắn.

"....."

"Hiện giờ tướng mạo của ta rất xấu xí, Vương gia không nên nhìn."

Hai ngày này khi nàng hôn mê, có thể nói hắn đã tận tình chăm sóc nàng không rời một tấc. Cái gọi là tướng mạo xấu xí, hắn đã nhìn chăm chăm trong suốt hai ngày qua.

Hôm nay bất quá tránh ra một lúc, đã bị Vệ Dịch tranh mất!

Khiến cho người đầu tiên nàng nhìn thấy khi tỉnh lại, không phải là hắn.

Hai tròng mắt Cảnh Dung mang theo thâm tình và quyết tâm, nói, "Mạo mẽ dưới da, cũng có tâm địa rắn rết. Bốn vương để ý tới, chính là tâm của người."

Giọng điệu rất nhẹ nhàng, phảng phất như thổi vào bên tai Kỳ Vân Thư.

Cũng khiến thân mình Kỳ Vân Thư khẽ run lên, cúi đầu, vừa lúc tránh đi ánh mắt cực nóng của Cảnh Dung.

Khi đầu ngón tay của hắn gần như chạm vào chiến trâm vàng lạnh lẽo, Cảnh Dung dừng tay lại, siết chặt nắm tay, buông xuống.

Nhanh chóng chuyển đề tài!

Hỏi, "Muốn đi tới Kỳ phủ?"

Hắn đoán cực kỳ chính xác động cơ của nàng.

Nàng gật đầu, thân mình dịch về phía một bên, đề phòng hắn lại muốn tới xoắn khăn che mặt của mình lên.

"Còn thỉnh Vương gia tránh ra."

"Người rõ ràng biết Kỳ Nguyên Chức đã chết, người Kỳ phủ, hiện giờ hận không thể khiến người chôn cùng."

"Ta biết, nhưng ta cần phải đi."

Cảnh Dung nhíu mày, "Vì sao?"

Nàng lạnh nhạt nói, "Không đi không được."

Giọng điệu giống như bị gió lạnh thổi bay, mang theo lạnh lẽo.

Cảnh Dung biết tính nàng, nữ nhân này, thật sự là quá cố chấp.

Đành phải nói một câu, "Ta đi cùng người."

"Không cần."

Nàng bước chân dồn dập, cất bước đi về phía trước, lướt qua bên người Cảnh Dung, nhưng vẫn bị hắn kéo lại.

Hắn chuyển qua nhượng bộ, nói, "Ta ở ngoài cửa Kỳ phủ chờ người."

Dường như hắn biết nàng sẽ không lưu lại Kỳ gia.

Lần này, Kỳ Vân Thư không từ chối nữa.

Hai người cùng đi tới Kỳ phủ, Lang Bạc mang theo vài tên thị vệ, đi theo từ rất xa.

Kỳ Vân Thư một mình vào cửa. Khi người Kỳ phủ vừa nhìn thấy nàng, giống như nhìn thấy quỷ, tất cả đều không dám tiến lên, ngược lại đều trốn tránh rất xa.

Điều khiến nàng kinh ngạc chính là, quan tài Kỳ Nguyên Chức, không phải đặt ở linh đường trong hậu viện, mà là thoải mái hào phóng đặt ở trong đại sảnh Kỳ gia.

Ngoại trừ nàng ra, tất cả mọi người đều đang mặc đồ tang.

Trong đại sảnh, từng đôi từng đôi mắt, phản hận đến cực điểm nhìn nàng mang khăn che mặt tiến vào.

Bang ——

Kỳ Thư Hàn đập bàn một cái!

"Người tới, trói nghịch nữ này lại cho ta."

Hiện tại, hắn thật sự hận không thể ngũ mã phanh thây Kỳ Vân Thư.

Mấy tên gia đình tiến lên, cầm dây thừng trên tay.

"Các người dám?"

Kỳ Vân Thư dùng ánh mắt lạnh lùng đảo qua, giọng điệu uy hiếp.

Mấy tên gia đình kia đột nhiên do dự, thật sự không dám tiến lên.

Bọn họ bỗng run rẩy khi nhìn thấy cặp mắt kia của nàng, khiến cho toàn thân từ trong ra ngoài đều cảm thấy rét lạnh.

Trong mắt Kỳ Thư Hàn đỏ ngầu, nổi đau mất đi nhi tử, cùng với sự phẫn nộ đối Kỳ Vân Thư, đều đan chéo nhau viết ở trên mặt.

Hắn chỉ vào quan tài Kỳ Nguyên Chức, lạnh giọng trách cứ "Người nhìn xem, là người hại chết Nguyên Chức."

Thật sự là đổi trắng thay đen!

Đôi môi Kỳ Vân Thư dưới khăn che mặt, cười lạnh lùng, mắt đẹp cong lên.

"Cho dù hắn chết một nghìn lần, một vạn lần, cũng là báo ứng xứng đáng."

"Người....."

"Hôm nay ta tới, không phải tới quỳ xuống dập đầu với hắn, cũng không phải tới đưa ma cho hắn."

Đồng thời khi nói chuyện, nàng đã đi tới bên chiếc quan tài. Trên quan tài phủ một tấm vải đen, phía trên, có một ngọn nến nhỏ, còn có một khối huyết ngọc thượng đẳng dè lên trên tấm vải.

"Người muốn làm gì?"

Đồng thời với tiếng Kỳ Thư Hàn vừa rơi xuống!

Kỳ Vân Thư đã nắm một góc của tấm vải đen, ra sức kéo!

Ngọn nến phía trên cùng với huyết ngọc rơi xuống sàn nhà, nàng để tấm vải đen trong tay trượt xuống, vừa lúc bao lại ngọn nến chưa kịp tắt.

Tấm vải đen lập tức bén lửa và bốc cháy!

Ngọn lửa bùng lên.

Đột nhiên một cơn gió thổi qua, ngọn lửa lan rộng và đốt cháy tất cả những mảnh vải sa tanh màu trắng xung quanh. Ngọn lửa bắt đầu bốc lên tận xà nhà.

A ——

Tiếng thét chói tai, đúng là của Kỷ Mộ Thanh, bởi vì nàng ta chỉ đứng ngay trước những khối vải sa tanh màu trắng, bước chân lao đảo vài bước, cả người mạnh mẽ té ngã xuống sàn nhà.

Ngọn lửa bao trùm toàn bộ xà nhà, có dấu hiệu thoát ra khỏi tầm tay.

Toàn bộ trong đại sảnh, ngay lập tức loạn hết cả lên.

"Mau! Mau nâng quan tài ra ngoài, nâng ra ngoài....."

Kỷ lão phu nhân điên cuồng gào thét, vừa đứng lên, tức giận đến nổi ngất đi, được hai nha đầu đỡ lấy, kéo ra phía bên ngoài đại sảnh.

Trong khi đó, bọn gia đình vừa vội vàng tiến lên dập lửa, vừa vội vàng muốn nâng quan tài ra.

Quả là rất "náo nhiệt".

Kỷ Vân Thư, tươi cười sáng lạn.

Đồng thời khi đám người đang trong hoảng loạn, nàng đã ra khỏi đại sảnh, đi về hướng sân phía Tây.

Và nàng không hề biết rằng, Kỳ Uyên Hân đã theo sát ở phía sau nàng, cũng đi tới sân phía Tây.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 117: Ngài Là Vương Gia, Ta Là Thứ Dân

Edit: Emily Ton.

Kỷ Vân Thư lấy ra hai hộp gỗ đàn hương của mình từ sân phía Tây.

Một hộp đựng bút lông và thuốc màu.

Một hộp đựng các loại dao nhỏ dùng để khám nghiệm tử thi.

Đây là bảo bối kiếm cơm ăn những năm gần đây của nàng, quả quyết không thể ném chúng lại.

Đương nhiên, còn có ngọc bội màu ngọc bích mà Vệ Dịch từng đưa cho nàng.

Nàng cất ngọc bội vào bên hông, một tay ôm hai hộp gỗ đàn hương, một tay cầm một cái giá cắm nến đã được thắp sáng.

Khi nàng vừa ra khỏi phòng, vừa lúc nhìn thấy Kỷ Uyển Hân đi vào trong viện.

Một thân đồ tang màu trắng, khiến cho mỹ nhân ốm yếu càng thêm động lòng người, ánh sáng bên ngoài chiếu từ sau lưng nàng, khuôn mặt tinh xảo như họa mơ hồ ở dưới mũ tang, chỉ có một nốt ruồi đỏ giữa trán là có thể nhìn thấy được rõ ràng.

Nàng mang theo nỗi buồn khó tả, đặc biệt là cặp mắt khi đối diện với ánh mắt của Kỷ Vân Thư, tràn đầy nước mắt, thật sự có thể hoà tan trái tim người.

"Không thể không như vậy hay sao?"

Kỷ Uyển Hân đến gần bên cạnh Kỷ Vân Thư, giọng nói mềm mại không có lực, mang theo sự thương cảm.

"Kỷ Bù đã chết!" Bốn chữ, nhẹ nhàng vỡ ra từ trong miệng Kỷ Vân Thư.

Nghe thấy tin này, Kỷ Uyển Hân nhú mày thật sâu, nháy mắt nước mắt tràn ra, vươn tay, chạm chạm bàn tay lạnh băng của Kỷ Vân Thư.

Đau lòng nói: "Người đã đợi hai năm, không phải đã tính tới điều tội tệ nhất sao?"

"Không, mấy năm nay, ta vẫn luôn tin rằng hãn vẫn còn sống

"Vân Thư....."

"Kỷ Bù không còn nữa, trá tim ta cũng đã chết, người không cần tới đây khuyên ta. Người cũng biết, ta không thể tiếp tục chịu đựng thêm nữa."

Kỷ Vân Thư rất quyết tâm, cặp mắt lạnh như băng, vô cảm, tay cầm giá cắm nển cũng hơi có chút dùng sức.

Giọng nói của Kỷ Uyển Hân vẫn nghẹn trong cổ họng, thở dài một tiếng, cuối cùng khuyên Kỷ Vân Thư một câu.

"Cho dù hiện tại người rời khỏi Kỷ phủ, cũng không cần khiến tình huống trở nên tồi tệ như vậy. Tam đệ vừa mới chết, cha và tổ mẫu đã thương tâm muốn chết. Người vừa rời nháo một trận, sẽ bị mọi người gán cho danh hiệu bất công và ích kỷ. Những ngày sau này của người, chắc sẽ khó khăn hơn."

"Người muốn gỡ chuông cảnh báo ta sao?"

"Vân Thư, ta chỉ muốn tốt cho người."

"Không cần." Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng nói, sau một khắc, cời tấm khăn che mặt trên mặt mình xuống.

Dưới ánh nến, vết sẹo thon dài màu đỏ sậm, ánh vào trong mắt Kỳ Uyển Hân.

Nàng biết Kỳ Vân Thư đã bị hủy dung, nhưng không ngờ, vết sẹo thật sự rất khủng khiếp, xé rách gương mặt tinh xảo, có vẻ xấu xí.

"Đây là....."

Nước mắt của Kỳ Uyển Hân tiếp tục tuôn trào, vẻ mặt đau lòng.

Nhưng Kỳ Vân Thư lạnh lùng cười: "Vết sẹo này, là ta thay nguyên chủ của thân thể này, trả hết toàn bộ công dưỡng dục cho Kỳ gia trong nhiều năm qua. Từ nay về sau, Kỳ Vân Thư trước kia người biết, hoàn toàn đã chết."

Không, Kỳ Vân Thư kia thật sự đã chết lâu rồi!

Nàng chỉ thay nàng ấy sống 5 năm, giống như một con rối sống suốt 5 năm qua.

Hiện tại, nàng đã mệt mỏi. Kỳ Vân Thư vốn giỏi ẩn nhẫn kia, một khắc khi biết được tin Kỳ Bùi đã chết, cũng chân chính biến mất.

Kỳ Uyển Hân còn đang cân nhắc ý của những lời Kỳ Vân Thư vừa nói.

Chủ nhân của thân thể là gì?

Cái gì đã chết?

Nàng nghe xong cảm thấy mơ màng bối rối.

Kỷ Vân Thư mang khăn che mặt lại một lần nữa, vòng qua bên cạnh nàng, khi đi ra phía sau nàng, bước chân đột nhiên dừng lại.

Đưa lưng về phía nàng, Kỷ Vân Thư hỏi: "Người có biết, năm đó, ai là người đã để lộ ra những lời ta và Kỷ Bùi nói ở dưới tàng cây hoa mai?"

Thân mình Kỷ Uyển Hân mơ hồ run lên, chậm rãi phun ra mấy chữ.

"Ta không biết."

"Người không lừa gạt ta?"

"Ta không!"

Có được lời đáp trả, Kỷ Vân Thư không tiếp tục hỏi thêm, cất bước rời khỏi viện.

Đợi khi Kỷ Uyển Hân xoay người lại, nàng nhìn thấy, chỉ là bóng dáng Kỷ Vân Thư khoác áo choàng, trong tay vẫn giữ giá cắm nến, càng lúc càng xa.

Nàng cắn răng, trong lòng khó chịu, mới vừa rời khi sự đau lòng trong mắt trôi qua, ánh ở trong ánh mắt, chính là nồng đậm khó hiểu cùng với ghen ghét.

Hiện tại nàng vẫn không hiểu nổi, vì sao Cảnh Dung có thể vì Kỷ Vân Thư, đốt cây roi do Hoàng thượng ngự ban cho phụ thân mình, vì Kỷ Vân Thư, tổng giam Kỷ Nguyên Chức. Mặc dù hiện giờ Kỷ Vân Thư đã bị hủy dung, nam nhân kia, vẫn không hề không bỏ.

Dựa vào cái gì?

Luận về thân thế, luận về tướng mạo, có điểm nào nàng không bằng Kỷ Vân Thư!

Thậm chí, người gặp được Cảnh Dung trước, cũng là nàng!

Ngày hôm đó, trong phủ mở tiệc khoản đãi khách quý tới từ kinh thành, ngay một khắc khi nhìn thấy Cảnh Dung tiến vào, trái tim nàng, cũng đã mơ hồ chạm tới trên người hắn.

Hiện giờ, rút không được, đẩy không xong!

"Vì sao, vì sao người luôn cướp mất người ta thích?"

Giọng điệu trở nên âm ngoan, cực kỳ quỷ quyệt.....

.....Edit: Emily Ton.....

Tiền viện, toàn bộ trong phòng, đã bị lửa lớn vây hết chung quanh, trên dưới Kỷ gia không ngừng vội vàng dùng nước để dập tắt lửa.

Chiếc quan tài đã được chuyển ra bên ngoài đại sảnh, nhưng do lửa lan rộng, quan tài lại được dịch ra bên ngoài một chút, rất nhanh đã đến gần sát cổng lớn.

Kỷ Vân Thư trở lại tiền viện, tất cả mọi người đang vội vàng chiến đấu với ngọn lửa, dường như đã hoàn toàn quên mất đầu sỏ gây tội là nàng.

Kỷ Vân Thư lạnh nhạt nhìn xem lửa lớn bủa vây trong phòng, tầm mắt chuyển dời đến chiếc quan tài của Kỷ Nguyên Chức.

Sau đó, nàng cố sức kéo xuống một tấm vải bố trắng gần mình xuống, ném ở trên quan tài, đồng thời vứt giá cắm nền đang cầm trong tay lên đó.

Vải bố trắng nháy mắt bắt lửa cháy!

Chờ khi mọi người có phản ứng lại, chiếc quan tài kia, đã bị bao bọc bên trong lửa lớn!

Và Kỷ Vân Thư, đứng thẳng thân mình, đang từng bước một rời khỏi đại môn Kỳ phủ.

Sau lưng, là lửa cháy hừng hực, nàng giống như phượng hoàng trọng sinh vào Niết bàn*, bỏ qua tất cả trái tim hiền lành tử tế, ước gì có thể dùng lửa lớn, đốt cháy hết thảy mọi thứ thành hư vô!

Toàn bộ Kỳ phủ, tiếng la, tiếng khóc, nổ tung một mảnh!

Lang Bạc ở trên xà nhà bên cạnh, kín đáo nhìn xem rõ ràng hết thảy, nhảy xuống xà nhà.

Hắn nhanh chóng chạy đến chỗ tối cách Kỳ phủ không xa, bấm báo: "Lửa là do Kỳ cô nương đốt, còn đốt cháy cả quan tài Kỳ Nguyên Chức!"

Không ngờ nữ tử nhỏ bé, lại tàn nhẫn như vậy!

Cảnh Dung khoanh hai tay phía sau lưng, trong mắt dâng lên một sự tàn nhẫn, khóe môi câu lên: "Nếu đã cháy, sẽ không sợ thế lửa lớn hơn chút nữa."

"Vâng, thuộc hạ minh bạch."

Vì thế, Lang Bạc mang theo vài người, kín đáo thâm nhập vào hậu viện Kỳ phủ, ba viện Đông Nam Bắc, điểm thêm ba đống lửa!

Toàn bộ Kỳ phủ, bị nhấn chìm vào trong một hồi lửa khổng lồ!

Kỷ Vân Thư ra khỏi phủ, chưa đi được bao xa, đã nhìn thấy Cảnh Dung đang chờ mình từ rất xa.

Hắn đứng bên một chiếc đèn lồng cũ nát, trên người, phản chiếu bóng những ngọn cây xung quanh, mơ hồ lay động, phảng phất khiến hắn có chút hư ảo, không chân thật.

Cảnh Dung như vậy, đã không còn ánh mắt ngả ngớn phù phiếm, chỉ một cái chớp mắt, hắn thực sự rất hấp dẫn người.

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư dường như có chút không bị ảnh hưởng!

Đợi nàng đến gần, Cảnh Dung hỏi nàng: "Đã đưa ra quyết định sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy, người có gì muốn làm hay không?"

"Đưa Vệ Dịch đi cùng."

"Được, bốn vương đáp ứng người, còn có điều gì nữa?"

"Ngài là Vương gia, ta là thứ dân!"

Ngài là Vương gia, ta là thứ dân!

Không thể nghi ngờ, chính là nàng đang muốn đưa ra một lời nhắc nhở. Nhắc nhở hắn, cho dù Kỳ Bù đã chết, trong trái tim nàng, vẫn không thể để hắn bước vào.

Loại cảm giác giống như bị người xé mở trái tim, rốt cuộc hắn cũng trải qua.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn hơi cau mày.

"Được, bốn vương nhớ kỹ."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 118: Trên Đường Hồi Kinh

Hôm sau.

Lửa lớn Kỳ phủ đã bị dập tắt, tiền viện đại sảnh cùng với sân phía Đông đều bị cháy sạch.

Và thi thể Kỳ Nguyên Chức, cùng với quan tài, đều bị cháy không còn sót lại gì!

Sáng nay, lại truyền đến một tin tức!

Kỷ lão phu nhân vì thương tâm quá độ, hơn nữa còn bị nhiễm phong hàn, đã qua đời!

Ngay sau đó, một đoạn tuyệt thư, được Kỳ phủ đưa tới Quảng Cừ viện, giao tới tận tay Kỷ Vân Thư.

"Gia tộc Kỳ thị, nhi nữ Kỷ Vân Thư, là hậu bối nhưng lời nói việc làm bại hoại, trên không niệm thân tình, dưới không có đạo đức nhân tính. Nay, trục xuất khỏi gia môn, vĩnh viễn không được nhập lại vào gia phả Kỳ thị....."

Giấy trắng mực đen, ấn phủ Kỳ gia dính xuống!

Cầm tờ giấy này, nàng cười lạnh một tiếng, trong mắt tràn ngập ý cười, bốn phía vỡ ra.

Duỗi tay, ném tờ giấy kia vào trong bếp lò, trơ mắt nhìn nó bị đốt thành tro tàn.

Nàng biết, hiện tại trên dưới Kỳ gia, chắc chắn hận không thể đem nàng thiên đao vạn quả, ném vào núi rừng hoang dã, để sài lang hổ báo cắn nàng đến nổi hồn tiêu phách tán!

Kỳ Nguyên Chức đã chết, Kỳ lão phu nhân cũng đã chết.

Hiện tại, trách ai?

Trách nàng sao?

Cái nôi này, nàng không đội, gánh nặng này, nàng không chọn!

Cảnh Dung phân phó xuống, chuẩn bị nhích người hồi kinh, xe ngựa dừng ở bên ngoài, có thể lên đường bất cứ lúc nào.

Kỷ Vân Thư đi tới Vệ phủ một chuyến, nàng giao phó mọi sự Vệ gia cho Vệ Phó. Hơn nữa còn căn dặn hẳn, nếu như thật sự không trụ được nữa, hãy phân tán hết toàn bộ người trong phủ.

Rốt cuộc, chờ 《Lâm Kinh Án》 xong xuôi, đoán chừng cũng là chuyện của một năm sau đó.

Đến lúc đó, có trở về hay không, nàng cũng không nói trước được. Có lẽ, rất có khả năng nàng sẽ mang theo Vệ Dịch, tới một huyện thành nào đó, làm một Ngõ tác nho nhỏ.

Vệ Dịch thu xếp hồi lâu, mang theo vài bao lớn lớn bé bé.

"Lúc nương ta còn sống, nói rằng khi ra khỏi cửa phải mang theo đầy đủ mọi thứ."

Hắn chỉ vào một cái tay nải màu vàng: "Đây là quần áo."

Lại chỉ vào một tay nải màu xanh: "Đây là giày."

Sau đó chỉ vào một cái cái rương nhỏ: "Đây là những thứ cha và nương mua cho ta, có điều, có vòng, còn có....."

"Vệ Dịch." Kỳ Vân Thư ngắt lời hẳn.

"Thư nhi, người gọi ta sao?"

Đúng vậy, ta gọi người, nếu không, người sẽ quên mất còn có ta ở đây!

Kỳ Vân Thư lấy ra hai bức họa mang theo bên người, vừa đưa cho hẳn, vừa nói: "Người hãy mang theo hai bức họa này, những thứ còn lại, chỉ cần vài bộ quần áo dùng để tắm rửa là được."

Vệ Dịch nhìn bức họa trong tay, không hiểu.

Ngay sau đó mở cả hai bức ra, cực kỳ vui sướng.

"Đây là cha và nương!"

Hai bức họa, một bức là Vệ lão gia, một bức là Vệ phu nhân.

Kỳ Vân Thư đã họa chúng suốt đêm.

Vệ Dịch ôm hai bức họa kia, như thế nào cũng không chịu buông tay, những tay nải lớn lớn bé bé, đều bị hẳn quên mất sau đầu.

Trên đường từ Vệ phủ tới Quảng Cừ viện, mọi người gần như đều đang đàm luận về sự tình Kỳ phủ.

Có người nói, lửa lần này là do Tam tiểu thư Kỳ gia đốt, cũng là nàng đã giết chết Kỳ lão phu nhân. Nghe nói, bởi vì nàng đã bị điên, còn tự rạch mặt mình.

Nàng chỉ thừa nhận mình đã đốt lửa, còn lại, đều là lời đồn. Đều là lời đồn!

May mắn thời cổ không có mạng xã hội, nếu không, chẳng phải nàng đã "vinh quang" trở thành phiên bản thu nhỏ vì đại nghĩa diệt thân hay sao?

Chỉ sợ trước khi có thể ra khỏi Cẩm Giang thành, nàng đã bị chết đuối bởi trong vô số ngôi sao nước bọt.

.....Edit: Emily Ton.....

Bên ngoài Quảng Cừ viện.

Cảnh Dung đã lên ngựa, kéo dây cương, cặp ủng được trang trí bằng hoạ tiết vàng, nhẹ nhàng chống bụng ngựa. Nếu như thay một thân trường bào vàng, đổi thành là áo giáp bạc, hiện tại, hẳn thật sự có thể tự hào như một vị tướng chuẩn bị xuất trận, phong thái cực kỳ ngạo nghễ.

Nhìn thấy Kỳ Vân Thư và Vệ Dịch đã tới, cặp mắt dài hẹp của hắn, nhẹ nhàng đảo qua, gật gật đầu với Lang Bạc.

Lang Bạc kéo xe ngựa qua, nói với Kỳ Vân Thư: "Kỳ cô nương, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, ngài và Vệ công tử có thể lên xe ngựa."

"Được, chúng ta sẽ lên xe ngựa."

Vệ Dịch không nói câu nào, ôm hai bức họa, không chần chừ nhảy lên xe ngựa.

Kỳ Vân Thư nhìn thoáng qua Cảnh Dung đang đưa lưng về phía mình, nhỏ giọng hỏi Lang Bạc một câu: "Vương gia nhà người không vào xe ngựa sao?"

"Vương gia nói, hẳn không ngồi chung với thứ dân."

Ai nha!

Xem ra lời mình nói, hẳn thật sự đã nhớ tới tận tâm khảm.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, xoay người bước lên xe ngựa.

Mành xe vừa mới buông, nàng còn chưa ngồi yên ổn, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền tới từ bên ngoài.

"Vân Thư, bản quan tới đưa tiễn người."

Ngón tay nhột nhạt xốc bức mành lên, Kỳ Vân Thư lập tức nhìn thấy khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi của Huyện thái gia.

"Lưu đại nhân?"

Hắn mang vẻ mặt luyến tiếc, đau khổ nói: "Vân Thư, người nói xem, người cứ như vậy rời đi, sau này sự tình trong nha môn, ta làm sao lo liệu hết việc?"

"Người đang giữ ta lại sao?"

"Điều này....." Huyện thái gia khiếp đảm nhìn thoáng qua về phía Cảnh Dung, run rẩy nói: "Người Dung Vương muốn, bản quan không dám đoạt."

Kỳ Vân Thư suy nghĩ trong giây lát: "Lưu đại nhân, người đi một chuyến tới thôn Lý gia, tìm một Ngõ tác gọi là Lý Hải, để hắn nhậm chức thay ta ở nha môn đi."

"Lý Hải?"

"Vụ án vứt xác một năm trước, hẳn cũng từng tham gia. Người này, chắc chắn sẽ giúp ích cho người."

"Được, ta nhất định sẽ đi tìm hãn." Lưu đại nhân liên tục đáp, tiếp tục thở dài một tiếng: "Kỷ gia xảy ra chuyện lớn như vậy, người rời đi, thật ra cũng tốt. Tuy nhiên, nếu như có một ngày người quay trở lại, nhất định phải nói cho bản quan biết."

Mặc dù Kỷ Vân Thư không ưu thích Huyện thái gia hồ đồ, đặc biệt là trải qua các vụ án trong 5 năm qua. Nhưng không thể không nói, hãn vẫn rất tử tế với nàng.

Không có tiền, hãn cho thêm tiền, tâm tình không tốt, hãn cũng cho thêm tiền.

Chỉ cần nàng mở miệng, hết thầy hãn đều đồng ý!

Không biết vụ 《Lâm Kinh Án》, Cảnh Dung sẽ cho thêm nàng bao nhiêu tiền?

Nàng lắc đầu, không muốn lạc lối thêm vào trong đó!

Cong môi, liếc mắt nhìn Huyện thái một cái.

"Tạm biệt, trứng hồ đồ."

Nàng rút đầu lại vào trong xe ngựa, ngay một khắc khi đầu ngón tay thu hồi lại, khóe môi cong lên một nụ cười nhẹ. Trong nụ cười, mang theo sự thất vọng của quả trứng hồ đồ Lưu đại nhân.

"Thư nhi, ai là trứng hồ đồ?" Vệ Dịch trợn tròn mắt hỏi nàng.

Nàng lắc đầu, không trả lời!

Lúc này, xe ngựa bắt đầu tăng tốc.

Qua một hồi, đã ra khỏi Cẩm Giang thành.

Nơi này, ngoại trừ khu rừng hoa mai, cùng với thiếu niên dưới tàng cây hoa mai ra, hết thảy đều không đáng để nàng nhớ tới.

Một hàng đội ngũ, từ trên đường nhỏ Cẩm Giang, bắt đầu chạy vào trong núi.

Khi màn đêm buông xuống, mưa xuân cũng bắt chợt tới, tí tách tí tách, vỗ nhẹ ở trên nóc xe ngựa. Gió lạnh thổi qua tấm màn và thâm nhập vào trong xe, kèm theo vài giọt mưa bụi tiến vào, rơi xuống tấm khăn che mặt của Kỳ Vân Thư, thấm vào trên làn da, lạnh căm căm.

Nàng chớp mắt một hồi, lúc mở mắt ra, liền nhìn thấy Vệ Dịch vẫn ôm hai bức họa, đang ngủ ngon lành.

Bởi vì không phải là đường cái, vì thế rất nhấp nhô, rung lắc một đường.

Nàng duỗi tay xốc màn xe lên, lúc này xe ngựa đang ở trong núi, quanh mình, đều là những lùm cây rừng. Nàng thoáng nhìn về phía trước, thấy một số thị vệ đang giơ đuốc dẫn đường phía trước, chiếu sáng toàn bộ con đường.

Ánh mắt, cuối cùng dừng lại ở trên người Cảnh Dung.

Mưa phùn dày đặc, khiến cho trên đầu Cảnh Dung, cùng với áo choàng gấm vóc thượng đẳng ẩm ướt, nhưng hần cười ở trên lưng ngựa, dường như không hề có chút ảnh hưởng nào.

"Vương gia, phía trước có một gian miếu cũ."

Có người hô lên một tiếng.

Kỳ Vân Thư cũng lập tức lùi đầu về bên trong xe, bất chợt có chút chột dạ!

Rất nhanh, đội ngũ đã dừng lại ở bên ngoài ngôi miếu cũ nát, Kỳ Vân Thư thức tỉnh Vệ Dịch, kéo hẳn đi vào ngôi miếu.

Thị vệ Cảnh Dung tìm kiếm một ít củi khô và đốt lên hai đồng lửa.

Cảnh Dung mang theo Lang Bạc, Kỳ Vân Thư mang theo Vệ Dịch, bốn người ngồi quanh một đồng lửa.

Hơn mười tên thị vệ ngồi quanh một đồng lửa khác!

Vừa mới đặt mộng ngồi xuống, ngoài cửa ngôi miếu cũ nát lại ủa vào một đoàn người.

Chỉ thấy năm sáu người đang nâng một cái quan tài cồng kềnh, tiến vào cổng lớn của ngôi miếu cũ nát, cả người đều hoàn toàn ướt đầm!

"Mau mau mau, nhanh chóng nâng vào, ngàn vạn đừng để di thể phu nhân bị ướt."

Một người nam nhân vừa chống ô che ở trên đỉnh đầu nam chủ nhà mình, vừa ra lệnh cho mấy gã sai vặt nâng quan tài vào trong ngôi miếu cũ.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 119: Người Hồ P

Edit: Emily Ton.

Sự yên tĩnh của ngọn núi được bao phủ bởi tiếng mưa rơi tí tách, nhưng bị phá vỡ bởi từng đợt âm thanh cố sức nâng quan tài, cùng với tiếng nam nhân nôn nóng hô to như muốn nổ tung.

Có thể do quan tài tương đối nặng, những người đó chỉ nâng từ cổng lớn vào trong viện cũng mất một thời gian khá lâu.

Có hai người chạy vào ngôi miếu trước những người khác, nhanh chóng dọn dẹp một chỗ đất trống.

Bọn họ không hề chú ý tới đám người Cảnh Dung và Kỳ Vân Thư bên kia.

Vệ Dịch vốn đang buồn ngủ, động tĩnh bên ngoài lập tức quét cơn buồn ngủ của hắn không còn một mảnh, cặp đôi mắt tò mò giống như bị dính vào nhựa cao su, vẫn luôn nhìn những người bên ngoài ở trong mưa gió.

Hắn kéo ống tay áo của Kỳ Vân Thư, ngoài miệng còn thường xuyên dò hỏi.

Nói: "Thư nhi, vì sao bọn họ lại nâng quan tài đó?"

Kỳ Vân Thư không trả lời hắn.

"Phó thúc nói, quan tài là phải chôn xuống đất, vì sao bọn họ không chôn?"

"....."

"Thư nhi....."

"Được rồi, Vệ Dịch, đừng nói nữa."

Kỷ Vân Thư ngắt lời hăn nói.

Tiểu tử này, bất kể lúc nào cũng nói đặc biệt nhiều.

Vệ Dịch mím môi, không nói nữa, chỉ nhìn nhìn.

Kỷ Vân Thư cũng nhìn về phía đám người ở bên ngoài miếu, thấy những người nâng quan tài gần như đã kiệt sức, phải tốn rất nhiều thời gian mới nâng được quan tài vào miếu.

Sau một khắc, nàng thoáng nhìn qua Cảnh Dung, tên kia cầm một cây gậy trong tay, không chút để ý chọc về phía đồng lửa, hăn căn bản không thèm liếc mắt ngó bên ngoài một cái.

Một bộ dáng hoàn toàn không liên quan đến mình!

Kỷ Vân Thư suy nghĩ một lúc, nói với hăn: "Mưa lớn như vậy, mặc dù quan tài kia được làm bằng gỗ bạch đàn, nhưng nếu ngâm trong mưa gió lâu như vậy. Không bằng Vương gia hãy giúp đỡ....."

Lời còn chưa nói xong, Cảnh Dung cắt ngang lời nàng mà không thèm ngẩng đầu nhìn lên.

"Người biết bọn họ là người nào sao? Còn muốn bốn vương giúp đỡ?"

Hả?

Người nào?

Câu hỏi này có chút không đâu vào đâu.

Kỷ Vân Thư nhìn về phía bên ngoài một hồi lâu lần nữa, lúc này mới bừng tỉnh ——

Những người đó, đều đội mũ giống như một chiếc sừng dê, áo choàng có kiểu dáng mở, cổ áo phía trước được bắt chéo qua bên phải, tay áo rất hẹp và được thắt chặt bằng một chiếc thắt lưng ở eo. Bên dưới áo choàng là một cái áo ngắn, quần dài và ủng da.

Bên hông mỗi người đều được quấn một khối da dê đẹp tinh xảo, trên cổ, còn đeo một chuỗi vòng mã não.

Cách ăn mặc này, căn bản là không phải là người Trung Nguyên!

"Bọn họ là người Hồ Ấp?"

Kỷ Vân Thư đưa ra kết luận.

Lúc này Cảnh Dung mới chậm rãi giương mắt: "Vậy người thử đoán xem, bọn họ là người thế nào ở Hồ Ấp?"

Hắn giống như vị giám khảo đang chất vấn nàng.

Kỷ Vân Thư cũng có vài phần hứng thú, tiếp tục nhìn kỹ, ánh mắt dừng lại ở trên người nam chủ nhân.

Mặc dù kiểu dáng áo khoác mở phía trước, nhưng trên vai áo khoác của người này, lại thêu năm đuôi khổng tước.

"Người Hồ Ấp vốn là dân du mục ở biên cảnh Đại Lâm, cho đến một trăm năm trước thì tự lập phong vương. Đột nhiên được mọc lên từ mặt đất, bọn họ vẫn luôn thờ phụng tất cả những sinh vật có lông chim, cho rằng đó

là thánh vật trời cao ban cho. Vì thế sau này, phong khổng tước làm linh điều, cũng căn cứ vào số lượng lông chim khổng tước, dùng nó để phong theo địa vị cao thấp. Áo khoác của Hồ Ấp vương, được thêu bảy cái đuôi chim khổng tước, sáu cái là những người được phong hầu, năm cái, chính là quý tộc. Như vậy, quý tộc Hồ Ấp, đều là thân tín của vương thất. Vì thế người này, chắc hẳn là thân huynh nào đó của Hồ Ấp vương."*

(*Một số từ Hán được dùng ở trên: khổng tước = chim công; linh điều = chim thiêng; thân huynh = anh ruột)

Cảnh Dung nghiêm túc lắng nghe nàng phân tích, khóe miệng thường xuyên nhếch lên phía trên một chút.

Tỏ vẻ tán đồng!

"Những điều này, người làm sao biết được?"

"Trong sách!"

Thật vậy, Huyện thái gia nơi đó, có rất nhiều sách không tốt, phần lớn đều là công văn do triều đình phát xuống. Sau khi Huyện thái gia xem xong, thường đưa cho nàng nhìn xem một cái.

Ngày thường không có việc gì, nàng đều xem những công văn đó như những cuốn tiểu thuyết, đọc qua một lần.

Hầu hết những điều trong đó, đều ghi tạc ở trong đầu nàng.

Cảnh Dung cười: "Nếu như người có thể nói chuẩn như vậy, vậy thì cũng nên biết rằng, Đại Lâm và người Hồ Ấp đã từng đánh nhau qua vài thập niên, mấy năm gần đây mới ngừng chiến được, nhưng quan hệ vẫn luôn căng thẳng. Bốn vương thân là hoàng tử Đại Lâm, người cảm thấy bốn vương nên giúp? Hay là không nên giúp?"

Theo lý thuyết, đương nhiên là không nên!

"Ngoan cố!" Kỳ Vân Thư trừng hăn một cái, ngược lại nhìn về phía Lang Bạc: "Người là một đại nam nhân, Vương gia nhà người là hoàng tử, có thể không giúp. Chẳng lẽ, người cũng không thể duỗi tay ra?"

Lang Bạc gật gật đầu: "Kỳ cô nương nói đúng."

Vì thế, Lang Bạc nhắc mông lên, chuẩn bị hét gọi mấy tên thị vệ đi qua hỗ trợ.

Trong khoảnh khắc.....

"Người rất nhàn hay sao?" Hai tròng mắt chim ưng của Cảnh Dung, lạnh lùng thiêu đốt hăn.

Toàn thân Lang Bạc đột nhiên đóng băng lại, nuốt nuốt nước miếng, khó xử nhìn thoáng qua Kỳ Vân Thư.

Cảnh Dung là chủ tử của hăn, vẫn nên nghe lời chủ tử.

Vì thế lại chuẩn bị ngồi xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, Cảnh Dung lại lên tiếng.

"Đi thôi!"

Khóe miệng Lang Bạc co giật, rốt cuộc là đi? Hay là không đi?

"Vương gia? Giúp? Hay là không giúp?"

Cảnh Dung trừng hăn: "Còn do dự gì vậy? Còn không đi mau!"

"Vâng."

Lang Bạc lĩnh lệnh, gọi thêm mấy tên thị vệ đi tới hỗ trợ.

Kỷ Vân Thư nhìn Cảnh Dung đối diện, người này, chính là vệt chết nhưng cái mỏ vẫn còn cứng*!

(* ý nói mình đã làm sai nhưng vẫn khẳng định cho mình là đúng)
{Note: Có một số bạn không thích đọc lẫn trung-anh-việt nên từ giờ ad edit ko chèn vào nữa, xem như từ giờ edit cho các bạn đọc là chính, ko còn cho bản thân đọc là chính như ngày xưa nữa}

Bịch ——

Tiếng của một cọc gỗ rơi xuống đất, đột nhiên vang lên ở bên ngoài.

Vệ Dịch bị dọa sợ nên rụt rụt về phía bên người Kỷ Vân Thư, Kỷ Vân Thư cũng theo bản năng vồ về phía sau lưng hắn.

Hành động này, đều bị Cảnh Dung nhìn vào trong mắt. Hắn thật sự hận không thể tách hai người kia ra, ngồi vào giữa!

Nhưng, sự tình phát sinh bên ngoài đã đánh mất ý niệm của hắn.

Lang Bạc mang theo người, còn chưa ra khỏi ngôi miếu, chiếc quan tài kia đã rơi khỏi dây chằng, đập mạnh xuống mặt đất!

Lúc này mới phát ra một tiếng "bịch" kia.

Quan tài rơi xuống và nghiêng qua một bên, nắp quan tài cũng bị mở ra. Một khối thi thể bên trong lập tức lăn ra ngoài, còn có một số vật dùng để bồi táng.

Vàng bạc châu báu!

Chén bát bằng vàng!

Thậm chí, còn có một số gương đồng và những vật dụng khác.

Chẳng trách dây chẳng chịu được sức nặng như vậy. Những vật dùng để bồi táng, cũng đủ xa hoa. Nếu vậy, tương lai khi đại táng, ngôi mộ tuyệt đối cũng không hề keo kiệt!

"Là một thai phụ?"

Khi Kỷ Vân Thư nhìn thấy thi thể lăn ra, kinh ngạc thốt lên một câu.

Ánh mắt của nàng, cũng chăm chú nhìn vào trên bụng thai phụ kia, ấn đường không thể không nhíu lại.

Trong khi những người khác, dường như không chú ý tới biểu tình đang suy tư của nàng.

"Phu nhân." Nam chủ nhân hô một tiếng, dầm mưa vọt lên, tiếng khóc thút thít.

"Các người đang làm gì vậy? Còn không nhanh chóng nâng di thể phu nhân vào trong, một đám vô dụng." Tuỳ tùng của nam chủ nhân, dùng chân điên cuồng đá mấy đá vào mông những gã sai vặt.

Lang Bạc nhanh chóng mang theo mấy tên thị vệ tiến lên hỗ trợ, bắt chấp mưa to, một lần nữa nâng thi thể đặt vào trong quan tài, đẩy nắp quan tài lại.

May mắn quan tài bị lật nghiêng, bên trong không bị nước vào, xem như trong bất hạnh còn có vạn hạnh.

Sau một lúc, quan tài được nâng vào trong miếu.

Mấy gã sai vặt còn thu dọn một số vật bồi táng rơi đầy đất ở bên ngoài!

Lúc này, Kỷ Vân Thư đã mở hộp gỗ đàn hương của mình ra, trong đó, nàng chọn một con dao nhỏ hẹp, đặt ở trên ngọn lửa, chậm rãi xoay trái

xoay phải nướng lên.

Sau đó, đưa con dao cho Vệ Dịch.

Phân phó nói: "Cầm nó và đặt ở trên lửa nướng một hồi."

Vệ Dịch hơi sợ một chút, run rẩy tiếp nhận con dao, nhỏ giọng hỏi một câu: "Thư nhi, người muốn giết ta sao?"

Phốc ——

Hài tử, người có bị chứng hoang tưởng hay không?

Kỷ Vân Thư lắc đầu: "Không phải, đợi lát nữa chúng ta sẽ có thịt ăn!"

"Được, có thịt ăn."

Vì thế, Vệ Dịch chú ý đến nhiệm vụ của mình, bắt đầu nướng con dao trên lửa.

Nghĩ tới sẽ có thịt ăn, nước dãi đều chảy ướt đầy đất.

Mà Kỷ Vân Thư, từ trong hộp lấy ra một cây kim dài và một sợi chỉ, cẩn thận khâu chỉ vào kim.

Cảnh Dung mang vẻ mặt hoang mang, muốn ăn thịt, sao cần phải dùng kim chỉ?

Hắn lập tức thuận miệng hỏi một câu: "Người muốn làm gì?"

"Mồ bụng lấy con!" Nàng nói với giọng không mặn không nhạt.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 120: Mổ Bụng Lấy Con

Mổ bụng lấy con?

Cây gậy trong tay Cảnh Dung "rắc rắc" một tiếng, bị gãy một đường ở giữa!

Hắn xác định chính mình không hề nghe lầm, nhú mày căng thẳng, nói: "Người trong quan tài kia, đã chết."

Giống như đang nhắc nhở nàng.

Kỷ Vân Thư gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

Cảnh Dung dừng lại, dường như đoán được tâm ý nàng, hỏi: "VẬY..... người muốn bốn vương giúp người làm gì?"

Nàng vội vàng xoay kim chỉ trên ngón tay mình, nhìn thoáng qua phía bên kia, quan tài đã được bố trí xong, đối phương cũng đang nói lời cảm tạ với Lang Bạc.

Sau đó đối diện với ánh mắt của Cảnh Dung, nói: "Ta muốn biết, phụ nhân kia đã chết lúc nào."

Cảnh Dung hiểu ý của nàng, vì thế xoắn áo bào đứng lên, đi về phía bên kia.

Lang Bạc cũng nhanh chóng giới thiệu người: "Đây là công tử nhà ta."

Người nọ cả người ướt đẫm, cảm kích vụn phần gật gật đầu: "Đa tạ công tử đã ra tay trợ giúp, nếu không di thể phu nhân ta chỉ sợ sẽ bị hư hại. Không biết công tử họ gì?"

"Tại hạ họ Dung."

"Ta họ Khắc, vốn tới Trung Nguyên để trao đổi buôn bán, nhưng không ngờ phu nhân ta đột nhiên nhiễm bệnh qua đời, vốn phải lên đường suốt đêm, chạy về quê nhà, không ngờ gặp phải mưa to."

Trong khi nói chuyện, thở ngắn than dài!

Trao đổi buôn bán?

Người là kẻ lừa đảo!

Năm đuôi không tước đã bại lộ thân phận của người, còn giả bộ.

Thôi, Cảnh Dung không muốn vạch trần hẳn, rốt cuộc hẳn cũng đang dấu thân phận bản thân.

Hắn nói: "Khắc lão gia, phu nhân người qua đời khi nào?"

"Sáng nay."

"Qua đời sáng nay? Thật sự lấy làm tiếc."

Cảnh Dung tăng giọng cao thêm một chút, cố ý để Kỷ Vân Thư có thể nghe được.

Khắc Sát lại không nhịn được thở dài một tiếng.

Nghe được những lời nói vừa rồi của Cảnh Dung, biết được thời gian tử vong, trong lòng Kỷ Vân Thư càng thêm nắm chắc.

Vì thế, nàng đứng dậy đi tới, dáng người mảnh khảnh, quần áo đơn giản, búi tóc thanh nhã. Mặc dù mang khăn che mặt, nhưng vẫn khó che đậy khuôn mặt xinh đẹp, giống như được bao phủ trong một đám sương mù, đầy hư ảo.

Trong ngôi miếu đồ nát này, tạo nên một "cảnh tượng" cảnh đẹp ý vui.

Nàng đi đến trước mặt Khắc Sát, đôi môi ẩn dưới khăn che mặt màu xanh khê mở: "Khắc lão gia, không biết có bất tiện hay không, để ta nhìn xem di thể phu nhân người một chút?"

Khắc Sát mang vẻ mặt không hiểu.

"Người là?"

"Ta....."

Nàng còn chưa dứt lời, Cảnh Dung đã giành trước một bước.

"Đây là phu nhân của ta."

Kỷ Vân Thư trừng hăn một cái, không muốn so đo với hăn.

Khắc Sát khách khí gật đầu, kỳ quái hỏi: "Cô nương vì sao muốn xem di thể phu nhân ta?"

Nàng hỏi: "Lệnh phu nhân đã mang thai được tám tháng, đúng không?"

"Vâng."

"Khắc lão gia, ta nghĩ, hài tử của người vẫn còn sống."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều đột nhiên choáng váng.

Còn sống?

"Điều này..... sao có thể? Hài tử của ta còn sống? Điều này....."

Nàng giải thích: "Thai nhi nhận được chất dinh dưỡng cần thiết thông qua dây rốn từ trong cơ thể mẹ. Hơn nữa, cũng thông qua dây rốn có thể mang máu và nuôi dưỡng thai nhi. Mặc dù lệnh phu nhân đã qua đời, nhưng thai nhi sẽ không lập tức tử vong."

"....."

Những từ như dây rốn, chỉ được sử dụng trong y học hiện đại, rõ ràng với ở thời đại này đương nhiên nghe sẽ không hiểu.

"Nếu như Khắc lão gia tin ta, ta sẽ lấy thai nhi an toàn ra khỏi bụng phu nhân."

Kỷ Vân Thư nói với giọng chắc chắn.

Khắc Sát kinh ngạc: "Người, thật sự chắc chắn hài tử của ta còn sống?"

Nàng gật đầu, nói tiếp: "Nếu hài tử còn tiếp tục ở trong bụng lâu hơn, khả năng sống sót sẽ càng ít. Khắc lão gia, còn thỉnh người tự mình làm chủ."

Khắc Sát xoa xoa hai tay, do dự một hồi, mặc dù có chút hoài nghi, nhưng vẫn cắn răng đưa ra quyết định.

"Được, chỉ cần hài tử ta còn sống, người có thể làm bất cứ điều gì."

Quay đầu, phân phó cho những người đi theo: "Các người, mở quan tài ra, nâng phu nhân tới đây."

"Vâng."

Khắc Sát muốn đánh bạc một phen.

Mấy gã sai vặt không ngừng vội vàng làm theo, đặt thi thể ở trên nắp quan tài.

"Vệ Dịch, đưa dao cho ta." Kỳ Vân Thư gọi một tiếng.

Giờ này khắc này, Vệ Dịch còn tưởng rằng sẽ có thịt ăn, vui vẻ đưa dao tới.

Hắn còn không quên hỏi: "Thư nhi, có phải có thể ăn thịt hay không?"

Lông tơ cả đám người đều dựng thẳng đứng!

Kỳ Vân Thư thề, sau này loại chuyện thế này, tuyệt đối sẽ không lừa Vệ Dịch nữa.

Khuôn mặt dưới khăn che mặt xấu hổ, duỗi tay sờ sờ đầu Vệ Dịch: "Người ngoan ngoãn qua bên kia ngời, không cần lên tiếng, cũng không cần nhìn xem bên này, biết không?"

"Vì sao?"

"Không có vì sao, người ngoan ngoãn nghe lời là được. Nếu không, chờ đến khi tới kinh thành, ta sẽ không cho người ăn thịt."

Không được ăn thịt? Vậy thì không được. Vệ Dịch che miệng, liên tục gật đầu, ngoan ngoãn quay lại chỗ cũ ngời xuống, đưa lưng về phía bên này. Hắn cầm lấy cây gậy Cảnh Dung ném qua một bên, bắt đầu vô thức chọc chọc trên đồng lửa.

Kỳ Vân Thư quét mắt liếc nhìn mọi người xung quanh một cái, nói: "Các người đều quay người đi, miễn cho đêm dài lắm mộng."

Mọi người rất nghe lời, tránh ánh mắt đi, đưa lưng về phía quan tài, tạo thành một vòng tròn.

Chỉ có Khắc Sát đứng ở bên quan tài, khăn trương nhìn phu nhân đã chết của mình, trong mắt tràn ngập nước mắt.

Cũng may, người Hồ Ấp mặc áo ngắn, không rườm rà khó khăn khi cởi quần áo.

Kỷ Vân Thư vén quần áo của phụ nhân lên, lộ ra một cái bụng lớn đã hơi có màu xanh tím.

Hình dạng phồng lên của bụng, cũng không hề mịn màng, ngược lại có chút gập ghềnh.

"Cô nương, hài tử, thật sự còn sống?" Khắc Sát vẫn còn có chút hoài nghi.

Kỷ Vân Thư gật gật đầu, nhúu chặt đuôi lông mày.

Nàng đã dùng một bàn tay ấn ở trên cái bụng phồng lên, một bàn tay khác, cầm con dao nhỏ đã được nung qua lửa một thời gian, nghiêng một góc 45 độ, tìm đúng vị trí, nhấn xuống. Mũi dao từ từ cắt sâu vào trong da thịt!

Cổ tay thoáng dùng sức, nắm chuôi đao, cắt theo chiều ngang, tạo thành một lỗ hổng trên cái bụng vốn hoàn hảo không tổn hao gì.

Máu chậm rãi tràn ra, có chút sền sệt, lập tức dính ướt mười ngón tay nhợt nhạt của nàng.

Nàng buông xuống đầu, cực kỳ chuyên chú, nhưng khăn che mặt lại bị gió thổi bay, đọng đưa ở trong tầm mắt của nàng, thực sự có chút chướng mắt.

Nàng khẽ nhúu mày, lập tức kéo khăn che mặt xuống, ném ở trên mặt đất.

Trên chiếc khăn che mặt màu xanh nhạt, dính máu trên năm ngón tay, tạo nên hương vị có vài phần giống như dẹt hoa trên gấm.

Đương nhiên, vết sẹo bên phía mặt trái, cũng bị hiện ra.

Khắc Sát nhìn thấy vết sẹo chạy dài trên khuôn mặt Kỳ Vân Thư, ánh mắt không thể không run rẩy, hình như có chút nuối tiếc.

Lúc này hẳn cũng không rảnh lo nữ tử trước mắt xấu hay đẹp, chỉ là mắt không hề nháy nhìn xem nàng đang rạch bụng phu nhân của mình.

Sau khi đã mở rộng vết cắt, Kỳ Vân Thư nhìn thoáng qua cái bụng, lắc đầu, vẫn chưa đủ, vì thế nàng lại cầm dao nhỏ, mở rộng ra thêm chút nữa, lúc này mới bỏ qua.

Sau một khoảnh khắc, một đôi tay thon dài vói vào trong bụng, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, đào ở bên trong một hồi, sờ trái, sờ phải, xác định tay mình đã đụng chính xác vào đứa trẻ ở trong bụng, lúc này mới chậm rãi dùng sức, ôm ra một đứa trẻ chưa đủ tháng ra ngoài từ trong bụng đầy máu.

Kỳ Vân Thư nhìn thấy thân mình nho nhỏ nhiễm đầy máu, nằm ở trong tay mình, trái tim căng thẳng, càng thêm cẩn thận!

Khắc Sát há to miệng, hai mắt tràn ngập nước mắt nhìn đống "thịt" nho nhỏ, đôi môi run run.

"Hài tử..... hài tử của ta?"

Kỳ Vân Thư là một chuyên gia khám nghiệm tử thi, từ trước tới nay chưa từng đỡ đẻ hài tử, nhưng đây là lần đầu tiên " đỡ đẻ", dường như cũng có chút tương đồng.

Nàng dùng dao cắt cuống rốn, giữ hai chân đứa trẻ, chống ngược nó xuống, nhẹ nhàng vỗ vào mông nó.

Một lần, hai lần.....

"Oa —"

Hơi thở của hài tử thực sự rất yếu, tiếng khóc cũng khá yếu ớt, nhưng ít ra, đứa nhỏ này vẫn còn sống.

Mọi người nghe thấy tiếng khóc, đều quay đầu lại nhìn xem, lập tức nhìn thấy Kỳ Vân Thư đang xách tiểu hài tử trong tay, giống như đang xách một con gà nhỏ.

Và khi nhìn thấy những gì ở trên tấm ván gỗ, vết mổ ở trên bụng phụ nhân, sắc mặt vài người lập tức biến đổi, che miệng, muốn phun ra.

Khắc Sát vội vàng lấy một miếng vải khô, quấn quanh hài tử và ôm vào trong ngực.

Nước mắt tràn mi, khóc đến rồi tinh rồi mù!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 121: Đặt Tên Là A Mạt

Edit: Emily Ton.

Giờ phút này trong miếu đồ nát, quanh quẩn tiếng khóc của hài tử, nhưng không cảm thấy âm ỉ, ngược lại có thêm một chút sức sống.

Nhưng có người kinh ngạc không thôi!

Kinh ngạc đứa nhỏ này còn sống, kinh ngạc là Kỷ Vân Thư có thể mổ được hài tử ra từ trong bụng mẹ.

Quả thực rất thần kỳ!

Tùy tùng bên cạnh Khắc Sát vui mừng thốt lên một tiếng: "Là một nhi tử! Lão gia, là công tử! Phu nhân sinh hạ công tử."

"Đúng vậy, là nhi tử của ta, ta đã có nhi tử, ta đã có nhi tử."

Khắc Sát kích động khiến toàn bộ thân thể đều run rẩy, nhanh chóng phân phó: "Đi lấy chút sữa dê tới đây, mau."

"Vâng vâng vâng....."

Tùy tùng kia gọi gã sai vặt tới, nhanh chóng chạy ra xe ngựa bên ngoài lấy chút sữa dê, sau khi dùng lửa đun lên thì cho hài tử uống.

Trong khi những người khác đều vội vàng nghênh đón sinh mệnh nhỏ, Kỷ Vân Thư lại vô cùng bận rộn.

Đôi tay nàng dính đầy máu để ở trước ngực, quần sợi chỉ quanh ngón tay, bắt đầu khâu lại bụng của thi thể đã bị mổ ra.

Nàng cúi đầu chuyên chú, cực kỳ cẩn thận.

Quả thật, rất giống như bậc thầy đang khâu thùa!

Ước chừng thời gian qua nửa nén hương, động tác trên tay nàng mới kết thúc.

Tự mình cắt ra, sau đó lại khâu lại với nhau, chỉ nhìn thấy một dấu vết nhỏ hẹp. Thi thể không hề bị hư tổn.

Nàng vặn vẹo cổ đau, phân phó với mấy gã sai vặt.

"Nhanh chóng nâng di thể phụ nhân các người vào trong quan tài đi, tránh cho di thể bị ẩm, hư thối sẽ càng nhanh hơn."

"Vâng."

Nàng dịch ra sau vài bước, tránh chỗ cho bọn họ.

Mấy gã sai vặt nhanh chóng chạy tới giúp đỡ, đầu tiên bọn họ nhìn thoáng qua vết sẹo trên mặt Kỳ Vân Thư, ngây ra một lúc.

Đáng tiếc! Thật đáng tiếc!

Vốn là một gương mặt mỹ nhân tinh xảo, nhưng lại bị vết sẹo kia làm hỏng!

Mấy người hồi phục lại tinh thần, nhanh chóng nâng thi thể vào trong quan tài.

Cùng với động tác lên xuống, mùi máu tươi khó ngửi cùng với mùi thịt nát nhầy vào chóp mũi, thực sự khiến người buồn nôn khó chịu.

Chịu đựng mùi vị kia, cuối cùng bọn họ vẫn an bài xong thi thể, đập nắp quan tài lên!

Lúc này, Kỷ Vân Thư mới nhặt khăn che mặt bị mình kéo xuống thả trên mặt đất, yên lặng ra khỏi ngôi miếu hoang.

Nàng đứng ở bên ngoài phía dưới mái hiên, duỗi bàn tay vào trong mưa, máu kia sền sệt, chậm rãi được rửa sạch từ những ngón tay thon dài tinh tế. Nàng cũng không quên rửa sạch tấm khăn che mặt dính máu.

Một chiếc khăn lụa màu xanh nho nhỏ, cảm giác khi xoa nó ở trong tay, cực kỳ thoải mái.

Nhìn nước mưa giống như vòi hoa sen, tạo nên từng tiếng "kêu" trên tay, khoe miệng nàng bắt đầu dặt theo một nụ cười tươi.

Giống như hài đồng đang chơi trong nước!

Không biết từ khi nào, Cảnh Dung đã chạy tới bên cạnh nàng, cặp ánh mắt thâm tình xen lẫn u sầu mất mát, luôn đặt ở vết sẹo trên gương mặt nàng.

Xấu nơi nào?

Rõ ràng không hề xấu một chút nào cả!

Cho dù trên má nàng có khắc lên vết sẹo thon dài, nhưng khí chất kia, dù thế nào cũng không thể che dấu được.

Đặc biệt là giờ phút này, đôi môi hơi cong, phát ra nụ cười yếu ớt, quả thực khiến người đam mê đến nổi thần hồn điên đảo!

"Chơi vui sao?"

Cảnh Dung hỏi một câu.

Kỷ Vân Thư dừng tay lại, nghiêng mắt nhìn hần một cái, nhẹ nhàng nói: "Chơi vui."

"Không lạnh sao?"

"Không lạnh!"

"Ta chưa bao giờ biết, thì ra người có thể làm những việc như vậy. Trước kia....."

Hần còn chưa nói dứt lời, Kỷ Vân Thư đã nhanh chóng quyết định ngắt lời hần.

"Trước kia ta chưa từng làm. Đây là lần đầu tiên ta giúp người sinh nở. Không, lần đầu tiên giúp người mổ lấy thai!"

"Mổ lấy thai?" Cảnh Dung nhíu mày.

Nàng nghiêng đầu, cân nhắc ở trong lòng một chút, giải thích nói: "Chính là có một số thai phụ, khi không thể sinh bình thường được, cần phải rạch một lỗ trên bụng, lấy hài tử ra, sau đó sẽ khâu bụng lại, chờ thêm mấy ngày cho vết thương đóng lại, lúc ấy có cắt chỉ đã khâu."

Nàng trả lời thật sự rất rõ ràng!

Thật khó giải thích được sự kiên nhẫn.

Trán Cảnh Dung chảy đầy hắc tuyến. Trước đó, hần chưa từng biết rằng, có thể lấy hài tử ra từ trong bụng mẹ.

Không thể trách giải thích của Kỷ Vân Thư khiến hần giống như lọt vào trong sương mù. Rốt cuộc, trước đó, thật đúng là chưa từng có người trải qua như vậy.

Đa số thai phụ thời cổ đại đều chết khi khó sinh, đây là vì không có phương pháp sinh mổ!

"Thì ra là như thế!"

Cảnh Dung, nghĩ ta không biết người giả vờ hiểu hay sao!

Quên đi, không muốn vạch trần người.

Kỷ Vân Thư thu hồi đôi tay từ trong mưa, đang muốn buông xuống, tay trái đã bị cánh tay Cảnh Dung nắm lấy, nâng ở giữa không trung!

Cùng với nước mưa rơi xuống mái hiên, hai người bốn mắt đan chéo.

Hắn cao hơn nàng một cái đầu, nàng không thể không ngửa đầu nhìn hắn.

Trái tim đột nhiên căng thẳng!

Nàng cảm thấy mình gần như bị điên!

Năm ngón tay bị quấn chặt trong bàn tay to của Cảnh Dung, hơi ấm truyền qua làn da, chạy vào máu trong thân thể nàng, khiến toàn thân nàng đều trở nên ấm áp.

Nàng giật mình một cái, cố gắng rút tay về.

Nhưng Cảnh Dung không buông!

"Buông tay!"

Giọng nói mang theo mệnh lệnh, không phải là thỉnh cầu.

"Ta chỉ muốn người nói thành thật một câu, trong lòng người, thật sự không một vị trí nhỏ nào cho ta hay sao?"

"....."

"Trả lời ta."

Cổ tay Cảnh Dung hơi dùng một chút lực, kéo nàng tới trước mặt mình.

Sắc mặt Kỳ Vân Thư hơi trầm xuống, líu lưỡi, nói không nên lời.

Từ sau khi nàng nói ra câu "Ngài là Vương gia, ta là thứ dân" kia, vị vương gia này, từ Cẩm Giang đến nơi đây, một đường đều không rên một tiếng.

Ngay cả khi dừng lại nghỉ ngơi, cũng tránh rất xa, đôi mắt đều không nhìn xem nàng một cái.

Đọc theo đường đi, nàng cũng từng nói qua với hắn vài câu, nhưng hắn đều yên lặng không đáp, giống như đang trút giận!

Đêm nay, sự hờn dỗi này sợ là đã không căng được nữa, hiện tại giống như có mùi thuốc súng và sẵn sàng "nổ tung"!

Kỳ Vân Thư cũng không bận tâm lặp lại lần nữa, ánh mắt vững vàng nhìn hắn.

Nói: "Lòng ta....."

Lời còn chưa nói xong!

"Hai vị?" Giọng nói của Khắc Sát vang lên.

Trong một cái chớp mắt, Cảnh Dung buông lỏng tay mình, Kỳ Vân Thư lập tức rút tay về.

Hành động nho nhỏ vừa rồi, dường như chưa từng tồn tại.

Khắc Sát ôm hài tử trong tay, giờ phút này, mắt còn đang ứa lệ, cực kỳ cảm kích nhìn Kỳ Vân Thư.

Khắc Sát đến gần nói: "Cô nương, nếu không gặp được người, chỉ sợ hài nhi của ta không thể giữ nổi. Người là ân nhân của ta, cũng là ân nhân của hài nhi ta."

"Khắc lão gia, người đừng nói như vậy, làm việc thiện mỗi ngày, chính là đang tích đức. Hơn nữa, chắc chắn lệnh phu nhân ở trên trời linh thiêng, phù hộ cho đứa nhỏ này bình an không có việc gì."

"Cho dù nói như thế nào, người chính là ân nhân của Khắc mỗ ta."

Nếu không phải đang ôm hài tử trong tay, Khắc Sát thật sự muốn quỳ xuống khấu đầu với nàng mới chịu bỏ qua.

Nhìn tiểu nhân nhi kia, Kỳ Vân Thư hơi mỉm cười, không thể không hỏi: "Ta có thể ôm nó một cái hay không?"

"Đương nhiên có thể."

Trong khi nói, Khắc Sát đã cẩn thận trao đứa bé đang ôm trong tay qua cho nàng.

Kỳ Vân Thư ôm hài tử, trái tim căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng rất cẩn thận, khi nhìn hài nhi trong tã lót, mắt nàng bắt đầu hơi đỏ.

"Cô nương nếu như không ngại, có thể đặt nhũ danh* cho hài nhi của ta hay không?" Khắc Sát hỏi.

(*Tên đặt lúc mới sinh)

Đặt tên?

Việc này nàng chưa từng trải qua.

Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng rung lắc tiếu nhân nhi trong tay, suy tư một lúc, nói: "Đứa nhỏ này có thể may mắn sống sót, cũng là một kỳ tích. Trở lại từ cánh cửa thần chết được coi là một điềm lành. Hay là, hãy gọi là A Mạt đi. Hy vọng tương lai, hã có thể kiên cường vượt qua tất cả mọi khó khăn, mãi mãi cho tới cuối cùng."

"A Mạt?" Khắc Sát nhẹ giọng gọi tên, giãn mày vui vẻ nói: "Tốt, hã gọi là A Mạt."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 122: Kỳ - Vân - Thư

Edit: Emily Ton.

Kỳ Vân Thư trả A Mạt lại cho Khắc Sát.

"Chúng ta nên vào trong thôi, hài tử yếu nhược, không nên để trúng gió."

Khắc Sát gật đầu, tiếp nhận hài tử, sau đó đột nhiên lấy ra một vật từ bên hông mình, đưa cho Kỳ Vân Thư.

Đó là một khối ngọc bài nhỏ tinh xảo, xung quanh nạm vàng, có một sợi chỉ bạc được quấn quanh nó. Ở giữa ngọc bài, mặt trên có khắc một con khổng tước sinh động như thật. Trên đôi mắt khổng tước, có nạm một viên ngọc bích thượng đẳng. Mặt sau của ngọc bài, khắc một chữ "Nam"! ("南")

"Hiện tại, ta không có gì hồi báo, ngọc bài này, còn thỉnh cô nương nhận lấy. Nếu như có một ngày, cô nương đi tới Hồ Ấp, dùng ngọc bài này sẽ tìm được ta, ta sẽ thăm tạ."

"Điều này....."

"Cô nương nhận lấy đi, cũng để trong lòng Khắc mỗ cảm thấy dễ chịu một chút."

Sau đó, trực tiếp nhét ngọc bài vào trong tay Kỳ Vân Thư.

Kết cấu của tấm ngọc bài nho nhỏ khá ấn tượng, cảm xúc thật ra rất tốt, xoa ở trên đầu ngón tay, cảm giác lạnh như băng, rất thoải mái.

Kỷ Vân Thư không tiện từ chối.

Đơn giản liền nhận lấy!

Nàng nghĩ, nàng chắc sẽ không đi tới Hồ Ấp, nếu muốn chối từ, nàng sẽ cần phải tốn thêm một phen miệng lưỡi!

"Một khi đã như vậy, ta sẽ nhận lấy."

Trong lòng Khắc Sát lúc này mới dễ chịu một chút, ôm A Mạt đi vào.

Kỷ Vân Thư nhắc chân cũng chuẩn bị đi vào, dường như đoán được Cảnh Dung sẽ kéo cánh tay mình, nàng trực tiếp khoanh hai tay ở trước ngực, lúc này mới đi một đường thẳng vào trong.

Tay Cảnh Dung bắt vào trong không khí!

Tiểu nữ tử, vẫn rất lợi hại.

Sau khi vào trong, Kỷ Vân Thư ngồi xuống, Cảnh Dung cũng ngồi xuống, một đôi mắt yên lặng nhìn nàng chăm chăm.

Giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng!

Kỷ Vân Thư hong khô khăn che mặt trong tay trên lửa, sau đó mang nó lại ở trên mặt mình.

Vệ Dịch chớp đôi mắt nhìn nàng chăm chăm, miệng phồng lên.

Hành động nho nhỏ của hần, vừa lúc bị Kỷ Vân Thư nhìn thấy, nàng hỏi hần: "Có chuyện gì với người vậy? Không vui sao?"

"Không phải." Vệ Dịch lắc đầu.

"Vậy người bị sao vậy?"

Vệ Dịch do sự một chút, nhỏ giọng nói: "Thư nhi, có phải người sợ người khác chê cười hay không?"

"Ân?"

Vệ Dịch nhấp môi, ngồi tới gần nàng một chút, đưa miệng tới bên lỗ tai của nàng, nhẹ giọng nói: "Thư nhi, người đừng sợ, thật ra, người không xấu chút nào, người vẫn là Thư nhi tốt của ta."

Hơi thở ấm áp, dần dần lan rộng ở bên tai nàng.

Phải nói rằng, những lời Vệ Dịch nói, giống một khối vải mỏng trong suốt, cù ở bên tai nàng, khiến người cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Khóe môi Kỳ Vân Thư cong lên, hiện lên nụ cười rạng rỡ.

Nàng nhìn hẳn, nói: "Vệ Dịch, cảm ơn người."

"Cha nương ta không còn nữa, ta chỉ còn có người. Thư Nhi, ta đảm bảo, ta nhất định sẽ trở thành nam tử hán. Tương lai, ta nhất định sẽ bảo hộ người. Tuyệt đối sẽ không để người khi dễ người. Nếu như có người dám khi dễ người, ta nhất định sẽ giúp người báo thù."

Giọng điệu cực kỳ kiên quyết!

Kỳ Vân Thư cười: "Được, ta sẽ chờ tới ngày đó, khi Vệ Dịch có thể bảo hộ ta."

"Ân." Hẳn gật đầu thật mạnh.

Hai người không hề chú ý tới, khuôn mặt Cảnh Dung đang bốc mùi ngòi đối diện.

Trong lòng hẳn thật sự không cam lòng!

Hắn không nhịn được, quăng ra một câu với Vệ Dịch: "Vệ Dịch, người không đủ khả năng gánh trách nhiệm bảo hộ nàng, nàng là yêu tinh gây hoạ, chỉ có ta mới có thể đảm đương được."

A phi!

Người mới là yêu tinh gây hoạ!

Kỷ Vân Thư hung hăng trừng hắn một cái.

Vệ Dịch gãi gãi đầu, bĩu môi quay về phía Cảnh Dung: "Người mới là yêu tinh gây hoạ."

"Người....."

"Thư nhi nói, người là một kẻ chuyên đi bắt nạt, sấm đánh không chuyển, mưa xối không tan, khuôn mặt lúc nào cũng nham hiểm, đen hơn than, hơn nữa..... Ngộ!"

Kỷ Vân Thư đúng lúc bưng kín miệng hắn.

Đọc theo đường đi, Kỷ Vân Thư cũng có nói một đôi câu với Vệ Dịch, phần lớn đều là thuận miệng nói ra, không ngờ tới, tiểu tử thú kia đều nhớ kỹ tất cả.

Ghi nhớ thì cứ việc ghi nhớ, không ngờ hắn còn nói ra miệng.

Cho dù muốn nói ra, cần gì phải làm trò nói trước mặt Cảnh Dung.

Ngay cả khi làm trò trước mặt Cảnh Dung, vì sao còn đề tên nàng vào đó?!

Lần này, nàng thật sự ước gì trên mặt đất có một lỗ hổng để nhanh chóng chui vào.

Nàng vừa che miệng Vệ Dịch lại, vừa nhìn về phía Cảnh Dung, khuôn mặt hắc đen như than, bùng lên một ngọn lửa, con người lạnh băng đầy tức giận, cũng đang hung hăng chờ nàng.

"Kỷ — Vân — Thư!" Cảnh Dung nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên nàng.

Nàng chưa bao giờ biết, tên của mình lại khó nghe như vậy!

Khóe môi dưới khăn che mặt của Kỷ Vân Thư, không ngừng run rẩy.

Nàng lập tức giải thích với hắn: "Ta..... chỉ thuận miệng nói nói."

"Thuận miệng? Nói mà không suy nghĩ."

"Ta chỉ....."

"Đủ rồi!"

Cảnh Dung hừ một tiếng, đứng dậy, đi đến một đống lửa khác, ngồi xuống bên một tên thị vệ, đưa lưng về phía Kỷ Vân Thư, để lại cho nàng một cái lưng đầy phần nộ phía sau.

Lúc này, tay Kỷ Vân Thư che ở trên miệng Vệ Dịch cũng được thả xuống.

Vệ Dịch giống như bị nghẹn, thở một hơi thật dài, sau đó vừa hỗn hển thở từng hồi, vừa hỏi: "Thư nhi, người..... sao người..... sao người không cho ta nói?"

"Nếu người còn nói tiếp, ta sẽ gặp rắc rối"

"Vì sao? Ta đã..... nói sai rồi sao?"

"....."

Kỷ Vân Thư giờ phút này, cảm thấy đầu đau dữ dội.

Một đường đi tới kinh thành, nếu như gia hỏa kia vẫn luôn bực bội, chỉ sợ cả một đường nàng cũng phải chịu khổ cho tới kinh thành!

Nhưng ai biết, Lang Bạc đối diện lại đang cúi đầu cười.

Vừa lúc bị Kỳ Vân Thư nhìn thấy.

"Người đang cười gì vậy?"

Lang Bạc nhìn thoáng qua Vương gia nhà mình một cái, quay đầu nhẹ giọng nói với Kỳ Vân Thư: "Kỳ cô nương, nếu như đổi thành người khác nói về Vương gia như vậy, chỉ sợ lúc này, đã bị ném ra bên ngoài. Xem ra Vương gia đối với ngài, thật sự rất tốt."

Ai ai ai!

Sao lại vòng đến mặt này lần nữa!

Kỳ Vân Thư hạ thấp lông mày, liếc mắt nhìn qua bên kia.

Quên đi, vẫn nên để hãn bình tĩnh qua một đêm đi.

Một đêm trong ngôi miếu, Vệ Dịch vẫn ôm hai bức họa, ngủ dựa vào trên vai Lang Bạc.

Cảnh Dung cũng dựa vào vách tường bên kia cách xa mọi người, để lại cho mọi người một cái lưng đầy ánh lửa.

Kỳ Vân Thư không thể nào ngủ được, nhìn chăm chăm đống lửa trước mặt, từ lúc bùng cháy đến lúc suy yếu rồi đến khi dập tắt mới thôi!

Sáng sớm hôm sau.

Bên ngoài ngôi miếu, hai đám người ngựa lập tức phân ra, chuẩn bị rời đi!

Khắc Sát trước khi rời đi, còn nói vài lời cảm tạ với Kỳ Vân Thư, hy vọng nàng có cơ hội sẽ tới Hồ Ấp.

Lúc này từng người bắt đầu lên xe ngựa, rời đi theo hai hướng ngược nhau.

Kỳ Vân Thư vẫn ngồi trong xe ngựa cùng với Vệ Dịch, Cảnh Dung cười ngựa bên ngoài.

Đọc theo đường đi, sau khi qua hai ba canh giờ, cuối cùng rời khỏi con đường nhỏ đường trên núi và đi trên con đường chính.

Không còn có núi xóc nảy, ngồi ở trên xe ngựa, cuối cùng thoải mái hơn một chút.

Kỳ Vân Thư nhìn nhìn Vệ Dịch, thấy hăn vén rèm liều mạng nhìn ra bên ngoài.

"Người đang nhìn gì vậy?"

Vệ Dịch không quay đầu lại, nói: "Bên ngoài thật sự rất đẹp."

Đẹp?

Kỳ Vân Thư tiến tới gần hơn, cũng nhìn ra bên ngoài một cái. Mặc dù vừa rời khỏi con đường nhỏ trên núi, nhưng chung quanh vẫn đều là các dãy núi cùng với cây cối, không cảm thấy thật sự đẹp để nhìn xem.

Có lẽ, chỉ vì Vệ Dịch chưa bao giờ xa nhà, nhìn thấy những thứ này, tất nhiên sẽ thấy mới lạ!

"Hí —"

Cùng với tiếng ngựa hí, xe ngựa bỗng chốc ngừng lại, dường như đã đụng phải thứ gì đó.

Kỳ Vân Thư sau khi ngồi yên ổn, lúc này mới xốc màn trước xe ngựa lên, chỉ lộ ra một đôi mày đẹp, nhìn về phía trước.

Phía trước xe ngựa, trực diện gặp phải một đám người đang cười ngựa!

Khi nhìn thấy rõ ràng gương mặt hai người bên phía đối phương, Kỳ Vân Thư nhanh chóng buông màn xuống, rụt người trở về.

"Thư nhi, có chuyện gì vậy?" Vệ Dịch hỏi nàng.

Nàng lắc đầu!

Vệ Dịch tò mò, đang chuẩn bị đi ra ngoài, lập tức bị nàng kéo lại.

"Đừng đi ra ngoài!"

Vệ Dịch bị giọng điệu khẩn trương của nàng dọa sợ, không nói câu nào, ngoan ngoãn ngồi xuống.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 123: Quân Là Quân, Thần Là Thần

Dịch: Emily Ton.

Nàng sớm nên nghĩ đến, lá thư kia của Kỷ Thư Hàn, từ Cẩm Giang đã được đưa tới kinh thành, chắc chắn nàng sẽ gặp phải hai vị ca ca kia đâu đó trong cuộc hành trình của mình!

Nhưng hiện nay, nếu như để bọn họ biết được, chính nàng đã đốt Kỷ phủ, còn khiến tổ mẫu tức giận đến nỗi đi đời nhà ma, chỉ sợ ngay khi thấy đầu nàng thò ra từ bên trong xe ngựa, thanh Hiên Xích kiếm trong tay Nhị ca mình, sẽ lập tức tróc nàng đến nỗi xương cốt đều không chừa.

Thật ra, không phải nàng sợ chết, sợ đau, nhưng nàng không muốn chết ở trên tay người Kỷ gia.

Nếu không, nàng thật sự là quá đáng tội!

Nàng không muốn điều đó!

Phía trước xe ngựa.

Cảnh Dung vẫn ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt trong nháy mắt phát ra ánh sáng lạnh, mang theo cảm giác bí ẩn khiến người khó hiểu.

Đám người Kỷ Lê và Kỷ Hoàn lần lượt xuống ngựa, một đầu gối chạm xuống mặt đất, khoanh hai tay trước mặt.

"Tham kiến Dung Vương!"

Những người hành quân đánh giặc không giống như người thường, tiếng nói đều đặc biệt vang dội.

Cảnh Dung hạ thấp mí mắt của mình.

"起来吧。"

"Đứng lên đi."

"Tạ Dung Vương."

Hai kẻ như Kỳ Lê và Kỳ Hoàn, Cảnh Dung cũng không tiếp xúc nhiều khi ở kinh thành.

Phần lớn đều ngẫu nhiên gặp phải vài lần trong khi nghị sự với phụ hoàng mình.

Trong hai người, lão đại Kỳ Lê, chính là Tư Doãn lâm quân cánh tả (trái), nửa văn nửa võ, trong tay nắm năm năm vạn đại quân. Hơn nữa, hắn là người tàn nhẫn độc ác, để đạt được mục đích, không từ thủ đoạn.

Ngay cả Định Bắc Hầu đương triều cai quản người này cũng gọi hắn là "sói hú", ám chỉ hắn ăn thịt người không cần nhả xương!

Lão nhị Kỳ Hoàn là Trường Lâm tướng quân do Hoàng thượng thân phong. Hắn thật sự là một võ tướng, tính khí tất nhiên cũng lớn như những chiến tích hiển hách của hắn.

Thô bạo! Thô bạo! Vẫn là thô bạo!

Cũng may, hắn làm người không tệ, là kẻ thẳng tính, gặp cứng hắn sẽ cứng, gặp mềm hắn có thể mềm.

"Nhị vị tướng quân đang vội đi đâu vậy?" Cảnh Dung đã biết rõ còn cố ý hỏi.

Khuôn mặt Kỷ Lê âm đạm, mặc dù thân hình không cao lớn, nhưng cặp mắt nhỏ hẹp híp lại cực kỳ sắc nét, khiến người không rét mà run.

Hơn nữa mang theo sự khôn ngoan!

Hắn cúi thấp đầu, nói: "Trong nhà mặt tướng bất ngờ có tang, vì thế mới ra roi thúc ngựa chạy về, không ngờ trên đường gặp được Vương gia. Nếu có gì xúc phạm, còn mong được lượng thứ."

"Nếu đã như thế, vậy không chậm trễ hai vị tướng quân trở về đưa ma, bốn vương cũng muốn nhanh chóng về kinh."

Đưa ma?

Thi thể, ngay cả quan tài đều đã bị đốt sạch sẽ, người thật sự rất biết nói giỡn.

Kỷ Lê trời sinh tính nhạy bén, cố gắng ngẩng đầu hết sức, nhìn về phía xe ngựa ở phía sau Cảnh Dung, con người âm trầm, mang theo giọng điệu quý quý, nói.

"Vương gia, gần đây vùng này thường có loạn phi lui tới, thỉnh Vương gia trên đường hồi kinh hãy cẩn thận một chút."

"Loạn phi?" Cảnh Dung nghe ra ý trong lời nói của hắn, liếc mắt nhìn về phía sau xe ngựa một cái, lúc này khóe môi mới hơi nhếch lên: "Đa tạ tướng quân Kỷ Lê nhắc nhở, bốn vương sẽ tự mình chú ý nhiều hơn."

"Không biết..... bên trong xe ngựa là người phương nào?"

"Khách quý của bốn vương." Cảnh Dung trả lời không cần suy nghĩ.

Hai mắt Kỷ Lê nhíu lại, rất có tâm tư.

Trong khi thần sắc của hắn, đều bị Kỳ Hoàn một bên nhìn thấu hoàn toàn, hắn ta tiến lên vài bước, mang theo tiếng nói thô lỗ đầy bạo lực: "Không biết bên trong xe ngựa là người phương nào, nếu không ngại có thể vén rèm lên để ta nhìn xem cho rõ, tránh nhầm lẫn khiến loạn phi tác quái."

Sắc mặt Cảnh Dung trở nên nghiêm túc, giọng điệu lạnh lùng mắng: "Tướng quân Kỳ Hoàn có ý hoài nghi trong xe ngựa của bốn vương có dấu loạn phi?"

"Mặt tướng chỉ là suy đoán, không bằng, hãy để mặt tướng giúp Vương gia điều tra rõ ràng!"

Dứt lời, hắn rút ra Hiên Xích kiếm từ bên hông, mạnh mẽ đâm tới người bên trong xe ngựa.

Mặc dù ở bên trong xe ngựa, Kỳ Vân Thư cũng cảm giác được rõ ràng, Hiên Xích kiếm mang theo sát khí đang tới gần mình, giống như muốn đâm thủng chiếc màn trước mặt, thẳng tắp đâm vào trái tim nàng mới xong.

Hai tay nàng không thể không nắm lên làn váy của mình, ngừng hô hấp lại.

Hai mắt như mực, cũng chột phóng đại!

"Thư nhi....."

Sau một khắc, Vệ Dịch nhào vào trong lòng ngực nàng, ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, đầu dựa vào trên cổ nàng.

Kỳ Vân Thư nhìn thân ảnh bên ngoài xe ngựa càng ngày càng gần, bóng dáng tiếp tới gần chiếc màn hơn một chút.

Giờ khắc này, nàng thần nghĩ, mình chắc chắn sẽ chết.

Bỗng chốc, chiếc màn bị một luồng gió xốc lên!

Nàng nhìn thấy Kỳ Hoàn đang cầm thanh Hiên Xích kiếm đâm tới.

Bốn mắt vội vàng giao nhau!

Kỳ Hoàn cũng nhìn thấy nữ tử bên trong xe ngựa, khuôn mặt bị phủ bởi khăn che mặt, ăn mặc đơn giản, làn váy bị gió thổi bay, tóc dài như mực xoã trên vai, chỉ dùng một cây trâm gỗ cuốn thành một dùm, kẹp ở lên đỉnh đầu.

Trong lòng ngực, còn ôm một người nam nhân!

Chỉ bằng vào cặp mắt kia, hẳn rõ ràng không thể nhận ra.

Huống chi nữ tử như vậy, sao sẽ là Tam muội đáng chết ngàn đao kia của mình?!

Gió ngừng lại, tấm màn rơi xuống!

Kiểm phong trong tay Kỳ Hoàn đột nhiên bị một trường kiếm đẩy ra, còn chưa kịp phản ứng lại, một thanh kiếm đã được đặt trên cổ.

Người nào mà tốc độ kinh người như vậy?

"Làm càn!"

Tiếng mắng của Cảnh Dung vang lên.

Mang theo phần nộ!

Kiểm trong tay hẳn, cắt đứt một lỗ trên cổ Kỳ Hoàn, nếu như dùng thêm một chút lực, chiếc cổ thô dày này, chỉ sợ sẽ bị một kiếm của hắn đâm thủng.

"Thật to gan, ngay cả khách quý của bốn vương người cũng dám rút kiếm chĩa vào, trong mắt còn có bốn vương hay không!"

Ánh mắt Kỷ Hoàn không hề dao động, nhiều năm hành quân đánh giặc, đã tôi luyện hẳn thành một thân ngạo cốt bất khuất.

Hắn bình tĩnh, trả lời: "Mạt tướng cho rằng bên trong xe ngựa có loạn phi ẩn nấp, vì thế mới rút kiếm ra. Vừa rồi đã nhìn thấy rõ người bên trong, là do mạt tướng lỗ mãng, mong rằng Vương gia thứ tội."

"Thứ tội?"

Thanh kiếm trong tay Cảnh Dung nhếch lên trên một cái, để ở ngay chỗ cầm Kỷ Hoàn.

Cười lạnh một tiếng: "Người có biết, hiện tại bốn vương có thể tử hình người ngay tại chỗ?"

Vừa nghe những lời này, Kỷ Lê cách đó mấy mét nhanh chóng quỳ xuống đất.

Thình cầu: "Thỉnh Vương gia thủ hạ lưu tình, Kỷ Hoàn xúc phạm tới Vương gia, cũng bởi vì suy nghĩ cho sự an nguy của Vương gia, cầu xin Vương gia xem xét điều này, khai ân một lần."

"Kỷ gia các người thật sự là nhân tài xuất hiện lớp lớp, mỗi một lần, đều khiến bốn vương phải mở rộng mắt ra để nhìn." Cảnh Dung nheo mắt lại, khí thế cực kỳ tức giận, chĩa thẳng thanh kiếm trên tay vào người Kỷ Hoàn, nói: "Trên dưới Đại Lâm, còn chưa bao giờ có thần tử nào, dám rút kiếm trước mặt bốn vương. Kỷ Hoàn, bốn vương biết người không sợ chết, nhưng người đừng quên, quân là quân, thần là thần. Cho dù người có thành tích vĩ đại, chung quy vẫn là thần." (Quân: vua; Thần: hạ thần/bề tôi)

Trong đó mang theo lời nhắc nhở!

Mặc dù Kỳ Hoàn là một kẻ vũ phu, nhưng cũng hiểu được đạo lý quân quân thần thần.

Hắn đành phải mềm xuống: "Vâng, mặt tướng minh bạch."

Sau khoảnh khắc, Cảnh Dung thu hồi kiếm từ trên cổ hắn, ném cho Lang Bạc.

Nhìn thoáng qua Kỳ Lê quỳ trên mặt đất, Cảnh Dung lạnh nhạt nói: "Đứng lên đi, các người tốt xấu gì thì một kẻ cũng là Tư Doãn cánh tả, một kẻ là Trường Lâm tướng quân, bốn vương sẽ không thật sự muốn mạng của các người. Tuy nhiên, chuyện xảy ra vừa rồi, bốn vương hy vọng là một lần cuối cùng. Nếu như phát sinh sự kiện tương tự, vậy đừng trách bốn vương lấy tội mưu nghịch tru sát."

"Đa tạ Vương gia!"

Cảnh Dung nhảy lên ngựa, không thèm liếc mắt nhìn hai anh em Kỳ gia, hai chân nhẹ nhàng đặt trên bụng ngựa.

"Đi!"

Kỳ Lê và Kỳ Hoàn thối lui qua hai bên sườn, hành lễ!

Xe ngựa bắt đầu di chuyển về phía trước, Kỳ Vân Thư cố gắng hết sức để duy trì bình tĩnh, vừa rồi sợ bóng sợ gió vẫn còn quanh quẩn ở trước ngực, chậm rãi không tan.

Vệ Dịch vẫn ôm nàng không chịu buông tay, có lẽ cũng bị dọa sợ.

Nàng đành phải nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng hắn, nhỏ giọng an ủi.

Nhưng, ngay khi xe ngựa lướt qua bên người Kỳ Lê và Kỳ Hoàn, không biết xui xẻo làm sao, bức màn một lần nữa bị gió thổi bay.

Và chiếc khăn che mặt của nàng, cũng nhẹ nhàng bị gió quét lên.....

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 124: Đây Là Đại Lâm, Không Phải Khúc Khương

Khuôn mặt ần ần hiện hiện, hốt hoảng ở phía trong bức màn, vừa lúc bị Kỳ Lê và Kỳ Hoàn nhìn thấy được. Mặc dù không phải rất rõ ràng, nhưng thanh kiếm trong tay Kỳ Hoàn, lại muốn tiến lên.

Trong lòng hẩn dường như vẫn còn hoài nghi, muốn lôi người phía trong xe ngựa ra ngoài, xoắn khăn che mặt lên, nhìn thật kỹ một cái, xem có phải là Kỳ Vân Thư hay không.

Bước chân vừa mới di chuyển một bước, lập tức đã bị Kỳ Lê giữ chặt.

Hẩn nhỏ giọng nhắc nhở: "Dung Vương đang ở đây, người và ta không thể xằng bậy."

Kỳ Hoàn thực sự không cam lòng, đợi xe ngựa đi xa, ném tay Kỳ Lê ra.

Kỳ Hoàn phát tiết lửa giận trong lòng: "Người bên trong xe ngựa, nhất định là Vân Thư. Người và ta cứ để nàng chạy như thế, làm sao báo thù được cho Tam đệ?"

So với hẩn, Kỳ Lê lại bình tĩnh hơn rất nhiều, xụ mặt, nói: "Cho dù có phải hay không, người vừa mới nháo một hồi như vậy, người và ta cũng coi như đã kết thù cùng với Dung Vương. Ngày sau hành sự, tất nhiên sẽ rất bất tiện. Thà rằng thêm một bằng hữu, cũng không cần kết thêm một địch nhân."

Kỷ Lê là Tả Tư Doãn, vừa giỏi văn vừa giỏi võ, được xem như một quân sư, đầu óc tất nhiên xoay chuyển nhanh hơn kẻ lỗ mãng như Kỷ Hoàn.

Kỷ Hoàn đành miễn cưỡng từ bỏ, nhưng trong lỗ mũi dường như đều phun ra khí trắng!

Cả hai lập tức chạy về đưa ma cho Kỷ Nguyên Chức.

Nhưng, nếu như chờ hai người về tới phủ, phát hiện ra Kỷ phủ đã bị đốt gần như cháy hết, tổ mẫu của mình đã chết, chỉ sợ sẽ hối hận hiện tại không đuổi theo xe, chém chiếc xe ngựa kia thành hai nửa!

.....Edit: Emily Ton.....

Bên trong xe ngựa, Vệ Dịch cuối cùng đã bình tĩnh lại, tiếp tục ôm hai bức họa kia.

"Thư nhi, những người vừa rồi là ai, hẳn muốn giết chúng ta hay sao? Vì sao hẳn lại muốn giết chúng ta?"

"Không sao, bọn họ không phải muốn giết chúng ta, chỉ là một sự hiểu lầm."

"Thật vậy chăng?"

Kỷ Vân Thư gật đầu: "Đúng vậy."

Vệ Dịch xê dịch gần tới bên người nàng, không nói gì nữa.

Tâm tư của Kỷ Vân Thư trầm xuống, vừa rồi nếu không phải Cảnh Dung ngăn lại, nàng chắc hẳn đã chết.

Duỗi tay vén màn lên, nhìn về phía trước mặt, vừa lúc cũng nhìn thấy Cảnh Dung quay đầu lại nhìn mình.

Trong ánh mắt hần, mang theo một tia lo lắng, Kỳ Vân Thư gật gật đầu, ý bảo cảm tạ, cũng tỏ vẻ mình không sao.

Lúc này nàng mới rút đầu trở về.

Đọc theo đường đi, Cảnh Dung càng đề cao cảnh giác, ra lệnh cho mấy tên thị vệ, bảo vệ phía sau xe ngựa, kẹp xe ngựa ở chính giữa, phòng ngừa vạn nhất.

Sau khi đã đi được một đoạn đường dài, sắc trời cũng bắt đầu tối, cũng may trên đường tương đối bình an. Khi bọn họ đi trong đêm đen thêm một đoạn đường nữa, liền nhìn thấy một khách điếm phía trước.

Mặc dù khách điếm nằm tại vùng ngoại ô, nhưng nó cũng rất lớn, chung quanh, cũng có những thương nhân lui tới nghỉ ngơi ở trọ.

Xuống xe ngựa, hai chân Kỳ Vân Thư chầm lên mặt đất, lúc này mới cảm thấy bản thân mình còn sống.

Sau khi Cảnh Dung sai người dắt ngựa đi ăn, lập tức mang theo người đi vào khách điếm.

Đoàn người, nam tuấn lãnh khốc, trong tay đều mang theo trường kiếm, nữ ăn mặc trang nhã bất phàm, còn mang theo mạng che mặt.

Vùng ngoại ô này, mặc dù đa số là thương nhân và kiếm khách cũng chẳng có gì lạ, nhưng trang phục của đoàn người vẫn hấp dẫn không ít người chú mục.

Vài nam nhân, thậm chí công khai dừng ánh mắt ở trên người Kỳ Vân Thư.

垂涎三尺! Thèm muốn!

Tiểu nhị nhiệt tình cong eo, nhanh chóng chạy lên đón: "Có bao nhiêu vị muốn ở trọ?"

Cảnh Dung không có biểu tình gì!

Điều này khiến cho tiểu nhị giống như bị ăn một miếng đá lạnh.

Lang Bạc tiến lên, móc ra một thỏi bạc, đặt vào trong tay tiểu nhị, phân phó: "Giúp chúng ta chuẩn bị mấy gian thượng phòng."

Năm bạc trong tay, đôi mắt tiểu nhị đều tỏa ra ánh sáng, kéo khăn trên vai xuống, đi về phía trước.

"Hân hạnh, thỉnh các vị khách quan trên lầu."

Hắn mang theo đám người đi lên trên lầu.

Kỷ Vân Thư vừa mới đi lên được mấy bậc thang, trên lầu lập tức có người chạy xuống, bước chân giống như có gió, đột nhiên đụng vào bả vai nàng một chút.

Bước chân nàng lảo đảo, thân mình Kỷ Vân Thư bị đâm ngã về phía sau.

May mắn thay, phía sau được bàn tay Cảnh Dung nắm giữ ngang eo, giữ vững thân mình lại.

Người đâm vào nàng, là một nam nhân ước chừng ba mươi tuổi, hăn cúi đầu, hình như có chút kinh hoảng.

Nhanh chóng nói: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi....."

Sau đó lao xuống dưới lầu.

"Không sao chứ?" Cảnh Dung hỏi bên tai nàng.

Nàng lắc đầu.

"Chẳng lẽ vì trong lòng vẫn còn sợ hãi? Người yên tâm, có bốn vương ở đây, sẽ không để người Kỳ gia đặt một ngón tay lên người của người."

Dường như hẳn luôn có thể nhìn thấu tâm tư nàng!

"Đa tạ Vương gia." Nàng nâng làn váy lên, tiếp tục lên lầu.

Tiểu nhị đẩy một cánh cửa ra: "Cô nương, người ở gian này đi, nó rất rộng rãi."

"Cảm ơn."

Nàng vừa mới đi vào, Vệ Dịch sau lưng cũng chuẩn bị đi theo vào, nhưng đã bị Cảnh Dung nắm lấy cổ áo phía sau.

"Người ở bên này."

Nói xong, kéo Vệ Dịch đi về một gian phòng khác.

Kỷ Vân Thư vốn định nói gì đó, ngẫm lại vẫn nên thôi. Vạn nhất Vệ Dịch thật sự dính với nàng, muốn ngủ cùng nàng một chỗ, vậy chẳng phải nàng sẽ hết đường thoát rồi sao.

Vì thế, Cảnh Dung vừa kéo hẳn đi, trong lòng nàng vẫn rất cảm kích.

Bị kéo tới một căn phòng khác, Vệ Dịch cực kỳ không vui.

Hắn trừng mắt nhìn Cảnh Dung: "Người vì sao không cho ta đi theo Thư nhi."

"Nam nữ khác nhau, người không biết sao?"

"Biết, nương ta từng nói qua."

Cảnh Dung nhíu mày: "Vậy người còn theo vào làm gì?"

Vệ Dịch nói rất có bài bản: "Nhưng Thư nhi là nương tử của ta! Nương ta từng nói, ta có thể ngủ cùng nương tử của ta."

"....."

Có một khoảnh khắc như thế, Cảnh Dung thật sự hoài nghi, Vệ Dịch rốt cuộc có phải đang cố ý hay không?

Cảnh Dung gắt gỏng, phân phó một tiếng với Lang Bạc: "Đêm nay người ngủ cùng phòng với hã, trông chừng hã cẩn thận, đừng để cho hã chạy loạn."

"Vâng!"

Nghe thấy phải ngủ cùng phòng với Lang Bạc, Vệ Dịch lập tức bĩu môi, nghệt mũi, nhanh chóng lắc đầu: "Ta không muốn ngủ cùng với hã, ta muốn ngủ cùng Thư nhi."

"Người không thể!" Cảnh Dung quăng ra một câu, rời đi.

Vệ Dịch muốn đuổi theo, nhưng đã bị Lang Bạc ngăn cản.

Lang Bạc là hán tử thô thiển, không nhiều lời lắm, hai tay ôm ngực, ngăn giữ nơi cửa.

"Người tránh ra, ta không muốn ngủ cùng người."

"Tối hôm qua đã ngủ cùng nhau, hôm nay vì sao không được?" Lang Bạc phản bác lại hã.

Đúng vậy, tối hôm qua, người còn dựa vào trên vai ta và ngủ một đêm, đêm nay sao lại không được?!

Lang Bạc không hiểu, người hăn cũng không hỏi.

Dựa vào cái gì không chịu ngủ cùng hăn!

Thật khó chịu!

Vệ Dịch rống lên với Lang Bạc: "Không giống nhau."

Vệ Dịch tức giận, đặt mông ngồi xuống trên ghế, hai tay siết thành nắm tay, dấm nhẹ lên bàn một chút, giống như đang trút giận.

Lang Bạc nhận lệnh, tất nhiên sẽ phải lĩnh mệnh, đành phải nhìn chăm chăm hăn, không cho hăn đi tìm Kỷ Vân Thư.

Tuy nhiên, từ một khắc khi đoàn người tiến vào khách điếm, một đôi mắt mang theo tò mò nghiền ngẫm, vẫn luôn theo sát bọn họ.

Lý Thời Ngôn ngồi ở trong phòng nhỏ trên lầu hai, vừa lúc có thể thấy rõ cửa khách điếm và toàn bộ cảnh trên lầu hai.

Hăn đặt một chân ở trên ghế, bàn tay nắm lấy đậu phộng (hạt lạc), ném lên phía trên, rơi vào trong miệng.

Khóe miệng mang theo nghiền ngẫm: "Thú vị!"

Tuỳ tùng bên cạnh, tiếp cận gần hăn, hỏi: "Tiểu thế tử, ngài thật sự cảm thấy hứng thú với nàng kia sao?"

"Như thế nào? Không thế sao?!"

"Nàng ấy mang khăn che mặt, là đẹp hay xấu không thể biết được. Hơn nữa, ngài xem những người đó bên người nàng, tất cả đều mang kiếm, chúng ta vẫn đừng nên náo loạn. Nếu như đế hầu gia biết ngài gặp rắc rối, nhất định sẽ không tha cho ngài."

Lý Thời Ngôn từ từ đứng dậy, gõ một cái trên đầu tùy tùng của mình.

"Tiểu Lộ Tử, không phải ta đã nói với ngươi rất nhiều lần rồi sao, ở bên ngoài không thể đề cập tới hần gia. Đây là Đại Lâm, không phải là Khúc Khương!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 125: Bà Lão Sói Giảo Hoạt

Dịch: Emily Ton.

Tiểu Lộ Tử cảm thấy đau đầu.

"Tiểu nhân biết, nhưng..... trong lúc nhất thời thật sự rất khó sửa, tiểu thế..... công tử, sẽ không có lần sau."

Lý Thời Ngôn trừng mắt nhìn một cái, sau đó vuốt cằm mình và bắt đầu cân nhắc.

Mọi người đều nói Đại Lâm rất nhiều mỹ nhân, hẳn thật vất vả tìm tới một chuyển, không nắm bắt lấy cơ hội, vậy là chẳng phải lãng phí hay sao.

Lúc này, trong phòng Vệ Dịch.

Lang Bạc giữ cửa đến nỗi kín mít, Vệ Dịch căn bản không thể ra ngoài được, đơn giản nằm ở trên giường, đưa lưng về phía Lang Bạc.

"Vệ công tử, người không đói bụng sao?" Lang Bạc hỏi hẳn.

Vệ Dịch không thèm để ý tới, còn hừ một tiếng.

Xem ra Vệ Dịch thật sự tức giận, muốn hẳn ngủ cùng với một đại nam nhân, hẳn thật sự không thích, hơn nữa cực kỳ không vui!

Qua một hồi lâu, Lang Bạc thấy Vệ Dịch hình như đã thật sự ngủ rồi, còn nhẹ giọng kêu hai tiếng "Vệ công tử", nhưng không có lời đáp lại.

Đơn giản lạng lẽ lui ra ngoài, Vệ Dịch giận dỗi không ăn cơm, nhưng hẳn đói bụng!

Sau khi ra khỏi phòng liền đóng cửa lại.

Vệ Dịch vốn nằm ngủ ở trên giường, đột nhiên ngồi dậy từ trên giường.

Sờ sờ bụng, thật ra hẳn sớm đã rất đói bụng.

Thừa dịp Lang Bạc không có ở đây, hẳn phải đi tìm Thư nhi cùng nhau ăn cơm mới được!

Vệ Dịch đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn trái nhìn phải, nhưng không nhớ rõ phương hướng.

Trong miệng luôn lầm nhảm: "Thư nhi đang ở chỗ nào?"

Lầu hai của khách điểm được bao quanh bởi một vòng lan can lớn, mỗi gian phòng đều xen kẽ nhau, hơn nữa giống nhau như đúc, chỉ có phía trên mỗi cánh cửa được đánh một số con số kỳ lạ.

Vệ Dịch gãi đầu, bắt đầu đi bộ trên lầu hai. Hẳn vừa mới đi đến một gian phòng mở rộng cửa, lập tức bị một bàn tay đột nhiên kéo vào.

"Cứu....."

Từ "Mạng" còn chưa được hô lên, đã bị người che miệng lại.

"Đừng kêu."

Lý Thời Ngôn kéo hẳn ngồi xuống, nhếch miệng cười về phía hẳn, vỗ vỗ bờ vai hẳn: "Yên tâm, ta không hại ngươi."

Vệ Dịch còn có chút kinh hồn chưa định, một đôi ánh mắt cảnh giác sợ hãi nhìn Lý Thời Ngôn.

Hỏi: "Người là ai?"

"Ta?" Lý Thời Ngôn dùng ngón trỏ chỉ chính mình, giống như đại ca ca cười cười, mang theo mười phần giáo hoạt, nói: "Ta gọi là Lý Thời Ngôn, người thì sao?"

"Vệ Dịch."

"Các người là người nào? Muốn đi đâu vậy?"

Vệ Dịch cúi đầu, ôm cánh tay mình, rụt rụt về phía một bên, nhấp miệng không nói lời nào.

Dáng vẻ này, khiến Lý Thời Ngôn cảm thấy kỳ quái, đại nam nhân này vì sao cảm giác trông giống như một tiểu hài tử!

Tuy nhiên, Tiểu Lộ Tử bên cạnh đã tiến đến bên tai hẩn nhẹ giọng một câu: "Công tử, hẩn có phải là một tên gốc tử hay không?"

"Gốc tử?" Lý Thời Ngôn nhíu hai mắt lại.

Ân!

Thật sự có chút giống.

Hẩn ngả người về phía trước, mang theo giọng điệu thử hỏi: "Vệ huynh, chúng ta cùng nhau ở chung một khách điểm cũng xem như có duyên, nếu đã cùng đường, vậy chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau, đúng không?"

"....."

"Vệ huynh?"

Vệ Dịch vừa đứng dậy, vừa nói: "Ta không quen biết các người, nường nói, không thể nói chuyện với người xa lạ."

Vệ Dịch đang chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng đã bị Lý Thời Ngôn kéo lại, sự giáo hoạt càng thêm rõ ràng trên khuôn mặt tươi cười.

Xem ra, người này thật sự là một gốc tử.

Vệ Dịch lại bị áp ngồi xuống lần nữa, càng thêm khẩn trương: "Các người muốn làm gì? Đừng giết ta!"

"Ai muốn giết người!" Lý Thời Ngôn dờ khóc dờ cười, khẽ nhú mày.

Hắn quả thực chính là một người tốt!

Ngày thường ngay cả giết gà, hắn cũng không dám giết.

Đương nhiên, là nhi tử duy nhất của Khang Định hầu Khúc Khương, cũng không tới phiên hắn phải đi giết gà!

"Vệ Dịch, ta là người tốt, sao sẽ giết người!" Trong khi nói, Lý Thời Ngôn dịch một đĩa điểm tâm tới trước mặt Vệ Dịch, nói: "Người nhất định đã đói bụng rồi, đúng không? Tới, ăn một chút, chúng ta cùng nhau trò chuyện một lúc, thế nào?"

Một bộ giống như bà lão trong bộ dạng sói.

Không, là bọn buôn người!

Vệ Dịch sớm đã rất đói bụng, nhìn thấy điểm tâm, thèm ăn, tất nhiên không thể nhịn được, cầm lấy một khối điểm tâm đưa vào trong miệng, còn ngoan ngoãn gật gật đầu.

Sau khi đã chữa một miệng điểm tâm, hăn hàm hàm hồ hồ hỏi: "Người muốn nói chuyện gì? Nói trong bao lâu?"

Chỉ cần nói trong thời gian một mâm điểm tâm!

Lý Thời Ngôn ý bảo Tiểu Lộ Tử đóng cửa lại, lúc này mới hỏi Vệ Dịch: "Ta hỏi người, người đang muốn đi đâu vậy?"

"Kính thành!"

"Tới kính thành làm gì?"

"Ăn thịt, Thư nhi nói, chờ tới kính thành rồi, sẽ mang ta đi ăn thịt."

"Ai là Thư nhi?"

"Nương tử của ta!"

Lý Thời Ngôn ngăn người, hỏi tiếp: "Người nói Thư nhi, chính là nữ tử vừa rồi mang khăn che mặt màu xanh kia sao?"

Vệ Dịch vừa ăn, vừa điên cuồng gật đầu.

A —

Cầm Lý Thời Ngôn đều mau rơi xuống, khuôn mặt co giật.

Xong rồi! Xong rồi!

Nhân gia đều đã gả cho người, việc thọc gậy bánh xe này, hăn sẽ không làm!

Nhưng hăn lại nghĩ ngược lại, Vệ Dịch chính là một ngọc tử, vì sao lại có người sẽ nguyện ý gả cho hăn?

Chưa từ bỏ ý định, Lý Thời Ngôn lại hỏi: "Nàng thật sự là nương tử người? Các người đã bái đường thành thân?"

Bái đường thành thân là gì?

Vệ Dịch lắc đầu, tiếp tục cầm một khối điểm tâm bỏ vào trong miệng, phồng hai quai hàm lên nhai.

Nói: "Là nương ta nói... nói Thư nhi sớm muộn gì cũng sẽ là nương tử của ta, tương lai sẽ có rất nhiều rất nhiều tiểu Vệ Dịch, tuy nhiên hiện tại cha và nương đều đã chết, ta chỉ có mỗi Thư nhi."

"Vì thế, các người vẫn chưa thành thân?"

Vệ Dịch không hiểu, chỉ lắc đầu, tiếp tục ăn!

Điều này, lại khiến Lý Thời Ngôn nhắc lên hứng thú, người yếu điệu thực nữ, cũng là người hãn người yêu mến nhất.

Lý Thời Ngôn hơi nheo mắt lại, dịch tiếp một đĩa bánh hoa quế tới trước mặt Vệ Dịch, hỏi: "Ta muốn hỏi người, nam nhân đi theo bên người các người là ai?"

Vệ Dịch nghĩ nghĩ, trả lời: "Thư nhi nói, hãn là cái túi trút giận."

"Túi trút giận?" Lý Thời Ngôn cảm thấy kỳ lạ: "Vậy bọn họ là người nào? Vì sao lại mang theo kiếm?"

"Không biết."

Vệ Dịch trả lời rất thành khẩn!

Hài tử, cha mẹ người nếu như có linh thiêng luôn dõi theo người, không thể không bị người tức chết, trước mặt người chính là "bọn buôn người", chỉ một đĩa bánh hoa quế, người cứ thế nói ra toàn bộ.

Đổi lại, người có phải đã giúp nhân gia kiếm tiền còn phải đếm tiền giúp hay không?

Vệ Dịch, người nên học cách cẩn thận hơn!

Sau một lúc, Lý Thời Ngôn lại nghĩ đến một vấn đề khác, lôi kéo tay Vệ Dịch, rất mong chờ hỏi.

"VẬY, Thư nhi có đẹp hay không?"

"Đẹp! Thư nhi đẹp nhất!" Giọng nói cực kỳ vang dội.

Ở trong mắt Vệ Dịch, đẹp nhất thế gian, chính là Kỳ Vân Thư.

Và trong lòng hắn, cũng chỉ có một mình Kỳ Vân Thư!

Lý Thời Ngôn chính là một hoa hoa công tử, cặp mắt đào hoa kia, phảng phất như muốn tràn ra nước.

Những điều muốn biết, Lý Thời Ngôn đều đã biết. Hắn lập tức lấy lại hai đĩa điểm tâm trước mặt Vệ Dịch.

"Ta còn chưa ăn no."

"Đừng ăn nữa!" Lý Thời Ngôn quay sang phía Tiểu Lộ Tử nói nhỏ: "Mang hắn đi ra ngoài."

Tiểu Lộ Tử tiến tới, kéo Vệ Dịch lên, đẩy ra ngoài cửa: "Vệ công tử, không tiễn."

RẦM —

Cửa đã bị đóng lại!

Sau khi rời khỏi phòng, Vệ Dịch xoa xoa khóe miệng còn dính chút điểm tâm.

Đầu óc hẳn bắt đầu rối loạn.

Đừng nói là tìm phòng Kỳ Vân Thư, ngay cả phòng mình, hẳn đều không thể nhớ rõ.

Mắt nhìn thấy một gian phòng hơi có chút quen thuộc, hẳn dùng sức gật đầu một cái: "Àn, đây nhất định là phòng của ta."

Vì thế đẩy cửa đi vào.

Trong phút chốc cửa vừa được mở ra!

"A —"

Vệ Dịch bị dọa sợ đến nổi ngồi xồm xuống trên mặt đất, hai tay chống ở trên mặt đất, hai chân không ngừng lùi ra bên ngoài.

Một đôi mắt đầy hoảng sợ, nhìn một màn thối người ở trong phòng kia!

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 126: Chọn Sơn Phấn?

Edit: Emily Ton.

Bên trong căn phòng rộng mở.

Một người nam nhân, đã thắt cổ chết!

Đồng tử tròng lớn, sắc mặt tái nhợt, cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

Đương nhiên, tiếng kêu chói tai của Vệ Dịch, đã khiến cho mọi người chú ý.

Người đầu tiên chạy tới, chính là tiểu nhị khách điếm.

"Công tử, sao người....." Lời còn chưa nói xong, tiểu nhị vừa nhìn thấy người thắt cổ trong phòng, cũng sợ tới mức run rẩy, ấm trà trong tay "choang" một tiếng.

Rơi xuống sàn vỡ tan!

Trong khoảnh khắc, toàn bộ khách điếm nổ tung nôi!

Kỷ Vân Thư vừa mới dọn dẹp xong đồ của mình, ngồi xuống uống một ngụm trà, lập tức nghe thấy động tĩnh truyền đến từ bên ngoài.

Nàng duỗi tay mang khăn che mặt lên một lần nữa, đẩy cửa đi ra ngoài.

Lập tức nhìn thấy hành lang bên trái đang vây đầy người, đoàn người đều chỉ vào bên trong, đang ồn ào nói gì đó.

Cảnh Dung cũng bị động tĩnh này quấy nhiễu nên đi ra khỏi phòng, vừa lúc nhìn thấy Kỳ Vân Thư đang định đi tới đó. Hắn bước nhanh tiến lên, ngăn nàng lại.

Cẩn thận dặn dò: "Đi vào bên trong đợi, ở đây nhiều người."

"Ta....."

"Đi vào!"

Không phải là yêu cầu mà là mệnh lệnh.

Kỳ Vân Thư vốn định nói một câu bất mãn, nhưng nói đến cùng, Cảnh Dung cũng chỉ vì muốn tốt cho nàng.

Đơn giản gật gật đầu, đang chuẩn đi vào, nhưng bỗng nhìn thấy Vệ Dịch đang ngồi dưới đất bên trong đám người.

"Vệ Dịch? Sao hắn lại ở bên kia?" Giọng điện khẩn trương bất thường.

Cảnh Dung cũng nhìn thấy được, vừa lúc Lang Bạc mang theo mấy tên thị vệ đi tới.

"Vương gia, có chuyện gì vậy?"

"Không phải ta đã bảo người trông chừng Vệ Dịch, đừng để hắn chạy loạn sao?"

"Điều này....."

Lang Bạc theo tầm mắt Cảnh Dung nhìn lại, thấy Vệ Dịch ở trong đám người, ngẩn người, nhanh chóng chạy qua.

Vệ Dịch vẫn đang ngồi dưới đất, vẻ mặt hoảng sợ, sắc mặt cũng sợ tới mức tái nhợt.

Cho đến khi Lang Bạc vạch đám người ra, nâng hẳn dậy từ trên mặt đất, đồng thời cũng nhìn thoáng qua trong phòng khách điếm.

Thì ra là có người thất cố!

Hắn không kinh ngạc hay khủng hoảng nhiều, nhanh chóng mang theo Vệ Dịch rời đi.

Trở lại phòng, Lang Bạc đỡ Vệ Dịch tới trên giường.

Kỷ Vân Thư cũng nhanh chóng chạy vào phòng, Vệ Dịch vừa nhìn thấy nàng, lập tức oà khóc.

"Thư nhi....."

Ôm nàng không buông tay.

"Vệ Dịch, có chuyện gì với người vậy?"

"Ta nhìn thấy....." Những lời của hắn bị tắc nghẽn nơi cổ họng, nói không nên lời.

Khi Cảnh Dung tiến vào, lập tức nhìn thấy hai người "ôm" nhau một khối ở trên giường.

Hắn quay đầu hỏi Lang Bạc: "Phát sinh chuyện gì?"

"Trong trong kia có người thất cố tự sát."

"Tự sát? Người nào?"

"Không rõ ràng lắm."

Kỷ Vân Thư nghe thấy bọn họ đối thoại, trái tim bỏ lỡ một nhịp, không biết vì sao, nghe thấy nơi nào có người chết, nơi nào có xác chết cũng thế, tâm tình của nàng, luôn sẽ bị tác động không thể giải thích được.

Nói chung, có thể là do bệnh nghề nghiệp.

Nếu như khách điểm xảy ra sự tình như vậy và bị truyền ra ngoài, kinh doanh của khách điểm tất nhiên sẽ suy giảm rất lớn.

Sắc mặt chường quầy lúc này, cực kỳ khó coi, võ đùi, triệu hồi mấy tên tiểu nhị.

"Mau mau mau, nhanh chóng mang người xuống dưới."

Mấy tên tiểu nhị ngăn người, lúc này mới đi lên giúp đỡ, phải rất vất vả mới đưa được người xuống dưới, thả xuống mặt đất.

"Tránh ra tránh ra!"

Một giọng nói cao vút vang lên từ bên ngoài đám người, sau đó là mấy nam nhân đeo đao đi đến.

Dẫn đầu là một nam nhân tầm bốn mươi tuổi, đầy râu, thân người cũng tương đối khỏe mạnh, vừa tiến đến lập tức đưa thẻ bài ra.

"Nha môn Du Châu."

Vùng này, chính xác là thuộc về vùng Du Châu.

Chường quầy nhận ra được người này, nhanh chóng lộ ra vẻ mặt u sầu, cong eo, giải thích: "Trương bộ đầu, việc này tuyệt đối không liên quan gì tới chúng ta."

Trương bộ đầu chỉ nheo mắt liếc hẩn một cái, không đáp lại, đôi mắt cực kỳ lãnh khốc, đảo qua, vài người phía sau lập tức tiến lên xem xét

người chết.

Chưởng quầy co giật khóe miệng, nhanh chóng giải thích với mọi người đang vây xem: "Thật xin lỗi với các vị khách quan, mọi người không cần phải hoảng sợ."

"Đều đã xảy ra mạng người, khách điểm này của các người quả là quá đen đui."

"Không không không! Các vị khách quan, khách điểm chúng ta chính là khách điểm lâu đời, người này thắt cổ ở khách điểm chúng ta, điều này..... Đây chỉ là sự tình ngoài ý muốn. Các vị khách quan, không bằng như vậy, tất cả mọi chi phí hôm nay, đều được miễn phí. Tuy nhiên, cần phải phiền toái các vị lưu tình ngoài miệng. Việc này nếu như truyền ra ngoài, thật sự không tốt cho chúng ta!"

Chưởng quầy xem như bằng bất cứ giá nào cũng muốn ngăn chặn sự tình truyền ra ngoài!

Dù mất mát bao nhiêu, nhưng không còn biện pháp nào khác, danh tiếng khách điểm lâu đời trăm năm, vẫn cần phải giữ bằng được!

Ngay khi nghe nói có thể được miễn trả tiền, đoàn người vẫn rất vui mừng, tất cả đều tan đi.

Chưởng quầy toát ra một đầu mồ hôi lạnh, nâng tay áo lên xoa xoa.

Một bộ khoái nhỏ sau khi xem xét thi thể, nói với Trương bộ đầu: "Trên cổ người này có hai dấu bầm tím, một cái song song với cổ, còn có một cái nằm ở phần trên và được kéo dài đến sau tai, chắc hẳn đã bị người thắt cổ chết sau đó tạo ra dấu hiệu thắt cổ giả."

Trương bộ đầu "Ừ" một tiếng, kéo chưởng quầy tới trước mặt mình, nghiêm túc hỏi: "Ai là người đầu tiên nhìn thấy người chết?"

"Là....." Chương quỳ suy nghĩ một lúc, sau đó gọi một tên tiểu nhị tới: "Ai là người nhìn thấy trước tiên?"

Tiểu nhị này vẫn còn đang run rẩy, nuốt nuốt nước miếng nơi cổ họng, ngón tay chỉ về một hướng: "Là một vị công tử ở trọ vừa rồi."

"Mang ta đi tìm hắn." Trương bộ đầu nói.

"Vâng vâng vâng, sẽ lập tức mang các người đi qua."

Hai người tiểu nhị và chương quỳ đi ở phía trước, trương bộ đầu mang theo mấy bộ khoái theo ở phía sau.

.....Edit: Emily Ton.....

Lúc này, Vệ Dịch vẫn chưa ổn định sau sự kinh hãi, ngồi co ro ở trên giường, ôm Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng vỗ sau lưng hắn, nhỏ giọng an ủi.

"Vệ Dịch, không sao, đừng sợ."

"Thư nhi, người kia..... có phải..... đã chết hay không?"

Nàng không trả lời hắn, ánh mắt trầm xuống, quay đầu lại liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái.

Tên kia cũng vừa lúc đang nhìn về phía nàng, hiếm khi không nhìn thấy được sự ghen ghét trong ánh mắt của hắn!

"Trương bộ đầu đang ở đây."

Ngoài cửa truyền tới tiếng của tiểu nhị.

Trương bộ đầu vẫn bước thẳng đi tới, nhưng bước chân còn chưa bước qua ngưỡng cửa, đã bị Lang Bạc ngăn lại.

"Người nào?"

"Nha môn Du Châu tới phá án." Trương bộ đầu dùng danh hiệu chính thức của mình.

Thông thường, khi nghe thấy nha môn tới làm việc, tất nhiên đều phải phối hợp, nhưng trên mặt Lang Bạc vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không có ý tránh ra.

"Công tử nhà ta ở bên trong, không dung bất luận kẻ nào quấy rầy."

"Người dám ngăn trở nha môn làm việc! Tránh ra."

Hai người tức giận lườm mắt nhau.

Ai cũng mang bộ dáng không muốn nhượng bộ!

Cảnh Dung đi ra từ bên trong, tuấn mắt nhú lại.

Khi nhìn thấy Cảnh Dung, Trương bộ đầu dường như bị kinh ngạc một chút bởi luồng không khí ngọt ngào của Cảnh Dung.

Trực giác nói cho hắn biết, người này không hề bình thường.

Lang Bạc tránh ra, cung kính đứng ở bên cạnh Cảnh Dung.

"Du Châu? Là nơi do Lương đại nhân quản hạt, không nghĩ tới, lão gia hỏa kia vẫn còn làm quan!" Cảnh Dung khẽ nhếch khóe miệng.

Lão gia hỏa?

Sắc mặt Trương bộ đầu hơi biến đổi, quay đầu về phía tiểu nhị hỏi: "Là hắn sao?"

Tiểu nhị lắc đầu!

Trương bộ đầu lúc này mới nói với Cảnh Dung: "Vị công tử này, ta không quan tâm người có giao tình gì cùng với đại nhân chúng ta hay không. Hiện tại khách điểm đã xảy ra một vụ án mạng. Tiểu nhị khách điểm nói, có một vị công tử phát hiện ra trước, không biết có phải hãn đang ở bên trong hay không? Còn muốn mời hãn ra đây! Hiện tại ta cần phải hỏi hãn một số vấn đề."

"Không thuận tiện." Cảnh Dung quăng ra ba chữ với hãn.

"Đây chính là mạng người. Tóm lại, người, ta nhất định phải mang đi, sự tình, ta cũng nhất định phải hỏi. Hay là... là vị công tử bên trong kia đã giết người?"

Cảnh Dung cười lạnh một tiếng.

"Ta đã nói bất tiện, người muốn hỏi gì, sáng sớm ngày mai hãy quay lại hỏi."

Hiện tại lúc này, Vệ Dịch đều đã bị dọa thành như vậy, hỏi cái gì mà hỏi!

Mặc dù Trương bộ đầu là người bình tĩnh, nhưng bộ khoái phía sau hãn có thể không còn bình tĩnh nữa.

"Xoạt xoạt xoạt" toàn thể rút đao ra.

Người của Cảnh Dung tất nhiên không phải là kẻ ăn chay, cũng đều rút kiếm ra, hai đám người giằng co ở cửa.

"Có thể để ta nhìn xem người chết kia không?"

Giọng nữ nhi tinh tế truyền ra!

Kỷ Vân Thư chậm rãi đi ra, khăn che mặt được che trên mặt, nhưng vẫn nhìn ra được, biểu tình hơi bướng bỉnh của nàng.

Trương bộ đầu nhìn về phía nàng, đánh giá trên dưới một phen, dường như có chút khinh thường.

"Cô nương, đây là một vụ án mạng, không phải nơi để chọn son phấn. Người chết, không có gì đẹp để xem."

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 127: Ân Mạng Tại Khách Điểm (1)

Son phấn?

Kỷ Vân Thư ra vẻ rằng, nàng không biết nên chọn như thế nào!

Ở thời hiện đại, nàng dành rất nhiều thời gian cho công việc, cũng dành rất nhiều thời gian đọc sách ở trong thư viện, cả ngày đều để mặt mộc, ngay cả lông mày đều lười vẽ một chút. Tới nơi này rồi, cho dù sau này có bạc, Loan Nhi đã mua một số đồ trang điểm cho nàng, mặc dù có bôi vẽ trên mặt, nhưng nàng chưa bao giờ quản tới thương hiệu của chúng là gì!

Đôi môi dưới khăn che mặt khẽ mở: "Son phấn này, ta sẽ không chọn. Người chết, thật ra ta sẽ chọn xem sao."

Hả?

Trương bộ đầu rất khinh thường nữ tử, huống chi là Kỷ Vân Thư với dáng người nhỏ gầy nhưng rắn chắc trước mặt này.

Hắn đi thẳng vào vấn đề: "Cô nương, ta khuyên người vẫn nên ngoan ngoãn đợi ở trong phòng, không cần nhúng tay vào việc này."

Kỷ Vân Thư xem như rõ ràng, người này, chính là một đại nam tử rất bảo thủ.

Trong nháy mắt nàng cảm thấy, Cảnh Dung quả thực là quá tốt.

Lười tiếp tục khua môi múa mép, nàng đi đến bên cạnh Cảnh Dung, nhỏ giọng hỏi: "Có ngăn lại được không?"

"Yên tâm, đi thôi."

"Ân!"

Kỷ Vân Thư vượt cửa ra ngoài, đi tới gian phòng đã xảy ra chuyện.

Trương bộ đầu nhìn thấy nàng đang muốn đi vào, bước nhanh tiến tới ngăn trở.

Sau một khắc, Cảnh Dung lên tiếng mệnh lệnh: "Ngăn người lại cho ta, không được cho ai làm ảnh hưởng tới Kỳ cô nương nghiêm thi."

"Vâng!"

Người của Cảnh Dung đều là cao thủ, mấy tên bộ khoái kia, lập tức liền héo rũ.

Nhưng đối Trương bộ đầu, công phu cũng không tệ lắm, có thể chống cự lại Lang Bạc.

"Ta khuyên người đừng đối nghịch với công tử nhà ta, hơn nữa nếu người muốn phá án, không thể không dựa vào Kỳ cô nương!"

"Các người rốt cuộc là người nào?"

Lang Bạc không nhanh không chậm móc ra một cái lệnh bài bên hông, giơ ở trước mặt hẳn.

Đợi đến khi nhìn thấy rõ chữ tên tấm lệnh bài, gương mặt nghiêm túc của Trương bộ đầu, đột nhiên kinh ngạc sững sốt, sau đó nhìn thoáng qua Cảnh Dung, đang chuẩn bị cúi người.

Cảnh Dung nhắc tay lên, câu môi nói: "Không cần để lộ ra, các người thối lui là được."

Đây chính là Vương gia!

So với tri phủ Du Châu còn muốn lớn hơn. Trương bộ đầu tự nhiên nghe lệnh, vì thế mang toàn bộ người của mình thối lui qua một bên.

Trong khi đó, Cảnh Dung đã đi theo phía sau Kỷ Vân Thư!

Hiện tại, Trương bộ đầu vẫn còn hoài nghi, một nữ tử, có thể tra ra được vụ án mạng?

Vì thế hắn hỏi Lang Bạc một câu: "Người vừa mới nói, vị Kỳ cô nương kia có thể nghiệm thi, nàng là Ngổ tác?"

Điều này.....

Lang Bạc không tìm được câu trả lời chính xác. Rốt cuộc, lúc trước từng nghe Kỷ Vân Thư nói, Ngổ tác nghiệm thi chính là tim gan thận phổi, nàng chỉ là một người họa sư!

Lang Bạc suy nghĩ một lúc, trả lời: "Không phải!"

Ngay sau đó, Lang Bạc lập tức phân phó hai người canh giữ ở cửa, trông chừng Vệ Dịch, bản thân mình cũng đi theo vào.

Trương bộ đầu không thể hiểu rõ, nếu không phải là Ngổ tác, vậy vì sao còn nói muốn nghiệm thi?

Hắn hất hất đầu, cũng nhanh chóng bước qua.

Trong phòng xảy ra chuyện, Kỷ Vân Thư trước tiên nhìn một lần xung quanh bốn phía, đồ đạc đều rất gọn gàng ngăn nắp, không có dấu vết đánh nhau.

Sau đó, hai tròng mắt quay lại nhìn về phía thi thể nằm trên mặt đất.

Nàng cúi xuống gần đó, lấy ra một chiếc khăn tay từ bên hông mình, quăn quanh ngón trỏ và ngón giữa, quay đầu người chết qua một bên, lộ ra hai vết lằn trên cổ.

Một vết lằn, thật sự song song với đường quai hàm, thậm chí có chút hướng xuống dưới, vết lằn khác, chính là hướng lên trên và kéo dài đến bên tai.

Hai chân của người chết, vẫn chưa cứng lại.

Nàng lại nâng hai tay người chết lên, trong móng tay, có một ít vụn vải nhỏ và da người.

Và trên ngón tay cái người chết, có một dấu ấn màu trắng rõ ràng bao quanh, chắc hẳn là vị trí quanh năm đeo nhẫn. Tuy nhiên, bốn phía đều không nhìn thấy chiếc nhẫn ở đâu.

Hay là, giết người cướp của?

Tâm tư Kỳ Vân Thư đi theo phát hiện mới, sau đó chú ý tới hai cổ tay người chết, dường như có dính một ít vật gì đó bóng loáng.

Nàng dùng đầu ngón tay lau một chút, đặt ở trên chóp mũi và ngửi, là dầu!

Nàng đứng dậy, đặt khăn tay ở một bên, hỏi chương quỳ: "Xin hỏi, người này đến đây khi nào?"

Chương quỳ cũng không biết từ nơi nào nhảy ra một cô nương, nhưng vẫn thành thành thật thật trả lời.

"Khoảng thời điểm giữa trưa."

"Một mình?"

"Đúng vậy, một mình."

"Người chết đã chết khoảng nửa canh giờ (30ph), trước đó, có người nào tiến vào đây không? Hoặc là, có truyền ra tiếng đánh nhau nào đó hay không?"

Những câu hỏi này khiến chương quỳ chết lặng, hấn chỉ mãi lo kiếm tiền!

Quay đầu, đẩy một tiểu nhị của khách điếm đi lên, chỉ vào hấn:
"Người hỏi hấn đi."

Tiểu nhị nhăn mặt vài cái, thấp cúi đầu: "Cô nương, điều này..... Khách điếm đặc biệt nhiều người, ta cũng không chú ý nhiều. Tuy nhiên, người này từ khi tiến vào liền không ra khỏi phòng. Những thứ khác, ta thật sự không biết."

Tiểu nhị nói ra những lời rất chân thành!

Cảnh Dung cất bước tiến vào, đi đến nàng bên cạnh, nhỏ giọng hỏi:
"Thế nào? Có tra ra được chút gì không?"

Đuôi lông mày và đầu mũi nhăn lên khi nàng nhíu mày, nhìn về phía hấn: "Người còn nhớ rõ, lúc trước khi chúng ta lên lầu, ta đâm phải người kia?"

"Nhớ rõ!"

"Chỗ cổ tay người chết, có một lớp dầu, mà mùi dầu này, là mùi của hạt mè (vừng). Ở trên người kia, ta cũng từng ngửi thấy nó."

Cảnh Dung dường như hiểu rõ ý nàng, gật gật đầu, thân thể vừa chuyển, nâng cằm, nói với chương quỳ: "Khách điếm các người, có dùng dầu mè không?"

"Vâng."

Đột nhiên vung tay áo: "Đi, gọi tất cả những người làm việc trong phòng bếp của khách điếm lên hết trên này."

"A?"

Chường quầy tròn tròn mắt, vì sao đang êm đang đẹp gọi người ở phòng bếp lên đây? Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Trương bộ đầu, giống như còn phải đợi chỉ thị của Trương bộ đầu.

Thấy Trương bộ đầu gật gật đầu, lúc này hắn mới gọi tất cả mọi người trong phòng bếp đi lên.

Toàn bộ người phòng bếp, kể cả những người rửa bát và bưng thức ăn, cũng chỉ có mười người.

Kỷ Vân Thư liếc mắt một cái liền nhận ra được người kia đã đâm mình. Nhìn thấy ánh mắt hắn hoảng loạn, né tránh, hai tay còn cố ý giấu ở phía sau.

Hành vi đáng ngờ.

Kỷ Vân Thư đi đến trước mặt hắn, hỏi: "Nửa canh giờ trước, ta thấy người vội vội vàng vàng đi xuống từ trên lầu. Lúc đó, người đã tiến vào nơi này?"

Người nọ vừa nghe thấy, sợ tới mức run rẩy, liên tục lắc đầu: "Ta..... ta chưa từng vào đây!"

"Người rõ ràng chính là có tội giết mình."

"Không có, ta thật sự không có!"

"Trên cổ tay người chết có dấu mè, hơn nữa trong móng tay, còn có một ít da người, người có dám đưa tay người ra đây hay không, để ta nhìn xem có dấu vết bị trầy xước hay không?"

"....."

Hai tay người nọ giữ chặt ở sau người, chung quy vì lá gan vốn là của tiểu nhân, lại bị giọng điệu mắng mỏ của Kỳ Vân Thư, cả người đều hoảng sợ, thân thể run lên, cất bước chuẩn bị lao ra khỏi đám người.

Nhưng còn chưa chạy được hai bước, lập tức đã bị mấy tên bộ khoái bắt được.

Trương bộ đầu là người có tính nôn nóng, cũng là một người dễ nổi giận, lập tức vén ống tay áo người nọ lên, quả nhiên, trên mu bàn tay có dấu vết bị cào xước.

Trong khoảnh khắc, hăn lập tức cầm chuôi đao, đột nhiên đập mạnh vào trên bụng người nọ.

"Giết người muốn chạy? Còn không khai ra sự thật, người đã giết người như thế nào?"

Người nọ cong eo, vẻ mặt đau đớn, khổ sở cầu xin: "Ta không giết người, ta thật sự không giết người, xin hãy thả ta đi."

"Thả người? Nếu người không giết người, sao người phải chạy?"

"Ta....."

"Mang người về nha môn, xem người còn mạnh miệng nữa không." Khuôn mặt Trương bộ đầu đầy lửa giận, phân phó với hai gã bộ khoái: "Mang hăn về, cẩn thận thẩm vấn."

"Chờ đã!"

Kỷ Vân Thư đứng lúc lên tiếng ngăn lại.

Trương bộ đầu quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt đầy nghi hoặc: "Cô nương, trên mu bàn tay của hãnh đích thật có dấu vết cào xước, chứng cứ vô cùng xác thực."

Giờ khắc này, Kỷ Vân Thư thực sự có chút đau đầu!

Không phải nói, người cổ đại có tính cách rất thụ động hay sao? Vì sao mỗi người trong số họ đều thiếu kiên nhẫn đến vậy?

Nàng khẽ lắc đầu.

"Ta khi nào thì nói rằng, hãnh là hung thủ giết người?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 128: Án Mạng Tại Khách Điểm (2)

Edit: Emily Ton.

Nàng xác định, bản thân mình tuyệt đối chưa từng nói như thế!

Đuôi lông mày của Trương bộ đầu dường như muốn vọt lên tận trên tóc, miệng trở nên khô khốc và hơi co giật.

Hay là, chính hắn đã quá sốt ruột?

Trong khi tiểu bộ khoái bắt người kia, đang dùng ánh mắt đáng thương vô tội nhìn hắn.

Vô tội sao?

Không, nhìn người không hề vô tội chút nào!

Khi Kỷ Vân Thư đi tới, miệng của Trương bộ đầu giống như bị dính nhựa cao su cuối cùng cũng mở ra: "Cô nương, người chết từng tiếp xúc qua với hắn khi vẫn còn sống, trên mu bàn tay còn bị cào xước, nhất định là hắn và người chết đã từng xảy ra tranh đấu, sau đó hắn đã giết chết nạn nhân."

"Trong huyện Du Châu, từng xảy ra án oan sao?"

Mắt hạnh của nàng nhìn về phía Trương bộ đầu.

Điều này khiến tâm trí mọi người đều run!

Vì sao đột nhiên lại hỏi một câu như vậy?

Trương bộ đầu không hiểu: "Điều này....."

"Nếu như Huyện thái gia Du Châu cũng xúc động hồ đồ giống như người như vậy, toàn bộ trên dưới Du Châu, chẳng phải tất cả các vụ án đều là án oan hay sao?"

"....."

Lần đầu tiên, Trương bộ đầu bị một tiểu nha đầu làm cho nghẹn họng đến nỗi nói không nên lời.

Ai bảo người xem thường nữ tử!

Ai bảo người xem thường ta!

Đây chỉ là giáo huấn nhỏ bằng lời, nếu thật sự xảy ra án oan, giết sai người, ngay cả khi người có mấy cái đầu cũng không đủ để bồi!

Chưởng quầy tiến lên, dùng sức gõ trên đầu người nọ một cái: "Tiểu Triệu, nếu người thật sự là do người giết, ta sẽ là người đầu tiên làm thịt người. Danh tiếng của khách điếm lâu đời trăm năm của ta, đều bị người phá hỏng."

Vừa nghe những lời này, Tiểu Triệu bắt đầu kêu khổ: "Chưởng quầy, ta đã làm công 10 năm qua trong tiệm của người, sao người lại không tin ta?"

"Câm miệng, nếu người không phải có tội giết mình, vì sao phải chạy?" Chưởng quầy nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ta....."

"Hắn đích thực là không giết người!" Kỳ Vân Thư ngắt lời bọn họ nói, nhìn Tiểu Triệu: "Hắn chỉ vào phòng trộm đồ."

"Trộm đồ?" Chương quỳ hơi kinh ngạc.

Tiểu Triệu cúi thấp đầu, ngoài miệng run rẩy nói: "Ta không....."

"Người không cần phải giải thích." Kỳ Vân Thư lập tức phủ nhận lời của hắn: "Tuy nói rằng người không giết người, nhưng trong móng tay người chết, đích thực có da người. Chỉ cần nghiệm chứng, lập tức sẽ biết được có ăn khớp với vết thương trên mu bàn tay của người hay không. Điều này đủ để chứng minh rằng, người là người đã từng tiếp xúc với người chết. Bởi vì người đã lấy trộm chiếc nhẫn trên ngón tay cái của người chết. Lúc ấy người chết tất nhiên đã vật lộn và cào cấu khiến tay người bị thương. Và cũng vào lúc ấy, dầu lưu ở trên tay người đã lưu lại ở trên cổ tay người chết. Ta nghĩ chiếc nhẫn kia, chắc hẳn vẫn còn ở trên người người, đúng không? Chỉ cần lục soát một cái là có thể lục soát ra."

Lời nói vừa rơi xuống, tiểu bộ khoái nhanh nhẹn bắt đầu lục soát trên người Tiểu Triệu, quả nhiên, thật sự đã tìm thấy một chiếc nhẫn ngọc!

Tiếp theo, tiểu bộ khoái vội vàng cầm chiếc nhẫn ngọc và đặt lên ngón tay cái người chết, sau đó hưng phấn quay về phía Trương bộ đầu, nói: "Bộ đầu, không sai, chiếc nhẫn này, là của người chết."

Trương bộ đầu nhanh chóng xoay chuôi đao trên tay, trong khoảnh khắc, đặt ở trên cổ Tiểu Triệu, ép hỏi: "Còn không mau nói, người đã giết hắn như thế nào?"

"Oan uổng quá, ta..... ta thật sự chỉ trộm đồ, ta không hề giết người!"

"Rõ ràng trong lúc người trộm đồ, đã bị người chết phát hiện, lúc này mới giết chết hắn."

"Không, ta thật sự không giết!" Tiểu Triệu sợ tới mức hai chân run rẩy, hốc mắt rưng rưng.

Cảnh Dung cuối cùng không thể tiếp tục nhìn, tiến lên, mang theo giọng điệu lạnh như băng: "Trương bộ đầu? Kỳ cô nương vừa mới nói, hẳn không phải là hung thủ, vậy thì hẳn nhất định không phải."

Ai da, tiểu tử thúì, xem ra người cùng ta phá nhiều vụ án, cũng hiểu rõ kịch bản của ta!

Trương bộ đầu trầm nghĩ, chẳng lẽ hẳn lại bốc đồng nữa sao?

Khóe mắt hẳn co giật, lúc này mới thu hồi lại thanh kiếm đặt ở trên cổ Tiểu Triệu, đôi mắt đầy nghi hoặc nhìn về phía nữ tử mang khăn che mặt.

Kỳ Vân Thư liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, xoay người, đi đến bên thi thể và ngồi xõm xuống.

Nàng nói một cách thoải mái: "Trong móng tay người chết, mặc dù có một ít da người. Tuy nhiên, còn có một số mảnh vải nhỏ. Những mảnh vải nhỏ này, không phải là vải thô, mà là tơ lụa. Ta đã xem qua toàn bộ căn phòng, không hề có vật nào làm bằng tơ lụa. Hơn nữa, vật quý trọng như thế, tuyệt đối không phải Tiểu Triệu có thể có. Khi nhìn vào dấu vết bị thắt trên cổ người chết, đó không phải là vết thắt do dây thừng gây ra, mà chắc hẳn chính là do tơ lụa. Bởi vì khi bị vải dệt thít chặt và dấu vết hiện ra, sẽ có tình trạng rời rạc, không đồng đều. Có lẽ, vải trong móng tay người chết, là thời điểm khi hung thủ dùng một khối vải dệt bằng tơ lụa thắt cổ hẳn, hai tay của hẳn đã liều mạng giãy giụa, lúc này mới bị lưu lại."

"Hơn nữa, dấu ấn này hơi nghiêng xuống, mà người chết chỉ cao khoảng 1,65m. Như vậy, hung thủ tất nhiên sẽ không cao quá 1,65m, vì thế mới khiến cho dây chằng nghiêng xuống. Nhưng Tiểu Triệu, lại cao 1,70m."

"Căn cứ vào phán đoán về vải dệt và chiều cao thân người, Tiểu Triệu hoàn toàn không phù hợp!"

Đôi mắt sáng ngời, trong trẻo mang theo cơ trí, trong cơ trí, lại mang theo sự tự tin!

Mọi người nghe xong những lời nói này, tất cả đều trở nên cực kỳ an tĩnh!

Không thể tin nhìn nàng chăm chăm.

Nữ tử này tới từ nơi nào?

Tiểu Triệu vừa giãy giữa hai tay, ngoài miệng vừa kêu lên: "Buông ta ra, ta đã nói ta không giết người."

"Yên lặng một chút!" Tính tình của tiểu bộ khoái cũng không hề tốt.

Kỷ Vân Thư đang định đứng dậy, nhưng bỗng phát hiện trên khoé miệng người chết dường như có thứ gì, lập tức cầm lấy chiếc khăn tay mình đã ném qua một bên, dùng nó để bẻ miệng người chết ra, sau đó lấy vật kia ra.

Là một sợi tóc!

"Hung thủ, là nữ tử?" Nàng lẩm bẩm một tiếng.

Nhưng người khác vẫn có thể nghe thấy.

Trương bộ đầu lập tức hỏi: "Nữ tử? Sao có thể? Người chết dù sao cũng là một nam nhân, sao sẽ bị một nữ nhân thấp hơn mình giết chết? Còn bị treo lên?"

"Không phải là không có lý."

Kỷ Vân Thư đứng dậy, đi đến trước mặt Tiểu Triệu.

Nghiêm mặt hỏi hần: "Người hãy thành thật trả lời ta, thời điểm người vào đây trộm đồ, rốt cuộc đã làm cái gì? Và đã nhìn thấy gì? Tình trạng người chết lúc ấy như thế nào?"

"Ách!"

Bốp —

Trương bộ đầu cầm chuôi đao đánh trúng vào trên bụng Tiểu Triệu một cái, lên giọng mắng: "Còn không mau nói!"

"Ta nói, ta nói." Tiểu Triệu ăn đau, đầu óc bắt đầu vừa suy nghĩ lại, vừa nói: "Lúc ấy ta tiến vào đưa cơm, ban đầu ta không nhìn thấy hần. Nhưng nào biết đâu rằng, thì ra hần đang nằm ở trên sàn nhà. Ta kiểm tra hơi thở của hần, thấy hần vẫn còn sống, ta cho rằng..... cho rằng hần chỉ bị té xỉu. Lúc ấy ta nhìn thấy chiếc nhẫn ngọc ở trên tay hần, trong khoảng thời gian ngắn đã nổi lên lòng tham. Vì thế, ta đã tháo chiếc nhẫn của hần ra, nào biết đâu rằng, hần đột nhiên tỉnh lại, nắm lấy tay của ta không buông. Lúc ấy ta thực sự rất sợ hãi, lập tức liều mạng đẩy hần ra, sau đó hần lại lâm vào hôn mê, ta lập tức nhanh chóng chạy ra ngoài. Đó là sự thật! Thật sự, đó là những gì đã xảy ra. Ngoài ra, ta không làm gì khác!"

"Người chắc chắn, lúc ấy ở trong phòng, chỉ có một mình hần?"

"Chắc hần..... đúng là như vậy."

"Không đúng, trước khi người tiến vào, hoặc là thời điểm khi người đã đi vào, trong căn phòng này, bao gồm cả người chết, chắc hẳn phải có ba người mới đúng." Kỷ Vân Thư nói.

Trương bộ đầu kinh ngạc: "Ba người?"

Nàng chỉ vào trên bàn: "Trên bàn này, đặt ba chén trà. Lúc Trương bộ đầu tiến vào, chẳng lẽ không chú ý tới hay sao? Một người, vì sao phải rót ra ba chén trà?"

Vừa nhìn liền thấy, thật đúng là như vậy!

Điểm này, ngoại trừ Kỳ Vân Thư ra, gần như không ai chú ý tới.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 129: Bích Đông

Edit: Emily Ton.

Nàng từ từ cúi đầu, ánh mắt hơi rũ xuống, tinh tế cân nhắc, đột nhiên bước đi đến phía sau giường.

Giường thời cổ đại, thường sẽ không dán sát vào tường, phía sau là một cái bình phong, tạo ra không gian dùng để thay và treo quần áo.

Đôi mắt nàng giống như kính lúp, dạo qua một vòng, vừa lúc nhìn thấy những mảnh vỡ của thứ gì đó trên sàn, ngay chỗ chân giường.

Nàng nhặt nó lên bằng đầu ngón tay, sau đó để trên mũi người người.

Là hương liệu!

Vì thế, nàng bước ra từ phía sau giường, hỏi chương quây: "Trong vài ngày nay, khách điếm có người nào tới bán hương liệu hay không?"

Chương quây nghĩ lại, gật đầu thật mạnh: "Có! Là đoàn người buôn bán hương liệu của vùng Mân Nam, tới hơn 10 người, nhưng nửa canh giờ trước, bọn họ đã rời đi."

Sắc mặt Kỷ Vân Thư biến đổi, nhanh chóng nói với Trương bộ đầu: "Trương bộ đầu, hiện tại đã muộn, tin rằng những người đó chưa đi xa được, nếu như là hương liệu của vùng Mân Nam, tất nhiên sẽ không đi về hướng Nam, hướng Đông Tây, không phải là nơi để đám người tụ tập. Nếu muốn làm ăn buôn bán, chung quy là sẽ đi về hướng Bắc. Người lập tức

mang theo người đuổi theo hướng Bắc, chắc hẳn có thể đuổi kịp bọn họ trước khi bọn họ kịp ra khỏi Du Châu."

"Nếu như trong đó có một nữ tử cao không quá 1,65m, trên người có khoác tơ lụa, người hãy mang nàng ta về nha môn. Dựa theo như lời ta vừa mới nói, hãy tiến hành thẩm vấn, tất nhiên có thể hỏi ra được. Nếu nàng ta vẫn cố gắng phủ nhận, người hãy lấy những mảnh vụn hương liệu và sợi tóc này làm chứng cứ. Ngoài ra, hãy tìm dấu vết trầy xước trên quần áo tơ lụa của nàng ta. Hung thủ, nhất định chính là nàng ta."

Kỷ Vân Thư đưa cho hắn tóc và hương liệu được bọc ở trong khăn tay.

Trương bộ đầu ngậy người một chút, lúc này mới bỗng nhiên hồi phục lại tinh thần, nhận lấy đồ vật, ngay sau đó lớn tiếng, phân phó tiểu bộ khoái: "Mấy người các ngươi nâng thi thể đi tới nghĩa trang, những người khác, đi theo ta."

Sau đó, cùng với một cơn gió lạnh, Trương bộ đầu mang theo mấy bộ khoái, lập tức xông ra ngoài.

Ai ai ai!

Người còn chưa nói lời cảm ơn Kỷ cô nương!

Sau khi vụ án đã hoàn thành, trong lòng Kỷ Vân Thư cũng cảm thấy thoải mái đôi chút, nghiêng mắt nhìn về phía Cảnh Dung.

Đáp lại nàng, là nụ cười nhẹ nhàng của Cảnh Dung, không phân rõ "hương vị" của nó.

Khi hắn bước đến gần nàng hai bước, nàng lập tức lui ra sau một bước, rĩ mi: "Vệ Dịch còn đang chờ ta."

Giọng nói rơi xuống, lập tức cất bước đi ra cửa.

Cảnh Dung hơi sững sốt một chút, hấn đáng sợ như vậy hay sao?

Trong lòng có chút không thoải mái, tràn ngập ghen tuông, không thể ngăn được.

Đôi tay chắp sau lưng, đi theo nàng.

Toàn bộ quá trình, đều bị Lý Thời Ngôn nhìn xem rất rõ ràng.

Từ nhỏ hấn đều cho rằng, mỹ nhân thiên hạ, đều là những bông hoa đẹp ở trong bình hoa, ngay cả tính tình, cũng đều sẽ dịu dàng, nho nhã nhất gan.

Hấn chưa bao giờ gặp qua nữ tử giống như Kỳ Vân Thư như vậy, dám sờ thi thể không nói, còn thông minh cơ trí như thế?

Rốt cuộc, nàng là một kỳ nữ như thế nào?

Cho dù nàng mang khăn che mặt, nhưng khí chất toát ra từ trên người, lại giống như một gốc cây đông lan thoát tục, đứng thẳng ở trong nước, chỉ có thể ngửi thấy mùi hoa, nhưng không thể đoán được hình dạng của nó.

Càng khiến trái tim nhói lên như bị sợi dây tơ quấn lấy, không thể nào nhúc nhích, mang đến cảm giác ngứa ngáy, muốn chạm vào khuôn mặt dưới tấm khăn che mặt của nàng.

Quả thực chính là vò đầu bứt tai!

Lý Thời Ngôn câu môi cười tò mò: "Nữ tử này, bản công tử đã định rồi!"

Tiểu Lộ Tử bên cạnh hắt cho hấn một bát nước lạnh: "Công tử, người nhìn xem, bên người cô nương kia đều là cao thủ, chúng ta không thể tới gần."

"Ai nói vậy? Không phải bọn họ muốn đi tới kinh thành hay sao? Tốt, vậy chúng ta cũng cùng đi tới kinh thành."

Đôi mắt nhỏ giương lên sự đặc ý tự tin, xoay người quay về phòng mình.

Giờ phút này, Kỳ Vân Thư trở lại trong phòng Vệ Dịch, Vệ Dịch đã ngủ, co ro ở trên giường, xoắn chần lên cả trên đỉnh đầu.

Nàng kéo chần xuống, khoe miệng không thể không cong lên cười nhẹ nhàng một chút.

"Tiểu tử ngốc, không sợ sẽ sinh bệnh vì nóng!"

Sau đó nàng lại ké góc chần cho hăn lần nữa, lúc này mới đi ra cửa, phân phó hai thị vệ giữ cửa: "Các người trông chừng hăn, ngàn vạn đừng để hăn chạy loạn."

"Kỷ cô nương yên tâm, chúng ta sẽ trông chừng hăn."

Nàng gật đầu thể hiện lòng biết ơn!

Trong khoảng khắc, cổ tay nàng bị một sức lực nắm lấy, thân thể cũng không chịu sự khống chế bị lực lượng kia kéo vào một gian phòng.

Lực trên tay Cảnh Dung có chút mạnh, Kỳ Vân Thư đau đến nổi đuôi lông mày đều nhăn.

"Người làm gì vậy?"

Rầm —

Sau khi tiến vào, cửa lập tức bị đóng lại.

Phía sau lưng nàng, cũng ngay nháy mắt cửa bị đóng lại, bị Cảnh Dung đẩy mạnh dán vào trên cửa, đó là một kiểu "bích đông". (Xem giải thích trong chương 95)

Kỷ Vân Thư nhìn vào khuôn mặt tuần tú nhìn như bình tĩnh nhưng trộn lẫn với nóng cháy, ngay trước mặt nàng chỉ cách khoảng một cái nắm tay, nàng có thể nhìn thấy được hoa văn tinh tế ở trên mặt hấn, những lỗ chân lông nho nhỏ, gần như muốn nổ tung.

Nàng đã làm gì vậy? Khiến cho thứ này đột nhiên nổi trận lôi đình?

Nàng nhẹ nhàng nghiêng mặt, tránh khỏi ánh mắt của Cảnh Dung, hỏi một câu: "Vương gia, người rốt cuộc đang muốn làm gì?"

"Người nói đi?"

"Thỉnh Vương gia hãy tự trọng."

"Vấn đề tối hôm qua, người vẫn chưa trả lời ta."

"Ân?"

Kỷ Vân Thư hơi ngán người, đầu óc hồi tưởng lại.

Ồ! Hấn hỏi nàng, trong lòng có hấn hay không, nàng còn chưa kịp trả lời, đã bị Khắc Sát gián đoạn.

"Hiện tại sẽ không có ai quấy rầy chúng ta, bốn vương muốn người nói thật một câu, thành thật trả lời, cho dù chỉ một chút cũng tốt, không cần phải che giấu."

Đúng vậy, cho dù chỉ là một chút, hấn cũng có cơ hội, đúng không?

Hai tròng mắt chằm lên hy vọng cháy bỏng, chăm chú vào chân mày nghiêng qua một bên của Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư nắm chặt hai tay, hô hấp chậm lại, yết hầu vừa mới hơi động, trên khuôn mặt, lập tức dâng lên sự kiên định.

Con người nàng đón nhận tầm mắt Cảnh Dung, chắc chắn nói: "Lòng ta từ trước tới nay, chưa..... Ngô!"

Lời còn nói chưa dứt, môi mỏng cách khăn che mặt, đã bị đôi môi cực nóng của Cảnh Dung, lấp kín!

Đây đã không phải là lần đầu tiên Cảnh Dung làm như vậy.

Nhưng, Kỷ Vân Thư vẫn rất kính sợ.

Những đường dây nhỏ lạnh băng trên tấm khăn che mặt, dường như dần dần tan chảy thành những nếp nhăn trên môi nhỏ của nàng, vì thế rõ ràng chính xác dán lên môi mỏng của Cảnh Dung.

Cảm giác bắt đầu ấm lên từ nụ hôn không dứt!

Cách một làn vải mỏng, không hề có tác dụng!

Chờ đến khi nàng có phản ứng lại, cố hết sức đẩy hẳn ra, Cảnh Dung mới rời khỏi đôi môi của nàng.

Ánh mắt hẳn tối lại, hiện ra một chút u buồn.

Chậm rãi nói: "Thôi, vấn đề này, sau này hãy đáp."

"....."

"Kinh ngạc như vậy làm gì? Cũng không phải là lần đầu tiên." Hắn nói không chút để ý, đột gọi một tiếng: "Lang Bạc."

Ngoài cửa, Lang Bạc lên tiếng: "Có."

"Mang đồ ăn vào."

"Vâng."

Cảnh Dung buông Kỳ Vân Thư ra, đoan chính ngồi xuống bên cạnh bàn, đốt ngón tay rõ ràng gọi lên, nhẹ nhàng gõ gõ trên bàn, nói: "Đi rửa tay, nhanh chóng qua đây ăn cơm."

Uy uy uy! Sao người có thể giống như chưa từng xảy ra chuyện gì như vậy?

Trái tim Kỳ Vân Thư hoảng loạn, không thể ăn nổi.

Nàng nhẹ nhàng cắn môi mình, nói: "Không cần."

Nói xong, xoay người mở cửa, chạy ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hoảng loạn kia, trong lòng Cảnh Dung lại bốc cháy lên một chút hy vọng.

Tuy nhiên, trong lòng hẳn cũng không vui, bởi vì mặc dù Kỳ Vân Thư chưa nói xong, nhưng hẳn dường như cũng hiểu ra toàn bộ.

Trong lòng nàng, không có hẳn, đây là một sự thật không thể chối cãi!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 130: Để Người Sánh Vai Cùng Dải Ngân Hà

Trở lại trong phòng, trong đầu Kỳ Vân Thư tất cả đều là một màn mới vừa rồi, sự ấm áp trên môi, vẫn còn dai dẳng lưu lại trên đó.

Trái tim nàng, giờ phút này cũng mơ hồ run rẩy.

Loại cảm giác này, có chút vi diệu, không thể tả được, không thể nói rõ.

Trong lòng nàng biết rằng, mình đối Cảnh Dung, tuyệt đối không hề có tình yêu nam nữ, nếu có, cũng chỉ có sự cảm kích. Rốt cuộc, trong khoảng thời gian này, Cảnh Dung đích thực đã giúp đỡ nàng rất nhiều. Nếu không phải có sự giúp đỡ của hắn, chỉ sợ nàng đã chết vài lần.

Nhưng ngoại trừ sự cảm kích, những thứ khác, nàng không muốn nghĩ đến, cũng không dám nghĩ đến!

Đợi sau khi tâm tình từ từ bình phục lại, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ngày hôm sau.

Trời vừa mới sáng, Trương bộ đầu đã vội vã đuổi tới, còn mang đến một tin tức.

Tại lầu một, Cảnh Dung và Lang Bạc đang ngồi ăn cơm một bàn, trong khi Kỳ Vân Thư và Vệ Dịch ngồi ăn tại một bàn khác, ở giữa còn cách một cái bàn, không khí giống như nước với lửa.

Trương bộ đầu, đứng ngay ở bên cạnh Cảnh Dung, bắt đầu "hội báo".

Hay nói đúng hơn, là nhắc tới vụ án mạng kia!

Bởi vì Kỳ Vân Thư đã ăn sáng ở trong phòng mình, lúc này vừa gặp đồ ăn vào trong bát của Vệ Dịch, vừa giương tai lên nghe.

Chung quy, nàng nghe cũng hiểu.

Thì ra, người chết họ Dương, cũng là một người buôn hương liệu, vẫn luôn lui tới buôn bán hương liệu với vùng Mân Nam. Và hung thủ, đúng là lão nương và tướng công của nàng, chủ buôn hương liệu Mân Nam. Bọn họ đã từng đụng độ với nhau, hai bên sớm đã ngầm thù địch lẫn nhau. Chỉ vì người chết đã nợ bọn họ một khoản tiền lớn, thậm chí còn dùng vũ lực uy hiếp nhóm người buôn bán hương liệu vùng Mân Nam, ngăn không cho bọn họ bán hàng ở phía Bắc, vì thế dẫn đến tranh cãi.

Ngày hôm qua, mấy người vừa lúc đụng nhau ở khách điểm. Vốn tưởng rằng ngồi xuống nói chuyện về việc này, xem xét mỗi người có thể lui một bước hay không. Kết quả, một cuộc tranh cãi nổ ra, dưới sự giận dữ, hung thủ đã dùng chiếc khăn tơ lụa của mình thắt cổ người kia đến chết. Sau đó, cùng với trượng phu của nàng, tạo ra hiện trường giả là người chết thắt cổ tự tử.

Cuối cùng, bỏ trốn mất dạng!

Và lúc ấy, khi Tiểu Triệu vào phòng, bọn họ đích thực đã tránh ở phía sau giường, một số hương liệu vụn trên người đã bị rơi xuống đất, và sợi tóc kia, cũng là thời điểm khi hung thủ thắt cổ người kia đến chết lưu lại.

Bên kia, Trương bộ đầu nói thật sự sinh động như thật.

Bên này, Vệ Dịch vẫn hăng hái ăn ngon, hẳn dường như quên hết toàn bộ những sự tình đã xảy ra ngày hôm qua!

Kỷ Vân Thư bận rộn không ngừng gấp đồ ăn cho hân, không hề chú ý tới ánh mắt của Trương bộ đầu đã chuyển hướng về phía nàng.

Trương bộ đầu hăng giọng nói: "Ngày hôm qua thật sự đa tạ Kỳ cô nương đã giúp đỡ. Nếu không có Kỳ cô nương, vụ án mạng này sẽ không thể phá nhanh như vậy."

Nàng ngẩng đầu, nhẹ nhàng cười: "Trương bộ đầu, sau này nếu như tiếp tục phát sinh án mạng lần nữa, người tốt nhất nên mời Ngõ tác qua kiểm nghiệm trước, đừng nôn nóng tự mình xử lý vụ án. Nếu không, oan án có thể sẽ xảy ra hết vụ này tới vụ khác."

"Cô nương giáo huấn rất đúng. Ta đây, ngày thường cũng là một kẻ quê mùa, làm việc đều dựa thế cậy mạnh, hơn nữa dễ dàng xúc động. Sau này, ta nhất định sẽ sửa."

Thật sự rất ngoan ngoãn!

Đây vẫn là Trương bộ đầu tính tình nôn nóng hôm qua hay sao?

Kỷ Vân Thư gật đầu, không hề đáp lại.

Trương bộ đầu chuyển hướng tới Cảnh Dung, chắp hai tay: "Vương..... công tử, ta sẽ không trì hoãn các người, ta phải nhanh chóng chạy về nha môn làm việc. Cáo từ."

Cảnh Dung xua xua tay.

Một đám người nha môn, lại vội vàng rời khỏi khách điếm!

Xem ra, Trương bộ đầu đã cố tình qua đây một chuyến, cũng thật vất vả.

Lúc này, Vệ Dịch đã ăn no, vỗ bụng, hít một hơi, nhìn Kỷ Vân Thư, nói: "Thư nhi, ta ăn no quá, có phải chúng ta có thể đi rồi hay không, ta

không thích nơi này."

Không đợi Kỳ Vân Thư mở miệng, Cảnh Dung đã đoạt lời nàng nói.

"Ta cũng không thích."

Sau đó mang về mặt lạnh nhạt đứng lên, phân phó Lang Bạc: "Xếp xếp lại đồ, chuẩn bị lên đường."

"Vâng."

Cảnh Dung mang về mặt hờn dỗi, hất ống tay áo chuẩn bị ra khỏi khách điếm.

Vệ Dịch đột nhiên lên tiếng: "Thư nhi, ca ca thật sự là một cái túi trút giận."

Hắn tức giận sao?

Có sao?

Lời này truyền đến lỗ tai Cảnh Dung, khiến hắn không thể không nắm chặt nắm tay, thật sự muốn dùng hết sức đâm trên đầu Vệ Dịch một cái. Hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng nhịn xuống, đi ra ngoài.

Kỳ Vân Thư tất nhiên nhìn thấy hành động nho nhỏ kia của Cảnh Dung, trong lòng lẩn tẩn thở dài một tiếng không thể giải thích.

Nàng lắc lắc đầu, đứng dậy: "Vệ Dịch, chúng ta cần phải lên đường, đi thôi."

"Ân."

Vệ Dịch ôm hai bức họa, tung tăng đi theo phía sau Kỳ Vân Thư.

Nhưng còn chưa ra khỏi cửa, một người nào đó đã đụng vào sau lưng Kỷ Vân Thư.

"Ai nha, thì ra là cô nương!"

Lý Thời Ngôn giả vờ kinh ngạc, cố lộ ra một bộ biểu tình rất quen biết, gấp lại quạt xếp trong tay.

Kỷ Vân Thư nheo mắt liếc nhìn hắn một cái, thật ra cũng là một nam tử tuấn tú, nhưng ngày mùa đông, lại vung vẩy quạt xếp trong tay.

Có bệnh, đúng không?!

"Người là?"

Hắn lễ phép chấp hai tay chào: "Tại hạ là Lý Thời Ngôn, ngày hôm qua nhìn thấy cô nương xử án, quả thực khiến người kính nể. Hơn nữa....."

"Ta nhận ra người." Vệ Dịch đột nhiên chỉ vào Lý Thời Ngôn.

Lý Thời Ngôn mỉm cười, cũng không phủ nhận, đón nhận ánh mắt Vệ Dịch, gật gật đầu: "Đúng vậy, là ta, thì ra Vệ huynh vẫn nhớ rõ ta!"

Đương nhiên nhớ rõ, Vệ Dịch đã sợ người tới mức, thiếu chút nữa cho rằng người muốn giết hắn.

Đồ vẫn chưa ăn xong, đã đẩy hắn ra ngoài cửa phòng, sao sẽ không nhớ rõ người?

"Nhớ rõ, người còn hỏi ta....."

Lời còn chưa kịp nói hết, quạt xếp trong tay Lý Thời Ngôn lại mở ra, cố tình ngắt lời Vệ Dịch nói.

Ngược lại, vẻ mặt tươi cười nói với Kỳ Vân Thư: "Ta nghe Vệ huynh nói, các người sẽ đi tới kinh thành? Thật là trùng hợp, tại hạ cũng đi tới kinh thành. Chắc chắn là cùng đường, đúng không? Mặt khác, tại hạ rất ấn tượng đối thủ pháp xử án của cô nương. Hơn nữa, tại hạ từng có nghiên cứu về vấn đề này. Nếu như đã đồng hành, trên đường đi, có thể thỉnh giáo một vài điều với nhau."

"Lý công tử, người hiểu lầm rồi. Ta bất quá là mèo mù đụng phải chuột chết, đánh bậy đánh bạ mà thôi."

Lý Thời Ngôn nhìn lên khuôn mặt phập phồng dưới khăn che mặt của nàng, đôi tay phát ngứa, thật sự muốn xốc lên nhìn một cái. Trong lúc nhất thời, đành phải nhịn xuống.

Ý cười càng đậm, nói: "Cô nương thật khiêm tốn, tại hạ thật sự đánh giá cao về cô nương. Nếu như có cơ hội, thật sự muốn cùng cô nương uống rượu ngắm trăng, tâm tình một phen."

Bộ dáng kia, đúng là một bộ dáng giống như khi Lý Bạch uống say!

Kỳ Vân Thư co giật khóe miệng. Người này mặc quần áo hoa phục, nhất định không phải là kẻ đầu đường xó chợ, bên hông có treo hai cái túi thơm thêu hoa, nhất định do hai nữ nhân tặng cho. Mặc dù quần áo kiểu tóc đều giống như người Trung Nguyên, nhưng trên búi tóc lại dùng kẹp bạc, có hình dạng giống như một con thú. Hơn nữa, đôi giày có mũi hướng lên trên, đế giày hơi mỏng, nhìn như thế nào, đều không giống như người Trung Nguyên.

Ngoài ra, người này rõ ràng mang ánh mắt đào hoa, cử chỉ ngả ngớn, giọng điệu giả dối, miệng còn cố tình phun ra văn vẻ, thật sự là quá đủ.

Tin hay không, hiện tại ta có thể đá người một chân lên tận trời cao, để người sánh vai cùng với dải Ngân Hà!

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư là một người văn nhã.

Nàng rĩ mi, hơi mỉm cười: "Tạ công tử thưởng thức. Tuy nhiên, lúc này ta còn muốn lên đường, không thuận tiện hàn huyên nhiều, tạm biệt."

"Không....."

Lý Thời Ngôn còn chưa kịp nói gì, Kỳ Vân Thư đã kéo Vệ Dịch đi ra ngoài.

Tại cửa khách điếm, Lang Bạc đã sai người chuẩn bị xong xe ngựa, sau khi hai người lên xe ngựa, đoàn người lập tức xuất phát.

Nếu như Cảnh Dung biết được, vừa rồi Kỳ Vân Thư bị Lý Thời Ngôn quấy rầy, lúc này thế nào hẳn cũng phải xuống ngựa, quất xác hẳn ta mới chịu bỏ qua!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 131: Tháng Ba Kinh Thành Còn Lạnh

Nhìn đám người vừa mới rời đi, Lý Thời Ngôn đứng ở cửa, dùng sức đập chiếc quạt xếp vào trong lòng bàn tay một cái, thở dài một tiếng tiếc nuối.

"Nếu sớm biết như vậy, nên hỏi một số điều quan trọng hơn, thất sách thất sách!"

Tiểu Lộ Tử bên cạnh che miệng cười trộm, nhìn thoáng qua về hướng xe ngựa, nói: "Công tử, ta thấy cô nương kia căn bản không có hứng thú đối với ngài. Ngài có nhìn thấy không, người cười ngựa phía trước, vừa nhìn đã thấy không phải người thường, nói không chừng, người cô nương kia thích, chính là hắn."

Bốp —

Quả nhiên, trên đầu Tiểu Lộ Tử bị hắn đập một quạt.

Thật sự rất đau.

"Người nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì? Còn không mau kéo xe ngựa tới, tới tới lui lui, sẽ không thể theo kịp bọn họ."

"Vâng vâng vâng, tiểu nhân sẽ đi ngay lập tức, ngài gấp làm gì."

Tiểu Lộ Tử vừa ôm đầu, vừa đi kéo xe ngựa tới.

Đọc theo đường đi, đội ngũ của Cảnh Dung đi ở phía trước, đội ngũ Lý Thời Ngôn theo sát ở phía sau.

Không bao lâu, Cảnh Dung lập tức chú ý tới.

Hắn mắt lạnh hỏi Lang Bạc: "Phía sau, là người nào?"

Lang Bạc lắc đầu: "Không rõ ràng lắm, bất quá chỉ có hai người, ngày hôm qua bọn họ cũng ở tại khách điếm."

"Trông chừng Kỷ cô nương và Vệ Dịch, đừng để bọn họ xảy ra điều gì."

"Thuộc hạ minh bạch."

Vì thế, Lang Bạc lại an bài mấy tên thị vệ cưỡi ngựa đi theo phía sau xe ngựa, phòng ngừa vạn nhất.

Hiện tại đã cách kinh thành Du Châu không xa, nếu tiếp tục đi theo hành trình như vậy, đại khái còn khoảng vài ngày nữa là có thể tới kinh thành!

Từ sau khi rời khỏi khách điếm, Kỷ Vân Thư vẫn luôn ngồi ở bên trong xe ngựa, xương cốt gầy như không thể chịu nổi nữa.

Nếu không phải dọc theo đường đi Vệ Dịch không ngừng nói chuyện với nàng, nàng thật sẽ buồn muốn chết.

"Có một lần, Phó thúc nặn cho ta hai cái tượng đất, một cái rất béo, một cái rất gầy. Sau đó khi đến giờ học, ta đã hỏi tiên sinh, tượng béo là ai, tiên sinh nói đó là cha ta, ta lại hỏi tượng gầy là ai, tiên sinh nói đó là nương ta. Sau đó ta cười tiên sinh, nói hẳn đã nói sai rồi. Tượng đất béo kia, thật ra chính là tiên sinh, bởi vì ta cha không lùn như vậy, tượng gầy, chính là sư mẫu, bởi vì nương ta không cao như vậy. Kết quả, tiên sinh đã đánh ta vài roi. Lúc ấy, bàn tay của ta đều bị đánh đỏ, ngày hôm sau tiên sinh không còn tới nữa."

Đáng đời!

Ai bảo người cười tiên sinh lùn, cười thê tử hãn cao.

Kỷ Vân Thư cũng không ngắt lời hãn, mặc hãn tiếp tục nói tiếp.

"Còn có một lần, nương đưa ta cùng đi tới chùa miếu dâng hương, nương nói phải cầu nhân duyên cho ta, sau đó có một lão bá giải đoán thẻ bài đã nói....." Hãn xoay chuyển đầu, tròn mắt hướng lên phía trên, cố gắng nhớ lại: "Nói rằng ta có một cuộc sống đào hoa, tài lộc ngàn dặm, trên có Lang, dưới có Quân, sau khi nói xong, nương ta đã mắng cho lão bá kia một hồi, còn hất cả bàn của lão, nương ta rất tức giận, lúc ấy ta thực sự rất sợ."

Kỷ Vân Thư nhin không được nở nụ cười, hỏi hãn: "Vệ Dịch, người có biết cuộc sống đào hoa, tài lộc ngàn dặm, trên có lang, dưới có quân, bốn câu này là hình dung gì sao?"

Lắc đầu!

"Bốn câu kia, được dùng để hình dung nữ tử."

Vệ Dịch a Vệ Dịch, lúc đó, có lẽ người rất thanh tú!

Vệ Dịch dường như hiểu rõ, nhưng dường như cũng không hiểu, nhếch miệng cười, lại tiếp tục bắt đầu nói.

Trời Nam đất Bắc, xả ra một đồng lớn.

Kỷ Vân Thư vừa nghe, vừa vặn vẹo cổ, vén rèm lên.

Bên ngoài, thật là một ngày đẹp trời hiếm thấy!

Nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện phía sau xe ngựa có thêm vài tên thị vệ, phía sau không xa, còn theo sát một chiếc xe ngựa.

Nhìn bên ngoài xe ngựa của người nọ, không phải chính là gã sai vặt bên người Lý Thời Ngôn hay sao?

Côn trùng theo đuôi, thật sự cùng đường đi tới kinh thành?

"Hãy dừng lại ở chỗ này nghỉ ngơi một lúc." Phía trước, truyền đến giọng nói của Cảnh Dung.

Đội ngũ dừng lại ở một dòng suối nhỏ bên đường, bên cạnh có một vạt cỏ, vừa vịn có thể ngồi trên đó.

Kỷ Vân Thư kéo Vệ Dịch ngồi xuống bên cạnh dòng suối nhỏ, vừa mới lấy vò nước ra uống một ngụm, đã bị Cảnh Dung đoạt lấy.

Hắn không quay đầu lại ném ra một câu: "Ta không còn nước nữa."

Ai ai ai!

Thật không biết xấu hổ!

Người không còn nước nữa, vì sao phải đoạt của ta?

Lúc trước thì ăn đồ thừa của ta, hiện tại lại uống nước ta đã uống qua, có thể có chút mặt mũi hay không?

Kỷ Vân Thư hung hăng trừng mắt nhìn hắn vài lần, nhưng đáp lại nàng, lại là một cái lưng thẳng thắn đặc ý phía sau.

Thấy thế, Vệ Dịch đưa vò nước của mình cho nàng, cười hề hề nói: "Thư nhi, người uống nước của ta đi."

"Không cần, ta không khát."

"Ồ."

Vệ Dịch rút tay lại, chạy đến bên dòng suối nhỏ bắt đầu chơi nước, cầm hòn đá nhỏ không ngừng phóng ở phía trên mặt nước.

Thật sự giống như một hài tử!

Cảnh Dung đứng ở cách đó không xa, trộm liếc mắt nhìn Kỳ Vân Thư một cái, thấy trên mặt nàng tràn đầy ý cười, ánh mắt sùng nịnh chăm chăm nhìn Vệ Dịch đang chơi nước, cảm giác như thể tắm trong một thùng dấm chua.

Lang Bạc chú ý tới, thật cẩn thận tiến lên: "Vương gia?"

"Lên đường."

Cực kỳ phân nộ!

Hắn ném mạnh vò nước đoạt lấy từ trong tay Kỳ Vân Thư vào trong ngực Lang Bạc, chân vừa giẫm, lên ngựa.

Lúc này vừa mới ngồi xuống, sao đã lập tức đi rồi?

Thị vệ hét to một tiếng, Kỳ Vân Thư kéo Vệ Dịch ra khỏi dòng suối và đưa giày hắn đã cởi khi xuống nước, nhanh chóng chạy lên xe ngựa.

Trên xe ngựa phía sau, Tiểu Lộ Tử cũng vọt vào trong xe ngựa hô một tiếng: "Công tử, bọn họ đi rồi."

Bên trong xe ngựa vươn ra một bàn chân, đá sau lưng Tiểu Lộ Tử một cái.

"Vậy người còn không nhanh chóng đuổi theo!"

"Vâng, công tử."

Tiểu Lộ Tử kéo dây cương, vung một roi trên lưng ngựa, tiếp tục đi theo.

Đọc theo đường đi, bình dấm chua Cảnh Dung giống, không hề bị đảo lộn, chỉ có buồn bực không vui hai ngày.

Rốt cuộc, đã tới cổng kinh thành.

Ngay khoảnh khắc Cảnh Dung còn chưa vào cổng thành, tin tức đã được truyền tới trong Vương phủ.

Trong phòng, Cảnh Diệc ngồi xếp bằng ở trong yến tiệc, từ từ rót trà vào trong chén, nhàn nhã nhắm nháp uống.

Trên khuôn mặt, có vài nét tương tự giống như Cảnh Dung.

Búi tóc thẳng tắp được kẹp ở trên đầu, mặc một chiếc áo choàng màu xanh dương, hai ống tay áo như gió, có thể nói rất duyên dáng, thanh lịch tuấn lãng, lộ ra một chút nho nhã, nhưng giữa hàng lông mày trên mặt, lại rõ ràng hiện ra một sự tàn nhẫn.

Đấu Tuyền, tâm phúc của hãn ở bên cạnh cúi người, nói.

"Vương gia, hiện giờ Dung Vương đã hồi kinh, chỉ sợ vụ án Ngự Quốc Công....."

Cảnh Diệc chỉ tinh tế phẩm trà, không vội vàng hay kích động.

"Cô nương kia, cũng tới?"

"Vâng."

Cảnh Diệc mỉm cười: "Cảnh Dung cho rằng, tra ra vụ án Ngự Quốc Công phủ năm đó, có thể sẽ nhận được sự ủng hộ của phụ hoàng, quả thực chính là mơ mộng hão huyền."

Hắn bóp chặt chén trà giữa những đốt ngón tay thon dài.

Đấu Tuyên cúi đầu: "Vương gia, hay là thuộc hạ....."

Ngay lập tức, Cảnh Diệc giơ tay lên ngắt lời hắn nói, buông chén trà ra, chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng chạy ra ngoài hành lang.

Năm mới vừa trôi qua, tháng ba kinh thành vẫn còn lạnh.

Một lồng chim được treo giữa hành lang, bên trong là một con chim hoàng yến đang đập cánh, sợ hãi.

Bị gió lạnh thổi trúng, run bần bật.

Hắn mở lồng sắt ra, chim hoàng yến nhanh chóng bay ra ngoài, một lúc đã không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Vương gia, đây chính là Hoàng thượng ban thưởng cho ngài, vì sao ngài thả nó ra?" Đấu Tuyên không hiểu.

Cảnh Diệc môi lạnh câu lên: "Kim tước trong lồng giam, không chết cũng sẽ bị thương."

Kim tước trong lồng giam, không chết cũng sẽ bị thương.

Kỷ Vân Thư cũng từng nói những lời giống hệt như thế.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 132: Vào Thành

Xe ngựa tới kinh thành, trước tiên dừng lại ở cửa thành một lúc.

Kỷ Vân Thư ngồi ở bên trong xe ngựa, nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng người, dùng ngón tay khê vén màn lên, nhìn thoáng qua bên ngoài.

Bởi vì đội ngũ chỉ dừng lại ngay bên ngoài cửa thành, vì thế có thể nhìn thấy bá tánh ra vào thành đặc biệt nhiều.

Có những người bán hàng rong gánh những gánh nặng vào thành, cũng có những thương gia và khách qua đường, có không ít hiệp sĩ kiếm khách, đương nhiên, cũng có một vài đệ tử cầm y hoa phục con nhà quyền quý.

Cửa kinh thành, tất nhiên cũng rất đồ sộ, thành rất cao và rất có khí thế.

Cổng được chia thành ba lối vào, lối vào ở giữa được quân lính trông coi, cửa hai bên phải trái, đều bị đóng chặt, trừ phi kinh thành phát sinh binh biến, hoặc là sự kiện trọng đại, mới có thể mở ra theo lệnh của thành Doãn.

Ngày thường, mọi người ra vào cửa thành đều sẽ không quá khất khe, nhưng hôm nay, đoàn người Cảnh Dung lại bị ngăn cản.

Kỷ Vân Thư mơ hồ cảm giác được điều gì, ánh mắt hướng về phía trước.

Lúc này lính canh cửa thành, quỳ một đầu gối xuống đất.

Chấp tay: "Tham kiến Dung Vương."

Cảnh Dung không xuống ngựa, nhăn mày lại, mới nửa năm không trở lại kinh thành, vì sao ngay cửa thành đã nhiều binh lính như vậy?

Thần kinh mẫn cảm vừa động, mắt lạnh đảo qua: "Những ngày gần đây, trong kinh thành đã xảy ra chuyện gì?"

"Hồi Vương gia, bởi vì hai tháng nay, trong kinh thành có mười mấy tiểu thư nhà giàu vô cớ mất tích, vì thế trong ngoài thành đều được tăng cường tuần tra và thủ vệ, bất luận ra khỏi thành hay đi vào thành, đều dựa theo quy củ, tất cả đều phải kiểm tra."

"Mất tích? Đã tìm ra được nguyên nhân chưa?"

"Vẫn chưa."

Vẫn chưa?

Sắc mặt Cảnh Dung trầm xuống, phần nộ trách mắng: "Đã hai tháng, Kinh Triệu Doãn đang làm gì?"

Binh lính canh giữ cửa thành bị giọng điệu của hắn dọa sợ, thân thể cong xuống càng thấp, nhanh chóng nói: "Việc này thực sự không có đầu mối. Trong hai tháng này, Kinh Triệu Doãn và Đại Lý Tự Khanh đều....."

"Thôi!" Cảnh Dung xua xua tay, sắc mặt không tốt lắm: "Nhanh chóng tránh ra."

"Vâng."

Binh lính canh giữ cổng thành ngay lập tức lui qua một bên, bọn họ đều biết tính tình tôn Phật này có tiếng là không tốt ở trong kinh thành.

Vạn nhất đắc tội với hãn, vậy thì ăn không hết sẽ phải gói đem đi!

Hừ!

Đều là lời đồn, đều là lời đồn, Cảnh Dung hãn tuyệt đối không thừa nhận.

Hãn bất quá chỉ hơi nặng giọng, ánh mắt hơi sắc bén, thủ đoạn làm việc có chút cực đoan! Cư xử với người khác hơi quả quyết một chút.

Ngoại trừ những điều này, rõ ràng chính là một người rất hoàn mỹ!

Đoàn người vào thành, lập tức đi về hướng Dung Vương phủ.

Bên trong xe ngựa, Kỳ Vân Thư đều nghe hết những lời Cảnh Dung với lính canh cửa thành, ngoài miệng nhẹ giọng nói một câu: "Vụ án mất tích? Hai tháng vẫn không có đầu mối?"

Mày đẹp hơi nhú, bắt đầu suy nghĩ.

Vì sao hai tháng trôi qua mà không thể điều tra rõ?

Kinh Triệu Doãn và Đại Lý Tự đang làm gì, thời gian đã kéo quá dài, có vẻ còn kém hơn cả Lưu Thanh Bình.

Tuy nhiên, giờ phút này, ánh mắt và tâm tư của nàng, đều bị sự phồn hoa trên đường phố kinh thành hấp dẫn.

Mọi người đều nói kinh thành rất phồn hoa, có thể nói là mười dặm trải thảm đỏ, thật sự không sai chút nào.

Những tiểu lâu có kiến trúc cổ bên đường, được lợp bằng gạch ngói đỏ, cực kỳ tinh xảo bắt mắt.

Toàn bộ trên đường lớn rộng mở, ước chừng có thể hình dung ra ba bốn chiếc xe ngựa cùng nhau dàn thành hàng ngang.

Người ở kinh thành, ăn mặc tất nhiên cũng đẹp hơn so với bá tánh Cẩm Giang, nhưng phong cách khá đơn giản, tuyệt đối không đi theo tuyến đường "không chính thống".

Không giống như Kỳ Mộ Thanh một thân trang phục, không có ánh vàng ánh bạc lấp lánh rực rỡ, không quần mình trong cẩm vàng tú bạc, gần như rất bình dị. Hơn nữa, chỉ cần nàng ở đây, ngay cả khi đứng giữa đám người đông đúc này, nhất định sẽ giống như một viên dạ minh châu giá rẻ, nhất định có thể khiến người liếc mắt nhìn một cái.

Bởi vì quá khác biệt!

Một loại khiến thị giác người mệ mỗ!

Đương nhiên, những con đường trong kinh thành, tất nhiên đều là người đến người đi, hơn nữa còn đặc biệt nhiều người, bước chân bọn họ đều rất vội vàng.

Rộn ràng như vậy, rất có hương vị của Bắc Kinh và Hồng Kông của thời hiện đại!

Và Cẩm Giang, dường như có thể hình dung với Tô Châu ngày nay.

Bên đường lớn, cũng có người bán hàng rong gân cổ lên hét to, bày đủ loại đồ vật hiếm lạ kỳ quái. Kỳ Vân Thư có thể nhận ra được một số, nhưng cũng có một số không nhận biết được, đa số đều không biết tên, nhất thời thần người ra, khóe miệng cũng dần dần nổi lên một nụ cười.

Nhìn bề ngoài, kinh thành vẫn là một nơi khá thú vị!

Vệ Dịch lúc này đã tỉnh ngủ, vừa nhìn thấy bên ngoài, lập tức đuổi đầu ra, toàn bộ thân thể cũng dường như muốn lao ra ngoài.

"Thư nhi, người xem, đó là cái gì? Còn có cái kia? Cái kia là mặt nạ, đó là tượng đất, Thư nhi người mau xem....."

"Vệ Dịch, người nhanh chóng lui vào. Thật sự rất nhiều nguy hiểm."

Kỷ Vân Thư kéo nửa thân mình đang vươn ra của hẳn lại.

Hắn vẫn còn đặt đầu ở bên ngoài, kêu kêu quát quát, rất vui vẻ.

Mành xe ngựa đột nhiên bị người đẩy ra, hai râu hồ lô đường được đưa lên.

Thị vệ giá ngựa nói: "Vương gia nói Vệ công tử sẽ thích nó."

Vừa nhìn thấy hồ lô đường, đôi mắt Vệ Dịch đều đột nhiên sáng lên, lập tức cầm lấy, điên cuồng gật đầu cười: "Ta thích, ta thích, ca ca thật tốt."

Trong lúc nói, cũng không quên đuổi tay đưa cho Kỷ Vân Thư một râu.

Nàng lắc đầu: "Người ăn, người ăn, ăn nhiều một chút."

"Thư nhi, người thật sự không ăn sao? Cái này ăn rất ngon. Khi nường ta còn sống, không cho ta ăn, nhưng ta vẫn từng trộm ăn một râu, thật sự ăn rất ngon."

Nàng vẫn lắc đầu, "Ta thật sự không ăn, người cứ ăn đi."

"Được rồi, ta sẽ ăn ngay. Ca ca thật tốt, không ngờ cũng biết ta thích ăn hồ lô đường."

Hai râu hồ lô đường, Cảnh Dung lập tức trở thành ca ca tốt ở trong lòng người?

Vệ Dịch, nên suy nghĩ lâu hơn một chút.

Rất nhanh, xuyên qua đường cái, lại quanh qua mấy con phố, đã tới Dung Vương phủ.

Một bảng hiệu lớn có ba chữ "Dung Vương phủ" rất bắt mắt, được dùng sơn vàng quét lên, tạo hình rất cẩn thận, nét khắc tinh tế treo ở trên lối vào.

Bên ngoài cổng lớn rộng mở, sớm đã có người đứng chờ, khi nhìn thấy, không ngờ đều là thị vệ trong Dung Vương phủ.

Nghe thị vệ bên người Dung Vương nói, bọn họ đều từng là tướng sĩ xuất sắc trong quân doanh, hiện giờ đã quy thuận dưới trướng Cảnh Dung.

"Nhân duyên" thật tốt!

Giữa một đám thị vệ, có một đại nam nhân lớn tuổi, râu ria không thêm cạo, khuôn mặt có vẻ hiền hậu, nhìn qua thật ra có vài phần phong phạm trưởng giả.

Người này gọi là Lộ Giang, có thể nói là mưu sĩ bên cạnh Cảnh Dung.

Chuyện Cảnh Diệc phái người ám sát, chính hắn đã âm thầm điều tra ra được tin tức từ kinh thành, sau đó gửi một phong thư đưa tới Cẩm Giang.

Cảnh Dung xuống ngựa, mọi người đồng loạt hô một tiếng "Dung Vương".

Vệ Dịch sợ tới mức cả người đều hơi run rẩy bên trong xe ngựa, lập tức nắm lấy tay áo Kỳ Vân Thư, thân thể cũng dán sát lại.

"Đừng sợ, chúng ta đi xuống."

"Ân." Hẳn chất phác gật gật đầu.

Hai người xuống xe ngựa, lập tức thu hút ánh mắt của Lộ Giang, mang theo một chút ngạc nhiên.

Trong tin Vương gia nhà mình rõ ràng nói, chỉ mang theo Kỷ cô nương hồi kinh, nhưng giờ phút này, rõ ràng là hai nam tử cùng nhau xuống xe ngựa.

Một người trong bộ dạng tuấn lãng, nhưng mặt mày hơi khiếp sợ, một người khoác áo khác oải hương màu tím nhạt, thật ra là một nam tử thanh khiết, nhưng hai tay lại đang dùng sức túm lấy ống tay áo của "nam tử" bên cạnh.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 133: Tiêu Phi

Edit: Emily Ton.

Chính xác, giờ phút này Kỷ Vân Thư đúng là một thân nam trang!

Chiếc áo choàng màu nâu nhạt, nổi bật lên thân mình thẳng đứng tinh tế của nàng, khi gió thổi qua, dáng người mảnh khảnh không hề thua kém bất luận một nam tử nào.

Và nơi bắt mắt nhất, lại là chiếc mặt nạ trên nửa gương mặt nàng, mặt ngọc nạm vàng, vừa đơn giản lại cực kỳ tinh xảo.

Mặc dù che mất nửa khuôn mặt, nhưng cặp mắt đẹp mát lạnh, giống như mang theo một hồ nước, nhu nhược động lòng người, ở hơn nữa còn lộ ra nửa khuôn mặt tinh xảo trắng nõn. Nếu hình dung ra nam nhi thanh tú, lại không có bất kỳ nam tính nổi bật nào.

Thật ra nàng mặc nam trang, mang mặt nạ, thực sự chỉ bởi vì Kỷ Vân Thư cảm thấy như vậy sẽ thuận tiện hơn.

Chung quy khi tới kinh thành phá án, thân là nữ tử, rốt cuộc có chút bất tiện. Hơn nữa, trên mặt mình có vết sẹo, mang khăn che mặt sẽ không thuận tiện khi ăn.

Hiện giờ trang điểm một thân nam trang, nhẹ nhàng hơn nhiều!

Lộ Giang giơ tay lên vuốt bộ râu của mình, hơi híp mắt lại.

Người này chắc hẳn chính là Kỳ cô nương phá án lợi hại kia, đúng không?

Cảnh Dung chuyển mắt nhìn về phía Kỳ Vân Thư, nói: "Kỳ tiên sinh, sau này người và Vệ công tử, hãy ở trong phủ bốn vương. Tất cả những việc khác, sẽ có hạ nhân chuẩn bị."

Nàng gật gật đầu, xem như lời đáp lại.

Lộ Giang đến gần, cúi người chào, giọng điệu dịu dàng, nói: "Vương gia đã nhiều lần đề cập tới Kỳ tiên sinh. Kỳ tiên sinh thông minh hơn người, kiến người kính nể."

Kỳ Vân Thư cũng chấp tay: "Lão tiên sinh cất nhắc, tại hạ chỉ gặp may đôi chút, phá được mấy vụ án mà thôi."

"Người Vương gia nhìn trúng, tất nhiên không thể khinh thường."

"Khách khí."

Hai người lịch sự qua lại vài câu, Cảnh Dung ho nhẹ một tiếng: "Đi cả một đoạn đường dài, tất cả đều đã mệt nhọc. Lộ Giang, người an bài để Kỳ tiên sinh và Vệ công tử nghỉ ngơi trước. Những sự tình này, ngày mai lại nói."

Lộ Giang đáp lời: "Vâng."

Cảnh Dung bước tới bên Kỳ Vân Thư, nhẹ giọng nói vào lỗ tai nàng "Bốn vương cần phải lập tức tiến cung một chuyến, sẽ qua tìm người sau. Về chuyện vụ án, chờ người nghỉ ngơi cho khỏe, chúng ta sẽ bàn bạc sau."

Nàng gật gật đầu.

Hoàng tử hồi kinh, đúng thật đầu tiên phải tiến cung một chuyến, đi "báo cáo" tin tức của mình.

Để phòng ngừa Kỳ Trinh để đa nghi, lại dọn ra công văn giấy đỏ, luận tội hẳn.

Cảnh Dung không chậm trễ thời gian, cũng không vào phủ thay đổi trang phục, trực tiếp lên ngựa, mang theo mấy tên thị vệ, đi về hướng cửa cung.

Không thể không nói, hẳn rất khôn khéo, mặc thường phục tiến cung, thứ nhất, thể hiện sự phục tùng của hẳn đối uy quyền của hoàng đế, thứ hai, cũng coi như cho hoàng đế ăn một viên thuốc an thần, muốn nói cho hoàng đế biết, bản thân mình nửa năm qua, thật sự là đang tra 《Lâm Kinh Án》, tuyệt đối không hề nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ ngày nào đó tào phản!

Trong khi đó, Kỳ Vân Thư và Vệ Dịch, được đưa tới sân phía Đông, an bài trong một viện rộng rãi.

Bên trong trồng đầy hoa mai, giữa sân còn có một tòa núi giả, phía trước núi giả là một con lăn nước xoay tròn, nước trong sạch chậm rãi theo đó trút xuống những thùng gỗ, cực kỳ đẹp.

Sự bố trí trong toà viện này thật sự rất tinh xảo!

Lúc này Vệ Dịch vừa mới vào phòng, lập tức kêu lên: "Thư nhi, không phải người nói, tới kinh thành rồi sẽ mang ta đi ăn thịt hay sao?"

"Hiện tại đã muốn ăn sao?" Kỳ Vân Thư hỏi hẳn.

Hắn lắc đầu: "Không phải."

Hắn xấu hổ cười, chỉ là trong lòng hẳn luôn nhớ tới mà thôi.

Lộ Giang một bên nghe thấy hai người đối thoại, có chút giống như lọt vào trong sương mù.

Tới kinh thành ăn thịt? Đây là trò đùa gì vậy?!

Hắn cười cười, nói với Vệ Dịch: "Chắc là Vệ công tử đã đói bụng rồi, ta đây sẽ sai người chuẩn bị đồ ăn. Hai vị cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút."

Lời nói vừa dứt, bọn họ đã cảm thấy thật sự đúng là đang đói bụng.

Kỷ Vân Thư gật đầu: "Vậy làm phiền tiên sinh."

"Ta họ Lộ, Kỳ tiên sinh nếu như không ngại, có thể gọi ta là Lộ thúc."

Không đợi Kỷ Vân Thư nói chuyện, Vệ Dịch đã tự quen thuộc, toét miệng, cực kỳ thân thiết gọi Lộ Giang một tiếng: "Lộ thúc."

Những lời này mang tới niềm vui trong trái tim Lộ Giang, vì thế hắn nhanh chóng sai người chuẩn bị đồ ăn mang tới, sau đó chọn thêm mấy nha đầu hiểu chuyện qua đây tiếp đón.

Không chỉ như thế, Lộ Giang còn chuẩn bị sẵn mấy bộ quần áo sạch sẽ.

An bài, cực kỳ chu đáo.

.....Edit: Emily Ton.....

Trong khi đó, bên kia, trên đường lớn kinh thành.

Lý Thời Ngôn đang vô cùng vui vẻ dạo phố, nhiều hàng hoá tại Trung Nguyên, hắn đều chưa từng gặp qua, tất nhiên cũng rất tò mò.

Và trong lúc đi dạo, hắn đã quên một chuyện quan trọng.

Nhưng Tiểu Lộ Tử bên cạnh đã nhắc nhở hắn một câu: "Công tử, chúng ta..... chúng ta đã mất!"

"Mất gì?" Hắn cầm mặt nạ Quan Công, mang lên trên mặt mình.

"Chính là cô nương Thư nhi, chúng ta đã mất dấu, không nhìn thấy xe ngựa bọn họ đâu nữa. "

Ồ!

Lý Thời Ngôn đột nhiên có phản ứng lại, đồng tử chợt phóng đại, nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, quả nhiên, toàn bộ trên đường lớn, căn bản không nhìn thấy bóng dáng đoàn người Cảnh Dung.

Hắn giật sợi máu, dùng sức đập một cái trên đầu Tiểu Lộ Tử.

Lên tiếng mắng: "Sao người hiện tại mới nhắc ta! Đồ vô dụng. "

Tiểu Lộ Tử oan uổng muốn chết, che đầu mình lại: "Tiểu nhân..... tiểu nhân chỉ vừa rồi mới nhớ tới. Hơn nữa, nếu công tử không nhìn khắp nơi, chúng ta sẽ không bị mất dấu."

"Người còn dám đổ lỗi cho bản công tử?"

"Không dám, không dám!"

Lý Thời Ngôn thở hốt hển, tuy nhiên, hắn cũng được xem như là một người lạc quan, nặng nề thở một hơi, phát phát tay: "Thôi, quên đi, nhanh chóng tìm khách điểm để ở đi, dù sao người ở kinh thành, không thể chạy được."

Nói xong, ánh mắt lộ ra một nụ cười đắc ý tự tin!

.....

So với sự náo nhiệt trên đường lớn kinh thành, lúc này trong hoàng cung, lại có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều.

Chương Chết điện.

Trong hoa viên, vào đông mùa, toàn bộ sân tràn ngập hoa tươi đẹp mắt.

Mấy cung nữ cung kính đứng ở một bên, hơi cúi đầu, mặc dù sắc mặt lạnh lùng, nhưng vẫn nhìn thấy trong ánh mắt có vài phần khiếp sợ cùng với sự thận trọng.

Ở trong hoàng cung, đây cũng là điều tất nhiên!

Nếu hành sự không cẩn thận, bất cứ lúc nào cũng có khả năng rơi đầu.

Tiêu Phi đứng ở trước một chậu hoa hồng ngọc, tóc dài đến eo, trên đỉnh đầu kẹp trâm bạc, phản chiếu một mặt dây chuyền ngọc bích, có vài phần tương xứng với viên đá lục ngọc bảo rữ xuống bên tai.

Mặc dù trang trí trên búi tóc không quá xa hoa, nhưng ăn mặc lại khiến người cả kinh!

Chiếc áo choàng phía trước có màu tím, nhưng khi di chuyển về phía tay áo, lại chuyển sang màu đỏ sậm, phía trên lại thêu lan trúc màu xanh đậm. Ngay trước ngực, là mấy cành liễu đan xen, kéo dài đến tận eo. Đuôi áo choàng được tách ra, giống như cánh hoa của nụ hoa nhẹ nhàng rơi xuống đất. Ống tay áo rộng tản ra hai bên, mỗi bên có văn hoa giống như một con phượng hoàng, mơ hồ ẩn hiện. Nếu nói là phượng hoàng, nhưng lại chỉ có lông đuôi, nếu nói không phải là phượng hoàng, nhưng lông đuôi lại thật sự chính là phượng hoàng.

Có thể thấy được, Tiêu Phi này thật sự rất lớn mật!

Tuy nhiên, dưới sự lớn mật, cũng ẩn dấu sự cẩn trọng!

Móng tay nhỏ dài, được sơn màu đỏ tươi, khắc ở trong trâm hoa, thập phần loá mắt.

Nàng nhặt một cái kéo lên, bắt đầu cắt tia những bụi cây và những bông hoa trong vườn, cực kỳ thích ý.

Môi đỏ của nàng hơi nhẹ dương, hỏi: "Những ngày gần đây, vì sao Diệc nhi vẫn chưa tiến cung?"

Cung nữ tùy thân một bên hồi báo: "Sinh thần của Nương nương đã sắp tới rồi, Diệc Vương chắc hẳn đang chuẩn bị hậu lễ cho nương nương."

"Đứa nhỏ này, vẫn luôn hiếu thuận như vậy."

Mỗi lần nói về nhi tử mình, trên mặt Tiêu Phi luôn mang theo tươi cười ngọt ngào.

Tiêu Phi ngược lại hỏi tiếp: "Trong kinh thành những ngày gần đây, có sự tình gì thú vị?"

Cung nữ cúi thấp người, trả lời: "Nghe nói trong hai tháng này, kinh thành có không ít tiểu thư danh môn mất tích, đến nay vẫn chưa có tin tức gì."

"Ồ? Đó đúng thật là một sự tình thú vị!"

Kéo trong tay nàng, nhẹ nhàng dừng lại trên một đóa hoa, một kéo cắt xuống, đóa hoa đang êm đẹp, lập tức rớt xuống mặt đất.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 134: Quân Đen, Quân Trắng

Mặc dù Tiêu Phi ở trong thâm cung, nhưng những việc trong ngoài cung, nàng cũng biết rất nhiều.

Đôi khi, Cảnh Diệc sẽ tiến cung nói cho nàng biết, đôi khi, cung nữ bên người sẽ nói với nàng.

Một nữ nhân như vậy, nhìn giống như mỏng manh yếu đuối, dịu dàng, nhưng trong ánh mắt, lại mang theo bản chất u ám của nữ nhân hậu cung.

Nàng tươi cười: "Trong kinh thành có người mất tích, hiện giờ vẫn chưa tra ra được tin tức gì, Kinh Triệu Doãn thật đúng là nhận tiền mà không làm được việc."

Giọng nói rơi xuống, lập tức nắm lấy kéo trong tay, hung hăng ném về phía chậu hoa, làm hỏng vài nhành hoa.

Sau đó tiếp nhận khăn tay do cung nữ đưa qua, lau chùi tay mình.

Lúc này, một tiểu thái giám cúi đầu bước nhanh tiến vào, đứng ở một bên, hai tay để hai bên, nói: "Nương nương, Dung Vương tiến cung."

Vừa nghe hai chữ "Dung Vương", cặp mắt vốn đẹp dịu dàng của Tiêu Phi, hơi nhíu lại, ấn lông mày xuống.

Nàng liếc mắt nhìn tiểu thái giám một cái, lạnh giọng hỏi: "Vừa mới hồi kinh?"

"Vâng, mặc thường phục tiến cung, chính là chạy đến Phụ Dương điện, Hoàng thượng và Thái tử đang nghị sự ở bên trong, đoán chừng lúc này Dung Vương chắc hẳn đã tới nơi rồi."

"Thậm chí triều phục đều không mặc đã lập tức tiến cung? Rất thú vị." Tiêu Phi cười cười, thần sắc trên mặt lại rất quý quyết.

Mọi người đều nói Dung Vương rất khôn khéo, một tính toán nhỏ cũng rất thông minh, một hành vi nho nhỏ này, cũng đủ mang lại tâm tình tốt cho hoàng đế.

Tiêu Phi nắm chặt một cuống hoa, nhẹ nhàng dùng sức, cuống hoa bị gãy làm đôi!

.....Edit: Emily Ton.....

Lúc này, Phụ Dương điện.

Khi tiểu thái giám bên ngoài nhìn thấy Cảnh Dung tới, lập tức đi vào thông báo, nhưng đã không trở ra trong một khoảng thời gian dài.

Cảnh Dung đứng ở cửa, sắc mặt lạnh lùng, thân thể thẳng thắn vẫn không nhúc nhích, mắt nhìn thẳng, rất có chí cốt nam nhi.

Không biết từ khi nào, trời đã bắt đầu mưa, những hạt mưa từ trên mái hiên, rơi xuống mặt đất, bắn lên trên quần áo Cảnh Dung, rất nhanh đã ướt một mảnh.

Thời gian một nén nhang trôi qua!

Két —

Đại môn khắc hoa trước mặt đột nhiên được hai tên thái giám kéo ra từ bên trong, thái giám vừa mới đi vào thông báo đứng ở giữa cửa.

Cúi đầu nói: "Dung Vương, Hoàng thượng tuyên ngài tiến vào điện."

Cảnh Dung mang theo khuôn mặt lạnh lùng nhưng rất nghiêm túc, nâng bào phục, vượt cửa đi vào.

Sau khi đi vào, theo thái giám dẫn đường, đi tới thiên điện.

Lúc này, trong thiên điện, Hoàng đế và Thái tử đang nhàn nhã chơi cờ.

Kỳ Trinh Đế đã 60 tuổi, trên khuôn mặt đã có vài nếp nhăn, bộ râu hoa râm tăng thêm vài phần đáng yêu. Nhưng, nếu như nhìn kỹ, giữa khuôn mặt ông, rõ ràng tản ra một lực đạo uy hiếp, thậm chí, còn mang theo dự vọng uy quyền thống trị thiên hạ!

Trên long bào vàng có thêu chín con rồng, giữa chúng là những đám mây ngũ sắc. Có hai con rồng phía trước sau, năm con vây quanh đầu gối, hai con còn lại nằm ở trên hai ống tay áo.

Phía dưới vạt áo của long bào, được thêu rất nhiều sóng nước uốn lượn quay cuồng, phía trên sóng nước, còn có những vách đá gồ gề, nhìn giống như đang mô tả một biển ngầm.

Thái Tử đối diện với bàn cờ, trên người mặc một bào phục màu xanh, trên áo bào có thêu năm con rồng, cùng với năm họa tiết trên áo, bốn họa tiết ở dưới thân áo.

Cảnh Dung đứng ở giữa thiên điện, chấp hai tay lại, gọi một tiếng: "Phụ hoàng!"

Tuy nhiên, Kỳ Trinh Đế ngoảnh mặt làm ngơ!

Hắn vân vê một quân cờ trắng giữa ngón trỏ và ngón giữa, sau đó đặt quân cờ ở phía trên bàn cờ.

Rất có khí phách đặt xuống tạch một tiếng!

Quân cờ đen trong tay Thái tử Cảnh Hoa không thể nào rơi xuống, cuối cùng, thả lại vào trong chung cờ.

"Nhi thần cờ nghệ không tinh, lại thua nữa rồi."

Kỳ Trinh Đế trầm giọng, nói: "Cảnh Hoa, vẫn còn quá sớm để quyết định thắng hay thua. Bàn cờ này, cũng giống như khắp thiên hạ, không đến một bước cuối cùng, ai thua ai thắng còn chưa biết được."

Thốt ra lời này xong, Kỳ Trinh Đế liền cầm lấy quân cờ đen trong chung cờ của Thái tử, ném một cái lên trên bàn cờ.

Quân đen vốn bị quân trắng vây quanh, lại nhìn thấy ánh sáng lần nữa!

Thế cờ vừa chuyển, đảo thành quân cờ đen của Thái Tử đang kiểm soát bàn cờ.

Cảnh Hoa nhìn vào bàn cờ, bất giác bưng tỉnh, gật đầu: "Phụ hoàng nói rất đúng, nhi thần còn non nớt, vẫn phải học hỏi nhiều."

"Ở trên bàn cờ, mỗi một bước khi di chuyển, đều phải cân nhắc cẩn thận, sai một bước, sẽ thua toàn bộ thiên hạ."

"Vâng, nhi thần đa tạ phụ hoàng chỉ giáo. Nhi thần sẽ ghi nhớ kỹ."

Đây không phải là lần đầu tiên Cảnh Hoa vô mộng ngựa hoàng đế!

Nhưng, Kỳ Trinh Đế giống như bị trúng độc, chỉ tiếp nhận "giải dược" giống như mút hoa quả của Cảnh Hoa!

Bàn cờ vừa thu lại, lúc này hai người mới đưa mắt nhìn về phía Cảnh Dung vẫn luôn đứng ở trong điện.

Cảnh Hoa đứng dậy, lui qua một bên, ánh mắt nhìn trên dưới Cảnh Dung một lần nữa.

Nửa năm không gặp, sự lạnh lùng trên người tiểu tử này vẫn không hề giảm đi chút nào.

Kỳ Trinh đế bưng tách trà nóng trên bàn nhỏ, nhấp một ngụm, cặp mắt cứng cỏi nhìn về phía Cảnh Dung.

Lên tiếng hỏi: "Vì sao không thay triều phục đã vội tiến cung?"

"Nhi thần vừa mới hồi kinh, vẫn chưa vào phủ, lập tức tiến cung tới yết kiến phụ hoàng trước, trình báo về vụ 《Lâm Kinh Án》. Vụ án này....."

Cảnh Dung còn chưa nói dứt lời, Kỳ Trinh đế đã nâng tay lên, ngắt lời hẳn nói.

Kỳ Trinh đế buông chén trà trong tay, ho nhẹ một tiếng: "Mặc dù đó là vụ án Ngự Quốc Công, nhưng vụ này trăm sớm đã giao cho người tìm hiểu, người và Tần ái khanh cùng nhau bàn bạc tỉ mỉ về tình hình cụ thể là được, không cần phải vội tiến cung trình báo với trăm như thế."

"Vâng."

Vụ án Ngự Quốc Công, nói đến cùng, chung quy là được mở lại theo yêu cầu của Tần đại nhân, Tần Sĩ Dư. Tần Sĩ Dư đã quỳ ba ngày ba đêm ở ngoài cửa Nam, mới được Kỳ Trinh đế hạ lệnh cho điều tra rõ.

Tuy nhiên, Ngự Quốc Công dù sao cũng là bào huynh của Kỳ Trinh đế, muốn tra rõ vụ án của hoàng tộc, đương nhiên không thể là điều tra nhỏ, chưa kể đó là một thám án diệt môn mười bốn năm trước.

Hơn nữa, năm đó còn do Kỳ Trinh đế tự mình kết án, hiện tại Tần Sĩ Dư được dư luận ủng hộ, buộc hẳn phải lật lại vụ án do mình kết án, điều tra rõ ràng một lần nữa. Sao có thể khiến trong lòng hẳn không có khúc mắc!

Kỳ Trinh đế ngược mắt lên, liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, nói một tiếng: "Tuy nhiên, người vội vàng tiến cung tới gặp trẫm, cũng khiến trẫm rất vui. Nửa năm nay ở bên ngoài, thật sự vất vả người. Vụ án Ngự Quốc Công không hề đơn giản, người chắc sẽ phải tốn nhiều tâm tư."

Cảnh Dung ở trước mặt hần, trước sau vẫn mang một bộ dáng không mặn không nhạt. Với người ngoài xem ra, chỉ là sự kính trọng của nhi tử đối với phụ thân. Nhưng, chỉ có bản thân Kỳ Trinh đế mới biết được, ở trong lòng Cảnh Dung, chỉ có đạo quân thần, không có tình phụ tử.

Cảnh Dung rũ mi gật đầu, nói: "Phụ hoàng yên tâm, nhi thần tiếp nhận vụ án này, tất nhiên sẽ điều tra rõ ràng."

"Vụ án này người đã tra xét nửa năm, có tiến triển gì không?"

"Nhi thần đã đi qua rất nhiều địa phương, cũng không có nhiều tiến triển. Tuy nhiên, nhi thần mang về một người. Người này, nhất định có thể trợ giúp nhi thần điều tra rõ vụ án này."

Hả?

Điều này đã gợi lên hứng thú của Kỳ Trinh đế.

Và Cảnh Hoa một bên cũng mang theo thần sắc tò mò, bước về phía trước hai bước, dường như mang theo vài phần không tin, hỏi: "Người nào mà lợi hại như vậy? Ngay cả Đại Lý Tự đều chịu không nổi vụ này, người nọ có thể phá?"

Hiển nhiên, Cảnh Hoa căn bản không tin. Vụ án này đã lâu như vậy, Cảnh Dung phá không được, Đại Lý Tự phá không được, chẳng lẽ có một kỳ nhân có thể phá?

Không tin, nói gì cũng không tin.

Trên mặt Cảnh Hoa lộ ra sự khinh thường không thể nghi ngờ trong khi nói!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 135: Bao Cỏ Cảnh Hoa

Nhưng Cảnh Dung lại cố ý phớt lờ Cảnh Hoa.

Cảnh Dung tiếp tục nói: "Nếu ta mang người này về kinh thành, nàng nhất định có chỗ hơn người." Quay người về phía Kỳ Trinh đế: "Nhi thần tin tưởng nàng, vụ án Ngự Quốc Công tất nhiên có thể phá."

Kỳ Trinh đế gật gù đầu, một lần nữa nâng chung trà lên uống một ngụm: "Nếu như Cảnh Dung người tin tưởng người nọ như vậy, trăm thật ra có chút tò mò." Kỳ Trinh đế tinh tế cân nhắc: "Vừa lúc vài ngày sau chính là sinh thần Tiêu Phi, trong cung sẽ mở tiệc. Ngày ấy lúc người tiến cung, hãy mang nàng đến. Trăm thật ra muốn nhìn xem, người nào mà có thể khiến Cảnh Dung người tín nhiệm như thế."

Khi nghĩ tới những điều này, thật ra Cảnh Dung có chút do dự.

Mặc dù hẳn nghĩ mang theo Kỷ Vân Thư hồi kinh, nhất định sẽ phải đưa nàng tiến cung, nhưng không nghĩ rằng sẽ nhanh như vậy!

Không thể nào từ chối, Cảnh Dung chỉ có thể đồng ý.

"Vâng, nhi thần tuân lệnh."

Kỳ Trinh đế "Ân" một tiếng, vung tay lên: "Người về phủ trước đi thôi, vừa mới hồi kinh, cũng nên nghỉ ngơi nhiều. Người có một lòng trung hiếu, trong lòng trăm tự nhiên hiểu rõ."

"Vâng."

Từ đầu tới cuối, một chữ mà Cảnh Dung nói nhiều nhất, chung quy chính là "Vâng".

Hắn vừa mới ra khỏi Phụ Dương điện, sau lưng, Cảnh Hoa đã đuổi theo kịp.

"Cảnh Dung!" Cảnh Hoa gọi hắn một tiếng.

Cảnh Dung dừng bước chân lại, đứng ở dưới mái hiên, xoay người, nhìn về mặt tươi cười của Cảnh Hoa.

"Thái tử, có chuyện gì không?"

"Gọi ta là Cảnh Hoa, người và ta cũng là thân huynh đệ, hà tất xa lạ như thế?"

"Người là trử quân*, ta là thần, tất nhiên có sự khác biệt trong đó."
(*người thừa kế ngai vàng)

Cảnh Hoa rất thích khi Cảnh Dung nói ra một câu "trử quân".

Cảnh Hoa nâng tay lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Cảnh Dung, nói: "Phụ hoàng nói không sai, người là một người trung hiếu, trong rất nhiều huynh đệ, cũng chỉ có người không tranh không đoạt. Một ngày nào đó, nếu như ta trở thành hoàng đế, hy vọng Cảnh Dung người, có thể trở thành thần tử đặc lực nhất của ta."

Hoàng đế còn chưa chết, người đã nghĩ tới muốn làm vua?

Ngu ngốc!

Cảnh Dung nghĩ thầm, lời này nói ở trước mặt ta thì được, đừng nói bậy khắp nơi, miễn cho bản thân mình chết như thế nào cũng không biết được.

Đặc biệt đừng nói ở trước mặt Cảnh Diệc, mặc dù hiện tại hẳn ta không lật đổ người, nhưng sau này khó đảm bảo sẽ không nắm lấy những sai lầm của người, khiến người thất bại.

Cảnh Dung mỉm cười yếu ớt, nói: "Thái tử, nếu một ngày có thể lên tới đỉnh cao, ta tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực phụ trợ người."

"Không hổ là người được bốn Thái tử coi trọng."

"....."

Cảnh Hoa lại vỗ vỗ vai hẳn lần nữa: "Được rồi, ta cần phải hỏi Đông Cung nghiên cứu công văn, những ngày gần đây phụ hoàng sai người chuyển rất nhiều tấu chương tới Đông Cung."

Đã biết đã biết!

Không phải người đang muốn nói, Hoàng thượng rất coi trọng người sao!

Cái rắm!

Kỳ Trinh để ghét bỏ người đều được viết ở trong đầu, muốn lấp đầy bộ não người một chút mà thôi.

Cảnh Hoa chấp hai tay sau lưng, cực kỳ đặc ý rời đi, sáu tên thái giám bên người đi theo phía sau.

Cảnh Dung phía sau, không nhịn được cười lạnh một tiếng: "Bao cỏ!"
(Đồ ngốc!)

Cảnh Hoa này, từ nhỏ đã lớn lên ở bên người hoàng đế, mặc dù nói hẳn là kẻ ngốc, không đủ năng lực để xử lý việc gì, nhưng khi nói chuyện lại rất khéo đưa đẩy.

Nhưng nói đến cùng, chung quy vẫn chỉ là bao cỏ, may mắn được sinh ra một nơi rất tốt, có lão tử yêu thương hẳn, lúc này mới có được danh hiệu Thái tử.

Nếu như là thường nhân, không biết đã chết bao nhiêu lần rồi!

Trong lòng Cảnh Dung, vẫn luôn xem Cảnh Hoa là loại ngu xuẩn, cho rằng bản thân mình là trử quân, tương lai nhất định sẽ yên ổn ngồi trên long ý, không nghĩ tới, chỉ cần những hoàng tử khác hơi dùng chút kế sách, lập tức có thể kéo cái bao cỏ này xuống đài.

Lý do duy nhất mà Cảnh Diệc chưa đối phó với bao cỏ trử quân này, là vì lực uy hiếp và sức chiến đấu của hắn quá nhỏ, thậm chí không có, vì thế chỉ cần chờ xử lý xong mấy hoàng tử khác, sau đó mới diệt trừ Cảnh Hoa, lúc đó Cảnh Diệc tất nhiên có thể yên ổn ngồi lên vị trí Thái tử.

Âm mưu trong hoàng thất, ngay cả khi mơ ước đạt được như ý, thực sự cũng phải đấu một cuộc chiến rất lớn!

Ngược lại, Cảnh Dung không có ý định tiến vào trận tranh đấu này, nhưng có một số việc, thật sự không xảy ra như mình mong muốn.

Sau khi trở về từ hoàng cung, Cảnh Dung thay đổi một thân quần áo màu xanh đậm, cũng chưa kịp ăn gì, lập tức nhanh chóng đi tới Đông Uyển.

.....Edit: Emily Ton.....

Lúc này, tại Đông Uyển.

Vệ Dịch sớm đã đi nghỉ, trùm chăn, chìm sâu vào trong giấc ngủ!

Ngồi trong xe ngựa lâu như vậy, thật ra Kỳ Vân Thư cũng rất mệt mỏi, nhưng giấc ngủ lại không dễ dàng tới.

Nàng đứng ở dưới mái hiên, ngửa đầu, nhìn nước rơi xuống từ trên mái hiên, đôi mắt trong suốt, mang theo một chút cảm giác ưu thương.

Trong tay, nắm chặt một chiếc tua rua, có một hạt ngọc trai sáng mịn, dưới ánh sáng đèn lồng, cực kỳ rực rỡ.

Ngón tay nàng nhẹ nhàng kéo sợi tua, để nó lung lẳng ở trước mặt, khi gió lạnh thổi qua nhẹ nhàng lay động.

Cảnh Dung bước vào trong viện, vừa lúc nhìn thấy nàng, cho dù nàng ăn mặc nam trang, mang nửa chiếc mặt nạ, vẫn khiến trái tim hắn khẽ run lên.

Nữ tử này, ở trong nước bùn vẫn không hề bị nhiễm, khiến người không thể khoác lên hai chữ "thế tục" lên trên người nàng.

Nàng nên thuộc về vùng sông nước Giang Nam yên tĩnh, lớn lên ở bên cạnh đình nước, an tĩnh vô ưu sống hết một đời mới đúng.

Giờ khắc này, Cảnh Dung thật sự hoài nghi, bản thân mình mang nàng hồi kinh, rốt cuộc là đúng, hay là đã sai?

Trong lòng hắn trầm xuống, nhẹ nhàng bước tới.

"Đây tua rua này thật đẹp!" Hắn nói một tiếng.

Nghe tiếng nhìn lại, Kỳ Vân Thư chuyển dây rua từ ngón tay giữa vào trong lòng bàn tay, khoe miệng cũng chậm rãi kéo ra một độ cong.

"Đây là vật Kỳ Bù đã tặng cho ta. Hắn nói, đây là vật hắn luôn mang theo bên người sau khi hắn mất trí nhớ."

Nhắc tới người kia, khoe miệng Kỳ Vân Thư giống như sợi tơ, mang theo nỗi đau.

Cảnh Dung biết, Kỷ Bù ở trong lòng nàng, không người nào có thể thay thế.

"Người thật sự cảm thấy hãn đã chết?" Cảnh Dung đột nhiên hỏi nàng.

Câu hỏi này vừa ra, khuấy động trái tim Kỷ Vân Thư, con người mang theo kinh ngạc, hỏi hãn: "Vương gia vì sao lại hỏi như vậy?"

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến vấn đề này."

Nàng lắc đầu: "Ta đã không dám cầu nhiều hơn, nói chung là không dám ôm hy vọng nữa. Mấy năm nay, ta không lúc nào là không hy vọng Kỷ Bù còn sống. Nhưng hy vọng lớn bao nhiêu, cảm giác thất vọng cũng sẽ lớn bấy nhiêu, thật sự sẽ xói mòn tâm trí người."

Nói tới đây, nàng cười chua xót!

Cảnh Dung vẫn luôn nhìn nàng, khi nhìn thấy nàng nhắc tới Kỷ Bù, thần sắc trên mặt có hơi biến hóa.

"Vân Thư." Hãn đột nhiên gọi nàng một tiếng.

"Ân?"

"Đừng bận tâm." Hãn nhẹ nhàng lắc đầu trước khi chuyển chủ đề: "Vài ngày sau, người cần tiến cung với ta một chuyến."

Nàng xác định bản thân mình không hề nghe lầm, tiến cung?

"Không phải tới đây để tra vụ 《Lâm Kinh Án》 hay sao? Vì sao muốn ta vào cung?"

Cảnh Dung giải thích: "Người cũng biết, Ngự Quốc Công là người hoàng thất, vụ án này quan trọng thế nào chắc hãn người đã biết. Người yên tâm, ngày sinh thần của Tiêu Phi nương nương, trong cung mở tiệc, người

chỉ cần lộ mặt. Sau khi ta đề cử người với phụ hoàng, nếu người muốn ra khỏi cung, ta sẽ lập tức sai người đưa người rời khỏi cung."

"Không thể không đi?"

"Ta đã đồng ý."

Ai ai ai, ta mới là đương sự, dù thế nào cũng phải do ta đồng ý chứ?

Nhưng Kỷ Vân Thư suy nghĩ lại, nếu như hoàng thượng hạ ý chỉ, Cảnh Dung không thể cự tuyệt.

Cảnh Dung nhanh chóng nói: "Nếu người muốn mang theo Vệ Dịch tiến cung, cũng có thể."

"Không cần." Nàng nhanh chóng phủ nhận, "Hiện giờ, đã mang theo hãn vào kinh thành, không cần khiến hãn liên quan tới hoàng cung."

"Người yên tâm, ngày đó tiến cung, ta sẽ sai người trông chừng hãn cẩn thận. Không phải hãn thích ăn thịt sao? Ta sẽ sai người dẫn hãn đi ăn thịt ngon nhất kinh thành."

Lời hứa này, Kỷ Vân Thư không hề thấy cảm động chút nào.

Nếu như Vệ Dịch đang ngủ nửa tỉnh, lúc này khẳng định sẽ lập tức bò dậy, ôm chặt lấy hãn một cái!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 136: Tần Sĩ Dư

Cảnh Dung nhắc tới chuyện Vệ Dịch thích ăn thịt, Kỷ Vân Thư chỉ mỉm cười một cách yếu ớt.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, Cảnh Dung đối với Vệ Dịch, dường như tốt hơn một chút!

Không, phải nói là lấy lòng!

Việc liên quan tới vụ 《Lâm Kinh Án》, trong lòng Kỷ Vân Thư lúc này đã có một số nghi ngờ, nàng cất dây tua rua vào trong ống tay áo, ngược mắt hỏi Cảnh Dung.

"Muốn điều tra 《Lâm Kinh Án》, chắc chắn sẽ phải mở quan tài, 72 khối hài cốt, mỗi một khối đều cần phải hạ chân dung lúc còn sống, mới có thể xác định được một người mất tích rốt cuộc là ai. Nhưng....."

Nàng còn chưa nói xong bản khoản của mình, Cảnh Dung đã nói tiếp lời nàng nói.

"Người muốn nói, vụ án này không phải là vụ án nhỏ, Ngự Quốc Công chính là gia tộc hoàng thất, mở quan tài hạ cốt, nhất định sẽ liên quan rất rộng. Vì vậy, người lo lắng chuyện này căn bản không thể thực hiện được."

Toàn bộ trong lòng nàng, đều bị hấn nói ra.

Nàng gật gật đầu, cong đôi môi khô cạn, nói: "Nếu chỉ mở một chiếc quan tài thì có thể thương lượng được, nhưng 72 khối thi thể, Vương gia có nắm chắc không? Hoàng thượng sẽ đồng ý hạ chỉ khai quan sao?"

"Bốn vương không thể nắm chắc." Hãn trả lời thật sự nhanh nhẹn, nhăn mày lại: "Hơn nữa, không phải mở 72 quan tài, chỉ cần mở 67 quan tài là được."

"Ân?"

"Trong đó có năm thi thể, là thê tử và nhi tử của Ngự Quốc Công, đã được đưa vào lăng mộ, căn bản không có khả năng khai quan. Vì thế, người mất tích kia, chỉ là hạ nhân làm việc trong phủ, chỉ cần xin phụ hoàng hạ chỉ khai quan 67 chiếc quan tài khác là được."

"Thì ra là thế!"

"Hơn nữa ngay từ đầu khi tra án này, không ai nghĩ tới có một ngày sẽ cần phải khai quan. Rốt cuộc, trước khi chưa gặp được người, bốn vương cũng hoàn toàn không biết, thì ra trên đời này, còn có người có thể họa ra được chân đúng lúc còn sống từ một đồng xương cốt."

Đây xem như đang khen nàng sao?

Nhưng không thể nghi ngờ là hãn đang ném cho nàng một vấn đề nan giải, nếu như hoàng đế không hạ chỉ khai quan, cho dù nàng là họa công lợi hại thế nào, cũng chỉ có thể là một chiếc bút rỗng!

"Vậy, bước tiếp theo của Vương gia, có tính toán gì không? Chuyện khai quan tốt xấu thế nào, tuyệt đối không phải là một trò đùa."

Cảnh Dung nhíu mày: "Hôm nay không nói chuyện này nữa, ngày mai, ta đi gặp Tần đại nhân một lần, thương thảo cùng với hãn một chút, sau đó hãy đưa ra quyết định. Tóm lại, quan tài, nhất định phải mở."

Cực kỳ kiên quyết!

Hắn đã phí nhiều công phu như thế, mang Kỳ Vân Thư từ Cấm Giang đến đây, cho dù phải đào ba thước đất, cũng muốn đào hết 67 chiếc quan tài đó lên.

.....Edit: Emily Ton.....

Hôm sau.

Cảnh Dung đi một chuyến tới Tần phủ.

Tần Sĩ Dư khoảng 50 tuổi, thời trẻ, cũng là một viên Đại tướng, hiện giờ, nhậm chức Tư Doãn trong quân binh, từ quan võ chuyển thành quan văn.

Hắn là bạn thân của Ngự Quốc Công, ngay sau ngày một nhà Ngự Quốc Công bị diệt môn, mười bốn năm qua, hắn vẫn luôn điều tra rõ việc này. Mãi tới nửa năm trước, cuối cùng hắn đã tìm ra ba điểm đáng ngờ, cho phép hắn kháng án và lật lại bản án.

Thượng tấu có ba điểm đáng ngờ như sau:

1: Lửa lớn ngày đó tại Ngự Quốc Công phủ, quân binh trong phủ nhận được mệnh lệnh của Ngự Quốc Công, toàn bộ đều bị điều đến Binh Lệ Tư. Theo đạo lý, chủ nhân muốn hạ lệnh điều binh trong phủ đến Binh Lệ Tư, chỉ có hai nguyên nhân: 1, Kinh thành phát sinh tình huống bất thường; 2, Do Hoàng thượng hạ lệnh. Nhưng cả hai trường hợp, đều không hề xảy ra. Vì vậy, nếu đó là do Ngự Quốc Công hạ lệnh chắc chắn có điều kỳ lạ.

2: Tướng quân năm đó cầm lệnh bài Ngự Quốc Công, điều quân binh tới Binh Lệ Tư xong, không bao lâu sau thì đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, khẳng định sự có kỳ lạ.

3: Ngự Quốc Công phủ có 73 người, nhưng lại thiếu một khối thi thể. Căn cứ vào những gì Ngỗ tác nghiệm thi có thể biết được, sau đó tra lại danh sách những hạ nhân trong Ngự Quốc Công phủ, cũng có thể biết được thiếu một khối thi thể. Có thể là một gã sai vặt trong phủ đã chạy thoát được ra ngoài. Nếu như có thể tìm được người nọ mất tích, có lẽ có thể biết được chân tướng sự tình năm đó!

Đủ loại nguyên nhân, sau nỗ lực kiên trì kháng án của Tần Sĩ Dư, hoàng đế rốt cuộc đồng ý hạ lệnh điều tra rõ.

Lúc này, Cảnh Dung vừa mới đến cửa Tần phủ, Tần Sĩ Dư đã đón hẳn đi vào.

"Dung Vương hà tất phải tự mình qua đây một chuyến, chỉ cần sai người thông báo một tiếng, hạ quan sẽ đi tới Dung Vương phủ là được."

"Không đáng ngại, hơn nữa Tần đại nhân di chuyển không tiện."

Trong một lần xuất chinh, chân của Tần Sĩ Dư đã bị thương, di chuyển có chút không thuận tiện. Hơn nữa, trước đây từng quỳ ba ngày ba đêm ở cửa Nam Chập, thương thế trên chân càng thêm nghiêm trọng, nếu đứng trong một thời gian dài, sẽ đau không chịu được.

Hai người khoanh chân ngồi xuống, gã sai vặt một bên dâng lên hai tách trà nóng.

"Dung Vương, theo như lời người nói trong tin, có mang về một người. Người này, thật sự có thể phá vụ án này sao?" Tần Sĩ Dư hỏi.

Cảnh Dung thở dài một tiếng, nâng chén trà lên, nhấp một ngụm nho nhỏ.

Thấy hẳn như thế, Tần Sĩ Dư không hiểu, thử tính hỏi một câu: "Tâm tư Dung Vương hơi trầm xuống, chẳng lẽ vụ án này, có biến cố khác?"

"Không dối gạt Tần đại nhân, thời gian nửa năm qua, bốn vương căn cứ theo danh sách đăng ký thành viên Hộ Bộ của Ngự Quốc Công phủ, thăm viếng không ít địa phương, đơn giản là vì muốn tìm bằng được một người sống sót, nhưng giống như mò kim đáy biển, không thể nào tra được."

"Vì thế, ý của Vương gia là gì?"

"Năm đó, lửa lớn đốt cháy Ngự Quốc Công phủ một ngày một đêm, 72 cỗ thi thể đều bị đốt thành tro, không thể nào phân rõ. Căn cứ vào một số vật trang sức đưa ra phán đoán, thật ra có thể phân rõ ra được thi thể năm người nhà của Ngự Quốc Công, an táng bọn họ tới lăng mộ. Còn lại 67 người, toàn bộ đều được vùi lấp ở trên núi. Nếu chúng ta muốn biết một người mất tích là ai? Chỉ có một biện pháp, chính là khai quan."

"Khai quan?"

"Bốn vương mang kỳ nhân này đến, có thể họa cốt, bất luận là hủ thi, hay là một đồng xương trắng, đều có thể họa ra chân dung người đó lúc sinh thời. Chỉ có khai quan, họa hết chân dung tất cả bọn họ, tất nhiên có thể biết được một người mất tích rốt cuộc là ai?"

Mỗi lời Cảnh Dung nói đều rất có khí phách!

Khi Tần đại nhân nghe được hai chữ "Khai quan", thần sắc trở nên cứng đờ, hơi có chút kinh ngạc!

Thân mình cong về phía trước, giọng điệu nhẹ run: "Vương gia hẳn đã biết, việc này quan hệ trọng đại, nếu như không được Hoàng thượng cho phép, chuyện khai quan, căn bản không có khả năng."

Đúng vậy, sao có thể?

Muốn Kỳ Trinh Đế lật lại bản án do mình kết án, đã khiến hãn không hài lòng rồi, hiện giờ còn muốn khai quan họa cốt?

Chẳng phải là muốn cho người trong thiên hạ đều biết tới hay sao?

Quả thực chính là khiến hãn tự đánh vào mặt mình, một cái tát không đủ, còn phải tát tới hai cái!

Đạo lý trong đó, Cảnh Dung tất nhiên hiểu rất rõ!

Hãn nói: "Đúng là bởi vì như thế, bốn vương mới đến đây thương thảo cùng với Tần đại nhân người." "

"Điều này....." Tần Sĩ Dư thực sự bối rối.

Hay là, tự mình lại đi tới ngoài cửa Nam Chập quỳ ba ngày ba đêm lần nữa?

Ý tưởng này vừa mới bắt đầu sinh ra, Cảnh Dung đã giết chết nó từ trong vào thai!

Nói: "Phụ hoàng từ trước đến nay kiêng kị người Huyền Quyền (dùng sức mạnh của dư luận áp bức người nào đó làm việc)*. Vụ án Ngự Quốc Công phủ, Tần đại nhân người đã là người đầu tiên giúp mở lại vụ án. Chuyện thỉnh cầu phụ hoàng khai quan, người không cần tiếp tục ra mặt."

{(*) những câu trong ngoặc là của bản gốc 父皇向来忌讳悬权 (以舆论之力压迫某人做某事) 之人}

"Vậy Dung Vương có chắc chắn hay không?"

Hãn lắc đầu: "Tạm thời, cần phải chờ sau ngày sinh thần của Tiêu Phi nương nương, sau đó chúng ta lại bàn luận tiếp."

Tần Sĩ Dư vừa nghe về sinh thần của Tiêu Phi nương nương, lập tức lạt giọng hỏi: "Chẳng lẽ là ý của Hoàng thượng? Muốn gặp vị kỳ nhân kia?"

Không thể không nói, Tần Sĩ Dư là một người thông minh.

Cảnh Dung chỉ bóp khớp xương tay của mình, nhẹ nhàng hạ xuống trên bàn, trong ánh mắt, không ai có thể suy đoán được tâm tư của hắn.

Hắn chậm rãi nói: "Rốt cuộc cũng liên quan tới hoàng thất, phụ hoàng muốn gặp người đó, cũng là điều tất nhiên."

Tần Sĩ Dư vuốt râu mình, trên mặt lộ ra suy nghĩ tò mò.

"Thật ra hạ quan cũng có vài phần tò mò, thiên hạ này, thật sự có kỳ nhân như vậy? Có thể họa ra chân dung lúc sinh thời từ một đống xương trắng?"

Nếu như hắn biết Kỳ Vân Thư là nhà khảo cổ học, tới từ năm ngàn năm trong tương lai, có thể hù chết hắn hay không?

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 137: Vụ Án Lý Gia Mất Tích

Hai người tiếp tục nói chuyện gần một canh giờ trong phòng, ngay cả khi trà nguội lạnh, cũng không có gã sai vặt nào đi vào thay trà.

Sau khi kết thúc, Cảnh Dung một mình ra ngoài, sắc mặt nặng nề, cả người tản ra một luồng khí lạnh, khiến người không dám tới gần.

Bên ngoài mưa vẫn không ngừng rơi tí tách tí tách, thời tiết cũng rất âm u, trong không khí, còn mang theo một luồng gió lạnh.

Toàn bộ kinh thành, dường như đều bao phủ ở trong một đám sương mù quỷ dị.

Khiến nhân tâm cảm thấy rầu rĩ, ngọt ngào khó thở!

Cảnh Dung trở lại trong phủ, quần áo và trên búi tóc đã ướt đầm vì mưa.

Giống như bị bao phủ bởi một tầng "sương"!

Hắn trực tiếp chạy tới Đông Uyển, nhưng vừa mới bước vào cửa, đã được mấy nha đầu báo lại, Kỷ Vân Thư đã ra khỏi cửa.

"Mang theo Vệ công tử?" Giọng điệu của hắn lạnh băng.

Nha đầu rụt rụt bước chân, lắc đầu: "Không có, Vệ công tử ở trong phòng, Kỷ tiên sinh đi ra ngoài một mình."

"Đi đâu?"

"Nô tỳ không biết!"

"Các người làm việc thế nào vậy?" Cảnh Dung mắng một tiếng.

Mấy nha đầu sợ tới mức cúi thấp đầu, không dám đối diện với hắn, há miệng thở dốc, nhanh chóng nói: "Vương gia vừa ra khỏi phủ không lâu, lập tức có người đưa một thứ tới cho Kỳ tiên sinh, sau đó, Kỳ tiên sinh cũng vội vàng đi ra ngoài, chỉ giao phó, trông chừng Vệ công tử cẩn thận. Ngoài ra không nói gì khác, bọn nô tỳ không thể ngăn được."

Ngay lúc này, trái tim Cảnh Dung như bị thứ gì thắt chặt lại!

Kỳ Vân Thư vừa tới kinh thành, trời xa đất lạ, đi ra ngoài gặp ai? Người Kỳ gia, không có khả năng. Lúc này, Kỳ gia đoán chừng tang sự còn làm chưa xong!

Vậy thì là ai?

Hắn dùng sức vung tay áo lên, triệu tập Lang Bạc, sắc mặt tràn đầy lo lắng, cao giọng mệnh lệnh: "Lập tức dẫn người lục soát toàn bộ kinh thành, đào ba thước đất, cũng phải tìm bằng được Kỳ Vân Thư cho bốn vương. Bốn vương không cho phép nàng có chút thương tổn nào."

"Tuân mệnh!"

Lang Bạc cũng rất sốt ruột, nhanh chóng mang theo thị vệ Dung Vương phủ đi tìm Kỳ Vân Thư.

Lúc này, Vệ Dịch nghe thấy tiếng đi ra, trong tay còn cầm một chiếc bánh hoa quế, trong miệng cũng nhét đầy bánh.

Hắn hàm hồ nhìn về phía Cảnh Dung hỏi: "Ca ca, người la mắng gì vậy? Thư nhi nói rằng khi ăn không thể nói chuyện, người vì sao lại la mắng ta?"

"....."

Thấy hãn không đáp lời, Vệ Dịch đi tới, hơi nâng cằm, tiếp tục hỏi: "Có phải người đói bụng hay không?"

"Không đói bụng!"

"Vậy người la mắng gì vậy?"

Cực kỳ ngây thơ!

Trên trán Cảnh Dung xuất hiện vài đường hắc tuyến, hiện tại hãn đang vội muốn chết, tiểu tử ngốc này còn thay đổi cách "trêu chọc" trong khi tươi cười với hãn, có thể nghiêm túc chút được không?

Xoay người, hãn phân phó với mấy nha đầu: "Trông chừng Vệ công tử cẩn thận, nếu lại xảy ra sự cố gì nữa, bốn vương sẽ khiến các người hối hận."

"Vâng!" Bọn nha đầu đồng thanh đáp lại.

Ngay sau đó, Cảnh Dung bước nhanh rời đi, lao ra khỏi phủ, đi tìm Kỷ Vân Thư.

Sau lưng, Vệ Dịch nói thầm một câu: "Ca ca đã nổi điên rồi sao?"

Bọn nha đầu nhìn thấy Cảnh Dung đã đi rồi, trái tim buông xuống, nhưng vẫn hai mặt nhìn nhau, hơi run rẩy vì sợ hãi.

Vệ Dịch đi đến trước mặt mấy nha đầu kia, mang theo giọng điệu an ủi, nói: "Tỷ tỷ, các người không cần phải sợ ca ca. Mặc dù ca ca là cái túi trút giận, nhưng hãn là một người rất tốt, các người không phải sợ hãn, cũng không cần tức giận với hãn."

"Vệ công tử, chúng ta....."

"Đừng sợ đừng sợ, ca ca sợ nhất, chính là Thư nhi. Nếu như hăn khi dễ các người, ta sẽ nói lại với Thư nhi." Một bộ dáng rất kiêu ngạo.

Trong lòng bọn nha đầu vẫn luôn bồn chồn, rõ ràng Kỳ tiên sinh là nam nhi, sao Vệ công tử gọi hăn là Thư nhi? Cách xưng hô này, không phải quá thân thiết hay sao? Hơn nữa, còn có chút kỳ lạ.

Tuy nhiên, bọn nha đầu đều không ai thốt ra lời nào, tất cả đều gật gật đầu.

Phải biết rằng, Vệ Dịch chính là một cao thủ "nói", mặc dù bọn họ mới tiếp xúc một ngày, nhưng "ưu điểm" này trên người Vệ Dịch lại hiện ra rất rõ ràng.

Nếu các nàng không gật đầu đồng ý, chỉ sợ Vệ Dịch sẽ kéo các nàng nói tới mấy canh giờ hăn mới bỏ qua.

Vệ Dịch cười ha hả, nhai xong điểm tâm trong miệng, sau đó quét sạch trong tay mình, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn vào phòng, tiếp tục ăn!

.....Edit: Emily Ton.....

Bên kia.

Sau khi Kỳ Vân Thư thông dong rời khỏi vương phủ, đi tới một tửu lầu.

Vừa mới đi vào, đã được một tiểu nhị đưa lên phòng riêng trên lầu hai.

Đẩy cửa bước vào, lập tức nhìn thấy một người đang ngồi rất đoan chính, hiện lên tư thái ung dung hoa quý, sắc mặt tuy mang theo chút bức dọc, nhưng sự khiêu căng trong ánh mắt kia, vẫn chưa từng bị giảm chút nào.

Cánh cửa phía sau đã bị đóng sập lại!

Kỷ Vân Thư không hề ngạc nhiên, nắm chặt phong thư giấu gọn trong tay, vỗ vỗ nước mưa trên đầu vai mình, đi tới, khóe miệng hơi hướng lên trên.

Nàng nói: "Không nghĩ tới, Giang phu nhân biết ta đã tới kinh thành nhanh như vậy?"

Ngồi ở trước mặt nàng, đúng là vị Giang phu nhân đường hoàng ương ngạnh.

Lúc trước, khi Kỷ Vân Thư bỏ tù, nàng cũng biết được Giang phu nhân và Lý triệu sớm sẽ được thả ra. Hơn nữa, Lý lão tướng quân còn xin được một công văn do hoàng thượng phê duyệt, sai người đưa đến nha môn. Huyện thái gia chỉ có nghe theo lệnh, thả hai người ra.

Mặt mũi Lý gia, thật đúng là rất lớn!

Giang phu nhân ngược mắt mỉm cười, càn kinh ngạc cảm thán, đôi tay phát ghế dựa bên cạnh một cái: "Kỷ tiên sinh mời ngồi, ta đã sai người chuẩn bị món ngon, đổi gió cho tiên sinh ngài."

Kỷ Vân Thư không khách khí, nhẹ nâng quần áo ngồi xuống.

Trước mặt, rất nhiều món ăn đặc trưng của tửu lầu, mỗi một món đều cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ.

Nàng khách khí cười: "Giang phu nhân không cần phô trương lãng phí như thế."

"Sao có thể nói là lãng phí! Ta đã nói rồi, Kỷ tiên sinh ngài không phải là vật trong ao, hiện giờ ngài cuối cùng đã tới kinh thành, ta tất nhiên muốn uống ba chén rượu với tiên sinh mới được. Mở tiệc như thế, thật sự có chút chậm trễ."

Kẻ có tiền quả là không giống nhau!

Nàng chuyển mắt đối diện với tầm mắt của Giang phu nhân, nghiêm túc: "Vì đây không phải là lần đầu tiên ta và Giang phu nhân gặp nhau, nếu như Giang phu nhân có việc, không ngại cứ nói thẳng, mỹ vị món ngon, không phải là thứ tại hạ yêu thích."

Giang phu nhân nhẹ nhàng lắc đầu.

"Tiên sinh thật thông minh, không thể gạt được ngài điều gì. Nếu tiên sinh đã đoán được dụng ý của ta, vậy ta sẽ nói thẳng."

Nha!

Thật sự là có chuyện!

Cũng đúng, ở Cấm Giang nàng đã bóc "vết sẹo" của bà ta ra, trong lòng bắt ta hẳn là hận chết mình mới đúng, sao có thể thật sự sẽ ăn món ngon uống ba chén rượu đến say cùng nàng!

Giang phu nhân thở dài một tiếng, chậm rãi nói: "Không dối gạt tiên sinh, trong phủ ta có một vị muội muội vừa mới cập kê không lâu, tên gọi là Thủy Tinh. Tuy nhiên, cách đây không lâu, trước một ngày là ta hồi kinh từ Cấm Giang, không ngờ Thủy Tinh vô cớ mất tích. Ta đã phái người hỏi thăm khắp nơi, đều không thể thu được tin tức gì."

Đi thẳng vào vấn đề!

"Vụ án thiếu nữ mất tích?" Kỳ Vân Thư nói nhỏ.

"Không sai, nói vậy khi tiên sinh tiến kinh đã có nghe thấy, đúng không? Trong hai tháng này, kinh thành liên tiếp phát sinh nhiều vụ nữ tử mất tích, tra xét rất lâu cũng không thể tra ra manh mối, thực sự khiến nhân

tâm hoảng loạn. Tuy nhiên, không nghĩ tới, bàn tay của hung thủ sẽ duỗi tới Lý gia ta."

Nói tới đây, Giang phu nhân nắm chặt hai tay thành nắm đấm!

Ý nghĩa của cuộc gặp này, Kỳ Vân Thư cũng đã hiểu ra, ánh mắt buông xuống, chỉ hỏi một câu: "Vì thế, Giang phu nhân muốn ta giúp người?"

"Năng lực Kỳ tiên sinh như thế nào, ta đã được biết đến,"

"Giang phu nhân....."

Giang phu nhân lập tức ngắt lời nàng nói.

"Ta biết tiên sinh không muốn nhúng tay vào việc này, nhưng hiện nay, ta biết chỉ có Kỳ tiên sinh ngài mới có thể điều tra rõ vụ án này."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 138: Cảnh Huyền?

Giang phu nhân có rất nhiều niềm tin vào Kỳ Vân Thư!

Không chỉ có vậy, bà ta dường như còn rất tự tin rằng Kỳ Vân Thư nhất định sẽ giúp bà ta.

Kỳ Vân Thư cầm lá thư trong tay, đặt ở trên bàn, đẩy về phía Giang phu nhân.

Trên mặt giấy, chỉ viết ngắn gọn mấy câu, và địa chỉ của tửu lầu này đã chiếm một nửa số lượng từ.

Ánh mắt nàng đặt ở trên bức thư, tiện đà chuyển qua đối diện với tầm mắt của Giang phu nhân, hỏi: "Người rốt cuộc biết gì?"

Vẻ mặt Giang phu nhân mang theo tính toán: "Nếu như Kỳ tiên sinh có thể giúp ta tra ra được Thủy Tinh đang ở đâu, phá xong vụ án này, ta sẽ nói cho người biết tất cả những gì ta biết."

"Người đang muốn giao dịch sao?"

"Vậy phải xem người lý giải như thế nào."

Đúng vậy, người tính toán tỉ mỉ giống như Giang phu nhân, tất nhiên sẽ giấu một tay.

Tuy nhiên, nó đúng thật đã khiến cho trái tim Kỳ Vân Thư hơi động.

Thấy nàng hiện lên chút do dự, Giang phu nhân liền tiếp tục nói: "Ta biết Kỷ tiên sinh không thích kinh thành, càng không muốn thâm nhập vào trong lốc xoáy kinh thành, nhưng ngươi là người thông minh như thế, chẳng lẽ không muốn có một số thành tựu với bản thân sao? Thật sự cam tâm, chỉ làm một con cá chép vàng trong ao?"

Cá chép vàng?

Không, nàng chỉ muốn làm gốc sen trong ao mà thôi!

Mùa hạ có sương, mùa đông có tuyết!

Nàng mở môi nhoẻn miệng cười, vươn tay ra, mở bầu rượu, rót hai chén rượu, bưng một chén trong đó lên, hướng về phía Giang phu nhân.

Hăng giọng: "Tại hạ vẫn nên kính Giang phu nhân một chén."

Lời vừa rơi xuống, uống một hơi cạn sạch, nàng buông chén rượu xuống, đứng dậy, nhẹ nhàng phất phất quần áo mình.

"Cáo từ."

Nàng chuẩn bị rời đi!

Sau một cái chớp mắt, Giang phu nhân đã gọi nàng lại: "Chẳng lẽ tiên sinh thật sự không muốn biết thông tin về 《Lâm Kinh Án》?"

Bước chân nàng dừng lại, nghiêng mắt, khẽ quét khóe miệng một cái: "Nếu như ngươi muốn nói, vậy thì nói đi. Nếu ngươi không muốn, tại hạ cũng sẽ không bức ngươi phải nói."

"Người tới kinh thành, vốn là vì muốn giúp Dung Vương điều tra 《Lâm Kinh Án》, một khi đã như vậy, cũng không nên để bụng tra thêm một vụ án khác. Chỉ cần người giúp ta tìm được Thủy Tinh, ta sẽ nói cho người hết thảy những gì đã xảy ra 14 năm trước ta nghe và thấy. Ta đảm

bảo, sẽ giúp ích rất lớn đối Kỳ tiên sinh khi ngài điều tra 《Lâm Kinh Án》."

"Ta dựa vào đâu để tin tưởng người?"

Kỷ Vân Thư xoay người, nhìn chăm chăm vào bà ta.

Tuy nhiên, đôi mắt lạnh lùng của Giang phu nhân chứa đựng sự tự tin và nghiên ngẫm nhân tâm. Bà ta bước tới gần Kỷ Vân Thư, nói: "Nếu như Kỳ tiên sinh không tin, có lẽ sẽ không đến gặp ta sau khi đã nhận được bức thư này."

Lá thư kia, dường như là mối nhử mà Giang phu nhân tung ra, dùng để câu con cá lớn là Kỷ Vân Thư.

Kết quả rất hiển nhiên, Kỷ Vân Thư đích thực xuất hiện ở nơi này.

Tuy nhiên.....

"Giang phu nhân, người nói có đúng một chút, tại hạ thực sự không thích kinh thành, vụ án mất tích lần này, ta không giúp được người."

Lời này vừa mới nói ra từ trong miệng Kỷ Vân Thư, Giang phu nhân không ngừng vội nói: "Sao ta nhớ rất rõ, Kỳ tiên sinh lúc ở Cẩm Giang, khoảnh khắc khi biết được A Ngữ chết đã đỏ mắt lên, cho dù gian nan hiểm trở, cũng dùng hết toàn lực điều tra rõ ràng nàng ấy không phải là hung thủ giết người?"

Chiếc mũ tâng bốc vang dội này, Kỷ Vân Thư mang lên, dường như quá lớn!

Bản lĩnh bức người của Giang phu nhân, từ cứng rắn, trở nên có chút lừa tình.

Kỷ Vân Thư chỉ cười chua xót, nói: "Nơi này là kinh thành, không phải Cẩm Giang."

"Kỷ tiên sinh....."

"Ta không quản được mọi sự trong thiên hạ, sự tình trong thiên hạ, cũng không tới phiên ta quản. Tại hạ bất quá là một họa sư xuất thân nhỏ. Vụ án này, cũng không tới phiên ta nhúng tay vào."

Đúng vậy, nàng có tư cách gì mà nhúng tay vào?

Ngẫm lại đều không có khả năng!

Trên mặt Giang phu nhân hiện lên chút mất mát, khẽ thở dài một tiếng.

"Nếu Kỷ tiên sinh vẫn mang thái độ kiên quyết như thế, tốt, ta cũng không muốn bức người. Tuy nhiên, những điều ta biết về 《Lâm Kinh Án》, chỉ sợ tiên sinh cũng không thể biết được."

"Tuỳ người."

Hai chữ thờ ơ, chậm rãi tràn ra từ trong đôi môi đỏ.

Kỷ Vân Thư mở cửa ra, bước một chân ra ngoài.

Phía sau.....

"Mặt Kỷ tiên sinh?" Những lời nghi vấn nghẹn ở trong lòng Giang phu nhân, cuối cùng cũng thốt ra thành tiếng.

Kỷ Vân Thư đặt tay ở trên cửa, ánh mắt rơi thẳng về phía trước, khóe miệng nhếch thành một nụ cười thanh thản gần như không phát hiện ra.

Nàng nói: "Mọi người thường nói, trong cuộc sống một khuôn mặt sẽ thay đổi tám lần, mỗi lần đều trở nên khác nhau, tướng mạo tại hạ có biến, có gì kỳ lạ?"

Râm -

Cánh cửa đóng lại!

Trong phòng, Giang phu nhân tức giận đến nổi sắc mặt hơi xanh, không nghĩ tới Kỳ tiên sinh này, thật sự đã thẳng thừng từ chối bà ta.

Tay trái siết thành nắm đấm, nhẹ nhàng đấm một quyền ở trên bàn, lúc này mới cầm phong thư kia lên.

Mặt trên, có viết:

Nếu muốn biết về 《Lâm Kinh Án》, hãy tới gặp ta ở tửu lầu Hằng Bình. Ký tên, Giang phu nhân!

Một mảnh giấy, dưới ngón tay của Giang phu nhân, dần dần biến thành quả bóng, hung hăng ném ở trên mặt đất.

"Kỳ tiên sinh, người nên tin ta."

.....

Kỳ Vân Thư vừa xuống lầu một, đã bị hai người vội vàng đi lên lầu đụng phải.

May mắn nàng nắm được cọc gỗ trong tầm tay, nếu không, thật sự sẽ ngã xuống một cách đáng thương.

"Đi đường như thế nào vậy? Không có mắt hay sao?"

Người đâm vào nàng, khí thế thật lớn.

Lý Thời Ngôn mang vẻ mặt tức giận, nhìn "nam nhân" mang mặt nạ che nửa gương mặt trước mắt.

Kỷ Vân Thư nhìn hẩn một cái, thì ra là côn trùng theo đuôi kia.

Nàng lười phản ứng lại, ánh mắt rũ xuống, đang chuẩn bị rời đi, bả vai đột nhiên đã bị Lý Thời Ngôn chộp lấy.

"Người là người câm sao? Đụng phải người xong lập tức muốn chạy?"

"Buông tay."

"Thì ra không phải là người câm, buông tay? Bản công tử bị người va chạm như vậy, ngay cả một câu xin lỗi đều không có, cứ muốn rời đi như vậy?"

Ăn vạ?

Kỷ Vân Thư xoay người lại, cặp ánh mắt âm lãnh mang theo lạnh lùng.

"Nếu như tại hạ vừa rời nhớ không lầm, người đêm, hẳn là vị công tử người, đúng không?"

"Ta....."

Lý Thời Ngôn nhe răng, nhìn thấy cặp mắt kia có chút quen thuộc, một bụng lửa giận, trong nháy mắt biến mất.

Kỷ Vân Thư giơ tay, hất cánh tay của Lý Thời Ngôn trên vai mình xuống, đang chuẩn bị rời đi, Lý Thời Ngôn lại cố gắng tóm lấy nàng bằng móng vuốt của mình.

Tuy nhiên, lần này còn chưa đụng tới bả vai Kỷ Vân Thư, một cây roi đã được vung lên.

May mắn Lý Thời Ngôn tránh né đúng lúc, nếu không trên cánh tay chắc chắn sẽ bị một roi này quất cho rớm máu.

"Thật đúng là hỗn đản chơi xấu, rõ ràng chính mình đụng vào người khác, còn lôi kéo người khác không bỏ, quả thực chính là hỗn đản."

Chỉ thấy, một người nữ tử mặc áo xanh, trong tay cầm một cây roi màu đỏ.

Tóc đen như mực, một nửa được búi lên trên một nửa được thả xuống ngang lưng, khuôn mặt tiểu xảo cực kỳ thanh tú, xứng với hoa mai tinh xảo, càng giống như nụ sen ở trên mặt nước.

Môi nhỏ mũi thẳng, hơn nữa cặp mắt to tràn đầy sức sống, quả thực xứng đôi với khuôn mặt trời sinh.

Là một mỹ nhân rất xinh đẹp!

Tuy nhiên, trong đôi mắt dường như ngậy thơ đó, lại mang theo một chút hương vị ngạo mạn. Nàng ta nhẹ nhàng nâng cằm, cất bước đi tới.

Lý Thời Ngôn tức muốn hộc máu, dám dùng roi vung lên người hãn, nữ tử này vẫn là người đầu tiên.

"Người là người nào?"

Hãn lên tiếng mắng hỏi.

"Ta?"

Nữ tử chỉ ngón tay thon dài vào chính người mình, khóe miệng ngạo kiêu đắc ý mỉm cười. (Ngạo trong ngạo mạn; kiêu trong đáng yêu)

Lý Thời Ngôn cũng là một công tử ngạo kiêu, lần này đã gặp đúng đối tượng.

Hắn hừ một tiếng và bước hai bước đến gần, nhìn chăm chăm cây roi trong tay nàng ta, Lý Thời Ngôn nói: "Ta đang hỏi người."

Nữ tử quấn cây roi trong tay, kiêu căng nâng cằm lên.

"Ta sợ sau khi ta nói tên ta ra, người sẽ sợ tới mức quỳ mọp xuống trên mặt đất, gọi ta một tiếng cô nãi nãi!"

"To còi!" Lý Thời Ngôn cực kỳ khinh thường.

Nữ tử có chút khó chịu, chỉ vào hắn: "Người vừa nói gì?"

"Ta nói, người như người, còn có thể khiến ta gọi người một tiếng cô nãi nãi, vậy người biết ta là ai sao?"

"Ta quản người là ai? Dám coi khinh ta? Ta sẽ đánh cho đến khi người khóc."

Nói xong, cây roi trong tay bỗng nhiên vung qua về phía Lý Thời Ngôn.

Lý Thời Ngôn cũng chuẩn bị sẵn sàng tiếp roi của nàng, tuy nhiên không khéo chính là, roi vừa mới vung lên giữa không trung, đã bị một bàn tay tiếp được.

Theo bàn tay nhìn lên, lập tức nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Cảnh Dung, mang theo một loại ánh mắt hận không thể rèn sắt thành thép, nhìn nữ tử trước mắt.

Hắn nặng nề mắng: "Cảnh Huyền, không được hồ nháo."

Cảnh Huyền?

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 139: Điều Kiện Đàm Phán

Nữ tử được gọi là Cảnh Huyền ngay lập tức bĩu môi, hừ một tiếng, thu roi trở về, không ngăn được cơn giận của mình, dậm dậm chân.

"Hoàng..... ca, sao ca luôn giúp đỡ người khác?"

Ca? Xem ra, nữ tử tên là Cảnh Huyền, chính là công chúa!

Cảnh Dung không rảnh quan tâm tới Cảnh Huyền, hãnh nhìn về phía Kỷ Vân Thư, duỗi tay giữ chặt cổ tay nàng.

"Cùng ta trở về."

Trong khi nói, lời Kỷ Vân Thư ra khỏi tửu lâu.

Cảnh Huyền ở phía sau người ồn ào vài tiếng, bộ dáng tức muốn hộc máu, quay đầu nhìn về mặt ngơ ngác của Lý Thời Ngôn, còn không quên bày ra khuôn mặt kiêu ngạo chính mình là công chúa.

Nói với hãnh: "Tiểu tử, người nghe đây, hôm nay ta sẽ buông tha người, lần sau nếu người còn dám chơi nữa, ta sẽ vịn tay người tay xuống, có nghe hay không?"

"....."

Sau đó, nhanh chóng chạy ra ngoài đuổi theo Cảnh Dung.

Nàng vừa túm chặt Cảnh Dung, kéo hãnh qua một bên, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng huynh, người kia là ai vậy? Vì sao lại mang mặt nạ?"

"Muội quản nhiều như vậy làm gì?"

"Muội..... muội chỉ thuận miệng hỏi ca một chút, nửa năm không gặp, sao ca vẫn hung dữ như vậy!"

Cảnh Dung từ trước đến nay vẫn luôn đau đầu với muội muội này, nhăn mày lại, đê thấp giọng điệu: "Muội nhanh chóng hồi cung đi, lần sau còn dám lén chuồn ra khỏi cung, ta sẽ nói cho mẫu phi muội."

"Hoàng huynh, muội muốn ra khỏi cung chính là tới gặp ca."

"Ta còn có việc, không có thời gian quản muội, ta sẽ sai người đưa muội hồi cung."

"Muội....."

Không đợi Cảnh Huyền tiếp tục hô nháo, Cảnh Dung đã kéo Kỳ Vân Thư rời đi.

Cảnh Huyền tức giận đến nổi trừng hai con mắt, trong lòng lại rất tò mò, người nợ là ai? Vì sao thấy bộ dáng hoàng huynh nhà mình, giống như rất để ý tới hẳn.

Vừa rồi còn nói, trở về?

Về đâu?

Trong khi đó, bên trong tửu lầu, Lý Thời Ngôn vẫn đang bị sốc, người nợ vừa rồi, còn không phải là nam tử đi theo bên người Thư nhi hay sao?

Vậy người mang mặt nạ kia.....

"Không phải nàng chính là Thư nhi, đúng không?"

Cực kỳ kinh ngạc!

.....

Trở lại Dung Vương phủ, Cảnh Dung không hỏi điều gì, Kỳ Vân Thư cũng không nói bản thân mình đã đi gặp Giang phu nhân.

Hai người đều rất ăn ý, không ai nói gì.

Có lẽ, bởi vì Cảnh Dung đã biết!

"Ngày mai là sinh thần Tiêu Phi, người hãy cẩn thận chuẩn bị một chút." Cảnh Dung nói.

Kỳ Vân Thư ngoan ngoãn gật đầu.

Trong khi đó sắc mặt Cảnh Dung vẫn trầm xuống: "Lần sau ra khỏi phủ, cần phải nói cho ta biết người đi đâu, được chứ? Miễn cho ta phải điều động toàn bộ binh mã trong thành để tìm kiếm người."

Đây là đang bực bội với nàng sao?

Nhưng trong giọng nói, rõ ràng mang theo sự quan tâm.

Cuối cùng, Kỳ Vân Thư chớp đôi mắt, vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

..... Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ngày hôm sau.

Kỳ Vân Thư đi theo Cảnh Dung vào cung.

Sinh Thần Yến của Tiêu Phi, được diễn ra tại Đồng Trì điện.

Nàng vừa mới bước vào, Cảnh Dung đã bắt đầu giới thiệu từng người ở bên tai nàng.

Nàng vừa nghe, ánh mắt vừa đi theo phương hướng Cảnh Dung chỉ qua.

Có mặt trong yến hội, có Kỳ Trinh đế, nhưng không có phi tử nào tiến đến chúc mừng, chỉ có Tiêu Phi ngồi ở bên cạnh Kỳ Trinh đế, đoan trang đẹp đẽ quý phái, chiếm hết nổi bật.

Hai bên trái phải là Diệc vương Cảnh Diệc và Thái tử Cảnh Hoa, phía dưới, còn lại là vài vị đại thần cùng với Cảnh Dung.

"Không phải Hoàng đế có bảy nhi tử hay sao?" Kỳ Vân Thư không hiểu.

"Đã chết ba người."

"Thái tử, Dực vương, còn có Dung Vương người, vậy người còn lại đâu?"

"Cảnh Hiền, từ nhỏ thân mình không tốt, hiếm khi xuất hiện, ở trong mắt người ngoài, giống như trong suốt."

Một hỏi một đáp!

Kỳ Vân Thư gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, không tiếp tục hỏi nữa.

Có lẽ bởi vì nàng mang mặt nạ, vì thế khi nàng vừa mới bước vào, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt.

Đặc biệt là Dực vương, dùng cặp ánh mắt kín đáo đánh giá nàng, khóe miệng nhắc lên một nụ cười thần bí.

Lúc này trong Đồng Trị điện.

Có thể nói là ca múa tưng bừng!

Sinh Thần Yển của Tiêu Phi, cực kỳ náo nhiệt.

Chỉ thấy Tiêu Phi ghé vào bên tai Kỳ Trinh để nói gì đó, ánh mắt thường xuyên nhìn về phía Kỳ Vân Thư.

Chờ sau khi ca múa dừng, mọi người liền bưng chén rượu lên, nói một tiếng: "Hoàng thượng vạn tuế, Tiêu Phi phúc thọ an khang."

Đương nhiên, Tiêu Phi cũng nói vài câu khách khí.

Kỳ Trinh để ngoài miệng tươi cười, nhìn thoáng qua Kỳ Vân Thư, hỏi Cảnh Dung: "Vị này chính là kỳ nhân người từng nói tới?"

Cảnh Dung đứng dậy, cúi đầu: "Vâng, người này họ Kỳ."

"Kỳ tiên sinh?" Kỳ Trinh để cười cười, nhìn về phía Kỳ Vân Thư, hỏi: "Người có bản lĩnh tới điều tra 《Lâm Kinh Án》?"

Kỳ Vân Thư đứng lên, cúi đầu, "Thảo dân chỉ là một họa sư nho nhỏ, được Dung Vương coi trọng mà thôi, cũng không phải là kỳ nhân nào."

"Nhưng thật ra là một người rất biết nói chuyện."

Lúc này, trông mắt Tiêu Phi đột nhiên vừa chuyển, bất động thanh sắc, liếc mắt nhìn Kỳ Vân Thư một cái, nhẹ nhàng mở miệng.

"Những ngày gần đây bốn cung nghe nói, trong kinh thành có không ít tiểu thư danh gia mất tích, Kinh Triệu Doãn và cả Đại Lý Tự đã tra xét rất lâu cũng không tra ra được gì. Nếu Dung Vương cực lực đề cử Kỳ tiên sinh tới tra 《Lâm Kinh Án》, nói vậy, chắc cũng có chỗ hơn người. Không bằng, vụ án lần này hãy giao cho Kỳ tiên sinh điều tra xem. "

Nói xong, nghiêng người dấn mình vào Kỳ trinh để bên cạnh và quần quanh cánh tay hắn, giọng nhẹ nhàng tiếp tục nói: "Hoàng thượng, kiến nghị của thần thiếp, cũng coi như là khảo nghiệm Kỳ tiên sinh. Rốt cuộc,

vụ án Ngự Quốc Công liên quan tới hoàng thất, không thể chỉ nghe Dung Vương đề cử một phen, đã lập tức giao vụ án này cho Kỳ tiên sinh, đúng không? Hoàng thượng cảm thấy thế nào?"

Phải thừa nhận rằng, Tiêu Phi có thể sống trong hậu cung cho đến bây giờ, không chỉ dựa vào thủ đoạn, chỉ số thông minh cũng chiếm một phần không nhỏ.

Kỳ Trinh để vừa nghe xong những lời này, suy nghĩ một lúc, gật gật đầu.

Lập tức lên tiếng: "Tiêu Phi nói rất đúng." Sau đó nói với Cảnh Dung: "Cảnh Dung, trăm cảm thấy kiến nghị này không tệ. Hãy để Kỳ tiên sinh điều tra vụ án mất tích lần này, nếu như hãn có thể điều tra được, trăm sẽ tin tưởng năng lực của hãn có thể điều tra ra vụ 《Lâm Kinh Án》."

Sắc mặt Cảnh Dung có chút khó xử, nhìn thoáng qua Kỳ Vân Thư. Hãn biết, nàng tới kinh thành với hãn, chỉ để điều tra vụ 《Lâm Kinh Án》, hiện tại bảo nàng tra vụ án mất tích, chính là nằm ngoài kế hoạch.

Với tính tình cao ngạo của nữ tử này, sợ nàng sẽ không đáp ứng, đúng không?

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư đã vòng qua bàn trước mặt, đi đến giữa đại điện, nâng theo áo choàng, quỳ xuống.

Hai tay chấp ở trước ngực, cúi người xuống, ánh mắt tràn đầy quyết tâm mạnh mẽ.

"Nếu như Hoàng thượng và Tiêu Phi nương nường để thảo dân điều tra vụ án mất tích, thảo dân sẽ tiếp nhận vụ án này. Tuy nhiên, thảo dân muốn thêm vào đó một điều kiện."

Điều kiện?

Mọi người ghen họng nhìn trần trối!

Từ xưa đến nay, chưa từng có người nào dám nói điều kiện ở trước mặt hoàng đế.

Xem ra người này không còn muốn sống nữa!

Ý cười trên miệng Cảnh Diệc càng thêm nồng đậm, chén rượu chuyển động trong tay, muốn nhìn thật kỹ cảnh tượng diễn ra trước mắt.

Trong khi Thái tử ngồi đối diện, lại không tâm không phổi, thật sự giống như đang nhìn xem một vở hài kịch, khóe miệng mang theo tươi cười cực kỳ khinh bỉ.

Thái tử thầm nghĩ, người này chỉ sợ đã chọc giận phụ hoàng, không thể không chém, tốt nhất, cũng nên chém luôn cả Cảnh Dung.

Ngu ngốc!

Đối với Cảnh Dung lúc này, hẳn chỉ cần thận đánh giá thần sắc của phụ hoàng mình.

Đầu tiên, trên gương mặt Kỳ Trinh để mang theo vài phần u ám, nhưng sau đó giãn ra nụ cười, mang theo vài phần tò mò, hỏi Kỳ Vân Thư: "Người muốn nói điều kiện với trẫm? Thú vị! Người nói xem, đó là điều kiện gì?."

Kỳ Vân Thư ngẩng đầu, thờ ơ nói.

"Nếu như thảo dân có thể tra ra vụ án mất tích trong kinh thành lần này, thỉnh hoàng thượng hạ chỉ, ân chuẩn về vụ án Ngự Quốc Công phủ, cho phép khai quan nghiệm thi."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 140: Người Huyền Quyền

Huyền quyền!

Lại là huyền quyền!

Nếu nói Tần Sĩ Dư là người đầu tiên, như vậy hiện tại, Kỳ Vân Thư chính là người thứ hai.

Đây không nghi gì nữa, chính là đang tát một cái tát vang dội lên mặt Kỳ Trinh Đế, làm trò trước mặt nhiều người như vậy nói điều kiện với hắn, còn nói muốn khai quan vụ án Ngự Quốc Công phủ.

Quả thực làm càn!

Tuy nhiên, dù sao đây cũng là cái hố do Kỳ Trinh Đế tự mình đào ra, giờ phút này nếu như không đáp ứng Kỳ Vân Thư, chẳng phải hắn trở thành đế vương bá quyền hay sao?

Áp vụ án mất tích cho Kỳ tiên sinh, không ân chuẩn chuyện Kỳ tiên sinh đưa ra về việc khai quan trong vụ Ngự Quốc Công phủ?

Điều này còn không phải chính là Kỳ Trinh đế hãn phóng lửa, không cho Kỳ tiên sinh đốt đèn!

"Người nói rằng, muốn trăm đáp ứng chuyện khai quan nghiêm thi trong vụ Ngự Quốc Công phủ?" Kỳ Trinh đế hỏi lại lần nữa.

"Vâng."

Sắc mặt Kỳ Trinh để âm trầm, đôi tay đặt ở trên đùi mình, nhẹ nhàng đập một cái, hắng giọng: "Xem ra, Tần Sĩ Dư đã khởi đầu rất tốt."

Kỷ Vân Thư vẫn không nhìn thẳng vào Kỳ trinh để ở trên long vị, nhẹ giọng nói: "Nếu Hoàng thượng cảm thấy điều kiện của thảo dân không ổn, vậy hãy xem như thảo dân chưa từng nói ra."

.....

Thú vị!

Rõ ràng chính là lấy tiến làm lùi, Kỳ Trinh để cũng không phải kẻ ngốc.

Hắn cười khúc khích, nói: "Được, trăm đáp ứng người, nếu người có thể tra ra vụ án mất tích lần này, trăm có thể hạ chỉ khai quan. Tuy nhiên, một nhà năm người Ngự Quốc Công, đã mai táng và nhập vào lăng mộ, không thể động thổ, muốn khai quan, cũng chỉ có thể mở lăng mộ trên núi."

Thật sự rất sáng khoái!

"Đa tạ Hoàng thượng." Kỷ Vân Thư cúi đầu khom lưng.

Ngay sau đó, Kỳ Trinh để xua xua tay: "Được rồi, hôm nay dù sao cũng là sinh thần của Tiêu Phi, vì thế không thảo luận về việc này nữa."

Kỷ Vân Thư đứng dậy và quay về ghế của mình.

Vũ công lên sân khấu, trong đại điện một lần nữa bắt đầu náo nhiệt.

Từ đầu tới cuối, Kỷ Vân Thư vẫn cực kỳ yên tĩnh và xa cách!

Cảnh Dung nghiêng về phía nàng, nhẹ giọng: "Người thật sự không sợ hoàng thượng hạ chỉ giết người sao?"

Nàng không ngại thừa nhận: "Sợ!"

"VẬY VỪA RỒI NGƯỜI....."

"Không mạo hiểm thử một lần, sao biết được có thể hay không? Hơn nữa, nếu như vừa rồi Hoàng thượng thật sự giết ta, danh hiệu hôn quân, tự nhiên cũng đến trên người hã."

Cảnh Dung nhíu mày: "Hai chữ này, không được tùy tiện nói ra."

"Hai chữ nào?"

"Hai chữ hôn quân."

Phốc!

Kỷ Vân Thư rũ mi cười, khóe môi cong lên, không thể trả lời.

Nhưng khuôn mặt Cảnh Dung co giật, nữ nhân này, luôn kéo hã vào những tình huống bất ngờ. Hã trầm một hơi, thẳng tắp ngồi lại chỗ cũ.

Cảnh Diệc nơi xa, âm thầm cảm thán lắc đầu!

Kỷ Vân Thư?

"Người này, thật thú vị!"

Lúc này, Cảnh Huyền từ bên ngoài tiến vào, bất động thanh sắc ngồi xuống bên cạnh Kỷ Vân Thư.

Một gương mặt nhỏ xinh tinh xảo tiến đến trước mặt Kỷ Vân Thư, lôi kéo ống tay áo Kỷ Vân Thư, trong ánh mắt tràn ngập cảm giác tò mò và sùng bái.

Hỏi: "Ài, người tốt cuộc là ai?"

Kỷ Vân Thư chỉ nheo mắt liếc nàng một cái, nha đầu này, sao lại tới đây?

"Công chúa vẫn nên ngồi xa một chút, rốt cuộc nam nữ có khác."

"Sao người biết ta là công chúa?"

Nếu nàng không biết, vậy chẳng phải là đồ ngốc sao?

Kỷ Vân Thư mím môi, đơn giản không nói gì.

Nhưng Cảnh Huyền là một người có tính thích quấy rầy người khác, nàng không ngừng kéo ống tay áo của Kỷ Vân Thư, giống như kẹo cao su.

Nàng tiếp tục nói: "Vừa rồi ở bên ngoài ta có nghe được, người thật sự có thể điều tra ra vụ 《Lâm Kinh Án》? Khi còn nhỏ, ta từng nghe mọi người nói qua vài lần, nhưng đã mười bốn năm trôi qua, người khác đều không thể tra ra, người thật sự có thể hay sao? Hơn nữa, vụ án mất tích lần này, ta cũng nghe mấy cung nữ bên người bàn tán về nó, đã tra xét rất lâu rồi nhưng vẫn không có manh mối, người không phải là đang khoác lác, đúng không? Hãy cẩn thận kéo phụ hoàng sẽ chém đầu người."

"....."

"Ài, bản công chúa đang nói chuyện với người."

"Thảo dân đang nghe." Kỷ Vân Thư trả lời một cách thờ ơ.

Cảnh Huyền cắn cắn môi đỏ, nâng cằm cẩn thận đánh giá Kỷ Vân Thư, nhin không được duỗi tay muốn xốc mặt nạ Kỷ Vân Thư lên. Tuy nhiên, tay còn chưa kịp đụng tới, đã bị Cảnh Dung ngăn lại.

Cổ tay đúng lúc bị bắt lấy, Cảnh Dung mắt lạnh nhìn nàng: "Quay lại ghế của muội đi. "

"Hoàng huynh."

"Mau đi!"

Khuôn mặt nhỏ trở nên tức giận, tái nhợt nhìn thoáng qua Kỷ Vân Thư, lúc này mới không cam lòng tránh ra, quay lại ngồi trên ghế của mình, tuy nhiên ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Kỷ Vân Thư.

Mang theo cảm giác cực kỳ tò mò!

Sau khi ca múa xong, mọi người bắt đầu lần lượt hiến lễ.

Lễ vật của Dực vương là quý giá nhất, đó là một gốc cây bát tiên, mất 5 năm để nảy mầm và 5 năm để phát triển. Nghe nói, hẳn đã hao phí thời gian nửa năm để tìm thấy nó. Lễ vật này, tất nhiên đã khiến Tiêu Phi nương nương thập phần vui vẻ.

Hoàng Thượng cũng ban thưởng không ít vàng bạc, sinh thần yển của Tiêu Phi, xem như viên mãn.

.....Edit: Emily Ton.....

Sau khi rời khỏi cung và trở lại Dung Vương phủ, Cảnh Dung kéo tay Kỷ Vân Thư, mở miệng dường như muốn nói gì đó.

Nghiền ngẫm một lúc.....

"Thôi." Nói xong, buông tay nàng ra, nói một tiếng: "Người giúp bốn vương giải quyết một vấn đề khó khăn, bốn vương thiếu nợ người."

"Sự tình liên quan tới 《Lâm Kinh Án》, ta giúp Vương gia giải quyết một vấn đề khó khăn, vậy Vương gia có thể giúp ta giải quyết một vấn đề hay không?"

"Lời người nói, luôn khiến bốn vương khó có thể tiếp tục." Khẽ thở dài một tiếng khí: "Ngày mai, Kinh Triệu Doãn sẽ đưa toàn bộ tư liệu về vụ án mất tích tới cho người, đêm nay, người hãy nghỉ ngơi thật tốt."

"Ân!"

"Người yên tâm, bốn vương sẽ giúp người."

"Ân!"

Cảnh Dung nhìn nhìn nàng, ngay sau đó, không hề quay đầu lại rời đi.

Kỷ Vân Thư trở lại trong viện, Vệ Dịch đã ngủ say, nàng cũng rửa mặt và lên giường nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau.

Toàn bộ tư liệu về vụ án mất tích, Kinh Triệu Doãn tự tay mình đưa tới Dung Vương phủ.

Phải biết rằng, hai tháng tra xét đều không tra ra được bất luận manh mối gì, hiện tại củ khoai lang phòng tay này có người tiếp nhận, hẳn thật sự không thể không cúi người vái lạy ba cái.

Một đồng lớn tư liệu đều chồng chất ở trên bàn trong phòng Kỷ Vân Thư.

Kinh Triệu Doãn chấp đôi tay của mình, khách khí thi lễ với Kỷ Vân Thư.

"Nghe nói Kỳ tiên sinh là một kỳ nhân, ngay cả Dung Vương cũng kính nể ba phần với người, nhất định có chỗ hơn người. Những việc làm và lời nói của tiên sinh ở trong cung hôm qua, cũng khiến bản quan thập phần bội phục."

"Kinh Triệu Doãn đã nói quá lời, tại hạ chỉ là một tiểu dân, tâng bốc thế này, thật sự không dám nhận."

"Nhận được nhận được, tiên sinh có thể khiến Dung Vương coi trọng như thế, còn được sự cho phép của Hoàng thượng, khai quan nghiệm thi trong vụ Ngự Quốc Công phủ. Có thể thấy được, Kỳ tiên sinh tất nhiên không phải thuộc tầng lớp tiểu bối, bản quan hiếm khi bội phục người, Kỳ tiên sinh người là người đầu tiên."

"Không dám nhận!"

Nàng thật sự không biết nên từ chối như thế nào!

Chỉ đành gượng cười.

Nhân tiện, Kỳ Vân Thư nhanh chóng chuyển sang đề tài chính, hỏi: "Vụ án này, có tiến triển gì không?"

Kinh Triệu Doãn xấu hổ cười, lắc đầu!

Thôi, Kỳ Vân Thư cũng không hỏi nữa.

Kinh Triệu Doãn bận rộn với nhiều vấn đề, cũng không ở lại lâu, nâng theo áo choàng vội vàng rời đi.

Kỳ Vân Thư lướt qua những tư liệu đó, mọi thứ đều được biên soạn kỹ càng tỉ mỉ.

Những hộ có người mất tích, có đầy đủ mọi thông tin, từ tuổi tác và các loại tư liệu liên quan.

Nàng khép tư liệu lại, tiện tay ném qua một bên.

"Mọi thứ đều được viết rất tốt!"

Những lời nàng nói, toàn là mĩa mai.

Thực tế là bọn họ đã không làm việc, chỉ viết văn trên giấy, cũng khiến người đau đầu. Nếu như ở thời hiện đại, gặp phải quan chức chính phủ như vậy, đoán chừng cả nước đều sẽ nổi dậy chống lại ông ta.

Ngay lập tức, nàng có hơi nhớ tới Huyện thái gia, ít nhất, hẳn sẽ vì bá tánh mà rầu thú vị ruột.

Lúc này, Vệ Dịch từ bên ngoài tiến vào, trong tay cầm một cành hoa mai đã bị bẻ gãy.

"Thư nhi."

Tinh tế gọi một tiếng.

Kỷ Vân Thư ngồi ở trước bàn, gương mặt nhìn hẳn một cái: "Có chuyện gì vậy?"

"Không phải người đã hứa với ta, muốn mang ta đi ăn thịt hay sao? Nơi này không thể ăn thịt, người dẫn ta đi ra ngoài ăn có được hay không?"

"Hiện tại?"

"Ân ân." Hẳn gật đầu thật mạnh.

Nàng nhìn thoáng qua bên ngoài, trời không mưa, thời tiết cũng tương đối tốt.

Nàng đã hứa khi tới kinh thành sẽ mang Vệ Dịch đi ăn thịt, không thể nói không giữ lời!

"Được."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 141: Tử Thi Bị Lộ Da Mặt

Sau khi Kỷ Vân Thư nhờ Lộ Giang nói một tiếng với Cảnh Dung, lập tức mang theo Vệ Dịch ra khỏi Dung Vương phủ.

Cùng với Vệ Dịch, nàng tìm một tửu lầu ngon, gọi một bàn toàn món ăn.

Vệ Dịch vô cùng vui sướng, đồ ăn vừa được đưa lên, ngay lập tức muốn ăn, nhìn món ngon, hẳn không quên đặt một đôi đũa vào trong tay Kỷ Vân Thư.

Liên tục nhắc: "Thư nhi, người cũng ăn đi."

"Ân."

Nàng gắp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, hương vị chậm rãi lan tới đầu lưỡi, ngay lập tức nhú mày lại, phun miếng thịt ra.

"Hương vị của thịt này..... sao lạ vậy?" Nàng nhẹ giọng lầm bầm.

Nàng nhắc đôi đũa một lần nữa và gắp một miếng thịt, chăm chú quan sát một lúc, cũng không thấy có gì khác thường.

Hay là, thịt đã giữ quá lâu? Đã biến chất?

Vệ Dịch đang muốn kẹp thịt để ăn, ngay lập tức đã bị Kỷ Vân Thư ngăn lại.

"Người ăn món khác đi."

"Thư nhi, đây là thịt!"

"Ta biết là thịt."

"Nhưng....."

Vệ Dịch đáng thương nhìn nàng, tay kéo miếng thịt không chịu buông, trong ánh mắt mang theo khao khát cầu xin.

Thật không may, Kỷ Vân Thư kiên quyết không cho hẳn ăn, đẩy món thịt qua một bên, còn gọi tiểu nhị từ lâu tới.

Tiểu nhị cho rằng nàng muốn gọi thêm đồ ăn, tung tăng chạy vào, cong eo, hỏi: "Hai vị khách quan còn có gì phân phó?"

Kỷ Vân Thư lấy một chiếc đũa, gõ ở trên món thịt: "Từ lâu các người nổi tiếng được bao lâu rồi?"

"A?"

"Tiểu ca, lỗi tai không tốt hay sao?"

Tiểu nhị cười lúng túng, xua xua tay: "Không không không, lỗi tai ta rất tốt, nhưng lời của khách quan là....." Có ý gì?

Kỷ Vân Thư cũng không quanh co lòng vòng, ngược mắt lên, ánh mắt lạnh lùng khiến cả người tiểu nhị run rẩy.

"Món thịt này có tươi không?"

Tiểu nhị liếc mắt nhìn món thịt một cái, trái tim tràn ngập lo lắng, có lẽ đã hiểu điều này có ý gì, nhanh chóng cuống quýt giải thích.

"Đương..... đương nhiên là tươi. Khách quan, từ lâu chúng ta chính là từ lâu lâu đời có tiếng ở kinh thành, tất cả các món ăn đều được nấu

trong ngày, cực kỳ tươi ngon."

"Vậy người nếm thử xem."

Dám nói thịt nhà hăn không tươi? Rõ ràng là đang cố tìm lỗi.

Tiểu nhị suy nghĩ một lúc, đơn giản liền nếm thử một miếng.

Nhưng hăn vừa cắn một miếng thịt, ngay lập tức nhăn mặt lại, lo lắng xấu hổ, khoe miệng co giật, ấp úng nói.

"Khách quan, điều này..... tuyệt đối là ngoài ý muốn, như vậy đi, ta sẽ nhanh chóng đổi cho ngài, lập tức đổi cho ngài."

Kỷ Vân Thư cũng không muốn khiến người khó xử.

Vì thế gật gật đầu: "Được rồi, nhanh lên đi."

"Vâng, khách quan chờ một lát, lập tức đổi cho ngài."

Tiểu nhị bưng món thịt kia lên, chuẩn đi ra ngoài, nhưng đã bị Kỷ Vân Thư gọi lại: "Thôi, món ăn này không cần mang lên nữa."

"Không đổi?"

"Ừ!"

Nói không chừng toàn bộ thịt đều không tươi, vẫn không nên ăn.

Tiểu nhị cân nhắc một chút, gãi đầu, đi ra ngoài.

May mắn gặp được khách nhân tốt bụng như Kỷ Vân Thư, nếu như đổi thành người khác, chắc chắn sẽ bắt tửu lâu phải bồi thường, nếu như càng làm khó dễ khách nhân, chỉ sợ tửu lâu này sẽ gặp rắc rối.

Giống như Lý Thời Ngôn và Cảnh Huyền!

Một đôi mắt tròn trịa của Vệ Dịch nhìn nàng chăm chăm, còn lóng lánh chút nước mắt.

Kỷ Vân Thư liếc mắt nhìn hắn một cái, hỏi: "Rất muốn ăn thịt sao?"

Hắn gật đầu!

"Nếu như không cho người ăn thịt, người sẽ giận ta sao?"

Hắn lắc đầu!

"Vậy là tốt rồi, ở đây món ngon đầy bàn cũng rất ngon miệng, người ăn nhiều một chút, đừng lãng phí."

Hắn lại gật đầu!

Có lẽ bởi vì những đồ ăn khác cũng không tệ lắm, Vệ Dịch không còn tiếp tục nhớ thương món thịt, ăn đến nổi bụng no căng mới bỏ qua.

Sau khi ăn uống no đủ, tính tiền đi xuống lầu, Vệ Dịch vẫn không đi ra ngoài, lôi kéo ống tay áo của Kỷ Vân Thư, ngón tay chỉ về một phương hướng, nhỏ giọng nói: "Thư nhi người xem, bọn họ trông thật đáng thương!"

Theo phương hướng ngón tay Vệ Dịch nhìn qua, trên sân khấu của tửu lầu, có một lão giả đầu tóc hoa râm đang trên một chiếc ghế và cầm một cây đàn nhị. Đứng bên cạnh là một nữ tử thanh tú, khoảng tầm mười lăm mười sáu tuổi, mặc một thân quần áo màu xanh nhạt, khuôn mặt tươi cười, cực kỳ xinh đẹp.

Một người kéo đàn nhị, một người hát ca khúc.

Chậm rãi hưởng thụ!

Kỷ Vân Thư móc ra một ít bạc, đặt vào trong tay Vệ Dịch.

"Đi cho vị cô nương kia đi, nói với nàng ấy một tiếng, hát bài 《Phàn Cơ Điều》."

"Được."

Vệ Dịch cầm bạc đi qua, thân thể cao lớn của hắn vừa đứng trước mặt nàng kia, lập tức chặn thân thể mảnh mai của nàng kia lại.

Sau khi xong việc Kỳ Vân Thư giao phó, Vệ Dịch lộn trở lại bên cạnh nàng, nhỏ giọng nói: "Thư nhi, ta hỏi tử tử kia, nàng ấy nói nàng ấy tên là Mị Hương Nhi, tên này thật dễ nghe, nhưng Thư nhi vẫn dễ nghe nhất."

Bắt đầu từ khi nào, miệng lưỡi Vệ Dịch cũng bắt đầu trở nên trơn tru hơn?!

Chỉ thấy nàng kia cầm những thỏi bạc vụn trong tay, trong mắt mang theo cảm kích, nhìn về phía Kỳ Vân Thư.

Nhưng vẫn mang theo một chút thẹn thùng không thể dấu nổi.

Cũng không trách được nàng kia, Kỳ Vân Thư mang một thân nam trang, làn da còn rất mềm mại, ngay cả nha đầu Cảnh Huyền đều kháng cự không nổi, một ca nữ nho nhỏ này sao có thể chống cự được "mị lực" của nàng?

Kỳ Vân Thư mang theo Vệ Dịch rời khỏi tửu lầu, phía sau, vẫn truyền đến tiếng Mị Hương Nhi ngâm nga bài 《Phàn Cơ Điều》.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Kỳ Vân Thư mang theo Vệ Dịch không hề Dung Vương phủ ngay lập tức, bắt đầu đi dạo trên phố.

Trong kinh thành, có rất nhiều đồ vật tinh xảo, đa dạng và phức tạp hơn Cẩm Giang thành.

Thậm chí có rất nhiều đồ vật, ngay cả thời điểm khi Kỳ Vân Thư là nhà khảo cổ cũng chưa từng nhìn thấy chúng.

Một đường đi dạo, Vệ Dịch ồn ào một đường, vì thế, bọn họ đã mua một đồng lớn, có ích, vô dụng, chỉ cần Vệ Dịch thích, Kỳ Vân Thư đều mua cho hẳn.

Kết quả, ôm một đồng lớn đồ vật hiếm lạ cổ quái trở về Dung Vương phủ.

Đổi lại, chính là ánh mắt cực kỳ ghét bỏ của Cảnh Dung.

Lang Bạc bên cạnh nhanh chóng lui lại mấy bước phía sau, tránh cho tiểu tử kia lại ném một đồng đồ vật cổ quái vào trong tay mình. Vậy nên, vẫn nên giữ khoảng cách thật xa.

Cảnh Dung kéo Kỳ Vân Thư qua một bên, thần sắc nghiêm túc, hỏi: "Tư liệu về vụ án mất tích Kinh Triệu Doãn đưa tới, người xem xong rồi?"

"Vẫn chưa!"

"Vậy người còn có thời gian mang tiểu tử kia ra cửa?"

Kỳ Vân Thư hung hăng trừng mắt liếc nhìn hẳn một cái: "Dung Vương phủ là nhà giam hay sao? Còn muốn xiềng xích tay chân ta, không cho ta ra cửa?"

Sắc mặt nghiêm túc của Cảnh Dung lập tức suy sụp: "Người biết ta không phải có ý này, chỉ là vụ án này tương đối khó giải quyết, ta lo lắng....."

Hắn còn nói chưa dứt, đã bị Kỳ Vân Thư ngắt lời.

"Nếu ta đã tiếp nhận, sẽ không có sự tình gì khó giải quyết, không phải Vương gia nên tin tưởng ta sao?"

"Đương nhiên, bốn vương tin người!"

Trả lời quá nhanh, không hề do dự.

Điều này khiến Kỳ Vân Thư có chút ngỡ ngàng.

Đúng ngay lúc này, bên ngoài đột nhiên có người tới, thần sắc lo lắng chạy vào, nhìn trên quần áo hăn mặc, chắc hẳn là người của Kinh Triệu Doãn.

Hăn thở hổn hển, khom người ở trước mặt Cảnh Dung, nói: "Vương gia, Kinh..... Triệu Doãn nói, tìm được một khối thi thể, nhưng....."

Hăn thở một hơi.

Thi thể?

Sắc mặt Cảnh Dung và Kỳ Vân Thư lập tức trầm xuống.

"Thi thể của ai?"

"Là..... là một thi thể nữ nhân, trần truồng....., Hơn nữa....." Nói tới đây, người nọ bụm miệng lại, nhẩn mặt, dường như muốn nôn ra.

Cảnh Dung ghét nhất là người ấp úng, trầm giọng: "Nói nhanh đi, hơn nữa cái gì?"

Người nọ cố nén cảm giác buồn nôn, đè thấp giọng nói.

"Hơn nữa khối thi thể nữ nhân kia, hai tay đều bị chém đứt, da trên mặt cũng..... bị lột, không thể phân biệt được bộ dáng, cảnh tượng... thật sự rất ghê tởm."

Chỉ cần hình dung một chút, cũng khiến cho cả người dựng đứng lông tơ.

Kỳ Vân Thư cau mày, lột da mặt, chặt đứt hai tay của nữ thi?

Một vụ giết người kỳ lạ như thế?

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 142: Đi Tới Nghĩa Trang

Một thi thể trần truồng?

Một thi thể trần truồng bị lột da mặt?

Chỉ tưởng tượng một chút, dạ dày trong người lập tức bắt đầu không ngừng cuộn lên.

Kinh thành tuy lớn, luôn phát sinh vô số sự tình kỳ lạ, nhưng vụ án thế này? Thật sự là từ trước tới nay chưa từng có.

Mặc dù Cảnh Dung có chút kinh ngạc, nhưng hãn cũng không rối loạn trận tuyến, việc lớn nào trong đời mà hãn chưa từng thấy qua!

Ánh mắt hãn hơi trầm xuống, mở miệng nói, "Kinh Triệu Doãn sai người qua đây bẩm báo sự tình với chúng ta, chẳng lẽ vụ án này có liên quan tới vụ án mất tích?"

Người nọ liên tục gật đầu, lên tiếng, "Đúng vậy, nhưng trước mắt Kinh Triệu Doãn cũng chỉ hoài nghi, vì thế lệnh cho tiểu nhân tới đây thông báo với Vương gia một tiếng." Nói xong, hãn liếc mắt nhìn Kỷ Vân Thư một cái, "Còn nói muốn thông báo với Kỷ tiên sinh một tiếng, nói là Hoàng thượng đã giao toàn quyền tra vụ án này cho Kỷ tiên sinh, để Vương gia và Kỷ tiên sinh đi qua một chuyến."

Dù sao Kinh Triệu Doãn chỉ cảm thấy, củ khoai lang nóng bỏng này nếu có thể ném thì lập tức ném đi thật xa!

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư suy nghĩ lại, nếu như thật sự có liên quan với vụ án mất tích, vậy thì nó tới hơi quá nhanh một chút.

Cảnh Dung nghiêng mắt nhìn nàng một cái, giống như đang dò hỏi ý kiến nàng.

Chỉ thấy nàng gật gật đầu.

Vì thế, Cảnh Dung hỏi người kia, "Hiện tại thi thể đang ở đâu?"

"Hiện tại đã được đưa tới nghĩa trang."

"Ân, người nói cho Kinh Triệu Doãn một tiếng, bốn vương và Kỳ tiên sinh sẽ cùng tới đó."

"Vâng."

Người nọ cong eo, nhanh chân chạy đi.

Có lẽ dạ dày đã nghẹn rất lâu, lúc này, chỉ sợ hãn đang muốn nhanh chóng chạy ra ngoài và nôn một trận.

"Người có phải muốn mang theo thứ gì hay không?" Cảnh Dung hỏi nàng.

Nam nhân này, hiện tại dường như đã nắm được thói quen làm việc của nàng.

Kỳ Vân Thư gật đầu, "Vậy thỉnh Vương gia chờ ta một lát."

"Không sao, người cứ từ từ."

Từ từ? Chẳng lẽ chờ đến khi thi thể hư thối mới đi?

Kỳ Vân Thư ngằm trừng mắt nhìn hãn một cái, lúc này mới nhìn Vệ Dịch đang ôm một đồng hồ đứng cách đó không xa, kéo hãn đi về Đông

Uyên.

Nàng nhanh nhẹn lấy một hộp gỗ đàn hương, một cuộn giấy, nhân tiện, còn cầm thêm một đôi găng tay.

Vệ Dịch đặt hết những thứ đồ kỳ quái trên bàn, nấn eo trong khi đếm chúng, cực kỳ vui vẻ.

"Thư nhi, ta có thể đem những thứ bày về nhà hay không?"

"Vì sao muốn mang về nhà?"

"Bởi vì trong nhà không có những thứ này."

Đúng vậy, những vật kỳ quái này, ở Cẩm Giang không có.

Thấy Kỳ Vân Thư không nói lời nào, Vệ Dịch lại nhanh chóng nói, "Ta muốn mang quà về cho Mễ Đới, còn có A Hoa, tiểu Đậu, Phó thúc, Nguyệt nhi, và bà vú. Đúng rồi, còn có Thiết Trụ, tiểu Đan, A Bao và các ca ca trong phòng bếp, bọn họ đối xử với ta rất tốt. Ta đã hứa với bọn họ, sau khi tới kinh thành, sẽ mang quà về cho bọn họ. Nương từng nói, không thể nói mà không giữ lời. Thư nhi, ta mang những thứ này về, được không?"

Thật ra, trong lòng Kỳ Vân Thư cũng biết, Cẩm Giang nơi đó, có lẽ chính là hồi ức của Vệ Dịch.

Hắn có cha, có nương.

Còn nàng thì sao?

Cái gì cũng đều không có!

Nàng hít sâu một hơi, phân tán những đám mây mù dày đặc bao phủ tâm trí của mình, thoát ra khỏi những suy nghĩ đen tối.

"Vệ Dịch, chúng ta có khả năng sẽ không quay....." lại.

Lời này còn chưa nói xong, Vệ Dịch đã lập tức ngắt lời nàng.

"Đúng rồi, ta cũng có một thứ cho Thư nhi."

Trong khi nói, hắn rất vui vẻ móc ra một cái hộp từ trong từ ống tay áo của mình.

Hắn cầm nó bằng cả hai tay, đưa cho Kỷ Vân Thư.

Miệng hắn cuộn tròn thành một nụ cười cực kỳ thuần khiết.

"Trong này là cái gì?"

"Là....."

"Vệ Dịch, hiện tại ta lập tức muốn đi ra ngoài một chuyến, người hãy chờ ta ở chỗ này, ta sẽ xem nó khi ta quay lại, được không?"

Vệ Dịch vừa nghe những lời này, hai tay bưng hộp lập tức hạ xuống, có một chút thất vọng, ngoài miệng nhẹ giọng lẩm bẩm, "Chẳng lẽ Thư nhi không thích quà của ta sao?"

"Đương nhiên không phải, dù người đưa ta cái gì, ta đều thích, nhưng, ta sẽ xem nó khi ta trở lại."

Vệ Dịch nhanh chóng giữ nàng lại.

"Thư nhi, người muốn đi đâu? Đừng ném ta ở đây."

"Ta sẽ không ném người."

"Nhưng ngày hôm qua người và ca ca đi ra ngoài, đều không quan tâm tới ta, ta đã đợi người rất lâu, cuối cùng thật sự không chờ được nữa nên

mới đi ngủ, hiện tại người nhất định nhất định không thể ném ta đi. Người dẫn ta đi cùng, được không?"

Vệ Dịch dùng sức nắm cánh tay Kỷ Vân Thư!

Nhưng nàng không phải đi chơi, nàng phải đi kiểm tra thi thể kia, tất nhiên không thể mang theo Vệ Dịch đi cùng.

Vì thế, nàng nghiêm sắc mặt lại, "Vệ Dịch, người có thể nghe ta không?"

Hắn gật đầu!

"Vậy được, hiện tại người hãy đợi ta ở đây, chờ ta trở lại."

Hắn lắc đầu!

"Vệ Dịch!" Nàng nghiêm túc gọi hắn một tiếng.

Hắn cúi thấp đầu, dường như biết Kỷ Vân Thư đang tức giận. Dần dần hai tay buông cánh tay nàng ra, sau đó lui ra sau một bước.

Hắn nói với giọng trầm thấp, "Vậy được rồi, nhưng Thư nhi phải hứa với ta, không được ném ta đi."

Nàng duỗi tay sờ sờ đầu hắn, khóe miệng mỉm cười, chắc chắn gật đầu một cái.

Sau khi rời khỏi Đông Uyển, Cảnh Dung đã ở bên ngoài chuẩn bị xe ngựa chờ nàng.

Nghĩa trang ở tại thành nam, từ nơi này tới đó, chính xác hơi xa một chút, Cảnh Dung biết nàng sẽ không thoải mái khi hắn ngồi cùng trong xe ngựa, vì thế hắn đã chọn cưỡi ngựa để "chiếu cố" nàng.

Cảnh Dung đã cưỡi trên lưng ngựa, nhìn thoáng qua về phía Lang Bạc, Lang Bạc lập tức kéo màn lên.

"Kỷ tiên sinh, hãy lên xe ngựa."

Trước kia khi nàng còn ở Cẩm Giang, nàng vẫn luôn đi bộ tới nghĩa trang, hiện tại có xe ngựa để đi, có phải có chút quá khoa trương hay không?

Vì thế nàng quyết tâm quay đầu, chuyển ánh mắt về phía Cảnh Dung.

Ai ai ai, chúng ta không phải đi tuần, người đàn ông thế trận như thế, thật sự tốt sao?

Cảnh Dung nhận ra suy nghĩ trong lòng nàng, đá đá ngựa đi vài bước tới.

Hắn nói, "Kinh thành còn muốn lớn gấp trăm lần so với Cẩm Giang, nếu người muốn chạy bộ tới đó, bốn vương cũng không ngại."

"Ta khi nào muốn chạy tới đó."

"Vậy còn không lên xe."

"Ta....."

Được thôi, nàng nhận thua.

Kỷ Vân Thư rũ mắt, bước lên xe ngựa.

Nhưng vẫn không quên trừng mắt liếc nhìn Cảnh Dung một cái, lúc này nàng mới buông màn xuống, Cảnh Dung vẫn không hiểu nổi ý nàng.

Xe ngựa này, hơi có chút quá mức hoa lệ.

Nàng thật sự không quen loại đăi ngộ thế này, người không biết, còn tưởng rằng nàng là Dung Vương phi.

Cũng không biết có phải Cảnh Dung cố ý hay không?

Hơn nữa, phương hướng xe ngựa xa hoa này đi, vẫn là nghĩa trang tại thành nam.

Nàng lắc đầu, thôi, không nghĩ nữa.

Ngay khi xe ngựa sắp sửa lăn bánh, màn đột nhiên bị người xốc lên, một người nhanh chóng chui vào, không đợi Kỷ Vân Thư có phản ứng lại, người nọ đã ngồi ở ngay bên cạnh nàng.

"Ta đi cùng với các người!"

Giọng nói bén nhọn tinh tế!

Cảnh Huyền nâng cằm, đôi mắt dường như còn mang theo ý cười, khi đối diện với Kỷ Vân Thư, hơi có một chút bá đạo nho nhỏ.

"Công chúa? Sao người lại tới đây?"

"Vì sao ta không thể tới đây? Ta..... tới để tìm hoàng huynh, không phải tới tìm người. Nhưng nghe nói, các người đang muốn đi điều tra vụ án mất tích, ta sẽ đi cùng với các người."

Kỷ Vân Thư thờ ơ nói, "Vẫn thỉnh công chúa xuống đi, tra án không phải vui chơi."

Khi nghe những lời này, Cảnh Huyền cực kỳ không vui.

Nàng ta phản bác nói, "Ai nói vui chơi?" Đôi thành vẻ mặt nghiêm túc, "Ta cũng rất coi trọng vụ án mất tích lần này, muốn biết chân tướng. Hơn nữa, việc này nói như thế nào cũng do mẫu phi ta kiến nghị với phụ

hoàng, coi như ta..... thay mẫu phi nhìn chăm chăm người, nhìn xem người có phải thật sự có bản lĩnh, điều tra vụ án hay không."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 143: Công Chúa Khó Chơi

Edit: Emily Ton.

Bát tự của Tiêu Phi thật tốt, sinh ra được một nhi tử kiêu ngạo và giỏi thu hút trái tim người, còn sinh ra được một nữ nhi có tài ăn nói tốt như vậy, bản thân mình còn được Hoàng thượng sủng ái.

Có lẽ là đời trước, bà ta đã cứu vớt toàn bộ hệ Ngân Hà!

Cảnh Huyền dù sao cũng là công chúa, muốn đi theo, Kỳ Vân Thư không thể cự tuyệt, đành phải ngồi ngay ngắn, không nói không đáp.

Trong xe ngựa đột nhiên tiến vào một người, lại còn là công chúa, Cảnh Dung bên ngoài tất nhiên sẽ không bỏ qua nàng ta.

Quả nhiên, mình bị kéo ra, bàn tay Cảnh Dung tiến vào, bắt được cánh tay Cảnh Huyền.

"Đi xuống!"

Giọng nói khiến người cảm thấy có chút khủng bố.

Cảnh Huyền bị tóm và đồng thời bị kéo ra bên ngoài, theo bản năng nắm lấy Kỳ Vân Thư, khiến cho thân mình Kỳ Vân Thư cũng bị kéo nghiêng về hướng bên ngoài xe ngựa.

Thấy thế, lực trên tay Cảnh Dung giảm xuống một chút.

"Hoàng huynh, muội sẽ không gây thêm phiền toái cho huynh, muội cam đoan." Rất chân thành.

"Ta đếm ba tiếng, nếu như muội vẫn không xuống, ta sẽ đánh gãy chân muội, ném ra ngoài."

"Huynh lại như vậy!"

Trong mắt Cảnh Huyền ngấn nước, theo bản năng rụt rụt hai chân ra sau, cả người cũng hết sức dịch sát ra sau.

Thật ra việc này không phải là lần đầu tiên. Bảy năm trước, Cảnh Huyền mới mười tuổi, bởi vì lén lút vào Dung Vương phủ, quần lầy Cảnh Dung không bỏ, Cảnh Dung đã đẩy nàng đi cả một buổi sáng cũng không thể đuổi được con sên này ra ngoài.

Vì thế cuối cùng, thật sự không thể nhịn được nữa, Cảnh Dung đã cầm một thanh kiếm dùng để trang trí phòng trong, dùng chuôi kiếm đánh mạnh vào chân nàng.

Kết quả rất rõ ràng, Cảnh Huyền phải nằm ở trên giường suốt một tháng, Tiêu Phi đã khóc trước mặt Hoàng thượng hai ngày, cuối cùng Hoàng thượng thật sự không thẳng nỗi mỹ nhân khóc, hơn nữa lúc đó, cũng vừa lúc trùng với lễ tang của Hoàng hậu, Hoàng thượng lập tức phạt Cảnh Dung đi tới lăng mộ, thủ một năm.

"Hoàng huynh, muội sẽ không gây phiền toái cho mọi người, muội đảm bảo còn không được sao? Muộn chỉ đứng yên bên cạnh, không nói lời nào, thật sự."

"Một, hai....."

Một số ba cuối cùng còn chưa ra khỏi miệng hẳn, Kỳ Vân Thư đã mở miệng nói, "Thời gian không còn sớm nữa, nên nhanh chóng đi đi."

Ý ngoài lời, chính là đồng ý lưu lại Cảnh Huyền.

Cảnh Huyền nghe ra được ý trong đó, đương nhiên vô cùng vui vẻ, nở một nụ cười đầy cảm kích về phía Kỳ Vân Thư.

Cảnh Dung ngẫm lại, châm chước một chút, cuối cùng thu hồi bàn tay đang kéo tay Cảnh Huyền.

Hắn hừ một tiếng, buông màn, lên ngựa, hạ lệnh xuất phát.

Bên trong xe ngựa, Cảnh Huyền vặn vẹo cánh tay của mình bị nắm đến nổi đau nhức, trong miệng bắt đầu oán giận, "Hoàng huynh này, động một chút là tức giận với ta. Huynh ấy đã ở bên ngoài nửa năm, vốn cho rằng tính tình kia có thể sửa rồi, không ngờ vẫn thô lỗ táo bạo như thế."

"Người đã từng đắc tội với hắn?" Kỳ Vân Thư hỏi.

"Nào có nào có?" Nàng vội vàng phủ nhận, "Trong số tất cả các huynh đệ tỷ muội, ta thích nhất là hoàng huynh Cảnh Dung. Huynh ấy nhìn qua thì lạnh như băng, nhưng ta biết, thật ra huynh ấy đối xử với ta rất tốt."

Đối xử với người rất tốt?

Vậy còn muốn đánh gãy chân người?

Chẳng lẽ, đây là câu mà mọi người thường nói, không làm sẽ không chết?

Ngay khi trong lòng Kỳ Vân Thư đang nghi hoặc, hai tròng mắt Cảnh Huyền đã nâng lên, vẻ mặt cảm động bắt đầu nhớ lại.

Nàng nói, "Bảy năm trước, khi đó ta mới mười tuổi. Người Viễn tộc tới, nói là muốn liên hôn cùng với hoàng thất, phụ hoàng đã thương thảo với mẫu phi, chờ sau khi ta cập kê, sẽ để ta đi hòa thân, mẫu phi cũng đã đồng ý. Sau khi ta biết được, năn nỉ mẫu phi rất lâu, nhưng mẫu phi căn bản

không để ý tới cảm xúc của ta. Vì thế, ta liền lén ra khỏi cung, đi tìm hoàng huynh, nhờ huynh ấy ra chủ ý giúp ta. Nhưng hoàng huynh không hề có phản ứng gì, ta tiếp tục quấy rầy huynh ấy một thời gian, cuối cùng, huynh ấy tức giận đến nỗi đánh gãy chân ta."

Lời nói của nàng dừng lại ở đây, bất ngờ nở một nụ cười tươi rói.

Sau đó tiếp tục, "Đúng là bởi vì hoàng huynh đánh gãy chân ta, khi đám người Viễn tộc biết được, lập tức muốn hủy bỏ hôn sự với phụ hoàng, ngược lại đã đổi thành Bát tử tử đi hòa thân. Mặc dù bên ngoài là hoàng huynh đánh gãy chân ta, nhưng ta biết, huynh ấy là đang giúp ta. Tuy nhiên, điều đó đã hại huynh ấy phải đi thủ lăng mộ một năm."

Cảm giác áy náy trong lòng nàng dâng lên!

Tóm lại, mặc dù phương pháp của Cảnh Dung quá bất chính, thủ đoạn cũng quá kích, nhưng không thể không nói, rất có hiệu quả.

Trong lòng Kỳ Vân Thư đối với hắn, thực sự có thêm một ấn tượng khác.

Đôi mắt Kỳ Vân Thư hơi rũ xuống, tâm tư có chút dao động.

Cảnh Huyền quơ quơ hai tay trước mắt Kỳ Vân Thư.

"Người đang nghĩ gì vậy?"

"Không có gì."

"Sao người giống Tam hoàng huynh của ta như thế, đều thích phát ngốc. Nhưng ta không thích huynh ấy, ta thích người."

Xương sống Kỳ Vân Thư chợt lạnh, khóe miệng co giật.

Sau một khắc, thân mình Cảnh Huyền đột nhiên dịch tới gần Kỷ Vân Thư, đôi mắt đẹp cong lên, căn căn môi, mang theo giọng điệu âm dương quái khí nói, "Ta thấy da tiên sinh rất mịn, ta thật sự rất thích."

"Công chúa, thỉnh tự trọng."

"Vì sao ta phải tự trọng? Thích chính là thích, không thích chính là không thích. Hôm qua người quỳ gối trong đại điện, buộc phụ hoàng hứa cho người khai quan. Người có biết, trước đây, nếu như có người dám vượt quyền bức bách phụ hoàng, người kia, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng khí phách này của người, ngay cả phụ hoàng cũng thua, ta cũng chưa từng thấy ở bất kỳ trên người triều thần nào. Vì thế bản công chúa đối với người....."

Trong khi nói, nàng còn muốn vươn ngón trở ra, nhẹ nhàng nhắc cằm Kỷ Vân Thư lên.

"Vừa gặp đã thương!"

Hả!

Tim gan Kỷ Vân Thư, run rẩy dữ dội.

Kỷ Vân Thư đầu tiên là thất thần, ngay lập tức nắm tay Cảnh Huyền, lấy ra khỏi cằm mình.

Kỷ Vân Thư nhắc lại lần nữa, "Công chúa, thỉnh tự trọng!"

"Ta càng không, không chỉ có như thế, ta còn muốn nhìn một chút, gương mặt dưới lớp mặt nạ này của người, rốt cuộc có bộ dáng thế nào?"

Nàng duỗi tay muốn nắm lấy mặt nạ Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư nghiêng người, sắc mặt lạnh lùng, "Nếu người còn tiếp tục như vậy, ta sẽ cho xe ngựa dừng lại, để Vương gia ném người xuống."

Tay Cảnh Huyền dừng lại, lập tức an phận, nhấp môi, ngoan ngoãn ngồi yên.

"Ta chỉ nói giỡn với người một chút, sao phải xem đó là sự thật?"

"Vui đùa cũng được, sự thật cũng thế, nếu công chúa thật sự muốn biết chân tướng vụ án mất tích, hãy an phận một chút, đừng khiêu chiến với sự kiên nhẫn của người khác."

"Đã biết đã biết, cùng lắm thì ta sẽ không ăm ỉ với người."

Nàng quay đầu, xốc bức màn lên.

Hiện tại đã tới thành nam, dọc theo đường đi đều có rất ít người, nàng nhìn qua vài lần, cảm thấy không có gì thú vị, lập tức lại ngồi ngay ngắn, thỉnh thoảng đánh giá Kỳ Vân Thư.

Và Kỳ Vân Thư, tất nhiên là "sợ" nàng ta, dịch hơi xa một chút, buộc mặt nạ trên mặt càng chặt hơn một chút.

Khi đã tới nghĩa trang, hai người trước sau bước xuống xe ngựa!

Bên ngoài nghĩa trang, đều là người của Kinh Triệu Doãn. Khi bọn họ vừa nhìn thấy Cảnh Dung, tất cả lần lượt hành lễ, hoàn toàn không nhìn thấy Cảnh Huyền đang an phận đi xuống.

Kỳ Vân Thư đi theo phía sau Cảnh Dung đi vào, trong viện đã đứng đầy người, sắc mặt mỗi người đều rất không tốt.

Một số che miệng lại, mặt đỏ lên.

Một số thậm chí nhắm mắt lại, quay lưng về phía căn phòng!

Có thể thấy được thi thể kia, ghê tởm cỡ nào!

Ký Vân Thư liếc mắt nhìn những người này một cái, xem thường bọn họ!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 144: Nghiệm Thi (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Đương nhiên! Điều này cũng không thể trách bọn họ.

Những vụ giết người giạt gân như vậy rất hiếm khi xảy ra tại kinh thành.

Kinh Triệu Doãn xoa xoa tay vào nhau và đi về phía Cảnh Dung, mặt mày đều nhả, nuốt nuốt nước miếng.

Kinh Triệu Doãn đang định hành lễ, lập tức bị Cảnh Dung ngăn lại.

"Không cần, tra án quan trọng."

Kinh Triệu Doãn gật gật đầu, ánh mắt nhìn thoáng qua trong phòng, vẫn có bộ dáng buồn nôn như cũ.

Hắn nói một cách chắc chắn, "Vương gia, đã thỉnh Ngõ tác tới xem, nói rằng bị người chém đứt đôi tay, chết do bị mất máu quá nhiều."

"À!"

"Da mặt người chết cũng bị bóc ra, thi thể đang ở bên trong." Ngón tay hắn chỉ về phía trong phòng!

Cảnh Dung nhìn xem biểu tình của Kinh Triệu Doãn, đáy lòng than nhẹ một tiếng. Quả nhiên, thuế của triều đình, đều dùng để nuôi mấy người vô dụng.

Kỷ Vân Thư đi lên, liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, sau đó nhìn về phía Kinh Triệu Doãn.

"Ta có thể vào xem thi thể hay không?"

"Kỷ tiên sinh, nhưng thi thể kia....."

Lời còn nói chưa xong, Kỷ Vân Thư đã kẹp hộp gỗ đàn hương do mình mang đến, bình tĩnh đi vào.

Kinh Triệu Doãn vốn định ngăn cản lại, nhưng tốc độ của tay không đủ nhanh, Kỷ Vân Thư đã đi vào.

Thi thể rất kinh khủng, Kỷ Vân Thư vẫn có thể bình tĩnh tự nhiên đi về phía bên trong, người này, chẳng lẽ không có dạ dày hay sao?

Thật sự không phun ra sao?

Biểu tình của Cảnh Dung cũng rất đạm nhiên, bước chân đi theo Kỷ Vân Thư đi vào.

Mọi người bên ngoài đều mang vẻ mặt kinh ngạc, ruột gan cũng bắt đầu run rẩy, bởi vì Cảnh Dung là chủ tử, hẳn đã đi vào, đoàn người tự nhiên cũng phải đi theo đi vào!

Nhưng.....

Một vài người đưa mắt nhìn nhau, bước chân di chuyển dần ra phía bên ngoài sân, sợ đi vào rồi và nhìn thấy thi thể kia, lo lắng bản thân mình sẽ ăn không ngon.

Tuy nhiên, Kinh Triệu Doãn thì trốn không thoát, chỉ có thể đi theo vào trong. Hắn nâng tay áo rộng lên, lau mồ hôi một trận, sau đó nhấc chân bước vào.

Cảnh Huyền ngay khi đến đã để ý đánh giá thần sắc của mọi người một lượt, vừa nghe được Kinh Triệu Doãn mô tả về thảm trạng tử thi, đáy lòng càng thêm tò mò.

Tò mò hại chết miêu. Đứa nhỏ này, thật sự đã bị kẹt đầu vào cánh cửa!

Sau lưng, cũng đi theo vào.

Bên trong, Ngõ tác vừa lúc đang dùng vải bố trắng che thi thể lại, thậm chí nhăn mũi, cực kỳ ghét bỏ, nắm khối vải bố trắng chỉ bằng những đầu ngón tay.

Kỷ Vân Thư nhìn thấy hãn như vậy, ngậm thở dài một hơi, người này có thể làm Ngõ tác? Chẳng trách mọi người đều nói, kinh thành toàn nuôi dưỡng những kẻ rảnh rỗi, danh xứng với thực!

"Người này đã nghiệm xong rồi?" Kỷ Vân Thư hỏi.

Ngõ tác liếc mắt đánh giá trên dưới nàng một cái, dáng người gầy nhưng rắn chắc, làn da trắng nõn, căn bản là một tiểu thư sinh.

Vì thế hãn hiện ra bộ mặt cực kỳ khinh bỉ.

"Đương nhiên, đều nghiệm xong rồi. Như thế nào, người có ý kiến?"

"Ân!" Nàng trả lời cực kỳ thành thật.

Khuôn mặt Ngõ tác cứng đờ, lại liếc mắt trên dưới xem xét nàng lần nữa, "Người thì biết gì? Nhanh chóng đi thôi."

"Ta không biết?" Kỷ Vân Thư nhẹ giọng hỏi một câu, khóe miệng hơi căng một chút, "Vậy được, ta hỏi người, người đã chết bao lâu?"

"Một ngày!"

"Chết như thế nào?"

"Mất máu quá nhiều!"

"Trước khi chết, trên người nàng phát sinh chuyện gì?"

"Bị người cường hiếp, đây không phải rất rõ ràng sao?" Ngỗ tác có chút không kiên nhẫn. Hắn đã làm Ngỗ tác hai mươi mấy năm nay, vẫn là lần đầu tiên có người thăm vấn hắn như vậy.

Vì sao kỳ lạ như thế?

Kỳ Vân Thư vẫn thờ ơ, đặt hộp gỗ đàn hương qua một bên, duỗi tay, xốc khối vải bố trắng lên, dường như còn vấy theo một ít thịt vụn.

Da mặt trên thi thể đã bị lột sạch sẽ, còn lại thịt đỏ và cơ bắp gần giống như bị lửa lớn đốt cháy, rõ ràng còn lẫn với một ít tơ máu. Trên mặt, thậm chí còn dính một ít mảnh cỏ và tóc của người chết.

Nếu như chỉ nhìn vào mặt, thật sự giống như một xác ướp!

Bởi vì thân thể người chết trần trụi, vì thế đã được người phủ một miếng vải đơn giản che lên.

Nhưng đôi tay đã bị chém đứt, vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cực kỳ dữ tợn đáng sợ!

Nhìn khối thi thể như vậy, Kỳ Vân Thư nhấp môi, trong ánh mắt, mang theo một tia đau lòng.

Mặc dù da mặt đã bị lột, nhưng nàng biết, tướng mạo của nữ tử này rất xinh đẹp!

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư vẫn không nói gì, bởi vì trên bụng người chết, không ngờ đã bị mổ ra, và nó chỉ được khâu lại một cách cực kỳ thô ráp.

"Thật ra....." Kỳ Vân Thư nhìn Ngõ tác liếc mắt một cái, "Có một số thi thể, chưa chắc đã cần phải mổ bụng."

Ngõ tác cười lạnh, "Không mổ bụng thì tra như thế nào?"

"Không trách được người. Xét cho cùng, kỹ thuật có hạn."

Ngõ tác vẫn không có phản ứng gì. Nhưng khi nghe những lời này, sao hẳn cảm thấy có chút kỳ lạ?

Lúc này, phía sau Kỳ Vân Thư, ngay trong nháy mắt thi thể bị xốc lên, Kinh Triệu Doãn lập tức cúi đầu, che miệng mình lại.

Và Cảnh Huyền, đôi mắt trừng lớn hết cỡ, miệng cũng đột nhiên mở ra, sau khoảnh khắc kinh ngạc, đột nhiên che miệng, nhả mặt trước khi biến xanh.

Nàng nôn khan vài cái, chạy như điên ra ngoài!

Không lâu sau, mọi người còn mơ hồ nghe được tiếng Cảnh Huyền phun ra, từng trợn từng trợn một, cực kỳ có tiết tấu.

Không phải muốn biết chân tướng sao? Không phải muốn đi theo vào đây sao?

Một chút ý chí này cũng đều không có!

Đương nhiên, Kỳ Vân Thư cũng không quản được nhiều như vậy.

Nàng nhanh nhẹn mang bao tay lên, mặc dù người chết đã bị rút da, nhưng ngũ quan vẫn còn đó.

Nàng bẻ đôi mắt người chết ra, trông mắt không có hiện tượng vẩn đục, hơn nữa trước ngực người chết xuất hiện một số thi đốm. (Thi đốm: dấu lốm đốm, vẩn... trên thi thể)

"Căn cứ vào độ vẩn đục của trông mắt và thi đốm, thời gian tử vong, không phải là một ngày, mà là chưa tới ba canh giờ (6h)." Kỳ Vân Thư nói.

Sắc mặt Ngõ tác trở nên không tốt, duỗi đầu dài nhìn nhìn, giống như muốn nói điều gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn không lên tiếng.

Sao đó, Kỳ Vân Thư nâng cánh tay người chết đã bị chặt đứt lên, nhìn nhìn.

Nàng nói, "Nơi cánh tay bị chặt đứt rất bằng phẳng, chắc hẳn đã bị một con dao cực kỳ sắc nhọn chặt bỏ. Hơn nữa, các cạnh vết thương tương đối trơn bóng, có thể thấy được con dao này, tất nhiên cũng rất bằng phẳng."

Nói xong, tay nàng quẹt ở trên miệng vết thương người chết một chút, đưa tới chớp mũi người người.

Nàng nhăn mày lại, tiếp tục nói, "Thịt trên miệng vết thương đã bị hư thối, hơn nữa mùi thối tản ra rất gay mũi, máu trên miệng vết thương cũng hiện ra màu tím đen, cô đọng lại không tan. Có thể thấy được, đôi tay người chết đã bị chặt bỏ khoảng ba ngày trước, và thật ra, nàng ấy cũng không phải chết do mất máu quá nhiều."

"Người đang nói bậy gì vậy? Sao có thể không phải chết do mất máu quá nhiều?" Ngõ tác phản bác.

Hai tay rõ ràng đã bị người chém đứt, da mặt cũng bị người bóc ra, sao có thể nói không phải chết do mất máu quá nhiều?

Kỳ Vân Thư không vội vàng giải thích, tiếp tục cẩn thận xem xét ở trên thi thể.

Đầu tiên, nàng xem xét phần đầu, vừa vén tóc ra nhìn, sắc mặt nàng lập tức ngẩn ra!

Ngay sau đó, nàng đi tới chỗ bộ chân của thi thể, xốc phần vải bố trắng còn sót lại trên thi thể lên lần nữa.

Lộ ra một đôi chân nhỏ như ngọc!

Trên chân, còn dính một số mảnh cỏ.

Nàng lại nhéo nhoé chỗ chân nhỏ của người chết, mặc dù thân thể đã có độ cứng nhất định, nhưng trên chân nhỏ.....

Nàng nhăn mặt lại, càng xem xét cẩn thận hơn.

Một sự phỏng đoán về sự tình đã xảy ra được hình thành trong tâm trí nàng.....

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 145: Nghiệm Thi (2)

"Dưới lòng bàn chân người chết rất bần, có bùn và cỏ, nhìn xem độ khô của bùn, kết hợp với cơ bắp trên chân còn cứng hơn thân thể người chết. Đây là những dấu hiệu cho thấy, người chết trước khi chết, đã liều mạng chạy. Lúc ấy, nàng nhất định đã bị truy đuổi, hoặc là..... nàng đã cố gắng hết sức trốn thoát khỏi chỗ nào đó."

"Thật không may, lúc ấy mặt đường nhất định rất trơn, bởi vì nàng chỉ lo chạy trốn, không cẩn thận, vấp phải thứ gì đó trên mặt đất, toàn bộ thân thể bị mất thăng bằng ngã xuống. Phần đầu, bị đánh vào trên một tảng đá bén nhọn, mất mạng tại chỗ."

Kỷ Vân Thư không hề kéo dài, nói từng câu từng chữ, rất rõ ràng!

Mặc dù Kinh Triệu Doãn nghe xong lời nàng nói, nhưng vẫn không muốn mở miệng nói chuyện, bởi vì lo lắng mình sẽ phun ra.

Trong khi Cảnh Dung vẫn đứng thẳng người, đối với những lời nàng nói, không có hề có chút hoài nghi. Hơn nữa, hẳn thậm chí còn muốn nghe tiếp.

Nhưng, Ngổ tác lại cảm thấy nàng chỉ đang thuận miệng nói bừa, hơn nữa, hẳn càng hung hăng trừng mắt liếc nhìn nàng một cái.

Mang theo giọng điệu hoài nghi nói, "Vị tiên sinh này, người là Ngổ tác sao? Nếu không phải thì đừng nói bậy, những điều đó đều do người tự mình suy đoán. Ta đã làm Ngổ tác mười mấy năm, sẽ không sai, sẽ không sai."

"Nga? Được, ta đây sẽ khiến người tâm phục khẩu phục." Ánh mắt Kỳ Vân Thư rất kiên quyết, chỉ vào bộ chân người chết, nghiêm túc nói, "Đầu tiên, mặc dù lòng bàn chân người chết có bùn, tuy nhiên, có thể nhìn thấy dấu vết bị vật hình tròn in ở trên đó. Từ đó có thể kết luận, lúc ấy nàng nhất định dẫm phải cọc gỗ hoặc gốc cây rồi ngã xuống."

Đồng thời trong khi nói chuyện, nàng đã đi tới chỗ phần đầu người chết, chậm rãi xốc mớ đầu tóc lộn xộn ở trên đầu lên.

Lộ ra một miệng vết thương do bị vũ khí sắc bén đâm thủng, miệng vết thương rất sâu, thẳng vào trong hộp sọ, có thể thấy được, thật sự đã bị mất mạng tại chỗ.

"Hiện giờ, người còn có điều gì để nói?" Kỳ Vân Thư hỏi Ngỗ tác kia.

Sắc mặt Ngỗ tác biến xanh, hai tay xoa thành một khối, cúi đầu. Mặc dù đây là bị người vả mặt, nhưng hắn vẫn có chút không cam lòng, run rẩy thân mình, xoay người rời đi, trộm liếc nhìn Kỳ Vân Thư vài lần.

Hoàn toàn một bộ dáng có tật giật mình!

Kỳ Vân Thư nghiêm sắc mặt với hắn, lên tiếng mắng, "Người căn bản đã không cần thận kiểm nghiệm, người chỉ muốn làm qua loa mà thôi. Đây là một vụ án mạng, không phải trò đùa! Công việc của người chính là tìm ra chứng cứ mà nạn nhân lưu lại, xoá bỏ bất bình cho nàng. Thân là Ngỗ tác, nếu chỉ muốn lười biếng để giảm bớt công việc, ta khuyên người, nên sớm chuyển sang làm nghề khác, để tránh có thêm những oan hồn nơi địa phủ."

Hả?!

Ngỗ tác không dự đoán được, Kỳ Vân Thư sẽ nói những lời khốc liệt như thế.

Cho dù da mặt hần dày tới đâu, giờ phút này vẫn hơi đỏ lên!

Bộ dáng vốn không cam lòng, có chút né tránh, xấu hổ.

Hần ấp úng, "Ta..... sẽ không!"

"Hy vọng thế."

Đương nhiên, giáo huấn xong Ngỗ tác, Kỳ Vân Thư không quên Kinh Triệu Doãn phía sau, xoay người hỏi hần, "Kinh Triệu Doãn, vào thời điểm phát hiện thi thể, chung quanh vị trí đó không có vật gì khả nghi hay sao? Hoặc là tảng đá bén nhọn khiến người chết tử vong tại chỗ, có thể mang tới hay không?"

Kinh Triệu Doãn suy nghĩ một lúc, lắc đầu!

"Vậy, ai là người phát hiện ra thi thể?"

"Một tiều phu, khi lên núi đốn củi thì phát hiện ra. Ngay khi nhận được tin, ta lập tức mang theo người, đưa thi thể về đây."

"Vậy, tiều phu kia đâu?"

"Có lẽ đã quay về rồi."

Trả lời thật sự nhanh nhẹn!

Sắc mặt Kỳ Vân Thư nháy mắt trầm xuống.

Cảnh Dung nhìn thấy rất rõ ràng, lập tức mắt lạnh ném tới Kinh Triệu Doãn, "Còn không nhanh chóng sai người, mang vị tiều phu kia tới?"

Kinh Triệu Doãn vội vàng quay đầu, hoặc có lẽ, thời điểm nhìn thấy thi thể này đã ghé tởm đến mức đầu óc hồ đồ, hiện tại Cảnh Dung vừa nói như vậy, hần thật sự mới nghĩ tới điều đó.

Hắn nhanh chóng cúi người, đi về phía bên ngoài hô một tiếng, "Mấy người các người, nhanh chóng mang vị tiều phu lại đây, mau mau mau."

"Vâng!" Trả lời thật sự vang dội.

Trong lúc này, Kỳ Vân Thư cởi đôi găng tay xuống, mở hộp gỗ đàn hương của mình ra, ngay sau đó, mở cuộn giấy mà mình mang đến, trải ra ở trên bàn.

Hành động này khiến cho Kinh Triệu Doãn và Ngỗ tác kia cảm thấy mắt mình choáng váng.

Hắn đang muốn làm gì?

Chỉ thấy Kỳ Vân Thư cầm bút, nhúng vào trong nước, lại dính vào thuốc màu, bắt đầu vẽ lên giấy.

Sau thời gian khoảng một nén nhang, trên giấy vẽ màu trắng, xuất hiện một bức hoạ nữ tử cực kỳ xinh đẹp.

Thật sự rất xinh đẹp, khiến cho Ngỗ tác một bên đều nhìn xem đến nỗi trợn tròn hai mắt.

Hỏi một câu, "Tiên sinh, đây..... là gì?"

"Một bức chân dung!"

Đây đương nhiên là một bức chân dung, nhưng ý của hắn không phải như thế!

Khóe miệng hắn co giật!

Kỳ Vân Thư chờ sau khi nước mực khô, cuộn lại và đưa cho Kinh Triệu Doãn.

Đồng thời nói, "Đây là bức chân dung người chết, người lấy nó và đi ra ngoài tìm hiểu xung quanh một chút, xem thử có ai nhận biết hay không."

Kinh Triệu Doãn cực kỳ kinh ngạc, vừa tiếp nhận bức hoạ, vừa hỏi, "Đây thật sự là người chết? Người đều thành bộ dáng như vậy, tiên sinh có thể họa ra bức chân dung người chết? Quả nhiên là một kỳ nhân! Nếu không tận mắt nhìn thấy một lần, thật sự sẽ không thể nào tin được."

Kinh Triệu Doãn bắt đầu sùng bái nàng. Hai ngày nay, hẳn thật ra vẫn luôn nghe nói vị kỳ nhân này có bản lĩnh, nhưng đều chỉ là nghe thấy, chưa từng gặp qua.

Giờ phút này, thật sự mới gọi là mở rộng tầm mắt!

"Nhanh chóng đi thôi!"

"Được."

Vì thế, Kinh Triệu Doãn lập tức cầm bức vẽ chân dung, sai người đi từng nhà tra hỏi, sau đó lại sai họa sư nhanh chóng vẽ thêm một bức, dán ở bên ngoài.

Sau khi dọn dẹp, Kỷ Vân Thư đã lấy vải bố trắng che lại thi thể lần nữa, ra khỏi phòng.

Cảnh Dung đứng ở bên cạnh nàng, nhỏ giọng nói một câu, "Nhìn thấy thi thể như vậy, thật sự không cảm thấy có việc gì sao?"

"Đương nhiên là không!" Nàng trả lời hẳn rất chắc chắn, nghiêng mắt, "Nói thật, đây tuyệt đối là thi thể tệ nhất mà ta từng thấy, tuy nhiên, chỉ cần trong lòng người nghĩ rằng, phải giải oan giúp người chết. Như vậy khi nhìn tới nó, tự nhiên sẽ không còn cảm thấy có bất luận phản ứng ghê tởm gì nữa."

"Người thật sự mang tới cho bốn vương rất nhiều bất ngờ."

"Thật ra, Vương gia cũng cho ta rất nhiều bất ngờ."

Vừa nói như vậy, Cảnh Dung lại bắt đầu tò mò, khoe miệng đột nhiên cong lên, "Vậy, người nói ta biết, bốn vương đã cho người bất ngờ gì?"

"Công chúa nói, năm đó nàng vốn phải đi hòa thân, nếu không phải Vương gia đánh gãy chân nàng, nói không chừng, nàng đã bị gả đi. Mặc dù ngoài miệng Vương gia không nói gì, nhưng biện pháp cũng có chút kinh người. Tuy nhiên, chung quy vẫn tốt."

Cảm giác giống như được người khen thưởng một viên kẹo ngọt, Cảnh Dung nhếch miệng nở nụ cười.

Điều này..... đây là lần đầu tiên Kỳ Vân Thư khen ngợi mình sao?

Hắn hạnh phúc như đóa hoa nở rộ.

Đúng ngay lúc này, Cảnh Huyền đã phun xong đột nhiên chạy tới, sắc mặt vẫn còn có chút khó coi.

Lôi kéo Cảnh Dung, nói, "Hoàng huynh, ta hối hận, ta muốn đi về."

Cảnh Dung liếc mắt nhìn nàng một cái, "Không phải người dù đánh chết cũng muốn đi theo hay sao? Hiện tại muốn đi về, không có khả năng. Tuy nhiên, nếu người vẫn khăng khăng đòi về, hãy tự về đi."

Tự quay trở về?

Nàng là công chúa, đi từ nơi này trở về, xác định không phải đang đùa nàng sao?

Khi Cảnh Huyền đang định mở miệng phản bác, tại cửa nghĩa trang, đột nhiên có vài người vọt vào.

Vừa nhìn, không ngờ chính là Giang phu nhân, bà ta được mấy nha đầu nâng đỡ đi đến.

Bên cạnh, còn đứng Lý triệu.

Khoảnh khắc kia, Kỳ Vân Thư đột nhiên đã hiểu.

Người chết không phải ai khác, chính là Thủy Tinh!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 146: Bốn Vương Thay Người Chấn

Ai cũng đều không nghĩ đến, người chết, không ngờ sẽ là người Lý gia!

Thủy Tinh, cũng thực đáng thương.

Tuy nhiên, có lẽ là vì Giang phu nhân tự mình tạo nghiệt, vì thế báo ứng đã báo danh trên đầu muội muội bà ta.

Kỷ Vân Thư yên lặng không nói một lời, liếc mắt nhìn Cảnh Dung, sau đó duỗi tay túm lấy ống tay áo của hắn, kéo hắn qua một bên, nhường chỗ nơi cánh cửa, để đám người Giang phu nhân đi vào.

Chỉ thấy Giang phu nhân than nhẹ từng tiếng và khóc thút thít, hai má ướt đầm nước mắt, đôi môi nhợt nhạt.

Hoàn toàn là bộ dáng thương tâm muốn chết!

Từ cửa đến trong phòng, bất quá chỉ cách mười bước chân, nhưng đôi chân của bà ta lại nặng trĩu giống như được làm bằng đá.

Thân mình vốn thẳng thắn kiêu căng, giờ phút này cũng cần hai tiểu nha đầu bên cạnh nâng đi, lão đảo như sắp ngã tiến về phía bên trong.

Lý Triệu vốn định đi theo vào, nhưng bước chân bỗng dừng ở cửa, một đôi ánh mắt cực hận nhìn về phía Kỷ Vân Thư.

Hắn tàn nhẫn nói: "Chỉ cần có người, sẽ luôn không có chuyện tốt. Ở Cẩm Giang đã như thế, tới kinh thành rồi cũng vẫn như vậy. Có phải Lý gia

chúng ta đời trước đã giết cả nhà ngươi hay không?"

Hắn hận không thể dùng đôi tay trần và bóp chặt chiếc cổ tinh tế của Kỳ Vân Thư, bóp đến khi nàng chết mới thôi!

Kỳ Vân Thư im lặng!

Tuy nhiên, Cảnh Dung nổi giận.

Nữ nhân của mình, có thể để người mạng như vậy?

Ánh mắt vốn sắc như ưng, càng giống như ngọn đuốc ném về phía Lý Triệu, hai chân bước về phía trước.

Bất chợt nói bằng một giọng lạnh lùng sắc sảo: "Nếu như người cảm thấy nhà giam Cẩm Giang không đủ để người ngồi, bốn vương kiến nghị người nên đi tới đại lao Hình Bộ."

Lý Triệu vốn là người nhát gan, đôi mắt hạ thấp xuống, không thể không nuốt một ngụm nước miếng, run rẩy một lúc, sau đó nhanh chóng đi vào.

Ngay lập tức, Cảnh Dung cũng xoay người đối diện với Kỳ Vân Thư, rũ mắt nhìn vào đỉnh đầu của nàng.

"Khí thể đốt cháy Kỳ phủ, đã chạy đi đâu?"

"....."

"Can đảm khi phá án, đã chạy đi đâu?"

"....."

"Người đừng xem ta giống như không khí. Người hãy nhớ kỹ, có bốn vương ở đây, không người nào có thể khi dễ người. Bốn vương, chính là

chỗ dựa lớn nhất của người. Ta không ngã xuống, đảm bảo sẽ luôn bảo vệ người lâu dài."

Cảnh Dung nói những lời này, cực kỳ chắc chắn!

Hắn đau lòng Kỳ Vân Thư, đó là sự thật không thể chối cãi. Nữ nhân này, hẳn thật sự "nuôi dưỡng" giống như Dung Vương phi của mình.

Kỳ Vân Thư vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, thở nhẹ một hơi, đối diện với hai tròng mắt của hắn, nói: "Người Lý gia đã chết, trong lòng Lý Triệu tức giận, muốn trút ra ngoài cũng là sự tình có thể tha thứ. Nếu như mỗi lần gặp loại người này, chúng ta đều phải cãi nhau một trận, chẳng phải sẽ mệt chết ta sao?"

Giọng điệu của nàng có chút mệt mỏi!

Tranh cãi về tiểu tử Lý Triệu kia, chính là lãng phí miệng lưỡi nàng.

Cảnh Dung dường như hiểu ý của nàng, chẳng lẽ là hắn tính toán quá mức chi li?

Đương nhiên không phải.

"Thôi, sau này loại người thế này, bốn vương thay người chẵn."

Liếc mắt đưa tình!

Trái tim Kỳ Vân Thư run lên, lập tức tránh khỏi ánh mắt của hắn, nhìn vào trong phòng.

Cảnh Huyền một bên mặt đầy hoang mang. Hoàng huynh, từ khi nào đối tốt với người như vậy?

Nàng duỗi tay gãi gãi đầu, phồng miệng lên, vốn muốn hỏi gì đó, nghĩ nghĩ, lại nuốt lời nói trở vào.

Trong phòng, Giang phu nhân ghé vào bên khối thi thể, ngoài miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó, khóc đến nổi tê tâm liệt phế, thân thể yếu đuối đến nỗi gần như mềm xuống trên sàn nhà, may mắn nha đầu đã nâng bà ta lên.

Tuy nhiên, hai nha đầu vừa vịn đồng thời quay đầu đi, căn bản không dám nhìn thi thể kia, nhú chặt lông mày, kiềm chế sự thúc đẩy muốn rời đi.

Lý Triệu chỉ đứng từ xa, căn bản không dám tới gần, tay đặt ở trên chóp mũi, rõ ràng là có cảm giác ghê tởm.

Qua một hồi lâu, bên ngoài truyền đến giọng của Kinh Triệu Doãn.

"Kỷ tiên sinh, đã mang tiều phu tới đây? Người muốn hỏi gì?"

Kỷ Vân Thư nghe tiếng đi ra ngoài, lập tức nhìn thấy tiều phu đang cong lưng ở trong sân, đôi mắt cũng không dám nâng.

Một tiều phu trung thực, sao có thể gặp qua tình cảnh như thế?

Kỷ Vân Thư liếc mắt đánh giá trên dưới hẳn một cái, sau đó hỏi: "Người là người phát hiện ra thi thể?"

"Vâng."

"Phát hiện ở đâu?"

"Trên núi Lương Sơn, ta đi đốn củi, nhưng ta không giết người. Nếu như ta giết người, ta sớm đã chạy, sao sẽ đi báo quan? Các người cũng không thể oan uổng ta!"

Tiều phu cực kỳ lo lắng, sợ bị cáo buộc mình là hung thủ.

Kỷ Vân Thư liền nói: "Ta chưa nói người giết người." Giọng vừa rơi xuống, nàng nói tiếp: "Ta hỏi người, lúc ấy khi người phát hiện ra thi thể?"

Chung quanh, có nhìn thấy người nào không?"

Lúc này tiều phu mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong đầu suy nghĩ lần nữa, lắc đầu: "Không thấy người nào, ta chỉ nhìn thấy một khối thi thể, rất thâm, da mặt đều bị người lột, hai tay còn bị chém đứt."

Tiều phu thở dài một tiếng!

Nếu vậy, tiều phu này khi nhìn thấy khối thi thể kia, cũng đã phun ra một trận.

Kỷ Vân Thư suy nghĩ một lúc, đi đến trước người Kinh Triệu Doãn.

"Phiền Kinh Triệu Doãn mang theo người, theo vị tiều phu này đi một chuyến tới nơi xảy ra án mạng, lục soát chung quanh một lần, lục soát thật tỉ mỉ, đặc biệt nếu có dấu vết xe ngựa, hoặc dấu chân, tất cả đều phải xem xét rõ ràng. Người chết trước khi chết, thân thể nhất định đã rất suy yếu, nàng không có khả năng chạy xa được. Vì thế, có khả năng nàng đã chạy trốn khỏi một chỗ nào đó gần hiện trường. Người nhất định phải mở rộng phạm vi điều tra một lần nữa. Hơn nữa, còn thỉnh Kinh Triệu Doãn đi hỏi một chút, những tiều phu thường xuyên đốn củi ở trên núi Lương Sơn, hỏi xem bọn họ có nhìn thấy người nào khả nghi, hoặc là phát sinh qua sự tình khả nghi nào không. Ta tin rằng, chút việc này Kinh Triệu Doãn hẳn là có năng lực, đúng không?"

Nàng nói rất rõ ràng, Kinh Triệu Doãn cũng nghe rất hiểu.

Lúc này, hẳn đầu tiên là gật đầu, thừa nhận năng lực làm việc của mình không tồi, sau đó trong lòng có sự hoài nghi, đột nhiên ma xui quỷ khiến hỏi một câu: "Kỷ tiên sinh đã từng làm quan địa phương?"

"Vì sao người hỏi như vậy?"

"Phương thức tiên sinh tra án, khiến bản quan bội phục, các chi tiết đều cân nhắc tỉ mỉ tinh tế, cho nên bản quan đoán rằng, tiên sinh chắc đã từng nhậm chức ở huyện nha?"

Kỷ Vân Thư lắc đầu: "Kinh Triệu Doãn suy nghĩ nhiều, tại hạ chỉ đọc nhiều sách một chút mà thôi."

Kinh Triệu Doãn bán tín bán nghi, đáy lòng đối người này, càng thêm tràn ngập tò mò.

Người Dung Vương tìm tới, tuyệt đối không phải là người bình thường!

Không trì hoãn thêm thời gian, Kinh Triệu Doãn lập tức cử người của mình đi làm sự tình Kỷ Vân Thư giao phó.

Lúc này, Giang phu nhân trong phòng cuối cùng đã khóc mệt mỏi, bàn tay run rẩy chậm rãi đắp tấm vải bố trắng lên, siết chặt khăn tay, lau nước mắt trên mặt.

Bà ta hất tay hai nha đầu bên cạnh, đi về phía Kỷ Vân Thư.

Giọng điệu ghen ngào, nhẹ giọng nói với nàng: "Ta không ngờ, Thủy Tinh sẽ kết thúc với thảm trạng như vậy, nếu tiên sinh đã giúp ta tìm được Thủy Tinh, ta tất nhiên cũng sẽ không nuốt lời. Đợi sau khi lo xong tang sự của Thủy Tinh, ta sẽ nói hết toàn bộ những gì ta biết cho tiên sinh."

Đôi mắt bà ta đỏ ngầu, đầy tơ máu.

Kỷ Vân Thư không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Một vài giọt nước mắt của Giang phu nhân rơi ra khi bà ta hít thở một hơi thật sâu.

"Còn thỉnh tiên sinh, nhất định phải tìm ra được hung phạm, ta muốn khiến hung thủ, ngũ mã phanh thây, mới có thể dập tắt được sự tức giận của Lý gia ta."

"Không cần Giang phu nhân phải nói, tại hạ đã tiếp nhận vụ án này, tất nhiên sẽ điều tra mọi thứ rõ ràng."

"Tài năng của tiên sinh, ta tin phục."

Thân mình Giang phu nhân không thể đứng vững, suýt nữa lại ngã xuống, hai nha đầu nhanh chóng nâng bà ta lên, sau đó đỡ bà ta rời đi.

Lý Triệu cũng nhanh chóng rời đi, tay còn bụm miệng lại, có vẻ như hẳn cũng đang muốn phun ra.

Cuối cùng, Cảnh Dung, Kỳ Vân Thư và Cảnh Huyền cũng rời khỏi nghĩa trang.

Tốc độ Cảnh Huyền chui vào trong xe ngựa, cực kỳ nhanh.

Nàng hối hận, thề sẽ không bao giờ tới nghĩa trang lần nữa!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 147: Canh Năm Tuyệt

Lúc này trong cung.

Hoàng thượng đang ngồi với Tiêu Phi trong điện, nhìn thấy thời gian đã đến lúc, lập tức đi về phòng nghỉ.

Tiêu Phi tự mình nấu một bát canh năm tuyết cho Hoàng thượng, nhưng nó vẫn không hề di chuyển, đang êm đềm nằm ở trên bàn.

Đáng tiếc!

Sắc mặt Tiêu Phi cực kỳ khó coi, hừ nhẹ một tiếng, nâng tay lên, phất phía trên bàn một cái, bát canh năm tuyết, bị hất từ trên bàn xuống dưới mặt đất vỡ tan.

Choang —

Một tiếng giòn vang!

Hai cung nữ bên mình run rẩy một chút, lần lượt cúi đầu thấp hơn.

Tiêu Phi luôn dịu dàng mềm mại khi ở trước mặt hoàng thượng, nhưng đối với bọn nô tài, lại vô cùng tàn nhẫn.

Toàn bộ cung nữ thái giám trong Chương Chất điện, trên cơ bản đều từng bị "giáo huấn" qua.

Tiêu Phi nhướng mày: "Dọn sạch tất cả đi."

"Vâng."

Mấy cung nữ nhanh chóng tiến lên, dọn tất cả mọi thứ trên bàn.

Cung nữ một bên tên là Tang Lan, nhìn tâm tình chủ tử nhà mình không tốt, không nhịn được nên nói một tiếng: "Nương nương đã dụng tâm nấu canh nấm tuyết cho Hoàng thượng, nhưng mỗi lần Hoàng thượng đều không uống."

Tang Lan là tâm phúc của Tiêu Phi, có thể nói những lời này trong cung với Tiêu Phi, cũng chỉ có nàng.

Và sau khi những lời này được thốt ra, cặp mắt lạnh của Tiêu Phi quay qua nàng: "Người nói gì?"

"Nô tỳ nói....."

"Quý xuống!"

Tang Lan thất sách, cuống quýt quý xuống, nhanh chóng xin tha: "Nô tỳ đáng chết, khiến cho nương nương không vui. Là nô tỳ sai, nô tỳ chỉ..... cảm thấy không đáng giá với nương nương mà thôi."

Sắc mặt Tiêu Phi âm trầm, ngón tay thon dài, nhẹ nhàng phất ở trên búi tóc của mình, sờ sờ viên ngọc Hải Nam cắm ở trên đầu.

Viên ngọc lạnh lẽo, thấm ở trên đầu ngón tay của nàng, càng giống như đang chạm vào băng.

"Không đáng giá? Tang Lan, vậy người hãy nói xem, có gì không đáng giá?"

"Mỗi lần hoàng thượng tới, nương nương đều sẽ tự mình nấu một bát canh nấm tuyết, nhưng mỗi lần hoàng thượng đều không uống, nô tỳ cảm thấy đau lòng thay nương nương."

"Vậy người biết, vì sao hoàng thượng không uống canh nấm tuyết của bốn cung?"

Tang Lan nghe giọng điệu bức tức của Tiêu Phi đã hơi giảm xuống, lập tức ngẩng đầu, lắc lắc hai lần.

Tiêu Phi cười một tiếng, nhưng lại mang theo vài phần chua xót.

Ánh mắt nhìn xa xa ngoài điện, bắt đầu nói: "Đều nói hoàng hậu Tuyên Xu có một đôi tay khéo léo, chọn kim khâu chỉ, thêu được trăm chim hướng về phượng hoàng. Nếu nàng xuống bếp, làm được đủ món ngon và điểm tâm thơm ngọt ngon miệng. Cho dù Hoàng thượng kén ăn, nhưng vẫn thích canh nấm tuyết mà hoàng hậu Tuyên Xu làm nhất. Mặc dù Hoàng hậu Tuyên Xu đã mất nhiều năm, nhưng không có người nào có thể lấp được vị trí nàng ấy trong lòng Hoàng thượng. Cho dù bốn cung mỗi ngày đều nấu một bát canh nấm tuyết, chung quy cũng không phải là một bát canh mà Hoàng thượng muốn."

Trong khi nói chuyện, hốc mắt Tiêu Phi đỏ lên, nhưng trên mặt vẫn âm trầm, không thể nhìn ra chút khổ sở nào. Có, cũng chỉ có không cam lòng và ghen ghét!

Hoàng thượng sủng ái hoàng hậu Tuyên Xu, là nguồn gốc của mọi vấn đề của tất cả các vị nương nương trong hậu cung.

Hơn nữa hoàng hậu Tuyên Xu vừa chết, Hoàng thượng cũng chưa từng nghĩ tới việc lập hậu lần nữa. Tiêu Phi ở bên gối "thờ ơ" đề cập tới việc lập hậu vài lần, Hoàng thượng chỉ thuận miệng nói qua cho có lệ mà thôi.

Đương nhiên, vị trí thái tử của Cảnh Hoa, có lẽ may mắn vì dính mẹ đẻ chính là hoàng hậu Tuyên Xu nên mới được củng cố. Bao cở giống như hần, nếu không phải là nhi tử của hoàng hậu Tuyên Xu, Hoàng thượng căn bản không có khả năng liếc mắt nhìn hần một cái. Thực tế, Cảnh Hoa trở

thành Thái tử, càng chứng tỏ thêm rằng, Hoàng thượng vẫn không thể quên được hoàng hậu Tuyên Xu.

Có lẽ, đây chính là yêu ai yêu cả đường đi! (爱屋及乌)

Về chuyện lập Thái tử, Tiêu Phi cũng hận ngứa răng. Bao cở Cảnh Hoa, sao có thể so sánh được chút nào với nhi tử Cảnh Diệc của mình?

Lúc trước, khi Hoàng thượng mới có tâm muốn lập Thái tử, Tiêu Phi cũng đã tính kế với nhà mẹ đẻ của mình, ngầm mượn sức không ít triều thần, lần lượt thượng thư đề cử Cảnh Diệc. Nhưng cuối cùng, Hoàng thượng vẫn kiên trì lập Cảnh Hoa.

Sau đó bao cở Cảnh Hoa đăng quang Thái tử, cục diện triều đình đã thay đổi, những người vốn ủng hộ lập Cảnh Diệc, gần như đều chạy qua phe Thái tử bên kia.

Có thể thấy rằng, câu nói gió thổi chiều nào theo chiều ấy, vốn được xuất từ trong triều đình!

Nghĩ đến đây, Tiêu Phi xiết chặt năm đấm của mình, đấm một cái ở trên bàn.

Tang Lan không dám lên tiếng, nàng đã đi theo bên người Tiêu Phi nhiều năm, biết được chỗ đau của Tiêu Phi!

Khi thời gian chậm rãi trôi qua, Tiêu Phi mới nheo mắt liếc nàng một cái: "Đứng lên đi."

"Tạ nương nương."

Tang Lan đứng dậy!

"Nha đầu Huyền nhi, vẫn ngoan ngoãn ở trong cung sao?" Tiêu Phi hỏi.

"Hồi nương nương, công chúa..... nàng ấy đã ra khỏi cung."

"Đi tới Dung Vương phủ?"

"Có lẽ là vậy."

Tiêu Phi tức giận: "Nha đầu này, luôn ra bên ngoài tác quái."

Trong số bốn hoàng tử, Thái tử Cảnh Hoa có tài ăn nói, mồm mép lợi hại, thích nhất là vuốt móng ngựa.

Tam hoàng tử Cảnh Diệc, tính tình thâm trầm, hơn nữa giáo hoạt thông minh, thủ đoạn làm việc cũng sạch sẽ lưu loát, giống Hoàng thượng nhất.

Tứ hoàng tử Cảnh Hiền, mười mấy năm trước bị bệnh nặng một trận, sau đó bệnh tình luôn xấu đi, đã nhiều năm qua, vẫn luôn ở trong điện của mình, hiếm khi đi ra ngoài.

Trong khi đó, Thất hoàng tử Cảnh Dung, từ trước tới nay đều hiếm khi cười, hành sự ổn thỏa, tính tình trầm ổn, càng chưa bao giờ tỏ vẻ bản thân mình muốn tranh đoạt vị trí Thái tử. Nhưng, đúng là vì cảm giác thờ ơ này, khiến cho người nhìn không thấu được lực uy hiếp của hắn.

Mẫu phi của Cảnh Dung lúc còn sống, bởi vì hiếu chiến, phạm phải sai lầm. Vì thế Hoàng thượng đối Cảnh Dung, cũng hơi có xa cách.

Tuy nhiên, Tiêu Phi là một người rất giỏi nghiên ngẫm, nàng rất rõ ràng một điều, Cảnh Hiền là phế vật, không cần để ý tới, việc kéo Thái tử xuống đài là việc rất dễ dàng. Muốn giúp nhi tử mình ngồi trên vị trí Thái tử, có uy hiếp nhất, chung quy vẫn là Cảnh Dung.

Cho dù Hoàng thượng không coi trọng hắn, nhưng hắn giống như một cành liễu trên cây lớn, chỉ biết càng ngày phát triển càng dài, càng ngày

càng trở nên sắc nét. Hẳn sớm muộn gì, cũng sẽ đuổi tới vị trí Thái tử.

Phòng bị khi nó chưa xảy ra, vậy cần thiết phải nhổ cỏ tận gốc!

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng thông báo của thái giám.

"Diệp Vương đến."

Cảnh Diệp quần áo lụng thụng, nhẹ bước tiến lên, hành lễ với Tiêu Phi: "Nhi thần bái kiến mẫu phi."

"Mau mau đứng lên."

Tiêu Phi cười dịu dàng, không ngừng vội kéo nhi tử mình tới trước người, nhi tử của mình, thật sự nhìn như thế nào cũng đều rất vừa lòng.

"Con tới là muốn gặp phụ hoàng sao? Phụ hoàng vừa mới tới phòng nghỉ."

"Nhi thần cố ý tới tìm mẫu phi." Cảnh Diệp nhìn mặt lại.

Xem ra là chuyện rất quan trọng!

Ngay lập tức, Tiêu Phi cho lui hết nô tài trong điện, chỉ chừa lại một mình Tang Lan.

Trong lòng Tiêu Phi có chút nghi ngờ, nhưng vẫn rất lo lắng, nhanh chóng hỏi: "Rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Trong mi tâm của Cảnh Diệp, rõ ràng mang theo một màu ghen tuông.

Hắn hơi trầm giọng xuống, nói: "Hôm nay, Kinh Triệu Doãn phát hiện ra một khối thi thể, người chết, chính là ngoại tôn nữ của Lý lão tướng quân. Việc này, có liên quan tới vụ án mất tích."

"Vậy thì sao?"

"Vị Kỳ tiên sinh kia, đã tiếp nhận vụ án này." Trong giọng nói của Cảnh Diệc có mang theo một sự nhắc nhở.

Tiêu Phi gật gật đầu: "Bốn cung tất nhiên biết." Sau đó nói tiếp một câu: "Dựa vào một mình người nọ, hẳn có thể tra ra vụ án này? Hai tháng trôi qua không có đầu mối, bốn cung thấy, hẳn căn bản là đang khoác lác. Hơn nữa, bốn cung không tin, người mà Cảnh Dung tìm tới có thể phá được vụ án này."

Trên đời này, liệu sẽ có một kỳ nhân như vậy?

Nàng giao vụ án mất tích cho Kỳ tiên sinh, đơn giản là muốn trấn áp Cảnh Dung mà thôi.

Cảnh Diệc nói một câu: "Mẫu phi, người có biết, bước cờ này, người đã hạ sai rồi không?."

Tiêu Phi tức giận!

Sai?

Sai ở đâu?

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 148: Tiền Tài Và Chức Quan?

Hiểu biết về kinh thành của Tiêu Phi giống như nằm trong lòng bàn tay.

Nhưng đối với Cẩm Giang, trời thì cao mà hoàng đế ở xa, chỉ giống như gió thổi thoáng qua, hầu như không quan tâm tới.

Vì thế đối với Kỷ Vân Thư, hiểu biết tất nhiên không nhiều.

Cảnh Diệc từ trước đến nay lòng dạ thâm sâu, hiếm khi đánh mà không nắm chắc tình hình, nhưng hẳn không dự đoán được, mẫu phi mình sẽ đưa ra vụ án mất tích ngay trong sinh thần yến.

Hẳn càng không ngờ được, Kỷ Vân Thư sẽ noi theo Tần Sĩ Dư, dùng huyền quyền, khiến Hoàng thượng phải đồng ý về vụ Ngự Quốc Công phủ, cho phép khai quan nghiệm thi.

Nếu như vụ án mất tích tra ra chân tướng, vậy thì, việc Cảnh Dung lật lại bản án Ngự Quốc Công cũng sẽ sắp xảy ra.

Nếu điều đó xảy ra, trong tương lai Cảnh Dung tự nhiên sẽ có một vị trí nhỏ ở trong triều đình, và Hoàng thượng, cũng sẽ khen ngợi Cảnh Dung. Đến lúc đó, thế lực của Cảnh Dung nhất định sẽ được bành trướng. Nếu vậy đối với Cảnh Diệc mà nói, sẽ giống như bị một cây châm nhiễm kịch độc đâm phải.

Không chỉ có uy hiếp, rất có thể cũng sẽ đẩy hẳn vào chỗ chết.

Giống như, hãn cũng sẽ đẩy Cảnh Dung vào chỗ chết!

Suy nghĩ sâu xa tới đây, trên khuôn mặt Cảnh Diệc vẫn luôn bình tĩnh, lộ ra sự cảnh giác lo lắng khó có thể che dấu.

Nhìn thấy hãn hồi lâu cũng không đáp lại, Tiêu Phi dường như nhận ra điều gì đó.

Vì thế thử dò hỏi: "Hay là vị Kỳ tiên sinh kia..... thật sự là một kỳ nhân?"

Cảnh Diệc ngược mắt lên, tròng mắt thâm thúy đen nhánh như mực, nói: "Nửa năm qua, việc Cảnh Dung ra bên ngoài tra 《Lâm Kinh Án》, vẫn đều luôn không có đầu mối. Hơn nữa một đường này, nhi thần cũng đã phái người giết chết những thị vệ hãn phái hồi kinh để bảm báo hành tung, sau đó khiến phụ hoàng gửi cho hãn một sắc lệnh, định hãn một tội mưu nghịch. Thật không may, phát sinh ra một số việc, quấy rầy toàn bộ kế hoạch."

"Hơn nữa, đột nhiên xuất hiện một người gọi là Kỳ Vân Thư, nam nhân này nhìn bề ngoài thì không có gì đặc biệt, nhưng lại là một người cực kỳ thông minh. Mặc dù chỉ ở huyện thành nho nhỏ, nhưng những vụ án mà hãn tiếp nhận, không có ba bốn mươi vụ, cũng phải mười bảy mười tám vụ. Mỗi một vụ đều phá án chính xác. Đích thực, hãn là một vị kỳ nhân."

Cảnh Diệc nói tới đây, quả thật hãn cảm thấy có một chút ngưỡng mộ.

Sau đó hãn nói tiếp: "Cảnh Dung cố ý mang người nọ về kinh thành, chính là muốn mượn sức người nọ giúp hãn phá vụ 《Lâm Kinh Án》, vì thế nhi thần đã phái sát thủ, muốn nhổ cỏ tận gốc. Thật không may, ám sát thất bại, cũng rút dây động rừng."

Tiêu Phi cả kinh, cau mặt nặng nề.

"Thật sự là bốn cung đã sơ ý, một lòng chỉ nghĩ tới việc chèn ép Cảnh Dung, xem nhẹ điểm này. Nếu sớm biết trước như thế, chắc hẳn nên điều tra rõ trước khi hành động. Chỉ trách bốn cung đã quá nóng vội."

Ảo não không thôi!

Cảnh Diệc nói: "Hiện giờ, quân cờ đã đi sai, cần phải nghĩ biện pháp đối phó."

"Ý của Dưộc nhi là gì?"

"Cho dù bọn họ đã hồi kinh, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ đã an toàn."

Ý của Cảnh Diệc, quá rõ ràng!

Có thể ám sát lần đầu, tất nhiên sẽ không ngại ám sát thêm một lần thứ hai.

Nhưng.....

"Không ổn!" Tiêu Phi lập tức bác bỏ.

Cảnh Diệc không hiểu: "Chẳng lẽ mẫu phi có biện pháp tốt hơn?"

Cặp lông mày dài mảnh mai của Tiêu Phi hơi nhếch lên, giống như đang ngưng tụ một cơn lốc xoáy rất lớn, dần dần trở nên sâu hơn, khiến người cảm thấy nồng đậm quỷ dị.

Bàn tay gầy nhẹ vài cái ở trên áo choàng cầm tú, môi mỏng ửng đỏ nhô lên.

Sau đó nói: "Người thông minh như thế, nếu như giết đi, chẳng phải là đáng tiếc hay sao? Nếu hẳn có thể giúp Cảnh Dung, vì sao lại không thể

giúp chúng ta? Nếu như có thể dùng được người này, vậy ngày con ngồi lên vị trí Thái tử, sẽ không còn xa nữa."

Ồ!

Một lời đã khiến người trong mộng bừng tỉnh!

Cảnh Diệc cẩn thận suy nghĩ lại, ngay lập tức câu môi lên cười, giọng điệu vẫn âm trầm như cũ, nói: "Vẫn là mẫu phi cân nhắc chu toàn."

"Chờ tới ngày mai, bốn cung sẽ triệu hãn tiến cung một chuyến, thăm dò ý định của hãn. Nếu như hãn thích tiền, bốn cung sẽ cho hãn vàng bạc bảo vật, nếu như hãn tham chức quan, vậy thì cho hãn một chức quan thì đã làm sao? Bốn cung không tin, trên đời này, không có bất kỳ người nào không có dục vọng."

Sau này, khi Kỷ Vân Thư biết được tâm tính của Tiêu Phi, nàng sẽ tự tát thật mạnh trên mặt mình vài lần!

Truy nhiên, Tiêu Phi nào biết đâu rằng, Kỷ Vân Thư yêu tiền chỉ vì con đường ấm no nên cố. Nhưng hiện tại, Loan Nhi đã chết, nàng chỉ cần một bát cháo cũng đủ.

Đối với tham luyến chức quan?

Điều này thậm chí không cần phải đề cập tới.

Tiêu Phi dường như vô cùng tự tin, khối "ngọc" thượng đẳng Kỷ Vân Thư, nàng không thể không bắt lấy.

Sau khi hai người thương lượng một lúc lâu, Cảnh Diệc nhìn thấy canh giờ không còn sớm nữa, nghĩ mình nên tới phòng nghỉ để gặp phụ hoàng, rốt cuộc hãn đã tiến cung, vẫn nên thực hiện nghi thức nhi tử hiếu thuận.

Trước khi hấn rời đi, Tiêu Phi kéo hấn lại, vừa giúp hấn sửa sang lại quần áo.

Vừa nói: "Tâm tình gần đây của phụ hoàng không được tốt, tình hình biên cương ép tới khiến cho tâm thần phiền muộn. Sau khi con gặp phụ hoàng, cần phải cẩn thận nói chuyện, đừng nên chọc trúng chỗ phiền chán của phụ hoàng con."

"Nhi thần đã hiểu."

"Đúng rồi, lần trước không phải phụ hoàng đã ban thưởng cho con một con chim hoàng yến hay sao? Con vẫn nuôi dưỡng tốt đấy chứ?"

Nuôi dưỡng?

Hấn đã thả.

Tuy nhiên.....

Gật gật đầu: "Nhi thần vẫn nuôi dưỡng nó, vật do phụ hoàng ban thưởng, tất nhiên không thể xảy ra tai nạn nào."

"Con hiểu được là tốt." Những ngón tay ngọc của Tiêu Phi nhẹ nhàng phẩy phẩy trên đầu vai hấn: "Đi gặp phụ hoàng đi."

Cảnh Diệc chấp hai tay thi lễ, hành lễ thối lui.

Vừa ra khỏi Chương Chất điện, trời bắt đầu mưa nhỏ, thái giám tiến lên đưa cho hấn một chiếc dù.

Nhưng lại bị Cảnh Diệc đột nhiên vung tay áo, hất cây dù trong tay thái giám rơi xuống mặt đất.

Bịch, một tiếng vang lên!

Điều này khiến cho thái giám bị dọa sợ.

Thái giám nhanh chóng quỳ trên mặt đất, cúi người xuống, không dám tạo ra tiếng động.

Cặp con người cực lạnh của Cảnh Diệc, mang theo một loại mong muốn chống lại hoàng quyền.

Hắn cực kỳ hận, hận phụ hoàng mình!

Ban thường chim hoàng yến?

Rõ ràng là muốn nói với hắn, hắn chỉ là một con chim hoàng yến, chỉ có thể chờ đợi ở trong nhà giam, vĩnh viễn, đừng mơ ước tới vị trí Thái Tử.

Hai tay hắn bám vào bên cạnh nắm chặt thành nắm đấm, sau đó dần dần giãn ra.

Hắn vung tay áo lên lần nữa, đi về hướng phòng nghỉ của phụ hoàng.

Thái giám quỳ trên mặt đất thật lâu cũng không dám ngẩng đầu lên, hôm nay Dực vương đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mọi người đều biết, Dực vương trời sinh tính tình dịu dàng, đối nhân xử thế cũng cực kỳ khoan dung, vì thế hắn còn có danh hiệu nho nhã, tại sao hôm nay lại tức giận như thế?

Kỳ lạ!

.....

Xe ngựa chạy từ nghĩa trang về tới Dung Vương phủ, dọc theo đường đi, Cảnh Huyền đều ghé vào trên cửa sổ xe, người và đầu gần như muốn duỗi toàn bộ ra ngoài.

Cảm giác buồn nôn vốn còn đang chảy lên trong lòng, mỗi khi xe ngựa xóc nảy, nàng càng thêm khó chịu.

Đã phun ra vài lần, ngay cả mặt cũng muốn nhổ ra.

Kỷ Vân Thư vẫn luôn ngồi thẳng thân mình, không thèm liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nhưng cũng không có ý ghét bỏ.

Cuối cùng cũng tới Dung Vương phủ, Cảnh Huyền ngay lập tức nhảy xuống xe ngựa, nhanh như chớp chạy vào Dung Vương phủ, có lẽ là đi tìm nơi để tiếp tục phun ra.

Kỷ Vân Thư đi theo Cảnh Dung vào chính sảnh, Lang Bạc canh giữ ở bên ngoài cửa.

Hắn hỏi nàng: "Vụ án này, rốt cuộc người nghĩ như thế nào?"

"Người thật ra đang muốn hỏi ta, rốt cuộc có nắm chắc hay không, đúng không?"

"Ta chưa bao giờ hoài nghi năng lực của người, nếu nói về sự tín nhiệm với người, bổn vương nhất định sẽ luôn tín nhiệm người. Điểm này, người không cần nghi ngờ."

Kỷ Vân Thư thờ ơ nói: "Một khi đã như vậy, ta cũng không ngại nói với Vương gia. Thật ra, trước mắt ta không có đầu mối, chỉ có thể chờ Kinh Triệu Doãn tra xét rõ ràng những gì đã được giao phó. Nếu như vẫn không tìm thấy gì, vậy một bước tiếp theo nên làm thế nào, ta cũng không biết."

Nói tới đây, nàng không ngờ lại bất đắc dĩ cười cười.

"Có lẽ, chúng ta chỉ có thể chờ hung thủ tiếp tục gây án lần nữa!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 149: Thần Y Mộ Nhược

Cảnh Dung đứng ở đối diện với nàng, nhìn thấy trên khóe môi nàng nở nụ cười như có như không.

Trong khoảnh khắc, nhìn xem đến nỗi có chút thất thần, đã quên mất sự tình hai người đang nói với nhau.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm, thực sự khiến người cảm thấy không hề thoải mái.

Kỷ Vân Thư nghiêng đầu: "Vương gia có tật xấu thích nhìn người khác chăm chăm, sao vẫn chưa đổi."

"Không đổi được!"

"Hả?"

Cảnh Dung hơi nhíu mày, cảm thấy có chút đau lòng.

"Vân Thư." Hả nhẹ giọng gọi nàng một tiếng, tay bên người chậm rãi nâng lên, nhưng cuối cùng vẫn buông xuống.

Chỉ chân thành nói một câu: "Ta thật sự mong muốn, luôn có thể nhìn người như vậy."

Nam nhân này nếu như được sinh ra ở thời hiện đại, khẳng định là một công tử ăn chơi giỏi nói, thật sự chỉ thuận miệng cũng có thể nói ra những lời âu yếm.

Kỷ Vân Thư đã quen với nó, không còn bí mật đưa mắt nhìn xem, cũng không còn ngượng ngùng như trước.

Nàng nhấp môi đỏ nhếch lên, sau đó thoáng lui một bước.

Nhưng khi thân thể vốn nên di động theo bước chân của nàng, cổ tay lại bị Cảnh Dung nắm lấy, kéo về phía hắn.

Nàng bị kéo qua vị trí ban đầu mình đứng, đâm vào trong lòng ngực Cảnh Dung.

Hắn rũ mi chăm chú nhìn nàng, vốn định nói gì đó.

Nhưng lời vừa đến bên miệng.....

"Vương gia, không tốt! Công chúa nàng ấy....." Một hạ nhân hét lên ở bên ngoài.

Cảnh Dung không vui nhìn thoáng qua, thả lỏng bàn tay, Kỷ Vân Thư trong chớp mắt thoát khỏi hắn, tách mình rất xa.

Hạ nhân bên ngoài tiếp tục nói: "Công chúa đang đập vỡ đồ ở Đông Uyển."

Đập đồ?

Đông Uyển chính là nơi Kỷ Vân Thư ở, nàng không để ý tới Cảnh Dung, nhanh chóng chạy về.

Cũng xem như là lý do chính đáng để thoát khỏi giam cầm mật ngọt của hắn!

Cảnh Dung theo sát sau nàng cũng đi ra ngoài, nhưng bước chân dừng lại ở cửa, không đi theo tới Đông Uyển.

Ánh mắt hẩn, hơi trầm xuống.

Thật ra, tâm ý của hẩn thực sự rất rõ ràng, không cần phải che giấu.

Nhưng, cho dù hẩn mềm hay cứng, Kỳ Vân Thư vẫn luôn "đầu hay muối đều không ăn", đổ hết tấm lòng của hẩn ra ngoài.

Tuy nhiên, tính Cảnh Dung vốn rất chấp nhất, bức tường kia trong lòng Kỳ Vân Thư, hẩn sẽ kiên trì đào, muốn đào từng tấc từng tấc một tạo thành một cái động, để hẩn có thể chui vào.

Lang Bạc bước nhỏ nhích lại gần, Vương gia nhà mình đã thành một kẻ si tình, sự thật này, dọc theo đường đi từ Cẩm Giang đến kinh thành, hẩn đã nỗ lực thích ứng.

"Vương gia!" Hẩn hô một tiếng.

Cảnh Dung không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn theo phương hướng Kỳ Vân Thư vừa mới rời đi.

Lang Bạc nhân tiện nói: "Mộ Nhược gửi thư, nói là đang ở phía bắc Dương Thành, nói rằng bên kia..... đang có hội thi ca hát nhảy múa, trong chốc lát không thể tới được."

"Không tới được?" Trong giọng của Cảnh Dung pha lẫn tức giận, mắt lạnh trầm xuống: "Người nói với hẩn, trong vòng ba ngày, nếu hẩn không xuất hiện ở kinh thành, bốn vương sẽ phá hủy Dự Hoa Các của hẩn." (裕华阁)

Đương nhiên, không phải chỉ là lời nói mà thôi!

Bởi vì, đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Lang Bạc liên tục đồng ý, nhanh chóng đi gửi thư, phóng bồ câu truyền tin cho Mộ Nhược.

Sở dĩ Cảnh Dung khẩn cấp như vậy, cũng vì hẳn có lý do, Mộ Nhược chính là danh y, tuổi còn trẻ, đã là chân truyền của lão cha y thần của mình, chỉ cần là người vẫn còn một hơi thở, hẳn ta đều có thể kéo người đó trở lại cuộc sống.

Vì thế, Cảnh Dung mới sốt ruột muốn gọi hẳn ta hồi kinh, muốn chữa khỏi vết thương trên mặt Kỳ Vân Thư!

Ngoài ra, hai người Cảnh Dung và Mộ Nhược, thật ra là những người bạn từ thời thơ ấu, có thể nói, còn muốn thân hơn tình anh em.

Nói thân mật hơn một chút, hai người chính là bạn nối khố.

Theo lý, tính tình hai người cũng không khác nhau lắm. Tuy nhiên, tính tình Cảnh Dung lạnh lùng bên ngoài nóng bỏng bên trong, nhưng Mộ Nhược, hẳn ta.....

Là một kẻ hoang dã!

Thích lang thang bốn biển, nơi nào có náo nhiệt, lập tức hướng tới, suốt ngày một bầu rượu không hề rời thân, ngả xuống liền ngủ, mặc kệ là ở trên đường cái hay trong núi sâu rừng già.

Nếu chưa từng tận mắt nhìn thấy hẳn ta động thủ cứu người, căn bản sẽ không tin rằng, một công tử nhìn như chơi hời lêu lổng như vậy, sẽ là một thể hệ thần y?

Nói thật, ngay cả lão cha đã chết của hẳn cũng không tin, khi Mộ Nhược còn nhỏ tuổi, lão cha hẳn thật sự hận không thể mài sắt thành thép, suốt ngày kêu khổ với người, nói mình đã sinh ra một phế vật, một tiểu phế vật chỉ biết chơi bòn.

Ai có thể ngờ rằng, Mộ Nhược không chỉ kế thừa toàn bộ y thuật của lão cha mình, còn là trò giỏi hơn thầy.

Tóm lại, người mà lão cha hãn không cứu được, hãn có thể cứu!

Độc mà lão cha hãn phá không được, hãn có thể giải!

Vì thế, lão cha Mộ Nhược rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng đúng là thả xuống một hơi như vậy, uống vào một ngụm rượu, lắc lư chìm vào trong nước, đi đời nhà ma!

Cảnh Dung vốn không muốn quấy nhiễu sự thanh nhàn của tiểu tử Mộ Nhược kia, nhưng sự tình liên quan tới khuôn mặt của Kỳ Vân Thư, vì thế cho dù phải dùng mệnh lệnh Vương gia, cũng muốn trối hãn ta về.

.....

Trong khi đó.

Kỳ Vân Thư đã tới Đông Uyển, vẫn chưa kịp vào cửa, đã nghe thấy bên trong truyền ra hàng loạt tiếng động.

Không nhìn thấy còn tốt, vừa nhìn thấy đã khiến Kỳ Vân Thư kinh sợ.

Trước viện đầy hoa cỏ, tất cả đều bị đập nát nhừ, Cảnh Huyền tức giận đỏ mặt, vẫn đang không ngừng đập, bọn nha đầu đứng đây bên cạnh, nhưng không ai dám bước lên khuyên can.

Nhìn một màn này, khuấy động ký ức khi Kỳ Nguyên Chức đập phá sân viện của nàng, khiến người đáng giận như vậy!

Tại thời điểm này, Vệ Dịch đang ngồi xõm ở một góc tường ngoài cửa, luôn ôm đầu mình, dùng sức chôn chặt mình vào giữa đầu gối, không dám ngẩng đầu nhìn xem.

Kỳ Vân Thư lập tức vọt tới trước người hãn, ngồi xõm xuống, hai tay ôm lấy hai vai đang run rẩy của hãn.

Nàng nhẹ giọng nói bên tai hắn: "Đừng sợ Vệ Dịch, ta đã tới."

Nghe thấy là giọng nói của Kỳ Vân Thư, Vệ Dịch nhanh chóng ngừng đầu, đôi mắt đỏ bừng, mang theo kinh hoảng, nhanh chóng vươn tay ôm chặt quanh eo của Kỳ Vân Thư.

"Thư nhi, ta sợ quá! Tỷ tỷ này thật đáng sợ."

"Không sao, đừng sợ." Nàng nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng hắn.

Đợi Vệ Dịch bình tĩnh lại, nàng mới đưa hắn vào trong phòng.

"Người hãy ngồi trong này, cho dù phát sinh việc gì cũng không được ra ngoài." Nàng giao phó.

Vệ Dịch gật gật đầu, hai tay xoắn trên ống tay áo của mình.

Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng đóng cửa lại trước khi rời đi.

Lúc này Cảnh Huyền vẫn đang ra sức đập các bồn hoa trong viện.

"Đều là những thứ vô dụng, hôm nay bản công chúa không thể không đập hết toàn bộ." Nàng ta vừa phẫn nộ nói, vừa đập thêm vài bồn hoa.

Ngay khi nàng ta nâng tay chuẩn bị đập bồn tiếp theo, tay trái đã bị Kỳ Vân Thư nắm lấy, đầu ngón tay Kỳ Vân Thư chỉ nhẹ nhàng dùng thêm chút lực, khiến cho Cảnh Huyền đau đến nỗi mắt chảy ra nước.

"Đau!" Nàng ta vắn vẹo thân mình, nhíu lông mày lại.

Khuôn mặt Kỳ Vân Thư lạnh lùng, không thể nhìn ra cảm xúc, khiến người không rét mà run.

"Người biết đau, vậy những bồn hoa đó phải chết thì sao?"

"Người làm gì vậy, buông ta ra? Ta là công chúa."

"Công chúa thì như thế nào? Chẳng lẽ đập sân viên, là bệnh chung của các người hay sao?" Giọng điệu mang theo cảm giác bức người.

Cả người Cảnh Huyền run lên, nhưng bộ dáng ngạo kiều vẫn không hề giảm bớt, dùng thêm sức lực, hất tay Kỳ Vân Thư ra.

Nàng ta rống giận vài tiếng: "Viện hoa cỏ này của người, đặc biệt là những đóa hoa mai đó, bản công chúa đều muốn xéo nát hết tất cả lần nữa."

"Lý do?"

"Bởi vì....." Cảnh Huyền cắn môi mình, tức giận đến nổi nắm chặt nắm tay, thở hồn hển nói: "Ai bảo gốc tử kia, nói ta không xinh đẹp như những bông hoa đó? Bản công chúa sao có thể so sánh với những thứ đơn giản đó được?"

Ôi trời ơi!

Chẳng lẽ công chúa nhà đế vương, đều có loại bệnh nan y này sao?

Chỉ bởi vì một câu như vậy, lập tức phải đập hết toàn bộ hoa cỏ?

Quá tuyệt!

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư không có tâm để ý tới những điều đó, lông mày mảnh khảnh của nàng nhếch lên.

Bước một bước tới gần Cảnh Huyền.

"Vệ Dịch không phải là gốc tử, sau này ta cũng không cho phép người nói hấn như vậy."

"Ồ!"

~~~Hết chương 149 ~~~

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 150: Hàng Cũ

Cảnh Huyền điêu ngoa cứng đầu!

Tuy nhiên, mỗi người đều có một nhược điểm mắc cảm, Cảnh Huyền cũng không ngoại lệ, từ nhỏ nàng ghét nhất, chính là bị người khác nói nàng không đủ xinh đẹp.

Cũng không thể đổ lỗi cho nàng, khi còn nhỏ, Cảnh Huyền lớn lên vừa đen lại nhỏ, vẫn luôn nhận sự ghét bỏ của các công chúa khác.

Đây cũng chính là lý do vì sao Hoàng thượng và Tiêu Phi đồng ý để Cảnh Huyền đi hòa thân tới Viễn tộc. Lý do đơn giản chính là lo lắng Cảnh Huyền điêu ngoa đen xấu sẽ không gả được cho ai.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, nha đầu xấu xí càng lớn lên lại càng xinh đẹp, làn da cũng càng thêm trắng nõn, trở mã thành một nữ tử duyên dáng yêu kiều!

Tuy nhiên, trong lòng Cảnh Huyền vẫn hận nhất khi người khác nói mình không xinh đẹp, thường chỉ cần nghe một chút phong phanh, tính tình sẽ bạo phát.

Cảnh Huyền dịch về phía sau: "Nhưng hẳn chính là một gốc tử, hẳn dựa vào đâu mà nói bản công chúa xấu?"

"Ta nói lại lần nữa, Vệ Dịch không phải là gốc tử." Kỷ Vân Thư cao giọng nói.

"Ta....."

Cảnh Huyền nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của Kỷ Vân Thư, trong lúc nhất thời trở nên nghẹn lời.

"Mặc dù người là công chúa, chúng ta chỉ là thảo dân cũng chỉ có thể nghe lệnh, nhưng nếu như đã là công chúa, nên hiểu được cách tôn trọng người khác, đừng nên động một tý đã xúc phạm người khác như một kẻ ngốc."

"Xúc phạm cái gì? Bản công chúa không có! Là kẻ ng....." ồc" nuốt chữ còn lại trở vào: "là hăn nói ta trước."

"Ai cũng có thể nói như vậy, nhưng Vệ Dịch sẽ không."

Đúng vậy, Kỷ Vân Thư tin rằng Vệ Dịch sẽ không nói như vậy.

Ánh mắt Cảnh Huyền loé lên vài cái, hình như có một chút chột dạ, giọng nói trở nên yếu ớt, bắt đầu xao lãng: "Hăn..... chính hăn đã nói như vậy."

"Thôi, nếu như trong lòng công chúa đang tức giận, cũng đã ném nhiều bồn hoa như vậy, cũng coi như giúp công chúa giải giận. Lúc này, Vương gia chắc hẳn rất nhanh sẽ chạy tới đây, nếu như biết công chúa đã gây âm ỉ như vậy, chỉ sợ..... công chúa sẽ phải nằm ở trên giường một tháng."

Đúng vậy, Kỷ Vân Thư đã dọn Cảnh Dung ra, uy hiếp nàng ta!

Và hiệu quả cũng rất rõ ràng, Cảnh Huyền đang tức giận, thật sự có chút sợ hãi!

Nhưng sự bức tức trong lồng ngực, vẫn còn quanh quẩn kéo dài không tan. Nàng ta không cam lòng, nhìn thoáng qua căn phòng đóng chặt.

Hừ một tiếng: "Không nháo cũng được, tuy nhiên, bản công chúa muốn tiểu tử kia xin lỗi."

Nàng ta nói xong liền chuẩn bị tiến lên đi tìm Vệ Dịch, Kỷ Vân Thư nhanh tay lẹ mắt, ngay khi Cảnh Huyền vừa mới vòng qua bả vai mình, túm chặt cánh tay nàng ta, dùng sức kéo.

Bởi vì trên mặt đất đều là nước bùn tràn ra từ bồn hoa, Cảnh Huyền bị sự lôi kéo này, chân trượt một cái, thân mình bị mất thăng bằng.

Đôi mắt mở to nhìn thân thể sắp phải rơi xuống bồn nước dùng để tưới cây, cực kỳ kinh hãi.

Rất may, Kỷ Vân Thư đã nhanh chóng ôm lấy eo nhỏ của nàng khi đang ngã ra sau, sau đó dùng lực kéo lại, kéo nàng ta vào trước mặt mình.

Khoảng cách giữa hai người, bất quá chỉ bằng một đầu ngón tay.

Trán của Cảnh Huyền, vừa lúc vô tình chạm vào lông mi của Kỷ Vân Thư, chớp mũi lạnh lẽo của nàng, cũng cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng phát ra từ đôi môi của Kỷ Vân Thư!

Toàn bộ thân thể công chúa lập tức trở nên căng thẳng!

Loại cảm giác này, cực kỳ vi diệu, gây ra gợn sóng trong trái tim Cảnh Huyền, khiến nó nhảy lên dữ dội. Một cảm xúc không tên đột nhiên xuất hiện, gương mặt và bên tai lập tức đỏ bừng lên.

Kỷ Vân Thư buông lỏng nàng ra, sau đó lui lại một bước, dường như vẫn không phát giác ra sự bất thường của Cảnh Huyền.

Kỷ Vân Thư chỉ nói một tiếng: "Công chúa vẫn đừng nên náo loạn nữa, cũng đã muộn rồi, vẫn nên sớm hồi cung quan trọng hơn."

Cảnh Huyền căn môi, đôi tay lập tức che gương mặt nóng bừng của mình lại, trước ngực phập phồng nặng nề, nhắc bổng hai chân, ngay lập tức chạy ra khỏi sân.

Có gì sai sao?

Không phải vừa rồi vẫn rất hùng hổ hay sao?

Tuy nhiên, ít nhất cũng đuổi được nàng đi rồi, âm ỉ phiền hà này cuối cùng đã kết thúc.

Nhìn hoa cỏ sân viện đã bị đập nát, thực sự khiến người đau lòng.

Kỷ Vân Thư lắc lắc đầu, than nhẹ một tiếng!

Ngay sau đó nhìn bọn nha đầu chung quanh vài lần, nói: "Các người hãy thu dọn nơi này một chút đi."

"Vâng!"

Đám nha đầu vâng lệnh.

Kỷ Vân Thư vào phòng, thấy Vệ Dịch cuộn tròn hai chân, ngồi ở trên một chiếc ghế hoa lê, hai tay ôm đầu gối rảnh rảnh, một đôi con mắt trong trẻo nhìn nàng chăm chăm.

Không có sự kinh sợ vừa rồi, giờ phút này hẳn có vẻ rất an tĩnh.

Kỷ Vân Thư đi đến trước người hắn, rũ mi nhìn hắn.

"Thư nhi, ta không mắng nàng ấy!" Vệ Dịch rất vô tội nói.

Kỷ Vân Thư ngồi xổm xuống, cặp tay thon dài nắm lấy tay Vệ Dịch đang ôm ở trên đầu gối.

Nàng nhẹ giọng nói: "Ta biết, đáy lòng Vệ Dịch rất lương thiện, sao sẽ mắng chửi người!"

"Là tỷ tỷ kia làm vỡ một chậu hoa, ta đã nói rằng những bông hoa đó rất đẹp, nếu bị hư hỏng sẽ rất đáng tiếc, nàng ấy lập tức mắng ta."

"Được rồi, chuyện đã qua đi, chúng ta không cần nhắc lại."

Vệ Dịch gật đầu!

Kỷ Vân Thư bắt đầu cảm khái: "Rốt cuộc mang người tới kinh thành, là đúng? Hay là sai? Có lẽ, ta nên để người lại Cẩm Giang, không nên mang người tới nơi này."

"Không!" Vệ Dịch dùng sức lắc đầu: "Ta muốn đi theo Thư nhi."

"Vệ Dịch, ta đã hứa với cha mẹ người, sẽ vẫn luôn chăm sóc người, nhưng, từ khi người gặp được ta, đều luôn gặp xui xẻo. Người biết không? Nếu không phải vì ta, cha mẹ người cũng sẽ không chết. Nếu không phải vì ta, người cũng sẽ không phải trải qua nỗi đau mất người thân, còn phải đi theo ta tới kinh thành, bất cứ lúc nào cũng phải lo lắng hãi hùng. Vệ Dịch, ta thực sự xin lỗi người."

Hai mắt Kỷ Vân Thư đỏ lên, mũi đau xót, đáy lòng có cảm giác áy náy khổ sở, giống như bị vô số thanh đao nặng nề quán lấy.

Trong khi những lời nàng nói, Vệ Dịch lại không hiểu lắm!

Hắn chớp chớp đôi mắt đẹp, nuốt nước miếng, nói: "Thư nhi, ta sợ nhất là người rời khỏi ta, người đừng đưa ta về Cẩm Giang một mình, được không? Ta muốn đi theo người, sau đó chúng ta cùng nhau trở về."

"Vậy người không sợ sao? Nếu như người tiếp tục ở lại đây, sự tình giống như hôm nay, có khả năng vẫn còn tiếp tục xảy ra."

"Ta không sợ, chỉ cần Thư nhi không rời khỏi ta, ta không sợ gì hết. Thư nhi, người hãy tin tưởng ta."

Vệ Dịch ra dáng mình là nam tử hán!

Nàng chịu đựng sự khó chịu cuộn cuộn trong lòng, khước miệng hơi giơ lên: "Được, ta tin tưởng người." Sau đó đứng dậy, nói tiếp: "Bên ngoài rất lộn xộn, chúng ta hãy đi ra ngoài giúp đỡ mọi người cùng nhau thu dọn sân, được không?"

"Được!"

Vui vẻ đồng ý!

Ngay trước khi hai người bước đi ra ngoài, Vệ Dịch đột nhiên giữ nàng lại, đưa hộp quà lúc trước ra lần nữa.

Hắn cười tủm tỉm nói: "Đây là tặng cho người. Người nói, chờ người trở về sẽ xem."

Nàng tiếp nhận nó, mở ra nhìn. Ánh vào mi mắt nàng, đầu tiên là một nhánh hoa mai, phía dưới hoa mai, còn có một cái vòng cổ bằng bạc tinh xảo.

Trên vòng cổ bằng bạc, có thể nhìn thấy một hình con sóng được chạm khắc cực kỳ đẹp và tinh xảo, còn có một số đồ án cổ rất đẹp. Xung quanh vòng bạc, còn nằm một vòng màu vàng gần như không thể nhìn thấy. Ngoài ra, bên cạnh còn treo hai cái lục lạc nhỏ, một cái màu vàng, một cái màu bạc.

Đích thực cực kỳ đẹp mắt!

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư dù sao cũng là nhà khảo cổ, đối với kiến thức về đồ cổ cũng có một số hiểu biết. Mặc dù không phải là chuyên gia, nhưng

nhìn thấy nhiều, da lông nàng vẫn có hiểu biết.

Vì thế cái vòng bạc này, thực hiển nhiên là hàng giả!

Chưa kể, nó chính là hàng cũ!

Tiểu tử ngốc này, căn bản đã bị lừa.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 151: Lập Tức Tiến Cung

"Vệ Dịch, thứ này....." Là giả.

Lời còn nói chưa xong, Vệ Dịch đã mang vẻ mặt chờ mong nhìn nàng.

Hắn hỏi: "Thư nhi, người có thích hay không?"

"....."

"Đây là vòng để mang trên chân, hôm qua ta đã bí mật mua nó, chường quầy kia nói với ta, đây là thứ nữ hài tử thích nhất, Thư nhi mang nó nhất định sẽ rất đẹp."

Vệ Dịch đã gấp không chờ nổi lấy vòng bạc tinh xảo kia ra, không đợi Kỳ Vân Thư cự tuyệt hay nói gì đó, hắn đã ngồi xổm người xuống, thật cẩn thận đeo vào trên mắt cá chân của nàng.

Cùng với tiếng lục lục nhè nhẹ, cực kỳ dễ nghe!

Vệ Dịch đứng dậy ở trước mặt Kỳ Vân Thư, khen: "Đẹp quá, Thư nhi đeo vào thật sự rất đẹp mắt."

Kỳ Vân Thư nâng nâng chân, nhìn cái vòng bạc kia trên chân trái của mình, bởi vì nó rất nhỏ, treo ở trên chân cũng rất khinh xảo, cũng rất linh hoạt.

Hơn nữa âm thanh lục lục cũng không phải rất lớn, mặc dù là cái đồ cũ, tuy nhiên, nàng cũng không muốn đả kích Vệ Dịch. Tạm thời, còn xem như khá đẹp, dùng đồ cũ thì như thế nào?

Kỷ Vân Thư vui vẻ nhận lấy.

"Cảm ơn người, ta rất thích."

Vệ Dịch đặc ý hất cằm lên, nói: "Đồ ta chọn, Thư nhi mang lên là đẹp nhất."

Nhìn bộ dáng kia của hắn, có lẽ đã quên mất chuyện Cảnh Huyền vừa rồi đã đập sân viện, quên đến nỗi không còn một mảnh!

Điểm này, có lẽ cũng là chỗ độc đáo nhất của Vệ Dịch!

Kỷ Vân Thư nhanh chóng lôi kéo hắn đi ra ngoài, để tránh hắn quá hưng phấn bò trên mặt đất để nhìn chân nàng.

Trong viện, cực kỳ hỗn loạn, may mắn Kỷ Vân Thư đã ngăn cản kịp thời, nếu không chỉ sợ hoa mai trồng trong viện đều sẽ bị nhổ tận gốc.

Bọn nha đầu đều đang vội vàng thu dọn tàn cục, giờ phút này trời lại có mưa phùn, nếu như không dọn sạch mọi thứ, một khi dính nước, sẽ nhớp nhúa rối tinh rối mù, nước bùn dày đặc.

Vệ Dịch cất bước vọt tới bên cạnh một tiểu nha đầu, nhanh chóng nhận lấy bồn hoa bị vỡ trên tay nàng ta.

Vui lòng nói: "Tỷ tỷ, ta tới giúp tỷ."

"Vệ công tử....." Nha đầu chưa kịp ngăn cản, Vệ Dịch đã ôm bồn hoa, ném vào thùng lớn dùng để đựng rác.

Kỷ Vân Thư không quan tâm tới chút mưa phùn này, nhanh chóng giúp đỡ mọi người thu dọn.

"Kỷ tiên sinh, hãy để chúng tôi làm đi."

"Không sao, mọi người nhanh chóng cùng nhau thu dọn, đợi lát nữa trời mưa lớn sẽ không tốt."

"Vâng."

Mọi người trong sân, luống cuống tay chân thu dọn bồn hoa đầy trên mặt đất, bởi vì dính phải mưa phùn, bùn đã bị trộn lẫn khắp nơi, có vài nha đầu đã ngã một chồng vó vài lần.

Vệ Dịch đau lòng, ôm nha đầu bị ngã qua một bên, còn lệnh cho các nàng cứ ngồi yên, không được lộn xộn.

Hoàn toàn cảm giác hãn giống như một vị chủ nhân!

Có lẽ Vệ Dịch càng ngày càng hưng phấn, cướp hết việc làm.

Kỷ Vân Thư muốn thu dọn những mảnh vỡ nhỏ, tay còn chưa chạm tới, Vệ Dịch đã đoạt mất, còn nói.

"Thư nhi, để ta tới giúp ngươi."

Những lời này đã làm ấm trái tim Kỷ Vân Thư, khóe miệng của nàng mang theo nụ cười mát lạnh.

Những thân ảnh bận rộn chạy tới chạy lui ở trong sân!

Cực kỳ náo nhiệt!

Tiếng lục lạc nhẹ nhàng trên chân, cùng với tiếng mưa tinh tế đọng lại lúc này, dường như khiến cho toàn bộ cảnh vật đều biến thành một hình ảnh cực kỳ không chân thật.

Nhưng vẫn đẹp khó tả như thế.

Trong khi đó, bên ngoài sân, Cảnh Dung đứng dưới chiếc đèn lồng, tóc và vai đã bị ướt đầm bởi mưa phùn.

Nhìn nét mặt Kỷ Vân Thư hiện lên tươi cười, rõ ràng là đẹp như vậy, nhưng trái tim hẳn, lại mơ hồ nhói đau!

Bởi vì nàng cười như vậy, dường như chưa bao giờ hướng tới mình.

Có, chỉ có lạnh nhạt và trốn tránh.

Hắn rất hy vọng, một ngày kia Kỷ Vân Thư có thể làm bạn bên người mình giống như nàng chờ đợi Kỷ Bội như vậy!

Cũng có thể thoải mái vui vẻ giống như khi nàng ở trước mặt Vệ Dịch, tươi cười thoải mái với mình.

Nếu như thật sự có thể có "một ngày kia"!

Hắn chờ thêm một chút thì có sao đâu!

.....

Hôm sau.

Kinh Triệu Doãn tới Dung Vương phủ một chuyến, trình báo kết quả điều tra trên núi Lương Sơn hôm qua.

Nói tất cả những gì đã tra: "Ta đã phái đi không ít người, nhưng gần như không thể tra được gì, thì thể được phát hiện ở dưới chân núi, vừa vịn gần với đường chính. Có rất nhiều dấu vết xe ngựa, dấu chân cũng có rất nhiều, rất hỗn độn. Tuy nhiên, trên đường lớn, tất nhiên không thể thiếu manh mối, hơn nữa ta còn phái người điều tra xung quanh. Gần đó có một túp lều bị bỏ hoang, đã lâu không có ai sử dụng, xung quanh đều là núi lớn, thật sự không thể giấu người nào. Người chết, có lẽ không phải chạy ra từ

chỗ nào xung quanh đó. Ngoài những thứ ấy ra, thật sự không phát hiện được điều gì khác."

Trong khi nói còn thở dài một tiếng, thật sự rất bất đắc dĩ!

Manh mối, có lẽ đã bị chặt đứt ở chỗ này, đã tra xét hai tháng, hiện giờ cũng không thu hoạch được gì.

Trong lòng Kỳ Vân Thư có chút hoài nghi, không có khả năng không tra ra được.... lời giải thích duy nhất cũng rất rõ ràng, đó chính là người của Kinh Triệu Doãn, không điều tra cẩn thận.

Sau khi cân nhắc một vài điểm, Kỳ Vân Thư nói một câu: "Ta sẽ tự mình đi tới Lương Sơn một chuyến."

"Không được!"

Cảnh Dung lập tức phủ quyết, nhanh chóng nói: "Thân thể người không tốt, không thể đi."

"Thân thể ta rất khỏe." Kỳ Vân Thư phản bác.

Cảnh Dung kéo nàng qua một bên, nghiêm mặt lại: "Lương Sơn rất ẩm ướt, ngay cả tháng bảy tháng tám đều cực kỳ ẩm ướt. Người đừng quên, vết thương trên mặt người không thể chịu được hơi ẩm, một khi tiếp xúc với quá nhiều hơi ẩm, không chỉ mặt sẽ bị hủy, thân thể cũng sẽ ăn không tiêu."

Đúng vậy, nàng thiếu chút nữa đã quên, đại phu luôn nói với nàng, không thể đi tới nơi ẩm ướt, để tránh vết thương trên mặt không khép lại được, vì có thể nó sẽ vỡ ra lần nữa.

Nhưng.....

"Nếu ta không tự mình đi một chuyến, vụ án này có thể sẽ mất manh mối."

"Chắc chắn sẽ không xảy ra. Sự an nguy của người quan trọng hơn bất luận thứ gì khác."

Giọng điệu của hắn không dung bất luận phản bác nào.

Tính tình của người nam nhân này, Kỳ Vân Thư đã biết.

Khi đang muốn mở miệng.

Ngoài cửa đã tiến vào mấy tiểu thái giám trong cung.

Thái giám bước nhỏ đi tới, hai tay đặt ở trước bụng, quy củ nói: "Tham kiến Dung Vương, Tiêu Phi nương nương có lệnh, truyền Kỳ tiên sinh tiến cung ngay lập tức."

.....

Lúc này, Cảnh Huyền đang ngồi ở trong đình, hai tay chống cằm, cặp mắt mở to nhìn hoa cỏ trong viện, thất thần, khóe miệng thỉnh thoảng cong lên một cái, có vẻ rất thẹn thùng.

Hai nha đầu đứng bên cạnh, nhìn thoáng qua nhau, vẻ mặt hoang mang.

Đây là tình huống gì vậy?

Chẳng lẽ công chúa đã trúng tà?

Từ ngày hôm qua trở về cho tới bây giờ, vẫn luôn cười si ngốc, trên mặt càng thường xuyên thẹn thùng đỏ lên, hoàn toàn là một bộ dáng tiểu nữ nhân.

Cảnh Huyền cắn cắn môi, lại cúi đầu cười thành tiếng, bả vai cũng thẹn thùng co lại, một hồi thật lâu mới thu lại tình tứ lúc này.

Nơi xa, bốn năm cung nữ bưng một ít điếm tâm, đang đi về phía chính điện, nàng đột nhiên phân phó với cung nữ bên cạnh.

"Đi, lấy những điếm tâm đó lại đây."

"Vâng!"

Cung nữ nhanh chóng qua đi, nói gì đó với mấy cung nữ đang bưng điếm tâm, cuối cùng, quay trở lại với hai tay trống trơn.

Cảnh Huyền hỏi: "Điếm tâm đâu?"

"Công chúa, bọn họ nói điếm tâm được mang tới đại điện bên kia."

Sau khi nghe xong, sao nàng có thể kiềm chế?

Cảnh Huyền đập tay trên bàn đá một cái: "Thật to gan, thứ bản công chúa muốn dám không đưa?"

Cung nữ kia nhanh chóng cúi đầu, giải thích: "Bọn họ nói là lát nữa trong điện sẽ có một vị khách quý tới, vì thế nương nương sai người làm điếm tâm thượng đẳng."

"Khách quý? Là ai?"

"Nghe nói, là một vị tên Kỷ tiên sinh."

Vừa nghe xong, trên khóe miệng Cảnh Huyền trong khoảnh khắc nhiệm vụ cười bẽn lẽn.

Cực kỳ kích động!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 152: Đắc Tội Với Người Trong Thiên Hạ

Bên trong xe ngựa.

Cảnh Dung ngồi đối diện với Kỷ Vân Thư.

Chỉ có tiếng lắc nhẹ nhàng của xe ngựa, cùng với hơi thở đều đặn lấp đầy sự yên lặng giữa hai người bọn họ, khiến bầu không khí càng trở nên căng thẳng hơn.

Sau một thời gian dài, Kỷ Vân Thư nhìn hẩn một cái, nói: "Thật ra, Vương gia không cần theo ta tiến cung."

"Không thực sự là đi cùng nàng, hôm nay bốn vương cũng muốn tiến cung để gặp phụ hoàng, tình hình biên cương khá gấp, hôm qua có phái người tới truyền bốn vương vào cung nghị sự."

"Ồ!" Giọng nàng hơi bị ghen lại.

Cảnh Dung dừng một chút, nghiêm túc nói: "Mặc dù Tiêu Phi đã sống lâu trong thâm cung, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường, điểm này, trong sinh thần yển của bà ta, nàng hẳn đã biết rõ rồi."

Nàng gật đầu: "Ta đã biết."

"Nàng nhất định phải đề phòng bà ta khắp nơi, nếu như bốn vương đoán không sai, bà ta triệu nàng tiến cung, ngoài việc hỏi về vụ án mất tích. Tuy nhiên, đến tột cùng bà ta có ý gì, đơn giản cũng không rời khỏi hai chữ quyền lực."

Khi nói những lời này, Cảnh Dung có một chút lo lắng.

Hắn không phải lo lắng mình trở thành mục tiêu săn giết vì đoạt quyền của nhi tử Tiêu Phi, mà hắn lo lắng, Tiêu Phi cố ý mượn sức Kỷ Vân Thư.

Và nữ nhân này, cứng đầu như thế nào, có thể sẽ cự tuyệt ngay lập tức, và khả năng cũng sẽ trở thành mục tiêu săn giết thứ hai của Tiêu Phi.

Nhìn thấy Cảnh Dung lo lắng, Kỷ Vân Thư chỉ cười cười.

Nàng không trả lời hắn!

"Bốn vương nói, nàng nghe hiểu hay không?" Cảnh Dung nhíu chặt mày.

"Tới đâu hay tới đó, Vương gia không cần lo lắng cho ta, cho dù Tiêu Phi muốn thao túng toàn cục, muốn tùy ý bày bố quân cờ của mình, nhưng ta đảm bảo bà ấy sẽ không thể đặt hết các quân cờ trên bàn cờ, hoặc thậm chí bàn tay cũng đuổi không tới."

Khuôn mặt Kỷ Vân Thư mang theo nụ cười thần bí, theo như lời của Cảnh Dung, Tiêu Phi là người phương nào, nàng cũng đã biết rõ vài phần.

Đối với những lời nói này của nàng, Cảnh Dung nghe không hiểu lắm.

Hắn nhẹ nhàng trầm giọng nói: "Tóm lại nàng hãy tự mình cẩn thận, nữ nhân thâm cung đều cực kỳ đáng sợ, có thể sừng sững sống đến bây giờ không ngã, đều là một đám quái thú."

Lời này, Kỷ Vân Thư rất tán thành.

Tuy nhiên, không thể không bị chọc cười, nàng nâng tay ngọc nhỏ dài, che lại khóe môi cong lên.

Ổng tay áo to rộng, bị làn gió nhẹ bên ngoài màn thối vào nên hơi cuộn lên, tóc đen dài lay động, khiến nửa gương mặt tinh xảo thoát ẩn thoát hiện.

Thật sự là cực kỳ xinh đẹp!

Hai tròng mắt Cảnh Dung lạnh như băng, một khi đặt ở trên người Kỳ Vân Thư, lập tức giống như một ngọn lửa nóng, chỉ cam tâm cháy bỏng lấp lánh ở bên cạnh nàng.

Trong khoảnh khắc, hần di chuyển ánh mắt, duỗi tay vén màn xe lên, nhìn về phía bên ngoài, nói một tiếng.

"Chúng ta đang đến gần cửa cung."

Ánh mắt Kỳ Vân Thư cũng liếc nhìn theo hướng bên ngoài xe ngựa, lần trước tiến cung tương đối vội vàng, chưa kịp nhìn xem đại môn hùng vĩ của cung điện này.

Trên cửa cao cao treo biển đánh dấu cổng Nam, ở giữa nạm khắc ba chữ, chữ to thiếp vàng chảy ra ánh sáng lạnh từ trong gió lạnh, giống như các tĩnh mạch chạy trong cơ thể người, truyền ánh sáng lạnh kia tới từng viên gạch ngói và chạy một mạch vào trong cung đình.

Băng lạnh như đá, hình thành một cái hầm băng thật lớn.

Có lẽ đây cũng là lý do vì sao, mỗi một thời khắc ở trong thâm cung, linh hồn đều sẽ bị tra tấn.

Cảnh Dung nói với nàng: "Ta không tâm nàng có tính toán gì hay không, tóm lại cần phải thận trọng mọi lúc, nàng hãy cẩn thận một chút. Sau khi ta nghị sự với phụ hoàng xong, ta sẽ chờ nàng ở cửa Nam."

"Vương gia vẫn nên tốn nhiều tâm tư, cân nhắc về chuyện biên cương một chút. Gần đây Khúc Khương Quốc tiến quân xâm phạm, khiến cho biên cương náo động, thực sự là vấn đề khiến người đau đầu. Nếu như ta không đoán sai, Hoàng thượng có lẽ sẽ hỏi Vương gia có thượng sách gì để xử lý vấn đề này hay không. Vì vậy, Vương gia vẫn nên đặt tâm trí vào việc tìm kiếm giải pháp sẽ tốt hơn."

Ồ!

Cảnh Dung đột ngột ngắt người!

Không, là kinh hãi!

Hắn cũng biết, Kỳ Vân Thư rất thông minh, không những từ những vụ tra án năm đó, về chuyện trên triều, không ngờ nàng cũng có hiểu biết.

Có lẽ vì kinh ngạc cảm thán nảy lên trong lòng, Cảnh Dung hỏi một câu: "Nếu như nàng đã đoán được, vậy nàng có thượng sách gì không?"

Nàng lắc đầu: "Vương gia đã hỏi sai người, ta không có thượng sách gì, chỉ suy đoán một chút. Tuy nhiên, hai nước giao chiến, không nằm ngoài lợi ích hay quyền mưu, hoặc là lãnh thổ cũng thế, chung quy không tránh khỏi bá tánh chịu khổ. Từ xưa đến nay, không có đế vương nào sẽ mạo hiểm đắc tội với người trong thiên hạ, để thực hiện dã tâm bá quyền của mình."

Giọng nói của nàng rất thờ ơ, nghe không ra bất luận gợn sóng gì.

Tựa như không chút để ý khi nói ra những lời này!

Cảnh Dung ngồi đối diện, trong ánh mắt lại tràn ngập kinh ngạc cảm thán.

"Những điều này, là ai nói cho người?"

"Trong 《Lâm Ký》 có đề cập tới, ta dùng một chút tâm tư nên nhớ kỹ, thuận miệng nói vài câu."

Cảnh Dung bán tín bán nghi!

《Lâm Ký》 cái gì! Kỹ Vân Thư căn bản chưa từng chạm qua!

Những việc này, nàng đều nghe từ Kỹ Bùi, trong hai năm đó, Kỹ Bùi không những chỉ giáo cho nàng làm thơ viết chữ, còn chỉ giáo cho nàng một số về mưu quyền và binh pháp.

Có lẽ xuất phát từ sự hứng thú, Kỹ Vân Thư đã dành nhiều thời gian để học tập trong hai năm đó.

Nàng vẫn còn nhớ rõ một câu Kỹ Bùi từng nói với nàng.

"Kẻ địch lớn nhất trong thiên hạ, không phải là kẻ đứng ở trước mặt người, mà là những binh lính trong tay cầm trường kiếm. Điều tốt nhất người cần làm, chính là dốc hết toàn lực để bảo vệ người trong thiên hạ."

Vào thời điểm đó, Kỹ Vân Thư nghe không hiểu lắm, nhưng mãi đến sau này, nàng mới dần dần hiểu rõ những lời này.

Dã tâm bành trướng càng lớn, cuối cùng đối lấy, tất nhiên là sự nổi dậy của người khắp thiên hạ.

Một thế hệ đế vương, có thể sẽ trở thành một "Tần Thủy Hoàng" tiếp theo!

Cảnh Dung thấy nàng có chút thất thần, nhẹ giọng nói một câu.

"Đa tạ!"

"Ta cũng chưa nói gì!" Nàng buông mắt xuống, sau đó quay đầu đi, nhẹ nhàng nói.

"Nhưng nàng đã đánh thức bốn vương."

"Đó là vì Vương gia thông minh."

Lời này đổi lấy một nụ cười hiểu ý của Cảnh Dung.

Đúng vậy, Kỳ Vân Thư không cống hiến thượng sách gì cho hắn, bất quá chỉ thuận miệng nói vài câu.

Ừ!

Chỉ thuận miệng nói vài câu.

Nàng không muốn tranh công, hắn cũng sẽ không ép nàng nhận.

Xe ngựa dừng lại ở ngoài cửa cung.

Sau khi hai người xuống xe ngựa, lập tức tách ra đi về phía hai cung điện khác nhau.

Khi tách ra, Cảnh Dung vẫn không quên dặn dò nàng vài câu, hơn nữa báo cho nàng biết hắn sẽ chờ nàng ở cửa Nam.

Kỳ Vân Thư đồng ý hết, sau đó đi theo một tiểu thái giám tới đón tiếp nàng đi tới Chương Chất điện.

Trong điện, cách mỗi vài bước chân sẽ được đặt một cái lò sưởi, trong thời tiết rét lạnh, nơi đây, hoàn toàn hình thành một sự tương phản sắc nét.

Khi tới bên ngoài chính điện, Kỳ Vân Thư chờ ở bên ngoài, tiểu thái giám đi vào thông báo, một lúc đã đi ra.

"Kỳ tiên sinh, mời."

Nàng đi theo vào, hai ống tay áo bám vào hai bên sườn, theo thân người di động nhẹ nhàng rung lên.

Thân thể thẳng đứng, không hề có chút luống cuống. Nàng tiến vào trong điện, trước mắt là một màn lụa đen buông xuống từ trên xà nhà, loáng thoáng hiện ra một thân ảnh nữ nhân đang ngồi trên ghế quý phi bên trong.

Dần dần màn lụa bị "tách" ra!

Khuôn mặt Tiêu Phi bị son phấn trát lên đến nỗi nhìn không ra tuổi, chiếu rõ vào trong mắt Kỷ Vân Thư. Thân ảnh mặc áo gấm màu tím, được thêu đuôi phượng hoàng, dưới vạt áo, có những đóa hồng đen nở rộ ở quanh thân mình.

Phong hoa tuyệt đại!

Những từ hoàn hảo để hình dung Tiêu Phi.

Chẳng trách bà ta được Hoàng thượng sủng ái, có lẽ, đây chính là nguyên nhân!

Rốt cuộc, đế vương luôn sủng mỹ nhân, đây là một thực tế không hề thay đổi kể từ thời xa xưa.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 153: Hai Chọn Một?

Tiêu Phi ngồi trên ghế quý phi, môi đỏ mỉm cười, tràn đầy thâm ý khiến người cảm thấy thần bí.

Khi Kỷ Vân Thư đang định hành lễ, Tiêu Phi nhẹ nâng tay lên.

"Không cần, bốn cung triệu Kỷ tiên sinh tiến cung, người chính là khách quý của bốn cung."

"Thảo dân mệnh tiện, không dám đương nổi một từ quý."

Tiêu Phi không nói gì, đôi tay ngọc nhẹ nhàng nhấc lên, ánh mắt nhìn về phía ghế dựa bên cạnh.

"Tiên sinh, mời ngồi."

"Đa tạ nương nương."

Kỷ Vân Thư chậm rãi đi đến bên cạnh ngồi xuống, trên mặt mang theo kính trọng, nhưng tâm lý lại rất lạnh lùng.

Khóe miệng Tiêu Phi gợi lên, nhìn Kỷ Vân Thư, hỏi: "Kỷ tiên sinh là một người thông minh, ngày ấy có thể lợi dụng vụ án mất tích, khiến Hoàng thượng đồng ý khai quan vụ án Ngự Quốc Công, bốn cung thập phần kính nể. Nếu người thông minh như thế, nói vậy, cũng biết vì sao hôm nay bốn cung triệu người tiến cung, đúng chứ?"

Ồ, không ngờ bà ta cũng là một người thẳng tính!

Nói chuyện không hề quanh co lòng vòng.

Đối với những lời bà ta nói, Kỳ Vân Thư chỉ thờ ơ mở miệng.

"Nường nường có tâm truyền triệu, cho dù có ý tứ khác, thảo dân cũng không dám suy đoán loạn."

"Không sao, người thật ra có thể thử đoán xem."

"Dụng ý của nường nường thế nào, thảo dân thực sự không dám suy đoán loạn, mong rằng nường nường có thể khai sáng."

Nếu Tiêu Phi giả vờ ngớ ngẩn để lừa nàng, nàng vẫn có thể ăn miếng trả miếng lại bà ta.

Bởi vì nàng hiểu rất rõ ràng, nếu như nàng đoán đúng, Tiêu Phi sẽ đi theo hướng khiến nàng rơi vào bẫy, không thể không giúp bà ta. Nếu như nàng đoán sai, điều này có vẻ như nàng đang cố ý, tỏ vẻ rõ ràng mình sẽ không đứng về phía trận doanh của Tiêu Phi, như vậy, nàng sẽ lập tức trở thành đối tượng săn giết của bà ta!

Hai chọn một, đều là đường chết!

Tốt nhất là không đoán!

Tiêu Phi là người thông minh, biết Kỳ Vân Thư đã nhanh chóng hiểu ra mưu kế nhỏ nhỏ của bà ta, đơn giản cười cười.

"Thôi, nếu tiên sinh không thích đoán, bốn cung cũng không gây khó khăn. Thật ra, bốn cung triệu tiên sinh người tiến cung, chỉ muốn hỏi một chút về vụ án mất tích."

Nói dối!

Kỷ Vân Thư không vạch trần bà ta, thành thật trả lời: "Không đối gạt nường nường, vụ án mất tích tạm thời chưa có tiến triển gì."

"Chưa có?" Tiêu Phi ngầm mừng thầm, nhưng vẫn không quên nhướn mày hỏi: "Nhưng bốn cung có nghe nói, hai ngày nay, ở trên núi Lương Sơn có phát hiện một khối thi thể có liên quan tới vụ án mất tích, hơn nữa hai tay đều bị chặt đứt, da mặt cũng bị bóc ra, tiên sinh cũng tới xem qua. Nghe nói, tiên sinh vẽ ra một bức bức họa, biết được người chết là ngoại tôn nữ Lý lão tướng quân?"

"Vâng."

"Vậy..... ngoài việc đã biết được người chết là ai, không có gì khác?"

"Manh mối đã bị chặt đứt, không thể nào tra được."

Kỷ Vân Thư rất thành thật trả lời, những điều này, nàng không cần phải che giấu.

Rốt cuộc, đối với Tiêu Phi, vụ án mất tích không thể tra ra manh mối, chính là cùng ý với bà ta.

Tiêu Phi cố ý lộ ra thần sắc thất vọng, mơ hồ còn mang theo một chút thương cảm, thở dài buồn bã.

Sau đó nói: "Vụ án này đã kéo dài lâu như vậy, nữ tử vô tội liên tiếp bị mất tích. Có lẽ, bọn họ đều giống như ngoại tôn nữ của Lý lão tướng quân, đều đã gặp nạn."

Cực kỳ đau đớn kịch liệt, lại thở dài một tiếng!

Bộ dáng giả bộ của nữ nhân này, thật sự khiến Kỷ Vân Thư cảm thấy ghê tởm.

Tuy nhiên, cảm giác ghê tởm này, nàng vẫn phải nuốt trở vào.

"Nương nương quan tâm tới vụ án này, là phúc của bá tánh, thảo dân tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực."

"Kỷ tiên sinh có niềm tin là tốt."

Nói xong, Tiêu Phi ra hiện ánh mắt cho cung nữ một bên.

Chỉ thấy cung nữ kia, cầm một hộp gấm cực kỳ tinh xảo tiến lên, đặt ở trên bàn trong tầm tay của Kỷ Vân Thư, sau đó thật cẩn thận mở nó ra.

Ánh vào mi mắt, là một viên ngọc Hải Nam cực kỳ đẹp và tinh xảo.

"Viên ngọc Hải Nam này, là mấy năm trước Hoàng thượng đã ban thưởng cho bốn cung. Mặc dù bốn cung rất thích nó, nhưng bốn cung thâm nghĩ, trên đai thắt lưng của tiên sinh vừa lúc thiếu một viên như vậy, không bằng, cứ đưa tặng tiên sinh."

Thật là hào phóng!

Kỷ Vân Thư không biểu hiện ra bất kỳ vui thích nào, cũng không có ý cự tuyệt, nàng chỉ duỗi tay ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng đề lên nắp hộp gấm, dùng sức ấn xuống.

Hộp gấm được đóng lại.

Tiêu Phi khó hiểu: "Hay là, tiên sinh không thích?"

"Vật nương nương ban thưởng tất nhiên rất đẹp rất tinh xảo và quý trọng, tuy nhiên thảo dân có thói quen mặc quần áo bình thường đơn giản, nếu trên đai lưng đeo vật quý trọng như thế, thật sự không quen."

"Ồ? Nếu tiên sinh không thích ngọc Hải Nam, bốn cung vẫn còn thứ khác."

Cung nữ hiểu ý, một lần nữa đưa lên một cuộn tranh.

Mở nó ra ở trước mặt nàng!

Trong hình hiện lên hoa mai đủ mọi màu sắc. Trên bức tranh cuộn tròn dài hơn một mét, tập trung vào một thứ duy nhất: Hoa mai. Mỗi một đóa hoa mai màu đỏ nhạt, nở rộ, khiến người cảm thấy cực kỳ thoải mái. Hơn nữa, các nhánh mai đan xen rất đẹp, không quá dày cũng không quá thưa, ánh vào mi mắt không cảm thấy phức tạp hay hoa mắt.

Không thể không nói, đáy lòng Kỳ Vân Thư quả thật có chút tâm động.

Tiêu Phi vươn ngón tay trở thon dài, từ xa vừa chỉ vào hình một con dấu phía trên bức họa.

Vừa bắt đầu giải thích: "Tiên sinh có nhận ra được con dấu trên đó?"

Khi nhìn vào nó, không ngờ đó là dấu ấn của họa sư giỏi nhất Đại Lâm.

"Nhận được, Bạch tiên sinh." Nàng gật gật đầu.

"Kỹ thuật vẽ của Bạch tiên sinh, trong toàn bộ Đại Lâm, có thể nói là tốt nhất, không người nào có thể vượt qua. Bức tranh này là 《Hoa Mai Viên》 do hãn vẽ ra, là một bức họa hãn đặc ý nhất trong đời. Trong lúc vô tình bốn cung đã đoạt được nó. Với vật thượng đẳng thế này, tất nhiên cần có một người có thể hiểu và thưởng thức nó. Bốn cung biết tiên sinh cũng thích vẽ tranh, hơn nữa kỹ năng cũng rất lợi hại. Không bằng, bốn cung tặng bức họa này cho tiên sinh. "

Không thể không nói, Kỳ Vân Thư thật sự muốn nhận hậu lễ này.

Nhưng nàng biết, một khi nàng vừa nhận lấy, có nghĩa là nàng sẽ phải đứng về phía trận doanh Tiêu Phi, từ bỏ việc giúp đỡ Cảnh Dung tra vụ 《Lâm Kinh Án》 .

Cảm giác lạnh lùng từ tận đáy lòng dâng lên đôi mắt, nhanh chóng che dấu sự động tâm của nàng.

Nàng chỉ cười cười!

.....

Trong khi đó, Cảnh Huyền nâng theo làn váy đã được thay mới, chải lại búi tóc thật đẹp, không ngừng chạy vội về phía chính điện.

Phía sau có mấy cung nữ đi theo, nhưng làm thế nào cũng không thể nào đuổi kịp bước chân nàng.

Tới cửa chính điện, lòng nàng tràn ngập vui mừng chuẩn bị vọt vào, nhưng lại bị thái giám một bên ngăn lại.

"Công chúa, nương nương hiện tại đang tiếp Kỳ tiên sinh bên trong, đã phân phó xuống, không cho bất luận người nào quấy rầy."

"Làm càn, chẳng lẽ bản công chúa người cũng muốn ngăn cản?"

"Nô tài không dám."

"Vậy rút ngay cho ta."

Thái giám cuối cùng vẫn không dám ngăn lại, đành phải run rẩy thối lui hai bước, dịch qua bên cạnh.

Cảnh Huyền hừ một tiếng, nâng váy đi vào.

Vừa lúc nhìn thấy Kỳ Vân Thư đang ngồi ở trên ghế, ánh mắt đang đặt ở trên bức tranh mê người.

Trong khi mẫu phi của mình, đang đầy mặt nhìn trộm Kỳ Vân Thư!

.....

Bên kia, trong Phụ Dương điện.

Kỳ Trinh Đế đang ngồi ở trước bàn, mặt mày nặng nề lo lắng, một bộ dáng lo cho dân cho nước. Trên bàn trước mặt, đặt một chõng tấu chương.

Phía trước điện, từ trái sang phải, lần lượt có Cảnh Diệc, Cảnh Hoa và Cảnh Dung đang đứng.

Ngoài ra, còn có vài vị đại thần đang đứng phía sau ba người.

Và phía sau những đại thần đó, còn đứng mấy quan văn trẻ tuổi, trong đó có một người gọi là Thẩm Trường Khâm, nhi tử Lễ Bộ Thượng Thư, là người được phụ thân hăn để cử nửa năm trước vào Lễ Bộ thị lang.

Thẩm Trường Khâm, cũng đúng là phu quân tương lai của Kỳ Uyển Hân.

Mặc dù nhìn hăn hơi cúi người, nhưng mặt mày thật sự có vài phần thanh tú, cũng có bộ dáng quân tử khiêm nhường, thật sự rất xứng đôi với mỹ nhân đệ nhất Cẩm Giang thành, Kỳ Uyển Hân.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 154: Bò Cạp Độc

Edit & Dịch: Emily Ton.

Chuyện về biên cương, ép tới nỗi toàn bộ mọi người trong đại điện đều nặng nề không nói.

Đặc biệt là Kỳ Trinh Đế, trên mặt càng thêm u ám, hai năm đắm đặt trên bàn, nhìn mọi người đang đứng trong điện.

Kỳ Trinh Đế hơi tức giận: "Đã năm năm trôi qua kể từ cuộc chiến cuối cùng của chúng ta với Khúc Khương. Những năm gần đây, Khúc Khương xem như vẫn an phận thủ thường, nhưng hiện nay dấy binh xâm phạm, nhiễu loạn biên cương, đặt Đại Lâm chúng ta ở đâu?"

Một tiếng quyền đánh lên trên bàn.

Trong khi không có ai nói gì, Thái tử Cảnh Hoa bước về phía trước hai bước.

Cực kỳ tự tin, chấp tay nói: "Phụ hoàng, cuộc chiến 5 năm trước, Khúc Khương thất bại, hiện giờ chỉ đang hấp hối giãy giụa, không đủ để đe dọa. Phụ hoàng có thể phái một vị Đại tướng, mang mấy vạn tinh binh tới biên cương, chém những tàn binh tướng nhược của Khúc Khương kia. Sau đó lại thừa thắng xông lên, cùng lúc tiêu diệt Khúc Khương, loại trừ hậu hoạn vĩnh viễn."

Từng câu từng chữ, có thể thấy được sự tàn nhẫn độc ác!

Tuy nhiên, bao cỏ vẫn chính là bao cỏ!

Nói ra như vậy, tất nhiên đôi lấy là vẻ mặt thất vọng của Kỳ Trinh Đế.

Cảnh Diệc bắt gặp được sắc mặt thất vọng của phụ hoàng mình, khoe miệng yên lặng câu lên một nụ cười mỉa mai, hăn cũng tiến lên.

Nói: "Phụ hoàng, kế sách của Thái tử tất nhiên tốt, nhưng nhi thần cho rằng, Khúc Khương tới xâm phạm, chắc chắn đã chuẩn bị đầy đủ, sẽ không dễ chúng ta bắt dễ như trở bàn tay, thỉnh phụ hoàng cân nhắc."

Khi Cảnh Diệc phân tích, mấy đại thần phía sau cũng gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Và những lời hăn nói, cũng khiến Kỳ Trinh Đế như suy tư điều gì.

Nhưng, Cảnh Hoa không vui chút nào, hăn đi qua chỗ Cảnh Diệc: "Cảnh Diệc, làm đại sự không cần phải lo trước lo sau, cho dù Khúc Khương đã chuẩn bị đầy đủ thì như thế nào. Đại Lâm ta đã chiến thắng chúng một lần, sẽ có thể chiến thắng lần nữa. Nếu như đợi lâu thêm, đến khi biên cương thất thủ, lúc ấy chúng ta mới xuất binh sao?"

"Ta không phải có ý này."

"Vậy thì là ý gì?"

Cảnh Hoa truy vấn.

Cảnh Diệc lạnh lùng liếc mắt nhìn hăn một cái, sau đó nhìn phụ hoàng mình, nói: "Phụ hoàng, ý của nhi thần, bất quá là để phòng vạn nhất. Hiện tại chúng ta có tám vạn quân sĩ đóng giữ biên cương, Khúc Khương chỉ phái ba vạn binh mã, muốn nhiều loạn tám vạn binh mã. Có thể thấy được trong đó, nhất định có điều kỳ lạ. Vì thế, trước hết chúng ta cần phải nắm giữ toàn cục, mới có thể xuất binh tiêu diệt."

Kỳ Trinh Đế "Ân" một tiếng, đôi mắt sắc bén tinh nhuệ tỏa sáng, giống như hai mặt gương phản chiếu mọi thứ.

Một mặt là chính mình!

Một mặt là Cảnh Diệc!

Không sai, trong số tất cả nhi tử, chỉ có Cảnh Diệc giống mình nhất, tâm tính cũng thế, quyết đoán cũng vậy, đều rất giống!

"Nhi thần cho rằng, trước hết vẫn nên nắm giữ động cơ quan trọng nhất của Khúc Khương." Cảnh Diệc tiếp tục nói.

Cảnh Hoa vẫn không đồng ý, vội vàng nói: "Cảnh Diệc, ba vạn binh mã của Khúc Khương căn bản không đủ để cấu thành uy hiếp, binh mã Đại Lâm ta đủ để ngăn chặn bọn họ, chỉ cần phái binh đi là được. Người nói có điều kỳ lạ, quả thực rất buồn cười."

"Ta biết Thái tử nóng vội, nhưng để suy nghĩ cho Đại Lâm, cho dù xảy ra bất luận sự tình gì, có phải nên cân nhắc rõ ràng trước, sau đó mới đưa ra quyết định hay không?"

"Cân nhắc rõ ràng? Khúc Khương bất quá chỉ là một nước nhỏ mà thôi, Đại Lâm ta binh hùng tướng mạnh, Khúc Khương chỉ có ba vạn binh mã, cho dù có điều kỳ lạ, Khúc Khương có thể có bản lĩnh lớn bao nhiêu mà muốn lật đổ chúng ta?"

"Thái tử....."

Không đợi Cảnh Hoa nói xong, Thái tử đã chuyển hướng tới Kỳ Trinh Đế: "Phụ hoàng, nhi thần cho rằng, nên lập tức phái binh tiêu diệt, loại trừ hậu họa vĩnh viễn."

Cảnh Diệc và Cảnh Hoa đều nắm vững ý kiến của mình, hơn nữa không ngừng giảng co!

Đây không phải là lần đầu tiên hai người không hợp ý nhau.

Từ xưa, các hoàng tử trong hoàng thất, vốn luôn có tính cách khác biệt.

Có câu thường nói rằng, rồng sinh chín con, mỗi con mỗi vẻ, có lẽ đây chính là đạo lý này!

"Lời Cảnh Diệc nói rất có đạo lý, thật vô lý khi Khúc Khương bắt đầu khuấy động sau 5 năm an phận, chờ cho tới bây giờ mới bắt đầu khởi binh. Nhưng theo như lời Thái tử đã nói, tất nhiên cũng có đạo lý."

Kỳ Trinh Đế nghi ngờ càng sâu.

Tuy nhiên, Kỳ Trinh Đế lập tức hướng ánh mắt về phía Cảnh Dung vẫn luôn trầm mặc không nói.

"Người suy nghĩ thế nào về tình huống này?"

Trên mặt Cảnh Dung không có bất luận dao động nào, có lẽ là bởi vì lúc ở trên xe ngựa, Kỳ Vân Thư đã cho hắn một hồi chuông cảnh báo.

Cảnh Hoa và Cảnh Diệc vốn đối nghịch, đột nhiên liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái.

Trong một cái liếc mắt này, hai người đều mang theo ý xấu.

Cảnh Dung vẫn đứng nguyên bất động ở chỗ cũ, ngẩng đầu lên, nói: "Nhi thần tán đồng với Cảnh Diệc, lần này Khúc Khương tới xâm phạm, chắc hẳn có dụng ý khác."

Ồ!

Cảnh Diệc có chút ngoài ý muốn, hẳn không nghĩ tới, Cảnh Dung sẽ đứng về phía bên mình.

"Ồ, vậy người giải thích thế nào?" Kỳ Trinh Đế hỏi Cảnh Dung.

"Nếu như Khúc Khương thật sự cố ý khai chiến với Đại Lâm ta, sẽ không chỉ mang ba vạn binh mã tiến đến. Hơn nữa, bọn họ chỉ gây nhiễu loạn mà không phải giết chóc, mặc dù tùy ý cướp đoạt ở biên cương, nhưng không hề khiến một người bá tánh ở biên cương bị thương. Có thể thấy được mục đích lần này của Khúc Khương, đều không phải muốn khai chiến với nước ta."

"Tiếp tục nói."

"Năm năm trước, Đại Lâm và Khúc Khương khai chiến, khiến trăm họ lầm than, vô số bá tánh đã chết. Phụ hoàng chắc cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết năm đó lặp lại lần nữa. Nếu như nhi thần đoán không sai, Khúc Khương Vương có lẽ cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng kia, vì thế chỉ phái ba vạn binh mã tiến đến. Tuy nhiên....."

Cảnh Dung dừng lại một chút!

Sau đó tiếp tục: "Đối phương chỉ dựa vào ba vạn binh mã, đã có thể nhiễu loạn tám vạn binh mã biên cương chúng ta. Như vậy, người lĩnh quân Khúc Khương lần này, cũng tuyệt đối không phải là người bình thường."

Từ xưa đến nay, chiến dịch thành hay bại, người tướng quân lĩnh quân là quan trọng nhất.

Và người lĩnh quân lần này của Khúc Khương? Đến tột cùng là ai?

Cảnh Dung từng chữ từng từ, đã phân tích thấu triệt từng chi tiết trong đó.

Kỳ Trinh để càn thêm tò mò, ngón tay vừa nhắc: "Cho dù đối phương lãnh quân là ai, người có thượng sách để giải quyết việc này hay không?."

Lúc này Cảnh Dung mới bước về phía trước một bước.

Trả lời: "Đối phương vừa không đối đầu trực diện với chúng ta, nhưng cũng không phái sứ thần ra mặt nói nguyên do. Điều này hiển nhiên là đang dùng chiến thuật xung quanh chúng ta. Ý trong này chính là vì đối phương muốn giáp mặt nói chuyện cùng với phụ hoàng. Một khi đã như vậy, sao phụ hoàng không để bọn họ thỏa mãn, gọi vị tướng quân lĩnh binh của Khúc Khương kia, tuyên hãn tới cung gặp mặt. Đợi sau khi hãn nói rõ ý đồ, sau đó đưa ra quyết định cũng không muộn. Nếu hai bên có thể đạt được thỏa thuận chung, bá tánh không cần phải lâm vào cảnh lo lắng về những trận chiến khùng khiếp lần nữa. Tin chắc rằng, đây cũng là nguyên nhân vì sao Khúc Khương Vương vẫn do dự không hạ lệnh khai chiến."

Ngay sau khi Cảnh Dung nói xong, Cảnh Diệc một bên cũng lập tức nói: "Phụ hoàng, nhi thần cũng nghĩ giống như Cảnh Dung, đều cảm thấy lần này Khúc Khương tới xâm phạm rất có vấn đề. Theo như lời Cảnh Dung đã nói, cũng đúng là ý của nhi thần, không bằng hãy tuyên vị tướng lĩnh Khúc Khương kia tiến cung. Thứ nhất, cũng coi như có thể nhìn thấy được vị tướng quân mưu trí hơn người kia. Thứ hai, cũng có thể biết được dụng ý chân chính của Khúc Khương, sau đó bốc thuốc đúng bệnh."

Cảnh Diệc phụ họa như thế, thật giống như đang muốn ôm công!

Một bên, sắc mặt Thái tử Cảnh Hoa cực kỳ khó coi.

Hai người kia, từ khi nào lại ăn ý như vậy?

Kỳ Trinh để suy nghĩ một lúc, hỏi những đại thần ở phía sau: "Các khanh cảm thấy như thế nào?"

Mấy đại thần nhìn lẫn nhau vài lần, sau đó có Binh Bộ Thượng Thư Liễu đại nhân tiến lên.

Chấp tay nói: "Vi thần cảm thấy, Dung Vương và Dực vương nói rất chính xác."

Bởi vì các đại thần đều rất rõ ràng, lúc này, Thái tử đơn độc một phương, trong khi Cảnh Diệc và Cảnh Dung đều đứng về một phương.

Không bằng đứng ở phía Cảnh Dung và Cảnh Diệc, một phía mạnh hơn không thể ngã.

Kỳ Trinh để cẩn thận suy nghĩ sâu xa một hồi, sau đó đưa ra chủ ý.

"Một khi đã như vậy, tốt, truyền ý chỉ của trẫm, lập tức truyền triệu tướng lĩnh Khúc Khương tiến cung, cần phải lấy lễ sứ thần hậu đãi."

"Vâng."

Kỳ Trinh để cũng có chút mệt mỏi, đặt khuỷu tay để ở trên bàn, day huyệt Thái Dương khó chịu của mình, xoa xoa tay, cho toàn bộ thối lui.

Sau khi tất cả mọi người đều đã thối lui, trong điện khôi phục lại an tĩnh.

Trong lòng Kỳ Trinh Đế, không thể không bắt đầu có chút lo lắng và phòng bị.

Vừa rồi Cảnh Dung như vậy, khiến hẳn nhớ tới một người.

Một người.....

Người vừa thông minh, vừa thâm tàng bất lộ! (Giấu mình rất sâu)

Người rất nhạy bén, nhưng vững vàng bình đạm!

Và thường thì người như vậy, giống như một con bò cạp độc nhỏ nhỏ, nhìn như không có chút lực uy hiếp nào, nhưng một khi châm đuôi vào xương cốt người, ngay lập tức sẽ khiến người đi vào chỗ chết.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 155: Cá Chép Vàng Trong Nước

Ra khỏi Phụ Dương điện.

Cảnh Dung đi hơi nhanh một chút, có lẽ là lo lắng Cảnh Hoa sẽ chạy tới tìm mình.

Quả nhiên, lúc Cảnh Dung vừa mới ra bên ngoài điện, Cảnh Hoa đã đuổi kịp tới, ngăn Cảnh Dung lại.

Một bộ tư thế hưng sư vấn tội: "Vừa rồi ở trước mặt phụ hoàng, vì sao người phải đứng ở bên phía Cảnh Diệc?"

Buồn cười!

Đây là hai chữ bông chốc toát ra từ trong lòng Cảnh Dung.

"Ta thực sự không hiểu ý Thái Tử."

Cảnh Hoa cười lạnh một tiếng: "Cảnh Dung, người không cần giả bộ hồ đồ ở trước mặt ta. Ta vẫn luôn cho rằng, người sẽ không bao giờ tranh giành, luôn nghĩ người an tâm làm Tiêu Dao Vương. Xem ra, ta đã xem nhẹ người. "

Tiêu Dao Vương?

Cảnh Dung cực kỳ hứng thú đối ba chữ này.

Hắn cười cười: "Thật đúng là hy vọng có một ngày kia, phụ hoàng có thể phong ta là Tiêu Dao Vương, cũng coi như một hạnh phúc tự tại."

"Được rồi, người thật sự muốn làm Tiêu Dao Vương thì cứ việc làm. Lúc ấy khi phụ hoàng hỏi người có thượng sách gì không, người không nên đáp lại." Trong lòng Cảnh Hoa cực kỳ tức giận.

Rốt cuộc, cục diện vừa rồi rất rõ ràng, Cảnh Dung và Cảnh Diệc đều đứng về một phía, trong khi bản thân hấn lại bị cô lập.

Điều này không thể xảy ra!

Không đợi Cảnh Dung mở miệng nói chuyện, Cảnh Hoa đột nhiên nhìn về phía sau vài lần, xem ra Cảnh Diệc vẫn chưa kịp ra đây, vì thế hấn nắm lấy Cảnh Dung và kéo qua bên cạnh vài bước.

Dò hỏi: "Cảnh Dung, ta muốn hỏi người, rốt cuộc, người muốn đứng về phía bên ta, hay là bên phía Cảnh Diệc?"

Đôi khi, đối với sự lớn mật của Cảnh Hoa hỏi ra những câu như vậy, Cảnh Dung thật sự nói không nên lời.

Thiên hạ này, sao sẽ có Thái tử như vậy?

Hồ đồ như vậy?

Nếu như đó là một nữ nhân và bị ném vào trong hậu cung, sẽ không sống nổi qua ngày hôm sau ngay khi đã tiến cung.

Cảnh Dung mang theo giọng điệu nhắc nhở, nhíu mày nói với hấn: "Thái tử, tai vách mạch rừng, có một số lời nói ra rồi sẽ không thể thu trở về. Người đã lớn lên ở trong hậu cung từ nhỏ, nên nói gì, không nên nói gì, đạo lý này, người hấn rõ ràng hơn bất kỳ ai khác."

Tuy nhiên.....

"Ta đang hỏi người vấn đề khác, người nói với ta chuyện này để làm gì?"

Thái tử còn mang theo vẻ mặt không kiên nhẫn.

Cảnh Dung không có lời nào để nói!

Cảnh báo của hắn không thể nói rõ ràng hơn, bao cớ này không thể hiểu được sao?

"Thái tử, ý của ta là....."

Lời còn chưa nói xong, đã nghe được giọng Cảnh Diệc truyền đến từ phía sau.

"Chẳng lẽ hai người các người đang bàn luận về chuyện biên cương?"

Giọng điệu của Cảnh Diệc không mặn không nhạt.

Cảnh Diệc cùng mấy vị đại thần lần lượt đi ra.

Các đại thần đều biết đây là chuyện giữa các hoàng tử, vì thế không ai dừng lại, bước nhanh rời đi.

Cảnh Diệc đi tới, trên khóe miệng mang theo nụ cười ý vị sâu xa.

Cảnh Hoa trừng hắn một cái, ngoài miệng không quên nói một câu: "Tới giờ mới ra khỏi Phụ Dương điện, Dực vương đang muốn mượn sức các đại thần sao?"

Giọng nói của Cảnh Hoa, âm dương quái khí!

Đương nhiên, Cảnh Diệc cũng không phải là kẻ ăn chay, thờ ơ nói một câu: "Thái tử vẫn còn biết đây là Phụ Dương điện của phụ hoàng! Nếu đã biết, nên tự quản tốt miệng của mình, đừng nói những sự tình khiến phụ hoàng không vui."

"Ngươi....."

"Mới vừa rồi khi Thái tử bàn về chuyện biên cương, đưa ra ý kiến thừa thặng xông lên, vĩnh tuyệt hậu hoạn, chẳng lẽ người không chú ý tới thần thái của phụ hoàng hay sao?"

"Có ý gì?" Cảnh Hoa truy vấn.

Cảnh Diệc cười một tiếng, người như vậy có thể là đương kim Thái tử, thật sự buồn cười cực điểm.

Sau đó nói: "Thôi, vẫn nên để Thái tử tự mình lĩnh hội đi." Trong khi nói, hắn nhìn về phía Cảnh Dung, trên mặt mang theo một sự ranh mãnh thấm nhập nhân tâm.

Đó là điều cấm kỵ!

Nhưng trên mặt hắn, vẫn mang theo tư thái ung dung thường thức, nói với Cảnh Dung: "Ta cũng không biết, thì ra Cảnh Dung người đối với chuyện mưu lược hành quân, cũng nắm giữ thấu triệt như thế. Tuy nhiên mới vừa rồi, còn đa tạ người đã đứng về phía ta."

Lời này, dường như là cố ý nói cho Thái tử nghe.

Cố ý châm ngòi mâu thuẫn giữa Cảnh Dung và Cảnh Hoa.

Nhưng hắn đã xem nhẹ Cảnh Dung. Cảnh Dung căn bản không thèm để ý tới, vị trí Thái tử cái gì, các người cứ việc tranh giành, có quan hệ gì với ta!

Cảnh Dung vẫn luôn bình thản, thờ ơ nói: "Ta bất quá chỉ là việc nào ra việc đó, cũng không phải là đứng về phía một bên, tất cả mọi người đều là thân huynh đệ, sao phải phân chia như vậy?"

"Người sai rồi." Ánh mắt Cảnh Diệc đột nhiên sáng lên, miệng nhếch lên giống như một đường kiếm sắc nhọn, từng lời tràn ra: "Từ một khắc khi

chúng ta sinh ra, đã chú định phải phân chia rành mạch. Điều này trong lòng mỗi chúng ta, chắc hẳn đều rất rõ ràng."

Rõ ràng!

Rành mạch!

Những từ này, hoàn toàn phủ nhận sự tồn tại của tình thân!

Cảnh Diệc nghênh ngang rời đi.

Cảnh Hoa hồi phục lại tinh thần, ngoại trừ phần nộ vẫn là phần nộ, ngoài miệng nói một câu không cam lòng.

"Cảnh Diệc này, có năng lực gì mà muốn tranh chấp với ta? Hiện giờ, ta mới là Thái tử, tương lai địa vị cũng nhất định ở phía trên hẳn, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ trừ khử hẳn, nhổ cỏ tận gốc, để cho hẳn biết, kết cục của việc đối nghịch với bốn Thái tử."

Nắm chặt hai năm đấm!

Lời này, không thể nghi ngờ cũng muốn nói cho Cảnh Dung nghe, đồng nghĩa với việc cho Cảnh Dung một hồi chuông cảnh báo!

Cảnh Dung có chút đau đầu, lắc đầu, xoay người rời đi.

.....

Giờ này khắc này, Kỷ Vân Thư đã ra khỏi cung Tiêu Phi.

Sắc mặt lạnh lùng không có biến hoá gì so với lúc đi vào, tuy nhiên trên khóe môi nàng, lại mang theo một nụ cười khiến người không thể phát hiện ra.

Đó là một nụ cười xa lánh khiến người ớn lạnh!

Nàng bước đi từng bước một, đi về hướng cửa phía Nam, ánh mắt không hề nghiêng ngó chút nào, nhìn thẳng phía trước.

Một cơn gió lạnh quét qua hậu cung, thổi trên áo choàng và mái tóc nàng, không ngừng tung bay bốn phía.

Giống như trong thâm cung quý quýet, khiến người không dám chạm vào.

Và trong đầu nàng, quay lại đoạn đối thoại vừa rồi của mình cùng với Tiêu Phi.

"Tiên sinh thích bức họa này chứ?" Đôi mắt phượng thon dài của Tiêu Phi, niễm đầy sự gợi ý quyến rũ.

Bà ta cảm thấy, bức họa này, nhất định có thể đả động tới Kỳ Vân Thư.

Tuy nhiên.....

"Tác phẩm do Bạch tiên sinh vẽ ra, có thể nói là tuyệt mỹ, lưu truyền hậu thế, nhất định sẽ khiến người tranh nhau sưu tầm. Đáng tiếc, thảo dân phiêu bạt bên ngoài, không có cuộc sống yên ổn, không thể tránh khỏi có ngày sẽ phải ăn ngủ ngoài trời. Một bức họa quý trọng như vậy đặt ở bên người, cho dù thảo dân dụng tâm yêu quý, chỉ sợ cũng sẽ có tổn hại. Không bằng cứ đặt nó ở trong hoàng cung là an toàn nhất."

Lý do thoái thác này, khiến Tiêu Phi không thể nào tiếp tục ân cần tặng đỡ.

Trên khoé mắt bà ta, đều bị chùn bước trước Kỳ Vân Thư.

Tươi cười trên mặt bà ta cứng đờ: "Tiên sinh thông minh, bốn cung lĩnh giáo!"

"Nương nương quá lời."

Cuối cùng, Tiêu Phi đứng dậy từ trên ghế quý phi, dẫm đôi giày vàng thêu loan, đi tới trước mặt Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư cũng đứng dậy ngay sau đó, tư thái đứng thẳng giống như thần tử.

Tiêu Phi dè thấp giọng điệu, đột ngột hỏi nàng một câu đầy thâm ý.

"Tiên sinh cảm thấy, đi trên mặt đất và bay trên bầu trời, cái nào có ưu thế hơn?"

Ý ngoài lời, Cảnh Dung và Cảnh Diệc, nàng chọn ai?

Đó là một câu giống như Cảnh Hoa từng hỏi Cảnh Dung, giữa Cảnh Hoa hẳn và Cảnh Diệc, Cảnh Dung sẽ chọn ai, phương pháp đều giống như nhau!

Lúc ấy, nàng chỉ trả lời lại một câu: "VẬY nương nương cảm thấy, một con cá chép vàng ở trong nước, nó sẽ chọn cái gì?"

Nhớ tới sắc mặt Tiêu Phi lúc ấy, Kỷ Vân Thư lập tức không nhịn được cười lên một tiếng.

Nữ nhân hậu cung, đều sẽ luôn tính kế. Tính kế tới, tính kế đi, còn không phải tới lúc tóc bạc trắng xóa cả đời hay sao?!

Ngay khi nàng cáo lui, Cảnh Huyền vốn định đuổi theo ra ngoài, nhưng đã bị Tiêu Phi kéo lại.

Cảnh Huyền gọi vài tiếng "Kỷ tiên sinh", Kỷ Vân Thư cũng không quay đầu lại nàng ta một cái.

Lúc này, nàng đã tới cửa Nam, Cảnh Dung vẫn chưa tới, nàng lập tức lên xe ngựa trước.

"Đi thôi!" Nàng nói với mã phu.

Mã phu trả lời: "Vương gia vẫn chưa tới."

"Không đợi nữa!"

"Vậy, ngài sẽ hỏi Dung Vương phủ hay sao?"

"Lương Sơn."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 156: Trên Lương Sơn

Xe ngựa vừa mới rời đi không lâu, Cảnh Dung đã đến cửa Nam, xe ngựa vốn chờ bên ngoài đã không còn nữa.

Trong lòng hẫng hơi buồn bực, hướng về phía thị vệ thủ vệ hỏi: "Xe ngựa Dung Vương phủ đâu?"

"Vừa mới rời đi."

"Kỷ tiên sinh tiến cung với bốn vương đâu?"

Hẫng mơ hồ có một loại dự cảm không tốt.

Thị vệ đúng sự thật trả lời: "Vị Kỷ tiên sinh kia đã lên xe ngựa đi rồi."

Được lắm Kỷ Vân Thư! Bốn vương là người sống sờ sờ như vậy, người không nhìn thấy bốn vương vẫn chưa lên xe ngựa hay sao? Hay là cố ý không đợi bốn vương?

Thật đủ lớn mật!

Hẫng tâm sinh lửa giận, cực lực áp chế!

Có lẽ hẫng cũng biết lý do vì sao Kỷ Vân Thư sẽ không đợi hẫng, đơn giản, chính là lo lắng hẫng sẽ ngăn cản nàng đi tới Lương Sơn, nàng đơn giản muốn tiền trạm hậu tẩu. (Làm trước nói sau)

Nữ hài, đợi lát nữa bốn vương bắt được người, xem bốn vương trừng phạt người thế nào.

Cảnh Dung ra lệnh cho thị vệ dắt một con ngựa tới, phóng lên lưng ngựa, vội vàng đi về hướng Lương Sơn.

Và phía sau Cảnh Dung, cặp mắt đen như mực của Cảnh Diệc, nhìn chăm chăm Cảnh Dung lên ngựa phóng đi.

Tâm phúc Đấu Tuyền bên cạnh hỏi một tiếng: "Dung Vương rời đi một mình, có muốn thuộc hạ....."

Cảnh Diệc hơi nhếch miệng lên, trầm giọng nói: "Tốt nhất hãy làm cho sạch sẽ lưu loát một chút, đừng lưu lại dấu vết gì."

"Vâng!"

Đấu Tuyền chuẩn bị rời đi làm nhiệm vụ, Cảnh Diệc giơ tay ngăn hẳn lại, suy nghĩ cẩn thận, nói: "Hãy đi thông báo với Nghiêm Duy Di, bảo hẳn phái người mang theo thạch ban độc. Dù sao, hẳn cũng hận không thể giết chết Cảnh Dung. Nhân tiện, diệt trừ luôn cả Kỷ Vân Thư, miễn cho đêm dài lắm mộng."

"Vương gia anh minh."

"Hiện tại chúng ta đang ở kinh thành, không thể ô uế tay bốn vương."

Trong khi hẳn nói, còn kèm theo một tiếng cười nhạt!

.....

Lương Sơn cách cửa thành không xa, hơn nữa nằm quanh đường chính, Kỷ Vân Thư một đường đi tới đó, ngẫu nhiên vén rèm lên nhìn vài lần, thỉnh thoảng cũng có vài xe ngựa đi qua.

Sau khoảng nửa nén nhang, nàng đã tới chân núi Lương Sơn.

Kỷ Vân Thư nhảy xuống từ trên xe ngựa, nhìn nhìn sắc trời, lúc này vừa đúng chính Ngọ, độ ẩm trên Lương Sơn vẫn ở mức rất thấp.

Mã phu cảm thấy kỳ lạ nên hỏi một câu: "Kỷ tiên sinh, ngài tới nơi này làm gì?"

"Không sao, người tạm thời chờ ở chỗ này là được."

"Điều này....." Mã phu có chút khó xử.

"Yên tâm đi, ta sẽ không đi quá xa, chỉ ở gần đây."

"Ta vẫn nên đi theo tiên sinh, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta không thể giải thích được với Vương gia."

Đồng thời với khi nói chuyện, mã phu đã kéo xe ngựa qua một bên, cầm dây trói và buộc vào trên một cây trên đại, chuẩn bị cùng đi theo Kỷ Vân Thư lên núi.

Nhưng.....

Kỷ Vân Thư từ chối, nói: "Người vẫn nên lưu lại đây đi, cẩn thận trông chừng xe ngựa là được. Nếu không, lỡ có chuyện xảy ra ngoài ý muốn với xe ngựa, người và ta quay về Dung Vương phủ thế nào? Đến lúc đó trời đã tối, cửa thành cũng đóng."

Trên đường chính xem như vẫn an toàn, tuy nhiên một chiếc xe ngựa xa hoa đặt ở một bên, không có người trông giữ, khó đảm bảo sẽ không có người mượn gió bẻ măng.

Hơn nữa, khoảng cách từ nơi này về Dung Vương phủ, đích thực quá xa!

Vì thế, cẩn thận vẫn hơn!

Mã phu suy nghĩ một lúc, cũng có chút lo lắng, hơn nữa không thể lay chuyển được Kỳ Vân Thư, đành phải chờ tại chỗ.

Căn cứ theo lời của Kinh Triệu Doãn, thi thể được phát hiện ở phía Đông Nam chân núi Lương Sơn, mà vị trí của Kỳ Vân Thư lúc này, chính là phía Tây.

Nàng đứng yên tại chỗ suy nghĩ một hồi.

Ngoài miệng không khỏi lẩm bẩm một tiếng: "Nếu như người chết rơi từ nơi này xuống, sao nàng ấy lại nằm ở sườn núi Đông Nam? Chẳng lẽ nàng ấy đi vòng quanh chân núi, hay là xuyên qua cánh rừng này?"

Sau khi nàng cẩn thận tính toán trong lòng một lượt, lập tức tỉnh ngộ!

Hai tròng mắt mở lớn, có chút kinh ngạc.

Nhưng trong kinh ngạc, còn có một chút vui mừng.

Nàng bẻ một nhánh cây làm gậy, dự định sẽ đi qua khu rừng trước mặt, đi tới chân núi Đông Nam của Lương Sơn.

Vừa mới đi vào trong rừng, lập tức đã bị hơi ẩm dày đặc trong rừng ập vào trước mặt, dòng khí lạnh băng, khiến cả người nàng run rẩy vì nhiệt độ giảm xuống.

Buổi trưa vốn là thời điểm ấm nhất và sáng nhất, nhưng trong khu rừng này, ánh sáng lại bị cây cối rậm rạp cao lớn che khuất khiến không khí âm u nặng nề, những đốm sáng thoát qua tán lá loang lổ trên mặt đất, hơn nữa còn bị gió lạnh quét qua, lá rung xào xạc, tạo ra sự quỷ dị thảm người.

Cũng may, nàng đã từng gặp qua rất nhiều người chết, tất nhiên cũng không sợ bầu không khí trong khu rừng tối tăm này.

Dựa vào cây gậy trong tay, nàng chống từng gậy đi lên phía trên, hơi ẩm cũng càng ngày càng nặng, giá lạnh cũng bắt đầu lan tràn khắp người, bước chân càng ngày càng nặng, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

Khi nàng leo lên một con dốc, mặt đường lầy lội khiến bước chân của nàng bỗng nhiên vô ý trượt một chút.

Thân thể cũng đột nhiên ngã về phía trước, nhưng nàng còn chưa kịp có phản ứng, một bàn tay to mạnh mẽ đã ôm chặt vòng eo của nàng, sau đó dùng sức kéo lại, nhặt được nàng gần như ngã gục xuống.

Và phía sau lưng nàng, đã dán vào một bộ ngực rắn chắc!

"Nếu bản công tử không xuất hiện đúng lúc, cô nương có thể đã ngã."

Giọng điệu ấm áp phù phiếm vang lên bên tai của Kỷ Vân Thư.

Giọng nói rất rõ ràng, Kỷ Vân Thư nhanh chóng gỡ tay từ trên eo mình ra.

Nàng xoay người, sắc mặt nghi hoặc: "Sao lại là người?"

Lý Thời Ngôn mang theo tươi cười nhìn nàng, trong tay vẫn mang theo quạt xếp tinh xảo, nhướng mày.

Hắn nói: "Xem ra, ta đoán không sai, người thật sự là Thư nhi."

Ồ!

Kỷ Vân Thư cũng lười phản bác, mím môi: "Người tới đây làm gì?"

"Người dạo chơi từ vương phủ đến trong cung, sau đó lại tới đây, dọc theo đường đi, ta đều đi theo người."

"Đi theo ta?" Kỳ Vân Thư mang vẻ mặt hoang mang: "Người từ Du châu đi tới kinh thành, vẫn luôn đi theo ta, rốt cuộc là vì sao?"

"Không phải ta đã nói rồi sao? Nhìn thấy thủ pháp phá án của người, bản công tử rất ngưỡng mộ, muốn đi theo người tham thảo một phen, nhân tiện, có thể uống rượu ngâm thơ, trở thành bằng hữu." Lý do quả là rất hợp lý!

Kẻ có bệnh!

Thiên hạ nhiều nữ nhân như vậy, muốn uống rượu ngâm thơ, có rất nhiều nữ nhân sẵn sàng theo, cần gì phải dán với nàng?!

Kỳ Vân Thư nheo mắt liếc hẩn một cái, không kiên nhẫn nói: "Vừa rồi đa tạ công tử ra tay tương trợ, tuy nhiên, người vẫn nên nhanh chóng rời đi thôi, hiện tại ta không có thời gian."

"Ta biết, người đang điều tra vụ án mất tích."

"Nếu người đã biết, vậy đừng tới quấy rầy ta."

"Thật ra, ta cũng khá tò mò, rốt cuộc sát thủ giết người biến thái kia là ai." Trong khi nói, hẩn lớn mật xán lại gần Kỳ Vân Thư, sau đó nói: "Mấy ngày nay, về vụ án mất tích, ta có nghe nói không ít, còn biết trên Lương sơn phát hiện ra một khối thi thể, và cô nương người là người đã nghiệm thi."

Kỳ Vân Thư lui ra phía sau một bước, kéo ra khoảng cách với hẩn, bất động thanh sắc hỏi một câu: "Vậy thì sao?"

Quạt xếp trong tay hẩn vung lên: "Vì thế, ta muốn giúp người. Người xem, rừng trong này rất lạnh, mặt đất lại ẩm ướt, một nữ tử yếu nhược, rất dễ dàng xảy ra chuyện, người hãy coi như..... ta đang giúp đỡ người, như thế nào?"

Chính xác, muốn đi qua khu rừng này tới chân núi Đông Nam, khó đảm bảo nàng sẽ không giống như người chết dẫm trên cọc gỗ, trượt sau ngã mà chết.

Kỳ Vân Thư cẩn thận chằm chước một lúc, sau đó gật đầu.

"Được, nhưng tai ta hơi đau, nếu có thể người đừng nói lời nào, tốt nhất là ngậm miệng lại."

"Yên tâm, bản công tử sẽ không quấy rầy người."

Đôi mắt Lý Thời Ngôn lấp lánh, giống như hãn đã đạt được lợi ích thiên to lớn.

Kỳ Vân Thư đi về phía trước, hãn cũng thành thành thật thật theo sát ở phía sau nàng.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 157: Một Mảnh Vải Bố Trắng

Kỷ Vân Thư đi ở phía trước!

Lý Thời Ngôn đi ở phía sau!

Nhìn thân ảnh mảnh khảnh gian nan đi ở phía trước mặt mình, hẳn có chút lo lắng, nâng cao cảnh giác vài phần, dự định sẽ cẩn thận che chở cho nàng.

Hai người đi được một lúc, Lý Thời Ngôn hỏi: "Hiện tại, chúng ta đang đi theo phương hướng nào?"

"Đông Nam." Kỷ Vân Thư đáp lại.

"Ta không hiểu, vì sao người muốn đi xuyên qua khu rừng này? Người nhìn xem nơi này, hơi ẩm dày nặng như vậy, không nhìn thấy ánh mặt trời, vì sao không đi vòng quanh chân núi?"

Lý Thời Ngôn nhíu mày không hiểu.

Phía trước, Kỷ Vân Thư đi rất cẩn thận, cây gậy trong tay chọc vào mặt đất một bên, không quay đầu lại hỏi: "Người rất muốn biết phải không?"

"Đương nhiên." Lý Thời Ngôn gật đầu khẳng định: "Nếu như người cảm thấy thiên phú của ta không tệ lắm, không ngại nhận ta làm đồ đệ, nói không chừng, tương lai ta cũng có thể phá án trong nháy mắt giống như người."

Phá án trong nháy mắt?

Những chữ này, khiến Kỳ Vân Thư không thể không cười, nhưng nàng không trả lời hẳn.

Cũng bởi vì nàng không nói gì nên sự nghi ngờ trong lòng Lý Thời Ngôn càng tăng.

Hắn tiếp tục truy vấn: "Nếu như người đã đồng ý để ta đi theo người, vậy cần gì phải che giấu suy nghĩ của mình. Nếu người nói cho ta, ta có thể đưa ra chủ ý giúp người."

Kỳ Vân Thư dường như không thấy phiền chán, hít một ngụm không khí ẩm lạnh lẽo.

Nói: "Người chết chắc chắn đã đi từ trên đường cái, xuyên qua cánh rừng này, sau đó chạy về phía Đông Nam."

"Sao người biết?"

"Bởi vì quanh đây đều là rừng núi, tiểu phu cũng thường xuyên ra vào, căn bản không thể dấu người. Hơn nữa, Kinh Triệu Doãn đã điều tra qua những vùng phụ cận, chắc chắn không tồn tại bất luận khả năng nào có thể giấu người. Dựa vào tình trạng thân thể người chết mà nói, không thể có tình trạng trèo đèo lội suối chạy từ nơi rất xa để tới Lương Sơn. Vì thế, chỉ có một lời giải thích duy nhất."

"Đó là gì?"

"Người chết lúc ấy, chắc hẳn đã chạy thoát ra từ trong xe ngựa hoặc thứ gì đó có thể che dấu người ở trên đường cái. Và lúc ấy, tất nhiên có người đã truy đuổi nàng ấy, dưới tình thế cấp bách, nàng ấy không có khả năng đi vòng quanh khu rừng rộng lớn để chạy về phía chân núi Đông Nam, vì thế nàng ấy đã chạy vào trong rừng, sau đó chạy về phía Đông

Nam. Thật không may, nàng ấy đã bị té ngã, phần đầu vô tình đánh vào trên tảng đá, bị mất mạng tại chỗ."

Kỷ Vân Thư cực kỳ kiên nhẫn giải thích!

Lý Thời Ngôn khiếp sợ gạt đầu vài cái, vẻ mặt sùng bái, nhưng vẫn không quên hỏi lại: "Vậy hiện tại người đang đi theo con đường người chết đi qua lúc ấy, là muốn biết điều gì?"

"Muốn tìm bất cứ dấu vết nào hung thủ lưu lại, hoặc là, những thứ khác mà ta không biết."

Giải thích xem như rõ ràng, nhưng khiến cho bộ não của Lý Thời Ngôn làm việc chăm chỉ hơn, phải mất một khoảng thời gian dài mới hiểu được hết.

Hắn kinh ngạc cảm thán!

Hắn thật sự muốn mở cái đầu của nữ nhân này ra và nhìn xem, bên trong, chứa đựng cái gì!

Kỷ Vân Thư vẫn ra sức đi về phía trước, tiếp tục nói: "Còn có một điều nữa, Lương Sơn nằm ở ngay phía ngoài kinh thành, và chỉ có một con đường lớn như vậy. Nếu muốn che giấu người chết, có khả năng xe ngựa sẽ phải lớn hơn một chút. Hơn nữa, lúc ấy hướng xe ngựa chạy, rất có khả năng, chính là ra khỏi thành."

"Vì sao?"

"Bởi vì vụ án mất tích, bên trong thành sớm đã đề phòng nghiêm ngặt, hơn nữa đang điều tra khắp nơi. Hung thủ có khả năng lo lắng sẽ bị phát hiện, vì thế sốt ruột muốn vận chuyển người chết ra khỏi thành. Tuy nhiên, có một điểm ta không hiểu rõ, nếu thật sự đó là một chiếc xe ngựa, muốn che giấu người chết ở bên trong thực sự rất dễ. Nhưng, khi ra vào thành,

đều phải qua kiểm tra nghiêm ngặt, hung thủ làm thế nào có thể tránh thoát, vận chuyển được người chết ra ngoài?"

Trong lòng Kỳ Vân Thư cũng dần dần chìm trong bối rối!

Tóm lại, vẫn còn rất nhiều điểm đáng ngờ!

Nàng không có manh mối nào, hiện tại, chỉ có thể trông cậy vào núi rừng nơi đây, tìm được một số manh mối.

"Thôi, trước tiên vẫn nên tìm một số manh mối nào đó có liên quan tới vụ án ở nơi này đi." Kỳ Vân Thư nói.

Lý Thời Ngôn không tiếp tục hỏi nữa, những lời Kỳ Vân Thư đã nói, cũng đủ để hấn chậm rãi tiêu hóa.

Đột nhiên —

"Chờ đã!"

Kỳ Vân Thư dừng lại.

"Có chuyện gì vậy?"

"Người nhìn xem, nơi đó có phải có một miếng vải bố trắng hay không?"

Ngón tay nàng chỉ vào một chỗ!

Cách đó không xa, có một mảnh vải bố trắng bị vướng trên những cành cây rối rắm.

Tuy nhiên, phía dưới những nhánh cây rối loạn chính là sườn dốc, chỉ có thể thật cẩn thận đi xuống, mới có thể với được mảnh vải bố trắng kia.

Lý Thời Ngôn neho mắt nhìn vài lần, gật đầu: "Đúng là có một mảnh vải bố, khả năng chính là một mảnh vải bố bình thường."

"Lấy xem thì biết."

Sau một lúc, Kỷ Vân Thư đã chống gậy đi qua, cong lưng, duỗi tay ra, nhưng làm thế nào cũng không thể với tới.

"Ta tới!"

Lý Thời Ngôn kéo nàng lên, đang chuẩn bị đi xuống giúp nàng.

Vút vút vút —

Ngọn cây đột nhiên bị thứ gì đóng đinh một loạt!

Giữa khu rừng âm trầm đầy bóng cây, âm thanh thật sự rất chói tai.

Trên cây đại thụ cao lớn, đột nhiên có hơn mười hắc y nhân nhảy xuống, mỗi người đều cầm kiếm trong tay, đâm về phía hai người.

Khi Kỷ Vân Thư nhìn thấy kiếm đâm tới, bàn tay của nàng theo bản năng lập tức bảo vệ phía sau lưng của Lý Thời Ngôn.

"Cẩn thận!"

Quạt xếp tinh xảo mang theo bên mình vốn chỉ để trang trí chứ không xài được, bị Lý Thời Ngôn mở ra và vung lên, không ngờ có thể bắn ra mấy cây ngân châm sắc bén.

Cực kỳ chuẩn xác bắn vào giữa cổ họng của mấy hắc y nhân, mất mạng ngay tại chỗ!

Kỷ Vân Thư không ngờ tới, quạt xếp kia, thì ra là một vũ khí lợi hại như thế.

"Dựa vào trên cây đại thụ, đừng chạy loạn." Lý Thời Ngôn nghiêng mắt dò nàng.

Khoảnh khắc sau, hắn đã chém giết cùng với những hắc y nhân kia thành một khối.

Nhưng không biết từ khi nào, trên đỉnh cây đại thụ mà Kỳ Vân Thư vốn đang dựa lưng vào, một hắc y nhân nhảy xuống, kiếm phong rơi xuống, tàn nhẫn bay thẳng và đâm xuống đầu nàng không chút lưu tình.

Nàng vô thức ngược mắt nhìn chăm chăm, thanh kiếm kia, phảng phất mang theo ánh sáng của sao băng, chợt phóng to ở trong mắt nàng!

Ta chắc chắn phải chết hay sao?

Sống từ Cẩm Giang tới nơi này, vụ án mất tích còn chưa phá được, 《Lâm Kinh Án》 vẫn chưa điều tra.

Hơn nữa, Vệ Dịch phải làm sao bây giờ?

Cảnh Dung sẽ thay nàng chiếu cố hắn hay sao? Sẽ đối tốt với hắn hay sao?

Ngay khi thanh kiếm kia cách tầm mắt của nàng khoảng 0,0001 cm, một viên đá bay tới, ngay chớp mắt đẩy thanh kiếm ra. Lực của viên đá đủ để thanh kiếm nhảy ra khỏi tay của hắc y nhân, ổn định vững chắc dừng ở trong một bàn tay to rộng.

Cảnh Dung cầm lấy thanh kiếm vừa đoạt được, đâm vào ngực hắc y nhân.

Đồng thời.....

Dùng sức kéo Kỳ Vân Thư qua, khiến nàng đâm vào lòng ngực rắn chắc của hắn.

"Lần sau còn dám bỏ rơi bốn vương, bốn vương sẽ tự mình giết người." Đôi mắt kịch liệt dăng lên lửa giận.

Mặc dù xung quanh ánh sáng mờ ảo, nhưng Kỳ Vân Thư vẫn có thể nhìn thấy rất rõ khuôn mặt nghiêm túc phẫn nộ của hắn.

"Ta....."

Căn bản không đợi Kỳ Vân Thư giải thích, Cảnh Dung đã lập tức đẩy nàng trở lại cây: "Chờ ở đây."

Sau đó, cầm thanh kiếm, tham gia vào cuộc chém giết với hắc y nhân.

Kỳ Vân Thư che ngực, thật lâu sau mới có phản ứng lại.

Nhìn hai bên đã chém giết thành một mảnh, tầm mắt của nàng, một lần nữa lại dừng ở trên tấm vải bố trắng. Sau một hồi suy nghĩ, nàng vừa cảnh giác, bước chân cũng vừa chậm rãi dịch qua về phía bên kia.

Ngón tay nắm lấy những nhánh cây hỗn loạn bên cạnh, nàng nhích gần hơn về phía sườn dốc, dùng một tay khác, cố sức với tấm vải bố trắng.

Nhích về phía trước một chút!

Lại nhích về phía trước thêm chút nữa!

Cuối cùng cũng với tới!

Một tay nắm lấy tấm vải bố trắng, nhưng.....

"A!"

Thân thể của nàng, từ trên sườn dốc, lăn xuống.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 158: Người Bị Thương?

Ngay khoảnh khắc rơi xuống, tâm trí Kỷ Vân Thư trở nên trống rỗng!

Cho dù như vậy, nàng vẫn liều mạng với lấy bằng được mảnh vải bố trắng trong tay.

Đồng thời, ngay khoảnh khắc khi nàng ngã xuống, phía sau lưng nàng đập mạnh vào những tảng đá cứng rắn, những nhánh cây hỗn loạn cũng không ngừng tùy ý "gặm cắn" ở trên người nàng.

Trên đầu truyền đến cảm giác choáng váng kịch liệt khiến nàng cảm thấy buồn nôn.

Khi cảm giác buồn nôn đang dâng lên dữ dội, một thân ảnh nhảy xuống từ trên cao, ôm chặt thân thể đau đớn của nàng vào trong vòng tay, bảo vệ nàng khỏi những vương vís, cùng nhau co lại cuộn tròn.

Cứ như vậy tiếp tục lăn xuống!

Kỷ Vân Thư phảng phất có thể cảm giác được, người đang ôm nàng, gần như dùng hết toàn bộ năng lực của hắn để bảo vệ nàng.

Cũng loáng thoáng nghe được đối phương nói một câu.

"Ta không cho phép người rời khỏi ta nữa!"

Hơi thở ấm áp, ùa vào trên vành tai mẫn cảm của nàng, cảm giác tê dại kia, dần dần khiến nàng mất đi ý thức.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Không biết qua bao lâu.

Kỷ Vân Thư bởi vì đau đớn nên tỉnh lại.

Nàng giơ tay ấn trên huyệt Thái Dương của mình, đau đến nỗi trong miệng nhẹ giọng rên rỉ một tiếng.

Nàng chớp chớp đôi mắt rồi mở ra, nhìn rõ cảnh vật trước mắt.

Trước mặt có một ngọn lửa đang cháy hừng hực, vấy ra những tia lửa nhỏ, âm thanh giống như nổ bóng ngô, chiếu sáng hang động nhỏ âm u.

Vách đá nham thạch sừng sững bao quanh, ở trên đỉnh hình thành một hình vòng cung nửa vòng tròn, phía trên vách đá, dây thường xuân bò đầy trên đó, trên lá cây còn có nước chậm rãi chảy xuống.

Từng giọt!

Nhịp điệu nhịp nhàng của những giọt nước nhỏ đã phá vỡ sự yên tĩnh trong hang động, giống như một nốt nhạc vang lên trong tai, cực kỳ dễ nghe!

Kỷ Vân Thư duỗi cổ, quần áo che trên người liền rơi xuống một bên.

"Tĩnh?"

Giọng nói lo lắng của Cảnh Dung vang lên bên cạnh.

Nàng nghiêng mắt nhìn lại, lập tức nhìn thấy Cảnh Dung mặc áo trong màu trắng, đang dựa vào trên tảng đá sau lưng. Hắn nhắm mắt lại, buông đầu xuống, một trong hai chân duỗi dài, một chân kia cong lại, cánh tay yếu ớt đặt ở trên đầu gối.

Mặc dù, Kỳ Vân Thư chỉ cách hấn một đoạn ngắn!

Mặc dù, hấn buông đầu xuống, nhưng nàng vẫn có thể thấy rõ miệng vết thương trên sườn mặt hấn do bị nhánh cây cào qua, bởi vì không được xử lý, vết máu trên mặt vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy được.

"Người bị thương?"

Đồng thời khi nói chuyện, nàng vươn cánh tay thon dài của mình, đầu ngón tay chuẩn bị chạm vào khuôn mặt Cảnh Dung.

Nhưng.....

Cảnh Dung giơ tay, ngăn ngón tay nàng đang duỗi tới.

"Ta không sao!" Giọng điệu của hấn có chút yếu ớt.

"Nhưng mặt người....."

"Chút thương thế nhỏ."

Cảnh Dung thuận thế nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, nâng mí mắt mệt mỏi lên, nhìn Kỳ Vân Thư.

Một lúc thật lâu, mới nói một câu.

"Về sau, đừng làm như vậy nữa."

Giọng nói quanh quẩn ở trong huyết động, đánh thẳng vào trái tim Kỳ Vân Thư.

Nàng im lặng không nói, trái tim đột nhiên không kịp phòng bị nhảy lên mãnh liệt, phảng phất như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của nàng.

"Ồ!"

Đột nhiên, Cảnh Dung đè ngực mình lại, đuôi lông mày vốn luôn bình đạm đau đớn một tấc, sau đó từ trong miệng phun ra một búng máu.

Kỷ Vân Thư trở nên căng thẳng, ánh mắt ngay lập tức dừng ở trên ngực Cảnh Dung.

Quần áo màu trắng, dần dần bị máu tươi nhiễm đỏ, chảy ra từ giữa hai ngón tay ấn xuống.

"Để ta nhìn xem."

Kỷ Vân Thư đứng dậy, cúi xuống trước mặt hắn, chuẩn bị xem xét miệng thương thế ở trước ngực hắn.

"Ta không sao."

"Đã chảy máu như vậy người còn nói không sao."

Nàng bá đạo mở tay hắn ra, thật cẩn thận cởi áo trên người hắn ra, lộ ra làn da màu lúa mì, cùng với bộ ngực kiên cố mạnh mẽ.

Hơn nữa, tám khối cơ bụng hiện lên rất rõ ràng.

Dáng người của nam nhân này, thực sự mê người!

Kỷ Vân Thư cởi bỏ từng lớp áo mà không hề nhận ra, khoé miệng nhợt nhạt của Cảnh Dung hơi gợi lên.

Mang theo một nụ cười khó nói.

Kỷ Vân Thư chuyên chú xem xét miệng vết thương trên ngực hắn, vẫn không hề chú ý tới.

Trên da thịt đã bị những mảnh cây đâm thủng, máu tươi không ngừng chảy ra bên ngoài.

"Đây là do những nhánh cây đâm phải nên mới bị thương, miệng vết thương tương đối sâu, bên trong, khẳng định còn lưu lại vụn gỗ. Ta sẽ giúp người rửa sạch và băng bó lại, nếu để vụn gỗ lưu lại trong da thịt sẽ dễ bị nhiễm bệnh."

"Ta không đau!" Cảnh Dung nói giọng nghẹn ngào.

"Ở trước mặt ta, không cần cố gắng mạnh mẽ."

Nàng chọc thủng hăn!

Nụ cười càng lan mạnh trên khuôn mặt Cảnh Dung. Đau đớn trên ngực, bởi vì nhìn thấy Kỳ Vân Thư lo lắng cho mình như vậy mà biến mất không còn một mảnh.

Nàng nâng mắt lên, vừa lúc nhìn thấy được ánh mắt mệt mỏi của Cảnh Dung, phản chiếu ra ý cười.

"Đã lúc này rồi, người còn cười được!"

"Vân Thư." Hăn gọi nàng một tiếng.

"Hả?"

"Nếu như vì ta bị thương, người mới lo lắng cho ta như vậy, ta đây tình nguyện mỗi ngày đều....."

Hăn còn chưa nói xong, Kỳ Vân Thư đã bịt kín miệng hăn.

Hơn nữa nghiêm túc nói: "Không được phép nói những lời như vậy."

Đôi mắt Cảnh Dung đang nhìn nàng, ngay lập tức cong lên, giống như hai đóa hoa anh đào nở rộ, khiến Kỳ Vân Thư có chút nóng lên.

Không thể không nói, loại ánh mắt mê mẩn mỗi nhưng đầy thâm tình này, đã lộ ra toàn bộ hormone kích thích của nam nhân đối với nữ nhân.

Kỷ Vân Thư vừa nhanh chóng di chuyển ánh mắt, vừa nói: "Ta sẽ đi tìm một số thảo dược."

Khi nàng đứng dậy, tay che trên miệng Cảnh Dung cũng được rút ra, nhưng khoảnh khắc sau đó, cổ tay đã bị Cảnh Dung giam cầm.

"Đừng đi."

Trong giọng nói, có thể nghe thấy ẩn chứa sự lo lắng.

"Ta chỉ đi ra ngoài tìm chút thảo dược, sẽ quay lại sớm thôi."

"Hiện tại bên ngoài trời đã tối, không....."

"Miệng vết thương của người nếu không được xử lý, thật sự sẽ xảy ra chuyện, người vì cứu ta nên mới bị thương, ta không thể nhìn người và mặc kệ không làm gì như vậy."

Nàng rút tay mình về, thu vào trong ống tay áo, dứt khoát xoay người ra khỏi hang động.

Cảnh Dung vốn định kéo nàng lại, nhưng bất lực, thân thể của hắn không cho phép.

Thật ra, trên người hắn, không chỉ bị thương một chỗ trên ngực!

Vì để bảo vệ Kỷ Vân Thư, khi hắn lăn xuống từ phía trên, trên thân thể hắn, đã bị đâm và tạo thành vô số miệng vết thương.

Nhưng hắn vẫn luôn cố gắng chống đỡ, ôm Kỷ Vân Thư vào trong sơn động này, dự định tiếp tục cố gắng chịu đựng, chờ đến khi Lang Bạc dẫn người tìm tới nơi này.

Tuy nhiên, vết thương trên ngực, đau đớn không có tiền đồ như vậy.

Hắn nắm chặt năm tay, rũ mặt ở trên tảng đá, nỗ lực đẩy mạnh thân thể nặng nề của mình.

Nhưng, hắn vừa hơi động một chút, tĩnh mạch trong cơ thể hắn lại căng đau đến nổi tê tâm liệt phế!

Không thể động đậy!

Hắn chỉ có thể ngồi tại chỗ, ánh mắt vẫn luôn nhìn bên ngoài huyết động, trái tim bất ổn, cảm giác lo lắng, cũng theo thời gian càng lâu, càng ngày càng kịch liệt.

Cho đến khi ——

Trong tầm mắt mơ hồ của hắn, dần dần xuất hiện một thân ảnh mảnh khảnh nhưng rắn chắc, tập tễnh đi đến. Một bàn tay ôm một đồng củi lớn, một tay khác, cẩn thận cầm một cái ống trúc cùng với một số dược thảo.

Sau khi ném đồng củi vào trong đồng lửa, nàng bước nhanh đi đến trước mặt Cảnh Dung.

Mồ hôi đầy đầu!

"我找到了八鬼子这种药材，还装了些露水，药上上去的时候，会有点儿疼，你忍着些。" "Ta tìm được tám loại thảo dược quý tử và một ít sương, lúc bôi dược sẽ hơi đau một chút, người cố chịu đựng."

Nhìn thấy nàng đã an toàn trở về, Cảnh Dung rốt cuộc thở dài một hơi nhẹ nhõm.

"Ta cho rằng....."

Hắn còn nói chưa dứt lời, đột nhiên thở hồn hển, mí mắt vô lực rũ xuống.

Thân thể, nghiêng về phía bả vai Kỳ Vân Thư.

"Cảnh Dung?"

Đây là lần đầu tiên Kỳ Vân Thư gọi tên của hắn.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 159: Chi Muốn Nàng

Thân thể Cảnh Dung đè ở trên đầu vai nàng, nhưng bởi vì trọng lượng nặng nề nên thân thể của nàng không thể không trầm xuống.

"Cảnh Dung? Cảnh Dung?"

Nàng gọi hắn vài tiếng, nhưng không nghe được tiếng đáp lại.

Sau một hồi thật lâu, đôi tay nàng để ở trên hai bờ vai rộng lớn của hắn, đẩy hắn ra, để hắn dựa vào trên tảng đá phía sau.

Có lẽ thời gian miệng vết thương vỡ ra đã lâu, hơn nữa vừa rồi Cảnh Dung cố sức đứng dậy, miệng vết thương hiển nhiên càng nghiêm trọng hơn lúc trước.

Nàng không muốn trì hoãn thời gian, lập tức nắm lấy quần áo của mình, cố sức xé một miếng, sau đó ngâm chúng vào sương ở trong ống tre, nhẹ nhàng rửa sạch miệng vết thương của hắn, loại bỏ hết những vụn gỗ nhỏ.

Một mảnh vải xám trắng, rất nhanh đã bị máu nhiễm đỏ.

Nàng dùng miệng nhai lá cây quý tử, đắp ở trên miệng vết của hắn, ngay sau đó lại xé một mảnh vải từ trên áo choàng của mình, băng bó lại miệng vết thương, cuối cùng mặc lại quần áo cho hắn.

Một loạt động tác, quả thật rất nhanh nhẹn!

Có lẽ được tính đã nổi lên tác dụng, cơn đau nổi lên từ miệng vết thương khiến Cảnh Dung tỉnh lại từ trong hôn mê, nhưng hẫn vẫn mơ mơ màng màng.

Mày kiểm nhú chặt, cố chịu đựng cơn đau.

"Cảnh Dung? Người thế nào rồi?"

"Lạnh!"

Môi mỏng tái nhợt phun ra một từ.

Lúc này Kỷ Vân Thư mới phát hiện ra, cả người hẫn đều đang run rẩy.

Không kịp có thời gian suy nghĩ gì khác, nàng dùng hết sức mình kéo thân thể công kênh của Cảnh Dung dịch gần hơn về phía bên cạnh đồng lửa, sau đó lấy chiếc áo khoác mà trước đó hẫn cởi ra và phủ lên giời nàng, mặc vào cho hẫn.

Nhưng bởi vì huyết động vốn rất lạnh lẽo, điều này đã khiến cho miệng vết thương của hẫn bị nhiễm lạnh, theo máu lan ra toàn thân, thân thể cũng bắt đầu lạnh xuống tới mức nguy hiểm.

Hẫn không thể không run rẩy!

"Lạnh!"

Hẫn vẫn mơ mơ màng màng chỉ nói một từ.

Kỷ Vân Thư không biết nên làm thế nào cho phải, trái tim nôn nóng một hồi thật lâu. Nàng cắn môi, hai tay nắm chặt quần áo của mình.

Một ý tưởng đột nhiên nảy mầm!

Nàng do dự hồi lâu.

Cuối cùng.....

Nàng hạ quyết tâm, nói: "Người đã cứu ta, ta không thể để người chết được."

Giọng nói rơi xuống, nàng một lần nữa cởi bỏ quần áo của Cảnh Dung, cũng cởi bỏ quần áo ngoài của mình, tiếp đó duỗi tay, ôm chặt thân thể Cảnh Dung, sau đó phủ lại quần áo đã cởi ra ở trên người hai người.

Khác với trong quá khứ, đây là lần đầu tiên nàng và Cảnh Dung thân mật nhất.

Thậm chí, so với việc hai người môi chạm môi còn muốn thân mật hơn gấp trăm lần!

Trên thân thể nam nhân có mùi hương đặc trưng, tràn ngập quanh lỗ mũi của nàng, giống như ánh mắt của hắn, phảng phất giống như thuốc phiện, khiến nàng tham lam không rút ra được.

Khi tựa đầu trên ngực Cảnh Dung, nàng có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn vang lên bên tai, phảng phất như muốn đập vỡ màng nhĩ của nàng, khuấy động trái tim nàng giống như cơn bão.

Tình cảm tham lam bất ngờ này, một lần nữa khiến nàng cẩn thận kiểm chế cảm xúc của mình, cũng vì điều này mà nàng bắt đầu có chút sợ hãi!

Sao có thể?

Vì sao nàng lại có cảm giác này?

Cuối cùng, do cảm giác thân thể mệt mỏi, nàng cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Cho đến đêm khuya!

Ánh lửa màu đỏ cam, giờ phút này vẫn tiếp tục bùng cháy mãnh liệt.

Cảnh Dung tỉnh lại, hẳn có cảm giác trước ngực nóng bỏng.

Hắn không thể nhớ rõ, mình đã ngủ như thế nào.

Đang muốn giơ tay lên, bỗng phát hiện cánh tay bị thứ gì đè nặng, cúi đầu nhìn, ngay lập tức thất thần.

Kỷ Vân Thư chỉ mặc áo trong, đang nằm ở trong lòng ngực hắn!

Và bản thân hắn, vai trần!

Hai người cùng ôm nhau ngủ một khối, dựa vào bên đống lửa!

Đúng vậy, hẳn tin tưởng vững chắc chính mình không hề nhìn lầm!

Sự phấn khích và thích thú dâng lên trong lòng hắn, gần như bao phủ toàn bộ cảm xúc của hắn, khiến thần kinh hắn khiếp sợ không thôi.

Hắn không dám lộn xộn, sợ đánh thức nhân nhi trong lòng ngực mình.

Và trên khóe miệng, tràn ra một nụ cười.

Vân Thư, nếu như ta sinh ra là bá tánh tầm thường, và trong lòng nàng, cũng không có Kỷ Bùi, thật sự là tốt biết bao!

Khát khao bắt đầu cuộn lên trong lòng, nụ cười trên khóe miệng càng trở nên sáng lạn hơn.

Hắn không nhịn được nâng tay kia xuống, chạm chạm vào lông mi dày của Kỷ Vân Thư, đầu ngón tay thon dài vừa mới chạm tới, hắn ngay lập tức thu tay về.

Nhưng bởi vì thế, Kỷ Vân Thư vẫn bị bừng tỉnh từ giấc ngủ sâu. Nàng vừa nhắc mắt, lập tức đối diện với ánh mắt đầy thâm tình của Cảnh Dung

cặp. Ánh mắt hắn như quả cầu lửa, dường như muốn hòa tan trong nàng.

Thần kinh của nàng run lên!

Kỷ Vân Thư bỗng nhiên đứng dậy từ trên người hắn, nắm lấy quần áo ngoài của mình, nhanh chóng mặc vào, tách mình ra xa khỏi hắn.

Sau đó nàng nghiêng người, vội vàng giải thích: "Vương gia đừng hiểu lầm, chỉ vì thân thể ngài nhiễm lạnh, ta thật sự bất đắc dĩ mới nghĩ đến biện pháp này. Thỉnh Vương gia, xem như chưa từng phát sinh sự tình gì."

"Không thể!" Cảnh Dung chăm chú nhìn nàng.

Nàng hơi kinh ngạc bởi câu trả lời quyết đoán này của hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Cảnh Dung tiếp tục nói: "Nếu đã ngủ với nhau, đó chính là ngủ cùng nhau. Chờ sau khi thân mình bốn vương tốt hơn, sẽ lập tức cưới nàng qua cửa, như thế nào?"

"Không được!" Nàng không ngần ngại từ chối hắn.

Nàng hiển nhiên có chút sốt ruột, khuôn mặt đã bắt đầu ửng đỏ, nếu không phải ánh sáng từ đồng lửa phát ra ánh vào trên nửa khuôn mặt nàng, chắc chắn đã bị Cảnh Dung nhìn thấy trên má nàng đã đỏ như thế nào.

"Vì sao không được?"

Hắn đã biết rõ còn cố ý hỏi.

Kỷ Vân Thư ngồi xuống bên cạnh, nói: "Vương gia không cần phải chọn cây gai trong lòng mọi người. Vương gia cũng biết rõ ràng, giữa chúng ta chưa xảy ra chuyện gì."

"Chưa có chuyện gì xảy ra giữa chúng ta?"

Giọng điệu của Cảnh Dung mang theo thâm ý, khóe môi cong lên thành một nụ cười tà.

Hắn đơn giản ném quần áo đang che trên người mình qua một bên, trên người trần trụi, cố gắng hết sức chống thân thể lên từ trên mặt đất, đứng dậy và tiếp cận Kỳ Vân Thư.

Cảnh báo!

Nguy hiểm!

Nguy hiểm đang ở phía trước!

"Ngài muốn làm gì?"

Kỳ Vân Thư nắm chặt quần áo trước ngực mình, đứng dậy và lui về phía sau.

Kết quả, nàng vẫn bị hai bàn tay to lớn giam cầm, vòng eo bị hắn dùng sức nắm chặt, sau đó bị đè ở trên vách đá phía sau.

Cảnh Dung đứng thẳng ngực trần, ở trước mắt nàng tản ra ham muốn dục vọng nam nhân trong người.

Kỳ Vân Thư không biết nên đặt đôi tay chỗ nào, chỉ có thể nắm chặt thành nắm tay ở hai bên sườn để thoát khỏi sự căng thẳng

Nàng quay đầu, nín thở: "Thỉnh Vương gia tự trọng!"

"Tự trọng như thế nào?"

Hắn dùng ngón tay trở và ngón tay cái, lập tức nắm lấy chiếc cằm tinh tế của Kỳ Vân Thư, nhắc lên, buộc nàng phải đối diện với ánh mắt nóng rực của hắn.

"Nếu chưa phát sinh điều gì, vậy không bằng, hãy khiến điều gì đó phát sinh đi. Nơi này an tĩnh như thế, sẽ không có người nào quấy rầy chúng ta. Sao chúng ta không....."

Đồng thời với khi nói chuyện, hắn đã chậm rãi cúi người, để trán mình chạm vào trên trán Kỷ Vân Thư.

Mắt nhìn thấy môi mỏng của hắn buông xuống, Kỷ Vân Thư lập tức xoay đầu, khiến cho môi của Cảnh Dung chỉ chạm vào chỗ vành tai của nàng.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ dừng lại ở đó!

Nhưng đổi lấy, là nụ cười thú vị của Cảnh Dung!

"Bốn vương chỉ thích nàng như vậy!"

Giọng điệu ái muội quanh quẩn ở bên tai nàng.

Lỗi tai Kỷ Vân Thư ngay lập tức đỏ bừng.

Hai người cứ duy trì tư thế như vậy một hồi thật lâu.

Cho tới khi Kỷ Vân Thư thật sự không nhịn được nữa, đôi tay để ở trên bộ ngực trần trụi của hắn, chuẩn bị dùng sức đẩy ra.

Nhưng.....

Cảnh Dung lại dùng lực lên ngón tay kia, quay đầu nàng lại và đối diện với hắn lần nữa, câu môi cười.

"Vân Thư, hiện tại bốn vương chỉ muốn nàng!"

Giọng nói rơi xuống, nụ hôn cũng được đặt xuống.

Đôi môi chạm vào nhau!

Lạnh lẽo trên môi chậm rãi tan chảy, nồng đậm triền miên, càng ngày càng dữ dội!

NỮ' NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 160: Nam Nhân Đều Là Dã Thú

Cảm giác đột ngột xảy ra, khiến cho đại não Kỷ Vân Thư trở nên trống rỗng.

Nàng chỉ có thể cảm giác được thân thể của mình đang bị giam cầm chặt chẽ, cảm đã bị Cảnh Dung dùng sức nâng lên.

Phía sau là nham thạch gập ghềnh, sau lưng nàng đè ở trên đó, bị đâm đến nỗi cực kỳ đau đớn.

Mà cảm giác đau đớn này, gần như bị sự tê dại nổi lên hoàn toàn bao phủ cả người.

Khi nàng có phản ứng lại, bàn tay nhanh chóng để ở trên bộ ngực trần trụi Cảnh Dung, dùng hết toàn lực đẩy hẳn ra.

"Hỗn đản!"

Giọng nói bùng nổ.

Sau khoảnh khắc, nàng giơ tay lên, vung về phía khuôn mặt Cảnh Dung.

Đáng tiếc, cổ tay đã bị Cảnh Dung lập tức bắt lấy, thuận thế ấn ở trên đỉnh đầu.

Một lần nữa lại trở thành con thú bị hẳn giam cầm!

"Buông ta ra." Kỳ Vân Thư rống giận một tiếng, nước mắt bắt đầu chảy ra.

"Người chán ghét bốn vương như vậy sao?"

"Đúng!" Nàng trả lời không cần suy nghĩ!

Cảnh Dung không hề tức giận, ngược lại khước miệng nứt ra một nụ cười, giống như đang thưởng thức một cảnh tượng hiếm hoi, xấu xa nói.

"Giờ phút này, ta và nàng đang ở sâu dưới sơn cốc, những người đó có lẽ cũng cho rằng ta và nàng đã bị ngã chết. Trong một chốc một lát, Lang Bạc sẽ không thể tìm được chúng ta."

Trong khi nói chuyện, hắn không biết xấu hổ dán sát vào người Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư quay đầu đi, giãy giụa một trận nhưng không có kết quả. Nàng chỉ có thể cuộn tròn xem thường nhìn hắn, cố nén nước mắt ủy khuất trong mắt.

Nam nhân đều là như thế, một khi đã cởi quần áo, tất cả đều thành dã thú!

Cảnh Dung cũng không ngoại lệ!

Chưa kể lúc này còn đang ở trong núi sâu rừng già.

Cho dù nàng hét nát cổ họng, cũng chưa chắc có người giúp nàng.

Cảnh Dung cong môi, nhăn mũi và ngửi ngửi nơi cổ của nàng, nói, "Mặc dù dính bùn đất, nhưng vẫn không thể che đậy được mùi hương trên người của nàng, thật sự..... quá mê người."

Cầm thú!

"Cảnh Dung, người buông ta ra."

"Mới vừa rồi, nàng gọi ta là gì?"

"Người buông ta ra."

"Không buông!"

Hắn đột nhiên nhấn mạnh, sự nghiến ngấm trong mắt cũng biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là ánh mắt cực kỳ sắc bén nham hiểm.

Sau đó nghiêm túc nhìn nàng, nói, "Nàng tự mình chạy tới Lương Sơn, bỏ rơi bốn vương không nói, vì bảo vệ nàng, bốn vương thậm chí còn bị thương. Mới vừa rồi, nàng bôi chút dược ở trên người bốn vương, cũng coi như một chút an ủi. Nếu như có lần sau, bốn vương sẽ lột sạch quần áo của nàng, ném tới trên giường, sau đó sẽ làm bất cứ điều gì mình muốn."

Ách!

Hoá ra người này, đã cất giấu những suy nghĩ như vậy trong lòng.

Sự hờn dỗi kia, đã được ấp ủ lâu như vậy!

Nhưng, thủ đoạn an ủi này quả là hơi quá đê tiện. Nên biết rằng, nếu nàng không đi tìm thảo dược, miệng vết thương của hắn bị nhiễm trùng sẽ sinh ra mủ!

Không không không!

Nếu Cảnh Dung thật sự xảy ra chuyện, lương tâm của nàng sẽ cảm thấy bất an.

Nàng nghiêng mặt, vừa cố gắng xoay cổ.

Vừa nói, "Một khi đã như vậy, Vương gia có phải nên buông ta ra hay không?"

"Phía sau lưng và cổ tay của nàng rất đau?"

"Ừ!" Nàng gật đầu, không cần phải nói dối, chính xác là rất đau.

Cảnh Dung tinh tế liếc mắt xem xét nàng một cái, sau khi suy nghĩ một lúc, hẳn dự định buông tay.

Nhưng ——

Đột nhiên từ bên ngoài vọt vào mười mấy người cầm đuốc trong tay.

Ngay lập tức, những ngọn đuốc chiếu sáng toàn bộ huyết động trong nháy mắt, đến nỗi đau cả đôi mắt.

"Vương gia!"

Theo ngay sau đó là giọng nói nôn nóng của Lang Bạc vang lên.

Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, Lang Bạc nhìn thấy một màn khiến người đỏ mặt trước mắt.

Giờ phút này, hẳn hận trên mặt đất không thể nứt ra một cái động lớn, giống như chuột nhanh chóng chui vào.

Bởi vì ——

Vương gia nhà mình, trên người trần trụi, dáng người nhẹ nhàng đang giam cầm một "nam nhân" ở trên vách đá, khoảng cách giữa hai người chỉ giống như một trang giấy mỏng.

Nếu như Kỳ Vân Thư mang một thân nữ trang còn tốt, nhưng hiện tại nàng đang là một thân nam trang và bị nắm giữ ở giữa cánh tay đầy cơ bắp

của Cảnh Dung.

Tư thế kia, thật sự dễ khiến người tưởng tượng!

Người khác nhìn thấy, sẽ xấu hổ như thế nào!

Những thị vệ theo Lang Bạc cùng nhau tiến vào, trong lòng cũng đang có hàng vạn con ngựa lao nhanh lướt qua!

Chết tiệt! Chẳng lẽ Vương gia nhà mình đoạn tỵ?

Thị vệ lần lượt dời mắt, sợ hãi nếu nhìn nhiều hơn một chút, mắt mình sẽ bị đào lên.

Trong khi Kỷ Vân Thư quả thực muốn đập đầu vào vách tường chết đi, tư thế của nàng và Cảnh Dung như vậy, người nào cũng sẽ suy nghĩ miên man.

Nàng thật sự cảm thấy đời này của mình đã sốt cao một lần lợi hại nhất.

Cả người cực kỳ nóng!

Cảnh Dung vẫn không nhanh không chậm, buông lỏng Kỷ Vân Thư, khom lưng nhặt quần áo của mình vớt trên mặt đất, chậm rãi mặc vào, vẻ mặt thông dong bình tĩnh.

Nhưng trong sự bình tĩnh, vẫn mang theo không vui!

Đã hơn nửa đêm, quấy rầy một hồi mộng đẹp hoàng kim của hãn.

Lang Bạc cúi đầu thỉnh tội, "Vương gia thứ tội, thuộc hạ cứu giá chậm trễ."

Cảnh Dung giơ tay, ý rằng hãn không bận tâm tới.

Lang Bạc giương mắt nhìn kỹ, thấy được miệng vết thương trước ngực Cảnh Dung, tay cầm kiếm không thể không siết chặt lại.

"Vương gia, ngài bị thương?"

"Chút thương thế nhỏ."

Những từ này vừa lặn ra khỏi miệng Cảnh Dung, hần ngay lập tức hỏi, "Người làm thế nào tìm tới được nơi này?"

"Là Lý công tử đã thông báo với thuộc hạ, tuy nhiên địa hình sơn cốc này thật sự phức tạp, thuộc hạ....."

"Lý công tử?" Cảnh Dung bối rối.

"Vâng, chính là vị Lý công tử đi theo chúng ta một đường từ Du Châu vào kinh."

Lúc này Cảnh Dung mới nhớ lại. Lúc ấy, bởi vì trong rừng tương đối âm u, hần chỉ biết có người đang chém giết cùng với những hắc y nhân đó. Hần không biết, người nọ, chính là con côn trùng theo đuôi kia.

Con người của hần dâng lên một luồng ánh sáng sắc bén, nhìn về phía Kỳ Vân Thư.

Hần chất vấn hỏi nàng, "Sao hần ta lại đi cùng người tới núi Lương Sơn?!"

Đại ca, chúng ta có thể quay lại trọng điểm hay không?

Hiện tại quan trọng nhất, không phải là nên nhanh chóng rời khỏi nơi này hay sao?

Kỳ Vân Thư nghiêng người, thuận miệng nói lại một câu, "Chỉ ngẫu nhiên gặp mà thôi."

"Ngẫu nhiên?"

Tất nhiên hẳn không tin, trong giọng nói, còn mang theo một luồng ám kình!

Kỷ Vân Thư lười trả lời hẳn, ngược lại hỏi Lang Bạc, "Vị Lý công tử kia đâu? Hẳn không sao chứ?"

Lang Bạc đáp lại, "Lúc ấy hẳn bị trọng thương, ta đã sai người đưa hẳn về chỗ hẳn ở. Lúc này, chắc hẳn đã không có gì đáng ngại."

Nàng gật gật đầu.

Và vẫn chưa phát hiện ra ánh mắt bất lực của Cảnh Dung đang xem xét nàng.

Lúc này, Cảnh Dung đã mặc xong quần áo, ra lệnh cho Lang Bạc, "Hồi phủ đi, dập hết lửa nơi này, cũng sai người bảo vệ tốt Kỷ tiên sinh. Trong rừng có sài lang hổ báo, đừng để nàng bị cắn."

"Vâng!"

Cảnh Dung hỏi nàng, "Có thể đi sao?"

Nàng gật đầu.

Cảnh Dung cởi áo choàng trên người và ném cho nàng, "Buổi tối hơi ẩm rất nặng."

Chỉ nói một câu, hẳn đã đi về hướng bên ngoài huyết động, nhưng vừa đi được vài bước, hẳn liền dừng lại, nhíu chặt mày, liếc mắt nhìn Lang Bạc một cái.

Lang Bạc nháy mắt hiểu ý, tiến lên, âm thầm nâng hẳn đi về phía ngoài huyết động.

Cuối cùng, Cảnh Dung giống như vịt chết mà mỏ còn cặng, rõ ràng đã bị thương không thể đi đường, nhưng không muốn để người khác biết.

Kỷ Vân Thư ôm áo ngoài hăn ném cho mình, phủ thêm trên người, hít sâu một hơi, bắt đầu đi theo.

Đọc theo đường đi, mấy tên thị vệ bảo vệ ở phía sau và hai bên sườn nàng, sợ nàng vấp ngã.

Rốt cuộc, nếu thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chỉ sợ Vương gia sẽ giết bọn họ để xoa dịu "tiểu tình lang" này của hăn.

Vì thế, phải cẩn thận!

Cẩn thận!

Phải cẩn thận!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 161: Người Là Chó Hay Sao?

Dung Vương phủ.

Vừa mới vào phủ, một thân ảnh đã cấp tốc chạy vội về phía Kỳ Vân Thư, choàng tay ôm lấy nàng.

Toàn bộ người nàng, nháy mắt chìm vào trong vòng tay của Vệ Dịch, bị Vệ Dịch ôm rất chặt.

"Thư nhi, người đi đâu vậy?"

Vệ Dịch nói giọng ghen ngào.

Nhưng ——

Ánh mắt Kỳ Vân Thư, thay vì nhìn Vệ Dịch, nàng lại nhìn về phía Cảnh Dung, đối diện với ánh mắt của hắn.

Sắc mặt Cảnh Dung tái nhợt, nhìn không ra bất luận cảm xúc gì, hai hàng lông mày hạ thấp xuống, yên lặng rời đi.

Nhìn thân ảnh kia cô đơn rời đi, Kỳ Vân Thư không ngờ lại cảm thấy có chút thương cảm.

Đúng vậy, chính là thương cảm!

Nàng buồn tới mức cảm thấy cổ họng hít thở không thông bởi cảm xúc càng ngày càng tăng. Nàng vừa mới hồi phục tinh thần lại, mặt đỏ lên, nói với Vệ Dịch.

"Vệ Dịch, người buông ra ta trước đi."

"Không muốn!"

"Nhưng trên người ta rất đau."

Vừa nghe điều này, Vệ Dịch ngay lập tức buông nàng ra, thần sắc lo lắng hoang mang hoảng loạn, lùi ra sau một bước, hai tay treo ở hai bên, không dám tiếp tục chạm vào thân thể nàng.

"Xin lỗi Thư nhi, có phải ta khiến Thư nhi đau hay không?"

"Không phải. Vệ Dịch, chúng ta đi về trước được không?"

"Ân!"

Hắn gật đầu thật mạnh.

Trở lại Đông Uyển, Kỳ Vân Thư lập tức rửa mặt chải đầu, một nha đầu đưa thuốc mỡ tót cho nàng, nói rằng Vương gia phân phó, dược này có thể giúp giảm sưng giảm đau.

Kỳ Vân Thư gật gật đầu, không nói gì.

Sau khi đóng cửa phòng lại, nàng từ từ cởi quần áo ra, lộ ra sau lưng mịn màng phủ đầy vết thương. Nàng cong tay xuống, cực kỳ vụng về tra dược phía sau lưng mình. Khi dược chạm vào miệng vết thương, nàng nhíu mày cắn răng chịu đựng cơn đau.

Chịu đựng đau đớn, nàng lấy mặt nạ trên nửa khuôn mặt xuống.

Trong gương, phản chiếu một vết sẹo dài trên mặt bên trái của nàng, miệng vết thương đã khép lại, nhưng vết sẹo kia, dường như đã nạm vào trong da thịt nàng.

Nếu nhìn qua, cũng không cảm thấy dữ tợn!

Kỳ Vân Thư từ khi sinh ra đã có sẵn khí chất kia, tựa như một đóa hoa hồng nở rộ, cho dù bị người không cẩn thận dùng móng tay chích ở trên cánh hoa một lỗ hồng.

Có chút tàn khuyết, nhưng không hề ảnh hưởng tới vẻ đẹp của nó.

Thịch thịch thịch.....

Có người gõ cửa.

Vệ Dịch hét lên ở bên ngoài, "Thư nhi, Thư nhi đã khỏe rồi sao?"

Nàng cầm quần áo và kéo bả vai lại, đứng dậy đi ra mở cửa.

Trong tay Vệ Dịch bưng một chén thuốc, đưa tới trước mặt nàng, nhanh chóng nói, "Thư nhi, đây là thuốc của Thư nhi, Thư nhi bị thương, cần phải nhanh chóng uống thuốc mới được. Thuốc này là ta tự nấu, không đúng không đúng, thật ra, là những tỷ tỷ đó giúp ta cùng nhau nấu. Thư nhi nhanh uống khi nó còn nóng, như vậy mới sớm khỏe lại."

Hốc mắt nàng đỏ lên vì cảm động trong lòng, nhận lấy bát thuốc.

Ngay sau đó, Vệ Dịch lại đưa cho nàng một viên kẹo đường.

Hắn tươi cười nói, "Thư nhi đừng sợ, khi uống thuốc, ăn một viên kẹo đường sẽ không cảm thấy đắng. Trước kia khi ta bị bệnh uống thuốc, nương luôn nói với ta như vậy, kết quả thật sự không đắng một chút nào."

"Vệ Dịch, cảm ơn người."

"Không cần cảm ơn, ta muốn chăm sóc Thư nhi."

Nụ cười của hắn giống như ánh mặt trời, tràn ngập sức sống hồn nhiên và thiện ý nhất của tuổi trẻ.

Bộ dáng hồn nhiên kia, vô cùng sinh động diễn ra ở trước mắt người.

Nàng bỏ hạt sen đường trong tay vào trong miệng, chậm rãi uống hết bát thuốc kia.

Và lúc này, đêm đã khuya, qua một hai canh giờ nữa sẽ đến giờ Mão (5-7h sáng).

Vệ Dịch ngoan cố không chịu quay lại phòng mình, chỉ muốn trông chừng nàng, cuối cùng, nàng đành phải để cho hắn ở lại.

Có lẽ do quá mệt mỏi, Kỷ Vân Thư lên giường nghỉ ngơi, Vệ Dịch vẫn luôn ngồi ở trên ghế một bên, cặp mắt tròn trịa luôn gắt gao nhìn nàng.

Sợ nàng lại biến mất không thấy.

.....

Hôm sau.

Khi Kỷ Vân Thư thức dậy, Vệ Dịch vẫn còn ngủ ở trên bàn.

Nàng mặc xong quần áo, rửa mặt chải đầu, không muốn đánh thức hắn, vì vậy nhẹ nhàng mở cửa ra, ngồi ở trong viện. Sau đó từ bên hông, lấy ra một mảnh vải bố màu trắng.

Nàng gần như mất nửa mạng mới lấy được thứ này, may mắn lúc lăn xuống núi không bị rớt mất, nếu không, thật sự là muốn khóc.

Vải bố trắng trong tay hình chữ nhật, có cảm giác không phải là vải thô, mà là vải bố.

Phía trên cũng không có thêu thùa gì!

Nhưng —

Khi ngón tay nàng nhẹ nhàng chà xát ở mặt trên.

Nàng cảm thấy có chút dầu mỡ, đưa lên chóp mũi ngửi ngửi.

"Mùi mỡ heo!" Nàng đưa ra kết luận, nhưng cảm thấy có đôi chút kỳ lạ, ngoài miệng lẩm bẩm kỳ quái, "Nếu như miếng vải này là của tiểu phu dùng để lau mồ hôi, phía trên nên có mùi mồ hôi mới đúng, vì sao lại có mùi mỡ heo?"

Nàng lại ngửi ngửi thêm một chút.

Nhíu mày, "Mùi son phấn!"

Điều này khiến nàng càng cảm thấy kỳ lạ hơn, một mảnh vải bố trắng đầy mùi mỡ heo, vì sao còn có mùi son phấn nữ nhân?

Bởi vì suy nghĩ quá xuất thần, nàng vẫn chưa chú ý tới từ khi nào Cảnh Dung đã đứng ở phía sau lưng mình.

Cho đến Cảnh Dung lên tiếng, "Vì một mảnh vải bố trắng, ngay cả mạng đều không cần. Miếng vải này, là của tình lang nàng lưu lại?"

"....."

Vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Cảnh Dung mặc một bộ áo gấm màu xanh, cả người thần thanh khí爽, không thấy một chút bộ dạng đáng thương của ngày hôm qua.

Nàng mở miệng vốn định nói gì đó, nhưng cuối cùng nuốt trở lại, vẫn ngồi chỗ cũ.

Hiện tại, nàng thật sự có chút sợ hãi.

"Ban ngày ban mặt, ta sẽ không ăn nàng." Cảnh Dung trêu chọc nàng.

Hai vai nàng trầm xuống, bộ dáng cực kỳ bất đắc dĩ.

Sau đó rũ mi, "Ta không phải sợ người ăn ta, chỉ là hiện nay, ta đang suy nghĩ về vụ án."

"Nói nghe một chút!"

Đơn giản, Cảnh Dung nâng áo choàng lên, ngồi xuống ở ghế đá bên cạnh nàng.

Kỷ Vân Thư nghiêm sắc mặt, cầm mảnh vải bố trắng trong tay, nói, "Miếng vải này, ta đã tìm thấy được ở trên Lương Sơn. Ta không thể chắc chắn, rốt cuộc cái này có liên quan tới vụ án hay không. Tuy nhiên, miếng vải trắng này, có chút kỳ lạ."

"Kỳ lạ như thế nào?"

"Nếu nó lưu lại ở trên núi, khả năng lớn nhất chắc hẳn là của tiều phu, trên đó nên là mùi mồ hôi mới đúng. Nhưng trên miếng vải này, lại có một mùi mỡ heo, còn có mùi son phấn nhẹ nhẹ."

"Có thể là mùi hương trên người của người."

"Không phải!" Kỷ Vân Thư phủ quyết, "Mùi hương không giống nhau."

Nàng vừa nói câu này, Cảnh Dung cũng bắt đầu tò mò, cầm miếng vải lên mũi ngửi ngửi, nhưng cho dù hửi ngửi như thế nào, cũng không ngửi được gì.

Hắn kỳ lạ hỏi, "Người là chó hay sao? Lần trước vụn gỗ nhỏ kia người cũng có thể ngửi được mùi rượu, hiện giờ một miếng vải bố trắng bình thường như vậy, sao người có thể ngửi được mùi son phấn?"

Quả thực rất bí ẩn!

Nàng cười chua xót, nói, "Có lẽ, đời trước của ta là một con chó trung thành của cảnh sát."

Cảnh sát?

Đó là thứ gì?

Kể từ khi Cảnh Dung gặp nàng, hắn đã nghe rất nhiều từ kỳ lạ thoát ra khỏi miệng nàng, không thể không có chút tò mò.

"Nàng rốt cuộc là ai?" Những lời này hắn hỏi có chút đột ngột.

Kỷ Vân Thư liếc mắt nhìn hắn một cái, "Vương gia có bị mất trí nhớ hay không?"

"Không!"

"Ồ!" Nàng nghẹn một câu.

Xem như đó là một cách thông minh để tránh đi câu hỏi của Cảnh Dung.

Không thể nào giải thích được, mũi của Kỷ Vân Thư nhanh nhạy như vậy, có lẽ chính là do lão ba pháp y của nàng huấn luyện ra.

Ông ấy là một pháp y kỳ cựu, độ nhạy bén của cái mũi rất quan trọng. Từ nhỏ, nàng đã bị lão ba bắt dùng hương pháp phát triển theo hướng của ông ấy, bắt nàng ngửi nhiều đồ vật kỳ kỳ quái quái trong một thời gian dài.

Ngay cả khi nhắm mắt lại, nàng đều có thể phân biệt được là nước trong hay nước muối.

Cũng may, đây cũng xem như là một kỹ năng đặc biệt của nàng!

Giúp nàng phá rất nhiều vụ án!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 162: Dầu Mỡ (1)

Vụ án mất tích lần này, đã được tra xét hai tháng, đích thực rất khó giải quyết!

Ngoại trừ một thi thể trần truồng ra, gần như hoàn toàn không có gì khác.

Mảnh vải bố trắng này, cũng không biết có liên quan tới vụ án này hay không?

Kỷ Vân Thư dừng suy nghĩ của mình lại, nhìn thoáng qua trước ngực Cảnh Dung, hỏi, "Vết thương của Vương gia có đỡ hơn chút nào không?"

"Nàng quan tâm tâm bốn vương sao?"

"Dù sao Vương gia cũng bởi vì cứu ta nên mới bị thương, sao ta có thể không quan tâm tới?"

Nhưng thật ra điều này cũng khiến trong lòng Cảnh Dung cảm thấy ấm áp, hãnh giơ tay vỗ nhẹ ở trên ngực mình một chút, nói, "Đều là thương thế nhỏ, không chết người được."

"....."

Rõ ràng là một lời nói quan tâm, nhưng đã bị Cảnh Dung thay đổi như vậy.

Ngay sau đó, Cảnh Dung nói tiếp, "Hiện giờ về sự tình vụ án, nàng tạm thời hãy thư giãn một chút. Mặc dù thời gian gấp gáp, nhưng quan

trọng nhất vẫn là sức khỏe của nàng. Bốn vương bị chút thương thế nhỏ không đáng kể, nhưng thương thế trên người nàng, cần phải cẩn thận chăm sóc. Vì thế những sự tình khác, bốn vương sẽ sai người điều tra."

"Sự tình khác? Vương gia đang ám chỉ điều gì?"

"Về vụ ám sát trên Lương Sơn dù chỉ mới cách mấy canh giờ ngủ, người của chúng ta đều đã bị thương, sao ta có thể để bọn chúng ung dung ngoài vòng pháp luật?"

"Vì thế....."

"Tóm lại, việc này nàng không cần phải xen vào, cẩn thận dưỡng thương là điều quan trọng nhất, đừng khiến mình bị bệnh, sau này, có thể không tốt cho sinh nở."

Chờ đã —

Sinh nở?

Đúng vậy, Kỷ Vân Thư xác định mình không hề nghe lầm.

Khóe mắt nàng co giật, cổ cũng vì thế trở nên căng thẳng, dời ánh mắt đi, "Thỉnh Vương gia chú ý tới lời mình nói."

Cảnh Dung không cho là đúng, ngược lại có chút hồ đồ, hỏi, "Vì sao ta phải chú ý tới lời mình nói? Nàng và ta vốn đã ôm nhau ngủ, đây là sự thật. Từ xưa trinh tiết nữ tử quan trọng nhất, bốn vương ngủ với nàng, thậm chí cả người còn trần trụi hôn nàng. Nếu là ngày trước, tất nhiên sẽ không có người nguyện ý cưới nàng. Bốn vương tự hạ thấp mình, không phải nàng nên trộm vui mừng hay sao?"

Ai ai ai!

Người có chút thối phồng mọi chuyện!

Nếu trong lòng Kỳ Vân Thư còn có một tia áy náy và cảm kích với hãn, giờ phút này đều đã bị lời hãn nói rơi vào quên lãng.

Người ta thường nói, Vương gia thời cổ đại lạnh lùng kiêu ngạo, trân quý như vàng, thậm chí không gần nữ sắc.

Tuy nhiên, Cảnh Dung lại khác.

Có lẽ từ khi hãn còn là một phôi thai, nhiễm sắc thể đã bị thay đổi.

Ừ, nhất định là như thế!

Bắt giữ được ánh mắt bất đắc dĩ và vẻ mặt ghét bỏ của Kỳ Vân Thư, khóe miệng Cảnh Dung câu lên.

"Bốn vương nói không đúng?"

Không không không, người nói đều đúng.

Trên trán nàng xuất hiện mấy đường hắc tuyến. Nàng đứng dậy, nhìn hoa mai đang run rẩy bởi gió lạnh trong viện, nói, "Sự tình tối hôm qua, ta sẽ quên, thỉnh Vương gia cũng có thể quên đi. Trước khi vào kinh, ta từng nói với Vương gia, ngài là Vương gia, và ta chỉ là một thứ dân."

"Nàng không cần nhắc nhở bốn vương lần nữa."

Cảnh Dung đứng dậy, bước tới gần nàng.

Nhưng.....

Nàng lại lui ra sau, một lần nữa kéo ra khoảng cách, nghiêm túc nói, "Nếu Vương gia đã hứa với ta rồi, hãy nên tuân thủ lời hứa."

"Nếu bốn vương đổi ý thì sao?"

"Ta đây sẽ lập tức rời kinh."

Nàng cũng không phải chỉ nói nói mà thôi!

Cảnh Dung nhìn ánh mắt kiên định của nàng, trong lòng đau nhức một trận. Hắn cố nén lại, khóe miệng dần dần nổi lên một cảm giác chua xót.

Hắn nói với nàng, "Xem ra trên đời này, cũng chỉ có nàng mới có thể uy hiếp bốn vương."

"....."

Nàng yên lặng lui tiếp ra sau một bước, không muốn nhìn vào mắt hắn, sợ trong ánh mắt toát ra cảm xúc khó nói nên lời, sẽ bị Cảnh Dung nhìn thấy.

Nhìn nàng như vậy, trái tim Cảnh Dung trầm xuống.

"Nàng tránh xa như vậy làm gì? Bốn vương đã nói, sẽ không ăn nàng. Trên người của nàng còn có thương tích, hãy cẩn thận ngồi xuống đi."

Đồng thời với khi nói chuyện, Cảnh Dung tiến tới vài bước, duỗi tay nắm lấy cánh tay của nàng, khiến Kỳ Vân Thư buộc lòng phải lui về phía sau vài bước nữa.

Mặc dù tốc độ lảng tránh rất nhanh, nhưng mảnh vải trắng trong tay nàng đã bị Cảnh Dung nắm được.

Trái tim nàng bỗng nhiên hoảng hốt, buông lỏng tay ra, vải bố trắng rời khỏi đầu ngón tay, dừng ở trong tay Cảnh Dung. Trong khoảnh khắc, Cảnh Dung cũng buông lỏng tay ra, mảnh vải trắng lập tức bị gió thổi bay, rơi xuống ao nước bên cạnh.

"A!"

Kỳ Vân Thư chấn động, lỡ may đó là vật chứng, không thể để nó dính nước.

Nhưng đã không kịp!

Vải bố trắng chuẩn xác rơi thẳng xuống nước.

Cảnh Dung cũng sốt ruột, khi đang muốn vớt mảnh vải trắng lên, tay còn chưa với tới, đã bị Kỷ Vân Thư chặn lại.

"Chờ đã!"

"Có chuyện gì vậy?"

"Không đúng!" Nàng nhíu mày lại, ánh mắt nhìn chăm chăm một tầng dầu mỡ trôi nổi trên mặt nước.

Nhìn thấy nàng như vậy, Cảnh Dung nói, "Hay là, dầu mỡ này có vấn đề?"

Nàng gật đầu, trên mặt hiện lên một loại cảm giác cực kỳ ghê tởm, giữa mày đều cuộn lại.

"Ta nghĩ, có lẽ ta biết hung thủ đã vận chuyển người chết ra khỏi thành như thế nào."

Nghe thấy như vậy, Cảnh Dung cảm thấy rất mơ hồ, hẳn còn chưa kịp có phản ứng lại, Kỷ Vân Thư đã lập tức đi vào trong phòng, ôm ra một hộp gỗ đàn hương.

Nàng cực kỳ sốt ruột, "Bây giờ ta muốn đi Lý phủ một chuyến."

"Được."

Cảnh Dung không hỏi nhiều, lập tức sai người chuẩn bị xe ngựa, vội vàng chạy tới Lý phủ.

Và dọc theo đường đi, Kỳ Vân Thư cũng nói qua những gì mình đã từng nói với Lý Thời Ngôn lúc trước, nhắc lại một lần với Cảnh Dung.

.....

Lúc này, trong Lý phủ, khắp nơi đều treo đầy sa tanh màu trắng, thi thể Thủy Tinh đã được mang về Lý phủ trong cùng ngày, chờ tới ngày mai sẽ được hạ táng.

Người trong phủ, lập tức đi thông báo với Giang phu nhân.

Giang phu nhân ra ngoài, sắc mặt thật ra đã tốt hơn một chút, khi nhìn thấy Cảnh Dung, bà ta vốn định hành lễ, nhưng bị hấn cản lại.

"Không cần, lần này đến đây, là có chuyện quan trọng muốn làm."

"Chuyện quan trọng? Đã tìm ra hung thủ rồi sao?" Giang phu nhân nói giọng ghen ngào.

Kỳ Vân Thư tiến lên, giải thích lý do, "Giang phu nhân, ta biết ngày mai Thủy Tinh sẽ được hạ táng, nhưng chuyện quá khẩn cấp, hy vọng người có thể để ta nghiệm thi Thủy Tinh lần nữa."

"Không được!"

Nói chuyện, chính là Lý triệu.

Hắn ta bước nhanh tiến đến, thần thái cực kỳ hung ác, ánh mắt nhìn Kỳ Vân Thư vẫn mang theo hận ý.

Hắn ta đi đến trước mặt nàng, thái độ kiên quyết nói, "Ta sẽ không cho phép, đôi tay Thủy Tinh đã bị người chém đứt, trên bụng, cũng bị các người mở ra, chẳng lẽ các người còn thấy chưa đủ? Khăng khăng phải ngu mà phanh thây nàng ấy mới cam tâm hay sao?"

Oan uổng quá!

Bụng Thủy Tinh bị mổ ra, là do Ngổ tác vô lương kia làm, không liên quan gì tới Kỳ Vân Thư nàng cả!

Cục diện rối rắm này, cuối cùng được ném lại cho nàng.

Thật sự quá oan uổng!

Nhưng nàng cũng lười giải thích.

Nàng chỉ nói, "Lý công tử, Thủy Tinh bị người giết chết, chẳng lẽ người không muốn tìm ra hung phạm hay sao? Ta chỉ muốn nghiệm chứng làn da trên người nàng một chút, sẽ không khiến nàng hư hao thân thể. "

"Không được, ta đã nói không được chính là không được!" Sắc mặt Lý Triệu đỏ bừng.

Cảnh Dung không quan tâm tới hẳn, chỉ nói một câu với Giang phu nhân, "Giang phu nhân, mặc dù bốn vương không thể dùng quyền để ra lệnh cho người, nhưng nếu người thật sự không muốn tìm ra hung phạm, vậy thì thôi đi."

Giang phu nhân có chút do dự.

Lý Triệu một bên nhanh chóng lôi kéo bà ta, nói, "Đại tỷ, tỷ không thể đồng ý!"

"Thủy Tinh đã chết, nếu như không thể tìm được người giết hại nàng ấy, cho dù giữ lại xác nàng ấy thì có tác dụng gì?" Giang phu nhân thở dài một tiếng, nhìn Kỳ Vân Thư, gật đầu một cái, "Thi thể đặt ở sau hậu viện, ngài theo ta đến đây đi."

"Đại tỷ....."

Không quan tâm bị Lý triệu ngăn trở, Giang phu nhân lạnh lùng dẫn đường, đưa Kỷ Vân Thư và Cảnh Dung tới linh đường nơi hậu viện.

Ngay sau đó, sai người mở quan tài ra, tiếp đó nâng thi thể từ bên trong ra ngoài.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 163: Dầu Mỡ (2)

Thi thể vốn trần trụi, hiện giờ đã được mặc quần áo tơ lụa tinh tế gọn gàng. Mái tóc dài rối bù thô ráp cũng được chải chuốt cực kỳ bóng mượt, mang theo trang sức kim thoa bằng bạc.

Trang sức phối ở trên người nhiều không kể xiết, cùng với sự di chuyển của thân thể, phát ra từng loạt âm thanh của tiếng kim loại.

Ổng tay áo to rộng, cũng che đi đôi tay đã bị chặt đứt của Thủy Tinh, trên mặt, còn mang theo một chiếc mặt nạ vàng tinh xảo tuyệt mỹ.

Toàn bộ, chỉ phảng phất như một khối tượng Phật ánh vàng rực rỡ!

Mặc dù thi thể ngay lúc này đã có chút hư thối, nhưng bởi vì đã trải qua xử lý, xung quanh còn rải phấn bồ kết, thậm chí còn có chút phấn hoa.

Vì thế cũng không cảm thấy có mùi thúi.

Kỷ Vân Thư nhanh chóng mở hộp gỗ đàn hương mà mình mang đến, từ bên trong lấy ra một con dao nhỏ mỏng, đặt ở một bên.

Nàng đeo bao tay màu trắng vào, hơi kéo áo trên người Thủy Tinh để lộ ra bả vai.

Nàng cầm lấy con dao, ở trên vai Thủy Tinh nhẹ nhàng cắt ra một lỗ hồng, sau đó nhanh chóng cẩn thận cắt lấy một miếng da.

Bởi vì máu trong thi thể đã bị đông lại, khi nàng cắt da thịt không bị chảy ra máu, màu sắc trên quần áo, vẫn sạch sẽ như cũ.

Nàng đặt miếng da kia ở trên một tấm khăn tay.

Một loạt động tác sạch sẽ lưu loát!

Nàng quay đầu nói với Giang phu nhân, "Được rồi, có thể để thi thể lại vào trong quan tài."

Như thế đã kết thúc?

Mọi người đều cảm thấy nàng còn chưa bắt đầu!

Lý Triệu há miệng ra, cũng cảm thấy không thể tin nổi, không phải nên mổ bụng gì đó hay sao? Vì sao.....

Giang phu nhân đồng ý, sai người để thi thể lại vào trong quan tài, đẩy nắp quan tài lên.

Giống như một đoạn sự tình mới vừa rồi căn bản chưa từng phát sinh.

"Ta cần một chậu nước muối, một tờ giấy trắng sạch sẽ, có thể mang tới đây không?" Kỳ Vân Thư hỏi.

Những gì nàng yêu cầu, Giang phu nhân đều cực kỳ phối hợp.

Tất cả đều đồng ý mang tới.

Sau khi nước muối và giấy sạch đều được chuẩn bị xong, Kỳ Vân Thư lúc này mới bỏ miếng da vừa rồi đã cắt bỏ vào trong nước muối, đợi thời gian khoảng nửa nén hương, nàng đặt tờ giấy sạch vào trong chậu nước, nhúng qua vài lần, sau đó cầm lên.

Trên tờ giấy sạch, có thêm một số dấu vết màu cam.

Khóe miệng nàng co giật, thần thái ngưng trọng, yên lặng đặt tờ giấy qua một bên, nhìn về phía Cảnh Dung.

"Vương gia, có thể thông báo với Kinh Triệu Doãn, có lẽ, ta đã biết hung thủ là người thế nào."

"Được." Hãn gật đầu, lập tức sai người đi thông báo với Kinh Triệu Doãn.

Nghe thấy có tiến triển về vụ án mất tích, Kinh Triệu Doãn dừng mọi việc và đuổi tới đây.

"Kỷ tiên sinh, đã tìm ra hung thủ rồi sao?"

Hãn cực kỳ kích động.

Mặc dù vụ án đã được ném lại cho Kỷ Vân Thư, nhưng hãn là Kinh Triệu Doãn, không thể bãi nhiệm toàn bộ trách nhiệm.

Kỷ Vân Thư đứng ở bên ngoài linh đường, nhẹ nhàng nói với Kinh Triệu Doãn.

"Ta đã đi một chuyến tới Lương Sơn, tìm được một mảnh vải bố màu trắng. Sau đó phát hiện ra trên vải bố trắng, có dính dầu mỡ, hơn nữa có hai loại dầu mỡ. Một loại, chỉ là mỡ heo bình thường, còn có một loại nữa, chính là mỡ người."

A!

Mọi người ở đây, gần như đều vô cùng khiếp sợ!

Mỡ người?

Chỉ nghe hai chữ này một chút, lập tức đã cảm thấy buồn nôn.

Kinh Triệu Doãn không hiểu lắm, nhanh chóng hỏi, "Tiên sinh có ý gì?"

Kỷ Vân Thư giải thích, "Khi miếng vải bố trắng bị thấm nước, đã tràn ra hai loại dầu mỡ, nếu đó là mỡ heo, sẽ hình thành một lớp dầu có màu tối hơn ở vòng ngoài. Nếu là mỡ người sẽ hình thành một lớp dầu có màu tối hơn ở giữa."

"Một mảnh vải trắng bị ném ở trên núi Lương Sơn, bị dính mỡ heo, còn dính mỡ người. Điều này có thể đoán ra được, lúc ấy khi hung thủ muốn vận chuyển người chết từ trong thành ra ngoài, vì lo sợ bị phát hiện nên đã đặt thi thể cùng với một số thịt heo chung vào một chỗ. Khi ra khỏi thành, tất nhiên sẽ thuận tiện hơn nhiều. Tuy nhiên, hung thủ không thể ngờ được chính là, người chết có thể trốn thoát. Hẳn một đường đuổi theo trên Lương Sơn, một mảnh vải trên người vô tình bị rơi xuống. Và khối vải bố trắng kia nhất định hung thủ vẫn luôn mang theo trên người. Bởi vì thời điểm hẳn che dấu người chết trong thịt heo để chất lên xe ngựa, mảnh vải đã bị dính mỡ heo, sau đó lại dính dầu từ bàn tay đã bị chặt đứt của người chết chảy ra."

"Vừa rồi, ta đã lấy một mẫu da người chết và bỏ vào trong nước muối, phát hiện ra có mỡ heo trên đó, giống như ta đã dự đoán trước. Hơn nữa, chỗ tay người chết tay đã bị chém đứt cực kỳ bằng phẳng, có thể phán đoán được, hung thủ chắc hẳn là một người bán thịt lợn. Kinh Triệu Doãn, hiện tại ta cần ngài lập tức đi điều tra ở trong kinh thành, tất cả những người bán thịt lợn. Nhưng nhất thiết phải nhớ kỹ, không thể rút dây động rừng, để tránh hung thủ trốn thoát trước khi chưa xác định chắc chắn."

Nói nhiều như vậy, tất cả mọi người lắng nghe cũng đều hiểu ra!

Kinh Triệu Doãn vừa kinh ngạc, vừa kinh hãi, đương nhiên, còn có kính nể!

Kinh Triệu Doãn nâng theo áo choàng, liên tục đồng ý, nhanh chóng chạy đi làm việc.

Giang phu nhân lại bắt đầu vừa khóc, vừa hét, "Nếu tìm được tên hung thủ kia, ta nhất định sẽ giết hẳn."

Từng tiếng đều là mắng chửi!

Kỷ Vân Thư đi đến trước mặt bà ta, "Giang phu nhân, người chết không thể sống lại."

"Kỷ tiên sinh, đa tạ người."

"Không cần đa tạ."

Giang phu nhân khóc đến nỗi hai mắt sưng lên, đám người Kỷ Vân Thư không còn gì để làm, lập tức rời khỏi Lý phủ.

Mới vừa trở lại trong Dung Vương phủ.

Lang Bạc đã nhẹ giọng nói ở bên tai Cảnh Dung mấy câu.

Chỉ nghe thấy Cảnh Dung nói lại một câu, "Được rồi, cứ để hẳn chờ ở đó."

Ngược lại, hẳn nói với Kỷ Vân Thư, "Bốn vương có chút việc, nàng cũng đi nghỉ ngơi đi. Nếu như phạm vi hung thủ đã được thu hẹp, ta tin tưởng bên phía Kinh Triệu Doãn, rất nhanh sẽ có tin tức."

"Ân."

Nàng gật đầu!

Cảnh Dung lập tức rời đi cùng với Lang Bạc.

Nàng không có tâm trạng để hỏi hẳn đi nơi nào, hiện tại quan trọng nhất, có lẽ chính là vụ án mất tích đã có manh mối mới, nàng tin rằng rất nhanh có thể phá được vụ án này.

.....

Trong rừng đào.

Nghiêm Duy Di đang ngồi ở trong đình, trên bàn trước mặt có đặt một bình trà, có điều nước trà đã bị nguội lạnh!

Người này nhìn qua, giống như một vị tiên sinh dạy học, trên mặt còn xem như hiền hoà.

Không ai có thể tưởng tượng được một một người như vậy, có liên quan tới bốn chữ tàn nhẫn độc ác.

Hắn đợi thời gian khoảng một nén nhang, rốt cuộc cũng nhìn thấy Cảnh Dung đi tới.

Hắn thu hồi hận ý trong mắt, đứng dậy chấp tay, "Tham kiến Dung Vương."

"Nghiêm tiên sinh không cần đa lễ, ngồi xuống đi."

Cảnh Dung ngồi xuống, trên khóe miệng mang theo ý cười.

Nghiêm Duy Di ngồi xuống đối diện với Cảnh Dung, ánh mắt vẫn luôn hạ thấp, hỏi, "Không biết Dung Vương tìm ta tới đây, là vì chuyện gì?"

"Không cần nóng vội."

Cảnh Dung bưng bình trà nguội lạnh trước mặt, rót ra hai chén, đẩy một chén trong đó tới trước mặt Nghiêm Duy Di.

Sau đó nói, "Tới! Nghiêm đại nhân hãy nếm thử xem, ta dùng hoa đào pha trà, uống có ngon không."

Rõ ràng đã biết trà đã lạnh, nhưng Nghiêm Duy Di vẫn bưng lên, đặt ở bên miệng uống một ngụm nho nhỏ, sau đó nhẹ nhàng buông xuống.

"Trà rất ngon."

"Chỉ rất ngon thôi sao? Chẳng lẽ Nghiêm đại nhân đều không phát hiện ra, trong trà này, có bỏ thêm thứ gì khác?" Cảnh Dung nhướn mày.

Thứ khác?

Nghiêm Duy Di nhìn trà trong chén, không hiểu, "Còn thỉnh Vương gia nói thẳng."

Chỉ nghe thấy Cảnh Dung cười lạnh một tiếng, "Trong trà này, có bỏ thêm lá quýt miền Bắc mà Nghiêm tiên sinh người tự mình trồng."

"Ồ!"

Sắc mặt Nghiêm Duy Di ngay lập tức khắc cả kinh, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, trong ánh mắt, mang theo kinh hãi và hoảng sợ!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 164: Kẻ Chết Thay

Nhìn thấy Nghiêm Duy Di bị dọa sợ bởi những lời mình nói, Cảnh Dung vừa lòng cười, nhưng lời nói vẫn giống như mang theo mấy vạn cây châm độc.

"Nghiêm tiên sinh không cần kinh hoảng, nếu bốn vương thật sự bỏ thêm thạch ban độc vào trong trà, giờ phút này, ông cũng không bình yên vô sự ngồi đây." Nói xong, hắc cố ý mang theo giọng điệu hoang mang, hỏi: "Tuy nhiên, bắc câu tử là do Nghiêm tiên sinh người trồng, cho dù bị trúng độc, cũng biết cách giải như thế nào, đúng không?"

Nghiêm Duy Di chỉ biết, hiện tại bản thân mình đã bị bắt tại trận!

Tất cả những gì ông làm, đều đã bị Cảnh Dung nắm thóp.

Ánh mắt chuyển từ chén trà ngụy lạnh nhìn lên, nói: "Vương gia có chuyện, vì sao không nói thẳng?"

"Được, một khi đã như vậy bốn vương sẽ đi thẳng vào vấn đề." Cảnh Dung nghiêng người về phía trước, nói: "Mặc dù bốn vương và Nghiêm tiên sinh không bao giờ qua lại, nhưng đại danh Nghiêm tiên sinh, bốn vương cũng có nghe qua. Năm đó ông cũng là một quan văn trong triều Đại Lâm ta, đáng tiếc vì tham tiền bỏ túi riêng mà bị tước mất chức quan."

"Sau đó thì sao?"

"Không lâu sau đó, con của ông là Nghiêm Húc được nhậm chức Bình Bộ Thị Lang, và cũng vừa đúng lúc ấy, bốn vương vâng mệnh phụ trách

điều tra một vụ án tàng trữ binh khí. Ai có thể nghĩ rằng, dây dưa rề má, cuối cùng lại dừng ở trên đầu nhi tử Nghiêm Húc của ông. Hoàng thượng dưới cơn thịnh nộ, đã định cho hãn một tội mưu phản, chém đầu thị chúng."

Bốn chữ cuối cùng, Cảnh Dung nói đặc biệt rõ ràng!

Đồng thời khi nói chuyện, Cảnh Dung cũng tinh tế đánh giá thần sắc Nghiêm Duy Di.

Có lẽ đã chọc tới điểm yếu của Nghiêm Duy Di, chỉ thấy hận ý mà ông vốn luôn thu liễm, trong chớp mắt được phát ra từ trong ánh mắt.

Cảnh Dung vẫn tiếp tục nói: "Nghiêm tiên sinh nhất định cảm thấy, nếu như lúc trước bốn vương không tra tới tận gốc rễ, có lẽ Nghiêm Húc có thể tránh được một mạng. Tuy thiên, trời không theo ý người. Từ trước tới nay kẻ mưu nghịch tất sẽ bị diệt, đạo lý này, chắc Nghiêm tiên sinh hiểu rõ ràng hơn ta. Rốt cuộc, ông từng là thiếu tự của Hình Bộ."

Nghiêm Duy Di ngồi đối diện, sắc mặt chuyển từ tức giận sang xanh.

"Vương gia nói một vòng lớn như vậy, thật ra chân chính là muốn nói tới sự tình trên Lương Sơn sao?"

"Ân!" Cảnh Dung gật đầu cười một cái.

"Ta tin tưởng tất cả mọi sự tình, Vương gia đều đã rõ ràng, đúng không?"

"Ân!"

Ngược lại, Nghiêm Duy Di thở phào nhẹ nhõm, hỏi tiếp: "Vậy thì, Vương gia cũng định giam ta vào Đại Lý Tự hay sao? Ấn định tội danh mưu hại hoàng tử cho ta?"

"Không cần nữa." Cảnh Dung câu môi: "Nhưng bốn vương đã hạ lệnh cho Lộ Giang mang theo người, đi một chuyến tới hoa viên hậu viện của Nghiêm tiên sinh. Có lẽ lúc này bọn họ đã nhổ tận gốc bắc câu tử nơi hậu viện của ông."

"Cái gì?"

"Vật kịch độc như thế, giữ lại trên đời này cũng là một tai họa. Hãy xem như những gốc cây kia đã chịu tội thay cho Nghiêm tiên sinh."

Cảnh Dung nói rất nhẹ nhàng!

Nhưng gương mặt của Nghiêm Duy Di lại đen như than!

Mặc dù bắc câu tử được dùng để chế thạch ban độc, nhưng nói đến cùng, cũng là bảo bối của ông. Đã nuôi dưỡng chúng nhiều năm như vậy, không ngờ chỉ một câu nói của Cảnh Dung, lập tức bị nhổ tận gốc. Nếu nói ông không đau lòng, đó đều là giả.

Nghiêm Duy Di nuốt nuốt nước miếng, khuôn mặt sự giống như tro tàn.

Nhưng —

Cảnh Dung thu hồi nụ cười trên khóe môi.

Hắn nghiêm túc nói: "Nghiêm tiên sinh không thể không biết hai từ "lợi dụng" đúng không? Quan hệ giữa ta và ông, còn không phải là một chuyện về nhi tử của ông hay sao? Vì thế ông muốn chém giết bốn vương, quả thật cũng hợp tình hợp lý. Tuy nhiên, Nghiêm tiên sinh vì sao phải làm kẻ chết thay cho người khác như vậy?!"

Kẻ chết thay cho người khác?

Đương nhiên chính là kẻ chết thay cho Cảnh Diệt!

Nghiêm Duy Di im lặng, mơ hồ hiểu ý của Cảnh Dung.

Cảnh Dung thông thả ung dung bưng chén trà trước mặt lên, vừa đổ nước trà lạnh trong chén xuống mặt đất, vừa nói.

"Nếu đã là kẻ chết thay, sao bốn vương không thể không làm thịt hẳn? Tuy nhiên, những cây bắc câu tử kia, cũng xem như là những kẻ chết thay cho ông. Vì vậy, bốn vương sẽ không truy cứu việc này nữa. Hơn nữa có một câu nói rất đúng, giết gà dọa khỉ. Nghiêm đại nhân nhận được giáo huấn lần này, chắc hẳn sẽ không tiếp tục tái phạm đúng không? Rốt cuộc, có người muốn mượn tay của Nghiêm tiên sinh để giết bốn vương. Mặc dù cả hai đều chung mục tiêu, nhưng cho dù là ai, cũng đều không cam tâm tình nguyện trở thành quân cờ của đối phương, đúng không?"

Những lời nói này đều ẩn chứa thâm ý, trong lòng Nghiêm Duy Di cũng đều hiểu rõ!

Cảnh Diệc biết rằng ông muốn giết Cảnh Dung để báo thù cho nhi tử của mình. Mặc dù hai người cùng chung mục tiêu, tất nhiên sẽ đứng ở cùng trận tuyến. Và ông đã bị cừu hận che mắt, năm lần bảy lượt bán mạng cho Cảnh Diệc, cuối cùng kẻ gánh tội danh, tất nhiên cũng chính là ông.

Và tay Cảnh Diệc, vẫn luôn sạch sẽ!

"Đa tạ..... Dung Vương nhắc nhở." Nghiêm Duy Di chậm rãi nói ra một câu.

Lúc này, Cảnh Dung không nhanh không chậm lấy ra một khối ngọc bội hình tròn từ trong ống tay áo, đặt ở trên bàn, sau đó đẩy đến trước mặt Nghiêm Duy Di.

"Còn muốn phiến Nghiêm tiên sinh, chuyển miếng ngọc bội này tới chủ nhân của nó giúp bốn vương. Lần sau, trước khi làm việc gì thì tốt nhất đừng lưu lại chứng cứ. Mặc dù ngọc bội này không có ý nghĩa gì, nhưng

nếu như được trình tới trước mặt hoàng thượng, có một số việc, có thể sẽ rất khó nói."

Miếng ngọc bội, chính là lúc trước những sĩ tử kia đeo trên người khi ám sát Cảnh Dung ở nghĩa trang.

Mặc dù Cảnh Dung không nói rõ ràng, vì sao tử sĩ Cảnh Diệc lại lộ liễu đeo ngọc bội ở trên người như thế, để Cảnh Dung có thể tìm ra được nguồn gốc, cuối cùng điều tra ra được trên đầu Cảnh Diệc. Không biết là Cảnh Diệc sơ xuất, hay là những tử sĩ đó quá ngu ngốc!

Nghiêm Duy Di nhận lấy ngọc bội, trái tim rối loạn một trận.

Mặc dù từ đầu tới cuối, Cảnh Dung không nói rõ toàn bộ sự tình, thậm chí không hề nhắc tới Cảnh Diệc một câu!

Nhưng những lời hản nói, mơ hồ vẫn khiến Nghiêm Duy Di ngẩn người hồi lâu.

Chờ tới khi ông ta mang theo tâm tình kia, cúi người rời khỏi rừng đào, Lang Bạc vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài đình đi tới, cẩn thận dò hỏi: "Vương gia, vì sao lại buông tha ông ta?"

Ánh mắt Cảnh Dung lạnh như băng, nhìn về phía rừng hoa đào ra xa, mày kiếm kéo về phía ẩn đường, môi mỏng nhẹ nhàng tràn ra một câu.

"Bên người có quá nhiều kiến, không thể dùng phương thức tiêu diệt từng con một, biện pháp tốt nhất, chính là khiến những con kiến đó..... tự mình cắn nhau."

.....

Sau khi Nghiêm Duy Di rời khỏi rừng đào, lập tức đi thẳng tới Diệc Vương phủ.

Trong khi đó, tin tức Cảnh Dung và Kỳ Vân Thư bình yên vô sự trở về, cùng với sự tiến triển về vụ án mất tích, đều lần lượt được truyền tới tai Cảnh Diệc.

Chén trà trong tay hắn "choang" một tiếng, rơi xuống mặt bàn từ trên ngón tay hắn, vỡ đôi!

Nhìn khuôn mặt giống như rất bình tĩnh, nhưng lại cực kỳ lạnh lẽo.

"Không ngờ bọn họ đã thoát chết nhiều lần, còn có thể đào ra được vụ án mất tích."

Thất sách!

Hắn lạnh giọng một tiếng: "Nghiêm Duy Di rốt cuộc có chuyện gì vậy? Cơ hội lớn như vậy cũng không thể giết bọn họ. Phế vật!"

Đấu Tuyên bên cạnh vẫn trầm mặc không lên tiếng.

Lúc này, gã sai vặt bên ngoài thông báo một tiếng: "Vương gia, Nghiêm tiên sinh tới."

Sắc mặt Cảnh Diệc trầm xuống, gật đầu.

Một lúc sau, Nghiêm Duy Di mang theo khuôn mặt không có biểu tình gì, đi tới.

Ông ta chấp tay, đứng ở giữa phòng.

"Người của Nghiêm tiên sinh làm việc thật sự không nhanh nhẹn chút nào, hỏng mất một cơ hội tốt như vậy." Cảnh Diệc hừ một tiếng.

"Là ta hành sự bất lực."

"Thôi, không phải bốn vương muốn trách tội người, việc này coi như một lần cảnh giác, không có lần sau."

Còn có lần sau?

Trong lòng Nghiêm Duy Di cực kỳ khó chịu, chính mình làm kẻ chết thay cho hắn, bắc cầu tử mà ông cực khổ nuôi trồng đã bị Cảnh Dung nhổ tận gốc, lửa giận trong lòng ông không có chỗ để rải, không ngờ Cảnh Diệc còn nói một câu "không có lần sau".

Ông có cảm giác, hắn sẽ còn muốn mượn tay ông để dùng!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 165: Ta Đã Từng Nhìn Thấy Cái Tua Rua Này

Dù như thế nào, Nghiêm Duy Di cũng không phải là kẻ ăn chay!

Nhưng nếu không phải hôm nay Cảnh Dung đã nhắc nhở ông, giờ phút này chỉ sợ ông cũng không có phản ứng gì, sớm đã trở thành một quân cờ trong tay Cảnh Diệc.

Cảnh Diệc là người thận trọng, mơ hồ đã nhận ra Nghiêm Duy Di có chút không thích hợp.

Hắn nhíu mày hỏi, "Nghiêm tiên sinh, chẳng lẽ vừa mới gặp người nào?"

"Đúng vậy, ta vừa mới tới Đào Hoa Nguyên!"

Sắc mặt Cảnh Diệc lập tức biến đổi.

Đào Hoa Nguyên, là lãnh thổ của Cảnh Dung.

"Vì sao hắn lại đột nhiên tìm người?"

Theo lý, sự tình chắc hẳn không hề bị bại lộ?

Nghiêm Duy Di vẫn yên lặng, chậm rãi ngồi xuống ở trước mặt Cảnh Diệc, ngược mắt nhìn lên.

Sau đó nói, "Dung Vương đã biết, bắc câu tử là do ta trồng, tuy nhiên ta cũng không chắc chắn Dung Vương lấy thông tin từ đâu? Tuy nhiên, bắc câu tử sớm đã bị tuyệt chủng, hơn nữa ta cũng rất cẩn thận trong khi trồng

chúng. Theo lý, hẳn không có khả năng biết được thạch ban độc có liên quan tới ta."

"Chỉ nói những điều này thôi sao?" Cảnh Diệc dường như không quan tâm tới những lời Nghiêm Duy Di vừa nói.

"Không, hẳn còn nói với ta rằng hẳn đã phái người nhổ tận gốc bắc cầu tử của ta, xem như chúng đã gánh tội thay ta."

"Nói như vậy, chuyện Lương Sơn, hẳn đã biết người là người đã phái sát thủ giết hẳn?"

Giờ này khắc này, không ngờ Cảnh Diệc vẫn muốn đẩy hết tội danh tới trên đầu Nghiêm Duy Di.

Rõ ràng, người hạ lệnh chính là Cảnh Diệc, Nghiêm Duy Di bất quá chỉ là quân cờ mà thôi!

"Không, Vương gia vừa rồi không hiểu ý ta, chuyện ám sát trên Lương Sơn lần này, thạch ban độc không hề bị bại lộ. Nhưng trước đó, khi phái người đi ám sát Dung Vương ở nghĩa trang đã bị bại lộ. Tuy nhiên, Dung Vương làm thế nào biết về độc này?" Giọng điệu của Nghiêm Duy Di rất âm trầm, nghe không lộ ra chút cảm xúc.

Ánh mắt Cảnh Diệc đóng băng trong giây lát!

Hắn mạnh mẽ phản ứng lại, "Bởi vì người và ta đều đã xem nhẹ hẳn ta? Một người thông minh như vậy, đương nhiên sẽ biết loại độc này."

Hắn ta, tất nhiên là chỉ Kỷ Vân Thư.

Nghiêm Duy Di không quan tâm tới lời của Cảnh Diệc, cầm khối ngọc bội bên hông lên, đưa tới trước mặt hẳn.

Sau đó nói, "Dung Vương muốn ta truyền lời lại cho Vương gia, sau này hành sự, đừng lưu lại chứng cứ. Ngọc bội này, là Dung Vương đã lấy được từ trên người tử sĩ của Vương gia."

Sau khi nói xong những lời này, Nghiêm Duy Di đứng dậy, chấp tay, "Sau này, nếu Vương gia muốn giết người nào, thỉnh Vương gia hãy tự mình động thủ. Mặc dù ta và ngài cùng phe, nhưng ta muốn giết Dung Vương, chỉ vì muốn báo thù cho nhi tử, không muốn liên quan tới sự tranh đấu giữa các Vương gia."

Nói xong, ông thậm chí không đợi Cảnh Diệc nói thêm câu nào, lập tức rời đi!

Lúc này, vẻ mặt Cảnh Diệc lại cực kỳ khiếp sợ, cầm khối ngọc bội kia lên.

Đấu Tuyên không chú ý tới vẻ mặt của Cảnh Diệc, chỉ cẩn thận nói, "Xem ra Dung Vương đã nói gì đó với Nghiêm Duy Di, cố ý châm ngòi quan hệ giữa hai người. Người này, sau này Vương gia cần phải chú ý nhiều hơn."

Cảnh Diệc lơ đãng nói, "Ngọc bội này, thật sự là bốn vương đã để những tử sĩ kia mang theo bên người, nhưng, sao lại ở trên tay Cảnh Dung?"

"Chẳng lẽ là khi tử sĩ đi ám sát, không cẩn thận nên đã lưu lại." Đấu Tuyên nói.

"Người chắc hẳn hiểu rất rõ, tử sĩ bốn vương phái đi, trên người không có khả năng cho phép mang theo ngọc bội rõ ràng như thế. Nếu nói khối ngọc bội này Cảnh Dung thật sự lấy được từ trên người tử sĩ. Vậy thì xem ra, hẳn sớm đã biết người muốn giết hẳn chính là ta. Hiện giờ, chẳng qua hẳn đang dùng Nghiêm Duy Di để khai đao mà thôi."

"Vương gia, nhưng những tử sĩ phải đi đều đã chết."

"Kỳ lạ, rất kỳ lạ!"

Cảnh Diệc híp mắt lại, xem ra trong này còn có rất nhiều tình huống mà mắt không thể nhìn thấy!

Tử sĩ mang ngọc bội đi ám sát người, căn bản là không có khả năng!

.....

Bên kia, thật ra ngay khi Cảnh Dung rời khỏi Dung Vương phủ không lâu, Kỷ Vân Thư sau đó cũng đi ra ngoài.

Nàng đi tới một tửu lầu.

Nhưng vừa khéo, tửu lầu này lại chính là tửu lầu lúc trước nàng đã mang Vệ Dịch tới đây ăn thịt.

Vừa mới đi vào, nàng lập tức nghe được trên sân khấu truyền đến một giọng hát 《Phàn Cơ Điều》 dễ nghe.

Khi nàng nhìn qua, lập tức nhìn thấy cô nương tên gọi Mị Hương đang ngâm xướng, tiếng hát động lòng người, đi vào trong trái tim người, cực kỳ thoải mái.

Đồng thời khi ánh mắt Kỷ Vân Thư nhìn về phía nàng ta, cũng vừa lúc đụng phải cặp mắt vui mừng của Mị Hương.

Trong sự kinh ngạc của nàng ta, dường như còn mang theo một chút thẹn thùng!

Kỷ Vân Thư nuốt nuốt nước miếng, son phấn... nàng không thể chọc được.

Vì thế Kỷ Vân Thư nhanh chóng đi lên lầu hai.

Vừa lên đi, lập tức nhìn thấy Lý Thời Ngôn đang ngồi ở một cái bàn phía ngoài cùng với vẻ mặt "ta là người tuyệt vời nhất". Một bàn tay của hắn đang cầm chiếc đũa, không ngừng chọc từng cái ở trên bàn, trong khi một bàn tay khác đang đặt ở trên lan can bằng gỗ ở ban công.

Tư thái kia, khiến Kỷ Vân Thư không thể nói nên lời.

Nàng tới gần, Tiểu Lộ Tử bên người Lý Thời Ngôn lập tức dùng bàn tay vỗ vỗ lưng hắn, nói, "Công tử, đã tới."

Bộp —

Chiếc đũa trong tay được thả xuống mặt bàn!

Hắn từ từ đứng dậy, đôi mắt hoa đào nhìn về phía Kỷ Vân Thư, tươi cười.

Không phải hắn bị trọng thương hay sao? Bộ dáng này, nơi nào giống bộ dáng bị thương!

"Còn tưởng rằng người không tới, nhưng vẫn bị muộn thời gian khoảng một nén nhang." Lý Thời Ngôn oán giận.

"Chậm trễ."

Nàng ngồi xuống đối diện với hắn, vừa đặt mông ngồi xuống, nàng đã vươn tay về phía Lý Thời Ngôn, nghiêm túc nói, "Đồ của ta, hiện tại có thể trả lại rồi chứ?"

"Người gấp làm gì? Ăn xong rồi hẵng nói."

"Không cần, ta không có nhiều thời gian." Kỷ Vân Thư vẫn giữ thái độ kiên quyết.

Khuôn mặt Lý Thời Ngôn co giật, giả vờ bị úy khuất, một bàn tay vừa đặt trên bả vai mình, vừa nói, "Chẳng lẽ ngay cả thời gian quan tâm tới ta, người cũng không có hay sao? Ta vì người mà bị thương nặng, vết thương trên vai hiện tại vẫn chưa lành."

Thật ra, Kỷ Vân Thư không phải là người vô tình, nói đến cùng, nếu không phải Lý Thời Ngôn cứu nàng, nàng cũng đã đi đời nhà ma.

Nàng nhấp môi, quan tâm nói, "Người nhớ kỹ, tốt nhất đừng chạm vào nước, một số đồ ăn cay cũng không được ăn, còn có....."

"Ta lừa người thôi, ta không bị thương!"

"Cái gì?" Kỷ Vân Thư cảm thấy bối rối.

Lý Thời Ngôn cười cười, dùng tay vỗ vỗ bả vai mình, "Người đã quá coi thường ta, những người đó không thể khiến ta bị thương. Tuy nhiên, cánh tay ta thật sự bị đau, bởi vì lúc chuẩn bị xuống núi đi tìm các người, không cẩn thận nên đã té ngã, tay bị trật khớp, nhưng hiện tại thì tốt rồi."

Ai ai ai!

Người rốt cuộc có phải đang cố tỏ ra hài hước giống như con khỉ hay không?

Kỷ Vân Thư thật sự đau đầu một trận.

Con người của Lý Thời Ngôn nheo lại, cúi người về phía trước, tò mò hỏi, "Nhưng ta rất muốn biết, người và Vương gia kia..... Rốt cuộc có quan hệ gì?"

Đối mặt với gương mặt tràn ngập tò mò kia, Kỷ Vân Thư thở sâu một hơi.

Sau đó nàng một lần nữa đi thẳng vào vấn đề, "Ta không có tâm tư nói với người về những chuyện này, ta chỉ muốn lấy lại đồ của ta, thỉnh người lập tức trả lại cho ta."

"Nếu không thì sao?"

"Ta đây sẽ liều mạng lấy về." Kỳ Vân Thư không chút do dự khi nói ra những lời này.

Lý Thời Ngôn hơi cả kinh, thứ này, quan trọng đối với nàng như vậy hay sao?

Sau khi hấn cân nhắc một lát, lập tức lấy chiếc tua rua ra từ trong ống tay áo.

Thời điểm khi ở trên Lương Sơn, Lý Thời Ngôn đã lấy trộm nó từ trên người Kỳ Vân Thư!

Đúng vậy, lấy trộm!

Hấn treo chiếc tua rua ở trên ngón tay mình, quơ quơ trước mặt Kỳ Vân Thư, cũng thu hồi bộ dáng ngả ngón trước đó, rất nghiêm túc hỏi nàng.

"Thứ này, thật sự là của người?"

"Đương nhiên là của ta."

Khi nói chuyện, Kỳ Vân Thư duỗi tay ra, chuẩn bị cướp lại.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo ——

Lý Thời Ngôn đột nhiên nói một câu, "Cái tua rua này, ta đã từng nhìn thấy."

Bàn tay nàng đang vói ra, đầu ngón tay còn chưa đụng tới cái tua rua, bỗng nhiên dừng lại ở giữa không trung.

"Người vừa nói gì?"

Giọng nói của nàng run rẩy!

"Ta nói, cái tua rua này, ta đã từng nhìn thấy."

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 166: Muốn Đánh Chó Cũng Phải Nhìn Mặt Chủ

"Sao có thể có khả năng đó?"

Đúng vậy, thật sự không thể có khả năng. Dây tua rua này, là Kỳ Bù đã đưa cho nàng.

Nàng nhớ rõ, dây tua rua chính xác là có một cặp, được nối với nhau bằng một sợi dây, Kỳ Bù gỡ xuống một cái trong đó và đưa cho nàng.

Nhưng Kỳ Bù đã chết, sao có thể sẽ có một cái nữa giống cái này như đúc?

Lý Thời Ngôn bất ngờ khi thấy nàng trả lời chắc chắn như thế, nhưng hăn lại mang vẻ mặt chân thành trả lời: "Ta không cần phải nói dối người, cái tua rua này, ta thật sự đã từng nhìn thấy một cái giống như đúc. Trừ phi, người đã trộm của người kia? Nhưng như vậy cũng không đúng. Thứ này, trước khi ta tới Trung Nguyên, ta vẫn nhìn thấy nó ở trong tay người kia. Hơn nữa, người kia cũng chưa bao giờ tới Trung Nguyên."

Thần kinh nữ nhân vẫn luôn mẫn cảm, chỉ trong một cái chớp mắt nàng đã lập tức trở nên khẩn trương.

Kỳ Vân Thư nhăn mày, cẩn thận hỏi hăn: "Người nói người kia, hăn..... tên gọi là gì?"

"Tô Tử Lạc."

"Tô Tử Lạc?" Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng nhắc lại một tiếng, có chút thất vọng.

Có khả năng nàng thật sự đã suy nghĩ quá nhiều, người kia sao có thể sẽ là Kỳ Bùì?

Kỳ Bùì đích thực đã chết!

Và cái tua rua giống cái này như đúc, chẳng lẽ, chỉ là sự trùng hợp?

"Như thế nào? Người quen biết người kia?" Lý Thời Ngôn hỏi.

"Không quen!"

Nàng lắc đầu.

Khi trả lời, nàng đã đoạt lại chiếc tua rua treo ở trên ngón tay của Lý Thời Ngôn.

"Vậy thì các người cũng thật có duyên, rõ ràng một người đang ở Trung Nguyên, một người kia lại đang ở Khúc Khương, ngay cả vật tùy thân cũng giống nhau như thế." Trong khi nói, con người của Lý Thời Ngôn lại tò mò nhìn nàng, hỏi: "Vì sao người không có chút kinh ngạc nào cả?"

"Vì sao ta nên kinh ngạc?"

"Ta không phải người Trung Nguyên! Chẳng lẽ, người không nên kinh ngạc một chút hay sao?"

Kỳ Vân Thư lau chà viên ngọc trên chiếc tua rua trong tay, sau đó cẩn thận thu vào trong ống tay áo. Nàng nâng mắt lên, đối diện với Lý Thời Ngôn.

Sau đó thờ ơ nói: "Thời điểm lần đầu tiên gặp người, ta đã biết người không phải là người Trung Nguyên, có lẽ, cũng có thể đoán được người là người Khúc Khương."

"Người biết?" Lý Thời Ngôn càng thêm tò mò, khước miệng mang theo nụ cười: "Sao người có thể nhìn ra? Hay là trên mặt ta, có viết chữ?"

"Cũng không phải, mặc dù quần áo trên người người mặc là đồ của người Trung Nguyên, nhưng khoá bạc trên búi tóc của người cùng đôi giày người mang, đều đã đủ để chứng minh, người căn bản không phải là người Trung Nguyên."

Lý Thời Ngôn vừa nghe nàng nói, vừa duỗi tay chạm nhẹ vào chiếc khoá bạc trên búi tóc của mình. Khoá tóc bằng bạc bắt mắt như thế, lại cúi đầu nhìn thoáng qua đôi giày trên chân của mình.

Quả nhiên, những chi tiết nhỏ này, ngay cả bản thân hắn đều không chú ý tới.

Khoá bạc trên búi tóc người Trung Nguyên, không dùng loại hào nhoáng bắt mắt như vậy, đế giày của hắn mang khá mỏng, hoàn toàn khác với người Trung Nguyên.

"Thư nhi, người cũng thật thông minh." Hắn mỉm cười, khen một câu.

"Ta gọi là Kỳ Vân Thư, Lý công tử có thể gọi ta là Kỳ cô nương."

"Thư nhi sẽ dễ nghe hơn."

"Nhưng ta không quen như thế."

"Nhưng Vệ công tử đã gọi nàng như thế." Lý Thời Ngôn lắc nhai.

Kỳ Vân Thư rũ mắt xuống: "Hắn và người không giống nhau."

Không giống nhau?

Chỗ nào không giống nhau?

Lý Thời Ngôn híp mắt, hỏi nàng: "Ngốc tử kia, sẽ không phải thật sự là tướng công tương lai của nàng đấy chứ?"

"Hắn không phải là ngốc tử." Kỳ Vân Thư cao giọng, trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, hiện giờ đã lấy lại được chiếc tua rua, nàng không có tâm trạng cãi nhai nhiều với Lý Thời Ngôn, vì thế nàng đứng dậy, nói: "Lý công tử, về chuyện Lương Sơn, ta thực sự cảm tạ người. Nếu sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp người. Ta còn có việc, cáo từ."

Thấy nàng có ý định rời đi, Lý Thời Ngôn nhanh chóng đứng dậy ngăn nàng lại.

Hơn nữa hắn còn nói: "Bản công tử không cần nàng báo đáp, chỉ muốn nàng lưu lại dùng một bữa cơm với bản công tử mà thôi. Chút thời gian này nàng cũng không có hay sao?"

"Đa tạ Lý công tử khoản đãi, nhưng hiện tại ta đang bận với vụ án mất tích, thật sự không có tâm tư."

"Sẽ không mất nhiều thời gian của nàng."

Hắn vốn định muốn duỗi tay ra kéo Kỳ Vân Thư, nhưng nàng đã lui ra sau một bước, sắc mặt hơi trầm xuống.

"Mong rằng Lý công tử có thể thông cảm." Nói xong, lập tức vòng qua hắn và chuẩn bị xuống lầu. Khi nàng vừa đi được vài bước thì dừng lại, nghiêng mắt, giọng điệu mang theo nhắc nhở.

"Ta tin rằng Lý công tử nhất định hiểu rõ, hiện giờ, chiến sự giữa Đại Lâm và Khúc Khương như lửa sém lông mày, quan hệ cũng cực kỳ khẩn

trương. Nếu như để Dung Vương biết được, Lý công tử người là người Khúc Khương, khó tránh khỏi sẽ có hiểu lầm. Đến lúc đó, nhẹ thì đuổi người đưa về Khúc Khương, nặng thì, có lẽ máu sẽ chảy lần nữa."

Sắc mặt Lý Thời Ngôn đóng băng trong chốc lát!

Điểm này, hẳn vẫn chưa hề nghĩ tới!

Hắn vốn thừa dịp Khúc Khương và Đại Lâm khai chiến, trộm chạy ra ngoài. Lúc này, đoán chừng lão cha hầu gia của hắn, chắc vẫn chưa biết hắn đã chạy tới Đại Lâm.

Nếu không lúc này, chỉ sợ hắn đã bị người trói gô lại và mang về Khúc Khương.

Khi hắn đang lâm vào trong trầm tư, Tiểu Lộ Tử bên cạnh đã đứng vào hắn một cái, nói: "Công tử, Kỳ cô nương đã đi rồi."

"Cái gì?"

Chờ đến khi hắn hồi phục lại tinh thần, sớm đã không nhìn thấy thân ảnh Kỳ Vân Thư.

Hắn thở dài một tiếng, hung hăng liếc mắt nhìn Tiểu Lộ Tử một cái, khoảnh khắc sau, hắn hỏi với giọng mỉa mai.

"Vừa rồi có phải Thư nhi có nói, nếu để Dung Vương kia biết, bản công tử là người Khúc Khương, nặng thì có thể đổ máu hay không?"

Tiểu Lộ Tử ngây ngốc gật gật đầu: "Vừa rồi, Kỳ cô nương đúng là đã nói như thế."

Hắn khẽ cười một tiếng: "Bản công tử tốt xấu cũng là thế tử của Khang Định Hầu, muốn đánh chó cũng phải nhìn xem mặt chủ."

"Công tử, ngài còn nói như vậy, không phải đã nói mình thành chó hay sao?"

"Người vừa nói gì?"

"Tiểu nhân nói....."

Bốp ——

Không thể nghi ngờ, trên đầu Tiểu Lộ Tử đã bị Lý Thời Ngôn cốc mạnh một cái.

"Dám nói bản công tử là chó, người có phải chán sống hay không?"

"Không phải tiểu nhân nói, là..... " Chính công tử đã tự nói mình!

Cuối cùng Tiểu Lộ Tử cũng không dám hé một câu, sợ trên đầu mình lại được thưởng thêm một cái cốc, vì thế đành phải lui về phía sau vài bước.

Lý Thời Ngôn vẫn mang vẻ mặt tức giận, hung hăng tóm lấy Tiểu Lộ Tử.

.....

Lúc này, Kỳ Vân Thư vừa mới xuống lầu, lập tức nghe thấy dưới lầu truyền đến một giọng nữ chói tai.

Chỉ thấy một nữ tử mặc một bộ đồ màu hồng phấn, đồ trang sức trên người đều rất quý giá, nhìn có vẻ chắc hẳn là tiểu thư con nhà giàu.

Nàng ta ngồi trong một gian phòng nhỏ dưới lầu, đang nổi giận đùng đùng, duỗi tay quét toàn bộ đồ ăn trên bàn xuống mặt đất.

Một loạt tiếng loảng xoảng vang lên!

"Tửu lâu các người có phải không thể mời nổi người tới hát hay không? Sao lại mời loại người thế này?" Trong khi nói, nàng ta liền chỉ vào Mị Hương đang hát trên bục.

Mị Hương cúi đầu, nhìn về phía lão nhân bên cạnh.

Lão nhân giữ chặt tay nàng, vẻ mặt đau lòng nhìn nàng, nhưng vẫn lo lắng liếc nhìn vài lần về phía nữ khách nhân đang trong cơn giận dữ.

Chường quỳ của tửu lâu nhanh chóng đi tới, nhận lỗi: "Cô nương, thật sự xin lỗi. Nếu cô nương không thích bài này, ta sẽ bảo nàng ấy hát khúc khác cho cô nương nghe."

"Không cần, hát khó nghe như vậy, quấy nhiễu sự thành tịnh của bốn cô nương. Ông hãy nhìn xem, trên cổ nàng có một vết sẹo đỏ lớn như vậy, nhìn thấy đã cảm thấy ghê tởm. Để một người xấu xí như thế tới đây để hát, chính là vì tửu lâu các người không đủ khả năng mời nổi người hát hay sao? Bốn cô nương tới tửu lâu các người là để ăn cơm, hiện tại nhìn thấy nàng như vậy, bốn cô nương sao có thể nuốt trôi?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 167: Chân Tướng (1)

Đồng thời khi nói chuyện, nữ tử nâng ống tay áo lên, chắn nơi chóp mũi, làm ra một bộ dáng ghét bỏ.

Trên đài, Mị Hương cúi đầu càng thấp, dùng tay kéo kéo chiếc khăn quàng cổ trên vai, che che cổ mình lại.

Nhưng vẫn lộ ra một vết sẹo màu tím đỏ trên cổ của nàng ấy.

Dấu vết giống như bị người lột da, nhưng cũng giống như bị bỏng bởi lửa cháy nóng, da thịt nhăn nheo, thực sự có chút đáng sợ.

Nhưng nếu như được bọc kín mít một chút, thật ra rất khó nhìn thấy.

Bởi vì giọng nói của nữ tử rất lớn, khách nhân xung quanh đều nhìn về phía Mị Hương, bắt đầu sôi nổi nghị luận, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Chương quỳ sợ ảnh hưởng tới danh dự từ lâu, sau khi giải thích với nữ tử kia vài câu, lập tức chạy đến trên đài.

Chương quỳ dùng sức kéo ống tay áo Mị Hương một chút, tàn nhẫn nói một câu ở bên tai nàng ấy: "Không phải bảo người dùng đồ che cổ người rồi hay sao? Đã xảy ra mấy lần rồi, người đang định không để ta làm ăn buôn bán nữa sao? Người có phải thật sự muốn cút đi hay không?"

Thân mình nho nhỏ của Mị Hương run lên, cắn môi, nói: "Thực xin lỗi chương quỳ, không phải là ta cố ý, vừa rồi bị gió thổi một chút, vì thế....."

"Đừng giải thích nhiều lời với ta như vậy, nhanh chóng xuống đi."

"Chưởng quầy, ta....." Hốc mắt Mị Hương đỏ lên.

Lão nhân một bên cũng run rẩy đứng dậy, cong lưng, run giọng cầu khẩn chưởng quầy: "Chưởng quầy, hãy cho chúng ta một cơ hội nữa, Hương nhi không phải cố ý, cầu xin người."

Giọng nói mang theo nước mắt, gằn như thê lương.

Chưởng quầy cũng là người tốt, bất đắc dĩ thở dài, xoa xoa tay, nhượng bộ nói: "Thôi thôi, hôm nay các người cứ rời đi trước đi, ngày mai lại đến."

"Cảm ơn chưởng quầy."

Hai người khom lưng xin lỗi!

Mị Hương nâng lão nhân bên cạnh, chậm rãi đi xuống đài.

Sau đó chưởng quầy quay lại nói vài lời với nữ tử kia, lúc này việc này mới được bỏ qua!

Kỷ Vân Thư thật ra vẫn yên lặng đứng ở bên cạnh nhìn một hồi tuồng kịch, nhưng trong tâm lý của nàng, ở một phương diện nào đó, thật sự chán ghét nữ khách nhân không biết lựa lời kia, ngạo mạn vô lễ, ở một phương diện khác, lại cảm thấy tiếc hận cho Mị Hương, nàng ấy thật đáng thương.

Đối với nữ tử thanh tú!

Không được trời cao yêu quý!

Nhẹ nhàng thở một hơi nặng nề, khi nàng đang định rời khỏi tửu lầu, lúc vừa mới đi được vài bước, bỗng chú ý tới một người nam tử nơi xa.

Nam tử kia, thân hình cao lớn, cực kỳ cường tráng. Trên người hằn mặc quần áo đầu bếp tửu lầu, đứng ở vị trí lối ra vào phòng bếp, cặp ánh

mắt âm trầm khát máu, nhìn chăm chăm vào nữ khách nhân vừa rời đại náo trong gian phòng nhỏ bên kia.

Hai bàn tay hăn nắm chặt thành nắm tay, phía sau lưng nổi lên gân xanh.

Có thể thấy được, hăn tức giận cỡ nào!

Kỷ Vân Thư tâm sinh nghi hoặc, hay là nam tử này, chính là tình lang của Mị Hương? Vì vậy nên mới tức giận như thế?

Nhưng có một loại linh cảm khác mơ hồ dâng lên trong trái tim nàng!

Trái tim nàng bỗng nhiên nhảy dựng khi nhìn nam tử kia.

Sau khi nam tử kia quay lại phòng bếp, Kỷ Vân Thư mới nhẹ nhàng lắc đầu, bước nhanh rời khỏi tửu lâu, chạy về Dung Vương phủ.

.....

Và lúc này, tại Đông Uyển, Dung Vương phủ.

"Kỷ tiên sinh đâu?"

Từ giọng nói liền biết, đó là Cảnh Huyền.

Nữ tử này, sao không ở trong cung tận hưởng phúc khí, mỗi ngày đều chạy ra ngoài cung làm gì?

Nha đầu một bên cúi đầu, nhanh chóng trả lời: "Kỷ tiên sinh vừa rời mới đi ra ngoài."

"Đi chỗ nào?"

"Nô tỳ không biết."

"Một người sống đi đâu mà cũng không biết, một đám vô dụng." Cảnh Huyền hai tay chống nạnh, bộ dáng tức giận.

Lúc này, Vệ Dịch đi ra từ bên trong, trong tay đang cầm một bó hoa mai, ngoài miệng còn nhẹ giọng hát.

Bộ dáng cực kỳ thanh nhàn.

"Này, đồ ngốc!" Cảnh Huyền gọi hấn một tiếng.

Vệ Dịch nhìn nàng ta một cái, theo bản năng dịch qua bên cạnh một bước, sau đó, liếc mắt xem xét nàng ta một lần nữa, lúc này mới đi về phía một cây hoa mai trong viện.

Cái gì?

Không có người nào để ý tới nàng?

Cảnh Huyền tức giận bùng lên, bắt đầu đi theo.

"Đồ ngốc, ta đang gọi người đó."

Vệ Dịch vẫn không để ý đến nàng ta, xoay người, ngửa đầu nhìn hoa mai trước mắt, còn thường xuyên phất phất hoa mai trong tay khi bị gió thổi qua.

Sắc mặt Cảnh Huyền biến xanh, cực kỳ không vui.

Biểu hiện của Vệ Dịch đã chọc giận nàng ta, vì thế nàng ta duỗi tay kéo ống tay áo Vệ Dịch một cái, lộ ra vẻ mặt chất vấn: "Ta đang nói chuyện với người, vì sao người không để ý tới ta?"

Bởi vì ống tay áo bị Cảnh Huyền lôi kéo, Vệ Dịch bắt buộc phải nghiêng người về phía nàng ta, nhưng chỉ hừ một tiếng.

"Ta không muốn nói chuyện với người."

"Vì sao?"

"Bởi vì ta không thích người."

"Ta cũng không thích người." Cảnh Huyền trừng mắt, nói lại một câu.

Vệ Dịch nâng lên tay, thật cẩn thận thoát khỏi cánh tay Cảnh Huyền đang lôi kéo mình, một bộ dáng cực kỳ ghét bỏ.

Hắn không quên nói một câu: "Thư nhi đã nói với ta, nam tử hán đại trượng phu, không thể so đo với nữ hài tử. Lần trước người đập nát hoa trong viện, ta đã không tức giận với người, nhưng ta cũng không muốn tranh luận với người, vì vậy người không cần nói chuyện với ta."

"Người....."

Cảnh Huyền dậm dậm chân, vung tay lên, tức giận đánh vào cánh tay Vệ Dịch một cái, lớn tiếng mắng: "Người có biết ta là ai hay không? Ta là công chúa!"

"Công chúa thì có gì ghê gớm? Nương ta từng nói, mỗi người đều bình đẳng với nhau." Hắn phản bác, sau đó nhíu nhíu mày, gãi đầu, hỏi: "Công chúa là gì?"

Phốc ——

Cảnh Huyền tức giận đến nổi muốn hộc máu!

Đúng ngay lúc này, Kỳ Vân Thư đã trở lại, trên chân giống như có gió, nàng căn bản không đi về phía Vệ Dịch và Cảnh Huyền, vội vội vàng vàng đi thẳng vào phòng.

Nhìn thấy Kỷ Vân Thư, Cảnh Huyền lập tức thu liễm bộ dáng phần nộ vừa mới nổi lên vừa rồi, mím môi, trên mặt đỏ ửng.

Nàng ta cũng nhanh chân chạy về phía trong phòng.

Kỷ Vân Thư vào phòng, tìm được tư liệu về vụ án mất tích mà lúc trước Kinh Triệu Doãn đưa tới.

Những tư liệu này, lúc trước nàng chỉ nhìn qua vài lần, sau đó ném chúng ở trên bàn, căn bản không hề động tới chúng lần nữa.

Lúc này, nàng lại lật hết tất cả ra!

Mở hết toàn bộ mở ở trên mặt bàn, bắt đầu lật xem.

Cảnh Huyền đứng ở phía sau nàng, nhìn nàng bận việc hồi lâu, sau đó mới lên tiếng hỏi: "Người đang làm gì vậy?"

"....."

"Ta giúp người cùng tìm!" Trong khi nói, Cảnh Huyền đã tiến lên định giúp nàng.

Kỷ Vân Thư nhanh chóng nói: "Không cần."

"Ta chỉ muốn....."

Hai chữ "giúp đỡ" còn chưa kịp nói ra, Kỷ Vân Thư đã chìm vào trong đồng tài liệu, không hề để ý tới nàng ta.

Hôm nay Kỷ Vân Thư và Vệ Dịch đều bị trúng tà rồi sao?

Vì sao không ai để ý tới mình?

Tâm tình nàng ta không tốt!

Nhưng tính tình nàng ta không thua gì Cảnh Dung, đều cực kỳ cố chấp.

Vì thế nàng ta đơn giản ngồi xuống ở trong phòng. Kỷ Vân Thư bận rộn, nàng ta ngồi ngay bên cạnh, ngẫm lại, cũng cảm thấy rất thích!

Kỷ Vân Thư cẩn thận xem xét từng cuốn tư liệu trước mặt, từng câu từng chữ đều nghiêm túc xem qua, sợ để sót thứ gì quan trọng.

Khoảng chừng qua nửa canh giờ, ánh mắt nàng cuối cùng cũng rời khỏi đồng ta liệu.

Sắc mặt kinh ngạc!

Không, phải nói là cực kỳ lo lắng và hoảng sợ!

"Người nhìn ra được gì?" Cảnh Huyền nâng quai hàm, hỏi nàng.

Nàng đột nhiên đứng lên, nói giọng run rẩy: "Nếu..... thật sự là như vậy, vậy thì....."

Hai mắt nàng trừng lớn!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 168: Chân Tướng (2)

Thấy Kỳ Vân Thư như vậy, Cảnh Huyền cảm thấy rất khó hiểu!

Nhưng nàng còn chưa kịp hỏi câu gì, Kỳ Vân Thư đã chạy vội ra ngoài, trên chân giống như có gió lẩn nữa, đi tới tiền viện.

Vừa lúc này, Cảnh Dung cũng quay về từ Đào Hoa Nguyên.

Đụng phải nàng đang đi vội vã!

"Có chuyện gì vậy?"

"Hung thủ, ta biết hung thủ là ai." Giọng nói của nàng rất nôn nóng.

Cảnh Dung nhíu lông mày lại!

Kỳ Vân Thư tiếp tục nói, "Nhưng hiện tại ta cần Vương gia giúp ta điều tra hai người."

.....

Sau nửa canh giờ, Kinh Triệu Doãn vội vàng tới nơi, đương nhiên, còn mang theo một số tư liệu.

"Kỷ tiên sinh, người nói ta điều tra thông tin của toàn bộ những người bán thịt lợn trong kinh thành, tư liệu đều đã ở đây."

Kinh Triệu Doãn đưa tài liệu qua, Kỳ Vân Thư cũng không nhận lấy, chỉ nói, "Những tư liệu này tạm thời để đó đã."

"Hả?"

Kinh Triệu Doãn không hiểu.

Sắc mặt Cảnh Dung ngưng trọng, tiến lên, giao hai quyển trục trong tay cho Kinh Triệu Doãn.

Sau đó hần phân phó, "Kinh Triệu Doãn, hiện tại bốn vương mệnh lệnh người, lập tức phái người âm thầm giám sát nam tử trên bức họa, đồng thời người phái người bảo vệ nữ tử trong bức họa này. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, rất nhanh có thể bắt được hung thủ phía sau vụ án mất tích mang về quy án."

Kinh Triệu Doãn mở hai bức họa ra!

Một bức, đúng là tên đầu bếp trong tửu lâu kia.

Một bức, chính là nữ khách nhân đã đại náo một trận ở tửu lâu hôm nay.

Kinh Triệu Doãn không hiểu nên hỏi, "Vương gia, đây là?"

Không đợi Cảnh Dung trả lời, Kỳ Vân Thư đã nói, "Ta đã từng nói, từ mảnh vải bố trắng kia, hung thủ rất có khả năng chính là một người bán thịt heo. Tuy nhiên, ta đã xem nhẹ một chút, còn có một khả năng khác, hung thủ chính là đầu bếp. Ta đã lật xem tất cả tư liệu về vụ án mất tích lúc trước, mỗi một người mất tích trước đây, đều có một đặc điểm giống nhau, đó là tất cả các nàng đều cùng tới một nơi, cùng phát sinh tình huống như nhau."

"Cái gì?"

"Trước khi các nàng mất tích, đều tới tửu lâu Xương Tường. Trong đó, có một nữ tử hát điệu gọi là Mị Hương, nhưng bởi vì trên thân thể nàng ấy

có tật, đều từng bị những người đã mất tích kia nhục nhã trước mặt mọi người. Vì thế, vào lúc ban đêm hoặc có thể là ngày hôm sau, những nữ tử đó liền bị mất tích."

Khi Kỷ Vân Thư nói chuyện, Kinh Triệu Doãn tinh tế tưởng tượng, thật đúng là như vậy!

Và Kỷ Vân Thư vẫn tiếp tục nói, "Nam tử trong bức họa này, gọi là Cam Trù Lương, chính là một người đầu bếp của tửu lầu Xương Tường. Nữ tử trên bức họa là tiểu thư Nguyễn gia - Nguyễn Nhã Nhi. Hôm nay, ta vô tình gặp được Nguyễn tiểu thư ở tửu lầu kia. Bởi vì trên cổ Mị Hương có vết sẹo, nàng ta đã nhục nhã nàng ấy trước mặt mọi người. Lúc đó, ánh mắt Cam Trù Lương nhìn Nguyễn tiểu thư tràn ngập tức giận. Ta nghĩ, Cam Trù Lương và Mị Hương nhất định có quan hệ gì đó. Lúc ấy, ta bỗng đột nhiên nhớ tới một việc, trước kia ta từng tới tửu lầu đó ăn cơm, phát hiện trong thịt lợn họ nấu có hương vị rất kỳ lạ, căn bản không phải thịt heo. Cho tới khi ta lật xem hết những tư liệu về vụ án mất tích, ta mới cảm thấy ý nghĩ của ta chắc hẳn không sai. Đầu bếp kia, rất có khả năng chính là hung thủ."

Tất cả mọi người nghe xong những lời nàng nói, hai mặt nhìn nhau!

"Chẳng lẽ, thịt trong tửu lầu kia, là thịt người?" Có người kinh hãi hét lên một tiếng.

Chỉ nói thôi, cũng cảm thấy ghê tởm không thể chịu được.

Sau khi Kinh Triệu Doãn tiêu hóa xong những lời nàng nói, nuốt nuốt nước miếng, cầm hai bức họa trong tay, hỏi, "Vì thế ý của Kỷ tiên sinh là cảm thấy hung thủ sẽ còn tiếp tục gây án?"

"Không sai, mặc dù hiện tại không có chứng cứ xác thực chứng minh Cam Trù Lương chính là hung thủ, nhưng, nếu như hẳn thật sự bởi vì người khác nhục nhã Mị Hương mà bắt cóc những nữ tử đó. Vậy thì, sau khi Nguyễn gia tiểu thư nhục nhã Mị Hương, Cam Trù Lương nhất định sẽ

không bỏ qua nàng ta. Vì vậy, hy vọng Kinh Triệu Doãn có thể phái người vừa âm thầm giám thị Cam Trù Lương, vừa bảo hộ tiểu thư Nguyễn gia."

Nàng nói rất rõ ràng!

Cảnh Dung một bên phát tay, "Kinh Triệu Doãn, hiện tại người lập tức đi làm việc, mạng người quan trọng, đừng kéo dài thời gian. Nhưng nhớ kỹ, phải điều tra kín đáo, đừng rút dây động rừng."

"Vâng!"

Rất nhanh, Kinh Triệu Doãn nhận lệnh, cầm cả hai bức họa rời đi.

Hiện giờ vụ án đã có manh mối, nếu như Cam Trù Lương chính là hung thủ, đêm nay nói không chừng hẳn thật sự sẽ hành động tiếp.

Đến lúc đó, có thể sẽ bắt được hẳn tại hiện trường vụ án.

Tay trong ống tay áo của Kỳ Vân Thư nắm chặt thành nắm đấm, tâm trí của nàng vẫn luôn bận rộn với vụ án. Khi nàng đang xuất thần, Cảnh Dung đã duỗi tay ra, quơ quơ ở trước mặt nàng.

Hắn nói, "Vụ án đã có phương hướng, hiện tại có phải nên tới phiên bốn vương hỏi người một chuyện hay không?"

"Gì vậy?"

"Hôm nay, người từng đi ra ngoài?"

Điều gì nên tới, nó sẽ tới.

Nàng gật đầu, "Vâng."

"Đi làm gì?"

"Gặp Lý Thời Ngôn!"

Sắc mặt Cảnh Dung lập tức biến đổi, mơ hồ có một lượng dấm bùng lên trong ngực, hỏi, "Quan hệ của các người hiện tại rất tốt?"

"Không tốt."

"Vậy sao người đi gặp hẳn?" Giọng điệu của Cảnh Dung nghe rất bình tĩnh, nhưng sự nặng nề trong lời nói vẫn cực kỳ sắc bén.

Kỷ Vân Thư đang suy nghĩ về vụ án, căn bản không có tâm tư trả lời hẳn.

"Vương gia, hiện nay ta không có tâm tình trả lời người về những chuyện này." Trong khi nói, nàng liền ngồi xuống bên cạnh, dự định chờ đợi tin tức.

Cảnh Dung liếc mắt xem xét nàng một cái, tâm tình chán nản, thôi, chờ tới khi vụ án này kết thúc, sẽ tính sổ hết với nàng.

Đơn giản ——

Hắn cũng ngồi xuống, an tĩnh chờ tin tức.

Cảnh Huyền ẩn một bên vẫn luôn quan sát hết thấy, cũng lắng nghe hết tất cả.

Cảm giác sùng bái trong lòng đối với Kỷ Vân Thư, một lần nữa dâng lên giống như sông cuộn biển gầm.

Nàng lo lắng Cảnh Dung sẽ phát hiện ra mình đã lên tới nơi này, vì thế đành phải kín đáo hồi cung.

Nàng vừa mới hồi cung, đã bị Tiêu Phi bắt ngay tại trận.

Tiêu Phi tức giận nhìn nàng, "Lại tới Dung Vương phủ?"

Cảnh Huyền tươi cười, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Phi, nũng nịu nói, "Mẫu phi, con vừa đi ra ngoài một chút, không tới trong phủ hoàng huynh Cảnh Dung."

"Con không cần gạt ta, bốn cung đều sai người theo dõi hành tung của con."

"Mẫu phi!"

"Con đừng làm bộ với ta." Tiêu Phi mắng nhẹ một tiếng, thật sự hận không thể rèn sắt thành thép, kéo tay Cảnh Huyền, vỗ vỗ tay nàng vài lần, "Huyền nhi, con là công chúa, phải có bộ dáng công chúa. Con nhìn con xem, hiện tại suốt ngày chạy ra ngoài cung, bên người ngay cả thị vệ cũng không mang theo, vạn nhất xảy ra chuyện thì phải làm sao?"

"Con sẽ không sao, sẽ không có người nào có thể khi dễ trên đầu con đâu, xin mẫu phi cứ yên tâm."

"Ta mặc kệ con nói thế nào, tuổi con cũng không còn nhỏ, sớm muộn gì cũng phải gả chồng. Ta và phụ hoàng con đã thương thảo về hôn sự của con, phụ hoàng con đã đồng ý, sẽ lựa chọn người thích hợp với con. Đối phương nếu không phải là tướng, cũng sẽ là đệ tử danh môn. Vì thế, con hãy ngoan ngoãn đợi ở trong cung, đừng đi đâu nữa, hãy sửa lại tính khí bất thường của con đi."

Cảnh Huyền vừa nghe tới phải gả, lập tức cảm thấy không vui. Nàng vừa bĩu môi, vừa quay người nói, "Nữ nhi sẽ không gả."

"Nữ nhi sao có thể nói như vậy."

"Nhưng..... cho dù phải gả, nữ nhi cũng muốn tự mình chọn lựa." Cảnh Huyền tùy hứng nói.

Ánh mắt Tiêu Phi đen lại, hỏi một câu, "Con hãy thành thật nói cho mẫu phi biết, có phải con..... thích vị Kỳ tiên sinh kia hay không?."

"Mẫu phi, con....." Bí mật trong lòng đột nhiên bị người vạch trần, Cảnh Huyền đỏ mặt một trận, cúi đầu thật thấp. Nhưng vẫn nhấp môi thẹn thùng nói một câu, "Thật ra, Kỳ tiên sinh thật sự rất thông minh, ngay cả vụ án mạng mất tích lần này, hẳn cũng có thể phá được, nữ nhi..... đúng thật là rất sùng bái Kỳ tiên sinh."

"Con vừa nói gì vậy?"

"Mặc dù hẳn không có công danh, nhưng nữ nhi tin tưởng hẳn....."

Tiêu Phi ngắt lời nàng nói, sắc mặt nôn nóng, "Ta không phải hỏi con điều này, con vừa nói, hẳn đã tra ra vụ án mất tích?"

Cảnh Huyền gật gật đầu.

Sau đó nói, "Chính con đã nhìn thấy, nghe thấy."

"Con đã nhìn thấy gì? Nghe thấy gì?"

Cảnh Huyền không suy nghĩ nhiều, nói hết toàn bộ những gì mình biết cho Tiêu Phi nghe.

Sắc mặt Tiêu Phi, càng ngày càng đen!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 169: Nửa Đường Bị Cảnh Diệc Phá Hồng

Cảnh Huyền càng nói thật sự càng ngày càng hưng phấn.

Cặp lông mày thon dài của Tiêu Phi đan lại với nhau, nói với nàng, "Huyền nhi, Kỳ tiên sinh chung quy vẫn là người thường, không xứng với con. Hơn nữa, người này tâm tư quá sâu, mẫu phi tuyệt đối sẽ không đồng ý."

"Mẫu phi....."

"Đừng nói mẫu phi, ngay cả phụ hoàng con cũng nhất quyết không đồng ý. Tóm lại, việc này con không cần nghĩ nữa. Bắt đầu từ hôm nay, con không được phép ra khỏi cung, ta sẽ sai người trông chừng con."

Cảnh Huyền ngay lập tức lại cảm thấy cực kỳ ủy khuất!

Sau khi dậm chân mấy cái, tức giận rời đi.

Bên tai Tiêu Phi khôi phục lại yên tĩnh, bà ta liếc mắt nhìn tiểu thái giám bên cạnh một cái.

Sau đó ra lệnh nói, "Lập tức nói tin tức này cho Diệc vương biết, nếu hung thủ gây án lần nữa, cần phải nói hấn bắt được hung thủ trước khi Kinh Triệu Doãn bắt người. Không được để công lao này rơi vào trong tay Dung Vương."

Tiểu thái giám cúi người, "Vâng!"

Đôi tay thon dài của Tiêu Phi nắm chặt thành quyền.

Công lao này, quả quyết không thể để Cảnh Dung đoạt mất.

Muốn phá vụ án mất tích? Muốn tra 《Lâm Kinh Án》 ? Muốn tranh công ở trước mặt hoàng thượng? Muốn vị trí Thái tử?

Mơ tưởng!

Rất nhanh, Cảnh Diệc đã nhận được tin tức do người Tiêu Phi phái tới. Hắn ra mệnh cho Đấu Tuyền nhanh chóng phái người âm thầm đi theo người của Kinh Triệu Doãn, dựa theo những gì Tiêu Phi dặn dò, nếu như hung thủ thật sự gây án, nhất định phải bắt người trước Kinh Triệu Doãn.

Đêm đó!

Ban đêm trời hơi trở lạnh, mưa phùn rơi xuống.

Kỷ Vân Thư đứng ở bên ngoài mái hiên hồi lâu, nhìn bầu trời đang dần bị che phủ bởi màn đêm, con người trong vắt nhìn ánh hoàng hôn màu cam nhạt nhợt.

Không biết Kinh Triệu Doãn bên kia, hiện tại như thế nào rồi?

Cảnh Dung sai người lấy một chiếc áo choàng tới, khoác ở trên vai nàng.

Hắn nói, "Thân thể nàng vẫn chưa khỏe hẳn, không thể bị cảm lạnh."

Ánh mắt Kỷ Vân Thư dừng ở cánh tay trên vai mình trước khi ngược mắt nhìn lên.

"Cảm ơn." Sau đó nàng nói tiếp, "Thương thế trên người Vương gia nặng hơn ta nhiều, tốt nhất cũng đừng nhiễm phải cảm lạnh mới đúng."

"Nàng và ta vẫn chưa thành thân, nàng đã quan tâm tới ta như vậy rồi sao?"

"Ta không....."

Nàng chưa nói xong, Cảnh Dung đã nhìn lên bầu trời đen nhánh, ngắt lời nàng nói, "Không biết ngày mai trời có thể có tuyết rơi hay không?"

Ca, đã lập xuân rồi!

Kỷ Vân Thư lắc đầu, không nói lời nào.

Không biết có phải Cảnh Dung cảm thấy quá yên tĩnh hay không, hẳn đang nghĩ tìm đề tài để nói, dùng cánh tay nhẹ nhàng đụng vào nàng một chút.

Hắn nói tiếp, "Chúng ta có phải..... nên làm chút gì đó hay không?"

"Ta không hiểu rõ ý Vương gia!"

"Đêm dài trôi qua chậm rãi, thật sự rất dài vò." Cảnh Dung cố ý nhắc nhở một câu.

Kỷ Vân Thư trừng hắn một cái, "Ta không phải là thuốc ngủ của người!"

"Cái gì? Thuốc ngủ?" Cảnh Dung mang vẻ mặt mờ mịt, hỏi tiếp, "Chẳng lẽ là Tam Ích đan?" (三益丹=tam ích đan: tam=3; ích=ích lợi; đan=thuốc viên; ý nói thuốc kích thích)

Dù như thế nào, Kỷ Vân Thư cũng là nhà khảo cổ, tam ích đan là gì, trong lòng nàng hiểu rất rõ.

Wương gia này, trong đầu đang suy nghĩ gì vậy?!

Nàng thở dài một tiếng, nói, "Thuốc ngủ, không phải Tam..... tóm lại không phải thứ Vương gia đang nghĩ, chỉ là một loại dược giúp gây ngủ.

Nếu Vương gia cảm thấy đêm dài vô cùng dài vò, thật ra nên ăn vào mấy viên."

Cảnh Dung không hiểu nhưng vẫn gật gật đầu, khước miệng niêm theo ý cười, dịch gần tới nàng vài phân.

Hắn trêu chọc nói, "Bốn vương thật đúng là cần mấy viên thuốc ngủ."

"Đã nói ta không phải là thuốc ngủ!" Kỳ Vân Thư dịch qua bên cạnh vài bước.

"Nhưng bốn vương nói nàng là nó, nàng chính là nó."

Hơi thở ấm áp của hắn, càng ngày càng tới gần bên tai Kỳ Vân Thư, cơ thể nàng không thể không căng chặt một chút, tay trong ống tay áo cũng trở nên căng thẳng.

Ngay khi Cảnh Dung đang dần dần tới gần, và nàng đang không biết nên phải làm sao, Kinh Triệu Doãn đột nhiên dẫn theo quan phục đuổi tới.

Mồ hôi đầy đầu, thần sắc cực kỳ hoảng loạn!

Cảnh Dung nháy mắt khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng nghiêm túc, chấp hai tay sau lưng.

Hắn hỏi, "Có chuyện gì?"

Kinh Triệu Doãn lập tức chấp tay nói: "Vương gia, người..... đã bắt được, thật đúng là Cam Trù Lương của tâu lâu Xương Tường. Người của chúng ta vẫn luôn đi theo phía sau hắn ta, nhìn thấy hắn ta gần như xuống tay với tiểu thư Nguyễn gia, nhưng....."

"Nhưng cái gì?"

Kinh Triệu Doãn dừng lại một chút, cúi đầu, "Người của chúng ta đang chuẩn bị tiến lên bắt giữ, không ngờ, người của Diệt vương cũng đột nhiên xuất hiện, bắt Cam Trù Lương tới đại lao Hình Bộ trước."

Nhanh chân đến trước!

Cảnh Dung và Kỳ Vân Thư thoáng nhìn qua lẫn nhau, đều hiểu được kết quả của chuyện này.

Nếu công lao của vụ án mất tích thuộc về Cảnh Diệt, như vậy, "điều kiện" giữa Kỳ Vân Thư và hoàng đế, tất nhiên sẽ không được tính đến. Việc khai quan vụ án Ngự Quốc Công phủ, cũng không có khả năng!

"Diệt vương lấy tin tức từ đâu? Việc này, bốn vương không phải đã công đạo xuống, cần phải kín đáo điều tra hay sao?" Cảnh Dung nghiêm túc nói.

"Vương gia, việc này hạ quan tuyệt đối không hề tiết lộ ra nửa chữ, sự tình rất quan trọng, người phía dưới, cũng tuyệt đối không thể tiết lộ."

Kinh Triệu Doãn cũng không hiểu được, người của Diệt vương vì sao sẽ đột nhiên xuất hiện?

Hơn nữa, trong lòng Kinh Triệu Doãn cũng không cam lòng!

Công lao bị Cảnh Diệt ôm mất, ôm mất không chỉ có công lao của Cảnh Dung và Kỳ Vân Thư, ngay cả công lao của Kinh Triệu Doãn cũng không được công nhận!

Kinh Triệu Doãn cực kỳ bức tức!

Cảnh Dung nhíu mày lại, lạnh lùng, nhẹ giọng nói một câu, "Dược vương giành trước một bước, xem ra không phải là trùng hợp ngẫu nhiên, chắc chắn là có tính toán."

Kinh Triệu Doãn hỏi, "Vương gia, vậy hiện tại phải làm sao bây giờ?"

"Thôi, chờ sau khi Hình Bộ thẩm tra Cam Trù Lương rồi hãy nói, người hãy theo dõi sát vụ này, một khi có tin tức, lập tức tới báo."

"Vâng."

Cảnh Dung xua tay, để Kinh Triệu Doãn nhanh chóng đi tới Hình Bộ, theo dõi chặt chẽ về vụ án này.

Kỷ Vân Thư lo lắng liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, "Nếu như Cam Trù Lương thú nhận hết tội trạng của mình, người có công lớn nhất, chính là Diệt vương."

"Bốn vương biết!"

"Vậy hiện tại phải làm sao bây giờ?"

"Chờ trời sáng, bốn vương sẽ đi gặp Cảnh Diệt."

"Vương gia muốn thuyết phục Diệt Vương, đừng nhúng tay vào chuyện này?" Kỷ Vân Thư dừng một chút trước khi tiếp tục nói, "Diệt Vương cố ý nhằm vào người, từ lúc bắt đầu, hắn đã không hy vọng người điều tra 《Lâm Kinh Án》. Hơn nữa chuyện này, Diệt Vương đột nhiên nửa đường nhảy ra chặn giết, thực sự rất rõ ràng, hắn sẽ không đáp ứng người."

Sắc mặt Cảnh Dung ngưng trọng, nhíu chặt lông mày

Chờ tới giờ Mão (5h-7h), Cảnh Dung thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, chuẩn bị đi một chuyến tới Diệt Vương phủ.

Kinh Triệu Doãn lại vội vội vàng vàng chạy đến, nhanh chóng nói, "Vương gia, Hình Bộ thẩm tra Cam Trù Lương suốt đêm, hắn đều đã thừa nhận tất cả, cũng đã vẽ áp. Diệt Vương cầm tờ thư nhận tội đang chuẩn bị

vào cung điện thánh, dự định trình báo với Hoàng thượng về vụ án mất tích, sau đó kết án vụ án này."

Sắc mặt Cảnh Dung cực kỳ khó coi, gọi Lang Bạc một tiếng.

"Lập tức chuẩn bị ngựa, bốn vương muốn tiến cung trước Cảnh Diệc, ngăn hẳn lại."

"Vâng!" Lang Bạc đáp, lập tức đi chuẩn bị.

Cảnh Dung không trì hoãn thêm thời gian, nhanh chóng đi ra khỏi phủ, chạy về hướng cửa cung.

Nhất định phải ngăn Cảnh Diệc lại!

Kỷ Vân Thư cũng rất khẩn trương, nhìn thấy thân ảnh kia nhanh chóng rời đi, trong lòng nàng cũng đổ mồ hôi.

Sau khoảnh khắc, nàng hỏi Kinh Triệu Doãn, "Kinh Triệu Doãn, ta muốn hỏi người một chút, trong bản nhận tội của Cam Trù Lương, đã viết những gì?"

"Bản nhận tội của Cam Trù Lương, thật ra bản quan có mang tới đây một phần, ngài nhìn xem một cái." Kinh Triệu Doãn lấy ra một tờ giấy từ trong ống tay áo, đưa cho nàng.

Nàng tiếp nhận bản thú tội, cẩn thận xem xét, sau khi mi mắt lướt theo từng hàng chữ viết, thần thái của nàng cũng dần dần xoắn lại, trở nên căng thẳng hơn.

Trong ánh mắt, mang theo một chút hoang mang.

Nàng nâng mắt lên, nói với Kinh Triệu Doãn, "Không biết, Kinh Triệu Doãn có thể mang ta đi tới đại lao Hình Bộ một chuyến hay không, ta muốn gặp Cam Trù Lương?"

"Điều này....." Kinh Triệu Doãn khó xử.

"Ta biết có chút khó xử, nhưng trên tờ giấy nhận tội, có một số điều không thích hợp."

"Tiên sinh có ý gì?"

"Thi thể Thủy Tinh, căn cứ vào tình trạng da thịt hư thối, cùng với màu sắc của máu đọng lại, nàng đã bị người lột da trước, sau đó mới bị chém đứt đôi tay. Tuy nhiên, trong bản nhận tội của Cam Trù Lương, hẳn lại nói, hẳn đã chém đứt tay trước, sau đó mới lột da mặt. Không biết có phải hẳn nhớ lầm hay không, hay là bản nhận tội này đã viết sai. Vì thế, ta muốn tự mình đi hỏi hẳn một chút. Phiền Kinh Triệu Doãn giúp đỡ."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 170: Người Đang Nói Dối

Đó chính là đại lao Hình Bộ, người thường tất nhiên không thể ra vào.

Thấy Kinh Triệu Doãn có chút khó xử, Kỷ Vân Thư tiếp tục nói: "Trong bản thú tội này, mặc dù hãn thừa nhận hãn đã giết người, cũng nói rõ địa điểm hãn cất giấu thi thể, nhưng có một số thứ, ta luôn cảm thấy hãn rất mơ hồ."

"Mơ hồ?" Kinh Triệu Doãn không hiểu, suy nghĩ một lúc trước khi nói: "Không phải hãn đã nói, bởi vì Mị Hương bị người nhục nhã, vì thế hãn mới giết những người đó hay sao? Hãn thậm chí còn giải thích rõ chính hãn đã đặt thi thể chung với thịt heo, sau đó vận chuyển ra khỏi thành. Và khi đuổi theo tiểu thư Lý gia tới Lương Sơn, mảnh vải bố trắng kia, cũng đúng là của Cam Trù Lương. Những điều này, không phải đều đã rất rõ ràng hay sao? Đối với những lời tiên sinh đã nói, chém tay hay lột da trước, có lẽ là vì hãn đã giết quá nhiều người, có khả năng nhớ lầm cũng nên."

Những gì Kinh Triệu Doãn nói, không phải là không có lý.

Nhưng thần kinh Kỷ Vân Thư rất miễn cảm, những lời Kim Triệu Doãn không thể xua tan những điều bất an ở trong lòng nàng.

Nàng thở dài một tiếng!

"Tóm lại trong này vẫn có chút mơ hồ, bất luận là vụ án nào cũng cần phải điều tra rõ ràng rành mạch mới có thể kết án. Kinh Triệu Doãn, người để ta đi gặp hãn đi. Vụ án này, từ đầu tới cuối, ta là người quen thuộc nhất so với bất luận kẻ nào."

"Điều này....."

Không phải Kinh Triệu Doãn không muốn mang nàng đi, chỉ là, bản thân hắn chỉ mang quan hàm tứ phẩm. Người ta là Hình Bộ, còn là nhất phẩm Hình Bộ Thượng Thư, còn có một vị nhị phẩm Hình Bộ thị lang!

Nhưng sự tình đã tới tình trạng thế này, Kinh Triệu Doãn không có lý do để cự tuyệt nàng.

"Được, ta mang ngài đi tới đại lao Hình Bộ."

Kinh Triệu Doãn chấp nhận!

Sau khi hai người tới đại lao Hình Bộ, Kinh Triệu Doãn lấy lệnh bài ra, không cho cai ngục đi thông báo với Hình Bộ Thượng Thư và Hình Bộ thị lang, kín đáo mang theo Kỷ Vân Thư đi vào.

Đại lao Hình Bộ không giống với những đại lao của các nơi khác, mặc dù bên trong vẫn tối tăm ảm đạm, đèn dầu đều được chiếu sáng tới từng gian phòng giam, không đến mức hôi thối ghê tởm.

Hơn nữa bên trong đại lao rộng rãi, bên ngoài mỗi góc phòng giam, đều được rải xà lách để át mùi.

Thành phố lớn so với thành thị nhỏ, quả thật ngay cả kích thước phòng giam cũng đều khác nhau!

Cuối cùng bọn họ cũng tới bên ngoài phòng giam Cam Trù Lương. Chỉ thấy bàn chân hắn đang dựa vào trên tường lạnh lẽo, một thân quần áo màu trắng nhiễm máu, bị rách vô số nơi.

Xem ra, phương thức thẩm tra của Hình Bộ, không thoát được nghiêm hình bức cung!

Và bộ dáng đầu tóc loạn xạ của Cam Trù Lương, không thể che chắn được khuôn mặt lạnh lùng quật cường của hắn.

Kinh Triệu Doãn tiến lên xem xét, nói với Kỳ Vân Thư: "Thời gian không nhiều lắm, ngài muốn hỏi điều gì, hãy nhanh chóng hỏi đi."

"Ân!"

Kỳ Vân Thư chậm rãi tiến lên, đứng ở bên ngoài phòng giam, dùng tay nhẹ nhàng gõ vài cái ở trên cọc gỗ.

Từng tiếng gõ buồn tẻ vang lên, truyền tới bên tai Cam Trù Lương, nhưng hắn vẫn thờ ơ.

Kỳ Vân Thư nói: "Ta biết người nghe thấy, cũng biết người nhất định đang nghe."

Nói xong, Cam Trù Lương rớt cuống ngẩng đầu lên, con ngươi đầy tơ máu, chăm chăm nhìn qua.

Nàng cũng không có một chút cảm giác sợ hãi chút nào!

"Người..... là ai?"

"Người không cần phải biết ta là ai? Ta tới nơi này, chỉ muốn hỏi người mấy vấn đề."

Hắn cười một chút, vết thương trên khóe miệng đột nhiên vỡ ra, chảy ra máu.

"Những gì nên nói, ta đều đã nói hết, những gì các người muốn biết, cũng đã biết hết toàn bộ. Chính ta đã giết người, toàn bộ đều do ta giết." Giọng của hắn khàn khàn.

"Mị Hương nhi đáng giá để người làm như vậy hay sao?"

Vừa nghe thấy tên này, đôi mắt hần hơi nâng lên, trả lời một cách chắc chắn: "Đương nhiên đáng giá, Hương nhi là một cô nương tốt, là cô nương rất thiện lương. Trên đời này, không có người nào có thể so sánh với nàng ấy, nhưng nàng ấy không nên phải chịu đựng những điều đó, không nên....."

Không nên?

Là đang ám chỉ tới việc bị người nhục nhã hay sao?

Kỷ Vân Thư đơn giản ngồi xõm thân mình xuống, sắc mặt nghiêm túc hỏi hần: "Người và Mị Hương, rốt cuộc có quan hệ gì?"

"Không có quan hệ gì, không liên quan gì tới nhau. Nàng ấy không biết ta thích nàng ấy, cũng không biết ta đã giết người. Nàng ấy không biết gì cả....." Hần liên tục lặp lại.

Trong giọng nói, cũng mang theo tiếc nuối.

Kỷ Vân Thư bình tĩnh nhìn hần, môi mỏng tràn ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Cam Trù Lương, người thật sự đã giết người sao?"

Câu hỏi vừa được nói ra, Cam Trù Lương đột nhiên tươi cười, lớn mật đón nhận ánh mắt của Kỷ Vân Thư.

Sau đó nói: "Ta đều đã thừa nhận, cũng đã ký tên."

"Người đã bị bức cung hay sao?"

"Ta tự mình thừa nhận." Hần trả lời rất nhanh nhẹn.

Kỷ Vân Thư không nhanh không chậm lấy tờ giấy nhận tội của hần ra, cầm ở trong tay và mở ra trước mặt hần.

"Được, ta đây hỏi lại người một lần nữa, trước khi người giết tiểu thư Lý gia, người đã chém đứt tay nàng trước, sau đó mới lột da mặt nàng, đúng không?"

"Đúng vậy!"

"Chính ta đã nghiệm qua thi thể. Thi thể, rõ ràng đã bị lột da mặt trước, sau đó mới bị chém đứt đôi tay."

Cam Trù Lương liếc mắt nhìn kỹ nàng một cái: "Người là Ngổ tác?"

"Không được xem là Ngổ tác, nhưng ta đã nói ra được, tất nhiên cũng có căn cứ, người chỉ cần trả lời vấn đề của ta là được."

"Ta giết nhiều nữ tử như vậy, sao còn nhớ rõ từng người trong số bọn họ? Lột da trước cũng được, chém đứt tay trước cũng thế. Dù sao, người đều do ta giết là được." Khi hắn nói, trên khóe môi câu lên thành nụ cười.

Giống như hắn đang có ý định muốn chết!

Nhưng sắc mặt hắn bỗng chốc trầm xuống, đắm chìm trong sự giận dữ, tiếp tục nói: "Chỉ cần có thể bảo vệ Hương nhi, ta thế làm bất cứ điều gì. Ta cũng nguyện ý thay nàng làm tất cả những gì nàng muốn. Những nữ nhân đó đáng chết, sắc đẹp của các nàng sao có thể so sánh được với Hương nhi? Dựa vào đâu mà năm lần bảy lượt nhục nhã nàng ấy?"

"Cho dù như vậy, người cũng không nên giết người." Kỷ Vân Thư nói.

"Những người đó đáng chết, không phải sao?" Hắn nhíu mày, cảm thấy bản thân mình nói rất có lý.

Trên gương mặt kia, cảm giác dữ tợn dần dần được biểu lộ ra.

"Vậy vì sao người..... lại muốn cưỡng gian những nữ tử đó?"

Đôi mắt Cam Trù Lương đột nhiên nhấc lên, thần sắc lo lắng bất chợt lóe qua.

Nhưng vẫn bị Kỳ Vân Thư nhìn thấy.

Sự lo lắng này còn mang theo chút né tránh, thậm chí, là chột dạ.

Dần dần, hần nói: "Không phải đều nói, trình tiết là thứ quan trọng nhất của nữ tử hay sao? Ta không chỉ muốn các nàng phải chết, còn muốn cho các nàng nếm thử, tư vị sống không bằng chết. Hơn nữa, ta còn chặt hết tay các nàng, toàn bộ đều được ngâm qua mỡ heo, đưa tới tửu lâu để cho mọi người ăn. Bọn họ đều nói ăn rất ngon, mỗi một lần tới đều gọi một phần. Tuy nhiên có một lần, ta đã quên dùng mỡ heo ngâm thịt những người đó, kết quả ngày đó, rất nhiều khách trả lại đồ ăn."

Nói xong, hần còn biến thái cười to vài tiếng.

Ghê tởm!

Dạ dày Kỳ Vân Thư quay cuồng một trận!

Ngày đó chính nàng và Vệ Dịch tới ăn thịt, quả nhiên chính là thịt người!

Nàng nhú ấn đường lại, chịu đựng cảm giác ghê tởm trong lòng, chậm rãi đứng dậy.

Sau đó nói: "Người biết người đang nói gì sao?"

"Đương nhiên biết."

Đôi mắt âm trầm của Cam Trù Lương vừa nhấc, sau một khoảnh khắc, hần đứng dậy từ trên mặt đất, đi về phía Kỳ Vân Thư.

Đột nhiên, hắn giơ tay ra một cái và nắm được cánh tay Kỳ Vân Thư, kéo nàng về phía trước.

Kỳ Vân Thư bị bắt kéo về phía trước một bước, thân thể đè ở trên cọc gỗ!

Kinh Triệu Doãn và hai cai ngục thấy thế, đang muốn tiến đến. Kỳ Vân Thư lại nâng một bàn tay khác lên, ý bảo bọn họ không cần tới đây.

Và Cam Trù Lương, cũng thật sự không làm ra hành động quyết liệt nào nữa.

Hắn chỉ kéo tay nàng, giọng điệu quý dị hỏi: "Những gì người muốn biết, ta đều đã nói hết cho người biết. Hiện tại, người còn muốn biết gì nữa?"

Bởi vì khoảng cách thật sự rất gần, Kỳ Vân Thư có thể nhìn thấy rõ gương mặt của Cam Trù Lương.

Trên mặt có vài miệng vết thương do bị roi đánh, vết máu đã khô, nhưng thời điểm hắn nói chuyện, miệng vết thương lại vỡ ra lần nữa. Máu trên mặt, thậm chí đang nhỏ xuống ở trên mu bàn tay của Kỳ Vân Thư bị hắn nắm lấy.

Đó là cảnh tượng cực kỳ dễ thấy!

Đúng là vì như thế, ánh mắt Kỳ Vân Thư, vừa lúc dừng ở nơi cổ của hắn, nhìn thấy được yết hầu của hắn nhô lên.

Trái tim nàng, bỗng nhiên cứng đờ, kinh ngạc!

"Người..... đang nói dối!"

Kỳ Vân Thư bất ngờ nói.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 171: Vụ Án Có Nhầm Lẫn

Ồ!

Nói dối?

Cam Trù Lương thu hồi ánh mắt âm trầm lại.

"Người nói gì vậy?"

Đồng thời với giọng nói tàn nhẫn của hắn, bàn tay hắn cũng dần dần dùng sức, bóp chặt cổ tay Kỷ Vân Thư khiến nàng đau đớn.

Nhưng Kỷ Vân Thư vẫn không giãy giụa, càng không có chút sợ hãi đối diện với ánh mắt đầy tơ máu của Cam Trù Lương.

Nàng chất vấn hắn.

"Người rốt cuộc, có giết người hay không?"

Đôi mắt Kỷ Vân Thư, đầy cơ trí, giống như có một chùm tia cực sáng, có thể xuyên thấu nhân tâm, nhìn xem đối phương rõ ràng.

Bàn tay Cam Trù Lương từ từ rời khỏi cánh tay của nàng.

Sau đó nói: "Tất cả mọi sự tình, ta đều đã nói cho các người biết, tất cả chứng cứ, cũng đều chỉ hướng về phía ta. Giết người, chính là ta, các người nên hẳn lập tức giết ta, ngũ mã phanh thây ta."

Đúng vậy, tất cả mọi chứng cứ đều chỉ về phía hắn, trước đó, Kỳ Vân Thư cũng nhận định hắn có khả năng chính là hung thủ.

Nhưng vì sao lúc này, nàng lại nói hắn đang nói dối?

Kỳ Vân Thư lui ra phía sau một bước, nói: "Người yên tâm, nếu như người thật sự giết người, người nhất định sẽ nhận được báo ứng thích đáng."

Không cần phải nhiều lời nữa, nàng lập tức quay lưng, rời khỏi phòng giam Cam Trù Lương.

Và phía sau, vẫn vang lên tiếng gầm gừ rống giận của Cam Trù Lương.

"Ta chính là hung thủ, các người giết ta đi, nhanh chóng giết ta đi....."

Cùng với từng đợt âm thanh va chạm vào cọc gỗ ——

Kỳ Vân Thư ở trong nhà giam, dừng lại nơi cai ngục nghỉ ngơi, không nói câu nào, nhanh chóng cầm bút mực ở trên bàn, viết gì đó vào trên tờ giấy, nét mực vừa khô, nàng lập tức gấp nó lại.

Sau đó nhanh chóng đưa cho Kinh Triệu Doãn.

Nàng phân công: "Kinh Triệu Doãn, người hãy sai người lập tức chạy tới cửa cung, nếu như Dung Vương có thể thuận lợi ngăn Diệc Vương lại, phong thư này không cần giao cho hắn. Nếu Dung Vương không thể ngăn Diệc Vương lại, vậy hãy đưa tin này cho hắn, để hắn tiến cung diện thánh cùng với Diệc Vương."

"Điều này....."

"Sự tình gấp gáp, nếu còn chần chừ sẽ không kịp nữa."

Thấy Kỳ Vân Thư sốt ruột như thế, Kinh Triệu Doãn cũng không hỏi thêm, tiếp nhận tờ tin, lập tức gọi người của mình tiến vào, phân phó xuống.

Nhưng, giờ phút này Kinh Triệu Doãn vẫn còn thắc mắc, quay qua hỏi Kỳ Vân Thư: "Kỳ tiên sinh, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Trên tin rốt cuộc đã viết gì, vì sao phải khẩn cấp đưa tới cho Dung Vương?"

Kỳ Vân Thư nhìn thoáng qua phòng giam Cam Trù Lương, ánh mắt hơi trầm xuống, nhìn Kinh Triệu Doãn.

Nàng hỏi: "Người có chú ý tới yết hầu của Cam Trù Lương hay không?"

"Yết hầu?" Kinh Triệu Doãn suy nghĩ một lúc: "Có gì khác thường?"

"Yết hầu của hắn rõ ràng khác với người thường. Yết hầu của nam tử bình thường, sự lồi lõm sẽ ở một góc cao hơn, cũng có thể thấp hơn, sự nhô ra cũng sẽ lớn hơn. Nhưng..... yết hầu của Cam Trù Lương lại khác, yết hầu của hắn nhô lên gần như bằng phẳng, nhỏ giống như yết hầu của nữ nhân."

"Điều này có nghĩa là gì?"

"Có nghĩa là....."

.....

Cảnh Dung ra roi thúc ngựa, cùng với Lang Bạc chạy tới bên ngoài cửa Nam.

Vừa lúc, Diệc Vương bước xuống từ trên xe ngựa, chuẩn bị tiến cung.

Hắn ta mới bước đi được vài bước, đã bị Cảnh Dung chặn lại.

Nhìn thấy sắc mặt vội vàng của Cảnh Dung, Cảnh Diệc mỉm cười, mang theo vẻ mặt nghi hoặc: "Người đang làm gì vậy?"

"Người muốn đi trình báo về vụ án mất tích?"

"Đúng vậy."

"Vì sao lại làm như vậy?" Cảnh Dung chất vấn.

Cảnh Diệc cũng không che giấu, nói thẳng: "Vì sao? Cảnh Dung, vụ án này, hiện tại ta đã điều tra ra, đương nhiên ta phải đi trình báo với phụ hoàng."

Mặt thúi không biết xấu hổ!

"Người chắc hẳn biết rất rõ, vụ án này có ý nghĩa như thế nào."

"Ta đương nhiên hiểu rõ, nhưng, trong lòng người và ta lại càng thêm rõ ràng, vị trí Thái tử hiện giờ là của Cảnh Hoa, tuổi phụ hoàng cũng đã cao, người và ta, còn có thể chờ bao nhiêu năm nữa? Bên cạnh đó, thân phận Vương gia chúng ta vốn đã cực kỳ miễn cảm, người tra ra vụ án mất tích, đơn giản cũng là vì 《Lâm Kinh Án》. Nhưng nói đến cùng, cuối cùng còn không phải là vì vị trí Thái Tử hay sao?!"

"Vì thế, đây là nguyên nhân khiến người ba lần bốn lượt cản trở ta?"

"Người ta vẫn thường nói, chồn không dùng một lối vào hang, Tì khát không uống cùng một nguồn nước." Cảnh Diệc nói giọng mang theo thâm ý.

Đương nhiên, Cảnh Dung không ngốc, cũng hiểu ý của hắn ta.

"Cảnh Diệc, ta chỉ muốn điều tra 《Lâm Kinh Án》, không có những ý tưởng khác, chỉ cần người đồng ý không nhúng tay vào vụ án này, ta có

thể cam đoan với người, ta tuyệt đối sẽ không tranh đoạt với các người. Người cũng không cần mưu tính và phòng bị ta khắp nơi."

"Ta dựa vào đâu mà tin tưởng người?" Cảnh Diệc nhướn mày.

"Nếu như ta muốn tranh đấu với người, ngọc bội trên người tử sĩ kia, trong cùng ngày hồi kinh, ta sớm đã trình lên cho phụ hoàng."

A!

Trong lòng Cảnh Diệc hơi cứng lại, nhưng vẫn vô vị nói: "Cảnh Dung, người biết ta không sợ, chỉ dựa vào một khối ngọc bội cũng không đủ để chứng minh gì cả."

"Người nhất định phải nhúng tay vào chuyện này sao?"

"Không phải ta muốn đối địch với người, nhưng khi người muốn đi tới chỗ cao hơn, hẳn sẽ phải chặt đứt con đường phía sau, để phòng người khác bò lên." Trong khi nói, Cảnh Diệc duỗi tay vỗ vỗ ở trên vai Cảnh Dung, cười lạnh một tiếng: "Lần sau, không nên tiếp tục để ta nhanh chân đến trước!"

Giọng nói rơi xuống, Cảnh Diệc đã xông vào cửa Nam!

Nhìn thân ảnh kia xa dần, nét mặt Cảnh Dung trầm xuống.

Lang Bạc đi tới, nhỏ giọng hỏi: "Vương gia, nếu Diệc Vương thật sự trình báo vụ án, vậy....."

Lang Bạc còn chưa nói xong, lập tức nghe thấy một loạt tiếng vó ngựa truyền đến.

Người trên lưng ngựa nhảy xuống ngựa, quỳ một gối ở trước mặt Cảnh Dung, đưa bức thư cho hắn.

"Vương gia, đây là Kỳ tiên sinh đưa tới."

Hả?

"Kỳ tiên sinh nói, nếu Dung Vương không thể ngăn được Diệc Vương, sau khi xem xong bức thư này, hãy tiến cung diện thánh cùng với Diệc Vương!"

Cảnh Dung nhận lấy bức thư, mở ra đọc, kinh ngạc!

Hắn lập tức cất bức thư, bước nhanh vào cửa Nam.

Lang Bạc đi theo phía sau, vẻ mặt hoang mang.

.....

Trong Phụ Dương điện.

Cảnh Diệc đã trình báo bản nhận tội trong tay cho Kỳ trình đế.

Kỳ trình vui mừng, khép bản nhận tội lại: "Đã hai tháng qua, trong ngoài kinh thành bởi vì việc này mà khiến cho nhân tâm hoảng sợ, Kinh Triệu Doãn chạy khắp nơi cũng không thể điều tra ra. Không ngờ, vụ án này lại bị người phá được. Tốt, rất tốt."

Cảnh Diệc cúi đầu, hơi cong lưng, trên khóe miệng bất động thanh sắc mang theo ý cười.

"Trẫm từ trước đến nay thưởng phạt phân minh, hiện giờ người đã phá được vụ án, trẫm không thể không thưởng. Người nói xem, người muốn thưởng gì?"

Ngôi vị hoàng đế!

Người cho sao?

Cảnh Diệc chấp tay: "Nhi thần chỉ hy vọng, Đại Lâm quốc thái dân an đã cảm thấy mỹ mãn. Hơn nữa, việc này liên quan tới sự bình yên và hạnh phúc của bá tánh, cũng là việc nhi thần nên làm, không cầu phụ hoàng ban thưởng."

Đáp án này!

Nếu ở thời hiện đại, chính là đáp án đúng tiêu chuẩn!

Tất nhiên, Kỳ trình đế cũng rất vừa lòng với câu trả lời của Cảnh Diệc, gật gật đầu, nói: "Bất luận như thế nào, người chung quy vẫn đã lập công, trăm sẽ thưởng người....."

"Dung Vương đến!"

Cảnh Dung kịp thời tiến vào, mặt không có biểu tình gì, chấp tay cúi người: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Kỳ trình đế hỏi: "Sao người lại tiến cung?"

"Nhi thần biết Diệc Vương tiến cung trình báo vụ án mất tích, vì thế cũng tới đây. Về chuyện vụ án mất tích, nhi thần còn có....."

Kỳ trình đế ngắt lời hăn nói: "Trẫm biết người muốn nói gì. Lúc trước trẫm hứa hẹn với Kỳ tiên sinh, chỉ cần hăn phá được vụ án mất tích, trẫm sẽ đáp ứng khai quan vụ Ngự Quốc Công phủ. Nhưng hiện tại, vụ án này, Cảnh Diệc đã phá được án. Chuyện khai quan mà trẫm đã hứa, tất nhiên cũng bị hủy."

Cảnh Diệc một bên, trên khóe miệng câu lấy ý cười.

Nhưng trên mặt Cảnh Dung vẫn bình tĩnh như cũ, tiến lên phía trước một bước, nói: "Nhi thần chỉ muốn nói, Diệc Vương trình báo vụ án mất tích, có sự nhầm lẫn."

"Có sự nhầm lẫn?"

"Hung thủ, không phải là Cam Trù Lương."

Kỳ trình để nhãn mày, nhìn thoáng qua Cảnh Diệc đang khiếp sợ, lại quay sang hỏi Cảnh Dung: "Vì sao?"

Cảnh Dung chỉ nói.

"Bởi vì, hắn là một thái giám!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 172: Lục Lạc

Thái giám?

"Hoang đường!"

Cảnh Diệc nháy mắt phủ nhận lời Cảnh Dung.

Hắn ta cũng nói thêm, "Tội phạm đã ký tên, cũng chủ động thừa nhận tất cả tội trạng, Cảnh Dung, hiện tại người nói hắn là thái giám! Từ đâu mà nói?"

Cảnh Dung vẫn ung dung bình thản.

Hắn tiến lên nói với Kỳ Trinh Đế, "Nhi thần tuyệt đối không thuận miệng nói bậy. Mặc dù Cam Trù Lương đã thừa nhận hành vi phạm tội, nhưng hắn thật sự là một tên thái giám. Thử hỏi một tên hoạn quan, như thế nào làm bẩn những người bị hại đó?"

"Người nọ, rõ ràng vẫn có yết hầu!" Cảnh Diệc chắc chắn nói.

Cảnh Dung nhìn về phía hắn ta, giải thích, "Đúng vậy, hắn chính xác vẫn có yết hầu, bởi vì hắn đã tịnh thân sau mười sáu tuổi, yết hầu đã trưởng thành, nhưng không được phát triển đầy đủ. Vì thế yết hầu của hắn, vừa nhỏ vừa nhô ra rất ít, giống như nữ tử."

Cảnh Dung nói rõ từng câu từng từ!

Đương nhiên, những điều này đều do Kỳ Vân Thư đã viết ở trong thư.

Ánh mắt Cảnh Diệc trở nên bất an, vung tay áo, "Không có khả năng!"

Một sự giãy dụa cuối cùng!

"Nghị phạm lúc này vẫn còn ở trong đại lao Hình Bộ, Diệc Vương có bất luận nghi hoặc gì, cứ việc phái người đi nghiệm chứng, tự nhiên sẽ biết được lời ta nói là thật hay giả." Cảnh Dung nói.

Giờ này khắc này, khuôn mặt Cảnh Diệc giống như màu đất, rõ ràng hết thảy đều ở trong lòng bàn tay, nửa đường bị người rẽ sang hướng khác.

Nhưng hắn không cam lòng, phản bác lại Cảnh Dung, "Cho dù đúng như lời người nói, Cam Trù Lương là thái giám hoạn quan, nhưng điều này cũng không thể chứng minh rằng hắn không phải là hung thủ. Tất cả mọi chứng cứ đều chỉ về phía hắn. Điều này chỉ có thể giải thích, hung thủ có thể có hai người, hoặc một nhóm người."

"Cho dù người nói đúng, nhưng Diệc Vương người dưới tình huống không biết rõ ràng chân tướng, đã tiến cung trình báo vụ án mất tích với phụ hoàng, nếu như ta không chỉ ra manh mối trong đó, vụ án này, sợ rằng đã bị Diệc Vương phán xét vội vàng. Một khi vụ án kết thúc, chẳng phải hung thủ chân chính vẫn còn ung dung ngoài vòng pháp luật hay sao?"

"Ồ!"

Không ngờ, hắn ta lại bị trả đũa!

Sắc mặt Kỳ Trinh Đế nháy mắt trầm xuống, không vui nhìn về phía Cảnh Diệc, nắm chặt năm tay.

"Cảnh Diệc, nếu những lời Cảnh Dung nói là sự thật, vụ án này người đã thật sự thái quá."

"Phụ hoàng....."

"Đừng nói nữa." Kỳ Trinh Đế giơ tay, vẻ mặt thất vọng, giận dữ ra lệnh, "Tạm thời phái người đi điều tra trước, sự thật có đúng như lời Cảnh Dung đã nói hay không. Người này cuối cùng có phải hoạn quan hay không, nếu như đó là sự thật, vụ án này, người không cần nhúng tay vào, hãy để Cảnh Dung điều tra cho rõ, mau chóng tìm ra hung phạm."

Sắc mặt Cảnh Diệc xanh trắng một trận, râu tóc dựng ngược, tàn nhẫn nhìn Cảnh Dung.

Không ngờ nước cờ này, còn chưa đặt lên bàn cờ, đã bị chết trong vô vọng.

Nhưng Cảnh Diệc chỉ có thể tuân lệnh, "Vâng!"

Ngay sau đó Kỳ Trinh Đế thở dài một tiếng, "Vừa mới sáng sớm tinh mơ, đã khiến tâm thần trầm phiền muộn."

Thái giám bên cạnh vừa nghe lời này, tiến lên quan tâm nói, "Hoàng thượng phê chuẩn tấu chương cả đêm, hay là hãy uống chút cháo ấm, nghỉ ngơi một chút."

"Ừ!"

Lão thái giám ngay sau đó sai người đi nấu cháo.

Kỳ Trinh Đế giơ tay đặt ở trên bàn, mệt mỏi dựa đầu lên đó, một cánh tay khác khẽ nâng, vẫy vẫy ống tay áo to rộng.

"Đều lui ra đi."

Cảnh Dung và Cảnh Diệc đành phải gật đầu, rời khỏi Phụ Dương điện.

Khi bọn họ ra ngoài, hai người đi cùng nhau một đoạn đường.

Cho đến khi tới cửa Nam, Cảnh Dung mới bị Cảnh Diệc ngăn lại.

"Người đã cố tình làm điều đó?" Lời này, có lẽ Cảnh Diệc đã ghen suốt một đường.

"Sao người có thể nói như vậy?"

Cảnh Dung thờ ơ hỏi.

Sắc mặt Cảnh Diệc khó coi, khắc chế lửa giận, "Khi người ngăn ta lại ở ngoài cửa cung, người không hề nói Cam Trù Lương là một hoạn quan, rõ ràng người hy vọng ta tiến cung tìm phụ hoàng, sau đó ở trước mặt phụ hoàng người có thể đánh ta một chiêu."

Hài tử, người có bị chứng ảo tưởng hay không?

Cảnh Dung mắt lạnh nhìn hẳn ta một cái, "Cảnh Diệc, ta từ trước tới nay không nghĩ sẽ tranh công ở trước mặt phụ hoàng, cũng không nghĩ sẽ đánh người một chiêu. Thời điểm ở bên ngoài cửa cung, ta cũng đã cho người cơ hội. Chính người đã khăng khăng đòi nhúng tay vào."

"Ta quả nhiên đã xem nhẹ người."

"Ta vẫn nói câu kia, ta sẽ không tranh đấu với người, nếu không phải thái độ vừa rồi của người quá kiên quyết, không chịu nhường cho người khác một đường sống, ta cũng sẽ không làm như vậy." Cảnh Dung nghiêm sắc mặt nói.

Đổi lại chính là một tiếng cười chế nhạo của Cảnh Diệc.

Hắn tàn nhẫn nói, "Hiện tại, chính người không để cho người khác một lối thoát. Người luôn miệng nói người không tranh đấu, nhưng hết thầy người làm, đều chứng tỏ người đang tranh đấu. Người hiểu rất rõ, toàn bộ quan viên triều đình, vô số đôi mắt, đều đang chăm chú vào trên người người và ta. Bởi vì trong lòng bọn họ đều biết, người cầm ngọc tỷ trong

tương lai, không phải người thì là ta, mà không phải là Cảnh Hoa! Muốn tranh đấu, ta sẽ tranh đấu với người tới cùng."

Những lời này vẫn lảng vảng quanh quẩn ở bên tai Cảnh Dung.

Trong khi Cảnh Diệc đã phất tay áo rời đi!

.....

Bên kia, Kỷ Vân Thư rời khỏi đại lao Hình Bộ, quay về Dung Vương phủ.

Trong lòng nàng cảm thấy lo sợ và bất an, đó là một loại cảm giác nói không nên lời.

Vừa đến Đông Uyển, nàng đã nhìn thấy Vệ Dịch đang ngồi ở trên thềm đá, trong tay mang theo một cái đèn giấy trắng, lúc ẩn lúc hiện.

Vệ Dịch bỗng nhiên ngẩng đầu, đám mây mù trên mặt biển mất, nhìn về phía Kỷ Vân Thư và cười ngây ngô.

"Thư nhi!"

Giọng nói cực kỳ vang dội!

Kỷ Vân Thư đi đến bên cạnh hắn, chậm rãi ngồi xuống, "Sao người biết ta trở lại?"

"Thư nhi đã quên rồi sao?"

"Hả?"

Vệ Dịch chỉ vào mắt cá chân của nàng, nói, "Trên chân Thư nhi mang theo dây xích ta tặng, từ xa ta đã nghe thấy tiếng lục lạc."

Oa! Lỗi tai thật sự quá thính!

Bản thân Kỷ Vân Thư cũng không thể nghe thấy tiếng nhẹ nhàng của chiếc lục lạc, xa như vậy, Vệ Dịch lại có thể nghe thấy.

Quả thực còn nhanh nhạy hơn so với lỗ tai cá voi.

Vệ Dịch tiếp tục đặc ý nói, "Nếu như sau này Thư nhi không tìm thấy đường về nhà, Thư nhi đừng sợ, bởi vì chỉ cần nghe thấy tiếng lục lạc này, ta có thể tìm được Thư nhi."

Kỷ Vân Thư cười cười, "Được, nếu một ngày nào đó, ta không tìm thấy đường về nhà, vậy người hãy tới tìm ta."

"Ừ!"

Kỷ Vân Thư nhìn thấy đèn trong tay hắn, hỏi, "Sao người lại cầm một chiếc đèn ngồi ở đây?"

Hắn giơ đèn trong tay lên, nói, "Bởi vì ta lo lắng Thư nhi về khi trời đã tối, vì thế muốn thắp một chiếc đèn sáng một chút, chiếu sáng đường cho Thư nhi đi, như vậy Thư nhi sẽ không bị té ngã."

Mấy ngày qua, vì bận rộn về vụ án mất tích, Kỷ Vân Thư đúng thật là quay cuồng đầu óc, căn bản không có nhiều thời gian bên cạnh Vệ Dịch.

Lúc quay về, thường thì đã rất khuya.

Hắn nói như vậy, về tình cảm cũng có thể tha thứ!

"Đồ ngốc!" Kỷ Vân Thư sủng nịch xoa xoa đầu hắn.

Vệ Dịch đơn giản để mặc nàng xoa xoa đầu mình, nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, dựa đầu vào trên bả vai nàng.

Hắn thầm thì, hỏi, "Thư nhi, chúng ta sẽ ở lại kinh thành luôn sao?"

"Vì sao lại hỏi như vậy?" Kỳ Vân Thư nghiêng mắt nhìn hẳn.

"Bởi vì từ sau khi đến đây, Thư nhi vẫn luôn bận rộn, ta không thể đi theo Thư nhi mỗi ngày giống như trước kia. Hơn nữa kinh thành quá lớn, ta lại không quen biết đường, Lộ thúc cũng không cho ta đi ra ngoài. Thư nhi, ta có chút... không thích nơi này."

Nàng cảm thấy hẳn thật đáng thương!

"Vậy, người muốn quay lại Cấm Giang sao?"

Vệ Dịch lắc đầu, ngọ ngậy đầu mình trên vai nàng vài cái, càng thêm dùng sức kéo tay Kỳ Vân Thư.

Sau đó nói, "Thư nhi, không phải ta muốn quay lại Cấm Giang, ta chỉ muốn ở bên cạnh Thư nhi. Trước khi nường qua đời vẫn nói, tương lai Thư nhi chính là nường tử của ta, chúng ta sẽ vẫn luôn ở bên nhau, đúng không?"

Ở trong lòng Vệ Dịch, có lẽ cũng hiểu ý nghĩa chân chính của từ nường tử, và hẳn cũng biết, nường tử, chính là người sẽ ở bên mình mãi mãi.

Kỳ Vân Thư cảm thấy ghen hống, cả người đột nhiên run lên.

"Thư nhi?" Vệ Dịch gọi nàng một tiếng.

Kỳ Vân Thư bừng tỉnh, khóe môi hé mở, "Vệ Dịch, ta đã đồng ý với cha nường người, sẽ vẫn luôn chăm sóc người. Người yên tâm, ta nhất định sẽ vẫn luôn ở bên người."

"Ừ!"

Vệ Dịch cực kỳ vui vẻ!

Hai người nép mình bên nhau, thân mật khăng khít!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 173: Quân Sư

Sau khi rời khỏi cung, Cảnh Dung trở lại trong phủ, không hề nghỉ ngơi mà đi thẳng tới Đông Uyển.

Hắn còn chưa đi vào, đã nhìn thấy Vệ Dịch dựa vào trên đầu vai của Kỷ Vân Thư, hai người vừa nói vừa cười.

Lang Bạc một bên nhìn nhìn Vương gia nhà mình, ngậm thở dài một tiếng.

Wương gia thật đáng thương!

Nhìn nữ tử của mình âu yếm và cười nói cùng với người khác, còn phải chịu đựng sự ghen tuông và không hài lòng trong tim.

Sau khi suy nghĩ, Lang Bạc nhỏ giọng hỏi, "Vương gia, có đi vào không?"

"Đợi lát nữa đi."

Trong giọng nói của hắn không thể che dấu được cảm giác đau đớn trong tim.

Lang Bạc đành phải thối lui qua một bên, lẳng lặng cùng Vương gia nhà mình đứng ở bên ngoài khoảng thời gian nửa nén hương.

Cho đến khi tiểu tử Vệ Dịch rời khỏi vai của Kỷ Vân Thư, cầm đèn lồng trong tay và đi vào phòng.

Cảnh Dung lúc này mới cất bước đi vào.

Kỷ Vân Thư nhìn hần tiến vào, ánh mắt dừng ở trên bả vai ướt đẫm của hần.

"Nhìn gì vậy?" Cảnh Dung đã chạy tới trước mặt nàng.

"Vương gia đã đứng yên bên ngoài rất lâu?"

"Sao nàng biết?"

Kỷ Vân Thư duỗi tay, vừa chỉ vào trên bờ vai hần, vừa nhặt một cánh hoa mai mỏng manh trên đó xuống.

Vừa nói, "Mặc dù hôm nay trời không mưa, nhưng thật ra những cây mai bên ngoài đều đọng đầy sương sớm, lúc bị gió thổi qua, cánh hoa bay loạn nơi nơi. Trên vai Vương gia ướt đẫm, còn dính cánh hoa, nhìn có vẻ như đã đứng một thời gian dài."

"Không thể gạt được nàng bất cứ điều gì."

Kỷ Vân Thư mỉm cười.

Nàng quay người đi vào trong phòng, Cảnh Dung cũng đuổi kịp.

Trong phòng, Vệ Dịch đang ghé vào trước bàn, cầm ngọn bút của Kỷ Vân Thư, tập trung vẽ lên trên đèn lồng.

Hần đang vẽ đóa hoa mai mà lúc trước Kỷ Vân Thư từng dạy hần, cố gắng vẽ theo hình tròn của chiếc đèn lồng, nhưng đóa hoa mai lại giống như chiếc đĩa.

Hần vừa ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy Cảnh Dung theo Kỷ Vân Thư đi đến, ngay lập tức bĩu môi.

Không vui hét lên một tiếng, "Ta không thích người!"

Trên trán Cảnh Dung chớp mắt hiện lên hắc tuyến.

"Tiểu tử thúì, ta đắc tội với người khi nào?" Cảnh Dung chất vấn hần.

Vệ Dịch hừ một tiếng, "Ta không thích người, lần trước người thét những tử tử đó, sau đó còn khiến Thư nhi bị thương."

"Ta....." Hần không có lời gì để nói.

Có lầm hay không, rõ ràng vì để cứu Kỳ Vân Thư, chính hần đã bị thương được không?

Sau khi suy nghĩ một chút, Cảnh Dung đột nhiên câu môi nở nụ cười giả tạo, "Vệ Dịch, người có muốn ăn hồ lô đường hay không?"

Hồ lô đường!

Vừa nghe ba chữ như thế, Vệ Dịch ngay lập tức hưng phấn, gào to một tiếng, "Muốn."

Vì thế, Cảnh Dung gọi một tiếng "Lang Bạc".

Sau một khoảnh khắc, Lang Bạc tiến vào.

Hần phân phó nói, "Mang theo Vệ công tử đi ăn hồ lô đường."

"A?"

"Tai người bị điếc sao?"

Sắc mặt Lang Bạc biến xanh, lắc đầu, kéo theo Vệ Dịch lòng tràn đầy vui mừng đi ra ngoài ăn hồ lô đường.

"Tên tiêu tử thúì này, một chuỗi hồ lô đường đã bị bốn vương thu mua." Cảnh Dung mang vẻ mặt đặc ý.

Kỷ Vân Thư một bên co giật khóe miệng!

Nhưng vẫn không quên nhắc nhở một câu, "Ăn quá nhiều đường sẽ bị hư răng, người không sợ Vệ Dịch ăn đến nổi đau răng, đến lúc đó tìm người tính sổ?"

"Không sợ, bốn vương sẽ mời đại phu tốt nhất cho hăn."

Không lời nào để nói!

Cảnh Dung nhìn thấy nàng mang vẻ mặt bất đắc dĩ, ngầm cười một chút, nghiêm sắc mặt lại, tiến gần tới bên Kỷ Vân Thư hai bước.

Hành động của hăn khiến trong lòng Kỷ Vân Thư bùng lên một dự cảm bất thường, cuống quít lui về phía sau hai bước.

"Nàng lo lắng như vậy làm gì?" Cảnh Dung hỏi.

"Ta không có."

"Nàng đừng lo, bốn vương chỉ muốn hỏi nàng về chuyện của Cam Trù Lương."

Đi thẳng vào vấn đề chính!

Kỷ Vân Thư gần như cho rằng hăn lại muốn..... chơi trò lưu manh!

Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói, "Những gì nên nói, không phải ta đã viết rõ ở trên thư rồi sao?"

"Nàng đã nói rất rõ, nhưng, sao nàng có thể xác định Cam Trù Lương không phải là hung thủ, chỉ dựa vào hăn là hoạn quan?"

Kỷ Vân Thư đi tới bên cạnh bàn, cầm đèn lồng của Vệ Dịch lưu lại, chọn một ngọn bút, vừa chậm rãi sửa những nơi Vệ Dịch đã vẽ lên đó, vừa nói.

"Một người sớm đã bị thiến, không có khả năng sẽ cưỡng gian người chết, đó là điểm thứ nhất. Điểm thứ hai, một kẻ biến thái cuồng giết người, nhất định cũng sẽ có một số hành vi cực đoan. Và loại hành vi này, nhất định là có quy luật. Nếu hãn thừa nhận tất cả nữ tử mất tích đều bị hãn dùng cùng một dạng phương thức là lột da mặt và chém đứt đôi tay. Vậy thì loại hành vi này, tất nhiên chính là một loại quy luật. Nếu như đó là quy luật, vậy thì hãn không có khả năng không nhớ rõ mình đã lột da mặt trước, hay là chém tay trước. Hai điểm này, đều đủ để chứng minh, hãn căn bản đang nói dối. Hung thủ tuyệt đối không phải là hãn. Ít nhất, hãn chính là người vận chuyển, giúp hung thủ vận chuyển và xử lý thi thể."

"Vậy, hãn vì sao phải nói dối? Rõ ràng hãn biết nếu thừa nhận tội trạng, không thể nghi ngờ, hãn chắc chắn phải chết."

"Có khả năng..... hãn đang bao che cho người nào đó."

Giọng điệu của nàng dần dần trầm xuống.

Sau đó nói tiếp: "Ta vốn định đi một chuyến tới tửu lầu Xương Tường để tìm Mị Hương, có lẽ nàng ấy biết được điều gì đó, hoặc cũng có khả năng có thể tìm được manh mối hung thủ. Nhưng, tửu lầu đã bị niêm phong, không ai biết nàng ấy ở đâu. Kinh Triệu Doãn đã phái người điều tra, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức."

"Thật ra còn có một biện pháp." Cảnh Dung nói.

Kỷ Vân Thư cảm thấy kỳ lạ liếc mắt nhìn hãn một cái, hỏi, "Biện pháp gì?"

"Nếu như những gì nàng phân tích đều đúng, vậy thì, hung thủ chân chính sẽ không có khả năng buông tha tiểu thư Nguyễn gia, có khả năng hẳn ta sẽ hành động lần nữa."

"Nghe khẩu khí của Vương gia, dường như đã an bài xong hết."

"Bốn vương đã sai người tiếp tục âm thầm bảo hộ tiểu thư Nguyễn gia, hy vọng thủ phạm chân chính có thể hiện hình." Cảnh Dung nói.

"Vương gia thật thông minh." Nàng hiếm khi khen hẳn một chút.

Không tệ, nam nhân này cũng rất thông minh.

Đối với những lời nàng vừa nói, Cảnh Dung cũng rất hưởng thụ.

Thật ra, Kỳ Vân Thư sớm đã nghĩ tới điều đó, cũng nói với Kinh Triệu Doãn phái người âm thầm tiếp tục bảo vệ tiểu thư Nguyễn gia, để phòng ngừa hung thủ lại gây bất lợi đối với tiểu thư Nguyễn gia.

Nàng tiếp tục vẽ hoa ở trên đèn lồng, sửa "chiếc đũa" của Vệ Dịch thành một nhánh hoa mai sinh động như thật.

Cảnh Dung nhăn mày lại, đi đến bên cạnh nàng, hỏi tiếp, "Nàng sai người nói với ta, nếu như bốn vương có thể ngăn Diệc Vương lại thì không cần giao tin này cho ta, nếu như không ngăn được, bảo ta mang theo bức thư cùng tiến cung diện thánh với Diệc Vương. Trong đó, nàng đã suy nghĩ gì vậy?"

"Trong lòng Vương gia, có lẽ sớm đã hiểu ý của ta, đúng không?"

"Ta muốn nghe chính miệng nàng nói với ta."

Thật sự là hùng hổ dọa người!

Kỳ Vân Thư trầm ngâm một lát, ánh mắt bình tĩnh, khóe môi khẽ mở.

Nàng nói, "Lần này, Diệt Vương có thể bắt Cam Trù Lương trước khi Kinh Triệu Doãn bắt người, chứng tỏ rằng hết thảy này đều không phải là sự trùng hợp. Và Diệt Vương mang theo bản nhận tội tiến cung diện thánh, mục đích duy nhất, chính là không hy vọng Vương gia điều tra 《Lâm Kinh Án》. Một người trăm phương ngàn kế, dựa theo bản tính, nhất định sẽ dồn Vương gia vào chỗ chết. Lúc ấy ta đã nghĩ, nếu như Vương gia có thể thuận lợi ngăn cản được Diệt Vương, chứng tỏ trong lòng Diệt Vương còn còn tồn tại một chút lương tri. Nhưng nếu như không thể, vậy thì cũng không cần phải dùng lễ quân tử đối với Diệt Vương. Vương gia mang theo tin tức ta truyền tới, tiến cung diện thánh, ở trước mặt hoàng thượng, nghiền nát Diệt Vương. Đây cũng coi như là một sự giáo huấn đối với hắn."

Nữ nhân này, chắc chắn chỉ là một họa sư?

Chỉ là một Ngổ tác?

Nói ra, bản thân Cảnh Dung đều không tin!

Nàng nên là một nam tử mới đúng, mặc áo giáp ra trận, rong ruổi trên chiến trường!

Làm một quân sư bày mưu lập kế!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 174: Bàn Tay Kỹ Gia Duỗi Thật Dài

"Nếu nàng là nam tử, nhất định mọi người đều sẽ tranh giành nàng làm môn khách."

"Môn khách?"

Cảnh Dung gật đầu, "Nàng thông minh như vậy, không những có thể trị được người chết, ngay cả người sống nàng cũng có biện pháp để trị. Một người như vậy, đương nhiên mọi người đều muốn tranh giành nàng làm môn khách."

"Vậy Vương gia thì sao?" Kỹ Vân Thư nhìn về phía hắn, đôi mắt mang theo suy nghĩ sâu xa, hỏi: "Vương gia có muốn thu nạp ta giống như môn khách hay không? Giúp người thượng vị?"

Thượng vị?

Vừa nghe hai chữ như thế, Cảnh Dung cười khổ một chút, "Ta không phải Cảnh Diệc."

Đúng vậy, hắn không phải Cảnh Diệc, hắn không muốn tham gia trận tranh đấu này.

Không muốn tranh đấu đến nỗi người chết ta sống!

Cuối cùng rơi vào thế lưỡng bại câu thương!

Kỹ Vân Thư chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Đèn lồng trong tay đã được vẽ xong, trên mặt giấy màu trắng, được nàng dùng màu hồng tô vẽ, mặt trên giấy hiện lên một nhánh hoa mai tinh xảo, cánh hoa màu hồng nhạt, đan xen lẫn nhau.

Cực kỳ đẹp!

Nàng mang theo chiếc đèn lồng đi ra khỏi phòng, nhặt một cây gậy trúc, móc nó vào, cẩn thận treo đèn lồng lên trên góc nhà.

Nàng ngửa đầu nhìn chiếc đèn lồng, ánh mắt hơi trầm xuống, nhẹ nhàng nói, "Có đôi khi, thật ra rất nhiều chuyện đều không phải do bản thân mình, trời cao đã an bài con đường cho họ. Cho dù người cố gắng để đi đường vòng, nhưng cuối cùng, vẫn sẽ phải đi tới con đường kia, cho dù người muốn hay không."

Nghe xong những lời nàng nói, Cảnh Dung yên lặng.

Kỷ Vân Thư xoay người, đối diện với ánh mắt Cảnh Dung, tiếp tục nói, "Vương gia từ khoảnh khắc sinh ra, đã được định sẽ phải lâm vào trong trận lốc xoáy này, cho dù ngài không muốn tranh đấu, nhưng cuối cùng vẫn sẽ phải tranh đấu. Cuộc chiến tranh giành ngôi vị, từ trước tới nay đều luôn ứng nghiệm."

Ồ!

"Vì thế nên nàng cảm thấy, bốn vương có một ngày cũng sẽ giống như Cảnh Diệc?"

"Không biết!"

Nàng trả lời rất lưu loát!

Chính xác thì nàng thật sự không biết, nhưng nàng biết, thân là hoàng tử, từ trước tới nay cả đời đều sẽ không có gió êm sóng lặng.

Nàng lại quay người lần nữa, đứng ở mái hiên dưới, ngửa đầu nhìn chiếc đèn lồng mình đã treo lên.

Cảnh Dung yên lặng tiến lên, lặng lẽ đứng ở bên cạnh nàng.

Trong khoảnh khắc yên lặng này, không ai trong hai người muốn phá vỡ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Tuy nhiên, lúc này trong cung của Tiêu Phi, lại nhắc lên một trận nhiễu loạn!

Choang ——

Chén trà loảng xoảng rơi xuống mặt đất, Tiêu Phi mặt đỏ tai hồng, nướng mày trợn mắt rất tàn khốc, nhìn chăm chăm vào những mảnh vỡ đầy trên sàn nhà.

Cảnh Diệc trấn định ngồi ở một bên.

"Không ngờ, những gì Cảnh Dung đã nói, nháy mắt đảo ngược hết tất cả mọi thứ." Tiêu Phi cực kỳ phẫn nộ!

Cảnh Diệc liếc mắt nhìn mẫu thân đang phẫn nộ của mình một cái, trong lòng cũng bùng lên lửa giận, siết chặt nắm tay trong ống tay áo.

Hắn nói, "Mẫu phi, sự tình đã như thế, người cũng đừng tức giận quá, không tốt cho thân mình."

"Bốn cung sao có thể không tức? Lần này Cảnh Dung đã được thượng phong, sau này hắn tất nhiên sẽ có trọng lượng khi ở trước mặt phụ hoàng, và con có thể sẽ bị giảm trọng lượng khi nói chuyện ở trước mặt phụ hoàng."

"Mẫu phi lo lắng quá nhiều, đúng không? Nói cho cùng, đó chỉ là một vụ án mà thôi, trong lòng phụ hoàng sẽ không nâng hân lên tới mức cao như vậy. Tuy nhiên, việc này cũng khiến nhi thần suy ngẫm, khi Hình Bộ thẩm vấn Cam Trù Lương, con cũng đã ở một bên nhìn xem, không chừa một lỗ hổng nào khiến Cảnh Dung có thể chui vào." Cảnh Diệc ảo não!

Trên khuôn mặt tô son trát phấn của Tiêu Phi, hiện lên vẻ khinh thường, "Tuy nhiên, cho dù hân làm gì, chung quy vẫn là một súc sinh có mẫu tộc không ngóc lên được."

Nhắc tới nhà mẹ đẻ Cảnh Dung, Tiêu Phi lại nghiêng răng nghiêng lợi!

Năm đó, Tiêu Phi tiến cung tuyền phi cùng với mẫu thân Cảnh Dung - Chiêu phi. Chiêu phi giống như hồ mị tử, mê hoặc Hoàng thượng đến nỗi thần hồn điên đảo, nhưng bởi vì ý đồ cố gắng đầu độc thai nhi trong bụng Hoàng hậu Tuyên Xu nên bị đày vào lãnh cung, cuối cùng không chịu được những năm tháng trôi qua trong đó, Chiêu phi đã dùng một đoạn lụa trắng, tự sát!

Nhưng Tiêu Phi vẫn hận! Hận bản thân mình hiện tại mặc dù được sủng ái, nhưng địa vị trong lòng Hoàng thượng chung quy vẫn không bằng nổi một Hoàng hậu Tuyên Xu đã chết và Chiêu phi.

Hai cây gai nhọn này, mạnh mẽ đâm vào trên xương sườn Tiêu Phi, suốt ngày đau đớn!

Cảnh Diệc đứng dậy, cúi đầu, nghiêm túc, "Nhi thần biết mẫu phi muốn tốt cho con, nhưng thỉnh mẫu phi yên tâm, nhi thần biết bây giờ nên làm gì."

"Hả? Nói nghe xem một chút!"

"Cho dù Cảnh Dung phá được vụ án mất tích lần này, hân có thể thuận lợi khai quan vụ Ngự Quốc Công phủ, nhưng ở giữa đường nếu xảy ra vấn

đề gì, hắn cũng không thể đảm đương nổi. Hơn nữa, 《Lâm Kinh Án》 đã xảy ra cách đây mười bốn năm, muốn điều tra, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy." Cảnh Diệc hí mắt lại, loé lên ánh sáng lạnh lùng.

Tuy nhiên ——

Tiêu Phi dường như đã đoán ra những gì hắn nói, khẽ thở dài một tiếng, "Nếu là trước đây, bốn cung cũng không tin. Nhưng, hiện tại có Kỳ tiên sinh ở đây sẽ khác. Mặc dù bốn cung đã gặp mặt hắn, cũng tung ra một càn ôliu cho hắn, nhưng hắn không nhận cũng không đẩy. Bốn cung thậm chí đã thử hắn, rốt cuộc là chọn Dung Vương hay là chọn chúng ta. Đáp án của hắn, không ngờ là không chọn cả hai. Tâm tư của người này, thật sự rất khó có thể nắm bắt."

"Có một chuyện, nhi thần muốn nói cho mẫu phi."

"Chuyện gì?"

Cảnh Diệc nâng mắt, nói, "Kỳ tiên sinh này, hắn thật ra là thứ nữ của Kỳ Thư Hàn ở Cẩm Giang thành."

"Cái gì?" Tiêu Phi kinh hãi.

Kỳ Thư Hàn không hề nổi danh, nhưng hai nhi tử của hắn là Kỳ Lê và Kỳ Hoàn, lại rất có tiếng ở kinh thành.

Tiêu Phi nhíu ấn đường, không thể tin nổi nói, "Hắn là nữ nhi của Kỳ Thư Hàn? Nói cách khác, hắn là thân nữ tử?"

Ôi trời ơi!

Tiêu Phi tinh tế nghĩ lại, nam tử kia một thân áo bào đơn giản, hành vi cử chỉ không chỉ nho nhã, giọng điệu cũng cực kỳ nhẹ nhàng.

Bà ta sớm nên nghĩ tới mới phải!

Cảnh Diệc tiếp tục nói, "Nhi thần cũng đã điều tra rõ ràng, Kỳ cô nương kia, đã bị Kỳ gia trục xuất khỏi gia phủ, vì vậy nàng ấy mới có thể đi theo Cảnh Dung hồi kinh, giúp hãn phá vụ 《Lâm Kinh Án》."

"Trục xuất khỏi gia phủ, vì sao?" Tiêu Phi truy vấn.

"Mẫu phi chắc hẳn có biết về chuyện, gần đây Kỳ Lê và Kỳ Hoàn rời kinh và quay lại Cẩm Giang, bởi vì tang sự Kỳ gia. Nhi tử của Kỳ Thư Hàn tự sát trong ngục, và Kỳ lão phu nhân, cũng lần lượt bị bệnh chết." Hãn dừng lại một chút trước khi tiếp tục nói, "Bởi vì hết thảy này, đều do Kỳ cô nương kia ban tặng."

Tiêu Phi choáng váng khi nghe được những lời này, "Tang sự Kỳ gia, bổn cung thật ra có nghe nói tới, nhưng trong đó có liên quan tới Kỳ cô nương?"

Cảnh Diệc gật đầu!

Sau đó hãn bắt đầu thuật lại toàn bộ sự tình cho Tiêu Phi nghe!

Sau khi nghe xong, sắc mặt Tiêu Phi bình tĩnh bất thường, trong lòng nghiền ngẫm rất lâu.

Tiêu Phi đứng dậy, chậm rãi vừa đi về phía trước, vừa cau mày phân tích, "Người Kỳ gia, mỗi một nhân vật đều rất lợi hại. Kỳ lão phu nhân lúc còn sống, đã được tổ tiên hoàng đế kính trọng, và khi Kỳ Thư Hàn còn làm quan trong triều, Hoàng thượng cũng xem như coi trọng hãn. Hai nhi tử của hãn, một người là Tư Doãn lâm quân cánh tả, một người là Trường Lâm tướng quân do Hoàng thượng thân phong. Hơn nữa, danh hiệu Thái tử phi, cũng được Hoàng hậu Tuyên Xu khi vẫn còn sống, phong cho đích nữ Kỳ gia. Hiện giờ, lại xuất hiện một Kỳ Vân Thư. Bàn tay của Kỳ gia, thật sự càng duỗi càng dài. Có người ở bên người Hoàng thượng, có người ở bên người Thái tử, ngay cả bên người Cảnh Dung cũng có một người."

Nói không nên lời ghen ghét, chỉ là không cam lòng!

Cảnh Diệc im lặng không lên tiếng.

Trong mắt Tiêu Phi lóe lên hung dữ, hừ một tiếng, "Nếu như chúng ta không thể sử dụng Kỳ cô nương, vậy thì người này, không thể lưu!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 175: Một Bàn Tay Bị Tật

Không lâu sau, Kinh Triệu Doãn cử người đi tới Dung Vương phủ, mang tin tức đến, nói là đã tìm được địa của Mị Hương Nhi, nằm ở thành Nam.

Người tới còn viết địa chỉ trên tờ giấy đưa tới.

Liên qua tới việc này, tất nhiên là chuyện khẩn cấp.

Kỷ Vân Thư bắt lấy tờ giấy kia, nói với Cảnh Dung, "Ta đi tìm Mị Hương Nhi một chuyến."

"Bốn vương sẽ đi cùng nàng."

"Không cần, Vương gia vẫn nên lưu lại trong phủ, phòng ngừa trong lúc này hung thủ sẽ đi tìm tiểu thư Nguyễn gia. Lần này, cũng không thể tiếp tục để Diệt Vương nhanh chân đến trước."

Cảnh Dung cân nhắc một chút, gật đầu.

Lang Bạc mang theo Vệ Dịch ra ngoài phủ đi ăn hồ lô đường, hẳn đành phải gọi hai tên thị vệ tốt nhất, cùng theo Kỷ Vân Thư đi tới thành Nam.

Tới thành Nam, nàng tìm được nơi ở của Mị Hương Nhi.

Bên ngoài nhà tranh, trên giá gỗ là từng đống rau khô và ớt cay, còn có một số dược liệu đơn giản.

Mặc dù trong sân rất đơn sơ, chỉ dùng một số hàng rào trúc vây quanh, nhưng bên trong rất sạch sẽ!

Một thị vệ đi theo tiến lên, gõ gõ trên cánh cửa gỗ có chút rách nát.

Một cái, hai cái, ba cái.....

Trước sau không có ai ra ngoài!

"Có thể bên trong không có người hay không?" Thị vệ suy đoán!

Kỷ Vân Thư ngoái đầu quan sát, "Bên trong có người."

"Có người sao?" Thị vệ bán tín bán nghi.

"Trong phòng có ánh sáng mờ nhạt, bên trong tất nhiên có người."

Xuyên thấu qua lỗ hồng trên tấm giấy Tuyên Thành che nơi cửa sổ, lấp lánh ánh sáng màu đỏ mờ nhạt.

Thị vệ đột nhiên bừng tỉnh, vì thế càng ra sức vỗ vỗ trên cánh cửa gần như sập xuống.

Từng loạt âm thanh cứ thế vang lên ——

Cuối cùng, bên trong cánh cửa "kẽ kẹt" một tiếng, đầu tiên là một cái đầu dò ra, sau đó chậm rãi xuất hiện một thân mình có dáng người mảnh khảnh.

Mị Hương Nhi buông đầu xuống, nhìn thấy bên ngoài vô cớ xuất hiện mấy người, ngay lập tức có chút kinh sợ, hai tay nắm chặt với nhau, cảnh giác bước nhỏ đi tới.

Rất rõ ràng là nữ tử yếu nhược nhất gan!

Nàng ấy chậm rãi mở cửa bên ngoài viện ra, vừa lúc nhìn thấy Kỳ Vân Thư đứng ở trước mặt nàng ấy.

"Công tử? Là người?" Khóe miệng khẽ nhếch.

Vui mừng một trận!

Kỳ Vân Thư lịch sự, nói, "Mị cô nương, đột nhiên tới đây, không biết có quấy rầy đến cô nương hay không."

Mị Hương liên tục lắc đầu.

"Không có, không quấy rầy. Thật ra công tử có thể gọi ta Hương nhi là được."

Kỳ Vân Thư nhấp môi cười nhẹ, "Hương nhi cô nương, lúc này ta tới đây, thật ra là có một chút sự tình muốn hỏi cô nương một chút."

"Hả?"

"Bất tiện sao?"

"Không, không có! Mời người vào."

Mị Hương dịch hai bước nhỏ, để Kỳ Vân Thư tiến vào.

Kỳ Vân Thư quay đầu phân phó hai thị vệ bên cạnh, "Hai người các người hãy đứng trông bên ngoài."

"Vâng!"

Kỳ Vân Thư lúc này mới theo Mị Hương vào phòng.

Căn nhà không lớn không nhỏ, hơn nữa trong phòng cực kỳ sạch sẽ, bố trí cũng khá tinh xảo.

Tất cả đều là những thứ cơ bản!

Hai người ngồi xuống ở bên cạnh bàn, Mị Hương rót cho nàng một chén nước, "Công tử uống nước đi."

"Cảm ơn!"

Kỷ Vân Thư nhìn thoáng qua nước trong chén, ánh mắt không thể không dừng lại ở trên cổ Mị Hương đối diện.

Bởi vì nàng ấy không mặc áo choàng, vết sẹo đáng sợ màu đỏ sậm hiển lộ ra ngoài.

Có lẽ là chú ý tới ánh mắt của Kỷ Vân Thư, Mị Hương duỗi tay kéo cổ áo lại, rũ đầu.

Nhỏ giọng hỏi một câu, "Không biết công tử tìm ta, là vì có chuyện gì?"

Kỷ Vân Thư cũng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Là như thế này, ta không muốn lừa gạt Hương nhi cô nương, ta tới đây là vì vụ án mất tích ở trong kinh thành. Cô nương chắc hẳn có biết, hung thủ chính là Cam Trù Lương của tửu lầu Xương Tường đúng không?"

Mị Hương không hề kinh ngạc, ngược lại có chút sợ hãi gật đầu, "Ta biết, hiện tại tửu lầu đã bị niêm phong, bây giờ nhớ tới, ta cũng cảm thấy lông tơ dựng thẳng đứng lên. Không ngờ, hắn lại dám giết người, còn....."

Nàng ấy còn chưa dứt lời, lập tức cảm thấy ghê tởm một trận!

"Vậy, cô nương có quen biết hắn?"

"Ta cũng không biết nhiều về hắn, mặc dù ta và cha ta hát ở tửu lầu Xương Tường khá lâu, nhưng thật sự không quen biết hắn." Nàng ấy nói rất nghiêm túc!

Thật sự không giống như đang nói dối. Nếu vậy, chắc hẳn nàng ấy cũng không biết Cam Trù Lương thích nàng ấy.

Thấy sắc mặt Kỳ Vân Thư trở nên thâm trầm, Mị Hương hỏi tiếp, "Nhưng, vì sao công tử lại đột nhiên hỏi ta những điều đó?"

"Không có gì!" Kỳ Vân Thư đáp lại.

Đúng lúc này, ở phía sau hậu viện truyền đến một loạt tiếng ho khan.

Nghe tiếng nhìn lại, lập tức nhìn thấy lão nhân kéo đàn nhị ở tửu lầu đi đến, trong tay cầm một túi rách có con cá chết bên trong, còn chống một cây gậy thô ráp.

"Cha!" Mị Hương gọi một tiếng, sau đó đứng dậy đón ông ấy và tiếp nhận đồ trong tay ông ấy, đặt lên bàn.

Kỳ Vân Thư cũng nhanh chóng đứng dậy, gật đầu về phía lão nhân gia, gọi một tiếng, "Lão nhân gia."

"Người là?" Lão nhân gia bối rối nhìn Kỳ Vân Thư.

Mị Hương giành trước trả lời giúp Kỳ Vân Thư, "Cha, cha không nhớ rõ sao? Vị công tử này, chính là điểm vị công tử 《Phàn Cơ Điều》."

"Thì ra là vị công tử có tâm kia, Hương nhi, đây chính là khách quý, mau mau mau, đi nấu vài món ăn cho vị công tử này." Trên khuôn mặt hiền lành của lão nhân gia hiện lên vẻ mặt cảm kích.

"Được, nữ nhi sẽ làm bây giờ." Mị Hương đồng ý.

Kỳ Vân Thư nhanh chóng nói, "Hương nhi cô nương, không cần đâu."

"Công tử không cần khách khí." Mị Hương giống như nghĩ tới điều gì, nhìn về phía trước viện, nói, "Hai vị công tử bên ngoài đã chờ lâu rồi, chỉ

sợ đã khát, ta đi mời bọn họ tiến vào trong viện."

Trong khi nói, Mị Hương đã bưng ấm trà và chén trà trên bàn đi ra ngoài.

Cực kỳ nhiệt tình!

Kỷ Vân Thư có chút bất đắc dĩ!

Nàng vốn định đi ra ngoài đuổi theo Mị Hương, nhưng lão nhân gia đột nhiên bắt đầu ho khụ khụ, thân mình mơ hồ run lên, nàng đành phải dừng bước chân lại, đỡ lão nhân gia.

Khi nàng dùng đôi tay để đỡ lấy cánh tay của lão nhân gia, lòng bàn tay Kỷ Vân hơi dùng một chút lực, lúc chạm tới xương cốt của lão nhân gia, nàng bỗng nhiên cả kinh.

Nàng đã kiểm nghiệm vô số bộ xương, khai quan vô số.

Độ nhạy cảm của nghề nghiệp cực kỳ chính xác nói cho nàng biết, cánh tay người này nhìn giống như nam nhân 50-60 tuổi, nhưng rõ ràng là cánh tay của nam nhân hơn 30 tuổi.

Tuy nhiên ——

Đó là một cánh tay bị tật!

Chỉ sợ ngay cả một cái ghế cũng không thể kéo nổi.

Trái tim Kỷ Vân Thư dâng lên cảm giác kỳ lạ, đỡ lão ngồi xuống trước, trong lòng có chút lo lắng bất an.

Kỷ Vân Thư nhanh chóng nói, "Lão nhân gia, ngài hãy nghỉ ngơi đi, ta đi trước."

Lão nhân gia không kịp kéo nàng, Kỳ Vân Thư đã bước nhanh ra khỏi phòng.

Bầu trời lúc này đã tối sầm lại.

Và bên ngoài sân, cũng không nhìn thấy bóng dáng hai tên thị vệ.

Một cảm giác đáng sợ khiến trong lòng Kỳ Vân Thư càng thêm hoảng hốt.

Bỗng chốc, một tiếng rít của gió lạnh thổi qua, trên chóp mũi của nàng, ngửi thấy được một mùi hương nhàn nhạt.

Vô cùng quen thuộc!

Không đợi nàng xoay người, đột nhiên nàng đã bị người bưng kín miệng.

"Ngô!"

Nàng giãy giụa một chút, không có kết quả, cảm giác choáng váng từng đợt truyền đến, nàng mở to hai mắt, tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ.

Cuối cùng, choáng váng qua đi!

Chỉ nghe thấy bên tai vang lên từng tiếng ong ong ong!

Không biết đã qua bao lâu, chờ đến khi nàng tỉnh lại, đôi mắt đã bị người che lại, thân mình bị trói ở trên một cái ghế, hai tay giữ vững sau lưng!

Chung quanh rất yên tĩnh!

Nàng nhăn nhăn mũi, ngửi được một mùi sơn gỗ nhàn nhạt, cùng với mùi xác chết thối rữa, còn có mùi máu.

"Người tình?"

Giọng nói của Mị Hương Nhi vang lên!

NỮ' NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 176: Chúng Ta Không Giống Nhau

Kỷ Vân Thư muốn cử động một cái, nhưng cả người bị trói rất chặt, căn bản không thể giải thoát.

"Người đừng giãy giụa vô ích, nó sẽ càng ngày càng chặt nếu người tiếp tục."

Giọng nói của Mị Hương Nhi vang lên, chỉ cách trước mặt nàng khoảng chừng hai mét.

Không khí ẩm ướt và lạnh lẽo xung quanh cũng bắt đầu thấm vào người nàng. Hơn nữa, từ mùi sơn gỗ trộn lẫn với mùi xác thối cùng với mùi máu, nàng cũng có thể đoán được mình đang ở đâu!

Nàng ngừng giãy giụa, ngẩng đầu lên, hỏi một câu về phía trước.

"Vì sao?"

"Vì sao? Người cảm thấy thế nào?"

"Ta không biết!"

Mị Hương Nhi cười một cách quý dị.

Cùng với âm thanh của tiếng kim loại đánh vào nhau ——

Âm thanh vang lên từng đợt từ xa đến gần, dừng ở bên tai Kỷ Vân Thư.

Nàng rõ ràng cảm giác được, một thứ lạnh băng đang dán ở trên mặt mình, vỗ lên mặt nàng vài lần, sau đó chậm rãi chọc vào nửa chiếc mặt nạ của nàng.

Mị Hương Nhi gọi nàng một tiếng, "Kỷ cô nương."

Ồ!

Cả người Kỷ Vân Thư nao nao, "Người sớm đã biết?"

Mị Hương Nhi cong eo, nói với giọng điệu âm lãnh ở bên lỗ tai nàng, "Thật ra, từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy người, ta đã biết người là nữ. Kỷ cô nương, người không giống người khác, bởi vì người không hề khinh thường ta. Lòng tốt đó của người, thật sự khiến ta rất cảm động!"

Giọng nói rơi xuống, miếng vải che ở trên đôi mắt nàng cũng rơi xuống.

Toàn bộ trong không khí, tràn ngập mùi ẩm ướt xen lẫn mùi xác chết và mùi máu tươi nồng đậm, đâm vào đôi mắt khiến nàng không thể nào thích ứng. Nàng điều chỉnh đôi mắt và từ từ mở ra.

Nhưng hết thấy trước mắt, khiến nàng cảm thấy ngọt ngào!

Một gian nhà gỗ âm đạm không có ánh sáng, chỉ có một ngọn đèn dầu, đủ để chiếu sáng hết thấy xung quanh.

Phòng trong không có gì, cực kỳ đơn giản.

Hai tấm ván gỗ lớn được kê cao và đặt ở giữa phòng, phía trên nhuộm đỏ màu máu, máu vẫn đang rỉ ra cùng với thịt vụn và vụn gỗ, còn có một con dao mổ sắc bén.

Trong góc phòng cách đó hơn năm mét, hai thi thể máu chảy đầm đìa nằm bên nhau, đều đã bị người chém đứt đôi tay, lột da mặt.

Là hai tên thị vệ của Cảnh Dung!

Ôi trời!

Nàng từng sờ rất nhiều thi thể và xương trắng, nhưng, khi nhìn tới hết thấy trước mắt, toàn bộ hình ảnh đều bổ vào trong não của nàng, quấy nhiễu đầu nàng giống như sóng cuộn biển gầm.

Cảm giác ghê tởm này, trong nháy mắt vọt lên từ ngực Kỳ Vân Thư, khiến cho nàng nhú chặt mày lại, nôn khan vài lần.

Nhìn thấy Kỳ Vân Thư như vậy, Mị Hương Nhi cảm môi tà mị, nhìn con dao sắc nhọn trong tay, đầu ngón tay thon dài, vuốt từng cái một ở trên lưỡi đao.

Nữ tử như vậy, vẫn là Mị Hương Nhi nhát gan ngượng ngùng khi ở tửu lầu hay sao?

Quả thực chính là một kẻ biến thái!

"Kỳ cô nương không cần sợ hãi. Người yên tâm, ta sẽ không thương tổn người."

"Người rốt cuộc..... muốn làm gì?" Kỳ Vân Thư ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt nhìn nàng ta.

Mị Hương Nhi đi tới trước hai tấm ván gỗ phía trước, con dao trong tay, chọc vào miếng thịt ở phía trên, nghiêng nghiêng đầu.

Sau đó nói, "Không biết Kỳ cô nương có hứng thú nghe một chút chuyện xưa của ta hay không?"

Kỳ Vân Thư không nói, cố nén sự khó chịu chỗ cổ họng.

Mị Hương Nhi cười cười, giọng điệu thê lương, kéo cổ áo xuống, lộ ra vết sẹo màu đỏ sậm cực kỳ dữ tợn.

"Vết sẹo này, đã bị người lột da khi ta vẫn sống sờ sờ, sau đó bắn lửa vào, lúc này mới để lại vết sẹo cực kỳ đáng sợ như vậy. Bởi vì vết sẹo này mà mười mấy năm qua, cuộc sống của ta thật sự giống như nhóm lửa trong nước, mưu cầu danh lợi, bị người xem thường lạnh nhạt, nhận vô số nhạo báng. Nhưng ta vẫn luôn nhẫn nhịn, vẫn luôn chịu đựng."

"....."

"Như vậy, người có muốn biết ai đã lột da trên cổ của ta hay không?" Khuôn mặt Mị Hương trước sau vẫn mang theo tươi cười, vuốt vết sẹo trên người mình, trong mắt loé lên dữ tợn, mở miệng và chậm rãi nói, "Là nương ta! Ta đã bị bà ấy lột khi vẫn còn sống."

Cái gì?

Kỷ Vân Thư phản nộ!

Nàng xác định mình không nghe lầm!

"Người nhất định là đang nghĩ, dưới bầu trời này, nào có nương như vậy, đúng không? Nhưng đây là sự thật, bởi vì nương ta nghe người khác nói, chỉ có da trên người nữ tử, mới có thể giúp nhi tử mình trở thành một người bình thường!"

Kỷ Vân Thư tiêu hóa một chút những lời nàng ta nói, sau đó mới kinh ngạc hỏi một câu, "Vì thế, người kia căn bản là không phải là cha người, hẳn là ca ca người?"

Mị Hương gật đầu, "Sao người biết được?"

Kỷ Vân Thư hạ mắt thấp xuống một chút.

Sau đó nàng chậm rãi nói, "Bởi vì một người trong từng giai đoạn khác nhau, xương cốt đều không giống nhau. Mặc dù da thịt hăn giống như một lão nhân, nhưng xương cốt hăn lại không phải. Mạnh mẽ và linh hoạt hơn. Hơn nữa, giữa xương tay của hăn có hơi lồi, khoảng dưới hai tấc, không phải là bệnh tật về xương cốt của một lão nhân."

"Thật sự rất lợi hại, chẳng trách, bọn họ cho phép người tới đây để điều tra vụ án này." Mị Hương Nhi còn vỗ tay khen ngợi nàng, sau đó đơn giản nói, "Hăn đúng là không phải cha ta, hăn là ca ca ta!"

Kỷ Vân Thư nhìn nàng ta chăm chăm, muốn chờ nàng ta tiếp tục nói.

"Ca ta vừa sinh ra đã gặp phải một loại bệnh, toàn bộ làn da đều giống như một lão nhân. Mọi người xung quanh, đều đối xử với ca ta giống như quái vật. Sau đó nương ta nghe người ta nói, chỉ có dùng từng khối da của nữ nhân đổi da cho ca ta, ca ta mới có thể trở lại thành một người bình thường. Vì thế, nương ta trước tiên đã lột da trước ngực rồi đến da trên cổ ta. Nhưng, tất cả đều vô dụng! Vì vậy cần phải dùng da trên mặt nữ nhân mới được."

"Những điều đó căn bản đều là lời nói vô căn cứ!"

"Phải không?" Mị Hương Nhi cười lạnh, "Cho dù đó là lời tuyên bố buồn cười, nhưng nương ta vẫn tin. Cho đến một khắc kia khi bà ấy chết, bà ấy vẫn tin, nhưng ta không tin. Mãi cho tới hơn hai tháng trước, ta giết nữ nhân đầu tiên đã nhọc nhãi ta, để ca ta giáo huấn nàng ta một trận, để nàng ta ném thủ, một nữ nhân mất đi trinh tiết sẽ cảm thấy hổ thẹn thế nào. Nhưng không ngờ, trên đời này, thật sự có kỳ tích!"

Giọng nói của nàng ta càng ngày càng trở nên quý dị!

"Khi ta lột xuống da mặt của nữ nhân đầu tiên, đổi da trên cổ tay ca ta, không ngờ, thật sự hữu dụng. Đó là sự thật, thật sự có hiệu quả!"

"Đây là lý do các người giết người?"

"Đúng vậy! Nhưng đó không phải là lý do đầy đủ!"

Mị Hương Nhi nhắc tay lên, cầm con dao ở trên tấm ván gỗ, đi đến phía sau Kỳ Vân Thư, mười ngón tay đập ở trên vai nàng.

Sau đó nói, "Những nữ nhân đó đáng chết! Các nàng từ lúc sinh ra, muốn cái gì liền phải có cái đó, từ trước tới nay không thiếu bất cứ thứ gì. Nhưng, điều này không có nghĩa, các nàng có thể tùy tiện nhục nhã người khác. Các nàng dựa vào đâu? Dựa vào cái gì!"

Nàng ta cắn răng găm nhẹ!

Kỳ Vân Thư cảm thấy cổ họng thắt lại, ngẩng đầu, ánh mắt cứng cõi kiên quyết, "Các người giết người sẽ phải trả giá đại giới, rất nhanh sẽ có người tìm tới nơi này, trừng trị các người trước công lý."

Sắc mặt Mị Hương Nhi trầm xuống, "Kỷ cô nương, ta biết người một lòng muốn điều tra ra vụ án này, nhưng tên gốc Cam Trù Lương đã nguyện ý giúp ta gánh tội, nguyện ý giúp ta xử lý những thi thể đó. Hơn nữa, hiện tại hắn đã nhận tội. Một khi đã như vậy, người vì sao còn muốn tiếp tục điều tra? Người và ta đều là người bất hạnh, vì sao người lại không chịu buông tha ta?"

"Ta và người không giống nhau!"

Ngay sau những lời Kỳ Vân Thư nói, chiếc mặt nạ trên nửa kia của khuôn mặt nàng bị đẩy mạnh ra, rơi xuống mặt đất.

Trên gương mặt nàng hiện ra một vết sẹo dài!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 177: Biển Lửa

Edit & Dịch: Emily Ton.

Đúng là vết sẹo trên mặt nàng khiến cho Mị Hương Nhi cảm thấy, hai người bọn họ thật ra rất giống nhau!

Nàng ta điên cuồng hét lên một tiếng.

"Chúng ta giống nhau!"

Giọng nói của nàng ta gần như điên loạn biến thái!

Đôi mắt trong nháy mắt hiện lên sự tàn nhẫn, nàng ta cúi người, dán ở bên tai Kỷ Vân Thư, nói, "Người hãy nhìn vết sẹo mặt trên mặt người, lại nhìn vết sẹo trên người ta và ca ca ta xem, chúng ta đều giống nhau, số phận đã đưa tất cả chúng ta lại với nhau."

"Người đừng mắc thêm lỗi lầm nữa, Mị Hương Nhi, đừng khiến mình không thể quay đầu lại."

"Ta đã không thể quay đầu lại được nữa!"

Nàng ta giống như trút được một hơi bị nghẹn đã lâu, cả người cực kỳ phấn khích, nắm lấy cằm Kỷ Vân Thư từ phía sau lưng nàng.

Sau đó nói, "Chỉ cần người đáp ứng không tiếp tục điều tra chuyện này, ta có thể giúp người tìm một làn da cực kỳ tinh xảo, giúp người đổi mảng da trên mặt của người, thế nào! Được không? Người đáp ứng ta đi."

Mặc dù cảm nàng bị giữ chặt khiến nó đỏ lên, nhưng Kỳ Vân Thư vẫn mang vẻ mặt quật cường như cũ.

Giọng nói của nàng nghẹn ngào hỏi, "Mị Hương Nhi, người biết, nương người vì sao lại dùng da của người, mà không phải dùng da của người khác hay không?"

"Vì sao?"

"Bởi vì trong lòng bà ấy, còn còn tồn tại một chút lương tri. Bà ấy tình nguyện người hận bà ấy cả đời, tình nguyện bản thân mình mang khổ sở cả đời, thương tâm cả đời, cũng không muốn lột da người khác. Cha nương các nàng ấy cũng giống như bà ấy, đau đớn muốn chết. Cuối cùng, bà ấy chỉ có thể mang theo nỗi tiếc và niềm tin của mình cho đến khi chết đi. Nhưng bà ấy không nghĩ tới, sai lầm của bà ấy lại khiến người phạm sai lầm, đi theo con đường mà bà ấy căn bản không muốn đi - một tội nhân với đôi tay dính đầy máu tươi."

"Không phải! Đừng nói nữa!" Ngón tay Mị Hương Nhi càng thêm dùng sức.

Nâng mặt Kỳ Vân Thư cao lên!

"Người nói bậy! Nương ta từ lúc bắt đầu, đã muốn lột da người khác để đổi cho ca ta, có điều bà ấy không dám mà thôi, được chứ! Nếu bà ấy không dám, ta đây sẽ hoàn thành di nguyện của bà. Ta giúp nương ta, giúp ca ta, để ca ta hoàn chỉnh trở thành một người bình thường."

"Mị Hương Nhi, người đừng tự lừa gạt chính mình, trên đời này, căn bản không có đổi da như người vừa nói."

Nơi này không phải thời hiện đại, không có phương pháp cấy da!

Nhưng ——

Mị Hương Nhi vẫn mang theo vẻ mặt kháng cự, tay vung lên, đầu ngón tay thô bạo hất cầm Kỳ Vân Thư ra.

"Kỳ cô nương, người không cần tiếp tục hao tổn tâm huyết, ta biết người muốn khuyên ta, nhưng vô dụng."

Trong khi nói chuyện, nàng ta cầm cây đèn dầu trên bàn lên, tiến đến trước mặt Kỳ Vân Thư. Dưới ánh sáng của ngọn nến, vết sẹo của Kỳ Vân Thư giống như được đúc bằng sáp!

Mị Hương Nhi hiện lên vẻ mặt tiếc hận, "Gương mặt này xinh đẹp cỡ nào, bao nhiêu nữ tử trên đời đều không thể đạt được như người. Nhưng với vết sẹo này, nó đã huỷ hoại người. Ông trời vì sao lại đối xử với chúng ta như vậy? Để chúng ta sống trong tự ti, vĩnh viễn không dám ngẩng đầu lên?"

Kỳ Vân Thư biết, nữ nhân này đã hết thuốc chữa!

Đúng ngay lúc này, một loạt tiếng vó ngựa và tiếng bước chân có trật tự vang lên từng đợt từ tấm ván gỗ trên đỉnh đầu!

Thì ra ——

Đây là một tầng hầm ngầm!

Che dấu rất tốt!

Sắc mặt Mị Hương Nhi trở nên căng thẳng, ngẩng đầu nhìn lại, nàng ta tựa hồ biết được bên ngoài đã xảy ra chuyện gì!

Sau đó, lập tức nghe được một tiếng "kèo kẹt", tấm ván gỗ trên đỉnh đầu mở ra một cái lỗ nhỏ, một giọng nói tang thương truyền đến.

"Hương nhi, những người đó, đã vây quanh sân này."

Giọng nói cực kỳ bình tĩnh!

Nghe ra được, đó là tiếng ca ca của Mị Hương Nhi.

Mị Hương Nhi cười cười, nói vọng qua cái lỗ nhỏ một câu, "Ca, đừng sợ, cho dù phát sinh chuyện gì, chúng ta sẽ vẫn luôn ở bên nhau."

"Đúng vậy, chúng ta nhất định sẽ luôn ở cùng nhau."

Giọng nói âm trầm cực kỳ quỷ dị!

Sau đó, miệng lỗ nhỏ trên kia đã bị khép lại.

Người bên ngoài, chính là Cảnh Dung mang tới hay sao?

Kỷ Vân Thư giãy giụa vài cái, nhưng vẫn không có kết quả, nàng nhanh chóng nói với Mị Hương Nhi, "Thu tay lại đi, người trốn không thoát!"

Mị Hương Nhi lại rất bình tĩnh.

Nàng ta lấy ra một mảnh vải, vò nó thành một quả bóng, sau đó nhét vào trong miệng Kỷ Vân Thư.

"Ừm!"

Kỷ Vân Thư lắc lắc đầu, cả người vẫn không ngừng giãy giụa.

Trong khi đó, Mị Hương Nhi nâng đèn dầu trong tay, chậm rãi thối lui ra sau, khoe miệng nở rộ một nụ cười yếu ớt.

Vô cùng lộng lẫy!

"Kỷ cô nương, hãy để ông trời tới quyết định đi. Hãy nhìn xem, trời cao rốt cuộc muốn người sống, hay là muốn người chết."

"Hử?"

Đôi mắt đỏ đậm của Kỳ Vân Thư trợn to, nhìn Mị Hương Nhi xoay người trèo lên cây thang, mở cái lỗ trên đỉnh đầu ra, rời khỏi tầng hầm khiến người ghê tởm này.

Rất nhanh lập tức truyền đến âm thanh tấm ván gỗ sập xuống!

Tiếng bước chân!

Tiếng người hét chói tai!

Không bao lâu sau, cái mũi mẫn cảm của nàng liền ngửi được một mùi hương khói nhàn nhạt.

Sau đó, màu trắng của khói từ phía trên, dần dần thẩm thấu vào tầng hầm ngầm.

Theo thời gian trôi qua, âm thanh sập đổ càng ngày càng nặng, làn khói trắng nhạt dần dần hóa thành khói đen dày đặc.

Cho dù trong tầng hầm ngầm là một mảnh đen nhánh, nhưng Kỳ Vân Thư vẫn nhận thức được rằng, quanh thân nàng đều tràn ngập khói.

Và trên đỉnh đầu nàng, gian nhà tranh rách nát, đã biến thành một biển lửa!

Mị Hương Nhi và ca ca nàng ấy, xem ra đã chấp nhận cái chết.

Bọn họ sẽ vĩnh viễn ở bên nhau!

Tầng hầm ngầm khói cuộn dày đặc, khiến cho Kỳ Vân Thư nghẹt thở, giống như bị người bóp chặt cổ họng, khó chịu cực điểm.

Bởi vì trong miệng có vật chặn lại, nàng căn bản không thể kêu được, cho dù nàng cố giãy giụa như thế nào, dây thừng cột ở trên người nàng thắt lại càng ngày càng chặt hơn.

"Ừm! Khụ!"

Khói đặc đậm vào trong mắt nàng, nàng chỉ có thể nhắm chặt mắt lại.

Từng khoảnh khắc trôi qua, cảm giác hít thở không thông truyền từ mũi tới cổ họng.

Dần dần nàng lâm vào trong hôn mê bất tỉnh.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng bước chân trên đỉnh đầu càng ngày càng lớn, có người đang kêu, có người đang chạy, có người đang không ngừng dọn đồ!

"Thư nhi!"

Là giọng nói của Vệ Dịch.

"Vân Thư!"

Là tiếng của Cảnh Dung.

Kỷ Vân Thư nghe thấy, rõ ràng vang lên bên tai nàng.

Nàng cố gắng muốn mở to đôi mắt, nhưng mí mắt nặng trĩu, thân thể cũng không thể nào nhúc nhích.

"Ừm....."

Không thể nào trả lời!

"Thư nhi, người ở đâu? Thư nhi?" Giọng nói của Vệ Dịch vẫn đang không ngừng vang lên.

Phía trên là một biển lửa, tiểu tử ngục Vệ Dịch có lẽ đã tìm kiếm đến nỗi phát điên, đúng không?

Và trong đầu choáng váng của Kỳ Vân Thư, đột nhiên hiện lên một câu mà Vệ Dịch từng nói.

"Chỉ cần nghe thấy tiếng lục lạc này, ta có thể tìm được Thư nhi."

"Chỉ cần nghe thấy tiếng lục lạc này, ta có thể tìm được Thư nhi."

.....

Đúng vậy, đây là những lời Vệ Dịch từng nói với nàng.

Kỳ Vân Thư dùng toàn bộ sức lực, giật giật cái chân bị trói.

Trên mắt cá chân, tiếng lục lạc vang lên rất nhỏ.

Một lần!

Một lần!

Lại thêm một lần nữa!

.....

Cho đến khi toàn bộ sức lực trên người nàng đều đã dùng hết, hơn nữa khói sặc tới cổ họng đã trở nên dày đặc, trong lúc nhất thời không còn tri giác nữa.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cảm giác đau đớn trên mặt khiến nàng tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, nàng mới phát hiện mình đang nằm ở trên một chiếc giường cổ kính.

Nàng nặng nề nhấc tay lên, chuẩn bị chạm vào vùng đau đớn trên mặt mình. Nhưng, tay nàng vừa nâng được một nửa đã bị người nắm lấy, một lần nữa nhét vào trong chăn.

"Rất đau sao? Đương nhiên sẽ đau! Nếu như ta tới trễ nửa nén hương, mặt người thật sự không cứu được nữa."

Giọng nói xa lạ truyền vào trong tai nàng.

Nàng nghiêng mắt nhìn qua, loáng thoáng nhìn thấy một người nam nhân đang đứng ở mép giường.

"Người..... là ai?"

"Mộ Nhược!"

Giọng nói rất êm tai!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 178: Phối Phương Tổ Truyền, Không Thể Truyền Loạn

Mộ Nhược?

Là ai?

Kỷ Vân Thư nhăn mày lại, cảm giác đau đớn trên mặt một lần nữa tái phát, tay trong chần lại nâng lên lần nữa, đang chuẩn bị chạm vào mặt mình.

Sau một khoảnh khắc, tay nàng lại bị Mộ Nhược cầm lấy, nhét vào trong chần.

"Đau là chắc chắn, nhưng đừng bao giờ chạm vào, được ở trên mặt cô nương, dù có bạc cũng không thể mua nổi. Đó là báu vật vô giá."

"Hả?"

"Phối phương tổ truyền, không thể truyền loạn."

Khuôn mặt hẳn thật ngạo kiều! (Ngạo trong ngạo mạn; kiều trong yêu kiều đáng yêu)

Kỷ Vân Thư đau đến nỗi cắn cắn môi, đầu còn có chút choáng váng, nàng hỏi tiếp một câu, "Ta ngủ đã rất lâu rồi sao?"

Mộ Nhược không chút để ý đáp, "Không lâu, một ngày mà thôi!"

Một ngày?

Lâu quá? Ngay cả một người bị đánh thuốc mê cũng đã tỉnh táo lại.

Nàng chống thân thể, vừa cố gắng đứng dậy, vừa hỏi, "Người rớt cuộc là ai? Ta..... không phải ở....."

Nàng còn nói chưa xong, lập tức đã bị ngắt lời.

"Đừng lộn xộn!"

Mộ Nhược đột nhiên cúi người, khuôn mặt đào hoa tiến tới trước mặt nàng, bất chợt phóng lớn.

Tâm mắt càng thêm rõ ràng, Kỳ Vân Thư nhìn thấy rõ gương mặt quyến rũ của hắn, khiến người nghẹt thở. Nhìn thấy gương mặt tinh tế của hắn nhướng mày vài lần.

Thấy vậy, Kỳ Vân Thư theo bản năng rụt rụt người lại, nghiêng mặt đi.

Mộ Nhược câu khoe miệng lên, duỗi tay nắm cằm nhọn tinh tế của nàng, nói, "Đúng thật là một mỹ nhân, chẳng trách được tiểu tử Cảnh Dung kia bị người mê hoặc đến nổi thần hồn điên đảo!"

Tiểu tử Cảnh Dung?

Ai ai ai, người là ai!

Dám làm càn như vậy?

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư lại kinh hãi, bản thân nàng hiện tại vẫn đang búi tóc nam tử.

Nhưng cũng đúng, nếu gần người chữa bệnh, biết nàng thân là nữ tử, cũng chẳng có gì lạ.

Nàng tránh ánh mắt qua một bên, vẫn muốn chống thân thể lên, nhưng sau một khắc, bả vai lại bị Mộ Nhược đè lại.

"Nữ nhân này, sao không nghe lời như vậy. Ta đã nói không thể lộn xộn."

"Ta muốn ngồi dậy."

Mộ Nhược nhíu mày, thật sự không có biện pháp với nàng, đành phải buông bả vai nàng ra, chủ động đỡ nàng lên.

Cảnh tượng trước mắt càng ngày càng rõ ràng, Kỷ Vân Thư lúc này mới phát hiện, thì ra, nàng đang ở trong phòng mình.

Nàng cũng thấy rõ Mộ Nhược đang đứng trước mặt, một thân áo bào trắng, quanh cổ đơn giản quấn khăn quàng màu xám. Nhìn qua, hẳn giống như một thư sinh hay mưu sĩ nho nhã.

Nhưng cặp mắt hoa đào kia, rõ ràng đã bán đứng hẳn.

Người này, có vẻ rất đào hoa!

"Sao ta lại ở chỗ này? Người rốt cuộc là ai? Vệ Dịch đâu? Vương gia đâu? Ta có nghe thấy tiếng bọn họ, còn có Mị Hương Nhi....."

"Chờ đã!" Mộ Nhược giơ tay ngăn nàng lại, "Mỹ nhân, nàng hỏi một lúc nhiều như vậy, sao ta trả lời được, ta chỉ lo trị thương, không quan tâm tới việc tìm người."

"....."

Mộ Nhược lấy ra một chiếc khăn tay và lau lau tay, đi tới trước bàn, thu dọn bao ngân châm của mình, đưa lưng về phía nàng.

Hắn phân phó nói, "Trong khoảng thời gian này, miệng vết thương trên mặt nhất định không thể gặp gió. Tóm lại, muốn không lưu lại sẹo, cần phải nhớ kỹ câu chân ngôn của Mạc thị ta: kỵ đồ ăn mặn, tránh gió, chớ chạm tay vào."

Tuy nhiên ——

Mặc dù Kỳ Vân Thư không hiểu nhiều về việc điều trị vết thương, nhưng thương thế trên mặt nàng, trong lòng nàng cơ bản vẫn có hiểu biết.

Nàng cười khổ một tiếng, "Trị không hết, miệng vết thương của ta là do trâm bạc gây ra, thương tích đã sâu tới tận xương cốt. Xương và thịt có liên quan tới nhau, một khi xương bị vật bằng bạc trầy xước, trên da thịt sẽ tự lưu lại vết sẹo."

"Thì ra cô nương hiểu y thuật!"

"Không hiểu!"

Mộ Nhược đã thu dọn xong mọi thứ, quay đầu nghiêm túc nói với Kỳ Vân Thư, "Có lẽ đối với lang băm mà nói, thương thế của cô nương đúng là không thể trị được, nói không chừng cả đời cô nương đều phải mang khăn che mặt. Nhưng may mắn cô nương đã gặp được ta, thương thế trên mặt cô nương, ta đảm bảo trong vòng một tháng, nhất định sẽ khôi phục lại."

Khẩu khí thật là lớn!

Cho dù là ở thời hiện đại, cũng không có bác sĩ nào dám cam đoan trong vòng một tháng có thể khôi phục lại hoàn toàn!

Thấy Kỳ Vân Thư vẫn bán tín bán nghi, Mộ Nhược cong môi, "Bản thân y đã có ý định không ra tay cứu người trong năm này, nếu không phải lần này nể mặt Cảnh Dung, lúc này, ta còn đang xem ca hát vũ hội ở Bắc Dương Thành."

"....."

Kỷ Vân Thư không biết hẳn đang nói gì, nàng đơn giản không đáp lại lời hẳn!

Một người đột nhiên vọt vào trong cửa, bước chân vội vàng.

"Thư nhi."

Nghe thấy tiếng Vệ Dịch từ cửa truyền tới mép giường, nắm lấy tay nàng, đôi mắt đầy đau lòng nhìn nàng chăm chăm.

"Thư nhi, Thư nhi còn đau hay không?"

"Không đau."

"May mắn Thư nhi không sao."

"Vệ Dịch, là người đã tìm được ta hay sao?"

Vệ Dịch gật đầu, "Ta đã nói rồi, chỉ cần nghe được tiếng lục lạc trên chân Thư nhi, ta có thể tìm được Thư nhi."

Kỷ Vân Thư cười cười, may mắn Vệ Dịch thật sự nghe được tiếng lục lạc, nếu không, có lẽ nàng đã táng thân trong biển lửa.

Nàng lại hỏi, "Vậy, mọi người làm thế nào tìm được tầng hầm ngầm kia?"

"Lúc ấy lửa rất lớn, bọn họ đều kéo ta ra ngoài, nhưng ta nghe được tiếng lục lạc của Thư nhi, biết Thư nhi nhất định đang ở trong phòng. Sau đó ca ca giống như nổi điên, tìm Thư nhi khắp nơi, nhưng lửa quá lớn, ta bị kéo ra ngoài. Tuy nhiên, ca ca không chịu rời đi. Ta ở bên ngoài đợi rất lâu, cuối cùng ca ca cũng ôm Thư nhi ra ngoài. Ca ca thật là lợi hại, hẳn thật sự đã tìm được Thư nhi."

Ánh mắt Vệ Dịch hiện lên sự ngưỡng mộ!

Trái tim Kỳ Vân Thư mơ hồ run rẩy, "VẬY, ca ca hiện giờ ở đâu?"

"Ta không thể nói." Vệ Dịch che miệng mình lại.

Kỳ Vân Thư buồn bực, "Vì sao không thể nói?"

"Bởi vì....."

Lời còn chưa nói xong, cổ áo hắn đã bị Mộ Nhược túm lên, giống như xách một con gà kéo hắn đi.

Vệ Dịch lão đảo vài bước mới đứng vững được, vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Mộ Nhược.

Vệ Dịch không vui nói, "Vì sao người đánh ta?"

Mộ Nhược lại giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, nhún vai một cái, "Con mắt nào của người nhìn thấy ta đánh người?"

"Hai con mắt đều nhìn thấy được."

"Tiểu tử thúì, nói hươu nói vượn."

"Ta không nói bậy, nương nói, nói dối không tốt, chính người đã đánh ta."

"Đánh rắm!" Mộ Nhược tức giận đến nổi đỏ mặt.

Sau khoảnh khắc, một bàn tay Vệ Dịch che mũi lại, một bàn tay phẩy phẩy, hiện ra vẻ mặt ghét bỏ, còn nói một câu, "Thúì quá."

Phốc ——

Mộ Nhược cảm thấy cả người đều không tốt, mũi đều bốc khói, sau đó nhìn về phía Kỳ Vân Thư, vẻ mặt kỳ quái hỏi, "Thứ này, người nhặt được từ đâu?"

Đúng là một cái lưỡi độc hại!

Có thể so sánh với Cảnh Dung!

Kỳ Vân Thư bỏ qua câu hỏi của hắn, một lần nữa quay lại vấn đề chính, "Dung Vương đang ở đâu?"

Mộ Nhược trả lại một câu, "Đang bận!"

"Bạn với vụ án mất tích sao?"

"Cô nương vẫn nên dưỡng thương trước đi, những sự tình khác, không cần cô nương nhọc lòng. Mỹ nhân giống như cô nương, nếu bị hủy dung thì thật đáng tiếc. Nhớ kỹ, hãy nghỉ ngơi cho tốt."

"Vậ....."

Kỳ Vân Thư còn nói chưa xong. Mộ Nhược đã xách theo Vệ Dịch đi ra ngoài.

Bên ngoài sân, còn loáng thoáng nghe được tiếng bọn họ cãi nhau.

Hai oan gia này, từ khi nào thì bắt đầu đi cùng nhau như thế?

Hơn nữa Mộ Nhược kia, là quái nhân từ nơi nào tới đây?

Nàng xuống giường, khoác một chiếc áo đơn giản, đi tới trước gương và chậm rãi ngồi xuống. Nàng nghiêng mặt, rõ ràng nhìn thấy vết sẹo trên mặt của mình.

Trên miệng vết thương có thoa một số thuốc mỡ trong suốt lấp lánh.

Cảm giác đau đớn vẫn tới từng đợt, nàng vốn định duỗi tay chạm một cái, cào một chút, nhưng nghĩ tới ba điều kiêng kỵ của Mộ Nhược, nàng vẫn cố nhịn xuống.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 179: Khổng Ngu?

Không lâu sau, Kỷ Vân Thư lại gọi người hỏi về những gì xảy ra lúc nàng ngất đi một lần nữa.

Lúc này nàng mới biết được, thì ra Mị Hương Nhi và ca ca nàng ta đã tạo ra một đồng lửa, đốt cháy sạch sẽ toàn bộ ngôi nhà tranh, hai người cũng đều bị chết cháy.

Hơn nữa những nữ tử bị mất tích, đều được tìm thấy ở một bãi tha ma hoang vắng và bị bỏ hoang ngoài thành.

Bởi vì thi thể các nàng đều bị hư thối, cùng với thực tế tất cả đều bị lột da, không biết bộ dáng như thế nào. Hiện tại gia đình có thân nhân mất tích, đều đang chờ nhận thi thể về hạ táng.

Vì thế, Kinh Triệu Doãn đành phải sai người chuyển hết thi thể tới nghĩa trang.

Chờ Kỷ Vân Thư tỉnh lại, họa ra những bức họa chân dung người chết.

Sau đó, vụ án này có thể nhanh chóng được giải quyết.

Nhưng từ đầu tới cuối, cho dù nàng có hỏi cũng không người nào nhắc tới Cảnh Dung.

Buổi tối!

Kỷ Vân Thư ngồi ở trước gương, nghĩ tới nghĩ lui hồi lâu, chờ khi có hai nha đầu tiến vào đổi nước.

Nàng ngay lập tức hỏi một câu, "Vương gia đâu?"

Hai nha đầu liếc mắt nhìn nhau một cái, rụt cổ lại.

"Rốt cuộc Vương gia đang ở đâu?" Giọng điệu Kỳ Vân Thư trở nên nặng nề hơn.

"Kỷ tiên sinh, ngài đừng nên hỏi, Vương gia ngài ấy....."

"Nói!"

"Vương gia bị thương, hiện tại..... vẫn hôn mê chưa tỉnh." Nha đầu cúi đầu trả lời.

Bị thương?

Trái tim Kỳ Vân Thư bỗng nhiên đập mạnh, đứng dậy, nắm lấy cánh tay nha đầu kia hỏi, "Là do lúc cứu ta nên mới bị thương hay sao?"

Nha đầu gật đầu, "Nô tỳ cũng chỉ nghe nói mà thôi, bọn họ nói rằng trong lúc Vương gia cứu tiên sinh, đã bị một vật gì đó rơi xuống đập vào đầu và bả vai, nhưng ngài ấy vẫn là kiên trì cứu tiên sinh ra ngoài, sau đó lập tức ngất xỉu. May mắn có công tử Mộ Nhược ở đây, Vương gia sẽ không sao."

Lời vừa mới nói xong, Kỳ Vân Thư đã buông nha đầu kia ra, chạy ra khỏi cửa phòng.

"Kỷ tiên sinh....."

Mặc cho bọn nha đầu đuổi theo kêu to, Kỳ Vân Thư vẫn không quay đầu lại, đi tới sân Cảnh Dung.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Chính viện, trong phòng!

Cảnh Dung dựa vào trên giường, hần vừa mới tỉnh lại chưa lâu, sắc mặt tái nhợt, trên đầu và cánh tay đều được quấn băng vải.

Mộ Nhược bên cạnh, không nhanh không chậm đang đập dượt trong tay, chỉ chừa một bóng lưng cao lớn đối diện với Cảnh Dung.

"Dụ Hoa Các hiện tại thế nào rồi?"

Bỗng chốc, Cảnh Dung hỏi một câu với giọng yếu ớt.

"Có tiểu đồng trông chừng, kinh doanh vẫn còn khá tốt."

"Ngày mai bốn vương sẽ phái người đóng nó lại, như thế nào?"

Cho dù giọng nói của Cảnh Dung rất yếu, nhưng sự uy hiếp áp bức vẫn ép sát nhân tâm.

Chỉ thấy động tác Mộ Nhược đang đập dượt ngừng lại, hần xoay người, đối diện với ánh mắt Cảnh Dung.

Mộ Nhược hỏi, "Tính xấu này của người khi nào có thể sửa được? Dụ Hoa Các của ta, có khi nào trêu chọc người chưa?"

Cảnh Dung rũ mi mắt, nhẹ nhàng thở hỗn hển một hơi, lạnh giọng, "Ta đã nói rồi, trong vòng ba ngày, nếu người không xuất hiện ở trước mặt ta, ta sẽ đóng Dụ Hoa Các của người. Ta không phải chỉ nói nói mà thôi."

Đúng lý hợp tình!

Dù sao hần cũng là Vương gia, nói chuyện đều rất có tính toán.

Mộ Nhược cười cười, nhún vai một cái, "Đóng thì đóng đi, dù sao cũng là của lão gia hỏa kia lưu lại, ta sớm đã muốn đóng cửa. Nhưng, nếu

người muốn đóng nó, không bằng hủy đi là tốt nhất."

"Cha người có nhi tử như người, thật sự là đáng thương."

"Đúng vậy, vì thế cho nên hai chân lão gia hỏa vừa bước, lập tức mất mạng hưởng phúc, chết đuối."

Nghe Mộ Nhược nói như vậy, Cảnh Dung lắc đầu, khước miệng lại gọi lên một độ cong.

"Nếu ta là cha người thật, ta thật sự sẽ bỏ ra từ trong quan tài vì tức."

"Đó là năng lực của người." Mộ Nhược liếc mắt xem xét Cảnh Dung một cái.

Sau đó, Mộ Nhược đứng dậy và đi tới mép giường.

Mộ Nhược nhìn Cảnh Dung thương thế đầy người, thở dài một tiếng, mang theo giọng điệu dạy dỗ, nói, "Người nói xem, người đường đường là một Vương gia, chỉ vì cứu một nữ nhân mà thiếu chút nữa thì chết, đáng giá sao? Nếu không phải bản công tử ta điếu thủ hồi xuân, người hiện tại đang uống trà với Diêm Vương ở nơi đó."

Sắc mặt Cảnh Dung lạnh lùng, nhưng lại rất nghiêm túc nói, "Đương nhiên đáng giá, nếu như lúc ấy nàng thật sự chết đi, có lẽ ta cũng chết rồi."

"Cần phải khoa trương như vậy hay sao?"

"Người sẽ không thể hiểu được."

"Đúng vậy, ta không hiểu. Vì thế mới nói, tình yêu giống như một loại độc dược, một khi dính vào, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ." Mộ Nhược cực kỳ xem thường liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái.

Cảnh Dung không để ý tới Mộ Nhược.

"Đúng rồi." Mộ Nhược đột ngột nói, "Người đoán xem, ta đã hồi kinh cùng ai?"

"Không muốn đoán!"

Cảnh Dung lạnh lùng nói một câu.

Mộ Nhược cảm thấy không thể trêu ghẹo, "Sao người vẫn giống như lúc trước như thế, nhàm chán."

"Người biết tính ta."

"Đúng vậy, cũng chỉ có ta biết, nếu không, cục đá lạnh như người, ai có thể đập vỡ!"

Hai người cãi nhau, cũng không phải là sự tình nhất thời.

Mộ Nhược đơn giản ngồi xuống mép giường, tiến lại gần trước mặt Cảnh Dung, cười gian một chút. Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục truy vấn, "Người hãy thử đoán xem, người nhất định đoán được, người cũng quen biết người nọ."

"Đã nói ta không đoán!"

"Thôi thôi." Mộ Nhược phát phát tay, "Ta thật sự không hiểu, sao ta lại có thể lớn lên từ thừa quần cộc cùng với loại người ngọt nhạt như người."

Thực sự bất đắc dĩ, Mộ Nhược dừng lại một chút, nhưng vẫn không nhận được học ra hai chữ.

"Không Ngu."

Không Ngu!

Nghe được hai chữ như thế, thần sắc Cảnh Dung đột nhiên tối sầm lại, nhưng không thể nhìn ra tâm tư của hấn.

Một lúc sau, Cảnh Dung mới hỏi, "Nàng không phải đang ở Thanh Sơn Cư hay sao?"

"Đúng vậy, một năm nay, nàng vẫn luôn đi theo mẫu thân nàng ăn chay ở Thanh Sơn Cư. Lần này trở về, người chắc hẳn là biết ý gì đi? Tâm tư của Khống cô nương đối với người, người chắc hẳn sớm đã biết"

"Người muốn nói gì?"

"Người đừng giả bộ hồ đồ với ta, Khống cô nương rốt cuộc xuất thân môn danh, hơn nữa lại là thân cháu ngoại của Hoàng hậu Tuyên Xu quá cố. Hôn sự của các người, chỉ cần Khống cô nương nguyện ý, nếu mẫu thân nàng nói với Hoàng thượng hạ chỉ, chắc chắn sẽ được định ra, không phải do người quyết định."

Mặc dù Khống gia đã suy tàn, nhưng bất luận thế nào, chung quy vẫn là nhà mẹ đẻ của hoàng hậu Tuyên Xu, Hoàng thượng tất nhiên sẽ nể Khống gia vài phần.

Trong lòng mỗi người đều có một cây gai, Cảnh Dung cũng không ngoại lệ.

Khống Ngu chính là cây gai trong lòng hấn!

Cảnh Dung hít một hơi thật sâu, chuyển ánh mắt qua, "Mộ Nhược, người khác không hiểu rõ, chẳng lẽ người cũng không hiểu rõ hay sao?"

Mộ Nhược đương nhiên hiểu rất rõ!

Hấn từ nhỏ đã lớn lên cùng với Cảnh Dung, đương nhiên biết ý tưởng trong lòng Cảnh Dung.

Mộ Nhược ngửa đầu thở dài một hơi, khẽ lắc đầu, cố hiện ra một bộ dáng đáng tiếc.

Sau đó nói, "Xem ra, hoa cố ý rơi nhưng nước chảy vô tình! Tuy nhiên, ta thấy Khổng Ngu cô nương cũng khá tốt, so với Kỷ cô nương còn muốn tốt hơn ngàn vạn lần."

"Phải không? Nhưng theo ta, không có người nào có thể so sánh được với Vân Thư."

Cảnh Dung cực kỳ nghiêm túc!

Mộ Nhược híp mắt lại, nhìn kỹ Cảnh Dung một lần, xấu xa nói, "Người, tiểu tử này! Thì ra, người thật sự sẽ động tâm vì một nữ tử. Ta còn tưởng rằng, vì người sinh trưởng ở trên núi nên sẽ ngoan cố giống như một cục đá lạnh."

"Người sẽ thay đổi."

"Vậy người thay đổi cũng quá nhanh đi. Ta thật sự tò mò, vị Kỷ cô nương kia, rốt cuộc có cái gì tốt? Không ngờ người không cần Khổng Ngu cô nương mà lại muốn nàng?"

Cảnh Dung nhấp môi nhợt nhạt, nói, "Có lẽ giống như lời người nói, ta thật sự đã bị trúng độc, hơn nữa còn là kịch độc. Tuy nhiên, ta cam tâm tình nguyện."

Ai da!

Khoe khoang!

Mộ Nhược vỗ vỗ đùi Cảnh Dung, đứng dậy, trở lại bên cạnh bàn.

Sau đó nói, "Cục đá lạnh đã muốn nở hoa!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 180: Thiên Thượng Nhân Gian

Cục đá lạnh!

Đây là biệt danh của Cảnh Dung từ nhỏ đã bị Mộ Nhược treo ở ngoài miệng, nói vô số lần.

Tuy nhiên, hẳn lạnh nơi nào?

Rõ ràng là một nam tử rất ấm lòng!

Nếu không phải gối đầu đang bị đè ở phía sau lưng, hẳn thật sự muốn ném mạnh về phía Mộ Nhược.

Mộ Nhược đập xong dược, thật cẩn thận bọc vào trong một khối vải bố trắng, sau đó đặt vào trong một cái chén, cho nước vào để ngâm.

Hắn còn không quên dặn dò Cảnh Dung, "Sau khi dược thấm ra và tan vào trong nước, nhất định phải uống hết không chừa một giọt, nếu không sau này lưu lại bệnh gì, chớ có trách ta."

Cảnh Dung nhìn thoáng qua chén dược kia.

Hỏi một câu, "Uống xong sẽ không chết người chứ?"

"Sẽ! Đương nhiên sẽ, hơn nữa là kịch độc. Đó là một loại độc đặc biệt, giống như tình yêu của người." Mộ Nhược nghiêm túc trả lời.

"....." Cảnh Dung không có lời gì để nói.

Mộ Nhược nhìn thấy sắc trời đã muộn, lập tức nói với hần, "Ta phải về Dụ Hoa Các, nếu như người muốn phá người phá nó, ta phải đi thu thập chút bạc, đỡ phải ăn ngủ đầu đường, ngay cả một cái chăn đều mua không nổi."

"Cút đi." Cảnh Dung liếc mắt nhìn hần.

"Vô nhân tính!"

Mộ Nhược nguyên rửa hần một câu, phất phất ống tay áo rời đi!

Không lâu sau, Lang Bạc tiến vào, đi đến trong phòng, lo lắng nói, "Vương gia, thân thể ngài thế nào?"

"Có Mộ Nhược ở đây, bốn vương không sao." Cảnh Dung nặng nề trầm mí mắt lại, hỏi, "Đúng rồi, Vân Thư hiện tại thế nào?"

"Kỷ cô..... Kỷ tiên sinh đã không sao."

"Ừ! Vậy thì tốt rồi!"

Bỗng chốc, bên ngoài truyền đến tiếng thị vệ.

"Kỷ tiên sinh, sao ngài lại tới đây?"

"Ta tới tìm Vương gia!"

"Vương gia, ngài ấy....."

Không đợi thị vệ nói xong, Kỷ Vân Thư đã vội vàng từ bên ngoài sân bước nhanh tiến vào, chuẩn bị vào phòng.

Cảnh Dung nhíu mày suy nghĩ trong chớp mắt, khóe miệng ngay lập tức hiện lên một nụ cười xấu xa.

Tiếp theo, hắn lập tức chui vào trong chăn, nhắm mắt lại, nhấc tay lên, vẫy vẫy.

Ý bảo Lang Bạc đi ra ngoài!

Quá gian trá!

Lang Bạc ngằm giơ một ngón tay cái với Vương gia nhà mình.

Sau đó, cúi đầu cười và lui ra ngoài. Hắn ngăn cản Kỳ Vân Thư ở cửa.

"Kỷ tiên sinh, Vương gia hiện tại vẫn còn hôn mê bất tỉnh, thân thể ngài cũng chưa khỏe hẳn, vẫn nên mời ngài trở về đi." Lang Bạc mang vẻ mặt nặng nề.

"Người đừng ngăn cản ta." Kỳ Vân Thư cố chấp đẩy Lang Bạc ra, bước vào phòng.

Thị vệ bên ngoài vốn đang chuẩn bị theo vào, nhưng đã bị Lang Bạc ngăn lại, nhỏ giọng nói, "Nhớ kỹ, các người không nhìn thấy gì, hiểu sao?"

Không hiểu!

Vì sao phải giả vờ như không nhìn thấy gì?

Hai tên thị vệ nhìn thoáng qua lẫn nhau, nhưng vẫn gật gật đầu.

Lang Bạc cười khúc khích trong lòng và đóng cửa lại.

Ngoài miệng thềm thì một câu, "Vương gia, thuộc hạ chỉ có thể giúp ngài đến đây thôi."

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong phòng!

Sau khi Kỳ Vân Thư tiến vào, nàng lập tức nhìn thấy Cảnh Dung đang hôn mê nằm ở trên giường.

Nàng bước từng bước nhỏ tiến đến mép giường, ngồi xuống.

Trên gương mặt tuần tú tái nhợt, giờ phút này không có sức sống và năng lượng vốn có. Mặc dù hẳn có chút suy yếu, nhưng giữa đỉnh mày nhúu chặt vẫn hiện lên góc cạnh sắc nét cùng với sự cảnh giác.

Nhìn hẳn như vậy, hai mắt Kỳ Vân Thư lập tức trở nên đỏ ngầu, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Nàng cũng cảm thấy ngực mình đau nhói, ấn đường co lại!

Đôi môi khô cạn nhấp nhấp, ngón tay thon dài vươn ra từ trong ống tay áo, dè ở trên đệm.

"Vương gia?" Nàng nhẹ giọng gọi vài tiếng.

Không có tiếng đáp lại!

"Từ Cẩm Giang đến kinh thành, hiện giờ đã qua mấy tháng. Mỗi khi ta gặp phải nguy hiểm, người vẫn luôn ở bên người ta, giúp ta cứu ta rất nhiều lần. Ân tình này, ta có khả năng cả đời đều không thể trả. Lúc này đây, cũng bởi vì ta hại người bị trọng thương như vậy. Người biến thành như bây giờ, ta làm sao có thể trả nợ cho người?"

Giọng nói của nàng khàn khàn nghẹn ngào!

Trên giường, Cảnh Dung vẫn không hề có động tĩnh!

"Cảnh Dung, thực sự xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, người nhất định phải tỉnh lại, nếu không, cả đời này của ta đều sẽ không thể tha thứ cho mình."

Nàng ghen ngào khóc không thành tiếng, nước mắt cũng tràn mi chảy xuống!

Nước mắt lạnh băng, từng giọt tích xuống ở trên mu bàn tay Cảnh Dung.

Cảm giác lạnh lẽo thấm vào trên da thịt hần, dường như thâm nhập vào trong tĩnh mạch, chậm rãi tràn ra mát lạnh toàn thân hần.

Trái tim Cảnh Dung run lên, rõ ràng lạnh đến nỗi muốn mệnh, nhưng trái tim hần, ngay khoảnh khắc này đây, nóng ấm đến nỗi rối tinh rối mù.

Kỷ Vân Thư đang khóc vì mình!

Đúng vậy, nàng khóc thương tâm như thế, là vì chính mình!

Đó có phải chứng tỏ ở trong lòng nàng đang không ngừng áy náy, hay còn có một lý do nào khác hay không?

Kỷ Vân Thư lau nước mắt, hít một hơi thật sâu, cầm cổ tay Cảnh Dung lên, chuẩn bị nhét cánh tay hần trở lại trong chăn.

Bỗng nhiên, mười ngón tay thon dài của nàng bị bàn tay Cảnh Dung nắm lấy, áp vào trước ngực hần.

"Ách!"

Kỷ Vân Thư cả kinh.

Chỉ thấy Cảnh Dung đang trợn tròn mắt, nhìn nàng đầy thâm tình.

Trên miệng hần tràn ra một nụ cười tà mị, nói một câu, "Nàng thiếu nợ bốn vương, có thể dùng chính bản thân nàng để trả."

"....."

Sau một khoảnh khắc, hắn nâng người từ trên giường dậy.

Sau đó nói, "Đồ ngốc, bốn vương không phải đã nói rồi sao? Bốn vương sẽ không chết."

Kỷ Vân Thư lúc này mới có phản ứng lại, nhận ra mình đã rơi vào một cái hố lớn!

"Kẻ lừa đảo!"

Nói xong, nàng dùng sức đẩy Cảnh Dung ra một phen, chuẩn bị đứng dậy.

"Ách!"

Cảnh Dung đau đến nỗi che ngực lại, nhăn chặt mày lại.

Kỷ Vân Thư thấy thế, không có tiền đồ ngồi trở lại mép giường, lo lắng hỏi, "Có phải ta đụng tới miệng vết thương của ngươi hay không, ta không phải cố ý."

"Nàng đau lòng ta?"

"Ta chỉ..... A!"

Lời nàng còn chưa nói xong, Cảnh Dung đã xốc chân lên, nhanh chóng ôm qua vòng eo mảnh khảnh của nàng, kéo nàng tới trên giường rồi nhét nàng vào trong chăn.

Nàng thậm chí không kịp giãy giụa, Cảnh Dung đã đoàn hoàng đắp chăn lại lần nữa. Cảnh Dung ôm chặt nàng vào trong ngực từ phía sau, cầm hẳn để ở trên vai gầy yếu của nàng.

"Ngươi làm gì vậy? Buông ta ra!"

Kỷ Vân Thư bắt đầu giãy dựa thân mình.

Cảnh Dung dán miệng ở nơi vành tai của nàng, nói rất nhỏ một câu, "Đừng nhúc nhích, hiện tại cả người ta đều đau."

"....."

Nàng quả nhiên lập tức an phận lại.

Sợ bản thân mình động đậy một chút sẽ khiến Cảnh Dung đau đớn.

Nàng cắn cắn môi, lo lắng nói, "Vương gia vẫn bên buông ta ra trước đi. Người và ta như thế, nếu bị người khác nhìn thấy sẽ....."

"Sẽ không có người nào tiến vào." Hãn trả lời một câu, sau một khoảnh khắc, khóe miệng một lần nữa nổi lên một nụ cười tà ác, giọng điệu mang theo vài phần tức giận, nói, "Nàng còn nhớ lúc trước bốn vương đã nói qua hay không, nếu như nàng lại làm bậy mà không quan tâm tới an nguy của mình, bốn vương sẽ tự mình ném nàng xuống giường."

Ôi trời, nàng đã rơi vào tay cầm thú.

Kỷ Vân Thư lại lập tức bắt đầu giãy giụa, "Người nói bậy gì đó, nhanh chóng buông ta ra."

"Đã nói cả người bốn vương đều đau, vạn nhất đau đến nỗi bốn vương lại ngất đi, lúc đó bắt nàng phải chịu trách nhiệm."

"Vô lại!"

"Nàng yên tĩnh một chút, nếu không, bốn vương giờ phút sẽ lập tức lột sạch quần áo nàng, để nàng nếm thử thiên thượng nhân gian."

Thiên thượng nhân gian?

Giống như một tiết mục ngắn đã được phác thảo!

Kỷ Vân Thư co giật khóe miệng, cả người đều cảm thấy khó chịu.

Con thú đã bị thương, không ngờ còn muốn học lão hổ tới chụp mồi sói đói, cần phải lưu lại một chút mặt mũi hay không?

Đôi mắt Kỷ Vân Thư gần như trợn trắng, ném hết qua cho hẳn.

Và cánh tay Cảnh Dung ôm quanh eo nàng, càng thêm dùng sức.

Hai người ở trong chăn, cứ dán chặt với nhau như vậy, cực kỳ ái muội!

Giống như một đôi phu thê triền miên!

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 181: Chàng Vẫn Luôn Gọi Ta Là Ngu Nhi

Chẳng phải những người làm trong ngành khảo cổ, tư tưởng đều tương đối bảo thủ hay sao?

Kỷ Vân Thư cũng không ngoại lệ!

Từ khi gặp phải Cảnh Dung, cô nương bảo thủ như nàng, năm lần bảy lượt đều bị đùa giỡn.

Thật lâu sau, Cảnh Dung đột hỏi, "Nàng có muốn biết, khi bốn vương ôm nàng ở trong lửa lớn, bốn vương đã nghĩ gì hay không?"

Giọng điệu dịu dàng, len lỏi ở bên tai nàng.

Khiến nàng đột nhiên run rẩy một chút mà không kịp phòng đề phòng!

Không có lời đáp lại!

Bàn tay Cảnh Dung ôm eo nàng càng thêm dùng sức, cả khuôn mặt hần gần như đã vùi vào chỗ cổ tinh tế của nàng.

Hắn chậm rãi nói, "Lúc ấy, bốn vương nghĩ, nếu không thể cứu nàng ra, vậy thì sẽ ta ôm chặt lấy nàng giống như bây giờ. Khi mọi thứ bùng cháy ở trong lửa lớn, nếu chúng ta cùng nhau chết đi như vậy, chúng ta vẫn có thể gặp lại nhau ở âm tào địa phủ. Ta sẽ cầu xin Diêm Vương đồng ý với ta, kiếp sau, đừng cho ta sinh ra ở nhà đế vương, cũng nhất định cho ta gặp lại nàng sau khi tái sinh. Ta nghĩ, Diêm Vương nhất định sẽ rất cảm động. Sau đó, chúng ta lại cùng nhau đi qua cầu Nại Hà, cùng đi uống canh Mạnh

bà, cùng nhau nhảy xuống bể luân hồi. Chờ sau khi tái sinh, chúng ta sẽ sinh ra trong một ngôi nhà bình thường. Mỗi khi mặt trời mọc chúng ta dậy đi làm, mặt trời lặn chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi!"

Nghe những lời này quả thực rất quý dị!

Nhưng rõ ràng chứa đựng đầy tình cảm!

Trái tim Kỳ Vân Thư đập mạnh dữ dội, trên mặt nóng bừng chậm rãi lan tới lỗ tai, cả người nàng đều nóng bỏng không thể chịu được.

Cảnh Dung tiếp tục, "Ta biết, người quan trọng nhất trong lòng nàng, chung quy vẫn là Kỳ Bù. Nhưng bốn vương vẫn nguyện ý chờ, chờ đến khi nàng liếc mắt nhìn bốn vương một cái."

"Cảnh Dung....."

"Nàng đừng nói gì, cứ yên lặng nghe là được."

Kỳ Vân Thư ghen lời!

Dáng người nàng nhỏ gầy, gần như bị nhấn chìm ở trong vòng tay to lớn của Cảnh Dung.

Một lớn một nhỏ!

Kỳ Vân Thư cũng không tiếp tục giãy giụa, mặc kệ hân tùy ý ôm.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Cảnh Dung đã ngủ ở trên đầu vai của nàng, tiếng hít thở đều đều liên tục phả vào bên tai nàng.

Cảm giác này, cực kỳ an nhàn.

Nhưng bên tai Kỳ Vân Thư, giờ phút này vẫn còn quanh quẩn những lời Cảnh Dung nói vừa rồi. Những lời nói đó, khiến cho trái tim nàng xáo

trộn hỗn loạn không thôi.

Mãi cho đến đêm khuya, nàng rớt cuộc cũng chậm rãi chìm vào giấc ngủ!

Cả đêm, hai người cứ dùng tư thế như vậy, an phận nằm ở trên giường.

Hôm sau.

Khi Kỷ Vân Thư tỉnh lại, nàng được chào đón với cặp mắt tràn đầy trù mến của Cảnh Dung.

"Tỉnh? Ngủ ngon không?" Giọng nói như ngọc, quan tâm săn sóc!

Kỷ Vân Thư hạ mắt xuống, lập tức ngồi dậy từ trên giường, chuẩn bị xốc chân lên để xuống giường, nhưng bị một bàn tay chế trụ nàng lại.

Cảnh Dung ôm nàng từ phía sau, trên khóe miệng hiện lên một nụ cười xấu xa, "Cả buổi tối bốn vương cũng chưa ăn nàng, hiện tại nàng lo lắng cái gì?"

"Thỉnh Vương gia buông ta ra."

"Không buông!"

"Người....." Kỷ Vân Thư tức muốn hộc máu, tự giải thoát mình khỏi bàn tay của hắn, sau đó giống như một con mèo nhỏ, nhanh chóng xuống giường.

Nàng cúi đầu, sợ hắn sẽ nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình, "Vương gia hãy nghỉ ngơi cho tốt, tối hôm qua hãy xem như chưa từng phát sinh chuyện gì."

Nàng nói xong, lập tức cất bước đi ra cửa. Lúc nàng vừa mới mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy Lang Bạc đang đứng thẳng lưng ở bên ngoài.

Nhìn thấy nàng vừa đi ra, Lang Bạc âm thầm cười, hai tay chấp lại, "Kỷ tiên sinh, chào buổi sáng."

Chào buổi sáng mọi người!

Thông đồng làm bậy!

Kỷ Vân Thư căn môi, cũng không có ý định đáp lại, vòng qua Lang Bạc, chuẩn bị rời đi.

Ngay khi nàng vừa bước đi được vài bước, đột nhiên dừng lại.

Ngay trong sân, một nữ tử đang nghênh diện đi tới.

Nàng ấy mặc một chiếc áo choàng màu xanh, tóc dài tới thắt lưng, một phần mái tóc đơn giản được búi lên nhẹ nhàng. Khuôn mặt khá to, thanh tú tinh xảo, có trang điểm nhẹ.

Mỗi bước chân đều có trật tự, đôi tay đặt ở trước bụng, có thể nhìn thấy được phong thái tiểu thư con nhà giàu có khi nàng ấy bước đi.

Mặc dù không phải là thiên tiên, nhưng hào quang thanh nhã, giống như một làn khói nhẹ mỏng manh, khiến người cảm thấy thoải mái khi tới gần nàng ấy.

"Khổng cô nương?" Lang Bạc kinh ngạc kêu một tiếng.

Thì ra người này, chính là Khổng Ngu.

Đồng thời với khi Kỷ Vân Thư nhìn xem nàng ấy, Khổng Ngu cũng đã quan sát nàng một cách rõ ràng.

Người này một thân nam trang, nhẹ nhàng nho nhã, ngũ quan đoan trang, dáng vẻ thật ra giống như một nam tử anh tuấn.

Chỉ đáng tiếc, trên mặt có một vết sẹo!

"Vị này là ai?" Ánh mắt Khổng Ngu đối diện với tầm mắt Lang Bạc.

Lang Bạc lập tức nói, "Vị này chính là Kỳ tiên sinh, là khách quý của Vương gia."

"Thì ra ngài chính là Kỳ tiên sinh?" Khổng Ngu nhẹ nhàng mở miệng, hơi lễ hành một cái, "Dọc theo đường đi, đều nghe nói rất nhiều chuyện về tiên sinh. Nghe nói vụ án mất tích ở kinh thành lần này cũng do tiên sinh phá án. Tiên sinh quả nhiên là người thông tuệ, chẳng trách Vương gia sẽ đối đãi với tiên sinh giống như khách quý."

"Cô nương không cần khách khí như vậy, tại hạ chỉ là một người bình thường."

"Tiên sinh khiêm tốn."

Kỳ Vân Thư không quen biết nàng ấy, nữ tử này xuất hiện ở đây, nói vậy, chắc có lẽ là tới thăm Cảnh Dung.

Nàng cười nhẹ, "Vậy không quấy rầy cô nương đi thăm Vương gia, cáo từ."

Nói xong, Kỳ Vân Thư vòng qua nàng ấy, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng dáng kia, Khổng Ngu nhoen miệng cười.

Lang Bạc lập tức tiến lên, "Khổng cô nương, sao cô nương lại tới đây?"

Khổng Ngu thu hồi nụ cười, mặt đầy lo lắng, "Mộ Dực nói với ta, Vương gia bị thương, sao ta có thể không tới?"

"Ồ!"

Khổng Ngu nâng theo làn váy, bước vào phòng.

Bởi vì Kỳ Vân Thư chạy trốn chết, đáy lòng Cảnh Dung giống như nhạc nở hoa, tươi cười xuống giường, chuẩn bị lấy quần áo xuống từ trên bình phong.

"A Dung!" Khổng Ngu gọi một tiếng.

Nghe tiếng, Cảnh Dung quay lại nhìn, lập tức nhìn thấy gương mặt tinh xảo của Khổng Ngu mang theo lo lắng đang đi về phía hẳn.

"Sao nàng lại tới đây?" Cảnh Dung nhíu mày, giọng điệu hơi nặng nề.

"Để ta nhìn xem, bị thương nghiêm trọng thế nào?"

"Ta không sao."

Khổng Ngu nâng tay lên, nhẹ nhàng chạm vào băng vải quấn trên trán hẳn, nước mắt bắt đầu chảy xuống, nói, "Đầu còn đau không? Nếu không phải Mộ Nhược nói với ta, chàng vẫn định sẽ luôn gạt ta phải không?"

Có một chút hương vị tức giận.

Cảnh Dung lui ra phía sau một bước, nhìn Khổng Ngu.

"Ta thật sự không sao, nàng không cần lo lắng." Giọng hẳn nhẹ nhàng.

"Vì sao một năm không gặp, chàng đối với ta, dường như có chút xa lạ."

"Là nàng suy nghĩ quá nhiều."

Nếu nói, hẳn và Mộ Nhược là mặc một cái quần cộc lớn lên, vậy thì, hẳn và Khổng Ngu, chính là tay trong tay lớn lên.

Khổng Ngu lớn hơn hẳn một tuổi, giống như tỷ tỷ, từ nhỏ luôn quan tâm tới hẳn, và Cảnh Dung đối với nàng ấy cũng cực kỳ tốt. Trước khi Cảnh Dung gặp được Kỳ Vân Thư, nữ tử duy nhất có thể tiếp cận bên người hẳn, có lẽ cũng chỉ có Khổng Ngu.

Mặc dù hai người là tỷ đệ tình thâm, nhưng theo năm tháng lớn lên, Khổng Ngu đã nhận định bản thân mình chính là Dung Vương phi của Cảnh Dung. Nhận định này ở trong lòng nàng ấy, sớm đã ăn sâu bén rễ.

Thậm chí Khổng Ngu còn thường xuyên nhắc với hẳn về chuyện này.

Mỗi lần, Cảnh Dung đều không trả lời, không phải hẳn cam chịu, hẳn chỉ một lòng cảm thấy đây là sự vui đùa của Khổng Ngu mà thôi.

Theo thời gian, toàn bộ mọi người trong hoàng thất cũng gần như nhận định Khổng Ngu chính là Dung Vương phi.

Nhưng cho đến một năm trước, một ngày trước khi Khổng Ngu đi tới Thanh Sơn Cư, nàng ấy đã thẳng thắn nói ra tâm tư của mình với hẳn.

Cảnh Dung lúc này mới phát hiện ra, đó không phải là một trò vui đùa, nàng ấy thật tình muốn làm Dung Vương phi của mình.

"Khổng Ngu, ta không sao, nàng vừa mới từ Thanh Sơn Cư trở về, có lẽ trong phủ nhất định sẽ rất bận. Nàng không cần lo lắng cho ta, vẫn nên nhanh chóng quay về đi."

Khổng Ngu hiện lên vẻ mặt thất vọng.

"Những năm qua, chàng đều gọi ta Ngu nhi."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 182: Tình Cảm Của Khổng Ngu

Từ nhỏ lớn lên, Khổng Ngu vẫn vẫn luôn gọi hấn là A Dung, hấn vẫn luôn gọi nàng là Ngu nhi.

Thói quen này, có lẽ đã bị Cảnh Dung sửa lại vào năm trước.

Giờ phút này đối mặt với Khổng Ngu, Cảnh Dung chỉ nói, "Đó đều đã là quá khứ, nàng chung quy sẽ phải gả đi, nếu ta tiếp tục gọi nàng là Ngu nhi sẽ có chút không ổn."

"Nếu ta phải gả chồng, tất nhiên sẽ muốn gả cho chàng. Chàng gọi ta là Ngu nhi thì có gì không ổn?"

Khổng Ngu là người thẳng tính, từ trước đến nay trong lòng đều không thể che dấu điều gì.

Nàng thích Cảnh Dung, cũng không cần phải che giấu.

Cảnh Dung tất nhiên không hề kinh ngạc, lời này hấn vẫn luôn nghe từ lúc còn nhỏ, tới mức lỗ tai đều đã mòn, nhưng hấn đối với Khổng Ngu, chỉ giống như tỷ tỷ!

Hấn vừa dùng một tay lấy quần áo của mình từ trên bình phong xuống, vừa nói, "Khổng Ngu, ta hiểu tâm tư của nàng, nhưng bây giờ chúng ta không còn nhỏ nữa, có những lời nói vui đùa cũng không nên nói."

"Ta không phải đang nói giỡn với chàng, một năm trước ta đã nói rõ với chàng, ta đã không còn trẻ nữa, mẫu thân thường xuyên thúc giục ta

thành thân. Lần này trở về từ Thanh Sơn Cư, mẫu thân quyết tâm định ra hôn sự cho ta, ta đã gật đầu. Mẫu thân nói, hai ngày sau sẽ tiến cung, cầu xin thánh chỉ của Hoàng thượng."

"Cái gì?"

Thần sắc Cảnh Dung cứng lại, quần áo trong tay suýt nữa rơi xuống mặt đất.

Hắn nhanh chóng nói, "Khổng Ngu, ta chỉ xem nàng giống như tử tử, những lời này ta cũng từng nói rõ với nàng."

"Chàng và ta cùng nhau lớn lên, khi còn nhỏ, chàng vẫn luôn dính với ta. Khi chúng ta lớn lên, ta có cảm giác giống như có một tầng lụa mỏng ngăn cách giữa chúng ta. Ta luôn có cảm giác khác, tâm tư ta đã nói thẳng với chàng. Vì chàng, ta và với mẫu thân đã va chạm rất nhiều lần, đẩy đi rất nhiều người tới cầu thân, trong lòng ta sớm đã nhận định chàng. Chàng nói những lời này, khiến ta cảm thấy không có chỗ dung thân."

Trong khi nói chuyện, hốc mắt Khổng Ngu hiện lên vẻ chua chát, nhưng mặt ngoài lại vẫn rất có phong phạm, nhìn không thấy được sự đau khổ của nàng.

Nếu như đổi thành người khác, Cảnh Dung sớm đã rời đi để lại cái bóng, nhưng người này lại là Khổng Ngu.

Hắn nhấp nhấp môi mỏng, nói "Không phải ta muốn khiến nàng xấu hổ, nhưng....."

Hắn còn nói chưa dứt, lập tức đã bị ngắt lời!

"Cho dù ta suy nghĩ quá nhiều, hay suy nghĩ miên man, nhưng vì sao chàng vẫn luôn lảng tránh ta?"

Khổng Ngu vẫn thanh thản như trước.

Trong lòng Cảnh Dung cực kỳ bất đắc dĩ, hần nghiêng người lui qua một bên, nhẹ nhàng thở dài một hơi, nghiêm túc nói, "Không phải ta lảng tránh nàng, có điều nàng và ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau giống như người thân."

Khổng Ngu rũ mắt xuống, nhận lấy quần áo trong tay hắn, nói, "Hôm nay ta tới đây để nói những lời này với chàng, chờ thương thế của chàng khỏe hắn rồi hắn nói tiếp."

Nói thẳng ra là Khổng Ngu đang muốn trốn tránh.

Nàng phất phất quần áo, cẩn thận mặc lên giúp hắn.

Nhưng đột nhiên từ trong quần áo rơi xuống một thứ.

Đinh ——

Nàng cúi đầu xuống nhìn, không ngờ chính là một viên ngọc dùng làm phụ kiện.

Khổng Ngu đang định nhặt lên, nhưng đã chậm một bước so với Cảnh Dung, hắn vừa nhặt lên, lập tức thu vào trong ống tay áo.

"Đó là cái gì? Nhìn có vẻ giống như là một viên ngọc không có gì quý giá, sao chàng lại khẩn trương như thế."

"Chỉ là vật bình thường, không có gì."

"Ồ!" Khổng Ngu cũng không tiếp tục truy vấn.

Hạt ngọc kia, là phụ kiện màu bạc mà Cảnh Dung đã gỡ xuống từ trên dây buộc mũ quan của Kỷ Vân Thư, mặc dù chất lượng tầm thường, nhưng hắn lại vạn phần quý trọng.

Sau đó hai người còn nói một số chuyện khác, nhưng gần như đều là Khổng Ngu nói.

Và nàng nói nhiều nhất, cũng là sự tình ở Thanh Sơn Cư.

"Mặc dù ở đó non xanh nước biếc, có thể dưỡng tâm tính con người, nhưng một năm qua, thật sự rất buồn tẻ nhạt nhẽo. Mẫu thân ngày đêm thành kính, thắp hương niệm Phật, không thể nói chuyện nhiều với ta. Ở trên núi, tất nhiên cũng không có nhiều người, thỉnh thoảng ta sẽ nhớ tới những ngày chúng ta còn nhỏ, thật sự rất vui. Hiện giờ cuối cùng ta đã hồi kinh, nửa đường gặp gỡ Mộ Nhược, hẳn nói với ta chút chuyện của chàng. Nghe nói, chàng đã rời kinh để điều tra 《Lâm Kinh Án》 khoảng nửa năm, gần đây mới hồi kinh. Nửa năm chàng sống ở bên ngoài, chắc cũng gặp không ít khó khăn, đúng không? Nhìn chàng, thật sự gầy đi rất nhiều."

Trong khi nói, những ngón tay nàng chạm chạm qua sườn mặt tuấn tú của Cảnh Dung.

Những đầu ngón tay nhẹ nhàng vừa chạm vào một cái, Cảnh Dung vẫn luôn cảnh giác và quan sát biểu hiện buồn bực trên khuôn mặt Khổng Ngu.

Sau đó ——

Hắn lập tức đẩy tay nàng trở về, lặng lẽ đứng dậy và đi về phía cửa.

Phân phó Lang Bạc, "Đưa Khổng cô nương trở về."

"Vâng!"

Cảnh Dung quay lưng rời đi.

Trong phòng, Khổng Ngu nhìn thân ảnh kia càng lúc càng xa, bức tường bao quanh trái tim nàng ngay lập tức sụp đổ, trên khuôn mặt vẫn

luôn bình tĩnh hiện lên thần sắc đau khổ, những giọt nước mắt cố nén, chung quy cũng tràn ra.

Đôi tay lạnh bầm sinh siết chặt thành nắm đấm, phần móng tay được sơn đậm sâu vào trong lòng bàn tay.

Lang Bạc tiến vào, chấp tay, "Không cô nương, ta sẽ đưa cô nương trở về."

"Không cần."

Giọng điệu lạnh lùng, nhưng nghe ra thì thấy có chút khó chịu.

Nàng không nhìn Lang Bạc, xoay người vì không muốn hẳn nhìn thấy cảm xúc của mình, bước từng bước nhỏ rời đi.

Lang Bạc sau lưng lắc đầu, "Vương gia a Vương gia, lần này chỉ sợ ngài sẽ có một hồi đại kiếp."

.....

Đông Uyển, Vệ Dịch đang nói chuyện phiếm cùng với mấy nha đầu trong sân.

Một lúc sau Kỳ Vân Thư đi tới, vội vàng chạy vào phòng trong, cửa còn chưa kịp đóng, tay Vệ Dịch đã duỗi vào trong.

"Thư nhi, sáng sớm Thư nhi đi đâu vậy?"

"Không đi đâu cả!"

Không phải sáng sớm nàng đã đi đâu, mà là cả đêm nàng vẫn chưa quay về.

Vệ Dịch tiến tới trước mặt nàng, chớp chớp mắt, "Thư nhi, Thư nhi không vui sao?"

Nàng nghẹn một chút, lắc đầu, ngồi vào trước gương, nhưng có vẻ có chút thất thần, đôi tay không biết vì sao lại bắt đầu mân mê những thứ trên bàn.

Trong lòng nàng có cảm giác hoang mang!

Vệ Dịch cúi xuống ở bên người nàng, mày nhíu chặt, hẩn nhìn nàng hồi lâu, bỗng nhiên nắm lấy đôi tay đang mân mê hoảng loạn của nàng.

Hơi ấm từ lòng bàn tay Vệ Dịch truyền qua mu bàn tay của nàng, ngay lập tức khiến nàng hồi phục lại tinh thần, cảm giác hoang mang rối loạn trong lòng cũng giảm bớt vài phần.

Nàng nghiêng mắt, đối diện với cặp mắt đẹp mang theo lo lắng của Vệ Dịch.

"Vệ Dịch?"

"Mặc dù rất nhiều sự tình ta đều không hiểu, nhưng chỉ cần Thư nhi nói với ta, ta nhất định sẽ hiểu. Trong lòng Thư nhi không thoải mái, vì sao không nói cho ta biết? Nhìn thấy Thư nhi như vậy, ta thật sự rất lo lắng."

Trong mắt hẩn hiện lên sự quan tâm chân thành rõ ràng!

Kỷ Vân Thư sờ sờ đầu hẩn, khóe miệng hơi mỉm cười, "Ta không sao, thật sự không sao. Vệ Dịch, người không cần phải lo lắng cho ta."

"Nhưng Thư nhi không vui."

"Có sao?"

Vệ Dịch gạt đầu, chỉ vào một cái hộp và một cây trâm trước mặt, nói "Thư nhi đã lấy thứ này, sau đó lại lấy ra thứ này, tới tới lui lui rất nhiều lần rồi, tất nhiên là Thư nhi không vui nên mới có thể như thế."

Đúng vậy, Vệ Dịch là một người cẩn thận!

Kỷ Vân Thư luôn cảm thấy, nếu như Vệ Dịch không ngốc, thật sự tốt biết bao.

Đột nhiên, trong lòng nàng dâng lên một ý tưởng!

"Vệ Dịch!" Nàng gọi hăng một tiếng.

"Hả?"

Sau khoảnh khắc, nàng lại lắc đầu, "Thôi."

Vệ Dịch phòng miệng lên, nắm chặt tay nàng, sau đó vừa ghé vào trên đùi nàng.

Vừa nói, "Thư nhi, nàng có thể đồng ý với ta hay không, sau này đừng không vui vẻ được không, nếu nàng thật sự không vui, vậy nàng cũng phải nói với ta."

"Ồ! Được!"

Nàng đồng ý, cảm giác hoang mang rối loạn trong lòng mới vừa rồi đều tan biến hết.

Có lẽ cũng chỉ có ở bên người Vệ Dịch, nàng mới có cái loại cảm giác an tâm thế này.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 183: Cảnh Hiện

Dụ Hoa Các.

Mộ Nhược có uống chút rượu, hiện tại vừa mới tỉnh lại. Sau khi mùi rượu trên người đã bay hết, hắn bắt đầu tìm kiếm trong phòng.

Xoạt xoạt ——

Căn nhà đột nhiên bị lật đến nỗi rối loạn lung tung!

Tiểu đồng ngoài cửa tiến vào, quét qua một vòng, hỏi, "Sư phó, ngài muốn tìm gì vậy?"

"Chiếc hộp ta mang về đâu rồi?"

"Chiếc hộp nào?"

"Hộp gỗ phía trên có khoá."

Mộ Nhược tiếp tục lục lọi trong phòng, sách vở và mọi thứ trong phòng đều đã bị quét xuống mặt đất.

Tiểu đồng gãi gãi đầu, đột nhiên nghĩ tới điều gì, lập tức vọt ra bên ngoài, nhắc một góc bàn lên.

"Sư phó, nó ở đây!"

Khi chiếc hộp bị rút ra, chân bàn bị gãy mất đi lực cân bằng.

"Bùm" một tiếng đổ xuống, toàn bộ dược liệu trên mặt bàn cũng bị đổ xuống mặt đất.

Mộ Nhược bước ra khỏi phòng nhìn thấy, đôi mắt đều sáng lên.

Hắn duỗi tay cầm lấy hộp gỗ từ trong tay tiểu đồng, trách cứ một tiếng, "Tiểu hõn đàn nhà ngươi, ai cho ngươi đem hộp của ta đi lót chân bàn?"

"Sư phó, oan uổng quá! Hộp này là ngày hôm qua sau khi ngài trở về từ vương phủ, uống rượu ở trên chiếc bàn đó và thấy nó không ổn định, còn ồn ào sửa chữa cái bàn, sau đó ngài đã dùng chiếc hộp để kê chân bàn. Ta thấy cái bàn vẫn có thể dùng được nên đã bày dược liệu lên đó, ngài không thể oan uổng ta được!"

Tiểu đồng thật sự vô tội!

Mộ Nhược xấu hổ một lúc!

Bởi vì hắn biết rõ, chính hắn đã uống quá nhiều, thật đúng là đã làm ra loại chuyện đáng gièm pha thế này.

Nhưng loại xấu hổ đáng gièm pha thế này cũng chưa được xem là gì so với hai năm trước. Hai năm trước, sau khi hắn uống rượu với Cảnh Dung xong, chính hắn đã muốn cởi áo và cùng nằm ngủ chung một giường với Cảnh Dung để củng cố tình bạn giữa hai người.

"Được rồi, là ta đã oan uổng ngươi."

Mộ Nhược ôm hộp lên, quay người rời đi.

"Sư phó muốn đi đâu vậy?"

"Tiến cung!"

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Hoàng cung.

Trong cung điện phần hoa, ngói xanh tường đỏ, bảng hiệu sơn vàng tỏa sáng khắp nơi, các phòng các điện đều có thể thấy được sự hùng vĩ tráng lệ.

Nhưng trong hoàng cung rộng lớn như vậy, ngoại trừ sự lạnh lẽo ra, còn có một nơi duy nhất vẫn luôn hoang vắng âm đạm.

Đó là Đồng Nhân Điện!

Cung điện của Tứ hoàng tử Cảnh Hiền!

Toàn bộ tường trong cung điện không được tu sửa đã lâu, lớp sơn đã bị bong rớt, mái ngói cũng bị quạ đen mổ phá, trước viện mọc đầy cỏ dại, ngay cả giấy dán cửa sổ cũng đều rách nát.

Có thể thấy được Đồng Nhân Điện này đã rách nát thảm thương!

Tự nhiên, đây cũng biểu hiện cho địa vị của Cảnh Hiền!

Mặc dù Cảnh Hiền được phong là Hiền Vương, có thể tự lập môn hộ, thiết lập phủ đệ và lập môn bài, nhưng Kỳ Trinh Đế đã tước hết đặc quyền của hắn, lấy lý do Cảnh Hiền nhiều bệnh, an bài hắn ở trong cung, thích hợp cho việc dưỡng bệnh.

Có thể thấy rằng, Kỳ Trinh Đế vẫn còn nhớ tới bệnh tật của Cảnh Hiền, lưu hắn lại trong cung, an bài ngự y chẩn trị bệnh cho hắn, tất nhiên cũng coi như đã đối đãi rất tốt với nhi tử này. Nhưng, ngoại trừ điểm này ra, không bao giờ hỏi han cũng không tỏ ra quan tâm tới Cảnh Hiền.

Đối với người trong cung, bọn họ cảm thấy Hiền Vương chỉ là hữu danh vô thực, vì thế dần dần xa cách Đồng Nhân Điện, thậm chí cuối cùng,

ngoại trừ người đưa bạc và cơm ngày ba bữa ra, trên cơ bản không có ai lui tới.

Ngay cả bá quan văn võ trong triều đều biết, Kỳ Trinh Đế thật ra đang vây khốn Cảnh Hiền!

So với việc trói tay chân hẳn lại, dưỡng hẳn tại bên người, nhất cử nhất động của hẳn đều nằm ở trong tầm nhìn. Hẳn đi một nơi, nói một từ, cũng đều nằm ở đáy mắt Kỳ Trinh Đế.

Tuy nhiên, có người không hiểu, Cảnh Hiền bị bệnh, mẫu tộc cũng không hiện thân, không hề có nửa điểm uy hiếp hay thắc mắc, vì sao Kỳ Trinh Đế lại quản thúc hẳn ở bên người?

Nghi vấn này, mọi người chưa bao giờ miệt mài theo đuổi, cũng không ai dám miệt mài theo đuổi!

Chủ điện, còn được xem có chút sạch sẽ, mặc dù trong phòng không thật sự hoa lệ, nhưng mọi thứ đều được trang bị khá tốt!

Trong phòng có hai cánh cửa sổ ngược chiều nhau, bên ngoài có thể nhìn thấy một cây phong. Khi mùa xuân tới, cây phong nảy mầm, lá cây cũng rất xanh mượt.

Dưới sự mơn trớn của gió, những nhánh cây khẽ đung đưa!

Phía trước cửa sổ trên một chiếc ghế bập bênh, Cảnh Hiền đang dựa lưng vào phía trên, hơi rũ mắt xuống, vẻ mặt tái nhợt vì bệnh, nhưng vẫn là một nam tử tuấn lang, ánh mắt của hẳn rất giống với Cảnh Dung và Cảnh Diệc.

Gien của người Hoàng thất, đích xác rất cường đại!

Thái giám Phất Lục từ bên ngoài tiến vào, trong tay bưng một chén thuốc, đặt ở trên bàn trong tầm tay Cảnh Hiền.

"Hiền Vương, đã tới giờ uống thuốc!"

"Để ở đó đi."

"Thời tiết trở lạnh, chớ nên khiến thân mình bị cảm lạnh."

Cảnh Hiền đành phải cầm chén dưng lên, uống xuống.

Thái giám Phất Lục cong lưng, nói tiếp, "Hôm nay thái y lại đổi phương thuốc mới, nói rằng dưng liệu được mang tới từ Thiên Sơn, chắc chắn có tác dụng hơn, Hiền Vương nhất định sẽ nhanh chóng khỏe lại."

Ánh mắt Cảnh Hiền chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, nhiều năm qua, hẳn nghe được một câu nhiều nhất, có lẽ chính là câu nói này của Phất Lục.

Hắn cười khổ một tiếng, "Tốt hay không tốt, đối với ta đều đã trở nên vô vị."

Trong lòng Phất Lục khẽ thở dài một tiếng, lão nhìn thấy Cảnh Hiền từ nhỏ lớn lên, đứa nhỏ này mệnh khổ, lão cũng cảm thấy đau lòng.

"Bệnh tình của Vương gia nhất định sẽ tốt lên, lão nô tin tưởng nương nương ở trời có linh thiêng, chắc chắn sẽ phù hộ Vương gia."

"Đã mười bốn năm rồi, sao lão còn nhắc tới mẫu thân ta?." Cảnh Hiền nói với giọng thương cảm.

"Là lão nô không tốt."

"Lão hãy lui ra đi, ta muốn nghỉ ngơi."

"Vâng!"

Phất Lục thấy Cảnh Hiền nhắm mắt lại, lập tức bưng theo chén không nhẹ nhàng lui xuống.

Lão vừa đi tới cửa, lập tức nhìn thấy một người.

Mộ Nhược bước nhanh tiến đến, trong tay cầm một cái hộp dài, khuôn mặt thờ ơ.

"Mộ đại phu, sao ngài....."

Phất Lục còn chưa nói dứt lời, Mộ Nhược đã giơ tay ngăn lại, duỗi cổ dài nhìn thoáng qua trong phòng.

Ngón trỏ đặt ở trên môi.

"Xuyt!"

Phất Lục rụt rụt cổ, ép giọng xuống hỏi, "Mộ đại phu đang làm gì vậy?"

"Nhỏ giọng chút, lão bận việc cứ đi đi, không cần quản ta."

"Vâng!"

Mộ Nhược tay chân nhẹ nhàng bước vào trong phòng, nhìn thoáng qua Cảnh Hiền đang đưa lưng về phía mình, dựa vào trên ghế bập bênh, lúc này mới thật cẩn thận đặt chiếc hộp dài trong tay lên bàn.

"Người mang gì tới vậy?" Cảnh Hiền đột nhiên lên tiếng.

"Ta nhẹ nhàng như thế, người cũng biết ta vào?"

"Toàn bộ Đồng Nhân Điện quanh quẽ nhiều năm như vậy, tiếng lá rụng bay qua ta đều nghe thấy."

Có vẻ có chút thâm lương.

Mộ Nhược cười cười, đơn giản cầm hộp đi tới, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Sau đó hỏi, "Thân thể người gần đây thế nào?"

"Như cũ!"

"Để ta xem xem."

Cảnh Hiền vén tay áo lên, duỗi bàn tay qua.

Mộ Nhược bắt đầu bắt mạch cho hắn, lông mày lúc này còn giãn ra đột ngột nhăn lại, ngón tay rời khỏi cổ tay Cảnh Hiền.

"Ngự y Thái Y Viện đã đổi dược cho người?"

Cảnh Hiền "Ừ" một tiếng.

"Lúc ta rời đi không phải đã nói với người, dựa theo phương thuốc ta đưa cho người để bốc thuốc hay sao?"

"Hả? Phải không? Ta không thể nhớ rõ."

Giọng điệu không mặn không nhạt!

Mộ Nhược không vui, "Tính tình của người và Cảnh Dung thật sự là hai thái cực, hắn cố chấp quật cường, nhưng rất mạnh mẽ, người lại quạnh quẽ, thờ ơ, không quan tâm tới gì, ngay cả tính mạng của mình cũng không thèm quan tâm."

Thấy Mộ Nhược nóng nảy, đôi môi nhợt nhạt của Cảnh Hiền câu lên một cái, cười nhẹ một chút, sau đó nói, "Bệnh này của ta không thể trị khỏi, người cũng đừng hao tổn tâm huyết. Ta bất quá chỉ là một cái vỏ trống rỗng, chẳng lẽ còn trông cậy vào một ngày kia, có thể sống giống như một người bình thường hay sao?"

"Có ta ở đây, người tất nhiên sẽ không sao."

"Đã mười bốn năm trôi qua, phụ thân cũng bó tay không có biện pháp."

Mộ Nhược đưa cho Cảnh Hiền chiếc hộp mà mình mang đến, "Y thuật của lão gia hỏa không bằng ta được, hẳn trị không hết bệnh, ta có thể. Ta tìm được thứ này ở bên ngoài, nó sẽ có ích đối với căn bệnh của người. Hãy để nó ở bên người, mỗi ngày đều phải ngửi ngửi nó. Còn có, mấy ngày gần đây đừng uống dược do thái y sắc. Hãy dựa theo phương thuốc lúc trước ta kê khai để bốc, một liều cũng không được thiếu."

Cảnh Hiền mở hộp ra!

Bên trong có một gốc cây dược liệu màu xanh, lá cây sum xuê, giống như dây leo.

"Đây là cái gì?"

"Vô tâm thảo, tâm huyết của người không thông, vị dược này có thể giúp lưu thông máu trong người. Dược này ngay cả có bạc cũng cầu không được."

"Ta đã là một người sắp chết, hà tất phải lãng phí dược liệu này."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 184: Lá Rụng Về Cội

"Có ta ở đây, người sẽ không chết!"

Lời này, Mộ Nhược đã từng nói vô số lần.

Cảnh Hiền cười nhẹ, đóng nắp hộp lại, đặt qua một bên, sau đó nâng mí mắt nặng nề nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cảnh Hiền nói với giọng yếu ớt, "Mộ Nhược, sống chết của ta, chung quy đều không phải do bản thân ta. Từ khi mẫu phi qua đời cách đây mười bốn năm, ta vẫn luôn bị giam cầm sau những bức tường này. Ngày qua ngày, năm này sang năm khác, thân thể của ta đã giống như con rối, mọi người đều nhìn vào, tiếp tục sống nhờ dưng. Ngay cả khi ta bước ra khỏi cửa cung này một bước, lập tức sẽ có vô số đôi mắt nhìn chăm chăm. Cuộc sống này, không thể nói là dày vò, nhưng thực sự có chút khiến người mệt mỏi."

Cực kỳ thê lương!

Mười bốn năm qua, toàn bộ thế giới của hãn, đều bị vây ở trong tòa cung điện rách nát này.

Nói khó nghe hơn một chút, cả đời hãn, đều đã bị Kỳ Trinh Đế giam cầm. Cho dù tương lai sau này Thái tử đăng cơ, lưu lại cho hãn một mạng, hãn cũng chú định không thể rời khỏi lồng giam này.

Mộ Nhược nắm cánh tay hãn, nghiêm túc nói, "Chờ đợi thêm chút nữa, khi người hết bệnh rồi, Hoàng thượng tất nhiên không có lý do gì để

giữ người lại trong cung."

"Sẽ có một ngày như vậy sao?"

"Có, người nên tin tưởng ta!"

"Mộ Nhược, cảm ơn người." Đôi môi nhợt nhạt của Cảnh Hiền mỉm cười cảm kích.

"Mẫu phi người có ân với Mạc gia ta, ta chắc chắn sẽ giúp người. Ngoài ra, trước khi cha ta chết đã căn dặn, nhất định phải nghĩ ra được biện pháp chữa khỏi bệnh của người. Lão gia hỏa kia ủy thác trọng trách cho ta, ta không thể khiến ông ấy không thể yên nghỉ ở dưới suối vàng."

Tuyệt đối là một nhi tử có hiếu!

Mặc dù Mộ Nhược là người cầu thả, thích rượu thích mỹ nhân, nhưng từ trước đến nay nếu hắn đã nói thì hắn sẽ làm. Hơn nữa, đó là sự tình trước khi lão cha chết đi đã giao phó lại cho hắn.

"Tóm lại người hãy tự dưỡng bệnh cho tốt, đừng nên suy nghĩ miên man."

"Đã biết." Cảnh Hiền đồng ý, hỏi tiếp, "Đúng rồi, ta có nghe nói, phụ hoàng giao vụ án mất tích trong kinh thành cho Cảnh Dung. Như thế nào, đã điều tra ra sự thật hay chưa?"

"Thiếu chút nữa đã chết."

Hả?

Cảnh Hiền vội vàng hỏi, "Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ giữa đường xảy ra chuyện gì?"

Mộ Nhược lắc đầu, thở dài một tiếng, "Vụ án đã được giải quyết, nhưng hãn bị thương."

"Nghiêm trọng không?"

"Có ta ở đây, tất nhiên không sao, có điều tính tình của hãn người đều đã biết - một cái xương sườn. Mặc dù nói cứu người một mạng còn hơn xây bảy tháp chùa, nhưng không màng tới tính mạng của mình cứu người, cũng chỉ có hãn."

Mộ Nhược nói rất mơ hồ, Cảnh Hiền nghe thấy tất nhiên không hiểu, nhưng cũng không tìm hiểu kỹ thêm.

Cảnh Hiền chỉ nói một tiếng, "Hãn không sao thì tốt rồi, vụ án lần này phụ hoàng tất nhiên sẽ cho phép hãn khai quan. Nếu sự thật về vụ án Ngự Quốc Công phủ được tra ra, ngày đó địa vị Cảnh Dung ở trong triều chắc chắn sẽ tăng lên. Tuy nhiên, người cũng nên nhắc nhở hãn một câu, chớ nên bộc lộ mũi nhọn quá nhanh."

Mộ Nhược cảm thấy buồn bực, "Tiểu tử người bị giam tại Đồng Nhân Điện, ta còn cho rằng hai lỗ tai người không nghe thấy được sự tình bên ngoài khung cửa sổ, không ngờ trong lòng người cũng hiểu rất rõ chi tiết vụ án!"

"Một mình một bóng tất nhiên cũng tốt, nếu mỗi ngày đều nhìn lá rơi về cội sẽ có chút mệt mỏi, vì thế lắng nghe Phất Lục nói về sự tình bên ngoài cũng xem như thời gian mài giũa. Người cũng biết, Phất Lục chẳng có bản lĩnh gì, nhưng lão là người lớn tuổi, thích lo chuyện bao đồng. Trong cung ngoài cung, chuyện gì cũng thích dựng lỗ tai đi nghe một chút, nghe xong không giữ được trong lòng nên tìm ta nói chuyện. Tạm thời, ta cũng thích nghe."

Cảnh Hiền dường như phải mất khá nhiều thời gian mới nói xong những lời này, mỗi một câu, đều phải dùng hết sức.

Trong khi Mộ Nhược bên cạnh cũng rất kiên nhẫn lắng nghe, thậm chí bắt đầu tò mò, hẳn ngồi thẳng người, hỏi "Ta thật ra muốn nghe xem, Phất Lục còn nói với người gì nữa?"

"Nên nói đều đã nói."

"Hả? Nói cho ta nghe một chút, ta đã rời kinh một khoảng thời gian, sự tình trong kinh thành, nghe không được đầy đủ lắm, người hãy bổ sung cho ta."

Sau đó rót tách trà, cắn chút hạt dưa!

Cảnh Hiền nheo mắt lại, thân thể lại có chút mệt mỏi, chậm rãi thu mười ngón tay thon dài trắng trẻo vào trong ống tay áo to rộng.

Lúc này mới chậm rãi nói, "Hai ngày nay, có lẽ những người Khúc Khương náo loạn ở biên cương đã vào kinh thành. Người nhớ hãy nhắc nhở Cảnh Dung, nên chờ sau khi giải quyết chuyện biên cương xong rồi mới điều tra vụ án Ngự Quốc Công phủ, đừng lên núi khai quan vào lúc này, đỡ khiến phụ hoàng không vui."

Mộ Nhược không nghe được tin tức kỳ lạ hứng thú nào, không thể không có chút thất vọng, vỗ vỗ đùi, đứng dậy, nói, "Thôi, những lời này ta sẽ nói với hắn giúp người, người hãy nghỉ ngơi đi, lần sau ta sẽ tiến cung thăm người. Người cứ an tâm ở lại đây, sớm muộn gì sẽ có một ngày, có thể ra khỏi cung."

Lời này, chỉ đổi lấy nụ cười thờ ơ của Cảnh Hiền.

Hắn vừa rũ mắt xuống, vừa nói, "Mẫu phi đã từng nói qua, lá rụng về cội, chung quy sẽ quay về nơi nó vốn có. Ra khỏi cung? Thật sự có một ngày như vậy sao....."

Giọng nói càng ngày càng yếu!

Càng ngày càng nhẹ!

Trên ghế bập bênh, Cảnh Hiền khép mi mắt lại, chìm dần vào trong giấc ngủ.

Mộ Nhược khẽ thở dài một tiếng, thầm nghĩ, hoàng tử trong thiên hạ, có lẽ cũng chỉ có một Cảnh Hiền thâm trầm như vậy.

Mộ Nhược mang tới một chiếc chăn mỏng đắp ở trên người Cảnh Hiền trước khi rời khỏi phòng.

Sau đó gọi Phất Lục tới, Mộ Nhược dặn dò, "Hãy chăm sóc cho Hiền Vương, nhớ kỹ, thuốc Thái Y Viện đưa tới đừng uống nữa, dựa theo phương thuốc trước kia ta khai để bốc thuốc, nhất định phải nhìn thấy Hiền Vương uống xong mới được rời đi, hiểu không?"

Phất Lục gật đầu, "Lão nô đã hiểu!"

Mộ Nhược nhìn sân viện đổ nát trước mắt, nói tiếp, "Viện này thích hợp để người sống hay sao? Dù gì hãn cũng là Vương gia, lão hãy tìm người tới sửa chữa một chút, thứ gì nên mua thêm thì hãy mua thêm."

"Vâng vâng vâng....."

Phất Lục đều đồng ý hết.

Mộ Nhược liếc mắt nhìn vào trong phòng lần nữa, sau đó rời đi trong sự bất an.

.....

Vụ án mất tích được khép lại, Kinh Triệu Doãn sửa sang lại văn thư, chuẩn bị hồ sơ để trình báo lên Đại Lý Tự, nhưng trước tiên hãn vẫn tới Dung Vương phủ một chuyến, đưa văn thư để Dung Vương xem qua một lần.

Trong đình!

"Chỉ cần Đại Lý Tự đóng dấu lên vụ án này, cũng xem như vụ án đã được giải quyết. Sau khi thương thế của Vương gia khỏi hẳn, có thể tự mình tiến cung một chuyến? Giống như Diệc Vương, vào cung diện thánh?"

Nói một cách thẳng thắn là muốn Cảnh Dung đi tranh công, nếu Kỳ Trinh Đế hài lòng, có thể thưởng chút gì đó!

Tính cả Kinh Triệu Doãn cũng có thể dính chút thơm lây!

Mặc dù trên đầu trên tay Cảnh Dung đều quấn đầy băng vải, nhưng tư thái của hắn vẫn không hề yếu nhược, đôi mày chim ưng nhíu chặt, đôi mắt vẫn giống như núi lửa hoành hành.

Cảnh Dung nhấp một ngụm trà nhỏ.

Sau đó nhẹ nhàng nói, "Không cần, người hãy đi tới Đại Lý Tự xử lý đi, còn có Cam Trù Lương kia, nên thẩm tra hắn như thế nào thì cứ làm như thế ấy. Mặc dù hắn không giết người, nhưng hủy sạch chứng cứ cũng tương tự phạm tội."

"Vâng, hạ quan đã hiểu."

"Đi xuống đi."

Kinh Triệu Doãn chấp tay, thu lại văn thư, chuẩn bị rời đi.

Nơi xa, Lộ Giang đột nhiên bước nhanh tiến tới, thần thái ngưng trọng, đứng ở bên ngoài đình.

"Vương gia, không tốt."

"Chuyện gì?" Cảnh Dung nghiêm túc hỏi.

"Tiểu thư Nguyễn gia đã mất tích!"

Choang ——

Chén trà trong tay Cảnh Dung rơi xuống trên bàn.

Cùng lúc đó ——

Tại Đông Uyển, tiểu nha đầu vừa mang quần áo Kỷ Vân Thư bước vào phòng, vừa đưa cho nàng một tờ giấy được gấp rất gọn gàng.

"Kỷ tiên sinh, tờ giấy này là của ngài sao?"

Kỷ Vân Thư bối rối nhận lấy.

"Của ta?"

Nha đầu gật đầu!

"Lúc tiên sinh thay đồ xong thì bị rơi xuống."

"Từ bộ quần áo nào?"

"Bộ quần áo tiên sinh đã mặc lúc bị thương."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 185: Một Hung Thủ Khác

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kỷ Vân Thư mở tờ giấy ra!

Phía trên là dày đặc nét chữ đẹp tinh tế!

Kỷ Vân Thư trước tiên nhìn vào chỗ ký tên, trên đó, không ngờ là tên Mị Hương Nhi!

Hả?

Trái tim nàng trở nên căng thẳng, chẳng lẽ Mị Hương Nhi đã nhét vào trong trang phục của nàng?

Nàng cẩn thận trải tờ giấy ra, phía trên viết rất rõ ràng:

Kỷ cô nương, nếu cô nương có thể nhìn thấy phong thư này chứng tỏ trời cao muốn cô nương còn sống. Và ta, rất có khả năng đã chết. Ta muốn nói một tiếng xin lỗi với cô nương.

Phong thư này, ta còn muốn nhờ cô nương giúp ta chuyển cho một người khác.

.....

Kỷ Vân Thư cẩn thận đọc qua từng chữ.

Cho đến xem khi nàng đọc xong một chữ cuối cùng, bàn tay nàng run lên, tờ giấy suýt nữa rơi xuống mặt đất.

Trong nháy mắt, cảm giác bất an lúc trước khi nàng ở trong ngôi nhà tranh lại bắt đầu bùng lên.

Nha đầu nhìn thấy bộ dáng kinh sợ của nàng, thật cẩn thận hỏi, "Kỷ tiên sinh, ngài không sao chứ?"

"....."

"Kỷ tiên sinh?"

Kỷ Vân Thư nắm chặt tờ giấy trong tay, lập tức vọt ra ngoài phòng, chuẩn bị đi tìm Cảnh Dung.

Nhưng, ngay khi nàng vừa đi tới cửa, vừa lúc đụng phải Lang Bạc đang vội vã.

Nàng dường như ý thức được điều gì, lập tức hỏi Lang Bạc, "Có phải xảy ra chuyện gì hay không?"

"Sao tiên sinh biết được?"

"Có phải hay không?"

Lang Bạc lập tức gật đầu, "Tiểu thư Nguyễn gia đã mất tích vào buổi tối hôm qua."

Quả nhiên!

"Vương gia nói ta tới thông báo với tiên sinh một tiếng."

"Nhanh, lập tức dẫn người tới gian nhà tranh kia, tiểu thư Nguyễn gia chắc hẳn là đang ở đó."

"Sao tiên sinh biết được?"

"Đừng hỏi nhiều như vậy."

Lang Bạc ngậy người một lúc, mặc dù không hiểu rõ nhưng vẫn gật đầu, chuẩn bị đi thông báo với Cảnh Dung và Kinh Triệu Doãn.

Sau khoảnh khắc, Kỳ Vân Thư chớp lấy hăn, vội vàng nói, "Ta cũng đi cùng."

"Tiên sinh vẫn nên đừng đi, Vương gia nói....."

"Ta cần phải đi." Kỳ Vân Thư cực kỳ kiên quyết.

Mặc dù Lang Bạc có chút do dự, nhưng cũng biết bản thân mình không thể lay chuyển được nàng, đành phải mang nàng theo. Sau đó, hăn vừa sai người chuẩn bị xe ngựa, vừa đi thông báo với Cảnh Dung.

Xe ngựa chuẩn bị xong, Kỳ Vân Thư vừa mới bước lên, Cảnh Dung cũng đã lên theo.

Hăn ra lệnh với bên ngoài, "Xuất phát!"

Xe ngựa ngay lập tức khởi hành.

Đôi mắt Kỳ Vân Thư mở lớn nhìn hăn, giờ phút này trên người hăn vẫn mang vết thương đầy mình, nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng, nói "Thương thế của Vương gia chưa lành, vẫn nên....."

"Nàng cho rằng bốn vương là một cô nương hay sao? Không được phép ngã? Không được phép bị thương?"

"Nhưng....."

"Không có nhưng! Nhìn vụ án này có vẻ giống như đang lột vỏ hành, hết lớp này đến lớp khác, khiến người không thể tưởng tượng được." Cảnh Dung cau mày, hỏi tiếp, "Lang Bạc nói với ta, hẳn còn chưa báo cho nàng biết về chuyện tiểu thư Nguyễn gia mất tích, nàng đã vọt ra ngoài, thậm chí nhận ra được đã xảy ra chuyện. Có phải nàng đã phát hiện ra điều gì hay không?"

Kỷ Vân Thư gật đầu, "Thật ra sau khi ta tỉnh lại thì cảm thấy việc này có chút khác thường, Vương gia chắc hẳn còn nhớ rõ ta từng nói, mảnh vải bố trắng ở trên Lương Sơn có một mùi hương đúng không?"

"Nhớ rõ!"

"Lúc ấy khi ta ở bên ngoài nhà tranh, bị người bịt kín miệng, ta lại ngửi thấy được mùi hương kia, sau khi tỉnh lại, bên người chính là Mị Hương Nhi. Ta cho rằng, mùi hương kia chắc hẳn phát ra từ trên người nàng. Tuy nhiên, ta đã tiếp xúc gần gũi với nàng rất nhiều nhưng không liên tục ngửi được mùi hương này, thật sự rất kỳ lạ."

"Không những như vậy, một người khác chết trong lửa lớn là ca ca của Mị Hương Nhi, ta từng nắm qua tay hắn và nhận ra xương hắn rất giòn, hơn nữa bị chứng bệnh loãng xương nghiêm trọng. Người bị bệnh này, đôi tay căn bản không thể nào dùng lực, trong khi đó đôi tay người chết đều bị một đao chém đứt, vì thế không có khả năng do ca ca nàng chém, và ta đã cho rằng hung thủ chính là Mị Hương Nhi."

"Sau đó thì sao? Nàng nghĩ như thế nào?"

Nàng trầm tư một lúc lâu, sau đó tiếp tục nói, "Ngay khoảnh khắc ta bị bịt miệng ở bên ngoài nhà tranh, trong lòng ta cảm thấy có chút kỳ lạ. Lúc ấy, gáy ta nằm ở trước ngực người nọ. Có thể thấy được, người kia khá cao, nhất định cao hơn ta rất nhiều. Tuy nhiên, chiều cao của Mị Hương Nhi gần như gần bằng ta, hơn nữa mùi hương kia, càng khiến ta cảm thấy rất có khả

năng hung thủ còn có một người khác. Thật không may, Mị Hương Nhi và ca ca nàng đã chết. Ta lo lắng do ta suy nghĩ quá nhiều, nhưng khi ta nhìn thấy phong thư này....."

Trong khi nói, nàng rút tờ giấy ra từ trong ống tay áo, đưa cho Cảnh Dung.

Trong lòng Cảnh Dung tràn ngập nghi vấn, tiếp nhận tờ giấy và lướt qua một lần.

Sau khi xem xong, sắc mặt cũng giống như Kỳ Vân Thư lúc trước khi nàng vừa đọc xong.

Hừm.

Trên mặt hẳn vừa sốc, vừa mang theo một chút đồng cảm.

Thậm chí, còn có phần hận!

Trong lúc nhất thời, tâm tư hai người đều trở nên nặng nề.

.....

Sau khoảng thời gian nửa nén hương, rốt cuộc đã tới ngôi nhà tranh.

Bởi vì bị lửa lớn đốt mấy canh giờ, toàn bộ bốn phía nhà tranh đều giống như phế tích, khắp nơi đều bị đốt thành tro, một mảnh đen nhánh.

Trong không khí, còn mang theo mùi gỗ cháy khó ngửi khiến người sặc mũi!

Sau khi xuống xe ngựa Kỳ Vân Thư mới phát hiện ra, thì ra đám người Kinh Triệu Doãn cũng theo tới đây.

Thậm chí, Nguyễn lão gia và Nguyễn phu nhân cũng tới. Hai người ăn mặc hoa lệ, trên người mang đầy đồ trang sức, vô cùng loá mắt.

Hai người đỡ nhau, nước mắt bắt đầu rơi.

Nguyễn phu nhân chộp lấy Kinh Triệu Doãn nức nở, "Đại nhân, ngài nhất định phải cứu nữ nhi của ta, ngàn vạn không thể xảy ra chuyện."

Mặc dù Kinh Triệu Doãn không phải là hán tử sắt đá, nhưng nhìn thấy có người khóc, không thể không có chút bất đắc dĩ.

Kinh Triệu Doãn thở dài một tiếng, đành phải an ủi nói, "Các người yên tâm, bản quan nhất định sẽ tìm được Nguyễn tiểu thư."

"Không phải hung thủ đã bắt được rồi hay sao? Vì sao nữ nhi của ta vẫn bị người bắt đi?"

Nguyễn phu nhân vốn khóc lóc lo lắng, đột nhiên lên tiếng mắng hỏi.

"Điều này....."

Kinh Triệu Doãn không thể nào trả lời.

Ngay sau đó, Nguyễn phu nhân nhắm về phía Kỳ Vân Thư, tiến về phía nàng và hét lên, "Người chính là Kỳ tiên sinh, đúng không? Không phải vụ án này đã kết thúc rồi hay sao? Không phải hung thủ đã chết rồi hay sao? Vì sao lại nhảy ra một hung thủ nữa? Vì sao? Nếu như nữ nhi ta thật sự xảy ra chuyện gì, người bù đắp cho nữ nhi ta thế nào?"

Nguyễn phu nhân lòng đầy căm phẫn!

Kỳ Vân Thư không nói một lời!

Tuy nhiên, Nguyễn lão gia vẫn còn lý trí, kéo Nguyễn phu nhân trở về.

Cảnh Dung ở một bên, sắc mặt rõ ràng đen lại. Chưa nói tới nữ nhân của hắn giúp các người tra án nên mới bị thương, trái lại còn bị chỉ trích, thật sự là tức chết hắn.

Hắn nhăn mày lại, vốn định nói gì đó, nhưng bị Kỷ Vân Thư kéo lại.

Nàng lắc đầu về phía hắn, nhẹ giọng nói, "Quên đi!"

Cảnh Dung buồn bực lầm bầm một tiếng, đành phải bỏ qua.

Lúc này, Kinh Triệu Doãn tiến lên chấp tay với Kỷ Vân Thư, "Tiên sinh, vì sao ngài có thể kết luận tiểu thư Nguyễn gia đang ở chỗ này?"

Kỷ Vân Thư nhìn về phía đồng đồ nát, nhìn phía trên than đen, có rất nhiều dấu chân hỗn loạn, trong lòng nàng càng thêm chắc chắn, hung thủ mang theo Nguyễn tiểu thư, nhất định đang ẩn giấu ở trong tầng hầm ngầm kia.

"Kinh Triệu Doãn, ngài mang theo người canh giữ ở bên ngoài, không cần đi vào cùng ta, một mình ta đi là được.

"A?"

Kinh Triệu Doãn chết lặng, Cảnh Dung dịch qua một bước, chắn phía trước nàng.

Vẻ mặt lạnh như băng, tràn đầy tức giận, lên giọng Vương gia mệnh lệnh nói.

"Kỷ tiên sinh, từ giờ phút này bốn vương ra lệnh cho người, sau này hành sự, nếu như bốn vương không ở bên cạnh người, người tuyệt đối không thể đi một mình. Nếu không, ta nhất định không buông tha người."

Ý trong lời của hắn dường như đang muốn nói, "Nếu như nàng còn dám hành động một mình, hắn sẽ ném nàng lên giường, tuyệt đối không tha

cho nàng.

Đối diện với đôi mắt lạnh lùng của Cảnh Dung, Kỳ Vân Thư cảm thấy hơi sợ một chút, đành phải gật đầu.

Khoảnh khắc sau, Cảnh Dung ra lệnh cho mọi người, "Tất cả chờ ở bên ngoài, bốn vương và Kỳ tiên sinh sẽ đi vào trong đó."

"Vâng!"

Hắn túm cổ tay mảnh khảnh của nàng, đi vào trong đồng đồ nát.

.....

Trong khi đó, trong tầng hầm ngầm âm u!

Một người khoác áo choàng trùm đầu đang đứng ở bên cạnh tấm ván gỗ kê cao, trong tay cầm một con dao mổ sắc bén.

Và trên tấm ván, chính là tiểu thư Nguyễn gia Nguyễn Nhã Nhi đã bị trói lại.

Bởi vì miệng nàng đã bị nhét kín nên chỉ có thể mở to hai mắt ra nhìn, dùng sức giãy giụa.

Toàn bộ trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi vô tận!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 186: Một Gương Mặt Không Có Da Mặt

"Ủm!"

Đôi mắt Nguyễn Nhã Nhi mở lớn tràn ngập sợ hãi vô hạn.

Mười ngón tay của nàng mở ra, khớp xương căng thẳng, dùng sức oằn mình ở trên tấm ván gỗ, phát ra từng đợt âm thanh "kê kệt" khiến trái tim người co quắp.

Âm thanh nghe được giống như tiếng móng tay cào qua tấm bảng đen!

Trước mặt nàng có một người cao gầy đang đứng thẳng lưng, cả khuôn mặt đều ẩn dấu dưới mũ, khó có thể nhìn thấy rõ bộ dáng.

Người đó nắm một con dao mổ trong tay, da nơi tay nhăn nheo, hình dạng bàn tay hơi thon dài, hơn nữa nổi lên gân xanh, có thể thấy được đó là một bàn tay nữ nhân.

"Đừng sợ, rất nhanh mọi thứ sẽ qua đi."

Giọng nói rất âm trầm!

Nhưng khi giọng nói đó bám vào nhân tâm lại khiến người rùng mình một trận!

Theo con dao mổ chậm rãi nâng lên, sự sợ hãi của Nguyễn Nhã Nhi biến thành tuyệt vọng.

Thậm chí nàng đã quên giãy giụa!

Lưỡi dao léo lên ánh sáng lạnh lẽo, chuẩn bị chém xuống.

Đột nhiên!

Thịch thịch ——

Trên trần nhà truyền tới tiếng ồn!

Con dao mổ cũng dừng ở giữa không trung.

Những tiếng động vang lên đã bắt đầu nhen nhóm ngọn lửa muốn sống của Nguyễn Nhã Nhi, nàng quay đầu nhìn về phía trần nhà, ánh sáng từng chút một tiến vào từ lỗ hổng phía trên.

"Ừm ~ cứu....."

Nguyễn Nhã Nhi dùng hết toàn bộ sức lực thốt ra một từ!

Nữ nhân đứng bên cạnh dữ tợn cười một tiếng, buông dao mổ xuống, không hề có chút lo lắng, ngược lại nhàn nhã vòng qua chỗ ghế dựa, ngồi xuống!

Chờ những người phía trên đi xuống.

Cánh Dung đã xốc toàn bộ tấm ván gỗ trên tầng hầm ngầm, ánh sáng từ phía trên chiếu thẳng vào phía trong, một nơi đầy hôi hám đầy bụi bặm.

Hắn dẫn đầu bước xuống, Kỳ Vân Thư đi theo phía sau.

Ánh lửa trong tay thâm nhập xuống tầng hầm ngầm, chiếu sáng nơi tanh tưởi này.

Ánh sáng chuyển qua trên người Nguyễn Nhã Nhi bị trói trên tấm ván gỗ, đồng thời cũng chuyển qua trên người nữ nhân đang ngồi ở trên ghế.

"Các người rốt cuộc đã tới!" Nữ nhân mở miệng nói.

Cảnh Dung đi tới một chiếc đèn dầu bên trong, thắp sáng đèn dầu.

Hắn lạnh giọng nói, "Thả nàng ra!"

"Nữ nhân như vậy, đáng để các người cứu sao?"

"Vậy người giết nhiều người như vậy thì có lợi gì?"

"Những người này đáng chết." Nữ nhân bắt đầu có chút kích động.

Cảnh Dung từng bước ép sát, "Các nàng có nên chết hay không, không phải do người phán quyết, người cũng không có tư cách giết các nàng."

"Ta có!" Nữ nhân nổi giận gầm lên một tiếng.

Sau đó nữ nhân kia đột nhiên đứng lên, con dao mổ trong tay thuận thế vung lên và hạ xuống ở trên cổ Nguyễn Nhã Nhi, nhưng không chém xuống. Hành động này thật ra đã khiến Nguyễn Nhã Nhi sợ tới mức ngất đi.

Nữ nhân cười to vài tiếng, cặp con ngươi giấu ở trong bóng đêm lóe lên ánh sáng màu cam được phản chiếu từ ánh đèn, sau đó vòng qua Cảnh Dung, dừng ở trên người Kỷ Vân Thư.

Nữ nhân chỉ một ngón tay về phía Kỷ Vân Thư, nói, "Nếu không phải người, tất cả mọi thứ đều được tiến hành hoàn mỹ."

Kỷ Vân Thư bình tĩnh nhìn về phía nữ nhân, bước nhỏ tiến lên phía trước, nhưng bị Cảnh Dung giữ chặt.

"Không sao."

Lúc này Cảnh Dung mới chậm rãi buông lỏng tay ra.

Kỷ Vân Thư tiến lên, dần dần tới gần, nàng lại một lần nữa ngửi được mùi hương son phấn nhàn nhạt kia.

Nữ nhân nhìn chăm chăm vào nàng, hung hăng nói, "Là người đã hại chết Hương nhi và nhi tử ta."

"Không phải do ta hại chết, mà chính là bà!"

"Ta?" Nữ nhân nhếch miệng cười nhạt một tiếng, cực kỳ quý dị.

Kỷ Vân Thư vẫn rất bình tĩnh, tiếp tục nói, "Nhi tử và nữ nhi của bà vì bà mà chết. Bọn họ đã dùng chính tính mạng của mình để đền tội cho bà. Trong lòng bà thật sự không còn một chút lương tri hay sao?"

Nhi tử?

Nữ nhi?

Người này, chẳng lẽ là mẫu thân của Mị Hương Nhi?

Không phải bà ta đã chết rồi sao?

Nữ nhân cười lạnh lần nữa, "Sao người biết được?"

"Bà không cần phải biết ta làm thế nào biết được. Ta có thể đoán được bà đang ở chỗ này, tất nhiên cũng có nguyên do."

"Là Hương nhi?" Giọng điệu của nữ nhân run rẩy.

Kỷ Vân Thư nghiêng người, ánh sáng từ trên trần nhà xuyên qua chiếu xuống con dao mổ ở trong tay bà ta. Nàng bước lên phía trước thêm vài bước, nói, "Bà đã phạm tội nhưng cuối cùng đều do nữ nhi bà gánh chịu. Có lẽ trước khi nàng ấy chết, tâm nguyện lớn nhất chính là hy vọng bà có thể thu tay lại. Nhưng nàng ấy đã sai rồi, cho dù nàng ấy bảo vệ bà như thế nào đi nữa, cũng không thể thay đổi được một người có tâm tính tàn nhẫn."

"Người rốt cuộc muốn nói điều gì?"

Kỷ Vân Thư lấy tờ giấy mà Mị Hương Nhi lưu lại từ trong ống tay áo, đưa qua cho người đang bị che khuất bởi bóng tối.

Ngay lập tức, tiếng sột soạt của giấy vang lên!

Trong bóng đêm, đôi tay trắng bệch nhanh chóng tiếp lấy tờ giấy!

Nữ nhân nhanh chóng mở tờ giấy ra, đọc qua từng chữ trên đó.

Kỷ Vân Thư không thể nhìn ra được biểu tình của bà ta, nhưng nàng có thể nhìn thấy rõ những ngón tay của bà ta dùng sức siết chặt, chậm rãi vo tròn tờ giấy lại.

"Bức thư này là nàng ấy trước khi chết đã nhét vào trong quần áo của ta, có lẽ trời cao đã cho ta một cơ hội sống sót và đồng thời cũng cho nàng ấy một cơ hội. Nàng ấy để ta giao bức thư này cho bà, nếu như bà có thể nhận ra, chính là nàng ấy hy vọng bà có thể buông tay, đừng tiếp tục hại người. Bởi vì trên đời này, ngoại trừ nàng ấy ra, không còn ai có thể bảo vệ bà. Nàng ấy không muốn chết không nhắm mắt, không muốn nhìn thấy mẫu thân mình chìm xuống vực sâu và chịu đủ tra tấn bởi tội ác do mình gây ra."

Kỷ Vân Thư lên kế hoạch rèn sắt khi vẫn còn nóng, tiếp tục nói, "Hiện giờ Hương Nhi cô nương đã chết, cho đến khoảnh khắc khi nàng chết, nàng cũng chưa từng trách cứ bà. Cho dù đôi tay của bà đã nhuộm đầy máu tươi, khi bà lột từng lớp da của nàng, nàng cũng chưa từng hận bà. Ngược lại, nàng ấy luôn cố gắng bảo vệ bà, tình nguyện dùng tính mạng của mình và ca ca mình để che dấu chân tướng, không hề có chút do dự."

Tờ giấy kia khẽ rung lên ở trong bóng đêm.

Theo giọng nói của Kỷ Vân Thư rơi xuống, bàn tay nữ nhân trượt xuống trên người Nguyễn Nhã Nhi!

Nữ nhân vẫn bất động hồi lâu, cho đến khi con dao mổ trong tay rời khỏi cổ Nguyễn Nhã Nhi. Khi một tiếng "leng keng" vang lên sau đó rơi xuống trên tấm ván gỗ, bà ta mới xoay người lại, từ bên hông mình lấy ra một mồi lửa, thổi lửa lên và thắp sáng một chiếc đèn dầu khác.

Nữ nhân xoay người lại lần nữa, giơ tay lên, kéo chiếc mũ trùm đầu xuống.

Dưới ánh sáng, hiện lên một đầu tóc hoa râm cùng với một đôi mắt đỏ ngầu che kín tơ máu, gương mặt đáng sợ kia cũng hiện ra rõ ràng.

Một gương mặt không có da mặt!

Có thể nhìn thấy được rõ ràng những đường tơ máu đỏ sậm, ghê tởm cực điểm!

"Có phải rất đáng sợ hay không?" Nữ nhân hỏi Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư lắc đầu, trong ánh mắt đột nhiên mang theo đồng tình, nói, "Ta nghĩ, chuyện xưa của Hương nhi cô nương vẫn chưa hoàn toàn nói hết!"

"....."

"Không bằng, ta thay nàng hoàn thành nó. Năm đó, bà sinh ra một nhi tử bị căn bệnh hiếm gặp, vì thế toàn bộ người trong thôn đều nói nó không phải là người, đuổi các người đi. Không lâu sau, bà nghe người ta nói, chỉ cần tìm một khối da thay cho nhi tử bà, nó có thể trở lại thành một người bình thường. Vì thế, bà đã lột da của nữ nhi và cũng lột da của chính mình thay cho nhi tử bà, nhưng không có tác dụng. Bà vốn đã từ bỏ, cho đến hai tháng trước, khi bà nhìn thấy có người nhục nhã Mị Hương Nhi vì vết sẹo trên cổ nàng ấy, bà đã hạ độc thủ. Tuy nhiên bà không ngờ đã bị Cam Trù Lương nhìn thấy. Mị Hương Nhi vì để che dấu cho hành vi phạm tội giết

người của bà, nàng ấy đã năn nỉ Cam Trù Lương giúp bà xử lý thi thể, vì thế bà đã không hề cố kỵ, bắt đầu giết người hết lần này tới lần khác."

"Nếu ta đoán không sai, bà không chỉ muốn lột da của các nàng để đổi cho nhi tử bà, thậm chí bà còn để nhi tử mình làm bẩn các nàng. Có lẽ, bà hy vọng những nữ nhân đó, có thể giúp nhi tử mình kế thừa hương khói!"

Nữ nhân lặng lẽ lắng nghe, không lên tiếng phản bác, mặc nhiên đồng ý với những gì nàng nói.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 187: Thanh Châu

Trong khi Kỷ Vân Thư nói, trong đầu nàng dần hiện lên vô số hình ảnh, chúng không những khiến nàng ghê tởm, còn khiến trái tim nàng nặng nề giống như có một cục đá đè lên.

Nàng tiếp tục nói, "Nhưng bà sợ, bà sợ nếu các nàng chết rồi, sẽ biến thành lệ quỷ tới tìm bà báo thù, vì thế bà đã chém đứt đôi tay các nàng. Nếu như vậy, cho dù các nàng biến thành lệ quỷ tới trả thù bà cũng không thể lột da của bà, đúng không?"

Ồ!

Kỷ Vân Thư nói từng câu từng chữ cực kỳ rành mạch.

Ở trong không gian âm u này, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Sau khi nữ nhân nghe xong, bà ta nở nụ cười, kéo mũ trùm đầu lên một lần nữa, nghiêng nghiêng thân mình và thổi tắt đèn dầu, sau đó ngồi trở lại trên ghế.

Nữ nhân nhẹ giọng nói một câu, "Người đều đoán đúng rồi."

"Nếu như ta là bà, ta sẽ không để Mị Hương Nhi chết một cách vô nghĩa như thế."

"Mang nàng đi thôi."

Nữ nhân chỉ vào Nguyễn Nhã Nhi trên tấm ván gỗ!

Sắc mặt Kỳ Vân Thư trầm xuống, duỗi tay mở ra từng sợi dây thừng trên người Nguyễn Nhã Nhi, Cảnh Dung sau lưng cũng tiến lên, đỡ Nguyễn Nhã Nhi xuống khỏi tấm ván gỗ.

"Người mang nàng rời khỏi nơi này trước đi." Kỳ Vân Thư nói.

Cảnh Dung tất nhiên không chịu, trừng mắt nhìn nàng.

Kỳ Vân Thư kiên quyết nói, "Ta hứa với người, ta sẽ không sao."

"Không được!"

"Tin tưởng ta, bà ấy sẽ không thương tổn ta, người mang theo Nguyễn tiểu thư đi lên trước đi."

"Người....."

Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng đẩy hẳn một chút.

Mặc dù Cảnh Dung không muốn, nhưng nhìn Nguyễn Nhã Nhi hôn mê bất tỉnh, hẳn đành phải đồng ý, bế nàng ấy lên và đi ra ngoài.

Khoảnh khắc sau, Kỳ Vân Thư đi tới trước mặt nữ nhân kia, ngồi xổm xuống, nắm lấy đôi tay lạnh băng đang đặt ở trên đùi.

Kỳ Vân Thư ngược mắt lên và nói, "Ta hiểu rất rõ, thân là một người làm mẹ sẽ luôn hy sinh tất cả vì hài tử của mình, nguyện ý làm bất cứ điều gì, cho dù hy sinh chính mình, cũng không muốn hài tử mình chịu một chút khổ sở."

"Người?"

Kỳ Vân Thư lấy ra một viên thuốc màu đỏ từ bên hông mình, đặt ở trong tay bà ta.

"Cả đời đã nhận hết tra tấn, hy vọng thời điểm bà ra đi, có thể bình yên một chút."

"Cảm ơn!"

Nữ nhân khép bàn tay lại, nắm lấy viên thuốc kia.

Dường như cũng đã chuẩn bị tốt tinh thần giống như Mị Hương Nhi lúc ấy.

Đó chính là, đi tìm chết!

.....

Không bao lâu sau, Kỳ Vân Thư đi ra từ tầng hầm ngầm, Cảnh Dung đợi nàng ngay lối ra. Chung quy hẳn vẫn rất lo lắng, nếu như bên trong phát ra dù chỉ một tiếng động nhỏ, hẳn tất nhiên sẽ lao xuống dưới.

"Không sao chứ?"

Nàng lắc đầu, không nói gì, chỉ buông mắt xuống và đi ra khỏi đồng hồ nát, sau đó bước lên xe ngựa, kéo màn xe xuống.

Bên ngoài, truyền đến một loạt tiếng bước chân và tiếng binh khí, nàng vẫn trấn định ngồi ở trên xe, một đôi mắt hơi ửng đỏ.

Nhưng qua một lúc sau, nàng có thể nghe được từ bên ngoài truyền tới một tiếng.

"Người đã chết!"

Ngay sau đó, Cảnh Dung lên xe ngựa, ngồi vào bên người nàng.

Hai người đều trầm mặc.

Một lúc thật lâu, Kỳ Vân Thư mới ngược mắt liếc về phía hấn, "Người không muốn biết ta và bà ấy đã nói gì hay sao?"

"Quan trọng sao?" Cảnh Dung nhướn mày, cầm tay nàng nói, "Nếu đổi lại đó là ta, ta cũng sẽ làm như vậy."

Đúng vậy, Cảnh Dung giống như con giun trong bụng nàng, hấn có thể đoán được tất cả!

Sau một khoảnh khắc, nàng rút tay ra khỏi bàn tay hấn, nắm thành nắm tay, thu vào trong ống tay áo.

Động tác nho nhỏ này không khiến Cảnh Dung thất vọng, hấn ngoan ngoãn ngồi yên, ánh mắt vẫn luôn nhìn nàng.

Kỳ Vân Thư bị ánh mắt hấn nhìn xem đến nỗi bên tai đỏ lên, đơn giản quay đầu đi, xốc màn cửa sổ lên và nhìn thoáng qua bên ngoài.

Nàng lập tức nhìn thấy người của Kinh Triệu Doãn đang dùng một khối vải bố trắng bọc nữ nhân kia và nâng ra ngoài.

Trong lòng Kỳ Vân Thư luôn cảm thấy nặng nề, rầu rĩ!

Nói đến cùng, người đáng giận nhưng cũng rất đáng thương!

.....

Hai ngày sau, Đại Lý Tự kết án!

Không khí ảm đạm như sương mù ở trong kinh thành rốt cuộc tan đi, trái tim treo cao của mỗi người cũng yên ổn lại.

Đương nhiên, danh hiệu "Kỳ tiên sinh" cũng được lan rộng khắp nơi ở trong kinh thành!

Mọi người đều nói vị Kỳ tiên sinh là tài tử Thiên Sơn, thông minh lanh lợi.

Còn có lời đồn đãi, hẳn có một đôi mắt có thể nhìn thấu vạn vật, trên biết 500 năm sau, dưới biết 500 năm trước.

Thậm chí có tin đồn nói rằng, nàng là Tiên Quân nơi địa phủ đầu thai, có thể giao tiếp với người chết!

Còn có tin đồn kỳ lạ hơn, nói nàng là người tình của Cảnh Dung!

Ai ai ai!

Người tình cái gì?

Hai đại nam nhân, người tính cái rắm! Các ngươi là người cổ đại, chẳng lẽ cũng tôn sùng loại tình yêu này?

Khi nghe thấy những lời đồn đãi kỳ lạ đó, lúc ấy Kỳ Vân Thư suýt nữa cười đến nổi nước trong miệng đều phun ra!

Nàng dám khẳng định, một lời đồn đãi cuối cùng, nhất định là do chính bản thân Cảnh Dung tự mình truyền ra. Hồn đàn kia đúng là đã âm mưu cả đêm.

Mặt thú không biết xấu hổ!

"Thư nhi, có chuyện gì với nàng vậy?" Vệ Dịch ngồi đối diện, thu hết toàn bộ biểu tình của nàng vào nơi đáy mắt!

Kỳ Vân Thư lắc đầu, lấy một khối điểm tâm lên, đưa cho Vệ Dịch, nói, "Ta không sao, ngươi hãy ăn nhiều một chút."

"Ồ."

Vệ Dịch bắt đầu vùi đầu ăn điên cuồng!

Lúc này, một gã sai vặt từ bên ngoài chạy tới, sau đó đứng ở cửa, cung kính nói, "Tiên sinh, Giang phu nhân tìm ngài, hiện tại đang chờ ở chỗ hành lang hậu viện."

Kỷ Vân Thư không hề ngạc nhiên, gật gật đầu, đứng dậy đi qua.

Khi nàng đi tới hành lang dài, lập tức nhìn thấy Giang phu nhân đang đứng một góc. Không biết đã qua bao lâu không gặp, nữ nhân này, giống như một con nhím không gai, không còn vẻ kiêu ngạo nữa!

"Giang phu nhân đã đợi lâu rồi sao?"

Nghe tiếng, Giang phu nhân nghiêng người, cực kỳ khách khí nói, "Không! Ta vừa mới đến. Đúng rồi, thân thể Kỷ tiên sinh có khá hơn không?"

"Nghỉ ngơi mấy ngày, đã tốt hơn rất nhiều."

Giang phu nhân lấy ra một chiếc bình nhỏ tinh xảo ra, đưa cho nàng, "Dược này là thuốc mỡ bí truyền do Lý gia ta chế ra, nó sẽ giúp ích cho tiên sinh."

Kỷ Vân Thư nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn.

"Là ta cần phải cảm ơn người mới đúng." Giang phu nhân cúi người, "Mặc dù chuyện xảy ra ở Cẩm Giang, ta rất hận tiên sinh. Tuy nhiên việc này ta đích thực có sai. Trượng phu ta chết thảm, lòng ta sao có thể không khổ sở được? Mỗi khi đêm khuya, ta cũng bị dọa sợ đến nỗi cả người toát mồ hôi tỉnh dậy, nhưng sau khi mọi sự đều được tra rõ, ta cuối cùng có thể ngủ một giấc yên ổn, tảng đá đè nặng trong lòng cũng đã rơi xuống."

Kỷ Vân Thư yên lặng.

Giang phu nhân trầm ngâm một lát, "Ta từng nói, chỉ cần tiên sinh có thể giúp ta tìm được Thủy Tinh, ta sẽ nói cho người về sự tình năm đó mà ta nghe được."

"Giang phu nhân mời nói."

Giang phu nhân dịch một bước, ánh mắt chuyển tới mái hiên nơi xa, chậm rãi nói, "Mười bốn năm trước, Ngự Quốc Công đi tới Thanh Châu, tìm gia gia Lý lão tướng quân của ta."

"Ý của bà là gì?"

"Ta cũng không biết lúc ấy bọn họ nói gì, nhưng lúc hai người ra ngoài, biểu tình cực kỳ ngưng trọng. Cũng ngay hôm sau khi Ngự Quốc Công rời khỏi Thanh Châu và trở lại kinh thành, Ngự Quốc Công phủ lập tức xảy ra chuyện. Gia gia ta mấy ngày ấy, cũng đi xa nhà một chuyến, nhưng không đi tới kinh thành. Ta không biết việc này có liên quan gì tới 《Lâm Kinh Án》 hay không. Nhưng ta hy vọng, thông tin này sẽ giúp ích nào đó cho người."

Dứt lời, Giang phu nhân một lần nữa nhìn về phía nàng.

Kỷ Vân Thư hơi kinh ngạc, trong lòng bắt đầu cẩn thận suy nghĩ.

Sau đó nàng nói, "Giang phu nhân, có thể dẫn ta tới gặp quý lão tướng quân hay không?"

"Gia gia ta hiện tại vẫn đang ở Thanh Châu, tang sự Thủy Tinh lần này, ông ấy cũng không tới. Thật ra, ta không đối gặt tiên sinh, từ sau khi Ngự Quốc Công qua đời 14 năm trước, gia gia ta có nói qua rằng, cả đời này ông ấy sẽ không bao giờ vào kinh lần nữa. Nếu như người muốn hỏi về sự tình năm đó của ông ấy, ta nghĩ, có khả năng người cần phải đi Thanh Châu một chuyến."

Đi Thanh Châu?

Kỷ Vân Thư trở nên trầm mặc.

Nàng chậm rãi phân tích, "Nếu năm đó, Ngự Quốc Công rời xa kinh thành, đi tới Thanh Châu gặp Lý lão tướng quân, vậy thì, đó chắc hẳn là vì một sự việc rất nghiêm trọng."

"Những gì ta có thể giúp tiên sinh cũng chỉ có chùng đó, tính tình gia gia ta tương đối ngoan cố. Ta đoán chùng, chuyện năm đó, ông ấy căn bản không muốn đề cập tới. Nếu không, 14 năm trước, ông ấy cũng đã nói ra!"

NỮ NGŨ TÁC HOẠ CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 188: Yêu Tinh Gây Hoạ

Những lời Giang phu nhân nói đều đúng.

Nếu năm đó Ngự Quốc Công đi tới Thanh Châu để gặp Lý lão tướng quân, thật sự có liên quan tới 《Lâm Kinh Án》. Vậy thì, vì sao mười bốn năm trôi qua, không thấy Lý lão tướng quân nhắc tới chuyện này.

Ngược lại, để Tần sĩ dư thượng tấu lật lại vụ án?

Nhưng bất luận thế nào, nếu đã nhắc tới nó, Kỳ Vân Thư cảm thấy không thể không gặp Lý lão tướng quân.

Kỳ Vân Thư nghĩ tới đây, mở miệng nói: "Đa tạ Giang phu nhân đã báo, nhưng việc này liên quan rất rộng, mong rằng Giang phu nhân đừng nhắc tới chuyện ngày hôm nay cùng với bất kỳ người nào khác."

"Ta đã hiểu, Kỳ tiên sinh yên tâm." Giang phu nhân hơi dừng lại, mang theo vài phần áy náy, nói: "Kỳ tiên sinh, tính tình đệ đệ nhà ta tương đối nóng nảy, nhiều lần va chạm với tiên sinh, hy vọng tiên sinh đừng để ở trong lòng."

Nếu như không đề cập tới điều này, Kỳ Vân Thư sớm đã quên.

Nàng cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi!

Lý Triệu là người phương nào, nàng chỉ cần liếc mắt một cái liền biết, bất quá đó chỉ là một con hổ giấy không răng, người khác rống một câu đều không gầm không cắn.

Đương nhiên, lời này trong lòng nàng biết là được, không cần nói ra.

Kỷ Vân Thư cười sáng khoái, nói: "Sự tình đã trôi qua, không cần nhắc lại nữa, ta cũng không để trong lòng."

Giang phu nhân lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm!

Nhìn thấy bầu trời âm đạm dường như muốn mưa, Giang phu nhân không ở lại lâu.

Nhưng trước khi rời đi, bỗng nhiên nhớ tới điều gì.

Vì vậy, Giang phu nhân nói với Kỷ Vân Thư: "Đúng rồi, lúc ấy khi Ngự Quốc Công và gia gia ta nói chuyện với nhau ở trong phòng, thật ra trong lúc vô tình ta có nghe được vài câu. Dường như, hai người bọn họ nói về sự tình điều động binh mã, nhưng cụ thể một chút ta đều không rõ ràng lắm."

"Điều động binh mã?"

"Lúc ấy ta cũng không nghe rõ ràng lắm, nhưng chắc hẳn là nó."

Kỷ Vân Thư gật gật đầu: "Đa tạ!"

Sau khi Giang phu nhân rời đi không lâu, Kỷ Vân Thư lập tức đi tìm Cảnh Dung.

Hai ngày nay, mặc dù Cảnh Dung đang dưỡng thương, nhưng cả ngày vẫn luôn đi tới đi lui trong cung ngoài cung, nghe nói vị tướng quân Khúc Khương kia đã vào thành, chiến sự giữa hai nước đang rất căng thẳng, người có tâm tư kín đáo giống như Kỳ Trinh Đế tất nhiên sẽ không lơ là.

Lúc này, Cảnh Dung vừa lúc thay đổi triều phục chuẩn bị tiến cung, nhìn thấy Kỷ Vân Thư đi tới, hần lập tức phát tay với Lang Bạc, ý bảo Lang Bạc lui ra ngoài.

Lang Bạc cũng hiểu ý lui ra!

Thế giới của hai người, hẳn không nên quấy rầy!

Kỷ Vân Thư đi tới.

"Như thế nào? Mấy ngày nay không gặp bốn vương nên nhớ rồi sao?"
Cảnh Dung nhướng mày, cột nhả.

Thật sự không biết xấu hổ!

Kỷ Vân Thư khẽ thở dài một tiếng trong lòng, nhanh chóng đi vào vấn đề chính, nói với hẳn: "Ta không có ý định tới quấy rầy Vương gia người đang bận chính sự, nhưng mới vừa rồi Giang phu nhân có tới tìm ta."

"Hả? Bà ta tới nói lời cảm ơn?"

"Đó chỉ là một lý do, chúng ta chủ yếu nói về những gì đã xảy ra 14 năm trước."

Đề cập tới sự tình 14 năm trước, trong lòng Cảnh Dung lập tức trở nên căng thẳng, mang theo giọng điệu hoang mang, nói: "Mười bốn năm trước? Có liên quan với vụ 《Lâm Kinh Án》?"

Kỷ Vân Thư gật đầu.

"Thật ra rất kỳ lạ! Mười bốn năm trước Giang phu nhân không ở kinh thành, bà ta có thể nói điều gì?"

"Mặc dù bà ta không ở kinh thành, nhưng bà ta nói trước khi Ngự Quốc Công xảy ra chuyện, ông ấy từng tới Thanh Châu và gặp Lý lão tướng quân."

"Hả?"

"Ngự Quốc Công và Lý lão tướng quân dường như nói về sự tình liên quan tới điều binh khiển mã."

"Liên quan tới điều binh khiển mã?"

Cảnh Dung vốn rất thờ ơ, nhưng hiện tại giống như đi qua một tầng sương mù, yên lặng không lên tiếng.

Kỷ Vân Thư nhìn hắn vài lần, hỏi: "Vương gia đang nghĩ gì vậy?"

Hắn cúi người, hai tay chắp sau lưng và tiến về phía trước vài bước, giọng điệu trầm ấm nói: "Ngự Quốc Công và Lý lão tướng quân vốn có quan hệ rất tốt, nếu như Ngự Quốc Công rời kinh và tới Thanh Châu gặp ông ấy cũng chẳng có gì lạ. Ngoài ra, năm đó Lý lão tướng quân tay nắm trọng binh, đề cập tới chuyện điều binh khiển mã cũng là điều bình thường."

"Vì thế ý của người cảm thấy việc này hoàn toàn không liên quan tới 《Lâm Kinh Án》?"

"Không hoàn toàn như thế, những gì Giang phu nhân nói là thật, sau khi Ngự Quốc Công trở về từ Thanh Châu, trong phủ lập tức xảy ra chuyện. Nếu nói đây là sự trùng hợp, vậy thì nó quá trùng hợp."

Kỷ Vân Thư yên lặng, muốn lắng nghe hắn nói tiếp.

Cảnh Dung suy nghĩ một lát trước khi nói với nàng: Mặc dù "《Lâm Kinh Án》 cấp bách giống như lửa sém lông mày, nhưng hiện nay tạm thời hãy gác lại đã."

"Gác lại? Vì sao?"

Cảnh Dung giải thích: "Biên cương đang hỗn loạn, phụ hoàng ân chuẩn cho tướng lĩnh của đối phương vào kinh. Trong khoảng thời gian

này, có lẽ sẽ rất bận, việc khai quan cần phải gác lại đã."

Trong khi nói, hần lại thở dài một tiếng.

Chẳng trách Cảnh Dung luôn phải chạy qua chạy lại trong cung ngoài cung.

Kỷ Vân Thư cũng biết tầm quan trọng của việc này.

Nói rõ hơn một chút, lần này hai nước gặp nhau là để đàm phán. Nếu như đi đến được một thỏa thuận, chiến sự có thể sẽ không xảy ra, nếu không, bọn họ sẽ gặp lại nhau ở trên chiến trường!

Kỷ Vân Thư nhấp môi, nói: "Một khi đã như vậy, trong khoảng thời gian này ta muốn đi tới Thanh Châu."

"Không được!"

Nàng bị bác bỏ ngay lập tức!

"Vì sao?"

Cảnh Dung nói với thái độ kiên quyết: "Không có bốn vương ở bên cạnh nàng, nàng không thể đi đâu. Nàng muốn chết, nhưng bốn vương lại không có thời gian nhật xác cho nàng."

Lăn!

Trong lòng Kỷ Vân Thư lập tức dâng lên một đống lửa giận, suýt nữa đã phát tác ra ngoài.

Cái miệng này, đợi đến ngàn năm sau khi nàng có may mắn quay lại về thời hiện đại, nàng nhất định phải cạy nó ra, tỉ mỉ nghiên cứu một phen.

Tuy nhiên, tính nàng rất ôn hoà, tất nhiên sẽ không bộc lộ cơn giận, nàng đơn giản quay đầu đi.

Sau đó nàng nói một tiếng.

"Hay là... Vương gia muốn giam cầm ta?"

Cảnh Dung nhíu mày: "Nàng biết bốn vương không có ý này, nhưng nàng là yêu tinh gây hoạ, đi đâu đều có thể xảy ra chuyện. Bốn vương vì nàng, toàn thân đều mang thương tích lớn lớn bé bé, nàng có thể thông cảm với bốn vương một chút, để bốn vương sống thêm vài năm nữa."

Thật đủ đáng thương!

Nhưng ——

"Hai vấn đề này không liên quan tới nhau." Kỳ Vân Thư phản bác.

"Có gì khác nhau? Nàng đi Thanh Châu, bốn vương có thể an tâm chờ ở kinh thành hay sao? Nếu nửa đường nàng xảy ra chuyện, trái tim này của bốn vương, chỉ sợ sẽ tan vỡ mất."

Giọng điệu của hắn mang theo đau đớn!

Kỳ Vân Thư bị hắn nói như vậy, lỗ tai đều đỏ lên, nàng lập tức lấy lại vẻ mặt nghiêm túc, đối diện với ánh mắt cực nóng của Cảnh Dung, sau đó, đỏ lên người hắn một chậu nước lạnh.

Nàng nói: "Chuyện biên cương cấp bách, mặc dù phải gác lại 《Lâm Kinh Án》, nhưng không thể trì hoãn quá lâu. Ta tới kinh thành cũng là vì vụ án này, chỉ hy vọng sớm điều tra rõ ràng càng sớm càng tốt. Thanh Châu cách kinh thành không xa, chờ sau khi gặp được Lý lão tướng quân, hỏi chi tiết về cuộc gặp giữa ông ta và Ngự Quốc Công, ta sẽ lập tức trở về, sẽ

không dừng lại. Nếu như người lo lắng ta chạy mất, có thể lưu Vệ Dịch lại, ta sẽ không thể vứt bỏ hẳn đi."

Nàng đã dùng Vệ Dịch để thương lượng với hẳn!

Nhưng Cảnh Dung vẫn không khiến mình bị đẩy vòng vòng.

"Không có gì có thể thương lượng." Hẳn vẫn giữ thái độ kiên quyết, nói tiếp: "Cho dù bốn vương an bài cao thủ đi theo bảo vệ nàng suốt cả chặng đường, bốn vương cũng không an tâm khi nàng không ở bên người bốn vương. Tóm lại, đợi sau khi giải quyết xong chuyện biên cương, bốn vương sẽ đích thân mang nàng đi tới Thanh Châu. Hơn nữa, tính tình Lý lão tướng quân rất cổ quái, nàng một mình tới đó, ông ta chưa chắc sẽ gặp nàng, nhưng nếu bốn vương ở đó, ông ta không dám không gặp."

Địa vị Vương gia được nâng lên thật cao!

Căn bản khiến Kỳ Vân Thư không có cơ hội phản bác!

Lúc này, thị vệ tới bầm báo.

"Vương gia, người trong cung tới."

Cảnh Dung gật đầu.

Thái giám cúi đầu và bước từng bước nhỏ tiến tới, hai tay để ở hai bên.

Sau đó cung kính chấp tay: "Hoàng thượng có lệnh, truyền Dung Vương lập tức tiến cung."

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hồi Dung Vương, Hoàng thượng nói, đám tướng quân Khúc Khương hiện tại đã tiến cung, tuyên Vương gia lập tức tới đó nghị sự."

"Hiện tại đã tiến cung?"

"Vâng!"

Chuyện quá khẩn cấp, Cảnh Dung không dám chậm trễ thời gian.

Hắn gật gù đầu: "Đã biết, bốn vương lập tức tiến cung."

Thái giám vẫn chưa rời đi, thay vào đó lại chuyển ánh mắt tới trên người Kỷ Vân Thư.

Thái giám cung kính chắp tay, nói: "Kỷ tiên sinh, Tiêu Phi nương nương có chỉ, truyền ngài ngay lập tức tiến cung."

Cái gì?

Kỷ Vân Thư kinh sợ!

Chẳng lẽ nữ nhân kia, lại muốn nói với nàng về những chuyện bay trên bầu trời, chạy dưới mặt đất?

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 189: Hồng Môn Yến

Tiêu Phi vô cớ truyền chỉ, Kỷ Vân Thư bất đắc dĩ chỉ có thể tuân chỉ.

"Được!" Nàng đồng ý.

Sau khi cung nhân truyền xong tin tức thì lập tức rời đi!

Kỷ Vân Thư liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái: "Theo lý, hôm nay tướng quân Khúc Khương sẽ tiến cung, Tiêu Phi vì sao còn có tâm tư tuyên triệu ta tiến cung?"

"Nếu nàng không muốn đi thì không cần phải đi, có bốn vương che chắn giúp nàng."

"Không cần thiết phải như vậy, có lẽ Tiêu Phi chỉ muốn hỏi về vụ án mất tích lần này."

"Nàng có thể ứng phó được không?" Cảnh Dung hỏi.

Trong lòng Kỷ Vân Thư do dự, nói: "Chưa nói tới có thể ứng phó hay không, lần trước không phải vẫn sống và rời khỏi cung đó sao!"

Cảnh Dung ngay lập tức nhăn mày lại, nghiêm túc nói: "Nàng và ta cùng nhau tiến cung lần này, nếu nàng còn dám đi trước, vút bốn vương lại, bốn vương sẽ xử đẹp nàng."

Ôi trời!

Sao lại như thế này?!

Đối diện với ánh mắt cực kỳ nghiêm túc của Cảnh Dung, Kỳ Vân Thư theo bản năng lui ra phía sau một bước, gật đầu.

Nàng nói: "Nhưng nếu như ta thật lâu vẫn chưa ra khỏi cung, Vương gia cũng không cần chờ ta."

Cảnh Dung hiểu ý của nàng.

Trong khoảnh khắc, khuôn mặt hần hiện lên một tia lạnh lẽo, nói với nàng: "Nếu như Tiêu Phi dám giam cầm nàng ở trong cung, bốn vương sẽ mang theo người xông vào trong đó, thấy một giết một."

Nàng xấu hổ đỏ mặt!

Cần phải bạo lực như thế hay sao?

Kỳ Vân Thư không có lời nào để nói.

"Sau khi tiến cung, ta sẽ an bài mấy tiểu thái giám canh giữ ở ngoài điện Tiêu Phi, nếu có chút động tĩnh nào, bọn họ sẽ lập tức báo cho ta biết." Cảnh Dung nói tiếp.

"Không cần!"

"Cần thiết!"

Thái độ của hần rất kiên quyết!

Không trì hoãn thêm thời gian, hai người đi tới xe ngựa chuẩn bị tiến cung, Vệ Dịch bỗng nhiên lao ra, túm chặt cánh tay Kỳ Vân Thư, làm thế nào cũng không chịu buông tay.

"Thư nhi, hãy đi cùng nhau!" Vệ Dịch nói một cách đáng thương!

"Vệ Dịch, ta không phải đi chơi, người ngoan ngoãn chờ ở chỗ này, ta rất nhanh sẽ về."

Vệ Dịch lắc đầu!

"Nghe lời!"

Vệ Dịch vẫn lắc đầu!

Kỷ Vân Thư vốn định duỗi tay đẩy đẩy hăn, nhưng Vệ Dịch đột nhiên nói: "Ta sẽ không buông tay Thư nhi, nếu không, Thư nhi đi rồi, ta sợ... ta sợ sẽ không còn gặp lại Thư nhi nữa."

Ách!

"Vệ Dịch....."

"Thư nhi, ta đi cùng có được không?"

Lúc này, giọng nói của Cảnh Dung đột nhiên truyền ra từ bên trong xe ngựa: "Đi lên đi, mang hăn theo."

Vừa nghe được lời này, Vệ Dịch lập tức vui vẻ, nhanh chóng chui vào xe ngựa, gọi vài tiếng "Ca ca rất tốt"!

Kỷ Vân Thư bước lên xe ngựa, trừng mắt liếc nhìn Cảnh Dung một cái.

Nhưng hăn híp mắt lại, lười biếng nói một câu: "Hăn muốn đi theo thì cứ để hăn đi theo."

"Đó là hoàng cung!" Kỷ Vân Thư nhắc nhở một câu.

"Bốn vương biết!" Cảnh Dung thờ ơ nói.

Nhưng Kỷ Vân Thư vẫn kiên trì giữ vững lập trường của mình, nhìn về phía Vệ Dịch: "Vệ Dịch, đi xuống."

"Thư nhi....."

"Đi xuống!"

Vệ Dịch buông đầu xuống, biết Kỷ Vân Thư tức giận, duỗi tay kéo ống tay áo của nàng: "Thư nhi đừng tức giận, ta sẽ xuống."

Vệ Dịch vẫn luôn cúi đầu, cực kỳ đáng thương!

Nhìn thấy Vệ Dịch như vậy, Kỷ Vân Thư cảm thấy khó chịu trong lòng.

Vệ Dịch, chờ sau khi 《Lâm Kinh Án》 kết thúc, ta hứa với người, chắc chắn sẽ ở bên cạnh người thường xuyên hơn!

Chờ sau khi Vệ Dịch xuống xe ngựa, Cảnh Dung đột nhiên vén rèm lên, mệnh lệnh Lang Bạc: "Người không cần tiến cùng ta, hãy trông chừng Vệ Dịch, đưa hắn đi ăn những gì hắn thích, để hắn chơi thỏa thích."

"Vâng!"

Sau khi màn xe buông xuống, Cảnh Dung nhìn thấy Kỷ Vân Thư vẫn mang vẻ mặt nghiêm túc, hắn liền nói: "Nếu Vệ Dịch muốn đi theo, nàng cần gì phải như vậy."

"Ta không phải Vương gia, không thể kéo theo người khác vào trong nước sôi lửa bỏng."

"Sao lại nói như vậy?"

"Vệ Dịch không nên bị cuốn vào bất luận sự tình nào."

Nàng trả lời ngắn gọn rõ ràng!

Cảnh Dung không nói nữa!

Vệ Dịch nhìn xe ngựa xa dần, phồng miệng lên, ngồi xuống ở bậc cửa ngoài phủ, một chân không ngừng xoa tới xoa lui trên mặt đất.

Lang Bạc đi đến bên cạnh hãnh, mang theo giọng điệu lấy lòng, tinh tế hỏi: "Vệ công tử, hay là ta mang người đi ăn hồ lô đường?"

Hãnh lắc đầu: "Không cần, ta muốn ở chỗ này chờ Thư nhi."

"Hay là vào trong chờ?"

"Đã nói không cần! Ta muốn chờ ở đây."

Cứng đầu!

"Vệ công tử....."

Lang Bạc còn nói chưa xong đã bị Vệ Dịch gián đoạn, Vệ Dịch bĩu môi, ứa nước mắt, ngược đầu lên nhìn Lang Bạc.

Hỏi: "Người nói xem, có phải Thư nhi đã chán ghét ta rồi hay không?"

Câu hỏi này đến quá đột ngột, Lang Bạc trong lúc nhất thời không trả lời được, khóe miệng co giật.

Nếu hỏi về hành quân đánh giặc, hãnh thật ra còn có thể đáp lại ba phần, nhưng về loại chuyện thế này, thật sự là làm khó hãnh.

Lang Bạc nhún vai, bất đắc dĩ: "Vệ công tử, người thật sự làm khó ta."

Vệ Dịch lại cúi đầu, nhìn đôi giày sạch sẽ của mình, giơ chân ra, tiếp tục không ngừng xoa xoa mặt đất.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Sau khi vào cung, Cảnh Dung lập tức vội vàng đi tới chính điện để thảo luận chính sự. Trước khi rời đi, hắn không ngừng nhắc nhở Kỷ Vân Thư cẩn thận một chút.

Nàng chỉ liên tục gật đầu với hắn!

Sau đó, nàng đi theo cung nữ đón nàng tới Chương Chất điện.

Nhưng điều khiến nàng không thể tưởng được chính là, thì ra Tiêu Phi không chỉ tuyên triệu một mình nàng tiến cung.

Bên trong đại điện, nàng đã được sắp xếp một chỗ để ngồi!

Trên ghế, đều là những cô nương ăn mặc có chút hoa hòe lộng lẫy.

Các nàng đều được xem như xinh đẹp!

Trong lòng nàng buồn bực, trong hồ lô của Tiêu Phi này, đang chứa đựng được gì?

Những nữ tử kia nhìn thấy nàng vừa tiến đến, thấy trên mặt nàng mang theo nửa tấm mặt nạ, tràn ngập cảm giác thần bí. Đúng là bởi vì như thế, những nữ tử đó càng hiện lên bộ dáng tò mò.

Bọn họ đều tinh tế đánh giá nàng.

Tự hỏi không biết nàng xấu hay đẹp!

Nhưng ——

Có một số cô nương thẹn thùng cúi đầu!

Khuôn mặt hơi ửng đỏ!

Có cô nương còn nhìn về phía nàng, mở miệng cười khúc khích!

Một số người, thậm chí còn cắn môi, hận không thể nhào vào trong lòng ngực nàng.

Đây còn không phải là hiệu quả từ một vụ án mất tích hay sao? Không ngờ đã khiến cho thanh danh của nàng trở nên vang dội!

Còn thu hút đám "ong bướm" này.

Nàng nhanh chóng tránh khỏi ánh mắt của những oanh oanh yến yến kia, đi đến giữa đại điện.

Sau đó nàng chấp tay: "Tham kiến Tiêu Phi!"

Tiêu Phi mang vẻ mặt trù mẫn, khóe miệng hiện lên tươi cười, giọng điệu ôn hoà, nói: "Kỷ tiên sinh không cần đa lễ, lần này bốn cung mở tiệc trong cung là vì tiên sinh, hy vọng tiên sinh sẽ không trách bốn cung tự tiện làm chủ."

Hả?

Mở tiệc cho nàng?

Đây là tình huống gì vậy?

"Thảo dân không hiểu ý của nương nương."

"Tiên sinh phá được vụ án mất tích, toàn bộ trong kinh thành đều nói tiên sinh quả thực rất thần kỳ, rất nhiều tiểu thư danh môn đều muốn nhìn thấy diện mạo tiên sinh. Bốn cung nghĩ, tiên sinh sớm hay muộn cũng phải cưới vợ sinh con. Hôm nay các tiểu thư tới đây, nếu không phải là tài nữ tướng môn, chính là thư hương thế gia. Bốn cung tin tưởng, bọn họ đều xứng đôi với tiên sinh tài trí."

Cái gì?

Đây là đang mai mối giúp nàng sao?!

Trong lòng bàn tay Kỳ Vân Thư ướt đẫm mồ hôi!

Tiêu Phi này, bà ta đang muốn làm gì?

Kỳ Vân Thư cúi đầu: "Đa tạ ý tốt của nương nương, thảo dân xuất thân bần hàn, không dám nghĩ loạn."

"Từ xưa tới nay đều không sợ người khổ, chỉ sợ người khổ tâm. Tiên sinh được Dung Vương coi trọng, hiện giờ phá được vụ án mất tích, Hoàng thượng không ngừng hết lời khen ngợi, tương lai thăng chức rất nhanh, đó là chuyện sớm hay muộn."

"Tâm ý của nương nương, thảo dân xin nhận, nhưng hiện giờ thành gia, thật sự còn quá sớm."

Nàng từ chối lần nữa!

Khóe miệng Tiêu Phi hơi nhếch lên một chút, kiên nhẫn nói: "Tiên sinh không cần phải nóng lòng từ chối bốn cung, không bằng hãy ngồi xuống, chậm rãi nói chuyện."

Kỳ Vân Thư không có lựa chọn nào khác, nàng đã thâm nhập vào trong hang hổ, trốn cũng không thoát!

Nàng đành phải ngồi xuống một bên.

Nhưng từng đôi ánh mắt tò mò và khao khát nhìn qua khiến cả người nàng đều cảm thấy khó chịu.

Đột nhiên, một giọng nói truyền đến: "Kỷ tiên sinh dáng người mảnh khảnh, lại thông minh như thế, tương mạo nhất định rất đẹp. Nếu như

không ngại, có thể tháo mặt nạ xuống hay không?"

Đám nữ tử đều liên tiếp gật đầu tán thành, muốn nhìn thấy dung nhan tuấn tú của nàng.

Tiêu Phi âm thầm cười một tiếng âm hiểm, ngay sau đó nói: "Kỷ tiên sinh, một khi đã như vậy, ngươi hãy tháo mặt nạ xuống đi."

Thì ra, đây là một Hồng Môn Yến!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 190: Bàn Tính Của Cảnh Huyền

Nàng sớm đã bất an khi Tiêu Phi có lòng tốt mời nàng!

Nhưng không ngờ bà ta lại có ý xấu như vậy!

Kỷ Vân Thư hạ ánh mắt xuống, bình thản ngồi yên, giống như những lời Tiêu Phi nói đều không lọt vào trong lỗ tai nàng.

Không đồng ý cũng không trả lời.

"Kỷ tiên sinh, phải chăng có chỗ khó xử?" Tiêu Phi thấy nàng hoài nghi, nhướn mày lên hỏi.

Trong giọng nói rõ ràng không hề có ý tốt.

Một trong những nữ tử cũng phụ họa nói theo: "Hay là tiên sinh cố ý che mặt chính là vì tướng mạo xấu xí? Nhưng ta thấy nửa khuôn mặt lộ ra của tiên sinh vẫn khá nổi bật, chắc chắn là người anh tuấn."

Người thời xưa, thật sự thích tâng bốc người khác!

Kỷ Vân Thư nâng mí mắt lên, liếc mắt ngắm nghĩa nàng kia một cái, khuôn mặt phấn hồng xinh đẹp với đôi môi đỏ, cũng xem như thanh tú, đáng tiếc, không thể che dấu được cặp mắt tự cao tự đại.

"Cô nương quá đề cao tại hạ, ta bất quá là một thường dân, nửa khuôn mặt này khá tốt, chung quy có thể bù đắp được thiệt hại cho nửa khuôn mặt kia của ta."

"Ý của tiên sinh, nửa khuôn mặt khác bị khuyết tật?"

"Đúng vậy!"

Nàng thẳng thắn trả lời!

Nữ tử ngay lập tức nghiêng đầu, nâng ống tay áo thêu hoa lên trên chóp mũi, nhắm mày lại.

Hiện lên bộ dáng có ý ghét bỏ!

Kỷ Vân Thư thu hết thần sắc và động tác của nữ tử này vào trong mắt, khóe miệng không thể không hiện lên một sự khinh miệt.

Mặc dù có khuôn mặt đầy phấn, nhưng đó chỉ là một loại phấn thô tục!

Tiêu Phi vờ như liếc mắt một cái, nói: "Tướng mạo tiên sinh như thế nào, chỉ cần tháo mặt nạ xuống sẽ rõ ràng ngay. Nếu tiên sinh nhìn trúng tiểu thư nào đó trong này, bốn cung sẽ mai mối giúp người."

Kỷ Vân Thư chấp tay với ý định từ chối: "Thảo dân....."

Không đợi nàng mở miệng, Tiêu Phi vung ống tay áo lên, ngắt lời nàng nói: "Tiên sinh đừng từ chối."

Thật sự hùng hổ dọa người!

Kỷ Vân Thư hiểu rất rõ, giờ phút này bản thân mình giống như một con chim bị nhốt trong lồng, chỉ có thể mặc kệ những cành trúc trong tay Tiêu Phi tùy ý chọn lựa.

Thôi, muốn nhìn thì cứ nhìn đi!

Có lẽ những nữ nhân mặt đầy phấn này sau khi nhìn thấy tướng mạo của nàng, toàn bộ sẽ sợ tới mức chết khiếp, vậy cũng tốt!

Nàng gật đầu, quét mắt nhìn quanh một cái.

"Nếu như các vị cô nương muốn nhìn, Tiêu Phi nương nương lại có lệnh, vậy tại hạ tháo mặt nạ xuống là được."

Tiêu Phi rất vừa lòng gật đầu!

Nhưng môi đỏ bà ta lại âm thầm cong lên, nhìn Kỳ Vân Thư nâng tay, những ngón tay đặt ở trên nửa gương mặt nạ màu vàng, uốn cong, hơi dùng sức một chút, đang chuẩn bị nhấc chiếc mặt nạ lên.

Ánh mắt mọi người đều ngưng tụ trên khuôn mặt nàng.

Tất cả đều cực kỳ mong chờ!

Cực kỳ khát vọng!

Khuôn mặt Kỳ Vân Thư đang từ từ được hiện ra, đúng lúc này ——

"Mẫu phi!"

Cảnh Huyền nâng theo làn váy, bước đi như bay, hết sức vui mừng chạy vào.

Bởi vậy, Kỳ Vân Thư còn chưa hoàn toàn tháo mặt nạ xuống, một lần nữa đặt lại vị trí trên mặt, bình tĩnh ngồi đó.

Đám người hoàn toàn thở dài một tiếng thất vọng!

"Huyền nhi? Sao con lại tới đây?" Tiêu Phi cau mặt, hỏi.

"Nữ nhi nghe cung nhân nói, mẫu phi mở tiệc ở đại điện, mời các tiểu thư danh môn trong kinh thành, nữ nhi cũng muốn đến xem náo nhiệt."

"Yến hội lần này không liên quan tới con, con hãy lui ra đi." Tiêu Phi nghiêm túc nói.

Cảnh Huyền hành động giống như không có việc gì, nhìn về phía Kỳ Vân Thư, ngay lập tức phấn chấn tinh thần, vui vẻ đi tới bên người nàng.

Cảnh Huyền tươi cười rạng rỡ nói: "Thì ra Kỳ tiên sinh cũng ở đây."

Kỳ Vân Thư đứng dậy, chấp tay: "Công chúa."

"Giữa người và ta không cần đa lễ." Nói xong, nàng kéo góc áo Kỳ Vân Thư, thân thể dán tới gần, miệng nhỏ chu lên, bắt đầu oán giận: "Mẫu phi cũng thật là, ngay cả khi tiên sinh ở chỗ này cũng không nói cho ta, nếu như biết Kỳ tiên sinh tới đây, ta nhất định sẽ ra cửa cung nghênh đón người."

Điều này.....

Kỳ Vân Thư một đầu đầy mồ hôi.

Nàng vốn định kéo ống tay áo của mình về từ trong tay Cảnh Huyền, nhưng Cảnh Huyền lại túm vô cùng chặt, làm thế nào cũng không chịu buông tay.

Bộp ——

Tiêu Phi thấy thế, dùng một bàn tay đột nhiên đập mạnh ở trên ghế sơn son chạm ngọc, giận dữ đứng dậy.

"Người tới, dẫn công chúa đi."

"Vâng!"

Cung nhân tiến lên, kéo Cảnh Huyền ra ngoài.

Cảnh Huyền vừa quay người, vừa đẩy cung nhân ra, vừa tức giận nói với Tiêu Phi: "Mẫu phi, lần này mở tiệc, vì sao con không thể tới? Nữ nhi và tiên sinh lâu ngày không gặp, nếu như mẫu phi không cho con lưu lại yến tiệc, vậy con sẽ mang theo tiên sinh ra phía sau điện."

"Nói bậy, thân là công chúa, không ngờ con dám nói ra những lời đáng xấu hổ như thế." Tiêu Phi lạnh lùng sắc bén.

"Nữ nhi từ xưa tới nay vẫn luôn như vậy, có chuyện gì đều sẽ nói thẳng, nếu mẫu phi đang mở tiệc, nữ nhi không quấy rầy nữa."

Nói xong, Cảnh Huyền lập tức lôi kéo Kỷ Vân Thư đi ra phía ngoài điện.

"Huyền nhi!"

Cảnh Huyền căn bản không để ý tới tiếng mắng của Tiêu Phi sau lưng, kéo Kỷ Vân Thư nhanh chóng bước ra khỏi đại điện.

Kỷ Vân Thư dừng bước, rút tay về.

Cảnh Huyền quay người nhìn nàng, lại nhìn thoáng qua phía trong đại điện, thấy không ai đuổi theo, khoe miệng lúc này mới giờ lên nụ cười đắc ý.

Sau đó nói: "Sao những nữ tử dung tục đó có thể nhìn thấy tướng mạo người trước bản công chúa được chứ? Bọn họ muốn thấy, cũng phải để bản công chúa nhìn thấy trước tiên."

Tình cảnh thật đáng xấu hổ!

Tuy nhiên, nếu không phải có Cảnh Huyền đột nhiên xuất hiện, chỉ sợ đêm nay sẽ phát sinh ra nhiều chuyện, nói không chừng tướng mạo của

nàng sẽ đưa tới một số tin đồn. Nếu Tiêu Phi không quan tâm tới tướng mạo xấu xí của nàng, buộc phải mai mối và an bài một thê thiếp cho nàng.

Nếu nàng cự tuyệt, chắc chắn chính là công khai đắc tội Tiêu Phi!

Nếu nàng đồng ý, nhưng thân phận nàng lại.....

Ngẫm lại đều cảm thấy tâm tư Tiêu Phi quả thực rất kín đáo!

Cũng may nàng vừa mới nghiên ngẫm tới đó, đã bị Cảnh Huyền đột nhiên thâm nhập báo loạn, một lần nữa giúp nàng thoát khỏi tình trạng khó khăn.

Thật sự nghĩ mà sợ!

Nàng còn chưa điều tra 《Lâm Kinh Án》, đã thua trong tay Tiêu Phi, thật sự quá không đáng giá.

Thấy Kỷ Vân Thư chậm rãi không nói gì, Cảnh Huyền bỗng chốc kéo tay nàng, thân mật nói: "Nếu như đã ra ngoài, vậy không ngại ra phía sau điện cùng với bản công chúa."

"Đa tạ công chúa đã mời, nhưng hiện tại không còn sớm nữa, cáo từ."

Kỷ Vân Thư rút cánh tay về, khuôn mặt không có biểu tình chuẩn bị cất bước rời đi.

Sau một khoảnh khắc ——

"Chẳng lẽ tiên sinh không muốn gặp Vệ Dịch sao?"

Hả?

"Người vừa nói gì?" Kỷ Vân Thư dừng bước, xoay người lại hỏi.

Cảnh Huyền thất vọng: "Thì ra trong lòng tiên sinh lo lắng nhất, chính là Vệ Dịch!"

"Vì sao nhắc tới hần? Người rốt cuộc muốn làm gì?"

"Không phải tiên sinh đang vội ra khỏi cung hay sao?" Cảnh Huyền xoay người qua, hai tay ôm ngực, có chút vui đùa.

Kỷ Vân Thư lo lắng, nghiêm túc nói: "Công chúa, nếu người muốn gây khó khăn cho ta thì cứ tự nhiên, nhưng đừng thương tổn tới Vệ Dịch."

"Bản công chúa khi nào nói sẽ thương tổn tới hần? Ta bất quá chỉ sai người mang hần tiến cung, hiện tại tiểu tử kia đang nhàn nhã ăn điểm tâm ở phía sau điện. Như thế nào, hiện tại có bằng lòng theo ta ra phía sau điện hay không?"

Sắc mặt Kỷ Vân Thư nôn nóng, không hề do dự nói: "Mang ta đi tìm hần."

"Được!" Cảnh Huyền cực kỳ vừa lòng.

Vì thế, Cảnh Huyền lập tức kéo theo nàng, vội vã đi về phía sau điện.

Đọc theo đường đi, Cảnh Huyền có chút lo lắng hỏi nàng: "Lần trước ta có nói với mẫu phi về vụ án mất tích, sau khi mẫu phi nghe xong, không hiểu vì sao lại cấm túc ta ở trong cung, không cho ta ra khỏi cung. Sau đó ta nghe nói người và hoàng huynh bị thương, ta thật sự rất lo lắng."

Giọng điệu của Cảnh Huyền hoàn toàn mang theo lo lắng.

Thì ra ——

"Là người?" Kỷ Vân Thư kinh ngạc.

Cảnh Huyền không rõ: "Cái gì là ta? Ta thật ra đang muốn hỏi người một chút, người bị thương thế nào?"

Nàng lắc đầu: "Ta không sao!"

Kỷ Vân Thư nói với giọng lạnh lùng tới cực hạn!

Không ngờ, thì ra Cảnh Huyền đã nghe lén nàng và Cảnh Dung nói chuyện, sau đó bất cần nói lại với Tiêu Phi, lúc này mới xảy ra chuyện Diệc Vương nhanh chân đến trước bắt được Cam Trù Lương.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 191: Bớt

Phía sau Chương Chết điện.

Vệ Dịch dạo bước đi quanh, tới tới lui lui ở bên ngoài, không ngừng nhìn xem xung quanh.

Vệ Dịch vốn đang ở bên ngoài Dung Vương phủ chờ Kỷ Vân Thư trở về, không ngờ có người trong cung tới, nói với Vệ Dịch nếu muốn tìm Kỷ Vân Thư thì theo bọn họ tiến cung.

Lang Bạc thân là cận vệ Dung Vương, tất nhiên không thể kháng lại ý chỉ của công chúa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vệ Dịch bị mang đi.

"Vì sao Thư nhi vẫn chưa tới?"

Vệ Dịch nhìn xung quanh hồi lâu!

Bước chân hần bồi hồi tại chỗ một hồi thật lâu, sau đó thối lui.

Đột nhiên sau lưng hần đụng phải một người!

Lộp bộp ——

Âm thanh của những hạt ngọc trai rơi xuống mặt đất.

Vệ Dịch hốt hoảng, quay người lại lập tức nhìn thấy một bà lão đang cúi người để nhặt đồ lên.

Những viên ngọc trai rơi đầy đất, vương vãi khắp nơi.

"Thực xin lỗi, ta không cố ý, thực xin lỗi, ta giúp bà nhặt chúng."

Vệ Dịch nhanh chóng cúi người ngồi xổm xuống, giúp đỡ bà lão nhặt những hạt ngọc trai.

"Là lão nô không tốt, đụng vào công tử." Bà lão thở hổn hển nói, cúi đầu xuống thấp hơn, đôi tay già nua nhăn nheo, run rẩy nhặt từng hạt ngọc trai để vào trong hộp gỗ.

Vệ Dịch vội vàng xua tay: "Không phải, là ta đã đụng phải bà bà, là ta sai, không phải bà bà không tốt!"

Bà lão ngẩng đầu lên, mái tóc hoa râm rối bù trên trán, vẻ ngoài hốc hác, nếp nhăn lấp kín khuôn mặt, cực kỳ tiều tụy.

"Công tử hãy để lão nô tự nhặt chúng lên."

"Không sao, ta giúp bà bà cùng nhặt."

Tay chân Vệ Dịch tương đối linh hoạt, lau khô những hạt ngọc trai trên quần áo mình, sau đó mới đặt vào trong hộp.

Sau khi nhặt hết ngọc trai cho vào trong hộp, lúc này Vệ Dịch mới cẩn thận nâng bà lão đứng dậy.

"Bà bà không sao chứ?"

"Lão nô không sao, đa tạ công tử."

"Không sao không sao!" Vệ Dịch tươi cười rạng rỡ.

Bà lão ôm hộp gỗ trong tay, vẻ mặt hiền lành, cung kính khom người.

"À, thì ra vẫn còn một hạt ở trên mặt đất." Vệ Dịch lập tức hô lên một tiếng, nhanh chóng xoay người nhặt lên.

Khi Vệ Dịch vừa cúi người xuống, phía sau cổ hắn hiện ra một cái bớt có hình cánh hoa màu đỏ.

Bà lão vô tình nhìn thấy nó!

"Đây là bớt?"

Khuôn mặt hiền lành của bà lão ngay lập tức hiện lên thần sắc kinh ngạc không thể nào che dấu.

Vệ Dịch đứng dậy, xoa xoa hạt ngọc trai nơi ống tay áo, sau đó đặt vào trong hộp và nở nụ cười: "Bà bà, đã nhạt hết rồi."

"Bớt kia ở trên cổ công tử?"

"Bớt?" Vệ Dịch duỗi tay sờ sờ gáy mình, nhanh chóng nói: "Bà bà đang nói cái bớt trên cổ ta sao?"

Đôi môi bà lão run rẩy, cứng nhắc gật đầu.

"Ồ, nương nói, nó đã có ở đó từ khi ta sinh ra."

"Từ khi sinh ra đã có?" Giọng điệu của bà lão rất nhỏ, cặp mắt kia vốn luôn nheo lại, lúc này kinh ngạc mở to, thân mình run rẩy, hỏi: "Công tử, có thể cho lão nô nhìn kỹ lại cái bớt kia không?"

"Có thể!"

Vệ Dịch trực tiếp cong lưng, đẩy tóc ra, để bà lão có thể cẩn thận nhìn xem một chút.

Chiếc bớt hình cánh hoa màu đỏ, được nhìn thấy rất rõ ràng.

Hốc mắt bà lão đột nhiên đỏ ửng, hai chân mềm nhũn, lão đảo lúi ra phía sau vài bước, chiếc hộp trong tay cũng bị rớt trên mặt đất.

Tách tách ——

Những hạt ngọc trai một lần nữa rơi đầy đất!

"Bà bà, những hạt ngọc lại rơi ra rồi."

Vệ Dịch kinh hô một tiếng, sau đó tiếp tục quỳ rạp xuống mặt đất, nhặt lên từng hạt ngọc.

Hắn hoàn toàn không hề chú ý tới thần sắc của bà lão.

Lúc này, vài cung nữ trong điện vừa lúc nhìn thấy, vội vàng đi qua giúp nhặt lại những hạt ngọc vương vãi.

Cung nữ dẫn đầu kéo bà lão qua một bên, nói: "Trương ma ma, không phải đã nói bà mang những hạt ngọc này tới Thượng Y Cục hay sao? Sao bà vẫn còn ở đây?"

"Ta....."

"Quên đi, ta sẽ để Quý nhi đưa đi, thật phiền toái." Cung nữ thở dài một tiếng, lắc đầu.

Đợi sau khi những hạt ngọc trai lại nằm ở trong hộp lần nữa, cung nữ dẫn đầu sai người mang theo Trương ma ma nhanh chóng rời đi.

Trước khi rời đi, Trương ma ma lưu luyến mỗi bước chân quay đầu nhìn Vệ Dịch, mắt ứa lệ.

Vệ Dịch gãi đầu, không hiểu!

"Vệ công tử, công chúa phân phó, nói người hãy vào chờ trong điện." Cung nữ kia nói.

"Không phải đã nói sẽ mang ta đi tìm Thư nhi hay sao? Vì sao Thư nhi vẫn còn chưa tới?" Vệ Dịch có chút sốt ruột.

"Nô tỳ không biết, chỉ biết công chúa sai bọn nô tỳ trông chừng vệ công tử."

"Nhưng ta muốn tìm Thư nhi!"

"Điều này....."

Cung nữ không biết làm thế nào để trả lời Vệ Dịch.

Đúng lúc này bên ngoài điện có người hô to một tiếng "Công chúa".

Vệ Dịch nghe tiếng vọng tới thì lập tức quay người, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Kỷ Vân Thư bên cạnh Cảnh Huyền.

"Thư nhi!"

Vệ Dịch vui sướng hét lên một tiếng, sau đó vọt qua.

Kỷ Vân Thư vừa mới rảo bước tiến lên, nháy mắt đã thấy Vệ Dịch nhào tới, nàng đã thành thói quen, vì vậy không cần phải trốn.

Tuy nhiên ——

Cảnh Huyền ngay lập tức dang hai tay ra, đứng chắn trước mặt Kỷ Vân Thư để ngăn cản hẳn.

May mắn Vệ Dịch dừng lại kịp thời, nếu không lúc này chỉ sợ đã đụng vào người Cảnh Huyền.

"Người là một đại nam nhân, vì sao lúc nào cũng nũng nịu muốn nhào vào trong lòng ngực người khác như vậy?!" Cảnh Huyền trừng mắt nhìn hẳn.

Vệ Dịch phòng miệng lên: "Không phải ta muốn ôm người."

"Ôm Kỳ tiên sinh cũng không được."

"Hừ!"

Kỳ Vân Thư nhanh chóng vòng Cảnh Huyền, nắm lấy cánh tay Vệ Dịch, lo lắng hỏi: "Vệ Dịch, người không sao chứ?"

"Ta không sao, Thư nhi không cần lo lắng, thật ra người đi đã lâu vẫn chưa trở về, ta chờ người ở cửa rất lâu."

Không sao thì tốt! Kỳ Vân Thư thở dài nhẹ nhõm một hơi, xoay người chất vấn Cảnh Huyền: "Công chúa, người rốt cuộc muốn đang làm gì? Vì sao lại mang Vệ Dịch tiến cung?"

Cảnh Huyền hơi nóng nảy, quay qua ra lệnh cho mấy cung nữ một bên: "Mấy người các người đều lui hết đi."

"Vâng!"

Toàn bộ cung nữ lui ra!

Lúc này Cảnh Huyền mới khó chịu nhìn Kỳ Vân Thư, nói: "Nếu ta không dùng Vệ Dịch tới để áp chế người, sao người có thể nguyện ý tới đây nói chuyện với ta?"

"Người quả thực là đang hồ nháo."

"Hồ nháo thì như thế nào? Từ nhỏ, bản công chúa muốn cái gì thì có cái đó, nhưng người mình thích lại không thể chiếm được, mà trong lòng người cũng chỉ có Vệ Dịch, trong mắt người có từng nhìn thấy bản công chúa hay không?"

Giọng điệu của Cảnh Huyền ghen ngào, lúc nói chuyện, thiếu chút nữa đã rơi nước mắt.

Kỷ Vân Thư không thích nhất là nhìn thấy nữ nhân khóc, cũng ghét nhất là gặp phải người vô cớ gây rối.

Trong lúc nhất thời, Kỷ Vân Thư đột nhiên cảm thấy não mình đau đớn một trận, đơn giản nói thẳng: "Công chúa, người và ta không có khả năng!"

"Vì sao không có khả năng!"

"Ta không biết nói với người thế nào."

"Bản công chúa chưa bao giờ thật tình thích một người, lần này ta đối với người là chân tình. Tâm ý này của ta, vì sao người không hiểu?"

Cảnh Huyền cực kỳ nghiêm túc!

Nàng vốn định duỗi tay kéo kéo Kỷ Vân Thư, nhưng tay vừa vươn ra, lại rơi vào khoảng không.

Kỷ Vân Thư lùi ra sau một bước, ngược lại, nói với Vệ Dịch: "Vệ Dịch, người xoay người sang chỗ khác."

"Ồ!"

Vệ Dịch rất ngoan ngoãn, cũng không hỏi vì sao, nói một tiếng đồng ý và dịch bước chân, xoay người đi.

Cảnh Huyền không hiểu vì sao, nàng đang vừa mới chuẩn bị hỏi, cổ tay đột nhiên bị Kỷ Vân Thư cầm lấy, nâng lên.

"Người làm gì vậy?"

"Làm công chúa mất hết hy vọng."

Hả?

Kỷ Vân Thư nhanh chóng ấn tay nàng về phía trước ngực mình.

Cảnh Huyền lập tức đỏ mặt, nhưng đợi đến khi bàn tay rõ ràng dán ở trước ngực Kỷ Vân Thư, cả người nàng bắt đầu run lên.

Hai mắt trừng lớn!

Cả người nàng cứng đờ hồi lâu, hít một hơi thật sâu, không thể tin nổi nói: "Người..... là nữ?"

Kỷ Vân Thư buông tay nàng ra, nhẹ nhàng gạt đầu.

Sau đó nói: "Nếu như ta không đoán sai, mẫu phi người, cũng đã biết ta là thân nữ tử."

"Không có khả năng!" Sắc mặt Cảnh Huyền trắng bệch, dùng sức lắc đầu.

Chân tướng này, tới quá nhanh!

Kỷ Vân Thư lạnh mặt: "Hôm nay mở tiệc, nếu không phải công chúa xuất hiện, chỉ sợ Tiêu Phi nương nương sẽ chỉ định loạn uyên ương, ta tất nhiên sẽ bị lộ ra thân phận nữ tử."

Cảnh Huyền liên tục lui ra phía sau vài bước.

Nàng vẫn liêu mạng lắc đầu.

"Không có khả năng! Mẫu phi không có khả năng biết người là nữ, mẫu phi rõ ràng biết ta đối với người..... Tóm lại, không có khả năng!"

Không, nếu như mẫu phi đã biết người là nữ, không có lý gì mà không nói cho ta."

Ngay lập tức, nước mắt tràn mi!

Kỷ Vân Thư trầm ngâm một tiếng: "Có lẽ, bà ấy chỉ chưa kịp nói cho người biết."

"....."

"À, công chúa không phải muốn biết tướng mạo của ta hay sao? Ta sẽ tháo mặt nạ xuống, để người có thể nhìn thấy rõ ràng."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 192

Kỷ Vân Thư tháo xuống mặt nạ vàng trên mặt.

Lộ ra vết sẹo trên mặt!

"Công chúa hãy cẩn thận nhìn xem."

Cảnh Huyền không phải là người trông mặt mà bắt hình dong, nhưng nhìn thấy vết sẹo trên mặt Kỷ Vân Thư, nàng vẫn kinh ngạc một chút.

Cảm giác giống như bị sét đánh, có thể cảm nhận được rất rõ ràng chính xác!

Một hồi thật lâu sau đó, nàng mới lên tiếng hỏi, "Người..... mặt người vì sao lại như vậy?"

Tiếng nói của nàng rõ ràng run rẩy!

"Bị trâm bạc gây ra, để lại sẹo." Kỷ Vân Thư bình tĩnh trả lời, sau đó mang mặt nạ lên lần nữa.

Cảnh Huyền còn chưa kịp tiêu hóa hết, miệng há to, nước mắt bắt đầu ứa ra, không biết nói gì.

Kỷ Vân Thư bỗng gọi một tiếng "Vệ Dịch"!

Vệ Dịch lúc này vẫn luôn đưa lưng về phía nàng, ngốc nghếch đứng tại chỗ.

Hắn nghe lời như vậy!

Nghe thấy Kỳ Vân Thư gọi hắn, lúc này mới xoay người lại, hỏi, "Thư nhi, có phải có thể về rồi hay không?"

"Ừ!"

Nàng gật đầu, duỗi tay kéo hắn, sau đó nói với Cảnh Huyền, "Cho dù như thế nào, ta vẫn là muốn đa tạ công chúa đã giải vây giúp ta."

Giọng nói rơi xuống, Kỳ Vân Thư lập tức mang theo Vệ Dịch rời đi!

Cảnh Huyền hơi giật mình ngậy người đứng tại chỗ, ánh mắt mê ly, không hề có tiêu cự.

Trong lòng nàng cảm thấy bất ổn!

Bên kia, trong Chương Chất điện phát sinh lên nhiều gợn sóng ——

.....

Trong điện thảo luận chính sự!

Hầu hết những người liên quan trong triều đều có mặt tại đây.

Kỳ Trinh Đế ngồi ở phía trên long ỷ, trên người mặc hoàng bào Cửu Long, đôi tay căng cứng đặt ở phía trên hai chân, nghiêm trang ngồi thẳng.

Phía trong đại điện, đứng hàng đầu tiên là Thái Tử, Diệc Vương, Cảnh Dung, và phía sau chính là văn võ đại thần.

Ngay cả Kỳ Lê và Kỳ Hoàn cũng đều ở đây.

Cũng đúng, hai người này đều là đại thần trong triều, sau khi hồi hương lo tang sự xong xuôi, tất nhiên phải ra roi thúc ngựa hồi kinh.

Hiện tại, cả hai người đều tràn ngập tức giận!

Trong số những người có mặt, có ba nam tử mặc áo giáp thô sơ nông cuồng đứng giữa đại sảnh. Những người mặc áo giáp này chính là người Khúc Khương, khung áo được làm bằng sắt, liên kết với ngực và phần sau, những mảnh kim loại nối với nhau kết thành vẩy cá, phía dưới là đệm đầu gối, tạo thành áo giáp được che phủ từ chân tới mặt.

Ba người đứng thành hình tam giác, lạnh giá bản người!

Người đứng đầu là một hán tử cường tráng gần 40 tuổi, có râu quai nón, lông mày đen nhánh, có thể thấy được sự hung hãn của người Khúc Khương.

Thì ra người này chính là vị tướng quân thông minh hơn người —— Uất Trì Lâm.

Người này chấp tay, "Bái kiến hoàng đế Đại Lâm."

Kỳ Trinh Đế không hiện lên sắc gì, nói, "Uất Trì tướng quân không cần đa lễ."

"Vâng!"

Ánh mắt Uất Trì Lâm lạnh như băng hàn, nhìn thoáng qua viên tướng nhỏ bên cạnh, viên tướng nhỏ lập tức đem mang hậu lễ trình lên.

"Hoàng thượng, đây là trân phẩm mà Khúc Khương Vương cố ý đưa tới, dâng lên Hoàng thượng."

Lão thái giám đi tới, tiếp nhận lễ vật, đưa tới trước mặt Kỳ Trinh Đế, sau đó mở hộp ra.

Bên trong, chính là một cái sừng trâu cực kỳ trân quý!

"Vật này là năm đó Đại vương Nam chinh Bắc thảo có được, vẫn luôn trân quý nó, lần này người đã từ bỏ thứ yêu thích và dâng tặng lên Hoàng thượng." Uất Trì tướng quân nói.

Kỳ Trinh Đế gật gật đầu, không nói thích cũng không nói không thích, lão thái giám nhận lấy chiếc hộp.

"Tâm ý của Khúc Khương Vương, trẫm đã nhận được." Kỳ Trinh Đế trầm giọng, nói tiếp, "Đại Lâm và Khúc Khương đã ngừng giao chiến 5 năm qua, khi định ra minh ước về lãnh địa, không được kích trống khởi binh, bức thư minh ước này, Uất Trì tướng quân chắc là không thể không biết chứ?"

"Bốn tướng tất nhiên biết rõ."

"Nếu đã biết rõ, vì sao lần này lại vi phạm minh ước, đi ngược với nó?" Kỳ Trinh Đế nói giọng rất hờn hận, cực kỳ uy nghiêm.

Uất Trì chỉ nói, "Lần này bốn tướng vào kinh, chỉ mang tới hậu lễ của Đại vương, tự nhiên biểu lộ mười phần thành ý của Khúc Khương, tuyệt đối sẽ không vi phạm minh ước, càng không hi vọng hai nước sẽ xảy ra giao chiến, tạo nên vô số thương vong."

Không đợi Kỳ Trinh Đế mở miệng, Thái tử Cảnh Hoa một bên không thể kìm nén được!

Hắn tiến lên, khinh thường nói.

"Buồn cười! Uất Trì tướng quân mang theo ba vạn binh mã, nhiễu loạn mười vạn binh mã nơi biên cương chúng ta, trên dưới trong triều đều nói rằng người không phải là người bình thường. Người là người hành quân đánh giặc, có cách dụng binh, giỏi về chiến thuật. Lần này người vào kinh thành Đại Lâm ta, không ngờ còn nói sẽ không vi phạm minh ước? Không muốn hai nước khai chiến? Đây không phải rất buồn cười hay sao? Nếu

như người không muốn khai chiến, hà cớ gì phái binh lính tấn công biên cương chúng ta?"

Ngay cả khi Thái tử có chút lỗ mãng!

Tính tình cũng có chút bốc đồng!

Nhưng những lời nói này, thực sự khiến người hả giận!

Nhưng nói đến cùng, bao cớ chính là bao cớ, cho dù am hiểu về vuốt mông ngựa, vẫn chẳng phân biệt được tình hình đã tự tiện xuất đầu, quả thực chính là tự tìm đường chết!

Kỳ Trinh Đế khụ một tiếng, sắc mặt nhanh chóng đen lại.

Cảnh Hoa dường như ý thức được điều gì, thối lui qua một bên, trong khi Cảnh Diệc ngậm cười trong lòng.

Đối với Cảnh Dung, hần chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lắc đầu!

Liên quan tới chất vấn của Thái tử Cảnh Hoa, Uất Trì Lâm cũng không vội giải thích, mặc dù lớn lên với dáng vẻ là hán tử thô ráp, nhưng tác phong hành sự thật ra rất tinh tế tỉ mỉ.

Uất Trì Lâm ngẩng đầu, nghiêm túc nói với Kỳ Trinh Đế, "Hoàng thượng, trong đó có hiểu lầm!"

"Hiểu lầm? Uất Trì tướng quân cứ việc nói ra, trẫm sẽ cân nhắc mọi thứ."

"Thật ra bốn tướng phụng mệnh mang binh tới, vẫn chưa hề tấn công bất kỳ lãnh thổ nào của Đại Lâm!"

"Hả?"

Uất Trì Lâm tiếp tục nói, "Năm năm trước, Đại Lâm và Khúc Khương đã khai chiến nửa năm, quốc gia chúng ta thất bại, từ đó đã định ra minh ước. Khúc Khương chúng ta mấy năm đều liên tục tiến cống, đổi lấy sự hoà bình vĩnh cửu giữa hai nước. Đại vương có lòng vì dân, không muốn trăm họ lâm than, tất nhiên sẽ không vi phạm minh ước. Bốn tướng phụng mệnh Đại vương, lần này đi tới Đại Lâm, mặc dù cố tình quấy rối biên cương một hồi, nhưng chưa từng khiến một binh một tướng Đại Lâm bị thương."

Mọi người khó hiểu!

Rốt cuộc trong hồ lô của hãn ta có gì?

Cảnh Diệc liếc mắt nhìn Kỳ Trinh Đế một cái, thấy vẻ mặt Kỳ Trinh Đế cũng rất bối rối, hãn tức thời tiến lên.

Hai tay chấp lại gươm lên, ôn hoà nói với Uất Trì Lâm, "Uất Trì tướng quân lúc ở biên cương, không hề phái sứ thần ra mặt nói rõ nguyên do, giờ phút này đang ở trong hoàng thành Đại Lâm chúng ta, vì sao không thẳng thắn nói ra? Đến tột cùng là có chuyện gì?"

Uất Trì nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Cảnh Diệc một cái, sau đó đổi mặt với Kỳ Trinh Đế, nói.

"Đại vương phân phó, bốn tướng nhất định phải giáp mặt giải thích ý đồ tới đây với Hoàng thượng, vì vậy vẫn chưa cử sứ thần tiến đến. Liên quan tới ba vạn quân binh mã tiến đến dưới thành gần biên cương, Lương tướng quân đóng giữ biên thành Lương Văn không hiểu vì sao lại ném quân kỳ, ra lệnh cho mười vạn binh mã gây áp lực cho tướng sĩ và ba vạn quân ta. Bốn tướng lo sợ sẽ gây rạn nứt cho hai nước, vì vậy đành phải tạo ra một cuộc chia rẽ để đánh lui Lương tướng quân trong khi chờ đợi một lời tuyên triệu của Hoàng thượng, giải vây khốn cảnh."

Thì ra là thế!

Thần sắc âm trầm của Kỳ Trinh Đế càng ngày càng thâm.

Đôi tay Kỳ Trinh Đế đặt ở trên đùi nắm chặt thành nắm đấm, nặng nề đấm một đấm, cả giận nói, "Lương Văn này từ khi nào thì hoang đường như thế? Trẫm phái hãn đóng giữ biên cương, trao cho hãn mười vạn binh mã, không ngờ hãn lại làm việc như thế! Biên cương nếu xảy ra sơ xuất gì, hãn có thể đảm đương nổi sao?"

Nói xong, ra lệnh một tiếng, "Người tới, phụng ý chỉ của trẫm, cấp tốc cách chức tướng lĩnh Lương Văn, phạt đánh tám mươi đại bản. Nếu hãn không chết, hãy trói mang về kinh thành, treo trên tường thành ba ngày. Đối với việc biên thành, tạm thời bổ nhiệm đại tướng Tả Phong tới quản chế."

"Vâng!" Thị vệ lĩnh mệnh lui ra.

Lương Văn kia tốt xấu cũng là tướng lĩnh, ra trận giết địch, kiêu dũng thiện chiến, nhưng Kỳ Trinh Đế vừa nghe xong lời nói một bên của Uất Trì Lâm, không ngờ đã hạ lệnh ngay trước mặt mọi người, cách chức tướng quân Lương Văn.

Người khác cảm thấy rất qua loa!

Nhưng người thông minh lại có thể hiểu được!

Một mặt, chính là thể hiện Kỳ Trinh Đế dùng người làm việc nghiêm minh! Do đó đưa ra một lời cảnh cáo đối với Uất Trì Lâm!

Cảnh cáo Uất Trì Lâm cần phân biệt rõ quân và thần, nếu như dám làm xằng bậy, Uất Trì Lâm sẽ là Lương Văn thứ hai.

Về mặt khác, hành động của Kỳ Trinh Đế chính là xoá bỏ châm ngòi chiến tranh giữa hai nước, để tránh trong tương lai Khúc Khương nắm lấy điểm này, tạo nên tác phẩm văn chương, dựng binh tiến công.

Kỳ Trinh kiềm chế tức giận của mình, nói, "Hiểu lầm trong đó, trẫm đã nghiêm túc xử lý, Uất Trì tướng quân hiện tại có thể nói ra ý đồ đến đây!"

Uất Trì gật đầu, "Bốn tướng phụng lệnh Đại vương, tiến tới cầu thân."

"Cầu thân?"

Cầu thân?

Hai chữ này vừa nói ra, toàn bộ cả triều văn võ đồng loạt ồ lên!

Tay giấu trong ống tay áo của Cảnh Dung nắm chặt thành nắm đấm!

Từ đầu tới cuối, hãn vẫn luôn quan sát Uất Trì Lâm, mặc dù người này cao lớn uy mãnh, đúng thật là một vị đại tướng, nhưng.....

Những lời hãn ta nói, có một loại hương vị lỗi thời và rất tuần tự, giống như ——

Đang trần thuật lại lời nói của người khác! Không giống như xuất phát từ bản thân hãn ta!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 193: Người Trên Xe Lăn Thần Bí

Bên ngoài cửa cung!

Bầu trời đã tối đen!

Kỷ Vân Thư mang theo Vệ Dịch tới chỗ cửa Nam, dọc theo đường đi thật ra có tiêu thái giám mang theo đèn lồng, thấp sáng con đường dưới chân.

Xe ngựa Dung Vương phủ chờ ở bên ngoài, Lang Bạc cũng có mặt ở đó.

"Kỷ tiên sinh, cuối cùng ngài cũng ra tới." Lang Bạc lo lắng.

Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng gật đầu.

Lang Bạc nhìn về phía Vệ Dịch, quan tâm hỏi, "Vệ công tử, công chúa có gặp khó dễ với người hay không?"

Vệ Dịch lắc đầu, mỉm cười rạng rỡ, "Không có!"

"Vậy là tốt rồi, trời đã không còn sớm nữa, hai vị lên xe ngựa trước đi, Vương gia chắc hẳn sẽ nhanh ra ngoài."

Vệ Dịch thật ra không do dự chút nào đã chui vào trong xe ngựa, ăn uống no đủ, hẳn tự nhiên có chút mệt mỏi.

Nhìn Vệ Dịch như vậy, Kỷ Vân Thư muốn cười, nhưng tâm tư nặng nề lại khiến nàng cười không nổi.

Lúc nàng đang chuẩn bị nhấc chân lên xe ngựa, nàng quay người lại nhìn thoáng nhìn đoàn người đang đi ra từ trong cung, thấy có ba người mang sắc mặt nghiêm túc, bước chân kiên định, ngẩng đầu mà bước.

Thì ra là Uất Trì Lâm và hai viên tướng nhỏ khác của hắn.

Thấy ba người đều mặc áo giáp, Kỷ Vân Thư nói một tiếng, "Ba người kia là người Khúc Khương? Lúc trước chính là vị tướng quân đã mang ba vạn binh mã để đến đấu với mười vạn binh mã?"

Lang Bạc nhìn lại, gật đầu, nhỏ giọng nói, "Đúng vậy, tiên sinh quả nhiên học thức uyên bác, lúc trước ở trong miếu đồ nát liếc mắt một cái đã nhìn thấu được đoàn người kia là người Hồ Ấp. Hiện tại ngài cũng chỉ nhìn thoáng qua, đã biết bọn họ là người Khúc Khương, thật sự bội phục."

Những lời khen này, Kỷ Vân Thư căn bản không nghe lọt tai.

Ánh mắt nàng vẫn luôn chú ý ở trên người Uất Trì Lâm.

Một lúc thật lâu, nàng nghiêng đầu, nhíu nhíu mày, cảm thấy kỳ lạ!

"Tiên sinh? Có chuyện gì xảy ra với ngài vậy?" Lang Bạc hỏi.

Nàng lắc đầu, nhìn ba người kia bước lên xe ngựa rời đi.

Đúng lúc này, nàng quay đầu một cái, lập tức nhìn thấy Kỷ Lê và Kỷ Hoàn.

Nàng nhanh chóng cúi đầu, vội vã bước lên xe ngựa, duỗi tay xốc bức màn lên, trộm nhìn hai người kia càng lúc càng xa.

Trái tim treo cao cũng chậm rãi hạ xuống!

"Nên tới, luôn sẽ tới!" Nàng nhẹ giọng thầm thì một câu.

Danh hiệu "Kỷ tiên sinh" đã lan truyền như thế nào ở trong kinh thành, Kỷ Lê và Kỷ Hoàn không có lý do không biết, chờ sau khi xử lý xong chuyện Khúc Khương, chỉ sợ sẽ tìm tới nàng phiến toái.

Ngẫm lại đến lúc đó nàng phải lo lắng ứng phó thế nào, nàng bỗng cảm thấy đau đầu!

Khi nàng buông màn xuống, Vệ Dịch liền đuổi lưng và ngáp một cái.

"Thư nhi, ta rất mệt!"

Dứt lời, hắn liền ngả người, ghé vào trên đùi Kỷ Vân Thư, nhắm mắt lại ngủ.

Kỷ Vân Thư không đẩy hắn, ngược lại sủng nịch vuốt ve đầu hắn, hơi mỉm cười.

Hả?

"Vệ Dịch, trên cổ người, từ khi nào có một cái bớt như vậy?" Kỷ Vân Thư chú ý tới cổ của hắn.

Vệ Dịch không ngạc nhiên, chỉ mơ mơ màng màng đáp một câu, "Ừ, nó vẫn luôn ở đó. Nương nói, từ khi ta sinh ra đã có nó, hôm nay Thư nhi là người thứ hai hỏi ta."

"Người thứ hai?"

"....."

Vệ Dịch đã ngủ!

Kỷ Vân Thư chỉ nhẹ nhàng chạm vào cái bớt hình cánh hoa màu đỏ.

Không thể không nói, cái bớt này rất đẹp.

Đợi một hồi, nàng vẫn chưa thấy Cảnh Dung ra ngoài, có lẽ Kỳ Trinh Đế đã giữ lại mấy nhi tử, đóng cửa nghị sự.

Nhìn thấy Vệ Dịch ngủ rất ngon lành, Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, xoay người đứng dậy, đặt Vệ Dịch nằm ở trên ghế mềm, sau đó bước xuống xe ngựa.

Nàng nói với Lang Bạc, "Lang đại ca, phiền người đưa Vệ Dịch trở về trước đi, xe ngựa chạy chậm một chút, đừng khiến hắn tỉnh giấc. Ta ở lại chờ Vương gia."

"Nhưng....."

"Đừng nhưng, đây là đại môn hoàng cung, ta sẽ không xảy ra chuyện."

Lang Bạc suy nghĩ một lúc, gật đầu đồng ý. Hắn mang theo Vệ Dịch trở về trước.

Kỳ Vân Thư đợi ở ngoài cửa cung hồi lâu, nhìn màn đêm buông xuống, đôi mắt hạnh nhân hơi nheo lại, lâm vào trong trầm tư.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Không biết đã qua bao lâu ——

"Nàng đang đợi bốn vương sao?"

Giọng nói của Cảnh Dung đột nhiên vang lên ở bên tai nàng.

Nàng vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy gương mặt tuấn tú chợt phóng đại ở trước mặt mình, theo bản năng thối lui ra sau, nhưng không ngờ hai chân mềm nhũn, thân mình loạng choạng ngã về phía sau.

Cảnh Dung ngay lập tức ôm lấy nàng.

Tay vòng bên eo nàng, dùng hết sức kéo nàng vào lòng. Nàng chỉ nghe Cảnh Dung xấu xa nói, "Tiểu gia hỏa, sao lúc nào cũng muốn bốn vương ôm nàng?"

Ách!

Bên tai Kỳ Vân Thư đỏ lên, lập tức thoát ra, nhanh chóng xoay người đi.

Không nói câu nào!

Cảnh Dung nhìn thấy nàng như vậy, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu hơn, không chọc phá nàng thêm nữa, hãnh hưởng về phía sau búng tay một cái.

"Đi kéo chiếc xe ngựa lại đây."

"Vâng!" Thị vệ phía sau lập tức nhận lệnh.

Cảnh Dung tiến đến bên tai nàng, "Nếu nàng đi theo tiểu tử Vệ Dịch hồi phủ trước, bốn vương sẽ không trách nàng."

Kỳ Vân Thư kỳ quái nhìn về phía hắn, "Sao người biết Vệ Dịch cũng tiến cung?"

"Bốn vương không phải đã nói rồi sao? Ta sớm đã an bài mấy tiểu thái giám ở bên ngoài cung Tiêu Phi, bốn vương vừa ra khỏi điện thảo luận chính sự, lập tức biết hết toàn bộ."

"....."

Giống như có một luồng gió lạnh!

Khiến xương cốt của nàng run lên.

Xe ngựa được kéo tới, hai người nhanh chóng bước lên, quay về Dung Vương phủ.

.....

Bên trong xe ngựa!

Cảnh Dung liếc mắt nhìn nàng một cái, duỗi tay chạm chạm vào nàng, "Nàng có muốn biết kết quả nghị sự lần này?"

Nàng ngược mắt, lắc đầu, "Không muốn!"

"Bốn vương càng muốn nói, lần này Khúc Khương đến đây, là vì Khúc Khương Vương muốn cầu thân."

"Ồ!" Nàng không có hứng thú chút nào, ngược lại nói, "Lúc này ta ở cửa cung, cũng nhìn thấy được vị tướng lĩnh Khúc Khương kia."

Cảnh Dung nghe ra được ý trong lời nàng nói, nhíu mày, hỏi, "Hay là, nàng đã nhận ra được điều gì?"

"Nghe Vương gia nói vậy, dường như cũng đã nhận ra."

"Nàng nói trước."

Kỷ Vân Thư nhíu mày, "Ta cảm thấy..... người này không giống như người có thể dùng ba vạn binh mã, chiến đấu với mười vạn binh mã."

Lời này vừa nói ra, trong lòng Cảnh Dung cả kinh. Hắn nhìn nữ tử trước mặt, cẩn thận xem xét kỹ.

Sau đó hắn nghiêm túc nói.

"Suy nghĩ của nàng cũng giống với bốn vương!"

.....

Trong khách điếm.

Lý Thời Ngôn lúc này đang chống cằm ngồi ở bên cạnh bàn, duỗi tay khiêu khích đèn dầu trước mặt.

Rất có tâm tư!

Tiểu Lộ Tử vừa thu dọn những thứ xung quanh, vừa hỏi, "Thế tử, chúng ta thật sự phải rời khỏi kinh thành sao?"

"Nếu bây giờ không đi sẽ không thể đi được nữa, nhanh chóng thu dọn đồ đi!"

"Vâng vâng!" Động tác của Tiểu Lộ Tử nhanh hơn một chút.

Lý Thời Ngôn liếc mắt xem xét hẩn một cái, khi vừa mới chuẩn bị đứng dậy.

Uy —

Một cây ngân châm đột nhiên xuyên qua khe cửa nhỏ bắn vào.

Cũng may Lý Thời Ngôn phản ứng rất nhanh, vọt người một cái đã trốn thoát khỏi nó.

"Thế tử cẩn thận!" Tiểu Lộ Tử hét lên một tiếng.

Ngay sau đó mấy cây ngân châm liên tiếp được bắn vào.

Lý Thời Ngôn bỗng nhiên mở chiếc quạt xếp luôn mang theo bên mình, vẫy vẫy, chặn mấy cây ngân châm, chúng vòng qua người hẩn, bắn ở trên giường gỗ đỏ.

May mắn may mắn!

Nhưng mấy cây ngân châm này, không hề mang theo sát ý.

"Kèo kẹt" một tiếng!

Cửa phòng mở ra.

Khi Lý Thời Ngôn nhìn thấy người ngoài cửa phòng, căn bản không hề kinh ngạc, ngược lại vẻ mặt giống như tro tàn, thu quạt xếp trong tay.

Hắn thở dài một tiếng, ngồi xuống, oán giận nói.

"Ta biết người sẽ tìm tới đây."

Lúc này ở ngoài cửa có hai người.

Một người đứng!

Một người ngồi ở trên xe lăn!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 194: Tô Tử Lạc

Note: Những dấu cảm thán trong truyện này nó vốn có từ gốc như vậy, đôi khi muốn bỏ nhưng truyện này thật sự chỉ là truyện dịch, tôn trọng tác giả nên ta không bỏ đi. Giọng điệu văn nguyên gốc vốn cực kỳ cộc lốc, ta đã cố chèn chủ vị nhiều nhất có thể rồi, nếu bạn đọc nào cảm thấy khó chịu thì không cần đọc tiếp, vì ta không có ý định sửa đổi lỗi viết văn khô cứng vốn có của tác giả! (Thật ra ta cũng chẳng có hơi để sửa đổi, vẽ hoa lá cành hay trau chuốt từng câu từng từ như những người viết sách!)

***

轮椅上！ Trên xe lăn!

男子头戴束发嵌宝银冠，身穿一袭水墨色的双袖长袍，齐眉勒着一抹温柔与空灵！ Nam tử vấn tóc trên đầu bằng vương niệm khám bạc, trên người mặc một bộ trường bào màu đen với hai ống tay áo rộng, lông mày thẳng toát lên vẻ nhẹ nhàng thanh tao!

那张俊俏的脸，更如雕刻过后般五官分明，一双眼光射寒星，却又温而如水，真可谓是鬓若刀裁，眉如墨画，面如桃瓣啊！ Khuôn mặt tuấn tú, đường nét rõ ràng giống như được điêu khắc nên, một đôi mắt sáng như sao băng lạnh lùng, nhưng lại có một chút ấm áp, thật sự có thể nói giống như được gọt đẽo bởi một cây dao, mày đen như được vẽ bằng mực, da mặt như cánh hoa đào!

只是可惜，双腿残废！ Đáng tiếc, hai chân tàn phế!

站立在一旁的随侍，手柄住轮把，将此人推了进来。 Tuỳ hầu đứng thẳng ở một bên, tay cầm xe lăn, đẩy người vào trong.

*Tuỳ hầu (người hầu tùy thân, luôn đi theo bên người)

车辘辘"咕噜咕噜"的响了进来! Bánh xe "lộc cộc lộc cộc" vang lên tiến vào!

顿停，苏子洛袖中手微抬，示意身旁的随侍出去。 Xe lăn dừng lại, Tô Tử Lạc khẽ nâng tay áo lên, ý bảo tùy hầu bên cạnh đi ra ngoài.

小路子见状，朝苏子洛鞠了一躬，唤了一声"苏先生"! Tiểu Lộ Tử thấy thế, chắp tay cúi đầu chào Tô Tử Lạc, gọi một tiếng "Tô tiên sinh"!

也紧随出去，将门关上。 Sau đó Tiểu Lộ Tử cũng theo sát đi ra ngoài, đóng cửa lại.

房间内只剩两人! Trong phòng chỉ còn lại hai người!

苏子洛看着李时言一副面如死灰的模样，勾唇，淡淡一笑。 Tô Tử Lạc nhìn bộ mặt Lý Thời Ngôn xám như tro tàn, câu môi, nhẹ nhàng cười.

一手拘袖，一手捏起桌上的茶壶，斟了一杯。 Hắn dùng một tay giữ ống tay áo, một tay nâng ấm trà trên bàn, rót ra một ly.

Tô Tử Lạc rũ mắt hỏi: "Thế tử đã chơi đủ chưa?"

Giọng nói nhẹ như tơ! Ôn nhu như ngọc!

Lý Thời Ngôn nắm tay thành năm đấm, đấm trên đùi mình một đấm, nhìn về phía hắn.

Sau đó hỏi: "Là lệnh của cha ta?"

"Ừ!"

"Vậy người hãy xem như chưa phát hiện ra ta, sau khi ta chơi đủ, tự ta sẽ trở về."

Tô Tử Lạc không nói gì, bưng trà lên và nhấp một ngụm.

Lý Thời Ngôn nóng nảy: "Tử Lạc, người và ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, người biết ta ghét nhất là bị người trông chừng cả ngày. Ở nhà, ra khỏi phủ đều là thị vệ cha ta, hiện tại thật vất vả mới chạy được tới đây, người hãy cho ta chơi thêm mấy ngày nữa!"

"Người ra ngoài đã ba tháng rồi, trời Nam đất Bắc, cũng nên đi đủ rồi."

"Không đủ không đủ!" Lý Thời Ngôn vội nói, hiện lên bộ mặt suy sụp, bộ dáng đáng thương, nói: "Lần này người tới kinh thành, khẳng định là phụng lệnh Đại vương, tới đây thương thảo việc của hai nước, đúng không? Nếu đã như vậy, người cần gì phải quản tới ta?"

"Không được!"

Tô Tử Lạc chậm rãi nói, hạ chén trà trong tay xuống, nâng cặp mắt như lưỡi liềm lên: "Lần này trước khi đi tới Đại Lâm, Khang Định Hầu cố ý giao phó ta phải mang người về Khúc Khương. Ta đã nhận sự ủy thác của người. Thế tử, vẫn nên theo ta trở về đi."

"Sao người vẫn luôn ngoan cố như vậy?!"

Lý Thời Ngôn tức giận gầm lên!

Tô Tử Lạc vẫn bình tâm tĩnh khí, khuỷu tay đặt ở phía trên tay vịn xe lăn, hai tay nắm chặt vào nhau, cười nhẹ nhàng.

Tô Tử Lạc được ca ngợi là có phong thái lộng lẫy như lan, nụ cười rạng rỡ giống như trăng rằm!

Hắn nói: "Người phải biết rằng, tước vị hầu gia tương lai nhất định do người kế thừa, người sớm muộn gì cũng phải thâm nhập vào trong chính sự, vậy vì sao hiện tại không ổn định tâm tính, tu văn, soạn thư trị binh."

"Người nói ra thật sự nhẹ nhàng, nhưng ta không phải là người! Tu văn cái gì, thuật binh thư cái gì, tước vị cái gì, ta không có hứng thú với tất cả những thứ đó." Lý Thời Ngôn xua xua tay, cực kỳ ghét bỏ!

"Thời Ngôn!"

Tô Tử Lạc nghiêm túc gọi hắn một tiếng.

"Chuyện gì?"

"Người chung quy vẫn là thế tử, hầu gia cũng chỉ có một nhi tử duy nhất là người, nếu người ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, hầu gia làm sao có thể sống yên ổn được?"

Lý Thời Ngôn không cãi nữa, bĩu bĩu môi, đứng dậy, vung hai ống tay áo lên, mở quạt xếp trong tay ra lần nữa, đặc ý nói: "Ta đã xảy ra chuyện gì đâu? Cho dù võ công của ta không bằng người, nhưng có quạt xếp mà người tặng ta trong tay, tất nhiên không ai có thể tới gần người ta."

Chiếc quạt hình bông tuyết này, là do Tô Tử Lạc tự mình chế tạo ra, bên trong có thiết kế cơ quan, thật ra có thể dùng làm vũ khí phòng người. Nửa năm trước, lúc Lý Thời Ngôn tới quấy rầy Tô Tử Lạc, Tô Tử Lạc liền đưa tặng cho Lý Thời Ngôn.

Mọi người đều biết Khúc Khương quốc có một tay thợ thủ công rất khéo, đã chế tạo ra rất nhiều thứ, mọi thứ đều là tinh phẩm, thủ công tuyệt diệu không nói, bên trong còn dấu diếm cơ quan.

Thậm chí nhỏ như trâm bạc hay cúc áo, đều có thể dùng làm binh khí!

Những phát minh của người này đều được nhân sỹ khắp nơi kiệt lực tìm kiếm, nhưng đều không dễ có được một thứ.

Nghe nói, người này chỉ làm ám khí cho hai loại người, một là loại người đã từng chết một lần, và loại người còn lại là sống không bằng chết.

Và tay thợ thủ công khéo léo đó, chính là vị đang ngồi ở trên xe lăn trước mắt - Tô Tử Lạc!

Ngay cả xe lăn mà hẳn đang ngồi, hẳn càng đặc biệt tỉ mỉ thiết kế ra. Mặc dù không dùng ngọc điêu khắc, không nạm vàng, không nạm bạc, liếc mắt nhìn qua một cái thì không khác gì xe lăn bình thường, nhưng tất cả những chỗ như hai tay và hai chân, đều có ẩn dấu các nút cơ quan.

Bất cứ lúc nào có kẻ tập kích, cho dù ở ngoài trăm mét, cơ quan vừa động, ngân châm vừa ra, đối phương chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

Thấy Lý Thời Ngôn đặc ý như vậy, Tô Tử Lạc nói: "Mới vừa rồi nếu như ngân châm trong tay ta không nghiêng không lệch, chỉ sợ người đã chết."

Lý Thời Ngôn lập tức héo rũ, nhưng nhanh chóng nói: "Ta so với người, đương nhiên còn kém xa."

"Người đừng tiếp tục cãi nhau với ta. Tóm lại, trong khoảng thời gian này, người tạm thời đừng đi đâu, ngoan ngoãn lưu lại kinh thành, chờ ta xong việc của hai nước, người hãy quay về Khúc Khương cùng ta."

"Tử Lạc....."

"Việc này đã định, thế tử không cần chơi trò trẻ con." Tô Tử Lạc dùng thái độ kiên quyết nói.

Lý Thời Ngôn biết tính của Tô Tử Lạc, từ trước đến nay luôn nói một không nói hai. Lúc này, bản thân hẳn chỉ sợ là chạy không thoát, đơn giản đặt mông ngồi xuống.

"Ta phải nói rằng, người cũng chấp nhận rủi ro đáng kể, hai chân không tiện, người vốn nên chờ đợi ở tướng quân phủ, nhưng nhất định phải tới Đại Lâm để xem náo nhiệt, quả thực giống đúc như Tô bá phụ."

"Vì sao lại nhắc tới cha ta?"

"Năm năm trước Đại Lâm và Khúc Khương xảy ra trận chiến, sau khi Tô bá phụ dùng thân mình hi sinh cho tổ quốc, hai chân người cũng bị tàn phế. Trời cao thật sự thích trêu người, người thông minh như người như vậy, nên ra trận giết địch, áo giáp trên thân mới đúng. Tuy nhiên, người chỉ có thể làm người phía sau rèm, hiện tại còn thay cha ta tìm người."

"....."

"Đúng rồi, ai đã phế chân người? Cho dù ta hỏi người bao nhiêu lần, nhưng người vẫn không bao giờ nói."

Thần sắc Tô Tử Lạc không có gì thay đổi, chỉ lạnh lùng nói một câu: "Chuyện cũ năm xưa, có đề cập tới cũng thế."

Lý Thời Ngôn vốn là người hay làm nhảm, nhất thời không thể ngăn được, tiến tới trước mặt Tô Tử Lạc, bắt đầu lải nhải nói.

"Tử Lạc, người hãy nói thật đi, lần này các người tới kinh thành, rốt cuộc là vì chuyện gì?"

"Người muốn biết?"

"Đương nhiên!"

"Cầu thân, Đại vương muốn cầu thân."

Lý Thời Ngôn hí hí mắt, hừ một tiếng: "Muốn lừa tiểu hài tử hay sao? Đại vương yêu chiều một mình vương hậu, sao sẽ sai người mang theo ba vạn tinh binh tiến đến, còn muốn cầu thân? Người mau nói cho ta biết, trong đó, có phải còn mục đích gì khác hay không?"

Sắc mặt Tô Tử Lạc vẫn luôn bình tĩnh, đôi tay di chuyển xe lăn tới phía trước cửa sổ, nhìn chăm chăm vào mặt trăng tròn!

Thật lâu sau, Tô Tử Lạc mới nói: "Trong trận chiến năm năm trước, hiền sĩ tướng lĩnh Khúc Khương đều chết hết, bọn họ đều bị thương hoặc ngã xuống mà chết. Khi binh lính rút lui chỉ còn lại ba ngàn người, hoàng đế Đại Lâm lòng dạ hẹp hòi, không biết tích đức, tác phong hành sự không chừa lối thoát, chỉ biết giết giết, chém chém, hoàn toàn không phải là nhân vi của một người quân tử, dùng người đa nghi, không được xem là minh quân."

Sau lưng, Lý Thời Ngôn cảm thấy mơ hồ, truy vấn: "Điều này thì có liên quan gì tới việc các người đi tới kinh thành?"

Tô Tử Lạc chậm rãi di chuyển xe lăn, thụt lùi khỏi cửa sổ, đối mặt với Lý Thời Ngôn, đôi mắt vụt ra một sát ý sắc bén lạnh lẽo.

Sau đó Tô Tử Lạc nói: "Quân vương như vậy, sao có thể thống trị thiên hạ?"

"A?" Lý Thời Ngôn thất thần.

Tô Tử Lạc nhíu nhíu ấn đường: "Thôi, sau này người sẽ tự hiểu ra."

Lý Thời Ngôn nhún vai, nghe không hiểu không nói, ngược lại, hần bỗng nghĩ tới chuyện gì, nói: "Vậy người đoán xem, vì sao ta lại tới kinh thành?"

"Du sơn ngoạn thủy?"

"Không phải, là vì một cô nương. Tính tình của cô nương kia quả thực rất giống với người, hơn nữa cũng cực kỳ thông minh. Nàng là một Ngổ tác, phá án rất giỏi."

Tô Tử Lạc chỉ lắng nghe, không hề ngắt lời hần.

"Người lấy chiếc tua rua của người ra đây."

Tô Tử Lạc mắt lạnh nhìn hần: "Người muốn tua rua của ta làm gì?"

"Vì cô nương kia cũng có một cái tua rua giống đúc như cái của người! Người đã làm mất nó rồi?"

Tô Tử Lạc không mẫn không nhạt, liếc mắt nhìn hần: "Ta không có thời gian lãng phí với người, người ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, chớ nên nghĩ tới việc đào tẩu."

"Ta....."

Không đợi Lý Thời Ngôn nói xong, Tô Tử Lạc đã rời đi!

Tùy hầu đẩy hần rời khỏi khách điểm, bầu trời đã bắt đầu tối, trên đường cũng không có nhiều người qua lại.

Một cơn gió lạnh thổi qua, khiến người rùng mình một trận.

Gương mặt Tô Tử Lạc có vẻ không mấy bận tâm, chậm rãi nhíu mày lại, mang theo một chút ưu thương.

Trong ống tay áo!

Những ngón tay với khớp xương rõ ràng, đang nắm chặt chiếc tua rua kia.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 195: Anh Hùng Chết Trong Tay Mỹ Nhân

Trở lại trạm dịch!

Tô Tử Lạc đi vào, Uất Trì Lâm vẫn đang chờ hăn.

"Tướng quân!" Uất Trì Lâm gọi một tiếng.

Tô Tử Lạc gật đầu: "Tiến cung như thế nào?"

"Đã chiếu theo như lời tướng quân phân phó, tướng biên thành Lương Văn đã bị cách chức, hoàng đế Đại Lâm cũng đã đồng ý sẽ tuyển chọn giai nhân, hòa thân cùng với quốc gia chúng ta."

Tô Tử Lạc gật đầu!

Uất Trì Lâm nhướng mày, bối rối: "Tướng quân, hoàng đế Đại Lâm rất đa nghi, chỉ sợ những gì hôm nay ta nói, hăn sẽ không hoàn toàn tin tưởng."

"Ta chính là muốn hăn nghi ngờ!"

"Hả? Vì sao?"

Tô Tử Lạc bám hai tay vào trên bánh xe, di chuyển về phía trước nửa thước, khước miệng câu lên một nụ cười thần bí.

Ngón tay thon của hăn dài nhẹ nhàng ấn nhẹ ở một bên tay cầm, phát ra từng tiếng giòn vang!

Sau đó hắn nói: "Đại vương có lệnh, nhất định phải tìm mọi cách chiếm lại hai thành trì mà 5 năm trước đã cắt cho Đại Lâm. Ba vạn binh mã của ta đã đột kích ở biên cương mấy tháng qua, còn không phải chỉ vì tiến vào kinh thành lúc này hay sao? Mặc dù nói cầu thân chỉ là một cái cớ, nhưng bước tiếp theo, cần phải tìm mọi cách hoàn thành nhiệm vụ mà Đại vương ủy thác."

"Vâng!" Uất Trì Lâm nói giọng thâm hậu, hỏi tiếp một câu: "Hai tòa thành trì, không thể tấn công, và hoàng đế Đại Lâm cũng không giống như người hào phóng sẽ cho không hai thành."

Đúng vậy!

Thiên hạ sài lang, phần lớn đều là hoàng đế!

Tô Tử Lạc không hề nóng nảy, nhìn thoáng qua về phía bên ngoài: "Trời cũng không còn sớm nữa, đều đi xuống nghỉ ngơi đi, việc này, hãy thảo luận sau."

"Vâng."

Uất Trì Lâm chấp tay, đi ra ngoài.

Trong phòng.

Trên cửa sổ bằng gỗ được chạm trổ khắc hoa, vừa lúc ánh trăng chiếu vào sáng trưng.

Mặt trăng mùa xuân tròn vành vạch, một vệ tinh cô độc treo ở trên bầu trời đen tối, cực kỳ đẹp mắt!

Tô Tử Lạc di chuyển xe lăn đến phía trước cửa sổ, ngược mắt nhìn lên, một bên gương mặt nhuộm vàng bởi ánh nến màu cam, toàn bộ cơ thể chứa đầy ưu thương, đau khổ.

Sau một lúc lâu, hắn lấy chiếc tua rua ra từ trong ống tay áo, đầu ngón tay nhẹ nhàng ma xát hạt ngọc ở trên tua rua, trơn bóng mượt mà!

"Tử Lạc, hiện giờ cuộc chiến đã sắp bùng nổ, cái tua rua này là nường con lưu lại, hiện giờ giao lại trên tay con. Con nhất định phải nhớ kỹ, nếu như vi phạm xảy ra chuyện, chết ở trên chiến trường, con nhất định phải nghĩ cách sống sót!"

"Cha!"

Trong miệng hắn gọi một tiếng.

Trong đầu, dần dần hiện lên hình ảnh đại chiến ở Thương Thủy vào 5 năm trước.

Ngọn lửa chiến tranh, khói kèn vang khắp bầu trời.

Âm thanh la hét, tiếng binh khí chém giết vang lên khắp nơi, đau nhức cả tai!

Toàn bộ đồi núi, áo giáp tướng sĩ tử vong vương vãi khắp mặt đất, trăm dặm đường mòn, máu tươi tạt thành dòng suối.

Khi ấy, Tô Tử Lạc bị vài tên lâm quân vây khốn, áo giáp dính đầy máu tươi, chỉ cách một thanh kiếm tàn nhẫn đâm về phía Tô Đại tướng quân vài mét.

"Cha!"

Lúc đó, tiếng gào rống của hắn đã chấn phá phía chân trời!

Và chủ nhân của thanh kiếm kia ——

"Kỷ Lê, ta muốn người chôn cùng cha ta!"

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Bên kia, Kỳ Vân Thư và Cảnh Dung đã về tới Dung Vương phủ.

Kỳ Vân Thư vốn định lập tức quay về Đông Uyển, nhưng bị Cảnh Dung kéo tới sân của hãn.

Sau đó, hãn sai người bưng tới một số điểm tâm ăn khuya.

"Ta cho rằng nàng cũng chưa ăn gì ở trong cung Tiêu Phi."

Xem như hãn quan tâm.

Kỳ Vân Thư không từ chối vì bụng nàng đúng thật đang gào thét vì đói.

Nàng đơn giản bắt đầu ăn vài món điểm tâm.

Cảnh Dung đột ngột hỏi: "Nàng vẫn chưa nói cho ta biết, làm thế nào nàng biết được Uất Trì tướng quân không phải là tướng lĩnh chân chính của Khúc Khương?"

Kỳ Vân Thư nhìn hãn một cái, hít sâu một hơi, không nhanh không chậm bắt đầu giải thích, "Người nọ nhìn qua là một người mạnh mẽ, ra trận giết địch có thể là mãnh tướng. Nhưng, ta thấy hộp xương sọ và xương vai nối với cổ của hãn hơi cong. Tình trạng này, chắc hãn là trong thời gian chiến tranh đã bị người đánh phía sau đầu khá nặng nên mới gây ra. Hơn nữa, ta thấy tay phải của hãn bị biến dạng, vì thế kết luận, chấn thương ở đầu của hãn xảy ra cùng lúc với cánh tay phải của hãn. Hậu quả của những chấn thương này sẽ xảy ra hai trường hợp: 1) biến thành một ngốc tử, 2) biến thành người có đầu óc kém linh hoạt. Một người như vậy, sao có thể dùng ba vạn tướng sĩ để gây áp lực với mười vạn quân binh? Vì vậy, tướng quân chân chính của Khúc Khương nhất định là một người khác!"

Trong một cái chớp mắt, mọi sự tình đều được hiện lên cực kỳ rõ ràng!

Cảnh Dung không thể không phục nàng, bản thân hẳn ở trong điện nghiên ngẫm nửa ngày cũng không thể suy nghĩ cẩn thận rõ ràng. Kỳ Vân Thư chỉ cần liếc mắt nhìn một cái liền có thể phân tích thấu triệt như vậy, hẳn không phục không được.

"Nàng thông minh như vậy, thật là đáng tiếc."

"Đáng tiếc cái gì?"

"Đáng tiếc nàng là nữ tử."

Kỳ Vân Thư lại trừng hẳn một cái: "Nam hay nữ, người cổ đại các người thật sự phân biệt đối xử, tư tưởng quá phong kiến!"

Người cổ đại?

Tư tưởng phong kiến?

Cảnh Dung co giật khóe miệng một chút, cảm thấy kỳ lạ nói: "Những lời nàng nói luôn rất kỳ lạ, mỗi lần đều khiến bốn vương phải nghiên ngẫm chúng. Tương lai nàng sống cùng ta, có lẽ mỗi ngày bốn vương đều phải suy đoán những gì nàng nói."

Sống cùng nhau?

Bàn tay cầm điểm tâm của Kỳ Vân Thư chững lại.

Nàng hắt bát nước lạnh về phía hẳn: "Ai muốn sống cùng người?"

"Sao vậy, hiện giờ nàng muốn chơi xấu hay sao?"

"Hả?"

Cảnh Dung trở nên nghiêm túc: "Nàng và ta đã hôn nhau, đã ngủ cùng nhau. Tương lai, nàng nhất định phải gả cho ta."

Thật không biết xấu hổ!

Bàn tay của Kỷ Vân Thư run rẩy, đặt điểm tâm trở lại trên bàn, nàng cảm thấy ngọt ngào, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Sau đó, Kỷ Vân Thư cường điệu nói: "Những điều Vương gia vừa nói ta đều đã quên, ta cũng sẽ không bao giờ nhớ chúng."

"Quên?" Cảnh Dung câu môi: "Không thể quên được, bốn vương muốn nàng phải chịu trách nhiệm."

Thật sự là vô lại không biết xấu hổ!

Thôi! Thôi!

Nàng lười đáp lại.

Nhưng Cảnh Dung lại giống như một khối keo dán, muốn dính lấy nàng.

"Nàng hãy nói câu gì đi!"

"Miệng đau, không muốn nói." Kỷ Vân Thư nói chuyện không mang theo khe hở, khiến cho sắc mặt Cảnh Dung trở nên chua chát.

Trong lòng hẳn không vui, vì thế càng dịch gần tới bên cạnh nàng một chút, nói: "Thôi, miệng nàng đau không muốn nói, vậy bốn vương nói với nàng."

"....."

"Nàng chỉ cần nghe là được, bốn vương muốn nói chuyện quan trọng với nàng."

Chuyện quan trọng?

Sắc mặt Kỳ Vân Thư vẫn luôn bình tĩnh, khó có thể nhận biết được nàng cảm thấy hứng thú hay không. Nàng chỉ yên lặng không nói lời nào.

Trong lòng nàng có lẽ cũng muốn nghe xem sao.

Cảnh Dung hắng giọng, nghiêm túc hỏi: "Ta nghĩ nàng cũng biết về cô nương Khổng Ngu, đúng không?"

Nàng gật đầu!

"Ta và Khổng Ngu cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quan hệ cũng coi như rất tốt. Mặc dù nàng ấy vẫn luôn nói rằng phải trở thành Dung Vương phi của ta, nhưng chuyện tình cảm, dù sao cũng phải xuất phát từ trái tim mỗi người. Trong lòng ta, ta chỉ xem nàng ấy giống như trưởng tử, tuyệt đối không có chút tình yêu nam nữ. Tuy nhiên, đó là lỗi của ta vì mơ hồ không rõ, không nói rõ ràng với nàng ấy, hiện giờ chuyện liên quan tới nàng ấy, cũng không phải là ý nguyện của ta. Nàng có thể hiểu không?"

Hắn thật sự lo lắng!

Nhưng những lời này, nói ra cũng thật kỳ quái.

Kỳ Vân Thư nheo mắt liếc nhìn hắn một cái, trán hơi nhăn lại: "Đây là chuyện quan trọng?"

Vương gia, người đang đùa ta sao?!

Cảnh Dung giống như bị gõ một gậy, nhưng hắn không giận không vội, thái độ nghiêm túc, miệng lưỡi nói ra những lời thuyết phục.

"Ta nói những lời này với nàng chính là hy vọng nàng có thể hiểu rõ, người trong lòng bốn vương, chỉ có một mình nàng, tuyệt đối không dung nữ tử khác."

Lời này, hắn nói ra rất lộ liễu, cũng lười khiến cho Kỳ Vân Thư phải phán đoán, đơn giản trực tiếp nói rõ.

Thật không may, những lời này Kỳ Vân Thư đã nghe nhiều rồi, trong lòng cũng bắt đầu có cảm giác miễn dịch. Mặc dù như thế, mỗi lần vừa nghe tới, trái tim nàng vẫn cảm thấy hoảng loạn không thể hiểu được!

Nàng lập tức dịch ra, nghiêng người, hai tay túm chặt quần áo, nói trở về một câu: "Trong lòng Vương gia có ai, nói đến cùng không liên quan tới ta, ta cũng....."

Lời nàng còn nói chưa dứt, cánh tay đã bị một lực lượng mạnh mẽ túm chặt, kéo nàng lên, buộc nàng phải xoay người lại, thuận thế chìm vào trong lòng ngực Cảnh Dung.

Nàng đáp xuống ở ngay trên đùi hắn!

Tư thế cực kỳ ái muội.

"Buông ta ra!" Đôi tay Kỳ Vân Thư để ở trước ngực hắn, giận dữ dựng lên.

Nhưng sức lực nàng quá yếu, bị giữ chặt trong vòng tay của hắn.

"Yên tĩnh một chút, nếu như nàng khiến người bên ngoài nghe được động tĩnh, tiến vào đây nhìn thấy, nàng và ta sẽ không thể giải thích rõ ràng được."

Mẹ nó, hiện tại cũng đã không thể giải thích được rồi!

Con người Kỳ Vân Thư hung hăng trừng hăn, cũng không biết khuôn mặt ửng đỏ là bởi vì tức giận hay là do trái tim đập mạnh.

Nàng lạnh mặt, nói một câu.

"Vương gia không nên quên một câu, từ xưa tới nay anh hùng đều chết trong tay mỹ nhân!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 196: Tiểu Hồ Ly Xảo Quyết

Anh hùng chết trong tay mỹ nhân!

Lời này, Cảnh Dung tất nhiên đã từng nghe thấy, nó thường được đặt ở trên người đế vương, lúc này bị Kỳ Vân Thư áp dụng trên người hần.

Thật là thú vị!

Môi mỏng nở nụ cười, hần ghé vào bên tai Kỳ Vân Thư, xấu xa nói, "Vậ Kỳ tiên sinh có từng nghe qua một câu, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu!"

"Vô lại!"

Kỳ Vân Thư mắng hần một tiếng, bàn tay ấn mạnh xuống cách xương bả vai của hần ba tấc!

Cảnh Dung chỉ cảm thấy cánh tay trái tê rần, không hề còn chút sức lực.

Lợi dụng lúc này, Kỳ Vân Thư ngay lập tức thoát khỏi vòng tay của hần, đứng xa hơn ba mét, lưng tựa ở trên khung cửa, bộ dáng cảnh giác nhú mày nhìn Cảnh Dung đau đớn.

"Đường đường là Vương gia, sao có thể nói ra những lời hạ lưu như thế?" Đáy lòng nàng cực kỳ tức giận.

Cảnh Dung xoa xoa trên cánh tay trái tê dại của mình, oán trách một câu, "Mọi người đều nói trái tim phụ nhân độc nhất, ngay cả tay bốn vương

mà nàng cũng phế."

"Ta bất quá chỉ ấn xương bả vai của người, khi nào thì phế tay người?"

"Hả?" Hãn sai vài bước đi tới, nhướng mày, "Nếu như nàng thật sự phế tay bốn vương, thật ra nàng có thể chặn sóc bốn vương suốt đời."

"Vô lại."

Kỷ Vân Thư định cất bước rời đi, nhưng Cảnh Dung dường như quyết tâm muốn giữ nàng lại.

Chân nàng còn chưa bước ra ngoài, Cảnh Dung đã lao về phía trước ngăn lại, thuận tay đóng cửa "sầm" một tiếng.

Cả người Kỷ Vân Thư bị hãn chặn lại, đôi tay cũng bị nắm lấy, không thể nhúc nhích.

Và ánh mắt nàng vừa lúc nhìn thẳng ở trên bộ ngực đỉnh bạt của Cảnh Dung, chỉ cách ngực hãn một đầu ngón tay mà thôi.

Mùi hương nam nhân trên người hãn tản ra, tấn công vào chóp mũi của nàng, khiến cho trái tim nàng đập mạnh mẽ. Nàng chỉ có thể quay đầu đi chỗ khác, che dấu sự hoảng loạn ở nơi đáy mắt.

Sau đó nói một tiếng, "Vô lại, buông ta ra!"

"Dám nói bốn vương là vô lại, nàng là người đầu tiên."

"Vương gia xử sự như vậy, không phải vô lại thì là gì?"

Trong khoảnh khắc, Cảnh Dung nắm lấy cằm nàng và nâng lên, khiến cho cặp mắt như ngọc của nàng đối diện với hãn, mỉm cười, "Vậy được, bốn vương để nàng nhìn xem một cái, vô lại thật sự sẽ làm những gì."

"Người....."

Lời nàng còn chưa nói xong, hắn đã cúi người và cúi đầu xuống, thân mình đồng thời áp tới, môi mỏng cũng đồng thời rơi xuống, dán ở trên đôi môi đỏ tình tế của Kỳ Vân Thư.

Mặc dù, đây không phải là lần đầu tiên!

Nhưng nụ hôn lần này, Cảnh Dung đã dùng hết sức mãnh liệt hôn nàng, giống như đang trút giận.

Môi răng hai người chạm vào nhau, khí thể hùng hực, hoà vào nhau, không hề để lại một chút khe hở.

Kỳ Vân Thư chỉ cảm thấy đôi môi lạnh lẽo dần dần nóng lên từ nụ hôn say đắm của người nam nhân này!

Bởi vì hắn quá mức mãnh liệt, thân thể nàng bị hắn dùng sức đè trên cánh cửa khắc hoa ở phía sau lưng, nhiệt độ lạnh lẽo từ trên cánh cửa xuyên thấu qua quần áo mỏng thấm vào da thịt nàng, lan tràn toàn thân, máu trong huyết quản dường như dần dần ngừng lại.

Khiến cả người nàng tê liệt!

Nàng cố gắng chống lại sự đè ép của hắn!

Và Cảnh Dung càng thêm "quá phận", một tay ôm lấy nàng eo, bàn tay dùng sức, ép cơ thể nhỏ nhỏ của nàng, hoàn toàn dán ở trước ngực mình.

Thân thể Kỳ Vân Thư bốc lửa, cho đến khi nàng có cảm giác dâng lên cổ họng, sắp bị nghẹt thở.

Hai tay nắm chặt thành năm đấm, nhúu mày, hai hàm răng dùng sức cắn một cái.

"Ừm!"

Cảnh Dung ăn đau, trên môi bị cắn ngay lập tức chảy ra máu.

Kỷ Vân Thư liền đẩy hẳn ra, nâng ống tay áo, hung hăng xoa môi đỏ của mình.

Hốc mắt ửng đỏ.

Cảnh Dung quệt máu trên môi, khuôn mặt vốn tinh nghịch đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Hắn mang theo một chút thương cảm, hỏi, "Nàng có chán ghét bốn vương hay không?"

"....."

"Trong lòng nàng, rõ ràng có vị trí của bốn vương, vì sao nàng không chịu thừa nhận?"

"....."

"Nàng trả lời ta!" Cảnh Dung cao giọng hơn một chút.

Kỷ Vân Thư nâng cặp mắt đỏ đậm nhìn hẳn. Đối với lời chất vấn của hẳn, trong lòng nàng chỉ cảm thấy căng thẳng.

Nàng không thể trả lời hẳn!

Sự im lặng của nàng càng đẩy lên hy vọng trong lòng Cảnh Dung.

Nét mặt xấu xa của hẳn biến mất, khóe miệng tràn ra một nụ cười, nhẹ giọng nói, "Vân Thư, nàng thừa nhận, đúng không? Trong lòng nàng, thật ra từ lâu đã có chỗ cho bốn vương."

Hả?

Kỷ Vân Thư bỗng nhiên mở to hai mắt kinh ngạc!

Không!

Không có khả năng!

Nàng nhấp môi, ánh mắt hoang mang rối loạn, cảm giác trái tim đang đập tán loạn, não dường như đã ngừng hoạt động.

"Không có!"

Nàng ngay lập tức xoay người mở cửa, "chạy trốn chết"!

Sau lưng Cảnh Dung tươi cười cực kỳ sáng lạn. Hắn nhìn thấy Kỷ Vân Thư như thế, lập tức chắc chắn rằng, bản thân mình đã từng chút một, bèn rẽ vào trong lòng nữ nhân kia.

Lang Bạc vừa lúc đi tới, nhìn thấy Kỷ Vân Thư chạy ra từ trong phòng, trong lòng hẳn nghi hoặc một trận. Chờ tới khi Lang Bạc đi tới cửa, hẳn bỗng nhiên giật mình khi nhìn thấy môi Vương gia nhà mình bị rách một mảnh.

"Vương gia, chuyện gì đã xảy ra với môi ngài vậy?"

"Không sao!"

"Đã chảy máu rồi, có muốn mời đại phu tới xem một cái hay không."

"Đã nói không sao, ta chỉ bị một con tiểu hồ ly xảo quyết cắn một phát." Trong khi nói, khoe miệng Cảnh Dung giơ lên, quả thực là "tràn ngập" tươi cười!

Vẻ mặt của Lang Bạc lúc đầu chính là một dấu chấm hỏi, chờ sau khi Cảnh Dung nhắc chân tiến vào, lúc này hẳn mới bừng tỉnh hiểu ra.

Mẹ ơi!

Hay là Vương gia và Kỳ tiên sinh đã.....

Lang Bạc âm thầm cười cười, hẳn thật sự quá ngây thơ, lúc này cảm thấy có chút ngượng ngùng.

.....

Sau khi Kỳ Vân Thư chạy về Đông Uyển, vừa vào phòng nàng đã lập tức đóng cửa lại, trái tim vẫn đập rất kịch liệt!

Đôi tay dùng sức ấn ở trên ngực, cố gắng từ từ bình tĩnh lại, nhưng càng như thế, trái tim nàng càng phảng phất giống như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

"Kỳ Vân Thư, không có khả năng, không có khả năng! Hẳn là Vương gia, người chỉ là một thứ dân, tuyệt đối không có khả năng."

Nàng cắn môi, tự tấy não mình!

Từ một khắc khi nàng biết được Kỳ Bùi đã chết, trái tim nàng đã giống như tro tàn.

Trong lòng, cũng không thể dung được người khác!

Tình yêu nên biến mất khỏi trái tim nàng, nên giống như một làn khói nhẹ mới đúng.

Đúng vậy, bản thân nàng không có khả năng yêu ai một lần nữa!

.....

Chương Chết điện!

Sau khi Kỳ Vân Thư mang theo Vệ Dịch rời đi, Cảnh Huyền vẫn luôn ngốc ngốc ngồi ở phía sau điện, cả người đều thất thần, bất động, cũng không nói lời nào.

Cung nhân đã tới vài lần, quan tâm hỏi nàng vài câu.

Nhưng Cảnh Huyền đều phớt lờ.

Khoảng vài canh giờ trôi qua, nàng vẫn không thể phục hồi lại tinh thần từ sự thật về việc Kỳ Vân Thư chính là nữ tử.

Bên ngoài đột nhiên truyền tới một tiếng "Nương nương"!

Tiêu Phi sau khi tiễn những tiểu thư danh môn kia đi, đi một chuyến tới chỗ của Kỳ Trinh Đế, lúc này mới vội vã tới đây.

Bà ta phất tay, ra lệnh với Tang Lan, "Đều chờ ở bên ngoài, không có sự cho phép của bốn cung, không ai được tiến vào."

"Vâng!" Tang Lan tuân lệnh.

Mọi người lui ra, Tiêu Phi đi vào trong điện.

Khi nhìn thấy nữ nhi của mình đang ngồi ngốc ở chỗ kia, Tiêu Phi khẽ thở dài một tiếng, đi tới.

Bà ta gọi một tiếng thân mật, "Huyền nhi!"

Cảnh Huyền nâng mắt lên nhìn thoáng qua, ngay lập tức xoay người đi, vẻ mặt oán giận.

"Con mang Kỳ tiên sinh đi trước mặt mọi người, mẫu phi còn chưa tức giận với con, sao con lại có thái độ này?."

Cảnh Huyền không đáp!

Mặc dù trong lòng Tiêu Phi cũng tức, nhưng tốt xấu Cảnh Huyền vẫn là nữ nhi bảo bối của bà ta, sau mấy canh giờ tức giận cũng hoàn toàn biến mất.

"Huyền nhi, mẫu phi vẫn nói câu kia, con và Kỳ tiên sinh căn bản không có khả năng."

"Đúng, đúng là không có khả năng, bởi vì mẫu phi người sớm đã biết, nàng là nữ tử."

Đôi mắt Cảnh Huyền đỏ bừng trừng mắt nhìn Tiêu Phi.

Tiêu Phi cũng không kinh ngạc, ngược lại sự tức giận trỗi dậy, ra sức vung ống tay áo, trách cứ nói, "Cho dù nàng ta là một nam nhi, các người cũng không có khả năng."

"Quả nhiên, quả nhiên mẫu phi sớm đã biết."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 197: Tiêu Phi Kế

Cảnh Huyền khổ sở tới cực điểm, nước mắt chảy dài trên má.

Nàng không quên oán giận nói, "Nếu mẫu phi đã biết từ lâu, vì sao không nói với con? Khiến nữ nhi giống như một vai hề."

"Huyền nhi....."

"Hiện giờ nữ nhi đều mất hết mặt mũi, sao có thể gặp người được nữa?" Cảnh Huyền khóc thút thít nói.

Sắc mặt Tiêu Phi trầm xuống, cảm thấy đau lòng, ngồi xuống bên cạnh Cảnh Huyền. Tiêu Phi vừa vỗ về phía sau lưng vừa an ủi nàng, dịu giọng nói, "Mẫu phi cũng vừa mới biết được, vốn định chờ sau khi sự việc hôm nay kết thúc, mẫu phi sẽ nói cho con biết, để nha đầu con có thể chết tâm."

Cảnh Huyền chỉ lo khóc!

"Hôm nay trước mặt mọi người, con đã khiến mẫu phi không hạ đài được, mẫu phi còn chưa giáo huấn con. Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, lúc này không phải lúc để con ngồi khóc."

Dứt lời, Tiêu Phi nặng nề thở dài một tiếng.

Cảnh Huyền lúc này mới gạt nước mắt, nghiêng mắt liếc nhìn mẫu phi mình một cái, thấy mẫu phi dường như có tâm sự nặng nề, đầy mặt lo lắng.

Nàng thút thít mũi, hỏi, "Có chuyện gì xảy ra với mẫu phi vậy?"

"Việc liên quan tới Khúc Khương!" Tiêu Phi đứng dậy, tiếp tục thở dài nói, "Vừa rồi, ta đi gặp phụ hoàng con mới biết được, thì ra lần này người Khúc Khương vào kinh, là vì Khúc Khương Vương muốn cầu thân."

"Cầu thân? "Cảnh Huyền đang chảy nước mắt cũng nhanh chóng ngừng lại, truy vấn, "Nếu như cầu thân, vì sao mẫu phi phải hao tổn tinh thần như vậy?"

"Lần này hai nước hòa thân, đối phương lại là Khúc Khương Vương, phụ hoàng con lo lắng, tất nhiên không thể chỉ bừa bất kỳ một nữ tử nào đó. Năm đó con từ bỏ hôn sự với người Viễn tộc, và hiện giờ, tuổi của con không còn nhỏ nữa. Ta nghe khẩu khí của phụ hoàng con, dường như muốn để con tới đó cầu thân."

Vừa nghe những lời này, sắc mặt Cảnh Huyền lập tức kinh sợ.

Nàng vội vàng tiến lên, nắm lấy cổ tay Tiêu Phi rồi hét lên, "Mẫu phi, nữ nhi tuyệt đối sẽ không gả tới Khúc Khương, người cũng biết, Khúc Khương Vương đã hơn 50 tuổi, phụ hoàng sao có thể nhẫn tâm như vậy? Mẫu phi, người hãy giúp nữ nhi!"

Nước mắt lại bắt đầu tràn ra!

Tiêu Phi giơ tay, vuốt đầu Cảnh Huyền, đau lòng nhìn nàng, "Huyền nhi, mẫu phi đương nhiên không hy vọng con sẽ bị gả qua đó, nhưng việc này liên quan tới hoà bình hai nước, con thân là công chúa, có một số việc, ngay cả mẫu phi cũng không thể làm chủ được. Nhưng con yên tâm, mẫu phi sẽ cố gắng trao đổi với phụ hoàng con."

"Vậy, nếu phụ hoàng vẫn khăng khăng muốn gả nữ nhi qua đó, có phải....." Nói tới đây, Cảnh Huyền bỗng cảm thấy khó chịu.

Cho dù ngay một khắc được sinh ra, nàng cũng biết được, bản thân nàng chính là công chúa cao cao tại thượng, nhưng hôn sự, chung quy

không phải do bản thân nàng quyết định.

Một, là làm quân cờ, bị hoàng đế dùng để ổn định triều cục bằng cách chỉ hôn cho một viên quan hoặc đại thần trong triều.

Hai, chính là trở thành một thanh kiếm, bắn về phía bất kỳ quốc gia nào, trở thành vũ khí hòa thân sắc bén.

Tất cả những điều này, từ xưa tới nay công chúa đều phải trải qua như thế.

Cảnh Huyền tất nhiên cũng chạy không thoát.

Nhưng nàng không nghĩ tới, năm đó tránh được hòa thân với Viễn tộc, hiện tại lại không thể tránh được lão Khúc Khương Vương cầu thân.

Nàng vừa túm góc áo Tiêu Phi, vừa khóc trong tuyệt vọng.

Tiêu Phi cũng chỉ có một nữ nhi này, tất nhiên cảm thấy luyến tiếc.

Tiêu Phi cầm tay Cảnh Huyền, chắc chắn nói, "Con yên tâm, mẫu phi tuyệt đối sẽ không để phụ hoàng con gả con qua đó."

"Nhưng nếu phụ hoàng hạ chỉ, mẫu phi cũng không thể làm gì!"

"Vậy trước khi phụ hoàng hạ chỉ, mẫu phi sẽ chặt đứt ý tưởng này đi."

"Hả?"

Cảnh Huyền không hiểu, nhưng trong lòng rất khổ sở, chỉ lo chôn ở trong lòng ngực Tiêu Phi thút thít khóc lóc.

.....

Sáng sớm hôm sau!

Tiêu Phi đích thân nấu một chén canh sâm, mang tới Phụ Dương điện.

Kỳ Trinh Đế đang xem tấu chương, vẻ mặt thất thần, nặng nề.

Lão thái giám Trương công công bên cạnh, cúi người nói, "Hoàng thượng, nếu người đã mệt mỏi, hay là nghỉ ngơi một lát?"

"Trẫm thật ra không mệt, chỉ phiền về chuyện Khúc Khương cầu thân."

"Hoàng thượng đang cân nhắc để vị nào công chúa nào đi hòa thân, đúng không?"

"Lão già nhà người, tâm tư của trẫm, người là người hiểu nhất."

Trương công công cười cười, "Nô tài đi theo bên người Hoàng thượng đã vài thập niên, nếu như không thể nhìn ra chút tâm tư này, sao lão nô còn có tư cách đi theo ở bên người Hoàng thượng!"

Kỳ Trinh Đế buông tấu chương xuống, thở dài một tiếng, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trương Toàn một cái.

Sau đó hỏi, "Vậy người hãy nói xem, lần này trẫm để Cảnh Huyền đi qua đó, là tốt hay không tốt?"

Trương công công suy nghĩ một lúc, cong người xuống, nói, "Công chúa Cảnh Huyền thông minh hơn người, nhanh trí đáng yêu, hơn nữa sinh ra đã rất mỹ mạo. Tất nhiên có thể gả nàng tới Khúc Khương. Tuy nhiên, công chúa có ưu điểm, nhưng tính cách lại tương đối hoạt bát, dễ bị bốc đồng. Nếu nàng gả xa, không có người bên cạnh để dựa vào, chỉ sợ sẽ xảy ra nhiều sự tình."

Kỳ Trinh Đế gật đầu, tiếp tục mặt ủ mày chau.

"Nhưng trong tất cả các nữ nhi của trẫm, cũng chỉ có một mình Cảnh Huyền đủ tuổi cập kê."

Thật sự đau đầu!

Vừa đúng lúc này, Tiêu Phi tiến vào.

"Thần thiếp tham kiến hoàng thượng."

Tiêu Phi uốn gối hành lễ!

Kỳ Trinh Đế nhắc tay lên, "Tiêu Phi không cần đa lễ."

"Tạ ơn Hoàng thượng."

Tiêu Phi sai người bưng canh sâm lên, cầm bát canh sâm và đặt nó ở trên bàn, bản thân mình thì ngồi xuống bên cạnh.

Với một nụ cười ân cần, Tiêu Phi dịu dàng nói, "Hoàng thượng, thần thiếp nghe cung nhân nói, Hoàng thượng phê tấu suốt đêm, thần thiếp liền tự mình nấu một bát canh sâm cho Hoàng thượng."

"Tiêu Phi thật có tâm."

Kỳ Trinh Đế bưng canh sâm lên, uống một ngụm, buông xuống.

Tiêu Phi nheo mắt liếc nhìn tấu chương trên bàn một cái, nói, "Hôm qua Hoàng thượng và thần thiếp nói chuyện, muốn gả Huyền nhi đi tới Khúc Khương. Không biết, Hoàng thượng đã ra quyết định chưa?"

Kỳ Trinh Đế không hề ngốc, Tiêu Phi nói rõ như thế là muốn thăm dò hẳn.

Hắn chau mày, "Việc này, trẫm cần phải thảo luận cùng với đại thần, hiện giờ, vẫn chưa ra quyết định."

Chưa ra quyết định là tốt!

Vẫn còn đường sống!

Tiêu Phi ngược mắt phượng lên, nói. "Hoàng thượng, mặc dù Huyền nhi thân là công chúa, việc kết hôn, từ trước đến nay đều do Hoàng thượng làm chủ. Nhưng Hoàng thượng cũng biết, bên người thần thiếp chỉ có một mình Huyền nhi là nữ nhi, nếu như gả nàng ấy đi tới Khúc Khương, trong lòng thần thiếp thật sự vạn phần khổ sở."

Tiêu phi mang bộ mặt đau khổ!

"Trong số nữ nhi của trẫm, tính cách Huyền nhi sinh động nhất, trẫm cũng yêu rất thích. Nhưng việc này liên quan tới quan hệ hai nước, điểm này, hy vọng Tiêu Phi hiểu rõ."

Không biết có phải bị giọng nói dịu dàng của Tiêu Phi ảnh hưởng hay không, giọng điệu của Kỳ Trinh Đế khi nói chuyện với Tiêu Phi cũng không có sự uy nghiêm giống như khi ở trong triều.

Tiêu Phi vẫn tiếp tục khổ sở nói, "Thần thiếp tất nhiên hiểu rõ, nhưng Hoàng thượng chắc hẳn cũng biết, Khúc Khương Vương đã ở tuổi năm mươi, mà Huyền nhi chỉ mới mười bảy tuổi. Hoàng thượng nếu yêu thương Huyền nhi, sao có thể nhẫn tâm gả nàng tới đó?"

"Trẫm cũng không muốn, nhưng ngoại trừ Huyền nhi ra, không còn người nào khác có thể chọn được."

Thật sự bất đắc dĩ!

Đôi mắt Tiêu Phi ngay lập tức sáng lên, nhỏ nhẹ nói, "Thật ra thần thiếp biết vẫn còn một người."

"Hả? Người nào?"

"Chẳng lẽ Hoàng thượng đã quên, chất nữ của Hoàng hậu Tuyên Xu - Khổng Ngu rồi sao?"

Lông mày trên mặt Tiêu Phi giãn ra, nhưng lại được che dấu rất tốt.

Khổng Ngu?

Vừa mới nhắc tới, Kỳ Trinh Đế ngay lập tức bừng tỉnh.

Và Tiêu Phi cũng không quên tiếp tục châm lửa lần nữa, nói.

"Khổng gia chính là nhà mẹ đẻ Hoàng hậu Tuyên Xu, cũng coi như một nửa hoàng thân quốc thích. Hơn nữa, tuổi của Khổng Ngu đã không còn nhỏ, vẫn luôn là khuê nữ. Hoàng thượng có thể sắc phong cho nàng một danh hào công chúa, gả nàng tới Khúc Khương, tất nhiên sẽ rất khả thi."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 198: Điều Mình Không Muốn, Đừng Đẩy Cho Người Khác

Tiêu Phi đưa ra kiến nghị, trong lòng Kỳ Trinh Đế cũng bắt đầu suy xét.

Nhưng Kỳ Trinh Đế không gật đầu, cũng không lắc đầu!

Rất nhanh, Kỳ Trinh Đế lập tức hạ chỉ truyền đại thần tới triều nghị sự.

Hoàng tử và các đại thần, lần lượt vào cung.

Nhưng Tiêu Phi vẫn chưa rời đi mà ở bên ngoài điện chờ đợi tin tức, sau đó triệu tập một tiểu thái giám.

Tiêu Phi phân phó với tiểu thái giám: "Người hãy vào trong và lắng nghe xem, phàm là Hoàng thượng có bất luận quyết định gì, người hãy lập tức tới báo cho bốn cung biết!"

"Vâng!"

Tiểu thái giám nhanh chóng đi vào trong điện.

.....

Trong điện!

Mọi người đứng thành ba hàng, Thái Tử, Cảnh Diệc và Cảnh Dung đứng ở phía trước, phía sau, chính là các triều thần liên quan.

Kỳ Trinh Đế hoài nghi, hỏi, "Lần này hai nước hòa thân, trăm thật sự rất đau đầu. Các người có biện pháp nào không?"

Trong lòng Cảnh Hoa đã có chủ ý, liếc mắt kinh bĩ nhìn Cảnh Diệc một cái, tiến lên phía trước.

"Phụ hoàng, từ xưa công chúa gả xa đã thành giai thoại, Cảnh Huyền là trưởng công chúa Đại Lâm, gả tới Khúc Khương là điều đương nhiên."

Lời này, Cảnh Diệc sao có thể không phản bác lại một vài câu đây?

Nói đến cùng, Cảnh Huyền là thân muội muội hẳn!

Vì thế, Cảnh Diệc lập tức bác bỏ: "Mặc dù Cảnh Huyền thân là trưởng công chúa, nhưng với tính tình nàng ấy, chung quy có chút lỗ mãng, không nên gả xa. Những lời Thái tử nói, ta cảm thấy thật sự không ổn."

"Nhưng chỉ có Cảnh Huyền thích hợp. Hơn nữa, đối phương chính là Khúc Khương Vương, tất nhiên sẽ không bạc đãi Cảnh Huyền. Cảnh Diệc người là huynh trưởng, chẳng phải nên vui mừng hay sao?" Cảnh Hoa nói với giọng có ý chế nhạo.

Đúng vậy, Cảnh Diệc người không phải nên vui mừng hay sao?

Có lẽ Khúc Khương Vương làm muội phu của người, thế lực của người nhất định sẽ càng ngày càng lớn, cười trộm còn chưa kịp ấy chứ!

Theo lý, chính xác cũng nên là như thế!

Tuy nhiên, chỉ có bao cở mới có ý tưởng này.

Người thông minh sẽ có cách nghĩ khác.

Cảnh Diệc kìm nén cơn giận bùng nổ trong tim, trấn tĩnh nói với Kỳ Trinh Đế: "Phụ hoàng, Khúc Khương Vương cầu thân, nhất định có điều

hiềm nghi. Hiện giờ mặc dù Khúc Khương và Đại Lâm hòa thuận ngoài mặt, nhưng nếu một ngày kia, hai nước gây chiến, Cảnh Huyền lại đang ở Khúc Khương, nếu như bọn họ dùng nàng làm con tin, Đại Lâm chúng ta phải đối mặt như thế nào?"

"Ân, Cảnh Diệc nói rất đúng." Kỳ Trinh Đế gật đầu.

"Vì thế nhi thần khẩn cầu phụ hoàng, đưa ra quyết định khác."

Kỳ Trinh Đế suy nghĩ khó xử, bỗng chốc, nghĩ tới kiến nghị của Tiêu Phi, cặp con người tinh nhuệ đảo qua trên người mọi người.

Sau đó Kỳ Trinh Đế hỏi: "Khổng Ngu thì như thế nào?"

Nhắc tới tên này, các đại thần hai mặt nhìn nhau!

Và Cảnh Dung luôn luôn trầm mặc, thần sắc đột nhiên ngưng trọng lại.

Một lát sau, một vị đại thần trong triều cúi đầu, chắp tay nói: "Khổng gia chính là nhà mẹ đẻ Hoàng hậu Tuyên Xu, vị Khổng Ngu cô nương kia là người dịu dàng như ngọc, nếu như nàng ấy thay thế công chúa Cảnh Huyền gả tới Khúc Khương, thật sự rất thích hợp."

Những đại thần khác ngay lập tức lên tiếng phụ họa.

"Đúng vậy, Khổng gia cũng là danh môn, Khổng gia cô nương tới đó hòa thân, thật sự rất thích hợp."

"Đúng vậy!"

.....

Cảnh Dung cảm thấy thế cục sắp định, lập tức bước lên, nhú mày nghiêm túc khuyên.

"Xin phụ hoàng hãy suy nghĩ lại."

Nhiều năm trôi qua, mỗi khi nghị sự, nếu không phải Hoàng thượng nói Cảnh Dung mở miệng, hẳn đứng ở trong triều đình, từ trước tới nay đều luôn là người sắm vai nhân vật trong suốt.

Không đáp lại cũng không bác bỏ!

Bây giờ, hẳn đột nhiên bác lại một câu, khiến mọi người kinh ngạc!

Kỳ Trinh Đế chăm chú nhìn hẳn, không thể hiểu được.

"Vì sao người muốn trẫm suy nghĩ lại?"

"Mặc dù Khổng gia là danh môn, nhưng sự tình gả xa lần này rất quan trọng. Hơn nữa, hậu bối của Khổng gia chỉ còn lại một mình Khổng Ngu cô nương. Phụ hoàng từng dạy dỗ nhi thần, điều mà chính mình không muốn, đừng đẩy tới cho người khác. Vì vậy nhi thần khẩn cầu phụ hoàng hãy suy nghĩ lại."

Bộp ——

Kỳ Trinh Đế tức giận.

"Làm càn!" Tiếng nói đầy khiển trách, giống như lũ lụt quét tới, "Mặc dù trẫm đã dạy người điều mình không muốn, đừng đẩy cho người khác. Nhưng trẫm cũng đã dạy người, trung thành với cuội nguồn trước tiên."

Cảnh Dung nhíu mày, thần thái tự nhiên, nhưng lại mang theo một sự quật cường.

Hẳn không hề sợ hãi, nói: "Lời nhi thần nói, không hề mạo phạm tới ý của phụ hoàng, chỉ mong phụ hoàng có thể cân nhắc rõ ràng, Khổng gia....."

Hắn còn chưa nói xong, Cảnh Diệc đã nói chen vào.

"Cảnh Dung, người và Khổng Ngu có quan hệ rất tốt, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm giữa các người mọi người đều biết. Nhưng người chớ quên, lần này liên quan đến quan hệ giữa hai nước, người thân là Vương gia, chắc hẳn nên phân biệt rõ ràng, bên nào nặng bên nào nhẹ chứ?"

Cảnh Diệc quả thật mang một bộ dáng tiện nhân!

Khóe miệng Cảnh Diệc, thậm chí còn mang theo nụ cười khó lường.

Những lời nói này, thật ra đã đẩy Cảnh Dung xuống một cái hố rất sâu.

Kỳ Trinh Đế tức giận, nếu như Cảnh Dung vẫn tiếp tục khăng khăng phản bác, không thể nghi ngờ là đang tự đào mồ chôn mình!

Nhưng, Cảnh Hoa vẫn quyết tâm muốn đối nghịch cùng với Cảnh Diệc.

Chính người không muốn thân muội muội của mình đi hòa thân, ngược lại muốn biểu muội của ta phải đi?

Đừng tưởng bở!

Vì thế Cảnh Hoa đầu tiên là liếc mắt nhìn phụ hoàng mình một cái, thấy sắc mặt phụ hoàng rất giận dữ, Cảnh Hoa lập tức hếch cằm, vẻ mặt kiêu ngạo, nói với Cảnh Diệc: "Cảnh Diệc, người nói nhiều như vậy, đơn giản chính là không muốn Cảnh Huyền đi hòa thân đúng không?"

Một lời của Cảnh Hoa đã nói toạc ra hết!

Cảnh Hoa tiếp tục quay qua nói với phụ hoàng mình, "Phụ hoàng, Khúc Khương Vương lần này phái người tới cầu thân, nếu gả Cảnh Huyền qua đó, chính là thích hợp nhất. Sau này hai nước có gây chiến hay không

vẫn chưa biết được. Nếu như tương lai, Cảnh Huyền có thể trở thành vương hậu Khúc Khương, phụ hoàng hãy ngẫm lại xem, Khúc Khương không phải sẽ giống như một quân cờ trong tay Đại Lâm chúng ta hay sao? Hơn nữa Cảnh Dung nói đúng, hậu bối Khổng gia chỉ còn lại một mình Khổng Ngu. Tin rằng nếu mẫu hậu vẫn sống trên đời, cũng sẽ phản đối việc này giống như Cảnh Dung."

Dọn ra cả mẫu hậu đã chết của mình, hẳn muốn đánh cuộc một phen với tình yêu của Kỳ Trinh Đế với hoàng hậu Tuyên Xu thâm hậu đến đâu!

Sắc mặt Kỳ Trinh Đế trầm xuống, thở dài một tiếng!

Kỳ Trinh Đế chau mày.

Cảnh Diệc nheo mắt liếc nhìn Cảnh Hoa một cái.

Nhưng Cảnh Hoa trợn trắng mắt, hoàn toàn không nhìn thấy Cảnh Diệc.

Cũng may Cảnh Diệc là người trầm ổn, tâm tư linh hoạt, cố gắng cầu xin Hoàng thượng nghĩ lại: "Phụ hoàng, Cảnh Huyền vẫn còn nhỏ tuổi, hơn nữa không có lòng phòng bị, nếu như nàng gả tới Khúc Khương sẽ giống như bẻ gãy đôi cánh của nàng. Hơn nữa các vị đại thần cũng cảm thấy Khổng Ngu thay thế rất thích hợp. Khổng Ngu có may mắn được gả tới Khúc Khương, chính là vinh hạnh của Khổng gia, hay là....."

Kỳ Trinh Đế giơ tay, ngắt lời hẳn nói!

Tiếng ong ong khiến cho Kỳ Trinh Đế cảm thấy đầu mình đau đớn!

Sớm biết như vậy, tự bản thân mình đóng cửa lại, nghĩ thật kỹ và đưa ra quyết định là được.

Hiện giờ bên trái một lời, bên phải một câu, tất cả đều có đạo lý.

Phiền muốn chết!

Phiền muốn chết!

"Đều lui ra đi!"

Lúc này mọi người không dám đắc tội với sự khó chịu của Kỳ Trinh Đế, đành phải cúi thấp người, toàn bộ đều thối lui ra ngoài.

Cảnh Dung là người cuối cùng ra khỏi đại điện.

Vừa đến ngoài cửa điện, Cảnh Dung đã bị Cảnh Hoa cản lại.

Cảnh Hoa mang theo giọng điệu âm dương quái khí, vỗ vai Cảnh Dung, đặc ý nói: "Như thế nào, bốn Thái tử vừa rồi đủ nghĩa khí chứ? Biết người và Khổng Ngu lưỡng tình tương duyệt, vì thế ta đã cực lực giúp người."

Ừ, ta thật sự muốn cảm ơn người!

Lăn! Được chưa?

Cảnh Dung lười trả lời hăn, yên lặng không đáp.

"Người cũng đừng quá thương tâm, phụ hoàng vẫn chưa hạ chỉ, hết thầy đều có thể thay đổi. Hai ngày tới, ta sẽ giúp người tranh thủ thêm, nói nhiều hơn với phụ hoàng, phụ hoàng sẽ không chia rẽ uyên ương."

"Thái tử....."

"Được rồi được rồi, không cần cảm ơn ta, Khổng Ngu là biểu muội của ta, trong lòng nàng có người, ta biết là được."

Cảnh Hoa mang một bộ dáng "ta biết hết tất cả mọi thứ"!

Hắn ta nói tiếp: "Mặc dù chuyện biên cương trước đó, người đứng ở phía bên Cảnh Diệc, nhưng bốn Thái tử rộng lượng, không so đo với người."

Bốn Thái tử có trái tim rộng lớn giống như đại dương bao la!

Hiện tại Cảnh Dung một đầu đầy hắc tuyến, đơn giản quay người lại: "Đa tạ Thái tử, ta còn có việc, vì vậy ta sẽ rời đi trước."

"Việc gì?"

Cảnh Dung trầm nghĩ, liên quan rắc gì tới người!

Nhưng những lời này, Cảnh Dung vẫn nuốt trở vào.

Hắn chỉ nói: "Trong phủ bận rộn, ta cần nhanh chóng quay về xử lý."

"Ồ!" Cảnh Hoa theo tiếng, tò mò lôi kéo Cảnh Dung hỏi: "Đúng rồi, vị Kỳ tiên sinh mà người mang về, lần trước ở trong sinh thần Tiêu Phi ta có nhìn thấy một lúc. Không ngờ, người này lại lợi hại như vậy, vụ án mất tích hẳn đều phá được. Nếu có thời gian, người hãy giới thiệu bốn Thái tử với hẳn, được không?"

"Tiên sinh không thân thiện lắm, Thái tử tốt nhất không cần phải gặp."

"Vì sao? Người thông minh như thế, Cảnh Dung người định cất giấu cho riêng mình dùng phải không?"

Cảnh Hoa oán giận nói.

Cảnh Dung lắc đầu, thở dài một tiếng, lơ đãng đáp lại đôi câu, lập tức rời đi.

Bỏ lại Cảnh Hoa vẫn đang thất thần sau lưng!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 199: Mua Trâm Tặng Người

Edit & Dịch: Emily Ton.

Sau khi rời khỏi cung, Cảnh Dung cười ngửa hồi phủ, không ngờ trên đường lại gặp Kỷ Lê.

Kỷ Lê vừa mới rời khỏi nơi làm việc ở Binh Bộ!

"Tham kiến Dung Vương."

Lúc trước trên đường hồi kinh, hai bên gặp nhau đã náo loạn một trận, hơn nữa vì sự việc Kỷ gia, Cảnh Dung đối với Kỷ Lê cũng có vẻ lạnh nhạt.

"Kỷ tướng quân, người đang quay về phủ? Hay là cố tình đang đợi bốn vương?"

"Mặt tướng nghe người ta nói Vương gia vào cung, vì mặt tướng có một số việc muốn thỉnh giáo Dung Vương nên đã chờ Vương gia ở chỗ này."

"Chuyện gì?"

"Mặt tướng có thể tới Dung Vương phủ ngồi và nói chuyện với Vương gia hay không?"

Không ngồi được!

Nếu như gặp phải Kỷ Vân Thư, chẳng phải sẽ đánh nhau sao?

Tuy nhiên, Cảnh Dung cũng không phải là người nhỏ mọn, sẵn suy nghĩ một lúc liền gật đầu.

Hai người đồng hành, rất nhanh đã tới Dung Vương phủ.

Đồng thời ngay khi hai người vừa mới vào phủ, Lộ Giang đã mang tin tức đi tới Đông Uyển.

"Kỷ tiên sinh, Vương gia sai ta nói cho ngài một tiếng, tướng quân Kỷ Lê hiện tại đã tới trong phủ, hỏi ngài có muốn tránh đi một chút hay không?"

Kỷ Lê?

Kỷ Vân Thư đang sắp xếp lại thuốc màu trong hộp gỗ đàn hương, bàn tay run lên ở trong ống tay áo màu xám.

"Vương gia còn nói gì nữa không?" Nàng hỏi.

"Không có."

Kỷ Vân Thư thu dọn xong mọi thứ, sau đó nói, "Thôi, vừa vặn ta cũng muốn đi ra ngoài một chuyến."

"Tiên sinh muốn đi đâu?" Lộ Giang cực kỳ lo lắng.

Bởi vì lúc trước đã nhận được vài lần giáo huấn, Cảnh Dung sớm đã hạ lệnh trong phủ, bất cứ lúc nào Kỷ Vân Thư muốn ra khỏi phủ, cần phải được sự đồng ý của hắn.

Nếu nàng xảy ra chuyện, toàn phủ sẽ gặp nạn!

Kỷ Vân Thư vừa cất hộp gỗ đàn hương trong tay lên giá, vừa hỏi, "Lộ thúc, Dụ Hoa Các ở đâu?"

"Tiên sinh muốn đi tới Dụ Hoa Các."

"Ừ!"

"Ta sẽ sai người mang tiên sinh tới đó."

Mang? Sao không nói là giám thị?

Sau khi cất xong hộp gỗ đàn hương, Kỳ Vân Thư cũng không đáp lại, vọt ra ngoài sân gọi một tiếng "Vệ Dịch".

Vệ Dịch vừa nghe tiếng lập tức đáp lại một tiếng, nhanh chóng chạy vào, trong tay còn cầm một chiếc khăn thêu.

"Thư nhi, nàng gọi ta?"

"Ừ." Nàng gật đầu, chỉ chỉ chiếc khăn trong tay hẳn, "Đi, trả nó lại cho Sơ Xuân, ta mang người đi ra ngoài."

Vừa nghe có thể đi ra ngoài cùng với Kỳ Vân Thư, Vệ Dịch cực kỳ vui sướng, nhanh chóng đi trả khăn tay cho Sơ Xuân, khi hẳn lộn trở lại, còn thay đổi một thân quần áo sạch sẽ.

"Người thay quần áo làm gì?" Kỳ Vân Thư khó hiểu hỏi.

"Bởi vì chúng ta đi ra khỏi cửa. Cha ta từng nói, trước khi ra cửa, cần phải thay quần áo mới."

Quả là ngây thơ hồn nhiên!

Lúc này, Lộ Giang đã gọi mấy tên thị vệ trong phủ, mang theo Kỳ Vân Thư ra khỏi phủ, đi về phía phương hướng Dụ Hoa Các.

Khi đang đi trên đường, Kỳ Vân Thư nói với Vệ Dịch, "Người hãy chọn một số thứ, đợi lát nữa tặng người."

"Tặng cho ai?"

"Người cứ chọn là được."

"Ồ!"

Vệ Dịch lập tức cẩn thận nhìn dọc theo đường đi, lúc vào một nhà cửa hàng bán đồ trang sức, hấn ngó trái ngó phải, nhìn thấy một cây trầm.

"Lão bản, ta muốn cái này!"

Cây trầm kia, chính là một cây trầm ngọc, xem màu sắc phủ quanh nó, chính là vật thượng đẳng.

Chường quỳ thật cẩn thận lấy cây trầm tới, mở miệng chào giá, "Hai vị công tử, năm mươi lượng!"

Năm mươi lượng?

Quá đắt!

Nàng sờ sờ trong túi của mình, chỉ có mười lượng.

Kỷ Vân Thư hỏi, "Mười lượng được không?"

Chường quỳ vừa nghe con số này, ngay lập tức thay đổi sắc mặt, nhanh chóng lấy lại cây trầm và đặt lại trong quỳ, ánh mắt quét qua Kỷ Vân Thư và Vệ Dịch một lượt.

Chường quỳ nói với giọng khinh thường, "Mười lượng? Có thể nhìn xem một cái."

Kỷ Vân Thư cũng không kiên nhẫn, nghiêng mắt hỏi Vệ Dịch, "Người muốn mua cây trầm này tặng người?"

"Ừ!"

Hắn gật đầu thật mạnh.

Kỷ Vân Thư nhợt nhạt cười, chuyển hướng về phía chưởng quầy, "Mười lượng, có bán hay không?"

"Không bán! Đi đi đi, đừng gây trở ngại việc làm buôn bán của ta."

Nói xong, chưởng quầy định vòng qua quầy hàng tới đuổi nàng đi.

Kỷ Vân Thư bỗng nhiên nói một tiếng, "Chưởng quầy, ngón tay của người bị biến dạng, không có sức lực, khiến cho xương vai bị sưng, tổn thương tới kinh mạch. Vì vậy, mỗi khi nâng tay lên khoảng ba thước thì có cảm giác cả người không có sức lực, đúng hay không?"

"Hả?"

Chưởng quầy cả kinh, lập tức thu bàn tay trái của mình vào trong ống tay áo, đuổi ra sau lưng.

Kỷ Vân Thư tiếp tục nói, "Bởi vì xương thuyền* cổ tay bị tổn thương, vì thế khiến cho xương vừng* không thể uốn cong. Năm ngón tay được kết nối với nhau, vì thế khiến cho bàn tay không thể mở ra cũng không thể dùng sức. Nó cũng khiến cho năm ngón tay không thể uốn cong. Trên thực tế, vấn đề điều trị rất dễ. Nhưng, bởi vì chưởng quầy luôn dọn dọn nâng nâng, xương bàn tay được kết nối với kinh mạch, kết quả khiến cho xương bả vai không thể dùng lực. Khi trời trở gió, lập tức sẽ đau đớn khó nhin. Cho dù chưởng quầy tìm đại phu để khám, uống thuốc, cũng không thể nào khỏi hẳn, đúng không?"

*Xương thuyền (舟骨): là 1 trong 8 xương cổ tay; Xương vừng (sesamoid bone): Xương vừng là các cấu trúc xương nhỏ nằm trong gân, thường gặp ở bàn tay, bàn chân các vị trí gần khớp.

Chưởng quầy sớm đã thất thần!

Hắn giật mình nhìn nàng, toàn bộ trông mắt gần như bật ra khỏi hốc mắt.

Mặc dù chường quỳ nghe không hiểu được những danh từ học thuật, nhưng tất cả những tình huống của hắn đều được nàng nói rất rõ ràng.

"Công tử..... sao có thể nhìn ra được?" Chường quỳ nói với giọng run run.

"Không khó, vừa rồi lúc người lấy ngọc trâm này ra, ta đã chú ý tới rồi."

"Vậy công tử có biện pháp chữa khỏi tay ta không? Mấy năm gần đây ta đã tìm không ít đại phu, bọn họ đều nói không thể trị khỏi." Chường quỳ mang vẻ mặt đau khổ và chờ mong nhìn nàng.

Khóe miệng Kỳ Vân Thư câu lên, ánh mắt lại chăm chú nhìn ở trên cái trâm ngọc, nói, "Nếu như người có thể bán trâm ngọc này mười lượng cho ta, ta sẽ nói biện pháp trị liệu cho người."

Chường quỳ bán tín bán nghi, "Thật sự?"

"Nếu người không tin thì thôi, ta nghĩ người cũng đã tốn không ít bạc để điều trị bàn tay của mình, đúng không?"

Đúng vậy, mấy năm nay, hắn đã tốn cả trăm lượng bạc.

Vệ Dịch chớp mắt đôi mắt, nhìn chăm chăm Kỳ Vân Thư mặc cả.

Đầu óc Vệ Dịch vừa chuyển, duỗi tay kéo ống tay áo của nàng, "Thư nhi, nếu chường quỳ không chịu bán, chúng ta đi nhà khác. Cây trâm này cũng không đẹp lắm."

"Thật không? Vậy người từ bỏ nó?"

Vệ Dịch xoa xoa tay, "Từ bỏ!"

Kỷ Vân Thư cười thâm, gật đầu, "Được, vậy chúng ta đi thôi."

Trong khi nói, hai người đã chuẩn bị rời đi. Chưởng quầy thấy thế, cắn răng một cái, nhanh chóng vòng qua quầy hàng, ngăn cản hai người lại.

"Thành giao, mười lượng!"

Chưởng quầy lập tức đặt cây trầm vào trong một hộp gấm tinh xảo, đưa tới.

Nhìn gương mặt nhăn nhó của chưởng quầy, có lẽ trái tim đang không ngừng rỉ máu.

Kỷ Vân Thư móc ra mười lượng, nhét vào trong tay chưởng quầy, sau đó nói "Người nhớ kỹ, hái một ít lá cây sung (无花果) và nghiền nát chúng, tiếp đó dùng rượu trắng mạnh nhất ngâm khoảng nửa tháng. Sau đó, mỗi ngày ba lần sáng trưa chiều, chà xát ở trên tay. Sau một tháng, tình trạng bị viêm sưng sẽ rút đi, sức lực sẽ quay trở lại, ngón tay người cũng có thể hoạt động bình thường. Nếu sau một tháng, người vẫn không thể khôi phục, vậy hãy đi tới Dự Hoa Các, tìm một vị đại phu tên là Mộ Nhược, hẳn sẽ bồi thường tổn thất cho người."

"Vâng vâng vâng, đa tạ công tử, đa tạ công tử....."

Chưởng quầy liên tục nói lời cảm tạ.

Cầm cây trầm ngọc, Kỷ Vân Thư kéo Vệ Dịch rời đi.

Vệ Dịch một đường đều luôn kính hô "Thư nhi thật tuyệt!"

Nàng cười cười, không nói gì.

Mặc dù nàng không phải là đại phu, nhưng về phương diện xương cốt, nàng vẫn hết sức tinh thông.

Hai người vòng qua phố xá sầm uất, không lâu sau đã tới Dụ Hoa các.

Ở lối vào có rất nhiều người xếp hàng, tất cả đều tới xem bệnh bốc thuốc.

Bên ngoài còn có tiểu đồng đang xử lý mọi việc!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 200: Ca Bệnh Khó Giải Quyết

Edit & Dịch: Emily Ton.

Dụ Hoa các có một vị thần y, mỗi ngày người tới xem bệnh tất nhiên không ít.

Mặc dù Mộ Nhược một năm qua không hề xem bệnh cho người, nhưng thuộc hạ và đồ đệ của Dụ Hoa các đều y thuật siêu quần, còn bản lĩnh hơn cả ngự y trong hoàng cung!

Tại thời điểm này, một tiểu đồng mắt sắc, liếc mắt một cái đã nhận ra thị vệ Dung Vương phủ.

Tiểu đồng lập tức đi tới đón Kỷ Vân Thư và Vệ Dịch, hỏi, "Nhị vị là người Dung Vương phủ?"

"Mặc công tử có ở đây không?" Kỷ Vân Thư hỏi.

Tiểu đồng lên tiếng, "Sư phụ ở trên lầu."

"Người đi thông báo một tiếng, hãy nói có một ca bệnh khó giải quyết, cần hẳn bắt mạch."

"Được, vậy hai vị công tử hãy vào trong ngồi."

Tiểu đồng lập tức dẫn hai người đi vào, thị vệ đều đứng canh ngoài cửa.

Sau khi ngồi xuống ở hậu viện, tiểu đồng liền pha hai chén trà!

Ngay sau đó tiểu đồng đi lên gác mái thông báo.

Lúc này trên gác mái, Mộ Nhược đang bận rộn với dược liệu trong tay, thường xuyên nhúng đầu ngón tay và đặt lên mũi người người, nhíu mày, "Dược liệu này hơi ẩm, nhanh chóng vứt đi."

Tiểu đồng bên cạnh lập tức vội ôm bó thảo dược đi, ném tới thùng gỗ một bên.

Mộ Nhược nói tiếp, "Dược liệu này có dược tính không đủ."

Vứt!

"Lan anh tử phơi không đủ canh giờ."

Vứt!

"Không phải đã nói, khô tử phải lấy khúc chính giữa hay sao? Vì sao chúng lại già và khô như thế?"

Vứt!

Một bàn thảo dược, gần như đều bị ném sạch sẽ.

Tiểu đồng A Ly cảm thấy cực kỳ đáng tiếc, mỗi lần ném một thành phần dược liệu đều giống như đang cắt vào da thịt hần.

"Sự phụ, nếu vứt hết theo yêu cầu của người, tất cả dược liệu của chúng ta đều phải vứt hết, vậy thì rất đáng tiếc!"

Mộ Nhược trừng mắt liếc nhìn tiểu đồng một cái, nghiêm túc nói, "Trước khi ta ra khỏi cửa đã căn dặn qua, bất luận một thành phần dược liệu nào xảy ra vấn đề, phải vứt bỏ toàn bộ, người đã vứt tất cả những lời ta nói sau đầu rồi sao?"

"Không phải sư phụ, A Ly nào dám!"

Mộ Nhược gõ ở trên đầu tiểu đồng một cái, nhắc nhở, "Trên đời này, lang băm đa số đều sẽ khai một số dược vô dụng để kiếm bạc từ bá tánh, nếu người muốn học y từ chỗ y sư, vậy thì phải nhớ kỹ, đừng bởi vì thấy chúng đáng tiếc, cứ thế giữ lại những dược liệu này, kê cho người bệnh, hiểu chứ?"

Ánh mắt sắc bén của Mộ Nhược đảo qua trên thân mình A Ly đang run rẩy. A Ly nơi nào còn dám nói không hiểu!

A Ly liên tục gật đầu, đáp, "A Ly đã biết, A Ly sẽ không trở thành lang băm, nhất định sẽ giống như sư phụ, hành y tế thế, thi y tặng dược cho bá tánh nghèo khổ, trở thành một thế hệ danh y."

Ý chí chiến đấu được đốt cháy!

Trong giọng nói, tất nhiên cũng pha lẫn một chút nịnh bợ!

Mộ Nhược vỗ vỗ tay, những vụn dược nhỏ rơi xuống quần áo, đang muốn nói gì đó với A Ly, hăn lập tức nghe thấy giọng nói truyền tới từ bậc thang nơi gác mái.

Tiểu đồng ở cửa vừa rồi đi lên thông báo, "Sư phụ, bên ngoài có hai vị người Dung Vương phủ tới đây, nói là có một ca bệnh khó giải quyết, cần người tới bắt mạch!"

"Người Dung Vương phủ? Ai vậy?"

"Không quen biết, nhưng tùy hầu bên cạnh là người Dung Vương phủ."

Mộ Nhược cau mày, chỉnh đốn lại trang phục, khước miệng câu lên một nụ cười nồng đậm hứng thú.

Sau đó phân phó, "Đi, mời hai người lên đây, chuẩn bị một bình trà Long Tĩnh thượng đẳng."

"Vâng."

Tiểu đồng vội vàng không ngừng đi xuống.

A Ly gãi gãi đầu, hỏi, "Sư phụ, là ai vậy?"

Đổi lấy chỉ là một tiếng trách cứ của Mộ Nhược, "Được rồi được rồi, thu dọn sạch những dược liệu đó đi."

"A!" A Ly lẩm bẩm đồng ý.

Cực kỳ đáng thương!

Mộ Nhược đứng dậy, đi về phía ban công ngoài trời trên gác mái, chỗ nghỉ ngơi này còn xem như an tĩnh, có màn lụa che lại, bàn ghế đều được làm bằng trúc, ngay cả rào chắn bên ngoài cũng vậy.

Cực kỳ yên tĩnh!

Lúc này, Kỳ Vân Thư mang theo Vệ Dịch đi lên gác mái, được tiểu đồng dẫn tới nơi này!

Chỉ thấy Mộ Nhược có thêm một bầu rượu trong tay, đang nhàn nhã tự tại uống rượu!

Mùi hương của rượu tràn ngập xung quanh!

Mộ Nhược thích rượu, mọi người đều biết.

"Tới? Ngồi đi."

Mộ Nhược dùng cằm hất về vị trí đối diện với mình.

Kỷ Vân Thư cũng không khách khí, kéo Vệ Dịch ngồi xuống.

Một tiểu đồng khác bưng tới một bình trà Long Tĩnh thượng đẳng tiến vào, đang chuẩn bị rót ra ba chén.

"Ta chỉ uống rượu, không uống trà!" Mộ Nhược nhắc nhở một tiếng.

Tiểu đồng gật đầu, sau đó chỉ rót ra hai chén.

Hương trà bốn phía, hoà trộn với hương rượu, tràn ngập gác mái đầy trúc, ùa vào chóp mũi, nhẹ nhàng và mát lạnh, thấm vào ruột gan!

"Trà Long Tĩnh này, ngày thường ta cũng không lấy ra đãi khách, hãy nếm thử xem, hương vị như thế nào?" Mộ Nhược chỉ chỉ bình trà.

Kỷ Vân Thư không vội vàng nói ý đồ mình tới, ngón tay nâng chén trà, tinh tế nhấp một ngụm.

"Rất thơm!"

"Chỉ rất thơm thôi sao?"

"Chẳng lẽ là trong trà này còn bỏ thêm thứ gì khác?"

"Thật sự đáng tiếc cho bình trà này, xem ra Kỷ cô nương không phải là một người biết phẩm trà." Mộ Nhược mang vẻ mặt đau lòng nhìn bình trà Long Tĩnh thượng đẳng.

Lòng dạ hẹp hòi!

Không phải chỉ là một bình trà thôi sao?

Kỷ Vân Thư cười cười, "Có lẽ Mạc công tử đã quá xem trọng ta. Ta chỉ là một nữ tử bình thường, cơm canh đạm bạc, trong tay chỉ có dao nhỏ dùng để cắt thi thể người chết. Chỉ có mùi máu và mùi hôi thối của xác chết

hư thối lấp đầy lỗ mũi, vì thế mũi và đầu lưỡi tất nhiên thô ráp, không thể phẩm ra được trà ngon."

Nghe nàng nói chuyện, khoe miệng Mộ Nhược dương lên, hẳn không hề cảm thấy ghê tởm. Có lẽ thân là đại phu, hẳn cũng quen nhìn những thứ mà nàng đã nói.

"Thật là một người nhanh mồm dẻo miệng!"

Mộ Nhược khen nàng một câu!

Trong khi đó Vệ Dịch cũng nâng chén trà kia lên, uống một ngụm.

Thật sự quá nóng!

Vệ Dịch thè lưỡi ra, hai tay vừa phẩy phẩy bên cạnh miệng mình, vừa cau mày oán giận, "Nóng quá, trà này không ngon chút nào."

"Không biết nhìn hàng!" Mộ Nhược ai oán liếc mắt nhìn Vệ Dịch một cái, "Trà Long Tĩnh này chính là loại thượng đẳng, bao nhiêu bạc cũng không mua được, thật sự là không biết nhìn hàng."

Trong lòng hẳn không vui, đơn giản ——

Uống một ngụm rượu, áp xuống lửa giận trong lòng!

Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng hỏi một câu, "Chúng ta đột nhiên tới chơi, thật sự quấy rầy sự thanh nhàn của Mạc công tử?"

Mộ Nhược lại uống một ngụm rượu, đôi mắt rũ xuống, nói, "Dụ Hoa các này của ta mỗi ngày đều ra ra vào vào, không có hơn một ngàn thì cũng có hơn trăm, ta thanh nhàn lúc nào?"

Giọng điệu của hẳn đã mang theo hơi say!

Không đợi Kỳ Vân Thư mở miệng, Vệ Dịch một bên co đầu lưỡi chấy bồng vào trong, lập tức giành trước bác bỏ một câu.

"Người nói dối, nếu người không thanh nhàn, vì sao còn trốn ở chỗ này uống rượu?"

Nhìn gương mặt chân thành của Vệ Dịch, Mộ Nhược không nhịn được cười to vài tiếng.

"Người cười gì vậy?" Vệ Dịch hỏi.

"Cười người không hiểu ta!" Mộ Nhược đáp lại.

Huynh đệ, nếu như Vệ Dịch hiểu người, chẳng phải rất lợi hại hay sao?

Vệ Dịch đối với Mộ Nhược, dường như có chút địch ý trời sinh.

Nói trắng ra là, Vệ Dịch không thích tên này!

Không thích mà không thể giải thích!

"Ta mới không muốn hiểu người, lần trước người xả hơi, thật sự quá thú. Hơn nữa người cũng không phải là Thư nhi, ta chỉ muốn hiểu Thư nhi." Vệ Dịch bĩu môi.

Sau một khoảnh khắc, Kỳ Vân Thư lập tức kéo ống tay áo Vệ Dịch một chút, răn dạy, "Không được bất lịch sự như thế."

"Ồ!"

Vệ Dịch ngoan ngoãn, lập tức ngậm miệng lại, ngả người ra sau ghế.

Ngược lại, Kỳ Vân Thư đối diện với tầm mắt của Mộ Nhược, xin lỗi nói, "Mạc công tử đừng so đo với Vệ Dịch, hãn....."

Nàng còn chưa nói xong, Mộ Nhược đã hạ tay xuống, ngắt lời nàng, "Không sao!"

Ngay sau đó, hần ánh mắt Mộ Nhược lập tức dừng ở trên mặt nạ vàng của Kỳ Vân Thư, nói, "Người hãy tháo mặt nạ xuống đi."

"Hả?"

"Để ta nhìn xem thương thế của người!"

~~~Aw, hết chương 200~~~

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 201: Ba Lần Nguyên Ý

Kỷ Vân Thư hơi ngập ngừng một lát, nhưng vẫn tháo mặt nạ màu vàng trên mặt xuống.

Vết sẹo vốn có màu đỏ sậm, nay đã kết vảy, chỉ cần một vài ngày nữa sẽ mờ dần.

Mộ Nhược vuốt cằm, ngắm nghía một lúc, híp đôi mắt lại, gật gật đầu, "Xem ra vết sẹo trên mặt cô nương rất nhanh sẽ lành."

Nhưng Kỷ Vân Thư không thèm để ý, mang mặt nạ lên lần nữa.

Mộ Nhược lắc bầu rượu tinh xảo trong tay, liếc mắt nhìn Kỷ Vân Thư một cái, đôi mắt mang theo một chút hương vị hài hước.

"Người ta thường nói không tới thăm đền mà không có lý do, Kỷ cô nương hôm nay tới đây là muốn khám bệnh? Hay là chữa bệnh vậy?"

Mộ Nhược đi thẳng vào vấn đề chính!

Kỷ Vân Thư không thích quanh co lòng vòng, nàng nghiêm túc nói, "Ta tới để gây rắc rối cho Mạc công tử."

"Rắc rối? Nói nghe xem một chút!"

"Mạc công tử là thần y, ngay cả vết thương trên mặt ta, công tử đều có thể trị được, nói vậy tất cả những căn bệnh nghi nan trong thiên hạ, không phải là thách thức đối với công tử."

"Nghe giọng điệu này của cô nương, dường như đang muốn tâng bốc tại hạ?" Hãn nhướng mày.

Gương mặt đào hoa càng tràn ngập ý cười vô cùng ngả ngớn.

Chẳng lẽ bạn của Cảnh Dung cũng phù phiếm như vậy?

Thôi thôi, chính sự quan trọng hơn.

Nàng khách khí nhấp môi nói, "Mạc công tử, nếu công tử thật sự có thể trị được ca bệnh do ta mang đến, nói ta đang tâng bốc công tử cũng không hề quá."

"Ca bệnh khó giải quyết? Sao ta cảm thấy có chút hứng thú, cô nương nói thử xem."

Kỷ Vân Thư không lập tức trả lời!

Ngược lại, nàng nghiêng đầu nhìn về phía Vệ Dịch, dịu dàng nói, "Vệ Dịch, hãy đưa lễ vật mà người đã chọn cho Mạc công tử."

"Đưa cho hãn?"

Kỷ Vân Thư gật đầu.

Vệ Dịch phồng miêng lên, không tình nguyện lấy hộp gấm tinh xảo kia ra, đẩy về phía Mộ Nhược.

"Cho người!"

Mộ Nhược không hiểu chuyện gì, nhìn nhìn, mở chiếc hộp ra, một cây trầm ngọc bên trong ánh vào mi mắt!

"....."

Mộ Nhược nhú mày!

"Đây là Vệ Dịch đã chọn để tặng công tử." Kỳ Vân Thư giải thích.

Ai ai ai, ta là nam!

Chỉ thấy hai tròng mắt Mộ Nhược trừng lớn.

Vệ Dịch thấy Mộ Nhược mãi không tỏ thái độ, vì thế cho rằng hẳn không thích, đang chuẩn bị duỗi tay lấy về, nhưng đã chậm một bước.

Mộ Nhược dịch cái hộp qua một bên!

Đôi mắt hẳn sáng lên, nhú mày thật sâu, "Thứ này tinh xảo như thế, các cô nương rất thích. Không tệ, lần sau nếu như ta nhìn thấy cô nương Yên Chi ở Túy Hồng Lâu, ta sẽ tặng cây trầm này cho nàng, nhất định có thể giành được nụ cười mỹ nhân."

Thật xấu hổ!

Nhưng đã nhận lễ, tất nhiên phải làm việc!

Kỳ Vân Thư nói, "Mạc công tử diệp thủ hồi xuân, xưng là thần y, hiện giờ công tử cũng đã nhận lễ, xem như đáp ứng thỉnh cầu của ta."

Ai da, không ngờ nàng đã lên kế hoạch như thế!

Mộ Nhược nắm cây trầm ngọc ở trong tay, cẩn thận thưởng thức, chiếu chiếu dưới ánh sáng.

Ân, là hàng thượng đẳng.

Hắn còn không chút để ý nói một câu, "Nếu muốn trị, khó!"

Khó!

Từ này được nói ra từ trong miệng Mộ Nhược, khó khăn và khó nghe!

Kỷ Vân Thư tinh tế nhíu mày, "Mạc công tử biết ta muốn nói gì?"

Mộ Nhược hà hơi ở trên trán ngọc một cái, nâng ống tay áo xoa xoa, lúc này mới bỏ vào trong hộp, để đề phòng Vệ Dịch lại lấy mất, hẳn đơn giản thu hộp vào trong tay áo.

Ngay sau đó lại nâng bầu rượu, rót một ngụm rượu vào trong miệng.

Lúc này hẳn mới chuyển tầm mắt ở trên người Vệ Dịch, híp mắt, chậm rãi nói.

"Chúng điên cuồng thật ra có thể trị được, nhưng chúng ngu đần, khó!"

"Không thể trị?"

"Khó! Không phải không trị được!" Trong mắt Mộ Nhược mang theo suy nghĩ.

Trong lòng Kỷ Vân Thư căng thẳng, mang theo hy vọng, nàng quay lại nói với Vệ Dịch một câu, "Vệ Dịch, người đi xuống trước chờ ta, được không?"

"Được, ta sẽ đi xuống chờ Thư nhi, Thư nhi đừng bỏ lại ta, chúng ta cùng nhau về nhà."

"Ừ!"

Lúc này Vệ Dịch mới yên tâm, đi xuống gác mái.

Chờ sau khi Vệ Dịch đi xuống, Kỷ Vân Thư mới hỏi Mộ Nhược, "Bệnh này, công tử thật sự có thể trị khỏi?"

"Khó!"

Lại vẫn là một từ khó.

Mộ Nhược khẽ lắc đầu, nói, "Chứng ngu đần này, Vệ công tử mắc phải không phải là loại điển hình, nghe những gì hắn nói, thật ra rất có quy củ. Nếu như ngu đần là do bẩm sinh sẽ khó, có lẽ phải điều trị trên vài thập niên mới khỏi. Nếu như do tâm lý hoặc các yếu tố bên ngoài, cũng khó, có lẽ phải cần mấy tháng, hoặc mấy năm mới có thể khỏi."

Kỷ Vân Thư xem như đã hiểu.

Nàng khẽ cắn môi, "Nếu như Mạc công tử có thể trị khỏi cho Vệ Dịch, ta sẽ vạn phần cảm kích."

"Người có thể chờ được 10 năm, thậm chí 20 năm?"

"Chờ được!"

"Được!" Mộ Nhược đồng ý một tiếng, thân mình nghiêng về phía trước, miệng lưỡi mang theo điều kiện, nói, "Tuy nhiên, ta chữa bệnh, chưa bao giờ muốn nhận cảm kích."

Kỷ Vân Thư ngừng lại, cân nhắc hỏi, "Bao nhiêu bạc?"

"Không phải vì bạc?"

"Trân bảo?"

"Không phải vì trân bảo?"

"Vậy..... người muốn gì?"

"Người!"

Hắn móc ngón trở ra và chỉ vào Kỷ Vân Thư.

"Ta?"

Kỷ Vân Thư trở nên e ngại!

Ánh mắt hai người giằng co, một lúc sau, Mộ Nhược cười, "Trêu người thôi, nếu như ta muốn người, Cảnh Dung sẽ giết ta mất!"

Kỷ Vân Thư không còn lời nào để nói!

Một lát sau, Mộ Nhược nghiêm túc nói, "Hiện tại, ta vẫn chưa biết mình muốn điều gì, hãy xem như Kỷ cô nương thiếu ta một yêu cầu, như thế nào?"

Đây chẳng phải giống như yêu cầu gì đó từ nàng hay sao?

Nhưng, vì Vệ Dịch, nàng có thể làm bất cứ điều gì.

Vì thế nàng gật đầu, "Được, chỉ cần có thể chữa khỏi cho Vệ Dịch, ta sẽ thiếu nợ công tử một yêu cầu."

"Nếu như muốn cô nương lên núi đao xuống biển lửa, cô nương cũng nguyện ý?"

"Nguyện ý!"

"Nếu như khiến cuộc sống của nương đau khổ như địa ngục, cô nương cũng nguyện ý?"

"Nguyện ý!"

"Vậy, nếu ta muốn mạng của cô nương, cô nương cũng nguyện ý?"

"Nguyện ý!"

Liên tục trả lời ba lần nguyện ý, biểu lộ quyết tâm của nàng.

Nữ tử như vậy, cực kỳ khí phách!

Sao có thể khiến người không kính nể, không thương thức?

Xem như hần đã hiểu, vì sao Cảnh Dung có thể vì nữ tử này, cam tâm tình nguyện lao vào trong biển lửa, ngay cả tính mạng mình cũng không màng tới.

Men say mê lung dần dần bị gió lạnh thổi tan, và Mộ Nhược dường như không quen với cảm giác thanh tỉnh nên bưng bầu rượu lên, bắt đầu uống tiếp.

Sau đó hần cười nói, "Được, chứng bệnh nghi nan này, ta trị!"

Kỷ Vân Thư đứng dậy, chấp tay thi lễ.

Mộ Nhược nói tiếp, "Trong khoảng thời gian này, hãy lưu Vệ Dịch lại Dự Hoa các của ta. Vừa lúc, ta cũng thiếu bạn để nói chuyện, cũng thiếu người rót rượu!"

Trong khi nói, hần lắc lư thân mình, ngã sụp xuống trên ghế trúc.

Trong miệng còn lẩm bẫm nói gì đó!

Kỷ Vân Thư không muốn quấy rầy hần say mê, lập tức đi xuống gác mái, nàng nhìn thấy Vệ Dịch đang ngoan ngoãn ngồi ở ghế trên chờ mình.

Vệ Dịch nhìn thấy nàng đi xuống, lập tức phóng người chạy qua.

"Thư nhi, có phải đi về hay không?"

"Vệ Dịch, trong khoảng thời gian này, ngươi hãy ở lại chỗ này."

Vừa nghe thấy vậy, sắc mặt Vệ Dịch lập tức xụ lại.

Hắn khỗ sở ôm cánh tay Kỳ Vân Thư, hỏi, "Vì sao? Vì sao không thể trở về cùng với Thư nhi? Thư nhi không cần ta nữa sao?"

"Đương nhiên không phải!" Nàng trả lời dứt khoát, "Người hãy xem như ở lại làm bạn với Mạc công tử. Người nhìn hắn xem, thật là đáng thương, suốt ngày chỉ có một mình."

"Nhưng....."

"Vệ Dịch, người hãy làm bạn và trò chuyện với hắn được không? Người cũng biết, hắn cô đơn một mình thực sự rất quạnh quẽ, vì thế người hãy ở bên hắn. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, ta sẽ tới thăm người, được không?"

Kỳ Vân Thư nói giọng rất dịu dàng, mặc dù Vệ Dịch không muốn, nhưng lại không muốn khiến nàng không vui.

Vì thế Vệ Dịch đành phải miễn cưỡng gật đầu.

"Ngoan!"

"Vậy mỗi ngày Thư nhi đều sẽ tới đây sao?"

"Sẽ, mỗi ngày ta đều sẽ tới, người hãy ở lại đây, chờ qua một khoảng thời gian, ta sẽ đón người trở về."

"Ân!"

Thật ra để Vệ Dịch lưu lại nơi này cũng tốt, gần đây có quá nhiều sự tình xảy ra, vụ 《Lâm Kinh Án》 hay những chuyện xảy ra trong hoàng cung, khó tránh khỏi sẽ kéo Vệ Dịch tiến vào.

Ngược lại nếu gốc tại nơi này sẽ an toàn hơn một chút.

Sau khi dàn xếp xong Vệ Dịch, Kỳ Vân Thư rời khỏi Dự Hoa các.

Bên ngoài cửa thị vệ vẫn đang chờ!

Khi nàng chuẩn bị quay về Dung Vương phủ, ánh mắt nàng vội vàng lướt qua một vòng, nhưng vô tình nhìn thấy được một gương mặt quen thuộc ở trong đám người!

~~~Hết chương 201~~~

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 202: Một Cố Nhân Đã Đi Xa

Trong đám đông người qua đường vội vã!

Ngay chớp mắt khi nhìn thấy người kia, nàng bỗng nhiên thất thần.

Đôi tay nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt giống như xuyên qua đám người vội vàng, cố gắng tìm kiếm gương mặt thoáng quen thuộc càng ngày càng mơ hồ kia.

Là hấn!

Chính là hấn!

Dưới lòng bàn chân của nàng giống như mất đi lực khống chế, từng chút một đi theo hướng kia, bả vai bị đám người qua lại va chạm vào, nàng lại giống như hải tử quật cường, liều mạng chạy vội qua phía bên kia.

Thị vệ Dung Vương phủ chạy theo, nhưng đột nhiên trên đường xuất hiện thêm một chiếc kiệu, bọn họ lập tức bị cuốn theo chiếc kiệu.

Đợi sau khi chiếc kiệu rời đi, bọn họ đã không nhìn thấy thân ảnh Kỷ Vân Thư!

"Không hay, mau tìm Kỷ tiên sinh. Nếu xảy ra chuyện gì, Vương gia trách tội xuống, chúng ta đều đừng nghĩ sống."

"Vâng!"

Thị vệ lập tức truy tìm khắp nơi!

Và Kỳ Vân Thư lúc này đang bám chặt phía sau Tô Tử Lạc ngồi trên xe lăn.

Một đường, không nhanh không chậm!

Tùy hầu đẩy xe lăn nhanh hơn một bước, nàng cũng nhanh hơn một bước!

Xe lăn chậm một bước, nàng cũng chậm một bước!

Vẫn duy trì một khoảng cách ngắn, trước sau nàng vẫn không muốn đuổi kịp.

Có lẽ giờ này khắc này, nàng có chút sợ hãi, sợ hãi người kia không phải là Kỳ Bù, sẽ khiến nàng thất vọng!

Nhưng nàng cũng sợ, hẳn chính là Kỳ Bù!

Nếu vậy, vì sao nhiều năm như vậy, hẳn không trở lại tìm nàng?

Cảm giác này khiến lục phủ ngũ tạng của nàng khuấy động đến nổi long trời lở đất!

Không lâu sau, bọn họ đã đi tới một rừng hoa mai, dừng lại một chỗ trên chiếc cầu màu đỏ.

Phía dưới, có một dòng suối nhỏ chảy qua!

Tô Tử Lạc giơ tay và vẫy nhẹ, tùy hầu lập tức lui xuống.

Từ chỗ sâu trong rừng mai, nơi dòng suối nhỏ chảy qua, đôi mắt nam tử mát lạnh, nhìn những cánh hoa màu hồng nhạt đang nhẹ nhàng rơi xuống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Tô Tử Lạc bất ngờ giơ ngón tay ra, bẻ gãy một nhánh mai trên chiếc cầu màu đỏ, niết chặt giữa những đốt ngón tay.

Kỷ Vân Thư đứng đó, lẳng lặng nhìn hần.

Không biết qua bao lâu, giọng nói của Tô Tử Lạc truyền tới.

"Công tử theo ta lâu như vậy, có việc gì muốn hỏi ta sao?"

Giọng nói dịu dàng này, không phải của Kỷ Bội thì là ai?

Kỷ Vân Thư ngay lập tức cảm thấy hốc mắt đỏ hoe, cảm giác căng thẳng trong lòng cũng giống như dây cung kéo ra, khiến cho ngực nàng trở nên đau đớn.

Nàng bước từng bước nhỏ, bước lên chiếc cầu màu đỏ, nhưng vẫn không dám tới quá gần.

Tô Tử Lạc nghiêng mắt, nhìn về phía nàng, ánh mắt dịu dàng kia, cho dù đã cách hai năm, nàng vẫn nhớ rõ ràng rành mạch.

Cùng với khuôn mặt thanh tú đẹp trai cùng với dáng dấp giống như thư hương.

Điều duy nhất, có nhiều thêm một chút anh hùng phong sương!

Kỷ Vân Thư đỏ mắt, hỏi một câu.

"Người..... là ai?"

Giọng nàng run rẩy!

"Tại hạ họ Tô, tên Lạc, công tử quen biết ta?"

Nàng lắc đầu, thối lui phía sau một bước.

Vì sao rõ ràng ánh mắt rất giống, nhưng lại xa lạ như thế?

"Tô Tử Lạc?" Nàng nhẹ giọng nhắc lại tên của hắn.

"Công tử một đường đi cùng ta tới đây, là vì chuyện gì?"

"Chân của người?"

"Chẳng lẽ chỉ vì công tử muốn hỏi ta điều này?"

"Không phải!" Nàng cuống quýt phủ nhận, lòng bàn tay trong ống tay áo đều tích tụ một tầng mồ hôi, sau đó hỏi, "Công tử có quen biết, Kỷ Vân Thư của Kỷ gia ở Cấm Giang thành?"

"Kỷ Vân Thư?" Tô Tử Lạc hiện lên vẻ mặt hoang mang, con người híp lại, lắc đầu.

"Thật sự không quen biết?"

"Không quen biết!" Hắn trả lời dứt khoát lưu loát!

Nước mắt Kỷ Vân Thư lăn ra từ trong hốc mắt, nhưng nàng lại cố nén không để chúng rơi xuống.

Dường như không muốn từ bỏ như vậy, nàng tiếp tục hỏi, "Vậy công tử có biết Kỷ Bồi?"

"Người này đối với người, rất quan trọng sao?"

"Đúng vậy, rất quan trọng. Hai năm trôi qua, ta vẫn đang đợi hắn." Kỷ Vân Thư kiên định nói.

Tô Tử Lạc đùa nghịch với cành mai trong tay, nhìn như không chút để ý, nhưng lông mày như kiếm nhướng lên, lộ ra một chút buồn bực.

Sau một lúc lâu, cùng với tiếng gió rít, hấn mới nói một câu, "Có lẽ, hấn đã chết."

"....."

"Một người đã chết, cho dù người chờ cả đời, hấn cũng không trở lại."

Khoảng khắc tiếp theo, Kỳ Vân Thư rốt cuộc không nhịn được nữa, nước mắt từ trong hốc mắt chậm rãi tràn ra!

Nàng cắn chặt môi, đến nỗi cánh môi đều chảy ra máu.

Giọng điệu pha lẫn nghẹn ngào, nói, "Đúng vậy, hấn thật sự đã chết, công tử không phải là hấn."

Tô Tử Lạc lạnh lùng nhìn nàng, nói một câu, "Thì ra công tử đã nhận nhầm ta là hấn!"

"Là ta đã nghĩ sai rồi, các người, có lẽ chỉ rất giống mà thôi."

"Không biết, người này là ai mà khiến công tử nhớ mong như thế, thương tâm như thế."

Nàng hít một hơi thật sâu, buông đôi mắt xuống.

"Cố nhân, một cố nhân đã đi xa."

Tô Tử Lạc yên lặng không nói!

Nhưng trong yên lặng, hấn buông cành mai trong tay, cành mai rơi xuống chiếc cầu màu đỏ, đung đưa trước cơn gió lạnh thổi qua!

Giống như trong khoảnh khắc, nó sẽ rơi xuống dòng suối đang chảy phía dưới!

Hắn nhìn cảnh mai bay trong gió, "Nếu như cố nhân đã đi xa, công tử cần gì phải tiếp tục chờ đợi? Có đôi khi, tra tấn người nhất, không phải là chờ đợi lâu dài, mà là vì chưa từ bỏ ý định chấp nhất."

"Ồ!"

Trong lòng Kỷ Vân Thư chấn động!

Và tên tùy hầu vốn đã rời đi, lúc này đã đi tới, nằm phía sau xe lăn, chuẩn bị đẩy hắn rời đi.

Ánh mắt Tô Tử Lạc thờ ơ dừng ở trên nửa mặt nạ màu vàng phía trên mặt nàng, mày hắn nhăn lại, tiếp tục nói, "Công tử chắc là có chuyện xưa, một ngày nào đó nếu có cơ hội, tại hạ nhất định sẽ chăm chú lắng nghe."

Nói xong, tùy hầu đẩy Tô Tử Lạc chậm rãi đi xuống chiếc cầu màu đỏ.

Kỷ Vân Thư ban đầu đuổi theo vài bước, nhưng nàng vẫn dừng chân lại!

Hắn không phải là Kỷ Bù!

Hắn không phải!

Nàng cố gắng thuyết phục bản thân mình sự thật này. Bọn họ, thật ra có một gương mặt cực kỳ tương tự, ngoài ra, không còn gì khác!

Nhìn Tô Tử Lạc càng lúc càng xa, trái tim nàng cũng dần dần trầm xuống.

Một lúc sau, nàng nặng nề nâng bước chân lên, đi tới trước nhánh hoa mai, vừa lúc một trận gió nổi lên, những ngón tay mảnh khảnh của nàng cố gắng bắt lấy nhánh mai.

Kết quả, bàn tay rơi vào khoảng không!

Nhánh mai kia, cuối cùng vẫn bị gió thổi xuống dòng suối.

Theo dòng nước, dần dần trôi xa ——

Nó giống như những năm tháng chờ đợi, chỉ là một giấc mộng mà thôi!

Nàng đứng hồi lâu ở trên cầu màu đỏ, cho đến khi cả người lạnh thấu xương, lúc này mới đột nhiên tỉnh lại, ánh mắt mê li trở nên rõ ràng hơn.

Nàng suy nghĩ một lúc, lập tức bước nhanh rời khỏi rừng hoa mai.

Rất nhanh, nàng đã đi tới khách điểm nơi Lý Thời Ngôn đang ở.

Bởi vì Tô Tử Lạc, Lý Thời Ngôn buộc phải lưu lại kinh thành, không đi đâu được.

Hắn cũng không phải không nghĩ tới lén trốn đi, nhưng còn chưa tới cửa thành, đã bị người của Tô Tử Lạc phát hiện ra, mạnh mẽ hộ tống hắn trở về.

Tóm lại một câu, hắn trốn không thoát!

Hắn chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi quay về Khúc Khương.

Giờ phút này nhìn thấy Kỷ Vân Thư tiến đến, hắn thực sự kinh ngạc.

Hắn không ngừng vội vàng đón nàng đi vào.

"Thư nhi, sao ngươi lại tới đây?"

Hắn cũng quen thói gọi nàng là "Thư nhi".

Kỷ Vân Thư không có thời gian sửa đúng hắn, sắc mặt nàng chỉ có vẻ nôn nóng khó có thể che dấu.

Nàng hỏi hần, "Người từng nói, nam tử gọi là Tô Tử Lạc kia cũng có một cái tua rua giống như của ta, đúng không?"

"Đúng vậy!"

"Vậy, hần chính là người ngồi trên xe lăn?"

"Đúng vậy!"

Lý Thời Ngôn trả lời từng câu hỏi, nhưng hần rất buồn bực, cầm chiếc quạt trong tay, hỏi nàng, "Như thế nào? Người đã gặp hần rồi?"

Nàng gật đầu, hỏi tiếp, "Vì thế, hần là người Khúc Khương?"

"Ừ!"

"Vậy hần đã từng tới Đại Lâm hay chưa?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 203: Con Cóc Trần Trụi

Lý Thời Ngôn nhún nhún vai, "Ta và hãn cùng nhau lớn lên, có thể hãn chưa từng tới đây? Nhưng 5 năm trước sau khi phụ thân hãn chết, thật ra hãn đã biến mất một khoảng thời gian. Tuy nhiên, hãn đã ở lãng mộ thủ tang ba năm."

"Ba năm?"

Đôi mắt Kỷ Vân Thư sáng ngời, một lần nữa dâng lên hy vọng, nhưng biểu tình của nàng lại có chút hoảng hốt, lại lập tức hỏi, "Vậy chân của hãn?"

"Bị thương trên chiến trường 5 năm trước, cụ thể bị thương như thế nào, ta không thể biết hết."

"Bị thương 5 năm trước?"

Vậy thì ——

Hãn thật sự không phải là Kỷ Bù!

Lý Thời Ngôn thấy nàng rất kỳ lạ, khóe miệng câu lên, dịch lại gần nàng.

Sau đó hỏi nàng, "Hai người các người có dây tua rua giống nhau như đúc, hay là, thực sự có bí mật gì không thể cho người khác biết? Nói ta nghe một chút."

Lời này giống như cái gì đó đang ngoáy ở bên tai nàng, khiến nàng tỉnh táo lại.

Nàng lui lại mấy bước về phía cửa, trong miệng nói một câu, "Lý công tử hiểu lầm, ta chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi. Ta sẽ không quấy rầy người nữa, cáo từ."

"Chờ đã!"

Lý Thời Ngôn đóng sầm cửa lại, chặn kín cửa ra vào.

Sau đó hần cười gian một tiếng, "Thế này đã đi rồi sao? Tốt xấu gì ta cũng coi như ân nhân cứu mạng của người!"

"Ta sẽ không quên ân cứu mạng của Lý công tử, nếu ngày nào đó ta có thể giúp người điều gì đó, tuyệt đối không nhiều lời."

"Vậy vạn nhất bản công tử không cần người giúp thì sao? Chẳng phải người sẽ luôn thiếu ta một ân tình cả đời hay sao?."

Bộ dáng của hần, cực kỳ đặc ý!

Ai ai ai, người muốn gì?

Giờ phút này Kỳ Vân Thư cảm thấy nặng nề trong lòng, nàng căn bản không có tâm tư để ý tới những thứ này.

"Lý công tử, ta vẫn nói câu kia, nếu có một ngày ta có thể giúp người, ta nhất định sẽ vượt sông dẫm lửa, tuyệt đối không do dự."

"Thực sự rất có cá tính!"

"Hiện tại người Dung Vương phủ nhất định đang tìm ta khắp nơi trên đường, nếu như kinh động tới Dung Vương và tìm thấy ta nơi này, chỉ sợ người sẽ rước phiền toái, thỉnh Lý công tử hãy nhường một chút!"

Lý Thời Ngôn giống như khối kẹo kéo, sao hẳn sẽ tránh ra, bàn tay để ở trên khung cửa, đang định nói lời ngả ngớn.

Rầm ——

Cửa bị người đẩy ra từ bên ngoài, đột nhiên đánh vào trên khuỷu tay Lý Thời Ngôn.

"Ai nha!" Hẳn đau đến nỗi ôm tay, vẻ mặt đau đớn!

Tiểu Lộ Tử lập tức sợ tới mức cả người run rẩy, cong người lại, kinh sợ nói, "Công tử, tiểu nhân..... không cố ý. Công tử, ngài không sao chứ?"

"Người có phải muốn đánh hay không? Không gõ cửa cứ thế tiến vào, nếu tay bản công tử bị phế, bản công tử sẽ lột da người."

"Là tiểu nhân không tốt, là tiểu nhân không tốt."

Tiểu Lộ Tử hiển nhiên sợ hãi!

Lý Thời Ngôn tức giận đến nỗi nghiến răng, vừa xoa khuỷu tay sưng lên của mình, vừa duỗi tay ra đánh trên đầu Tiểu Lộ Tử một cái.

"Bản công tử sớm muộn gì cũng sẽ băm người!"

"....."

Nhìn chủ tớ hai người tranh cãi, Kỷ Vân Thư đầy đầu hắc tuyến.

Cũng may Tiểu Lộ Tử đẩy cửa ra khiến đường đi của nàng được thông suốt, nàng nhân lúc này nhanh chóng rời đi.

Phía sau, Lý Thời Ngôn vẫn đang lo đánh chửi Tiểu Lộ Tử, không hề chú ý tới nàng đã "bỏ trốn mất dạng"!

Và khi nàng vừa mới ra khỏi cửa khách điếm, quả nhiên liền gặp được thị vệ Dung Vương phủ mờ mờ hôi đầy đầu.

"Kỷ tiên sinh, ngài đã đi đâu vậy? Nếu tìm không thấy ngài, chúng ta không thể không bị rơi đầu." Trong giọng nói của thị vệ kia còn mang theo sợ hãi kéo dài.

Chẳng lẽ ngày thường Cảnh Dung luôn yên bình chỉ là ngoài mặt?

Động một chút là giết người rơi đầu, sao có thể khoa trương như vậy? Nhưng bộ dáng thị vệ này rõ ràng rất nghiêm túc.

"Ta không đi mất, đầu các người cũng sẽ không rớt." Nàng nói một câu, sau đó đi về hướng Dung Vương phủ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Lúc này, Dung Vương phủ.

Trong đại sảnh!

Kỷ Lê và Cảnh Dung đang lôi ra một số việc nhà, nhắc tới sự tình nhà mình, lại nhắc tới một số sự tình trong Binh Bộ.

Cái gì mà đại nhân nào chống đối lại đại nhân nào?

Cái gì mà công văn triều đình đưa xuống có trăm ngàn sao sót, khiến cho những quan viên phía dưới phải bận rộn hơn với việc sửa chữa!

Cái gì mà Thượng Thư Hộ Bộ nhận hối lộ làm trái luật pháp, lệnh bắt giữ đã được ban hành, một đám người đang sửa lại chứng cứ, chuẩn bị trình tấu lên!

Thậm chí, còn hàn huyên một chút về Tam muội muội đáng chém ngàn đao kia của Kỷ Lê. Nói nàng không niệm thân tình, phóng lửa thiêu

phủ, tức chết tổ mẫu, cuối cùng, cứ như vậy biến mất.

Khi nói tới Kỳ Vân Thư, Kỳ Lê cố ý đánh giá thần sắc Cảnh Dung.

Nhưng chỉ thấy vẻ mặt Cảnh Dung thờ ơ, hoàn toàn giống như đang nghe những lời vô nghĩa, căn bản không để ở trong lòng.

Ngược lại, Cảnh Dung vẫn nhàn nhã tự tại phẩm trà.

Hắn chỉ ngẫu nhiên "Ừ" một tiếng!

Hoặc chỉ ngẫu nhiên "Ồ" một tiếng!

Rốt cuộc Kỳ Lê là tả tư Doãn, cho dù lúc trước trên đường hồi kinh nháo một hồi khiến Cảnh Dung khó chịu, nhưng Cảnh Dung vẫn phải nể mặt hắn ta.

Ai bảo hắn là người rất có phong độ!

Cuối cùng, không còn chủ đề gì để nói thêm nữa, Kỳ Lê mới rốt cuộc nói mình phải đi.

Hô ——

Trong lòng Cảnh Dung thật sự thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhanh chóng sai người tiễn Kỳ Lê đi.

Nhanh chóng đi đi!

Nhanh chóng rút đi!

Lăn!

Sau khi Kỳ Lê thông dong ra khỏi vương phủ, một tên tùy tùng đi theo bên người Kỳ Lê hạ giọng, nói bên tai hắn ta.

"Ta đã âm thầm tìm một lượt, không tìm thấy được vị Kỳ tiên sinh trong Dung Vương phủ."

Khuôn mặt Kỳ Lê trở nên lạnh lùng, "Tránh được mòng một, không trốn được mười lăm. Nếu đó thật sự là Kỳ Vân Thư, ta phải giết nàng."

Hắn nói giọng lạnh lùng sắc bén!

Tùy tùng hỏi một câu, "Có muốn đưa tin cho tướng quân Kỳ Hoàn hay không?"

"Không cần, hắn làm việc lỗ mãng, nếu như lặp lại chuyện giơ kiếm chém người giống như lúc trước ở trong xe ngựa, bao nhiêu mạng cũng không đủ để hắn sống."

"Vâng!"

Kỳ Lê quay đầu lại nhìn thoáng qua bảng hiệu Dung Vương phủ, "hừ" một tiếng, vung tay áo rời đi.

Người này vừa đi, Cảnh Dung lập tức cảm thấy bên tai thật là thanh tịnh.

Lang Bạc cúi đầu, nói, "Kỷ tư Doãn rõ ràng giả vờ tới thỉnh giáo Vương gia, thật ra đã âm thầm để người của mình đi điều tra Kỳ tiên sinh. Hắn thật sự đủ âm hiểm! Cũng may Vương gia đã nhìn thấu quỷ kế của hắn nên đã thông báo với Kỳ tiên sinh một tiếng."

Trong lời nói mang theo một chút tăng bốc!

Khóe môi Cảnh Dung giơ lên, nghiêng đầu.

"Kỳ Lê này bất quá thích chơi trò thất phu với người khác, cho rằng bản thân mình mưu tính sâu xa, trong tay nắm một cánh quân, vì thế ở

trong triều luôn làm theo ý mình. Tuy nhiên, hãn chẳng qua chỉ là một con cóc trần trụi, cho dù nhảy cao tới đâu, cũng khó bước lên trời."

Con cóc?

Từ ngữ mô tả trong miệng Cảnh Dung, không ngờ lại có ý khôi hài như thế.

Những trò đùa của người, quả là danh bất hư truyền.

Hãn uống một ngụm trà, đột nhiên hỏi, "Kỷ tiên sinh trốn đi đâu vậy?"

Lang Bạc đáp lời, "Lộ Giang nói, ngài ấy tới Dụ Hoa các!"

"Dụ Hoa các?" Hãn cau mày, trong lòng bắt đầu lo lắng, "Sao lại đi vào ổ sói?"

Đúng vậy, Mộ Nhược chính là một con sói!

Vô số thiếu nữ đã rơi vào những lời ngọt ngào của hãn ta, thậm chí muốn ngừng mà không được!

Thật sự giống như một ổ sói.

Nghĩ đến đây, Cảnh Dung lập tức cảm thấy đau đầu.

Cảnh Dung lắc đầu đứng lên, phân phó Lang Bạc, "Đi, đón nàng trở về."

"Vâng!"

Lang Bạc theo tiếng, lập tức rời đi.

Trong khi đó, Cảnh Dung dạo bước đi tới Đông Uyển, sai người dọn ghế dựa ngồi ở trong sân, vừa nhìn bánh xe nước quay tròn, vừa thưởng thức hoa đào trong viện.

Nhìn qua, hẳn cực kỳ thích ý!

Sau một thời gian dài, bầu trời đã dần dần tối sầm lại, thị vệ Dung Vương phủ cũng hộ tống Kỷ Vân Thư an toàn trở về.

Nhìn thấy nàng đi vào đại môn, mấy tên thị vệ theo hầu mới có cảm giác rõ ràng đầu mình vẫn còn trên cổ.

Bọn họ thở phào nhẹ nhõm một hơi!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 204: Thời Tử Âm

Từ sau khi nhìn thấy Tô Tử Lạc, cả người Kỷ Vân Thư đều ở trong trạng thái lơ đãng.

Nhưng lý trí nói với nàng rất nhiều lần rằng, Tô Tử Lạc là Tô Tử Lạc.

Kỷ Bù là Kỷ Bù!

Bọn họ chỉ có gương mặt giống nhau mà thôi.

"Nàng đã trốn chỗ nào vậy?"

Giọng nói của Cảnh Dung truyền tới đầu nàng.

Kỷ Vân Thư thoát khỏi dòng suy nghĩ, lúc này mới phát hiện mình đã đi vào Đông uyển. Nàng vừa ngược mắt nhìn lên, đúng lúc nhìn thấy Cảnh Dung đang ngồi trên ghế hoa lê, tỏa sáng giống như ngồi trên long ý.

Hắn cau mày!

Cực kỳ khí thế!

Sao hắn lại ở đây?

Hơn nữa, mấy chiếc đèn lồng xung quanh đều chiếu sáng lên trên người hắn, phác thảo khuôn mặt lạnh lùng của hắn.

Kỷ Vân Thư đi đến trước mặt hắn, nhướng mày, "Đi một chuyến tới Dụ Hoa các!"

"Tìm Mộ Nhược làm gì?"

"Nói những chuyện thú vị trong cuộc sống, tận hưởng thời gian thư giãn, uống vài chén rượu, kết quả hẳn uống đến nổi say mềm nên ta đã rời đi."

"Ừ!" Cảnh Dung gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng gõ ở trên tay vịn ghế dựa, nhìn thoáng qua phía sau Kỷ Vân Thư, "Vệ Dịch đâu? Nàng cũng uống say rồi sao? Vì thế đã bỏ hẳn lại ở Dụ Hoa các?"

"Trong khoảng thời gian này, Vệ Dịch sẽ ở nơi đó."

"Vì sao?"

"Mạc công tử một thân một mình, thật sự rất cô đơn, may là Vệ Dịch cũng thích hẳn, vì vậy ta đã để hẳn lưu lại đó, để bọn họ làm bạn với nhau."

"Nàng sẵn lòng sao?" Cảnh Dung hỏi.

Nàng cười cười, "Có gì phải luyến tiếc?"

Cảnh Dung chống thân thể đứng lên, bóng dáng cao lớn nháy mắt bao phủ xuống, che kín thân mình nhỏ xinh của nàng.

Vì thế, nàng cố ý lui lại hai bước, đôi mắt đẹp mang theo cảnh giác nhìn nam tử dáng người đỉnh bạt trước mặt.

Chỉ thấy hẳn cau mày, nói với nàng một câu, "Nàng có tâm sự!"

"Không có!"

"Người khác nhìn không ra, bốn vương nhìn ra được. Điều gì khiến nàng lo lắng?"

"Ta đã nói không có." Nàng nhấn mạnh.

Cảnh Dung khẽ thở dài, hần vừa định duỗi tay ra để chạm vào nàng, nhưng vừa nâng tay lên lại chậm rãi buông xuống.

Khóe miệng căng ra nhưng không tiếp tục hỏi thêm.

Ngược lại, hần nhìn thoáng qua tia sáng ở trên xà nhà, búng tay một cái.

Bỗng chốc, ngay lập tức nghe thấy một tiếng vút!

Một bóng dáng nhảy xuống từ trên xà nhà, hạ cánh phía sau Kỳ Vân Thư hai mét.

Nàng quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy một nữ tử đứng yên nơi đó, sắc mặt nghiêm túc, ít khi nói cười, cả người mặc quần áo màu đỏ sậm, cặp mắt chứa đầy sát khí.

Trong tay nàng ấy còn cầm một thanh trường kiếm, trên chuôi kiếm có điêu khắc hoa văn rất đẹp, sinh động như thật. Nàng ấy nắm chặt thanh kiếm trong tay, mờ ám và không rõ ràng.

Bởi vì nàng ấy ẩn ở trong bóng tối, cả người giống như một làn khói đen!

Mơ hồ!

"Nàng ấy gọi là Tử Âm, sau này, nàng ấy sẽ bảo hộ nàng." Cảnh Dung nghiêm túc nói.

Kỳ Vân Thư đối với việc này cũng không ngạc nhiên, đây đúng thật là phong cách làm việc của Cảnh Dung!

"Nàng ấy từ nhỏ đã đi theo bên người bốn vương, thân thủ lợi hại. Có nàng ấy ở bên cạnh nàng, bốn vương cũng có thể an tâm rất nhiều."

Người này!

Sau này có Tử Âm thay bốn vương giám thị nàng, đương nhiên sẽ tránh được rất nhiều nợ đào hoa cho nàng.

Tuy nhiên, chút tâm tư nhỏ nhỏ này, đều bị Kỷ Vân Thư nhìn ra.

"Vương gia đã có tâm, ta sẽ nhận."

"Được rồi, vậy bốn vương sẽ không quấy rầy các nàng nữa, hãy tâm sự đi."

Dứt lời, Cảnh Dung đi đến trước mặt Tử Âm, khuôn mặt ngay lập tức trở nên lạnh lùng.

"Bốn vương giao Kỷ tiên sinh cho người, cho dù phải chết, cũng phải bảo vệ hẳn bằng mọi giá!"

Tử Âm chỉ cúi đầu, không nói.

Nhìn qua, cực kỳ lãnh khốc!

Đợi sau khi Cảnh Dung rời khỏi, Kỷ Vân Thư mới đi đến trước mặt Tử Âm, cẩn thận ngắm nghía nàng ấy.

"Người gọi là Tử Âm?"

Nàng ấy chỉ bất động, gật đầu.

"Người từ nhỏ đã đi theo Dung Vương?"

Tử Âm lại gật đầu!

"Nghe lệnh của hẳn?"

Tử Âm gật đầu lần nữa!

Khuôn mặt Tử Sâm vẫn luôn nghiêm túc, cặp mắt kia mang theo sự thờ ơ không người nhìn thấu, che dấu sự khát máu vô tình.

Kỷ Vân Thư lại hỏi, "Người họ gì?"

Thật lâu sau vẫn không có được lời đáp lại.

Hay là, nàng ấy là một người câm?

Ngay khi Kỷ Vân Thư cho rằng như vậy, Tử Sâm lên tiếng.

"Thời!"

Một từ xuyên qua không khí, giống như một mảnh băng.

Thì ra nàng ấy có thể nói!

"Người bao nhiêu tuổi?"

"Mười lăm."

Mới mười lăm tuổi? Kỷ Vân Thư bị sốc, không dám tin tưởng.

Đến tột cùng nàng ấy đã trải qua những gì, sao có thể khiến cho một nữ tử mới mười lăm tuổi, trở nên lạnh băng như vậy, không người nào dám tới gần nàng ấy!

Và người như vậy, đa số đều bị huấn luyện mà ra.

Các nàng sống, chỉ vì hai việc:

1: Bảo vệ chủ tử!

2: Giết người giúp chủ tử!

Không chờ Kỳ Vân Thư hỏi thêm câu nào nữa, Thời Tử Âm đã nhảy lên xà nhà, biến mất không còn bóng dáng.

Kỳ Vân Thư bỗng rùng mình, cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo, phảng phất như có một đôi mắt đang nhìn nàng chăm chăm, nhưng nàng lại không thể nào nhìn thấy.

Nàng ý thức được mình đang bị theo dõi, nhưng không thể làm gì được!

Trong hai ngày tiếp theo, Kỳ Vân Thư cũng không hề nhìn thấy Thời Tử Âm.

Cảnh Dung vẫn chạy qua chạy lại trong cung ngoài cung như cũ, và nàng đã trở thành khách quen của Dụ Hoa các.

Nghe nói, hai ngày nay Dụ Hoa các đặc biệt nhộn nhịp, bởi vì Vệ Dịch được mọi người đặc biệt chú ý!

Nghe nói, Vệ Dịch đã đập nát rất nhiều ấm sắc thuốc ở dược phòng, khiến cho những tiểu đồng đó gần như bận rộn đến nỗi phải thức trắng đêm không ngủ.

Nghe nói, Vệ Dịch cũng giúp đỡ những tiểu đồng đó bốc thuốc, nhưng hẳn lại nhằm bà ba đậu thành kỳ lân đậu, khiến cho người bệnh bị tiêu chảy, thiếu chút nữa đã phá hủy danh hiệu thần y của Mộ Nhược.

Nghe nói, Mộ Nhược đã phiền chán Vệ Dịch, tiểu tử kia đã lái nhải ở bên tai hẳn suốt hai ngày, buộc hẳn phải lắng nghe tất cả những trải nghiệm cuộc sống ly kỳ quái lạ của mình.

Nghe nói, Vệ Dịch còn chưa nói xong về mười năm đầu đời!

Đoán chừng nếu Vệ Dịch tiếp tục nói nữa, sẽ khiến người phát điên.

"Nếu người không nói hăn cam miệng, ta sẽ dùng độc dược khiến hăn cam miệng." Mộ Nhược tức giận đến nổi xanh mặt.

Một ngón tay giống như đang bị đốt trên lửa, hung hăng chỉ vào Vệ Dịch đang giúp người bệnh dùng thuốc nơi xa.

Chỉ thấy Vệ Dịch dường như bận rộn hơn cả những tiểu đồng khác, mồ hôi đầy đầu.

Vệ Dịch thường xuyên an ủi người bệnh, khi gặp tiểu hài tử, Vệ Dịch còn làm mặt quỷ khiến nó tươi cười.

Cực kỳ vui vẻ!

Kỷ Vân Thư không nhịn được, nâng tay áo lên và che miệng cười.

Nàng mang theo bộ dáng nhìn xem kịch vui, cười cười, "Mặc dù Vệ Dịch nói nhiều, nhưng cũng làm nhiều. Người xem, hăn không phải đang giúp người làm việc hay sao, hơn nữa hai ngày nay, rượu của người cũng do hăn hâm nóng sau đó mới bưng tới cho người, thật sự rất cẩn thận, vì thế Mặc công tử không nên nhìn vào tật xấu của hăn."

"Ta thật sự không hiểu được, hăn tốt cùng tốt ở nơi nào? Vì sao người phải chạy tới cầu ta."

Mộ Nhược thật sự đã bị Vệ Dịch chọc cho tức giận đến nổi đau cả trứng!

Kỷ Vân Thư nhìn Vệ Dịch bận rộn trong đám người, cảm giác áy náy dần dần hiện lên trên mặt.

Nàng nói, "Mặc công tử, ta không gạt người, nếu không phải vì ta, cha nương Vệ Dịch cũng sẽ không chết, hăn cũng không cần theo ta tới kinh thành. Hăn có lẽ sẽ ở lại Cẩm Giang, sống cuộc đời bình yên của hăn."

Mộ Nhược không hiểu, "Người muốn nói, cha mẹ hẳn là vì người mà chết?"

"Đúng vậy!"

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Kỷ Vân Thư do dự một lát, sau đó thuật lại mọi chuyện cho Mộ Nhược hiểu.

Sau khi nghe được câu chuyện bi thảm kia, sự chán ghét trong mắt Mộ Nhược đã giảm bớt vài phần.

Đơn giản ——

Hắn rót một ngụm rượu vào trong miệng!

Ánh mắt Kỷ Vân Thư vẫn luôn nhìn Vệ Dịch bận rộn nơi xa.

Sau đó nàng nhẹ giọng nói.

"Ta hy vọng cả đời này của hẳn, sẽ luôn không thể biết được, lúc ấy thật ra chính hẳn đã cứu ta, nhưng phụ mẫu hẳn chết, trời xui đất khiến lại là vì ta."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 205: Tiểu Vệ Dịch A Tiểu Vệ Dịch!

Kỷ Vân Thư và Mộ Nhược tiếp tục hàn huyên một số chuyện khác.

Có lẽ bởi vì uống vào chút rượu, Mộ Nhược bắt đầu híp mắt, dựa vào trên ghế bập bênh, hai chân để trên mặt đất.

Dùng chân giẫm giẫm!

Trong miệng, cũng bắt đầu mơ mơ màng màng nói.

"Thật ra tiểu tử Cảnh Dung kia cũng rất đáng thương."

"Hả?" Kỷ Vân Thư nghe không rõ ràng lắm.

"Hắn chắc là chưa từng nói với người, từ nhỏ hắn đã bị đưa ra khỏi cung và được nuôi dưỡng bên ngoài."

Nuôi dưỡng bên ngoài?

Hoàng tử được nuôi bên ngoài, thật ra chưa từng nghe nói qua.

Điều này thật ra khiến Kỷ Vân Thư cảm thấy hứng thú, dựng lỗ tai dự định lắng nghe một chút.

Mộ Nhược sau khi uống say thường sẽ nói thật, hắn không quan tâm Kỷ Vân Thư có lắng nghe hay không.

"Sinh ra là hoàng tộc, địa vị tôn quý, cả đời hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng mẫu phi Cảnh Dung lại phạm sai lầm, kết quả chết ở trong lãnh

cung. Tội danh tự nhiên cũng gánh ở trên người Cảnh Dung, bị người chỉ chỉ trở trở, không được ưa thích. Năm ấy, hãn bắt quá mới năm tuổi, Hoàng thượng cũng không thích hãn, vì thế đã đưa hãn ra khỏi cung suốt đêm, gửi nuôi ở phủ đệ Hàn Lâm Hầu. Cho tới khi hãn mười bảy tuổi mới được phong vương, lúc này mới tự lập môn hộ. Tuy nhiên, rõ ràng là Vương, nhưng ở trong triều đình thì ngay cả một tiểu thần tử cũng không bằng."

Giọng nói càng ngày càng nhỏ!

Càng ngày càng mơ hồ!

Ngay sau đó, Mộ Nhược lại rót một ngụm rượu vào trong miệng!

Có thể nghe ra được, Mộ Nhược thật sự bất bình thay cho Cảnh Dung, rõ ràng là hoàng tử, vì sao phải thừa nhận tội nghiệt của mẫu phi đã chết?

Không công bằng!

Và mẫu phi Cảnh Dung đến tột cùng đã phạm phải sai lầm gì, Mộ Nhược cũng không nói ra.

Tuy nhiên, thiên hạ càng đáng thương hơn nữa, rõ ràng còn có Kỷ Vân Thư nàng.

Thân thể chủ nhân này, không chỉ chết vì đói, từ nhỏ còn không có người nào yêu thương, địa vị đều không bằng nha đầu, đó mới thật sự đáng thương!

Nhưng, ai không có một quá khứ bi thảm!

Lúc này, Vệ Dịch ôm một bầu rượu tung tăng chạy tới, nặng nề đặt rượu trên bàn nhỏ bên cạnh Mộ Nhược.

"Rượu của người!"

Giọng nói đặc biệt vang dội.

Mộ Nhược cố gắng mở to mắt nhìn chăm chăm Vệ Dịch một cái, sau đó nỗ lực ngồi dậy từ trên ghế bập bênh, kéo chân trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh.

Mộ Nhược vẫy vẫy tay với Vệ Dịch, "Tiểu tử, lại đây!"

"Người muốn làm gì?"

"Lại đây!"

Vệ Dịch do dự một chút, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi qua.

Mộ Nhược vươn tay ra lần nữa, năm ngón tay ấn xuống, ý bảo hẳn cúi xuống.

Vệ Dịch làm theo!

Kỷ Vân Thư bên cạnh đổ mồ hôi trong lòng bàn tay, hay là hẳn thật sự muốn đọc cho Vệ Dịch bị câm?

Nàng lo lắng nhìn Mộ Nhược vươn tay, sờ nhẹ trên đầu Vệ Dịch, cực kỳ nhẹ nhàng.

Trong miệng còn mang theo miệng lưỡi cảm thán nói, "Tiểu Vệ Dịch a tiểu Vệ Dịch, nếu như có một ngày kia, người có thể quay lại làm một người bình thường, vĩnh viễn đừng bao giờ quên, trên đời này những điều vui sướng nhất, không phải là lúc thanh tỉnh, mà là lúc hồ đồ."

"Có ý gì?!"

"Người sẽ hiểu, một ngày nào đó, người sẽ hiểu....."

Trong khi nói, thân thể Mộ Nhược mềm nhũn, ngã xuống.

Hoàn toàn say đồ!

Vệ Dịch gãi gãi đầu, nghe không hiểu lắm, vì vậy hướng ánh mắt về phía Kỳ Vân Thư, hỏi, "Thư nhi, hã nói gì vậy?"

Kỳ Vân Thư trầm mặc một lát, cuối cùng lắc đầu!

"Hã khẳng định đã uống nhiều quá, luôn thích nói những điều khó hiểu." Vệ Dịch nói xong, còn dùng đầu gối đá đá Mộ Nhược, thấy Mộ Nhược không có phản ứng gì, giống như cá chết, Vệ Dịch cũng đành từ bỏ.

Ngược lại, Vệ Dịch bắt đầu nhảy nhót chạy xa, hoà nhập với những tiểu đồng trong các.

Những người khác vừa nhìn thấy hã, cả khuôn mặt đều trở nên co giật.

Đoán chừng trong lòng những người đó đều đang cầu nguyện một điều tương tự:

Vệ Dịch đại gia, người hãy nghỉ ngơi ở bên cạnh đi!

Tuy nhiên, trong thân thể Vệ Dịch lại phát ra năng lượng bất tận.

Tinh lực dư thừa!

Sức sống bắn ra bốn phía!

Nhìn thấy Vệ Dịch vui vẻ như vậy, Kỳ Vân Thư cũng cảm thấy yên tâm.

Nàng đang định quay về Dung Vương phủ, nhưng không ngờ rằng, Cảnh Dung lại tới đây.

Bên người hã chỉ mang theo Lang Bạc.

Gương mặt kia, cực kỳ lạnh lùng, mày kiếm giống như muốn chạy vào trên búi tóc, giống như mũi giáo.

Khi đi tới, ánh mắt hắn vẫn luôn nhìn chăm chú trên người Mộ Nhược đang say, mang theo giọng điệu vô cảm, phân phó Lang Bạc, "Mang Kỳ tiên sinh về phủ trước đi."

"Vâng!"

Cả người Lang Bạc cũng nghiêm túc hơn nhiều so với ngày thường!

Hắn đi đến trước mặt Kỳ Vân Thư.

"Kỳ tiên sinh, ta đưa người hồi phủ."

Không khí đột nhiên trở nên nghiêm trọng hơn!

Kỳ Vân Thư liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, thấy sườn mặt hắn nhìn không ra cảm xúc, giống như sắp xảy ra giông bão.

Nàng biết, nhất định đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng!

Vì thế nàng không hỏi nhiều, đi theo Lang Bạc rời khỏi Dụ Hoa các.

Trên đường quay về Dung Vương phủ, Kỳ Vân Thư cuối cùng không thể nhịn xuống nên hỏi một câu.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Kỳ tiên sinh vẫn nên đừng hỏi."

Nhưng nàng vẫn có tâm phán đoán một câu, "Liên quan tới chuyện Khúc Khương cầu thân?"

Lang Bạc là người thẳng thắn, sắc mặt chìm xuống, gật đầu, "Hai ngày nay, Hoàng thượng vẫn luôn xem xét chọn người hòa thân, hôm nay dường

như đã định rồi. Sau khi Vương gia biết được đã lập tức chạy tới đây tìm Mạc công tử."

"Đã định ra người được chọn? Ai?"

"Khổng cô nương."

Khổng Ngu?

Kỷ Vân Thư cũng có chút kinh ngạc, theo lý, sự tình hòa thân thật sự không liên quan tới Khổng Ngu, vì sao nàng ấy phải gả qua đó?

Thật ra trong hai ngày này, nàng cũng biết được một số chuyện về Khổng Ngu. Cô nương kia xuất thân danh môn, nhưng từ nhỏ không hề tỏ vẻ kiêu ngạo, nàng giống như những cô nương trong gia đình bình thường khác. Mặc dù nàng thuộc gia tộc của Hoàng hậu Tuyên Xu, nhưng điều này cũng không khiến nàng tự hào. Ngược lại, nàng bình đạm sống qua những ngày tháng của mình.

Không qua lại với hậu cung!

Không nhúng tay vào triều đình!

Từ nhỏ, Khổng Ngu được nuôi dưỡng đúng cách, không làm ra vẻ, không tự phụ, đáy lòng cũng rất thiện lương!

Nàng từ trước tới nay đều không hề che dấu những điều mình thích, càng sẽ không lén thọc dao sau lưng người khác.

Tuy nhiên, nàng hơi chút có chút cố chấp!

Chỉ yêu một mình Cảnh Dung, toàn tâm toàn ý!

Nhưng hiện giờ nàng đã 25 tuổi, đặt ở thời cổ đại, thật sự là thừa nữ đã lớn tuổi.

Giữa công chúa Cảnh Huyền cao quý và một thừa nữ lớn tuổi, Hoàng thượng sẽ lựa chọn gã Khổng Ngu qua đó hoà thân.

Thật ra rất hợp tình hợp lý!

Nhưng với quan hệ thanh mai trúc mã giữa Khổng Ngu, Cảnh Dung và Mộ Nhược, sau khi Cảnh Dung biết việc này, lập tức chạy đi tìm Mộ Nhược.

Cũng hợp tình hợp lý!

Và việc này, dường như không liên quan tới Kỷ Vân Thư nàng.

.....

Trong khi đó, Cảnh Dung vẫn luôn ngồi ở bên cạnh Mộ Nhược, tiểu đồng tiến vào với một hồ trà trong tay. Tiểu đồng nhìn thấy khí thế không thích hợp, lập tức nhanh chóng chuồn ra ngoài.

Cảnh Dung rót một chén trà nóng hổi, có chút nóng bỏng, niết ở đầu ngón tay thật lâu.

Phốc ——

Chén trà kia, toàn bộ được hắt ở trên khuôn mặt Mộ Nhược đã bị rượu hun đỏ.

"Ô!"

Mộ Nhược bị hắt đến nỗi tỉnh dậy, nâng ống tay áo xoa xoa trên mặt, mơ hồ nhìn thấy Cảnh Dung đang ngồi ở bên người mình, lúc này mới chậm rãi ngồi dậy.

Mộ Nhược co chân lại, tay đập ở trên đầu gối!

Mày hăn hăn lại thật sâu!

"Tiểu tử, ngươi có phải điên rồi hay không?"

"Nếu như ngươi không tỉnh lại, ta sẽ không chỉ hắt một chén trà trên mặt ngươi, mà là một hồ trà!"

Giọng điệu kia, lạnh đến nỗi muốn lấy mạng người!

Mộ Nhược cố gắng mở to một mắt, cẩn thận nhìn Cảnh Dung, lúc này mới phát hiện tình huống có chút không thích hợp.

Vì thế ——

Dùng chân đá đá đùi Cảnh Dung.

Hỏi, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao gần đây ngươi luôn thúi mặt với ta như vậy? Ngươi nhìn xem, ngươi luôn như vậy, tức giận nhiều sẽ khiến máu khó lưu thông, sẽ nhanh già hơn!" Mộ Nhược nói xong, lại nhìn nhìn xung quanh, "Mỹ nhân kia đi rồi?"

Thật là, đi rồi cũng không nói với hăn một tiếng!

Cảnh Dung khịt mũi một cái!

Sau đó, hăn quay lại với thái độ nghiêm túc của mình, trầm giọng nói, "Phụ hoàng đã hạ lệnh, ngày mai, sẽ sắc phong Khổng Ngu là công chúa Tuệ Văn."

"Cái gì? Sắc phong Khổng Ngu là công chúa?" Mộ Nhược cả kinh, hoàn toàn tỉnh rượu!

Cảnh Dung gật đầu.

"Ừ, gả tới Khúc Khương!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 206: Tình Yêu Từ Trong Hoa Đào

Mộ Nhược hoàn toàn thanh tỉnh!

Hắn hoàn toàn không để ý tới nước trà trên mặt, trở nên hết sức nghiêm túc, nôn nóng hỏi.

"Không có đường cứu vãn hay sao?"

Tính hắn và Cảnh Dung vốn hoàn toàn khác nhau, lúc này hắn không giữ được bình tĩnh thong dong giống như Cảnh Dung. Nếu như hôm nay người nghe được tin tức này ở trong triều là hắn, chỉ sợ hắn đã xốc bần giận dữ.

Hắn quản gì tới quân quân thần thần!

Thậm chí là tình phụ tử!

Cảnh Dung nhẹ nhàng lắc đầu, nghiêm túc nói, "Phụ hoàng đã ra quyết định, không người nào có thể phản đối. Người cũng biết tính phụ hoàng ta, từ trước tới nay đều như thế. Hơn nữa, thiên tử nhất ngôn cửu đỉnh, hiện giờ làm muốn ông ấy bác bỏ ý chỉ của mình, quá khó!"

Cảnh Dung im lặng thờ dài.

Mộ Nhược nắm tay thành nắm đấm, trong lòng rối rắm, những gì còn sót lại của rượu làm rối loạn tâm trí hắn!

Đồng thời với cảm giác tức giận, trong lòng hắn còn hiện lên sự tiếc hận cực điểm.

Mộ Nhược nói với Cảnh Dung, "VẬY còn người? Thật sự cứ như vậy nhìn Khổng Ngu gả cho lão Khương vương kia sao? Cho dù người không thích nàng, có phải cũng nên tranh thủ giúp nàng hay không? Rốt cuộc, chúng ta từ nhỏ đều lớn lên bên nhau."

Mộ Nhược cố tình nhấn mạnh điểm này!

Đổi lấy, chỉ là thần thái bất động thanh sắc của Cảnh Dung.

Cảnh Dung vẫn lạnh mặt như cũ, nhưng giọng nói hơi trầm xuống một chút, "Người cho rằng ta không cố gắng sao? Hai ngày nay, ta đã vào cung cầu xin phụ hoàng vô số lần, cầu xin ông ấy suy nghĩ lại. Người có biết, nếu ta không phải là con ông ấy, giờ này khắc này, ta đã bị mang ra ngo môn chém đầu."

Ồ!

Lời này, đương nhiên không phải chỉ nói nói mà thôi.

Chính xác, hai ngày qua, Cảnh Dung hẳn đã tới Phụ Dương điện rất nhiều lần, hy vọng Hoàng thượng có thể thay đổi chủ ý. Thật không may, hoàng đế lại giống như say ở bên gối Tiêu Phi.

Nghe Tiêu Phi hàng đêm nói bên gối "Khổng Ngu là người được chọn tốt nhất", có lẽ ông ấy đã thay đổi một cách vô tri vô giác.

Hơn nữa việc này thực sự quấy nhiễu khiến tâm thần ông ấy phiền muộn, đơn giản đập bàn một cái, lập tức định ra chuyện này.

Một đạo thánh chỉ, phong Khổng Ngu là công chúa Tuệ Văn, gả tới Khúc Khương.

Ngày mai khi thánh chỉ được ban bố, sẽ trở thành kết cục đã định.

Cho dù Khổng Ngu không muốn, nhưng chung quy không có lựa chọn nào khác là phải tuân theo!

Muốn trách chỉ trách bảy năm trước, hoàng hậu Tuyên Xu chết đi, không thể nào bảo vệ được cháu gái này.

Muốn trách chỉ trách, Cảnh Huyền có một vị mẫu thân vĩ đại, bày mưu tính kế cho Cảnh Huyền, giúp nàng tránh khỏi thảm họa này.

Mặc dù Mộ Nhược thường có những cuộc tình bất tận, nhìn hẩn một thân giống như nợ đào hoa, phong lưu ân cần. Tuy nhiên, nói đến cùng, Khổng Ngu vẫn là bằng hữu của hẩn.

Hẩn sao có thể không giúp bằng hữu?

Hiện giờ lòng nóng như lửa đốt, "Trong lòng Khổng Ngu chỉ có người, người sao có thể cam tâm để nàng gả tới Khúc Khương?"

Cảnh Dung hơi cúi thấp đầu, cặp con ngươi sâu thẳm, bất lực.

"Ta biết! Ta biết nàng ấy tất nhiên không muốn gả, nếu như không phải là ta, nàng ấy cũng sẽ không chờ tới tận bây giờ vẫn chưa chịu gả chồng, lúc này sẽ bị phụ hoàng hạ chỉ đi tới Khúc Khương."

Đúng vậy, Cảnh Dung cực kỳ áy náy!

Nếu không phải hẩn vẫn luôn xem câu nói "Dung Vương phi" của Khổng Ngu trở thành trò đùa, hẩn vẫn luôn không tỏ thái độ rõ ràng, sẽ không đến mức trì hoãn nàng.

Là hẩn sai!

Hẩn thừa nhận!

Hẩn không cần che dấu!

Mộ Nhược đứng dậy, nắm tay vốn nắm chặt thành nắm đấm, đấm mạnh một quyền trên bàn, khuôn mặt hồng đào bí mật mang theo dự vọng của một người nam nhân muốn bảo vệ nữ nhân.

"Ta đi Không phủ một chuyến, tới gặp nàng ấy!"

Mộ Nhược cất bước chuẩn bị rời đi!

Nhưng hăn lại bị Cảnh Dung lập tức gọi lại, "Nàng ấy đã tiến cung."

"Cái gì?" Mộ Nhược bỗng nhiên quay đầu lại.

"Phụ hoàng đã tuyên nàng ấy tiến cung."

.....

Một canh giờ trước, Hoàng thượng truyền thánh chỉ tới Không phủ.

Không phủ nhân đang gõ mõ ở Phật đường, đốt nén thắp hương, trong tay cầm một chuỗi tràng Phật 99 viên, dốc lòng hướng Phật.

Bên ngoài ma ma bầm báo ba lần mới thấy Không phủ nhân có phản ứng lại.

Ánh mắt bà nhìn lên bức tượng phật trong toà Phật đường, nói một câu, "Tùy nó!"

Những lời này được truyền ra từ bên trong, trái tim ma ma cũng giống như bị thắt chặt.

Sau khi nói những lời của Không phủ nhân cho Không Ngu, vốn tưởng rằng nàng sẽ khóc lớn một trận, tự trách mẩu thân mình không giúp nàng làm chủ, nào biết đâu rằng.

Nàng không nháo!

Không khóc!

Không nói lời nào!

Thay vào đó, nàng nhìn gương mặt phản chiếu trong gương đồng, hóa trang thành Điêu Thuyền, thay một thân quần áo mới.

Trong lúc đó, khóe miệng nàng trước sau vẫn nở nụ cười yếu ớt, không thể che dấu nỗi buồn trong lòng, khiến người cảm thấy cực kỳ chua xót!

Giờ phút này nàng đang ở bên trong xe ngựa, nụ cười trên khóe miệng nàng trước sau vẫn không hề thu liễm lại.

Nàng đã tiếp nhận rồi sao?

Cam nguyện gả tới Khúc Khương sao?

Không phải toàn tâm toàn ý chờ Cảnh Dung, muốn trở thành Dung Vương phi của hắn hay sao?

Nàng xúc bức màn xe lên, có lẽ thời gian còn khoảng nửa nén hương nữa sẽ đến cửa cung.

Mùa xuân đã tới, bên ngoài trên đường phố bao quanh bởi một cây hoa đào, những cánh hoa giống mưa phùn, từng chút một bao phủ quanh xe.

Bay vào bên trong xe ngựa!

Dừng ở trên đầu nàng, trên vai, trên bàn tay nàng!

Những giọt nước trên cánh hoa, thấm thấu vào hoa vẫn tinh tế trong lòng bàn tay của nàng, lạnh lạnh, phảng phất như dặt suy nghĩ của nàng quay lại thời gian của nhiều năm trước.

"A Dung, huynh mau xem, thật là đẹp!"

Giọng nói non nớt, giống như chồi non của những ngày đầu xuân, tràn ngập hy vọng!

Năm ấy, Khổng Ngu chỉ mới chín tuổi, trong tay cầm vài đóa hoa đào, đi tới bên dòng suối nhỏ. Cảnh Dung đang dựa người ở dưới gốc hoa đào vội vàng chạy tới.....

Cảnh Dung tám tuổi, không hề có tươi cười ở độ tuổi này nên có, giữa mày hăn, luôn mang theo u buồn khiến người đau lòng.

Khổng Ngu vui vẻ ngồi ở bên cạnh hăn, đặt từng cánh hoa đào trên đôi vai nhỏ gầy của hăn.

"Muội rất thích hoa đào hay sao?" Giọng nói của hài đồng tám tuổi mang theo một cảm giác thê lương.

Khổng Ngu gật đầu!

"Chờ A Dung trưởng thành, có thể trồng một rừng đào cho ta hay không?"

Khi đó, Cảnh Dung không gật đầu, cũng không lắc đầu!

Có người nói, hiện giờ Cảnh Dung có một rừng hoa đào kia, chính là vì Khổng Ngu!

Nhìn những cánh hoa trong lòng bàn tay, nụ cười trên môi Khổng Ngu càng thêm minh diệu.

Đầu ngón tay chậm rãi cuộn lại, nắm chặt những cánh hoa đào trong lòng bàn tay.

Cùng mang chúng vào cung!

Nàng được cung nhân đưa tới Phụ Dương điện, gặp được Hoàng thượng cao cao tại thượng, cùng với Tiêu Phi đang mang vẻ mặt xuân phong đặc ý.

Nàng hành lễ giống như một con rối gỗ, ngoan ngoãn ngồi xuống một bên, lắng nghe Kỳ Trinh Đế nói chuyện.

Đơn giản, ông ta chỉ muốn nàng an tâm gả tới Khúc Khương, từ đây, cả đời Khổng gia không cần phải lo lắng buồn phiền, sắc phong nàng là công chúa Tuệ Văn, hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Đương nhiên, Tiêu Phi cũng mở miệng nói vài lời.

Đối với việc bà ta đã nói những gì, nàng không có tâm trạng lắng nghe.

Nhưng từ đầu chí cuối, nàng đều buông ánh mắt xuống, nhìn những cánh hoa đào trong lòng bàn tay của mình.

Nụ cười nơi khoé miệng, vẫn luôn nằm trên đó.

Điều này khiến Kỳ Trinh Đế và Tiêu Phi đều cho rằng, nàng đã nguyện ý gả đi.

Rốt cuộc, Khổng gia đã xuống dốc đột nhiên có một nàng công chúa, còn may mắn trở thành phi tử Khúc Khương vương, đích thực, đây là một sự vinh quang.

Không biết qua bao lâu, nàng được dẫn ra khỏi Phụ Dương điện.

Bên ngoài, trời đã bắt đầu mưa!

Tiếng mưa rơi tí tách tí tách!

Nước mưa theo ngói gạch chậm rãi rơi xuống, bọt nước bắn tung toé, bắn lên trên làn váy sạch sẽ của nàng ——

Cung nhân mang tới một cây dù, chống ở trên đầu nàng.

Nói, "Công chúa, Hoàng thượng có lệnh, bọn nô tỳ phải đưa người đi tới Triệu Hiến điện."

Đúng vậy!

Nàng suýt nữa đã quên!

Hiện giờ nàng đã là công chúa, trước khi gả tới Khúc Khương, hoàng cung, chính là nhà của nàng.

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 207: Khổ Sở Cầu Xin

Cảnh Huyền vẫn luôn chờ đợi ở Triệu Hiến điện, xoa xoa tay, nôn nóng đi qua đi lại.

"Công chúa, người vẫn nên ngồi xuống đi, Khổng cô nương vừa mới tiến cung không lâu, lúc này đoán chừng vẫn đang ở trong Phụ Dương điện."

Cung nữ kia vừa mới nói xong, một cung nữ khác bên cạnh liền dùng khuỷu tay đụng nàng một chút, nhắc nhở nói, "Khổng cô nương gì vậy?! Hiện tại Hoàng thượng đã phong nàng là công chúa Tuệ Văn, không thể gọi bậy."

"Ta..... chỉ nhất thời chưa quen mà thôi."

"Đợi lát nữa công chúa Tuệ Văn tới, nếu người còn tiếp tục gọi sai, đầu người sẽ rơi xuống đất."

"Đã biết, đã biết....."

Cảnh Huyền liếc mắt nhìn hai người một cái, "Các người ồn ào gì vậy? Bản công chúa hiện tại lo lắng gần chết, các người còn có tâm tư nói những lời đó sao?."

Hai cung nữ ngay lập tức cúi đầu, quỳ xuống.

"Là nô tỳ không tốt, cầu xin công chúa tha tội."

"Đều đứng lên đi!" Cảnh Huyền tức giận mắng một tiếng, vung tay áo!

Khi hai cung nữ đứng lên, Cảnh Huyền liền nhìn thấy Khổng Ngu.

"Ngu tý tý!"

Cảnh Huyền nhanh chóng vội vàng chạy qua.

Nàng nắm lấy đôi tay lạnh băng của Khổng Ngu.

Khổng Ngu dường như đoán được vì sao Cảnh Huyền lại ở chỗ này chờ mình, vì thế không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại nở nụ cười yếu ớt, duỗi tay vuốt ve gương mặt Cảnh Huyền ửng đỏ bởi vì lo lắng.

"Cảnh Huyền." Khổng Ngu gọi Cảnh Huyền một tiếng.

Cảnh Huyền lập tức chảy nước mắt.

Nàng cực kỳ áy náy nói, "Thực xin lỗi, Ngu Nhi tý tý, muội không biết mẫu phi sẽ khiến tý thay muội gả tới Khúc Khương, nếu như muội sớm biết như vậy, nhất định sẽ không để mẫu phi làm như thế."

"Cảnh Huyền, muội không cần áy náy, tý sẽ không trách muội." Khổng Ngu cười cười.

"Muội biết trong lòng tý chỉ thích hoàng huynh, thực sự xin lỗi Ngu Nhi tý tý. Tý yên tâm, muội nhất định sẽ cầu xin mẫu phi, không để tý gả tới Khúc Khương."

"Không kịp nữa rồi, Hoàng thượng đã hạ ý chỉ, ai cũng không thay đổi được." Giọng điệu của Khổng Ngu vẫn buồn tẻ và thờ ơ như cũ.

Cảnh Huyền thút thít mũi, nước mắt vẫn không ngừng rơi, kích động lắc lắc đầu, "Không phải, có thể thay đổi, không phải phụ hoàng vẫn chưa ban bố ý chỉ hay sao? Vẫn kịp, nhất định vẫn còn kịp! Muội đi cầu mẫu phi, nói mẫu phi đi cầu phụ hoàng, nếu mẫu phi không đồng ý, muội sẽ đi

cầu phụ hoàng, cho dù lấy chết để bức, muội cũng sẽ không để tỷ gả qua đó."

"Vô dụng, Cảnh Huyền, đừng vì ta mà khiến mẫu phi và phụ hoàng muội tức giận, ta cam tâm tình nguyện."

"Tỷ nói dối, tỷ bỏ được hoàng huynh sao?"

Lời này vừa hỏi ra, Khổng Ngu hạ mắt xuống, cười cười.

Sau đó Khổng Ngu mở bàn tay ra, những cánh hoa rơi xuống mặt đất. Cho dù nàng đã cố gắng che chở, những cánh hoa vẫn bị nghiền nát.

Khổng Ngu chậm rãi mở miệng, "Từ nhỏ đến lớn, ta đều không muốn làm khó huynh ấy, không muốn buộc huynh ấy phải làm những điều mình không thích. Chỉ cần có thể ở bên huynh ấy, nhìn huynh ấy, ta đã cảm thấy mỹ mãn. Ta cũng biết, cho dù ta nói ngàn lần vạn lần phải trở thành Dung Vương phi của huynh ấy, nhưng chỉ cần huynh ấy không muốn, ta đều sẽ không cưỡng cầu."

"Ngu Nhi tỷ tỷ....."

"Cảnh Huyền, việc này ta đã đồng ý rồi, từ một khắc ta phụng chỉ tiến cung, ta đã tiếp nhận rồi. Thật ra đi tới Khúc Khương cũng tốt. Khi ta còn ở Thanh Sơn cư, từng nghe người ta nói, Khúc Khương có thảo nguyên mênh mêng bất tận, cũng có nơi đẹp như tranh vẽ giống như Giang Nam. Muội cũng biết, ta vẫn luôn thích những nơi như vậy."

Nói đến đây, khóe miệng Khổng Ngu lại hiện lên một độ cong nhẹ nhàng.

Nước mắt Cảnh Huyền càng lăn nhiều hơn, Khổng Ngu càng không trách tội nàng, thậm chí còn cười rạo rỡ như thế, nàng càng cảm thấy áy náy, càng cảm thấy nặng nề!

Cảnh Huyền cắn răng một cái, ưỡn ngực và nói đầy tự tin, "Không được, muội không thể để tử giả tới Khúc Khương, muội biết rõ trong lòng tử chỉ có hoàng huynh. Muội không thể chia rẽ hai người."

Ngay khi nói xong, Cảnh Huyền lập tức chạy ra khỏi Triệu Hiến điện, căn bản không để ý tới Khổng Ngu phía sau đang cố gắng ngăn cản.

Nhìn thân ảnh kia chạy trốn ra ngoài, trong mắt Khổng Ngu mang theo một sự thương cảm, thật lâu sau, nàng mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Thật ra trong lòng nàng hiểu rất rõ ràng, chuyện này đã không thể nào xoay chuyển trời đất! Nàng cần phải giả!

.....

Cảnh Huyền chạy về Chương Chấn điện, Tiêu Phi vừa lúc trở về từ Phụ Dương điện.

Tiêu Phi vừa mới ngồi xuống, trà trong tay còn chưa đưa tới miệng đã nghe được tiếng bước chân hấp tấp truyền đến từ xa tới gần.

Tiêu Phi nhíu mày lại!

Cầu nô tài nào dám can rở như thế?

Khi Tiêu Phi đang muốn bùng nổ cơn giận, lập tức nhìn thấy Cảnh Huyền vội vội vàng vàng, lau nước mắt đi vào, nhào vào bên cạnh mình.

"Mẫu phi, Huyền Nhi cầu xin người, cầu xin người đừng để Ngu Nhi tử tử thay con đi hòa thân. Con cầu xin người! Mẫu phi, người hãy nói với phụ hoàng một câu đi."

Nước mắt Cảnh Huyền rơi xuống!

Tràn ngập cảm giác áy náy!

Bàn tay nắm chặt chén trà của Tiêu Phi run rẩy, đầu ngón tay dùng lực nên trở nên tái nhợt, bởi vì Cảnh Huyền đột nhiên lao tới, trà trong chén vừa lúc bắn tung tóe trên mu bàn tay Tiêu Phi, hơi nóng một chút.

Sau khi buông chén trà xuống, Tiêu Phi vuốt ve gương mặt Cảnh Huyền, nói, "Huyền Nhi, mẫu phi biết trong lòng con khổ sở, chẳng lẽ, con muốn gả tới Khúc Khương sao?"

"Nữ nhi đương nhiên không muốn, nhưng nữ nhi cũng không muốn Ngu Nhi tỷ tỷ phải gả thay nữ nhi."

"Hiện giờ việc này đã định."

"Thánh chỉ vẫn chưa được ban bố, vẫn còn kịp. Mẫu phi, người hãy giúp nữ nhi đi. Cầu xin người, hãy nói với phụ hoàng đừng để Ngu Nhi tỷ tỷ đi hòa thân."

Tiêu Phi thở dài một tiếng, sắc mặt cũng hơi xụ lại.

Tiêu Phi cầm tay Cảnh Huyền, nói, "Huyền Nhi, phụ hoàng con đã sắc phong Khổng Ngu là công chúa Tuệ Văn, tương đương với việc ban bố thánh chỉ. Cho dù hiện giờ mẫu phi có nói với phụ hoàng con cũng không thay đổi được gì. Con hãy ngoan ngoãn nghe lời, đừng náo loạn nữa."

Cảnh Huyền liếc mắt lắc đầu, "Không đời nào, nữ nhi không muốn bất nghĩa với Ngu Nhi tỷ tỷ. Tỷ ấy đối xử với nữ nhi tốt như vậy, sao nữ nhi có thể nhìn tỷ ấy thay nữ nhi gả đi mà không làm gì cả?"

"Vì sao con không hiểu vậy? Đây là ý của phụ hoàng con, mẫu phi chỉ đưa ra một kiến nghị mà thôi. Hơn nữa, tuổi của Khổng Ngu cũng không còn nhỏ, gả tới Khúc Khương, là phúc khí của Khổng gia. Và nàng ấy cũng không hề phản kháng, con cần gì phải nói chuyện giúp nàng ấy?"

"Không phải, tỷ ấy không muốn, tỷ ấy thích hoàng huynh Cảnh Dung, mẫu phi người cũng biết."

Biết!

Đương nhiên biết!

Có lẽ toàn bộ người trong cung đều biết!

Trước đó, tất cả mọi người đều cho rằng, vị trí "Dung Vương phi" sẽ là của Khổng Ngu.

Tiêu Phi hiện ra vẻ mặt khó xử, "Đứa nhỏ ngốc, hoàng huynh con không có khả năng sẽ cưới nàng ấy, nếu như muốn cưới, sớm đã cưới. Có lẽ Khổng Ngu đã biết điểm này, vì vậy mới đồng ý việc hòa thân lần này."

"Không phải, hoàng huynh đối xử tốt với Ngu Nhi tỷ tỷ như vậy, nhất định là vì thích tỷ ấy." Cảnh Huyền nói rất kiên quyết.

Bọn họ là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau!

Cảnh Dung tốt với Khổng Ngu như vậy, tất nhiên là vì thích tỷ ấy.

Nhất định là như thế!

Nhưng ngược lại, nàng mang theo khuôn mặt khổ sở, cầm tay mẫu phi mình, "Mẫu phi, nữ nhi thật sự cầu xin người, người hãy nói gì đó với phụ hoàng đi."

"Việc này đã định, mẫu phi căn bản không có biện pháp, đêm mai sẽ mở tiệc trong cung, có mời những người Khúc Khương kia tới, đến lúc đó phụ hoàng con sẽ tuyên bố trước mặt mọi người, dùng thân phận công chúa của Khổng Ngu, hòa thân tới Khúc Khương, hết thảy đều đã định."

Thái độ của Tiêu Phi hơi cứng rắn một chút.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 208: Mài Dao Để Giết Lợn Mổ Cừu

Thật ra Tiêu Phi biết, mặc dù nữ nhi mình lớn lên ở trong cung, nhưng từ nhỏ đã thích lén ra khỏi cung đi tìm Cảnh Dung, tất nhiên sẽ quen biết Khổng Ngu.

Thậm chí Khổng Ngu còn xem nàng giống như thân muội muội, cực kỳ yêu thương!

Vì thế Cảnh Huyền cũng sẽ đối đãi với Khổng Ngu giống như tỷ tỷ. Hiện giờ bởi vì bản thân mình mà khiến Khổng Ngu phải thể thân đi tới Khúc Khương, trong lòng nàng khẳng định sẽ không dễ chịu.

Vì thế giờ phút này trong lòng Tiêu Phi hiểu rõ tâm trạng của Cảnh Huyền, nhưng lại làm bộ mình là một mẫu thân bất lực từ mẫu.

Tóm lại, đẩy hết tất cả tội lỗi cho nam nhân bên gối của mình, đó là biện pháp tốt nhất.

Rốt cuộc hẳn là Hoàng Thượng!

Chỉ cần chống lại thánh chỉ, người đó sẽ phải chết.

Cảnh Huyền khóc lóc hồi lâu, đến nỗi đôi mắt đều sưng, nhưng vẫn không thể khiến Tiêu Phi mềm lòng.

Nàng bần người lên, dậm chân, "Nếu mẫu phi không muốn đi cầu phụ hoàng, nữ nhi sẽ tự mình đi cầu phụ hoàng."

Người nàng còn chưa di chuyển, nàng đã bị Tiêu Phi kéo lại.

Ánh mắt Tiêu Phi lạnh lùng sắc bén nói, "Con nháo đủ chưa?"

Tiêu Phi rút cuộc không áp được lửa giận!

"Hiện tại nếu con chạy tới nói với phụ hoàng con, nếu chọc giận phụ hoàng con, phụ hoàng con không thể không giết con. Hai ngày nay, phụ hoàng con đã đủ phiền não, hiện giờ nghĩ tới biện pháp này, cũng vì không còn lựa chọn nào khác. Nếu con tiếp tục gây rắc rối, mẫu phi cũng không giữ được con."

Tiêu Phi tức giận đến nỗi muốn lật cả bàn!

Cảnh Huyền không rảnh lo nhiều như vậy, một khi tức giận, muốn chết thì chết.

Cùng lắm thì rơi đầu mà thôi!

Tiêu Phi cũng không phải ăn chay, nhìn thấy nữ nhi mình kiên quyết như thế nên đập bàn một cái, gọi mấy tiểu thái giám tiến vào.

"Dẫn công chúa đi cho bốn cung, trông chừng nàng cẩn thận. Nếu không có lệnh của bốn cung, không được thả nàng ra. Nếu như để bốn cung phát hiện, có người lén thả công chúa, bốn cung sẽ lấy đầu các người."

"Vâng, nô tài tuân lệnh!"

Mấy tiểu thái giám nhanh chóng cúi người, sau đó lần lượt tiến lên, bắt lấy Cảnh Huyền.

Nhưng bọn họ không dám dùng sức, chỉ cố gắng kiềm chế nàng.

Cảnh Huyền vung vẩy hai tay, phẫn nộ quát, "Đừng chạm vào ta, cầu nô tài các người đều rút ngay cho ta."

Nàng kêu một tiếng như thế, đám thái giám lập tức héo rũ!

Liên tục lui lại vài bước.

Điều này hoàn toàn chọc giận Tiêu Phi. Tiêu Phi vung tay áo to rộng, lên tiếng mắng, "Các người còn chờ gì nữa, có phải ngay cả lệnh của bốn cung đều không nghe hay không? Còn không dẫn công chúa đi?"

"Mẫu phi, người không thể như vậy, con muốn gặp phụ hoàng....."

Nàng lại bị những tiểu thái giám bắt lại lần nữa, nhanh chóng lôi ra khỏi đại điện.

Nhưng giọng nói nhòn nhọt tinh tế kia dù đã đi xa vẫn còn nghe được rất rõ ràng.

Tiêu Phi giống như bị đánh vào ngực, thở hỗn hển, sắc mặt đỏ bừng.

Sau đó xoa xoa trên ngực đau đớn của mình bởi vì tức giận, ngồi xuống.

Tang Lan thấy thế, lập tức rót thêm một chén trà nóng, nói, "Nương nương, người chớ nên tức giận, công chúa còn nhỏ, chờ nàng....."

Choang ——

Tang Lan còn chưa nói xong, chén trà kia đã bị Tiêu Phi quét xuống mặt đất.

Vỡ thành từng mảnh!

Có lẽ là vì bản tính nô tài, Tang Lan nhanh chóng quỳ xuống nhận sai, "Là nô tỳ không tốt, cầu nương nương khai ân."

Tiêu Phi hừ một tiếng, bộ dáng hận không thể mài sắt thành thép, "Bốn cung vì Huyền nhi đã nói bao nhiêu lời hay ở trước mặt hoàng

thượng, không ngờ hiện giờ nha đầu kia lại nói ra những lời không có tiền đồ như vậy."

"Nương nương bớt giận, công chúa nhất định sẽ hiểu nỗi khổ tâm của nương nương."

"Tất cả đều lui xuống đi!" Tiêu Phi đột nhiên mắng một tiếng.

"Vâng!"

Tang Lan là nha đầu thức thời, đi theo bên người Tiêu Phi nhiều năm như vậy, tất nhiên hiểu rõ tính tình Tiêu Phi.

Lúc này nếu nàng tiếp tục nói nữa, chắc chắn sẽ khó bảo toàn không bị ăn trượng hình!

Vì thế Tang Lan không dám nhiều lời, nhanh chóng mang theo cung nữ thái giám trong điện ra ngoài.

Tiêu Phi chống trán, khuỷu tay đặt ở trên bàn, trái tim đau đớn bởi vì tức giận!

.....

Trong khi đó, sau khi Kỷ Vân Thư và Lang Bạc trở lại Dung Vương phủ, Kỷ Vân Thư lập tức bắt đầu mài dao ở trong viện mình.

Nàng đang mài không phải là dao làm bếp!

Mà là những con dao bảo bối trong hộp gỗ đàn hương của nàng.

Để lâu trong hộp một thời gian dài, lưỡi dao cũng sẽ bị cùn, vì thế cách mỗi một khoảng thời gian, nàng sẽ phải mài dao một lần.

Dao nhỏ quét qua quét lại ở trên đá mài một lúc, phát ra từng tiếng "soạt soạt".

Kỷ Vân Thư mài rất cẩn thận, sợ nếu lỡ bất cẩn một chút sẽ hỏng lưỡi dao.

Rốt cuộc, những con dao nhỏ này đều khác với những con dao thường thấy, chúng đều do nàng tự tìm thợ rèn chế tạo ra.

Nàng đã phải trả giá cao cho chúng!

Vì vậy, chúng tất nhiên trở thành bảo bối của nàng!

Khi nàng mài xong một con dao, nàng nhìn thoáng qua trong viện, không biết từ khi nào, Thời Tử Sâm luôn luôn không nhìn thấy thân ảnh đã đột ngột xông ra, giờ này khắc này đang cầm thanh kiếm khắc hoa tinh xảo, đứng yên bất động ở trước guồng nước.

Giống như một bức tượng!

"Tử sâm!" Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng.

Thời Tử Sâm nghe thấy tiếng gọi, xoay người đi tới, bước chân dừng ở cửa.

Dường như sẵn sàng lắng nghe Kỷ Vân Thư phân phó!

"Người đã theo ta vài ngày, chắc cũng mệt mỏi rồi. Người không cần bảo vệ ta mọi lúc, đi nghỉ ngơi đi."

Thời Tử Sâm không nói! Bất động!

Nhìn gương mặt quật cường kia, rõ ràng chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng lại giống như một thiếu nữ thành thục, hơn nữa cực kỳ lạnh lùng.

Có lẽ hiệp khách đều giống như thế.

Kỷ Vân Thư tiếp tục mài dao, thật lâu sau cũng không nghe thấy tiếng trả lời, lúc này nàng mới nói tiếp, "Nếu người không muốn đi nghỉ ngơi, vậy hãy vào đây uống một ngụm trà."

"Không cần!"

Rốt cuộc Thời Tử Sâm cũng lên tiếng!

Khoé môi Kỷ Vân Thư cong lên, vừa mài dao, vừa dùng khoé mắt liếc nhìn Thời Tử Sâm một cái.

Đơn giản ——

Kỷ Vân Thư buông dao nhỏ trong tay, lau lau tay, đứng dậy và đi đến bên cạnh Thời Tử Sâm. Sau đó đột nhiên duỗi tay ra nắm lấy cánh tay rắn chắc đầy cơ bắp của Thời Tử Sâm, kéo nàng vào trong phòng, ấn nàng ngồi xuống ở ghế trên.

Cuối cùng, Kỷ Vân Thư rót cho nàng một chén trà nóng và đặt bên cạnh.

Một loạt động tác, suôn sẻ lưu loát.

Thời Tử Sâm cũng không phản kháng lại, ngoan ngoãn ngồi xuống, nhưng cả người vẫn không hề thả lỏng, ngồi thẳng trên ghế, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, không có sự hoảng hốt.

"Thật sự không khát?" Kỷ Vân Thư hỏi một tiếng.

Thời Tử Sâm gật đầu.

Nhìn nàng thế này, Kỷ Vân Thư không nhịn được cười cười.

Thôi, vậy cứ để nàng ấy ngồi!

Kỷ Vân Thư bắt đầu lấy ra mấy con dao nhỏ khác trong hộp gỗ đàn hương của mình, tiếp tục chuyên chú mài dao.

Bầu không khí thực sự an tĩnh, chỉ có tiếng mài dao "soạt soạt" vang lên.

Hai người, cho dù lúng túng như vậy, nhưng lại dùng phương thức hết sức hài hoà, ở chung một phòng trong khoảng thời gian một nén nhang.

Không ai nói lời nào!

Không ai quấy rầy ai!

Đột nhiên, Thời Tử Sâm đột ngột đứng lên, chuôi kiếm trong tay đập vào trên ghế, phát ra một tiếng "cạch".

Có chút chói tai!

Kỷ Vân Thư vừa lúc mài xong một con dao nhỏ cuối cùng, nhìn thấy Thời Tử Sâm như vậy, nàng nâng mắt nhìn về phía cửa.

Thì ra là Cảnh Dung tới!

Hắn đi tới với khuôn mặt không có biểu tình gì, lông mày hơi nhíu lại, giống đúc như khi nàng nhìn thấy hắn ở Dụ Hoa các.

Xem ra hắn nói chuyện với Mộ Nhược cũng không có tác dụng gì.

Thời Tử Sâm ngoan ngoãn đi ra ngoài, không muốn quấy rầy hai người.

Cảnh Dung sau khi tiến vào, ngồi xuống đối diện với Kỷ Vân Thư, rót một ly trà, uống một ngụm.

Sau đó.....

Hắn không làm gì cả!

Cứ lặng lẽ ngồi yên như vậy.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 209: Đáng Tiếc, Đó Là Một Bức Họa Đẹp

Thật thú vị!

Thời Tử Cầm vừa mới ngồi xong, Cảnh Dung đã tiến vào ngồi.

Tương tự như nhau, không nói lời nào!

Không quấy rầy ai!

Kỷ Vân Thư cũng lười để ý tới hẳn, sau khi thu dọn mọi thứ trên bàn, nàng ôm hộp gỗ đàn hương đi tới trước cái giá một bên, vừa nhón chân đặt hộp lên đó, vừa nói mà không quay đầu lại.

"Vương gia không cần sự mặt như thế, thật ra còn có một biện pháp, chính là ngài đi cầu Hoàng thượng tứ hôn, ân chuẩn cho ngài cưới Không cô nương. Thậm chí có thể nhắc tới hoàng hậu Tuyên Xu, đoán chừng mọi sự sẽ thành. Hơn nữa, thánh chỉ vẫn chưa được ban ra, Hoàng thượng vẫn có thể đổi ý."

Giọng điệu của nàng không mặn không nhạt!

Giống như những lời vừa rồi không phải xuất phát từ miệng nàng.

Tuy nhiên, nàng đoán được lúc này Cảnh Dung đang lo lắng điều gì.

Cảnh Dung hầu như không nghe hết những lời nàng nói, hẳn nhúu mày, đôi tay đặt ở trên đùi nắm chặt thành nắm đấm, không nói gì.

Kỷ Vân Thư quay đầu lại nhìn hăn một cái, nhếch môi nói, "Vương gia đang lo lắng phương pháp này không thể thực hiện được?"

Hăn vẫn không lên tiếng!

Người là người câm sao?

Kẻ lỗ mãng!

Kỷ Vân Thư cũng không tức giận vì hăn không trả lời mình, nàng đi tới án thư một bên, lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành và trải ra trên bàn, nói tiếp.

"Nếu như Vương gia thật sự không muốn Khổng cô nương gả tới Khúc Khương, vậy thì, thật ra có thể nói bởi vì bất cần nên trinh tiết nữ tử không còn. Nếu như Hoàng thượng biết Khổng cô nương đã loan phượng cùng với Vương gia, đến lúc đó cho dù tức giận thì tức giận cũng không thể gửi một nữ tử đã mất trinh tiết đi hòa thân, đúng không? Điều đó quả thật giống như bị vả mặt! Vì vậy, đây tuyệt đối là biện pháp tốt nhất."

Ồ!

Đây thật sự là biện pháp hay, Kỷ Vân Thư tự cảm thấy đầu mình vẫn rất linh hoạt.

Thật không may ——

Khuôn mặt Cảnh Dung khó coi tới cực điểm!

Hay là hăn cảm thấy chủ ý này không tốt?

Rõ ràng đó là một kế hoạch rất hoàn hảo!

Nàng nhún nhún vai, "Thôi, nếu ngài cảm thấy biện pháp này không tốt, ta cũng nghĩ không ra."

Nói xong, nàng vươn tay lấy ra một chiếc bút lông từ trong ống đựng bút, nhấp nhấp mực.

Nàng đang chuẩn bị vẽ gì đó trên tờ giấy vẽ!

Cảnh Dung bỗng nhiên lên tiếng, "Nàng muốn ta cưới Khổng Ngu sao?"

Trong giọng nói của hắn, mang theo một chút trầm trọng.

Kỷ Vân Thư dừng một chút, đáp lại, "Ngài đã từng nói chỉ xem nàng ấy giống như tử tử, nhưng người ta đã đợi ngài nhiều năm như vậy mà vẫn không chịu gả. Hiện giờ nàng ấy bị Hoàng thượng đẩy về phía trước, khiến nàng ấy phải đi tới Khúc Khương. Mặc dù việc này không liên quan tới ngài, nhưng người ta dù sao cũng bởi vì chờ ngài. Vì thế, nam tử hán đại trượng phu, ngài nên gánh một phần trách nhiệm. Hơn nữa, mặc dù ta chỉ từng gặp qua nàng ấy một lần, nhưng ta thấy nàng ấy cũng khá tốt, cực kỳ xứng đôi với Vương gia ngài."

Kỷ Vân Thư hoàn toàn không nhìn Cảnh Dung, tay nàng vẫn nắm lấy bút lông, nhìn xuống, cẩn thận vẽ vẽ.

Cảnh Dung nheo mắt quan sát nàng, những lời nói vừa rồi, nàng nghiêm túc sao?

Trong lòng hắn cảm thấy đau đớn không thể nào tả nổi!

Nhưng hắn lại không thể không thừa nhận, những lời Kỷ Vân Thư vừa nói, rất đúng!

Nếu như thời cổ đại có phương tiện truyền thông, đoán chừng Cảnh Dung đã bị vô số hiệp sĩ bàn phím lột da!

Hơn nữa vô số ngôi sao nước miếng cũng sẽ khiến hắn chết đuối.

Nói người đã chậm trễ cô nương nhà người ta!

Nói người hại cô nương nhà người ta phải gả tới Khúc Khương xa xôi!

Nói người chậm chạp dây dưa không tỏ thái độ!

Người xứng đáng bị như thế!

Hắn đứng dậy, tâm trạng rất khó nắm bắt, ánh mắt nhìn thẳng ở trên một cây đào ở trong sân viện.

Sau đó nói một câu, "Được, ngày mai ta sẽ nói với phụ hoàng, ta sẽ cưới Khổng Ngu."

Kỷ Vân Thư dừng tay lại!

Ngòi bút tinh tế hơi nghiêng, hoa đào trên giấy nháy mắt bị nhoè, mơ hồ một mảnh.

Chờ đến khi nàng ngược mắt nhìn lên, Cảnh Dung đã rời đi!

Và bộ dáng vốn luôn thờ ơ của nàng, đột nhiên cảm thấy chán nản không thể giải thích, thật lâu sau nàng cũng không có phản ứng gì.

Tạch ——

Cho đến khi bút trong tay rơi xuống trên mặt giấy, nàng mới kinh ngạc hồi thần, không ngừng vội vàng lấy bút ra.

Nàng tiếc hận nói, "Thật đáng tiếc, đó là một bức tranh đẹp."

Từ lúc đó cho đến giờ Dậu (5-7h tối) ngày hôm sau, Kỷ Vân Thư cũng không nhìn thấy Cảnh Dung. Nghe nói hắn tự nhốt mình ở trong phòng, uống rượu cả một đêm, sau đó liền say một ngày.

Đương nhiên, đây cũng là những gì nàng nghe được từ những tiểu nha đầu kia nói, sự thật có phải như vậy hay không nàng cũng không biết, bởi vì bắt đầu từ ngày hôm qua, Cảnh Dung đã đuổi toàn bộ hạ nhân và thị vệ trong viện của hần, chỉ để lại Lộ Giang và Lang Bạc.

Chờ cho đến giờ Dậu, Cảnh Dung mới xuất hiện trở lại, tư thế oai hùng giống như lúc trước, không thể nào nhìn ra bộ dáng đã uống rượu một đêm.

Khi hần tới chỉ thông báo cho nàng một tiếng, "Đêm nay phụ hoàng mở tiệc, đại thần trong triều đều tới đó, cũng tuyên gọi nàng. Hãy chuẩn bị một chút đi."

"Hả?"

Cảnh Dung không đợi nàng nói gì đã nhanh chân rời đi.

Kỷ Vân Thư cũng không ngạc nhiên, nàng biết hần nhất định bởi vì những lời nàng nói ngày hôm qua, nên đã khổ sở một đêm.

Tâm ý của Cảnh Dung sao nàng không hiểu được?

Bên trong xe ngựa tiến cung, hai người vẫn luôn duy trì trầm mặc, không ai nói một lời.

Rốt cuộc, Kỷ Vân Thư mím môi, hỏi một câu, "Vương gia dự định lúc mở tiệc đêm nay, trước khi Hoàng thượng ban chỉ, làm trò trước mặt văn võ bá quan, cầu xin được cưới Khổng cô nương?"

"Không phải đây là biện pháp duy nhất hay sao? Hơn nữa, không phải đây cũng là hy vọng của nàng hay sao?"

Giọng điệu của hần không thể nghe ra một chút cảm xúc.

"....."

Kỷ Vân Thư nắm chặt nắm tay trong ống tay áo, nàng không thể nào phản bác, cũng không muốn phản bác.

Vì thế, cả hai lại chìm vào một sự im lặng nặng nề.

Lần này mở tiệc, là ở Quan Vọng đài!

Quan Vọng đài là một toà nhà có kiến trúc hình vuông, ngoại trừ một bên rộng mở, thuận tiện cho người ra vào, ba mặt khác còn lại, chính là những toà nhà nhỏ giống như rào chắn vây quanh, giống như bảy tám cái đình.

Mỗi đình đều được ngăn cách nhau bởi màn lụa treo từ trên trần.

Vì thế hoàn toàn có thể quây quần cùng nhau, cho dù cùng liên kết với nhau, nhưng hiệu quả không hề quấy rầy lẫn nhau.

Kỷ Vân Thư vừa mới ngồi xuống trong một cái đình bên trái, quay người lại đã không nhìn thấy thân ảnh Cảnh Dung.

Nàng liền hỏi Lang Bạc, "Vương gia nhà người đâu?"

"Vương gia có việc nên đã rời đi, nói ta chiếu cố tiên sinh."

Lúc này nàng mới bừng tỉnh, có lẽ hiện tại hẳn đã đi tới Triệu Hiến điện tìm Khổng Ngu.

Nhưng cũng may yến tiệc còn chưa bắt đầu!

Nàng vừa nâng mắt lên, không biết xui xẻo làm sao lại nghênh đón một ánh mắt khác.

Ngồi ở đình đối diện, không ngờ là Cảnh Diệc!

Trên khóe môi Cảnh Diệc mang theo nụ cười khách khí, gật gật đầu về phía nàng, sau đó đứng dậy, đi tới.

Kỷ Vân Thư không thể không đứng lên, hành lễ với hắn, "Tham kiến Diệc Vương."

"Kỷ tiên sinh không cần đa lễ, mời ngồi!"

Cảnh Diệc thật ra không hề kiêng dè, trực tiếp ngồi xuống trong đình của Cảnh Dung, nhìn nhìn về phía chung quanh.

"Vì sao không thấy Dung Vương?"

Lang Bạc đáp lại, "Vương gia sẽ đến sau."

"Thật không?! Rõ ràng Kỷ tiên sinh đang ở đây, sao hắn lại đến muộn?." Trong khi nói, Cảnh Diệc còn cười cười.

Rõ ràng là một gương mặt tuần tú, nhưng bị lòng dạ hiểm độc của hắn khiến cho mặt mày trở nên khả ố!

Cảnh Diệc nhìn về phía Kỷ Vân Thư, trên mặt mang theo ý cười, "Lần này tiên sinh có thể phá được vụ án mất tích, bốn vương còn chưa chúc mừng người. Bốn vương nghe nói, lúc tiên sinh phá vụ án này, đã bị thương rất nặng?"

"Đều chỉ là chút thương thế nhỏ!"

"Tiên sinh cần phải cố gắng để ý tới an nguy của mình, đừng bởi vì tra án, ngay cả tính mạng cũng từ bỏ. Đến cuối cùng ngay cả 《Lâm Kinh Án》 còn chưa bắt đầu điều tra, tính mạng đã bị chôn vùi, vậy thì thật đáng tiếc!"

Hắn thật biết chọn âm điệu!

Có lẽ hần hận không thể khiến Kỳ Vân Thư nhanh chóng chết đi.

Thậm chí hần hận càng cảm thấy ảo não hơn bởi vì liên tiếp mấy lần đều không thể giết chết nàng.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 210: Giới Thiệu

Người ta thường nói, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Tiếp xúc nhiều với Cảnh Dung, Kỳ Vân Thư cũng học được mấy chiêu khi tiếp xúc với loại người này.

Nàng mang bộ dáng giống như không biết gì, chấp tay, "Đa tạ Diệc Vương quan tâm. Tuy nhiên, Diệc Vương cũng nên chú ý tới thân thể nhiều hơn, nếu không đầu óc rất dễ bị hồ đồ, xử lý sai án."

"Ồ!"

Đây rõ ràng là ám chỉ về sự thất bại lần trước của hắn, khi hắn bắt Cam Trù Lương và nháo ra một trận chề cười!

Thật sự giống như bản thân mình rút dao ra, đột nhiên lại đâm về phía mình, không thể cản được!

Hắn đau lòng nhưng chỉ có thể cười ngượng ngịu.

"Vì thế nên mới nói tiên sinh thông minh, ngay cả bốn vương cũng không thắng nổi. Ta vốn tưởng rằng Cam Trù Lương chính là hung thủ, vì thế mới mang theo người bắt hắn. Không ngờ, tiên sinh thông minh trí tuệ còn ở phía sau, khiến bốn vương mất hết thể diện."

"Đó là do Diệc Vương quá nóng lòng phá án, đương triều có thể có một vị Vương gia vì dân như ngài, đó là phúc phận của bá tánh."

Nữ nhân chính là như vậy, ngay cả khi nói dối, chưa bao giờ mặt đỏ!

Giống như có người hỏi, người có chỉnh sửa lại mặt hay không?

Ta không chỉnh sửa! Đó là khuôn mặt tự nhiên! Không tin người có thể tự mình kiểm tra!

Mặt không hề đỏ, tim không hề đập nhanh.

Cảnh Diệc nghe nàng nịnh hót ngoài mặt, cũng biết đó không phải những lời chân thành của nàng.

Nhưng hẳn vẫn giả vờ mình thực sự rất hưởng thụ!

Thật ra, hai người đều nhìn thấu triệt lẫn nhau.

Kỷ Vân Thư biết Cảnh Diệc đã phái ám vệ giết mình và Cảnh Dung, thậm chí biết hẳn liên kết với Nghiêm Duy Di muốn chém giết Cảnh Dung, ngăn cản bọn họ tra 《Lâm Kinh Án》. Nàng cũng biết bối cảnh thân thế của mình đã bị hẳn khám phá hết, càng biết bản thân mình là nữ tử cũng đã bị hẳn xuyên qua.

Nếu không, Tiêu Phi sẽ không bày ra Hồng Môn Yến cho nàng.

Và Cảnh Diệc chắc chắn cũng biết nàng đã biết hết thủy này!

Vì vậy, vấn đề lúc này chính là.

Xem kỹ thuật diễn của ai tốt hơn!

Quả nhiên, kỹ thuật diễn của hai người đều không tệ!

Cảnh Diệc phát phát ồng tay áo, đổi đề tài, "Không biết tiên sinh cảm thấy thế nào đối với chuyện cầu thân lần này của Khúc Khương?"

"Vương gia đang hỏi ta sao?"

"Đúng vậy, bốn vương rất hiếu kì về suy nghĩ của tiên sinh."

"Tiểu nhân bất quá là một thảo dân, có thể có ý kiến gì?" Nàng thật sự không thích cuộc nói chuyện này.

Cảnh Diệc không tiếp tục ép hỏi, đảo hai tròng mắt về phía lối vào của Quan Vọng đài.

Đuôi lông mày của hắn đột nhiên nhướng lên.

"Di, Kỳ Tư Doãn và Kỳ tướng quân tới!" Cảnh Diệc cố ý đề cao giọng nói.

Cái gì?

Kỷ Vân Thư lập tức nhìn theo ánh mắt của hắn, nàng liền nhìn thấy Kỳ Lê và Kỳ Hoàn ăn mặc thường phục đi vào Quan Vọng đài.

Một trước một sau!

Trong lòng nàng căng thẳng, theo bản năng vùi đầu thấp một chút.

Vừa lúc bị Cảnh Diệc bắt được.

Cảnh Diệc âm thầm cười cười, nhưng ngược lại hiện lên một bộ dáng Bá Nhạc.

Nói, "Lần trước lúc tiên sinh tiến cung, Kỳ Tư Doãn và Kỳ tướng quân đều không ở kinh thành, không bằng bốn vương giới thiệu với tiên sinh một chút. Rốt cuộc, nếu như tiên sinh muốn tra 《Lâm Kinh Án》, khó đảm bảo sẽ không cần tới sự giúp đỡ của hai người bọn họ."

Kỷ Vân Thư cực lực che dấu sự kinh hoàng của mình, buông ánh mắt xuống, "Vẫn không nên nhọc phiền Diệc Vương."

"Không sao, dù sao vẫn chưa tới canh giờ khai yến."

"Không....."

Kỷ Vân Thư còn nói chưa xong, Lang Bạc đã lập tức nói, "Diệp Vương, Dung Vương phân phó, chuyện giới thiệu bọn họ, Dung Vương sẽ tự an bài."

Bộp ——

Cảnh Diệp đập bàn một cái, âm thanh thật ra không lớn, nhưng có thể nhìn ra được sắc mặt hấn đại biến, trong lòng không vui.

"Phải chăng bốn vương muốn giới thiệu người cho tiên sinh, còn phải được Dung Vương ân chuẩn?"

"Tiểu nhân không có ý này."

"Vậy hãy đứng yên một bên."

Cảnh Diệp nói giọng đầy uy quyền của chủ tử.

Lang Bạc liếc mắt nhìn Kỷ Vân Thư một cái, hiện giờ Vương gia nhà mình không có ở đây, ai có thể che chắn giúp nàng?

Trong lòng Lang Bạc cảm thấy nôn nóng!

Trong khi đó, Cảnh Diệp đã gọi một tùy hầu tới, phân phó, "Đi mời Kỷ Tư Doãn và Kỷ tướng quân tới đây, hãy nói bốn vương muốn giới thiệu với bọn họ một người."

"Vâng!"

Tùy hầu lập tức đi thông báo!

Đôi tay Kỷ Vân Thư đã ướt đẫm mồ hôi, cho dù nàng che dấu sự hoảng loạn của mình thế nào, nhưng vẫn không thể kiểm soát được sự lo

lãng trong ánh mắt nàng.

Một lúc sau, phía sau, lập tức truyền đến giọng nói.

"Tham kiến Diệt Vương."

Hai giọng nói đồng thời vang lên.

Cảnh Diệt nâng tay, "Hai vị tướng quân ngồi xuống đi, không cần phải giữ lễ tiết như vậy."

"Vâng!"

Dù sao bọn họ đều là những người ra trận giết địch, giọng nói cũng to lớn vang dội rất nhiều.

Hai người ngồi xuống, lúc này mới phát hiện ra Kỳ Vân Thư đang cúi đầu.

Kỳ Lê vừa nhìn thấy nàng, đồng tử liền trở nên căng thẳng.

Và Kỳ Hoàn là một kẻ lỗ mãng, ngay lập tức có chút kích động.

Nếu không phải Kỳ Lê giữ chặt hãn ta lại, chỉ sợ hãn ta đã dùng hai tay bóp cổ Kỳ Vân Thư đến chết.

Kỳ Hoàn tức giận hất tay Kỳ Lê ra, trừng mắt nhìn nàng chăm chăm.

Kỳ Vân Thư biết rõ, mình đã bị bọn họ nhận ra.

Cảnh Diệt quan sát biểu tình của ba người, hãn nhiên cực kỳ vừa lòng.

"Ta tin rằng hai vị tướng quân chắc hẳn đã nghe nói, trong kinh thành chúng ta xuất hiện một vị Kỳ tiên sinh, đúng không?"

Kỷ Lê cực kỳ bình tĩnh, đáp lại, "Đương nhiên, nghe nói vị Kỷ tiên sinh kia vừa mới tới kinh thành đã phá được không ít vụ kỳ án, trong lòng tại hạ rất kính nể, không nghĩ tới hôm nay có thể gặp được ở đây."

Ánh mắt Kỷ Lê nhìn Kỷ Vân Thư.

Cảnh Diệc quay về phía Kỷ Vân Thư giới thiệu nói, "Hai vị này là Kỷ tướng quân, đều là trọng thần Đại Lâm ta. Kỷ tiên sinh cần phải nhận biết rằng, thêm một bằng hữu không bao giờ là lựa chọn sai lầm."

"Vâng, đa tạ Diệc Vương giới thiệu." Kỷ Vân Thư nói giọng rất nhẹ, cố gắng hết sức để nói giọng nam nhân, ngay sau đó nghiêng người về phía Kỷ Lê và Kỷ Hoàn, "Sớm đã nghe danh hai vị tướng quân, sau này nếu có cơ hội tiếp xúc, còn thỉnh hai vị tướng quân chiếu cố nhiều hơn."

"Tiên sinh khách khí." Kỷ Lê ngoài cười nhưng trong không cười, nhíu ấn đường hỏi, "Không biết trước khi tiên sinh tới kinh thành đã ở nơi nào?"

"Bốn biển là nhà."

"Hả? Vậy có phải là nhân sĩ Cẩm Giang?"

"Không phải."

Nàng trả lời cực kỳ lưu loát!

Nàng nào dám nói mình tới từ Cẩm Giang!

Kỷ Lê lại cố ý nói "Tiên sinh rất giống với một người mà chúng ta quen biết."

"Thật ra trên đời này, người giống nhau rất nhiều."

"Tiên sinh nói rất đúng."

Kỷ Lê âm thầm che giấu hương vị muốn phân cao thấp.

Hiện giờ bốn người, thật sự đang diễn ở trên một khán đài!

Luận về kỹ thuật diễn, bốn người đều là ảnh đế ảnh hậu!

Sau đó, mấy người đều nói một số chuyện khác, Kỷ Vân Thư cố gắng hết sức để không mở miệng, nàng chỉ lắng nghe mà thôi.

Có lẽ cảm thấy mục đích đã đạt được, Cảnh Diệc đứng dậy, hài lòng rời đi.

Kỷ Lê và Kỷ Hoàn tất nhiên cũng không có lý do ở lại, ngay sau đó cũng rời đi.

Lúc này Kỷ Vân Thư mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy nhiên nàng biết, đây là hoàng cung, Kỷ Lê và Kỷ Hoàn sẽ không làm gì mình.

Nhưng nếu như đợi lát nữa nàng ra khỏi cung.

Nàng có thể bị một kiếm giết chết hay không?!

Ngẫm lại nàng vẫn cảm thấy khiếp đảm, nàng vẫn còn sống chưa đủ!

Trong khi đó, Kỷ Lê và Kỷ Hoàn sau khi rời đi ——

"Đại ca, ca vì sao ngăn cản đệ? Nàng rõ ràng chính là Vân Thư."

Kỷ Lê nói, "Nàng không hề lộ ra thân phận mình, hơn nữa trên mặt còn mang nửa tấm mặt nạ, làm thế nào khẳng định đó chính là nàng? Chúng ta nhất định phải điều tra rõ mới có thể động thủ. Mặt khác, đây là hoàng cung, người muốn giết nàng, cũng không phải giết ở chỗ này."

Không thể không nói, mãnh tướng vẫn hơn kẻ lỗ mãng. Lời này không sai một chút nào.

Kỷ Hoàn chính là một kẻ lỗ mãng, không có chỉ số thông minh!

"Đại ca, ca nói Diệt Vương có phải cố ý hay không? Không phải giới thiệu người nào khác, cố tình giới thiệu hai người chúng ta."

"Cho dù Diệt Vương muốn làm gì, đệ cũng cần phải nhớ kỹ, Uyên Hân tương lai là Thái tử phi, chúng ta cần phải đứng ở bên Thái Tử."

"Đã biết!"

Hai người đi tới và ngồi xuống trong đình của mình!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 211: Hoàng Đế Không Vội, Thái Giám Lo

Kỷ Vân Thư lần đầu tiên cảm thấy giống như đang đứng trên lửa, ngồi trên than.

Nàng biết rõ ràng, Kỷ Lê và Kỷ Hoàn lúc này vẫn đang nhìn nàng chăm chăm, con người giống như mũi tên lửa hận không thể phóng về phía nàng, đốt nàng đến chết.

Trước khi yến tiệc bắt đầu nửa nén hương thời gian, Cảnh Dung cũng đã quay về.

Hắn yên lặng ngồi xuống, thần thái không thể nhìn ra bất luận gợn sóng gì. Ngay khoảnh khắc khi hắn ngồi xuống, ánh mắt liền nhìn thẳng trên người Cảnh Diệc đối diện.

Cảnh Diệc nâng chén rượu về phía Cảnh Dung, nhưng cố ý vô tình liếc mắt nhìn Kỷ Vân Thư một cái, ngay sau đó uống một hơi cạn sạch!

"Diệc Vương đã tới?" Hắn nghiêng nghiêng đầu hỏi Kỷ Vân Thư.

Nàng "Ân" một tiếng.

"Vì thế, Kỷ Lê và Kỷ Hoàn cũng đã tới?"

Nàng lại "Ân" một tiếng nữa!

Cảnh Dung nhíu mày, tay nắm thành nắm đấm, mệnh lệnh Lang Bạc, "Ngay khi yến tiệc kết thúc, hãy mang Kỷ tiên sinh quay về trước."

"Vâng!"

Vậy Cảnh Dung đã đi đâu? Có phải đi gặp Khổng Ngu hay không? Điều này hẳn không đề cập tới, Kỷ Vân Thư cũng không hỏi.

Lúc này, có vài người tiến vào Quan Vọng đài, thu hút tất cả ánh mắt của mọi người.

"Uất Trì tướng quân!" Có người kêu lên một tiếng.

Uất Trì Lâm cũng giống như ngày ấy tiến cung, vẫn mang một thân áo giáp, ít khi nói cười, theo thái giám dẫn đường ngồi xuống trên ghế.

Tuy nhiên, bên người hẳn ta lại có thêm một người.

Tô Tử Lạc!

Choang ——

Âm thanh của chén rơi xuống mặt sàn!

Khoảnh khắc khi Kỷ Hoàn nhìn thấy Tô Tử Lạc, bàn tay run lên, chén rượu rơi xuống sàn nhà.

Đâu chỉ có Kỷ Hoàn, Kỷ Lê cũng đang kinh sợ.

"Kỷ Bùì? Hẳn chưa chết?"

Hai người thoáng nhìn qua lẫn nhau, hoàn toàn mở to hai mắt mà nhìn.

Hành động của hai người đương nhiên đưa tới sự chú ý của Cảnh Diệc. Cảnh Diệc nhìn thoáng qua, cũng theo ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Tô Tử Lạc ngồi trên xe lăn.

Cảnh Diệc nhíu mày lại, trong lòng khó hiểu!

Tô Tử Lạc ngồi ở bên người Uất Trì Lâm, trước sau vẫn duy trì sự thờ ơ, nhưng trong hai tròng mắt bình tĩnh, lại cất giấu thâm ý quỷ quyết.

Sau một lúc, Tô Tử Lạc đột nhiên ngược mắt, ghé mắt nhìn về phía Kỳ Lê, vừa lúc đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Kỳ Lê cũng đang dừng ở trên người mình.

Sự bất ngờ này khiến Kỳ Lê không kịp đề phòng, trái tim đau đớn một trận!

Bầu rượu trong tay, suýt nữa bị nghiêng.

Nhưng Kỳ Hoàn đã kéo Kỳ Lê lại một chút, tiến tới bên tai Kỳ Lê thì thầm, "Đại ca, hẳn không có khả năng là Kỳ Bù, tiểu tử kia hai năm trước đã chết, hẳn là người của Uất Trì Lâm."

Kỳ Lê không nói gì!

Kỳ Lê cúi người, ánh mắt liếc nhìn Tô Tử Lạc lần nữa, sau đó rút ra một chén rượu, uống một ngụm.

Áp xuống sự khó chịu trong lòng!

Và ánh mắt Kỳ Vân Thư, vẫn luôn theo dõi trên người Tô Tử Lạc, tay nắm chặt góc áo, suýt nữa lại đỏ mắt.

Hẳn không phải là Kỳ Bù!

Hẳn không phải!

Nàng không ngừng nói với chính mình, nhưng ánh mắt vẫn không nhìn được luôn nhìn xem hẳn.

Gương mặt kia, thật sự quá giống Kỳ Bù.

Cảnh Dung chú ý tới thần sắc của nàng, dùng khoé mắt nhìn thoáng qua Tô Tử Lạc ở đình bên kia.

Hay là Kỳ Vân Thư quen biết hẳn ta?

Cảnh Dung vốn định mở miệng hỏi một câu, nhưng lời vừa đến bên miệng, hẳn lại nuốt trở vào.

"Hoàng thượng giá lâm!" Hoạn quan hét to một tiếng.

Mọi người đều đứng dậy cúi đầu kính cẩn.

Kỳ Trinh Đế và Tiêu Phi cùng nhau tiến đến, ngồi xuống ở trên long ý.

"Chư vị ái khanh không cần giữ lễ tiết."

"Tạ Hoàng thượng!"

Mọi người lần lượt an vị.

Kỳ Vân Thư vẫn không hề thu hồi ánh mắt từ trên người Tô Tử Lạc, mọi người nói những gì, Hoàng thượng nói những gì, nàng cũng không hề nghe thấy.

Chỉ đến khi nghe được tiếng Uất Trì Lâm giới thiệu Tô Tử Lạc với Kỳ Trinh Đế.

"Tô tiên sinh là thầy tốt bạn hiền của bản tướng quân, cũng xuất thân từ hậu nhân nhà tướng, mặc dù hành động không tiện, không thể ra chiến trường, nhưng nhiều năm qua, Tô tiên sinh chính là trợ thủ đắc lực nhất của bản tướng quân. Lần này Tô tiên sinh đi tới Đại Lâm cùng ta, cũng vì muốn nhìn thấy một Đại Lâm thịnh thế."

Sau khi nói những lời này, Kỳ Trinh Đế tất nhiên cũng lấy lễ hậu đãi khách quý với Tô Tử Lạc, bưng rượu kính một chén.

Nhưng Tô Tử Lạc chỉ uống một ngụm trà.

Lúc này, Cảnh Dung nhăn mày càng ngày càng chặt, hăn nhích lại gần Kỷ Vân Thư, nhẹ giọng nói, "Lúc trước người nói, Uất Trì tướng quân này bất quá là kẻ lỗ mãng, vậy thì, vị Tô tiên sinh bên cạnh hăn ta, theo ý của người, là người như thế nào?"

"Nhìn không ra."

"Vậy vì sao người nhìn xem hăn chăm chăm như vậy?"

"Ta chỉ cảm thấy..... hăn rất giống một vị cố nhân của ta."

"Kỷ Bù sao?"

Cảnh Dung một lời nói thẳng!

Kỷ Vân Thư nhìn hăn, im lặng!

Cảnh Dung dùng cằm chỉ chỉ về phía Kỷ Lê và Kỷ Hoàn nơi xa, nói, "Ba người các người đều đồng loạt nhìn về phía một người, bọn họ rất kinh ngạc, và người, lại là mất mát cùng với khăn trương. Nếu vậy, vị Tô tiên sinh kia có thể có quan hệ thân mật với Kỷ gia các người. Vì thế, hăn thật sự là Kỷ Bù mà người vẫn luôn đang đợi?"

"Hăn không phải!" Kỷ Vân Thư lập tức phủ định.

Hăn là Tô Tử Lạc, không phải Kỷ Bù!

Nếu không, vì sao hăn không quen biết nàng? Vì sao hai năm qua không quay về tìm nàng?

Trong khi đó, trái tim của Cảnh Dung cũng bối vì ba chữ này của nàng mà có chút an tâm.

Nhưng ngược lại, Kỳ Vân Thư đột hỏi hăn, "Hiện giờ, chẳng phải Vương gia nên suy nghĩ, làm thế nào để giúp Khổng cô nương mới đúng, không phải hay sao?"

Nhắc tới Khổng Ngu, khuôn mặt Cảnh Dung trở nên lạnh lùng, trầm mặc hồi lâu, lúc này mới nói.

"Nàng ấy có tự có quyết định của mình."

Hả?

Ý trong lời này thật sự khiến người khó đoán, đến tột cùng bọn họ đã nói những gì?

Thấy Kỳ Vân Thư suy nghĩ sâu xa, Cảnh Dung lại nhích gần hơn về phía nàng, khuôn mặt tuần tú vốn lạnh lùng, ngay lập tức hiện lên một chút tà khí.

"Nàng muốn bốn vương cưới nàng ấy, chỉ sợ bốn vương sẽ khiến nàng thất vọng. Bởi vì, Dung Vương phi của bốn vương, ngoài nàng ra không có ai khác!"

Ý ngoài lời, chính là hăn sẽ không cưới Khổng Ngu.

Nhưng lời âu yếm này, vẫn luôn tới bất chợt giống như mọi khi.

Kỳ Vân Thư hơi cúi thấp đầu, trực tiếp phớt lờ những lời này của hăn, nghiêm túc hỏi, "Vậy, người thật sự muốn nhìn thấy Khổng cô nương gả tới Khúc Khương?"

"Bốn vương vừa mới nói, nàng ấy tự có quyết định của mình."

"Nhưng nàng ấy không muốn gả!"

"Có lẽ, nàng ấy thật sự nguyện ý gả." Cảnh Dung đáp lại.

Lời này, không ngờ lại khiến nàng không còn lời nào để nói!

Hai người dựa vào nhau cực kỳ gần gũi, bọn họ cũng không biết, khi ánh mắt Kỳ Vân Thư chuyển từ trên người Tô Tử Lạc tới trên người Cảnh Dung, ánh mắt Tô Tử Lạc, lập tức nhìn về phía nàng.

Tô Tử Lạc nhìn thấy hai người bọn họ "thân mật" như thế, mặc dù sắc mặt vẫn rất bình tĩnh lạnh lùng, nhưng bàn tay đặt ở trên xe lăn lại nắm chặt lại, chỗ mu bàn tay đều nổi lên gân xanh.

Cho đến khi ——

Kỳ Trinh Đế nâng rượu lên quay một vòng, nói, "Khúc Khương Vương có tâm tới cầu thân với Đại Lâm ta, trẫm cũng cảm thấy vinh hạnh. Máy ngày gần đây, phóng nhân ra toàn bộ hoàng thân quốc thích của Đại Lâm ta, danh môn quý tộc, thật ra đã chọn được một người thích hợp. Trẫm đã hạ lệnh, phong người này là công chúa Tuệ Văn, gả tới Khúc Khương."

Lúc này Tô Tử Lạc mới thu hồi ánh mắt lại, đôi tay cũng dần dần thả lỏng!

Uất Trì Lâm dịch người, quay về phía Kỳ Trinh Đế khách khí nói, "Nữ tử do Hoàng thượng chọn ra, nhất định là phượng trong phượng, Đại Vương nhất định sẽ dùng hậu lễ nghênh thú."

"Hai nước hòa thân, cũng không phải không có tiền lệ. Năm năm trước hai nước dụng binh khiến cho thương vong vô số, trẫm thật sự không muốn nhìn thấy trường hợp như vậy lần nữa. Hy vọng từ nay về sau, Đại Lâm và Khúc Khương, không còn có chiến sự."

"Đó là tất nhiên, đây cũng là tâm nguyện của Đại vương."

Uất Trì Lâm trả lời rất có thứ tự.

Kỳ Trinh Để cười cười, nâng tay lên, "Người tới, đi mời công chúa Tuệ Văn tới đây, ngày mai nàng sẽ phải đi tới Khúc Khương. Hôm nay, chúng ta hãy cùng nhau đưa tiễn nàng."

Hoạn quan cúi người, nhanh chóng đi mời công chúa Tuệ Văn.

Mắt thấy kết cục gần như đã định, việc này nói đến cùng không có một chút liên quan gì tới Kỳ Vân Thư.

Nhưng ——

Nàng vẫn nhắc nhở Cảnh Dung một câu, "Nếu người vẫn không cầu xin cưới, sẽ không còn kịp nữa."

Cảnh Dung không đáp lại!

Hắn vẫn ngồi yên bất động!

Hoàng đế không vội, thái giám lo!

Không lâu sau, Khổng Ngu đã theo hoạn quan đi tới.

Một thân trường bào cẩm tú đỏ rực, dài quét đất, nơi chỗ đuôi trường bào có thêu hoa sen. Khi gió nổi lên, những cánh hoa bay phất phới phía trên trường bào.

Trên đầu là kim thoa vàng bạc, cùng với trang trí ngọc trai.

Trên trán thanh tú của Khổng Ngu, giờ phút này được vẽ một đóa hoa nhỏ.

Khuôn mặt màu hồng đào, có thể nhìn thấy được nét dịu dàng.

Nàng giống như một đóa hồng đỏ ở giữa trăm hoa!

Cực kỳ bắt mắt!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 212: Nhị Ca, Ta Không Muốn Thù Địch Cùng Người

Mặc dù Khổng Ngu không phải là công chúa, nhưng khí chất lại nho nhã hơn hẳn công chúa!

Nàng chậm rãi tiến lên, cúi đầu hành lễ, không thể không nói nàng rất tự nhiên hào phóng. Hoàng thượng và Tiêu Phi nhìn nàng, thật sự cảm thấy thích tất cả về nàng.

Kỳ Trinh Đế tất nhiên khen nàng trên trời, Tiêu Phi cũng phụ họa một bên.

Uất Trì Lâm không phải là Khúc Khương Vương, nói là tới cầu thân, nhấn mạnh ở chữ "cầu", Kỳ Trinh Đế liền "cấp" một nữ nhân, hẳn chỉ có thể phụng mệnh nhận lấy, hậu lễ cũng được tặng lên, phô trương hộ tống người quay về Khúc Khương.

Kỷ Vân Thư kín đáo liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, thấy hẳn không hề dao động, giống như Khổng Ngu chỉ là một nữ tử xa lạ không chút quen biết với hẳn, không đáng để hẳn nâng mi.

Thậm chí ngay cả khi cùng nhau nâng chén, Cảnh Dung cũng giống như người không có việc gì, nâng chén uống rượu, thậm chí còn có hứng thú, liên tục uống thêm vài ly.

Tuy nhiên, điều này lại có một loại hương vị mượn rượu giải sầu.

Lúc này, Khổng Ngu đoan trang ngồi ở bên cạnh Tiêu Phi, đôi tay bị Tiêu Phi nắm lấy, mặt đầy thân thiện đang nói gì đó với nàng.

Khổng Ngu đáp lại Tiêu Phi, chỉ có khóe môi vẫn luôn cười nhạt không đổi.

Nữ tử này, thật sự giống như Cảnh Dung đã nói, nàng ấy nguyện ý gả hay sao?

Thôi, không liên quan tới nàng!

Sau một khoảnh khắc, nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

"Kỷ tiên sinh."

Đột nhiên, bên tai có tiếng người nào đó gọi nàng.

Nàng quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy một tiểu thái giám nhét vội một tờ giấy vào trong tay nàng.

Sau đó tiểu thái giám lập tức rời đi!

Nàng nhìn tờ giấy trong lòng bàn tay, hơi sửng sốt một chút, lúc này mới mở nó ra.

—— Hồ hoa sen.

Trên mặt giấy chỉ viết ba chữ!

Ai gửi cho nàng?

Nàng vo tròn tờ giấy, nhìn một vòng ở trên yển hội, vừa lúc phát hiện ra, Kỷ Hoàn đã rời khỏi chỗ ngồi.

Những gì nên phải đối mặt, sớm hay muộn cũng phải đối mặt, trốn cũng trốn không được.

Thừa dịp Cảnh Dung đang "mượn rượu giải sầu", nàng lặng lẽ rời đi.

Nhưng chân trước nàng mới rời đi, Lang Bạc đã nói với Cảnh Dung, "Vương gia, có cần theo sau hay không?"

Cảnh Dung tiếp tục rót một ngụm rượu vào trong miệng.

Phía sau lưng hắt giống như có thêm một đôi mắt, nói, "Không cần, có Tử Sâm đi theo nàng, chờ sau khi nàng xong việc, người hãy nói với Tử Sâm, hộ tống nàng về phủ trước."

"Vâng!"

Lang Bạc lĩnh mệnh, sau đó ngoan ngoãn đứng ở một bên.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Lúc này trời đã tối đen, Quan Vọng đài khắp chốn mừng vui, bên ngoài, lại có vẻ hết sức vắng vẻ.

Kỷ Vân Thư hỏi cung nữ muốn mượn một chiếc đèn lồng nhỏ, đi tới hồ hoa sen trong Quan Vọng lâu.

Quả nhiên, Kỷ Hoàn thật sự đang chờ đợi nàng.

Ánh nến chậm rãi tới gần, chiếu rọi phía trên mặt nước phẳng lặng!

Kỷ Hoàn nắm chặt Hiên Xích kiếm hàng năm không rời tay của mình, cảm tức nhìn nàng.

Kỷ Vân Thư cực kỳ khách khí, hạ mình xuống, "Không biết Kỷ tướng quân mời ta tới đây là vì chuyện gì?"

"Nói, người rốt cuộc có phải Kỷ Vân Thư hay không?" Kỷ Hoàn trực tiếp chất vấn.

"Kỷ Vân Thư?" Kỷ Vân Thư nhắc lại tên mình, cười lạnh một tiếng, "Người này, là người nào của tướng quân?"

"Kẻ thù, kẻ thù giết chết đệ đệ giết chết người thân."

"Hả? Thì ra là thủ phạm giết người? Nhưng vì sao tại hạ lại nghe nói, đệ đệ tướng quân là Kỷ Nguyên Chức vì sợ tội nên đã tự sát? Và tổ mẫu tướng quân, lại vì nhiệm phong hàn nên mới qua đời. Vì sao lại trách tội tới trên người Kỷ cô nương? Hay là những gì tại hạ nghe được, khác với chân tướng vốn có?"

Kỷ Hoàn không phải là Kỷ Lê, tất nhiên không thể bình tĩnh được. Hấn tức giận đến nổi đỏ mặt, kiếm trong tay, cũng muốn rút ra.

Kỷ Hoàn cực kỳ tức giận, "Người không cần vòng vo với ta, ta chỉ hỏi người một câu, người rốt cuộc có phải là Kỷ Vân Thư hay không?."

Kỷ Vân Thư quyết tâm nói, "Nếu, ta nói đúng thì sao?"

Giọng nói của nàng vừa rơi xuống, Kỷ Hoàn đã rút Hiên Xích kiếm ra khỏi vỏ, cùng với một luồng kiếm phong lạnh lẽo, nhắm ngay vào cổ Kỷ Vân Thư.

"Nếu đúng là người, ta sẽ giết chết người."

Kỷ Hoàn thô bạo điên cuồng hung ác nói, chấn đến nổi mặt nước phẳng lặng cũng bắt đầu xáo trộn.

Kỷ Vân Thư nâng cằm lên, kiếm phong để ở trên cổ tinh tế của nàng, cho dù chỉ còn cách một chút khoảng cách, nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được sự khát máu của Hiên Xích kiếm, lúc này đang điên cuồng muốn đâm vào cổ họng nàng.

"Kỷ tướng quân, người muốn giết ta ở trong hoàng cung hay sao?"

"Người cho rằng ta không dám?"

"Không, người đương nhiên dám, Lâm tướng quân quát tháo trên chiến trường có gì không dám? Tuy nhiên....." Trong khi nói, nàng bước nhỏ đi về phía trước một bước, cổ gằn như đã để ở phía trước kiếm phong, nhướng mắt lên không sợ, tiếp tục nói, "Nếu người giết ta, hôm nay, người cũng không ra được đại môn hoàng cung."

Giọng điệu của nàng, giống như được vọng lại từ dưới vực sâu, thấm vào túi da người, nháy mắt hóa thành vô số mũi kiếm, đâm vào lục phủ ngũ tạng.

Kỷ Hoàn thu lại thanh kiếm trong tay sau khi suy nghĩ lại những lời nàng vừa nói.

Nhưng trên cổ Kỷ Vân Thư vẫn bị kiếm phong sắc nhọn cắt một vết nho nhỏ.

Thật ra, nàng cực kỳ sợ hãi, chiếc đèn lồng nhỏ trong tay mà nàng mang theo cũng đang mơ hồ run rẩy.

Nhưng nàng biết, bản thân mình càng biểu hiện ra sự sợ hãi, với tính tình chỉ ăn cứng không ăn mềm của Kỷ Hoàn như vậy, vừa rồi nếu Hiên Xích kiếm đâm về phía nàng, nàng đã chết.

Kỷ Hoàn vẫn rất bình tĩnh, "Người biết ta chưa bao giờ sợ người uy hiếp, và người chính là Kỷ Vân Thư. Người ta muốn giết, cũng chính là người!"

Trong ánh mắt hẩn mang theo sát ý như muốn bùng nổ, càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Kỷ Vân Thư nâng cằm nhọn tinh tế, ánh mắt vốn âm trầm trở nên hiền dịu hơn.

Nàng gọi hần một tiếng, "Nhị ca, ta không muốn đối địch cùng người."

Đúng vậy, nàng thừa nhận!

Nàng gọi một tiếng "Nhị ca" này, khiến cho đuôi lông mày Kỷ Hoàn nhíu lại.

"Ta không phải Nhị ca người, người giết Nguyên Chức, tức chết tổ mẫu, người đã bị trục xuất ra khỏi Kỷ gia. Người là một tội nhân, không xứng để gọi tên ta."

"Chẳng lẽ Nhị ca cũng không phân biệt thị phi hay sao?" Ấn đường Kỷ Vân Thư đau đớn, "Năm đó, Kỷ Bùi là Nhị ca cứu về từ trên chiến trường, ta vẫn luôn rất cảm kích Nhị ca, cũng cảm thấy Nhị ca khác với bọn họ. Mặc dù Nhị ca luôn mồm nói muốn giết ta, ta vẫn nguyện ý tin tưởng Nhị ca không đành lòng như cũ. Nếu như Nhị ca thật sự tin tưởng ta đã khiến Tam ca chết, vậy được, Nhị ca hãy một kiếm giết chết ta đi."

Nàng nhìn hần chăm chăm.

Thật ra, nàng đang muốn đánh cuộc một phen. Đánh cuộc trong lòng Nhị ca nàng, thật sự cũng giống như những người khác trong Kỷ gia hay không, lãnh khốc vô tình!

Mặc dù Kỷ Hoàn là một người lỗ mãng, nhưng không phải là người đầu óc có vấn đề, không biết suy xét. Kỷ Nguyên Chức đã giết người trước, cũng tự mình tự sát. Nói đến cùng, thực sự không liên quan gì tới Kỷ Vân Thư. Nhưng, đó là Tam đệ của hần, hần không thể trơ mắt nhìn Tam đệ mình chết mà không làm gì.

Vì thế, Kỷ Hoàn thật sự hạ quyết tâm muốn giết Kỷ Vân Thư.

Nhưng vừa nghe những lời này của Kỷ Vân Thư, hần lại do dự.

Một sự giằng xé trong trái tim hắn!

Loại biểu tình rối rắm này, tất cả đều hiện lên ở trên mặt hắn!

Bàn tay nắm kiếm của hắn đều đang run rẩy, sắc mặt đỏ bừng.

Trong khi đó, Thời Tử Âm ẩn ở trong bóng tối, đang rất bồn chồn.

Dám đả thương chủ tử của nàng, nàng sẽ đoạt đầu người nọ!

Đột nhiên!

A ——

Chỉ trong một cái chớp mắt, Kỳ Hoàn bỗng giận một tiếng!

Hắn giống như phát điên giơ thanh kiếm trong tay lên, đường kiếm giống như dao phay bổ về phía Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Kiếm phong mang theo một luồng gió mạnh, loé lên ánh sáng lạnh lẽo, từng chút một đánh úp về phía nàng.

Vốn tưởng rằng thanh kiếm kia sẽ chém nàng thành hai nửa, nhưng không ngờ rằng, bị chém thành hai nửa, là mặt nạ vàng ở trên mặt nàng.

Mặt nạ vỡ tan rơi về hai phía, một nửa dừng ở hồ hoa sen, một nửa dừng ở trên chiếc đèn lồng trong tay nàng.

Và chiếc đèn lồng, cũng rơi xuống mặt đất!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 213: Trạm Dịch Có Người Đã Chết

Đèn lồng rơi xuống đất, ngọn nến bên trong cũng đổ, nửa chiếc mặt nạ nháy mắt cũng bị đốt cháy cùng với đèn lồng.

Một ngọn lửa bốc lên, nháy mắt đốt hết gần như không còn gì!

Vết sẹo trên gương mặt thanh tú của Kỳ Vân Thư đã mờ đi rất nhiều, khi không có ánh sáng đèn lồng phản chiếu, hiện tại rất khó nhìn ra dấu vết này trên khuôn mặt nàng.

Mộ Nhược quả nhiên có chút tài năng!

Có lẽ qua mười ngày nửa tháng nữa, nó có thể hoàn toàn biến mất.

Lúc này, nàng nhìn Kỳ Hoàn đang tức giận trước mặt, nhìn thấy bàn tay hãn cầm Hiên Xích kiếm đang run rẩy.

Hãn lẽ ra nên giết nàng, loại bỏ tội nhân này cho Kỳ gia, nhưng cuối cùng quyết tâm của hãn lại bị dao động, vì thế nên lúc này, hãn thật sự cực kỳ hận bản thân mình, hận đến nỗi đôi tay run rẩy!

Tuy nhiên, kết quả như vậy cũng nằm ở trong dự kiến của Kỳ Vân Thư. Nàng biết Kỳ Hoàn không giống như Kỳ Lê!

Và có lẽ Kỳ Vân Thư là người đầu tiên có thể giữ được mạng sau một nhát chém từ Hiên Xích kiếm.

Thật lâu sau, Kỳ Hoàn cầm kiếm vào trong chuỗi kiếm, sát ý vốn có trong mắt dường như đã vọt ra khỏi con người, hiện tại, thay vào đó là sự

lạnh lùng thờ ơ.

Hắn nói với Kỳ Vân Thư, "Ta không giết người, không có nghĩa đại ca sẽ bỏ qua người."

Kỳ Vân Thư gật đầu, "Ta biết!"

"Nếu có thể, tốt nhất người hãy rời khỏi kinh thành đi, nơi này là nơi thị phi, không phải là nơi người nên ở lại lâu."

Kỳ Hoàn vẫn luôn là hán tử thô bạo, cho dù tiếng nói của hắn hơi thô, nhưng vẫn có cảm giác quan tâm trong lời hắn nói, khiến người cảm thấy ấm áp.

Nàng cúi thấp đầu, "Đa tạ Nhị ca nhắc nhở, nhưng có một số việc, thật sự khiến người bất lực."

"Vân Thư, nghe ta, nhanh chóng rời khỏi kinh thành đi. Ta biết người đang giúp Dung Vương tra 《Lâm Kinh Án》. Nhưng, người có biết hay không, vụ án này căn bản không hề đơn giản giống như người nghĩ. Đã mười bốn năm trôi qua nhưng vẫn không thể tra ra, chẳng lẽ người không cảm thấy trong đó có vấn đề hay sao?"

Khi nói tới đây, Kỳ Hoàn có chút bối rối.

Sao nàng có thể không nhận ra trong đó có vấn đề?

Nếu vụ án đơn giản, Tần Sĩ Dư cần gì phải hao hết tâm tư thương tấu để lật lại bản án?

Trong một đêm, mấy chục mạng người Ngự Quốc Công đều táng thân trong biển lửa, sao chỉ có thể chạy thoát ra được một người?

Thậm chí trước khi Ngự Quốc Công gặp nạn, ông ấy có gặp qua Lý lão tướng quân, những sự tình trong đó, sao có thể đơn giản như vậy?

Nàng thậm chí sớm đã hoài nghi, có lẽ sau lưng vụ án này đang cất giấu một bí mật rất lớn, và bí mật này, cần phải dùng phương thức giết người diệt khẩu để che giấu nó.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của nàng.

Nàng đưa ra quyết định, nói, "Nhị ca, mấy vấn đề này, không phải ta chưa từng nghĩ tới. Nhưng, cho dù thế nào, nếu ta đã đồng ý với Dung Vương tới kinh thành giúp hãn điều tra vụ án này, ta không có khả năng sẽ bỏ dở nửa chừng."

"Dù sao ta đã nhắc nhở người những gì nên nhắc nhở, người thích làm thế nào thì làm!" Kỷ Hoàn phủ tay không nói thêm gì nữa.

Dường như hãn có chút tức giận.

"Người nào?" Từ nơi xa, đột nhiên truyền tới tiếng quát.

Mấy tên thái giám vội vàng chạy tới đây.

Kỷ Hoàn lập tức nói với nàng, "Bọn thái giám trong cung lắm miệng, người nhanh chóng chạy đi. Ta sẽ ở đây ngăn bọn họ lại."

Bảy tám thái giám mang theo đèn lồng đang vội vã chạy tới.

Chỉ sợ bọn họ đã nhìn thấy được ngọn lửa do đèn lồng cháy vừa rồi.

Thấy Kỷ Vân Thư vẫn không có động tĩnh.

Kỷ Hoàn gầm nhẹ một tiếng, "Còn không mau đi?"

Lúc này nàng mới cất bước rời khỏi hồ hoa sen.

Một tiểu thái giám trong đó đi tới, nhìn thấy Kỷ Hoàn, lập tức cúi người, "Kỷ tướng quân."

Kỷ Hoàn vô cảm.

Một trong số thái giám cũng nhìn thấy được Kỷ Vân Thư nơi xa, vốn định đuổi theo Kỷ Vân Thư, nhưng đã bị Kỷ Hoàn cản lại.

"Bản tướng quân vì không cẩn thận nên làm rơi một chiếc đèn lồng, các người gấp gì vậy?"

Thái giám dẫn đầu nhanh miệng cười một cái, cúi người, vẻ mặt nịnh hót, sau đó liếc mắt nhìn chiếc đèn lồng bị cháy trên mặt đất, hô một tiếng, "Thì ra là cái đèn lồng! Ta còn tưởng trong cung có cháy."

"Được rồi, đều tan hết đi!"

Kỷ Hoàn vẫy vẫy tay.

Thái giám kia lại nhìn thoáng qua Kỷ Vân Thư vừa rời đi, hỏi một tiếng, "Vị mới vừa rời là ai?"

"Là đại ca ta!"

"Là Kỷ Tư Doãn?"

Vì sao có cảm giác không giống!

Vì thế, tên thái giám kia lại trừng mắt cẩn thận nhìn xem, nhưng do trời quá tối, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng người kia, không thể là hẳn nhìn lầm đấy chứ?

Vậy nên, trong miệng thái giám mơ hồ nói một câu, "Kỷ Tư Doãn không phải đã giảm cân đấy chứ? Nhìn thân thể, vì sao lại thấp bé hơn rất nhiều."

"Nhìn cái gì mà nhìn? Không phải ta đã nói, đó là đại ca của bản tướng quân hay sao? Hay là, người còn muốn bản tướng kéo đại ca ta lại

đây, để các người cẩn thận nhìn xem?"

Vừa nghe thấy Kỳ Hoàn nổi giận, thái giám kia lập tức mỉm cười rạng rỡ, "Nô tài không có ý này."

"Được rồi, nhanh chóng thu dọn sạch sẽ trên mặt đất đi!"

Kỳ Hoàn chỉ vào chiếc đèn lồng bị cháy hỏng ở trên mặt đất!

"Vâng vâng vâng!" Thái giám đồng ý.

Kỳ Hoàn giống như ăn phải thuốc súng, trừng mắt liếc nhìn đám thái giám một cái trước khi quay người nhìn về hướng Kỳ Vân Thư vừa mới rời đi, ngay sau đó, hăn cũng rời đi.

Ngay khi Kỳ Vân Thư rời khỏi hồ hoa sen không lâu sau đó, Thời Tử Cầm vẫn luôn ẩn ở trong bóng tối đột nhiên nhảy ra.

Thời Tử Cầm đứng ở bên cạnh Kỳ Vân Thư, theo bước chân của Kỳ Vân Thư cùng nện bước đi về phía trước.

Thời Tử Cầm lên tiếng nhắc nhở, "Vương gia phân phó, ta phải hộ tống ngài hồi phủ trước."

Kỳ Vân Thư không nhìn nàng ấy, vừa đi được hai bước, nàng liền dừng lại, nghiêng người về phía Thời Tử Cầm, hỏi, "Mới vừa rồi, vì sao người không xuất hiện?"

"Hăn sẽ không giết ngài!" Thời Tử Cầm trả lời đầy tự tin.

"Ngay khoảnh khắc hăn chìa kiếm về phía ta, làm sao người biết được hăn sẽ giết ta hay không?"

"Ta biết!" Lời ít ý nhiều!

Kỷ Vân Thư cười cười, xoa xoa đầu Thời Tử Sâm, "Tử Sâm, hôm nay ta sẽ nói cho người nghe một đạo lý, trên đời này không có gì là tuyệt đối, bất luận kẻ nào cũng có thể thay đổi chủ ý ngay khoảnh khắc cuối cùng."

A!

Chính xác, ngay khoảnh khắc khi Kỷ Hoàn vung kiếm, Thời Tử Sâm liền biết kiếm phong của hắn chỉ nhắm ngay mặt nạ của Kỷ Vân Thư, vì thế nên nàng mới không ra tay.

Tuy nhiên, Kỷ Vân Thư nói rất đúng, vạn nhất, Kỷ Hoàn đổi ý ở ngay khoảnh khắc cuối cùng thì sao?!

Ngẫm lại, quả thật có chút kinh hoàng.

Thời Tử Sâm gật gật đầu.

"Ta đã biết."

Kỷ Vân Thư lại xoa xoa đầu nàng, cô nương này nhìn có vẻ lãnh khốc, nhưng chung quy vẫn là một hài tử.

Hai người cùng nhau ra khỏi cung, xe ngựa chờ ở bên ngoài, sau khi nhìn thấy Kỷ Vân Thư đã an toàn lên xe ngựa, Thời Tử Sâm mới ẩn thân vào trong bóng tối.

Trên đường hồi phủ, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe và tiếng mã phu giá ngựa. Sự an tĩnh này khiến Kỷ Vân Thư cực kỳ khủng hoảng.

Và trong lòng nàng, không ngờ vẫn luôn nghĩ tới Tô Tử Lạc mà không thể hiểu được. Gương mặt kia, cặp mắt kia của hắn, liên tiếp hiện lên ở trong đầu nàng, càng ngày càng khó kiểm soát.

Cho đến khi móng tay nàng đâm sâu vào trong da thịt, cảm giác đau đớn kia, nháy mắt khiến nàng tỉnh táo lại.

Vào thời điểm đó, nàng cũng đã tới Dung Vương phủ.

Trời đã khuya, nàng không biết lúc nào thì Cảnh Dung quay trở về, cũng không biết có sự kiện gì mới lạ xảy ra trên cung yến hay không. Nàng còn mãi bận tâm với những suy nghĩ khác, trần trọc hồi lâu, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau.

Một tin tức khiến người khiếp sợ truyền tới Dung Vương phủ.

Tiểu quan tiến tới gặp Cảnh Dung, bẩm báo toàn bộ tin tức cho hẳn.

Nghe nói!

Trạm dịch có người đã chết!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 214: Vụ Án Không Đầu (Bắt Đầu)

Trạm dịch có người đã chết!

Người chết, không phải ai khác, không ngờ chính là Uất Trì Lâm.

Nghe nói, hấn chết ở trong phòng mình, đầu rơi xuống đất, máu tươi đầy phòng.

Khi Kỳ Vân Thư nghe thấy điều đó, trái tim nàng đột nhiên thắt lại. Sau một hồi đắn đo, nàng quyết định đi tìm Cảnh Dung một chuyến, đúng lúc tiểu quan đưa tin cũng vừa rời đi.

Cảnh Dung đứng ở bên ngoài đại sảnh, đôi tay đặt ở sau người, cau mày.

Uất Trì Lâm chính là Đại tướng quân Khúc Khương, bị người chém đầu ở Đại Lâm là việc vô cùng nghiêm trọng.

Đoán chừng lúc này, Kỳ Trinh Đế đang vút chén đập bàn.

Kỳ Vân Thư đi tới, nhưng nàng được nghênh đón bằng cặp mắt kỳ lạ của Cảnh Dung, nàng nhìn thấy có chút khó hiểu.

"Uất Trì tướng quân đã chết?" Nàng hỏi.

Cảnh Dung đáp lại, "Ừ, bị người chém đầu, chết ở trạm dịch."

"Chết như thế nào?"

Cảnh Dung không đáp lại, vẫn mang theo ánh mắt kỳ lạ đó nhìn nàng, miệng hăn giật giật, muốn nói rồi lại thôi.

Sau một lúc do dự, hăn nói, "Đã bị người dùng kiếm chặt đầu, trong phòng, toàn bộ đều là mùi rượu, có lẽ bởi vì hung thủ say rượu, lúc này mới giết chết người."

"Hung thủ là ai?"

Ánh mắt Cảnh Dung tối sầm lại.

Sau đó thốt ra hai chữ, "Kỷ Lê!"

Kỷ Lê?

Kỷ Vân Thư xác định mình không hề nghe lầm. Là Kỷ Lê. Là đại ca giáo hoạt kia của nàng.

"Vì sao lại như thế? Vì sao hăn lại giết Uất Trì tướng quân?" Nàng không tin.

"Hôm qua, sau khi yến hội kết thúc, Uất Trì tướng quân mời Kỷ Lê đi tới trạm dịch tiếp tục uống rượu. Buổi sáng hôm nay, có người đẩy cửa đi vào, lập tức nhìn thấy Kỷ Lê cầm kiếm đứng ở bên thi thể."

"Nhưng điều này cũng không thể phán định hăn chính là hung thủ."

"Trạm dịch đều là người Khúc Khương, ngoài cửa còn có thị vệ canh gác, người khác không có khả năng đi vào. Ngoại trừ Kỷ Lê giết hăn ta ra, không có người nào khác."

Cảnh Dung khẳng định nói.

Nhưng bệnh nghề nghiệp nói cho Kỷ Vân Thư biết, trước khi chưa có chứng cứ chứng minh một người giết người, tất cả mọi sự lên án đều không

thể chấp nhận.

Nàng nói, "Nếu ý Vương gia muốn nói, bởi vì Kỳ Lê uống say nên mới giết Uất Trì tướng quân, đây chỉ có thể xem như suy đoán. Hơn nữa, cho dù trạm dịch có phải là người Khúc Khương hay không, nhưng bọn hãn cũng đều là người. Chỉ cần đó là người, tất cả đều là nghi phạm."

"Vậy nàng giải thích thanh kiếm trong tay Kỳ Lê như thế nào?"

"Nếu như lúc ấy, sau khi hãn say rượu tỉnh lại, trong tay mới có thêm một thanh kiếm thì sao?"

"Ý của nàng muốn nói, có người giả họa cho hãn?"

"Ta cũng không nói như vậy, nhưng ta muốn nói cho Vương gia biết, dưới tình huống chưa có chứng cứ chắc chắn, không thể đưa ra kết luận. Nếu không, sẽ hại chết người."

Hai người, người một lời ta một ngữ!

Bên nào cũng cho mình là đúng!

Kỷ Vân Thư không muốn tranh luận với hãn, nàng chỉ hy vọng hãn có thể hiểu ý của mình.

Rốt cuộc, trên đời này án oan quá nhiều!

Cho dù là ở thời hiện đại với kỹ thuật tiên tiến, cũng có vô số án oan.

Và thường thì khi phát sinh những án oan đó, đa số đều do người khác suy đoán loạn thêm.

Cảnh Dung cũng coi như một hài tử tốt, bị Kỷ Vân Thư dùng miệng "giảng dạy" một phen, trong lòng chắc chắn cũng đánh mất ý niệm kia.

Tuy nhiên, hần nheo mắt liếc nhìn Kỳ Vân Thư một cái, hỏi, "Đại ca và Nhị ca nàng đều muốn lấy mạng nàng, vì sao lúc này, nàng vẫn còn bảo vệ hần như vậy?"

Nàng biết Cảnh Dung sẽ hỏi câu này!

Kỳ Vân Thư nghiêng người, "Ta không bảo vệ ai, nhưng mạng người là vô giá, cần phải nghiêm túc tìm kiếm bằng chứng."

"Vậy nàng hãy chuẩn bị một chút đi."

"Hả?" Nàng mang vẻ mặt không hiểu.

Cảnh Dung trầm ngâm một tiếng, "Vừa rồi quan sử chính đã tới đây thông báo, nàng phải đi một chuyến."

"Không phải nên tới tìm Kinh Triệu Doãn hay sao?"

Tìm nàng làm gì?!

Cảnh Dung cũng mang vẻ mặt không muốn, nhưng cực kỳ bất đắc dĩ, "Nàng có thể phá vụ án mất tích mà mấy tháng đều phá không được, sớm đã nổi tiếng trong kinh thành. Khi có chuyện gấp, nàng cũng đừng oán Kinh Triệu Doãn sẽ tới tìm nàng. Đây là thánh chỉ của phụ hoàng."

Quả thực là đang bức bách nàng!

Trong lòng Kỳ Vân Thư bức tức, cũng biểu hiện lên trên khuôn mặt, không vui nói, "Ta vừa không phải quan gia, chẳng phải Ngõ tác, cũng không phải người trong triều, trong tay không hề nhận được một nửa đỉnh bạc, không thể trở thành sức lao động rẻ mạt."

Cảm nhận, chính là đang nghĩ tới tiền!

Rõ ràng bầu không khí tương đối nghiêm trọng, giờ phút này lại bị những lời này của Kỳ Vân Thư quét trôi không còn một mảnh.

Cảnh Dung lau mồ hôi một phen, "Yên tâm, bạc không thể thiếu cho nàng, cho dù quan gia không cho, bốn vương cũng sẽ cấp, bảo đảm cuộc đời này của nàng đều không phải lo."

"Người nói nghiêm túc đấy chứ?"

"Nghiêm túc!"

Nếu nàng trở thành Dung Vương phi của bốn vương, còn phải lo lắng những điều này sao?

Đảm bảo nàng sẽ mặc vàng đeo bạc, sơn hào hải vị, ăn uống không lo!

Tuy nhiên, những tính toán nho nhỏ của hãn, Kỳ Vân Thư không thể biết được, nàng chỉ biết tin hãn. Vì thế, nàng lập tức mang theo hộp gỗ đàn hương đựng những con dao nhỏ, đi tới trạm dịch một chuyến.

.....

Bên ngoài, người của Kinh Triệu Doãn đã vây quanh trạm dịch. Lúc nàng đi vào, những tướng sĩ Khúc Khương đều trong bộ dáng sẵn sàng chiến đấu, tất cả đều nắm kiếm trong tay, chuẩn bị rút ra bất cứ lúc nào.

Tướng quân đã chết, sao bọn họ có thể tiếp tục ngồi ăn ăn uống uống.

Kinh Triệu Doãn đi lên đón, gật gật đầu về phía Kỳ Vân Thư, "Kỳ tiên sinh, ngài đã đến rồi, thật sự phiền toái ngài."

"Không sao!" Nàng trả lời một cách yếu ớt.

Kinh Triệu Doãn chỉ chỉ trên lầu, "Thi thể đang ở trên lầu."

"Ừ!"

Ngay sau đó, Kinh Triệu Doãn tiến đến bên tai Cảnh Dung, nói một câu, "Kỷ tướng quân đã bị áp tới đại lao Hình Bộ."

Cảnh Dung chỉ "Ừ" một tiếng!

Lúc này, Kỷ Vân Thư đã đi lên lầu, nhưng còn chưa đi vào hiện trường xảy ra án mạng, nàng đã bị mấy thanh kiếm ngăn cản.

Binh lính Khúc Khương vốn dĩ cực kỳ mạnh mẽ, đều là hung thần ác sát.

"Các vị hãy nhường đường một chút." Kỷ Vân Thư bình tĩnh nói.

"Là tướng quân Đại Lâm người giết tướng quân chúng ta, hiện tại còn phái loại người như người tới động tới thi thể tướng quân bọn ta, nghĩ cũng đừng nên nghĩ!" Một binh sĩ hung ác nói.

Loại người như người?

Nói nàng là loại người nào?

Kỷ Vân Thư không hề tức giận, lắc đầu, kiên nhẫn khuyên bảo, "Nếu các người muốn biết hung thủ giết chết tướng quân các người là ai, vậy hãy để ta đi vào nhìn một cái. Nếu như có thể không cần khai đao, ta cũng không muốn đôi tay của mình dính máu."

"Hung thủ chính là tướng quân Đại Lâm các người, còn muốn điều tra cái gì, chúng ta sẽ không để người đi vào."

"Sao các người không hiểu những gì ta nói?"

Thật sự khiến người đau đầu!

Binh lính kia căn bản không nghe, căn rằng, "Người nhanh chóng rời đi đi."

Nói xong, hấn muốn tới đẩy nàng đi.

"Dừng tay!"

Một giọng nói truyền tới từ phía khác ở trên lầu hai.

Nghe tiếng nhìn lại, liền thấy tùy hầu đang đẩy Tô Tử Lạc đi tới.

"Tô tiên sinh!" Những binh lính đó cực kỳ cung kính với hấn!

Tô Tử Lạc lạnh mặt, ngược mắt nhìn Kỷ Vân Thư, nói, "Thì thế Tướng quân đang ở bên trong, Kỷ tiên sinh hãy vào đi thôi".

Binh lính Khúc Khương vừa nghe thấy vậy, không hề tránh ra!

"Tô tiên sinh, ngài đây là....."

"Tất cả tránh ra đi. Việc này hãy giao cho vị Kỷ tiên sinh này đi. Ta tin tưởng, hấn nhất định có thể tìm được hung phạm."

Mấy binh lính không dám phản bác lại, sau khi do dự một lúc lâu, đành phải thối lui qua một bên.

Ánh mắt Kỷ Vân Thư một lần nữa chuyển tới trên người Tô Tử Lạc, khoảng cách gần như vậy khiến nàng có thể quan sát kỹ nam tử này hơn.

Chân mày, hai tròng mắt, mũi, đôi môi, đều quá giống!

"Kỷ tiên sinh?"

Cho đến khi Tô Tử Lạc gọi nàng một tiếng, nàng mới hồi phục lại tinh thần!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 215: Vụ Án Không Đầu (Nghiệm Thi)

"Còn thỉnh Kỳ tiên sinh cẩn thận tra án." Tô Tử Lạc nói.

Kỳ Vân Thư không dám nhìn hăn, nàng chỉ gật đầu, yên lặng ôm theo hộp gỗ đàn hương trong tay và đi vào phòng.

Ngay khi nàng bước vào trong, mũi nàng bị tấn công bởi mùi máu tươi nồng nặc!

Nàng nhăn mũi, đôi mắt theo dõi một vệt máu đỏ tươi ở trên sàn nhà, kéo dài một đường tới tận thi thể đang được dùng vải bố bao phủ ở trên giường, trên vải cũng bị nhiễm đỏ, cực kỳ bắt mắt!

Nàng đặt hộp gỗ đàn hương ở trên bàn, lấy ra một đôi găng tay từ bên trong mang vào, đi tới bên giường, đầu ngón tay nàng vừa mới nắm một góc vải bố trắng và chuẩn bị xốc lên, nhưng trong một khoảnh khắc, sau lưng đã truyền tới giọng nói của Tô Tử Lạc.

"Thi thể đã bị chém đầu, Kỳ tiên sinh nên chuẩn bị tốt tâm lý."

Chuẩn bị?

Đang lo lắng nàng sẽ phun ra sao?

Kỳ Vân Thư hơi nghiêng người sang một bên, không đáp lại, đầu ngón tay dùng sức, trong chớp mắt xốc tấm vải bố trắng lên.

Lộ ra thi thể Uất Trì Lâm vẫn được bảo quản rất tốt!

Thi thể cũng không quá ghê tởm, đầu bị chém đã được sắp lại ở trên cổ, dùng một miếng vải đơn giản buộc vào cơ thể, tạo ra ảo giác không nhìn ra được dấu vết đầu đã lìa khỏi cổ.

Thân thể Uất Trì Lâm đã cứng, đôi mắt hằn trũng rất lớn, khuôn mặt hơi tím tái, đôi môi có màu tối sậm.

Kỷ Vân Thư duỗi tay ra, bẻ đôi mắt để kiểm tra tròng mắt của hãn, sau đó kéo chiếc áo dính máu ra, trên ngực và bụng hãn đã hình thành thi đốm. Nàng dùng ngón tay đè ép xuống, thi đốm có dấu hiệu phai màu.

Nàng đã có kết luận!

Nàng quay đầu nói với Tô Tử Lạc, "Giác mạc của Uất Trì tướng quân hiện lên tình trạng vẫn đục nghiêm trọng, khước miệng bắt đầu nhăn lại, hơn nữa sự tiến triển của thi đốm ở trước ngực hãn cho thấy, thời gian hãn tử vong, chắc hẳn là giờ Sửu (1-3h sáng)."

Tô Tử Lạc nghe xong, nghiêng đầu, hỏi một câu với binh lính gác cửa, "Vào giờ Sửu, có người nào từng vào phòng tướng quân?"

"Khoảng thời gian đó, chỉ có vị tướng quân Đại Lâm kia ở bên trong uống rượu cùng với Uất Trì tướng quân." Binh lính đáp lại.

"Vậy giờ Sửu có người đáng nghi nào vào trạm dịch hay không?"

"Không có!"

Tô Tử Lạc trầm mắt xuống, nhìn về phía Kỷ Vân Thư, nói, "Không biết Kỷ tiên sinh còn có phát hiện nào khác có thể chứng minh hung thủ là một người khác?"

Kỷ Vân Thư có chút ngoài ý muốn, "Vốn tưởng rằng Tô tiên sinh cũng sẽ giống như bọn họ, một mực phán xét đây là do tướng quân Kỷ Lê

làm."

"Mạng người vô giá, trước sau đều phải điều tra rõ mới được. Thường thì mắt người nhìn thấy là sự thật, nhưng sự thật đó không nhất định là tất cả sự thật. Bất luận đó là sự tình gì, đều cần phải dùng bằng chứng để chứng minh sự thật." Tô Tử Lạc đơn giản trả lời một cách rõ ràng.

Nhưng chính những lời nói đơn giản này, lại khiến trái tim Kỷ Vân Thư chấn động hồi lâu!

Nàng vẫn còn nhớ rõ, Kỷ Bội từng hỏi nàng rằng, vì sao rõ ràng có người chứng kiến, chỉ ra và xác nhận hung thủ, nhưng nàng vẫn muốn tiếp tục điều tra?

Lúc ấy, nàng đã nói với Kỷ Bội những lời mà Tô Tử Lạc vừa mới nói!

Hơn nữa, không hề bỏ sót một từ!

Nàng sợ cảm xúc này của mình sẽ bị Tô Tử Lạc nhìn thấu, vì thế nhanh chóng tránh đi.

Sau đó nàng đáp lại lời hăn nói, "Đúng vậy, Tô tiên sinh nói rất đúng, thường thì mắt nhìn thấy, không nhất định chính là sự thật."

Giọng nói rơi xuống, nàng xoay người, một lần nữa đi tới bên thi thể trên giường, khoe miệng lập tức nói thêm một câu, "Ta tin rằng, bất luận chứng cứ gì đều có thể tìm ra được ở trên người người chết."

Nói xong, nàng đột nhiên kéo tấm vải bọc lấy cỗ thi thể xuống, khi không có vải bố trắng cố định, đầu lập tức lăn qua một bên, để lộ ra vết cắt.

Đơn giản ——

Nàng trực tiếp dùng tay ôm đầu lên, cẩn thận nhìn kỹ vết cắt, thậm chí dùng tay chạm chạm vào nó, may mắn máu đã đông và khô, phía trên chỉ

có một chút vết máu sền sệt tràn ra.

"Vết cắt rất sạch sẽ gọn gàng, các cạnh của vết cắt không hề có dấu vết bánh răng, ở giữa không hề có lực quá mạnh, có thể thấy được hung khí rất phẳng, hơn nữa cực kỳ sắc bén. Vì vậy, hung khí không phải là dao, mà đó chính là kiếm."

Trong khi nói, nàng liền xoay đầu người và đặt ở trên bàn, mở hộp gỗ đàn hương ra, chọn ra một con dao nhọn.

Binh lính ở cửa vừa nhìn thấy, nhanh chóng nói với Tô Tử Lạc, "Tô tiên sinh, tướng quân đã như vậy rồi, chẳng lẽ hiện tại còn mặc kệ người khác cắt đầu tướng quân ra hay sao?"

"Ta đã nói, việc này hãy giao cho Kỳ tiên sinh."

Giọng điệu của hắn rất nặng nề, dường như mang theo một tầng băng hàn, trong nháy mắt đã đông lạnh đối phương thành đá, không dám lên tiếng nói tiếp.

Trong tai Kỳ Vân Thư giống như đã bị nhét bông, nàng căn bản không nghe thấy bọn họ nói, nghiêm túc cầm dao nhọn, từng chút một rạch vào xương móng giữa cổ và cầm, sau đó rút nó ra.

Nàng cầm nó trong tay và nhìn!

Giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Cuối cùng, nàng trực tiếp tháo găng tay bên phải ra, dùng ngón tay cái sờ sờ phần dưới cùng của xương móng.

Ấn đường vốn nhú chặt của nàng, cuối cùng cũng dịu đi một chút, nói, "Hung khí, chắc hẳn là một thanh kiếm."

Tô Tử Lạc di chuyển xe lăn, bánh xe lăn đến bên cạnh nàng. Hắn ngược mắt nhìn lên, nhìn vào xương cổ nhiễm máu trong tay nàng.

"Sao có thể phán đoán ra được?" Hắn hỏi một câu.

Kỷ Vân Thư hơi nheo mắt lại, giải thích nói, "Thường thì dao dày hay mỏng, chỉ cần cắt ở trên da thịt, kết quả tạo thành vết cắt sẽ giống như kiếm. Tuy nhiên, nếu như cắt vào trên xương cốt sẽ không giống nhau. Khi dùng dao cắt, bởi vì độ dày của dao là từ mỏng tới dày, vì thế dọc theo vết cắt trên xương nhất định sẽ có hiện tượng vỡ ra. Nhưng, trên khối xương cổ này lại không có tình trạng này. Vì thế, hung khí dùng để chém đầu, chính là một thanh kiếm mỏng, có thể chính là thanh kiếm mà Kỷ tướng quân đã cầm trong tay lúc ấy!"

"Vậy thì, hung thủ thật sự là hắn?"

Kỷ Vân Thư lắc đầu không đáp, nàng trả cái đầu lại trên thi thể, ánh mắt bỗng chú ý tới sự biến dạng ở trên mười ngón tay của thi thể, hơn nữa độ cong biến dạng rất lớn!

Đây là do đã gãy giữa kịch liệt trước khi chết!

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng đã làm một hành động khiến mọi người đều kinh ngạc đến nỗi ngây người.

Nàng đương nhiên lột sạch quần áo trên người thi thể, không còn một mảnh!

Tuy nhiên, điều này cũng không sao, rốt cuộc nàng hiện tại là một nam nhân, nam nhân nhìn xem nam nhân cũng không có gì kỳ lạ!

Nhưng, Tô Tử Lạc ở phía sau lưng nàng, sắc mặt tối sầm lại!

Kỷ Vân Thư kiểm tra toàn thân thi thể từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện trên người thi thể, ngoại trừ mấy chỗ lưu lại dấu vết chinh chiến nơi sa trường ra, căn bản không có bất luận vết thương nào nữa.

Nàng có chút không hiểu!

Vì thế, nàng khó hiểu nói, "Ngón tay bị uốn cong, trước khi chết nhất định đã từng gãy giụa mới đúng. Một nhát kiếm chặt bỏ đầu, sẽ không có khả năng có thời gian gãy giụa? Trên thân thể chỉ có những vết thương cũ, ngoài ra không có vết thương nào khác, vì thế không có khả năng bởi vì đau đớn mà gãy giụa. Hơn nữa, trước khi chết hẳn không bị trúng độc. Vậy..... trước khi bị chặt đầu, rốt cuộc hẳn đã trải qua những gì? Điều gì có thể khiến hẳn gãy giụa kịch liệt đến nỗi đôi tay bị vụn vẹo như thế?"

Nàng thở dài một tiếng, cảm thấy có chút kỳ lạ!

Tô Tử Lạc nghe thấy nàng lẩm bẩm, cũng không lên tiếng ngắt lời!

Sau khi Kỷ Vân Thư mặc lại quần áo cho thi thể, nàng nhìn quanh một vòng trong phòng, bên trong cũng không có dấu vết đánh nhau, trên bàn, thật ra có một số vô bình rượu vương vãi, còn có mấy món ăn vẫn còn từ đêm qua!

Xem ra đêm qua, Uất Trì Lâm và Kỷ Lê thật sự đã chèn chén rất lâu!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 216: Đánh Cuộc

Ngoại trừ những bình rượu rỗng và vết máu ở trên mặt sàn, trong phòng gần như không có chút bất thường nào.

Nàng quan sát xung quang một vòng, cuối cùng đi tới cánh cửa hơi mở và kéo rộng ra. Nàng nhìn ở phía sau cửa, vừa cúi đầu, lập tức nhìn thấy trên sàn nhà có một dấu ấn không rõ ràng.

Có lẽ do thần kinh mẫn cảm khuấy động, nàng nhanh chóng ngồi xổm người xuống, lấy một tấm khăn từ trong ống tay áo, trải nó lên ở trên dấu vết kia, sau đó dùng tay đè ép ở mặt trên, dấu vết kia liền khắc vào trên tấm khăn tay màu trắng.

In ở trên khăn tay là một hình bán nguyệt!

Đây là gì?

Trong chốc lát, nàng không thể nhìn ra được.

Sau khi gấp tấm khăn lại, nàng cất nó vào trong ống tay áo, lúc này mới đi tới bên cạnh bàn thu dọn mọi thứ của mình và liếc nhìn Tô Tử Lạc một cái.

Nàng nói, "Tạm thời xem ra chỉ điều tra được những điều đó, nếu cần thiết, ta có thể sẽ tới lần nữa."

Tô Tử Lạc trước sau vẫn duy trì sự thờ ơ của mình.

"Làm phiền Kỳ tiên sinh!"

"Đây là lệnh Hoàng thượng đã giao cho ta, đó là chuyện của ta, không có gì phiền. Ta đây cáo từ trước." Nàng gật gật đầu, không hề dừng lại, ôm theo hộp gỗ đàn hương của mình rời khỏi căn phòng.

Bên ngoài, những binh lính đều trừng mắt nhìn nàng, nàng phớt lờ bước đi xuống lầu, nhưng sau khi xuống dưới lầu, nàng dừng lại và ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía trên.

Thật lâu sau nàng vẫn không di chuyển ánh mắt!

Cho đến khi Tô Tử Lạc đi ra từ phía bên trong, nàng mới lập tức thu ánh mắt trở về.

Lúc này, Kinh Triệu Doãn không biết xông ra từ nơi nào.

Kinh Triệu Doãn mang vẻ mặt nôn nóng hỏi, "Kỷ tiên sinh, có điều tra ra không? Xác định được hung thủ là ai hay không? Thật sự là Kỷ Tư Doãn?"

Nàng lắc đầu, "Tạm thời không biết." Sau đó, nàng nhìn nhìn xung quanh và hỏi Kinh Triệu Doãn, "Dung Vương đâu? Không phải ngài ấy tới đây cùng ta hay sao?"

"Dung Vương đã tới đại lao Hình Bộ!"

"Đi tìm Kỷ Tư Doãn?"

"Ừ, sau khi tiên sinh vào lầu phía trên, Dung Vương đã rời đi, phân phó bản quan sai người đưa tiên sinh về phủ trước."

Nàng rũ mắt xuống suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Đại lao Hình Bộ.

Cảnh Dung mang theo Lang Bạc cùng đi vào bên trong, còn chưa tới phòng giam giữ Kỷ Lê, quản ngục đã nhắc nhở một đường.

"Dung Vương, người là do Hoàng thượng hạ lệnh giam giữ, vì vậy lát nữa thỉnh Vương gia đừng khiến hạ quan khó xử." Quản ngục cũng sợ làm mất phạm nhân, đó chính là tử tội!

Con người sắc bén của Cảnh Dung liếc mắt nhìn hẳn một cái, "Yên tâm, bốn vương sẽ không để người gánh tội danh gì."

"Vậy thì tốt quá!"

Quản ngục thở phào một hơi.

Phòng giam giữ Kỷ Lê là nơi xa nhất của nhà giam!

Đại lao Hình Bộ cũng phân ra hai loại, tội nặng và tội nhẹ. Kỷ Lê giết tướng quân Khúc Khương, tất nhiên sẽ bị nhốt ở nhà giam tội nặng, và cửa phòng giam, sẽ luôn có hai cai ngục trông chừng.

Tới cửa phòng giam.

Cảnh Dung xua tay, ra lệnh cho cai ngục, "Các người tránh xa một chút, bốn vương có việc muốn hỏi Kỷ Tư Doãn."

Cai ngục khó xử, nhìn thoáng qua quản ngục. Khoé miệng quản ngục co giật, nói với Cảnh Dung, "Dung Vương, phạm nhân....."

Nhưng hẳn đã bị Cảnh Dung ngắt lời.

"Nơi này chỉ có một con đường ra khỏi nhà giam, bốn vương cũng không phải tới để cướp ngục, các người hãy tránh xa một chút là được."

"Điều này....."

Cảnh Dung dùng mắt lạnh sắc bén quét qua.

Quản ngục run rẩy, nhanh chóng mang theo hai cai ngục kia tránh ra, nhưng không đi quá xa, bọn họ chỉ đứng ở chỗ quẹo vào.

Trong phòng giam, Kỷ Lê đang ngồi ở trên chiếu, phía sau lưng dựa vào tường, trên hai tay hai chân đều bị khoá xích sắt!

Chỉ mới mấy canh giờ ngắn ngủn trôi qua, nhưng trên gương mặt Kỷ Lê đã hiện lên cảm giác tang thương, có thể nhìn thấy râu hăn mọc dài ra dưới cằm. Hăn buông ánh mắt xuống, vẫn không nhúc nhích.

Cảnh Dung tới gần cọc gỗ, di chuyển thân mình và đứng ở trước mặt Kỷ Lê, có cảm giác từ trên cao nhìn xuống!

"Xem ra Kỷ Tư Doãn ở đây cũng thực nhàn nhã. Người khác khi bị giam vào gian phòng này đều luôn sống chết phải làm âm ỉ, Kỷ Tư Doãn an tĩnh như vậy, bốn vương thực sự bội phục tâm trí của người."

Con người đỏ ngầu của Kỷ Lê ngược lên nhìn về phía Cảnh Dung, dường như còn mang theo bộ dáng say rượu vừa tỉnh.

Khóe miệng Kỷ Lê cong lên, "Dung Vương có hứng tới đây gặp ta?"

"Lúc trước, dù sao Kỷ Tư Doãn cũng từng tâm tình với bốn vương ở trong phủ, hiện giờ người bị giam sâu nơi này, bốn vương sao có thể không tới thăm người?"

Thật đáng ngưỡng mộ!

Cho người một ngón tay cái!

Nhưng đổi lấy, lại một nụ cười của Kỷ Lê, vẻ mặt hoàn toàn nhìn thấu, nói, "Vương gia chắc hẳn không phải tới thăm ta, đúng không? Ngài muốn tới hỏi ta, tình huống tối hôm qua rốt cuộc là như thế nào!"

"Kỷ Tư Doãn thông minh như vậy, không bằng hãy đoán xem, bốn vương vì sao muốn tới hỏi người?" Cảnh Dung nói với một nụ cười bí ẩn.

Kỷ Lê ngồi dậy từ trên mặt đất, kéo theo tiếng xích sắt, rung động một trận!

Âm thanh vang dội quanh quẩn trong nhà giam âm lãnh nặng nề, cực kỳ quỷ dị!

Kỷ Lê đi tới gần Cảnh Dung, hai tay chộp vào trên cọc gỗ, khớp tay đều rất rõ ràng.

Ánh mắt thâm đen đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Cảnh Dung.

Kỷ Lê nói, "Nếu như ta không đoán sai, vụ án này, Hoàng thượng nhất định đã giao cho Kỷ tiên sinh, đúng không? Và Vương gia lần này tới đây, chẳng qua vì muốn biết được sự tình gì đã xảy ra đêm đó từ trong miệng ta, sau đó chuyển tin tức cho Kỷ tiên sinh, để hắn nhanh chóng phá án."

Cảnh Dung không hề ngạc nhiên đối với suy đoán chính xác của Kỷ Lê. Kỷ Lê này, vốn dĩ chính là một người thông minh!

Cảnh Dung nói, "Nếu như Kỷ Tư Doãn đã biết Kỷ tiên sinh đang điều tra vụ án này, vậy thì, người hãy nói hết sự thật một cách chi tiết về sự tình phát sinh đêm đó cho ta. Chúng ta sẽ giúp người rửa tội, rời khỏi nơi này."

"Rời khỏi?" Kỷ Lê tỏ ra khinh thường, "Có lẽ, Kỷ tiên sinh kia đang hận ta không thể chết đi, sao hắn sẽ giúp ta rửa tội?"

"Người có ý gì?"

"Vương gia hà tất phải giả vờ không hiểu?" Kỷ Lê dùng thêm sức nắm chặt cọc gỗ, đột nhiên ánh mắt hắn hiện lên sát ý, "Tam muội muội khó lường kia của ta, lúc trước có thể giam người chí thân vào trong ngục, còn

đốt sạch thi thể của hã. Một người như vậy, có thể giúp ta rửa sạch tội danh? Vương gia tin, nhưng ta không tin. Rốt cuộc, nếu như ta có thể sống sót ra ngoài, người chết, đó là nàng."

Giọng điệu của Kỷ Lê cực kỳ nham hiểm!

Đúng vậy, hã chắc chắn Kỷ tiên sinh chính là Kỷ Vân Thư.

Cảnh Dung lắc đầu, "Người thật sự không hiểu về nàng!"

"Không, là Vương gia ngài không hiểu về nàng." Kỷ Lê phản bác lời Cảnh Dung, cả người tiến về phía trước, nói, "Hay là, ta và Vương gia đánh cuộc. Hãy đánh cuộc xem Kỷ Vân Thư sẽ cứu ta hay không!"

Ồ!

Trong lòng Cảnh Dung căng thẳng.

Hã không hiểu, vì sao Kỷ Lê gán cho Kỷ Vân Thư một danh hiệu "Vô tình", hơn nữa còn chắc chắn như thế?.

Nhưng trên mặt Cảnh Dung vẫn không hề có chút gợn sóng, ánh mắt nhìn chăm chăm Kỷ Lê, nói, "Được, nếu người muốn đánh cuộc, bổn vương sẽ đánh cuộc với người. Chỉ cần người không giết người, nàng nhất định sẽ giúp người rửa sạch tội danh, cho dù người muốn chết, cũng sẽ mang người ra ngoài để chết."

Ha ha ha ——

Kỷ Lê cười ha hả, lùi về phía sau vài bước!

Sau khi tiếng cười điên loạn dừng lại, Kỷ Lê mới dựa lưng vào tường, ngồi trở lại vị trí ban đầu.

Ẩn mình vào trong bóng tối.

Một lúc lâu sau, Kỳ Lê mới nói, "Hôm qua, sau khi yến hội kết thúc, Uất Trì tướng quân liền mời ta tới trạm dịch tiếp tục uống rượu với hẳn. Chúng ta chỉ nói một số chuyện vặt, không hề có chuyện gì khác. Chúng ta đều uống rượu say đến nỗi bất tỉnh nhân sự. Ngày hôm sau, ta bỗng phát hiện hẳn đã chết, và trong tay ta, có thêm một thanh kiếm. Lúc ta vừa mới cầm nó trong tay, lập tức có người đẩy cửa tiến vào, ta không thể nào giải thích. Không lâu sau đó, Hoàng thượng đã hạ lệnh, giam giữ ta vào đại lao Hình Bộ. Không có gì nữa, ta còn có thể nói gì thêm? Có lẽ, ta đã thật sự uống say và ra tay giết người!"

~~~~~

Note: Tết ùi, bận ngập đầu:((

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 217: Lối Thoát Khác

Nghe những lời nói này, mong muốn được sống của Kỷ Lê dường như cũng không quá mạnh mẽ!

Giống như hần đã tiếp nhận tình cảnh lúc này của mình!

Nhưng Kỷ Tư Doãn uy phong lẫm liệt, từ khi nào đã biến thành như vậy?

Cảnh Dung nhìn hần ngồi trong bóng tối, hỏi, "Vì vậy, người thật sự cho rằng, người là do người giết?"

"Có lẽ vậy!"

"Giết người phải đền mạng, chưa kể vụ án mạng này liên quan tới việc hai nước, có khả năng Kỷ gia các người đều sẽ liên lụy theo."

Kỷ Lê tắc ngược mắt nhìn Cảnh Dung, cười lạnh một tiếng, "Vương gia đang lo lắng sẽ liên lụy tới Tam muội của ta?"

Trên mặt Cảnh Dung không có biểu tình gì, có chút buồn cười nói lại với hần một câu, "Chẳng lẽ Kỷ Tư Doãn đã quên? Nàng đã không phải là người Kỷ gia các người."

Đúng vậy, nữ nhân của bốn vương đã bị Kỷ gia các người trục xuất, cho dù các người bị chém ba đời, cũng không liên quan tới nàng!

Tươi cười của Kỷ Lê bỗng nhiên trầm xuống, trong miệng nói một câu, "Cũng đúng!"

"Đã tới lúc này rồi, Kỷ Tư Doãn không định nói gì khác sao?"

Kỷ Lê hít một hơi thật sâu, một lúc lâu sau mới nghiêm túc nói với Cảnh Dung, "Vương gia, ngài là người thông minh, chắc hẳn đã nhìn thấy được điều kỳ lạ trong chuyện này đúng không? Nếu như thật sự có người muốn giá họa cho ta, vậy thì, mục đích của hẳn là gì? Vì sao muốn hãm hại ta? Hơn nữa, lần này người Khúc Khương tới Đại Lâm, căn bản là ý của Tuý Ông không phải ở rượu. Có lẽ bọn họ có kế hoạch lớn hơn nữa, và kế hoạch này, cần phải bắt đầu từ ta. Đương nhiên, những điều này chỉ do ta suy đoán. Có lẽ, ta thật sự đã giết người. Rốt cuộc, 5 năm trước trong trận chiến ở Thương Thủy, tướng sĩ Khúc Khương đã chết rất nhiều dưới kiếm của ta. Vì vậy, khi nhìn thấy người Khúc Khương, ta có cảm giác như mình đang say, không thể khống chế được, chỉ muốn muốn giết người."

Những lời giải thích này, thật sự rất ngang bướng!

Kỷ Lê nhún nhún vai, chết thì chết, cùng lắm thì mười tám năm sau quay lại sẽ là một anh hùng hảo hán.

Nhưng sau khi Cảnh Dung nghe xong những lời phân tích này của hẳn, nhú này lại, thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Cảnh Dung lùi ra sau, nói, "Những lời người nói, bốn vương đã nhớ kỹ. Tuy nhiên trong khoảng thời gian này, Kỷ Tư Doãn hãy đợi ở trong nhà lao. Hy vọng Kỷ Tư Doãn cũng hãy nhớ kỹ những gì bốn vương nói, Kỷ Vân Thư là do bốn vương mang vào kinh, nhất định sẽ bảo vệ nàng chu toàn. Ngay cả khi người ra khỏi nhà lao và muốn giết nàng, bốn vương đảm bảo, ta sẽ giết người trước. Đây là cảnh cáo, không phải nhắc nhở."

Giọng điệu của Cảnh Dung mang theo uy hiếp!

Kỷ Lê chỉ lạnh lùng nhìn Cảnh Dung, trên khóe miệng câu một nụ cười thật sâu.

Sau khi Cảnh Dung thốt ra những lời này, hắn đã quay lưng rời đi. Sau khi Cảnh Dung rời đi, quản ngục ở chỗ ngoặt, liếc mắt nhìn kỹ về phía phòng giam Kỳ Lê một cái, nhìn thấy Kỳ Lê vẫn còn ở trong đó, lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Ra khỏi đại lao, Cảnh Dung lên ngựa, quay về Dung Vương phủ.

Một bên, Lang Bạc không nhịn được hỏi một câu, "Vương gia, Kỳ Tư Doãn căn bản không hề nóng lòng giải thích, chẳng lẽ, hắn thật sự đã giết người?"

"Không biết!"

"Bị giam vào đại lao Hình Bộ, không lớn tiếng kêu gào, cũng chỉ có hắn."

Cảnh Dung liếc ngang về phía Lang Bạc một cái, vẻ mặt ghét bỏ, "Kỳ Tư Doãn không giống như những người khác, hắn biết rõ, cho dù hắn kêu gào nát họng, nếu phụ hoàng không nhìn thấy chứng cứ chứng minh hắn không giết người, phụ hoàng tuyệt đối không có khả năng thả hắn ra ngoài. Kêu gào thì có tác dụng gì?"

"Điều này..... là thuộc hạ ngu muội!"

Lang Bạc co giật khóe miệng!

Sau khi trở lại phủ, Cảnh Dung ngay lập tức đi tới Đông Uyển. Kỳ Vân Thư ở trong phòng với một tờ giấy trải ở trên bàn. Nàng vừa cầm bút lên, Cảnh Dung đã tiến vào.

Không biết có phải hơi vội hay không, miệng khô lưỡi khô, hắn vừa mới tiến vào, không nói lời nào đã uống liền hai chén nước.

Lúc này hắn mới ngồi xuống!

Kỷ Vân Thư cứ yên lặng nhìn hần hồi lâu như vậy, nàng mới hỏi một câu, "Hỏi được gì hay không?"

Cảnh Dung trầm ngâm một lát, sau đó thuật lại tất cả những gì Kỷ Lê đã nói với hần, không bỏ sót một từ.

Kỷ Vân Thư cẩn thận lắng nghe, trong lòng cũng bắt đầu suy ngẫm.

Nhưng Cảnh Dung tương đối buồn bực, nói, "Bốn vương có chút không hiểu. Kỷ Lê nhìn qua thực sự rất bình tĩnh, giống như hần đã chết tâm, căn bản không còn mong cầu đường sống. Bốn vương thật ra nhìn không thấu."

"Vương gia nhìn không thấu là bởi vì hần không nghĩ muốn ngài nhìn thấu." Kỷ Vân Thư nói.

"Hả? Sao nàng nói như thế?"

"Đại ca này của ta, tâm tư cực kỳ kín đáo, khi gặp bất luận sự tình gì, hần luôn tỉnh táo nhất. Người khác cảm thấy hần không sao, nhưng thật ra, hần đã sớm tìm lối thoát khác cho bản thân mình."

"Lối thoát khác? Bị giam giữ ở đại lao Hình Bộ đều là trọng phạm. Hơn nữa, hần là do phụ hoàng ta tự mình hạ chỉ giam giữ, nếu phụ hoàng không mở miệng, ai cũng không cứu được hần. Muốn vượt ngục, càng không có khả năng. Tìm lối thoát khác? Cũng chỉ có một con đường, đó chính là rửa sạch tội danh." Cảnh Dung tỏ vẻ hoài nghi đối với những lời nàng nói.

Nhưng Kỷ Vân Thư lại cực kỳ kiên định với niềm tin của mình, "Chính vì như thế nên người khác mới đoán không ra được tâm tư của đại ca ta, cho dù hần thật sự giết người, cuối cùng, hần cũng có thể sống sót ra ngoài."

"Nàng đã đánh giá quá cao Kỳ Lê!"

"Không, là Vương gia đã xem nhẹ hãn."

Nàng vừa nói như vậy, Cảnh Dung đột nhiên bỗng cảm thấy, bản thân mình dường như thật sự xem nhẹ điều gì, nhưng lại không thể nói ra.

Trong hồ lô của Kỳ Lê, đến tột cùng là đựng được gì?

Kỳ Vân Thư nhìn thấy bộ dáng trầm tư của hãn, nói tiếp, "Tuy nhiên, cho dù ta đại ca rốt cuộc tìm được lối thoát khác, lối ra chỉ có con đường kia. Và hãn nói cũng đúng, đó chính là hết thảy này, rất có khả năng do người Khúc Khương bày kế. Bọn họ muốn lợi dụng cái chết của Uất Trì Lâm để đạt được mục đích thật sự của mình. Nếu vậy, thật sự là rất đáng sợ."

"Vì thế, nàng đang nghĩ tới điều gì?" Cảnh Dung nhướn mày, muốn tiếp tục lắng nghe nàng nói.

Nhưng thật ra, hãn cũng đã nghĩ tới!

Kỳ Vân Thư vừa lấy một chiếc bút cọ vẽ lên trên giấy, vừa nói, "Mối quan tâm lớn nhất giữa hai nước, không có gì hơn ngoài chủ quyền lãnh thổ. Lần này người Khúc Khương quấy rối biên cương vốn đã rất kỳ lạ, sau đó có được lệnh Hoàng thượng nên thuận lợi vào kinh. Tuy nhiên, không ngờ là tới cầu thân. Mặc dù lý do hợp lý, nhưng lại có chút hoang đường. Hoàng thượng vừa mới hạ lệnh để Khổng cô nương qua đó, theo lý, những người Khúc Khương nên phải rời đi ngay lập tức. Nhưng thật bất ngờ, chỉ sau một đêm Uất Trì Lâm đã chết. Sự tình rất hoàn chỉnh, thật sự giống như có quy luật, lên kế hoạch từng bước một. Hơn nữa, sau trận chiến 5 năm trước, Khúc Khương đã dâng cho Đại Lâm hai tòa thành trì. Khúc Khương Vương dù sao vẫn là một vị vua, vậy nên nhất định trong lòng sẽ có khúc mắc."

Cảnh Dung nghe xong những lời nàng nói, trong hai tròng mắt hiện lên một sự kinh ngạc, nhưng không phải khiếp sợ.

Hắn nói, "Vì vậy, nàng cho rằng mục đích cuối cùng của bọn họ đến đây lần này, chính là vì hai tòa thành trì kia? Từng bước một, từ khi quấy rối ở biên cương bọn họ đã bắt đầu bày mưu."

"Khả năng ấy rất lớn." Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng nói.

Cảnh Dung đứng lên từ trên ghế, đi về phía Kỷ Vân Thư. Đối với nữ nhân này, hắn đã hoàn toàn không thể dùng từ kính nể để hình dung. Nàng quá thông minh, thông minh đến nỗi khiến người cảm thấy, nàng thật sự đáng sợ.

Những việc này, chỉ sợ ngay cả những người lâu năm trên triều cũng đều không thể phân tích được tỉ mỉ kỹ càng như vậy.

Trong khi nàng lại có thể nhìn thấy được tình hình chung toàn cục!

Có lẽ vì nhận ra có ánh mắt đang đặt ở trên người mình, có chút thương thức nhưng lại cực kỳ nóng bỏng, Kỷ Vân Thư ngược mắt lên, vừa lúc đối diện với tầm mắt của Cảnh Dung.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 218: Cảnh Vân Thư

Kỷ Vân Thư cau mày, hỏi, "Trên mặt ta có gì đó hay sao?"

Cảnh Dung lắc đầu!

"Vậy vì sao Vương gia lại nhìn ta như vậy?"

"Rất kỳ lạ sao?"

"Có chút!" Nàng thành thật trả lời.

Trên mặt Cảnh Dung đầy ý cười, "Bốn vương chỉ nhìn nàng thôi, không cần phải ngạc nhiên. Từ nay về sau, ta đều sẽ luôn nhìn nàng như vậy."

Hắn thật sự chỉ cần thuận miệng đều có thể thốt ra những lời âu yếm.

Kỷ Vân Thư bất ngờ liếc mắt nhìn hắn một cái, "Những lời này, vương gia nên nói với Không cô nương."

Nàng hiển nhiên đang ám chỉ hắn không cầu xin cưới Không Ngu ở trước mặt hoàng thượng.

Cảnh Dung xanh mặt, vốn định tiếp tục giải thích với nàng, nhưng đột nhiên nói không nên lời.

Thôi!

Tốt nhất không nên nói gì thì hơn!

Ánh mắt hắn chuyển hướng về phía trên bức tranh nàng vẽ trên giấy, hỏi một câu, "Nàng đang vẽ gì vậy?"

"Ta cũng không biết nữa."

Nàng đặt bút xuống, cầm tờ giấy lên cẩn thận xem xét, phía mặt trên, chỉ có một hình bán nguyệt, trong hình bán nguyệt đó, là một số nét hoa văn ngang dọc đan xen không đều.

Rốt cuộc, đây có thể là gì?

Cảnh Dung cầm tờ giấy trong tay nàng lên, nheo mắt nhìn nhìn, khó hiểu hỏi, "Vì sao nàng đột nhiên lại vẽ cái này? Có liên quan tới vụ án án sao?"

"Thật ra ta hy vọng nó có liên quan tới vụ án mà không phải do ta suy nghĩ nhiều."

"Hả?"

Nàng bắt đầu kiên nhẫn giải thích, "Uất Trì Lâm thật sự đã bị một kiếm chém rơi đầu mà chết, hơn nữa hắn cũng không có dấu hiệu trúng độc, tất cả mọi chứng cứ đều chỉ về phía đại ca ta. Nhưng, ta có chút không hiểu, một người uống say, cơ thể sẽ chậm chạp hơn và thiếu linh hoạt hơn, chắc hẳn tay cầm kiếm tương đối lỏng. Như vậy, khi bị một kiếm chém đầu, đôi tay không có khả năng dùng vũ lực một cách chính xác, nhưng kỳ lạ là, vết cắt trên cổ nạn nhân rất gọn gàng và chuẩn xác. Thậm chí ở trong phòng, ta cũng không tìm được bất luận dấu vết đấu tranh hay sự bất thường nào, ngoại trừ phía sau cánh cửa, phía trên mặt sàn có một dấu ấn này. Không biết là do ta suy nghĩ quá nhiều, hay là dấu vết này có thể là một manh mối."

Khi nàng vừa nói, mày cau càng chặt. Trong lòng nàng nghĩ, dấu ấn này, rốt cuộc là cái gì vậy?

Cảnh Dung vừa nghe nàng nói xong, buông tờ giấy xuống, nhìn nàng, "Dấu vết này, bốn vương cũng chưa từng nhìn thấy, nếu tất cả mọi chứng cứ thật sự chỉ về phía Kỳ Lê, như vậy, hẳn chính là hung thủ. Kỳ gia lần này, chỉ sợ sẽ sụp đổ."

Đó là tất nhiên!

Kỳ Lê giết người, Kỳ gia nhất định không thoát được trách nhiệm. Trong trường hợp xấu nhất, dưới sự giận dữ của Hoàng thượng, rất có khả năng sẽ bị chém đầu toàn gia.

Bọn họ nên quên đi việc Kỳ Mạc Thanh muốn trở thành Thái tử phi, ngay cả Kỳ Uyển Hân muốn gả cho nhi tử Thượng Thư đại nhân cũng đừng mơ tới.

Những điều này, đều sẽ trở thành ý nghĩ kỳ lạ!

Ngẫm lại về người cha độc ác của mình đã dành nhiều tâm tư lên kế hoạch cho mấy nữ nhi Kỳ gia như vậy, giờ phút này đều như ném đá trên sông, có lẽ sắc mặt đã biến xanh.

Ngay khi trong lòng Kỳ Vân Thư đang có chút đau buồn, Cảnh Dung đột nhiên nói một câu, "Tuy nhiên vẫn còn tốt, ngay cả khi Kỳ gia xảy ra chuyện, cũng không liên quan tới nàng. Rốt cuộc, nàng cũng không phải là người Kỳ gia. Bốn vương vẫn luôn nghĩ, nàng có nên sửa lại dòng họ hay không? Nếu không, hãy đổi thành họ Cảnh đi."

Người bị bệnh sao!?

Cảnh là Quốc họ!

Kỳ Vân Thư liếc mắt nhìn hẳn một cái, nàng đang định phản bác lại hẳn.

Nhưng Cảnh Dung đã ngắt lời nàng, "Dù sao sớm hay muộn nàng cũng là người của bốn vương, sửa lại dòng họ cũng tốt, Cảnh Vân Thư, thật sự dễ nghe hơn Kỳ Vân Thư rất nhiều."

Dễ nghe mọi người!

Kỳ Vân Thư hoàn toàn không còn lời nào để nói. Thôi, nàng bất đắc dĩ lắc đầu, gập lại bức vẽ kia, sau đó cất nó vào trong ống tay áo, đi về phía cửa.

"Nàng muốn đi đâu?" Cảnh Dung hỏi.

Nàng không quay đầu lại ném ra một câu, "Dụ Hoa Các!"

Nàng đã hứa với Vệ Dịch mỗi ngày đều phải đi thăm hãn, vì thế không thể nuốt lời!

Cảnh Dung là bình dấm chua lâu năm, trong nháy mắt lại bị đánh đổ, hãn vừa định đuổi theo nàng nhưng đã bị Lang Bạc vội vàng tiến tới ngăn cản.

"Chuyện gì!?" Hãn nói với giọng điệu không tốt.

Lang Bạc nói, "Kỷ tướng quân vào cung, muốn Hoàng thượng thả đại ca hãn ra, Hoàng thượng đã đuổi hãn ra ngoài, nhưng sau đó hãn lại quỳ ở ngoài đại điện vài canh giờ. Trong cơn tức giận Hoàng thượng hiện tại đã giam hãn vào đại lao Hình Bộ."

Hả!?

"Chuyện xảy ra khi nào?"

"Ngay khi chúng ta rời khỏi đại lao Hình Bộ, Kỷ tướng quân đã bị áp tải vào."

Cảnh Dung lắc đầu, vẻ mặt hiện lên sự coi thường "kẻ ngốc kia", nói, "Rõ ràng biết phụ hoàng vẫn đang nóng giận, Kỳ Hoàn này đã ăn phải dược gì, dám lấy trứng chọi đá. Người Kỳ gia, thật sự mỗi người đều rất quật cường."

"Vương gia, có muốn nói với Kỳ tiên sinh hay không?"

"Nàng sẽ biết, bốn vương chỉ đang lo lắng, trong lòng nàng chỉ nhớ tới việc hai ca ca kia đều muốn giết nàng mà quá mức chuyên chú đến vụ án này, vạn nhất có điều gì xảy ra, bốn vương sợ nàng cũng sẽ bị kéo vào mớ hỗn độn này."

Hắn thở dài một tiếng!

.....

Khi Kỳ Vân Thư đi tới Dạ Hoa Các, bên ngoài, người vẫn kín chỗ như cũ!

Danh hiệu thần y của Mộ Nhược cũng không phải vô dụng.

Sau khi nàng tiến vào, lập tức nghe thấy tiểu đồng nói, Mộ Nhược đang ở trên gác mái uống rượu, Vệ Dịch đang chăm sóc hắn.

Chăm sóc?

Điều này thật sự quá kỳ lạ!

Nàng mang theo tâm tính tò mò đi lên gác mái, xộc vào mũi không phải là mùi thảo dược, mà là từng đợt hương rượu nồng đậm.

Nàng nhìn thấy Mộ Nhược đang nằm ở trên ghế trúc, híp mắt lại, trong tay còn ôm một bầu rượu rót vào trong miệng, một chân đặt nghiêng trên sàn, một trên một dưới, không ngừng lay động ghế dựa.

Thật sự thanh nhàn như vậy, giống như đã vứt hết sự tình Không Ngu bị gả tới Khúc Khương.

"Thư nhi!"

Đột nhiên nghe thấy Vệ Dịch hào hứng hô lên một tiếng.

Hắn đang cầm hai bình rượu trong tay đi tới, tươi cười đón nàng.

"Chơi vui không?" Kỳ Vân Thư hỏi Vệ Dịch một câu.

Vệ Dịch gật đầu điên cuồng!

"Chơi vui, Mộ Nhược ca ca đối ta rất tốt!"

Nụ cười kia càng trở nên rõ ràng hơn khi hắn nói!

Ồ, lúc trước không phải nói không thích Mộ Dược sao? Vì sao hôm nay miệng lại giống như đã quét qua mật ngọt như vậy?

Chẳng lẽ Mộ Dược đã dùng hồ lô đường để thu phục người?

Kỳ Vân Thư cười cười, đi đến bên cạnh Mộ Nhược, nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn hắn, hỏi, "Đây là đang mượn rượu giải sầu sao?"

Mộ Nhược nhắm mắt lại, khước miệng cong lên một cái, "Tướng quân Khúc Khương kia đã chết, vì sao ta phải mượn rượu giải sầu?"

"Ồ? Lời này của Mạc công tử, ta thật ra có chút không hiểu."

Mộ Nhược mở một mắt ra, nhìn mấy vị dược liệu treo trên đỉnh đầu, chậm rãi nói, "Hiện giờ tướng quân kia đã chết, chuyện hòa thân, chỉ sợ sẽ phải từ bỏ, Không Ngu tất nhiên cũng sẽ không cần phải đi hòa thân, ta đương nhiên vui vẻ tự tại."

"Người và hãn, quả nhiên không giống nhau!" Kỳ Vân Thư bất ngờ nói một tiếng.

Mộ Nhược: "Người đang nói Cảnh Dung?"

Kỳ Vân Thư: "Nếu ta đoán không sai, Mạc công tử chắc hẳn là vì sự tình Khổng cô nương gả tới Khúc Khương nên tâm tình phiền muộn, đúng không? Nhưng Dung Vương lại không giống như vậy, hẳn rõ ràng có thể giúp nàng ấy, nhưng hẳn lại không làm. Vì thế nên mới nói, các người thật sự không giống nhau!"

Một lát sau, Mộ Nhược hỏi, "Vậy ta hỏi người, Cảnh Dung đã tới gặp Khổng Ngu hay sao?"

Nàng gật gật đầu, nhưng lại lắc đầu, "Ta không chắc chắn lắm. Tối hôm qua trước khi yến tiệc bắt đầu, hẳn đúng là có rời đi. Hẳn có phải đi tìm Khổng cô nương nói chuyện gì hay không, ta không chắc chắn lắm."

Lúc này, Mộ Nhược chống người ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói với nàng, "Nếu như có một tia hy vọng, hẳn chắc chắn sẽ cứu Khổng Ngu. Vì thế nên trước khi yến tiệc bắt đầu, hẳn nhất định đã tới gặp nàng ấy, Khổng Ngu nhất định đã nói gì đó với hẳn, hẳn mới mặc kệ để nàng ấy gả tới Khúc Khương."

"Ta không hiểu ý người."

"Ta cho rằng Kỳ cô nương người hiểu hẳn." Mộ Nhược cười cười, vì cảm thấy không đáng giải thích nhiều hơn nên hẳn lại nằm xuống, nhắm mắt lại?

Sau đó nói, "Khổng Ngu là người thông minh nhất trong ba người chúng ta, nàng ấy hiểu rất rõ, Cảnh Dung nhất định sẽ tận tâm tận lực ngăn cản nàng ấy gả tới Khúc Khương. Chính vì nàng ấy lo lắng như vậy sẽ làm

hại tới Cảnh Dung, vì thế mới từ chối sự giúp đỡ của Cảnh Dung, cam tâm tình nguyện gả đi."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 219: Dấu Chân

Mộ Nhược mang theo men say nói những lời này, thật lâu sau cũng không nghe thấy tiếng Kỷ Vân Thư đáp lại.

Khổng Ngu cam tâm tình nguyện, không ngờ lại liên quan tới Cảnh Dung, bởi vì nàng ấy biết, Cảnh Dung sẽ dốc hết toàn lực vì nàng ấy, nói không chừng đến cuối cùng, với sự giận dữ của Kỳ Trinh Đế, hoàn toàn không bận tâm tới tình phụ tử, đẩy hẳn ra ngoạ môn chém đầu.

Rốt cuộc! Trong mắt một thế hệ đế vương, quan trọng nhất chính là bành trướng quyền lực, và người xâm phạm đến nó, chắc chắn sẽ phải chết!

Ngẫm lại, Khổng Ngu có thể đã cân nhắc tới tất cả những điều đó, cũng có thể xem như một nữ tử thông minh.

"Sao vậy? Kỷ cô nương cảm thấy thương tâm?"

Lời Mộ Nhược nói đã kéo nàng ra khỏi suy nghĩ thất thần.

Thương tâm?

Nàng hiện lên vẻ mặt không hiểu, "Vì sao ta phải thương tâm?"

"Nếu như Khổng Ngu không tới Khúc Khương hoà thân, nói không chừng, nàng ấy sẽ gả cho Cảnh Dung. Nếu vậy, người thì sao?"

"Ta? Ta như thế nào?"

"Cần gì phải giả vờ ngốc nghếch với ta." Mộ Nhược cười cười, đơn giản nghiêng người, tiếp tục rót một ngụm rượu vào trong miệng, chậm rãi nói một câu, "Thiên hạ này, khiến người vò đầu bứt tai chính là tình yêu, vì thế, chỉ có rượu ngon mới không thể cô phụ người mà thôi!"

Uống rượu thế này, sớm muộn gì cũng say đến chết!

Những lời này hẳn nói rất hàm hồ.

Kỷ Vân Thư lười phản bác lại lời hẳn nói, nhìn qua về phía Vệ Dịch đang hâm bình rượu ở trên bên bếp lò. Tiểu tử ngốc kia đang dùng một cây quạt, từng chút một quạt ngọn lửa ở dưới bếp lò, mồ hôi đầy đầu, hẳn liên tục nâng tay áo lên lau mồ hôi trên trán!

Thật sự cực kỳ nghiêm túc!

Mộ Nhược đích thực đã tìm được một đồ đệ tốt.

Nhưng, lòng mày Kỷ Vân Thư hẳn lại, quay người hỏi Mộ Nhược đã uống say khướt, "Khi nào người mới bắt đầu chẩn trị cho Vệ Dịch?"

Không có lời đáp lại!

Ngủ rồi sao?

Khi nàng vốn tưởng rằng như thế, Mộ Nhược bỗng đột nhiên nói, "Không phải người nói, hơn 10 hay 20 năm đều có thể chờ hay sao? Vì sao hiện tại mới qua mấy ngày đã không chờ nổi?"

"Tất nhiên ta có thể chờ, nhưng không biết chừng nào thì người mới bắt đầu."

"Nếu người đã giao tiểu tử ngốc kia cho ta, vậy thì không cần phải lo lắng, cũng không cần hỏi tới. Tất cả đều giao cho ta, cuối cùng hẳn tốt hay xấu cũng đều là chuyện của ta."

Vâng vâng vâng, đều là chuyện của người!

Từ nay về sau, Vệ Dịch ăn hay uống đều do người lo, hôn nhân đại sự của hần, người cũng xử lý luôn!

Kỷ Vân Thư vốn định nói gì đó, nhưng Mộ Nhược đã ngủ rồi, bình rượu trong tay "tạch" một tiếng rơi xuống sàn nhà.

Người này, nếu không ngâm mình ở trong rượu, thật sự rất đáng tiếc!

Vệ Dịch đã hâm nóng rượu xong, háo hức chạy tới, đặt bình rượu ở trong tầm tay Mộ Nhược.

Cực kỳ nhẹ nhàng!

Sau đó, Vệ Dịch ngẩng đầu lên nhìn Kỷ Vân Thư, "Thư nhi, hôm nay Thư nhi tới đón ta đi đúng không?"

"Không, người cần phải lưu lại nơi này." Nàng đáp lại.

"Vì sao?" Vệ Dịch nghiêng đầu hỏi.

Kỷ Vân Thư hỏi lại hần, "Người không thích nơi này sao?"

Hần lắc đầu, "Ta thích nơi này."

Có lẽ không muốn quấy rầy Mộ Nhược chìm trong cơn say, Kỷ Vân Thư kéo Vệ Dịch đi xuống gác mái, lúc này mới nói với hần, "Vệ Dịch, nếu như người thích nơi này, vậy hãy ngoan ngoãn đợi ở đây."

Vệ Dịch mếu máo, bắt đầu có chút ủy khuất, hần di chuyển ngón tay và nắm lấy ống tay áo nàng, cúi đầu nói, "Nhưng, ta muốn ở bên Thư nhi, mấy ngày nay ta vẫn luôn rất nhớ Thư nhi. Đêm qua, ta vốn muốn lén đi tìm Thư nhi, nhưng sau đó Mộ Nhược ca ca biết được nên sai người kéo ta

trở về. Cả đêm hôm qua, Mộ Nhược ca bắt ta ngủ ở trong phòng hăn, nói cần phải luôn trông chừng ta, không cho ta chạy thoát."

Rõ ràng Vệ Dịch nói có chút thương tâm, nhưng Kỷ Vân Thư lại cảm thấy có chút buồn cười. Nàng giơ tay, vuốt đầu Vệ Dịch cao hơn mình một cái đầu.

Sau đó nàng nhẹ giọng nói, "Vệ Dịch, người hãy ngoan ngoãn nghe lời được không? Máy ngày nay Thư nhi rất bận, phải làm rất nhiều rất nhiều sự tình. Ta hứa với người, chờ sau khi tất cả sự tình đều xong, ta nhất định sẽ đón người trở về. Đến lúc đó, chúng ta có thể rời khỏi kinh thành, đi tới nơi chúng ta muốn đi, được không?"

Vệ Dịch lau nước mắt, "Đương nhiên được, chỉ cần có thể ở bên Thư nhi, nơi nào cũng tốt. Nhưng, ta có thể giúp Thư nhi làm gì? Ta không muốn Thư nhi mệt mỏi quá. Trước đây lúc còn ở nhà, khi mọi người bận rộn ta đều có thể giúp bọn họ."

Vệ Dịch nói với bộ dáng "ngạo kiều"! {Ngạo: kiêu ngạo; Kiều: đáng yêu}

Hăn vỗ vỗ ngực!

Kỷ Vân Thư nhìn thấy hăn như vậy, khóe miệng hiện lên một nụ cười tươi, không nói gì.

Thời điểm nàng thu tay từ trên đầu hăn, ống tay áo vung lên, tờ giấy nàng vẽ bên trong đã được gấp lại cẩn thận đột nhiên rơi xuống sàn nhà.

Vệ Dịch nhìn thấy, khi Kỷ Vân Thư còn chưa kịp có phản ứng lại, hăn đã cúi người nhặt tờ giấy trên mặt đất lên, cực kỳ tò mò mở ra.

"Đây là gì? Là do Thư nhi vẽ hay sao?" Hăn vui mừng giơ giấy vẽ lên, nhìn nhìn về phía có ánh sáng.

"Đưa ta!" Nàng vốn định duỗi tay lấy tờ giấy lại.

Nhưng Vệ Dịch đã giấu nó sau lưng, lui về phía sau vài bước, "Thư nhi thật keo kiệt, để ta nhìn xem đi."

"....."

Vệ Dịch nhìn lên tờ giấy lần nữa, quay ngang quay dọc, tới tới lui lui nhìn nhìn, sau đó đôi mắt hần đột nhiên phóng to.

Hắn hét lên một câu, "Đây là dấu chân!"

Kỷ Vân Thư vừa nghe thấy thì lập tức sững lại, sau đó sự kích động dâng lên. Nàng dùng một tay rút tờ giấy kia trong tay Vệ Dịch về, nghiêm túc nhìn một lần nữa.

Những nét vẽ không có trật tự trong hình bán nguyệt kia, bây giờ thật có ý nghĩa.

Vệ Dịch chọc ngón tay tới, hào hứng nói, "Đây là dấu chân, Thư nhi, vì sao Thư nhi lại vẽ một dấu chân làm gì?"

"Vì sao đây là dấu chân? Vệ Dịch, vì sao người cảm thấy đây là dấu chân vậy?" Kỷ Vân Thư hỏi hần.

Vì muốn chứng minh mình nói không sai, Vệ Dịch cầm lấy tờ giấy và đặt nó xuống mặt đất, sau đó nâng chân mình lên, dùng gót chân dẫm xuống trên tờ giấy, màu trắng phía trên mặt giấy, nháy mắt đã bị in lên một hình bán nguyệt, tương tự như hình mà Vân Thư đã vẽ.

Và bên trong hình bán nguyệt này, cũng còn có một số hoa văn!

Hắn nhặt tờ giấy trên mặt đất lên, đưa tới trước mặt Kỷ Vân Thư, nói, "Thư nhi nhanh nhìn xem, đây là dấu chân. Trước đây khi ta bị người khi dễ, bọn họ đá trên quần áo ta cũng in lên hình dấu chân như vậy."

Thật sự khiến người bưng tỉnh!

Kỷ Vân Thư cảm thấy giống như toàn bộ mạch máu đều chạy thẳng, tốc độ vận chuyển của thần kinh não rất cao, nàng nhìn tờ giấy mình đã vẽ, thật sự càng nhìn càng thấy giống.

"Không sai, đây thật sự là một dấu chân."

Nhưng sau khi so sánh nó với dấu chân của Vệ Dịch, Kỷ Vân Thư lại bắt đầu suy ngẫm, trong miệng khẽ lẩm bẩm, "Cả hai đều là dấu chân, nhưng sự khác biệt rất lớn, vì vậy, dấu chân này chắc hẳn thuộc về một người nhỏ hơn."

Vừa thốt ra những lời này xong, Kỷ Vân Thư lập tức cuộn tròn bức vẽ lại, nhìn Vệ Dịch, nói, "Vệ Dịch, cảm ơn người."

"Cái gì?"

Kỷ Vân Thư không đáp lại hắn, vội vội vàng vàng rời đi. Nàng đi tới trạm dịch, tìm được Kinh Triệu Doãn.

Nàng vốn đã rời đi không lâu, lúc này bỗng quay trở lại trạm dịch, Kinh Triệu Doãn lập tức hỏi, "Kỷ tiên sinh vì sao lại quay trở lại? Hay là có tiến triển gì mới?"

"Đại nhân, người có biện pháp nào khiến cho binh lính Khúc Khương cởi giày ra hết hay không?."

"A?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 220: Xem Đế Giày

Kinh Triệu Doãn cho rằng bản thân mình nghe lầm, hỏi lại, "Kỷ tiên sinh muốn nói, làm sao để khiến người Khúc Khương cởi giày ra?"

Đây thật sự là một yêu cầu chưa từng có!

Kỷ Vân Thư gật đầu!

Nhưng, điều này thật sự khiến Kinh Triệu Doãn khó xử, người Khúc Khương rất nóng tính, ngay cả khi Kinh Triệu Doãn muốn vào hiện trường vụ án cũng bị ngăn cản lại. Bọn họ đều là hung thần ác sát, nếu không phải trạm dịch này thiết lập tại Đại Lâm, có lẽ Kinh Triệu Doãn đã ướm dẫm trong máu và bị ném ra ngoài, đừng nói tới nhiệm vụ mà hẳn căn bản không có khả năng hoàn thành.

Hắn mang vẻ mặt khó xử nói, "Kỷ tiên sinh, chỉ sợ điều này hơi khó, Uất Trì tướng quân vừa mới chết, trong lòng những người này vẫn còn phần nộ, căn bản không có khả năng!"

"Nhưng chuyện này rất quan trọng."

"Có liên quan tới vụ án mạng?"

"Ừ!" Nàng gật đầu thật mạnh.

Kinh Triệu Doãn suy nghĩ một chút, khuôn mặt vẫn mang vẻ khó xử, không biết nên làm sao bây giờ.

Nhìn thấy hần như vậy, Kỷ Vân Thư suy nghĩ lại và rút yêu cầu của mình, nàng đơn giản nói nhẹ một câu, "Thôi, đại nhân có nhiệm vụ trong người, hơn nữa, những binh lính Khúc Khương này quả thật có chút cố chấp, ta sẽ tự mình nghĩ cách."

"Tiên sinh muốn....."

Không đợi hần nói xong, Kỷ Vân Thư đã nâng áo choàng đi lên lầu, mấy binh lính phía trên đang canh gác cũng không cản nàng. Rốt cuộc, Tô Tử Lạc đã hạ mệnh lệnh, vụ án này sẽ để cho nàng điều tra.

Nàng đi tới trước một người binh lính, hỏi, "Tô tiên sinh đang ở phòng nào?"

Binh lính liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó chỉ vào một gian nhà ở.

Kỷ Vân Thư đi đến cửa căn nhà kia, nhẹ nhàng gõ vài tiếng.

"Vào đi!" Giọng nói trầm ấm vang lên.

Nàng đẩy cửa đi vào, lập tức nhìn thấy Tô Tử Lạc đang đưa lưng về phía mình. Hần đang ngồi trước cánh cửa sổ mở rộng, ánh sáng dờng ở trên người hần, dường như có chút cảm giác không chân thật, dần dần che dấu hần đi, sau đó lại từng chút một hiển hiện ra.

Nam tử như vậy, luôn mang theo một loại cảm giác có chút u buồn, khiến người nhìn không thấu, nhưng lại khiến người tò mò muốn tìm mọi cách để hiểu hần.

Trong lòng Kỷ Vân Thư vừa mới nổi lên cảm giác này, nàng đã bị một người khác trong phòng phá vỡ.

"Thư nhi? Sao nàng lại tới đây?"

Giọng nói này, không phải Lý Thời Ngôn thì là ai?

Thật sự không có chỗ nào không có hăn!

Nhưng hăn ở chỗ này cũng đúng, hăn quen biết Tô Tử Lạc, điều này chứng tỏ, hăn không phải là người bình thường.

Kỷ Vân Thư nhìn thấy hăn tươi cười đi tới đón mình, nếu không phải nàng thối lui bên cạnh mấy bước, đoán chừng hăn đã da mặt dày bế nàng lên.

"Nàng trốn ta làm gì?" Lý Thời Ngôn mang vẻ mặt ai oán.

Kỷ Vân Thư thở dài một tiếng, thật sự lười để ý tới hăn, ánh mắt vòng qua hăn, dừng ở trên người Tô Tử Lạc.

Tô Tử Lạc đã xoay xe lăn đi tới, vừa lúc đối diện với ánh mắt của nàng.

"Kỷ tiên sinh quay trở lại để điều tra vụ án hay sao? Hay là quên cái gì?" Giọng nói kia, vẫn luôn dễ nghe như vậy.

Nhẹ nhàng và trong trẻo!

Kỷ Vân Thư bước qua, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Nếu Tô tiên sinh đã giao vụ án này cho ta điều tra, vậy thì, xin Tô tiên sinh hãy phối hợp một chút."

"Hả? Phối hợp như thế nào?"

"Ta muốn nhìn xem chân của tất cả binh lính Khúc Khương trong trạm dịch này."

Xem chân?

Tô Tử Lạc không hề khiếp sợ, nhưng Lý Thời Ngôn một bên lại mang vẻ mặt kỳ quái, kinh hô, "Thư nhi, vì sao nàng lại muốn xem chân của

những nam nhân đó?"

"Bởi vì việc này có liên quan tới vụ án mạng, ta cần phải nhìn xem."
Nàng trả lời lưu loát dứt khoát, không giải thích nhiều hơn.

"Chẳng lẽ nhìn bàn chân thì có thể biết ai đã giết Uất Trì Lâm?"

"Không, ta chỉ muốn nghiệm chứng một chút."

Kỷ Vân Thư vẫn luôn nhìn Tô Tử Lạc, những lời này, giống như nàng đang trả lời Lý Thời Ngôn, nhưng thật ra, đều đang nói với Tô Tử Lạc.

Lý Thời Ngôn mang vẻ mặt khó hiểu, đơn giản ngồi xuống uống một ngụm trà.

Thật lâu sau, Tô Tử Lạc mới nói, "Được, chỉ cần có thể tra ra hung phạm, tiên sinh muốn làm gì đều được!"

Kỷ Vân Thư chấp tay, "Đa tạ Tô tiên sinh."

Rất nhanh, Tô Tử Lạc đã hạ mệnh lệnh, triệu tập tất cả mọi người tới lầu một. Binh lính Khúc Khương không nhiều, lần này tiến đến cũng chỉ hơn mười người mà thôi.

Tất cả binh lính đều miễn cưỡng duỗi chân ra ngoài.

Kỷ Vân Thư tỉ mỉ kiểm tra từng bàn chân một.

Trong đám người, có người nhẹ giọng bàn tán.

"Người Đại Lâm rốt cuộc muốn làm gì? Đang êm đang đẹp lại muốn xem chân chúng ta."

"Người quản nhiều như vậy làm gì? Tóm lại đây là mệnh lệnh của Tô tiên, chúng ta cần phải nghe theo."

"Điều này thật kỳ lạ, họ Kỳ này, rốt cuộc có quan hệ gì với Tô tiên sinh?"

"Người muốn biết?"

"Người biết sao? Mau nói với ta đi!" Giọng điệu gấp gáp thiếu kiên nhẫn theo sau.

Người nọ quay đầu đi, cười lạnh một tiếng, "Ta cũng không biết."

Vì thế, người nọ bị ăn một quyền trên đầu.

Giọng nói đều rất nhỏ, nếu không cẩn thận lắng nghe, căn bản không thể nghe được, nhưng lỗ tai Tô Tử Lạc lại cực kỳ nhanh nhạy, có thể hoàn toàn nghe hết đối thoại giữa hai người.

Vì thế, ngón tay của hắn ở trên xe lăn nhẹ nhàng nhấn một cái.

Hai cây ngân châm dùng mắt thường khó có thể nhìn thấy đột nhiên bắn ra ngoài, xuyên qua trước mặt mấy người binh lính, vũng vàng đâm vào vị trí eo lưng của hai người kia, sau đó, hai người kia chỉ có thể nhẹ giọng "ối" một tiếng.

Thân thể hai người cứng đờ!

Tất cả đều trở nên yên lặng!

Một chút nhạc đệm nho nhỏ này, không có người nào chú ý tới!

Kỷ Vân Thư nghiêm túc kiểm tra chân những người này, nhìn qua tất cả một cách khá tỉ mỉ.

Chân những người nam nhân này, đều rất thô và to, tất cả đều mang cỡ giày 48!

Nàng vốn nghĩ rằng là bản thân mình suy nghĩ quá nhiều, nhưng ——

Thời điểm khi nàng nhìn tới một bàn chân cuối cùng, ánh mắt nàng dừng lại. Bàn chân kia, rất nhỏ.

Nàng chậm rãi ngược mắt lên, nhìn người binh lính Khúc Khương cao lớn vạm vỡ, nói một câu, "Chân người chân rất nhỏ."

Lời nói của nàng giống như chọc trúng điểm yếu của người nọ, hắn ta nuốt nước miếng, yết hầu lặn lên lặn xuống, nhưng ánh mắt vẫn nâng lên trên, nói, "Chân ta vốn luôn rất nhỏ."

"Ta muốn hỏi người, người có từng vào phòng tướng quân các người hay không?"

"Không!"

"Thật sự chưa hề vào hay sao?"

"Đương nhiên chưa từng vào, tướng quân đã hạ lệnh, nếu không có mệnh lệnh của ngài ấy, không thể vào phòng ngài ấy. Tất cả mọi người đều biết." Người nọ trả lời rất lưu loát, không giống như đang nói dối.

Điều này khiến cho Kỷ Vân Thư có chút buồn bực.

Sau lưng Tô Tử Lạc cũng lên tiếng, nói, "Hắn không hề nói dối, phòng của Uất Trì tướng quân, ngoại trừ ta và vị Kỷ Tư Doãn được mời tới đây, không có người nào vào, ngay cả gã sai vặt đưa rượu tới trạm dịch cũng chỉ ở ngoài cửa mà thôi."

Nếu như điều này được giải thích bởi người khác, Kỷ Vân Thư sẽ có chút hoài nghi, nhưng không biết vì sao, nàng rất tin tưởng Tô Tử Lạc. Cảm giác kỳ lạ này, ngay bản thân nàng đều không hiểu được.

Có lẽ, bởi vì hắn giống Kỷ Bội?

Có lẽ, giọng nói của hắn cũng rất giống Kỳ Bùì?

Nàng âm thầm lắc lắc đầu, có khả năng nàng đã suy nghĩ quá nhiều.

Vì thế, nàng nghiêm túc nói với binh lính kia, "Người hãy cho ta xem đế giày của người."

Binh lính kia cũng rất ngoan ngoãn, trực tiếp cởi giày ra, đưa cho Kỳ Vân Thư nhìn xem.

Trong không khí, nháy mắt tràn ngập một mùi hôi thối nhẹ nhàng từ bàn chân, Kỳ Vân Thư nhíu nhíu mày, nín thở, liếc mắt nhìn đế giày một cái.

Hoa văn của đế giày này, căn bản không giống với bức họa mà nàng đã vẽ.

Chẳng lẽ, manh mối tới đây đã bị chặt đứt?

"Xem đủ rồi sao?" Binh lính hỏi.

Nàng gật gật đầu!

Binh lính mang giày vào, nhưng mùi hôi từ nơi chân vẫn không biến mất.

Một vài người bên cạnh bắt đầu bịt mũi lại không chút che giấu.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 221: Đây Là Của Kỷ Bùì

Mùi hôi thối này, quả thực khiến người muốn lên tiếng chửi đổng!

Kỷ Vân Thư chịu đựng mùi tanh tươi này, yên lặng rút lui vài bước, trong lòng thực sự bối rối!

Nơi này, nàng không tìm được dấu chân thích hợp kia!

Hay dấu vết kia căn bản không phải là dấu chân?

Chẳng lẽ tất cả đều do bản thân nàng suy nghĩ quá nhiều mà thôi!?

Sau đó Tô Tử Lạc hạ lệnh, toàn bộ mọi người đều tan ra, hẩn nghiêng mắt nhìn Kỷ Vân Thư hỏi, "Tiên sinh có phát hiện gì không?"

Nàng lắc đầu!

"Xem ra tiên sinh đã đi một chuyến vô ích."

"Ta đoán vậy!" Nàng đáp lại một cách yếu ớt. Nàng thở dài một hơi, chấp tay về phía Tô Tử Lạc, "Việc này đã phiền toái Tô tiên sinh, vậy tại hạ xin cáo từ trước, nếu vụ án có tiến triển gì, tại hạ sẽ quay lại đây."

Nàng đang chuẩn bị rời đi, Tô Tử Lạc đột nhiên gọi nàng.

"Kỷ tiên sinh? Không, phải là Kỷ cô nương mới đúng."

Bước chân Kỷ Vân Thư dừng lại!

Hắn đã biết nàng là nữ nhân, cũng chẳng có gì lạ. Lý Thời Ngôn há hốc mồm, tất nhiên cũng không nói gì.

Ngay trước mặt mọi người nơi đây, hắn gọi nàng là "Kỷ cô nương", không những đã đưa cho nàng một con dao nhỏ, sau đó còn khiến nàng tự đâm vào người mình.

Không hiểu, những người khác nghe có rõ hay không!?

Kỷ Vân Thư mím môi, nói, "Tô tiên sinh còn có việc gì hay sao?"

Nàng vẫn mạnh mẽ, không hề bối rối!

Tô Tử Lạc: "Ta chỉ muốn hỏi một câu, trên người của người, có mang theo cái tua rua kia hay không?!"

Ồ!

Trái tim Kỷ Vân Thư lỡ mất một nhịp, đôi mắt không thể không co rụt lại.

"Sao người biết về chiếc tua rua kia?"

"Thời Ngôn đã nói với ta."

"Ồ!" Nàng thầm thì.

Xem ra Lý Thời Ngôn thật sự không dấu diếm hẳn điều gì!

Tô Tử Lạc di chuyển xe lăn đi tới, rút ra một vật từ trong tay áo to rộng của mình, đưa cho Kỷ Vân Thư nhìn xem.

Chiếc tua rua nho nhỏ kia, nhẹ nhàng đung đưa ở trên ngón tay của hắn.

Đúng vậy, đó chính là chiếc tua rua kia, giống như đúc chiếc tua rua mà Kỷ Bùi đã đưa cho nàng.

"Sao người lại có cái này?" Giọng nói của nàng có chút nghẹn ngào.

Tô Tử Lạc thờ ơ nói, "Người cảm thấy nó rất quen thuộc hay sao?"

"Đây là của Kỷ Bùi!"

"Đúng vậy, đây là của hắn." Tô Tử Lạc đáp lại.

Ồ!

Trong khoảnh khắc, cả người Kỷ Vân Thư giống như bị điện giật, một trận hỗn loạn lướt qua đại não, bỗng nhiên khiến nàng bị chấn một chút.

Đôi mắt nàng không thể không đảo lên, phớt lờ ánh mắt Kinh Triệu Doãn vẫn luôn dừng ở trên người mình.

Nàng không thể không tiến về phía trước, giơ tay lên nắm lấy chiếc tua rua đang đứng đưa trong tay Tô Tử Lạc, nhưng khi ngón tay nàng vừa mới chạm vào chiếc tua rua, trong nháy mắt đã bị Tô Tử Lạc rút lại.

Khi nàng chưa kịp có phản ứng lại, chiếc tua rua kia đã bị Tô Tử Lạc thu vào trong ống tay áo.

"Thứ này, người rốt cuộc đã lấy nó từ đâu?"

"Người rất muốn biết hay sao?"

"Đúng vậy!"

Tô Tử Lạc chỉ nhẹ nhàng cười cười!

Hắn không đáp lại lời của Kỷ Vân Thư.

Nhưng hần lại ra hiệu một cái ánh mắt với tùy hầu bên cạnh, tùy hầu kia lập tức đi tới, đẩy xe lăn của hần xoay người chuẩn bị rời đi.

Kỷ Vân Thư bước nhanh vài bước, muốn đuổi theo bọn họ, nhưng đã bị người của Tô Tử Lạc ngăn cản.

"Người hãy nói đi, Kỷ Bùi rốt cuộc đang ở đâu? Rốt cuộc người đã lấy chiếc tua rua kia từ đâu?"

Lúc này, nàng có vẻ cực kỳ kích động.

Thậm chí có chút phát điên!

Nàng đã mất hết lý trí!

Nhưng cho dù nàng truy vấn như thế nào, Tô Tử Lạc đều không hề đáp lại, mấy tên binh lính bắt đầu bao vây quanh Tô Tử Lạc.

Kinh Triệu Doãn một bên cũng trở nên thất thần.

Đây là Kỷ tiên sinh mà hần từng biết hay sao?

Vì thế hần cẩn thận tiến lên, hỏi một câu, "Kỷ tiên sinh, người không sao chứ?".

Không sao?

Sao có thể không sao?

Không thấy rằng lúc này nàng đang nóng nảy hay sao?

Đôi mắt Kỷ Vân Thư đỏ ngầu, trơ mắt nhìn Tô Tử Lạc rời đi, cảm giác này giống như có người đang cắm dao vào trong ngực nàng, đau đớn xuyên tim!

Nhưng ít ra, nàng đã biết một điều.

Đó chính là Tô Tử Lạc có liên quan tới Kỳ Bù.

Vậy thì, bọn họ rốt cuộc có phải cùng một người hay không?

Những nghi vấn xoáy vào trong tâm trí nàng, khiến nàng không biết làm sao.

Nàng không nhớ rõ bản thân mình đã ngây người trong trạm dịch này bao lâu, cũng không nhớ rõ bản thân mình đã rời khỏi nơi đó như thế nào.

Nàng giống như một khối vỏ rỗng, thất hồn lạc phách đi ở trên phố.

Lúc này, bầu trời đã tối đen, trên đường rất ít người qua lại.

Đột nhiên, một tiếng động vang lên, truyền tới từ phía sau nàng.

Nàng giật mình một cái, quay người lại, lập tức nhìn thấy một hắc y nhân cầm kiếm trong tay đang đâm về phía nàng.

Một khắc kia, nàng cũng không hề sợ chết!

Nàng chỉ có chút buồn bực, vì sao bản thân mình luôn gặp phải đám hắc y nhân lao tới ám sát, nàng không phải là người có lực uy hiếp gì, dựa vào đâu mà liên tiếp dùng đao dọa nàng?

Trong đầu nàng còn đang nghĩ tới những điều này, thanh kiếm kia gần như đã chạm tới trước mặt nàng.

Nhưng ngay khoảnh khắc kia, thanh kiếm đã bị người đẩy ra.

Thời Tử Cầm lao ra từ trong bóng đêm, trên người dường như mang theo sự lạnh lùng ngọt ngào!

Khí thế này, không hề thua kém hắc y nhân chút nào.

Kỷ Vân Thư cứ nhìn hai thân ảnh chém giết nhau như vậy, thân thủ Thời Tử Sâm đúng là không tệ, cho dù thân mình tương đối nhỏ gầy, nhưng thích khác cao lớn kia vẫn bị nàng chém một nhát kiếm nên đành phải thối lui.

Sau khi hắc y nhân bị Thời Tử Sâm đâm một kiếm, lúc này hẳn rời đi cùng với vết thương trên người.

Thời Tử Sâm thu thanh kiếm trong tay vào trong chuôi kiếm, bước nhẹ tới trước mặt Kỷ Vân Thư, lạnh nhạt hỏi một câu, "Người không sao chứ?"

"Ta không sao, người thì sao?"

"Không sao!"

Lời này còn nói chưa xong, Kỷ Vân Thư đột nhiên chú ý tới cánh tay của nàng.

Quần áo đã bị kiếm đâm thủng, vẫn còn đang chảy máu, bộ quần áo vốn có màu đỏ sẫm của nàng dường như đã bị nhuộm thành màu đen.

Kỷ Vân Thư không nói câu nào, ngay lâu tức xé một miếng vải trên quần áo mình, vốn định băng bó cho nàng ấy trước, nhưng Thời Tử Sâm lại lùi về phía sau vài bước.

"Người đang chảy máu!"

"Ta không sao."

"Thân thể quan trọng, lại đây."

Kỷ Vân Thư nói giọng hơi nặng nề một chút!

Không đợi nàng ấy cự tuyệt mình, Kỷ Vân Thư đã kéo nàng ấy tới bên cạnh mình ngồi xuống, dùng sức kéo quần áo nàng ấy đã bị đâm thủng ra một chút, lộ ra vết thương bị đâm rách da thịt.

"Có chút đau, người nhẫn nhịn một chút."

Thời Tử Âm vẫn thờ ơ, thậm chí có chút cảm giác bị người cưỡng bức.

Từ nhỏ đến lớn, trên người nàng đều có vô số vết thương lớn lớn bé bé, chút thương thế này, bất quá chỉ là một góc của tảng băng chìm mà thôi.

Sau khi băng bó xong miệng vết thương, Kỷ Vân Thư nói, "Chuyện đêm nay, không cần nói với Dung Vương."

Hả?

Thời Tử Âm nghiêng đầu tò mò nhìn Kỷ Vân Thư.

"Tóm lại người hãy hứa với ta, đừng nói cho hẳn biết, được không?"

"Người không muốn khiến hẳn lo lắng?"

Đây có lẽ là lần nói chuyện nhiều nhất mà Thời Tử Âm nói với Kỷ Vân Thư trong mấy ngày gần đây.

Không phải Kỷ Vân Thư sợ Cảnh Dung lo lắng, nhưng ——

Nàng thật sự đã quá mệt mỏi!

Người ám sát mình, không phải là người của Tiêu Phi thì chính là người của Cảnh Diệc.

Còn có thể là ai!?

Nhưng giờ phút này, nàng lười giải thích, gật gật đầu, "Đúng vậy! Vì thế, đừng nói với hắn, được không?"

Thời Tử Âm gật đầu.

Lúc này hai người mới chậm rãi đi về tới Dung Vương phủ.

Vừa mới tới cửa, Thời Tử Âm đã lập tức nhảy lên xà nhà, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Kỷ Vân Thư không để ý tới, trong lòng nàng vẫn còn đang suy nghĩ tới chiếc tua rua ở trong tay Tô Tử Lạc.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 222: Sói Và Cáo

Nghĩ lại những lời Tô Tử Lạc đã nói, tâm tư nàng trở nên trầm xuống!

Nàng hạ thấp ánh mắt, bước chân nặng nề đi về phía Đông Uyển, nhưng chân trước vừa mới rảo bước tiến lên, trán nàng lập tức đụng phải một vật cứng.

Điều này khiến trán nàng không tránh khỏi bị tê rần.

Nàng nhẹ giọng "ư" một tiếng!

Thì ra, nàng đã đụng vào ngực Cảnh Dung.

Giọng nói của Cảnh Dung cũng truyền tới từ đỉnh đầu nàng.

"Vì sao vừa từ Dụ Hoa Các trở về nàng đã có bộ dáng bẽ tắc thế này, hay là, tiểu tử Vệ Dịch không muốn quay trở về với nàng?"

Thật đúng là miệng chó không phun ra được ngà voi!

Lúc này, Kỷ Vân Thư thật sự không muốn so đo cùng hắn.

Đơn giản ——

Nàng vòng qua người hắn, đi thẳng về phía phòng mình, nhưng nàng vừa mới đi được vài bước, cổ tay đã bị Cảnh Dung giữ chặt, hắn dùng lực kéo nàng lại.

Thân mình nàng buộc phải ngả về phía sau!

Nếu không phải bản thân nàng sớm đã hiểu rõ thói quen của Cảnh Dung, lúc này, đoán chừng nàng sẽ lại bị kéo vào trong lòng ngực của hắn.

Thật đúng là sói đói vồ mồi!

Kỷ Vân Thư quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn một cái, không vui nói, "Vương gia, vụ án này còn chưa kết thúc, ta thật sự không có tâm tư gây rối với ngài!"

"Bốn vương không phải đang muốn gây rối với nàng, ta chỉ muốn hỏi nàng một câu."

"Hỏi gì?"

"Ở Dự Hoa các, nàng đã nói chuyện gì với Mộ Nhược vậy?"

"Nói chuyện vặt!"

Chuyện vặt là gì?

Vì sao lại nói về những thứ đó?!

Khi Kỷ Vân Thư nói ra những điều này, nàng lập tức nhận được ánh mắt lạnh lùng của Cảnh Dung, hắn mạnh mẽ chọc về phía ấn đường của nàng.

Bàn tay đang kéo Kỷ Vân Thư cũng dùng thêm chút sức.

Điều này khiến Kỷ Vân Thư đau đớn nhúu mày lại, nghiến răng, nói, "Xin Vương gia hãy buông ta ra."

"Như thế nào, rất đau?"

"Đúng vậy, rất đau!"

Nàng đúng sự thật trả lời!

Những cuộc đối thoại thế này, có cảm giác cực kỳ quen thuộc!

Không ngờ, trong một khoảng khắc, cánh tay Cảnh Dung lại kéo một lần nữa, kéo nàng tới trước người hấn.

Kỷ Vân Thư lập tức dùng một cánh tay khác ngăn ở trước ngực hấn, giữ khoảng cách giữa nàng và hấn không bị thu hẹp hơn nữa. Nàng ngược đôi mắt bất mãn lên, nhìn nam nhân giống như con sói trước mặt.

Hiện tại, thật sự muốn tát cho hấn một cái.

Nhưng xúc động này lập tức bị bản thân nàng đánh mất.

Nàng không phải là đối thủ của hấn, nếu như bản thân nàng làm ra sự tình gì đó, đoán chừng Cảnh Dung thật sự sẽ ném nàng lên giường ngủ.

Nàng đang mãi suy nghĩ tới chuyện như vậy, Cảnh Dung đột nhiên nâng cằm nàng lên!

Bắt buộc nàng phải ngẩng cao đầu.

"Buông ra!"

Kỷ Vân Thư bắt đầu dùng sức vật lộn, nhưng sức lực nàng không thể địch lại hấn, vì vậy nàng đã bị Cảnh Dung giam cầm chặt chẽ.

"Nàng tốt nhất đừng nên lộn xộn, bốn vương không biết sau đó sẽ làm gì nếu nàng còn luôn xúc động như thế."

"Cầm thú!"

"Nàng gọi bốn vương là gì?"

"Cầm thú!"

Kỷ Vân Thư không sợ hãi chút nào!

Hậu quả cũng rất rõ ràng ——

Sắc mặt Cảnh Dung đã đen tới mức cực hạn.

Sau đó, hần đột nhiên bế ngang nàng lên, đi về phía trong phòng.

"Ngài muốn làm gì? Buông ta xuống."

Kỷ Vân Thư không ngừng giãy giụa!

Cảnh Dung không hề để ý tới sự đấu tranh vô ích của nàng, sắc mặt còn mang theo sự lạnh lùng, quả thực giống như muốn cắn người.

Mấy tiểu nha đầu nơi cửa nhìn thấy một màn như vậy, sợ hãi ngây người!

Đúng vậy, Vương gia nhà mình đang ôm một người ở trong lòng ngực, người kia, còn là một người nam nhân. Nam nhân kia, lại còn là Kỷ tiên sinh.

Các nàng sớm đã nghe đồn rằng, Dung Vương có tình ý với Kỷ tiên sinh, không ngờ hình ảnh hiếm thấy như vậy lại bị các nàng nhìn thấy.

Các nàng đều che miệng lại, mở to hai mắt nhìn, không dám nói lời nào!

Các nàng chỉ trơ mắt nhìn Cảnh Dung ôm Kỷ Vân Thư đang giãy dụa trong lòng ngực đi vào trong phòng.

Cũng đồng thời khi Cảnh Dung dùng hai chân đóng cửa lại, hần lạnh lùng lên tiếng, "Không có mệnh lệnh bốn vương, không ai được tiến vào!"

Lời nói lạnh như băng, giống như đóng băng toàn bộ bầu trời đêm!

Ngay khi bước vào phòng, Kỳ Vân Thư liền trực tiếp bị hắt ném tới trên giường. Bởi vì khi hắt ném đã dùng sức hơi mạnh nên lưng nàng đụng phải giường, khiến nàng đau nhức một trận.

Khi nàng cau mày, đau đớn muốn đứng dậy, nhưng cả người Cảnh Dung đã ép xuống người nàng.

Chân tay nàng dường như đã bị hắt giam cầm, khó có thể nhúc nhích.

"Tiểu gia hỏa, bốn vương đã nhịn lâu lắm rồi, nàng có tin hay không, giờ phút này bốn vương có thể sẽ ăn nàng."

"Vô lại!" Đôi mắt Kỳ Vân Thư đỏ ngầu.

Đôi tay nàng nắm chặt lấy ga trải giường, khiến cho chúng nhăn lại!

Nhìn đôi mắt to đọng nước mắt của nàng, lửa giận trong lòng vừa rồi của Cảnh Dung đột nhiên tiêu tan một chút.

Tuy nhiên, tính hắt vẫn rất cố chấp nhưng vì không muốn biểu hiện ra bản thân mình không đành lòng, vì thế giọng điệu vẫn tàn nhẫn như cũ.

"Cho dù bốn vương vô lại như thế nào, chung quy vẫn luôn đối với nàng như thế."

""Vì sao?"

"Vì nàng là người của bốn vương!"

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó... Dạ Hoa Các có một con sói, nàng tốt nhất nên ít tới đó."

Thì ra sự tức giận của hắt, không ngờ là ở chỗ này!

Thật sự là cực kỳ thú vị!

Nhưng cũng cực kỳ đáng giận!

Kỷ Vân Thư thật sự hận đến nỗi ngứa răng, nàng đã sống đủ lâu để gặp phải bình dấm chua lớn nhất dưới bầu trời này!

Nàng nhanh chóng nghiêng đầu, cười khẩy một tiếng, "Cho dù Mộ Nhược là một con sói, hẳn còn tốt hơn Vương gia là một con cáo vô tình hiểu thẳng tàn nhẫn."

"Nàng nói lời này là có ý gì?".

"Trong lòng ngài tự hiểu."

"Bốn vương không hiểu!"

Đồng thời với khi chuyện, đầu ngón tay thon dài của Cảnh Dung nắm lấy cằm của Kỷ Vân Thư, buộc nàng phải quay mặt lại đối diện với hắn.

Hắn nghiêm túc hỏi một câu.

"Nàng hãy nói rõ ràng một chút, bốn vương không hiểu những lời này của nàng là đến từ đâu."

Kỷ Vân Thư thực sự lười quanh co với hắn, đơn giản trực tiếp nói với hắn, "Trước yến tiệc Vương gia không cứu Khống cô nương là bởi vì trước đó, ngài đã đi gặp nàng ấy. Có lẽ Khống cô nương đã nói gì đó, khiến ngài đánh mất ý tưởng cứu nàng ấy, đúng không?".

"Mộ Nhược nói với nàng như thế?"

"Hắn bất quá chỉ nhắc nhở ta một câu mà thôi, nếu như Vương gia không muốn làm một con cáo vô tình, vậy thì hãy nói xem, rốt cuộc Khống cô nương đã nói những gì với ngài mà khiến ngài thay đổi chủ ý như vậy?"

Cảnh Dung cau môi, đột nhiên nở nụ cười, "Nàng luôn miệng nói không quan tâm tới bốn vương, nhưng thật ra, trong lòng nàng vẫn luôn để ý tới. Nếu không, sao nàng quan tâm tới chuyện này như thế làm gì?"

Lời này, nghe thấy thật sự giống như đúng như vậy!

Tuy nhiên, Kỷ Vân Thư tiếp tục giải thích, "Vương gia đã suy nghĩ nhiều, ta chỉ không hy vọng trong lòng mình vẫn luôn nghĩ Vương gia là một người vô tình."

"Thật thú vị, nếu nàng muốn nghe, được thôi, bốn vương sẽ nói cho nàng biết, đó là....."

Lời còn nói chưa xong, Kỷ Vân Thư đã ngắt lời hẳn, nói, "Trước khi Vương gia nói tiếp, có thể đứng dậy trước hay không? Phương thức ngài và ta nói chuyện giống như bây giờ, thật sự có chút bất tiện."

Cảnh Dung cười cười, có vẻ giống như bởi vì Kỷ Vân Thư đột nhiên nổi lên quan tâm tới chuyện của hẳn, vì vậy tâm tình rất tốt, ngoan ngoãn đứng dậy rời khỏi người nàng.

Hắn sửa sang lại quần áo của mình một chút, sau đó ngay ngắn ngồi xuống ở trên giường.

Cũng trong khoảnh khắc Cảnh Dung buông ra, Kỷ Vân Thư nháy mắt đứng lên, sau đó nhanh chóng kéo ra khoảng cách xa hơn mấy mét, chỉ thiếu trốn ra khỏi phòng.

Đương nhiên, nàng thực sự sợ hãi Cảnh Dung một lần nữa sẽ đè mình lại ở trên giường!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 223: Nàng Là Người Quan Trọng Nhất Của Bốn Vương

Nhìn thấy nàng trong bộ dáng sợ hãi giống như con mèo nhỏ, Cảnh Dung không thể không nở nụ cười ranh mãnh.

Hắn đứng lên, đi về phía Kỳ Vân Thư, nhưng lại đột nhiên ngồi xuống bên cạnh bàn, tự mình rót ra hai chén trà, đẩy đẩy một chén trà trong đó về phía bên cạnh.

Hắn dùng khớp tay nhẹ nhàng gõ gõ trên bàn!

Ý bảo nàng qua đây ngồi xuống.

Kỳ Vân Thư lắc đầu, "Không cần."

"Nếu nàng không ngồi xuống, sao bốn vương có thể nói chuyện thoải mái với nàng? Hay là, nàng hy vọng bốn vương dùng phương thức giống như vừa rồi để nói chuyện?"

"Đương nhiên không phải."

"Vậy thì ngoan ngoãn qua đây ngồi xuống, bốn vương không thích ngược nhìn người khác."

Hắn quả thực rất kiêu căng!

Ai ai ai, người có chút khoa trương!

Kỳ Vân Thư miễn cưỡng chuyển bước chân đi tới, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống.

Nàng nghiêng người, chỉ dùng khoé mắt nhìn người nam nhân đang cười ranh mãnh trước mặt.

Cảnh Dung giống như đã lên kế hoạch nói chuyện nghiêm túc với nàng, xoay chuyển chén trà ở trên ngón tay, bắt đầu chậm rãi nói.

"Thật ra, Khổng Ngu và ta, có chút giống nhau."

Kỷ Vân Thư im lặng!

"Từ nhỏ đến lớn, nàng ấy sợ nhất chính là mình sẽ liên lụy tới người khác. Nàng ấy biết, ta nhất định liều chết cũng sẽ không để nàng ấy đi hòa thân tới Khúc Khương. Vì vậy, nàng ấy đã cố ý nói với ta, nàng ấy cam tâm tình nguyện muốn gả tới Khúc Khương."

Kỷ Vân Thư vẫn không nói gì, tiếp tục yên lặng lắng nghe.

Cảnh Dung dừng lại một lúc, uống một ngụm trà, sau đó chậm rãi nói, "Nàng ấy biết ý nghĩ của ta, cũng biết ý tưởng kia của ta là do nàng đề nghị."

"Cưới nàng ấy?"

"Đúng vậy, nếu ta thật sự nói với phụ hoàng ta muốn cưới nàng ấy, đến lúc đó phụ hoàng khẳng định sẽ rất tức giận, hậu quả sẽ thực sự nghiêm trọng. Cho dù đến cuối cùng Khổng Ngu không cần phải đi tới Khúc Khương, ta nhất định sẽ không thoát nổi một trận tra tấn. Nàng cũng biết, phụ hoàng ta là người đa nghi."

Người đa nghi!

Đó chính là bệnh chung của Hoàng đế!

Kỷ Vân Thư có chút đồng tình với hẳn, bản thân nàng đưa ra chủ ý kia, mặc dù đó là biện pháp duy nhất, nhưng thật sự giống như lời Cảnh

Dung nói, hậu quả đúng là sẽ rất nghiêm trọng.

Nặng thì, nói không chừng hẳn sẽ mất đi thân phận hoàng tử!

Nhẹ thì, có lẽ hẳn sẽ bị đánh mấy chục trượng!

Vì thế, nàng đưa ra chủ ý ấy, mặc dù là biện pháp duy nhất có thể giải quyết, nhưng nó lại là một chủ ý ngu xuẩn nhất.

Cũng may, Khổng Ngu thật sự giống như những gì Mộ Nhược đã nói, nàng ấy là người thông minh nhất trong số ba người, vì thế mới tránh được tai họa có thể phát sinh.

Ngay khi nàng khẽ nhú mày, Cảnh Dung lại tiếp tục nói, "Những năm gần đây, ta đều không nói với phụ hoàng bản thân mình có chút tâm ý nào đối với Khổng Ngu, nếu như đúng thời điểm mấu chốt này ta nói tới chuyện xin cưới, hậu quả sẽ như thế nào? Nàng và ta đều suy nghĩ quá đơn giản. Nếu không phải trước khi mở tiệc ta đi gặp nàng ấy, sợ rằng đến lúc đó, cả nàng cũng sẽ bị liên lụy vào. 《Lâm Kinh Án》 còn chưa điều tra, ta không thể để nàng xảy ra chuyện gì!"

Ồ!

Vì thế ——

Kỷ Vân Thư khiếp sợ, "Đây mới là lý do thực sự khiến ngài không cưới Khổng Ngu ư?"

"Đúng vậy, vì không muốn tạo ra lý do để phụ hoàng có thể trách cứ ta, đồng thời liên lụy tới nàng."

Thật sự là lời ít ý nhiều!

Lời này khiến cho đáy lòng Kỷ Vân Thư khẽ run lên, nhưng lại bắt đầu có chút áy náy.

Cảnh Dung: "Lúc này, nàng còn cảm thấy bốn vương vô tình nữa sao?"

Kỷ Vân Thư: "Thật ra ngài không cần suy nghĩ cho ta."

"Bốn vương không thể làm được."

"....."

"Nàng là người quan trọng nhất của bốn vương."

"....."

Kỷ Vân Thư hạ thấp đầu, không biết phải nói như thế nào.

Cảnh Dung đứng lên, cơ thể thẳng thắn, sau khi hẩn trầm ngâm một lát mới nghiêm túc nói, "Vân Thư, nàng phải luôn nhớ kỹ, cho dù bốn vương vượt lửa qua sông, cũng tuyệt đối sẽ không để nàng xảy ra chuyện."

Nói xong những lời nói này, hẩn lập tức rời khỏi phòng.

Kẽo kẹt ——

Khoảnh khắc sau đó cửa bị đóng lại, Kỷ Vân Thư ngây người hồi lâu, tâm trí hoàn toàn trống không.

Cho đến khi cửa bị mở ra lần nữa, nàng mới hồi phục lại tinh thần. Nàng nghiêng mắt nhìn qua thì thấy hai tiểu nha đầu đi vào, trong tay đều cầm hai cái giá cắm nến.

Bọn họ vừa tiến vào liền nói, "Vương gia đã phân phó thắp thêm hai ngọn đèn ở trong phòng tiên sinh, để tiên sinh có thể nhìn rõ ràng hơn một chút, tránh cho mình vấp ngã."

"Đặt xuống đi."

"Vâng!"

Sau khi hai nha đầu đặt đèn xuống, lập tức yên lặng rút lui ra ngoài.

Trong phòng được thắp thêm hai ngọn đèn, rõ ràng sáng hơn rất nhiều, nhưng thỉnh thoảng có vài luồng gió nhẹ thổi vào từ ngoài cửa sổ, khiến cho ánh nến bập bùng đung đưa.....

Kỷ Vân Thư ngồi hồi lâu ở trước bàn, trong bất tri bất giác, nàng lại nghĩ tới chiếc tua rua ở trong tay Tô Tử Lạc.

Trong lòng dần dần hình thành một ý tưởng!

Tô Tử Lạc chính là Kỷ Bội?

Nhưng Lý Thời Ngôn từng nói rõ ràng, chân Tô Tử Lạc đã bị thương từ 5 năm trước, trừ phi ——

Đôi chân của hắn không có vấn đề gì, như vậy, hắn chính là Tô Tử Lạc.

Cảm giác này, càng ngày càng lấp đầy tâm trí của nàng.

Điều này đã quấy rầy nàng cả đêm, không thể nào chìm vào giấc ngủ. Cho đến buổi sáng ngày hôm sau, nàng lập tức đi tới trạm dịch. Nàng muốn gặp Tô Tử Lạc để hỏi rõ ràng.

Nhưng, nàng được thông báo rằng, Tô Tử Lạc không có ở trạm dịch.

"Vậy Tô tiên sinh đã đi đâu?" Nàng truy hỏi.

Binh lính căn bản không muốn nói chuyện với nàng, vẫn trả lời một câu, "Trước khi Tiên sinh đi ra ngoài, căn bản không nói gì cả."

Vì thế, nàng đành phải quay trở về.

Mới vừa trở về, nàng liền nghe Lộ Giang nói, Cảnh Dung đã tiến cung. Lúc sáng sớm Hoàng thượng sai người tới truyền thánh chỉ. Thế mới biết, thì ra tuyên triệu tiến cung, còn có cả Tô Tử Lạc.

.....

Trong cung.

Về cái chết của Uất Trì Lâm, bắt đầu từ ngày hôm qua đã trở thành chủ đề trọng điểm tranh luận trên triều. Những quan viên quan trọng, trên cơ bản cũng đều xuất động.

Tô Tử Lạc là đại diện Khúc Khương, được người dẫn tới

Chương Chất điện.

Hắn nhìn qua rất bình tĩnh, trên khóe miệng vẫn còn mỉm cười nhàn nhạt.

Tuy nhiên, nụ cười này lại khiến người cảm thấy cực kỳ quý dị, căn bản không thể nào suy đoán được tâm tư lúc này của hắn.

Kỳ Trinh Đế quét mắt nhìn mọi người trong điện, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Tô Tử Lạc, ông đã bị sốc bởi người ngồi ở trên xe lăn.

Hai hoàng tử đứng hai bên cũng nhận ra phản ứng của ông, ánh mắt đều chuyển chú ý ở trên người Tô Tử Lạc.

Thái Tử Cảnh Hoa mang vẻ mặt khinh bỉ!

Cảnh Diệc nheo mắt lại, mang theo sự thăm dò!

Đối với Cảnh Dung, hắn vẫn mang vẻ mặt không có biểu tình gì!

Nhưng mặc dù khuôn mặt Cảnh Dung không có biểu cảm, đôi mắt vẫn tiếp tục nhìn kỹ Tô Tử Lạc. Người này, thật sự là Kỳ Bù sao?

Nhưng Kỳ Vân Thư đã nói, hẳn không phải!

Lúc này, Kỳ Trinh Đế lên tiếng, "Lần này, sự tình phát sinh ngoài ý muốn, trăm nhất định sẽ xử lý công bằng, tuyệt đối sẽ không để Uất Trì tướng quân uổng mạng!"

Tô Tử Lạc ngược cặp mắt nhìn như mọt mồi lên, chậm rãi nói, "Vậy thì, Hoàng thượng định xử lý như thế nào?"

"Nếu như kẻ giết người thật sự là Kỳ Tư Doãn, trăm nhất định sẽ làm việc theo lẽ công bằng. Tất cả, đều sẽ được thực hiện theo luật pháp Đại Lâm."

"Một mạng bồi một mạng sao?"

"Đúng vậy!"

"Ngoại trừ giết người, còn gì nữa không?" Tô Tử Lạc nói giọng nhẹ trầm, vẫn không thể nghe ra được bất luận cảm xúc gì.

Mặc dù Kỳ Trinh Đế luôn cảnh giác đối với những gì hắn nói, nhưng ông càng thêm xác định, người này, thật sự không hề đơn giản.

"Ý của Tô tiên sinh, trăm không rõ ràng lắm. Hôm nay thần tử triều đình Đại Lâm ta đều đang ở đây, Tô tiên sinh có chuyện gì, không ngại thì cứ nói thẳng."

Tô Tử Lạc nói, "Lúc này, có phải quan trọng nhất chính là tìm ra cuối cùng ai là thủ phạm? Sau đó, ta sẽ báo lại cho Khúc Khương Đại vương và để ngài ấy quyết định. Rốt cuộc, ta bất quá chỉ là một quân sư nho nhỏ, thật sự không thể đưa ra được bất luận quyết định gì."

Tô Tử Lạc khẽ lắc đầu!

Khóe miệng mang theo tươi cười!

Trong lòng Kỳ Trinh Đế cũng biết, mục đích của hắn, nhất định sẽ không đơn giản như vậy!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 224: Chỉ Nói Chuyện Riêng, Không Nói Chuyện Công

Kỳ Trinh Đế còn chưa nói gì với Tô Tử Lạc, Thái Tử ở một bên đã bắt đầu nóng nảy.

Thái tử tiến lên nói, "Tô tiên sinh, phải không? Có phải Kỳ Tư Doãn giết người hay không, tóm lại, không phải là một mạng bồi một mạng hay sao? Nếu như người là do Kỳ Tư Doãn giết chết, vậy hãy xử lý hẳn là được. Chẳng lẽ, người còn muốn Đại Lâm ta lấy mồi bồi một hay sao?"

Lời này, thật sự khiến người kinh tởm!

Nhưng ——

Kỳ Trinh Đế rất hài lòng với những lời này của Thái Tử. Rốt cuộc, đây cũng là những gì ông ấy muốn nói.

Nhi tử giỏi lắm, làm rất tốt!

Người đã nói ra được suy nghĩ trong lòng của lão tử!

Tuy nhiên, nhìn bề ngoài, ông không thể quá dung túng. Tạm thời, ông trừng mắt liếc nhìn Cảnh Hoa một cái.

Sau đó nói, "Không được vô lễ!"

"Nhi thần biết sai!"

Cảnh Hoa không cam tình bất nguyện lui xuống.

Ngược lại, Kỳ Trinh Đế mang theo cười lạnh, nói với Tô Tử Lạc, "Chuyện này, trăm nhất định sẽ cho Khúc Khương các người một lời giải thích thỏa đáng. Tô tiên sinh hãy tạm thời lưu lại trạm dịch."

Tô Tử Lạc nhẹ nhàng gật đầu, "Một khi đã như vậy, ta hy vọng việc này có thể giải quyết nhanh một chút."

"Nhất định sẽ như thế!"

"Tuy nhiên....." Tô Tử Lạc bất ngờ nói, "Việc này là sự tình liên quan tới quan hệ hai nước, có một số việc, đúng là không đơn giản như vậy, hy vọng Hoàng thượng hiểu rõ."

Trong lời nói của hắn có hàm chứa thâm ý.

Ngay cả ngốc tử cũng biết!

Một mạng bồi một mạng cái gì? Xử lý theo luật Đại Lâm cái gì? Những điều này, đều không phải là mục đích mà Tô Tử Lạc muốn đạt tới!

Cảnh Hoa giận dữ nhìn hắn, không nhịn được nên nhiều miệng một chút, "Chẳng lẽ, thật sự muốn mười mạng đền một mạng?"

"Thái Tử sai rồi!" Tô Tử Lạc đáp lại.

"Sai nơi nào?"

Tô Tử Lạc nghiêm túc nói, "Nếu như có thể dùng mạng người để đổi, vậy Đại Lâm các người chẳng phải sẽ thiếu Khúc Khương ta vô số mạng người hay sao?"

Xôn xao ~

Tô Tử Lạc không mẫn không nhạt nói, nhưng lại khiến cho toàn bộ mọi người khiếp sợ.

Khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, Tô Tử Lạc đã thu liễm nụ cười quý dị ở trên khóe miệng, ngược cặp mắt sâu thẳm như mực lên.

Hắn tiếp tục nói, "Năm năm trước, trận chiến giữa Đại Lâm và Khúc Khương ở Thương Thủy, cuối cùng đã dẫn đến vô số thương vong, máu chảy thành sông. Khúc Khương ta binh bại mất thành, mỗi năm đều phải tiến cống, còn phải dâng hai tòa thành trì cho Đại Lâm các người. Những điều này đã tạo thành nút thắt cho bá tánh Khúc Khương ta trong nhiều năm qua. Và hiện tại, chúng ta chỉ hy vọng có thể cởi bỏ nút thắt này đi. Nếu như vậy thì sự tình Uất Trì tướng quân sẽ được bỏ qua."

Những lời cuối cùng vừa mới rơi xuống ——

"Làm càn!"

Kỳ Trinh Đế giận dữ, đôi tay đập thật mạnh vào trên long ý.

Ngay sau đó, mấy chục thị vệ mang đao vọt vào, bao vây Tô Tử Lạc và tùy hầu của hắn ở giữa.

Đồng thời kiếm cũng được rút ra từ trong chuôi kiếm, rung động một trận!

Hai người bị vây quanh ở giữa vẫn không hề sợ hãi chút nào.

Tô Tử Lạc, vẫn là Tô Tử Lạc!

Tùy hầu bên người hắn, tất nhiên cũng giống như hắn.

Cực kỳ bình tĩnh!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Kỳ Trinh Đế lại đập mạnh xuống long ý.

Theo đó là một tiếng "Làm càn"!

Ngay lập tức toàn bộ thị vệ ném kiếm trong tay "soạt soạt" xuống mặt sàn, trong nháy mắt quỳ xuống.

Tất cả đều cúi sát mặt sàn.

"Ai cho các người lá gan mang kiếm tiến vào đại điện?"

Kỳ Trinh Đế tức giận mắng!

Thị vệ đứng đầu ngẩng đầu lên, run rẩy nhìn thoáng qua Thái tử Cảnh Hoa.

Cảnh Hoa toát mồ hôi lạnh, ra hiệu bằng ánh mắt, khiến thị vệ đứng đầu câm miệng lại.

Tiểu tử, nếu như người dám lộ ra đây là mệnh lệnh của bốn Thái Tử, ta sẽ khiến cả nhà người chó gà đều không yên!

Thị vệ kia hiểu rất rõ điểm này, vì thế hạ ánh mắt thấp xuống.

Không nói gì.

Kỳ Trinh Đế trong cơn giận dữ, chỉ vào thị vệ kia, "Người tới, chém!"

"Hoàng thượng tha mạng!"

"Kéo ra ngoài."

Người bên ngoài tiến vào, kéo thị vệ này ra ngoài, những thị vệ khác đang quỳ trên mặt đất lập tức cầm kiếm, toàn bộ đều hoảng loạn lui xuống.

Một màn mới vừa rồi dường như chỉ là một trò khôi hài.

Tô Tử Lạc từ đầu tới cuối đều lạnh lùng nhìn bọn họ, căn bản không thèm để ý, chỉ chờ Kỳ Trinh Đế cho mình một câu trả lời.

Kỳ Trinh Đế lấy lại bình tĩnh, lúc này mới giải thích với Tô Tử Lạc, "Sự tình vừa rồi không phải nhằm vào Tô tiên sinh."

"Ta hiểu!" Hãn nói tiếp, "Tuy nhiên, cho dù Hoàng thượng giết hai người chúng ta ở chỗ này, về tình về lý đều rất chính đáng."

"Nếu như người bị giết ở đây, trăm còn mặt mũi nữa sao?"

"Phải không? Vậy thì, mặt mũi Hoàng thượng có liên quan thế nào với cái chết của Uất Trì tướng quân?"

"Người muốn bốn vương trả lại hai toà thành trì kia? Điều đó không có khả năng!"

Không có chỗ để thương lượng!

"Có thể hay không, Hoàng thượng không cần vội, thời gian còn dài, Hoàng thượng có thể chậm rãi suy nghĩ." Tô Tử Lạc nói với giọng điệu rất chậm.

Người khác lắng nghe đều cảm thấy sốt ruột.

Tô Tử Lạc đã nói rõ ý định của mình, lập tức chấp tay, "Trong khoảng thời gian này, tại hạ sẽ chờ ở trạm dịch, hy vọng Hoàng thượng sẽ cân nhắc rõ ràng. Tóm lại, đây là kiến nghị cuối cùng của chúng ta!"

Thái độ của hãn, cũng kiên quyết không kém.

Cuối cùng ở trước mắt bao người, hãn rời khỏi Chương Chất điện!

Một mạng người, muốn Đại Lâm phải trả lại hai toà thành trì được đổi bằng máu tươi của mấy vạn người.

Mơ tưởng!

Kỳ Trinh Đế kiên quyết không đồng ý!

Nhưng trong triều lại có người lại nói, "Hoàng thượng, Khúc Khương hiện giờ đã không còn là Khúc Khương của 5 năm trước nữa. Hiện tại, bọn họ chỉ dùng ba vạn binh mã cũng có thể khuấy động mười vạn binh mã ở biên cương chúng ta. Có thể thấy được thế lực của bọn họ, chúng ta không thể khinh thường!"

"Ý của Trương đại nhân là muốn trăm trả lại hai toà thành trì?"

"Thần chỉ muốn tỏ rõ ý kiến của mình!"

Dám xung đột với ý nghĩ của Hoàng thượng, người thật là đáng thương!

Lúc này, Cảnh Diệc cũng nên lên tiếng. Hắn trước tiên liếc mắt nhìn thoáng qua Cảnh Dung, sau đó mới nói, "Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy, mặc dù điều này liên quan tới quan hệ giữa hai nước, nhưng không cần phải trả lại thành trì. Vị Tô tiên sinh kia bất quá chỉ là một quân sư nho nhỏ, không đáng để tâm."

Kỳ Trinh Đế nheo mắt liếc hắn một cái, "Vậy ý ngươi là gì?"

"Căn bản không cần để ý tới. Nếu sự tình phát sinh ở trong kinh thành, vậy hãy xử lý việc này theo luật pháp Đại Lâm, đây là quy củ, không thể xem thường, mọi người đều bình đẳng. Cho dù đối phương là Đại tướng quân Khúc Khương, chúng ta chỉ cần bồi thường một ít vàng bạc châu báu là được."

"Ừ, người nói cũng đúng."

"Hơn nữa, lần này bọn họ dùng lý do cầu thân để vào kinh thành, đến tột cùng có phải có mục đích khác hay không, chúng ta cũng cần phải điều

tra. Phụ hoàng là vua của một nước, tất nhiên không thể bị dắt mũi bởi một Khúc Khương nho nhỏ được." Cảnh Diệc nói một cách rõ ràng!

Người khác nghe xong, thật sự bị thuyết phục đúng là phải như vậy!

Cảnh Hoa cũng không kiềm chế được, nói thẳng, "Lần này, nhi thần cũng nghĩ như thế, cùng lắm thì giết Kỷ Tư Doãn, trả lại cho bọn họ một mạng."

Cực kỳ phẫn nộ!

Mặc dù Thái Tử Phi tương lai của mình là thân muội muội của Kỷ Lê, ngay cả bao cở Cảnh Hoa cũng biết rõ mình nên giúp đỡ người thân chứ không phải người ngoài.

Hoặc là bản chất của hãn cũng giống như phụ hoàng mình, cho rằng giết người thì vấn đề có thể giải quyết!

Nhưng nếu như tương lai để hãn làm hoàng đế, chẳng phải nơi nơi đều sẽ là cô hồn dã quỷ, ngay cả địa phủ cũng không thể chứa hết.

Tất cả các đại thần cũng bắt đầu nói xôn xao!

Trong suốt thời gian này, Cảnh Dung vẫn luôn giữ im lặng. Sau khi giải tán, Cảnh Dung lập tức đuổi theo ra ngoài cửa cung, muốn ngăn cản Tô Tử Lạc đang định bước lên xe ngựa.

"Dung Vương có việc gì?" Tô Tử Lạc có chút khách khí đối với Cảnh Dung.

"Tô tiên sinh, không bằng tìm một chỗ có thể nói chuyện?" Cảnh Dung đi thẳng vào vấn đề.

"Vào thời điểm quan trọng này, Dung Vương muốn tìm ta nói chuyện? Có phải không thích hợp lắm hay không?"

"Chỉ nói chuyện riêng tư, không nói tới chuyện công sự!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 225: Sự Âm Ảnh Đáng Thương

Đào Hoa Nguyên.

Sau khi Cảnh Dung và Tô Tử Lạc rời khỏi cửa cung, bọn họ trực tiếp đi tới nơi này.

Lúc này, hai người ngồi đối diện nhau!

Gã sai vặt canh giữ Đào Hoa Nguyên vội vàng bưng một bình trà tiến vào.

Sau đó rót ra hai chén và đặt một chén ở trước mặt Tô Tử Lạc.

"Không cần!"

Gã sai vặt lấy lại chén trà, cúi đầu, ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Bên ngoài, đào hoa đang nở rộ, những cánh hoa màu hồng phấn rơi xuống rải rác khắp nơi, đôi khi sẽ tiến vào nhưng lại bị màn lụa treo trên gác mái trong đình chặn đi.

Đôi mắt với hàng lông mày thon dài của Cảnh Dung vẫn luôn dừng ở trên người Tô Tử Lạc, mang theo một loại hương vị tìm kiếm.

Đầu ngón tay ở trong ống tay áo Cảnh Dung không ngừng nhẹ nhàng gõ gõ!

Hai người đều không ai có ý định chủ động bắt đầu câu chuyện!

Cặp mắt Tô Tử Lạc vẫn luôn bình thản giống như nước trong hồ, mang theo cảm giác sâu thẳm thần bí.

Thật lâu sau vẫn không ai nói chuyện!

Cho đến khi ——

Cảnh Dung hỏi một câu, "Tô tiên sinh đã từng tới Đại Lâm?"

"Dung Vương có ý gì?"

"Đơn giản chỉ muốn hỏi một chút mà thôi."

Tô Tử Lạc nhẹ nhàng lắc đầu, "Chưa từng tới."

Nếu như là người khác, chắc chắn sẽ tin những lời này, nhưng Cảnh Dung lại hoàn toàn không tin, đôi mắt ranh mãnh hơi nhếch lên, khoe miệng cười lên một nụ cười mỉa.

Sau đó nói, "Ở đây không có người khác, sao Tô tiên sinh không nói thật với ta?"

Tô Tử Lạc không hiện ra thần sắc kỳ lạ nào, ngược lại, mang theo nụ cười thú vị, đáp, "Tại hạ thực sự chưa từng tới Đại Lâm, vì sao Vương gia lại nói ta không nói thật? Thật ra Vương gia mời ta tới nơi này, chẳng lẽ, chỉ muốn hỏi chuyện này?"

"Không phải!"

Giọng điệu của Cảnh Dung hơi nặng một chút!

Tô Tử Lạc nói, "Vậy nếu Vương gia không ngại thì hãy đi thẳng vào vấn đề đi. Nếu như có lời muốn nói thì không cần lòng vòng. Điều này chỉ khiến người nghe cảm thấy có chút mệt mỏi."

Ai không mệt!

Ai cũng đều mệt, biết không?

Cảnh Dung thường có tính nóng nảy, thời điểm này đột nhiên bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên. Đây có lẽ là nỗ lực để thích ứng với tốc độ của Tô Tử Lạc.

Hắn dừng lại một hồi, lúc này mới hạ hai hàng lông mày xuống thật sâu, mở miệng nói, "Những lời Tô tiên sinh đã nói ở trên triều, có thể thấy được là người thẳng tính, bốn vương sẽ không vòng vo với người. Bốn vương chỉ muốn hỏi người một câu."

"Hả?"

"Người rốt cuộc có phải là Kỷ Bù hay không?"

Vấn đề tới quá nhanh!

Hỏi quá đột nhiên.

Cũng may, trước khi Tô Tử Lạc tới Đào Hoa Nguyên đã chuẩn bị tốt tâm lý cho mọi tình huống, vì vậy khi Cảnh Dung hỏi những lời này, cũng đã nằm ở bên trong dự kiến của hắn.

Hắn chỉ cười cười, tràn đầy tao nhã. Nụ cười trên khóe môi hắn có chút nhếch lên.

Khiến nhân tâm sợ hãi!

Nam nhân như thế, giống như cơn gió ấm áp ngày xuân, khiến trái tim người dịu lại khi tiếp xúc với hắn.

Ngay cả Cảnh Dung là một nam tử tuấn lãng như vậy, cũng có đôi chút ghen ghét.

Chẳng trách, Kỳ Bùi như vậy, có thể ăn sâu bén rễ ở trong lòng Kỳ Vân Thư.

Thực sự, quá hấp dẫn người.

Tô Tử Lạc di chuyển xe lăn, đi tới dưới mái hiên ngoài đình, nhìn những cánh hoa đào bay bay rơi xuống quanh vườn.

Có những cánh hoa, dừng ở trên đầu vai hắn.

Hắn vốn định duỗi tay phất phất một cái, nhưng bàn tay vừa mới chạm vào cánh hoa kia thì lập tức dừng lại.

Đơn giản, mặc kệ nó đi.

Thật lâu sau, Tô Tử Lạc mới đưa lưng về phía Cảnh Dung, chậm rãi mở miệng hỏi, "Kỳ Bùi? Cái tên này đã biến mất hai năm trước, không còn tồn tại nữa."

Cảnh Dung nói, "Đối với người mà nói, Kỳ Bùi có thể đã biến mất, nhưng đối người khác mà nói, lại không phải như vậy."

"Kỳ cô nương?" Tô Tử Lạc nghiêng nghiêng đầu.

Cảnh Dung không cảm thấy bất ngờ khi hắn có thể nhận ra thân nữ tử của Kỳ Vân Thư.

Vì thế Cảnh Dung nhẹ nhàng gật đầu!

Ngược lại, Tô Tử Lạc chỉ mỉm cười nhợt nhạt.

Qua một hồi lâu, hắn mới nói, "Vẫn luôn ám ảnh về một người đã biến mất, thật đáng thương."

Đáng thương?

Cảnh Dung nói với giọng lạnh lùng, "Đáng thương vì nàng đã phải chịu đựng khó khăn sao? Đáng thương vì nàng đã chờ đợi một người nam nhân nên tự mình nhận hết tra tấn trong hai năm qua hay sao? Hay là, nàng gốc ghếch nên mới đáng thương?"

Cảnh Dung nói xong, Tô Tử Lạc vẫn không quay đầu nhìn lại, đáy mắt hần bỗng nhiên nổi lên một chút áy náy và cảm giác đau lòng.

Trên khuôn mặt hần vẫn thể hiện sự bình bình vốn có.

Nhưng bàn tay trong ống tay áo lại bởi những lời Cảnh Dung vừa nói mà nắm chặt thành quyền.

Một lúc lâu sau ——

"Vương gia có biết, đời người là một con đường quanh co, có quá nhiều ngã rẽ, có quá nhiều lựa chọn. Mỗi một lựa chọn, nếu người muốn đạt được một thứ gì đó thì cần phải từ bỏ một thứ khác. Đây là một thực tế không thể phủ nhận kể từ thời xa xưa, ai cũng không thể thay đổi được. Đây là cuộc sống, Vương gia hiểu không?"

Đây là cuộc sống!

Mặc dù lời nói rất mơ hồ, nhưng cuối cùng, Cảnh Dung nghe vẫn hiểu.

Người này, chính là Kỷ Bội!

Sau một lúc, Cảnh Dung đứng dậy, yên lặng đi tới bên người Tô Tử Lạc, nhìn theo ánh mắt hần.

Những cây hoa đào trong rừng đào, đẹp một cách kỳ lạ.

Cảnh Dung hỏi, "Nếu vậy, người thật sự từ bỏ được nàng hay sao?"

Tô Tử Lạc khẽ run lên, đôi tay sờ sờ trên đùi mình, cười khổ một tiếng, "Hiện giờ bộ dáng của ta như vậy, còn có tư cách gì để nói từ bỏ hay luyện tiếc đây?"

"Người biết nàng sẽ không để ý!"

"Nhưng ta để ý."

Tô Tử Lạc nói với giọng điệu nặng nề.

Cảnh Dung dùng khoé mắt liếc nhìn hắn một cái, không nói lời nào.

Tô Tử Lạc: "Vương gia vẫn luôn ở bên cạnh nàng từ Cẩm Giang đến kinh thành, tâm ý này, nàng sớm muộn sẽ hiểu ra. Hiện giờ người có thể có tư cách ở bên người nàng, cũng chỉ có Vương gia ngài. Những ngày tháng sau này, có lẽ Vương gia sẽ phải lo lắng nhiều hơn, hãy chăm sóc nàng thật tốt, cho dù tương lai nàng có phạm bất luận sai lầm nào, hy vọng Vương gia có thể tha thứ cho nàng."

"Cho dù người không nói, bốn vương cũng sẽ vẫn luôn ở bên cạnh nàng, cho dù phát sinh bất luận sự tình gì, bốn vương cũng đều sẽ đứng về phía bên nàng."

"Hy vọng Vương gia có thể nói được làm được."

Lời này, rõ ràng chứa đầy thâm ý, nhưng cũng khiến người không đoán ra được ý tứ trong lời hắn nói.

Không biết qua bao lâu, Tô Tử Lạc nói, "Hôm nay chuyện Vương gia gặp ta, mong ngài đừng nói với nàng."

"Ta biết."

"Đa tạ."

Sau khi Tô Tử Lạc rời khỏi Đào Hoa Nguyên, tùy hầu bên người đẩy hẳn rời đi đột nhiên dừng lại, đi đến trước mặt hẳn.

Tùy hầu dùng tay để làm một vài dấu hiệu.

Tô Tử Lạc hơi nhíu mày lại, "Liệt nhi, người sẽ không hiểu được."

Tùy hầu được gọi là Liệt nhi lại làm mấy dấu hiệu khác, nhìn qua, bộ dáng trông rất sốt ruột.

Khoa tay múa chân xong, tùy hầu lập tức ngồi xổm xuống, ngửa đầu nhìn Tô Tử Lạc.

"A a a" vài tiếng.

Thì ra Liệt nhi là một người câm.

Tô Tử Lạc duỗi tay xoa đầu Liệt nhi, cười cười, "Người yên tâm, ta vẫn ổn. Đó là quyết định hai năm trước của ta."

Liệt nhi lại nhấc hai tay ra hiệu thêm vài lần nữa, hốc mắt đều đã đỏ ửng.

"Liệt nhi, người sẽ không hiểu được. Thù cha chưa báo, sự tình Đại vương giao phó vẫn chưa đạt được. Hơn nữa, tất cả đều là mây khói thoáng qua, chuyện quá khứ đều đã trôi qua."

"A a....."

"Đủ rồi, không được nhắc tới nữa. Người hãy nhớ kỹ cho ta, ta chỉ là Tô Tử Lạc. Người chớ nên để Thư nhi phát hiện ra, hiểu không?"

Cho dù Liệt nhi cực kỳ tiếc hận, nhưng từ hai năm trước sau khi Tô Tử Lạc mang theo hẳn về Khúc Khương, Tô Tử Lạc chính là chủ tử của hẳn.

Vì thế hẳn đành phải gật gật đầu, đứng lên, đẩy Tô Tử Lạc rời đi.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 226: Đó Là Vì Người

Bên kia, Kỷ Vân Thư vẫn luôn ở trong phòng chờ đợi, muốn nghe tin tức Cảnh Dung mang tới từ trong cung.

Toàn bộ buổi sáng trôi qua rất nhanh.

Có lẽ vì nàng suy nghĩ đến nỗi quá mức xuất thần, hai tiểu nha đầu bưng đồ ăn tiến vào, đặt ở trước mặt nàng.

"Kỷ tiên sinh, cả buổi sáng ngài đều không ăn, hay là ngài nên ăn một chút đi, nếu không thân mình sẽ không chịu nổi."

"Không cần!"

Ngay bây giờ, nàng không có tâm trạng để nuốt trôi cái gì.

Nàng đang suy nghĩ về vụ án, cũng nghĩ tới Tô Tử Lạc.

Vì vậy, nàng thở dài một tiếng.

"Tiên sinh có chuyện gì vậy? Sáng sớm vẫn luôn như vậy, đã phát sinh sự tình gì sao?"

Kỷ Vân Thư lắc đầu!

"Tâm tình tiên sinh không tốt?"

Kỷ Vân Thư lại lắc đầu!

Nha đầu gãi gãi đầu, không hỏi gì thêm, nhìn Kỳ Vân Thư không có tâm tình đáp lại lời mình, vì thế nàng ấy nhún vai, hỏi một câu, "Đúng rồi Kỳ tiên sinh, khi nào thì Vệ công tử trở về? Vệ công tử đã đi ra ngoài mấy ngày rồi."

Nhắc tới Vệ Dịch, biểu hiện của Kỳ Vân Thư thật ra có thay đổi một chút, nói một câu, "Còn phải chờ một khoảng thời gian nữa."

"Ồ! Vệ công tử không có ở đây, nơi này vắng vẻ hơn nhiều."

"....."

Không có lời đáp lại, nha đầu cũng không tiếp tục quấy rầy nàng, quay người đi ra ngoài.

Tuy nhiên ——

Nha đầu vừa mới ra đến ngạch cửa.

"Chờ đã!"

Kỳ Vân Thư đột nhiên hô một tiếng.

Nha đầu kia khiếp sợ, không dám thu hồi bàn chân đang lơ lửng trên mặt đất, khẽ rùng mình.

Về mặt nha đầu khiếp sợ, "Tiên sinh..... có..... có chuyện gì vậy?"

Kỳ Vân Thư vội vàng đi tới, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chân của nha đầu, đáy lòng đột nhiên loé lên một ý tưởng khiến nàng cảm thấy khiếp sợ.

Ngay lập tức, Kỳ Vân Thư đưa bức vẽ mà mình đã vẽ ra xem.

Sau đó lăm băm, "Nếu đây là dấu chân, vậy thì..... đây là một dấu chân nữ nhân."

Ồ!

Ý nghĩ này khiến nàng khiếp sợ.

Bởi vì trạm dịch đã được quét dọn sạch sẽ, mỗi góc ngách đều đã được lau chùi cẩn thận, Uất Trì Lâm lại không cho người nào vào phòng của hắn, cho nên, dấu chân này, tuyệt đối không phải là của người nào đó lưu lại trước khi Uất Trì Lâm bước vào phòng.

Và người duy nhất từng vào phòng hắn, chính là Tô Tử Lạc và Kỳ Lê, nhưng chân của bọn họ, rõ ràng sẽ không nhỏ như vậy!

Nói cách khác ——

Người đi vào trong phòng, còn có một người khác.

Một nữ nhân!

Tiểu nha đầu vẫn không dám buông chân xuống, thân mình lung lay sắp đổ.

"Tiên sinh, ta có thể buông chân xuống hay không?"

Lời này vừa mới nói ra, Kỳ Vân Thư cũng đã chạy ra khỏi phòng, một lần nữa đi tới trạm dịch.

Nàng vội vã đi thẳng tới phòng của Uất Trì Lâm!

Thi thể còn được đặt ở trên giường, tỏa ra mùi hư thối.

Nàng bịt mũi đi tới, dùng một tay xốc vải bố màu trắng lên.

Mùi tanh tươi của thi thể càng thêm gay mũi, trên mặt Uất Trì Lâm cũng hiện lên tình trạng cứng ngắt, giống như đã gầy đi sau một đêm, lộ ra xương gò má nhô lên.

Màu da cũng chuyển sang màu xanh đen!

Cảnh tượng có chút thê thảm!

Kỷ Vân Thư không nói lời nào, lấy chiếc đầu lên và cẩn thận kiểm tra lần nữa.

Bởi vì mấy ngày đã trôi qua, sự thoái hoá da trên bề mặt vết thương khiến nó bị co thắt lại, chính vì như thế, nàng mới có thể phát hiện ra thứ mà lúc trước nàng căn bản không thể phát hiện ra.

Sự phỏng đoán trong lòng nàng, đã được giải quyết.

Nhưng ——

"Sao có thể là nàng ấy đây?"

Giọng điệu của nàng rõ ràng không hề che dấu sự ngạc nhiên.

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến giọng nói của Tô Tử Lạc.

"Tiên sinh tới đây từ khi nào vậy?"

Nghe thấy tiếng, nàng ôm chiếc đầu kia xoay người nhìn lại, lập tức nhìn thấy Tô Tử Lạc xuất hiện ở cửa.

Hắn vừa mới quay về từ Đào Hoa Nguyên!

Kỷ Vân Thư dùng một loại ánh mắt không thể tin nổi nhìn hắn, mang theo một chút hoài nghi.

Tô Tử Lạc là người thông minh, trong lòng đã đoán ra được.

Vì thế hắn di chuyển xe lăn đi vào trong phòng, Liệt nhi phía sau không đi theo vào, ngoan ngoãn đóng cửa lại.

Trong phòng, chỉ còn lại hắn và Kỳ Vân Thư.

Kỳ Vân Thư vẫn ôn đầu trong tay, lạnh lùng hỏi Tô Tử Lạc một câu, "Vì sao?"

"Vì sao? Kỳ tiên sinh có ý gì vậy?"

"Người không cần phải ngại biện với ta, từ đầu tới cuối, toàn bộ sự việc, người đều rõ ràng rành mạch."

Khuôn mặt Tô Tử Lạc trước sau vẫn luôn bình tĩnh, "Tiên sinh muốn nói điều gì?"

Kỳ Vân Thư trực tiếp đưa đầu về phía hắn, chắc chắn nói, "Đầu của Uất Trì tướng quân, thật ra có hai vết thương."

"Hả?"

"Trước khi bị một kiếm mất đầu, trên cổ hắn đã bị thương. Đó là do một con dao nhỏ gây ra thương tích, bởi vì miệng vết thương này tạo thành sau thời gian một nén nhang, sau đó bị thanh kiếm chém vào cùng một vị trí. Vậy nên, rất khó có thể nhìn ra được. Tuy nhiên, nếu như chờ qua 12 canh giờ (24h), miệng vết thương tạo thành từ hai thanh hung khí khác nhau, thông qua việc tiếp xúc với môi trường xung quanh và tiến trình của quá trình sau khi chết (quá trình oxy hoá do không khí), chỗ da thịt trên miệng vết thương sẽ bị máu ngưng kết lại, hoặc là bị kết vảy, sẽ tách ra thành hai nếp gấp riêng biệt ở trên bề mặt. Nói một cách đơn giản, chính là bởi vì độ sâu cạn từ miệng vết thương, khiến cho hai miệng vết thương bị tách ra sau khi co chặt lại."

Nói xong, nàng chỉ vào chỗ vết cắt nơi cổ trên đầu của Uất Trì Lâm trong tay.

Thực sự có hai vết cắt khác nhau lộ ra ngay vị trí gần yết hầu, da thịt co chặt.

Tô Tử Lạc yên lặng lắng nghe, không có ý định ngắt lời nàng nói, ngược lại hẳn mang vẻ mặt hứng thú.

Ngay sau đó, Kỷ Vân Thư mang bức vẽ mà mình đã vẽ ra, máu trên năm ngón tay ấn lên trên làm nhoè tờ giấy màu trắng.

Nàng nói tiếp, "Dấu vết này, ta vẫn luôn nghĩ là của người ở trong trạm dịch, nhưng ta đã sai rồi, bởi vì đây là dấu chân của một nữ nhân."

Khi nghe tới đây, Tô Tử Lạc nhướng mày một cái, yếu ớt hỏi, "Nếu vậy, tiên sinh cho rằng đó là ai?"

"Khổng Ngu!"

Kỷ Vân Thư cực kỳ chắc chắn!

Nghe thấy hai chữ như thế, Tô Tử Lạc cười cười, "Vì sao?"

"Vào hôm yến tiệc, ta từng nhìn thấy đôi giày nàng ấy đi. Ngay từ đầu, ta vẫn luôn không nghĩ ra được dấu vết này là cái gì, nhưng khi ta nghĩ tới nó là dấu chân của một nữ nhân, ta mới nhớ tới, cũng càng thêm chắc chắn, đây là do Khổng Ngu lưu lại. Buổi tối ngày hôm đó, nàng ấy đã tới đây."

"Chẳng lẽ tiên sinh đã quên rồi sao? Binh lính trạm dịch không phải đã nói, đêm đó, ngoại trừ Kỷ Lê, không có người nào tiến vào."

"Đó là bởi vì Tô tiên sinh sớm đã phân phó trước, vì vậy không ai dám nói ra."

"Hả? Nhưng vì sao ta phải làm như vậy?"

"Chẳng lẽ muốn ta nói rõ ràng toàn bộ hay sao?" Kỳ Vân Thư bắt đầu kích động, đôi mắt ứa lệ.

Sau khi đặt lại đầu về vị trí cũ, nàng bước tới gần Tô Tử Lạc vài bước, thút thít mũi.

Sau đó nghiêm túc nói, "Nếu người vẫn không muốn nói thật, ta sẽ nói thay người. Đêm đó, Khổng Ngu rời khỏi cung, đi tới nơi này. Lúc ấy, Kỳ Lê đã say, vì thế không biết gì về cuộc trò chuyện giữa nàng ấy và Uất Trì tướng quân. Có thể nàng ấy đã nói mình căn bản không muốn gả tới Khúc Khương, hy vọng Uất Trì tướng quân có thể tấu lên Hoàng thượng, tuyển người khác đi thay nàng ấy. Nếu vậy sẽ không liên lụy đến Cảnh Dung, nàng ấy cũng có thể toàn thân rút lui. Đương nhiên, nàng ấy nhất định đã quyết tâm chết nên mới đến đây, nhưng Uất Trì tướng quân đã không đồng ý, nàng ấy vì sốt ruột nên đã dùng con dao do mình mang đến và cắt cổ hẳn. Uất Trì tướng quân giận dữ, bức nàng ấy đến cửa phía sau, vừa lúc chiếc khăn trong tay áo của nàng ấy rơi xuống trên sàn nhà, chân nàng ấy dẫm lên đó, một nửa dấu chân nằm ở trên khăn tay, một nửa còn lại nằm ở trên sàn nhà phía sau cánh cửa đầy bụi."

Nghe xong, Tô Tử Lạc hỏi tiếp một câu, "Vậy lúc ấy, nàng ấy làm thế nào rời đi? Chiếc khăn tay kia, đang nằm ở đâu?"

"Đó là vì người!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 227: Hai Chọn Một, Rất Dễ Để Chọn

"Đó là bởi vì người!"

Trong khi nói chuyện, đôi mắt Kỷ Vân Thư đỏ ngầu, lạnh lùng và xa lạ nhìn chăm chăm vào Tô Tử Lạc trước mặt.

Sau đó nàng tiếp tục nói, "Uất Trì tướng quân chết, vốn là một phần trong kế hoạch của người. Trước đó người để Uất Trì tướng quân mời Kỷ Lê tới trạm dịch tiếp tục uống rượu, sau đó khiến chính bản thân hấn hạ độc vào trong rượu, cam tâm tình nguyện tìm chết, giá họa chuyện này cho Kỷ Lê. Nhưng người không nghĩ tới, đêm đó Khổng Ngu sẽ tới đây, cũng hoàn toàn không nghĩ tới, nàng ấy sẽ dùng con dao do mình mang theo trong người cắt cổ Uất Trì Lâm. Kế hoạch của người đã hoàn toàn bị đảo ngược ngay trong khoảnh khắc ấy. Tuy nhiên, vẫn may người có thể tương kế tựu kế, tiếp tục tiến hành kế hoạch này theo mong muốn."

"Sau đó thì sao?" Tô Tử Lạc tình cờ hỏi.

Đối với những gì nàng nói, hấn không hề phủ định!

Hấn vẫn luôn duy trì thái độ điềm tĩnh!

Kỷ Vân Thư hít sâu một hơi, vừa quan sát hấn, vừa nói.

"Trước tiên người để Khổng Ngu rời khỏi trạm dịch, sự tình đêm đó, cũng khiến nàng ngậm miệng không đề cập tới, bởi vì người đã đồng ý với nàng ấy, nàng ấy có thể không cần phải đi tới Khúc Khương. Tất cả dấu vết của nàng ấy trong phòng, gần như đều bị người lau sạch. Ta nghĩ, chiếc

khăn tay có lẽ đã bị người đốt rồi, đúng không? Cuối cùng chỉ để lại nửa dẫu chân kia....."

Nhưng kế hoạch chung quy vẫn phải tiến hành, cũng cần phải tiến hành ngay buổi tối ngày hôm đó, vì thế, thừa dịp lúc ấy Kỳ Lê đã say rượu, người liền rút kiếm của hắn ra, nhắm vào ngay vị trí vết cắt trên cổ Uất Trì tướng quân mà Khổng Ngu đã để lại, chém xuống một kiếm.

Trong khi đó, Uất Trì tướng quân bởi vì bị Khổng Ngu cắt cổ nên rất đau đớn, gân mạch căng chặt, vì vậy sau khi bị người một kiếm chém rơi đầu, mười ngón mới hiện ra trạng thái co thắt bất thường như thế.

Sau đó, người đã đặt thanh kiếm đầy máu vào trong tay của Kỳ Lê, khiến tất cả mọi người đều cho rằng, chính hắn khi say rượu đã giết chết người.

Lời nói không hề chần chừ gián đoạn, ngôn ngữ cực kỳ rõ ràng!

Trong phòng cùng với mùi hư thối, dường như còn mang theo một chút hương vị chua xót.

Tô Tử Lạc đối diện với ánh mắt của nàng.

Khóe miệng hắn cong lên, giống như đang xé tan tất cả sự giả tạo của mình, nhưng hắn vẫn cực kỳ nhẹ nhàng.

Hỏi nàng một câu, "Ý của cô nương, chính ta đã giết người? Bằng chứng đâu?"

"Tất cả, đều chỉ là suy đoán của ta, nhưng nếu như người muốn có bằng chứng, ta cũng có thể đưa ra cho người. Đó hính là thành kiếm giết người, chắc hắn vẫn đang nằm ở Hình Bộ đúng không? Chỉ cần ta kiểm nghiệm, ta có thể biết được vân tay của Tô tiên sinh có ở trên thanh kiếm

kia không. Người là người thông minh, chắc hẳn cũng biết, vân tay của mỗi người đều không giống nhau."

Nghe tới đó, nụ cười trên khóe môi của Tô Tử Lạc càng thêm rạng rỡ, kích thích hơn, nói, "Chẳng lẽ Kỳ cô nương không phát hiện ra lời mình nói có đầy sơ hở hay sao? Nếu như ta thật sự giết người, ngày hôm qua ta sẽ không để cô nương tiến vào nghiệm thi, thay vào đó ta nên đốt cháy thi thể sạch sẽ thì hơn. Hơn nữa, Khổng Ngu lưu lại dấu chân kia, vì sao ta chỉ cầm lấy chiếc khăn tay mà không chú ý tới một nửa dấu chân kia rõ ràng như thế? Còn nữa, nếu hung khí giết người chính là mấu chốt dùng để phá án, khi ta nắm lấy thanh kiếm giết người, chẳng lẽ sẽ không lau sạch vân tay trên chuôi kiếm hay sao?"

"Người sẽ không làm như vậy."

"Vì sao?"

"Bởi vì, người căn bản muốn ta tìm ra chứng cứ để chứng minh, người là do người giết."

Kỷ Vân Thư nói, nghiêm túc và quyết đoán.

Tô Tử Lạc hơi nhếch lông mày lên, "Hả? Trên đời này, còn tồn tại hung thủ ngu ngốc giống ta như vậy hay sao?"

Sự bình tĩnh của hắn, giống như một luồng sương mù màu đen lượn lờ ở quanh thân hắn, khiến người có cảm giác bị bức bách.

Kỷ Vân Thư nắm chặt đôi tay thành nắm đấm, nghiêm túc hỏi, "Người không cần tiếp tục ngụy biện, cũng không cần tiếp tục che giấu. Nói đi, rốt cuộc người muốn ta giúp người làm gì?"

Ồ!

Nàng đột nhiên hỏi lời này, chung quy vẫn khuấy động cảm xúc trong mắt của Tô Tử Lạc.

Hắn nhìn thoáng qua thi thể trên giường, lại nhìn về phía Kỳ Vân Thư, lúc này mới mang vẻ mặt thẳng thắn, chậm rãi nói, "Kỳ cô nương quả nhiên là người thông minh, cho dù chỉ một chút chứng cứ, đều không tránh khỏi đôi mắt của cô nương."

"Người rốt cuộc muốn gì?"

Nàng hỏi lại hắn một câu!

"Ta muốn... chỉ một câu nói của Kỳ cô nương mà thôi!"

"Cái gì?"

"Hung thủ, là Kỳ Lê!"

Kỳ Vân Thư cười lạnh một tiếng, "Người là do người giết."

Nàng giống như đang muốn nhắc nhở hắn.

Tô Tử Lạc chỉ nói, "Đúng vậy, người thật sự là do ta giết, giống như những gì cô nương đã nói. Thật ra từ lúc bắt đầu, ta đã muốn để cô nương biết được. Tuy nhiên, ta vẫn cần những lời nói này của cô nương."

"Dựa vào đâu mà người cho rằng, ta sẽ giúp người?"

Cho dù nàng có hồ đồ, cũng sẽ không nói đùa với một vụ án mạng.

Người chính là do Tô Tử Lạc giết, nàng không có lý do gì để buông tha hắn.

Tuy nhiên ——

Sau một khoảnh khắc, Tô Tử Lạc một lần nữa lấy ra chiếc tua rua kia, treo nó trên đầu ngón tay.

Vừa nhìn thấy chiếc tua rua kia, Kỷ Vân Thư lại không khống chế được cảm xúc của mình.

Nàng vốn định duỗi tay ra lấy, nhưng vẫn chậm một bước so với Tô Tử Lạc.

"Nếu cô nương muốn biết Kỷ Bùi đang ở đâu, vậy cô nương nhất định phải giúp ta nói những lời này." Tô Tử Lạc nói ra điều kiện.

Đây là hãn đang muốn giao dịch với nàng!

Hốc mắt Kỷ Vân Thư đỏ ngầu, khẽ lắc đầu, "Không, ta không làm được."

"Cô nương nhất định có thể!" Hãn nhìn nàng, "Bởi vì ở trong lòng cô nương, không có điều gì quan trọng hơn Kỷ Bùi."

"Không....."

"Chỉ cần một câu của cô nương, ta sẽ nói cho cô nương biết, Kỷ Bùi đang ở đâu? Hãn đang sống, hay là đã chết? Những gì cô nương muốn biết, ta sẽ nói toàn bộ cho cô nương biết."

"....."

Đầu óc Kỷ Vân Thư trống rỗng, hai chân cũng bất lực lùi ra sau mấy bước, nỗi đau cuộn cuộn trước ngực khiến nàng cảm thấy nhức mỏi, gần như kiệt sức.

Tô Tử Lạc cất chiếc tua rua vào trong ống tay áo, di chuyển xe lăn tới phía trước cửa sổ, duỗi tay đẩy cánh cửa đang đóng chặt ra.

Ánh sáng bên ngoài chiếu vào trong phòng, chiếu lên bộ quần áo màu trắng của hắn, mang theo một loại cảm giác an nhàn.

Đôi mắt hắn nhìn về phía chân trời, nói, "Một câu nói của cô nương, có thể tránh cho vô số bá tánh không nơi nương tựa, thậm chí cứu được vô số tính mạng của các tướng sĩ!"

Kỷ Vân Thư chỉ lặng lặng nhìn hắn.

"Ba vạn tướng sĩ bên ta đã chống lại mười vạn binh lính của Đại Lâm các người, nếu như cô nương muốn ăn ngay nói thật, hai nước nhất định sẽ xảy ra giao chiến. Đến lúc đó, máu sẽ chảy thành sông, thương vong vô số. Cuối cùng ai thắng ai bại, vẫn là một con số không thể biết được."

Đồng thời với khi nói chuyện, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Kỷ Vân Thư, ánh sáng chiếu vào trên sườn mặt của hắn, cực kỳ đẹp!

Hắn tiếp tục nói, "Ta chỉ muốn lấy lại hai toà thành trì mà Đại Lâm đã từng cướp từ Khúc Khương mà thôi. Từ đây, Khúc Khương lui binh, hai nước sẽ kết thúc chiến tranh. Đây chắc hẳn cũng là mong muốn của cô nương, cũng là mong muốn của bá tánh thiên hạ. Chọn một trong hai điều này, rất dễ dàng để chọn."

Chọn một trong hai?

Rất dễ dàng để chọn?

Nhưng đối với Kỷ Vân Thư mà nói, điều này quá khó khăn!

Thân mình nàng choáng váng gần như muốn ngã, dường như không thể đứng vững. Nàng chỉ có thể chống tay trên góc bàn trong tầm tay, cố gắng đứng thẳng người, không để mất khí thế ở trước mặt Tô Tử Lạc.

Thật lâu sau, nàng hé đôi môi đỏ mọng, "Nếu như ta giúp người, đưa Kỷ Lê vào chỗ chết, từ đó lương tâm ta cũng sẽ chịu đựng cảm giác tội lỗi trong suốt quãng đời còn lại, vĩnh viễn không thể nào tìm thấy sự bình yên."

"Phải không?" Hãn cười lạnh một tiếng, "Theo ta được biết, hãn là người luôn muốn giết cô nương. Một đại ca bất cứ lúc nào cũng có khả năng sẽ giết cô nương, sao cô nương còn đồng tình với hãn?"

Đúng vậy, hãn biết Kỷ Lê là đại ca của nàng!

Có vẻ như Tô Tử Lạc đã biết rõ bối cảnh thân thế của nàng.

"Mạng người quan trọng!"

Kỷ Vân Thư kiên quyết trả lời!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 228: Rốt Cuộc, Lương Tâm Đã Bị Chó Ăn

Nghe những lời này, khiến khoé miệng Tô Tử Lạc không thể không nổi lên một nụ cười khinh thường.

Ánh mắt lạnh lùng của hắn dừng lại trên một cây đa ở bên ngoài cửa sổ.

Sau đó nói, "Hy sinh một người, đổi lấy tính mạng của vô số người. Lựa chọn này, không phải rất dễ chọn hay sao? Hơn nữa, Kỳ cô nương chắc hẳn rất hiểu đại ca của mình, đúng không? Hắn ta là một người thế nào, cô nương hiểu rõ nhất. Hắn ta có thể ngoan ngoãn chờ đợi ở đại lao Hình Bộ, tất nhiên sẽ không sợ Hoàng thượng định tội hắn ta. Bởi vì ngay cả khi đã định tội rồi, nói đến cuối cùng, hắn ta cũng có thể trốn thoát thành công."

Kỳ Lê có thể ngồi trên vị trí Tư Doãn, đương nhiên không phải chỉ dựa vào việc cậy mạnh!

Tô Tử Lạc nói rất đúng, cho dù người là do Kỳ Lê giết, hắn ta cũng sẽ tìm được lối thoát khác cho mình.

Nếu không, hắn ta sao sẽ ngoan ngoãn đợi ở Hình Bộ!

Lời đã nói đến như thế này, theo đạo lý, Kỳ Vân Thư chắc hẳn sẽ đáp ứng hắn mới đúng.

Một mặt, nàng có thể xác định được Tô Tử Lạc rốt cuộc có phải Kỳ Bù hay không!

Mặt khác, hai nước không xảy ra giao chiến! Sẽ không có chết chóc!

Khúc Khương chỉ muốn lấy lại hai tòa thành trì thuộc về bọn họ mà thôi.

Đơn giản như thế!

Nhưng đối với Kỷ Vân Thư mà nói, bất luận bản thân nàng lựa chọn như thế nào, đều chú định cả đời này của nàng, lương tâm sẽ bị kết án.

Tô Tử Lạc cũng không sốt ruột khi nhìn thấy nàng nghi ngờ thiếu quyết đoán.

"Không thành vấn đề, cho dù Kỷ cô nương lựa chọn như thế nào, ta đều có thể chờ quyết định của cô nương."

Hắn nói xong thì chuẩn bị rời đi.

Trái tim Kỷ Vân Thư cũng càng ngày càng gấp, ngay khi Tô Tử Lạc chuẩn bị gõ cửa để gọi Liệt nhi tới đây hắn ra ngoài, nàng đã gọi hắn lại.

"Kỷ Bù!"

Trong một chớp mắt kia, bàn tay Tô Tử Lạc vừa lúc dừng ở giữa không trung.

Cả người hắn đóng băng!

Kỷ Vân Thư tiếp tục, "Ta không biết người có phải là Kỷ Bù hay không? Cũng không biết nếu như người là hắn, vì sao hai năm qua không quay lại tìm ta? Ta càng thêm không thể ngờ tới, người mà ta đã đợi hai năm qua, lúc này sẽ nói với ta những lời như thế. Ta chỉ nhớ rõ, Kỷ Bù mà ta quen biết, hai tay của hắn là dùng để chấp bút, không phải là bàn tay dính đầy máu tươi. Ta cũng không biết, có phải hắn đã biến thành một

người chỉ vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn hay không. Nếu như vậy..... ta thật hy vọng hai năm trước, hãn đã chết."

Sau khi nói xong, nước mắt nàng rơi xuống.

Đau lòng, không gì đau bằng chết tâm!

Kỷ Bù của nàng, không phải như thế.

Lúc này, nàng thật sự hy vọng Tô Tử Lạc không phải là Kỷ Bù.

Ngay cả khi Kỷ Bù thật sự đã chết.

Thật lâu sau, Tô Tử Lạc vẫn không đáp lại, hãn nắm chặt nắm tay, nhẹ nhàng gõ trên cửa.

Nghe thấy âm thanh, Liệt nhi ở bên ngoài mở cửa, đi tới đẩy hãn ra ngoài.

Trước khi rời đi, Tô Tử Lạc nghiêng đầu nhìn thoáng qua Kỷ Vân Thư vẫn đang run rẩy.

Sau đó nói, "Những gì cô nương muốn biết, chờ sau khi cô nương nói câu kia xong, ta nhất định sẽ nói toàn bộ cho cô nương biết."

Hãn nói xong, lập tức rời đi!

Nước mắt của Kỷ Vân Thư không chịu khống chế chảy xuống!

Nàng ngây người ở trong phòng hồi lâu, trên tay vẫn còn dính máu, bước chân nặng nề, thất hồn lạc phách rời khỏi trạm dịch.

Một mình nàng, đi lang thang ở trên phố không có mục tiêu, bả vai bị người qua lại đụng phải rất đau, nhưng nàng không hề cảm thấy đau đớn.

Hơn nữa ——

Ông trời không chiều lòng người, bắt đầu trút mưa xuống.

Vừa lúc, một chiếc dù xuất hiện ở trên đầu nàng.

Kỷ Vân Thư nghiêng mắt nhìn, lập tức thấy Thời Tử Sâm đang cầm ô đứng ở bên cạnh nàng, gần như che hết ô ở trên đầu nàng, và nửa bên bả vai nàng ấy đã bị mưa xối ướt đẫm.

Kỷ Vân Thư nâng tay lên, đẩy đẩy ô về phía Thời Tử Sâm.

Sau đó hỏi, "Người có nghe thấy hết hay không?"

Giọng điệu của Kỷ Vân Thư rất yếu, thậm chí có chút nghẹn ngào.

Thời Tử Sâm gật đầu!

"Vậy..... nếu là người, người sẽ làm thế nào?"

Thời Tử Sâm lắc đầu!

"Người không biết? Hay là nói thật?"

Thời Tử Sâm lại lắc đầu!

Kỷ Vân Thư hạ ánh mắt xuống, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh băng, không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi về phía trước.

"Đi đâu?" Thời Tử Sâm hỏi.

"Tới Dụ Hoa Các, đợi mưa tạnh hẵng về."

"Ân!"

Sau khi tới Dụ Hoa các, lúc nàng đi vào thì cả người đã bị ướt đẫm.

Tiểu đồng vừa nhìn thấy Kỳ Vân Thư bước vào, vội vàng chuyển vài cái lò sưởi tới và đặt ở bên người nàng, tiếp đó lại mang tới một chiếc chăn bông phủ thêm cho nàng.

Tiểu đồng chăm sóc nàng cực kỳ chu đáo!

Người nàng dần dần ấm lên, lúc này nàng mới nhìn xung quanh một chút, nhưng không nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Vệ Dịch đâu.

Thật ra Mộ Nhược hôm nay cực kỳ minh mẫn, sau khi gặp qua một vài người bệnh, hẳn liền rửa tay đi tới.

Hắn liếc mắt quan sát Kỳ Vân Thư một cái, "Sao lại trông giống như gà rút vào nồi canh như vậy? Chẳng lẽ Cảnh Dung đã đuổi cô nương ra ngoài?"

Nàng lẳng lặng ngồi đó, không đáp lại lời hắn nói.

Hôm nay nữ nhân này xảy ra chuyện gì vậy? Hôm qua tới đây vẫn còn nhanh mồm dẻo miệng, nói không ngừng nghỉ, sao hôm nay lại héo rũ như vậy?

Vì thế Mộ Nhược dịch ghế tới, ngồi ở phía đối diện nàng, cất cao giọng hỏi, "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhân lúc ta vẫn đang thanh tỉnh, nói không chừng có thể giúp người nghĩ ra được kế sách."

Kỳ Vân Thư trầm mặc một lát, ngược gương mặt trắng bệch lên, hỏi, "Nếu, người phải đi ngược lại với lương tâm của mình, làm một điều gì đó có thể cứu vô số tính mạng người, người có nguyện ý hay không?"

Điều này khiến Mộ Nhược bối rối, hẳn nhú mày, vuốt vuốt cằm mình, suy nghĩ một lát.

"Nếu như người muốn hỏi ta chọn mỹ nhân hay là rượu ngon, ta đây nhất định sẽ nói cho người biết, ta đương nhiên sẽ chọn rượu ngon. Nhưng..... lương tâm và tính mạng? Điều này quả là làm khó ta."

Hắn mang một bộ dáng sầu khổ.

Nhưng đôi mắt bỗng sáng ngời, nói, "Chắc chắn là chọn tính mạng. Bởi vì, lương tâm của ta đã bị chó ăn."

Phốc ——

Kỷ Vân Thư suýt nữa đã phun ra máu.

Nàng biết bản thân mình đã hỏi sai người rồi.

Nàng thở dài một tiếng, không nói chuyện nữa.

Mộ Nhược nhìn thấy sắc mặt nàng trắng bệch, lắc đầu, đứng dậy đi tới hậu viện một chuyến, không lâu sau, hắn bưng tới một chén thuốc nóng.

"Uống hết đi, đừng chừa lại dù chỉ một giọt!"

Cũng không biết chén dược kia là gì, dù sao Kỷ Vân Thư vẫn uống một ngụm hết sạch.

Không bao lâu sau, quần áo trên người nàng cũng khô, nàng rời khỏi chần bông. Trước khi cất bước rời đi, nàng hỏi Mộ Nhược một câu, "Vệ Dịch đâu?"

Mộ Nhược chỉ dùng ngón tay chọc chọc ở trên đỉnh đầu!

"Đang ngâm nước tắm!"

Hắn nói rất mơ hồ.

Kỷ Vân Thư cũng không tiếp tục hỏi thêm gì nữa.

Sau khi trở lại Dung Vương phủ, nàng liền nhốt mình ở trong phòng, không cho ai đến gần.

Cảnh Dung cũng không tới quấy rầy nàng, có lẽ bởi vì sau khi nói chuyện với Tô Tử Lạc ở Đào Hoa Nguyên, hắn cũng cần một chút thời gian để tiêu hóa chúng.

Đêm khuya trời trở lạnh.

Kỷ Vân Thư đẩy cửa sổ trong phòng ra, những cơn gió lạnh tràn vào khiến nàng không thể không run rẩy một cái.

Nhìn lên bầu trời đầy sao, nàng lại chìm trong suy nghĩ lần nữa.

Trong đầu, toàn bộ đều là những lời nói của Tô Tử Lạc, từng câu từng chữ, đều cắm rễ ở trong lòng nàng.

"Kỷ Bùì, chàng sẽ rời khỏi ta hay sao?"

"Không bao giờ, cho dù một ngày nào đó, chúng ta thật sự phải tách ra, ta nhất định cũng sẽ tới tìm nàng."

Những lời nói năm đó, lúc này cũng quanh quẩn ở trong đầu nàng, vang lên từng đợt từng đợt một.

"Chỉ cần một câu của cô nương, ta sẽ nói cho cô nương biết, Kỷ Bùì đang ở đâu? Hắn sống, hay đã chết? Nếu cô nương muốn biết, ta sẽ nói toàn bộ cho cô nương biết."

Những lời này, thật sự giống như hàng ngàn hàng vạn con kiến đang tuyền ý gặm cắn trái tim nàng, đau đớn và hoảng loạn!

Cho đến ngày hôm sau.

Nàng sai người thông báo với Kinh Triệu Doãn, nói rằng nàng đã phát hiện ra hung thủ, báo cáo của vụ án cũng đã viết xong, trực tiếp đưa cho Kinh Triệu Doãn để hắn trình tới trong tay Hoàng thượng.

Sau khi Cảnh Dung biết được, vội vàng chạy tới.

"Đã biết hung thủ là ai?"

Nàng hồ hững gật gật đầu.

"Là ai?"

"Kỷ Lê."

Nàng trả lời một cách thờ ơ!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 229: Chờ Bị Người Giết Mổ

Kỷ Lê?

Cảnh Dung sững sốt, hiển nhiên đã bị câu trả lời của nàng dọa sợ!

Hắn nghiêm túc hỏi, "Nàng hãy nói thật với ta, hung thủ rốt cuộc có phải là Kỷ Lê hay không?"

Giọng điệu của hắn đầy nghi ngờ.

Kỷ Vân Thư lạnh lùng nói, "Đúng vậy, hung thủ chính là hắn."

"Lúc trước nàng không nói như vậy."

"Lúc trước ta không có chứng cứ chắc chắn, nhưng hiện tại đã khác, chính hắn đã giết Uất Trì Lâm, tất cả mọi chứng cứ đều chỉ hướng về phía hắn, hơn nữa ta đã viết xong hành án, có lẽ lúc này, Kinh Triệu Doãn đã đưa đến trong tay Hoàng thượng."

Từng câu từng chữ, đơn giản thờ ơ, trong ánh mắt, thậm chí mang theo chút vô tình!

Trong khi nói chuyện, nàng đã chạy tới án thư, vừa dọn dẹp đồ trên đó, vừa nói, "Chờ sau khi chuyện này kết thúc, chúng ta có thể nhanh chóng khai quan điều tra vụ 《Lâm Kinh Án》, đó mới là sự tình Vương gia và ta nên lo lắng tới."

"Kỷ Vân Thư!"

Cảnh Dung cao giọng gọi tên nàng một tiếng.

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư giống như không nghe thấy, không buông ra những vật trên tay.

Cho đến khi Cảnh Dung đi tới, nắm lấy hai vai nàng, khiến nàng xoay mặt về phía hắn, sau đó chất vấn nàng lần nữa.

"Nàng hãy thề với ta, những lời nàng nói chính là sự thật!"

Nhìn vào đôi mắt Cảnh Dung, Kỳ Vân Thư không hề chột dạ chút nào.

Nàng vẫn kiên quyết trả lời, "Giết người, chính là Kỳ Lê."

"Được, nếu như đó là nàng nói, ta tin."

Cảnh Dung buông nàng ra!

Đồng thời quét hết toàn bộ sự nghi ngờ lúc trước.

Không bao lâu sau, Hoàng thượng liền hạ chỉ, tuyên gọi tất cả văn võ bá quan vào triều, Cảnh Dung cũng thay đổi một thân triều phục, lập tức tiến cung.

Nếu như Kỳ Vân Thư đã viết trên hành án, hung thủ thật sự là Kỳ Lê!

Điều này cũng có nghĩa rằng, quan hệ giữa hai nước sẽ bị lung lay.

Rốt cuộc, tướng quân Đại Lâm chém giết tướng quân Khúc Khương, đó là một loại khiêu khích trực tiếp.

Hoặc là, Kỳ Trinh Đế đã đồng ý với yêu cầu Tô Tử Lạc đưa ra, trả lại hai tòa thành trì, tránh khỏi chiến sự!

Hoặc là, hai nước sẽ giao chiến, giống như trận chiến ở Thương Thủy 5 năm trước.

Máu chảy thành sông!

Nhưng đế vương từ xưa đến nay, không có ai nguyện ý đánh giặc.

Toàn bộ hoàng cung đại nội đều bao phủ một tầng sương mù ngưng trọng.

Kỷ Vân Thư vẫn luôn đứng ở trong viện của mình, ngắm nhìn những cánh hoa rơi, trong lòng nàng đã không còn hoảng loạn giống như tối qua.

Ngược lại nàng rất bình tĩnh!

Không biết qua bao lâu, trong cung truyền đến tin tức.

Hoàng thượng đã hạ chỉ, buổi trưa ngày mai, luận tội xử quyết Kỷ Lê!

Đối với chuyện trả lại thành trì, không có tin tức.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Hai ngày sau, cũng chính là ngày hành hình.

Đại lao Hình Bộ.

Kỷ Lê ngồi trên chiếu, trong tay là một cọng rơm, di chuyển nó ở trong tay, trên đỉnh nhà tù là một cánh cửa sổ rộng mở, vừa lúc bắn vào một luồng ánh sáng bạc, dừng lại ở trên chiếu rơm ố vàng.

Lộc cộc lộc cộc ——

Một loạt tiếng xe lăn lộc cộc truyền từ xa tới gần.

Cuối cùng dừng lại ở bên ngoài phòng giam Kỷ Lê.

Cai ngục cởi bỏ xích sắt ở trên cửa, Liệt nhi lập tức đẩy Tô Tử Lạc đi vào.

Kỷ Lê buông đầu xuống, ánh mắt vẫn luôn nhìn cọng rơm trên ngón tay mình.

Trên khoé miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng thần bí!

Thật lâu sau, hăn mới chậm rãi ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt lạnh băng của Tô Tử Lạc. Ánh mắt như vậy, thật sự giống như vô số thanh đao, cực kỳ thiếu kiên nhẫn muốn cắt hăn thành từng mảnh nhỏ.

"Người rốt cuộc đã tới?"

Giọng nói của hăn âm trầm vang lên!

Tô Tử Lạc nghiêm túc sắc mặt, nói, "Người dường như vẫn luôn đợi ta!"

"Có thể xem như thế."

"Lúc này, người còn có lời gì muốn nói?"

Kỷ Lê cười cười, "Hoàng thượng đã hạ chỉ, ta còn có thể nói gì được nữa? Tranh luận rằng mình không hề giết người, hay là nói, cầu xin người tha cho ta?"

"Người vốn là người đáng chết!"

Tô Tử Lạc đơn giản nói, rõ ràng trong giọng nói có mang theo hận ý.

Nhưng ——

Đổi lấy là nụ cười khinh thường của Kỷ Lê, cọng rơm trong tay hăn bắn ra ngoài, rơi xuống bên chân Tô Tử Lạc.

Hăn nói, "Lẽ ra 5 năm trước, người nên chết ở trên chiến trường, đúng không, Kỷ Bù?"

Nghe thấy cái tên kia, Tô Tử Lạc mỉm cười yếu ớt.

Tô Tử Lạc nghiêng nghiêng đầu, không nói gì!

Kỷ Lê nhích về phía tường và dựa vào trên đó, hai tay bắt chéo ở trên đầu gối, ngồi khoanh chân như một thánh nhân.

Hắn nói, "Người vĩnh viễn đừng quên, mạng của người, không phải là của bản thân người. Nó là của ta và Kỷ Hoàn. Nếu không có chúng ta, giờ này, người cũng sẽ không thể xuất hiện ở đây."

"Vì thế, ta hẳn là nên cảm tạ các người?" Tô Tử Lạc bình tĩnh hỏi.

"Người cảm thấy thế nào?"

Tô Tử Lạc chau mày, hai tay nắm chặt tay vịn ở trên xe lăn, "Chính người đã giết cha ta, người chắc hẳn còn nhớ rõ, đúng không? Chính người đã dùng kiếm, một kiếm giết ông ấy."

Kỷ Lê suy ngẫm một lúc, "Thì ra, thủ hạ bại tướng chết ở dưới kiếm của ta, là phụ thân người!"

Kỷ Lê hiện lên vẻ mặt kiêu ngạo!

Tô Tử Lạc di chuyển xe lăn tới trước mặt hắn, nhìn chăm chú vào hắn, "Ta có thể cho người hai lựa chọn. Một, là tự kết thúc mình. Hai, là chết ở trong tay ta, người hãy tự mình chọn đi."

"Như thế nào? Người cho rằng nếu người giết ta trong đại lao này, người có thể thoát ra được hay sao?"

"Người không cần lo lắng, ta sẽ xử lý sạch sẽ. Hơn nữa, hoàng đế Đại Lâm các người cũng đã hạ chỉ, sẽ luận tội xử trăm người. Nếu như lúc này người sợ tội tự sát, cũng là điều đương nhiên."

Đương nhiên?

"Chặc chặc chặc....." Kỳ Lê lắc đầu khinh thường.

Giống như hắn đang ở chờ đợi điều gì đó, vì thế không hề sợ hãi chút nào.

Tô Tử Lạc nhìn thấy hắn như vậy, khóe miệng hiện lên một nụ cười, hỏi một câu, "Người đang đợi người tới cứu người sao?"

Ồ!

Ánh mắt Kỳ Lê bỗng hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Kỳ Tư Doãn là người thông minh, người biết vụ án mạng này liên quan tới quan hệ hai nước, ai cũng không thể cứu được người, vì vậy, người sớm đã lên kế hoạch tự cứu mình. Nếu như Hoàng thượng định tội người, người sẽ tìm một người tương tự như mình, bịt kín đầu, trước khi người bị đưa ra xử trảm, đưa hắn ta vào trong phòng giam, đi tìm chết thay người."

Tô Tử Lạc nói ra toàn bộ kế hoạch của Kỳ Lê rõ ràng rành mạch!

Giống như kế hoạch kia, bản thân mình cũng tham dự vào trong đó.

Sau khi Tô Tử Lạc nói những lời này xong, sắc mặt Kỳ Lê đột nhiên trầm xuống.

Khiếp sợ!

Tô Tử Lạc tiếp tục nói, "Nếu như người đang đợi trâu long chuyên phượng, vậy thì, không cần chờ nữa. Bởi vì người mà người đang đợi, trước khi ta tới nơi này gặp người, đã chết."

"Người nói gì?"

"Kế hoạch của người, không thể thực hiện được. Kỳ Lê, nếu là phạm nhân thì nhất định phải thừa nhận hậu quả. Người cũng vậy, ta cũng vậy, tất cả mọi người đều như thế."

Sau một khoảnh khắc, không đợi Kỳ Lê mở miệng nói chuyện, ngón tay cái của Tô Tử Lạc liền ấn một cơ quan nhỏ ở trên xe lăn.

Một sợi dây bạc rất nhỏ, bỗng chốc bắn ra từ bên trong, nhanh chóng cuốn quanh cổ Kỳ Lê.

"Người....."

Kỳ Lê bị buộc phải ngửa đầu lên, đôi tay nắm chặt lấy sợi dây nhỏ hoàn toàn không thể nhìn thấy kia.

Khuôn mặt đỏ bừng!

Yết hầu hít thở không thông, khiến hẳn không thể nào nói ra một chữ.

Cho dù là lời nói xin tha!

Tô Tử Lạc lạnh lùng nhìn cặp mắt trừng lớn kia, nhìn thấy trong ánh mắt hẳn tràn ngập sợ hãi và không thể tin.

Ánh mắt như vậy, chính là ánh mắt mà Tô Tử Lạc muốn thấy!

Trong phòng giam u ám, vang lên từng tiếng thở hỗn hển dồn dập của Kỳ Lê.

Hắn giống như một con chim bị giam vào trong lồng sắt, chờ bị người giết mổ!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 230: Đại Ca Không Phải Là Hung Thủ

Sợi dây nhỏ quấn quanh cổ Kỷ Lê, từ từ cắt vào trong da thịt hần, tạo thành một vết thương đâm máu, giống như muốn cắt đầu hần xuống mới dừng lại.

Tô Tử Lạc lạnh lùng nói một tiếng.

"Yên tâm đi thôi!"

"Ừm!"

Kỷ Lê vẫn đang hấp hối giãy giụa, hai tròng mắt cực lớn dường như muốn rớt ra ngoài.

Hần chưa từng sợ hãi như thế, cả người run rẩy bởi vì sự thắt chặt trên cổ nên có cảm giác hít thở không thông.

.....

Không bao lâu sau, người Hình Bộ đưa ra thông báo.

Kỷ Lê sợ tội tự sát ở trong phòng giam!

Tin tức truyền đi thật sự rất nhanh, nhưng không được lan truyền rộng rãi.

Cũng trong cùng ngày, Kỷ Hoàn vốn bị Hoàng thượng hạ lệnh giam giữ cũng được thả ra.

Ngay khoảnh khắc ra khỏi phòng giam, hắn lập tức biết được tin tức đại ca mình tự sát. Hắn ngậy người tại chỗ hồi lâu.

"Không có khả năng, đại ca ta sẽ không tự sát!"

Hắn cực kỳ chắc chắn.

Chỉ khi nhìn thấy thi thể Kỳ Lê nằm ở trong phòng giam, được dùng vải bố trắng bọc quanh người, hắn mới tiếp nhận sự thật này.

Ngay lập tức hắn nổi cơn điên!

Kỷ Hoàn đột nhiên rút hiên xích kiếm và dùng sức vung lên, kiếm phong chém đứt mấy cây cọc gỗ trong phòng giam, khiến người bên cạnh sợ hãi.

"Đại ca!"

Hắn quỳ gối bên thi thể Kỳ Lê, nắm chặt nắm tay và nện mạnh xuống mặt đất một cái.

Khớp xương trên tay hắn, ngay lập tức tứa ra máu.

Hắn run rẩy ngã xuống mặt đất!

Qua hồi lâu, Kỷ Hoàn đứng dậy, trong ánh mắt tràn ngập hận ý và sát khí. Bàn tay cầm hiên xích kiếm của hắn hơi dùng lực một chút, bước nhanh ra khỏi đại lao Hình Bộ.

Kỷ Hoàn chạy thẳng tới Dung Vương phủ.

Trời nổi lên mưa phùn, Kỳ Vân Thư đang đứng ở dưới mái hiên, duỗi tay ra với một nhánh hoa mai và cắm vào trong khe hở trên cây cột một bên.

Động tác vừa mới kết thúc, nàng lập tức nghe thấy ——

"Kỷ tướng quân, người đang làm gì vậy?"

Tiếng nói đầy lo lắng của nha đầu truyền vào từ ngoài sân.

Kỷ Vân Thư ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Kỷ Hoàn mang về mặt bưng bưng sát khí đang lao về phía nàng, tay hấn đồng thời rút hiên xích kiếm ra, khi cách nàng khoảng hơn năm mét, lập tức nhắm kiếm vào nàng.

"Ta muốn giết ngươi."

Tốc độ của Kỷ Hoàn rất nhanh, Kỷ Vân Thư chỉ kịp lui ra phía sau một bước nhỏ, kiếm phong bén nhọn đã đâm vào trước ngực nàng khoảng chừng vài milimet.

Cũng may luôn có Tử Cầm bảo vệ nàng ở trong bóng tối, kéo người nàng ra và tránh khỏi thanh kiếm của Kỷ Hoàn.

Kiểm phong của Thời Tử Cầm cũng đồng thời vung lên!

Tuy nhiên, nói thế nào thì Kỷ Hoàn cũng là một tướng quân, võ công lợi hại, hơn nữa trong tay còn có hiên xích kiếm, Thời Tử Cầm đương nhiên đánh không lại hấn.

Hơn nữa, lúc trước cánh tay nàng ấy bị thương, chỉ qua mấy chiêu, Thời Tử Cầm đã bị bại trận.

Kỷ Hoàn lập tức chuyển đầu kiếm phong, đâm về phía Kỷ Vân Thư, dừng ở trên cổ nàng.

Thời Tử Cầm nhanh chóng bò dậy từ trên mặt đất, chuẩn bị thề sống chết lao vào trận chiến.

Nhưng ——

"Đừng tới đây!"

Kỷ Vân Thư giơ tay, không cho nàng ấy đi tới.

"Nếu người muốn giết, vậy hãy giết đi."

Kỷ Vân Thư hơi nâng cằm lên, nói với Kỷ Hoàn.

Kỷ Hoàn lúc này đang trong cơn giận dữ, bởi vì lực trên cánh tay cầm kiếm quá lớn, hơi có chút run rẩy.

"Vì sao?" Hấn chất vấn nàng.

Kỷ Vân Thư đáp trả, "Ta chỉ phụng chỉ, tìm ra thủ phạm."

"Người biết đại ca không có khả năng giết người."

"Nhưng người thật sự là do hấn giết."

Kỷ Hoàn hừ một tiếng, khuôn mặt đỏ ngầu, "Là người hại chết Nguyên Chức, hại chết tổ mẫu, hiện tại, người lại hại chết đại ca. Buổi tối ngày hôm đó, ta nên giết người mới phải."

Kỷ Hoàn nghiêng răng nghiêng lợi nói!

Kiếm của hấn nhẹ nhàng trượt qua trên cổ Kỷ Vân Thư, để lại một vết cắt.

Nhưng nàng không hề trốn tránh ánh mắt của Kỷ Hoàn, ngược lại lớn mật đón nhận nó.

"Nhị ca, nếu như người muốn giết ta, hiện tại hãy động thủ đi."

"Được, người đã muốn chết như vậy, ta sẽ khiến người chôn cùng với đại ca."

Kỷ Hoàn cứng rắn hơn, cổ tay đang muốn dùng sức.

Đột nhiên, một viên đá nhanh chóng được ném tới, vừa vắn đánh vào trên thân kiếm. Bởi vì lực đạo rất lớn, vì thế trực tiếp bức Kỷ Hoàn mang theo thanh kiếm, cùng rút lui vài bước.

Không đợi hắn có phản ứng lại, Cảnh Dung đã xuất hiện ở trước mặt hắn!

Sau đó Cảnh Dung đoạt lấy hiên xích kiếm trong tay của hắn, đặt ở trên cổ hắn.

Cùng với một tiếng quát mắng, "Kỷ tướng quân, người thật to gan. Dám vào trong Dung Vương phủ của ta giết người."

"Nàng đã hại chết đại ca ta!"

Kỷ Hoàn chỉ vào Kỷ Vân Thư.

Cảnh Dung mắt lạnh nhìn hắn, "Kỷ Tư Doãn giết người, dựa theo luật pháp Đại Lâm, vốn nên xử trảm. Hiện giờ hắn sợ tội tự sát, cũng là hắn gieo gió gặt bão."

"Vương gia thật sự tin nàng? Tin rằng đại ca ta là hung thủ?"

"Tin, chỉ cần đó là do Kỷ tiên sinh nói, bốn vương hoàn toàn tin."

Kỷ Hoàn cắn răng, hai quyền nắm chặt, hung hăng trừng mắt nhìn Kỷ Vân Thư, mắng một tiếng, "Người đừng tưởng có Dung Vương che chở người, ta sẽ không có biện pháp bắt người. Người rõ ràng biết đại ca căn bản không có khả năng giết người, vì sao người phải nói dối?"

Hắn chất vấn nàng!

Kỷ Vân Thư đi tới, nói, "Nhị ca, người yên tâm, ta sẽ không oan uổng người khác, cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua hung thủ chân chính. Cho dù là ai giết người, cuối cùng, đều phải trả giá đại giới."

"Đại ca không phải là hung thủ."

Kỷ Hoàn vẫn nói câu kia.

Sắc mặt Kỷ Vân Thư vẫn rất bình tĩnh, giống như không muốn nói thêm gì nữa.

Cơ tức của Kỷ Hoàn tới rất nhanh, tan đi cũng nhanh.

Đợi sau khi hãn bình tĩnh lại, Cảnh Dung hạ kiếm từ trên cổ hãn xuống, trở tay một cái, đưa kiếm trong tay về phía Kỷ Hoàn.

Thật lâu sau, Kỷ Hoàn mới tiếp nhận lại kiếm.

Hãn phần nộ rời đi!

Cảnh Dung nhìn thoáng qua Thời Tử Sâm bị thương, "Đi chữa thương đi."

Thời Tử Sâm gật đầu, nhảy lên xà nhà biến mất.

Sau một khoảnh khắc, hãn kéo Kỷ Vân Thư vào phòng, ra lệnh cho mấy nha đầu, "Đi lấy hòm thuốc lại đây."

"Vâng!"

Nha đầu lấy hòm thuốc tới, Cảnh Dung vừa mở ra, vừa nhẹ nhàng nâng cằm Kỷ Vân Thư.

Hãn ân cần nói, "Sẽ hơi đau một chút, đừng lộn xộn."

Kỷ Vân Thư ngoan ngoãn ngồi xuống, giống như một con rối gỗ bị giật dây.

Cảnh Dung cẩn thận bôi thuốc trên miệng vết thương nơi cổ cho nàng. Hắn trầm mặc hồi lâu, lúc này mới nói, "Kỷ Lê chết không liên quan tới nàng."

"....."

"Nếu hắn giết người sẽ phải đền mạng."

Thuốc trên cổ lạnh đến nỗi khiến nàng không thể không rùng mình, rụt rụt đầu lại, ngả người ra sau.

Cảnh Dung bắt lấy cánh tay của nàng, nghiêm khắc nói, "Đã nói đừng nhúc nhích, miệng vết thương cần phải được bôi thuốc."

Nàng đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống.

Động tác của Cảnh Dung rất nhẹ, sau khi băng bó xong miệng vết thương cho nàng, lông mày nhíu chặt của hắn mới được nới lỏng ra.

"Đợi lát nữa ta tìm Mộ Nhược tới đây nhìn xem."

"Không cần, chỉ là chút thương thế nhỏ."

"Sau khi hắn nhìn xem, ta mới an tâm được."

Cảnh Dung thu dọn hòm thuốc xong, sai nha đầu mang đi ra ngoài, sau đó quay lại hỏi Kỷ Vân Thư, "Nàng muốn đi gặp đại ca của nàng hay không? Thi thể của hắn, hiện tại vẫn đang ở Hình Bộ."

Nàng lắc đầu!

"Vậy nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt, đợi lát nữa ta sẽ sai người đi thông báo với Mộ Nhược."

Nàng gật đầu!

Ngay trước khi Cảnh Dung rời đi, Kỷ Vân Thư đột nhiên gọi hăn lại.

"Cảnh Dung!"

Nàng gọi tên của hăn.

Cảnh Dung xoay người nhìn nàng, "Có chuyện gì vậy?"

Kỷ Vân Thư trầm mặc một lát, sau đó lắc đầu, "Không có việc gì."

Nếu như hôm nay giống như thường ngày, Cảnh Dung nhất định sẽ cố hỏi nàng, nhưng hiện tại hăn không làm như vậy, chỉ yên lặng rời đi.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 231: Nữ Tử, Gây Quá Sẽ Không Tốt

Không lâu sau, Mộ Nhược đã tới, giúp nàng kiểm tra miệng vết thương lần nữa.

Mộ Nhược gật gật đầu, "Không tệ, miệng vết thương không quá sâu, đây chắc là vết thương do hiên xích kiếm, đúng không?"

"Sao người biết?" Kỷ Vân Thư hỏi.

Mộ Nhược rửa tay và cười, "Hoàng thượng ban thưởng hiên xích kiếm vô cùng lợi hại, thân kiếm căn bản không giống như kiếm bình thường. Ta thật ra từng may mắn nhìn thấy thanh kiếm kia của Kỷ tướng quân, vì vậy vừa nhìn thấy miệng vết thương của người liền biết."

"Ồ!"

Kỷ Vân Thư không đáp lại.

Một lát sau, Mộ Nhược tò mò hỏi nàng, "Hôm qua cô nương hỏi ta, lương tâm và tính mạng, cái nào quan trọng hơn. Hôm nay, Kỷ Tư Doãn lại sợ tội tự sát, việc này có liên quan tới cô nương hay không?"

Lòng hiếu kỳ của hắn tăng lên!

"....."

"Cô nương không trả lời ta, tức là ta nói đúng rồi? Ta đây càng thêm tò mò, điều này có liên quan gì tới lương tâm?"

Hắn cảm thấy kỳ lạ!

Kỳ Vân Thư vẫn không đáp lại! Nàng cúi đầu, tâm tư không biết đã bay tới tận đâu.

Mộ Nhược thấy nàng không trả lời, cảm thấy hơi mất mặt, vì vậy nên thôi.

.....

Bên kia!

Tô Tử Lạc một lần nữa bước vào trong cung, nhưng lần này, hắn chỉ gặp mặt một mình Kỳ Trinh Đế.

Trong điện!

"Người, đã chết. Việc này xem như chấm dứt. Đối với lời Tô tiên sinh đã nói lúc trước, chuyện trả lại thành trì, chỉ sợ hơi khó." Kỳ Trinh Đế không quanh co lòng vòng.

Tô Tử Lạc lắng nghe và trầm ngâm một lát.

Sau đó hắn nói, "Uất Trì tướng quân bị giết ở Đại Lâm, thủ phạm chính là Binh Bộ Tư Doãn Kỷ Lê các người. Vụ án nhìn giống như đã kết thúc, một mạng bồi một mạng, thực tế có thể như thế. Tuy nhiên, sự nhục nhã thế này, Đại vương Khúc Khương chúng ta và bá tánh Khúc Khương, chắc chắn sẽ không tiếp nhận."

Thái độ của hắn cực kỳ cứng rắn!

Và ý của hắn như thế nào, Kỳ Trinh Đế cũng không cần suy đoán.

Kỳ Trinh Đế đi thẳng vào vấn đề nói, "Dùng một mạng người, bức trăm trả lại hai tòa thành trì cho các người, có phải quá buồn cười hay

không?"

Thật là nực cười!

"Đối với Hoàng thượng mà nói, hai tòa thành trì căn bản không tính là gì, nhưng là đối với Khúc Khương chúng ta lại khác. Chỉ cần Hoàng thượng đồng ý, vụ án mạng này mới thật sự xem như kết thúc. Từ đây, ta sẽ hạ lệnh cho ba vạn quân lui binh khỏi biên cương, hai nước sẽ không tham chiến. Nhưng....."

"Cái gì?" Kỳ Trinh Đế khiếp sợ.

"Nếu như Hoàng thượng không đồng ý, ta chỉ có thể nghĩ tới, việc một tướng quân bị giết ở nước khác, nhất định sẽ kích động sự phẫn nộ của dân chúng. Mấy vạn tướng sĩ bên ta sẽ ôm tâm dù chết cũng phải chém giết. Tới lúc đó, chỉ sợ sẽ không giống như 5 năm trước nữa, mọi sự khống chế đều nằm ở trong tay Hoàng thượng. Như vậy, nếu Hoàng thượng không trả lại hai tòa thành trì, nói không chừng sẽ càng tổn thất nhiều hơn."

Tô Tử Lạc trực tiếp uy hiếp!

Kỳ Trinh Đế vốn rất ngạo kiêu, từ khi ông nắm quyền, chưa từng có người nào dám đe dọa ông.

Tô Tử Lạc khiêu khích lần nữa, khiến Kỳ Trinh Đế không thể tiếp tục nhin.

Nhưng ——

Kỳ Trinh Đế lại không tức giận.

Ngược lại Kỳ Trinh Đế bình tĩnh nói, "Ý của Tô tiên sinh, trẫm đã hiểu. Nếu như đây cũng là ý của Khúc Khương vương, vậy được, trẫm

đồng ý với người sẽ cân nhắc về chuyện này rõ ràng. Hai ngày sau, trẩm sẽ cho người câu trả lời."

Ông đang gặp quý hay sao?!

Không phải ông nên kéo hẳn ra ngoài chém đầu hay sao?

Sự hào phóng bất ngờ như thế, giống như đã được thoát thai hoá cốt.

Cuối cùng, Tô Tử Lạc quả thực an toàn rời khỏi đại điện!

Kỳ Trinh Đế áp chế lửa giận, nhưng cuối cùng không thể khống chế được nên phát tiết ra ngoài.

Một bàn toàn tấu chương và bút lông bị quét xuống sàn nhà.

Kỳ Trinh Đế cuộn nắm tay thành nắm đấm, đập mạnh trên bàn, "Được lắm, Tô Tử Lạc."

.....

Cũng vào buổi tối hôm đó, Tô Tử Lạc nhận được tờ giấy do Kỷ Vân Thư lặng lẽ đưa tới.

"Giờ Dậu ngày mai, phía Tây thành." (5-6h tối)

Hắn vò nát tờ giấy ở trong tay, vốn định vứt bỏ, nhưng lại mở ra và nhìn chăm chăm hồi lâu, sau đó đặt ở trên ánh nến.

Đốt!

Đôi mắt trong veo của hắn vẫn rất bình tĩnh, không thể nhìn ra được bất luận cảm xúc gì.

Cho đến khi ——

Liệt nhi đi đến bên cạnh hắn, nhìn thoáng qua tờ giấy đã bị đốt thành tro, khoa tay múa chân mấy với hắn, vẻ mặt khó chịu.

Tô Tử Lạc vẫy vẫy tay về phía Liệt nhi, ý bảo nó đi tới.

Đợi sau khi Liệt nhi ngồi xổm trước mặt hắn, khoe miệng hắn mới tràn ra một nụ cười, giọng điệu mang theo đau lòng nhưng đầy sùng nịnh.

Hắn nói, "Liệt nhi, ta đồng ý với ngươi, chờ sau khi kết thúc mọi chuyện, ta sẽ mang ngươi quay về quê nhà của ngươi, được không?"

Liệt nhi gật đầu!

Nó lại khoa tay múa chân vài cái lần nữa.

Tô Tử Lạc lắc đầu, vẫn tươi cười nói, "Không, Thư nhi sẽ không đi cùng chúng ta, nàng sẽ lưu lại đây. Nơi này, có người sẽ chăm sóc cho nàng."

"A a a"

"Không phải, sao ta sẽ không cần Thư nhi được chứ? Nhưng nàng ấy đã không thuộc về ta."

Giọng nói của hắn nhạt dần!

Liệt nhi mở to cặp mắt nhìn chăm chăm vào hắn, nước mắt bắt đầu chảy ra.

Hai năm qua, Tô Tử Lạc chỉ chia sẻ suy nghĩ và bí mật của mình với nó.

Có lẽ bởi vì nó không nói được, sẽ không nói bí mật trong lòng hắn ra ngoài, càng sẽ không hỏi đến chuyện của hắn, vì vậy, Tô Tử Lạc thường xuyên nói với nó về sự tình đã xảy ra ở Cẩm Giang trong ba năm trước.

Bao gồm những gì đã xảy ra với Kỳ Vân Thư!

Sự thật chứng minh, Liệt nhi thật sự là một người nghe hoàn hảo.

Thật lâu sau, Tô Tử Lạc duỗi tay ra đóng cửa sổ lại, ngồi một hồi lâu ở trên xe lăn.

Liệt nhi vẫn ngồi xồm bên cạnh hẳn, không tiếp tục quấy rầy.

.....

Hôm sau!

Hoàng thượng hạ lệnh, ân chuẩn cho Kỳ Hoàn mang theo thi thể Kỳ Lê hồi hương an táng, nhưng không cho phép lập bia mộ.

Kỳ Hoàn không tiếp tục gây sự, sau khi nâng thi thể Kỳ Lê rời khỏi đại lao Hình Bộ, lập tức vận chuyển thi thể quay về Cấm Giang.

Đối với Hoàng thượng, tất nhiên là đóng cửa suy ngẫm!

Hai thành trì này, có nên cho?

Hay là không cho?

Bên ngoài các thái giám không dám đi vào quấy rầy, quan viên trên triều đình cũng không ai dám đi vào quấy rầy.

Bọn họ đều sợ trời giáng họa!

Vì thế chén "canh nóng cháo" kia, không ai muốn uống.

Kỳ Vân Thư vẫn chờ đợi ở trong viện của mình, người khác nói chuyện với nàng, nàng không để ý, cơm không ăn, nước cũng không uống.

Không có biện pháp nào khác, nhóm nha đầu đành phải đi thông báo với Cảnh Dung.

Cảnh Dung vừa đến, câu đầu tiên đó là, "Hay là bốn vương đưa nàng đi am ni cô, làm tiểu ni cô thì như thế nào?"

Thật ra nàng cũng có suy nghĩ như vậy!

Cạo trọc đầu, quăng hết mọi chuyện cho xong!

Nhưng nghĩ nghĩ, mái tóc này tốt xấu gì nàng đã phải nuôi mấy năm, nếu phải cắt đi thì thật sự luyến tiếc!

Nàng đứng ở dưới gốc cây hoa mai, không nói gì.

Tâm sự nặng nề.

Cảnh Dung thở dài một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Nếu như nàng thật sự muốn đưa đại ca nàng một đoạn đường, hiện tại hãy nhanh chóng đi tới cửa thành, may ra còn kịp."

"Ta không muốn đưa tiễn hăh."

Vì đó không phải là Kỷ Lê!

Cảnh Dung nói tiếp.

"Từ sau khi nàng gửi báo cáo vụ án, nàng vẫn luôn như vậy, bốn vương không muốn hỏi nàng nhiều chuyện, nhưng không đành lòng nhìn thấy nàng cứ tiếp tục như vậy."

"Ta không sao." Nàng nhẹ nhàng trả lời, nhưng vội nói một câu, "Có lẽ, trong khoảng thời gian này đã gặp quá nhiều sự tình, trong lòng luôn cảm thấy bức bối."

Cảnh Dung biết trong lòng nàng có tâm sự, nhưng không muốn làm rõ nó.

Một lát sau, hăn sai người bưng tới một ít đồ ăn, lôi kéo Kỳ Vân Thư vào phòng, ấn nàng ngồi ở bên cạnh bàn.

"Nhanh chóng ăn một ít đi!"

Hăn không khuyên can nữa, mà dùng miệng lưỡi ra lệnh.

Kỳ Vân Thư nhấp môi, có chút kháng cự, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm lấy đĩa, ăn một ngụm cơm.

Thấy thế, Cảnh Dung trực tiếp lấy đĩa và gắp một miếng thịt vào trong bát của nàng.

"Nữ tử, gây quá sẽ không tốt."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 232: Vì Sao?

Kỷ Vân Thư ngoan ngoãn ăn, nhưng vẫn chỉ ăn một lát, sau đó buông đũa xuống.

Cảnh Dung không muốn tiếp tục ép nàng, sai người thu dọn bàn ăn.

Sau đó, hần nghiêm túc hỏi nàng, "Trong lòng nàng, có phải đang suy nghĩ về vị Tô tiên sinh kia hay không?!"

Hừm!

Thật sự giống như đột nhiên bị người cạy trái tim ra, một luồng gió lạnh tràn vào, khiến Kỷ Vân Thư đột nhiên không kịp phòng ngừa nên rùng mình một cái.

Nàng nhìn chăm chăm vào hần, sau khi suy nghĩ một lúc, nàng lại rũ đầu xuống.

Cảnh Dung duỗi tay ra nắm chặt bàn tay của nàng, trong ánh mắt không thể che dấu nỗi buồn và mất mát.

Hần chỉ nói, "Bốn vương không phải là đồ ngọc, trong lòng nàng nghĩ gì, không phải bốn vương không biết. Chẳng qua bốn vương không muốn hỏi mà thôi."

"Ta....."

"Thôi, bốn vương không muốn biết."

Hắn phủ quyết một câu!

Khiến người xấu hổ!

Kỷ Vân Thư cũng thật sự không nói gì nữa.

Hai người cứ ngồi như vậy thật lâu ——

Cho tới giờ Dậu! (5-7h tối)

Cảnh Dung cũng rời đi tầm đó.

Sau khi Cảnh Dung vừa rời đi, Kỷ Vân Thư đóng cửa lại, thay đổi một thân nữ trang, gỡ chiếc mặt nạ trên mặt mình xuống. Vết sẹo kia, nếu như không nhìn kỹ, căn bản sẽ không thể nhìn thấy được.

Nàng trang điểm nhẹ nhàng, búi tóc một cách đơn giản, dùng một cây trâm mộc ghim tóc qua hai bên.

Nàng ăn mặc đơn giản, nhưng lại thanh nhã giống như hoa sen trên mặt hồ.

Chờ sau khi màn đêm buông xuống, nàng mang theo một chiếc đèn lồng rời đi.

Nàng đi bộ cho tới khi đến một toà tháp bỏ hoang!

Trên mặt tường loang lổ, rêu xanh bám vào thềm đá, hơn nữa ngói trên đỉnh đã bị vỡ vụn. Ngôi tháp này, có vẻ cực kỳ quý dị.

Trên bầu trời đêm, một vầng trăng cô đơn chiếu xuống ánh sáng bạc. Chẳng mấy chốc, những đám mây tụ lại và một cơn mưa phùn rơi xuống, làm ướt tóc nàng. Những hạt mưa mang theo ánh sáng như thể nó được bao phủ trong một lớp băng giá.

Hình bóng nhỏ gầy đỉnh bạt của nàng, chậm rãi leo lên tháp!

Một cơn gió lạnh thổi vào trong tháp, khiến nàng rung mình, chiếc đèn lồng trong tay nàng lắc lư, nhưng ánh sáng màu cam vẫn bướng bỉnh chiếu lên từng viên đá màu xanh. Cuối cùng nàng đã lên tới đỉnh của toà tháp.

Nơi đó, Tô Tử Lạc đang chờ đợi nàng.

Liệt nhi không ở bên người hắn.

Lúc này, chỉ có hai người bọn họ.

Tô Tử Lạc không quay đầu lại, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, hắn chỉ hơi nhíu mày.

Tuy nhiên, hắn vẫn giữ vững sự bình tĩnh của mình!

Kỷ Vân Thư đi đến bên cạnh hắn, đặt đèn lồng trong tay qua một bên, vừa lúc chiếu vào trên sườn mặt của Tô Tử Lạc.

Một người ngồi, một người đứng!

Ở trong gió lạnh, hai người yên lặng hồi lâu.

Cho đến khi ——

Một cơn gió mạnh đẩy chiếc đèn lồng ra khỏi tòa tháp.

Trong khoảnh khắc, ánh nến cũng bị dập tắt.

Bỗng chốc, đôi mắt Kỷ Vân Thư đỏ lên. Nàng nghiêng đầu và nhìn về phía Tô Tử Lạc, hỏi một câu.

"Chúng ta, có phải cũng giống như vậy hay không?"

Giống như chiếc đèn lồng đã bị dập tắt!

Tô Tử Lạc không đáp lại lời nàng, ánh mắt nhìn về phương xa!

"Trước kia, ta vẫn thường suy nghĩ, nếu như ta gặp được một người, có thể khiến ta cam tâm tình nguyện làm hết mọi chuyện vì người đó. Ta nghĩ, cho dù vượt lửa qua sông, cho dù cả người đều sẽ thương, ta cũng sẽ làm!"

Người mà nàng nhắc tới, tất nhiên là Kỷ Bội!

Nghe tới đó, Tô Tử Lạc chỉ cong miệng lại, hỏi một câu "Hắn rất quan trọng đối với người sao?"

"Ừ, rất quan trọng!"

Nói xong, Kỷ Vân Thư lại nở nụ cười, vẻ mặt hạnh phúc, sau đó tiếp tục nói, "Ta còn nhớ rõ, năm đó lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn, hắn đứng ở phía sau Kỷ Hoàn, cúi đầu thật thấp. Hắn mặc một thân trường bào đơn giản. Hắn như vậy, rất sạch sẽ, rất ngây ngô, ánh mắt trong sáng như vậy, cả đời ta sẽ không bao giờ quên."

"Hắn từng nói, ta hãy đợi hắn, vì vậy ta vẫn luôn đợi hắn. Cho dù phải đợi bao lâu ta cũng đợi, cho dù hắn chết ở trước mặt ta, ta cũng vẫn đợi hắn."

Giọng nói của nàng có chút kích động!

Khi Tô Tử Lạc nghe nàng nói xong những lời này, con người bình tĩnh cũng dần dần đỏ lên.

Đôi tay nắm ở trên tay vịn xe lăn cũng hơi dùng sức.

Kỷ Vân Thư thút thít mũi, đột nhiên nghẹn ngào hỏi hắn.

"Vì sao? Vì sao chúng ta lại biến thành như vậy!"

"....."

"Nói cho ta biết, vì sao? Máy năm qua, chàng rớt cuộc đã đi đâu?"

Rớt cuộc, nàng không thể kìm nén được nước mắt rơi xuống!

Ngay cả khi Tô Tử Lạc không nói gì, Kỳ Vân Thư rất chắc chắn.

Hắn, chính là Kỳ Bù!

Kỳ Bù mà nàng đã chờ đợi hai năm.

"Thực sự xin lỗi!" Tô Tử Lạc đột nhiên nói.

Thực sự xin lỗi?

Kỳ Vân Thư lắc đầu, mỉm cười, "Chỉ như vậy thôi sao? Ngoại trừ xin lỗi, không có gì nữa sao?"

Một lúc lâu sau, Tô Tử Lạc nhìn vào đôi mắt đắm lệ của nàng, khuôn mặt hần đây cảm giác áy náy khổ sở.

"Thực sự xin lỗi. Thư nhi, ngoài những lời này ra, ta không biết nên nói gì nữa."

"Chàng rớt cuộc cũng chịu gọi ta là Thư nhi!"

Nàng ngồi xuống khóc lóc, ngửa đầu nhìn hắn, một đôi tay đặt ở trên đùi hắn, trái tim đau nhói.

Tô Tử Lạc duỗi tay ra, dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng vỗ trên mặt nàng, giống như sợ chạm vào sẽ bị vỡ tan!

"Thư nhi ngoan của ta, thực sự xin lỗi. Máy năm nay, thực sự đã khiến nàng đau khổ, nhưng với ta, sao có thể không giống như thế?"

Lần đầu tiên, Tô Tử Lạc cũng trở nên ghen ngào như vậy.

Kỷ Vân Thư: "Rốt cuộc chàng đã trải qua những gì, ngày ấy sau khi bị nâng ra khỏi Kỳ phủ, chàng rốt cuộc đã trải qua những gì?"

Nhớ lại sự tình hai năm trước, sắc mặt Tô Tử Lạc trở nên âm trầm lại. Một lúc lâu sau, hắn mới nói, "Có lẽ trời cao thật sự thương hại ta, không cho ta chết ở trên chiến trường, cũng không cho ta chết dưới đòn roi của cha nàng. Kỷ Nguyên Chức ném ta ở bãi tha ma, ta chỉ còn một hơi cũng cố gắng bò ra ngoài, nhưng không cẩn thận nên lăn xuống sườn núi, bị gãy mất chân. Nhưng tình cờ lúc ấy, ta được mấy người Khúc Khương giải cứu, mang ta trở về Khúc Khương."

"Vì thế cũng vào thời điểm ấy, chàng đã nhớ lại tất cả sự tình lúc trước?"

"Ừ!"

"Vậy chàng....."

Kỷ Vân Thư còn chưa nói xong, Tô Tử Lạc đã ngắt lời nàng nói, "Năm năm trước, trận chiến giữa Đại Lâm và Khúc Khương ở Thương Thủy, chắc hẳn nàng cũng biết, đúng không?"

Nàng gật đầu!

"Vào thời điểm đó, Kỷ Lê được phong làm chủ soái, thống lĩnh mười tám vạn đại quân. Phụ thân ta, cũng vâng mệnh Khúc Khương vương nghênh chiến. Trên chiến trường, ta tận mắt nhìn thấy phụ thân ta bị Kỷ Lê giết chết. Ta cũng bị thương, sau đó bị mất trí nhớ."

Nói tới đây, giọng Tô Tử Lạc mang theo một sự tàn nhẫn.

Cho dù Kỷ Lê đã chết, nhưng vẫn không thể giải được mối hận của hãn!

Năm đó, hãn trở thành Kỷ Bùi, hiền lành nho nhã. Nhưng hiện tại, Tô Tử Lạc lại thực xa lạ với nàng.

Kỷ Vân Thư hỏi, "Nếu vậy, ngay từ lúc bắt đầu, mục đích của chàng căn bản là không phải hai tòa thành trì kia, mà chính là Kỷ Lê, đúng không?"

"Đó là hai mục tiêu khác nhau."

"Đây cũng là lý do khiến chàng không tới tìm ta?"

Đối với vấn đề như vậy, Tô Tử Lạc lựa chọn trầm mặc!

Nhưng chính vì hãn trầm mặc như vậy, vừa lúc chứng tỏ rằng sự thật đúng là như thế.

Kỷ Vân Thư hít thở một hơi thật sâu.

Sau đó nói, "Chàng rõ ràng biết ta vẫn luôn đợi chàng, cho dù chàng có thù muốn báo, có Vương muốn nguyện trung thành, cũng không nên vứt bỏ ta lâu như vậy."

Tô Tử Lạc cười khổ nhìn hai chân của mình.

"Ta như vậy, có thể trở lại tìm nàng hay sao?."

"Ta không quan tâm!" Kỷ Vân Thư kiên quyết nói.

Sao nàng sẽ để ý tới điều đó chứ?

Nàng đã chờ đợi hai năm, chẳng phải là vì hãn hay sao?

Cảm giác đau lòng tuôn ra trước ngực, khiến nàng gần như nghẹt thở.

Đối với Tô Tử Lạc, trong lòng sao có thể không đau!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 233: Thực Sự Xin Lỗi

Người ta thường nói, đau đớn là có đi có lại.

Kỷ Vân Thư đã đợi Kỷ Bồi hai năm, đau đớn hai năm.

Kỷ Bồi mất đi Kỷ Vân Thư hai năm, cũng đau đớn hai năm.

Lúc này, cả hai người đều cực kỳ thương tâm.

Kỷ Vân Thư ghé vào trên đùi hần, nước mắt chảy xuống theo sườn mặt, làm ướt quần áo Tô Tử Lạc.

"Chàng phải biết rằng, chỉ cần chàng quay về, bất luận sự tình gì, đều đã là quá khứ. Vì sao, vì sao để ta đợi chàng lâu như vậy. Cho dù, chàng chỉ cần nhắn cho ta một câu cũng tốt, để ta biết được rằng chàng vẫn còn sống, như vậy là đủ rồi."

Lời nói bị gió lạnh thổi tan, có chút mơ hồ.

Tô Tử Lạc không phải nghe được rất rõ ràng, nhưng hần vẫn biết nàng đang nói gì.

Hần duỗi tay, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mượt mà của Kỷ Vân Thư.

Cực kỳ dịu dàng!

Ngay lập tức, thật sự giống như đã quay trở về rất nhiều năm trước!

Chiều hôm đó!

Hắn ngồi ở ghế trên, Kỳ Vân Thư cũng ghé vào trên đùi hắn giống như bây giờ, hai người thơ từ ca phú và nói về triết học binh gia.

Không có gì giấu nhau!

Nói hết tất cả những gì mình biết!

Hiện tại, chỉ là thời gian và địa điểm đã thay đổi mà thôi.

Đương nhiên, tâm tình hai người, dường như cũng đã thay đổi.

Một lúc lâu sau, Tô Tử Lạc nói, "Năm đó, ta từng nói, một ngày nào đó, ta sẽ mang nàng đi tới những nơi nàng muốn, dạy nàng cưỡi ngựa, dạy nàng bắn tên. Nhưng hiện tại, ta đã không thể làm được điều đó."

Nàng lắc lắc đầu, "Không quan trọng nữa!"

Tô Tử Lạc: "Nếu như tương lai thật sự có cơ hội, Thư nhi, ta nhất định sẽ mang nàng rời đi, đi tới những nơi nàng muốn, không bao giờ quay lại đây nữa."

Hắn tràn đầy hối tiếc!

Kỳ Vân Thư sao có thể quên được những gì hắn đã từng nói. Nàng nhớ rất rõ, hắn cũng từng hỏi nàng muốn đi những đâu?

Nàng nói, nàng muốn cưỡi ngựa đi tới thảo nguyên rộng lớn, muốn leo lên những ngọn núi tuyết, nàng cũng muốn đi ngắm những bông hoa lửa dưới chân núi Lang.

Ngắm nhìn tất cả những cảnh đẹp của thiên nhiên!

Lúc ấy, Kỳ Bùi dịu dàng nho nhã, đồng ý với tất cả những gì nàng nói.

Nàng cũng nhớ rõ, tâm nguyện của Kỳ Bùì, chính là rong ruổi trên chiến trường, trở thành một Đại tướng quân.

Nhưng hiện tại, hẳn thật sự không thể làm được.

Kỳ Vân Thư đột nhiên cảm thấy chua xót nơi mũi, nước mắt rơi xuống càng nhanh, càng ngày càng nặng nề hơn!

Nàng nói, "Kỳ Bùì, thực sự xin lỗi!"

Hả?

Tô Tử Lạc dường như mơ hồ cảm giác được điều gì.

Kỳ Vân Thư vẫn ghé vào trên đùi hẳn, tiếp tục nói, "Nếu như thật sự còn có cơ hội, cho dù phía trước gian nan hiểm trở, ta nhất định cũng sẽ rời đi cùng chàng. Nhưng hiện tại, ta thực sự xin lỗi."

Nói xong, nàng ngẩng đầu lên, nhìn hẳn.

"Chàng hãy nhanh chóng đi thôi, đừng quay trở lại Đại Lâm."

"....."

Trong lòng Tô Tử Lạc đã đoán ra được, nàng đang ám chỉ điều gì.

Ngay cách đó không xa, ba mươi đại hán cầm đuốc sáng trưng, nhấp nháy đi về phía bên này.

Bước chân vội vã, đồng thời có thể nghe được tiếng vó ngựa.....

Vang lên từ xa đến gần.

Kỳ Vân Thư thu hồi ánh mắt, chậm rãi đứng lên, nhìn hẳn.

Nàng nói, "Hoàng thượng đã hứa với ta, sẽ thả chàng cùng với tướng sĩ của chàng an toàn quay về Khúc Khương. Ngày mai chàng hãy đi đi."

"....."

Hắn không thể tin nổi!

Hắn thua.

Nhưng hắn không cam lòng nên muốn nghe Kỷ Vân Thư nói thêm một chút.

"Bản hành án ta đã giao cho Hoàng thượng, ta đã nói thật tất cả. Đại ca ta không giết người, vì vậy ta không thể oan uổng hắn, càng không thể vì đó mà hại thêm một mạng người. Đó là đại bất nghĩa."

"Vậy sau đó thì sao?"

"Thật ra, ta vẫn luôn nghi ngờ chàng chính là Kỷ Bùì. Tuy nhiên, ta còn muốn đánh cuộc với bản thân mình một phen."

"Ta vẫn đang lắng nghe."

"Uất Trì Lâm chết, chàng không hề hãm hại ai, chỉ hãm hại duy nhất Kỷ Lê. Mục đích của chàng, cũng rất rõ ràng, chính là muốn Kỷ Lê chết mà thôi. Ta chỉ muốn xem một chút, những suy đoán của ta rốt cuộc có đúng hay không. Vì thế, ta đã đưa cho Kinh Triệu Doãn một phần hành án tiến cung. Trên phần hành án còn lại, thật ra ta đã giao dịch cùng với Hoàng thượng."

"Ta đã bảo đảm với ông ấy, có thể không cần phải trả lại hai toà thành trì cũng có thể giải quyết được vụ án này, nhưng ông ấy cần phải hứa với ta, thả chàng cùng với tướng sĩ của chàng an toàn trở về. Và sự thật cũng chứng minh, ta thật sự đã đánh cuộc chính xác. Mục đích của chàng, quả

nhiên là Kỷ Lê. Chàng thật sự đã đi tới đại lao Hình Bộ, cũng thật sự giết hẳn ở trong phòng giam. Từ khi chàng bắt đầu giết Uất Trì Lâm, tất cả mọi thứ, đều chỉ vì để đạt được mục đích của chàng. Nếu như việc này được công bố ra, hậu quả sẽ như thế nào, trong lòng chàng chắc hẳn hiểu rất rõ."

"Cho dù trong tương lai, hai nước thật sự giao chiến. Nếu chàng làm tướng quân, vì để đạt được mục đích của mình mà giết hai mạng người, thử hỏi, các tướng sĩ của chàng, làm thế nào có thể tiếp tục phục tùng chàng? Lúc đó, ba vạn tướng sĩ ở biên cương, bất quá cũng sẽ chia năm sẻ bảy mà thôi."

Tô Tử Lạc chăm chú lắng nghe!

Kỷ Vân Thư đỏ mắt, cố gắng nín khóc.

Nàng thu mình lại.

Sau đó, Kỷ Vân Thư hít thở một hơi, nói, "Những đạo lý này, đều do chàng dạy ta. Chàng sẽ không phải không nhớ đúng không? Chàng đã từng nói, giữa người với người, giữa tướng quân và binh lính, nguy cơ lớn nhất không phải là sự tín nhiệm hay không tín nhiệm, mà là sự ích kỷ!"

Những điều này, đều là hẳn đã dạy cho nàng.

Nàng đều nhớ rõ toàn bộ!

Nghe những lời này xong, Tô Tử Lạc mỉm cười, một nụ cười nhẹ nhõm.

Thật sự giống như tảng đá nặng trĩu trong lòng hẳn suốt bao năm qua đều đã tan vỡ.

Hắn cảm thấy cực kỳ thanh thản!

"Ta thua, hơn nữa thua tâm phục khẩu phục."

"Chàng không thua, chỉ vì chấp niệm trong lòng chàng quá nặng. Chàng muốn báo thù cũng được, muốn nguyện trung thành với Khúc Khương vương cũng tốt. Nói đến cùng, đều vì chàng đã quá chấp nhất."

"Có lẽ là như vậy!"

Hắn nhẹ nhàng thở dài hơi, đón nhận ánh mắt của Kỳ Vân Thư, hiện lên một nụ cười dịu dàng ấm áp giống như năm đó hắn đứng ở dưới cây hoa mai.

Hắn nói, "Thư nhi, vậy nàng thì sao? Nàng cũng nên buông hết sự chấp nhất của nàng. Thật ra nàng sớm đã có một người khác trong tim."

Ồ!

"Chẳng qua nàng chưa ý thức được mà thôi."

Kỳ Vân Thư hạ ánh mắt xuống, trái tim có chút run rẩy.

"Ta và hắn, không có khả năng!" Giọng nói của nàng rất nhẹ, nhưng vẫn bị Tô Tử Lạc nghe được.

Hắn nói, "Chúng ta không thể quay về trước kia, chỉ có vẫn luôn tiến về phía trước. Nàng cũng nên đối mặt với con tim của mình."

Nàng không trả lời hắn, thậm chí cũng không kịp đáp lại, mấy chục cây đuốc kia đã chiếu lại đây, vây quanh toà tháp đổ nát.

Tiếng bước chân truyền lên từng đợt.

Và Kỳ Lê xuất hiện ở trước mặt bọn họ!

Kỳ Lê cầm kiếm trong tay, trong ánh mắt mang theo sát khí, bức thẳng tới Tô Tử Lạc.

Nhưng khoảng khắc tiếp theo đã bị Kỳ Vân Thư chặn ở phía trước.

Nàng cảnh cáo Kỳ Lê, "Hoàng thượng đã hứa với ta, sẽ để hãn an toàn rời đi."

"Tránh ra!"

Kỳ Lê đang trong cơn giận dữ!

Kỳ Vân Thư cũng có lập trường tương tự, "Nếu như người dám động tới hãn, ta đảm bảo, người tiếp theo chân chính chết trong nhà lao, nhất định là người."

Lời này vẫn có tác dụng, Kỳ Lê nao núng một chút!

Những gì Kỳ Vân Thư nói, hiện tại hãn rất tin.

"Người đang uy hiếp ta?" Kỳ Lê chất vấn.

"Đúng vậy, ta đang uy hiếp người, nhưng nếu người thật sự muốn giết, vậy hãy giết cả ta người chúng ta đi." Nàng hếch cằm lên.

Đương nhiên Kỳ Lê không có khả năng!

Ý chí của Hoàng thượng, hãn không thể chống!

Cuối cùng, Kỳ Lê đành phải thu kiếm trong tay.

Sau đó nhìn về phía Tô Tử Lạc, hung hăng nói, "Kỳ Bù, năm đó phụ thân người không giết được ta nên đã chết ở dưới kiếm của ta, người cũng chú định không thể giết được ta. Năm đó cũng vậy, hiện tại cũng thế."

Tô Tử Lạc nhếch khoé miệng lên, "Ta chỉ tò mò, người đã sống sót như thế nào? Rõ ràng....."

"Rõ ràng người trong phòng gian, là ta, đúng không?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 234: Tạm Biệt, Kỳ Bù

Kỳ Lê mang vẻ mặt dữ tợn!

Hắn bước vài bước tới gần Tô Tử Lạc, nói, "Người và muội muội tốt của ta không phải tình đầu ý hợp, là tri kỷ của nhau hay sao? Chẳng lẽ người không biết, cặp tay khéo léo kia của nàng, không chỉ dùng để sờ người chết, đối với một người sống, cũng rất có tác dụng hay sao?"

Trong giọng nói, khó có thể che dấu sự mỉa mai!

Kỳ Vân Thư rất giỏi vẽ, dịch dung ở người trên mặt người, cũng không phải là việc khó!

Trong khoảnh khắc, khóe miệng Tô Tử Lạc hiện lên tươi cười, hẳn đương nhiên biết!

Vì thế, hắn chỉ thờ ơ nói một câu, "Thú vị!"

Đúng vậy, cực kỳ thú vị, tính đến tính đi, nhưng hắn vẫn chậm hơn Kỳ Vân Thư một bước. Và chiếc hố này, là chính hắn tự mình nhảy xuống.

Kỳ Vân Thư một bên lặng lẽ kín đáo lau nước mắt, chịu đựng đau đớn trong lòng, đi về phía trước một bước.

Nàng giải thích với Tô Tử Lạc, "Người đã chết ở trong ngục chỉ là một người phạm trọng tội phải chết. Vừa lúc hắn ta có thân hình rất giống với Kỳ Tư Doãn, ngay cả giọng điệu cũng có chút tương tự. Và trước khi

người thực hiện kế hoạch của mình, đại lao Hình Bộ sớm đã thâu long chuyển phượng. Tuy nhiên, người chỉ chậm một bước mà thôi."

Chờ nàng nói xong, Kỷ Lê nhanh chóng tiếp lời, nói.

"Cũng may ta mạng lớn, còn có một muội muội tốt thông minh và rất mưu mô." Giọng điệu âm hiểm có chút tự hào.

Muội muội tốt?

Lời này, nghe thấy thật sự kinh tởm.

Tuy nhiên, Kỷ Vân Thư có thể chấp nhận được lời khen "tốt" kia của hắn. Rốt cuộc, Kỷ Lê có thể giữ được mạng sống chính là công lao của nàng.

Tô Tử Lạc thở dài một hơi, khước miệng hơi nhếch, "Ừ, ít nhất hiện tại ta đã hiểu rất rõ, biết bản thân mình đã thua ở đâu. Đại Lâm này, quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp!"

Tô Tử Lạc còn không quên khen một câu.

Kỷ Lê nói: "Kỷ Bùì, mưu kế của người đã bị nhìn thấu, nếu Hoàng thượng đã đồng ý để người an toàn trở về, hôm nay ta sẽ không giết người, nhưng nếu tương lai một ngày nào đó, người và ta gặp nhau ở trên chiến trường, ta sẽ không lưu tình chút nào."

"Sẽ có một ngày như vậy!"

Tô Tử Lạc hơi híp mắt nói.

Bởi vì tính cách của Kỷ Vân Thư và Tô Tử Lạc khá tương tự nhau, khi gặp chuyện, bọn họ đều bình tĩnh phẳng lặng giống như mặt nước.

Ngay cả Kỳ Lê là người trầm ổn như thế, nhìn thấy bộ dáng bình tĩnh thờ ơ của Tô Tử Lạc, trong lòng cũng không nhịn được có chút bối rối.

Hắn chỉ có thể nắm chặt kiếm trong tay, kiềm chế sát khí của mình.

Kỷ Vân Thư nghiêng đầu liếc mắt nhìn Kỳ Lê một cái, nói, "Không biết Kỳ Tư Doãn có thể tránh đi một lúc được không?"

"Đương nhiên có thể, các người hai năm rồi không gặp, nhất định có rất nhiều chuyện muốn nói."

Hắn thật sự đủ tốt!

Kỳ Lê lập tức mang theo thủ hạ, rời xa tới nơi cách đó hơn mười mét.

Mọi người đều quay người đi!

Lúc này Kỷ Vân Thư mới gọi Tô Tử Lạc một tiếng, "Kỷ Bùi....."

"Nàng nên gọi ta là Tô tiên sinh thì hơn."

Hắn ngắt lời nàng nói.

Một câu này, dường như kéo khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa!

Nàng cảm thấy có chút xa lạ.

Kỷ Vân Thư đỏ mắt, hoảng hốt lơ đãng gật đầu, "Ngày mai Tô tiên sinh rời khỏi kinh và quay về Khúc Khương, trên đường cần phải cẩn thận, ta..... sợ là không thể đưa tiễn Tô tiên sinh."

"Ừ!"

Hắn trả lời nàng một cách thờ ơ.

"Nếu tương lai có cơ hội gặp lại, ta nhất định sẽ đưa Tô tiên sinh đi về thảo nguyên phương Bắc một chuyến. Nghe nói ở nơi đó, có loài hoa lan nở cả ngày lẫn đêm, cũng có những con ngựa và dê hung dữ nhất. Nếu tiếp tục đi về phía Bắc, có thể nhìn thấy một ngọn núi tuyết rất lớn. Trên đỉnh núi, có một toà miếu nho nhỏ, người dân sống ở nơi đó nói, Bồ Tát trong toà miếu rất linh thiêng. Trong tương lai, nhất định phải đi tới đó một lần....."

Giọng nói của nàng càng ngày càng nhỏ, hốc mắt càng ngày càng đỏ!

Thân mình nàng khẽ run lên, gần như sắp ngã!

Tô Tử Lạc nghiêm túc lắng nghe lời nàng nói, những hình ảnh đó không ngừng hiện lên ở trong đầu hắn, giống như hắn đang khát khao tới một ngày như vậy.

Càng ngày càng rõ ràng!

Cuối cùng, hai người nhìn nhau cười!

Giống như những gai góc đều đã bị rút ra từ trong lòng bọn họ.

Một người chờ đợi hai năm!

Một người hai năm vương bận!

Tất cả đều đã trở lại bình thường.

Thật lâu sau, Tô Tử Lạc lấy chiếc tua rua ra từ trong ống tay áo, đưa qua cho nàng.

Hắn nói, "Thứ này, là cha ta đã tặng cho ta, nàng hãy giữ lại đi."

Kỷ Vân Thư duỗi tay ra tiếp nhận nó, sau đó lấy chiếc tua rua của mình ra, cột hai cái tua rua vào làm một.

Sau đó ——

Nàng ngồi xổm người xuống, cột chiếc tua rua vào bên hông Tô Tử Lạc.

"Ta nghĩ, nếu như phụ thân chàng ở trên trời có linh thiêng, nhất định hy vọng chàng có thể đặt xuống cừu hận, sống một cuộc sống tốt. Chiếc tua rua này là vật mà phụ thân chàng đã để lại cho chàng, chàng hãy mang nó theo đi."

Hãy giữ gìn nó thật tốt!

Nàng đang muốn đứng dậy, đôi tay đã bị Tô Tử Lạc cầm lấy, cảm giác lạnh lẽo từ trong lòng bàn tay của Tô Tử Lạc truyền tới trên đầu ngón tay của nàng.

Cũng giống như năm đó, tay hắn vẫn lạnh hơn tay nàng.

Hai người cứ đối diện như vậy, không ai nói gì.

Cho đến khi ——

Thời gian đã tới.

Kỷ Lê mang theo người đi tới, tách hai người ra.

Thị vệ đẩy Tô Tử Lạc rời khỏi toà tháp hoang, Kỷ Lê mang theo kiếm, lạnh lùng bước đi ở phía trước.

Từ đầu đến cuối, Tô Tử Lạc đều không quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái.

"Kỷ Bùì, tạm biệt."

Giọng nói của nàng rất yếu ớt!

Đột nhiên, một cái bóng nhảy tới bên người nàng.

Thì ra là Liệt nhi.

Nó đứng cách nàng xa năm mét, dưới ánh trăng sáng lờ mờ khó có thể chiếu rõ được bộ dáng của Liệt nhi.

"Người là người của Tô tiên sinh?"

Nó gật gật đầu!

Sau đó Liệt nhi nâng tay lên, khoa chân múa tay mấy cái ở trong không khí.

Kỷ Vân Thư nhìn xem không hiểu.

"Xin lỗi, ta không biết người đang muốn nói gì?"

Liệt nhi vẫn không từ bỏ ý định, tiếp tục khoa chân múa tay vài cái, nhưng Kỷ Vân Thư vẫn không hiểu được. Liệt nhi sốt ruột, đi tới trước mặt nàng vài bước, vẻ mặt nôn nóng. Nàng có thể nhìn ra được, nó rất muốn nói gì đó, nhưng không thể mở miệng.

"A a a" vài tiếng.

Cho dù Kỷ Vân Thư cố gắng giải mã cử chỉ của nó, nhưng nàng vẫn không thể hiểu được.

Liệt nhi thất vọng, cúi đầu, nhìn thoáng qua toà tháp phía dưới, mấy chục cây đuốc đã dần dần đi xa.

Nó bước đi vài bước, sau đó bay vọt một cái, biến mất.

Có lẽ, nó đang đuổi theo Tô Tử Lạc.

Kỷ Vân Thư ngây ngốc đứng ở phía trên, nhìn những ánh lửa bập bùng, chậm rãi, chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Lúc này nàng mới đi xuống khỏi toà tháp!

Phía dưới, còn sót lại một chiếc đèn lồng!

Nàng nhặt nó lên và quay trở về Dung Vương phủ, tâm tình đã khác so với lúc rời đi. Hiện tại, nàng có cảm giác nhẹ nhàng một cách khó hiểu.

Cảm giác này giống như thả xuống một tảng đá đã đè nặng trong lòng!

Thật tốt!

Nàng vừa mới về đến cửa Dung Vương phủ, lập tức nhìn thấy Cảnh Dung đang chờ.

Khi nhìn thấy hắn, Kỷ Vân Thư không thể không nhớ tới những lời mà Tô Tử Lạc vừa nói.

Trong trái tim nàng, thật sự có hình bóng của người khác rồi sao?

Là..... Cảnh Dung sao?

Nghĩ đến đây, nàng không dám nhìn thẳng vào cặp mắt Cảnh Dung.

Ngược lại, nàng nghiêng người, muốn vòng qua hắn đi vào.

Nhưng cánh tay đã bị Cảnh Dung kéo lại, giữ nàng đứng tại chỗ. Cả người nàng run lên, đèn lồng trong tay suýt nữa rơi xuống mặt đất.

Gió lạnh vẫn tiếp tục thổi!

Ánh sáng chập chờn khiến người có chút chóng mặt.

Khuôn mặt Cảnh Dung ngưng trọng, "Thế nào? Những gì các người nên nói, đều đã nói xong rồi sao?"

Nàng hỏi, "Thật ra, Vương gia đã biết hẳn chính là Kỷ Bội, đúng không?"

"Ừ." Hãn thẳng thắn trả lời nàng.

Kỷ Vân Thư nhú mày, không nói gì.

Thật lâu sau, Cảnh Dung lo lắng hỏi, "Nàng có biết, nàng giao dịch với phụ hoàng ta sẽ có hậu quả là gì hay không? Nàng có nghĩ tới hay không?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 235: Loại Bỏ

Kỷ Lê không chết!

Còn mang theo người hùng vĩ đi tới toà tháp, sao có thể không kinh động tới Cảnh Dung?

Không phải hấn tức giận, hấn chỉ cảm thấy lo lắng.

Kỷ Vân Thư vốn định rút tay về, nhưng sức lực trên cánh tay kia quá lớn, nàng thật sự dứt không ra.

Nàng nghiêng đầu nhìn nhó nhìn Cảnh Dung, nói, "Ngoại trừ biện pháp kia ra, ta không có lựa chọn nào khác. Ta cũng biết, ông ấy là Hoàng thượng cao cao tại thượng, ta không có tư cách nói điều kiện với ông ấy, nhưng kết quả chứng minh, ta không hề sai, ông ấy đã đồng ý với ta, buông tha Kỷ Bù." "

"Nhưng, điều đó quá nguy hiểm!"

Sắc mặt Cảnh Dung tối sầm lại.

"Nàng càng mạnh mẽ như vậy, bốn vương càng thêm lo lắng, phụ hoàng cũng sẽ càng thêm kiêng kị đối nàng, tình cảnh của nàng sẽ càng ngày càng nguy hiểm hơn, nàng hiểu ý ta sao?"

Nàng đương nhiên hiểu!

Đối với thiên tử, khi một nữ tử có thể nói điều kiện với ông ta, hơn nữa khiến cho ông ta không thể không đồng ý.

Đó rõ ràng là đang cưỡi lên đầu lão hổ nhõ lông, và lão hổ hung mãnh kia, giống như hai tay hai chân đều bị xiềng xích buộc chặt, không thể nào phản kháng.

Tuy nhiên, một khi xiềng xích được cởi bỏ, người nằm ở trên đầu nhõ lông của nó, tất nhiên sẽ không thể lưu lại được.

Kỳ Trinh Đế là lão hổ kia, Kỳ Vân Thư, chính là người nhõ lông!

Vì vậy, sự lo lắng của Cảnh Dung không phải là không có cơ sở.

Kỳ Vân Thư nói, "Ta biết, ta biết hết những gì người nói, nhưng ta không thể trơ mắt nhìn Kỳ Lê chết được, cũng không thể trơ mắt nhìn Kỳ Bù chết. Biện pháp duy nhất của ta, chính là đưa ra giao dịch cùng với Hoàng thượng. Ta hứa sẽ giúp ông ấy giải quyết hai tòa thành trì cùng với vụ án mạng, và ông ấy nhất định phải hứa với ta buông tha Kỳ Bù. Lời nói của thiên tử đáng giá ngàn vàng, ta cần thánh chỉ của hoàng quyền để bảo vệ Kỳ Bù an toàn quay về Khúc Khương."

Chỉ cần Kỳ Bù có thể an toàn trở về, nàng có thể làm bất cứ điều gì!

Cho dù đặt mình đặt vào trong một cục diện nguy hiểm.

Đồng thời khi nàng đang nói chuyện, Cảnh Dung cũng đã buông lỏng cánh tay nàng ra.

Sau đó hần trầm ngâm một lát, "Nếu nàng vẫn kiên quyết như vậy, chắc cũng rất băn khoăn những điều này rồi, bốn vương hiện tại có nói gì đi nữa, cũng chỉ là lời vô nghĩa."

"Ta....."

"Thôi, nàng không cần nói thêm gì nữa. Ngày mai, Kỳ Bù sẽ phải quay về Khúc Khương, trong lòng nàng có lẽ cũng rất khổ sở, bốn vương

sẽ không tiếp tục quấy rầy nàng."

Cảnh Dung nói xong, quay người rời đi.

Kỷ Vân Thư lại đuổi theo hai bước, gọi một tiếng, "Cảnh Dung!"

Hắn dừng lại!

Nhưng không xoay người lại.

Kỷ Vân Thư đặt đèn lồng trong tay ở một bên, tiếng tim đập càng ngày càng mãnh liệt.

Nàng mím môi, lời ngậm trong miệng thật lâu, sau đó mới nói ra hai chữ, "Cảm ơn!"

Nghe hai chữ như thế, Cảnh Dung rõ ràng có chút thất vọng.

Hắn nghiêng đầu, nói, "Vì sao lại cảm ơn ta? Vụ án này từ đầu tới cuối, ta đều không giúp được gì cho nàng."

"Ta....."

Hắn đột nhiên xoay người lại, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Kỷ Vân Thư, "Nàng nói rất đúng, chờ sau khi vụ án này kết thúc, chúng ta có thể điều tra vụ 《Lâm Kinh Án》, những sự tình khác, không cần nhắc lại."

Kỷ Vân Thư không nói gì!

"Chúng ta hãy nhanh chóng điều tra sớm một chút, sau đó nàng có thể mang theo Vệ Dịch rời khỏi kinh thành sớm hơn. Nơi thị phi này, thật sự không phải là nơi nàng ở lại quá lâu. Rốt cuộc, nàng quá thông minh, thông minh đến nỗi khiến người sợ hãi, khiến người không thể không xem nàng giống như một cây đinh bèn nhọn. Vì vậy, nàng hãy rời khỏi đây, như thế

nàng sẽ không tiếp tục gặp họa sát thân, bốn vương cũng không cần tiếp tục lo lắng nàng sẽ bị cuốn vào trong quyền thế triều đình, không cần phải lúc nào cũng lo lắng cho an nguy của nàng. Chỉ cần nàng sống tốt, tất cả đều đã đủ rồi."

Lúc trước, hãn không phải luôn khổ tâm muốn giữ nàng ở lại kinh thành hay sao? Giữ nàng lại bên người hãn hay sao?

Hiện thái độ của hãn đã quay ngược 360 độ?

Nhưng cũng đúng, Kỳ Vân Thư quá thông minh, thông minh khiến người có chút sợ hãi!

Không đợi Kỳ Vân Thư nói thêm gì nữa, Cảnh Dung đã rời đi.

Kỳ Vân Thư cũng không thể hiểu được tâm tình của bản mình lúc này.

Tóm lại, cực kỳ phức tạp!

Đêm đó, nàng không thể ngủ được, chờ đến ngày hôm sau, nàng muốn đi một chuyến tới toà tháp hoang, đưa tiễn Tô Tử Lạc.

Nhưng sau khi nàng do dự, phân vân thật lâu, nàng lập tức từ bỏ.

.....

Tô Tử Lạc ngồi trên xe ngựa, Liệt nhi ngồi ở bên cạnh.

Dưới sự theo dõi của Kỳ Lê, tướng sĩ Khúc Khương rốt cuộc rời khỏi kinh thành.

Bởi vì lo lắng có sự phản bội, vì thế Hoàng thượng sớm đã hạ lệnh, phái một đội thị vệ một đường "hộ tống" Tô Tử Lạc quay về Khúc Khương.

Thật sự đúng là giám sát.

Đoàn người ra khỏi kinh thành, đi ở trên đường cái nửa ngày.

Bên trong xe ngựa!

Liệt nhi lấy một túi nước đưa cho Tô Tử Lạc.

Tô Tử Lạc lắc đầu!

"Không cần, người uống đi."

Liệt nhi chỉ môi hăn, "A a a" vài tiếng.

Tô Tử Lạc giơ tay sờ sờ đôi môi khô cạn của mình, cười khổ một tiếng, sau đó nhận lấy túi nước rót một ngụm vào trong miệng.

Hương vị ngọt ngào chảy xuống cổ họng!

Biểu tình của Tô Tử Lạc dịu hơn một chút, đóng kín túi nước và duỗi tay đẩy cửa sổ xe ra.

Bên ngoài tràn ngập ánh nắng tươi sáng, xung quanh đều là đường núi cát vàng, phong cảnh tuyệt đẹp.

"Thì ra đã tới biên giới Lãng Châu." Tô Tử Lạc nói một tiếng, quay đầu nhìn Liệt nhi, nói, "Chờ sau khi về tới Khúc Khương, chúng ta sẽ không quay lại nữa."

Liệt nhi gật đầu!

Đúng lúc này, xe ngựa đột nhiên rung chuyển một trận, nghe thấy con ngựa tru lên một tiếng, móng trước giơ cao.

Cả người Tô Tử Lạc suýt nữa đã lăn ra khỏi xe ngựa, may mắn Liệt nhi đã giữ chặt hăn lại.

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?"

Hắn đang muốn duỗi tay kéo màn nhìn một cái.

Không ngờ một thanh kiếm đột nhiên đâm thủng chiếc màn màu xanh nhạt, chỉ thẳng về trước mắt hắn.

"Chịu chết đi!" Một người bịt mắt rống lên một tiếng.

Tốc độ của Liệt nhi rất nhanh, tay không tiếp được thanh kiếm kia, dùng sức kéo một cái, đoạt được thanh kiếm từ trong tay người nọ. Liệt nhi lại trở tay một cái, nhắm kiếm ngay trái tim người nọ.

Mạnh mẽ đâm tới!

Người bịt mắt trở thành người chết.

Sau một khoảnh khắc, Liệt nhi lập tức bay vọt ra ngoài.

Bên ngoài, máu đã chảy thành sông.

Xung quanh có vô số hắc y nhân, kiếm trong tay mỗi người đều không lưu tình chút nào, từng nhát kiếm đều muốn mạng người.

Người của Tô Tử Lạc, người của Hoàng thượng phái tới "hộ tống", gần như đều đã chết.

Con ngựa bị kinh động, bánh xe ngựa bị va vào tảng đá nên xe đổ xuống, Tô Tử Lạc lập tức lăn ra từ bên trong.

Hai chân hắn không thể đứng thẳng, hơn nữa không có xe lăn do mình chế tạo ở bên người, hắn giống như một con sơn dương bị đưa vào lò mổ.

Mặc người râu xé!

Liệt nhi một bên chém giết cùng với những người bịt mắt, nhanh chóng chạy vội về phía Tô Tử Lạc, ngồi xổm trước mặt hắn, cố gắng nâng

hắn dậy.

"A a!"

"Ta không sao!" Tô Tử Lạc nói trong khi thở hổn hển.

Lúc này, người của Tô Tử Lạc, người của Hoàng thượng, tất cả đều chết sạch, đổ rục một mảnh.

Máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ mặt đất, hơn nữa cùng với ánh mặt trời chói chang trên đầu, có vẻ cực kỳ chói mắt!

Đám hắc y nhân bắt đầu bao vây Tô Tử Lạc và Liệt nhi vào giữa, vô số mũi kiếm nhắm về phía bọn họ, nhưng vẫn chưa xuống tay.

Một hắc y nhân dẫn đầu tiến lên, nói, "Tô tiên sinh, chỉ sợ người sẽ mất mạng khi quay về Khúc Khương."

Tô Tử Lạc không hề sợ hãi, khi hắn ngã xuống từ trên xe ngựa, trên người đã bị thương nên có chút đau mà thôi.

Hắn hỏi, "Người phụng mệnh ai?"

Hắc y nhân cầm kiếm, nghiêm túc nói, "Dung Vương nói, người là một tội nhân, không có tư cách sống ở trên đời này. Vương gia đã ra lệnh cho chúng ta, loại bỏ!"

Cảnh Dung?

Loại bỏ?

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 236: Con Điều Giấy

Tô Tử Lạc cười lạnh một tiếng, cơ thể hắn vẫn nửa nằm ở trên mặt đất.

"Cảnh Dung a Cảnh Dung, không ngờ, người chung quy vẫn xuống tay với ta."

Hắn không hề ngạc nhiên!

Hắc y nhân giơ kiếm lên, âm trầm nói: "Ô tiên sinh, nếu người trở thành lệ quỷ cũng đừng oán trách Dung Vương. Rốt cuộc, người đã giết người thì phải đền mạng."

Giọng nói rơi xuống, người nọ cùng với những hắc y nhân khác đồng thời nhắm kiếm vào hắn và Liệt nhi, hết sức đâm tới.

Liệt nhi cũng thuận thế cầm lấy kiếm trong tay, đẩy ra từng mũi kiếm đang đâm tới.

Thân thủ nó tất nhiên lợi hại, nhưng đôi tay không thẳng nổi bốn quyền!

Liệt nhi giống như một người đã được huấn luyện để trở thành tử sĩ, đồng thời với khi liễu chết bảo vệ Tô Tử Lạc, cơ thể nó đã bị kiếm chém liên hồi.

"Liệt nhi, cẩn thận!"

Tô Tử Lạc ho nhẹ, nhắc nhở nó.

Hắc y nhân đều bị Liệt nhi chém giết từng người một, nhưng Liệt nhi cũng bị thương nặng.

Cho đến khi ——

Kiệt sức!

Tô Tử Lạc thậm chí không kịp nhắc nhở nó một câu, kiếm của hắc y nhân đã đâm tới sau lưng Liệt nhi.

Thanh kiếm xuyên qua quần áo và đâm thẳng vào da.

Từ sau ra trước, đâm xuyên qua trái tim và thoát ra khỏi ngực.

Trên thân kiếm, rỉ ra máu tươi đầm đìa.

Thời gian dường như cũng hoàn toàn dừng lại trong một khoảnh khắc kia, Tô Tử Lạc trừng lớn đôi mắt nhìn một màn này, bên tai hân vang lên từng tiếng ong ong ong.

Giống như tiếng gió!

Giống như tiếng hít thở!

Hắc y nhân rút kiếm ra từ trong thân thể Liệt nhi, "soạt" một tiếng.

Cả người Liệt nhi bỗng nhiên đi về phía trước một đoạn, máu tươi không ngừng chảy ra từ chỗ ngực, rất nhanh đã nhuộm đỏ quần áo màu xanh nhạt trên người.

Cuối cùng, hai đầu gối không còn sức lực nữa, quy xuống mặt đất!

Thân mình nhỏ gầy cũng chậm rãi ngã xuống.

"Liệt nhi!"

Tô Tử Lạc gầm rú tê tâm liệt phế.

Hai mắt đỏ ngầu!

Thân thể hần cũng trực tiếp ngã xuống mặt đất, bò tới Liệt nhi đang tắm trong vũng máu, cố hết sức duỗi đôi tay ra, muốn chạm vào bàn tay đang cầm kiếm của Liệt nhi.

Chỉ một chút nữa thôi!

Chỉ thêm một chút nữa thôi!

Còn một chút nữa thôi!

Cuối cùng cũng tới.

Bàn tay to nắm chặt bàn tay nhỏ.

Tô Tử Lạc đau đớn kịch liệt gọi một tiếng "Liệt nhi".

Lúc này, khóe miệng Liệt nhi đầy máu, cặp con ngươi vốn mát lạnh lúc này đang mở rất lớn, cố gắng hết sức quay đầu, nhìn Tô Tử Lạc.

Nó há miệng thở dốc, nhưng không thể phát ra được một từ.

Tô Tử Lạc dùng sức nắm lấy bàn tay nó, cố gắng nâng đầu nó lên.

Hần khó chịu đến cực điểm, hai má run rẩy, cả người cũng run. Thật lâu sau, hần mới nghẹn ngào nói được thành lời.

"Liệt nhi, Liệt nhi ngoan của ta." Đôi môi khô cạn hét lên.

"Thực sự xin lỗi, ta thực sự xin lỗi ngươi. Ta không nên mang ngươi tới Đại Lâm, không nên kéo ngươi vào trong mớ hỗn độn này. Chính ta đã hại ngươi, Liệt nhi."

Cả người Liệt nhi run rẩy, đôi tay dùng sức nắm lấy ống tay áo của hãn.

Nước mắt rơi xuống từ khoé mắt!

Sau đó Liệt nhi cố gắng dùng một chút sức lực cuối cùng, khoa tay múa chân ở trong không khí vài cái.

"A a....."

Nó nói, nó muốn một con điều giấy!

Giống như con điều giấy mà hai năm trước Tô Tử Lạc đã làm cho hãn!

Tay của Liệt nhi không còn sức lực nháy mắt nữa xuống, nhưng bị Tô Tử Lạc tiếp được. Hãn chảy nước mắt, vuốt đầu Liệt nhi.

Sau đó hãn gật đầu nói: "Được, ta hứa với ngươi, nhất định sẽ làm một con điều giấy giống hệt cho ngươi."

Nghe xong, khoé miệng Liệt nhi run rẩy và hiện lên một nụ cười trong sáng, chiếu vào trên gương mặt sạch sẽ của nó.

Sau đó ——

Nó nặng nề nhắm hai mắt lại.

Chân tay cứng đờ, không còn thở nữa!

Hai năm trước, Tô Tử Lạc đã mang một cậu bé bản thiêu về từ biên giới Khúc Khương, đó chính là Liệt nhi. Từ đó, hai người liền giống như hình với bóng.

Nó gọi hãn là ca ca, hãn gọi nó là Liệt nhi.

"Ca ca, con điều giấy này thật sự rất đẹp mắt, Có phải ca ca làm cho ta đúng không?" Liệt nhi ôm hai đầu gối, ngửa đầu nhìn lên trời xanh, con điều đầy màu sắc.

Tô Tử Lạc cười cười, nhìn ánh mặt trời sai lạc ở trên người Liệt nhi.

"Liệt nhi thích không?"

"Thích, rất thích!"

Nó gật đầu thật mạnh!

Nhưng vào mùa hè năm đó, Liệt nhi không thể nói được nữa.

Không ai biết vì sao, nhưng có người nói, đó là bởi vì Tô Tử Lạc đã thủ mộ trong ba năm nên bị nhiễm bệnh nặng. Vì vậy, Liệt nhi đã bị câm do giúp hẳn thủ một số loại dược.

Tuy nhiên, chân tướng chỉ có một mình Tô Tử Lạc biết.

Liệt nhi đã tự cắt bỏ đầu lưỡi của mình!

Giờ phút này, hắc y nhân bỗng chĩa mũi kiếm vào người Liệt nhi, lúc này mới kéo lại được suy nghĩ của hẳn.

Tô Tử Lạc nắm chặt tay Liệt nhi, ngẩng đầu liếc mắt nhìn người nọ một cái, sự thù hận trong ánh mắt phản chiếu một sự tàn nhẫn.

Khiến cho hắc y nhân hơi sợ một chút!

Nhưng hẳn ta chỉ hướng kiếm lên trên, nói: "Hiện giờ, dù người có chạy đằng trời cũng không thoát, vẫn nên ngoan ngoãn chịu chết đi!"

"Có thể chuyển một câu nói cho Dung Vương hay không?" Hẳn nói với giọng điệu nhẹ nhàng.

"Cái gì?"

"Hãy nói với hắn, nếu như có kiếp sau, Tô Tử Lạc ta nhất định sẽ chém đầu hắn xuống."

"Được, lời này, ta nhất định sẽ chuyển lại cho Dung Vương." Hắc y nhân cực kỳ tiêu sái đồng ý.

Tô Tử Lạc nhắm mắt lại, từ đầu tới cuối, không hề có chút sợ hãi.

Chỉ có đau lòng và hận!

Ngay sau đó, hắc y nhân nhắc kiếm lên, đâm về phía hắn.....

Trận gió tanh mưa máu ở biên giới Lãng Châu, không hề kinh động tới kinh thành.

Hết thủy lại quay về với trạng thái ban đầu.

.....

Thật ra, trong cùng ngày Tô Tử Lạc rời thành, Kinh Triệu Doãn đã cầm ý chỉ của Hoàng thượng tới Dung Vương phủ một chuyến.

"Vụ án mất tích và sự tình Khúc Khương đã được giải quyết, hiện giờ là thời điểm điều tra vụ 《Lâm Kinh Án》. Hạ quan đã sai người đi tới Lâm Sơn, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, mấy ngày nay có thể động thổ khai quan, Hoàng thượng cũng đã ân chuẩn ý chỉ."

Kinh Triệu Doãn theo đúng sự thật bẩm báo!

景容"恩"了一声，问："67副棺材，可有安置的地方？" Cảnh Dung chỉ "Ừ" một tiếng, hỏi: "Đã bố trí nơi nào để đặt 67 chiếc quan tài hay chưa?"

"Lúc đầu muốn đưa tới nghĩa trang, nhưng quá nhiều quan tài, nếu cùng bố trí một chỗ chỉ sợ không tốt. Vì vậy, Hoàng thượng đã chuẩn bị một khu đất trống trong thành phía Tây. Nếu như có yêu cầu gì, lúc đó Kỳ tiên sinh cũng có thể ở lại đó."

Cảm giác sự giống như muốn Kỳ Vân Thư chuyển nhà!

Không ổn!

Hơn nữa nếu nàng dọn qua đó, không có hãnh ở bên cạnh, đoán chừng nàng sẽ xảy ra chuyện.

Cảnh Dung lập tức từ chối: "Không được, nơi bố trí quan tài sẽ có nhiều khí âm. Nếu Kỳ tiên sinh dọn qua đó, khác gì sống ở nghĩa trang?"

"Vâng vâng vâng, Vương gia nói rất đúng, nhưng sẽ thuận tiện hơn một chút. Nếu như Kỳ tiên sinh không muốn ở bên đó, cũng không vấn đề gì."

Chẳng phải chỉ là một gợi ý thôi sao?

Wang gia, ngài có thể hạ hỏa không được?

"行了，先将临山的63副棺材挖出来，抬去那处宅子。" "Được rồi, trước hết hãy khai quật 63 chiếc quan tài ở Lâm Sơn ra, sau đó mang chúng tới trang viên cũ."

"Vâng!"

Kinh Triệu Doãn theo tiếng lui xuống.

Vừa lúc Kỳ Vân Thư cũng biết được chuyện này, Tô Tử Lạc đã rời đi, cả ngày nàng đều thất thần, vừa lúc muốn ra ngoài cho khuây khỏa nỗi lòng.

Vì thế, nàng chủ động nói với Cảnh Dung, tự nàng sẽ đi tới Lâm Sơn một chuyến.

"Chỗ đó hơi ẩm quá nặng."

"Ta biết, mặt của ta đã tốt hơn nhiều."

Nàng chỉ vào mặt mình!

Sau khi trở về từ tối hôm qua, nàng vẫn mặc một thân nữ trang, không mang theo mặt nạ, Cảnh Dung tất nhiên cũng chú ý tới khuôn mặt của nàng.

Chỉ còn lại một vết sẹo mờ nhạt!

Vết sẹo nằm ở ngay dưới khóe mắt, nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể nhìn thấy.

Cảnh Dung cân nhắc một lát, sau đó đồng ý đi cùng với nàng.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 237: Khai Quan Lâm Sơn

Edit & Dịch: Emily Ton.

Khi đến Lâm Sơn, đã là giờ Tuất! (7-9h tối)

Nơi đây vốn là một vùng hoang vắng, giờ phút này người quan gia đã vây đầy xung quanh.

Bốn phía trên mặt đất đều được cắm mấy chục cây đuốc, thấp sáng cả vùng phế tích đen tối này.

Có Kinh Triệu Doãn, có Thiếu Khanh Dư của Đại Lý Tự và Thị Lang vừa được bổ nhiệm vào Hình Bộ không lâu cũng có mặt ở đây.

Càng thêm kỳ lạ chính là, ngay cả Lễ Bộ thị lang Thẩm Trường Khâm cũng tham gia.

Vụ án này, có liên quan gì tới Lễ Bộ hay sao?

Kỷ Vân Thư và Cảnh Dung xuống xe ngựa, những quan viên kia lập tức tiến lên chấp tay thi lễ.

"Vương gia sao lại tới đây?"

Người mở miệng chính là đại nhân Thiếu Khanh Dư của Đại Lý Tự.

Người này chính là một con hổ mặt cười, giọng nói cực kỳ mượt mà, làm người cũng cực kỳ xảo quyết.

Hắn vốn chỉ là một tiểu quan văn viết ký lục trong Đại Lý Tự!

Con đường thăng chức của hắn chỉ ngắn ngủn trong vòng nửa năm.

Lợi hại!

Ngay cả Đại Lý Tự Khanh cũng có chút kiêng kị hắn, sợ người này một đường thăng cấp, sẽ đoạt mất vị trí chính chủ của mình, bản thân mình sẽ gặp thảm họa.

Vì vậy, mặc dù bề ngoài Đại Lý Tự Khanh là người làm chủ, nhưng trong ngấm ngầm lại lấy lòng kẻ thấp hơn mình hai phẩm cấp trong Đại Lý Tự.

Cảnh Dung liếc mắt xét nét hắn một cái, không thích người này, ngược lại hỏi Kinh Triệu Doãn.

"Khi nào có thể kết thúc?"

"Đoán chừng phải đợi tới giờ Ngọ ngày mai, nhanh nhất là sáng sớm ngày mai."

"Di chuyển nhanh nhen một chút, gần đây thời tiết không tốt, nếu như quan tài gặp mưa sẽ không dễ làm."

"Vâng."

Kinh Triệu Doãn quay đầu, lập tức thét to với người phía dưới của mình để tận dụng thời gian.

Sắc mặt của Dư đại nhân một bên cứng đờ!

Kỷ Vân Thư yên lặng đứng ở bên cạnh Cảnh Dung, nhìn những người đó dùng đao chặt bỏ những nhánh cây hỗn loạn xung quanh phần mộ. Nàng

nhìn thấy có mấy người giơ cây đuốc lên chuẩn đốt cháy những cây cỏ còn lại.

Nàng bỗng kêu lên một tiếng ——

"Chờ đã!"

Một tiếng của nàng đã ngăn những người kia lại!

Đôi tay của mấy người cầm đuốc run lên, cây đuốc suýt nữa đã rút xuống đất.

Mọi người lần lượt nhìn Kỳ Vân Thư với ánh mắt kỳ lạ.

Đây..... là vị Kỳ tiên sinh?

Không phải hãn mang mặt nạ hay sao?

Khuôn mặt kia trắng nõn như vậy, thật sự giống như một nữ nhân!

Bỏ qua những ánh mắt kỳ lạ đó, Kỳ Vân Thư bình tĩnh đi qua.

Nàng nói với mấy người đang cầm cây đuốc: "Thi thể dưới nền đất đã được chôn mười bốn năm, xác chết sớm đã bị phân huỷ, chỉ còn lại một đồng xương cốt. Mặc dù xương người tương đối cứng, nhưng rất dễ vỡ. Nếu như dùng lửa đốt cỏ ở phía bên trên, cũng sẽ vô tình đốt cháy mặt đất. Khi nhiệt độ tăng cao sẽ ảnh hưởng tới xương cốt ở trong quan tài bên dưới. Việc khám nghiệm tử thi sẽ khó khăn hơn rất nhiều."

Một lời giải thích của nàng khiến mọi người bừng tỉnh!

"Thì ra còn có loại chú ý này!"

Kinh Triệu Doãn vội vàng không ngừng phái mọi người đem đuốc rời đi, bắt đầu khai quật những chiếc quan tài.

"May mắn có Kỳ tiên sinh nhắc nhở, nếu không chúng ta sẽ gặp rắc rối." Kinh Triệu Doãn vô cùng bội phục.

Danh hiệu "Kỳ tiên sinh", sau vụ án mất tích và sự kiện Khúc Khương lần này, đã gây được ấn tượng lớn.

Một vị đại nhân vật như vậy, đại nhân Thiệu Khanh Dư của Đại Lý Tự sao có thể nhàn rỗi đứng ở một bên?

Vì thế, hãn cũng a dua nói: "Bản quan sớm đã muốn nói vài câu với Kỳ tiên sinh, nhưng tiên sinh quá bận, bản quan không tiện quấy rầy, hôm nay thật là may mắn."

May mắn mọi người!

Nàng chỉ mỉm cười đáp lại, không nói gì!

Ngay sau đó, nàng chuyển ánh mắt trên người Thẩm Trường Khâm.

Nhị tử phu tương lai của nàng.

"Vị này là Thẩm đại nhân, đúng không?"

Thẩm Trường Khâm là Lễ Bộ thị lang, tính tình tất nhiên nghiêm túc hiền lành hơn một chút. Hãn gật đầu, lễ phép chấp tay: "Đúng vậy."

"Ta sớm đã nghe nói Thẩm đại nhân làm quan thanh liêm, làm việc có tổ chức và có trật tự, hơn nữa tướng mạo cũng rất đoan trang, quả nhiên là đúng như thế."

"Tiên sinh quá khen, bản quan thật ra không là gì so với tiên sinh. Nhìn tiên sinh tra án, mới thật sự khiến người bội phục. Đối với tướng mạo đoan trang, bất quá chỉ là một túi da mà thôi."

Lễ Bộ, chính là Lễ Bộ.

Cách nói chuyện và dùng từ thật sự không giống nhau!

Kỷ Uyên Hân tương lai gả cho người này, ngày tháng trôi qua nhất định sẽ rất vui vẻ hoà thuận!

Kỷ Vân Thư gật gật đầu, không tiếp tục bình luận.

Trong khi mọi người nói chuyện, khuôn mặt Cảnh Dung càng ngày càng đen lại, tối sầm!

Bình dấm chua ngàn năm chính là như vậy, luôn có thể bị lật bất cứ khi nào hay bất cứ ở đâu.

Vừa mới vừa tiến đi một Tô Tử Lạc, vì sao lại tới thêm một Thẩm Trường Khâm này nữa?

Tuy nhiên, Cảnh Dung cũng không tức giận.

Lúc này, có người hét lên một tiếng: "Ra rồi."

Thoạt nhìn, phía ngoài cùng bên trái đã đào ra được một bộ quan tài, mọi người đang dùng một sợi dây dày cột vào và kéo lên trên.

Toàn bộ mọi người bắt đầu vây quanh, đưa cây đuốc tới gần hơn.

Cỗ quan tài công kèn được chậm rãi kéo lên, sau đó được đặt vững chắc ở trên mặt đất.

Mùi hôi thối của gỗ thối hàng chục năm tuổi đột ngột tràn ngập trong không khí.

Kỷ Vân Thư tiến lại gần quan tài hai bước, những người khác đều bịt mũi, nàng lại giống như không bị ảnh hưởng. Nàng cúi lấy ngón tay và nhẹ nhàng gõ vài cái ở trên quan tài.

"Đây là gỗ Nam, tương đối rắn chắc, mật độ rất nhỏ, vì thế bên trong chắc hẳn sẽ không bị nước ngấm vào."

"Mật độ?" Kinh Triệu Doãn không hiểu.

"Hiện tại, tạm thời dùng giấy ngấm nước để bịt kín nắp quan tài, sau đó mang trở về, ngày mai hãy khai quan." Nàng dặn dò nói.

Cảnh Dung nhíu mày: "Vì sao phải dùng giấy ngấm nước?"

"Vì không muốn xương cốt bên trong bị ô nhiễm bởi không khí. Hơn nữa, nó sẽ bị ẩm ướt trên đường mang về trang viên vào buổi tối. Vì vậy, dùng giấy ngấm nước bịt lại, giống như lấy độc trị độc."

Cái gì?

Mọi người nghe thấy thì có cảm giác giống như đang lọt vào trong sương mù!

Người khác gãi đầu không hiểu, Cảnh Dung đã quen thói, những từ hiếm lạ cổ quái đó, hẳn đã nghe quá nhiều.

Người của Kinh Triệu Doãn dựa theo sự phân phó của Kỷ Vân Thư, rất nhanh xử lý tốt bộ quan tài này, mang về trang viên trống ở phía thành Tây.

Ngay sau đó, một số người lại khai quật thêm được vài bộ quan tài nữa.

Thời gian trôi qua từng một chút, màn đêm buông xuống trên núi tất nhiên cũng lạnh hơn rất nhiều.

Nhưng Kỷ Vân Thư không dám rời đi, sợ những người đó xử lý quan tài không chính xác, sẽ gây ra vấn đề bên trong.

Vì vậy, nàng chỉ có thể ở lại trên núi Lâm Sơn suốt đêm.

Đương nhiên, nàng không đi, Cảnh Dung cũng sẽ không đi. Cảnh Dung không đi, những quan viên kia cũng không dám đi.

Cho đến sáng sớm ngày hôm sau, toàn bộ 67 bộ quan tài, đều đã được khai quật.

Kỷ Vân Thư đi theo chiếc quan tài cuối cùng tới trang viên ở thành Tây.

Nhưng trước đó, Cảnh Dung đã kéo nàng lại: "Nghỉ ngơi một lúc đi."

"Ta không mệt!"

"Nữ nhân cố chấp."

"....."

Khi nàng tra án chính là như thế!

Từng có ba ngày ba đêm không ăn không uống.

Cuối cùng, Cảnh Dung cũng đành phải đi theo nàng.

Trang viên nơi thành Tây, gọi là Trúc Khê Viên, mặc dù diện tích chỉ lớn bằng một nửa Dung Vương phủ, nhưng bố cục lại cực kỳ tốt.

Đúng như tên gọi của nó, trong trang viên có trúc, có dòng suối nhỏ.

Cực kỳ bình yên và tĩnh lặng!

Môi trường cũng tốt!

Nhưng nơi hậu viện, có 67 bộ quan tài được bày gọn gàng, quả thực có chút thẩm người.

Kỷ Vân Thư phân tán người của Kinh Triệu Doãn, nói: "Trước khi chưa rõ chân dung, các người đều không cần tới đây."

"Không cần hỗ trợ?"

"Tạm thời không cần."

"Ồ, được!"

Kinh Triệu Doãn chấp tay với Cảnh Dung, lập tức mang theo toàn bộ người rời đi.

Dư đại nhân và Thẩm Trường Khâm tất nhiên cũng rời đi.

Quay về để ngủ!

Hậu viện rộng rãi, chỉ còn lại Kỷ Vân Thư, Cảnh Dung cùng với mấy thị vệ tùy thân của hắn.

"67 thi thể, mười bốn năm, tất cả đều bị thiêu chết, nếu muốn vẽ ra hết, sẽ rất khó để hoàn thành tất cả trong vòng một năm."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 238: Từ Biệt, Kẹo Mạch Nha

Thời gian hơn một năm, điều này cũng có nghĩa rằng, nàng không thể mang Vệ Dịch rời khỏi kinh thành trong thời gian ngắn!

Kỷ Vân Thư suy nghĩ trong lòng một lát, nói: "Từ hôm nay trở đi, ta sẽ ở lại Trúc Khê Viên."

"Không được!"

Cảnh Dung ngay lập tức bác bỏ.

Hơn nữa hãn vôi nói: "Nàng cần phải ở bên cạnh bốn vương! Nếu không, nếu nàng xảy ra việc gì ngoài ý muốn, ai sẽ nhật xác cho nàng?"

Người này!

Có thể nói chuyện tốt hơn một chút được không?

Thật là độc miệng!

Kỷ Vân Thư nhú mày: "《Lâm Kinh Án》 không thể tiếp tục bị trì hoãn, những quan tài đặt ở đây khá xa phủ Vương gia. Nếu như ta đi qua đi lại sẽ lãng phí không ít thời gian, chi bằng hãy lưu lại nơi này sẽ thuận tiện hơn."

"Điều này....."

Trong khoảnh khắc, nàng lại ngắt lời hãn và tiếp tục nói: "Vương gia không cần lo lắng, không phải có Tử Cầm ở bên người ta hay sao? Nàng ấy

nhất định sẽ bảo vệ ta chu toàn. Hơn nữa nơi này rất yên tĩnh, khi ta về cũng không bị người quấy rầy."

Khi nghe nàng nói những lời này, Cảnh Dung tinh tế híp mắt suy nghĩ một hồi.

Sau đó hần thở dài một hơi, nói: "Nếu vậy, bốn vương sẽ để Lang Bạc đi theo nàng."

Đây là sự nhượng bộ của hần!

"Lang Bạc là người của Vương gia, ta có Tử Cầm là đủ rồi."

"Trong khoảng thời gian này, trong cung sẽ bắt đầu bận rộn, ta phải thường xuyên tiến cung cũng không thể mang theo hần. Vì vậy, vẫn nên để hần lưu lại đây, bốn vương sẽ an tâm hơn một chút. Nàng yên tâm, hần sẽ không quấy rầy nàng."

Miệng lưỡi này của hần, căn bản không dung Kỷ Vân Thư tiếp tục từ chối!

Nhưng ——

Bận rộn?

Bận rộn cái gì?

Mặc dù Kỷ Vân Thư không muốn hỏi, nhưng vẫn dâng lên lòng hiếu kỳ.

Cảnh Dung dường như nhìn thấu tâm tư của nàng, hai tay đặt sau lưng, nói rõ.

"Sinh thần của phụ hoàng sắp tới gần, hơn nữa, ngày đại thọ hôm đó, các giai nhân tài tử của các phủ đều sẽ tiến cung. Mục đích, chính là vì Thái

Tử tuyền phi. Trên dưới trong triều đều đã bắt đầu trù bị, bốn vương cũng cần phải tốn ít nhiều thời gian để suy nghĩ một phần lễ để tặng phụ hoàng, một phần để tặng Thái Tử."

Tuyền phi?

Thái Tử Phi?

Nói cách khác, Kỳ Mộ Thanh sẽ sắp vào kinh?

Quả nhiên! Từ Cẩm Giang đến kinh thành, những gì nên phải đối mặt, nàng thật sự muốn trốn cũng trốn không được.

Nàng quay mặt đi, che dấu tâm tư của mình.

"Vậy Vương gia hãy nhanh chóng đi chuẩn bị lễ đi, nơi này quá nhiều quan tài, có chút đen đui. Hơn nữa, Vương gia vốn không ngửi được mùi thi thể thối, trên người ta cũng không mang theo gừng ngâm dầu mè."

Vì sao nghe có vẻ như rất khó xử?

Nhưng ngay lập tức lại gọi lên ký ức của hai người lần đầu tiên khi ở nghĩa trang Cẩm Giang.

Nàng đã nhét một miếng gừng sống vào trong miệng hắn, hắn cho rằng đó là độc dược.

Chỉ cần nghĩ về điều đó, khóe miệng Cảnh Dung lại hiện lên một nụ cười.

Một lúc sau, hắn nói: "Vậy được, lần sau nàng nhớ chuẩn bị."

"Vâng!" Nàng ngoan ngoãn đồng ý.

"Vậy nàng có lời gì khác muốn nói nữa không?"

"Tạm thời....." Nàng cúi đầu: "Không có!"

Cảnh Dung nhấp nhấp miệng, vốn định nói gì đó, cuối cùng hẳn vẫn nhin xuống, chỉ nói: "Được, vậy bốn vương đi trước, sau đó sẽ nói Lang Bạc đưa mấy nha đầu qua đây. Mặc dù nơi này khá yên tĩnh, nhưng cần phải đặt mua một số thứ, cũng cần phải có người chăm sóc nàng. Đương nhiên, cũng cần một gian phòng cho bốn vương ở."

"Cái gì?"

Kỷ Vân Thư kinh ngạc!

Cảnh Dung không chút để ý hỏi: "Trúc Khê Viên lớn như vậy, không dung nổi bốn vương hay sao?"

Ngươi là một tôn Phật, ngôi miếu này quá nhỏ.

Nhưng lời nói vừa đến bên miệng, nàng lại không có tiền đề chỉ phun ra một chữ.

"Vâng!"

Vì thế, Cảnh Dung vừa lòng rời đi.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Cũng ngay khi Cảnh Dung vừa mới rời đi, một người khác đã tiến vào hậu viện này.

Đó không phải là ai khác, đúng là Lý Thời Ngôn!

Hắn vốn định quay về Khúc Khương cùng với Tô Tử Lạc, nhưng không ngờ đội hộ vệ Hoàng thượng lại đích thân "hộ tống" Tô Tử Lạc trở về, tất nhiên bọn họ sẽ không thể mang theo hắn.

"Thư nhi!"

Từ xa hần đã hét lên một tiếng.

Kỷ Vân Thư chấn động toàn thân, viên kẹo mạch nha này!

"Sao người vẫn còn ở đây?"

"Như thế nào? Không muốn nhìn thấy ta?" Hần cười cười.

Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng lắc đầu.

Lý Thời Ngôn giống như một khách quan, quét ánh mắt hứng thú nhìn quanh một vòng quan tài trong viện.

"Những quan tài này, thật sự đã được chôn mười bốn năm qua?"

Ồ!

Tin tức của hần rất linh thông.

Nếu không sẽ không tìm được nơi đây, cũng sẽ không biết những quan tài này đã được chôn ở dưới nền đất mười bốn năm.

Lý Thời Ngôn cuốn một đầu ngón tay lên, gõ gõ trên quan: "Là gỗ Nam! Chủ tử nhà này thật sự có đủ tiền."

Đương nhiên là có tiền rồi!

Dù sao cũng là Ngự Quốc Công phủ. Hơn nữa, lúc ấy còn do Hoàng thượng hạ lệnh đại táng.

Nếu 67 bộ quan tài hạ nhân đều là gỗ Nam, vậy ——

Những chiếc quan tài của Ngự Quốc Công cùng với phu nhân và hài tử của ông ấy ở nghĩa trang, có lẽ đều được nạm vàng nạm bạc.

Điều này sẽ khiến cho các nhà khảo cổ trong tương lai vui mừng tới nỗi, ngay cả miệng đều không thể khép lại được.

Kỷ Vân Thư nhìn hần, thờ ơ mở miệng hỏi: "Ô tiên sinh đã rời khỏi kinh thành, người còn định ở mãi trong kinh thành này sao?"

"Ta tới đây là muốn từ biệt nàng." Hần ngẩng đầu lên.

"Phải không? Vậy trên đường Lý công tử nên cẩn thận một chút."

Nàng nói với giọng điệu rất nhẹ nhàng!

Mặc dù kẹo mạch nha vẫn là kẹo mạch nha, nhưng nói đến cùng, khi ở trên Lương Sơn, hần đã cứu nàng, cũng xem như một chính nhân quân tử.

Hiếm khi nghe thấy giọng điệu nhẹ nhàng của Kỷ Vân Thư, trái tim Lý Thời Ngôn giống như một nốt nhạc, vội vàng lao về phía nàng.

Hần nhướn mày: "Nếu như nàng luyện tiệc, có thể giữ ta lại, nói không chừng, bản công tử sẽ rất vui vì được nàng lưu lại."

Ca, ngàn vạn đừng!

Nếu như nơi này có máy bay, cho dù ta ăn mìn thầu dưa muối một tháng, cũng sẽ tiết kiệm để mua cho người mua vé để người biến khỏi đây!

Kỷ Vân Thư lui ra sau hai bước.

Nàng nghiêm mặt nói: "Lý công tử có tai mắt khắp nơi, chuyện mờ ám giữa hai nước có lẽ cũng biết. Một khi đã như vậy, người nên nhanh chóng rời khỏi Đại Lâm đi. Nơi này, chung quy sẽ không phải là nơi người nên ở lại!"

"Ta biết!" Nụ cười trên khoé miệng hần lập tức cứng đờ, bất ngờ nói: "Ngay như Tô Tử Lạc là người thông minh như vậy, đến cuối cùng cũng

thua. Đại Lâm này, thật sự là nơi nước sâu, nhưng....." Hấn tình nồng ý đậm nhìn Kỷ Vân Thư, "Nước sâu trong ao này khiến ta lau mắt mà nhìn, chỉ có một con cá chép nhỏ là nàng mà thôi!"

Ai ai ai, người đang khen ta sao?

Hay là đang châm chọc ta?

Trong lòng Kỷ Vân Thư cảm thấy hơi căng thẳng.

Tuy nhiên, sự nghiêm túc của Lý Thời Ngôn đã bị cuốn đi ngay trong chốc lát.

Hấn lập tức cao giọng nói: "Thôi thôi, hôm nay ta sẽ phải rời đi. Sau này, cũng không biết còn có thể gặp lại nàng hay không. Tuy nhiên, nếu tương lai còn có cơ hội, ta nhất định sẽ mang nàng về Khúc Khương, làm thê tử của bản công tử."

Tự tin!

Tự mãn!

Nhưng ——

Lý Thời Ngôn rõ ràng cực kỳ nghiêm túc!

Kỷ Vân Thư không muốn cãi nhau với hấn, càng không có tâm tư đáp lại những lời hấn nói.

Vừa đúng lúc này, Tiểu Lộ Tử chạy vào, xoa xoa đôi tay, đứng ở nơi xa nói với Lý Thời Ngôn: "Công tử, cần phải đi."

"Ồn ào gì vậy!"

Hấn hiện lên vẻ mặt không vui!

Tiểu Lộ Tử nói tiếp: "Nếu hiện tại không lên đường vào lúc này, chờ tới khi rời khỏi kinh thành, buổi tối chúng ta sẽ phải ăn ngủ ngoài trời. Đi vào canh giờ này, vừa vặn sẽ đến Lăng Châu, chỗ đó có khách điếm."

"Đã biết, đi đi đi!"

Lý Thời Ngôn xua xua tay.

Tiểu Lộ Tử chân chừ không nhúc nhích.

Đoán chừng một lát nữa, mình sẽ lại bị đánh.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 239: Xương Đen

Lý Thời Ngôn dùng ánh mắt xét nét nhìn Tiểu Lộ Tử, sau đó lại nhìn Kỷ Vân Thư.

Hắn mím môi, trong mắt mang theo sự thất vọng, nhẹ nhàng nói: "Thư nhi, ta thật sự phải rời đi sao?"

"Ừ!"

Hắn nói tiếp: "Ta biết, nàng không thích ta, cũng không muốn làm phiền ta, nhưng cũng may, ta có thể quen biết nàng là đủ rồi."

Hắn khẽ mỉm cười. Hắn chưa bao giờ từng nghiêm túc như thế!

Thật ra, thời gian hai người quen biết nhau cũng không lâu, những gì bọn họ đã trao đổi với nhau nhiều nhất là khi nói tới vụ án trên núi Lương Sơn.

Vì thế, cũng không thể nói bọn họ thân nhau!

Tuy nhiên Kỷ Vân Thư cũng không có cảm giác khó chịu đối với hắn giống như lúc trước.

Nàng cúi người: "Trên đường cẩn thận."

"Ừ!"

Hắn gật đầu thật mạnh!

Hắn ngẫu nhiên thấy thấy quạt xếp trong tay.

Bộ dáng kia quả thực giống như khi bọn họ lần đầu gặp nhau!

Hắn nhắc chân lên, lưu luyến rời đi từng bước.

Từ xa, nàng vẫn có thể nghe được tiếng hắn mắng chửi Tiểu Lộ Tử.....

Tiểu Lộ Tử đáng thương!

Xung quanh một lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh, trái tim Kỳ Vân Thư cũng trở nên âm trầm.

Nàng đi vòng quanh những chiếc quan tài, vươn tay ra vuốt trên nắp quan tài, bùn đất lạnh ở phía trên dính vào móng tay sạch sẽ, theo đầu ngón tay lan tràn đến toàn thân nàng.

Nàng tự lẩm bẩm với chính mình: "Mười bốn năm trước, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Khiến cả nhà bị chết thảm!"

Giống như Kỳ Hoàn từng nói, chuyện này, nhất định có điều kỳ lạ. Nhưng nếu muốn điều tra, có thể quá khó khăn một chút hay không?

Nếu như thật sự là liên quan tới hoàng thất, đó sẽ là ai?

Công trình này quả thật rất lớn, có lẽ nàng phải ngâm nghĩ lại biện pháp, làm thế nào mới có thể đẩy nhanh tiến trình hơn?.

Nếu không, trong thời gian một đến hai năm, mỗi ngày đều phải dùng bùn để nặn mô hình, sau đó lần lượt vẽ ra hình người, không ăn không uống, thật sự sẽ mệt chết người.

Không lâu sau, Lang Bạc đã mang theo một số gia đình và nha đầu đi tới.

Vừa vào tới trong viện đến, tất cả bọn họ đều không nói gì lập tức bắt đầu bận rộn trong sân - lau chùi sân viện, rửa sạch đồ đạc, những đồ hư hỏng đều được dọn hết ra bên ngoài, những thứ nên đặt mua, cũng lần lượt được dọn vào không ít.

Tóm lại, tốt thì lưu lại!

Không tốt thì lập tức vứt bỏ, sau đó lại được đặt mua mới!

Kẻ có tiền chính là kẻ có tiền, rõ ràng mắt nhìn thấy một cái ghế hoàn hảo không hề bị hư hỏng gì, chỉ vì bên góc bị mòn một chút.

Kết quả ——

Vứt!

Kỷ Vân Thư thở dài cảm thán!

Mặc dù không phải đang tiêu tiền của mình, nhưng cách sống thế này, nàng cũng chịu không nổi!

"Lang đại ca!"

Rốt cuộc không nhịn được nên nàng gọi Lang Bạc một tiếng.

Lang Bạc cất bước đi tới, hỏi: "Kỷ tiên sinh có gì phân phó?"

Nàng hỏi: "Dung Vương phủ muốn dọn tới đây hay sao?"

"Không phải, Vương gia không nói muốn chuyển nhà. Hơn nữa, phủ của Vương gia cũng không thể dễ dàng di chuyển."

Hắn trả lời rất nghiêm túc!

Kỷ Vân Thư thở dài một tiếng, nhú mày, nhìn xung quanh một vòng, sau đó nghiêm túc nói: "Nếu như Vương gia không phải đang muốn chuyển

nhà, người mang theo người phá sân viện này làm gì?"

Vừa nghe tới điều này, Lang Bạc nhanh chóng phủ nhận, nói: "Tiên sinh sao lại nói như vậy? Ta không sai người phá hủy sân viện, nhưng những thứ này đã quá cũ và hư hỏng rồi, vì vậy chúng cần phải được vứt bỏ."

Đúng là giàu có!

Đặc biệt là khi những lời này được nói ra từ giọng nói thô khan của Lang Bạc, càng giống như một nhà giàu mới nổi.

Kỷ Vân Thư lắc đầu nói: "Nếu như những thứ không bị hư hỏng thái quá, vậy thì không cần phải thay. Ta không sống mãi ở viện này, nếu người thay mới toàn bộ sẽ phải tốn kém rất nhiều bạc. Bạc của quan gia, nói đến cùng cũng là của dân chúng, sao có thể lãng phí như vậy. Nhanh chóng sai người mang về những thứ đã vứt bỏ đi, chỉ cần rửa sạch phơi khô là được."

"Tiên sinh....."

"Hãy định như vậy đi, nếu người vẫn không nghe, vậy nhanh chóng quay về Dung Vương phủ đi. Ta sẽ quen với nó."

Nàng nói xong lập tức xoay người, đi tới khoảng trống quanh 67 chiếc quan tài.

Lang Bạc mang vẻ mặt bối rối, hẳn chỉ thấy nơi này bụi bặm quá nặng, đồ dùng đều đã cũ nát, vì thế muốn cải tạo lại cũng không được hay sao?

Không thể tưởng được, không ngờ khiến Kỷ Vân Thư không vui.

Quá tệ!

Vì thế ——

Hắn lại hấp tấp sai người nâng hết những đồ đạc đã dọn ra ngoài về, chỉ vớt một số thứ thật sự không thể dùng được nữa.

Hết một buổi sáng, cuối cùng cũng dọn xong.

Kỷ Vân Thư vẫn luôn đi tới đi lui vòng quanh quan tài, chờ sau khi xử lý xong toàn bộ giấy trên nắp quan tài, nàng mới sai mấy gia đình mở một trong những quan tài đó ra.

Quả nhiên ——

Một mùi hôi thối xông vào trong mũi!

Khiến người buồn nôn!

Cũng may, chỉ còn lại là một đồng xương, không hề có thịt thối, nếu không sẽ càng thêm ghê tởm!

Nhưng, bộ xương này lại có màu đen.

Nàng cẩn thận suy nghĩ một lúc, sau đó nhanh chóng hỏi Lang Bạc đang đợi lệnh một bên: "Danh sách của Hộ Bộ đang ở đâu?"

"Chỗ Kinh Triệu Doãn có một phần."

"Được, người mang tới đây cho ta. Sau đó nhớ hỏi ông ta một câu, trong Ngự Quốc Công phủ có người nào từng bị bệnh hay không?"

"Vâng!"

Lang Bạc nhanh chóng đi tới chỗ Kinh Triệu Doãn một chuyến, hẳn đi qua đi lại cũng chỉ mất khoảng thời gian một chén trà nhỏ.

Lang Bạc vừa đưa danh sách cho nàng, vừa nói: "Ta đã hỏi được, trong phủ có một người gọi là Trương Khôi đã từng bị bệnh, Ngự Quốc

Công đối xử với hãn rất tốt, còn mời thái y trong cung tới xem qua, nhưng hãn bị bệnh nan y không thể trị được, không thể sống lâu."

Lang Bạc giải thích rõ ràng!

"Chỉ có một vị này bị bệnh?"

"Trên ký lục đúng là được viết như thế."

Kỷ Vân Thư gật đầu: "Ừ" một tiếng, nói: "Nếu như trong Ngự Quốc Công phủ chỉ có vị Trương Khôi này từng bị bệnh, vậy không cần phải đào bùn nặn vế nữa. Bộ hài cốt này, chính là Trương Khôi."

Nàng đưa ra kết luận tại chỗ!

Lang Bạc cảm thấy kỳ lạ: "Vì sao tiên sinh có thể khẳng định như vậy?"

Kỷ Vân Thư vừa lật xem danh sách Bộ Hộ trong tay, khi tới một trang danh sách có tên Trương Khôi, nàng dùng móng tay nhẹ nhàng đánh dấu ở trên tên đó.

Xem như người này đã bị loại bỏ!

Nàng có thể tiết kiệm được năm sáu ngày.

Nàng cũng không quên giải thích cho Lang Bạc hiểu.

"Bởi vì chỉ có những người lúc sống từng bị đầu độc, hoặc là bị ung thư, sau khi chết, xương cốt mới có thể hiện ra màu đen."

"Ung thư?"

"Chính là bệnh nan y không thể chữa trị như các người thường nói!"

Lang Bạc dường như nghe hiểu, nhưng lại dường như nghe không hiểu.

Sau đó, Kỳ Vân Thư khép danh sách lại, tiếp đó sai người mở một chiếc quan tài khác ra.

Xương cốt bên trong thật ra rất hoàn hảo, không bị hư hỏng gì, cũng không có gì bất thường.

Ngay cả khi có thể căn cứ vào chiều cao và kích thước của xương cốt, có thể dùng phương pháp loại trừ, nàng cũng không thể xác định được chi tiết.

Chỉ có thể họa cốt.

Vì thế ——

Kỳ Vân Thư mang bao tay vào, ôm hộp sọ ra ngoài, đặt ở trên nắp quan tài.

Sau đó phân phó: "Phiền Lang đại ca quay lại Dung Vương phủ một chuyến, lấy hai chiếc hộp gỗ đàn hương của ta tới đây, nhân tiện mang tới đây một ít bùa." "

"Vâng!"

Nô tính tác quái!

Lang Bạc làm việc với hiệu suất cực kỳ cao!

Chỉ một lát sau, Lang Bạc đã mang tới những thứ nàng cần.

Kỳ Vân Thư ôm hộp sọ trong tay, sau khi phân phó người đóng nắp quan tài lại, nàng lập tức đi tới thư phòng trong viện.

Nàng bắt đầu tập trung vào công việc tái tạo hình người!

Lang Bạc canh giữ ở bên ngoài, không cho người đi vào quấy rầy nàng.

Kỷ Vân Thư vừa mới bày hộp sọ lên bàn đã nhẹ nhàng gọi một tiếng ở trong không khí "Tử Âm".

Bóng người nháy mắt đã ở bên cạnh nàng.

Thời Tử Âm vẫn mang bộ dáng lạnh lùng.

Chờ mệnh lệnh.

Kỷ Vân Thư cảnh giác nhìn thoáng qua bên ngoài phòng.

Sau đó nói: "Người hãy rời khỏi kinh thành một chuyến, giúp ta làm một chuyện!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 240: Chọn Người Khác Làm Thái Tử Phi?

Rời khỏi kinh thành?

Thời Tử Cầm cũng không hỏi gì thêm, gật đầu!

Nàng quyết định sẽ nghe theo lệnh.

Kỷ Vân Thư nghiêm túc nói: "Mấy ngày nay đã có Lang đại ca ở đây. Hơn nữa, ta cũng sẽ không đi ra ngoài, người không cần phải ở bên cạnh ta, vì thế người hãy mau chóng rời khỏi kinh thành, đuổi theo vị Tô tiên sinh Khúc Khương kia. Sau khi chờ hãn an toàn quay về tới Khúc Khương, người hãy trở về."

"Vâng!"

Thời Tử Cầm vẫn không hỏi vì sao.

Ngay sau đó, Kỷ Vân Thư lại nhanh chóng dặn dò thêm: "Nhưng chuyện này, không thể để Vương gia biết, hiểu không?"

"Hiểu!"

"Ừ, người đi đi."

Thời Tử Cầm cúi thấp đầu, thân ảnh nhảy ra bên ngoài cửa sổ đang rộng mở.

Nháy mắt nàng ấy đã biến mất không thấy tăm hơi!

Lang Bạc đứng ở bên ngoài cũng không chú ý tới trong phòng, vì thế không nghe được cuộc trò chuyện của hai người vừa rồi!

Kỷ Vân Thư ngồi xuống trước bàn, khẽ thở dài một tiếng.

Ngay sau đó, nàng đặt hộp sọ kia ở trước mặt mình, tiếp đó đặt một tờ giấy trắng sạch sẽ trên bàn.

Từ trong hộp gỗ đàn hương của mình, nàng chọn một chiếc bút lông nhỏ nhất, nhấp một chút mực và bắt đầu làm việc.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong lúc đó, trong hoàng cung, tại Chương Chất điện!

Bởi vì ngày sinh thần của hoàng thượng sắp tới, Thái Tử cũng muốn tuyển phi.

Toàn bộ khắp hoàng cung, từ sau khi tiễn người Khúc Khương người rời đi, tất nhiên cũng bắt đầu bận rộn!

Mùa xuân này, chú định là một mùa hỗn loạn!

Bởi vì Tuyên Xu Hoàng hậu đã chết, hậu cung vô chủ, vì thế quyền lợi lớn duy nhất có thể làm chủ, cũng chỉ có Tiêu Phi.

Và hai nhiệm vụ khổng lồ này, tất nhiên là nằm ở trên đầu Tiêu Phi.

Trong mắt người khác, đây chính là nhiệm vụ vinh quang nhất!

Một số phi tần dù nằm mơ cũng không thể ôm tới trên người.

Tuy nhiên, đối với Tiêu Phi mà nói, đây là một sự tình khó giải quyết.

Một củ khoai lang phỏng tay!

Trong điện!

Lúc này Cảnh Diệc cũng đang ở đây!

Tiêu Phi xua xua tay, thái giám cung nữ và tâm phúc Tang Lan đều lui ra ngoài.

"Chuyện này, con nghĩ như thế nào?"

Sắc mặt Tiêu Phi ngưng trọng hỏi Cảnh Diệc.

Cách đó không xa, trong tay Cảnh Diệc là một nhánh trúc nhỏ, hẳn đang trêu chọc một con chim nhỏ bị nhốt trong lồng.

Con chim nhỏ bị nhánh trúc chọc vài lần, liều mạng chộp cánh, bị kinh hoàng nên kêu lên.

Âm thanh cực kỳ chói tai!

Nhưng, nó càng như thế, nụ cười trên khoé miệng Cảnh Diệc càng đậm!

Hắn cũng hoàn toàn phớt lờ câu hỏi của Tiêu Phi.

Cho đến khi ——

Con chim kia có chút mệt mỏi, cuộn tròn một góc ở trong lồng.

Nhưng hắn vẫn không chịu bỏ qua, hứng thú nghiêng đầu qua một bên, nhíu mày một cách tàn nhẫn, tiếp tục dùng nhánh trúc không ngừng chọc vào con chim nhỏ.

Hắn bĩu môi và "chặc chặc chặc" vài tiếng.

Chơi đùa vô cùng vui vẻ!

Con chim dường như đã chết, không hề nhúc nhích.

Một lúc sau, hãn mới đưa lưng về phía Tiêu Phi, nói lại một câu: "Đương nhiên phải tìm mọi cách, không để cho người Kỷ gia liên quan tới Thái tử."

Tiêu Phi nói: "Lần này Thái tử tuyển phi sẽ cùng diễn ra với ngày đại thọ Hoàng thượng. Trên danh nghĩa, nữ nhi của các phủ các châu đều sẽ tham tuyển, nhưng thật ra, khi Hoàng hậu còn sống, đã từng chỉ định đích nữ Kỷ gia sẽ là Thái Tử Phi. Lần này, chỉ là nghi thức mà thôi."

Tiêu phi kết luận!

Cảnh Diệc dừng động tác trong tay lại, vút nhánh trúc nhỏ ở trong lồng, phỉ phỉ tay, sau đó đi tới và ngồi xuống đối diện với Tiêu Phi.

Hãn cầm ấm trà lên và từ từ rót cho mình một chén.

Hơi nóng giống như sương mù, lượn lờ bay lên!

Hãn nói: "Nếu vậy, không để cho vị đích nữ kia của Kỷ gia có cơ hội tiến cung thì sao?"

Không có cơ hội tiến cung?

Tiêu Phi suy nghĩ một lúc.

"Đó là điều khó khăn. Rốt cuộc, Kỷ tướng quân và Kỷ Tư Doãn đều đang ở đây, hai người bọn họ sẽ không bao giờ cho phép mắc sai lầm."

"Nếu vạn nhất thật sự có sai lầm thì sao?"

Cảnh Diệc cười cười!

Nụ cười của hãn có chút quý dị.

Tiêu Phi thở dài một tiếng, đôi mắt phượng híp lại, hơi nhíu mày: "Thật ra, bốn cung còn có ý tưởng khác."

"Mẫu phi cứ nói thẳng ra đi."

"Khi Tuyên Xu Hoàng hậu còn sống, chỉ định danh hiệu Thái Tử Phi nằm ở Kỳ gia. Nói đến cung cũng chỉ vì xem trọng binh quyền ở trong tay Kỳ Hoàn và Kỳ Lê mà thôi. Tuy nhiên, nếu như Thái tử không cưới đích nữ Kỳ gia, vậy thì Kỳ Hoàn và Kỳ Lê tất nhiên cũng sẽ không theo về phe Thái tử."

Trong lời nói của Tiêu Phi rõ ràng mang theo thâm ý.

Ngay cả ngọc tử nghe thấy cũng hiểu.

Cảnh Diệc không chút hoang mang, nhấp một ngụm trà trong miệng, nói: "Mẫu phi muốn nói, ta nên cưới đích nữ Kỳ gia?"

Tiêu Phi gật đầu: "Diệc nhi, con phải hiểu được thời cuộc, Thái tử chung quy vẫn là Thái tử, cho dù hãn là một bao cỏ, nhưng Hoàng thượng không hề bận tâm. Hơn nữa, trong triều có rất nhiều đại thần đều đứng về phe Thái tử, muốn kéo hãn xuống đài là việc không hề đơn giản. Chi bằng, hãy mượn sức hai huynh đệ Kỳ gia, lôi kéo bọn họ đứng về phe chúng ta, đối với chúng ta mà nói, tuyệt đối là có lợi mà không có hại."

Kế hoạch này, quả thật rất vững chắc!

Rất tuyệt!

Tiêu Phi dường như đã tưởng tượng ra được một ngày kia, nghĩ tới hình ảnh Cảnh Hoa rớt xuống đài, nghĩ tới lúc nhi tử mình ăn mặc trang phục Thái tử, thậm chí, ngồi trên long y.

Khóe miệng không thể không nhếch lên một cái!

Trong lòng Cảnh Diệc còn đang ở cân nhắc, những ngón tay thon dài nắm chặt chén trà, chặt đến nổi đầu ngón tay đều trở nên hơi trắng.

"VẬY..... Thái Tử Phi sẽ là người khác." Hãn nói.

"Không sai, hơn nữa người được chọn kia, nhất định không thể có thực lực."

"Mẫu phi đã có người được chọn ở trong lòng?"

Tiêu Phi cười cười, chậm rãi phun ra hai chữ: "Khổng Ngu."

Khổng Ngu?

Biểu muội của Thái tử!

Nhưng, biểu ca cưới biểu muội, ở thời cổ đại lại không hề hiếm thấy.

Cảnh Diệc không thể không nhíu mày, nói: "Thái Tử Phi đổi thành Khổng Ngu? Phụ hoàng và Thái tử chỉ sợ sẽ không đồng ý. Hơn nữa, Khổng Ngu đã bị phong là Tuệ Văn công chúa, sao có thể gả cho hoàng tử?"

Tiêu Phi: "Việc này, con liền không cần lo lắng, mẫu phi sẽ nghĩ biện pháp."

"Biện pháp gì?"

"Lần này Khổng Ngu có thể không phải tới Khúc Khương hoà thân, danh hiệu công chúa chỉ là để trang trí. Khổng gia là người nhà của Tuyên Xu Hoàng hậu, trở thành Thái Tử Phi cũng rất hợp lý. Tóm lại, mẫu phi sẽ nghĩ cách để Thái tử không thể không cưới nàng ta, khiến Hoàng thượng không thể không hạ chỉ lập Khổng Ngu là người được chọn làm Thái Tử Phi."

Tiêu Phi cực kỳ tự tin!

Trong giọng nói cũng rất âm hiểm.

Đó cũng là tất cả những gì cần nói!

Vậy ——

"Mọi chuyện đều dựa theo ý mẫu phi đi."

Cảnh Diệc lên tiếng đồng ý!

Trên sắc mặt của hắn lại cực kỳ lạnh lùng!

"Hiện tại điều duy nhất chúng ta cần phải suy xét, chính là làm thế nào để không cho đích nữ Kỷ gia có cơ hội tiến cung." Tiêu Phi xoay chuyển nhẫn ngọc trên ngón tay, trong lòng đã bắt đầu lên kế hoạch.

Sau đó, Tiêu Phi vội nói: "Đúng rồi, thọ lễ của phụ hoàng con, con đã chuẩn bị xong chưa?"

Hắn nhẹ nhàng nhún vai: "Chưa."

"Bốn cung nghe nói, Cảnh Hoa đã bắt đầu tìm kiếm trân bảo khắp nơi. Năm trước, hắn tặng cho phụ hoàng con Thiên Thạch Ngư Ngọc, phụ hoàng con rất thích. Năm nay, con cần phải dành tâm tư nhiều hơn mới được."

Nhắc tới khối Thiên Thạch Ngư Ngọc, Cảnh Diệc nổi giận trong lòng, chén trà trong tay suýt nữa rơi xuống sàn nhà.

Rõ ràng, năm trước người tìm được Thiên Thạch Ngư Ngọc, chính là hắn.

Nhưng không ngờ, ngay thời điểm trình lên ở ngày hôm sau, hãn đã bị Thái tử thâm long chuyển phượng, Thiên Thạch Ngự Ngọc không ngờ đã nằm ở trong hộp gấm mà Thái tử trình lên.

Trong khi hộp gấm của mình, chỉ là một khối ngọc màu xanh bình thường!

Cũng may, Thái tử xem như còn có chút lương tâm, không khiến hãn trình lên chiếc hộp rỗng tuếch.

Nếu không, đó thật sự là đại bất kính!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 241: Không Ngu Rời Cung?

Cảnh Diệc thật lâu sau cũng không đáp lại!

Thấy vậy, Tiêu Phi bắt đầu có chút lo lắng, dùng ống tay áo chạm chạm vào hăn.

Sau đó nói: "Những lời mẫu phi vừa mới nói, con có nghe thấy hay không?"

Cảnh Diệc hồi phục lại tinh thần, gật đầu: "Nhi thần đã biết. Lễ vật năm nay, nhi thần nhất định sẽ cẩn thận và thận trọng hơn."

"Không chỉ phải cẩn thận và thận trọng hơn, cũng cần phải lựa chọn một cách khôn ngoan mới được."

"Vâng!"

"Đương nhiên, mẫu phi bên này cũng sẽ chuẩn bị giúp con, thăm dò xem phụ hoàng con thích gì."

"Đa tạ mẫu phi."

Một lúc sau, Tiêu Phi thở dài một tiếng.

Sau đó nói thêm một câu: "Cũng không biết, năm nay Cảnh Dung sẽ dâng lễ gì lên?"

Cảnh Dung vẫn luôn luôn thấp điệu, hàng năm đưa lễ đều không quý trọng, cũng không keo kiệt, chỉ là một phần thọ lễ bình thường.

Nhưng năm nay, Cảnh Dung bắt đầu điều tra vụ 《Lâm Kinh Án》, bên người lại có thêm một vị Kỳ tiên sinh thông minh, tất nhiên hẳn sẽ bộc lộ tài năng!

Từ đó, trong triều có vô số đôi mắt cũng bắt đầu theo dõi hẳn rất chặt.

Điều này thực sự khiến Tiêu Phi không thể không đề phòng!

Đại thọ lần này, không thể nghi ngờ sẽ trở thành một cuộc phân tranh cao thấp giữa các hoàng tử.

Ai thua ai thắng, rửa mắt mong chờ!

Cảnh Diệc rời khỏi Chương Chất điện không lâu, Tang Lan liền chạy vào, hét lớn: "Nương nương, công chúa đã ngất xỉu ở trong tẩm cung."

"Cái gì?"

"Lúc Tiểu Mai đi vào, công chúa đã ngã xuống sàn nhà."

Tiêu Phi sững sốt, khuôn mặt biến trắng, ngay lập tức sốt ruột đi tới tẩm cung Cảnh Huyền.

Tiêu Phi không quên ra lệnh: "Mau đi truyền thái y!"

Toàn bộ Chương Chất điện bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Lúc này, Cảnh Huyền đang nằm hôn mê trên giường, ở giữa trán có một vết bầm rất lớn, xung quanh có vài vết máu chảy ra.

Tiêu Phi vừa đến, thái y cũng tới ngay sau đó.

Sau khi đã chuẩn trị xong, thái y quỳ xuống, nói: "Mặc dù công chúa bị đụng vào phần đầu nên hôn mê bất tỉnh, nhưng không có gì đáng ngại,

chờ sau khi máu bầm tan hết sẽ không sao nữa. Vi thần sẽ kê mấy toa thuốc, cho công chúa uống vào đúng hạn là được."

Không sao!

Không sao thì tốt!

Tiêu Phi cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Sau đó phất phất tay, ý bảo lão thái y lui xuống.

Tiêu Phi ngồi xuống mép giường, nhìn nữ nhi đáng thương của mình, vươn tay vuốt khuôn mặt gầy gò nhưng rắn chắc của Cảnh Huyền, đau lòng nói: "Đứa nhỏ này, nếu như con xảy ra chuyện gì, mẫu phi phải làm sao bây giờ?"

Tiêu Phi đỏ cả hai mắt!

Tang Lan bên cạnh nói: "Nương nương, thái y đã nói, công chúa sẽ không sao, nương nương....."

Bốp ——

Lời còn nói chưa xong, Tiêu Phi đã giơ tay lên tát nàng ta một cái.

Đầu móng tay được sơn màu, trong phút chốc cắt qua khuôn mặt trắng nõn của Tang Lan.

Tạo thành một vết thương đỏ tươi!

Tang Lan bụm mặt, quỳ xuống "bùm" một tiếng, toàn bộ nô tài trong phòng cũng đều quỳ xuống.

"Nô tỳ đã biết sai, cầu xin nương nương tha mạng!"

Tiêu Phi giận dữ, chỉ vào mọi người trong phòng: "Đều là một đám cẩu nô tài vô dụng, may mắn công chúa không sao, nếu như có chuyện gì, bốn cung sẽ lấy đầu các người."

Hoá ra, Tiêu Phi chỉ đang dùng Tang Lan để giết gà dọa khỉ!

"Cầu nường nường tha mạng."

Bọn nô tài đều quỳ phục xuống, cả người run rẩy, chỉ sợ lỡ may không cẩn thận một cái, sẽ bị mất đầu.

Tiêu Phi vốn đang tức giận đầy bụng, nhìn những nô tài kia càng ngày càng không vừa mắt.

May thay, Cảnh Huyền đã tỉnh lại!

Nàng "Khụ khụ khụ" vài tiếng.

Cảnh Huyền vừa mở mắt, lập tức nhìn thấy mẫu phi mình đang ngồi ở mép giường.

Trong miệng lẩm bẩm một tiếng: "Mẫu phi?"

"Huyền nhi, con tỉnh rồi sao? Có chỗ nào không thoải mái hay không?" Giọng điệu của Tiêu Phi ngay lập tức trở nên dịu dàng.

"Con không sao."

"Con thật sự đã hù chết mẫu phi."

Cảnh Huyền liếm liếm đôi môi khô cạn, vẻ mặt mệt mỏi.

Hốc mắt nàng không thể không đỏ lên, ủy khuất gọi một tiếng "Mẫu phi".

Trái tim Tiêu Phi trở nên mềm nhũn, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Cảnh Huyền.

"Có phải con muốn ăn chút gì hay không? Con hãy nói cho mẫu phi biết, mẫu phi sẽ bảo Ngự Thiện Phòng chuẩn bị."

Nàng lắc đầu!

"Con biết mẫu phi muốn tốt cho con, vì thế mới khiến Ngu tử tử thay thế con. May mắn thay việc này đã được giải quyết, nếu không, đời này của nữ nhi đều sẽ luôn bất an trong lòng"

Nàng vừa nói vừa khóc.

Tiêu Phi tức giận đứng dậy, thở dài một tiếng: "Được rồi được rồi, sự tình đều đã trôi qua, đừng nhắc lại nữa. Mấy ngày này mẫu phi nhốt con trong tấm cung, là mẫu phi không đúng."

"Vậy mẫu phi, người có thể đồng ý với con một chuyện hay không?"

"Con nói đi!"

"Nếu như Ngu tử tử không cần phải đi tới Khúc Khương hoà thân, vậy mẫu phi có thể nói với phụ hoàng, cho Ngu tử tử rời khỏi hoàng cung hay không? Con biết, nàng ấy không thích nơi này chút nào."

Giọng điệu của Cảnh Huyền mang theo khẩn cầu!

Tiêu Phi lại cảm thấy trái tim căng thẳng.

Nếu như Cảnh Huyền biết tính toán của bà ta, muốn Khổng Ngu gả cho Thái Tử, sau này, cả đời nàng ấy đều sẽ phải ở lại trong cung điện này, chỉ sợ sẽ khổ sở mà chết.

Vì thế ——

Tiêu Phi không còn lựa chọn nào khác ngoài nói dối!

"Được, mẫu phi hứa với con, nhất định sẽ cầu xin phụ hoàng con để nàng ấy ra khỏi cung."

"Thật chứ?"

Cảnh Huyền sáng mắt lên.

Tiêu Phi gật đầu, hơi mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn đám nô tài vẫn đang quỳ đầy đất, nói: "Đều đứng lên đi."

"Tạ nương nương."

"Đi thông báo với Ngự Thiện Phòng, làm mấy món công chúa thích ăn, sau đó làm thêm một chút đồ điểm tâm."

"Vâng!"

Hai cung nữ vội vàng rời đi.

Cảnh Huyền ngồi dậy từ trên giường, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn vui mừng cười cười.

Khổng Ngu không cần thay thế nàng đi tới Khúc Khương, hơn nữa còn có thể rời khỏi cung.

Tảng đá lớn trong lòng nàng trong khoảnh khắc cũng bị rơi xuống.

Không lâu sau, Ngự Thiện Phòng đưa đồ điểm tâm tới, Khổng Ngu cũng tới.

Vừa nghe nói Cảnh Huyền bị chấn thương ở đầu, nàng ấy đã vội vàng chạy từ Triệu Hiến điện tới đây.

Tiêu Phi kéo tay Khổng Ngu, vẻ mặt nhân từ, nói: "Tuệ Văn, mấy ngày nay trong lòng con cũng chịu khổ rồi, nhưng cũng may tất cả đều đã trôi qua. Con nhìn Huyền Nhi xem, hoàn toàn không khiến bồn cung bất lo. Con hãy dành nhiều thời gian bên nó một chút, các con đều gần như bằng tuổi nhau, có chuyện gì đều có thể dễ dàng chia sẻ cho nhau."

Giọng điệu kia, ngọt đến nỗi không thể ngọt hơn.

Khổng Ngu chỉ mỉm cười gật đầu.

Tiêu Phi vỗ vỗ trên mu bàn tay của Khổng Ngu, sau đó nói với Cảnh Huyền vài câu rồi lập tức rời đi.

Những nô tài trong phòng cũng đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cảnh Huyền xuống giường, kéo Khổng Ngu ngồi xuống ở trên đệm mềm.

"Ngu tử tử, tử vẫn còn oán giận muội hay sao?"

"Đồ ngốc, ta đã nói, việc này không liên quan tới muội."

"Nhưng....."

Khổng Ngu ngắt lời nàng nói.

"Được rồi, đừng đề cập tới chuyện này nữa."

Cảnh Huyền rũ đôi mắt xuống, sau đó ngẩng đầu lên, nói: "Đúng rồi Ngu tử tử, vừa rồi mẫu phi đã hứa với muội sẽ đi cầu phụng hoàng, cho phép tử rời khỏi cung và quay về nhà."

Vốn là một sự tình đáng để vui mừng, nhưng Khổng Ngu không hề kích động.

Không Ngu chỉ "Ừ" một tiếng.

"Sao vậy? Ngu tử tử không muốn rời khỏi cung?" Cảnh Huyền buồn bực hỏi.

Nàng đương nhiên muốn rời khỏi cung, ước gì hiện tại có thể rời đi ngay lập tức.

Có điều ——

Tiêu Phi là người nào, nàng vẫn hiểu rất rõ.

Cứ như vậy thả nàng ra khỏi cung?

Ngay cả ngọc tử cũng sẽ không tin!

Tuy nhiên, Không Ngu không muốn khiến Cảnh Huyền tự trách bản thân mình, vì thế cười cười hiền lành: "Tất nhiên sẽ rất tuyệt nếu có thể ra khỏi cung."

"Ngu tử tử, tử yên tâm. Nếu như mẫu phi đã hứa với muội rồi, mẫu thân nhất định sẽ làm được."

Cảnh Huyền hoàn toàn tín nhiệm mẫu thân mình!

Tâm tình nàng rất tốt, kẹp một miếng điểm tâm đưa vào trong miệng!

Mấy ngày nay nàng vẫn luôn bị nhốt ở tẩm cung, không có tinh thần để ăn, hiện tại cục đá trong lòng đã rơi xuống, tự nhiên ăn uống rất tốt.

Nàng ăn rất ngon.

Nhưng, Cảnh Huyền không hề chú ý tới sắc mặt Không Ngu càng ngày càng tối sầm lại.

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 242: Tỷ Muội Vào Kinh

Biên giới Du Châu.

Thời tiết rất đẹp, những tán lá xanh nở rộ trên cây dưới ánh nắng mặt trời!

Những tia nắng ấm áp lan tỏa khắp nơi, khiến người cảm thấy cực kỳ thoải mái!

"Lộc cộc lộc cộc".

Một chiếc xe ngựa trang trí xa hoa không nhanh không chậm chạy ở trong núi.....

Phía sau xe ngựa xa hoa, còn đi theo mấy chiếc xe ngựa bình thường, trên xe cọt chạt vô số cái rương lớn lớn bé bé, giống như nhà giàu nhân gia di chuyển.

Phía trước, mã phu vừa đui ngựa, vừa nói với người bên trong xe ngựa xa hoa: "Tiểu thư, đã đến Du Châu, chỉ cần đi thêm một vài ngày nữa là đến kinh thành."

Rất nhanh ——

Bên trong xe ngựa truyền đến một tiếng oán giận sắc bén của nữ nhân: "Vì sao mất nhiều thời gian như vậy?"

Bọn họ đã đi vài ngày rồi, còn phải đi thêm một vài ngày nữa!

Phiền chết người!

Mã phu nói: "Tiểu thư, đây đều là đường núi, trên đường xóc nảy, vì thế nên đi chậm lại một chút."

"Được rồi được rồi, chạy nhanh đi, nhanh lên một chút, không thể trì hoãn được."

"Vâng!"

Sau khi mã phu có được lệnh, roi ngựa trong tay nhẹ nhàng quất lên lưng ngựa một cái, con ngựa gào rống một tiếng, tăng tốc.

Tất nhiên, xe ngựa cũng tăng tốc.

Xóc nảy càng thêm lợi hại!

Vì thế ——

Chẳng mấy chốc, tiếng la hét chói tai vang lên từ bên trong xe ngựa!

Váy của Kỷ Mộ Thanh đã bị nhuộm hồng trà!

Kỷ Mộ Thanh đau lòng nhăn mặt, nhìn làn váy sang quý của mình, một đôi tay để giữa không trung, không biết nên đặt ở đâu.

"Muội giữ trà của mình như thế nào vậy? Đây chính là chiếc váy ta thích nhất."

Kỷ Mộ Thanh oán giận.

Kỷ Uyển Hân một bên cũng bị bỏng tay không nhẹ, nàng buông chén trà xuống, vừa thối thối tay mình, vừa nói: "Chờ tới kinh thành rồi, tỳ giặt đi là được."

"Muội nói ra thật nhẹ nhàng." Kỷ Mộ Thanh hừ một tiếng, tức giận đến nổi đỏ mặt, nói tiếp một câu: "May mắn không phải làm bản bộ đồ ta mặc tiến cung, nếu không, ta sẽ xử đẹp muội."

Nha nha nha!

Tỷ lợi hại nhất!

Tuy nhiên, bộ quần áo Kỷ Mộ Thanh dùng để mặc khi tiến cung thực sự càng sang quý hơn. Đó là bộ váy được thiết riêng kể độc nhất vô nhị ở Thanh Châu.

Nghe nói, trên làn váy kia, nạm đầy đá quý cùng với viên ngọc, chỉ cần một viên cũng đủ để nuôi sống một gia đình bình thường trong vòng một năm.

Nhưng ——

Làn váy nạm đầy đá quý, không nặng hay sao?

Có thể di chuyển được sao?

Kỷ Uyển Hân ương ngạnh liếc mắt nhìn đại tỷ này của nàng một cái, không có ý định đáp lại, nàng chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, vén rèm lên nhìn thoáng qua bên ngoài.

Toàn là những bụi cây!

Trong ánh mắt nàng không thể không hiện lên một chút lo lắng: "Không biết Vân Thư ở kinh thành thế nào?"

Nghe thấy hai chữ Vân Thư, Kỷ Mộ Thanh dùng một tay kéo người nàng tới.

Sau đó nghiêm túc nói: "Muội nghe kỹ cho ta, Kỳ gia chúng ta căn bản là không có một người gọi là Kỳ Vân Thư, nàng ấy không phải là thân nhân của chúng ta mà là kẻ thù của chúng ta. Nếu muội dám xem nàng ấy là muội muội, ta sẽ không buông tha cho muội."

"Đại tỷ....."

"Nàng ấy đã hại chết Tam đệ, còn khiến tổ mẫu tức chết. Lần này, nàng ấy lại suýt nữa hại chết đại ca. Người giống như nàng ấy, nên đày xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh không thể siêu sinh!"

Quá ác độc!

Nhưng, điều này cũng phù hợp với bản tính của Kỳ Mộ Thanh!

Tuy nhiên, Kỳ Uyển Hân lại mang khuôn mặt sầu khổ, rõ ràng không muốn nghe nàng ta nói, vì thế nàng nói: "Đại tỷ, Tam ca chết, sao tỷ có thể đổ lên người Vân Thư. Tam ca vốn là cố ý giết người."

"Đủ rồi!"

Kỳ Mộ Thanh đẩy nàng ra, cực kỳ phẫn nộ!

Nàng ta cúi người xuống, cả giận nói: "Lúc trước, Loan Nhi đáng chết kia đã gánh hết tất cả tội danh, nhưng, nàng ấy không chịu buông tha Tam đệ, khăng khăng đưa đệ ấy vào nhà giam, hại đệ ấy chết thảm. Rõ ràng, nàng ấy chỉ cần làm bộ không biết gì hết, Tam đệ sẽ không cần phải chết."

Đây là sự suy luận theo logic nào vậy?!

Thật là thần kỳ.

Chỉ đáng thương cho Loan Nhi!

Kỷ Uyển Hân biết nàng ta đang nổi nóng, vì thế không muốn cãi nhau với nàng ta, đơn giản chỉ dọn chén trà trong xe.

Kỷ Mộ Thanh vẫn chưa hết giận, nắm lấy tay và cảnh cáo nàng lần nữa: "Uyển Hân, mọi nhất định phải nghe cho rõ, nha đầu chết tiệt kia, là địch nhân của chúng ta, là kẻ thù của chúng ta. Khi nhìn thấy nàng ấy, mọi tốt nhất phải phân biệt rõ một chút."

Kỷ Uyển Hân không nói lời nào.

Vì thế, Kỷ Mộ Thanh nói tiếp: "Đại ca gửi thư về nói, hiện tại nàng ấy đang ở Dung Vương phủ."

"Hả?"

"Còn nghe đại ca nói, sau khi nàng ấy phá hai vụ án ở kinh thành, đã được Hoàng thượng chú ý tới." Nói xong, Kỷ Mộ Thanh hừ một tiếng: "Thật là thú vị, hiện tại hình như nàng ấy đang giúp đỡ Dung Vương điều tra vụ 《Lâm Kinh Án》 gì đó, hiển nhiên, nàng ấy đã tìm được một chỗ dựa lớn. Không biết nàng ấy đã hạ độc gì với Dung Vương kia, không ngờ hăn che chở nàng ấy như thế. Ở Cẩm Giang cũng vậy, ở kinh thành cũng thế."

Trong giọng nói, rõ ràng mang theo một sự ghen ghét.

Bên cạnh, Kỷ Uyển Hân nhìn giống như đang thu dọn đồ vật, nhưng khi nghe được sự tình Kỷ Vân Thư và Dung Vương, trong ánh mắt dịu ngoan, ngay lập tức bật kín một tầng lạnh lẽo.

Nàng nắm chặt chén trà đang cầm trên tay!

Tuy nhiên, Kỷ Mộ Thanh căn bản không thể nhìn thấy, ngược lại dùng khuỷu tay chọc nàng một cái, trên mặt mang theo nụ cười âm hiểm.

"Đúng rồi, nhi tử Thẩm Trường Khâm của Lễ Bộ Thượng Thư có lẽ cũng biết muội sẽ vào kinh, đợi sau khi ta trở thành Thái Tử Phi, cha sẽ lên kế hoạch cho muội. Chờ sau khi tới kinh thành rồi, muội hãy gặp mặt Thẩm Trường Khâm kia đi."

"Tỷ nói bậy gì đó!" Kỳ Uyển Hân xoay người qua.

"Thẹn thùng làm gì? Hắn sớm muộn gì cũng sẽ là phu quân của muội, các người gặp nhau trước, không phải rất bình thường hay sao? Hơn nữa, lần này cha để muội đi cùng với ta vào kinh, không phải cũng vì mục đích này hay sao?"

Giọng điệu của Kỳ Mộ Thanh, thật sự là âm dương quái khí.

Khiến cho Kỳ Uyển Hân rất không vui!

"Chuyện của ta và hắn, không cần tỷ quan tâm." Trong khi nói, Kỳ Uyển Hân đơn giản ngồi xuống bên sườn xe ngựa, thờ ơ mở miệng: "Tỷ vẫn nên nghĩ lại về bản thân tỷ thì hơn."

"Ta nghĩ về bản thân mình?" Kỳ Mộ Thanh dùng ngón tay chỉ vào chính mình.

Mày liễu nương lên, Kỳ Mộ Thanh mang theo vẻ mặt ngạo kiều năm chắc thắng lợi, cười cười: "Ta cần gì phải nghĩ? Dù sao, vị trí Thái Tử Phi này đã được chứng thực, không ai có thể lay chuyển. Rốt cuộc, đó là do Hoàng hậu định ra khi còn sống trên đời. Hoàng hậu là mẫu thân của Thái tử, một lời nói của Hoàng thượng là vàng, không ai có thể thay đổi."

Hừ!

Nhất định sẽ không.

Nhưng Kỷ Uyển Hân vẫn lo lắng nói một câu: "Nhưng lần này tiến cung tuyển phi, sẽ có rất nhiều nữ nhân, nếu như trong đó xảy ra chuyện gì, vậy tỳ....."

Lời còn nói chưa nói xong, Kỷ Mộ Thanh đã "Phi phi phi" vài tiếng.

Kỷ Mộ Thanh hung hăng trừng mắt với Kỷ Uyển Hân, không vui: "Muội nói hươu nói vượn gì vậy? Xảy ra chuyện gì? Trong đó có thể ra chuyện gì? Mọi thứ đều đã định tất nhiên sẽ không thể thay đổi. Lần này trên danh nghĩa là tuyển phi, thật ra chỉ là một hình thức mà thôi. Hơn nữa, thế lực của Đại ca và Nhị ca trong triều như thế nào, muội không biết hay sao?"

Nàng bất quá mới nói vài câu mà thôi, Kỷ Mộ Thanh đã nói tới mấy chục câu!

Kỷ Uyển Hân giải thích nói: "Ta chỉ muốn nhắc nhở tỳ một tiếng mà thôi, để bản thân tỳ cũng chuẩn bị một chút, tránh cho..... "

"Được rồi, ta đã biết, không cần muội nhắc nhở. Nếu sớm biết như vậy, không nên để muội đi cùng với ta. Thật là phiền toái!"

Kỷ Mộ Thanh mang bộ mặt ghét bỏ!

Kỷ Uyển Hân cũng đã quen thói.

Hai người cứ duy trì sự trầm mặc như vậy, không ai nói một lời.

Xe ngựa đi về phía trước với tốc độ càng lúc càng nhanh. Sau khi chờ đợi ở Du Châu, hai ngày sau là có thể tiến đến kinh thành.

Với sự xuất hiện của hai người bọn họ, lốc xoáy ở trong kinh thành, cũng càng ngày càng lớn!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 243: Lý Lão Tướng Quân Là Một Lão Cổ Quái

Dung Vương phủ!

Lộ Giang ôm một danh sách đỏ, vội vội vàng vàng một đường đi tới ngôi đình hóng mát ở nơi hậu viện.

Lúc này, Cảnh Dung đang ngồi uống trà cùng với Tần Sĩ Dư ở trong đình hóng mát!

Hai người đang nói chuyện hăng say.

"Vụ án cuối cùng cũng được bắt đầu tra xét, phần mộ trên Lâm Sơn cũng đã được đào ra, hiện tại, chỉ còn chờ Kỷ tiên sinh vẽ ra hình người từ đồng xương trắng. Như vậy, chúng ta có thể biết được một người mất tích là ai. Từ đó có thể tìm hiểu được nguồn gốc của vụ án này!" Tần Sĩ Dư nói.

Cảnh Dung gật đầu: "Chỉ cần mất thêm một chút thời gian."

"Đã đợi mười bốn năm rồi, thời gian một năm ngắn ngủn chẳng là gì."

"Tần đại nhân nói đúng."

Hai người nhấp một ngụm trà.

Tần Sĩ Dư nói tiếp: "Đúng rồi, ngày sinh thần của Hoàng thượng sắp tới, Vương gia đã chuẩn bị xong lễ vật rồi sao?"

Ngay cả bóng dáng cũng còn chưa có!

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Không vội"

Tần Sĩ Dư lại rất đễ bụng, nói: "Nếu như những năm vừa rồi, có lẽ không cần sốt ruột, nhưng năm nay lại khác."

Tần Sĩ Dư cố ý nhắc nhở!

Cảnh Dung cười cười, thật ra trong lòng hắn rất hiểu.

Nhưng ngoài miệng hắn vẫn hỏi một câu: "Ý của Tần đại nhân là gì?"

Tần Sĩ Dư nhíu mày, nói: "Thời cuộc đương triều hiện nay, các quan viên lớn, thậm chí trong lòng Hoàng thượng cũng hiểu rất rõ, Vương gia nhiều năm qua mặc dù vô tâm với triều chính, cũng không tranh chấp với Thái Tử, Diệc Vương. Tuy nhiên, Vương gia làm người rất tốt, hành sự cũng tốt, tuyệt đối không kém bất luận một hoàng tử nào. Nhưng nay năm, Vương gia phụng mệnh điều tra 《Lâm Kinh Án》 nên đã bị vô số đôi mắt dõi theo. Hiện tại, Vương gia lại có thêm một Kỳ tiên sinh giúp đỡ. Hơn nữa, người này còn rất thông minh, trong yến tiệc sinh thần của Tiêu Phi, trước mặt mọi người đã dùng vụ án mất tích để giao dịch, khiến Hoàng thượng phải đồng ý khai quan ở Lâm Sơn. Sau đó, hắn tiếp tục thể hiện trí thông minh và năng lực của mình trong cuộc xung đột với Khúc Khương. Một nhân vật như vậy ở bên người Vương gia, sao có thể không khiến người khác chú ý nhiều hơn?"

Những lời nói này, đều đã nói ra những điểm yếu hại trong đó!

Cũng khiến nhân tâm lo lắng.

Cảnh Dung chỉ lắng nghe, đôi lông mày dần dần nhíu lại.

Những điều này, hắn đều đã biết.

Hơn nữa tất cả những điều này, đều nằm ngoài kế hoạch ban đầu của hãn.

Hãn vốn muốn mang theo Kỳ Vân Thư vào kinh họa cốt, nhưng không muốn nàng liên quan tới chuyện triều chính. Tuy nhiên ——

Tất cả đều dần dần thoát ra khỏi quỹ đạo!

Hãn thở dài một tiếng, không đáp lại lời nói của Tần Sĩ Dư.

Một lúc sau, Tần Sĩ Dư dường như nhớ tới điều gì, ngẩng đầu lên nói: "Lý lão tướng quân, đang trên đường đi tới kinh thành."

"Cái gì?"

Cảnh Dung khiếp sợ!

Tần Sĩ Dư tiếp tục nói: "Mười mấy năm qua, Lý lão tướng quân vẫn luôn sống ở Thanh Châu, cho dù phát sinh chuyện gì, ông ta cũng chưa từng vào kinh. Nhưng lần này là đại thọ Hoàng thượng, ông ta lại tới."

Kỳ lạ!

Cảnh Dung suy nghĩ một lúc, nói: "Hay là... là vì 《Lâm Kinh Án》?"

"Vương gia, không phải ngài đã nghe Kỳ tiên sinh nói rồi sao, Giang phu nhân từng nói với hãn, lúc Ngự Quốc Công đi ngang qua Thanh Châu tìm đến Lý lão tướng quân, ngay sau khi trở về, Ngự Quốc Công phủ lập tức xảy ra chuyện hay sao? Giữa hai sự tình này, chắc chắn có điều gì đó liên hệ với nhau, nếu không, Lý lão tướng quân cũng sẽ không quay lại kinh thành ngay sau khi khai quan ở Lâm Sơn. Rõ ràng, ông ta tới là vì 《Lâm Kinh Án》."

Tần Sĩ Dư không phải đang hỏi, mà là nói rất chắc chắn!

Những lời Tần Sĩ Dư vừa nói thật ra cũng đúng như vậy.

Một người mười mấy năm nay đều không vào kinh, vào thời khắc mấu chốt này mới tới, chỉ vì để tặng thọ lễ cho Hoàng thượng?

Hoặc là, vì sự tình tuyển Thái Tử Phi?

Ai tin!

Cảnh Dung nói: "Nếu thật sự tới đây vì vụ 《Lâm Kinh Án》, vậy thì rất tốt. Điều này giúp bốn vương không cần phải chạy tới Thanh Châu một chuyến. Chờ sau khi lão vào kinh, bốn vương sẽ tìm thời gian tới tâm sự với lão cố quái kia."

Khóe miệng hãnh câu lên, nhấp một ngụm trà nóng.

Hắn nói ông ta là lão cố quái (lập dị), cũng chẳng có gì lạ.

Mọi người đều biết rằng, Lý lão tướng quân lúc còn ở trong triều, tính cách cực kỳ cố quái.

Khi nói tới chuyện này, thật ra có thể minh họa ra được.

Khương Thái Công dùng lưỡi câu thẳng để câu cá, rất tuyệt, rất cố quái đúng không?*

Trong khi đó, Lý lão tướng quân lại giỏi câu cá với việc dùng một sợi dây!*

(*Note: Chẳng hiểu nghĩa bóng nữa. Nguyên văn: 姜太公钓鱼, 用的是直钩, 算奇葩, 算古怪了吧? 而这位李老将军, 却擅于用一根线钓鱼! - điển tích TQ)

Không xốc nổi không nôn nóng, biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn ngoan cố không đổi.

Nói một cách đơn giản, nếu người tuyệt vọng, người khác sẽ hành động trước người!

Đó là chiến thuật tâm lý!

Ông đã sử dụng chiến thuật này ở trên chiến trường, với tên tuổi của ông ngày càng lan rộng, địch quân vừa nghe thấy đại danh của ông, ngay lập tức ném cờ đầu hàng.

Không đánh, không đánh!

Chơi trò chờ đợi giống như câu cá, phiên muốn chết!

Nói đến cùng, khi Lý lão tướng quân đánh giặc, nhất định phải có lòng kiên nhẫn, nhưng tướng quân của quân địch chinh chiến nơi sa trường, tất cả đều kiêu dũng thiện chiến, không ai có đủ kiên nhẫn!

Chính sự lập dị này ở trên chiến trường, đã khiến cho Lý lão tướng quân nổi lên, hô mưa gọi gió tới tận triều đình.

Cho đến mười tám năm trước, ông đã cởi bỏ áo giáp về quê!

Và một con quái vật tính tình cổ quái như vậy, không biết có thể cho Cảnh Dung vài phần thể diện hay không, nói cho hẳn biết về sự tình gặp gỡ với Ngự Quốc Công. Nếu không, hẳn sẽ phải kiên nhẫn chờ đợi, giống Lưu Bị phải ba lần đến mời Gia Cát Lượng**.

(**Nhân vật trong truyện Tam quốc diễn nghĩa)

Ngẫm lại đều cảm thấy rắc rối.

Tần Sĩ Dư cũng nghĩ tới điểm này, vì thế nói: "Ta và Lý lão tướng quân cũng xem như có chút giao tình. Việc này, hãy để ta mở miệng trước, thăm dò miệng lưỡi của ông ấy xem sao. Nếu như thật sự không được, lúc ấy Vương gia hãy đi."

"Được!"

Cảnh Dung gật đầu!

Vừa đúng lúc này, Lộ Giang đã ôm danh sách đi tới.

"Vương gia, danh sách này đều đã được liệt kê, ngài hãy nhìn xem."

Lộ Giang trao bản danh sách cho Cảnh Dung.

Cảnh Dung mở ra nhìn nhìn.

Trên danh sách kia, đều là trân phẩm quý báu.

Có Nam Dương bảo thạch, sơn hải lam, môn thủy bình, trúc tâm biên châu, thiên tăng liêm.....

Trên danh sách còn liệt kê rất nhiều!

Cảnh Dung sau khi xem qua một lần, không thực sự vừa lòng. Hắn khép danh sách lại, nói: "Những thứ này mặc dù trân quý, nhưng để làm thọ lễ lại không thích hợp."

Lộ Giang nói: "Vương gia, những thứ này đều là trân phẩm hiếm có. Năm nay sao Vương gia không đưa tặng một chút?"

"Không được!"

Hắn hoàn toàn phủ định.

Tần Sĩ Dư đối diện nhìn qua về phía danh sách.

Sau đó nói: "Lộ Giang nói rất đúng, năm nay không thể giống như những năm trước. Phần thọ lễ của Vương gia năm nay, không cần quá thấp điệu."

Nhưng Cảnh Dung lại không cảm thấy như vậy. Hãn chỉ cười nhạt, nói: "Mặc dù năm nay có chút khác so với những năm trước, nhưng bốn vương thực sự không có hứng thú với cuộc chiến tranh giành phe phái, cạnh tranh với Thái tử và Diệt Vương. Hơn nữa, bốn vương cũng chưa làm nên sự tình trọng đại nào ở trên triều đình, nếu như năm nay tặng lễ lớn hơn một chút, nó sẽ có vẻ giống như có chủ ý. Tâm tư của phụ hoàng, Tần đại nhân cũng đã biết đến."

Tần Sĩ Dư gật gật đầu đồng ý với những lời này.

"Vâng, Vương gia nói rất đúng. Thật ra ta đã suy nghĩ không được chu toàn."

Tần Sĩ Dư cảm thấy hổ thẹn!

Nhưng lại vội vàng nói một câu, "Thật ra có một số việc, Vương gia càng muốn né tránh sẽ càng tránh không khỏi."

Nói xong, Tần Sĩ Dư lập tức đưa lại tờ danh sách trong tay cho Lộ Giang.

Cảnh Dung vẫn giữ nụ cười trên khoé môi như cũ!

Ý vị sâu xa.

Lộ Giang nhận lại danh sách, quay qua hỏi Cảnh Dung: "Vậy Vương gia, thọ lễ năm nay....."

Cảnh Dung chuyển đôi mắt nhìn về phía hồ sen nơi xa.

Vào đầu mùa Xuân, hoa nở tràn đầy sức sống!

Hãn suy ngẫm hồi lâu, sau đó trầm giọng nói: "Thời gian vẫn còn nửa tháng nữa, không cần phải vội."

Hắn xoa xoa tay!

Lộ Giang cúi người, lập tức lui xuống.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 244: Nàng Còn Nợ Ta Một Điều Kiện

Trúc Khê Viên.

Kỷ Vân Thư đã ngậy người ở chỗ này một ngày, từ tối hôm qua đến bây giờ, hơn nữa ở Lâm Sơn một đêm, đã hai ngày qua nàng chưa chớp mắt.

Trong một đêm, nàng đã phác thảo ra được từng xương sọ từ xương đỉnh đầu đến cằm.

Trên mặt giấy, chúng được chia thành những khối riêng biệt!

Thuận tiện cho sự lắp ráp!

Sau đó nàng sai người mang những bộ xương còn lại vào trong thư phòng để nghiên cứu và kiểm tra thêm.

Bộ xương chậu tương đối mượt mà, nhẹ và mỏng, có đầu vào hình bầu dục, rộng nhưng nông, xương mu ngắn và thấp, còn tính đàn hồi.

Hơn nữa, khung xương nhỏ và bả vai dốc hơn.

Có thể phán đoán ra được, đây là một bộ thi thể nữ nhân!

Sau khi xác định được giới tính của bộ hài cốt, Kỷ Vân Thư bắt đầu đúc hộp sọ dựa theo bản phác thảo xương, dùng dao xẻ một chút đất bùn.

Bởi vì đôi mắt nàng tương đối khô, chỉ cần có hơi chút gió, lập tức bị cay và đau, chảy cả nước mắt

Nàng vừa định nâng ống tay áo lên lau nước mắt, một chiếc khăn tay bỗng xuất hiện ở trước mặt nàng.

Nàng vừa ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy gương mặt tươi cười của Vệ Dịch.

Mấy ngày không gặp, tiểu tử ngọc này dường như trắng hơn nhiều, thoát nhìn cũng rất phấn chấn tinh thần.

Ánh mặt trời mềm mại chiếu xuống trên bờ vai hẵn, bên sườn mặt thật sự giống như được chiếc quạt lông nhẹ nhàng vuốt ve hẵn.

Mang theo cảm giác vừa lười biếng lại an nhàn!

Không thể không nói, Vệ Dịch thật sự giống như một mầm non bắt đầu mọc vào mùa xuân, sạch sẽ và tràn đầy sức sống!

Bất kỳ sự mô tả nào cũng đều không thể dùng ở trên người hẵn.

Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng cười: "Sao ngươi lại tới đây?"

Vệ Dịch nhếch miệng cười, ngồi xổm xuống, vừa cầm khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, vừa nói: "Mộ Nhược ca ca nói, mấy ngày này ta rất ngoan, vì thế đã đồng ý cho ta tới đây gặp Thư nhi."

"Vậy làm thế nào ngươi tìm được nơi này?"

"Mộ Nhược ca ca đưa ta tới."

"Ồ!"

Mặc dù Mộ Nhược luôn ở Dụ Hoa các, nhưng tai mắt của hẵn lại ở khắp nơi.

Sự tình nàng chuyển vào Trúc Khê Viên, tất nhiên cũng không thể thoát được tai mắt của hãn.

Kỷ Vân Thư nhìn nhìn ngoài sân, hỏi Vệ Dịch: "VẬY, người kia đâu?"

"Không biết, hãn nói là đi gặp lão bằng hữu, chờ sau khi hãn trở về sẽ tới đây đón ta."

Lão bằng hữu?

Cảnh Dung sao?

Kỷ Vân Thư cười cười, không nói gì.

Tuy nhiên, Vệ Dịch thật ra có rất nhiều chuyện để nói với Kỷ Vân Thư trong mấy ngày không gặp, hãn vẫn ngồi xõm bên cạnh nàng, giống như một hài tử, bắt đầu nói các sự tình của mình mấy ngày nay ở Dụ Hoa Các.

"Thư nhi, Thư nhi có biết không, mấy ngày nay Mộ Nhược ca ca rất kỳ lạ, luôn bắt ta ngâm mình ở trong thùng gỗ, còn bắt ta uống thuốc rất kinh khủng. Hơn nữa, mỗi ngày còn lấy ngân châm ra chọc ta. Thư nhi, có chuyện gì xảy ra với Mộ Nhược ca ca vậy? Có phải hãn không thích ta không? Hay là muốn giết ta?"

Phốc ——

Kỷ Vân Thư suýt nữa đã cười thành tiếng.

Đứa nhỏ này, vẫn luôn vô tư như vậy.

Nàng vốn định sờ sờ đầu Vệ Dịch, nhưng trên tay đều là bùn đất, chỉ có thể dụi dụi nói với hãn: "Vệ Dịch, hãn sẽ không giết ngươi, hãn chỉ muốn tốt cho ngươi, hiểu chưa?"

Vệ Dịch lắc đầu!

"Tóm lại, người hãy ngoan ngoãn nghe lời hăn, một ngày nào đó, người sẽ hiểu."

"Sẽ hiểu chuyện gì?"

"À....." Nàng cũng không biết nên nói như thế nào, ánh mắt rũ xuống, nghiêm túc hỏi: "Vệ Dịch, nếu có một ngày người hiểu hết mọi chuyện, người sẽ vui vẻ sao?"

"Hiểu hết chuyện gì?" Hăn nỉ non một câu, gãi gãi đầu, lập tức nở một nụ cười thật rộng, sau đó mạnh mẽ gật đầu: "Đương nhiên ta rất vui, nếu như ta cũng thông minh giống như Thư nhi, ta có thể cưới Thư nhi làm vợ."

Vệ Dịch thật sự rất vui vẻ!

Hăn chỉ thiếu não loạn và nhảy dựng lên!

Khóe miệng Kỷ Vân Thư chậm rãi hiện lên một nụ cười.

Nhưng nàng không nói gì!

Vệ Dịch lập tức kéo cánh tay nhỏ của nàng, một lần nữa nói: "Chờ ta trở nên thông minh, sau đó có thể bảo vệ Thư nhi, Thư nhi không bao giờ cần phải lo lắng mình sẽ bị thương, cũng sẽ không cần phải lo lắng có người sẽ bắt mình."

Xem ra, trong lòng Vệ Dịch vẫn còn nhớ rõ chuyện nàng từng bị bắt giam ở dưới hầm ngầm.

"Cảm ơn người, Vệ Dịch."

Hăn lắc đầu: "Nương từng nói, nam tử hán đại trượng phu, nhất định phải bảo vệ tốt người mình yêu. Thư nhi là người mà ta yêu nhất, ta đương nhiên phải bảo vệ Thư nhi, cả đời này đều không cho ai khi dễ."

Hắn nói với vẻ mặt cực kỳ kiên định!

Sau đó Vệ Dịch ngẩng đầu lên, ưỡn người ra phía sau!

Kỷ Vân Thư không biết nên mở miệng như thế nào, có lẽ, nàng chỉ không muốn Vệ Dịch bị tổn thương mà thôi.

Nàng thở dài một tiếng, hỏi hắn: "Vậy nếu như người thật sự trở nên thông minh, người nhất định phải hứa với ta, cho dù phát sinh bất luận sự tình gì, cũng đều không được làm chuyện thương thiên hại lí, cũng không thể vì ích lợi của mình mà gây thương tổn tới người khác, được không?"

"Được!"

Hắn nói đầy tự tin.

Kỷ Vân Thư tin tưởng hắn!

Bản tính của Vệ Dịch không xấu, nàng tin tưởng hắn sẽ không giống như Kỷ Nguyên Chức, Kỷ Lê, thậm chí nàng tin tưởng hắn sẽ không giống như Cảnh Diệc!

Trong khoảnh khắc, Vệ Dịch chú ý tới bùn đất trong tay Kỷ Vân Thư, ngay lập tức hắn mang vẻ mặt hứng thú, xoa xoa đôi tay ở trên quần áo.

Sau đó nói: "Thư nhi đang nặn tượng đất ư? Để ta giúp một tay. Trước kia ta cũng thường xuyên nặn. "

Hắn không đợi Kỷ Vân Thư cự tuyệt, ngay lập tức đã cuốn ống tay áo lên và bắt tay vào làm việc.

Tất nhiên cũng nghịch ngợm với công việc của Kỷ Vân Thư, cũng may nó vẫn chưa được hoàn thành.

Hai người hoà thuận vui vẻ làm việc cùng nhau, Vệ Dịch lúc thì nặn một con lợn nhỏ, lúc thì nặn một con khỉ nhỏ, những động vật nho nhỏ khác nhau, tất cả đều sinh động như thật.

Hắn còn không quên đặt ở nơi có ánh nắng mặt trời để phơi cho khô.

Tám hai mươi động vật nho nhỏ, được xếp thành hàng thẳng đứng dưới ánh nắng mặt trời.

Tắm nắng!

.....

Sau khi Mộ Nhược đưa Vệ Dịch đến Trúc Khê Viên, hắn lập tức đi tới hoàng cung.

Tới Đồng Nhân Điện của Cảnh Hiền!

Mộ Nhược cầm theo một gói thảo dược vừa mới đi vào, lập tức ngửi được mùi cháy khét.

Hắn nhăn mũi lại, vừa cố định ánh mắt đã nhìn thấy Cảnh Hiền đang ngồi ở trên ghế bập bênh, đốt những tờ giấy trong tay ở trên bếp lò.

"Người đang đốt gì vậy?"

Mộ Nhược đi qua, hỏi.

Cảnh Hiền không kinh ngạc, chỉ nghiêng mắt nhìn hắn một cái, nói lỏng ngón tay, tờ giấy kia lập tức rơi vào trong bếp lò, đốt cháy gần như không còn gì.

Sau đó Cảnh Hiền mới lời hắn: "Không có gì, chính là những công văn ngày thường không cần tới nữa mà thôi."

"VẬY CŨNG KHÔNG CẦN ĐỐT CHÚNG ĐI!"

"Dù sao cũng không cần nữa, đốt đi cũng tốt, đỡ phải dọn dẹp khi chúng bị hỏng."

Mộ Nhược nhìn thoáng qua bếp lò, không tiếp tục hỏi nhiều. Hắn để được liệu mình mang tới qua một bên, sau đó ngồi xuống nói và với Cảnh Hiền: "Những được liệu này, sau khi nghiền nát thì nhớ phải ngâm trong nước, sau đó chà xát lên cơ thể mình."

Cảnh Hiền nhìn thoáng qua, ánh mắt âm đạm: "Ta đã nói rồi, người không cần làm những điều này. Cơ thể ta, ta tự mình hiểu rõ."

"Đừng tự sa ngã, chừng nào ta còn sống, người sẽ không sao." Mộ Nhược nghiêm khắc nói một tiếng, nhíu nhíu mày, giọng điệu đã dịu đi phần nào: "Xem khí sắc của người cũng khá tốt, không lâu sau, chắc là có thể ra khỏi cung."

"Nghe khẩu khí của người, dường như sớm đã có kế hoạch rồi sao?"

Mộ Nhược cũng không gạt Cảnh Hiền, gật đầu, nói: "Vị Kỳ tiên sinh kia, có lẽ người đã nghe nói tới?"

Cảnh Hiền híp mắt, khước miệng khẽ mở: "Biết!"

Biết thì tốt!

"Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, ta sẽ yêu cầu nàng ấy nghĩ cách để Hoàng thượng đồng ý cho người rời khỏi cung. Ta tin rằng, nàng ấy nhất định làm được."

Nhưng Mộ Nhược vừa mới nói ra những lời này, vẻ mặt Cảnh Hiền thật ra cảm thấy rất kỳ lạ: "Sao người có thể chắc chắn như vậy? Nàng ấy sẽ giúp ta sao?"

"Bởi vì ta đã đồng ý giúp nàng chữa khỏi một người bệnh. Vì vậy, nàng còn nợ ta một điều kiện!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 245: Rượu Hoa Đào Nóng Ấm

Mặc dù ngày thường, Mộ Nhược nhìn giống như trầm mê trong rượu.

Nhưng ——

Hắn rất tỉnh táo.

Có vẻ như từ khi Kỷ Vân Thư đồng ý với hắn về điều kiện kia, hắn đã bắt đầu chuẩn bị kế hoạch.

Cảnh Hiền cười cười: "Mặc dù Kỷ tiên sinh kia thông minh, nhưng không phải là người toàn năng. Ta có thể ra khỏi cung hay không, thật sự vẫn là một ẩn số."

Cảnh Hiền nói một cách yếu ớt!

Mộ Nhược vươn tay ra và vỗ vỗ trên bờ vai của hắn, nói: "Người sẽ ra khỏi nơi này."

Mộ Nhược rất kiên quyết!

Những năm gần đây, Mộ Nhược vẫn luôn nói với hắn vô số lần như vậy.

Bịch ——

Một con bồ câu bất ngờ sà xuống trước cửa sổ.

Phía trước cửa sổ có một số hạt gạo đã được rải xuống, bồ câu dạo bước đi tới, cúi đầu bắt đầu mổ.

Ánh mắt Mộ Nhược sáng lên, đứng dậy đi qua, nắm một nắm gạo và ném về hướng cửa sổ, trong miệng cảm thán "Chặc chặc chặc".

Hắn chơi đùa với bồ câu.

Bồ câu không hề sợ người, tiếp tục cúi đầu ra sức mổ.

"Bồ câu này người đã nuôi từ nhiều năm rồi đúng không?" Mộ Nhược nói.

Cảnh Hiền "Ừ" một tiếng: "Đúng vậy, nuôi được khoảng ba bốn năm rồi. Lúc mới nuôi, nó luôn sợ người lạ. Bây giờ, nó dường như đã quen, không còn sợ nữa, thỉnh thoảng nó còn bay đến trên vai ta, âu yếm với ta."

Một nụ cười tươi hiện lên trên mặt Cảnh Hiền!

Mộ Nhược quay đầu lại dụi mắt và liếc nhìn hắn một cái, buồn ngủ nói: "Người nói xem, người ở trong thâm cung thì nuôi gì chẳng được, vì sao cố tình thích nuôi một con chim bồ câu? Nếu như ngày nào đó nó bay đi, không bao giờ trở lại, chẳng phải người sẽ thương tâm chết hay sao?."

"Bay đi cũng tốt, điều đó chứng tỏ nó cũng không thích lồng giam này!"

Đây là lý lẽ gì vậy?!

Tuy nhiên, Mộ Nhược hiểu ý hắn, hắn biết Cảnh Hiền là một con chim đã bị chặt đứt cánh, không thể bay lên được trời xanh, mãi mãi bị nhốt bên trong cung cấm.

Vì vậy, có lẽ Cảnh Hiền muốn nuôi một con chim bồ câu, an ủi bản thân mình.

Giống như bổ sung cho nhau!

Sau khi Mộ Nhược trêu chọc chim một lúc, hai người lại tán gẫu một hồi.

Mộ Nhược bắt mạch giúp Cảnh Hiền, gật gật đầu: "Ừ, so với trước kia có khá hơn, ta kê đơn thuốc, người nhất định phải tiếp tục uống, và thuốc của Thái Y Viện, tuyệt đối không thể động vào."

"Ừ!"

"Mấy ngày nay thời tiết rất bất thường, lúc nắng lúc mưa, người đừng khiến mình bị cảm lạnh."

"Ừ!"

Cảnh Hiền rất ngoan ngoãn trả lời.

Khi đến lúc Mộ Nhược phải rời đi, Cảnh Hiền đột nhiên gọi Phất Lục tới, ra lệnh nói: "Lấy cho ta bình rượu ấm tới đây."

"Vâng."

Phất Lục cúi người, lập tức lấy rượu tới.

Phất Lục vừa đưa cho Mộ Nhược, vừa nói: "Đây là do Vương gia cố ý sai người chuẩn bị cho Mạc công tử, là rượu đào được nhường rất tốt, đã được làm ấm."

Hương thơm thoang thoảng của rượu hoà quyện với mùi hương gỗ trong viện xộc vào trong mũi, khiến cho trái tim Mộ Nhược tràn ngập niềm vui.

Đôi mắt hần đều tỏa ra ánh sáng.

Mộ Nhược tiếp nhận rượu, mở nắp bình ra, lập tức uống một ngụm.

Cả người ngay lập tức có tinh thần hẳn lên, đôi mắt nheo lại, vẻ mặt giống như hoa nở rộ.

Trong miệng hẳn không thể không tán thưởng nói: "Rượu ngon, quả nhiên là rượu ngon. Trên đời này, người duy nhất có thể nhường ra loại rượu này, cũng chỉ có người. Cũng chỉ có rượu của người là hợp với tâm ý ta nhất."

Cảnh Hiền nhìn thấy Mộ Nhược thích nên cũng rất vui vẻ.

Nhận thấy trời sắp tối, Cảnh Hiền nói: "Lần sau người tới, ta sẽ chuẩn bị thêm mấy bình. Trời cũng không còn sớm nữa, nhanh chóng rời khỏi cung đi thôi."

"Được, vậy mấy ngày nữa ta sẽ tới thăm người."

Tới đây uống rượu!

Mộ Nhược ôm bình rượu, vui vui vẻ vẻ rời khỏi Đồng Nhân Điện.

Sau khi Mộ Nhược rời đi, Cảnh Hiền đuổi Phát Lục lui ra. Hắn chặt vật đứng dậy từ trên ghế bập bênh của mình, yếu ớt nhắc bước chân đi đến phía trước cửa sổ.

Nhìn con chim bồ câu đang ăn, hẳn vươn ngón tay thon dài ra và nhẹ nhàng vuốt ve lông chim bồ câu.

Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên một chút, nói: "Bồ câu a bồ câu, mấy năm nay, ít nhất vẫn có người ở bên cạnh ta."

Bồ câu kêu lên một tiếng, xem như lời đáp lại.

Nó chấp chấp đôi cánh và lập tức bay đi, rất nhanh đã biến mất ở trong tầm mắt của hãn.

Hãn quay trở lại trên ghế bập bênh, rũ ánh mắt xuống, nhìn tờ giấy trong bếp lò trung đã bị đốt thành tro bụi.

Bàn tay yếu ớt của hãn nắm chặt thành năm đấm.

Ánh mắt vốn dịu dàng, cũng ngay lập tức bắn ra băng giá thấm người.

"Mẫu thân, sớm thôi, sắp tới rồi!"

.....

Mộ Nhược rời khỏi Đồng Nhân Điện, vốn định đi từ phía cửa Nam, nhưng hãn vừa mới đi được nửa đường, bước chân bỗng nhiên dừng lại, chuyển hướng đi về phía Triệu Hiến điện.

Mộ Nhược vốn là nhân sĩ ngoài cung, không thể tùy tiện vào cung, hoặc cũng không thể tùy tiện xuất nhập hậu cung.

Nhưng, ai khiến lão cha đã chết kia của hãn đã từng là ngự y trong cung, hơn nữa y thuật siêu quần, thời kỳ đỉnh cao, Hoàng thượng đã đặc biệt ban ân, gia tộc Mạc thị có thể tiến cung bất cứ lúc nào, không cần bất luận lệnh bài gì.

Mộ Nhược tất nhiên sẽ tận dụng tối đa lợi ích này.

Khi tới Triệu Hiến điện, thái giám dẫn hãn đi vào, sau đó mang ra một bình trà ngon, nhưng hãn lại đẩy qua một bên, bắt đầu uống rượu hoa đào mà Cảnh Hiền đã nhường cho hãn.

Hương thơm tản ra bốn phía!

"Mạc công tử, người hãy chờ một lát, Tuệ Văn công chúa đã đi gặp Cảnh Huyền công chúa, có lẽ một lúc nữa mới quay về." Thái giám lịch sự thông báo với hãn.

Rốt cuộc Mộ Nhược là thần y, vạn nhất chính mình bị bệnh, còn cần phải trông cậy vào hãn cứu chính mình!

Thái giám lặc quan suy nghĩ.

Mộ Nhược cũng không vội, chờ thì chờ. Vì vậy, hãn đơn giản vừa chờ ở trong điện, vừa bắt đầu uống rượu.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, hãn liền dựa vào trên ghế hoa lê, nhắm mắt lại.

Cho đến khi hãn mơ mơ màng màng tỉnh lại, đã là sự tình sau nửa canh giờ.

Hãn vừa mở mắt ra, lập tức nhìn thấy Khổng Ngu đang ngồi ở cách đó không xa, trong tay cầm một cái muỗng, nhẹ nhàng khuấy khuấy trong bát.

"Tỉnh? Sao lại uống thành ra như vậy?"

Giọng nói của Khổng Ngu vẫn luôn rất dễ nghe.

Mộ Nhược ngồi thẳng thân thể, dùng tay ấn ấn trên huyệt Thái Dương của mình, nhíu mày hỏi: "Ta đã ngủ bao lâu?"

"Không lâu, nửa canh giờ mà thôi."

Khổng Ngu bưng chén canh giải rượu đi tới, vừa đưa cho hãn, vừa nói: "Nhanh chóng tỉnh rượu đi, nếu không, ta sẽ phải sai người nâng người ra khỏi cung."

Mộ Nhược tiếp nhận lấy, không do dự uống hết.

Khổng Ngu nói: "Người cũng thật là, vì sao vừa ôm mấy bầu rượu là bắt đầu uống khắp mọi nơi? Người không sợ gặp phải chuyện gì sao? Đây là hoàng cung, không phải là Dụ Hoa các, cũng không phải giang hồ."

Giọng điệu của Khổng Nhu mang theo sự oán giận của tiểu nữ tử.

Một chén canh giải rượu xuống bụng, dường như cũng khiến Mộ Nhược thanh tỉnh thêm phần nào. Hắn nâng mí mắt nặng nề lên, liếc nhìn Khổng Ngu một cái.

Sau đó nói: "Rượu hoa đào này, là Cảnh Hiền đã nhường cho ta, thật đáng tiếc nếu không uống nó khi vẫn còn nóng ấm."

"Hả? Nếu nói như vậy, người đã tới gặp hắn?"

"Ừ."

"Vậy, Hiền Vương vẫn khỏe chứ? Mấy ngày trước ta nghe mấy cung nữ nói, hắn lại bị bệnh, thái y tới đó một chuyến về, nói hắn bệnh cũ tái phát." Khổng Ngu nhăn mặt lo lắng, ngồi xuống ở một bên.

Mộ Nhược chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đáp lại một câu: "Căn bệnh mãn tính của hắn, chỉ cần từ từ chữa trị, sớm muộn gì cũng khỏi. Nhưng tính tình của hắn quá nhạt nhẽo, thiếu ý chí sinh tồn, nếu như ra khỏi cung, đoán chừng cũng ăn không tiêu."

"Ra khỏi cung?"

Khổng Ngu hơi kinh ngạc, xoay người về phía Mộ Nhược, hỏi: "Có thể sao? Năm đó Hoàng thượng đã hạ lệnh, không cho phép hắn ra khỏi cung và lập phủ."

Khổng Ngu nói với giọng có ý nhắc nhở.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 246: Ngày Mai Hầy Mang Một Bàu Rượu Tới

Những điều này, Mộ Nhược đương nhiên biết.

Có lẽ hẳn cảm thấy bản thân mình nói hơi nhiều, vì thế lắc đầu: "Thôi, hãy thuận theo tự nhiên đi."

Sau đó, hẳn vội vàng chuyển đề tài, nói với Khổng Ngu: "Đúng rồi, người thì sao? Mấy ngày nay sống ở trong cung đã quen chưa?"

Quen?

Đương nhiên nàng không quen!

Khổng Ngu cười cười: "Trong cung này, thật ra náo nhiệt hơn một chút so với Thanh Sơn Cư. Nói chuyện cũng tốt, làm việc cũng tốt, tất nhiên sẽ phải cẩn thận hơn rất nhiều, chỉ sợ sẽ làm sai điều gì đó. Hơn nữa, từ sau khi ta tiến cung, nương ta cũng chưa từng tới gặp ta. Người cũng biết, bà ấy một lòng hướng Phật, vì thế chẳng quản được chuyện của ta. May thay, còn có Cảnh Huyền thường xuyên tới đây trò chuyện, xem như cũng có thể giết thời gian."

Nhìn khuôn mặt nàng có vẻ rất thờ ơ, nhưng trong lời nói, rõ ràng khiến người đau lòng.

Mộ Nhược nâng tay trong ống tay áo lên mấy tấc, nhưng lại đè nén xuống!

Hắn khẽ trầm đôi mắt, nói: "Nếu như người cảm thấy buồn, sau này, ta sẽ thường xuyên vào cung thăm người."

"Điều này không cần thiết, Dụ Hoa Các có lẽ cũng rất bận rộn. Ta không sao, hơn nữa ở đây thanh nhàn, tất nhiên thanh nhàn cũng tốt."

Nàng cự tuyệt mà không cảm thấy bị gò bó!

"Người vẫn luôn như vậy, luôn toàn tâm toàn ý vì người khác. Khi nào thì người có thể suy nghĩ cho bản thân mình?"

"Hả? Lời này là có ý gì?" Khổng Ngu hỏi.

Rõ ràng chính là đang giả ngu giả ngơ!

Mộ Nhược không muốn đẩy chủ đề đi quá xa, hàm hồ nói lại một câu: "Tóm lại, tự làm khó mình vì người khác, chung quy là không đáng."

Trong lời nói của hắn, quả thực sự có chút mơ hồ.

Nhưng ——

Khổng Ngu hiểu những gì hắn nói.

Nàng nghiêng người, phất phất ống tay áo to rộng, nhẹ nhàng nói: "Nhưng tâm lý khi thích một người, sao có thể hoàn toàn không để ý tới được? Nếu vì bản thân mình mà khiến hắn phải nhận hậu quả, ta chẳng phải sẽ là một tội nhân hay sao?."

Nàng đang ám chỉ, chính là kế hoạch Cảnh Dung định cầu cưới nàng ở trước mặt mọi người.

Mộ Nhược trầm ngâm một lát, nói: "Vì vậy, trước khi yến hội đêm đó bắt đầu, Cảnh Dung thực sự đã tới gặp người?"

Nàng gật gật đầu!

"Ừ, hẳn vốn định xin Hoàng thượng cho phép cầu thân, nhưng ta đã cự tuyệt hẳn. Chẳng lẽ chỉ vì giúp ta nên hẳn mới cưới ta sao? Ta thà rằng hẳn đừng làm như vậy. Hơn nữa, sự tình cũng hoàn toàn sẽ không đơn giản như thế. Tâm tư Hoàng thượng như thế nào, tất cả mọi người đều biết. Nếu có điều gì bất ngờ xảy ra trong đó, sẽ không chỉ có ta và Cảnh Dung sẽ bị liên lụy, ngay cả cô nương đã đưa ra chủ ý kia là Kỳ cô nương cũng có thể sẽ bị liên lụy."

Kỳ cô nương!

Đúng vậy, nàng nói chính là cô nương, không phải là tiên sinh!

Mộ Nhược búng tỉnh: "Xem ra, người sớm đã biết thân phận của Kỳ tiên sinh. Nói cách khác, tâm tư Cảnh Dung như thế nào, người cũng biết?"

Nàng gật gật đầu!

Khóe miệng Khổng Ngu tràn ra một nụ cười chua xót: "Thật ra, khi lần đầu tiên ta nhìn thấy Kỳ cô nương ở Dung Vương phủ, có lẽ ta cũng đã đoán ra được."

"Cũng bởi vì như thế, người liền cam tâm tình nguyện, gả tới Khúc Khương?"

"Tất nhiên ta có lý do của mình."

Nàng đơn giản trả lời.

Một lát sau, nàng lại nhìn về phía Mộ Nhược, nói: "Thôi, không đề cập tới chuyện này nữa. Tóm lại, tất cả đều đã trôi qua. Nhưng người hãy nói với ta, người tới đây, chỉ là tới gặp ta thôi sao?"

"Cứ xem như vậy đi, nhưng thấy người vẫn ổn, ta cũng an tâm rồi."

"Ta không sao, người không cần lo lắng."

Mộ Nhược gật đầu đứng dậy, nhìn thoáng qua về phía bên ngoài, bầu trời đều đã tối đen, trong miệng nói thầm một câu: "Đã muộn thế này rồi nhưng vẫn phải đi đón tiểu tử ngọc kia nữa?"

"Người nói gì vậy?" Khổng Ngu không nghe được rõ ràng.

"Ta nói đã khuya rồi, ta cần phải đi."

"VẬY TRÊN ĐƯỜNG HÃY CẦN THẬN MỘT CHÚT."

"Ừ!"

Ngay sau đó, Khổng Ngu gọi một tiểu thái giám tới, mang theo đèn lồng đưa Mộ Nhược rời đi.

Nhưng trước khi Mộ Nhược rời đi, Khổng Ngu lại gọi hắn lại, mím môi, thật lâu sau mới nói ra một câu: "Nếu như người đi tới Dung Vương phủ, hãy nhắc lại lời của ta cho hắn, nói rằng ta vẫn ổn, để hắn không cần lo lắng." Nàng nói xong, cười tự giấu mình một chút: "Có lẽ, hắn căn bản sẽ không lo lắng cho ta."

Nàng cảm thấy thật sự thê thảm!

Trái tim Mộ Nhược đau đớn, nhưng lập tức che dấu biểu cảm của mình, hắn chỉ dặn dò nói: "Người hãy chăm sóc bản thân mình cho tốt, những sự tình khác, đừng suy nghĩ quá nhiều."

Nói xong, hắn vừa lấy chiếc đèn lồng từ trong tay của tiểu thái giám, vừa nói: "Không cần đưa tiễn ta, ta tự mình đi."

Không đợi Khổng Ngu nói thêm điều gì, Mộ Nhược đã rời đi.

Sau lưng, Khổng Ngu hít thật sâu một hơi, hốc mắt cũng dần dần đỏ lên.

Một cung nữ tiến tới hỏi đến: "Công chúa, có chuyện gì xảy ra với ngài vậy?"

Nàng lắc đầu: "Không có chuyện gì!"

Sau đó, nàng lập tức trở về phòng ngủ.

.....

Lúc này, Vệ Dịch đang ngủ gục, hàng lông mi dài mơ hồ run rẩy dán trên mí mắt của hắn, gương mặt đỏ bừng, toát lên vẻ đẹp của nam tử trong sáng.

Cực kỳ đẹp mắt!

Hắn chơi nặn bùn một ngày, tất nhiên cũng quá mệt mỏi.

Và trong lòng ngực của hắn vẫn đang ôm một đống động vật nhỏ tự mình nặn hôm nay.

Kỷ Vân Thư rửa tay vào phòng, lấy một cái khăn từ trên bình phong, nhẹ nhàng đắp ở trên người hắn. Vệ Dịch tựa quây thân mình, xoay người một cái, sau đó lại nặng nề ngủ tiếp.

Tạch, bịch ——

Bởi vì hắn xoay người, tất cả bùn đất trong tay đều bị lăn xuống sàn.

Kỷ Vân Thư nhìn một màn này, thật sự khóc không ra nước mắt.

Nàng cúi người, nhặt hết những động vật nhỏ lên bàn.

Tiếp theo, nàng thắp một ngọn nến và đặt ở trước mặt mình, không nhanh không chậm điều chế vài loại thuốc màu, chọn một ngọn bút nhỏ, bắt đầu quét lên những con vật bằng đất sét.

Dưới ánh sáng mờ nhạt, nàng buông con người xuống, từng nét bút phủ thêm màu được phết ở trên đất sét.

Trông nàng cực kỳ nghiêm túc!

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, những động vật vốn sinh động như thật, sau khi có thêm màu sắc thì trở nên rất đẹp.

Kỷ Vân Thư cũng cực kỳ vui thích.

Chờ sau khi thuốc màu gần khô, nàng lập tức bày những vật nhỏ lên trên giá, làm vật trang trí.

Đột nhiên, lúc này bên ngoài cũng truyền đến một tiếng ——

"Thì ra Kỷ cô nương cũng biết cách chơi!"

Nàng chỉ cảm thấy gió lạnh thổi tới, mang theo thoang thoang mùi rượu.....

Nàng không cần quay đầu lại cũng biết là Mộ Nhược tới.

Mộ Nhược đi đến trước bàn, cầm lấy một con lợn nhỏ, chọc vào đầu nó rất thích thú.

Trong miệng nói một câu: "Thật là đáng yêu!"

"Không chỉ là ta, ngay cả Mạc công tử cũng có một trái tim trẻ nhỏ."

"Một chút!"

Hắn nói với sự khiêm tốn.

Kỷ Vân Thư lấy lại con lợn nhỏ ở trong tay hấn, đặt lên trên giá.

Mộ Nhược liền hỏi: "Vệ Dịch đâu? Ta đưa hấn trở về."

Trở về?

Có vẻ như, Mộ Nhược thật sự đã xem Vệ Dịch như người một nhà.

Kỷ Vân Thư dùng cằm hất hất về phía xa xa, Mộ Nhược xoay người nhìn qua, lập tức nhìn thấy Vệ Dịch đang ôm chần ngủ ngon lành.

"Hôm nay hãy để hấn lưu lại đây đi. Ngày mai, ta sẽ tự mình đưa hấn qua chỗ người."

"Được, hôm nay ta cũng mệt mỏi rồi, không thể khiêng nổi hấn nữa."

Nói xong, hấn liền ngáp một cái, đôi mắt mang theo tơ máu, xoa xoa ấn đường, đi về phía ngoài cửa.

Hấn không quên quay đầu lại và quăng ra một câu: "Ngày mai, nhớ mang theo một bầu rượu tới."

Giọng nói càng ngày càng xa.....

Thật ra Kỷ Vân Thư vô cùng hâm mộ tính tình Mộ Nhược.

Hấn tiêu sái, nhưng mang theo một chút khí khái nam tử giang hồ!

Nếu như đặt ở thời hiện đại, hấn thật sự sẽ rất nổi tiếng.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 247: Nữ Nhân! Nàng Thực Sự Quá Nhẹ

Đêm đó!

Vệ Dịch vẫn luôn ngủ gục một bên như vậy, ngay cả động đất cũng không thể đánh thức hắn dậy.

Trong khi Kỳ Vân Thư vẫn chìm sâu vào trong công việc không hề ngừng nghỉ.

Giá cảm nệm liên tục được thay đổi hết lần này tới lần khác, trên mặt giấy những bức chân dung được vẽ đi vẽ lại vô số lần.

Đêm khuya, trời trở lạnh ——

Cuối cùng nàng không chịu nổi nên ngủ gục ở trên bàn.

Không biết qua bao lâu, nàng có cảm giác cả người mình được nâng lên nhẹ nhàng và dán lên một thứ gì đó rất mềm.

Một mùi hương thoang thoảng quanh quẩn ở trên chóp mũi của nàng!

Thật ấm áp!

Thật thoải mái!

Có lẽ vì bản thân nàng quá mệt mỏi, mí mắt cũng trực tiếp đánh nhau, căn bản không thể mở ra được.

Ngược lại, nàng rúc sát vào nơi ấm áp mềm mại kia.

Giống như một con mèo nhỏ!

Cảnh Dung nhìn nàng dán mình ở trong lòng ngực mình, trái tim hẳn run rẩy trong niềm vui.

Trên khoé miệng hẳn cũng cong lên thành một nụ cười, cả khuôn mặt đều tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Hắn nhìn thoáng qua Vệ Dịch, nhíu mày hạ mi.

Ngay lập tức hắn ôm thân mình nhẹ gầy trong lòng ngực đi ra ngoài, đi về phía gian phòng của mình.

Mặc dù khoảng cách rất gần, chỉ đi bộ vài bước, nhưng bên ngoài gió thổi rất lạnh, vẫn khiến Kỷ Vân Thư co rúm và rúc thân mình nhỏ xinh sâu hơn vào trong lòng ngực hắn.

Hắn nhẹ nhàng đặt Kỷ Vân Thư ở trên giường, đắp chăn lại cho nàng.

Nữ nhân, nàng thật sự nhẹ một cách kỳ lạ!

Hắn ngồi ở mép giường, rũ mắt nhìn chăm chú nhìn vào hàng lông mi hơi nhíu trong lúc ngủ của nàng.

Khuôn mặt nàng trắng nõn, hiện lên nét dịu dàng của nữ nhân, còn mang theo một chút chán nản.

Trong mắt hắn, từng đặc điểm của nàng được kết hợp hài hòa thành một tổng thể hoàn hảo.

Cảnh Dung chậm rãi vươn tay ra, vuốt những lọn tóc vương trên trán của nàng, đầu ngón tay lướt một đường xuống dưới, từ giữa trán nàng chuyển qua nơi khoé mắt nàng.

Vạch ra vết sẹo mờ dần dưới mắt của nàng.

Cảm giác lạnh lẽo từ đầu ngón tay hăn, chỉ một cái chớp mắt đã truyền từ trên vết sẹo tới da thịt của Kỳ Vân Thư, khiến nàng không thể không run rẩy một chút.

Cảnh Dung lập tức thu tay trở về, sợ đánh thức nàng dậy.

Hăn lại vén chăn lên giúp nàng lần nữa, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng.

Khi hăn vừa đóng cửa lại, Lang Bạc bên ngoài liền hỏi: "Vương gia, vậy Vệ công tử thì làm thế nào?"

Đúng rồi!

Hăn đã quên Vệ Dịch còn đang ngủ ngon lành ở trong căn phòng kia!

Vì thế, hăn xoay người đi tới thư phòng của Kỳ Vân Thư.

Hăn nhìn thấy Vệ Dịch vẫn đang ngủ ngon lành như vậy, không đành lòng đánh thức Vệ Dịch dậy, ra lệnh cho Lang Bạc mang tới một cái chăn nữa đắp ở trên người Vệ Dịch.

Tiểu tử thúì, ngoan ngoãn ngủ đi!

Nhưng nhìn bộ dáng của Vệ Dịch, Cảnh Dung vẫn không thể không cười cười. Không thể không nói, Vệ Dịch đúng thật là cực kỳ đáng yêu.

"Vương gia, vậy ngài đêm nay....."

Sẽ quay về Dung Vương phủ?

Hay sẽ ở lại nơi này?

Cảnh Dung không chút do dự đáp lại một tiếng: "Đương nhiên là ở lại."

"Vâng!"

Là ta đã nói nhiều, rõ ràng ta biết ngài sẽ lưu lại đây.

Lời này, Lang Bạc tất nhiên ghen ở trong cổ họng không dám nói ra.

Cảnh Dung đuổi Lang Bạc ra ngoài, đóng cửa lại.

Trong phòng, chỉ còn lại hãn và Vệ Dịch đang ngủ say.

Hãn đi đến án thư, kiểm tra thành quả hai ngày qua của Kỳ Vân Thư.

Trên bàn, có rất nhiều tờ giấy vẽ những thứ chưa thành hình dáng.

Hãn cầm lên một tờ, nhìn trái nhìn phải, nhưng không thể hiểu nổi.

Hãn đơn giản bỏ cuộc và đặt tờ giấy về vị trí cũ!

Khi hãn quay người lại, lập tức nhìn thấy hơn 20 con vật nhỏ ở trên kệ sách.

Chúng được xếp thành từng hàng, màu sắc rất đẹp.

Cảnh Dung nhất thời nổi lên hứng thú, duỗi tay ra lấy mấy con xuống, nắm ở trong tay và thưởng thức chúng.

Đột nhiên ——

"Những thứ đó là của ta."

Cảnh Dung sợ tới mức đôi tay run lên, những thứ trong tay thiếu chút nữa đã rơi xuống mặt sàn.

Hãn xoay người, lập tức nhìn thấy Vệ Dịch đã ngồi dậy, cơ thể thẳng đứng, một đôi mắt tròn trịa đang nhìn chăm chăm vào hãn.

"Người tình lúc nào vậy?"

Người có biết, người đã dọa chết bốn vương hay không?

Người dọa người, thật sự sẽ dọa chết người.

"Vừa mới tình!"

Vệ Dịch nâng tay lên, dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, kéo chắn ra và vội vàng đi tới, sau đó lấy lại những thứ trong tay Cảnh Dung.

Vệ Dịch bĩu môi nói: "Những thứ này ta làm cho Thư nhi, không ngờ Thư nhi đã vẽ chúng đẹp như vậy!"

"....."

"Người đừng làm hỏng chúng, nếu không, ta sẽ bắt đền người."

"....."

Cảnh Dung đầy đầu đều là hắc tuyến.

Sau đó ——

Cảnh Dung ngây nhìn Vệ Dịch lấy những con vật nhỏ ở trên giá, dọn hết cả đám tới nơi hăn nằm ngủ giống như đang chuyển nhà.

Tự mình nằm xuống, đắp chắn đàng hoàng.

Ngủ!

Nhìn thấy những hành động liên tiếp này của Vệ Dịch, Cảnh Dung cảm thấy rối bời.

Hăn không biết nên phản ứng thế nào!

Cảm thấy dường như mình đang say.

Giống như hân đã uống quá nhiều.

"Vệ Dịch!"

Cảnh Dung gọi vài tiếng.

Nhưng Vệ Dịch thật sự đã ngủ rồi.

Cảnh Dung lau mồ hôi và bước vào phòng phía trong, nằm xuống ở trên chiếc giường Kỷ Vân Thư đã chuẩn bị nhưng chưa nằm ngủ.

Vệ Dịch ngủ ngon lành suốt đêm, Cảnh Dung cũng vậy.

Rốt cuộc, có thể nằm ở trên giường nữ nhân kia, niềm hạnh phúc đã ru hân ngủ rất ngon.

Sáng sớm hôm sau!

Cảnh Dung lặng lẽ không tiếng động rời khỏi Trúc Khê Viên.

Khi Vệ Dịch thức dậy, hân dường như cũng quên hết sự tình buổi tối hôm qua. Vệ Dịch vừa nhìn thấy ánh nắng mặt trời bên ngoài, lập tức ôm đồng động vật nhỏ trong tay ra ngoài phơi nắng.

Thời điểm Kỷ Vân Thư tỉnh lại, đã là giờ Ngọ! (11h-13h)

Nàng ngồi dậy từ trên giường, lúc này mới phát hiện ra mình đang ở trong phòng Cảnh Dung.

Nàng cố nhớ lại, hay là ——

Vì thế, nàng nhanh chóng xuống giường và đi ra ngoài, Lang Bạc đứng ở bên ngoài, cúi đầu cung kính.

"Tối hôm qua Vương gia nhà người có tới đây không?" Nàng hỏi.

Lang Bạc gật đầu: "Có tới, nhưng sáng nay đã rời đi rồi."

"....."

Có vẻ như người đã ôm nàng tới trên giường tối hôm qua, chính là Cảnh Dung.

Trong lòng nàng dâng lên những cảm xúc phức tạp không thể nói nên lời.

Đám nha đầu nhìn thấy nàng đã tỉnh, lập tức mang nước vào, sau đó lại bưng đồ ăn vào cho nàng.

Sau khi nàng rửa mặt xong, ăn một chút điểm tâm, lập tức đi tìm Vệ Dịch.

Vệ Dịch đang nheo mắt ngồi ở dưới ánh nắng mặt trời, trông chừng những bảo bối của hắn.

Nhìn thấy nàng đến gần, hắn lập tức nhảy tới, chỉ vào những thứ ở trên mặt đất, nói: "Thư nhi, Thư nhi vẽ chúng thật là đẹp mắt."

"Vệ Dịch, người hãy thu dọn một chút, ta đưa người quay lại Dự Hoa Các."

Vệ Dịch vừa nghe nói hắn phải quay về liền không vui, vắn vẹo thân mình, nói: "Chờ lát nữa được không? Ta muốn ở lại với Thư nhi lâu hơn."

"Người đã hứa sẽ nghe lời ta!"

"Nhưng....."

Vệ Dịch cảm thấy cực kỳ ủy khuất.

Kỷ Vân Thư vẫn không chịu khuất phục, vì thế Vệ Dịch đành phải thỏa hiệp, đi theo Kỷ Vân Thư quay lại Dụ Hoa Các.

Đọc theo đường đi, Vệ Dịch cũng rất ồn ào.

Hắn đã nói hết chuyện trời Nam đất Bắc!

.....

Tại cửa kinh thành!

Xe ngựa Kỷ gia vừa mới tiến vào, lập tức hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Mặc dù trong kinh thành, xe ngựa xa hoa nhiều không kể xiết, nhưng

——

Phía sau một chiếc xe ngựa xa hoa, còn mang theo vài chiếc xe ngựa, phía trên đều là rương lớn rương bé, thực sự có chút chói mắt.

Kỷ Mộ Thanh xốc màn xe lên, thò đầu ra ngoài.

Nhìn kinh thành nhộn nhịp phồn hoa, nàng ta rất vui sướng.

Khi Kỷ Mộ Thanh nhìn thấy một cửa hàng sơn phấn ——

"Dừng lại dừng lại!"

Mã phu kéo dây cương, xe ngựa dừng lại.

Kỷ Mộ Thanh từ trên xe ngựa bước xuống, Kỷ Uyển Hân không kịp giữ nàng ta lại, đành phải đi theo sau.

Đường phố chật cứng người qua lại!

Kỷ Uyên Hân với bộ dáng diễm đạm yếu ớt đáng yêu, hỏi một tiếng:
"Đại tỷ, tỷ muốn làm gì?"

"Đương nhiên là mua chút đồ!"

Nói xong, Kỷ Mộ Thanh đã đi vào cửa hàng sơn phấn kia.

NỮ NGỒ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 248: Có Người Đã Chết

Cửa hàng son phấn!

Không thể không nói, ánh mắt Kỷ Mộ Thanh vẫn rất không tệ.

Cửa hàng son phấn này rất có danh tiếng ở trong kinh thành, rất nhiều tiểu thư nhân gia nhà giàu đều sẽ tới nơi này đặt mua.

Đương nhiên, những mặt hàng nơi đây, tất nhiên cũng đắt đỏ một cách thái quá.

Thường thì những người bước vào cửa hàng này, không phú thì quý.

Bá tánh nghèo khổ, chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn chăm chăm vào trong.

Kỷ Mộ Thanh vốn ăn mặc rườm rà, quần áo cực kỳ hoa lệ, nhưng vẫn rất quý giá, trên váy áo đều nạm đầy hạt châu, trang sức đầy người.

Nàng ta chân trước vừa mới bước vào, các cô nương trong cửa hàng liền nhìn nàng ta với ánh mắt khác thường.

Những lời bàn tán bắt đầu thềm thì nổi lên.

Trong ánh mắt mang theo sự khinh thường và khinh miệt.

"Đây là tiểu thư nhà ai?"

"Nhìn xem nàng đang mặc gì kìa! Thật sự là không có phẩm vị!"

"....."

Cũng may Kỳ Mộ Thanh không nghe thấy, nếu không, nàng ta chắc sẽ không để yên?

Nàng ta có lẽ sẽ đảo lộn hết nơi này!

Sau khi Kỳ Mộ Thanh tiến vào, Kỳ Uyển Hân cũng theo đó tiến vào.

So sánh với sự diêm dúa của Kỳ Mộ Thanh, Kỳ Uyển Hân có vẻ thanh nhã hơn nhiều, một mỹ nhân sống động!

Đặc biệt là một nốt ruồi đỏ trên trán, giống như một viên hồng ngọc, được nạm ở giữa ấn đường.

Một mỹ nhân như vậy, thật sự cũng khó có thể tìm được người thứ hai ở trong kinh thành.

Tránh đi những ánh mắt kỳ lạ đó, Kỳ Mộ Thanh di chuyển quanh cửa hàng, giống như một quan khách.

"Ta muốn cái này!"

Nàng ta chỉ vào một hộp phấn mặt đẹp tinh xảo.

Cũng không quên nâng cằm lên thật cao!

Một bộ dáng ngạo kiều, dùng lỗ mũi xem người.

Nữ chương quỳ nhìn thấy nàng ta một thân váy áo châu báu đầy người, cũng biết nàng ta là kẻ có tiền.

Vì thế, chương quỳ tươi cười vừa cầm hộp phấn đi tới, vừa nói: "Tốt! Cô nương, ta sẽ bọc lại giúp cô nương."

"Chờ đã!"

Có người hét lên một tiếng.

Kỷ Mộ Thanh nghiêng người nhìn lại, lập tức nhìn thấy một nữ tử đi tới, tức giận liếc mắt xét nét chường quày một cái.

"Hộp phấn mặt này, ta vừa mới để mắt tới nó, sao người có thể bán lại cho người khác?"

Nữ tử kia cực kỳ khí thế.

Chường quày nghẹn họng, không biết nói gì.

Kỷ Mộ Thanh hừ một tiếng, mắt phượng liếc nhìn nàng kia một cái: "Nếu như người sớm đã để ý, vì sao không gọi lấy nó? Ngược lại lúc này mới nói? Chẳng lẽ chỉ cần để ý tới thì nó sẽ là của người?"

Kỷ Mộ Thanh không hề yếu thế chút nào!

Nàng kia cũng không phải là người để mình bị đẩy, nhượng mào, nói: "Người từ đâu tới? Một người hơi có chút tiền? Chẳng lẽ người không biết thứ tự đến trước đến sau hay sao? Ta nói ta để ý tới nó, nó chính là của ta."

"Người nói ai hơi có chút tiền?"

"Ta nói chính là người!"

Sắc mặt Kỷ Mộ Thanh chuyển sang xanh, hừ một tiếng: "Người có biết ta là ai hay không? Dám nói chuyện với ta như vậy?"

Nàng kia cười lạnh: "Ta quản người là ai, sao người không đi tìm hiểu xem, ta là ai?"

"Thật sự là thứ không biết sống chết, chờ ta trở thành....."

Kỷ Mộ Thanh còn chưa nói xong, Kỷ Uyển Hân đã tiến lên giữ nàng ta lại, nhẹ giọng nói nơi lỗ tai nàng ta: "Đại tỷ, quên đi. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài sẽ không tốt, tỷ hãy ngấm lại thân phận của mình."

Những lời này vừa mới nói ra, Kỷ Mộ Thanh lập tức dừng lại.

Mình chính là đích nữ Kỷ gia!

Là muội muội của Binh Bộ tư Doãn Kỷ Lê và Trường Lâm tướng quân Kỷ Hoàn.

Hơn nữa, mình còn là Thái Tử Phi do Hoàng hậu đời trước đã định ra!

Mình tuyệt đối không thể khuấy động rắc rối nào ở thời điểm quan trọng này được.

Nàng ta hít sâu một hơi, hiện lên một nụ cười ưu nhã, liếc mắt nhìn hộp phấn mặt kia trong tay chường quỳ một cái, sau đó nói với người nọ: "Thôi, phấn mặt này cũng không phải rất tốt, ta từ bỏ. Cho người đó."

Nàng ta thật đủ hào phóng!

Nàng kia mang vẻ mặt "Ta thắng", thuận tay cầm lấy hộp phấn mặt từ trong tay chường quỳ, trong miệng còn lẩm bẩm: "Chờ thêm vài ngày nữa, Thái Tử sẽ bắt đầu tuyển phi. Nghe nói, Thái Tử thích mùi hương của phấn mặt này nhất."

Cái gì?

Thì ra, nữ tử này cũng chuẩn bị tham gia tuyển phi?

Kỷ Mộ Thanh giống như nổ tung, vừa quay người lại, lập tức đoạt lấy hộp phấn mặt trong tay nữ tử kia.

Nàng ta hùng hổ nói: "Phần mặt này, cho dù ta đổ đi, cũng sẽ không cho người."

Lời vừa nói xong!

Kỷ Mộ Thanh đã mở hộp phần mặt ra, lật xuống, toàn bộ phần bên trong đều rải đầy mặt sàn.

Một cơn gió thổi qua, hoàn toàn tan biến!

"Người....."

Nàng kia tức muốn hộc máu, chỉ vào Kỷ Mộ Thanh, ghen hống đến nỗi nói không nên lời.

"Người cái gì mà người, nhìn người như vậy cũng muốn tham dự tuyển phi? Sao người không nhìn bản thân mình trong gương xem sao, ngay cả tư cách rửa chân cho Thái Tử cũng đều không có!"

Xôn xao ——

Mọi người xung quanh đều bị sốc!

Cô nương này từ đâu tới đây? Kiêu ngạo như vậy.

Nàng kia chưa bao giờ từng chịu sự nhục nhã thế này trong đời.

Vì thế, nàng kia ngay lập tức nổi giận, đôi mắt đỏ ngầu, liên tục dậm chân, nâng tay lên, cào về phía Kỷ Mộ Thanh.

Hai người ngay lập tức dây dưa thành một khối!

Nữ nhân đánh nhau, đơn giản chính là kéo tóc, giật quần áo.

"Đại tỳ!" Kỷ Uyển Hân muốn tiến lên khuyên giải, nhưng không có khe hở nào để kéo nàng ta ra.

Cửa hàng tự nhiên cũng bắt đầu náo nhiệt, bên ngoài đều vây đầy người.

Người người dừng lại nhìn xem náo nhiệt, những lời bàn tán vang lên, chỉ chỉ trỏ trỏ, cái gì cũng có.

Kỷ Vân Thư và Vệ Dịch đang trên đường quay lại Dụ Hoa Các, vừa lúc phải đi qua nơi này.

Vệ Dịch nhìn thấy phía bên này đang vây đầy người, lập tức kéo ống tay áo của Kỷ Vân Thư, nói: "Thư nhi, chúng ta đi xem đi."

"Không đi!"

"Đi đi, nhìn xem rồi đi."

Người nàng gầy nhỏ, tất nhiên không thắng nổi Vệ Dịch mạnh mẽ, chỉ có thể bị hấn tùm đi qua.

Bọn họ đẩy đám người ra, ngay lập tức nhìn thấy một màn hài hước này.

Kỷ Mộ Thanh cùng với nữ tử kia đang đánh nhau, tóc tai đều hỗn loạn, trâm thoa trên đầu đều rơi rải rác phía dưới, dẫm tới dẫm đi.

Làm gì còn có khí chất của tiểu thư khuê các!

Một bên, Kỷ Uyển Hân bất lực đứng lo lắng suông.

Khi Kỷ Vân Thư nhìn thấy một màn như vậy, nàng cũng lập tức tròn đôi mắt.

Thứ nhất, nàng kinh ngạc vì Kỷ Mộ Thanh và Kỷ Uyển Hân đã vào kinh.

Thứ hai, nàng kinh ngạc vì không ngờ Kỷ Mộ Thanh..... lại đánh nhau trước mặt mọi người như thế!

Trời ơi, Kỷ Vân Thư duỗi tay sờ sờ ở trong ống tay áo.

Di động đâu?

Di động của ta đâu?

Nhanh nhanh nhanh, ta muốn đăng nó lên Weibo!

Nhưng ngay lập tức nàng có phản ứng lại, đây đang là thời kỳ cổ đại!

Ngay khoảnh khắc khi nàng bừng tỉnh, nàng nhanh chóng lấy lại cảm giác, kéo Vệ Dịch qua một bên, nói: "Đi."

Vệ Dịch lại nói. "Thư nhi, là hai vị tỷ tỷ."

Vệ Dịch nói với giọng phẫn khích.

Hài tử, chẳng lẽ người đã quên Kỷ Mộ Thanh cũng từng bắt nạt người sao?

Kỷ Vân Thư căn bản phớt lờ lời hăn nói, kéo tay hăn, muốn rời khỏi đám người.

Nhưng khi hai người vừa mới quay người để đi ra ngoài.

Lập tức nghe thấy ——

"Chết rồi!"

Đám người bắt đầu xôn xao, tất cả đều che miệng lại, sau đó liên tục thối lui.

Có người chết?

Hay là, Kỳ Mộ Thanh đã chết?

Kỳ Vân Thư dừng bước, quay đầu lại nhìn lại, vừa vặn đám người tản ra về phía hai bên. Nàng liếc mắt một cái cũng nhìn thấy được một nữ tử nằm trên mặt đất, tròng lớn đôi mắt.

Quần áo tóc tai hỗn loạn, nằm ngửa trên mặt đất.

Một cây trâm bạc, xuyên từ sau gáy thẳng vào trán nữ tử kia.

Người chết không phải ai khác, chính là nữ tử kia vừa rồi đã đánh nhau với Kỳ Mộ Thanh.

Kỳ Mộ Thanh cũng ngây ngẩn cả người, sắc mặt bị dọa sợ đến nổi tái nhợt.

Nàng ta đứng ở một bên, cả người run rẩy.

Môi nàng ta cũng trở nên trắng bệch, luôn mồm lẩm bẩm: "Không phải ta! Không phải ta! Ta không đẩy nàng ấy, không phải ta....."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 249: Tự Báo Gia Môn

"Không phải ta, thật sự không phải ta....."

Kỷ Mộ Thanh lần đầu tiên bị hoảng loạn như thế, bất chấp quần áo và kiểu tóc hỗn loạn, dùng sức lắc đầu.

Sắc mặt nàng ta trắng bệch!

Không dám tin tưởng nhìn thi thể đang trừng lớn đôi mắt nằm ở kia.

Nàng ta lui về phía sau vài bước, đụng phải Kỷ Uyển Hân, vì thế nàng ta quay người lại, kéo Kỷ Uyển Hân và nói: "Uyển Hân, muội nhìn thấy đúng không? Không phải ta, nàng ấy tự mình té ngã, chính là nàng ấy."

"Đại tỷ, ta..... ta không nhìn thấy gì cả!"

Hai người bị cuốn vào cuộc ẩu đả, chung quanh chen lấn đầy người. Mọi người chỉ nhìn thấy, chính là hai người đã lôi kéo nhau, có một người té ngã, phần đầu bị xuyên qua chiếc trâm bạc.

Chết người!

Kỷ Mộ Thanh hoảng hốt tới nỗi khuôn mặt đều co giật: "Thật sự không phải ta."

"Đại tỷ, tỷ đừng lo lắng."

"Có thể không lo lắng hay sao? Hiện tại đã xảy ra án mạng."

Đôi mắt nàng ta lấp lánh những giọt nước mắt.

Người cũng biết đã xảy ra án mạng, ai bảo người kiêu ngạo như vậy, thật là xứng đáng.

Bỗng dưng ——

Một tiểu nha đầu lao ra từ trong đám người, trong tay còn cầm một số thứ, nha đầu nhìn thấy một màn này, toàn bộ mọi thứ trong tay đều rơi xuống mặt sàn, chạy nhanh như bay nhào tới bên thi thể.

Nha đầu khóc lóc nói: "Tiểu thư, có chuyện gì xảy ra với người vậy? Tiểu thư?"

Nha đầu liều mạng hét lên, đôi tay lại nhẹ nhàng khẽ động vào thi thể.

Ngón tay cũng run rẩy đặt dưới chóp mũi của thi thể thăm dò, không còn hơi thở.

Ngay lập tức, tiểu nha đầu đặt mông ngồi bệt xuống mặt sàn.

Sợ hãi.

"Chết..... chết rồi?"

Sau khi sững sốt một lát, nha đầu lại bắt đầu khóc, kích động nhìn về phía nữ chương quỳ, chất vấn: "Vì sao tiểu thư nhà ta lại như vậy, vì sao?"

Nữ chương quỳ cũng rất sợ hãi.

Ngón tay chỉ chỉ về phía Kỳ Mộ Thanh, nói: "Lương tiểu thư và vị cô nương này đã có một cuộc tranh chấp, cô nương này..... đã đẩy Lương tiểu thư."

"Không phải ta!"

Kỷ Mộ Thanh lập tức phủ nhận.

Tiểu nha đầu ôm xác chết của tiểu thư nhà mình, trừng mắt nhìn về phía Kỷ Mộ Thanh: "Tiểu thư nhà ta rốt cuộc đã đắc tội với người chỗ nào, vì sao người hạ thủ độc như vậy?"

"Ta....."

Cũng ngay lúc này, đám người đột nhiên bắt đầu xôn xao, có mấy tên quan sai lao tới, nháy mắt vây quanh cửa hàng.

"Hãy nhường đường một chút....."

Đám người đều bị xua qua một bên.

Quan sai dẫn đầu nhìn thoáng qua thi thể trên mặt đất, cộc cằn hỏi: "Có người báo quan, nói rằng nơi này có một vụ giết người, là ai giết?"

Nha đầu nước mắt đầy mặt giơ tay chỉ vào Kỷ Mộ Thanh: "Là nàng ta, là nàng ta đã giết chết tiểu thư nhà ta."

Nha đầu nghiêng răng nghiêng lợi nói!

Quan sai liếc mắt nhìn Kỷ Mộ Thanh nhếch nhác một cái, sau đó vung tay về phía trước, ra lệnh cho mấy quan sai: "Mang người đi."

Nhận được lệnh, mấy quan sai lập tức tiến lên tóm lấy người.

Kỷ Mộ Thanh thuận thế đẩy Kỷ Uyển Hân về phía trước, bản thân thì tránh ở phía sau Kỷ Uyển Hân, vừa sợ hãi vừa tức giận quát.

"Ta không giết người, ta không đẩy nàng ấy."

Kỷ Uyển Hân cũng nhanh chóng tiếp lời, nói với mấy quan sai: "Các vị quan đại ca, đại tỷ ta nhất định sẽ không giết người, trong đó nhất định

có hiểu lầm."

Giọng điệu của Kỳ Uyển Hân rất dịu dàng!

Điềm đạm đáng yêu!

Trái tim quan sai cũng trở nên mềm nhũn, gần như lâm vào trong sự dịu dàng của nàng.

May mắn thay ——

Quan sai dẫn đầu có trái tim mạnh mẽ hơn nên không bị ảnh hưởng nhiều tới nó.

Hắn mắng một tiếng. "Nhiều lời vô nghĩa như vậy? Giết người thì phải đền mạng, mang đi!"

Kỷ Mộ Thanh: "Làm càn, các người có biết ta là ai hay không? Ta chính là muội muội của Kỷ Tư Doãn và Trường Lâm tướng quân. Nếu như các người dám bắt ta, đại ca ta sẽ không buông tha các người."

Rốt cuộc, nàng ta không nhịn được nên tự báo gia môn!

Mấy tên quan sai thất thần, hai mặt nhìn nhau.

Kỷ Tư Doãn và Trường Lâm tướng quân ai mà không biết, ở kinh thành, các quan viên cũng phải nể mặt bọn họ.

Rốt cuộc, trong tay nhân gia cầm năm binh quyền!

Nhưng Kỷ Vân Thư ở bên ngoài lại bắt đầu có chút đau đầu.

Nữ nhân này có bị ngốc hay không?

Hiện giờ, chỉ còn vài ngày nữa là ngày tuyển chọn Thái Tử Phi, nếu như để mọi người biết được, nàng ta chính là đích nữ Kỷ gia, trên tay giờ

phút này còn dính mạng người, cho dù nàng ta không giết người, cơ hội trở thành Thái Tử Phi chỉ sợ gần như bằng không.

Kỷ Vân Thư thở dài lắc đầu!

Vẫn là cần tới nàng ra mặt!

Vì thế, Kỷ Vân Thư buông Vệ Dịch bên cạnh ra, vừa đi về phía cửa hàng, vừa nói: "Vị cô nương này, hiện giờ vẫn đang ban ngày ban mặt, sao có thể thuận miệng nói bậy?"

Hả?

Khi nhìn thấy Kỷ Vân Thư, Kỷ Mộ Thanh và Kỷ Uyển Hân đều đột nhiên kinh sợ.

Đặc biệt là Kỷ Mộ Thanh, trong mắt hiện lên sát ý, dấu đi sự hoảng loạn ở trong lòng mình.

"Người....."

Nàng ta tức giận đến nỗi nắm chặt bàn tay thành nắm đấm.

Nàng ta còn chưa nói xong, Kỷ Vân Thư đã ngắt lời.

"Người cái gì mà người? Muội muội của Kỷ Tư Doãn và Trường Lâm tướng quân là người nổi tiếng nho nhã dịu dàng, làm người khiêm tốn, sao có thể là nữ tử dã man như người? Hơn nữa, mấy tháng trước, ta đã gặp qua vị cô nương Kỷ gia kia, người ta mỹ mạo như hoa, không giống như người."

Kỷ Vân Thư nhìn giống như đang dọn dẹp cục diện rối rắm của nàng ta.

Nhưng thật ra, mỗi câu mỗi từ đều rất có ý nghĩa!

Khi Kỷ Mộ Thanh nghe thấy được, nàng ta không hiểu Kỷ Vân Thư đang khích lệ mình, hay là đang hạ thấp mình. Tuy nhiên, Kỷ Uyển Hân thật ra còn xem như có lý trí, ngằm túm chặt ống tay áo nàng ta, ý bảo nàng ta đừng gây sự.

Những quan sai ở đây đều là người của Kinh Triệu phủ, tất nhiên đều quen biết Kỷ Vân Thư.

Quan sai dẫn đầu tiến lên chấp tay: "Thì ra là Kỷ tiên sinh!" Sau đó hãnh thở phào nhẹ nhõm: "Nếu như ngài không nói ra, ta thật sự cho rằng nàng ta là muội muội của Kỷ Tư Doãn và Kỷ tướng quân."

"Nàng ta đương nhiên không phải, muội muội của Kỷ Tư Doãn, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy."

"Đó là đương nhiên."

Kỷ Vân Thư không hề đáp lại, đi đến bên cạnh Kỷ Mộ Thanh và Kỷ Uyển Hân, hạ giọng, nhắc nhở nói: "Đây là kinh thành, không phải Cẩm Giang. Nếu người muốn bình yên vô sự thì đừng kéo đại ca người vào đây, miễn cho liên lụy tới bọn họ. Nơi này rất cuộc người nhiều, đừng gây ra những phiền toái không cần thiết. Nếu như đóng cửa lại rồi nói tới quan hệ, thật ra còn có chút hiệu quả."

"....."

Kỷ Mộ Thanh cắn môi, nói không nên lời.

Trong khi Kỷ Uyển Hân nhẹ giọng gọi nàng một câu "Vân Thư".

Sau khoảnh khắc, tay áo Kỷ Uyển Hân đã bị Kỷ Mộ Thanh dùng sức kéo một cái, muốn cảnh giác cho Kỷ Uyển Hân, đừng quên những gì nàng ta đã từng nói lúc ở bên trong xe ngựa.

Động tác nho nhỏ này, tất nhiên không thoát khỏi mắt của Kỷ Vân Thư, nàng không giận, xoay người, đi tới bên thi thể kia và ngồi xổm xuống.

Nha đầu vẫn còn đang khóc!

Nàng nhìn nhìn xung quanh, sau đó lại nhìn về phía đế giày của thi thể, chỗ gót giày có một dấu ma xát mới, trong khi trên mặt đất cũng có một vết trượt tương tự ở trước hai chân thi thể.

Kết quả bước đầu, có thể xác định nạn nhân đã bị người đẩy về phía sau, hai chân trượt về phía trước, cả người ngã về phía sau, bộ não rơi thẳng vào trên chiếc trâm bạc phía trước, bị mất mạng ngay tại hiện trường.

Chẳng lẽ ——

Thật sự trong khi Kỷ Mộ Thanh dây dưa với nàng ấy, đã đẩy nàng ấy?

Nàng suy tư một lúc, quan sai lập tức đi tới và hỏi: "Kỷ tiên sinh, như thế nào?"

Nàng lắc đầu!

"Bước đầu xem ra, thật sự đã bị người đẩy, sau khi ngã xuống thì bị cây trâm cắm vào phần đầu mà chết."

"Đúng vậy không?"

Kỷ Vân Thư không trả lời!

Nha đầu vẫn luôn khóc thút thít vừa nghe thấy những lời này, lập tức nâng tay lên, kích động chỉ vào Kỷ Mộ Thanh.

Nha đầu tàn nhẫn nói: "Tiểu thư nhà ta, chính là nữ nhi của Lương đại nhân, người hãy chờ đền mạng đi."

Thì ra, là thiên kim trong phủ Lương Tông Chính, chẳng trách lúc còn sống cũng kiêu ngạo như vậy.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 250: Lương Tông Chính Thấp Điệu

Người đã chết, quan sai tất nhiên là phải làm việc.

Hơn nữa Kỷ Vân Thư đã nói ra nguyên nhân cái chết, vậy thì tất nhiên sẽ không sai.

Vì thế, quan sai dẫn đầu lập tức sai người bắt lấy Kỷ Mộ Thanh.

"Mang tới Kinh Triệu phủ, chờ đại nhân xử lý."

"Vâng!"

Kỷ Mộ Thanh vùng vẫy trong tuyệt vọng, trong miệng còn la hét mình không giết người, một số trâm ngọc trên đầu cũng do sự vùng vẫy nên lỏng lẻo rơi xuống mặt sàn.

Mái tóc dài rũ xuống, rối tung trên vai.

Khiến cho nàng ta trông cực kỳ thê thảm!

Mắt nhìn thấy tử mình sắp bị người mang đi, Kỷ Uyển Hân đuổi theo vài bước, nhưng đã bị Kỷ Vân Thư giữ chặt.

"Nếu như nàng không giết người, nhất định sẽ không sao."

Kỷ Uyển Hân lập tức kéo cánh tay Kỷ Vân Thư, lo lắng khẩn trương nói: "Vân Thư, mặc dù đại tử ngày thường nóng nảy độc đoán, nhưng nói đến cùng tử ấy là đại tử của chúng ta, muội nhất định phải cứu tử ấy."

"Hiện tại nói có nói gì cũng đều vô ích, người lập tức đi tới tướng quân phủ, thông báo cho Đại ca và Nhị ca, để bọn họ đi tới Kinh Triệu phủ."

"Ừ!"

Kỷ Uyển Hân mạnh mẽ gật đầu, đột nhiên bắt đầu ho khan.

Sắc mặt cũng càng thêm tái nhợt.

Kỷ Vân Thư đưa nàng lên xe ngựa, nói với mã phu vài câu, sau đó quay trở lại cửa hàng sơn phấn.

Cũng ngay khi Kỷ Vân Thư xoay người, Kỷ Uyển Hân bên trong xe ngựa lại hơi vén màn lên, tầm nhìn khoá chặt vào hình dáng thanh tú tinh xảo của Kỷ Vân Thư.

Không ngờ, vết sẹo trên mặt nàng.....

Đã biến mất!

Kỷ Uyển Hân nhăn trán, ngón tay thon dài hạ màn che bằng vải bố xuống, khuôn mặt trắng nõn mịn màng của Kỷ Uyển Hân, vụn vụn thành một biểu hiện xấu xa.

Xe ngựa cũng đi về hướng Tướng quân phủ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Không bao lâu sau, Lương gia đã biết tin tức Lương tiểu thư tử vong, Lương Tông Chính mang theo người của phủ mình, trực tiếp bao vây bên ngoài Kinh Triệu phủ.

Lương Tông Chính muốn đưa thi thể nữ nhi mình rời khỏi Kinh Triệu phủ.

Nếu giết người thì phải đền mạng!

Đó là một cách nói!

Tất nhiên, Kỳ Vân Thư cũng đi theo, nàng đứng ở một nơi không dễ nhìn thấy, quan sát thời cuộc.

"易大人 (京兆尹的姓氏) , 我就这么一个女儿, 现在被人害死了, 无论如何, 也要将凶手惩处。" "Dịch đại nhân (họ của Kinh Triệu Doãn), ta chỉ có một nữ nhi như vậy, hiện tại bị người hại chết, bất luận như thế nào, cũng phải trừng trị hung thủ."

Trên sắc mặt tang thương, mang theo đau đớn kịch liệt.

Lương Tông Chính, luôn là người thấp kém ở trong triều đình, mặc dù làm sự tình cho hoàng tộc, nhưng lại giống như một cái bóng cực kỳ thấp điếu.

Tuy nhiên, mặc dù chỉ là một cái bóng như vậy, nhưng ở trước mặt hoàng thượng, ông ta lại được đánh giá rất cao.

Rốt cuộc người ta là Tông Chính Tự, giúp hoàng đế xử lý những sự tình bên trong hoàng tộc.

Tuyển phi lần này, ông ta chính là "Người chủ trì"!

Mặc dù sớm đã biết được rằng, người được chọn làm Thái Tử Phi đã được điều động trong nội bộ, nhưng vị trí trắc phi, nữ nhi mình vẫn có cơ hội để ngồi, không chừng trong tương lai Thái Tử Phi chính phẩm chết sớm, nữ nhi nhà mình có thể nổi lên.

Nhưng ai ngờ, hôm nay toàn bộ kế hoạch đều trở nên vô ích khi ông ta nhận được tin tức nữ nhi nhà mình bị người hại chết.

Ông ta thiếu chút nữa đã lăn từ trên cầu thang xuống!

Vì vậy, sự đau buồn và phẫn nộ này đều có lý do của nó.

Tất nhiên, Kinh Triệu Doãn cũng là người thức thời, mặc dù bản thân mình là thư ký ủy ban kỷ luật, chưởng quản sự vụ lớn nhỏ trong kinh thành, nhưng Tông Chính Tự không chỉ có cùng phẩm cấp quan viên như mình, hơn nữa người ta còn thường xuyên ra vào ở bên người Hoàng thượng.

Vậy thì ——

Chức quan lớn nhỏ cũng chỉ là một vật trang trí.

Kinh Triệu Doãn vội vàng nói: "Lương đại nhân, ngài yên tâm. Việc này, ta nhất định sẽ xử theo pháp luật. Nỗi đau mất nữ nhi, bản quan có thể hiểu được."

Hiểu cái rắm!

Lương Tông Chính trong cơn giận dữ, vừa tức vừa tiếc hận, hốc mắt đỏ lên, nhìn nữ nhi được quấn quanh trong vải bố trắng.

Tâm như tro tàn!

Ông ta quay lại, nhìn về phía Kỳ Mộ Thanh quỳ trên mặt đất đang sửa sang lại dung nhan, vung vẩy tay áo.

"Giết người thì phải đền mạng, nữ nhi của ta bị người hại chết, người đừng mơ tưởng chạy trốn."

Thật sự rất tàn nhẫn!

Kỳ Mộ Thanh vẫn khăng khăng nói: "Ta không giết người, tự nàng ấy té ngã, không liên quan gì tới ta."

"Thật là một nữ tử cuồng vọng, việc này đã xảy ra ở trước mắt bao nhiêu người, không ngờ người vẫn còn thề thốt phủ nhận. Hôm nay lão phu

sẽ lấy mạng người."

Lương Tông Chính nói xong, lập tức rút một thanh kiếm từ một quan tướng vào trong tay, muốn chém về phía Kỷ Mộ Thanh.

May mắn thay, Kinh Triệu Doãn đã tiến lên ngăn cản!

"Lương đại nhân, không được, việc này bản quan nhất định cho ngài một lời giải thích, ngài chớ nên tức giận."

"Tránh ra."

Lương Tông Chính một tay đẩy Kinh Triệu Doãn ra, nâng kiếm lên, chém tới Kỷ Mộ Thanh.

Kỷ Mộ Thanh mở to hai mắt, cả người ngã về phía sau.

Mắt thấy thanh kiếm đang rơi xuống, nhưng nháy mắt đã bị một viên đá rất nhỏ bắn lệch ra ngoài.

Leng keng ——

Thanh kiếm thoát khỏi lòng bàn tay, rơi xuống mặt đất.

Bởi vì cục đá kia có lực lượng quá lớn, khiến cho Lương Tông Chính cũng phải lùi về phía sau vài bước, bả vai đánh vào cánh tay Kinh Triệu Doãn sau lưng.

Khoảnh khắc tiếp theo ——

"Đại ca, Nhị ca."

Kỷ Mộ Thanh giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, lộ mọ đứng dậy từ trên mặt đất, vội vàng lao tới Kỷ Lê và Kỷ Hoàn.

Chỉ thấy Kỷ Lê lạnh mặt, Kỷ Hoàn mang theo ánh mắt hung thần ác sát, cùng với mấy tướng sĩ mạnh mẽ đáng sợ, bước qua lối vào.

Tư thế của bọn họ đều thẳng đứng!

Sự uy phong mạnh mẽ, quả thực rất bức người!

Nếu như vừa rồi Kinh Triệu Doãn và Lương Tông Chính không hề nghe lầm mà nói, hung thủ, không ngờ lại gọi Kỷ Lê và Kỷ Hoàn là Đại ca và Nhị ca?

Nói cách khác, hung thủ không phải là ai khác, đó chính là Thái Tử Phi tương lai?

Đương nhiên, Kinh Triệu Doãn không thể biết điều này, chỉ có trong lòng Lương Tông Chính hiểu rõ.

Mấy tên quan sai lúc trước cũng đều trợn tròn đôi mắt!

Đây là trò đùa gì vậy?

Không phải Kỷ tiên sinh đã nói, người này nói hươu nói vượn hay sao? Vì sao hung thủ thật sự lại gọi Kỷ Lê và Kỷ Hoàn là ca ca?

Chỉ thấy, Kỷ Lê bảo vệ Kỷ Mộ Thanh ở phía sau lưng mình, nheo mắt liếc nhìn thi thể một cái, sau đó dẫm đôi dày nạm ngọc màu xanh đi tới trước mặt Lương Tông Chính.

Hắn lạnh nhạt nói: "Lương Tông Chính, nữ nhi ngài chết, có liên quan gì tới muội muội nhà ta?"

Hắn hoàn toàn thể hiện bộ dáng "không hề liên quan tới chúng ta".

Mặc dù Lương Tông Chính chưa từng đối đầu với Kỷ Lê, nhưng cũng biết người này bên ngoài rất khách khí, thật ra rất tàn nhẫn độc ác.

Nếu không, vị trí Binh Bộ tư Doãn, hẳn cũng không thể ngồi lâu như vậy!

Nhưng tục ngữ nói rất đúng, lý trí có thể xoay tròn thiên hạ.

Hơn nữa, hiện tại Lương Tông Chính còn đang thương tiếc nữ chi.

Lương Tông Chính nghiêm túc nói: "Mọi người đều nhìn thấy, là nàng đã đẩy nữ nhi của ta, khiến nữ nhi ta chết thảm."

"Nhân chứng đâu?"

"Dẫn tới!"

Lương Tông Chính phát tay một cái!

Ngay sau đó, nữ chương quỳ cửa hàng son phấn, cùng với hai nữ tử khác có mặt tại hiện trường đi tới.

Tất cả đều đồng thời quỳ gối xuống mặt đất.

Lương Tông Chính nói: "Ba người các người, hãy nói ra toàn bộ sự việc phát sinh lúc ấy ra, không được phép dấu diếm chút nào."

Nữ chương quỳ cùng hai nữ tử kia nhìn nhau.

Một lúc sau, nữ chương quỳ run rẩy thân mình, cúi đầu thấp xuống.

Sau đó nói: "Lúc ấy..... hai vị tiểu thư đều cùng nhau chú ý tới một hộp phấn mặt, vì thế đã xảy ra tranh chấp. Lương tiểu thư đã ra tay trước, lúc ấy xung quanh đã vây đầy người. Hai người dây dưa một lúc lâu, nhưng bởi vì quá đông người, vì thế nên ta không thể nhìn thấy rõ ràng. Ta chỉ nhìn thấy Lương tiểu thư lui lại phía sau mấy bước, sau đó dường như chân bị dẫm lên cái gì đó, vì vậy..... vì vậy đã ngã ra phía sau."

Nói xong, Kỳ Hoàn không thể kiềm chế được tính khí của mình, tiến lên chất vấn: "Vậy, lúc ấy người có tận mắt nhìn thấy ai đã đẩy người?"

Nữ chương quỳ lắc đầu!

Nàng nhún vai và nói một tiếng: "Không biết."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 251: Trong Cuộc Chiến, Mọi Bên Đều Đúng

Không biết?

Lương Tông Chính chất vấn: "Người lặp lại lần nữa!"

Nữ chưởng quầy dừng lại một lát, sau đó tiếp tục nói: "Lúc ấy cửa hàng là một mớ hỗn loạn, hơn nữa người nhiều như vậy, ta thực sự không nhìn thấy rõ ràng lắm."

Trong khi nói chuyện, nàng ấy cúi đầu càng thấp hơn.

Những lời này vừa mới nói xong, tiểu nha đầu vẫn luôn canh giữ ở bên thi thể Lương tiểu thư lập tức lên tiếng.

"Người nói dối, vừa rồi lúc ở cửa hàng, người không nói như vậy. Chính miệng người đã nói với ta rằng, nàng kia đã đẩy tiểu thư nhà chúng ta, vì sao tới nơi đây, người lại sửa lại lời nói?"

Đáy mắt nữ chưởng quầy giật mình một cái, cuống quýt xoa tay giải thích.

"Vừa rồi ta cũng bị dọa sợ, vì vậy nên mới buột miệng thốt ra. Tuy nhiên sau khi xong việc và suy nghĩ lại, thật ra ta căn bản không nhìn thấy rõ. Hơn nữa, lúc ấy mặt sàn tương đối trơn trượt, nếu như Lương tiểu thư tự mình trượt chân và ngã, cũng rất có khả năng."

Giọng nói càng ngày càng nhỏ, chỉ sợ tai họa sẽ dừng ở trên đầu mình.

Hai nữ tử khác cũng nhanh chóng phụ họa nói: "Đúng vậy, lúc ấy thật sự quá nhiều người, hai nàng đều đánh nhau cùng một khối, chúng ta cũng không nhìn thấy rõ. Chúng ta chỉ biết có người đã hết, hơn nữa mặt sàn đúng thật là rất trơn, trước đó ta cũng từng bị ngã."

"Đúng vậy đúng vậy! Ta cũng từng bị ngã. Lương tiểu thư, có lẽ không cần thận nên mới bị ngã, không trách được người khác."

"Ngày thường, đôi mắt nàng ấy luôn ở trên trời, không có gì ngạc nhiên khi nàng ấy không cẩn thận với bước chân của mình."

.....

Tiểu nha đầu vừa nghe tới đó, gục người trên thi thể tiểu thư nhà mình, bật khóc nức nở.

Chẳng lẽ tiểu thư nhà mình xui xẻo như vậy, tự mình trượt chân?

Lương Tông Chính đang tràn ngập thương tâm, nghe thấy nữ chưởng quầy nói những lời này, mặt đều biến xanh.

Ông ta tức muốn hộc máu, suýt nữa lại muốn rút kiếm trong tay quan sai, may mắn đã bị Kinh Triệu Doãn ngăn cản.

Kinh Triệu Doãn khuyên can: "Lương đại nhân, việc này nếu như không có người làm chứng, không thể kết luận được cô nương kia đẩy người. Ngài....."

Thật sự khiến Kinh Triệu Doãn buồn bực muốn chết!

"Nữ nhi của ta chết thảm như vậy, chẳng lẽ vụ án mạng này cứ bỏ qua như vậy?"

"Việc này....."

Kinh Triệu Doãn còn chưa kịp nói, đã bị giọng điệu bén nhọn của Kỳ Mộ Thanh ngắt lời.

Có hai vị ca ca làm nơi trú ẩn cho mình, nàng ta lập tức có đủ tự tin.

Nàng ta đi về phía trước, thẳng thắn thân mình, vênh váo tự đắc nói: "Ta đã nói không phải ta đẩy, xung quanh nhiều người như vậy, ta cũng bị người đẩy từ phía sau lưng, nhưng không phải ta vẫn sống hay sao? Sao có thể bị người đẩy một cái đã đứng không vững rồi ngã xuống. Nàng ấy đã tự mình trượt chân té ngã, không nên đổ lên đầu ta. Ta sẽ không bao giờ giết người."

Xem như người có năng lực nhất!

Đôi mắt nhỏ kia, giống như mắt mèo, sáng ngời ranh mãnh!

Lương Tông Chính mặt đỏ tai hồng, nước mắt tuôn đầy, vung tay áo lên và đập trên đùi mình một cái.

"Đáng tiếc! Đáng tiếc!"

Ông ta liên tục than vãn vài tiếng!

Sau đó nhẹ nhàng yếu ớt bước đi tới bên thi thể nữ nhi nhà mình, nước nở khóc lóc.

Vì thế việc này, xem như đã chấm dứt?

Rốt cuộc, ngay cả nhân chứng cũng chuyển phương hướng, ông ta có thể làm được gì khác nữa hay sao?

Kỷ Lê kéo Kỳ Mộ Thanh trở về và nhẹ giọng cảnh cáo một câu: "Còn ngại gây sự chưa đủ lớn hay sao?"

"Đại ca, muội....."

"Có chuyện gì, quay về hẵng nói."

"Vâng!"

Kỷ Mộ Thanh gật gật đầu.

Kỷ Lê liền tiếp cận Lương Tông Chính một cách tự nhiên, quan tâm nói: "Lương đại nhân, người chết không thể sống lại, xin hãy nén bi thương."

Nén bi thương mọi người!

Lương Tông Chính quá mức thương tâm, căn bản không để ý tới hẳn, lửa giận trong lòng ông ta càng thêm bùng cháy.

Ông ta hận!

Ngay trước khi Kỷ Lê mang theo Kỷ Mộ Thanh rời khỏi Kinh Triệu phủ ——

Kỷ Mộ Thanh sớm đã chú ý tới Kỷ Vân Thư một bên, nàng ta đi qua, nâng cằm.

"Người đừng tưởng rằng vừa rồi giúp ta ở cửa hàng sơn phấn thì có thể xoá bỏ người là tội nhân của Kỷ gia ta. Hôm nay ta tạm thời buông tha người. Lần sau, ta sẽ bắt người đền tội."

"Tùy ý."

Kỷ Vân Thư thờ ơ trả lời.

Dường như không hài lòng với câu trả lời của Kỷ Vân Thư, nàng ta câu môi lạnh lùng, đi đến bên tai Kỷ Vân Thư.

"Đại ca và Nhị ca không có biện pháp bắt người, không có nghĩa là ta không có. Người cũng thấy rồi đó, kết cục khi trêu chọc ta, chính là chết."

Ôi trời, lão tử thật sự bị dọa sợ rồi.

Kỷ Vân Thư liếc mắt xem xét nàng ta một cái, đồ điên!

"Nếu như người có bản lĩnh như vậy thì tốt, chỉ sợ sau lưng người, chính là hai vị ca ca của người giúp đỡ."

"Người có ý gì?"

"Sự tình xảy ra bất quá mới nửa canh giờ (1h), thủy triều đã không giống nhau, ngay cả kẻ ngốc cũng biết vì sao!"

May thay may thay, Kỷ Mộ Thanh thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nàng ta không phải là đồ ngốc!

Bởi vì nàng ta biết vì sao!

Không thể nghi ngờ, giống như Kỷ Vân Thư vừa mới nói, nàng ta có hai ca ca tốt, trước khi tới đây, chỉ sợ là đã chuẩn bị xong hết thảy.

Tóm lại, nàng ta không cần gánh tội danh này là được. Vì vậy, nàng ta vui vẻ tự tại, sửa sang lại đầu tóc rối bời của mình, xoay người rời đi.

Cũng ngay khi nàng ta xoay người, Kỷ Vân Thư lại nhìn thấy phía sau lưng nàng ta có một vết máu nho nhỏ, và trên vết máu kia, dường như có một sợi chỉ lỏng lẻo treo ở trên đó, viên ngọc vốn được nạm ở phía trên cũng không còn nữa.

Chẳng lẽ ——

Chẳng lẽ khi Kỷ Mộ Thanh đánh nhau với tiểu thư Lương gia thì bị rơi mất, cũng bởi vậy nên làn da bị thương và để lại một vết máu nhỏ như vậy?

Sau khi tất cả mọi người đều rời đi, Kỷ Vân Thư mới đi tới bên thi thể Lương tiểu thư.

Nàng ngồi xổm xuống, nói với Lương Tông Chính: "Lương đại nhân, Lương tiểu thư đã chết, cho dù ngài khổ sở như vậy, nàng ấy cũng không có khả năng sống lại."

Lương Tông Chính khóc nức nở, giương mắt nhìn nàng: "Kỷ tiên sinh, nữ nhi của ta chết, chẳng lẽ thật sự chỉ là một tai nạn thôi sao?"

"Vừa rồi ta đã xem qua, thật sự lòng bàn chân trượt nên bị té ngã. Đối với nỗi việc có phải bị người đẩy hay không, ta cũng không rõ ràng lắm."

"Không phải ngài tra án rất lợi hại sao? Xin ngài hãy giúp giúp ta một tay."

Lương Tông Chính mang theo vẻ mặt khẩn cầu nhìn nàng.

Kỷ Vân Thư suy nghĩ một lát, sau đó nghĩ tới vết máu nhỏ sau lưng của Kỷ Mộ Thanh, nàng nói: "Hãy để ta nhìn xem thi thể."

"Được." Lương Tông Chính gật đầu, nhanh chóng thối lui qua một bên.

Kỷ Vân Thư xốc khối vải bố trắng kia lên!

Nàng bắt đầu kiểm tra trên tay, trên cổ, thậm chí cả trên quần áo của Lương tiểu thư một lượt.

Giống như Kỷ Mộ Thanh, Lương tiểu thư là người luôn chú ý tới quần áo của mình, không có lý do hạt ngọc trên quần áo bị rơi cũng phát hiện ra

được. Vì vậy, hạt ngọc kia, nhất định là khi hai người bọn họ đánh nhau nên đã bị rơi.

Nhưng ——

Trên người Lương tiểu thư không hề bị lây dính vết máu.

Tuy nhiên, Kỷ Mộ Thanh cũng không có khả năng thò tay ra sau lưng mình và cào rớt viên ngọc đó. Nếu vậy, vết máu kia là từ đâu tới?

"Kỷ tiên sinh, ngài có phát hiện ra điều gì không?"

Nàng lắc đầu, phủ tấm vải bố trắng lên, nói: "Xin lỗi, ta không tìm thấy gì mới."

"Vậy nói cách khác, nữ nhi của ta thật đã tự mình té ngã?"

Kỷ Vân Thư không trả lời. Nói thật, nàng không chứng kiến cảnh đó, những chứng nhân kia cũng nói không nhìn thấy được.

Trong một cuộc chiến, mọi bên đều đúng - chỉ có trời mới biết sự thật.*

(*) Nguyên văn: 公说公有理, 婆说婆有理, 天知道啊。 : Trên web thấy các bạn dịch, "ông nói phải, bà nói hay". Tùy các bạn hiểu. {Noted: Emily Ton}

"Lương đại nhân, hay là nhanh chóng nâng thi thể Lương tiểu thư quay về an táng đi."

Lương Tông Chính mặt đầy tang thương, tiếp tục khổ sở khóc lóc rất thương tâm.

Sau đó, Kỷ Vân Thư cũng rời khỏi Kinh Triệu phủ.

Lúc này, Vệ Dịch đang ngồi bên cạnh tượng sư tử đá bên ngoài chờ nàng.

"Đi thôi." Nàng nói một tiếng.

Vệ Dịch lập tức đứng dậy, vừa đuổi kịp bước chân của nàng, vừa hỏi ở bên tai nàng: "Thư nhi, vừa rồi ta nhìn thấy Kỳ đại ca và Kỳ Hoàn ca ca đi vào, Thư nhi có nhìn thấy không?"

"Ừ, có thấy!"

"Các người có nói chuyện không?"

"Không!"

"Vì sao?"

"....."

Nàng không đáp lại, lôi kéo Vệ Dịch nhanh chóng đi về phía Dụ Hoa Các.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 252: Đuổi! Đương Nhiên Muốn Đuổi!

Rời khỏi Kinh Triệu phủ, trên đường đi tới Dụ Hoa Các, Kỷ Vân Thư nhân tiện mua một bầu rượu. Nàng giao cho Vệ Dịch ôm theo.

Nhưng hôm nay Dụ Hoa Các, dường như u ám và vắng vẻ hơn so với ngày thường.

Không, thực sự rất hoang vắng, ngay cả một người bệnh cũng không hề có.

Thậm chí nhóm tiểu đồng vẫn luôn bận rộn, tất cả đều ngồi vây quanh bên bếp lò vừa nói vừa cười.

Vệ Dịch đi vào, nhanh chóng ôm bầu rượu chen vào trong đám người, trong tay còn ôm một vò rượu, ngoan ngoãn ngồi xõm ở giữa, chớp chớp đôi mắt quét quanh một vòng.

Hắn hỏi những tiểu đồng đó: "Các người đang nói gì vậy? Ta cũng muốn nghe."

Vệ Dịch mang theo vẻ mặt tò mò!

Cũng bởi vì Vệ Dịch chen ngang vào giữa, đám người đành phải dịch ra bên ngoài một vòng.

Trong đó có người bắt đầu hỏi: "Tiểu Vệ Dịch, ngày hôm qua người đi đâu vậy?"

Hắn nhếch miệng cười: "Ta đi tìm Thư nhi."

Trong khoảnh thời gian Vệ Dịch ở Dụ Hoa các, mỗi ngày đều treo Kỳ Vân Thư bên miệng, đám người cũng biết người bị hấn gọi "Thư nhi" chính là Kỳ tiên sinh.

Vì thế giờ phút này nghe thấy như vậy, bọn họ cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Ngược lại, có người nói: "Nhìn người đặc ý như thế, sẽ không ai tranh đoạt với người."

Vệ Dịch cười cười, quay lại chủ đề chính, dùng khuỷu tay huých vào tiểu đồng bên cạnh: "Rốt cuộc vừa rồi các người đang nói chuyện gì? Mau nói cho ta biết đi, ta muốn nghe....."

Vệ Dịch cực kỳ giống như một hài tử khát học.

Mấy tiểu đồng bắt đầu tươi cười đầy thâm ý, chỉ chỉ ngón tay về hướng trên lầu, hỏi Vệ Dịch: "Người biết ai tới đây không?"

"Ai?"

"Dung Vương tới, vì thế nên hôm nay sư phó không làm ăn buôn bán gì cả, nói chuyện rất ồn ào."

Vệ Dịch bưng tỉnh đại ngộ!

"Ồ, thì ra là cái túi trút giận."

Nhóm tiểu đồng không hiểu ý của hấn, chỉ nhìn nhìn lẫn nhau, nhún nhún vai.

Một lát sau, tiểu đồng nói tiếp: "Sư phó chúng ta có quan hệ rất tốt với Dung Vương, hai người cùng nhau lớn lên, có thể.... hay không....."

Vài tiếng cười tà ác vang lên.

Một nhóm người đều khúc khích cười ranh mãnh, Vệ Dịch xoa đầu, nghe không hiểu.

Tuy nhiên, Kỳ Vân Thư cách đó không xa lại nghe rất rõ.

Không ngờ người ở thời cổ đại cũng cười mở như vậy, xem ra bản thân nàng đã quá tụt hậu.

Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn thoáng qua gác mái, sau đó đi tới bên cạnh Vệ Dịch, cầm lấy bầu rượu hẵn đang ôm trong ngực, không nói câu nào, lập tức đi lên gác mái.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trên gác mái!

Cảnh Dung ngồi đối diện với Mộ Nhược, Mộ Nhược đang pha trà cực kỳ gây sốc, hẵn ném một mẩu than vào trong bếp lò nhỏ, đặt ấm trà lên trên, sau đó dùng một chiếc quạt nhỏ phẩy phẩy.

Trong không khí, tràn ngập mùi hương thoang thoảng của trà.

Thấm vào ruột gan!

Cảnh Dung đã nhìn hẵn tự tiêu khiến nửa ngày, hỏi một câu: "Không phải người không thích uống trà hay sao?"

"Đúng vậy!"

"Vậy người pha trà làm gì, ta không uống."

"Nó không phải dành cho người."

"....." Cảnh Dung không có lời gì để nói.

Mộ Nhược ngược mắt lên, nhìn vẻ mặt khó chịu của Cảnh Dung, lập tức cười cười, nói: "Không thích ăn thịt heo, không có nghĩa không thể giết heo."

Ca, người có buồn cười không vậy?

Khóe miệng Cảnh Dung co giật, không thể phản bác.

Vừa lúc Kỷ Vân Thư lên lầu và nghe được những lời này, nàng suýt nữa không thể không cười thành tiếng, may mắn thay, lực khắc chế của nàng vẫn không tệ lắm.

Nàng đặt vò rượu trong tay ở trên bàn trúc, nói với Mộ Nhược.

"Đây, rượu người muốn."

Cảnh Dung và Mộ Nhược cùng nhau nhìn từ những ngón tay thon dài trắng nõn, chậm rãi hướng dần lên trên khuôn mặt gọn gàng sạch sẽ của Kỷ Vân Thư.

Bọn họ không hề kinh ngạc!

"Ngồi!"

Mộ Nhược ôm bình rượu qua, dùng cầm chỉ chỉ ghế trúc bên cạnh, ý bảo nàng ngồi xuống.

Ánh mắt Cảnh Dung cực nóng, giống như ngọn lửa thiêu đốt thán hai gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Kỷ Vân Thư nói: "Không cần, ta không muốn quấy rầy các người."

"Ngồi xuống đi!" Cảnh Dung lên tiếng.

Mộ Nhược giống như đang xem kịch vui, tiếp tục pha trà.

Kỷ Vân Thư nghe lời Cảnh Dung, ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Mới từ Kinh Triệu phủ tới đây?"

"Người đều đã biết?" Nàng hỏi.

Khoé môi Cảnh Dung cong lên, mang theo đôi mắt ngạo kiêu: "Lang Bạc vẫn luôn đi theo nàng, hành tung của nàng, ta đều biết." Nói xong, hãnh vộ nói thêm: "Đúng rồi, người nọ thật sự không phải đại tỷ nàng giết?"

Tất nhiên hãnh không tin!

"Ta không nhìn thấy, những người ở đó cũng nói không nhìn thấy được. Trên thi thể Lương tiểu thư cũng không có điều gì bất thường."

"Vận khí của nàng ta thật tốt!" Cảnh Dung lẩm bẩm một câu.

Kỷ Vân Thư có chút không nói nên lời.

Lúc này, Mộ Nhược đã pha trà xong, tự mình rót cho Kỷ Vân Thư một chén, vừa đặt ở trước mặt nàng, vừa hỏi: "Kỷ cô nương đoán xem, vừa rồi chúng ta đang nói chuyện gì?"

"Hả?"

"Chắc hẳn là không làm khó được cô nương, đúng không?"

Khó!

Trời mới biết giữa đại nam nhân các người đang nói linh tinh chuyện gì?

Nhưng, nghĩ đi nghĩ lại, Kỷ Vân Thư dường như nghĩ tới điều gì đó.

Nàng nói: "Hay là... hai người đang đàm luận về sự tình đại thọ Hoàng thượng?"

"Quả nhiên thông minh." Mộ Nhược cao giọng cười.

Cảnh Dung tối sầm mặt, nhìn nàng, hỏi: "Nàng có kiến nghị gì không?"

"Vương gia đang hỏi ta sao?"

"Ừ."

"Nhưng Vương gia muốn đưa lễ vật gì, dường như không liên quan tới ta."

"Hiện tại ta và nàng đều cùng ở trên một chiếc thuyền, đương nhiên là có liên quan."

"Người là người, ta là ta." Kỷ Vân Thư vặn lại với giọng điệu nhẹ nhàng.

Hai người, người một câu ta một ngữ, Mộ Nhược một bên đơn giản

---

Cầm bầu rượu mà Kỷ Vân Thư mang đến, xoay người qua và bắt đầu uống.

Trong hân cực kỳ nhàn nhã!

Khi Cảnh Dung nghe được câu kia của nàng "Người là người, ta là ta", trong lòng không hề tức giận, ngược lại cảm thấy có chút buồn cười.

Cảnh Dung bưng chén trà ở trước mặt Kỷ Vân Thư lên, uống một ngụm.

Sau đó mới chậm rãi nói: "Cho dù sau này nàng phải rời khỏi kinh thành, giữa ta và nàng, không cần phải phân biệt rõ như vậy."

Lời này nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng Kỳ Vân Thư lại nghe thấy cảm giác ê ẩm trong đó.

Nàng quay mặt đi, thật lâu sau cũng không đáp lại.

Khéo mắt Cảnh Dung vẫn luôn dừng ở trên người nàng, hỏi tiếp: "Nàng nói xem, bốn vương tặng một ngọn bút bằng trúc tím có được hay không?"

Bọn họ lại quay về chủ đề chính.

Kỳ Vân Thư suy nghĩ một lúc, nghiêm túc nói: "Vương gia không muốn biểu hiện ra mũi nhọn của mình, đúng không?"

"Ừ, bốn vương thích thấp điệu."

"Vậy đưa chút gì quý trọng đi."

Quý trọng?

Cảnh Dung nhăn mày, không hiểu: "Không phải vừa rồi bốn vương đã nói rồi sao? Muốn thấp điệu một chút."

"Vương gia chắc hẳn hiểu rõ Hoàng thượng có tính đa nghi, đúng không? Vương gia càng tặng đồ thấp điệu sẽ càng không giống người khác. Ở trong mắt Hoàng thượng, sẽ càng cảm thấy tâm tư Vương gia kín đáo, chi bằng trực tiếp tặng quà cao điệu một chút, giống như những người khác, ngược lại sẽ che đi mũi nhọn của mình."

Những lời này vừa nói ra, thật sự khiến người bình tĩnh đại ngộ!

Nụ cười trên khéo miệng Cảnh Dung càng thêm rạng rỡ, hãnh hạ mắt xuống.

Nữ nhân này, thật sự thông minh đáng sợ!

"Được, bốn vương nghe lời nàng."

Trông hẳn thật là ngoan ngoãn!

Kỷ Vân Thư hít sâu một hơi, đứng lên và nói: "Ta quay về Trúc Khê Viên trước, 《Lâm Kinh Án》 không thể tiếp tục bị trì hoãn."

Không đợi Cảnh Dung nói gì, nàng đã xoay người đi xuống gác mái.

Ngay sau khi nàng vừa đi xuống, Mộ Nhược dùng ngón tay cố tình gõ gõ ở trên bàn.

Hỏi một câu.

"Đuổi theo không?"

Cảnh Dung cau mày.

Một lúc lâu sau, hẳn đột nhiên đứng dậy.

"Đuổi! Đương nhiên muốn đuổi!"

Vì thế, hẳn ngay lập tức đuổi theo Kỷ Vân Thư.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 253: Chàng Sẽ Bỏ Ta Lại Phía Sau Hay Sao?

Khi đi xuống từ trên gác mái, Kỷ Vân Thư liếc mắt nhìn Vệ Dịch ở trong đám người một cái, nhìn hắn đang chơi rất thân thiện với những tiểu đồng đó, vì vậy nàng yên tâm rời đi.

Nàng vừa bước chân rời đi, Cảnh Dung đã bắt đầu đuổi theo.

Kỷ Vân Thư vẫn đi về phía trước không hề dừng lại, Cảnh Dung cũng không làm âm ỉ, hắn vẫn luôn đi theo phía sau.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Về tới Trúc Khê Viên!

Tất nhiên, Kỷ Vân Thư lại tiếp tục vùi đầu vào trong công việc, mang bao tay và bắt đầu nghiên cứu hộp sọ.

Cảnh Dung thật ra rất tiêu sái. Hắn trực tiếp mang một chiếc ghế hoa lê đặt ở giữa viện, ngồi phơi nắng.

Trong tầm tay, đặt một đĩa hạt dưa.

Bắt đầu nhấp nháp.

Hình ảnh kia, thật sự là kiến Kỷ Vân Thư ghen tỵ.

Nàng buông hết mọi thứ trên tay, nheo mắt nhìn bên ngoài vài lần.

Tiểu tử kia, tắm nắng, cắn hạt dưa, thật sự cực kỳ thoải mái!

Dựa vào đâu mà bản thân mình lại mệt muốn chết?

Không làm nữa!

Nói gì cũng không làm nữa!

Nhưng, đi ngược với suy nghĩ của mình, nàng lại gạt bỏ ý niệm kia.

Nàng là một chuyên gia, đã nói mình sẽ làm, hiện tại không thể phủi tay không làm.

Vì thế nàng đành phải khẽ cắn môi, tiếp tục nặn bùn.

Màn đêm bắt đầu buông xuống, bên ngoài để đã bắt đầu râm ran hát líu lo. Kỷ Vân Thư vịn vẹo cổ, nhìn nhìn về phía bên ngoài, trong lòng có hơi bối rối.

Không biết từ khi nào, bên ngoài viện có thêm vài chiếc đèn lồng màu đỏ.

Rất sáng!

Nàng đã gần như xong việc, phủi phủi tay và đi ra ngoài.

Không ngờ rằng, trong sân viện hoàn toàn trống trải đã bị thay đổi, đèn lồng được giăng khắp nơi, rất giống với lễ hội chợ đêm.

Kỷ Vân Thư hoàn toàn mơ hồ, đây vẫn là Trúc Khê Viên khi nàng vừa mới tiến vào hay sao?

Trong viện, bọn nha đầu vừa vịn việc xong, tất cả đều đã tan đi, chỉ để lại Cảnh Dung đứng ở dưới nhánh cây, ngẩng đầu nhìn chiếc đèn nhỏ do tự mình treo lên trên cây.

Kỷ Vân Thư di chuyển bước chân, đi qua. Nàng vốn định duỗi tay chạm vào hần, nhưng lại đánh mất ý niệm này.

Vì thế, nàng chỉ nói một tiếng: "Hôm nay không phải là tết hoa đăng, người treo nhiều đèn lồng như vậy làm gì?"

Cảnh Dung không trả lời nàng!

Hần vẫn ngẩng đầu nhìn xem đèn lồng, đôi tay đặt ở sau người, có vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Kỷ Vân Thư buông một tiếng thở dài, nâng tay lên, duỗi tay về phía chiếc đèn lồng kia. Khi ngón tay nàng vừa mới đụng tới, ngay lập tức đã bị Cảnh Dung nắm lấy trong một cái chớp mắt.

Hai tay, lập tức dừng lại ở giữa không trung.

Thật lâu sau đó ——

Kỷ Vân Thư căng thẳng trong lòng, cong khuỷu tay một cái, muốn rút tay về. Không ngờ, cùng với động tác rút tay về của nàng, Cảnh Dung lại di chuyển tay mình một đường xuống dưới.

Sau đó, dùng sức nắm lại một lần nữa, chắc chắn đến nỗi nàng không thể kéo lại, khiến nàng không thể tránh thoát.

Tuy nhiên, lần này không giống như trước kia, nàng không hề mắng hần "Buông tay".

Trong không khí, bỗng nhiên trở nên ái muội không thể nói nên lời.

Ánh mắt Cảnh Dung đầy thâm tình nhìn nàng chăm chú, hỏi một câu: "Đáp án lúc trước vương đã hỏi, hiện tại bốn vương muốn nghe."

Hả?

Nàng mang về mặt bôi rối.

Cảnh Dung: "Không cần giả ngốc với ta. Bốn vương từng hỏi nàng, trong trái tim nàng có ta hay không? Nàng vẫn chưa trả lời. Nhưng, hiện tại nàng có thể nói."

Nếu như trước kia, Kỳ Vân Thư khẳng định sẽ trả lời hẳn không chút nào do dự.

Nhưng lúc này đây ——

Trái tim nàng có hàng ngàn hàng vạn sợi dây không ngừng thắt chặt lại, khiến nàng cảm thấy mơ hồ.

Có lẽ có liên quan tới cách trang trí lăng mộ trong viện!

Nhìn thấy nàng do dự lâu như vậy, trong mắt Cảnh Dung hiện lên nồng đậm hy vọng.

"Từ Cẩm Giang tới kinh thành, giữa ta và nàng đã trải qua nhiều chuyện như vậy. Tâm ý của bốn vương như thế nào, nàng sớm đã biết. Cho tới hiện giờ, chẳng lẽ nàng vẫn không muốn đối diện với tình cảm của mình hay sao?"

"Ta....." Kỳ Vân Thư nghẹn lời.

Cảnh Dung trực tiếp kéo nàng vào trong lồng ngực mình.

Hắn đầy thâm tình và nghiêm túc nói: "Ta đã nói dối, ta không muốn nàng rời khỏi kinh thành, không muốn nàng mang theo Vệ Dịch rời đi. Ngay cả khi kinh thành này liên tục thay đổi, ta cũng không muốn nàng rời đi. Nếu như nàng thật sự đi rồi, có lẽ trái tim bốn vương cũng sẽ chết. Nàng hẳn tâm như vậy hay sao?"

Dường như hắn còn cố gắng nén vài giọt nước mắt chảy xuống.

Kỷ Vân Thư chớp mắt mắt luống cuống hoảng loạn, hai vai căng chặt, nhìn Cảnh Dung ở trước mặt mình.

Nàng cắn chặt đôi môi đỏ ửng của mình, không biết phải làm sao.

Cũng bởi vì lúc này nàng cảm thấy khẩn trương lo lắng, cho nên mới khiến nàng nhớ tới câu nói mà Tô Tử Lạc từng nói lúc ở toà tháp.

"Trong lòng nàng, thật ra đã có một người khác rồi."

Có lẽ trước đó, nàng không dám xác định người kia là ai, nhưng giờ khắc này, cảm xúc xuất hiện mãnh liệt từ trên ngực đã cho nàng biết rõ ràng chính xác.

Người kia, là Cảnh Dung!

Không sai, chính là hắn!

Cảm xúc mãnh liệt lúc này khiến nàng cảm thấy sợ hãi, vì vậy nàng nghiêng đầu, nói một tiếng: "Ngài là Vương gia, nhưng ta chỉ là một thứ dân. Giữa ngài và ta... không có khả năng."

"Vì thế nên thời gian qua, nàng vẫn luôn lo lắng về chuyện này?"

"Không phải, ta chỉ....." Nàng có chút luống cuống, ấp úng, nói ra mấy chữ: "Ta không biết."

Không biết?

Những lời này của nàng vừa mới nói ra, khóe miệng Cảnh Dung lại nổi lên tươi cười rạng rỡ, tất cả cảm xúc đều được viết ở trên mặt hắn.

Cổ tay hắn lại dùng sức lần nữa, kéo Kỷ Vân Thư vào sâu hơn trong lồng ngực mình.

Hắn nhướn mày, có chút kích động nói: "Nói vậy, trong lòng nàng... có bốn vương? Đúng không?"

"Ta..... Ta không biết."

Nàng không phủ nhận, như vậy là tốt rồi.

Trái tim Cảnh Dung hoàn toàn giống như được quét qua một tầng mật ngọt, cực kỳ hạnh phúc!

Hắn thuận thế giơ tay lên, nâng cao cằm của Kỷ Vân Thư, nở nụ cười tà ác: "Không biết cũng được, biết cũng được. Ít nhất điều này chứng minh rằng, nàng đang chậm rãi yêu bốn vương."

"Không hề!"

"Vẫn còn phủ nhận hay sao?"

"Ta..... Không có."

Nàng vốn định xoay đầu, nhưng cằm đã bị Cảnh Dung giữ chặt, vòng eo cũng bị bàn tay hắn chế trụ.

Cảnh Dung cúi đầu thấp xuống cho tới khi khoảng cách khuôn mặt của hai người chỉ cách một nắm tay.

Bọn họ có thể cảm nhận được hơi thở lẫn nhau ở trên chóp mũi, ấm áp, nhẹ nhàng.

Kỷ Vân Thư cắn cắn môi, gương mặt trắng nõn đỏ lên trong nháy mắt.

Nhìn qua, nàng có chút thẹn thùng.

Cảnh Dung nhìn nhìn, nụ cười trên khóe môi càng thêm nở rộ.

"Hôm nay ngày tốt cảnh đẹp, thật sự không thể cô phụ."

Hà?

Không chờ Kỳ Vân Thư kịp phản ứng lại lời nói này, đôi môi lạnh lẽo của nàng đã bị cánh môi của Cảnh Dung dán lên.

Nhiệt độ trên cánh môi nàng cũng từ từ được sưởi ấm bởi cánh môi ấm áp của hắn!

Đôi tay của nàng cũng ngay lập tức nắm chặt thành nắm đấm.

Môi răng trần trọc ma sát nhẹ nhàng. Nụ hôn lần này, dịu dàng hơn so với lúc trước rất nhiều.

Bàn tay nắm chặt trên eo của Kỳ Vân Thư cũng chậm rãi buông lỏng, dường như hắn muốn để cho nàng có cơ hội thoát đi. Nhưng ——

Nàng không tránh thoát!

Ngược lại, nàng bắt đầu có chút tham lam.

Bàn tay vốn nắm chặt thành nắm đấm, cũng từ từ buông ra, sau đó hơi nâng lên và túm chặt góc áo của Cảnh Dung.

Cho đến khi nụ hôn này đoạt mất hơi thở của nàng, Cảnh Dung mới buông lỏng nàng ra.

Bốn mắt nhìn nhau, giữa môi và môi giống như ngó sen, vẫn hơi dán sát vào nhau.

Cảnh Dung nâng tay lên, bàn tay vuốt ve ở trên khuôn mặt nàng, cực kỳ mềm nhẹ!

Kỳ Vân Thư cho phép cử chỉ của hắn. Nàng chỉ nhìn hắn, hốc mắt hơi đỏ ửng. Thật lâu sau, nàng hỏi hắn một câu.

"Chàng sẽ bỏ ta lại phía sau hay sao?"

Ánh mắt Cảnh Dung hiện lên một sự quyết tâm, ngón tay đung vào vết sẹo mờ nhạt ở trên khuôn mặt của nàng.

"Nếu như có một ngày, người khắp thiên hạ đều quay lưng lại với nàng, bốn vương cũng nhất định sẽ vì nàng, ruồng bỏ người khắp thiên hạ."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 254: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

Những lời âu yếm như vậy, Kỷ Bù chưa từng nói với nàng.

"Những gì chàng nói là thật ư?" Nàng hỏi.

"Cực kỳ chân thật."

"Vậy nếu như thật sự có một ngày như vậy, chàng phải phản bội người khắp thiên hạ chỉ vì ta, cho dù máu chảy thành sông, thương vong vô số, chàng cũng nguyện ý hay sao?"

"Nguyện ý!"

Kỷ Vân Thư nước mắt tràn mi!

Cảnh Dung lau nước mắt chảy ra nơi khoé mắt nàng, ôm chầm lấy nàng vào trong lồng ngực, đôi tay siết chặt.

"Vân Thư, bốn vương cam đoan với nàng, ta vĩnh viễn sẽ không trở thành Kỷ Bù tiếp theo, nàng cũng vĩnh viễn không cần phải lo lắng về chuyện này nữa."

Kỷ Bù tiếp theo!

Một Kỷ Bù đã rời khỏi nàng hai năm, sau đó không thèm trở lại tìm nàng!

Nàng an tĩnh dựa vào trên ngực hắn, một lần nữa tham lam sự âu yếm của hắn.

Thật lâu sau, nàng mới ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào chiếc cằm rõ ràng của Cảnh Dung, sau đó nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, xoay người sang chỗ khác, che ngực mình lại.

"Đêm đã khuya, chàng vẫn nên quay về phủ trước đi."

"Hôm nay ta sẽ lưu lại đây." Cảnh Dung trực tiếp quay người nàng qua, nói: "Yên tâm, nàng ngủ ở phòng nàng, ta ngủ ở phòng ta. Rốt cuộc hôm nay nàng đã mệt mỏi rồi, hãy nghỉ ngơi cho tốt. Ngày mai....."

"Ngày mai cũng không được!" Nàng lập tức nói.

Cảnh Dung lập tức cười!

Hắn cuộn đầu ngón tay lại, nhẹ nhàng gõ ở sau ót nàng một gõ: "Tiểu gia hỏa, nàng đang nghĩ gì vậy? Ta đang muốn nói, ngày mai sẽ rất bận rộn, nhưng buổi tối nàng nhớ ăn uống cho tốt. Rốt cuộc, nàng quá gầy."

Hừ!

Nàng đã suy nghĩ quá nhiều hay sao?

Kỷ Vân Thư mang vẻ mặt xấu hổ, nghiêng người qua một bên, lỗ tai đỏ ửng, hạ thấp đầu xuống, thật sự muốn cắn lưỡi tự sát.

Cảnh Dung nhìn thấy nàng ngại ngùng thì càng vui. Hắn vung tay lên, ôm lấy nàng từ phía sau, miệng dán tới chỗ vành tai của nàng.

Sau đó, hắn nhẹ giọng nói: "Yên tâm, đêm động phòng hoa chúc, sẽ là một đêm dài và ý nghĩa. Bốn vương không vội."

"Hỗn đản."

Nàng dùng khuỷu tay chọc mạnh hắn một chút.

Cảnh Dung đau đến nổi nhú mày.

"Dám mưu sát phu quân?"

"Ai bảo chàng hỗn đản như thế!"

"Vậy nàng có muốn thử hay không?"

"Thử thì như thế nào!"

Nàng một lần nữa nâng tay lên, chuẩn bị đánh về phía Cảnh Dung, nhưng khi ánh mắt nhìn về phía sau người Cảnh Dung, nàng đột nhiên dừng lại, buông tay xuống.

"Nhị tỳ?"

Cảnh Dung cười đến nỗi cằm gằn như rơi xuống đất.

Ai là nhị tỳ của nàng chứ!

Ta là nam nhân của nàng.

Là phu quân của nàng.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc hăn có phản ứng lại, theo tầm mắt của Kỷ Vân Thư, hăn xoay người nhìn qua.

Thì ra, đó là Kỷ Uyển Hân!

Không biết từ khi nào, nàng ta đã xuất hiện ở đây.

Kỷ Uyển Hân thấy được cảnh không nên thấy, vẻ mặt "ngượng ngùng". Nàng ta hạ mắt xuống, đi tới và hành lễ với Cảnh Dung.

"Tham kiến Vương gia."

Cảnh ái muội bị gián đoạn, Cảnh Dung đương nhiên không vui, nhưng nữ nhân này dù sao cũng là tỷ tỷ của Kỷ Vân Thư, tương lai cũng là người một nhà.

Vì thế hãn khách khí nói: "Đây không phải đang ở trong triều, không cần hành lễ."

"Tạ vương gia."

Sắc mặt Kỷ Uyển Hân nhợt nhạt, nàng ta ngược mắt liếc nhìn Cảnh Dung một cái, nhưng hơi hoảng loạn dời ánh mắt đi, ngược lại dừng ở trên người Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư đoán được Kỷ Uyển Hân tới đây muộn như vậy, chắc hẳn có việc gì đó, vì vậy nàng kéo kéo quần áo Cảnh Dung.

"Vương gia có thể tránh đi một lúc hay không?"

"Cái gì?"

Tại người có vấn đề hay sao?

Kỷ Vân Thư nói tiếp: "Nữ nhân tâm sự, Vương gia ở lại đây, có phải không tốt lắm hay không?"

"Có gì không tốt?"

Giọng điệu của hãn mang theo một chút trêu chọc.

Kỷ Vân Thư trừng mắt liếc nhìn hãn một cái, Cảnh Dung chỉ cợt nhả cười đáp lại nàng, sau đó tiến đến trước mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Vây..... ta sẽ tới tìm nàng sau."

Lăn!

Cảnh Dung cuối cùng cũng lăn!

Kỷ Uyển Hân nhìn đèn lồng màu đỏ xung quanh, trên khóe môi xuất hiện một nụ cười: "Muội đã bố trí nơi này hay sao?"

Kỷ Vân Thư: "Không phải!"

"Vậy thì là Dung Vương? Không ngờ, hăn lẳng mạn như vậy. Ta còn tưởng rằng tất cả hoàng tử đều là những người lạnh như băng."

Giọng điệu của Kỷ Uyển Hân rất mềm rất nhẹ.

Khiến người thương hại!

Kỷ Vân Thư xấu hổ cười cười, kéo nàng ta vào trong phòng ngồi xuống, sau đó rót một chén trà nóng.

"Trời đã khuya thế này, sao tở lại tới đây?"

"Hôm nay đã bận rộn một ngày, muội và ta cũng chưa nói được chuyện gì. Sau khi suy nghĩ lại, tở đã tới đây thăm muội." Nói xong, nàng ta lại vội vàng nói: "Đúng rồi, muội và Dung Vương?"

"Không có gì." Kỷ Vân Thư đáp lại.

Kỷ Uyển Hân nhìn nàng với vẻ mặt hoàn toàn thấu hiểu, nói: "Nơi này không có người ngoài, nếu muội không ngại thì hãy nói thật với ta."

Kỷ Vân Thư im lặng không nói.

"Vậy..... muội không định đợi Kỷ Bùi nữa sao?"

Xem ra, Kỷ Lê không hề nhắc tới chuyện của Tô Tử Lạc với người Kỷ gia.

Khi nhắc tới Kỳ Bù, khuôn mặt Kỳ Vân Thư trầm xuống, trong khoảnh khắc nàng lại cười chua xót.

Sau đó nói: "Khi một số thứ đã trôi qua, nó không còn có thể quay lại như lúc trước nữa."

"Muội có thể nghĩ thông suốt tất nhiên là tốt. Nhưng Vương gia này lúc ở Cấm Giang, có thể đối đãi với muội không tệ. Nếu hai người tới được với nhau, cũng coi như một đoạn giai thoại."

Giai thoại?

Chỉ sợ là một con đường dài, tràn ngập chông gai!

"Thôi, không nói chuyện của muội nữa." Kỳ Vân Thư nói sang chuyện khác: "Tỷ tới đây tìm muội, đại ca và đại tỷ có biết hay không?"

Kỷ Uyển Hân lắc đầu: "Ta lén ra ngoài."

"Vậy tỷ hãy nhanh chóng quay về đi, tránh bởi vì ta mà liên lụy tới tỷ."

"Ta chỉ muốn đến thăm muội, muội và ta không gặp nhau lâu như vậy." Nói xong, nàng ta lại thở dài một tiếng, kéo Kỳ Vân Thư tay, nói: "Vân Thư, muội thật là khổ, muội căn bản không làm sai chuyện gì, nhưng tất cả đều đổ trên đầu muội. Trong lòng muội, có lẽ cũng rất khổ sở."

Khổ sở?

Nàng cười cười: "Sự tình đều đã trôi qua, muội không để bụng nữa."

"Nhưng cho dù thế nào, muội vẫn luôn là Tam muội muội của ta, không ai có thể thay đổi sự thật này."

Nàng ta nói rất nghiêm túc!

Kỷ Vân Thư chỉ mỉm cười đáp lại, không biết nên nói gì.

Một lát sau, Kỷ Uyển Hân di chuyển ánh mắt ở trên mặt Kỷ Vân Thư, rất vui vẻ nói: "Ta thấy vết sẹo trên mặt muội đã lành. Trời cao thật công bằng, người tốt chung quy vẫn có kết thúc đẹp."

"Có lẽ là vậy."

"Thật ra tỷ tới đây, còn có một việc. Muội cũng biết tính tình đại tỷ, sự tình phát sinh hôm nay là do vận khí của đại tỷ tốt, nếu không, thật sự đã gây ra họa." Kỷ Uyển Hân mang vẻ mặt hận không thể mài sắt thành thép.

Thực sự, Kỷ Mộ Thanh có vận khí rất tốt.

Sinh ra ở Kỷ gia, có hai ca ca lợi hại.

Nếu không, chuyện này sớm đã bị Lương Tông Chính một kiếm chặt đầu.

Kỷ Vân Thư: "Đừng đề cập tới nữa. Nhị tỷ, tỷ vẫn nên nhanh chóng quay về đi, trời đã tối muộn thế này, thân thể tỷ cũng không tốt lắm, chớ nên khiến mình bị cảm lạnh."

"Vậy, nếu ta rảnh thì sẽ tới đây thăm muội. Nghe nói gần đây muội đang điều tra vụ án, vì vậy nên sống ở đây. Tướng quân phủ cách nơi này không xa, đại tỷ phải chuẩn bị cho ngày tuyển chọn Thái Tử Phi, đoán chừng sẽ không có thời gian quản tỷ. Tỷ có thể sẽ thường xuyên qua đây thăm muội."

"Ừ!"

"Muội không cần đưa tiễn tỷ, ngoài cửa có xe ngựa."

Kỷ Uyển Hân nói xong liền đứng dậy, tay nàng ta không cần thận đụng phải chén trà.

Chén trà bị đánh nghiêng ở trên bàn, nước trà nóng đổ lên tay nàng ta.

A ——

Nóng quá!

Trên tay ngay lập tức đỏ lên.

Kỷ Vân Thư nhanh chóng nâng tay nàng ta lên, quan tâm hỏi: "Có phải rất đau hay không, muội đi lấy thuốc."

"Không cần, không đau lắm, tở quay về xử lý là được."

"Hay là....."

"Thật sự không sao."

Kỷ Uyển Hân rút tay mình ra khỏi tay Kỷ Vân Thư.

Nhưng ——

Kỷ Vân Thư vừa lúc nhìn thấy, có một vết cắt nhỏ màu đỏ trên đầu ngón tay nàng của Kỷ Uyển Hân.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 255: Lời Thề Này, Đòi Đòi Kiếp Kiếp Không Đổi

Vết cắt kia rất nhỏ, nếu như không nhìn kỹ, căn bản không thể nhìn thấy rõ.

Nhưng với người có nhiều kinh nghiệm như Kỳ Vân Thư, có thể nhìn ra vết cắt này vẫn còn rất mới, hơn nữa khi bị thương, nhất định đã chảy rất nhiều máu.

Nhưng lúc này, Kỳ Uyển Hân đã thu tay vào trong ống tay áo.

"Vân Thư, mọi đừng lo lắng. Nếu không có việc gì nữa, tỳ sẽ rời đi trước."

Nàng ta nói xong, lập tức xoay người bước nhanh rời đi!

Kỳ Vân Thư sững sờ tại chỗ một lúc lâu, trong đầu loé lên một ý tưởng đáng sợ.

Nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, nàng lại cảm thấy có thể do bản thân mình suy nghĩ quá nhiều.

Nàng lắc đầu: "Sao có thể?"

Đúng vậy, sao có thể như thế được chứ?

Kỳ Uyển Hân sao có thể sẽ đẩy Kỳ Mộ Thanh, gián tiếp hại chết vị Lương tiểu thư kia!

Không có khả năng!

Tuyệt đối không có khả năng!

Nàng nhấc chân rời khỏi phòng, nỗi thất vọng trong lòng thoáng chốc bị những chiếc đèn lồng trong viện cuốn đi.

Đủ loại kiểu dáng đèn lồng treo ở trong viện, tỏa sáng rực rỡ, cực kỳ chói mắt.

Một nụ cười ngọt ngào hiện lên trên khóe miệng nàng.

Cho đến khi——

Thân ảnh Cảnh Dung một lần nữa lại nhảy vào trong mi mắt của nàng.

Nàng theo bản năng lùi về phía sau vài bước, vốn định quay trở lại trong phòng, nhưng tốc độ của Cảnh Dung cực nhanh, vì thế hắn đã cản nàng lại, một bàn tay để ở trên khung cửa.

Hắn cúi đầu nhìn xuống nữ nhân thấp hơn mình một cái đầu này.

Sau đó cười tà: "Vì sao phải chạy? Nàng sợ buổi tối ta sẽ ăn nàng hay sao?."

"Một chút." Nàng thành thật trả lời.

"Thật đáng yêu!"

Ôi trời! Ca, người cũng xuyên qua đây hay sao?

Kỷ Vân Thư ngẩng mặt lên, nhướn mày và liếc nhìn hắn một cái, nói: "Ta còn có chuyện phải làm, chàng hãy nghỉ ngơi trước đi."

"Đã trễ thế này, nàng cũng nên nghỉ ngơi."

"Ta....."

Lời còn nói chưa xong, nàng đã bị Cảnh Dung bế ngang người lên.

A ——

Trái tim của nàng cũng mang theo cảm giác căng thẳng tê dại, ngay lập tức cả kinh thất điên bát đảo.

"Chàng hãy thả ta xuống."

"Không thả!"

Vì thế, nàng bị ném tới trên giường, sau lưng vừa mới chạm tới chăn mềm, cả người Cảnh Dung cũng đã đè ép xuống người nàng.

Hơn nữa hắn còn nói: "Làm sao bây giờ? Vừa rồi bốn vương mới rời đi một lát, bốn vương đã lập tức hối hận, không thể chờ được tới đêm động phòng hoa chúc. Hay là đêm nay....."

"Không được!"

Kỷ Vân Thư nắm chặt quần áo trước ngực mình, lo lắng nói: "Chàng..... chàng không thể như vậy."

"Vì sao?"

Nàng mở và đóng miệng lại, thật lâu sau mới nói ra được mấy chữ: "Quá..... quá nhanh!"

Phụt ——

Cảnh Dung cười.

Nhìn nữ nhân bị mình đè ở dưới thân, hắn thật sự dở khóc dở cười, nhưng lại vẫn thích thú không muốn buông tay.

Hắn nhíu mày: "Nhanh sao? Nàng có biết, hoàng tử trước khi cưới phi, hai người thường sẽ không thể gặp mặt nhau. Nhưng ta và nàng, từ Cẩm Giang cho tới nơi đây, đã hai ba tháng qua chúng ta hằng ngày đều sớm chiều ở chung với nhau. Như vậy cũng quá nhanh hay sao?"

Vân Thư a Vân Thư, bốn vương đã cảm thấy cực kỳ chậm, chờ đến nỗi trái tim gần như bị đốt cháy.

Ai sớm chiều đều ở chung với người!

Kỷ Vân Thư cắn răng, đôi mắt có chút thẹn thùng, nhưng vẫn hung hăng trừng mắt nhìn hắn: "Nếu như chàng vẫn còn như vậy, ta sẽ khiến chàng quỳ trên tấm ván giặt đồ!"

"Cái gì?"

Tấm ván giặt đồ là cái gì?

Cảnh Dung không hiểu.

Kỷ Vân Thư nói tiếp: "Nếu chàng không thích tấm ván giặt đồ, vậy cũng không sao, bàn phím cũng được, hoặc là điều khiển từ xa, nhưng không thể đổi kênh."

"A?"

Cảnh Dung hoàn toàn bối rối, những thuật ngữ nghiệm thi chuyên nghiệp hắn nghe không hiểu, vì sao đồ vật để quỳ, cũng đặc thù như thế?

"Nữ nhân, nàng quá nghịch ngợm. Bốn vương chỉ quỳ trước mặt phụ hoàng, quỳ trước Bồ Tát, nhưng không quỳ trước những người mà nàng nói tới. Bọn họ là ai? Còn muốn bốn vương phải quỳ bọn họ. Hay là... là phật tử Quan Âm? Nếu như vậy, hiện tại bốn vương sẽ quỳ."

Quỳ muội người!

Khoé mắt và khoẻ miệng Kỳ Vân Thư co giật.

Nàng cảm thấy xấu hổ!

Quả nhiên, giao lưu với người cổ đại, thật sự khó khăn. Tuy nhiên, nó cũng rất thú vị.

Vì vậy, Kỳ Vân Thư không nhin được nở nụ cười.

Đối với Cảnh Dung, nụ cười này lại đẹp dịu dàng lay động lòng người.

Giống như mặt trời ấm áp nhất ngày xuân, cũng thuần khiết như một đóa hoa đào nở rộ.

"Vân Thư."

Hắn đột nhiên gọi nàng đầy thâm tình một tiếng.

Nụ cười trên khoẻ miệng Kỳ Vân Thư, cũng dần dần biến mất trong một tiếng gọi kia. Khi ánh mắt nàng đối diện với cặp mắt nghiêm túc và nóng rực của Cảnh Dung, một chút phòng tuyến kia còn sót lại trong trái tim nàng, đã bị sụp đổ.

Gương mặt tuần tú của Cảnh Dung gần trong gang tấc, giống như được con dao nhỏ điêu khắc rất tinh xảo. Lông mày dịu dàng chứa đầy cảm giác mạnh mẽ mang theo uy hiếp bá đạo của nam nhân.

Lúc này, ấn đường của hắn hơi nhăn lại, gương mặt mang theo một chút buồn bực.

Ngón tay thon dài, một lần nữa trượt trên gương mặt của Kỳ Vân Thư, nhìn đôi mắt sáng trong rõ nét của Kỳ Vân Thư.

Hắn nói: "Vân Thư, ta hy vọng đời này, có thể cùng nàng nắm tay nhau, cùng nhau bạc đầu. Bốn vương cũng thề với nàng, tương lai cho dù

xảy ra bất cứ chuyện gì, bất kể là ai, cho dù con đường phía trước gian nan hiểm trở, ta cũng sẽ không bao giờ rời xa nàng. Lời thề này, đời đời kiếp kiếp không đổi."

Kỷ Vân Thư đỏ mắt. Ngay sau khi hắn nói xong những lời này, nước mắt nàng cũng chảy xuống từ khóe mắt tới trên ngón tay hắn.

Làm thế nào có thể đo được lòng biết ơn của nàng?

Khóe miệng nàng một lần nữa lại hiện lên tươi cười, những giọt nước mắt vui sướng chảy dài trên khuôn mặt nàng.

Thật lâu sau, nàng gật đầu.

Cảnh Dung lập tức ôm nàng từ phía sau, gỡ bỏ những đồ trang trí ở trên đầu nàng, đầu tóc lỏng lẻo rơi xuống, rối tung ở trên gối đầu và trên cánh tay Cảnh Dung.

Đêm đó, hai người gần như chỉ cởi áo ngủ một đêm ở trên giường.

Kỷ Vân Thư cũng chưa bao giờ ngủ một cách thoải mái như thế.

Ngày hôm sau tỉnh lại, nàng quay người và nhìn thấy Cảnh Dung vẫn còn đang ngủ, đôi tay quăn chặt trên người nàng vẫn luôn không hề buông ra.

Bên ngoài, ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, vừa vặn dừng ở trên sườn mặt Cảnh Dung.

Nàng vươn tay ra, duỗi về phía hàng lông mi thật dài của Cảnh Dung, nhẹ nhàng vào vào đó một cái, nhưng lại chợt dạ rút tay trở về. Nàng còn chưa kịp thu hồi đôi tay, tay nàng đã bị Cảnh Dung bắt được.

Hắn mở mắt ra, ghé mắt nhìn về phía Kỷ Vân Thư thất thố kinh hoàng, câu đôi môi mỏng, cười xấu xa.

"Tiểu yêu tinh, sáng sớm đã không an phận."

"Nào có?"

Má nàng lập tức đỏ ửng khi bị trêu chọc.

Vì thế, nàng xốc chăn lên, nhanh chóng xuống giường, áo choàng dài và mái tóc dài bồng bềnh xoã trên vai bay lên cùng với động tác của nàng.

Vừa lúc lưng nàng quay về phía ánh sáng!

Nữ nhân kia, quả thực đẹp không gì có thể so sánh được!

Cảnh Dung bị mê hoặc đến nỗi nói không nên lời, sửng sốt hồi lâu.

Kỷ Vân Thư sửa sang lại quần áo có chút hỗn độn của mình, quấn tóc lên bằng chiếc trâm bạc.

Sau đó nàng tiêu sái xoay người, nói một câu: "Nhanh đứng lên, chàng cần phải đi."

Ai nha, vai trò của nhân vật có chút đảo ngược!

Đây không phải là tiểu thuyết ngôn tình, nam chủ lạnh lùng kiêu ngạo nên nói hay sao?

Cảnh Dung uể oải vươn eo, hai tay đặt ở sau đầu, cong chân ngồi thoải mái trên giường.

Bộ dáng của hãn tông rất lười biếng.

Hãn nói với Kỷ Vân Thư đang đi về phía cửa một câu: "Sáng sớm tốt đẹp như thế, bốn vương thật sự không muốn dậy."

Hãn quả thực rất nhàn nhã!

Kỷ Vân Thư quay đầu lại nheo mắt nhìn hẳn một cái.

Vậy chàng cứ tiếp tục ngủ đi!

Ngủ ngon!

Vì thế nàng quăng ra một câu: "Thật ra, heo cũng giống như thế này!"

Bản tính lười biếng của heo, buổi sáng rõ ràng là nhộn nhịp và bận rộn nhất!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 256: Chỉ Là Nhắc Nhớ

Nàng đang mắng bốn vương là heo hay sao?

Cảnh Dung suy nghĩ vòng quanh trong đầu, cuối cùng cũng phản ứng lại. Hấn tức giận đến nổi trong mắt đầy sao, nhưng may mắn thay, hôm nay tâm tình hấn rất tốt!

Hấn đơn giản nằm ở trên giường lâu hơn một chút, sau đó mới chậm rãi đứng lên.

Cả hai cùng nhau ăn sáng xong, Lộ Giang đột nhiên bước vào, nói ở bên tai Cảnh Dung vài câu, Cảnh Dung chỉ gật gật đầu, thần sắc cũng bắt đầu trở nên ngưng trọng.

"Có chuyện gì vậy?" Kỳ Vân Thư hỏi.

Cảnh Dung: "Lý lão tướng quân đã vào kinh."

Lý lão tướng quân?

Kỳ Vân Thư có chút ngạc nhiên.

Nàng nghiêng người về phía trước một chút.

"Không phải Lý lão tướng quân đã từng nói sẽ không bao giờ vào kinh nữa hay sao? Ngay cả lúc trước tang lễ của Thủy Tinh lão cũng không tới. Vì sao lần này lại tới? Vì đại thọ của Hoàng thượng?"

Cảnh Dung lắc đầu: "Chắc là... là sự tình 《Lâm Kinh Án》. Nếu như sự tình năm đó thật sự có liên quan tới lão, vậy thì lúc này lão quyết định vào kinh, nhất định là đến vì 《Lâm Kinh Án》."

"Nếu thật sự đúng như vậy, vậy thì, chuyện này tuyệt đối không hề đơn giản."

"Vậy nên bốn vương mới kiên nhẫn chờ tin tức bên phía Tần đại nhân."

"Tần đại nhân?" Kỷ Vân Thư kỳ lạ nhìn hắn.

Cảnh Dung gật đầu, giải thích nói: "Tần đại nhân sẽ gặp Lý lão tướng quân và thăm dò lão trước, nếu như không có kết quả, bốn vương sẽ tự mình đi. Lão cố quái kia, bốn vương không tin mình không trị được lão."

Hắn cực kỳ khí phách!

Kỷ Vân Thư liếc mắt ngó hắn một cái, thật sự muốn ném một cái chào qua đó.

Biểu cảm nhỏ nhỏ của nàng đã bị đôi mắt sắc bén của Cảnh Dung bắt gặp. Hắn khẽ nâng cằm, kiêu căng tự tin nói: "Ngay cả tiểu yêu tinh này bốn vương cũng có thể trị được, còn có gì mà bốn vương không thể làm được?"

"....."

Những lời nói của hắn luôn khiến Kỷ Vân Thư nói không nên lời.

Nàng đơn giản quay trở lại trong phòng, bắt đầu đùa nghịch với mấy cái hộp sọ, cũng định hình khuôn mặt ban đầu bằng một cục đất sét.

Nàng bắt đầu chuyên chú nghiên cứu.

Cảnh Dung dường như rất nhàn rỗi, không vội vã rời đi, tò mò hỏi nàng: "Đã ba bốn ngày rồi, đống xương này rất khó vẽ ra hình người hay sao?"

"Ừ!"

"Khó ở đâu?"

Kỷ Vân Thư nói: "Mười bốn năm trước, những người này đã bị cháy trong một ngày một đêm. Khi thi thể người đã trải qua quá trình đốt cháy, xương cốt sẽ có biến đổi nhất định. Nếu như trước khi chết từng có gãy giữa kích liệt, vậy thì mức độ mở ra của xương gò má (颧骨) và xương hàm dưới (下颌骨) của người chết sẽ có khoảng cách nhất định. Điều này sẽ ảnh hưởng tới việc tái tạo mũi và môi. Nếu như người chết vì ngạt thở do bị sặc khói, sau đó lại bị lửa lớn đốt cháy, vậy thì xương đỉnh đầu (顶骨) và xương gò má (颧骨) người chết sẽ bị biến dạng ở mức độ nhất định. Điều này sẽ ảnh hưởng tới khoảng cách giữa lông mày và kích thước của trán. Đó là tất cả những chi tiết cần được xem xét khi tái tạo lại diện mạo ban đầu của một xác chết đã bị phân hủy. Ta tạm thời dùng bùn dựa theo hộp sọ này để nặn ra hình dạng khuôn mặt, sau đó dựa vào mức độ bị đốt cháy của hài cốt, cùng với sự biến dạng của xương khi trải qua nhiệt độ cao, lần lượt sửa chữa, cuối cùng mới có thể chắc chắn về kết quả cuối cùng."

Nàng nói một hơi đã giải thích xong!

Cảnh Dung nghe thấy đều tròn tròn đôi mắt.

Nữ nhân này, xác định không phải là quái vật?

Hắn không thể không lắc đầu, hơi nheo mắt một chút, kinh ngạc cảm thán nói: "Hài nhi tương lai của chúng ta, nhất định sẽ rất thông minh."

"Nói bậy gì đó!" Kỷ Vân Thư đau đầu.

Cảnh Dung lại nghiêm túc nói: "Nhưng bốn vương nghĩ, vẫn nên sinh nhi tử, nếu như sinh được nữ nhi, sau này cũng giống như nàng, mỗi ngày đều giao tiếp với tử thi như vậy, không phải đáng sợ hay sao? Ừm, nhi tử vẫn tốt hơn, đi theo bốn vương luyện kiếm, luyện văn gì đó, không tệ."

"Ai muốn sinh nhi tử?"

"Đương nhiên là nàng sinh, bốn vương không thể sinh được."

Hắn nói thực sự rất có đạo lý.

Kỷ Vân Thư nghiêng răng giận dữ. Lăn, được không?

Nàng thề, nàng muốn nữ nhi nhất, nếu như sinh nhi tử giống như Cảnh Dung, trời sinh có kỹ năng tán nữ nhân như vậy, không phải là quá lợi hại hay sao?

Cảnh Dung dường như luôn muốn đùa giỡn cho đến khi trái tim nàng hoảng loạn, sau đó cãi thêm với hắn vài câu, lúc này hắn mới bỏ qua.

May mắn thay, đại thọ Hoàng thượng sắp tới, hắn cần phải đi chuẩn bị lễ vật, vì thế nên hắn không thể ở lại lâu hơn.

Trước khi đi, hắn còn không quên nắm lấy đôi tay mềm mịn của Kỷ Vân Thư, nhắc nhở nói: "Nàng hãy ngoan ngoãn ở đây đợi ta. Đại thọ của phụ hoàng sắp tới, vì thế nên mấy ngày nay không thể xảy ra rắc rối gì mới, bốn vương cũng sẽ tương đối bận rộn. Tuy nhiên, bốn vương sẽ vẫn qua đây gặp nàng khi có thể."

"Ừ." Nàng gật đầu đồng ý.

Sau khi tiễn đại tôn Phật kia đi, nàng lại bắt đầu vẽ lên bức họa.....

.....

Tướng quân phủ!

Kỷ Mộ Thanh đang ở trong phòng chống nạnh, chỉ huy bọn nha đầu.

"Cẩn thận khi đặt thứ đó, nhẹ tay một chút, đặt ở bên kia, nếu như các người làm vỡ nó, các người sẽ không thể đền nổi."

Đúng thật là rất tài tình!

Nàng ta đã mang hơn mười bình ngọc tới đây từ Cấm Giang, tất cả đều rất tinh xảo.

Nhưng chỉ khổ cho nhóm tiểu nha đầu, dọn dọn nâng nâng cả một buổi sáng.

Chẳng phải nàng ta tới kinh thành để tham dự tuyển Thái Tử Phi hay sao?

Nhưng có cảm giác giống như nàng ta đang chuyển nhà.

Choang ——

Kỷ Mộ Thanh vừa mới dọn dò xong, một bình ngọc đã rơi xuống mặt đất, vỡ tan tành.

Tiểu nha đầu kia sợ tới mức cả người đổ mồ hôi, nhanh chóng quỳ xuống, nằm rạp ở trên mặt đất, liên tục dập đầu.

"Đại tiểu thư, nô tỳ không phải cố ý, thật sự không phải cố ý, cầu xin đại tiểu thư tha mạng."

Nhìn bình ngọc vỡ vụn trên mặt đất, Kỷ Mộ Thanh tức giận đến nổi xanh mặt, tiến về phía trước và vung tay lên.

Nha đầu kia bị tát một cái rất mạnh!

"Tiện nhân, người có biết bình ngọc này quý giá bao nhiêu hay không?"

"Nô tỳ không phải cố ý, thật sự không phải cố ý."

"Không phải cố ý? Hôm nay ta không thể không giáo huấn người thật tốt."

Nàng ta dứt lời, một bàn tay nắm lấy tóc nha đầu, một tay khác giơ lên chuẩn bị đánh tới.

Khoảnh khắc tiếp theo ——

"Dừng tay!"

Giọng nói của Kỳ Uyển Hân truyền vào, chỉ thấy nàng bước nhanh đi tới, vừa nhanh chóng kéo nàng ta ra, vừa khuyên: "Đại tỳ, chỉ là một cái bình hoa mà thôi, hà tất phải tức giận?"

"Đây chính là bình lưu li thượng đẳng, bọn nha đầu đó cả đời đều không thể đền nổi."

"Chẳng lẽ, tỳ muốn đánh chết nha đầu này mới bỏ qua sao?"

Kỳ Mộ Thanh lại cười lạnh nhướn mày, vừa hát Kỳ Uyển Hân ra, vừa nhìn nha đầu kia nói: "Chỉ là một hạ nhân mà thôi, tốn chút bạc là có thể mua một người. Đánh chết thì như thế nào, dù sao đều được dùng tiền mua về. Sinh ra đã là nô tài Kỳ gia, chết đi cũng là quỷ của Kỳ gia ta."

Lời này vừa mới nói ra, thật sự khiến người sợ hãi!

Kỳ Uyển Hân ho khan vài tiếng, đi đến trước mặt tiểu nha đầu đang run rẩy, đỡ nàng ấy lên.

Kỳ Uyển Hân nhẹ giọng an ủi: "Dừng sợ, đi ra ngoài trước đi."

"Nhị tiểu thư....."

"Không sao." Kỳ Uyển Hân vỗ vỗ mu bàn tay nàng ấy, sau đó nói với bọn nha đầu còn lại trong phòng: "Các người cũng đi ra ngoài hết đi."

"Vâng!"

Toàn bộ nha đầu trong phòng lập tức vội vàng đi ra ngoài.

Kỳ Mộ Thanh chỉ nhìn cảnh này, hai tay khoanh ở trước ngực. Nàng ta lạnh giọng châm chọc một câu: "Thật sự không hiểu, tâm địa muội vì sao lại tốt như vậy, chỉ là mấy tiện nha đầu cũng khiến muội thương tiếc như vậy?"

Sắc mặt Kỳ Uyển Hân vẫn không thay đổi, tiếp tục cúi đầu ho khan vài tiếng.

"Hạ nhân cũng là người, bọn họ cũng có cha mẹ, tử không thể rộng lượng một chút hay sao?"

"Rộng lượng? Kỳ Uyển Hân, hiện tại muội đang giáo huấn tử hay sao?" Kỳ Mộ Thanh lập tức mặt trầm xuống.

Nàng ta hơi nổi giận một chút!

Kỳ Uyển Hân nhẹ nhàng nói một câu: "Muội chỉ muốn nhắc nhở!"

Bốp ——

Một cái tát dưng ở trên gương mặt trắng nõn của Kỳ Uyển Hân.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 257: Những Gì Nên Và Không Nên Nói

Đây là lần đầu tiên Kỷ Uyển Hân bị tát!

Hơn nữa, người tát còn là Kỷ Mộ Thanh.

Nàng bị tát đến nỗi khuôn mặt vắn vẹo, khóe miệng bị rách và có dính chút máu, ngay cả cây trâm trên đầu cũng gần như rớt xuống.

Có thể tưởng tượng được, bàn tay Kỷ Mộ Thanh cũng bị tê rần!

Khuôn mặt son phấn của nàng ta nhả lại, hung hăng nói: "Kỷ Uyển Hân, muội cũng là con vợ lẽ, không khác gì với nha đầu Kỷ Vân Thư kia, muốn nhắc nhở ta? Dựa vào muội? Còn không xứng!"

Sau khi mắng xong, nàng ta vung ống tay áo tức giận rời đi.

Sau lưng, Kỷ Uyển Hân hồi lâu mới nâng cặp mắt sâu thẳm lên. Đôi mắt luôn giống như một dòng nước ấm, lúc này tràn ra một luồng hơi thở âm u, cực kỳ quý dị.

Đôi môi tái nhợt, nhẹ nhàng co giật, bất ngờ cong lên thành một đường cong.

Nàng lẩm bẩm: "Ngay cả con mèo con ngoan hiền nhất, cuối cùng vẫn mọc ra những móng vuốt dài sắc nhọn."

.....

Lúc này!

Phủ đệ của Lương Tông Chính.

Đại thọ Hoàng thượng sắp tới, thân là quan viên trong triều, tất nhiên không thể làm tang sự. Vì vậy, bên ngoài Lương phủ đều không treo vải lụa trắng.

Thậm chí người trong nhà, cũng đều không mặc tang phục!

Cực kỳ thâm thâm!

Quan tài đặt ở linh đường nơi hậu viện, dùng màu đen phủ lên, phía trên, cũng chỉ thắp mấy ngọn nến màu trắng, ngay cả hương cũng không thể đốt!

Lương Tông Chính xử lý những chuyện liên quan tới hoàng tộc, lần này trong tay còn đang xử lý việc tuyển chọn Thái Tử Phi, vì vậy, trên người không thể dính tang sự.

Ông ta mặc một thân trường bào sa tanh màu tím đen, hai ống tay áo to rộng, tay để hai bên sườn, hơi cúi người, đứng ở phía trước quan tài.

Mắt và má ông ta trũng xuống.

Trông ông ta giống như đã già đi rất nhiều chỉ trong một đêm.

"Như nhi, cha vô dụng, không thể lấy lại công lý cho con, cũng không thể làm một tang lễ vẻ vang cho con. Cha thực sự xin lỗi con."

Lương Tông Chính bắt đầu run rẩy và khóc!

Lúc này, Lương quản gia vội vã từ trước viện đi tới. Trong tay ôm một cái hộp cẩm tú màu đen.

Lương quản gia đi đến trước mặt Lương Tông Chính, đưa hộp qua, nói: "Lão gia, Tiêu Phi nương nương đã sai người đưa cái này tới, nói là tụy

lễ cho tiểu thư."

Cái gọi là tùy lễ, chính là lễ chôn cùng!

Tuy nhiên ——

"Tiêu Phi?" Lương Tông Chính khó hiểu, nhìn quản gia, lại nhìn chiếc hộp trong tay hắn: "Vì sao Tiêu Phi lại tặng lễ tới đây?"

"Thuộc hạ không rõ lắm!"

Theo lý thuyết, Lương Tông Chính chưa từng qua lại với Tiêu Phi!

Nhiều nhất cũng chỉ có chút liên quan tới sự tình tuyển chọn Thái Tử Phi lần này mà thôi.

Lương Tông Chính cầm chiếc hộp lên, mở ra và thấy bên trong là một chuỗi ngọc trai!

Chuỗi ngọc trai này, là món đồ vô giá do Nguyên Bác Hầu phu nhân khi còn sống đã tự tay tỉ mỉ chế tác, phải tốn mấy năm mới hoàn thành được nó.

Nguyên Bác Hầu phu nhân cũng vì chế tạo chuỗi ngọc trai này, cuối cùng tâm thần và thể xác đều mệt mỏi nên đã chết đi.

Từ đó, chuỗi ngọc trai này liền dừng ở trong tay Tiêu Phi, bà ta vẫn luôn cất giữ nó.

Không ngờ hôm nay, bỗng nhiên đưa tới làm lễ tùy táng cho nữ nhi nhà mình?

Sự hào phóng của bà ta có chút quý dị!

"Nhận lễ đi." Lương Tông Chính nói.

Quản gia theo tiếng, đặt chiếc hộp kia ở bên cạnh quan tài, sau đó nói tiếp: "Tiêu Phi nương nương còn nói, mong lão gia hãy nén bi thương."

"Đó là tất cả?"

"Người tới đây đã nói như vậy."

Tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy!

Lương Tông Chính có chút đứng ngồi không yên, giơ tay lên xoa xoa ấn đường của mình, thở dài một tiếng, sau đó để quản gia đỡ mình rời khỏi linh đường.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi hạ táng nữ nhi xong, rửa sạch bằng nước Phật, ông ta lập tức tiến cung.

Người vừa mới đến cửa cung, lập tức va vào Kỳ Lê!

Khi Kỳ Lê nhìn thấy ông ta, sắc mặt rất lạnh lùng. Hắn đi tới, chỉ nói một tiếng: "Lương đại nhân, trong nhà tang sự vừa mới xong xuôi, không cần phải vội vã tiến cung như thế, phải không? Nên nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa."

Hắn giống như một kẻ săn mồi đang rình con mồi trước khi ăn nó.

"Đa tạ Kỳ Tư Doãn quan tâm, bản quan không sao."

"Không sao thì tốt." Nói xong, Kỳ Lê lại mang theo giọng điệu cảnh cáo, nói: "Lương đại nhân là người thông minh, chắc hẳn cũng biết, có những lời có thể nói, có những lời không thể nói, đúng không?"

Lương Tông Chính đột nhiên sắc sảo nhìn hắn một cái: "Kỳ Tư Doãn, nếu có chuyện gì không ngại thì cứ nói thẳng!"

Kỷ Lê cũng không thừa nước đục thả câu, vẻ bề ngoài vẫn luôn ấp áp, trước sau luôn bình tĩnh như nước, cố tình đè thấp giọng nói.

"Lương tiểu thư chết đi, là do tự mình vô ý té ngã. Muội muội ta là người được chọn sẽ trở thành Thái Tử Phi. Nếu như Lương Tông Chính tùy tiện nói những gì không nên nói ở trước mặt hoàng thượng, vậy thì sẽ có chút không ổn."

Hiển nhiên là hãn đàng uy hiếp ông ta!

Lương Tông Chính vừa mất nữ nhi, đâu còn để ý tới những điều này nữa!

Khuôn mặt tang thương của ông ta đen lại, cười nhạt một tiếng: "Kỷ Tư Doãn đừng lo lắng, bản quan làm việc cho Hoàng thượng, mặc dù chỉ là nội quan, nhưng trước nay không nói chuyện thị phi."

"Vậy thì tốt rồi, ta sẽ không cản trở đại nhân tiến cung!"

Kỷ Lê vừa lòng rời đi!

Lương Tông Chính trước sau vẫn chịu đựng lửa hận trong lòng.

Không phải ông ta sẽ không báo thù, chẳng qua thời gian chưa tới!

Sau khi tiến cung, ông ta trực tiếp đi tới Chương Chất điện!

Tiêu Phi sớm đã chờ ở trong cung, sai người rót ra hai chén trà.

Trà lạnh thì đổi.

Trà lạnh lại đổi lần nữa.

Trà lạnh lại tiếp tục đổi!

Cuối cùng cũng chờ được Lương Tông Chính đi tới.

"Tham kiến Tiêu Phi nương nương!"

Ông ta chấp tay!

Tiêu Phi cực kỳ thân thiết, nhưng lại mang theo thần sắc tiếc hận, giọng tay: "Lương đại nhân, mời ngồi."

Lương Tông Chính cúi đầu, vừa ngồi xuống một bên, vừa mang bộ dáng đau khổ.

"Bốn cung biết Lương đại nhân vừa mới mất nữ nhi yêu quý nhất, trong lòng nhất định đang rất khổ sở. Bốn cung cũng nhìn nha đầu Như nhi kia lớn lên, mặc dù không gặp mặt nhiều lắm, nhưng cũng biết nàng là hài tử đáng yêu. Nàng cứ như vậy rời đi, thật sự tiếc hận. Tuy nhiên, người chết không thể sống lại, Lương đại nhân chớ nên thương tâm quá độ, giữ gìn sức khỏe."

Trong khi Tiêu Phi nói, vài giọt nước mắt cũng chảy xuống theo!

Lương Tông Chính nắm chặt đôi tay đặt ở trên đùi, chậm rãi nâng đầu lên, nhìn về phía Tiêu Phi.

"Tiêu Phi nương nương dường như có điều gì khác muốn nói?"

"Xem ra Lương đại nhân đã biết ý bốn cung!"

"Nương nương sai người đưa tùy lễ hạ táng cho tiểu nữ, tất nhiên có việc muốn thần đi làm. Vậy, nếu người không ngại thì cứ nói thẳng." Giọng nói của Lương Tông Chính có chút khàn khàn.

Nặng nề!

Nhưng cũng có chút rầu rĩ!

Tiêu Phi dường như không vội, chậm rãi đẩy nước trà tới trước mặt Lương Tông Chính.

Đôi mắt phượng thu hẹp hơn nữa, nói: "Bổn cung nghe nói, lần này Như nhi chết, dường như có liên quan tới vị đích nữ Kỳ gia Kỳ Mộ Thanh. Hơn nữa, nghe nói Kỳ Tư Doãn và Kỳ tướng quân đã đích thân tới Kinh Triệu phủ. Nhân chứng lúc trước, đều đã sửa lại lời khai. Vì vậy, Như nhi chết lập tức biến thành chuyện xảy ra ngoài ý muốn (tai nạn), nhưng đến tột cùng có phải là ngoài ý muốn hay không, cũng không thể biết được."

Trong lời nói âm dương quái khí, rõ ràng rất có thâm ý!

Vừa nhắc tới chuyện này, lửa giận trong lòng Lương Tông Chính lại càng tăng lên, nhưng mặt ngoài ông ta vẫn luôn bình thản giống như gió êm sóng lặng.

Thật lâu sau, ông ta mới hỏi Tiêu Phi: "Nếu nương nương đã biết vi thần tới đây, vậy cũng biết ý của vi thần. Có chuyện gì, nếu nương nương không ngại xin cứ nói rõ."

"Tốt!"

Tiêu Phi đứng dậy, ánh mắt vốn hiền dịu, đột nhiên trở nên dữ tợn.

Bà ta nâng cằm lên, nói.

"Ban đầu, Như nhi sẽ trở thành trắc phi Thái Tử, nhưng cố tình nháy ra một Kỳ Mộ Thanh khiến Như nhi chết thảm. Nữ tử như vậy, sao có thể trở thành Thái Tử Phi? Tương lai Thái Tử đăng cơ, nàng ta làm thế nào để mẫu nghi thiên hạ? Trong lòng Lương đại nhân nhất định không cam lòng, đúng không? Và chủ sự của việc tuyển chọn Thái Tử Phi lần này, chính là Lương đại nhân ngài! Nếu như trong đó xảy ra vấn đề gì không ổn, cũng là hợp tình hợp lý."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 258: Giữ Lại Hay Không, Chỉ Là Một Ý Niệm Mà Thôi

Hợp tình hợp lý!

Tiêu Phi đã nói rõ ý định của mình, Lương Tông Chính cũng không phải kẻ ngốc.

Không thể không nói, Tiêu Phi thật sự là người thông minh, bà ta đã nắm bắt rất tốt sự thực là Lương Tông Chính vừa mới mất nữ nhi. Nếu như muốn đá Kỷ Mộ Thanh ra khỏi người được chọn để trở thành Thái Tử Phi, tất nhiên cần có sự trợ giúp của Lương Tông Chính. Đến lúc đó, sẽ có Lương Tông Chính ra tay, sau đó che chắn ở phía trước.

Như vậy, bà ta đã có một kẻ chết thay!

Như vậy, Tiêu Phi cũng không cần tự vấy bẩn tay mình.

Dù sao, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, vẫn có người chống đỡ giúp bà ta.

Kế hoạch này, thật sự đã được cân nhắc kỹ lưỡng!

Một lúc lâu sau, Lương Tông Chính hỏi: "Vì sao nương nương muốn giúp ta?"

"Như nhi là hài tử đáng thương, bốn cung nhìn thấy nàng chết thảm, thật sự có chút không đành lòng. Hơn nữa người được chọn trở thành Thái Tử Phi, nhất định phải được lựa chọn một cách thận trọng. Điều này liên quan tới quốc mạch của Đại Lâm ta, vì vậy, bốn cung mới nói những điều

này với Lương đại nhân. Ngoài ra, Lương đại nhân cần biết rằng, bốn cung sẽ đứng ở phía bên ngài."

Động cơ chân chính được bà ta che giấu rất kỹ!

Bà ta đơn giản chỉ muốn Kỷ Mộ Thanh trở thành con dâu của mình, sau đó mượn sức Kỷ Lê và Kỷ Hoàn, hai đại tướng cầm năm binh quyền trong tay.

Mở đường cho nhi tử mình tranh giành đế vị!

Lương Tông Chính tiêu hoá những lời Tiêu Phi nói xong, bắt đầu bần khoản: "Đích nữ Kỷ gia là người do Hoàng thượng và hoàng hậu quá cố chọn ra, trong đó còn có sự tương trợ của Kỷ Lê và Kỷ Hoàn. Nếu như muốn đổi, vi thần cảm thấy rất khó thực hiện."

"Việc này, Lương đại nhân không cần lo lắng, nếu như bốn cung đã đứng ở phía bên ngài, tất nhiên sẽ nghĩ ra một biện pháp hoàn hảo."

Tiêu Phi vừa nói ra những lời này, Lương Tông Chính liền căn rằng một cái: "Được, chỉ cần một câu của nương nương, vi thần nhất định làm theo, cũng xem như lấy lại công đạo cho Như nhi, tể nài trên trời có linh thiêng."

Lương Tông Chính không hề chú ý tới trên khóe môi Tiêu Phi nổi lên ý cười.

Một lát sau, Lương Tông Chính tiếp tục cân nhắc: "VẬY, nếu như Thái Tử Phi có thể chọn lại, người được chọn sẽ là ai?"

"Lương đại nhân chắc sẽ không quên, Tuệ Văn công chúa do Hoàng thượng thân phong cách đây không lâu?."

"Tuệ Văn công chúa?"

"Tuệ Văn là cháu gái của hoàng hậu quá cố, tất nhiên xuất thân cao quý, nàng ấy còn được phong thành công chúa. Nếu như danh hiệu Thái Tử Phi thuộc về nàng ấy, cũng không có gì lạ."

"Nhưng....." Lương Tông Chính nhíu mày thật sâu: "Không gia sớm đã xuống dốc, Hoàng thượng sẽ không đồng ý."

Thiên tử thiên hạ đều là người thông minh, cho dù tuyển phi cho mình, cũng muốn tuyển một người có thực lực và bối cảnh vững chắc!

Hơn nữa, hiện tại Thái Tử vẫn chưa ngồi trên ngôi vị hoàng đế, vậy thì càng phải tuyển một người có thực lực và bối cảnh để trở thành Thái Tử Phi.

Vì muốn củng cố vị trí Thái Tử!

Tiêu Phi sớm đã nghĩ tới điểm này. Thật ra, trong lòng bà ta đã có toàn bộ kế hoạch.

Vì thế!

Hai người bí mật mưu đồ ở trong điện khoảng nửa canh giờ (1h).....

Sau khi nghe xong kế hoạch của Tiêu Phi, Lương Tông Chính thật sự kinh ngạc cảm thán. Không ngờ, nữ nhân trong hậu cung đều có mưu tính rất sâu xa, thông minh khiến người sợ hãi!

Lương Tông Chính phẫn chấn!

Ông ta đứng dậy, chấp tay!

"Vậy vi thần sẽ cáo lui trước."

Tiêu Phi gật đầu!

Lương Tông Chính rời đi!

Cũng ngay khi chân trước của Lương Tông Chính vừa mới rời đi, Cảnh Diệc lập tức đi ra từ phía sau bình phong.

Hắn quan sát Lương Tông Chính từ phía sau lưng.

Sau đó nói với Tiêu Phi: "Lương đại nhân này, có thể sẽ lộ ra sơ hở nào hay không? Rốt cuộc, nữ nhi ông ta vừa mới chết, tâm trí không rõ ràng. Khi đến lúc, hy vọng ông ta đừng làm hỏng kế hoạch."

Hắn lo lắng không hề dư thừa!

Lương Tông Chính vừa mới mất nữ nhi duy nhất của mình, hiện tại đã phải tham gia vào kế hoạch phức tạp này, vạn nhất xảy ra sai sót, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Tiêu Phi nhìn móng tay đã được sơn rất hoàn hảo của mình, cười cười: "Cho dù thật sự xảy ra chuyện, cũng sẽ do Lương đại nhân sai. Đến lúc đó, cứ nói vì ông ta muốn báo thù cho nữ nhi nên mới làm như vậy, sẽ không ai không tin điều đó."

Đúng vậy, sẽ không ai không tin điều đó!

Nhưng Cảnh Diệc lại nhíu chặt lông mày.

Hắn ngồi xuống!

Sau đó nói: "Còn tưởng rằng đích nữ Kỳ gia không phải là một nữ tử vô dụng, không đến mức điêu ngoa tàn nhẫn. Nhưng từ sự cố lần này, xem ra nàng ta dường như thật đúng là một người như thế."

Mang một tai họa như vậy tới cho bản thân hắn, không phải muốn hắn giảm thọ hay sao?

Không những Cảnh Diệc không hài lòng, thật ra, Tiêu Phi cũng không hài lòng chút nào.

Đưa cho bà ta một đứa con dâu như vậy, bà ta đều không cần.

Nhưng ——

"Vì vị trí Thái Tử, Diệc nhi, con cần phải cưới nàng ta, nếu như tương lai con trở thành hoàng đế, nữ nhân kia, giữ lại hay không giữ lại, chỉ cần một ý niệm của con mà thôi."

Thật ra, ý trong đó chính là.....

Giết hay không giết, chỉ ở một ý niệm mà thôi!

Vì vị trí Thái Tử, vì ngôi vị hoàng đế, Cảnh Diệc đành phải tạm thời nghiêng răng, nhăn mũi nuốt xuống thứ "thuốc" tanh tưởi khó người này.

.....

Dung Vương phủ!

Cảnh Dung còn đang buồn rầu về việc lựa chọn thọ lễ, hẳn định làm theo lời khuyên của Kỷ Vân Thư, chọn một lễ vật cao điệu một chút.

Vì thế, hẳn lại xem qua danh sách đồ lúc trước Lộ Giang đưa tới một lần.

Phía trên được liệt kê vô số trân bảo!

Nhưng vẫn không vừa lòng hẳn.

"Vương gia, tất cả những lễ vật quý trọng, gần như đều đã được liệt kê ở đây." Lộ Giang nói.

Cảnh Dung lăm bắm cân nhắc: "Cao điệu một chút? Vậy nên tặng thứ gì?"

"Hay là, hãy tặng Bát Tiên Bình, vừa lớn vừa quý trọng. Nếu như đặt ở trong tẩm cung Hoàng thượng, nhất định rất tốt."

"Không được!"

Cảnh Dung bác bỏ ngay lập tức.

Sau đó hăn hỏi Lộ Giang: "Năm nay, Thái Tử và Diệc Vương đưa lễ gì?"

"Bên Lễ Bộ vẫn chưa có tin tức, không thể tra ra."

Cảnh Dung thở dài, nếu giống như năm vừa rồi, hăn đưa một ngọn bút trúc là được, vì sao bây giờ lại mệt óc như vậy?

Hăn đơn giản ——

Vỗ đùi: "Đi, tới Trúc Khê Viên!"

Đi gặp tiểu nương tử của bốn vương.

Lộ Giang vốn định đi theo, nhưng Cảnh Dung không cho.

Khi hăn tới Trúc Khê Viên, vừa mới bước vào trong sân, hăn đã bị sốc bởi một màn trước mắt.

Toàn bộ 67 chiếc quan tài đều được mở ra.

Kỷ Vân Thư đang cầm một cây bút trong tay, khoanh tròn trên danh sách Hộ Bộ của Ngự Quốc Công.

Bước chân đi vòng quanh những quan tài bên cạnh.

Bởi vì nàng quá tập trung nên căn bản không chú ý Cảnh Dung đã tới.

Sắc mặt Cảnh Dung ngưng trọng, đi tới hỏi nàng: "Có vấn đề gì với những bộ xương ở trong những chiếc quan tài này?"

Giọng nói đột nhiên vang lên ở bên tai, thật sự khiến Kỳ Vân Thư sợ hãi.

Thiếu chút nữa bút trong tay nàng đã rơi xuống đất.

Nàng hít thở thật sâu một hơi, giơ bản danh sách trong tay lên.

Sau đó, nàng bắt đầu giải thích.

"Ta phát hiện ra rằng, trong số 67 thi thể hạ nhân của Ngự Quốc Công phủ được liệt kê trong danh sách Hộ Bộ, có 31 vị là nữ, 36 vị là nam. Trong số những hài cốt này, thi thể nữ đều đầy đủ hết. Vì vậy, một thi thể bị thiếu kia, chính là nam. Và trong 36 vị nam này, có 8 vị thuộc độ tuổi 65 trở lên - có thể dễ dàng xác định được từ mật độ của xương mềm hay cứng. Ngoài ra, ta cũng xác định được 15 thi thể ở độ tuổi từ 12 đến 20. Nhóm tuổi còn lại, nếu không có kỹ thuật cao cấp thì không thể phân biệt rõ. Vì thế, người bị mất tích trên danh sách, có thể tìm ra được từ 13 bộ hài cốt nam còn lại."

Như vậy, nàng có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian!

Thời gian một hay hai năm, gặp quỷ đi thôi. (Không cần phải mất hơn một năm để hoàn thành nữa)

Vừa nghe xong những lời Kỳ Vân Thư nói, Cảnh Dung cực kỳ kinh ngạc cảm thán.

Hắn nói một câu: "Nếu những gì nàng nói là đúng, vậy thì chúng ta đã tiến thêm một bước nữa tới gần chân tướng vụ án."

Kỳ Vân Thư gật đầu, nàng đang định mở miệng ——

Đột nhiên có người từ phía trước viện chạy tới.

Người nọ dừng lại ở trước mặt Cảnh Dung, chấp tay, "Tham kiến Dung Vương."

Cảnh Dung nhận ra người này, đó là người bên người Tần Sĩ Dư.

"Chuyện gì?"

"Tần đại nhân sai tiểu nhân tới đây một chuyến để thông báo với Kỷ tiên sinh, Lý lão tướng quân muốn gặp ngài."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 259: Nam Nhân Đê Tiện Nhất, Không Gì Sánh Nổi

Lý lão tướng quân, lão cổ quái kia?

Muốn gặp Kỷ Vân Thư?

Kỷ Vân Thư thật ra không hề ngạc nhiên, nhưng Cảnh Dung thì ngược lại, bản thân hẳn còn chưa đi gặp lão gia hỏa kia, lão đã ra chiêu trước!

Cảnh Dung hỏi người vừa tới: "Tần đại nhân có phải đã tới Lý phủ hay không?"

"Vâng, ngài ấy đã tới đó một chuyến."

"Vậy hẳn còn nói gì nữa không?"

Người nọ lắc đầu: "Không có, chỉ nói tiểu nhân qua đây báo cho Kỷ tiên sinh một tiếng, nói rằng giờ Dậu đêm nay (5-7h tối), Lý lão tướng quân sẽ chờ ở trong phủ."

Gặp vào buổi tối, lão ta có bệnh sao?!

Cảnh Dung nhíu mày, xoa tay: "Đã biết, người lui xuống trước đi."

"Vâng!"

Sau khi người nọ thối lui, Cảnh Dung lập tức lôi kéo Kỷ Vân Thư, nói: "Tính tình Lý tướng quân rất cổ quái, khi nàng gặp ông ta, hãy chú ý nhiều một chút. Đương nhiên, nàng cũng cần phải nhẫn nại."

"Cổ quái như vậy hay sao?"

Cảnh Dung gật đầu!

Kỷ Vân Thư cảm thấy buồn bực trong lòng, cho dù Lý lão tướng quân từng quét ngang chiến trường nhiều năm, nhưng cũng không thể đến mức ấu trĩ đúng không?

"Nếu như lão muốn phẩm trà với nàng, nàng tốt nhất uống xong ly trà kia, sau đó mới mở miệng."

"Vì sao?"

"Bởi vì lão là một lão cổ quái!"

"....."

Cảnh Dung vừa nói như vậy, thật ra hẳn đã gọi lên sự tò mò mãnh liệt trong lòng Kỷ Vân Thư.

Nàng thật sự rất muốn gặp mặt Lý lão tướng quân kia!

Kỷ Vân Thư quay lại, nhướn mày hỏi hẳn: "Nếu nói như vậy, chàng hy vọng ta tới gặp lão?"

"Lúc trước không phải nàng muốn đi Thanh Châu hay sao? Lúc ấy bốn vương đã ngăn cản nàng, hiện giờ nếu Lý lão tướng quân đã tới kinh thành, còn chủ động muốn gặp nàng, nếu như bốn vương lại ngăn cản nữa, chẳng phải nàng sẽ hận chết bốn vương sao?"

"Ta từng hận chàng khi nào?" Nàng liếc mắt nhìn hẳn một cái, yếu ớt nói.

Cảnh Dung nhắc bước chân, tới gần nàng hai bước, trên khóe miệng nhiễm một nụ cười xấu xa.

Kỷ Vân Thư bắt buộc lùi về phía sau, cho đến khi lưng nàng chạm vào chiếc quan tài lạnh băng, nàng mới dừng lại.

Ngay lúc đó, thân thể Cảnh Dung giống một cái bóng to lớn phủ lên trên người nàng.

Nàng mím môi, đưa hai tay chặn ở trước ngực, sau đó cảnh giác nhìn thoáng qua xung quanh.

Thì ra còn có Lang Bạc vẫn luôn đứng gần đó. Lang Bạc thức thời xoay người sang chỗ khác.

Chiếc lưng Lang Bạc giống như đang phản ánh những lời thế này:

— Các người cứ từ từ làm, ta không nhìn thấy!

Hừ!

"Nàng lo lắng gì vậy?"

Cảnh Dung nói với giọng cực kỳ nhẹ nhàng!

"Không có."

Nàng giương mắt nhìn nam nhân đầy mặt được viết: con sói đói phàm ăn, nhưng lại bắt gặp ánh mắt dịu dàng ấm áp như ngọc của hắn.

Trong lòng nàng không thể không căng thẳng.

Nụ cười trên khoé miệng Cảnh Dung càng đậm, hắn cúi xuống, chóp mũi nhẹ nhàng ấn ở trên trán Kỷ Vân Thư, hít một hơi thật sâu.

"Thơm quá!"

Ca, người có phải là diễn viên hài chuyên nghiệp hay không?

Kỷ Vân Thư không thể không nhíu nhíu mày, nàng nghiêng người, dò hỏi: "Thơm? Xung quanh đây có mấy chục chiếc quan tài, tản ra mùi hôi thối và gỗ mục nồng đậm, chàng không ngửi được sao?"

"Ngửi được." Cảnh Dung nhẹ nhàng gật đầu: "Nhưng, bốn vương chỉ lo ngửi mùi trên người của nàng, trong lỗ mũi, không dung được mùi nào khác."

"Chàng đừng náo loạn."

Kỷ Vân Thư muốn vòng qua hẳn, nhưng nàng lại bị hai tay hẳn vòng qua, khoá chặt.

Nàng lập tức đỏ mặt, nắm chặt danh sách Hộ Bộ trên tay.

Cảnh Dung nhếch đôi môi hoa đào: "Tiểu yêu tinh như nàng, sợ cái gì? Ta chỉ muốn ——"

Đồng thời với khi nói chuyện, hẳn vươn tay lên, bàn tay dừng ở trên búi tóc quan cao cao của Kỷ Vân Thư, gỡ một chiếc lá nhỏ từ trên đầu nàng xuống.

Sau đó ——

Nghịch nghịch chiếc lá trong tay và thổi thổi vào nó, nói: "Chẳng qua ta thấy trên đầu nàng có một chiếc lá, muốn gỡ xuống mà thôi. Nàng cho rằng bốn vương muốn làm gì?"

Trông nàng thật sự lo lắng.

Xấu hổ!

Kỷ Vân Thư thề, đây tuyệt đối nam nhân đê tiện nhất mà nàng từng gặp!

Không gì sánh nổi!

Cổ tay nàng dùng một chút lực, khép danh sách Hộ Bộ trong tay lại, sau đó nhét vào trước ngực Cảnh Dung.

Người nàng cũng thuận thế tách ra, lui xa khỏi hần vài bước.

Nàng cũng nhanh chóng giấu đi khuôn mặt ửng đỏ của mình, nghiêm túc nói.

"Những cái tên ta đã gạch bỏ ở trên danh sách này, ta đã đối chiếu và dùng bút đánh dấu trên nắp quan tài tương ứng. Có thể hạ táng chúng lần nữa, việc này nên làm thật nhanh. Thời gian xương cốt tiếp xúc với không khí càng lâu, chúng sẽ bị hao tổn càng nặng. Rốt cuộc, người đã chết rồi, chúng ta nên để bọn họ yên nghỉ."

Cảnh Dung dùng tay giữ danh sách đang đè nặng trước ngực, liếc mắt yêu thương nhìn nàng chăm chăm.

Sau đó nói: "Được, bốn vương đã biết, ta sẽ lập tức sai người đi làm."

Hần thực sự rất ngoan ngoãn!

Cảnh Dung làm việc rất có hiệu quả, 54 chiếc quan tài trong viện, chỉ qua một buổi chiều, tất cả đều được nâng ra ngoài.

Chỉ còn lại 13 chiếc quan tài, chúng được đậy nắp lại, phủ cỏ khô lên trên!

Để tránh bị hư hỏng vì hơi ẩm.

Nhận thấy giờ Dậu sắp tới, Cảnh Dung lập tức đưa nàng đi tới Lý phủ.

Khi đã tới cửa Lý phủ, trước khi Kỷ Vân Thư xuống xe ngựa, Cảnh Dung nắm lấy tay nàng, dặn dò nói: "Nếu như không thể hỏi được gì, vậy

nàng đừng hỏi nữa. Lý lão tướng quân này, mặc dù không phải là người xấu, nhưng lão đã sống rất lâu, tác phong hành sự của lão tất nhiên sẽ có chút kỳ quái. Hơn nữa, nàng cũng nên nhớ rằng, vụ 《Lâm Kinh Án》 là do bốn vương tiếp nhận, không muốn nàng đi quá xa, hiểu không?"

Bàn tay hăn hơi dùng sức, chỉ sợ nàng sẽ quên.

Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng gật đầu.

"Ta đã biết."

Lúc này hăn mới yên tâm để Kỷ Vân Thư đi vào!

Ngoài cửa Lý phủ, sớm đã có người chờ nàng. Người nọ hơi khom người: "Kỷ tiên sinh, lão tướng quân chờ ngài đã lâu, ngài hãy đi theo lão nô qua bên này."

"Đa tạ!"

Kỷ Vân Thư theo lão nhân kia đi tới hậu viện Lý phủ.

Trên đường đi tới hậu viện, nàng không ngờ lại gặp Lý Triệu.

Hăn ta kéo ống tay áo, một bàn tay cầm cần câu dài, một bàn tay khác cầm một cái giỏ cá, bước chân giống như có gió chạy về phía trước viện.

Cực kỳ vui sướng!

Tuy nhiên, khi hăn ta nhìn thấy Kỷ Vân Thư, sự vui sướng kia biến mất ngay trong nháy mắt!

Giống như trước đây, hăn ta hung hăng trừng mắt với Kỷ Vân Thư, sau đó hỏi lão nhân gia bên cạnh: "Qua thúc, hăn tới đây làm gì? Vài ngày nay đại tỷ ta không có ở nhà."

"Công tử, là....."

Không đợi lão nhân gọi là Qua thúc nói xong, Lý Triệu đã ngẩng đầu lên, dùng lỗ mũi chất vấn Kỷ Vân Thư: "Kỷ tiên sinh, người gần đây không phải đang điều tra 《Lâm Kinh Án》 gì đó hay sao? Đã trể thế này tới phủ chúng ta làm gì? Như thế nào? Hay là Lý phủ ta cũng có chôn quan tài, người muốn đến đây để đào?"

Kỷ Vân Thư cười cười: "Lý công tử suy nghĩ quá nhiều, quý phủ sao sẽ chôn quan tài dưới đất? Nếu như thực sự có, vạn nhất đó là người chết oan, vậy thì chỉ sợ buổi tối trong phủ cũng sẽ không yên bình."

Trong khi nói chuyện, dường như có một luồng gió âm lạnh chậm rãi thổi qua ——

Lý Triệu cũng bị những lời nàng nói khiến cho phía sau lưng rét run, không thể không nuốt một ngụm nước miếng, đôi mắt quét quanh một vòng.

"Người..... nói bậy gì đó?"

"Ta chỉ nói tiếp những lời mà Lý công tử vừa nói mà thôi, không phải nói bậy. Hơn nữa nói không chừng, thật đúng như những gì mà Lý công tử đã nói, phía dưới này, thật sự đang chôn một khối tử thi chết oan, khóc lóc thút thít ngày ngày đêm đêm."

Lý Triệu nhát gan, không phải chỉ là hư danh!

Cả người hắn ta mơ hồ run rẩy vài cái!

Trên hành lang hậu viện, có treo một chiếc đèn lồng màu đỏ, ánh sáng rực rỡ thâm nhập tới tận khúc cuối hành lang tối tăm.

Khiến nhân tâm hoang mang rối loạn!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 260: Đề Điểm Hình Ngục Tư

Lý Triệu a Lý Triệu, so sánh sự tàn nhẫn với Kỷ Vân Thư, người thật sự quá non!

Nhưng tiểu tử kia lại không cam lòng, nheo mắt, thu hồi lại sự kính sợ ở nơi đáy mắt.

"Người đừng dọa người, ta nói cho người biết, trong phủ chúng ta không chào đón loại người như người, nhanh chóng đi đi." Hãn nói xong lập tức muốn đẩy Kỷ Vân Thư đi.

Bốp ——

Tay còn chưa kịp dính lên góc áo của Kỷ Vân Thư, Lý Triệu giống như đã bị thứ gì đó đập mạnh sau đầu, toàn bộ thân thể đều bổ nhào về phía trước, sau đó.....

Hãn ngã lăn quay thành hình chữ X ở trên mặt đất, chiếc giỏ cá trong tay cũng bị hãn đặt mông ngồi xuống.

Bẹp dí!

"Ai nha ~ "

Lý Triệu nhăn mặt, xoa xoa mông mình.

Qua thúc duỗi tay qua muốn đỡ hãn lên.

Nhưng Lý Triệu không hề cảm kích, đẩy Qua thúc qua một bên, tự mình bò lên một cách khó khăn.

Sau đó, trong cơn giận dữ hăn hô to trong không khí về phía nơi xa.

"Vương bát đản nào vậy? Dám ném đá vào bản công tử, có phải chán sống rồi hay không? Lăn ra đây cho ta!"

Bốp ——

Lại một viên đá nữa ném tới, lần này dừng ngay giữa trán Lý Triệu.

Lực đạo quá lớn, hai chân hăn loạng choạng không vững, một lần nữa ngã xuống mặt đất.

Kỷ Vân Thư đứng ở một bên cũng ngây ngẩn cả người, bộ dáng hoàn toàn đang xem kịch vui.

Ai ai ai, Lý Triệu, người chắc chắn rằng người không phải đang tự biên tự diễn hay sao?

Xin lỗi, ta không mang theo máy quay phim, giấc mơ ảnh đế của người đoán chừng sẽ bị tan biến!

Lý Triệu thở hổn hển tự mình bò lên từ mặt đất lần nữa. Lần này, hăn tức giận đến nổi đỏ mặt, chỉ nơi xa và mắng: "Rốt cuộc là ai đang giả thần giả quỷ, có tin bản công tử sẽ chôn mười tám đời tổ tông của người hay không? Chôn luôn cả người trong đó?"

Đột nhiên ——

"Tiểu tử thúì, chẳng lẽ người muốn chôn lão tử luôn sao?"

Giọng nói kia, mang theo lực đạo thâm hậu, vừa vang vọng khắp nơi vừa mang theo lửa giận âm ỉ.

Tuy nhiên, chỉ nghe thấy giọng nói, không thấy người đâu.

Cực kỳ quý dị!

Nhưng, ngay khi Lý Triệu nghe thấy giọng nói này, hấn sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hai chân còn run rẩy hơn so với vừa rồi, đôi môi cũng run run nói: "Gia gia, tôn..... tôn nhi không có ý này! Tôn nhi sao dám chôn người? Lão nhân gia người đừng tức giận, tôn nhi chỉ nói hươu nói vượn. Ga gia....."

"Súc sinh, lặn xa một chút, nhìn thấy người ta liền cảm thấy phiền, chẳng khác gì lão cha vô dụng của người!"

"Vâng, tôn nhi sẽ đi ngay."

Lý Triệu hoảng loạn nhấc áo choàng lên, xoay người nhanh chóng biến mất.

Ngay cả cần câu và giỏ cá ở trên mặt đất đã bị hấn ngồi bẹp cũng từ bỏ.

Kỷ Vân Thư nhìn xem hoàn toàn trọn tròn đôi mắt!

Thì ra, người lên tiếng không phải ai khác, đó chính là Lý lão tướng quân bị Cảnh Dung gọi là "Lão cổ quái".

Qua thúc thu dọn mọi thứ trên mặt đất qua một bên, sau đó khom người nói với Kỷ Vân Thư: "Kỷ tiên sinh, vừa rồi công tử thật sự đã khiến ngài chê cười."

Nàng lắc đầu: "Không sao!"

"Mời tiên sinh theo lão nô qua bên này."

Qua thúc tiếp tục dẫn nàng đi vào sâu hơn.

Bọn họ vòng qua một hành lang gấp khúc, sau đó tới một ngôi đình tọa lạc ở trong viện.

Trong đình có một chiếc đèn lồng được thắp sáng, gió thổi qua khiến ngọn lửa lắc lư, ánh sáng cũng mơ hồ lay động.

Qua thúc đưa nàng đi vào, sau đó rời đi!

Không nói một lời.

Trong đình, có một chiếc bình phong, phía trên bình phong phản chiếu một cái bóng cực lớn, dường như đang bưng một chén trà lên uống.

Ngăn cách với Kỳ Vân Thư!

Thật lâu sau, bên kia bình phong truyền tới giọng nói của Lý lão tướng quân.

"Tiên sinh, mời ngồi."

Kỳ Vân Thư hơi dừng lại, trong đầu nàng nhớ tới những lời Cảnh Dung nhắc nhở mình, vì vậy nàng không nói gì, xếp bằng ngồi xuống.

Bên kia bình phong lại lên tiếng: "Trà trên bàn vừa mới được pha, tiên sinh nếm thử."

"Đa tạ Lý lão tướng quân."

Nàng bưng trà lên, năm ngón tay thon dài nhẹ nhàng phẩy phẩy, hương trà xông vào lỗ mũi.

Hơi ấm của trà cũng tràn đầy chóp mũi, rất thoải mái.

Nàng nhấp một ngụm.

Sau đó nói: "Trà ngon, mặc dù khi mới nhấp có chút đắng, nhưng khi trôi xuống cổ họng lại rất ngọt, khiến người thoải mái."

"Tiên sinh hiểu trà?"

"Không hiểu, chỉ vì uống nhiều nên học được vài câu cửa miệng, hy vọng Lý lão tướng quân không chê cười."

"Khí chất của tiên sinh thực phi thường. Ta nghe nói tiên sinh là người thông minh, lão phu vào kinh, hôm nay có thể gặp được tiên sinh quả là may mắn!"

Kỷ Vân Thư buông chén trà xuống, cúi đầu khiêm tốn: "Thật sự quá khen, thật ra Lý lão tướng quân oai phong một cõi, quét ngang chiến trường, vô số lần mặc giáp, xuất chinh phạt chiến giúp Đại Lâm. Tại hạ là văn bối, có thể ngồi đây phẩm trà với tướng quân chính là phúc khí của văn bối."

Lời vừa rơi xuống!

Lý lão tướng quân bên kia bình phong cười cười vài tiếng.

"Lão phu chỉ là một người thô thiển, những lời tiên sinh nói, thật sự là khen ngợi quá cao, nhưng lão phu vẫn rất thích nghe."

Lão nói xong liền giơ trà lên: "Hôm nay, lão phu dùng trà thay rượu, kính tiên sinh một chén."

Vì thế, Kỷ Vân Thư lại bưng chén trà kia lên, uống thêm một ngụm.

Sau đó ——

Lý lão tướng quân lúc này mới đi ra từ sau bình phong.

Một thân thường phục, hai màu đen đỏ giao nhau, áo choàng to rộng, hai tay áo bị đê ở bên cạnh người, nhưng bị gió thổi nhẹ cuốn lên. Cho dù đã hơn 67 tuổi, nhưng tầm vóc và dáng người vẫn rất thu hút, cực kỳ uy phong.

Kỷ Vân Thư lập tức đứng dậy, chắp hai tay, cúi đầu.

Lý lão tướng quân chậm rãi ngồi xuống, để nàng vẫn chắp tay như vậy, bản thân lão không nhanh không chậm nhắc ấm trà trên bàn lên, rót ra một chén trà mới.

Đương nhiên, Kỷ Vân Thư vẫn không chùn bước!

Rốt cuộc, Cảnh Dung và nàng đã cùng nhau đoán ra được tình huống này.

Nhưng lão cố quái này, quả là quá lập dị. Đầu tiên là truyền âm qua không khí và hành hung Lý Triệu một trận, sau đó dùng trà thay rượu với nàng qua bình phong, hiện tại lại nhìn nàng chắp tay mà không đáp.

Quả nhiên, Cảnh Dung nói không khoa trương chút nào!

Thật lâu sau ——

Lý lão tướng quân mới gõ gõ bàn.

"Tiên sinh hãy ngồi xuống đi."

"Đa tạ tướng quân."

Nàng nâng áo choàng lên, ngồi xuống.

Nhưng nàng vừa mới ngồi xuống, Lý lão tướng quân đã nói: "Nghe nói, mấy năm trước Hoàng thượng đã bãi bỏ chức quan Hình Bộ để điếm hình ngục tư*. Người ta nói rằng nếu vụ án có oan khuất, sẽ được trực tiếp

trình lên Đại Lý Tự phúc thẩm, vì vậy, nó đã tăng chức quyền của Đại Lý Tự lên, ngay cả Hình Bộ cũng phải xem sắc mặt của Đại Lý Tự."

(*Note: 提点刑狱 = đề điểm hình ngục tư: ad không biết là chức quan gì nữa, nhà nào tra ra được nhắc lại ad sửa.)

Quả nhiên, khi nói chuyện với lão, nhất định phải có tính nhẫn nại. Theo lý thuyết, bọn họ nên nói về vụ 《Lâm Kinh Án》, lão đều đã biết, nhưng vẫn không nhắc đến.

Chẳng trách trên chiến trường, những người kia thậm chí vừa nghe thấy tên của lão thì sẽ chạy trốn trước khi trận chiến bắt đầu.

Bởi vì sẽ mất quá nhiều thời gian để đi tới điểm cuối!

Nhưng cũng may, Kỳ Vân Thư có đủ kiên nhẫn, muốn vòng quanh đúng không? Được, vậy ta sẽ vòng quanh cùng người!

Nàng hỏi: "Vì sao tướng quân lại đột nhiên nhắc tới chuyện này?"

Lý lão tướng quân híp mắt, trên trán vốn đầy nếp nhăn lại nhăn càng sâu hơn.

Lão nghiêm túc nhìn Kỳ Vân Thư.

Sau đó hỏi: "Tiên sinh cảm thấy, nếu như Hoàng thượng một lần nữa muốn hồi phục lại chức quan đề điểm hình ngục tư, ai có thể đảm nhiệm?"

Hả?

Kỳ Vân Thư tinh tế tưởng tượng.

"Xem ra tướng quân đã có suy nghĩ của mình."

Lý lão tướng quân cười cười, uống một ngụm trà.

"Tiên sinh thông minh hơn người, trong tay từng trái qua không trăm thì cũng mười vụ án, lão phu cho rằng rất thích hợp nếu tiên sinh được đề bạt làm đề điểm hình ngục tư."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 261: Nóng Vội Sẽ Huỷ Hoại Tất Cả

Hình Bộ đề điểm hình ngục tư?

Hay là, Lý lão tướng quân đang muốn xây một cây cầu cho bản thân mình?

Kỷ Vân Thư cười nhạt, "Lý lão tướng quân đã đánh giá tại hạ quá cao, chức quan Hình Bộ đề điểm hình ngục tư, bao năm qua đều thông qua hạch khảo, sàng chọn từng tầng mới ra. Người thông minh trên thế gian này nhiều không kể xiết. Hơn nữa, nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn, tại hạ vừa không có học thức, vừa không có điều kiện bối cảnh, căn bản không có tư cách đảm nhiệm."

"Người luôn hướng tới chỗ cao, ngay cả đào hoa bay xuống cũng tranh nhau muốn được thổi tới giữa sông, hưởng gì con người. Hơn nữa, tiên sinh tra án lợi hại, Lý gia ta hai năm trước có một vụ án đáng hổ thẹn, nhưng tiên sinh đã tận lực điều tra thỏa đáng. Vị trí đề điểm hình ngục tư, sao tiên sinh không thể ngồi được? Nếu vậy thì ai có thể ngồi?"

Một vụ án đáng hổ thẹn?

Chẳng lẽ lão đang nói về sự tình Giang phu nhân chôn xác!

Thì ra hai lỗ tai của Lý lão tướng quân cũng không phải không nghe thấy chuyện bên ngoài cửa sổ, cớ giáng về quê cũng không phải trở thành lão nhân ngốc.

Kỷ Vân Thư không hề nghĩ tới chức vị đề hình quan, nếu như có thể đi tới huyện thành nhỏ, đảm nhiệm một chức Ngõ tác thật ra tốt hơn nhiều.

Nàng đành phải lễ phép đáp lại lần nữa.

"Đa tạ Lý lão tướng quân xem trọng, nhưng tại hạ đã quen thói thanh nhàn, không có ý định nhúng mình vào quan trường. Thật ra tại hạ hâm mộ tướng quân đã ra trận nhiều năm cuối cùng có thể quay về điền viên, đó mới hẳn là cuộc sống thế nhân theo đuổi."

"Ta vốn định dẫn tiến tiên sinh người một phen, nếu như người không thích, vậy thì quên đi." Nói xong, lão rót ra một chén trà, sau đó đẩy nó tới trước mặt Kỷ Vân Thư.

"Thời tiết lạnh nhưng người vẫn ấm."

Vòng tới vòng lui, nhưng vẫn không hề đề cập tới 《Lâm Kinh Án》.

Kỷ Vân Thư thề, lão già này tuyệt đối là người khó chịu nhất.

Tiếp theo ——

Bọn họ lại tiếp tục uống thêm năm chén trà!

Lý lão tướng quân giống như một người say, đôi mắt vốn nhỏ bỗng hơi nheo lại.

Lão trầm giọng cười nói: "Lão phu sống lâu như vậy, thật ra chưa từng gặp người có kiên nhẫn giống như người."

"Hả?"

"Tân Sĩ Dư kia dù là thứ gì thì hẳn sẽ không nói dối. Khi hẳn vừa tới phủ của ta, lập tức muốn thăm dò ta, mở miệng ngậm miệng đều nói với ta về sự tình của mười bốn năm trước. Nhìn bộ dáng của cột nhà của hẳn, lão

phu đã rất tức giận, vì thế đã tổng cổ hấn đi. Tuy nhiên, người thật ra rất khá, một chén trà qua đi, nhưng ta vẫn không nghe thấy người đề cập tới chuyện ấy một câu. Ngược lại lão phu đã nói nhiều như vậy, nhưng tất cả đều bị người nói chuyện qua loa lấy lệ trở về."

Trong giọng nói, hoàn toàn là châm chọc đối với Tần Sĩ Dư, nhưng lại nâng Kỷ Vân Thư lên mặt.

Nàng không đề cập tới nó, bởi vì nàng không vội!

Nhưng, với cách người làm, nóng vội quá sẽ hủy hoại mọi thứ!

Tuy nhiên, may mắn Kỷ Vân Thư đã thắng được lão.

Lão già này đã tự mình chủ động nhắc tới.

Vì thế ——

"Nếu tướng quân đã mở miệng, vậy tại hạ cũng không có lý không hỏi." Nàng dừng lại, cẩn thận quan sát sắc mặt của Lý tới tướng quân, sau đó nói tiếp: "Mười bốn năm trước, Ngự Quốc Công tới Thanh Châu tìm ngài, sau khi hồi kinh, Ngự Quốc Công phủ lập tức xảy ra chuyện. Từ Giang phu nhân tại hạ có nghe nói rằng, Ngự Quốc Công dường như đã đề cập với ngài về chuyện điều động binh mã. Những vấn đề trong đó, có liên quan tới 《Lâm Kinh Án》 mà tại hạ đang điều tra không?"

Ra cửa muốn nhìn thấy núi ngay lập tức.

Rốt cuộc, sắc trời không còn sớm nữa, nàng không muốn đi vòng quanh.

Bộ dáng Lý lão tướng quân giống như say rượu, dựa vào trên bình phong phía sau, thật lâu cũng không đáp lại!

Hoàn toàn giống như một ông lão về quê, tận hưởng cuộc sống nhàn hạ nơi sơn dã.

Kỷ Vân Thư vốn tưởng rằng lão đã ngủ, cảm thấy hôm nay chỉ sợ nàng thật sự không thể hỏi thêm được điều gì.

Không ngờ ——

Lý lão tướng quân đột nhiên thở dài một tiếng.

Sau đó, lão nặng nề nói: "Lão phu và Ngự Quốc Công chính là bạn tri kỉ. Khi tiên hoàng còn sống, Ngự Quốc Công được phong là Ninh Vương, và hoàng thượng hiện giờ, lúc ấy chỉ là một Bát hoàng tử không có thực quyền. Xung đột và đấu tranh trong hoàng thất là vô tận, Ninh Vương rất ghét tranh quyền, vì thế đã nhường vị trí Thái tử cho Bát hoàng tử. Sau khi tiên hoàng băng hà, Bát hoàng tử đăng cơ, phong hào (danh hiệu) là Kỳ Trinh. Không lâu sau, Hoàng thượng đã phong Ninh Vương là Ngự Quốc Công, lưu lại kinh thành. Mặc dù được phong vị, nhưng lại tước đoạt thực quyền, thật sự giống như đang dưỡng lão hổ đã bị rút hết răng bên người."

Những điều này, Kỷ Vân Thư đều hiểu.

Kỳ Trinh Đế có bốn nhi tử, chỉ ban cho danh hiệu, không được phong đất, chỉ cấp cho phủ đệ nhưng đều ở kinh thành. Điều này đã ngăn chặn bọn họ có ý niệm chiêu binh mãi mã.

Nếu như rời khỏi kinh thành, cách mỗi ba ngày đều phải phái người hồi kinh bẩm báo hành tung.

Vì vậy bên người đương kim hoàng đế, không chỉ dưỡng một con hổ không có răng, mà là vài con!

Kỷ Vân Thư kiên nhẫn lắng nghe, nhìn làn khói trắng ít ỏi bay lên khỏi chén trà.

Lý lão tướng quân vẫn tiếp tục nói: "Cái gọi là, một đời vua một đời thần, lão phu ba triều làm quan nên cũng có chút chán ghét, vì vậy đã từ quan, trở về Thanh Châu. Mười mấy năm qua, thật ra lão phu rất hạnh phúc tự tại, có nhi tử không biết cố gắng, cũng có tôn tử không biết cố gắng. Nếu như không phải thân thể lão phu vẫn còn khỏe mạnh, có thể sống thêm một chút thời gian, chỉ sợ bọn họ sớm đã chết."

Lý lão tướng vỗ đùi trong khi nói!

Mặc dù có sự tức giận trong lời nói, nhưng biểu hiện của lão vẫn bình tĩnh lấu cá.

"Nói tới đứa con này của ta, chính là súc sinh không có tiền đồ, trên người mang chức quan, nhưng chỉ chơi bời lêu lổng. Đối với hài tử Triệu nhi kia, khi còn nhỏ còn xem như tốt, nhưng càng lớn thì càng không biết cố gắng, chỉ thích đánh bạc, cũng biến thành một tiểu súc sinh. Nếu như sớm biết như thế, khi tiểu súc sinh kia vẫn còn ở trong tã lót, lão phu nên chém nó đi. Thật sự là một tai họa. Còn có....."

Lão bắt đầu tiếp tục lảm nhảm.

Chỉ khổ cho Kỳ Vân Thư, thật vất vả mới nhắc tới sự tình Ngự Quốc Công, vòng tới vòng lui, lại vòng tới trên người đứa con và tôn tử của lão.

Hôm nay, chỉ sợ đã uống no trà rồi.

Nàng đơn giản xem như mình đang ở trà lâu, nghe tiên sinh nói tới chuyện xưa.

Chờ sau khi Lý lão tướng quân nói hết về con, cháu trai cháu gái của lão, rốt cuộc cũng quay lại chủ đề chính.

"Rời khỏi triều đình và chiến trường, tâm trí cũng nhàn nhã hơn. Tuy nhiên, sự tình trong kinh thành, ta vẫn không thể bỏ xuống được. Trong

mấy năm ta rời kinh, thật ra Ngự Quốc Công từng tới Thanh Châu gặp lão phu vài lần. Chúng ta đều chỉ chơi cờ, nói chuyện công văn gì đó. Nhưng cho đến một ngày cách đây mười bốn năm trước, lão ấy đột nhiên tới chơi và hỏi lão phu sự tình binh mã Thanh Châu. Thật ra chỉ mới nói được vài câu, lão phu cũng chưa phát giác ra có điều gì lạ. Nhưng lão ấy vừa trở lại kinh thành liền xảy ra chuyện. Ngự Quốc Công phủ bị lửa lớn đốt sạch, đại môn trong phủ đóng chặt, toàn bộ thị vệ đều bị điều ra khỏi trong phủ. Mọi điều trong đó nhất định không hề đơn giản. Ai có thể đoán trước được khi nào thì thiên tai sẽ đến gõ cửa?"

Lý lão tướng quân thở dài một tiếng nặng nề.

Kỷ Vân Thư hỏi: "Ngự Quốc Công chỉ hỏi tướng quân về sự tình binh mã? Không còn điều gì khác?"

Lão xoa xoa tay!

Sau đó lắc đầu!

"Không, chẳng có gì nữa. Lão gia hỏa kia chết đi mà không có dấu hiệu đáng ngờ nào, lão phu cũng muốn đào lão ấy lên và hỏi một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Lý lão tướng quân nói xong, lập tức đứng dậy, quay người và đi tới một bên khác của bình phong, chậm rãi ngồi xuống.

Lão nói với giọng yếu ớt.

"Đêm đã khuya, tiên sinh vẫn nên quay về đi. Những gì người muốn biết, lão phu đều đã nói với người."

Cái gì?

Đều đã nói?

Điều này so với chưa nói, có gì khác nhau?

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 262: Một Nơi Trong Mơ

Ngay lúc này, bình phong ngăn cách hai người, Kỷ Vân Thư muốn tiếp tục hỏi thêm, chỉ sợ cũng không thể hỏi thêm được gì.

Nàng đành phải nâng áo choàng đứng dậy, vỗ vỗ những chiếc lá nhỏ rơi rụng trên người, chấp tay hành lễ, xoay người rời đi.

Người vừa mới ra khỏi đình, bên kia bình phong đã truyền tới giọng nói trách cứ của Lý lão tướng quân.

"Tiểu súc sinh, rượu lâu năm lão tử mang tới, ngươi dám uống trộm!."

Lão đang mắng, tất nhiên chính là Lý Triệu!

Kỷ Vân Thư chỉ nghe tiếng bên tai, bước chân nàng vẫn không dừng lại, dần dần rời đi.

Ra khỏi Lý phủ, xe ngựa Cảnh Dung vẫn đang chờ bên ngoài, Lang Bạc đỡ nàng lên xe ngựa, bên trong Cảnh Dung đang hípmắt chờ nàng.

Thấy nàng bước lên, hần lập tức ra lệnh cho Lang Bạc: "Đi thôi."

"Vâng!"

Xe ngựa lập tức đi về phía Trúc Khê Viên.

Bên trong xe ngựa, Cảnh Dung nhìn sắc mặt Kỷ Vân Thư u ám, hần không cần hỏi cũng biết kết quả.

Vì thế hắn nói: "Không đạt được điều mình muốn là điều bình thường, nếu như lão ta dễ dàng nói mọi chuyện với nàng như vậy, vậy thì sẽ không xứng danh là lão tướng quân."

"Cũng không phải không nói gì cả." Kỳ Vân Thư đáp lại.

"Hả? Lão ấy đã nói những gì?"

"Sau khi uống bảy chén trà, lão nói về chuyện nhi tử của lão không biết cố gắng, cũng nói tôn tử kia của lão giống như súc sinh!"

Phụt ——

Cảnh Dung gần như bị nghẹn, bật cười.

Hắn không nhịn được châm chọc một câu: "Cả nhà Lý gia này, đều rất kỳ quặc!"

Kỳ Vân Thư không có lời gì để nói!

Một lát sau, nàng duỗi tay vén màn xe lên, nhìn ra bên ngoài vài lần, khi thấy bọn họ đã rời khỏi địa phận Lý phủ, nàng nghiêm mặt nói với Cảnh Dung.

"Thật ra, Lý lão tướng quân còn nói một chuyện."

"Cái gì?"

"Lão nói rằng, lúc Ngự Quốc Công vẫn là Ninh Vương đã nhường vị trí Thái tử cho phụ hoàng của chàng. Lý lão tướng quân không nói sâu về chuyện này, hơn nữa thời điểm lão ấy nói chuyện, cũng không giống như cố tình nhắc tới, nhưng dường như lại đang ám chỉ điều gì đó."

Cảnh Dung nghe hiểu ý nàng.

"Ý của nàng là, Lý lão tướng quân thật ra muốn nói cho nàng biết, vụ án Ngự Quốc Công phủ mười bốn năm trước có liên quan tới phụ hoàng ta?"

A phi!

Nàng không hề nói ra như vậy!

Ngàn vạn lần đừng đổ lên đầu nàng. Tội danh này, nàng thật sự gánh không nổi.

Nhưng Cảnh Dung là hoàng tử, đàm luận ở sau lưng lão tử của hắn vài câu cũng là chuyện thường tình!

Kỷ Vân Thư hết sức cảnh giác, nói: "Ta chỉ suy đoán, không thể chứng minh được, xem như vừa nghe được mấy lời huyền thuyên của Lý lão tướng quân mà thôi. Nhưng ta có cảm giác, lão ấy dường như chưa nói ra chuyện gì, thậm chí, đang cố tình dấu diếm gì đó, căn bản không muốn nói cho ta."

Cảnh Dung nghe xong những lời nàng nói thì bắt đầu suy ngẫm.

Hắn nhẹ nhàng gõ vài cái vào dưới đầu gối, nói: "Nếu thật sự giống như lời nàng nói, Lý lão tướng quân thật sự đang cố tình dấu diếm điều gì, vậy thì chuyện kia nhất định là rất quan trọng. Quan trọng đến nỗi lão đã đợi mười bốn năm qua, cho đến khi 《Lâm Kinh Án》 sắp được tiết lộ, lão mới lựa chọn vào kinh."

"Vậy, sự tình Lý lão tướng quân che giấu mười bốn năm qua, là gì? Vì sao bây giờ lão mới vào kinh? Nếu như thật sự tới đây vì 《Lâm Kinh Án》, vậy vì sao lão không nói cho ta về sự tình năm đó?"

Kỷ Vân Thư nở ra một loạt câu hỏi giống như thủy triều.

Tuy nhiên ——

Cảnh Dung đột nhiên đưa ra một kết luận.

"Bởi vì, có thể lão có mục đích khác!"

Lời này, ngay cả bản thân Cảnh Dung cũng đều cả kinh.

Lý lão tướng quân là người nào? Nguyên lão ba triều! Nếu như lần này lão vào kinh thật sự vì có mục đích riêng, vậy thì, nhất định đó sẽ là một động thái rất lớn.

Kỷ Vân Thư cũng không nghĩ tới điểm này, hiện tại Cảnh Dung đã nói toạc ra, nàng cũng cả kinh không nhẹ.

Thần sắc của nàng ngưng trọng lại!

Thật lâu sau vẫn không ai nói gì!

Khuôn mặt tuần tú của Cảnh Dung nhăn lại, ấn đường biến thành hình chữ xuyên (川).

Hắn nghiêm túc dặn dò với Kỷ Vân Thư: "Việc này, ta sẽ âm thầm phái người điều tra, nàng tốt nhất đừng gặp lại lão gia hỏa kia, vạn nhất lão ấy thật sự có mục đích khác, tránh cho nàng trở thành quân cờ của lão."

"Nhưng ta phỏng đoán, ta đã là mục tiêu biến thành quân cờ của lão."

"Nàng có ý gì?"

"Lão đã nói với ta về chuyện Hình Bộ đề điểm hình ngục tư." Kỷ Vân Thư thờ ơ mở miệng.

"Đề điểm hình ngục tư?" Cảnh Dung buồn bực: "Mấy năm trước, phụ hoàng đã hạ lệnh bãi bỏ chức vị này rồi, vì sao đột nhiên lại nói tới chuyện

này?"

Kỷ Vân Thư hơi cong mày đẹp lên, không nói gì.

Cảnh Dung suy nghĩ một lát, sau đó bưng tỉnh: "Xem ra, lão đang muốn vớt cành ôliu cho nàng!"

"Đó gọi là, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm."*

(*) "拿人手短, 吃人嘴软。": Muốn lợi dụng ai đó thì cần phải có cái miệng ngọt.

"Nếu nói như vậy, nàng không định với lấy cành ôliu này?"

"Không phải không với, là không dám với! Ta không muốn trở thành quân cờ!"

Khi tiểu nữ nhân nói, trong lời nói có mang theo một chút tính tình tùy hứng.

Nhưng Cảnh Dung lại ngây ngất với nó, mắt sắc của hắn nheo lại nhìn nàng chăm chăm, ngay lập tức khiến Kỷ Vân Thư cảm thấy tê rần cả người.

Nàng nhanh chóng nghiêng người rời xa hắn!

"Khi nào thì Vương gia có thể bỏ tật xấu thích nhìn xem người chăm chăm như thế?"

Nàng oán trách hắn một câu.

Cảnh Dung cười cười, muốn duỗi tay qua véo lên má nàng, không may xe ngựa dừng lại, Lang Bạc vén màn lên, vói đầu vào trong.

"Vương gia, tới rồi!"

Đã tới Trúc Khê Viên!

Nhanh như vậy?

Cảnh Dung đang nâng tay lên, lúc này dừng lại ở giữa không trung, vói qua cũng không phải, buông xuống cũng không xong.

Kỷ Vân Thư nhân cơ hội này, xuống xe ngựa.

Sắc mặt Cảnh Dung biến xanh, bước xuống theo sau, tức giận liếc mắt nhìn Lang Bạc một cái.

Hắn lạnh lùng nói một tiếng: "Nhiều chuyện!"

Sau đó lập tức đuổi sát theo Kỷ Vân Thư.

Chỉ còn lại Lang Bạc hỗn độn ở trong gió.

Chẳng lẽ mình đã sai rồi sao? Không sai mà, thật sự đã tới Trúc Khê Viên rồi, hắn chỉ vén màn lên và bấm báo một tiếng. Như vậy cũng chọc tới Vương gia?

Wương gia có thể giải thích được không?

Lang Bạc gãi gãi đầu, đi vào theo.

Kỷ Vân Thư vừa vào tới trong viện, vòng eo đột nhiên bị người ôm lấy từ phía sau. Nàng còn chưa kịp có phản ứng lại, hai chân đã rời khỏi mặt đất, cả người bay lên giống như một chiếc lông vũ.

Từ trong viện, nàng bị người mang theo, bay vọt lên trên nóc nhà.

Chân nàng dừng ở trên mái ngói và lắc lư vài cái, nhưng vòng eo đã bị vòng tay kia giữ chặt, lúc này nàng mới ổn định lại.

Nóc nhà không cao lắm, nhưng khi nhìn xuống vẫn khiến trái tim người hoảng loạn. Nàng hít một hơi thật sâu, trước ngực phập phồng một

lúc trước khi bình tĩnh lại.

Nàng vừa ngược mắt lên liền nhìn thấy được gương mặt bỗng chốc phóng đại ở trước mắt mình.

Đầu sở gây tội, chính là Cảnh Dung!

Nàng vặn vẹo thân mình, chất vấn: "Chàng đang làm gì vậy?"

"Cho dù bây giờ thời cuộc có nhiều rào cản đáng sợ, tiến tới như sóng, cũng không thể ảnh hưởng tới bốn vương và nàng."

"Hả?"

"Hôm nay thật đẹp, nếu không thương thức thì thật đáng tiếc."

"Hả?"

Kỷ Vân Thư bị hấn kéo ngồi xuống trên nóc nhà!

Chờ khi nàng ngẩng đầu lên, nàng lập tức nhận thấy trên bầu trời tối sầm, có treo một vầng trăng tròn!

Cực kỳ chói mắt.

Ánh trăng rục rờ, hai người nương tựa bên nhau, cùng với ngọn cây lay động.

Một khung cảnh rất đẹp!

Tay của Kỷ Vân Thư đã bị Cảnh Dung nắm chặt.

Mười ngón tay đan xen!

Nhưng khi nhìn thấy vầng trăng tròn, trong lòng Kỷ Vân Thư lại bắt đầu thương cảm không giải thích được.

Nàng nói một câu.

"Không biết một ngày nào đó, ta có thể đột nhiên trở về hay không."

Giọng nói của nàng rất nhẹ, nhưng Cảnh Dung vẫn nghe thấy được!

Hắn nghiêng đầu hỏi nàng: "Trở về? Trở lại Cấm Giang?"

Nàng lắc đầu.

"Một nơi trong mơ."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 263: Chi Sợ Bốn Vương Chắc Chắn Sẽ Chết

"Vậy trong giấc mơ của nàng, có ta hay không?"

Cảnh Dung hỏi.

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, mím môi và hơi nâng cằm lên, nói: "Có, nhất định có. Nhưng, không phải ở trong cuộc sống, mà là ở trong sách."

"Trong sách?"

Một nhân vật tồn tại trong lịch sử, nếu không ở trong sách, vậy chẳng lẽ người muốn ngâm mình trong formalin* hay sao?

(*) 福尔马林 = formanlin: Formalin hay còn gọi là Formaldehyde; Dung dịch formanlin có thể được sử dụng trong ướp xác để khử trùng và tạm thời bảo quản xác chết.(St.)

Nhưng lời nói của nàng vừa đến bên miệng, lại thành ——

"Bởi vì nơi trong giấc mơ của ta chính là thật lâu thật lâu về sau, Vương gia đương nhiên sẽ là một nhân vật do sử sách ghi lại."

"Bốn vương quả thực bị nàng quay vòng khiến cho hôn mê."

"Sau này ta sẽ chậm rãi giải thích cho chàng nghe."

"Cũng được, dù sao, tương lai còn dài!"

Lời này, luôn mang theo hương vị đùa giỡn.

Kỷ Vân Thư vẫn luôn bối rối bởi những lời như vậy của hắn.

Cảnh Dung nắm chặt tay nàng, đẩy thâm tình chăm chú nhìn nàng: "Có thể có được nàng đã là phúc khí lớn nhất của bốn vương. Tương lai nếu bốn vương được lưu lại sử sách, trong đó, cũng nhất định có nàng. Bởi vì, nàng sẽ là Dung Vương phi của bốn vương."

"Ta khi nào từng nói, ta sẽ trở thành Dung Vương phi của chàng?"

"Không phải nàng thì tuyệt đối không là ai khác!"

Kỷ Vân Thư thẹn thùng, mở to cặp mắt nhìn hắn.

Nàng nghiêm túc nói: "Ta lựa chọn ở bên chàng, tất nhiên cũng sẽ sẵn sàng đón nhận hết mọi trắc trở. Nhưng chàng là Vương gia, và ta chung quy chỉ là một thứ dân. Vinh hoa phú quý, vàng bạc tài bảo ta đều không cần, chỉ muốn cùng với người mình yêu ẩn dật giữa núi sâu sông dài, rút xa khỏi sự hỗn loạn, lui tới trên những đỉnh núi tuyết. Chúng ta có thể suốt ngày gắn bó với nhau, nắm tay nhau làm bạn từ lúc mặt trời mọc tới lúc mặt trời lặn! Như vậy là đủ rồi. Nhưng nếu sống như vậy, chàng sẽ phải từ bỏ thân phận Vương gia hiện giờ, cũng sẽ giống như ta, chỉ là một thứ dân. Chàng có bằng lòng hay không?"

Nàng dường như đang hỏi, giang sơn và mỹ nhân.

Người sẽ chọn cái nào?

Cảnh Dung ôm nàng vào trong lòng ngực, sự lạnh lùng trong mắt giống ngưng tụ một dòng điện cực mạnh, cực nóng có thể đốt cháy nàng.

Hắn nói: "Nguyện vọng của nàng, sao sẽ không phải là nguyện vọng của ta? Tin tưởng ta, những ngày như vậy nhất định sẽ đến."

"Có thật vậy không?"

Cảnh Dung gật đầu thật mạnh, nhưng lại giống như hài tử, keo kiệt nói: "Tuy nhiên, không thể mang theo Vệ Dịch. Tiểu tử kia, thật sự quá rắc rối."

Nàng lập tức thoát khỏi lồng ngực hăn.

Nàng lo lắng nói: "Nhưng ta đã hứa với Vệ bá mẫu, sẽ chăm sóc tốt cho Vệ Dịch."

Cảnh Dung cân nhắc nói: "Nếu như vậy, vậy hãy sớm gả tiểu tử kia ra ngoài. Nàng yên tâm, bốn vương sẽ tìm một gia đình tốt giúp hăn. Nhìn Vệ Dịch lớn lên cũng rất trong sáng, chắc hăn sẽ không có vấn đề gì. Đến lúc đó, bốn vương sẽ dành cho hăn một phần đại lễ, bảo đảm cả đời ăn uống hăn không cần phải lo, mỹ vị ngọt ngào, sinh một đồng hậu thế!"

Ca, Vệ Dịch là nam!

Mắt người mù hay sao?!

Kỷ Vân Thư xấu hổ, một tay đẩy hăn ra: "Chàng không thể đứng dẫn một chút hay sao?"

"Ta đang rất nghiêm túc."

"Nhìn không ra!"

Kỷ Vân Thư mắng lại.

Tiểu nữ tử, tính tình rất tuyệt.

Cảnh Dung âm thầm cười cười, vì thế, trấn tĩnh nàng.

"Được được được, bốn vương đồng ý với nàng là được, mang theo Vệ Dịch. Rốt cuộc hài tử kia cũng rất đáng yêu, tương lai nàng và ta sinh hài tử, cũng cần phải có ca ca chơi cùng!"

"Đầu óc chàng bị lừa đá sao? Hay chàng bị sốt?" Kỳ Vân Thư duỗi tay, dùng mu bàn tay thăm dò nhiệt độ trên trán của hắn.

Cảnh Dung ngay lập tức nắm lấy tay nàng, nhíu mày nghiêm túc, nói: "Có lẽ ta bị sốt thật, vì thế nên đời này kiếp này, đều cần có nàng ở ta bên cạnh để hạ sốt giúp ta. Nếu như nàng rời đi, chỉ sợ bốn vương chắc chắn sẽ chết."

Chắc chắn sẽ chết!

Người thật sự đã nói quá nghiêm trọng.

Hắn đã khiến Kỳ Vân Thư cảm động đến nỗi rối tinh rối mù!

Nàng nhăn mày, "Không cho phép chàng nói bậy!"

"Được!"

Cảnh Dung vẫn luôn ngoan ngoãn.

Kỳ Vân Thư lúc này mới cười cười, gối đầu lên bờ hai vạm vỡ của hắn, nhìn lên mặt trăng tròn giống như cái đĩa.

"Ta nghĩ, có lẽ ta thật sự không thể nào quay về được. Vì thế nên đời này, ta đều phải lưu lại đây, cũng chú định chỉ có thể đi theo chàng. Nhưng, sao ta lại xui xẻo như vậy."

Nàng vừa mới nói xong lời này ——

Bốp!

Cảnh Dung dùng ngón tay gõ thật mạnh trên trán nàng một chút.

Hắn nói với giọng tức giận và rất ngạo kiêu: "Nàng có biết, thế gian này có bao nhiêu nữ tử muốn bò lên giường của bốn vương hay không?! Nhưng bọn họ đều không có cơ hội. Người nào đó nên vụng trộm vui vẻ đi. Có người đã ngủ với bốn vương hết lần này tới lần khác!"

"Ai đã ngủ với chàng?"

"Ở dưới sơn cốc trên Lương Sơn, ở trong viện của bốn vương, nói không chừng lát nữa....."

"Dừng."

Kỷ Vân Thư trừng hắn một cái, lười tiếp tục nói chuyện với hắn.

Khoảnh khắc sau, Cảnh Dung lại da mặt dày ôm nàng lại.

Kỷ Vân Thư đẩy ra!

Cảnh Dung lại ôm lấy nàng!

Tới tới lui lui rất nhiều lần!

.....

Hôm sau.

Cảnh Dung trở về phủ, lập tức sai người đi làm việc.

Cho tới buổi tối ——

Hắn ngồi ở trong thư phòng với một chiếc đèn nhỏ, đang bận rộn viết lách gì đó.

Một thân áo gấm đơn giản, tóc được búi bởi vương niện ở trên đỉnh đầu, một chiếc áo choàng màu xám vắt quanh vai, rũ mắt nhìn xuống. Khuôn mặt lạnh lùng thường ngày của hắn, giờ phút này có mang theo một sự dịu dàng của thư sinh.

Rất có hương vị!

Cực kỳ giống một học giả!

Lộ Giang vội vàng tiến tới, đứng ở bên ngoài cửa, cúi người chấp tay.

"Vương gia!"

Lộ Giang gọi hắn một tiếng.

Cảnh Dung không đáp lại, vẫn nâng bút viết chữ, dường như rất tập trung.

Cho đến khi một nét chữ cuối cùng rơi xuống trên mặt giấy, hắn mới ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Lộ Giang một cái.

"Như thế nào?"

"Lý lão tướng quân trước khi vào kinh, không có bất luận khác thường nào. Binh mã của lão ở Thanh Châu cũng không nhúc nhích dù chỉ một binh một tốt. Lần này lão vào kinh, ngoại trừ mang theo mấy tên tùy tùng thì không có gì khác."

Lộ Giang lần lượt báo cáo tất cả.

Cảnh Dung giơ tay nâng ống tay áo to rộng bên phải, nhẹ nhàng đặt bút ở trên giá bút.

Thật lâu sau hắn cũng không nói gì.

Cho đến khi mực trên giấy đã khô!

Hắn giơ tờ giấy lên, khoe miệng cười lấy nụ cười, thường thức bài thơ mà mình vừa viết.

"Ồ" Hắn nói một tiếng: "Thơ này, không biết Vân Thư có thích hay không?"

Vẻ mặt của hắn lo lắng!

Hoá ra, hắn đang viết một bức thư tình cho Kỳ Vân Thư!

Lộ Giang vẫn rất cung kính đứng đó, thỉnh thoảng ngẫu nhiên trộm ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên mặt Vương gia nhà mình đang đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc.

Vương gia quả nhiên đã trúng độc tình yêu, hơn nữa đã đạt tới trạng thái không cách nào chữa trị.

Đồng thời với khi Cảnh Dung đang thường thức tác phẩm của mình, hắn không chút để ý nói một câu.

"Lão gia hỏa kia rốt cuộc đã sống trên đời lâu rồi, hơn nữa còn là nguyên lão ba triều. Khi hành sự, nhất định phải cực kỳ cẩn thận. Vì vậy, người hãy một mặt âm thầm phái người theo dõi nhất cử nhất động của Lý phủ, mặt khác..... hãy bí mật theo dõi Lý Cương."

Lý Cương!

Nhi tử của Lý lão tướng quân!

Ôi trời, thật sự hắn ta được gọi là Lý Cương!

Lộ Giang không hiểu: "Trước mắt Lý Cương vẫn còn ở Thanh Châu, ngay cả khi nữ nhi chết hắn ta cũng vẫn chưa tới. Hơn nữa Lý lão tướng

quân vào kinh, hẳn ta cũng không đi theo. Vì sao Vương gia muốn phái người theo dõi hẳn ta?"

Cảnh Dung thu lại nụ cười hạnh phúc trên mặt, đột nhiên trầm lạnh xuống. Đôi mắt dài và hẹp, giống như một lưỡi dao sắc bén, nhìn chăm chăm Lộ Giang!

"Lý Cương này, nhìn giống như một con chuột nhắt, nhưng vẫn là nhi tử của lão gia hỏa kia. Rốt cuộc, lão tử như thế nào, nhất định sẽ có nhi tử dạng đó. Vì vậy, nếu như lão gia hỏa kia thật sự có mục đích riêng, nói không chừng, có thể tìm hiểu được ở trên người nhi tử của hẳn."

"Thuộc hạ đã hiểu."

"Chuyện này, đừng nói với Vân Thư, để nàng an tâm chờ ở Trúc Khê Viên, tập trung vào việc họa hình người từ đồng xương trắng."

"Vâng!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 264: Sự Kiện Ô Long

Đại thọ Hoàng thượng càng ngày càng đến gần.

Văn võ bá quan đều bận rộn với việc chuẩn bị, chưa kể tới cả việc chuẩn bị tuyển chọn Thái Tử Phi, mọi sự đều bị siết chặt.

Phiền muốn chết!

Hàn Tông Viện!

Một hoạn quan đưa một quyển danh sách tới trước mặt Lương Tông Chính.

"Lương đại nhân, những cô nương chưa chồng từ các châu các phủ báo lên đều đã được sửa và sàng lọc trong danh sách. Đây là những gì còn lại."

Lương Tông Chính hơi lật lật, đặt xuống, sau đó nói với hoạn quan kia: "Gọi Cao Thiếu Tông tới đây."

"Vâng!"

Hoạn quan háo hức đi mời Cao Thiếu Tông, Cao Bình Trạch.

Cao Bình Trạch thật ra tuổi còn rất trẻ, là một trong những người đạt điểm cao nhất trong kỳ thi văn năm trước, vì nên được vào Hàn Tông Viện, đảm nhiệm vị trí Thiếu Tông quan.

"Bình Trạch, ngồi đi. "Lương Tông Chính nói.

Cao Bình Trạch ngồi xuống, hỏi, "Lương đại nhân triệu tập ta tới đây là vì việc gì?"

Lương Tông Chính ngồi thẳng, hỏi: "Người đã vào Hàn Tông Viện được một năm rồi."

"Đúng vậy!"

Lương Tông Chính gật gật đầu.

"Năm nay sự tình tuyển chọn Thái Tử Phi, không thể có chút sơ xuất hay sơ hở nào." Trong khi nói, Lương Tông Chính đưa quyển danh sách trong tay cho hắn, nói: "Trên quyển sanh sách này là những người có tư cách vào cung chờ tuyển Thái Tử Phi. Các nàng sẽ vào cung trước ngày đại thọ Hoàng thượng hai ngày, đến Trữ Tú Cung nghiệm thân và học lễ nghi. Không có sai lầm nào được chấp nhận, cũng không được bỏ qua bất kỳ ai. Người hãy tự mình đi giao cho nội đình, không thể có chút sơ xuất."

Tiếp nhận quyển danh sách, Cao Bình Trạch cũng lật lật, kiểm tra qua một lần nữa.

Danh sách không sai!

Hắn khép quyển danh sách lại!

"Vâng, ta đây sẽ lập tức đưa qua."

Cao Bình Trạch đứng dậy, chấp tay. Khi hắn chuẩn bị rời đi, hắn liền nói một tiếng: "Lương đại nhân, những chuyện xảy ra trong nhà, xin hãy nén bi thương."

Lương Tông Chính gật đầu!

Chờ sau khi Cao Bình Trạch rời đi, sự tang thương trên mặt Lương Tông Chính đều biến mất.

Lương Tông Chính nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, rên rỉ một tiếng trước khi đấm lên mặt bàn.....

Rời khỏi Hàn Tông Viện, Cao Bình Trạch lập tức mang theo danh sách đi về phía nội đình.

Khi vòng qua hành lang dài trong cung Minh Đức điện, vừa mới rẽ vào khúc quanh, hắn trực tiếp đụng phải một tiểu thái giám đang vội vã. Va chạm này đã khiến quyển danh sách trong tay hắn rớt xuống mặt đất.

Tiểu thái giám sợ hãi, lập tức quỳ xuống.

Sau đó tiểu thái giám nhặt quyển danh sách lên, dùng ống tay áo xoa xoa bụi ở phía mặt trên, nâng lên trên đầu, đẩy tới.

"Nô tài biết sai!" Tiểu thái giám cúi đầu.

Cao Bình Trạch là một người văn nhân, đương nhiên sẽ không để ý.

Hắn nhận lấy quyển danh sách, xua xua tay: "Không sao."

Sau đó lập tức rời đi!

Tiểu thái giám kia chờ đến khi Cao Bình Trạch đi xa mới đứng dậy.

Cao Bình Trạch đi tới nội đình, giao quyển danh sách cho tổng quản nội đình.

"Trên quyển danh sách này, đều đã được thẩm tra và đối chiếu chuẩn xác, đừng gây ra lỗi lầm nào."

"Cao đại nhân yên tâm."

Quan nội đình lên tiếng.

Cao Bình Trạch lúc này mới yên tâm rời đi.

Không lâu sau, những người trên danh sách đã được biết tới. Tổng cộng có mười tám người, tất cả các tiểu thư đều xuất thân từ những nhà danh tiếng và có thực lực.

Tập thư thông báo đều được làm xong và gửi ra khỏi cung.

Các cô nương từ các châu các phủ, sau khi nhận được thư thông báo, lập tức có thể chuẩn bị, mấy ngày sau sẽ phải tiến cung. Những người không nhận được thư thông báo, tất nhiên đã bị từ chối, chỉ có thể về nhà.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Tướng quân phủ!

Kỷ Mộ Thanh đợi một ngày, thư thông báo vẫn chưa tới nơi. Nàng ta lập tức lôi kéo một tiểu nha đầu trong phủ, sốt ruột hỏi: "Không phải người nói hôm nay trong cung sẽ bắt đầu gửi thông báo đi hay sao? Vì sao đã tới lúc này, bọn họ vẫn chưa đưa tới đây?"

"Nô tỳ..... không biết, nhưng thư thông báo trong cung thực sự đã được đưa ra khỏi cung, rất nhiều người đều đã nhận được."

"Vậy vì sao bốn tiểu thư lại không nhận được?"

"Điều này....."

Tiểu nha đầu cúi đầu, co vai lại, sợ Kỷ Mộ Thanh sẽ túm lấy mình khai đao.

Kỷ Mộ Thanh lập tức dậm chân, một tay hất tiểu nha đầu qua một bên, chạy như bay ra phía ngoài sân, đi tìm Kỷ Lê.

Lúc này, Kỷ Lê cũng vừa mới trở về từ Binh Bộ, lập tức bị nàng ta giữ chặt.

Sắc mặt Kỷ Lê trầm xuống.

"Có chuyện gì vậy? Vì sao gấp gáp như vậy?"

"Đại ca, đều lúc này rồi vì sao hoàng cung vẫn chưa gửi thông báo tới?"

Kỷ Lê nhăn mày lại: "Hôm nay, thông báo đều đã được phát đi, nó vẫn chưa đưa tới đây sao?"

"Không. Những người khác đều nhận được, duy nhất muội không nhận được. Hay là trong cung xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Đại ca, muội chính là người được chọn để trở thành Thái Tử Phi, chẳng lẽ đám cầu nô tài bên kia đã loại muội ra hay sao?"

"Không có khả năng!" Kỷ Lê phủ định.

Kỷ Mộ Thanh lời kéo hẳn: "Vậy vì sao lại thế này?"

Kỷ Lê suy ngẫm một lát, nhân dịp vẫn chưa thay quan phục, hẳn lập tức quay lại cung, trực tiếp đi thẳng tới Hàn Tông Viện.

.....

Hàn Tông Viện.

Lúc này Lương Tông Chính vừa lúc hoàn thành xong việc và đang muốn quay về phủ, trùng hợp gặp phải hẳn. Lương Tông Chính hiện lên vẻ mặt khó hiểu.

"Kỷ Tư Doãn sao rảnh rồi như vậy, tới Hàn Tông Viện vào lúc này?"

"Nội cung đã gửi thông báo tuyển phi, tất cả đều dựa vào danh sách mà Hàn Tông Viện tới đưa. Bản tướng quân thật ra muốn hỏi Lương đại nhân người một chút, vì trong lòng người vẫn còn có oán hận nên báo tư

thù hay sao?" Kỳ Lê không tức giận, nhưng giọng điệu lại mang theo một luồng ám kình!

Lương Tông Chính cười cười: "Kỷ Tư Doãn nói ra thật sự rất đột ngột. Bản quan từ trước đến nay công tư phân minh, không làm bất luận sự tình gì đi ngược với lương tâm mình."

"Vậy người giải thích như thế nào về việc Kỷ gia ta không nhận được thông báo vào cung chờ tuyển Thái Tử Phi?"

"Thật không? Nhưng trên quyển danh sách kia, rõ ràng có Kỷ tiểu thư!"

"Vậy vì sao thông báo vẫn chưa được đưa tới?"

Đối mặt với sự chất vấn của Kỳ Lê, Lương Tông Chính không hề có chút hoang mang, lập tức lấy một quyển danh sách dự phòng ra, đưa cho Kỳ Lê.

Sau đó nói: "Phía trên này, đúng thật là có tên của Kỷ tiểu thư."

Kỳ Lê nhìn xuống, thật sự có tên Kỷ Mộ Thanh trong đó.

Hay là, phía bên nội đình đã xảy ra chuyện?

Sự kiện Ô Long này, rất nhanh đã truyền tới tai Tiêu Phi.

Lương Tông Chính là người chủ trì tuyển chọn Thái Tử Phi lần này, nhưng Tiêu Phi chính là người tạo nên tất cả. Vì vậy, nếu việc này do bà ta tới quản cũng rất hợp tình hợp lý.

.....

Trong điện!

Ba người Lương Tông Chính, Cao Bình Trạch và tổng quản nội đình đều đang quỳ dưới sàn.

Kỷ Lê đứng ở bên cạnh, bộ dáng giống như muốn nhắc "Các người đều nợ ta".

Tiêu Phi cao cao tại thượng, đôi tay đặt ở trên váy cầm tú chim loan, mày nhăn lại, tức giận nhìn chằm chằm những người bên dưới.

"Sự kiện Ô Long này, là do ai làm?"

Giọng điệu Tiêu Phi có chút bén nhọn, nhưng cũng mang theo vài phần âm trầm.

Trong ba người đang quỳ trên sàn, người đầu tiên lên tiếng, là tổng quản nội đình.

Hai tay hắn vẫn nằm ở dưới sàn, cúi đầu trả lời: "Nương nương, nội đình phát thông báo đi, đều đã được dựa theo danh sách mà Hàn Tông Viện đưa tới. Trong đó không hề có lỗi lầm nào."

Bộp ——

Bàn tay Tiêu Phi đập thật mạnh ở trên đùi mình.

"Trong đó rõ ràng đã sai, người dám nói không sai? Ai cho người lá gan ấy?"

Tổng quản nội đình sợ hãi, cả người run rẩy: "Nô tài biết sai, nhưng trên danh sách Cao Thiếu Tông đưa tới, thật sự không có tên cô nương Kỷ gia!"

Tang Lan một bên cầm lấy quyển danh sách đưa tới trong tay Tiêu Phi.

Tiêu Phi lật lật, tức giận ném quyển danh sách tới trước mặt ba người.

Quyển danh sách bị lực rất mạnh đập xuống mặt sàn, bìa bên ngoài đều bị bong ra.

Tiêu Phi tức giận chỉ Cao Bình Trạch: "Cao đại nhân, trên danh sách này, vì sao không có cô nương Kỳ gia trong đó?"

Cao Bình Trạch thực sự kinh ngạc!

Không có khả năng!

Trước khi đưa tới nội đình, hẳn rõ ràng đã xác minh qua một lần. Tên của Kỳ Mộ Thanh, thực sự có ở trong đó!

Hắn ngay lập tức nhặt quyển danh sách trên sàn lên nhìn.

Đột nhiên hắn có cảm giác kinh sợ!

Thật đúng là không có!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 265: Trâm Ngọc

"Tại sao lại như vậy?"

Cao Bình Trạch mang vẻ mặt không thể tin nổi, đôi tay run rẩy, danh sách trong tay cũng vì thế mà rơi xuống sàn.

Sau khi sửng sốt, Cao Bình Trạch nhanh chóng lạy nói: "Nương nương, trước khi vi thần tới nội đình, danh sách này tuyệt đối không có vấn đề gì, vi thần cũng đã xem qua, trên danh sách này quả thực có tên của Kỷ cô nương."

Cao Bình Trạch vừa nói như vậy, có thể chuyện đã xảy ra lúc ở nội đình.

"Ý của Cao Thiếu Tông là hoài nghi nội đình chúng ta đã động tay trên danh sách này?"

"Trước khi đưa tới đó, không hề có lỗi lầm nào."

"Quyển danh sách là do Cao Thiếu Tông người đưa tới, cũng không hề sai."

.....

Hai người tranh chấp không ai nhường ai!

Bộp ——

Tiêu Phi một lần nữa đập ghế, đứng dậy. Tang Lan đỡ bà ta đi qua, đứng ở trước mặt ba người.

Thật lâu sau, bà ta mới nói với Lương Tông Chính: "Lương đại nhân, người được chọn vào cung là do Hàn Tông Viện các người thông qua, sau đó sàng lọc mới chọn ra được. Tên của Kỳ cô nương chắc hẳn phải ở trên đó. Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Người hãy nói rõ ràng cho bốn cung biết."

Lương Tông Chính vẫn mang vẻ mặt trấn tĩnh, cúi phục thân mình, đưa quyển danh sách dự phòng tới.

"Bẩm nương nương, quyển danh sách được đưa tới nội đình đều giống với quyển danh sách dự phòng này. Trước khi Cao Thiếu Tông đưa danh sách đi, cũng đã thẩm tra đối chiếu một lần, không hề có sai sót nào. Đối với việc Cao Thiếu Tông có phải động tay động chân với quyển danh sách hay không, vi thần không biết."

Thật sự tàn nhẫn!

Cái mũ này, không ngờ lại được đội ở trên đầu Cao Thiếu Tông.

Cao Thiếu Tông không thể tin nghiêng đầu nhìn ông ta, mồ hôi đầy đầu, trừng mắt, nói: "Lương đại nhân, người biết ta sẽ không làm như vậy, danh sách này... Thật sự không phải do ta ra tay."

"Vậy người giải thích như thế nào, danh sách người lấy từ Hàn Tông Viện là chính xác, nhưng danh sách đưa đến nội đình lại xảy ra lỗi?"

"Ta không biết!"

Cao Thiếu Tông mang vẻ mặt mê mang!

Đôi môi đều bị dọa sợ đến nổi trắng bệch!

Tiêu Phi vẫn bình tĩnh liếc mắt nhìn Kỷ Lê một cái, nói: "Kỷ Tư Doãn, việc này đúng thật là do sơ sót của Hàn Tông Viện và nội đình. Cho dù là ai gây khó dễ trong đó, bốn cung cũng nhất định nghiêm trị, nhưng Kỷ Tư Doãn chắc hẳn hiểu rõ, hiện giờ đã tới gần ngày đại thọ Hoàng thượng, chớ nên náo loạn gây ra sự tình gièm pha. Bốn cung một lần nữa sẽ ra lệnh cho nội đình gửi một thông báo mới, tự mình đưa đi tới tướng quân phủ."

Nói xong, bà ta giơ tay lấy một chiếc trâm ngọc màu đỏ thượng đẳng trên đầu mình xuống, tiếp tục nói: "Trâm ngọc này, là Hoàng thượng sai người tự chế tác cho bốn cung. Hiện tại bốn cung giao cái này cho Kỷ cô nương, xem như là nhận lỗi." Tiêu Phi giao trâm ngọc cho Tang Lan, mệnh lệnh: "Hãy cẩn thận cất nó cùng với bức thư thông báo của nội đình, đều đưa tới tướng quân phủ."

"Vâng!" Tang Lan nhận nó bằng hai tay, cẩn thận đặt vào trong hộp gấm.

Kỷ Lê: "Nếu sự tình đã được giải quyết rõ ràng, vậy thì tất cả đều dựa theo ý nương nương. Vi thần cũng thay mặt muội muội, tạ nương nương ban thưởng."

Tiêu Phi cười cười: "Nghe nói, Kỷ cô nương đẹp như thiên tiên, ôn văn nho nhã, cầm kỳ thư họa, mọi thứ đều tốt. Nữ tử như thế, bốn cung thật sự gặp không chờ nổi muốn gặp nàng ấy."

"Nương nương nói quá lời."

"Thôi, Kỷ Tư Doãn vẫn nên nhanh chóng rời khỏi cung và quay lại phủ, nói tin tức cho nàng ấy, miễn cho nàng ấy ở nhà sốt ruột."

"Vâng, vi thần cáo lui!"

Kỷ Lê chấp tay, rời đi!

Nên thưởng đã thưởng. Nên phạt, tất nhiên cũng cần phải phạt!

Tiêu Phi nhìn ba người vẫn quỳ trên mặt đất, mặt mày âm ngoan, tay phất một cái: "Cho dù là Hàn Tông Viện đã sai, hay là nội định sai, tất cả đều có tội. Trên dưới nội cung, mỗi người đánh hai mươi trượng. Hàn Tông Viện, mỗi người khấu trừ bổng lộc nửa năm. Việc này, không cho phép nhắc lại nữa."

Không chém đầu là được!

Ba người quỳ lạy: "Tạ nương nương!"

.....

Rất nhanh, nội cung đã đưa ra một bức thư thông báo khác. Tổng quản nội đình vừa mới bị trách tội đã tự mình đưa đi, còn mang theo trâm ngọc do Tiêu Phi ban thưởng.

Kỷ Mộ Thanh quả thực giống như ở trên thiên đường, vừa xem thư thông báo màu đỏ, vừa cẩn thận ngắm trâm ngọc trên búi tóc ở trong gương.

Nàng ta thay đổi vài vị trí cắm, cuối cùng cũng vừa lòng với nó!

Sau đó, Kỷ Mộ Thanh lại đánh chút má hồng và son môi, nhìn gương mặt của mình trong gương, nàng ta hiện lên một nụ cười mỉm.

Nàng ta lại sờ sờ cây trâm trên đầu, ngạo kiều hỏi tiểu nha đầu bên người: "Đẹp không?"

Đúng vậy, cây trâm rất đẹp!

Nhưng người thì.....

Nha đầu gật gật đầu: "Đẹp, tiểu thư mang cây trâm này càng đẹp mắt hơn."

Bồn cầu đâu? Lão tử muốn nôn!

"Đây chính là sự ban thưởng của Tiêu Phi nương nương, loại ban ân này, cũng chỉ có bốn tiểu thư mới xứng."

"Đúng vậy, tiểu thư chính là Thái Tử Phi tương lai, Tiêu Phi nương nương đương nhiên phải đối tốt với tiểu thư một chút."

"Đó là đương nhiên!"

Nàng ta phòng lên khi được tiểu nha đầu khen ngợi.

Kỷ Mộ Thanh lại đùa nghịch trước gương thêm một lúc, sau đó đột nhiên nghĩ tới: "Đúng rồi, Nhị tiểu thư đâu? Chẳng lẽ lần trước bị ta tát một cái nên tránh ở trong phòng không dám ra ngoài?"

Nha đầu suy nghĩ một lúc, đáp lời: "Mới vừa rồi, nô tỳ nhìn thấy Nhị tiểu thư đã ra khỏi phủ."

"Ra khỏi phủ? Đi đâu?"

"Không biết, nô tỳ không hỏi."

Kỷ Mộ Thanh nghĩ nghĩ, lập tức nổi giận, ném chiếc lược trong tay lên bàn: "Khăng định là đi tìm tiện nhân kia, theo dõi xem khi nào nàng trở về, ta sẽ thu thập nàng."

Chiếc lược kia bị ném xuống bàn, vỡ tan ——

.....

Trúc Khê Viên!

Kỷ Uyển Hân quả nhiên đang ở đây.

"Hôm nay trong hoàng cung đã phát ra thông báo về sự kiện Ô Long, không ngờ là không được đưa tới phủ chúng ta, đại tể tất nhiên lo lắng, vì thế nên đại ca lập tức quay lại cung. Cũng may sự việc đã được giải quyết. Tiêu Phi nương nương thật sự rất tốt, sau khi điều tra rõ sự tình đã sai người đưa thông báo tới. Hơn nữa, Tiêu Phi còn ban thưởng cho đại tể một cây trâm ngọc. Cây trâm kia là do Hoàng thượng sai người chế tạo riêng cho Tiêu Phi nương nương."

Khóe môi Kỷ Uyển Hân mang theo tươi cười, giống như tất cả đều bị mờ đi vì mình.

Nhưng Kỷ Vân Thư vừa nghe tới đây lại cảm thấy buồn cười. Tiêu Phi là người nào, nàng xem như đã biết. Bà ta sẽ tốt như vậy?

Đơn giản ——

Nàng chỉ cười mà không nói!

Tuy nhiên, nàng lại chú ý tới quầng thâm tím trên mặt của Kỷ Uyển Hân, còn có ở trên khóe môi.

Kỷ Vân Thư lo lắng hỏi: "Có chuyện gì với mặt tể vậy?"

Vừa nhắc tới nó, Kỷ Uyển Hân nhanh chóng xoay đầu, nói: "Không sao, chỉ vì ta không cẩn thận nên bị vật gì đó đánh."

Người cho ta là đồ ngọc sao?!

"Có phải bị đại tể đánh hay không?."

Kỷ Vân Thư không phải đang hỏi, mà là đang khẳng định.

Kỷ Uyển Hân cười chua xót: "Tính của Đại tỷ, muội cũng biết rồi. Ở đây là kinh thành, không phải Cẩm Giang, vì vậy, ta chỉ nhắc nhở tỷ ấy vài câu, nhưng lại chọc giận tỷ ấy. Cũng may, vết thương trên mặt ta cũng không nặng lắm, ta cũng đã bôi thuốc. Nếu không nhìn kỹ, người khác không thể nhìn ra được. Vân Thư, thật ra muội nhìn xem cẩn thận hơn một chút."

Kỷ Uyển Hân nói giọng đều đều, cực kỳ rộng rãi!

Nhìn thật sự khiến người đau lòng.

Kỷ Vân Thư kéo tay nàng ta, thở dài một tiếng.

"Nhị tỷ, mặc dù ta đã không phải là người Kỷ gia, nhưng tỷ vĩnh viễn là thân nhân của ta. Cho dù phát sinh bất luận sự tình gì, ta đều sẽ đứng về phía bên tỷ."

"Vân Thư....."

"Điều khó khăn nhất trên thế gian, thật ra chính là tranh. Đại tỷ cũng thế, đại ca cũng vậy, đều không thể thoát một chữ tranh. Nhưng tỷ lại không giống bọn họ. Thẩm Trường Khâm của Thẩm gia thật ra là người không tệ, nếu có thể gả qua đó sớm một chút thì hãy gả đi."

Kỷ gia, chung quy không phải là nơi đợi người đến.

Người trong gia đình ấy, đều có thể tranh!

Kỷ Uyển Hân rũ mắt xuống, thật lâu sau mới thốt ra một câu: "Ta biết."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 266: Tranh Cãi! Giăng Co!

Sau khi hàn huyên hồi lâu ở Trúc Khê Viên, Kỷ Uyển Hân cũng quay trở về.

Nhưng ——

Kỷ Uyển Hân vừa mới bước chân vào tướng quân phủ, một chậu nước lạnh như băng được hắt vào trên người nàng.

Cả người nàng ngay lập tức ướt sũng.

Kỷ Uyển Hân cũng ngây ngẩn cả người, ngốc ngốc đứng đó, búi tóc hỗn độn, nước không ngừng chảy xuống khắp cơ thể nàng.

Cực kỳ chật vật!

Cùng với lúc đó, còn có tiếng cười khanh khách gian ác của Kỷ Mộ Thanh.

Nàng ta ném mạnh chiếc chậu trống rỗng trong tay xuống mặt đất, câu lấy môi cười âm lãnh, bước chân vòng quanh Kỷ Uyển Hân và đánh giá trên dưới một chút.

Sau đó nàng ta nói: "Trước khi tới kinh thành, ta đã nói với muội, không cho phép muội lui tới chỗ tiện nhân kia, muội căn bản không nghe thấy ta nói? Hay là không để lời ta nói trong lòng?"

Kỷ Uyển Hân im lặng!

Sau một khoảnh khắc, Kỳ Mộ Thanh nắm lấy cằm Kỳ Uyển Hân, nhấc lên.

Bắt buộc cặp mắt ốm yếu của nàng phải nhìn thẳng vào mắt nàng ta.

"Hôm nay chỉ là một cảnh cáo đối với muội, nếu như tiếp tục có lần sau, thứ hắt ở trên người muội, sẽ không phải là nước lạnh, mà là dầu sôi."

Đầu ngón tay nàng ta siết chặt, sau đó hất ra.

Lực độ rất lớn, bản thân Kỳ Uyển Hân lại yếu, ngay lập tức đã bị hất xuống mặt đất, hai lòng bàn tay bị sứt, chảy ra máu. Nóng rát và đau đớn.

Kỳ Mộ Thanh vừa lòng nghênh ngang rời đi ——

Nằm ở trên mặt đất hồi lâu, Kỳ Uyển Hân mới hơi co giập thân mình, bắt đầu ho khan, cảm thấy cực kỳ khó chịu trước ngực.

Cặp tay thon dài trắng nõn giờ phút này cũng nắm chặt thành nắm đấm.

Nhưng khuôn mặt ốm yếu, vẫn thờ ơ như cũ.

Cho đến khi nha đầu hầu hạ mình đỡ nàng đứng lên, nàng mới cảm thấy cả người rét run.

"Tiểu thư, ngài không sao chứ?" Nha đầu cũng khóc.

Nha đầu nhanh chóng đỡ nàng quay về phòng, đốt lò sưởi, phủ thêm chăn bông, sau đó lại đi mời đại phu tới xem.

Nàng ngã bệnh ——

Liên tiếp mấy ngày, đều không xuống giường được.

.....

Vài ngày sau, Kỷ Mộ Thanh rớt cuộc vào cung.

Nghe nói sau khi nàng ta tới Trữ Tú Cung, vô cùng kiêu ngạo, một mình độc chiếm nơi ở tốt nhất, ngoài ra còn muốn bốn cung nữ đi theo hầu mình.

Thậm chí ——

Tự mình khoe khoang, thối phồng quá mức, không ngừng thể hiện sự giàu có của mình. Đương nhiên, chiếc trâm ngọc mà Tiêu Phi đưa cho chính là đối tượng được nhắc đi nhắc lại trong những câu chuyện phù phiếm của nàng ta.

Các cô nương đều nhìn nhìn, mặt ngoài nịnh hót vài câu, nhưng tất cả đều âm thầm chán ghét nàng ta.

Một ngày này, nghe nói tất cả hoa trong Ngự Hoa Viên đều nở, nàng ta lập tức thay đổi một bộ y phục mới, kéo theo hai cung nữ cùng đi với mình.

Bọn họ mang theo chiếc giỏ, hái được rất nhiều hoa.

Mùa xuân là mùa của sự sống mới bắt đầu, trong Ngự Hoa Viên, người tới ngắm cũng nhiều hơn.

Khi các phi tần gặp nàng ta cũng khách khí nói chuyện vài câu.

Nhưng những gì họ nhận được chính là ánh mắt khinh thường nhìn lại, thậm chí không có phản ứng nào.

"Chờ tương lai ta trở thành Hoàng hậu, những lão bà đó, cũng chỉ có thể đợi ở lãnh cung."

Kỷ Mộ Thanh hừ một tiếng, tiếp tục hái hoa.

Thời điểm nàng ta nhìn thấy một gốc cây hoa Bích Đế màu tím, đôi mắt đều tỏa ánh sáng. Hoa Bích Đế từ trước tới nay đều có màu đỏ, nơi nào có thể nhìn thấy hoa màu tím?

Vì thế, nàng ta lòng tràn đầy vui sướng muốn đi tới hái, nhưng lại bị hai cung nữ ngăn cản.

"Cô nương, hoa này không thể hái!"

"Vì sao?"

"Hoa này là....."

Cung nữ còn chưa nói xong, Kỳ Mộ Thanh đã đẩy các nàng ra, động tác trên tay cũng sạch sẽ lưu loát.

Nàng ta đã hái được đóa hoa màu tím kia xuống!

Sau đó, Kỳ Mộ Thanh đặt nó ở trên chóp mũi người người, mùi hương thấm vào ruột gan!

"Làm càn!"

Cũng ngay trong khắc đó, một giọng nói hống hách truyền tới.

Hai cung nữ kia sợ hãi, chiếc giỏ trong tay "bịch" một tiếng, rơi xuống mặt đất, hoa cũng phân tán ra khắp mọi nơi.

Cả hai đều thuận thế quỳ xuống, cầu xin tha thứ: "Công chúa tha mạng, là chúng nô tỳ đáng chết."

Kỳ Mộ Thanh như vừa tỉnh mộng, nghiêng người nhìn qua, nhưng khi nàng ta còn chưa kịp có phản ứng gì.

Bốp ——

Một cái tát đã hung hăng dừng ở trên mặt nàng ta.

Đóa hoa Bích Để màu tím trong tay cũng bị người đoạt mất.

Cảnh Huyền đau lòng nhìn hoa Bích Để mình chăm suốt hai năm qua, tức muốn học máu nhìn Kỷ Mộ Thanh.

"Nữ tử tới từ trên núi hoang nào, dám hái hoa của bản công chúa? Thật to gan."

Kỷ Mộ Thanh bị tát một cái, tức giận đẽ bụng, sao có thể để ý nhiều như vậy. Nàng ta bụm mặt, lên tiếng mắng: "Nữ tử từ núi hoang? Người có biết ta là ai hay không?"

"Bản công chúa quan tâm gì tới người là ai? Dám hái hoa của bản công chúa, nên đánh!"

Bốp ——

Lại thêm một cái tát nữa!

Mặt của Kỷ Mộ Thanh đỏ bừng, không biết là do bị đánh, hay là do tức giận.

Tranh cãi? Giảng co!

"Người dám đánh ta? Người....." Nàng ta nói xong liền giơ tay lên, chuẩn bị tát lại Cảnh Huyền.

Nhưng cung nữ bên người Cảnh Huyền, đã dùng sức kéo nàng qua một bên và thay thế vị trí của nàng, giống như muốn ăn đạn thay cho chủ tử, nói: "Đây chính là công chúa, người là người nào? Người đã hái hoa của công chúa, hiện tại còn muốn đánh công chúa? Không muốn sống nữa sao?"

Quả nhiên, có một chủ tử kiêu ngạo, cũng sẽ có một nô tài kiêu ngạo.

Kỷ Mộ Thanh chịu đựng sự nhần nhện, bắt đầu chảy ra nước mắt.

Cảnh Huyền cũng không bởi vậy mà dừng tay, đầu lòng vuốt hoa Bích Đế của mình, nước mắt cũng nhanh chóng nhỏ giọt.

Nàng trừng mắt nhìn hai cung nữ đang quỳ trên mặt đất, mệnh lệnh nói: "Hai người các người, bắt nàng ta lại, ta muốn chôn nàng ta vào trong đất, làm phân bón cho hoa của ta."

Hai cung nữ run rẩy ngẩng đầu, có chút khó xử.

Cảnh Huyền tức giận: "Các người còn không mau động thủ, chẳng lẽ muốn bản công chúa tự mình động thủ hay sao?"

"Nô tỳ tuân mệnh."

Nói xong, hai cung nữ đứng dậy, chuẩn bị bắt Kỷ Mộ Thanh.

Tuy nhiên, hai người đã bị Kỷ Mộ Thanh quát lớn: "Các người dám!"

"Kỷ cô nương, chúng nô tỳ....."

Lời còn chưa nói xong, Cảnh Huyền đã trực tiếp đẩy hai người kia ra, tự mình động thủ.

"Các nàng không dám, bản công chúa dám!"

Cảnh Huyền vừa mới lôi kéo góc áo của Kỷ Mộ Thanh, Cảnh Diệc liền xuất hiện.

"Cảnh Huyền, dừng tay."

Cảnh Diệc đi tới, khuôn mặt hần vẫn lạnh lùng nghiêm túc giống như thường lệ, toát lên khí chất nam tử, hơn nữa gương mặt hần rất tuấn tú, thực

sự trong lúc nhất thời khiến người không dời mắt được.

Cảnh Huyền lập tức kéo tay áo Cảnh Diệc phàn nàn, mở đóa hoa Bích Đế trong tay ra: "Hoàng huynh, huynh nhìn xem, đây chính là hoa muội lấy từ Ngự Hoa Viên hai năm trước, năm nay thật vất vả mới nở hoa được, nhưng lại bị nữ tử tới từ nơi núi hoang nào đó hái mất."

"Nếu đã hái thì cũng hái rồi, chỉ là một đóa hoa mà thôi, sao muội lại làm khó người khác?"

"Hoàng huynh....."

"Được rồi, đừng tiếp tục gây sự." Cảnh Diệc nói xong, lập tức phân phó cho nha đầu bên người Cảnh Huyền: "Đưa công chúa hồi cung đi."

"Vâng!" Cung nữ khom người, kéo tay Cảnh Huyền: "Công chúa, chúng ta đi thôi."

Cảnh Huyền hất tay ra, nổi giận đùng đùng hét lớn: "Hoàng huynh, sao huynh lại giúp đỡ người ngoài? Muội mới là thân muội muội của huynh." Sau đó nàng lại quay về phía Kỳ Mộ Thanh hét to: "Người tốt nhất nên cẩn thận một chút, lần sau nếu như ta còn gặp lại người, ta không thể không lột da người."

Sau khi nói xong những lời này, Cảnh Huyền lập tức rời đi.

Kể từ khi Cảnh Diệc xuất hiện, Kỳ Mộ Thanh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào hắn, không hề nháy mắt.

Cảnh Diệc nhìn nàng ta một cái, giọng điệu lạnh lùng, nhưng vẫn lần theo một chút quan tâm, hỏi một câu: "Trên mặt còn đau nữa không?"

Nàng ta chất phác lắc đầu, nhưng lại nhanh chóng hành lễ một cái, cắn môi, mang theo giọng điệu thẹn thùng nói.

"Đã không đau nữa. Nói vậy, ngài chính là Diệc Vương đúng không?
Tiểu nữ tử chính là đích nữ Kỳ gia Kỳ Mộ Thanh, tham kiến Diệc Vương."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 267: Lưu Huỳnh, Giấy, Rì Sắt

Tự báo gia môn!

Vàng hào quanh đích nữ Kỳ gia, thật là sáng!

Kỷ Mộ Thanh vĩnh viễn luôn thối phồng địa vị của mình.

Cảnh Diệc nhìn nàng ta trên dưới vài lần, hơi có ý đánh giá.

Không thể không nói, nữ nhân này, thật sự là kẻ có tiền, mặc trên người, đeo trên người, đều là ánh vàng ánh bạc rực rỡ!

Ngay cả các phi tần hoàng thất cũng không khoa trương như vậy.

Cảnh Diệc trong lúc lơ đãng nhíu nhíu mày, trong lòng thật sự chán ghét.

Nhưng ——

Vì quyền lợi và địa vị của mình, hẳn chỉ có thể chịu đựng mùi vị, nghẹn ngào nuốt đống phân thúì này vào.

Hắn giả nở một nụ cười ấm áp: "Thì ra là tiểu thư Kỳ gia, bốn vương thật ra đã từng được nghe nói về tiểu thư."

"Vương gia biết ta?"

Ánh mắt Kỷ Mộ Thanh sáng lên!

"Ừ, nghe nói Kỳ tiểu thư là người hào phóng khéo léo, là mẫu người của tiểu thư khuê các. Hôm nay vừa gặp, quả nhiên đúng là như thế."

Nàng ta cúi đầu cực kỳ e thẹn!

Cảnh Diệc nói tiếp: "Cảnh Huyền tính tình có chút xảo quyệt, Kỳ tiểu thư đừng so đo với nàng. Tiểu thư là người hào phóng, vì vậy hãy buông bỏ trong lòng, bốn vương sẽ tự mình giáo huấn nàng ấy."

Kỳ Mộ Thanh vừa nghe thấy những lời như vậy, lập tức hiện ra bộ dáng quan tâm, nói: "Là ta vô tình đã hái hoa của công chúa, vì vậy mới chọc giận công chúa. Ta chắc hẳn nên là người nhận lỗi mới đúng. Mặc dù công chúa đã động thủ đánh ta, nhưng về tình cảm cũng có thể tha thứ."

Người xứng đáng như vậy!

"Kỳ tiểu thư thật sự là nữ tử ngay thẳng nhất mà bốn vương từng gặp."

Nàng ta cúi cúi người: "Vương gia nói quá lời."

Trên khóe môi Cảnh Diệc, trước sau vẫn giữ một nụ cười nhàn nhạt.

Hắn cũng thuận thế lấy ra một chiếc khăn tay từ trong ống tay áo, đặt vào trong tay Kỳ Mộ Thanh, quan tâm nói: "Kỳ tiểu thư vẫn nên nhanh chóng quay về Trữ Tú Cung, thoa dước lên trên mặt mình đi."

Nàng xoa xoa chiếc khăn tay cầm tú màu xám trong tay, trái tim ngay lập tức căng thẳng, sau đó dùng khăn tay kia nhẹ nhàng dán lên trên khuôn mặt nóng bỏng của mình.

"Tạ Diệc Vương!"

"Không cần, bốn vương còn có việc, không thể tiễn Kỳ tiểu thư."

Nói xong, Cảnh Diệc lập tức phất ống tay áo rời đi!

Nhìn thân ảnh kia, trong ánh mắt Kỳ Mộ Thanh ngay lập tức dâng lên một sự ngưỡng mộ, Thái Tử sắp trở thành phu quân của mình đều bị vứt hết sau đầu.

Sau khi trở lại Trữ Tú Cung, nàng ta liền nhốt mình ở trong phòng. Ngay cả khi cung nữ muốn thoa thuốc trên mặt cho nàng ta, nàng ta cũng không có phản ứng, chỉ lạnh lùng nhìn chiếc khăn tay Cảnh Diệc đưa cho mình.

Thất thần!

Cực kỳ giống một hoa si!

Có lẽ, đây là nhất kiếm chung tình giống như mọi người thường nói.

Đương nhiên, sự tình vừa rồi xảy ra ở Ngự Hoa Viên, cũng được lan truyền ở Trữ Tú Cung.

Các cô nương vây quanh lại với nhau, cùng nhau bàn tán về chuyện nàng ta bị công chúa bạt tai.

"Xứng đáng!"

"Đúng vậy, nên như thế!"

Mọi người che miệng, cười khúc khích vui vẻ.

Nhưng bọn họ vẫn cực kỳ cảnh giác nhìn chăm chăm trên cửa phòng đóng chặt kia, chỉ sợ Kỳ Mộ Thanh sẽ đột nhiên lao ra từ bên trong!

Nếu như đổi lại là lúc trước, Kỳ Mộ Thanh khẳng định đã lao ra khỏi phòng và cho đám người này biết ai mới là chủ nhân ở đây. Nhưng hiện tại, nàng ta không có thời gian để làm điều đó.

Nàng ta thất thần nhìn chiếc khăn tay, tâm trí hoàn toàn được lấp đầy bộ dáng Cảnh Diệc.

Cung nữ một bên nhỏ giọng nói ở bên tai nàng ta: "Cô nương, vẫn nên bồi dưỡng chứ? Nếu không mặt sẽ bị sưng lên."

Nàng ta vẫn không có phản ứng!

Cung nữ cũng không nhắc lại nữa, thối lui qua một bên.

Nàng ta không làm âm ỉ, toàn bộ Trữ Tú Cung cũng an tĩnh hơn rất nhiều!

Giống như sự yên lặng trước một cơn bão táp.

Lúc này, bên ngoài cung cũng yên lặng giống như báo trước một cơn bão táp.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trải qua mấy ngày nay, Kỳ Vân Thư đã vẽ ra được hình người của 2 bộ hài cốt, sau khi đối chiếu và loại bỏ trên quyển danh sách, lập tức sai người nâng vào hai quan tài mang đi hạ táng.

Hiện giờ, cũng chỉ còn lại 11 bộ!

Nếu theo tiến độ như vậy, chân tướng vụ án sẽ tiến gần hơn một bước.

Nàng vặn vẹo cổ và nhìn xung quanh bên ngoài vài lần, không ngờ lại cảm thấy có chút mất mát.

Mấy ngày qua, Cảnh Dung không hề tới quấy rầy nàng, chỉ nhường cho Lộ Giang đưa tin tức tới, nói rằng hắn đang bận rộn vì thọ lễ của Hoàng thượng, thường xuyên chạy vào chạy ra trong cung ngoài cung, giống như muốn nói nàng cứ an tâm làm họa sĩ!

Không thể không nói, không có Cảnh Dung nháo nháo bên người mình, nàng thật sự cảm thấy không quen.

Khi nàng vừa thu hồi ánh mắt, một bóng hình từ bên ngoài lướt vào, giống một cơn gió, dừng ở trước mặt nàng khoảng hơn hai mét.

Thì ra, Tử Sâm đã trở lại.

Kỷ Vân Thư cũng nhanh chóng truy vấn: "Như thế nào? Tô tiên sinh đã trở lại Khúc Khương?"

Tử Sâm lắc đầu!

"Chưa quay về?"

Tử Sâm lại lắc đầu lần nữa!

Điều này khiến Kỷ Vân Thư cảm thấy hồ đồ.

Nàng vòng qua trước bàn, đi đến trước mặt Thời Tử Sâm, khẩn trương nói: "Rốt cuộc là hãn an toàn trở về? Hay là như thế nào?"

Thời Tử Sâm cũng không nóng lòng trả lời, chỉ lấy ra một thứ từ bên hông mình, đưa cho Kỷ Vân Thư.

Là chiếc tua rua của Kỷ Búi!

Kỷ Vân Thư lúc đầu là đóng băng, sau đó mới nhận lấy nó.

Thời Tử Sâm cũng bắt đầu giải thích: "Ta đã nhặt được ở trên đường. Ta cũng một đường đuổi theo tới Khúc Khương, nhưng vẫn không đuổi kịp đội ngũ Tô tiên sinh. Tuy nhiên, ta đã hỏi thăm ở Khúc Khương một chút, nghe nói Tô tiên sinh đã quay trở về, những điều khác thì không biết."

"Vì thế, hãn đã an toàn quay về Khúc Khương sao?"

"Chắc là vậy."

Vậy ——

Vì sao lại vứt bỏ chiếc tua rua này?

Kỷ Vân Thư suy nghĩ một lát, nói: "Chiếc tua rua này là do ta cột vào trên người hãn. Nút thắt kia, là năm đó hãn đã dạy cho ta. Ngoại trừ chính bản thân hãn có thể cởi, không ai có thể cởi nó xuống."

Thời Tử Sâm tiếp nhận lời nàng nói: "Chính hãn đã vứt nó?"

"Ngoại trừ lý do này ra, ta không thể nghĩ được điều gì khác." Nói xong, nàng lại cảm thấy kỳ lạ, nhìn tua rua trong tay: "Nhưng, chiếc tua rua này là do phụ thân hãn để lại cho hãn, hãn không có khả năng vứt nó." Sau đó nàng lại hỏi Thời Tử Sâm: "Người chắc chắn, hãn thật sự đã an toàn quay lại Khúc Khương chứ?"

"Người Khúc Khương đã nói như thế, có lẽ hãn đã quay trở về, vì vậy nên ta mới quay trở lại."

Kỷ Vân Thư lúc này mới an tâm gật đầu.

Chỉ cần hãn an toàn trở về, vậy là đủ rồi.

Nàng nắm chiếc tua rua trong lòng bàn tay, sự lo lắng trong lòng cũng dần lắng xuống.

Ngay sau đó, nàng dường như người thấy một mùi gì đó. Nàng lập tức nhìn về phía Thời Tử Sâm, chú ý tới một vết bẩn trên ống tay áo của Tử Sâm, theo động tác cánh tay nàng ấy đong đưa, tản ra một mùi lưu huỳnh và giấy nhàn nhạt.

Thậm chí, còn có một chút mùi rỉ sắt!

Kỷ Vân Thư cảm thấy kỳ lạ hỏi nàng: "Người đã chơi bắn pháo?"

"Không! Ta không chơi."

"Vậy vết bắn trên ống tay áo của người là từ đâu ra?"

Thời Tử Cầm buồn bực nắm tay áo lên nhìn nhìn, suy nghĩ một lúc:
"Chắc là thời điểm vào cửa thành đã cọ xát với thứ gì đó."

"Cọ xát?"

"Vâng, hôm nay có vài chiếc xe ngựa vào kinh, có lẽ là vận chuyển pháo hoa." Thời Tử Cầm giải thích nói.

Chẳng trách có mùi lưu huỳnh!

Kỷ Vân Thư cũng không tiếp tục hỏi nữa, nàng chỉ đi rửa mặt chải đầu và nghỉ ngơi.

Sau khi Thời Tử Cầm rời đi, Kỷ Vân Thư mới đặt chiếc tua rua trong tay vào một cái hộp gỗ.

Đóng lại!

Nàng nghĩ, có lẽ Tô Tử Lạc thật sự đã buông xuống, tất cả những quá khứ của bọn họ đã chuyển thành những ký ức xa xôi, vì thế nên hẳn mới vứt chiếc tua rua này đi.

Nàng thở dài một tiếng, một nụ cười thoải mái cũng dần hình thành trên khoé miệng nàng.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 268: Vận Chuyển Đèn Lồng Vào Kinh

Sáng sớm hôm sau!

Kỷ Vân Thư ra khỏi Trúc Khê Viên, nàng vốn định đi một chuyến tới Dự Hoa các, nhưng mới đi được nửa đường nàng lại đột nhiên chuyển hướng, đi về phía Dung Vương phủ.

Khi nàng vừa bước vào, người trong phủ liền nói Cảnh Dung đang ở hậu viện.

Ai ai ai, ai nói ta tới đây tìm hãn?

Nhưng ——

Nàng vẫn không có tiền đồ đi về phía hậu viện.

Khi nàng vừa tới hậu viện, lập tức nhìn thấy Cảnh Dung đang đứng ở dưới hành lang dài, duỗi tay đùa nghịch một chiếc đèn treo ở trước mặt.

Bộ dáng của hãn, thật sự rất thanh nhàn!

Kỷ Vân Thư vừa định đi tới, bỗng nàng nhìn thấy Lộ Giang đã đi tới trước, vì vậy nàng đơn giản dừng lại tại chỗ.

Nàng nghe thấy Lộ Giang bẩm báo với Cảnh Dung: "Vương gia, thợ lễ đã chuẩn bị xong, chỉ chờ vài hôm nữa đưa tới hoàng cung."

"Có bị hỏng hay không?"

"Thọ lễ của Hoàng thượng, tất nhiên đều rất cẩn thận."

"Vậy thì tốt, lúc dọn dọn nâng nâng, đừng khiến chúng bị hư hỏng. Nếu như bị phụ hoàng trách tội, chúng ta sẽ phải trả giá không nhẹ."

Lộ Giang gật đầu: "Thuộc hạ đã hiểu."

Kỷ Vân Thư buồn bực, rốt cuộc là lẽ vật gì, sao còn muốn dọn dọn nâng nâng? Nó có thể lớn tới mức nào?

Nói là muốn cao điệu một chút, nhưng không cần phải lớn quá như vậy đúng không?

Lúc này, nàng lại nghe Lộ Giang nói một tiếng.

"Vương gia, mấy ngày nay Lý lão tướng quân vẫn ở trong phủ chưa từng đi ra ngoài, không gặp ai, cũng không có gì bất thường."

Lý lão tướng quân?

Kỷ Vân Thư dựng lỗ tai lên, sau đó ẩn qua một bên, muốn tiếp tục lắng nghe một chút.

Chỉ thấy Cảnh Dung lấy chiếc đèn ở trên hành lang xuống, vừa điên cuồng quay trái quay phải nhìn nhìn, vừa không chút để ý nói: "Sau đó thì sao?"

Lộ Giang tiếp tục nói: "Mặc dù bên Lý lão tướng quân không tra được gì, nhưng, con của lão là Lý Cương bên kia....."

"Tiếp tục nói đi."

"Trong khoảng thời gian này, Lý Cương nhiều lần đi tới Thủy Thành, bí mật liên lạc với một cửa hàng chuyên bán đèn lồng của ông chủ họ Trương. Năm nay, yến tiệc đại thọ Hoàng thượng sẽ phải dùng một lượng

lớn đèn lồng, ngày hôm qua vừa mới vận chuyển vào kinh. Trùng hợp chính là, những chiếc đèn lồng đó đều là được vận chuyển từ Thủy Thành tới, càng trùng hợp hơn chính là, toàn bộ những đèn lồng đó, đều được xuất ra từ trong tiệm họ Trương."

Cảnh Dung nhíu mày chặt hơn.

Ngón tay hắn nắm trên chiếc đèn lồng, vô tình chọc thủng bìa giấy, tạo thành một cái lỗ trên đó.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng đặt đèn lồng qua một bên.

Hắn bắt chéo hai tay sau lưng, bắt đầu tinh tế phân tích: "Nếu nói như vậy, Lý Cương thật sự đang âm thầm giúp lão tử hắn làm việc, và việc này, có liên quan tới đại thọ của phụ hoàng. Vậy thì....."

Hắn hơi híp mắt lại!

Lộ Giang truy vấn: "Vương gia đang nghĩ tới điều gì?"

"Lý Cương sớm không tới Thủy Thành, muộn không tới Thủy Thành, cố tình trong khoảng thời gian này mới đi. Hơn nữa lại trùng hợp như vậy, chắc chắn là có liên quan tới những chiếc đèn lồng được đưa vào cung. Nếu bốn vương đoán không sai, những chiếc đèn lồng kia, khẳng định có vấn đề." Nói xong, hắn hỏi ngược lại Lộ Giang: "Lần này đại thọ của phụ hoàng, người phụ trách sự vụ chính của nội đình là ai?"

"Trương Bác!"

Trương Bác này, Cảnh Dung cũng từng giao tiếp qua, cũng là một người tốt. Hắn là quan chủ trì Tư Bộ, chức quan tứ phẩm, thích nghi với mọi hoàn cảnh. Năm trước, hắn cũng được phái ra trận giết được mãnh tướng của địch, sau này được triệu hồi về kinh thành, phụ trách mọi sự an nguy trong ngoài hoàng cung.

Cảnh Dung cân nhắc một hồi, nói lên suy nghĩ của mình: "Đại thọ của phụ hoàng chỉ còn vài ngày nữa, ngày mai sẽ bố trí đèn lồng, xem ra hôm nay bốn vương phải đi tìm Trương Bác một chuyến."

Lộ Giang không có ý kiến gì!

Một lúc lâu sau.

Cảnh Dung xua tay: "Người đi trước đi."

"Vâng!"

Lộ Giang theo tiếng lui ra!

Ngay sau khi Lộ Giang rời đi, Cảnh Dung nhìn không khí lạnh trước mặt, gọi một tiếng: "Xuất hiện đi."

Kỷ Vân Thư đang trốn một bên run người một cái, nâng bước chân lên, chậm rãi đi ra.

Cảnh Dung nghiêng đầu nhìn nàng, khóe miệng nở một nụ cười ấm áp, nhưng mang theo hương vị thăm dò.

Hắn hỏi nàng một câu: "Đều nghe thấy hết?"

Nàng gật đầu!

"Việc này không liên quan tới nàng." Hắn nói thẳng.

Nàng trầm mặc!

Nàng đi tới bên cạnh Cảnh Dung, nâng cặp con ngươi đen như mực, nghiêm túc hỏi hắn: "Chàng thật sự cảm thấy mục đích của Lý lão tướng quân, có liên quan tới đại thọ Hoàng thượng?"

"Không biết, khả năng là vậy."

"Thật ra....." Kỳ Vân Thư muốn nói lại thôi, sau khi sắp xếp lại ngôn từ cẩn thận, lúc này nàng mới nói: "Ngày hôm qua thời điểm Tử Âm trở về, vừa lúc ở cửa thành đụng phải mấy chiếc xe ngựa vào kinh, trên người dính một ít mùi lưu huỳnh. Lúc ấy ta nghi ngờ chúng là pháo, nhưng là hiện tại ta nghĩ, có khả năng không phải."

Biểu cảm của nàng cũng trở nên ngưng trọng!

Cảnh Dung nghiêm túc hỏi: "Ý của nàng là? Mấy chiếc xe ngựa kia có khả năng chính đèn lồng được chuyển tới từ Thuỷ Thành?"

"Không sai!"

"Và trên những chiếc đèn lồng đó, có lưu huỳnh, cũng chính là..... thuốc nổ!" Cảnh Dung kết luận một chút, ngay bản thân mình cũng có chút kinh ngạc.

Kỳ Vân Thư dừng lại một lát, đáp lời: "Chỉ là suy đoán!"

Cho dù là suy đoán, nhưng Cảnh Dung tin tưởng nàng.

Sự nhạy cảm của nữ nhân này, hiển nhiên cao hơn người bình thường rất nhiều.

Đặc biệt là cái mũi!

Hắn nói: "Đợi lát nữa, ta sẽ đi một chuyến tới tìm Trương Bác, đi xem những chiếc đèn lồng kia. Nếu như chúng thật sự có điều khác thường, lúc ấy sẽ làm theo kế hoạch."

"Kế hoạch nào?"

Cảnh Dung bình tĩnh lại: "Vậy thì phải xem thái độ của Lý lão tướng quân."

Hắn nói rất mơ hồ, Kỳ Vân Thư cũng không hiểu.

Nàng đang định mở miệng nói tiếp gì đó, Cảnh Dung đã ngắt lời nàng: "Chuyện này, hãy để ta làm, nàng không cần nhúng tay."

Đây không phải là đang thương lượng, mà là mệnh lệnh.

Kỳ Vân Thư cũng ngoan ngoãn gật đầu!

Nhưng một lát sau, Cảnh Dung lại khó hiểu nhìn nàng, hỏi: "Nàng vừa mới nói Tử Sâm đi qua cửa thành, nàng ấy tới nơi đó làm gì?"

Vấn đề của Cảnh Dung, luôn chỉ chăm chú vào người khác mà không thèm để ý tới vấn đề chính.

Kỳ Vân Thư không thể nói sự tình mình phân phó Thời Tử Sâm đuổi theo Tô Tử Lạc.

Vì vậy nàng chỉ thuận miệng nói một câu: "Ta bắt quá bảo nàng ấy đi tới cửa thành mua giúp ta một ít khoai lang nướng."

"Khoai lang nướng?" Cảnh Dung khiếp sợ.

"Ân, khoai lang nướng của Dư bà bà chỗ cửa thành ăn rất ngon."

"Không ngờ, nàng còn có loại yêu thích này."

Kỳ Vân Thư không đáp.

Biểu cảm nghiêm túc vừa rồi của Cảnh Dung cũng bị hắn nhanh chóng giấu đi, lộ ra một nụ cười ngả ngớn giống như hoa đào tháng ba.

Hắn liếc mắt đưa tình nhìn nàng chăm chăm, cười hỏi: "Vậy thì lúc này, sao nàng lại tới đây? Hay là, nhớ ta?"

Kỳ Vân Thư trừng hắn một cái: "Ta qua đây lấy đồ."

"Thứ gì!"

"Thuốc màu!" Nàng buột miệng thốt ra.

Nhưng Cảnh Dung mang vẻ mặt không tin: "Chẳng phải nói Lang Bạc tới lấy là được, vì sao nàng phải tự mình qua đây?"

Ai ai ai, người đủ chưa?

Kỷ Vân Thư lười phản ứng lại hẳn, xoay người đi về hướng Đông Uyển, cũng không quay đầu lại quăng ra một câu.

"Chàng vẫn nên nhanh chóng đi tìm Trương Bác đi, nhân lúc đèn lồng còn chưa bố trí. Nếu như thực sự có vấn đề, còn có thời gian giải quyết trước."

Nhìn dáng người gầy nhỏ nhưng rắn chắc đứng thẳng, con người lạnh lùng của Cảnh Dung tràn ngập thâm tình.

Thật tốt!

Nếu như cả đời này, đều có thể cùng nàng cãi nhau như vậy, thật tốt!

Không lâu sau ——

Cảnh Dung đi một chuyến tới Tư Bộ, tìm được Trương Bác!

"Dung Vương sao lại tới đây?" Trương Bác hỏi.

Cảnh Dung không thích quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: "Bốn vương nghe nói, đèn lồng từ Thuỷ Thành đã vận chuyển tới kinh rồi, phải không?"

"Vâng, ngày hôm qua vừa đến!"

"Để bốn vương nhìn xem được không?"

Vừa nghe thấy điều này, Trương Bác cảm thấy khó hiểu: "Vương gia vì sao lại muốn xem đèn lồng?"

Đèn lồng thì có gì đẹp đâu? Chẳng lẽ, Dung Vương phủ không có đèn lồng?

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 269: Vì Sao Không Đi Thẳng Vào Vấn Đề

Dung Vương phủ không có đèn lồng?

Trương Bác, người tin hay không, nếu đốt toàn bộ đèn lồng trong Dung Vương phủ thành tro, đều đủ để chôn người.

Hơn nữa ——

Năm mươi năm cũng không thể hóa!

Cảnh Dung nhìn xung quanh vài lần, sau đó nhỏ giọng nói với hắn, "Việc này không tiện thảo luận, bốn vương chỉ muốn nhìn đèn lồng kia một chút."

Trương Bác cũng ép giọng nhỏ lại, "Được, mời Vương gia bên này."

Vì thế, Trương Bác mang theo Cảnh Dung đi tới kho hàng đặt đèn lồng, phân tán hết toàn bộ người bên trong ra ngoài.

Bên trong, có khoảng ba bốn mươi rương đèn lồng được chuyển tới từ Thủy Thành, một số đã được mở ra, được sắp xếp và treo ở một bên.

Không người thấy mùi lưu huỳnh, nhưng có thể ngửi giấy mùi giấy.

Rốt cuộc, mũi của Kỳ Vân Thư từ trước đến nay vẫn rất nhanh nhạy!

Nàng có thể ngửi được mùi lưu huỳnh từ vết bẩn trên người Thời Tử Cam, cũng không có gì kỳ lạ!

Cảnh Dung cầm lên một cái đèn lồng ở trên tay xoay chuyển, sau đó lại đặt lên chóp mũi người người, ở khoảng cách gần và dùng sức để người, quả nhiên có thể người thấy một chút mùi lưu huỳnh.

"Đưa môi lửa tới đây." Cảnh Dung nói.

Trương Bác nhanh chóng mang lửa tới cho hắn, tò mò hỏi một câu, "Vương gia, đèn lồng này có vấn đề sao?"

"Không biết, thử xem!"

Nói xong, hắn thắp một ngọn nến và đặt vào trong chiếc đèn lồng rồi treo nó qua một bên, sau đó ——

Chờ!

Hai người nhìn chăm chăm vào chiếc đèn lồng một thời gian dài.

Trong khoảng thời gian đó, Cảnh Dung không lên tiếng, Trương Bác cũng chỉ có thể đứng ở một bên không nói lời nào.

Cho đến khi——

Sau nửa canh giờ (1h), chiếc đèn lồng hoàn chỉnh không chút hao tổn gì, đột nhiên bùng cháy, toàn bộ rơi xuống mặt đất, nháy mắt chỉ còn lại tro tàn!

Chiếc đèn lồng đã nổ tung giống như một quả pháo hoa tuyệt đẹp!

Cảnh Dung không hề kinh ngạc, ngược lại hắn hơi kín đáo gật đầu.

Nhưng Trương Bác lại thật sự đã bị dọa sợ, hắn chưa từng nhìn thấy, đèn lồng sẽ tự cháy như vậy!

Đồng thời khi hắn đang ngẩn ngơ, hỏi một câu về phía Cảnh Dung, "Vương gia, vì sao đèn lồng này lại nổ như vậy?"

"Bởi vì phía trên đèn lồng, đã được phủ lưu huỳnh và bột than."

"Lưu huỳnh và bột than?"

Trương Bác không dám tin, nhanh chóng tìm một chiếc đèn lồng khác, mở ra và lật lật, sau đó lại ngửi ngửi. Nhưng cho dù hắn nhăn mũi ngửi như thế nào chẳng nữa, cũng không thể nào ngửi được một chút mùi lưu huỳnh và mùi bột than.

Vì vậy hắn lắc đầu, "Vì sao ta không thể ngửi được!"

Tất nhiên, người nên gặp đại phu đi, đổi lại cái mũi.

"Bởi vì mùi lưu huỳnh và mùi bột than đã bị mùi giấy lấn áp, người bình thường thực sự không thể ngửi được."

Đương nhiên, bốn vương không phải người bình thường.

"Vương gia, mũi ngài thật đúng là lợi hại!" Trương Bác không nhịn được tán dương một câu.

Cảnh Dung lại nghiêm túc sắc mặt, trong lòng cực kỳ phức tạp, tay trong tay áo cũng siết chặt lại.

Hắn trầm nghĩ, lão gia hỏa kia, thật sự đủ tàn nhẫn!

Sự nghiêm trọng của sự tình này đã vượt ra ngoài ý muốn của Trương Bác. Hắn chỉ nhìn những chiếc đèn lồng này thôi, cũng cảm thấy đau đầu.

"Vương gia, vì sao trên những chiếc đèn lồng đó lại bị người phủ lưu huỳnh và bột than?"

Cảnh Dung lắc đầu!

Trương Bác tiếp tục nói, "Ta sẽ lập tức phái người thông báo với Hàn Tông Viện."

Khi Trương Bác chuẩn bị rời đi, hắn đã bị Cảnh Dung giữ chặt.

Sau đó, Cảnh Dung nghiêm túc nói: "Việc này không thể truyền ra ngoài, đại thọ của phụ hoàng ta chỉ còn vài ngày nữa, không thể xảy ra bất luận sự tình gì."

"Nhưng....."

"Người nên hiểu sự nghiêm trọng của vấn đề này, hôm nay bốn vương tự mình tới đây xem xét, chính là không hy vọng người khác biết, muốn âm thầm giải quyết việc này."

Cảnh Dung đã nói rõ ý của mình.

Nhận thấy Trương Bác hơi do dự, Cảnh Dung liền thể hiện sự cao quý mà Vương gia nên có. Hắn nói với giọng điệu cương bức, "Trương đại nhân, Hầu Tư Bộ các người lần này phụ trách sự vụ nội đình, trong khi đại thọ Hoàng thượng được tổ chức cùng lúc với sự kiện Thái Tử tuyển Phi. Vì vậy không thể để xảy ra sai sót gì. Nếu tại thời điểm quan trọng này, Hầu Tư Bộ đưa ra vấn đề lớn như thế, người chắc hẳn biết hậu quả là gì. Và người có thể thoát khỏi liên quan với việc này hay sao?"

Trương Bác chấn động!

Đương nhiên hắn không thoát khỏi có liên quan!

Hơn nữa Cảnh Dung nói rất đúng, nếu xảy ra chuyện, nhất định sẽ liên lụy tới toàn bộ Hầu Tư Bộ, chức quan của mình xem chừng khó giữ được, hơn nữa có khi còn liên lụy tới người nhà của mình.

Dưới sự giận dữ của Hoàng thượng, có thể sẽ trảm cả nhà mình, đó chẳng phải là hy sinh quá lớn hay sao?

Vì thế, hắn bắt đầu cẩn thận dò hỏi Cảnh Dung, "Vậ ý Vương gia thế nào?"

Cảnh Dung không chút do dự, không hề nháy mắt quăng lại một câu, "Lập tức đổi hết toàn bộ số đèn lồng này đi."

"Đổi hết?"

"Nếu không, người còn có lựa chọn thứ hai?"

Đương nhiên không có!

Trương Bác đáp lời, "Vâng, nhưng những chiếc đèn lồng này đều được vận chuyển tới từ Thủy Thành, ngài có muốn....."

"Tra" Trương Bác còn nói chưa xong, Cảnh Dung đã nheo mắt liếc hắn một cái, nghiêm túc nói, "Trương đại nhân, chuyện này cứ giao cho bốn vương làm, người chỉ cần phái người đổi hết đèn lồng đi là được, không cần nói thêm gì nữa, để tránh kinh động tới Kinh Triệu phủ và Đại Lý Tự."

Trương Bác suy nghĩ một chút, gật đầu thật mạnh!

Rất nhanh, những chiếc đèn lồng có vấn đề đều đã bị đổi đi.

.....

Đêm đó, Cảnh Dung đi tới Lý phủ một chuyến.

Khi gã sai vặt nhìn thấy Cảnh Dung tới, lập tức đi thông báo. Tuy nhiên ——

Thật lâu sau cũng không có động tĩnh gì!

Gã sai vặt vẫn luôn run rẩy vì sợ hãi, lão chủ nhân nhà mình tính tình nóng nảy không phải ngày một ngày hai. Nếu như lão không muốn gặp, cho dù là hoàng thượng tới cũng phải chờ.

Nhưng hiện tại người đang đợi, rốt cuộc cũng là Vương gia, gã sai vặt có thể không lo lắng hay sao?

Tuy nhiên, Cảnh Dung không vội, hẩn vẫn ở trong phòng uống vài chén trà!

Cho đến khi ——

Một tiếng ho khan truyền đến.

Phong độ của Lý lão tướng quân vẫn không hề suy giảm.

Cảnh Dung cũng lập tức đứng dậy, hai người giơ tay chào nhau.

"Không ngờ nhiều năm không gặp, một hài đồng năm đó hiện giờ đã trở thành một Vương gia tao nhã, tinh tế."

Mười tám năm trước, Cảnh Dung mới sáu tuổi.

Cảnh Dung chỉ mỉm cười đáp lại!

Hai người ngồi xuống, Lý lão tướng quân rót một ly trà, sau đó chỉ xoay nó ở trong tay, không có định phẩm trà.

"Đã hơn mười năm nay Lý lão tướng quân không hề vào kinh, vì sao lúc này lại đột nhiên vào kinh?" Cảnh Dung đi thẳng vào vấn đề.

Nhưng chỉ đổi lại một câu của lão gia hỏa kia, "Tới gặp cố nhân."

"Lý lão tướng quân chính là nguyên lão ba triều, hiện giờ đã ở tuổi này tưởng niệm cố nhân, về tình cảm cũng là chuyện bình thường. Nhưng, theo bốn vương biết được, có thể xem là cố nhân của Lý lão tướng quân ở trong kinh thành, dường như không có."

Người có thể thân thiết với Lý lão tướng quân thật ra có thể tính rõ như lòng bàn tay.

Nhưng đổi lại chỉ là một nụ cười của Lý lão tướng quân!

Sau đó, lão hơi híp mắt, giống như đang phơi ánh trăng, nhàn nhã dựa lưng vào trên ghế, giống như đã ngủ rồi.

May mắn thay, Cảnh Dung rất hiểu tính lão, vì vậy hẳn cũng không sốt ruột.

Hắn uống thêm một chén trà nóng!

Muốn giết thời gian, vậy cứ giết đi!

Không biết đã qua bao lâu, Lý lão tướng quân rốt cuộc cũng lên tiếng, "Vì sao Vương gia không đi thẳng vào vấn đề? Mặc dù lần trước Kỷ tiên sinh cũng rất nhẫn nại giống như Vương gia, nhưng nói chuyện lại không quanh co lòng vòng giống như Tần Sĩ Dư. Vương gia không cần phải học theo thứ kia."

Cảnh Đứng nghe lão gọi Tần Sĩ Đã là thứ kia, hẳn thật sự muốn bật cười.

Và người dám gọi Tần Sĩ Dư là "thứ kia", có lẽ cũng chỉ có một mình Lý lão tướng quân.

Cảnh Dung đứng dậy, bước ra bên ngoài vài bước, đưa lưng về phía Lý lão tướng quân và nói, "Vì ngày này, Lý lão tướng quân chắc hẳn đã đợi

lâu rồi, đúng không?"

Giọng nói của hắn rất trầm âm!

Lý lão tướng quân không đáp lại, nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 270: Vương Triều Đại Lâm, Chưa Từng Thiếu Thiên Tử

Lý lão tướng quân thực sự cũng là một con cáo già khôn khéo!

Lão che dấu cảm xúc trong lòng rất tốt, từ trước tới nay đều chưa từng biểu hiện ra ngoài.

Có lẽ, lão thật sự đã sống lâu rồi, vì vậy nên càng ngày càng trở nên giao hoạt!

Cảnh Dung đã đi bộ tới dưới mái hiên, đôi tay chắp ở sau lưng, tiếp tục kể lại chuyện xưa.

Hắn nói: "Cho dù mục đích của Lý lão tướng quân là gì, bốn vương cũng muốn khuyên tướng quân một câu....." Nói xong, hắn xoay người, nhìn Lý lão tướng quân đang ngồi ở trên ghế hoa lê, nói tiếp: "Người đã sống lâu rồi, nên học cách buông tay. Hơn nữa trên dưới Lý gia, cũng có khoảng trăm người, nếu như bởi vì tướng quân bước sai một bước, toàn bộ gia môn đều bị trảm, vậy thì quá không đáng giá."

Quả nhiên, phương thức khuyên bảo của Cảnh Dung, không hề giống với người bình thường!

Và trong giọng nói của hắn, giống như không hề quan tâm tới nguyên nhân vì sao Lý lão tướng quân phải làm như vậy.

Đối với những lời này của hắn, lão gia hỏa kia lại giống như đang đánh giặc ở trên chiến trường, không vội không lo, vẫn mang bộ dáng thờ ơ.

Trên gương mặt từng trái kia, chỉ hơi nhăn lại trong lúc lơ đãng, cười nói: "Không ngờ, đứa trẻ cao chưa đầy một mét năm đó, hiện giờ đã không khéo như vậy. Rất giống với Bát hoàng tử năm đó."

Bát hoàng tử, chính là đang nói tới Kỳ Trinh Đế hiện tại!

Nói xong, Lý lão tướng quân chống hai tay ở tên ghế hoa lê, có vẻ có chút khó khăn chống đỡ thân thể cồng kềnh của mình đứng lên.

Lão vừa đi về phía Cảnh Dung, vừa nói: "Đã hai mươi năm kể từ khi Bát hoàng tử đăng cơ, thời điểm năm đó khi vẫn còn là Bát hoàng tử, không ngừng tranh đoạt. Trong số tất cả các hoàng tử, Bát hoàng tử là người không xuất chúng nhất. Ngược lại năm đó Ninh Vương xuất sắc nhất, ra trận giết địch, lập hạ vô số chiến công cho Đại Lâm ta. Cũng bởi vì như thế, vị trí Thái Tử năm đó, ngoài Ninh Vương ra thì không ai xứng."

Lão thở dài một tiếng.

Lý lão tướng quân đứng ở bên cạnh Cảnh Dung, ngửa mặt nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời đen tối.

Vẻ mặt mang đầy hoài niệm, cảm khái!

Cảnh Dung không muốn ngắt lời lão nói, vì vậy hần yên lặng tiếp tục lắng nghe.

"Có lẽ, một người đã sống trên đời đủ lâu, đi lại nhiều nên chỉ thích an tĩnh. Ninh Vương cũng không ngoại lệ, từ bỏ vị trí Thái Tử, chấp tay nhường cho Bát hoàng tử. Thời điểm lúc ấy, Bát hoàng tử thông minh nhưng không khoa trương, thật sự rất thích hợp để chọn làm trữ quân. Nhưng khi một người đã nắm được quyền uy trong tay, tâm tính, dục vọng đều sẽ bành trướng. Không có người nào ngoại lệ, cho dù chỉ một chút uy hiếp nhỏ cũng tuyệt đối không cho phép phát sinh. Vì vậy, Ninh Vương bị

phong làm Ngự Quốc Công, cả đời đều sống dưới chân thiên tử, bị xiềng xích, bị người theo dõi."

Một con hổ bị rút hết răng nanh, còn phải bị xiềng xích!

Cảnh Dung nghe xong, trong lòng thở dài một hơi, dường như giữ cho cảm xúc của mình được kiểm soát, khước miệng hẳn gương lên, nói.

"Bốn vương vẫn còn nhớ rõ, năm đó khi phụ hoàng chưa đăng cơ, Ngự Quốc Công luôn tới tìm phụ hoàng chơi cờ ở Bát vương phủ. Hai người thường tán gẫu rất lâu, không nói chuyện chính sự, chỉ nói những chuyện chim trời nhàn nhã. Lúc ấy bốn vương còn nhỏ, ghé vào bên cạnh xem cờ, có thể nghe được vài câu. Cho đến khi hoàng gia hạ chỉ, phong phụ hoàng là Thái Tử, tất cả mọi chuyện đều thay đổi. Một người là quân, một người là thần. Quân quân thần thần, chung quy vẫn khác."

Hắn vẫn nhớ rõ, năm đó Ngự Quốc Công được hắn gọi là thúc thúc, thường xuyên sẽ đến Bát vương phủ, khiêng hắn lên trên vai, còn mang đến cho hắn rất nhiều thứ tốt. Khoảng thời gian kia, hắn vĩnh viễn đều sẽ không quên.

Một năm sau khi phụ hoàng được phong làm Thái Tử, bản thân hắn chỉ mới ba tuổi. Mùa thu năm thứ hai, hoàng gia gia qua đời, phụ hoàng đăng cơ.

Hắn tận mắt nhìn thấy hoàng thúc của mình quỳ gối trước mặt phụ hoàng, tự xưng mình là "Thần".

Lý lão tướng quân cũng vuốt chòm râu hoa râm của mình khi lắng nghe Cảnh Dung nói, giống như đang hồi tưởng lại những hình ảnh hơn hai mươi năm trước.

Lão than nhẹ: "Đi đã trôi qua, đều đã trôi qua. Tiên hoàng cũng vậy, Ngự Quốc Công cũng thế, đều đã trôi qua."

Cảnh Dung nói: "Một khi đã như vậy, Lý lão tướng quân cũng nên buông xuống."

"Vương gia muốn nói ta buông cái gì?"

"Chuyện cũ năm xưa!" Hãn thờ ơ nói.

Bốn chữ này, khiến cho Lý lão tướng quân căng thẳng trong lòng. Lão nghiêng đầu nhìn hãn một cái: "Vương gia không muốn hỏi một chút, rốt cuộc chuyện cũ năm xưa thế nào, khiến lần này lão phu phải vào kinh?"

Cảnh Dung cũng không cảm thấy hứng thú!

Hãn chỉ nói: "Cho dù là chuyện gì, bốn vương đều không để bụng. Hôm nay bốn vương tới đây chỉ vì hai điểm: Thứ nhất, ta muốn nói với tướng quân, những chiếc đèn lồng kia đã được thay thế. Thứ hai, ta hy vọng tướng quân hãy thu tay lại, đừng chờ tới lúc sự tình không thể vãn hồi thì mới hối hận."

"Người cho rằng lão phu sẽ hối hận?"

Cảnh Dung nghiêm túc nói: "Cho dù Lý lão tướng quân không nghĩ cho bản thân mình, có phải cũng nên suy nghĩ một chút cho trên dưới Lý gia hay không? Toàn bộ trăm mạng người, vì sao phải chôn cùng ngài?"

Hãn nói ra hai chữ "chôn cùng", thật sự rất nghiêm trọng.

Nhưng ——

Lý lão tướng quân khinh thường mỉm cười.

Sau đó lão nói: "Nếu lão phu đã đi tới một bước này rồi, lão phu sớm đã nghĩ tới điểm này, đâu ra hối hận giống như Vương gia vừa nói."

"Tóm lại, những gì bốn vương nên nói, đều đã nói. Tướng quân có quay đầu hay không, đó là chuyện của tướng quân. Bốn vương niệm tình tướng quân đã lập hạ nhiều chiến công hiển hách cho Đại Lâm ta, vì vậy bốn vương sẽ giúp ngài che chắn lần này. Sự tình đèn lồng, sẽ không có người nào biết. Nhưng ta hy vọng, tướng quân có thể suy nghĩ cẩn thận mà quay đầu lại đúng lúc, đừng mắc thêm lỗi lầm nữa, đừng dùng mạng người nhà của mình làm tiền đặt cược."

Cảnh Dung thật sự là một người tốt!

Lý lão tướng quân gần như bị hấn thuyết phục.

Cảnh Dung cũng tính toán rèn sắt khi vẫn còn nóng: "Cho dù là Bát hoàng tử năm đó, hay là Ninh Vương, tin rằng đều sẽ hoài niệm về quãng thời gian hai mươi năm trước đó, những ngày tháng không tranh không giành. Hiện giờ tướng quân đã cởi giáp về quê, hãy thanh thản ổn định hưởng thụ là được, cần gì phải tới kinh thành nơi mưa gió không ngừng? Cho dù ngài có lý do gì đi chăng nữa, bốn vương cũng sẽ không hỏi. Tuy nhiên, bốn vương thật tình khuyên giải tướng quân, sáng hôm nay hãy rời khỏi kinh thành, quay về Thanh Châu đi thôi."

Lý lão tướng quân lẳng lặng nghe xong những lời này, khuôn mặt trầm xuống, không nói câu nào.

Cảnh Dung cũng chấp tay thi lễ!

"Hôm nay hãy xem như bốn vương chưa từng tới đây, chuyện đèn lồng, xem như là một trò đùa của tướng quân đi. Không có lần sau! Bốn vương cáo từ."

Hắn hơi cúi người, sau đó rời đi.

Những lời hấn vừa nói, vẫn không ngừng quanh quẩn bên tai Lý lão tướng quân.

Sau khi Cảnh Dung rời đi không lâu, bên người Lý lão tướng quân bỗng xuất hiện một người. Người nọ không phải ai khác, chính là quản gia Lý phủ.

Lão quản gia nhìn thoáng qua phương hướng Cảnh Dung, xác định hẳn đã thật sự rời đi.

Lúc này lão quản gia mới dò hỏi nói: "Lão gia, có muốn tiếp tục hay không?"

Lý lão tướng quân hít một hơi thật sâu, không nhìn lão quản gia, ánh mắt vẫn dừng ở vầng trăng treo trên bầu trời.

Thật lâu sau ——

Lý lão tướng quân gật đầu.

Quản gia hiểu ý của lão, nói tiếp: "Dung Vương chỉ phát hiện sự tình đèn lồng, phần còn lại cũng chưa phát hiện ra. Trong ngày đại thọ Hoàng thượng, tất cả đều sẽ dựa theo kế hoạch của lão gia hành sự."

Lý lão tướng quân trầm mặc một hồi.

"Vương gia này, thật sự quá giống với Bát hoàng tử năm đó." Trong ánh mắt của lão, mang theo một loại cảm xúc phức tạp.

Xung quanh, cũng đột nhiên nổi lên một cơn gió!

"Vương triều Đại Lâm, chưa từng thiếu thiên tử!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 271: Chỉ Có Như Thế, Chỉ Có Như Thế

Người khác đều nói, Cảnh Diệc giống Kỳ Trinh Đế hiện tại nhất.

Vậy thì ——

Cảnh Dung chính xác là giống Kỳ Trinh Đế trước khi chưa ngồi trên ngôi vị hoàng đế.

Cũng chính là Bát hoàng tử khi đó thông minh thấp điệu!

Dung Vương phủ!

Kỷ Vân Thư đáng lẽ đã quay về Trúc Khê Viên từ lâu, nhưng khi màn đêm buông xuống, nàng vẫn ở Dung Vương phủ, chờ Cảnh Dung trở về.

Buổi tối!

Bên ngoài, trời bắt đầu mưa phùn, một cơn gió lạnh thổi qua, phất ở trên mặt nàng, khiến nàng run lên vì lạnh.

Kỷ Vân Thư không thể không nắm chặt người mình.

Thời Tử Sâm đứng ở bên cạnh nàng, yên lặng không nói, theo ánh mắt nàng nhìn lại, vừa lúc dừng ở trên một chậu cây bên ngoài.

Nghe nói, Cảnh Dung đã trồng nó.

Không biết là thật hay giả!

"Chúng ta có nên quay về hay không?" Thời Tử Cầm rớt cuộc hỏi nàng một câu.

Nàng lắc đầu: "Chờ thêm một chút."

"Vâng!"

Thời Tử Cầm vừa lui qua một bên, lập tức nhìn thấy Cảnh Dung bung dù bước vào cửa.

Mưa phùn bay nghiêng nghiêng, dừng ở trên vai trái Cảnh Dung, trên ống tay áo, trên sợi tóc, cùng với trên sườn mặt được đèn lồng chiếu sáng, cực kỳ tỏa sáng.

Ánh vàng rực rỡ!

Hắn sai bước lớn đi đến, từng chút một tới gần Kỷ Vân Thư.

Cho đến khi đứng ở trước mặt nàng, hắn mới gấp dù trong tay, dựa nó vào trên một cây cột trụ.

Kỷ Vân Thư cũng đồng thời khi hắn gấp dù, lấy một chiếc khăn tay ra từ trong ống tay áo, cẩn thận lau nước mưa ở trên trán hắn.

Khi khăn tay chạm vào hàng lông mi dày đậm của Cảnh Dung, nàng bị hắn cầm lấy tay.

Đầu ngón tay lạnh băng của Kỷ Vân Thư, chạm rãi truyền tới lòng bàn tay hắn.

Cảnh Dung đau lòng, nhìn nàng thật sâu: "Thời tiết lạnh như vậy, sao nàng lại đứng chờ ở đây?"

Nàng nói: "Ta lo lắng trong lòng."

"Lo lắng cái gì?"

Nàng lắc đầu: "Không biết, chỉ cảm thấy hơi lo."

Giọng điệu của nàng rất nhẹ!

Nếu như không cẩn thận lắng nghe, gần như sẽ bị tiếng mưa phùn nhỏ giọt che lấp.

Cảnh Dung nắm chặt tay nàng hơn nữa, cúi đầu xuống, nghiêm túc nói: "Nàng lo lắng bốn vương nên chưa về sao?"

Nàng không trả lời hẳn!

"Nàng không cần lo lắng, chỉ cần bốn vương vẫn còn ở đây, mọi chuyện đều sẽ được giải quyết."

Nàng ngẩng đầu lên, khóe mắt khẽ nhăn lại: "Lý lão tướng quân thật sự nghe lọt những gì chàng nói hay sao?"

Cảnh Dung thật ra cũng không chắc chắn. Tuy nhiên ——

"Cho dù lão nghe cũng được, không nghe cũng thế. Rốt cuộc, lão vẫn là nguyên lão ba triều, đã tận tụy với Đại Lâm nhiều năm. Nếu thật sự bẩm báo chuyện của lão trên triều đình, trên dưới Lý gia, chỉ sợ đều sẽ gặp nạn, bốn vương cũng thật sự không đành lòng. Vì vậy, hãy cho lão cơ hội lần này, hy vọng lão có đủ thông minh."

Kỷ Vân Thư ngậm ngừng, sự lo lắng trong lòng vẫn không thể nào che dấu.

Không biết bởi vì bầu trời hôm nay âm u, hay là bởi vì sự tình này khiến người bực bội.

Cảnh Dung thấy nàng im lặng, lập tức ôm nàng vào trong lòng ngực, hẩn vòng tay ôm bả vai gầy nhỏ của nàng, nhẹ nhàng tựa cằm ở trên đỉnh đầu nàng.

Hắn dịu dàng nói: "Trời mưa, đêm nay hãy ở lại đi."

Một hạt nước mưa từ trên mái tóc Cảnh Dung, từ từ rơi xuống trên lông mi thật dài của nàng, nàng không đề phòng nên khẽ run lên một cái.

Thật lâu sau ——

Nàng gật đầu, vòng tay quanh eo Cảnh Dung.

Sau đó, Kỳ Vân Thư dựa người vào hẩn!

Thời Tử Cam nhìn thấy một màn như vậy, nhảy lên và biến mất.

.....

Mưa phùn trong đêm âm trầm, tạo nên một cảm giác quý quýet đầy thâm ý.

Buồn bã, hoang mang và rối loạn!

Diệt Vương phủ!

Trong sảnh, Cảnh Diệt đang chơi cờ cùng với Trương Bác!

Quân đen quân trắng được phân bố đều khắp bàn cờ, không thua không thắng.

"Kỹ năng chơi cờ của Trương đại nhân đã tiến bộ đáng kể!"

Cảnh Diệt khen một câu, quân đen trong tay được thả xuống bàn cờ.

Mặc dù Trương Bác là "người đứng đầu của một bộ phận nhỏ", nhưng đôi tay không dính tới chính sự. Nói một cách rõ ràng, hẳn là một bộ phận nhỏ phía dưới Hàn Tông Viện, chuyên làm nhiệm vụ hậu cần.

Nhưng hẳn cũng biết, Cảnh Diệc là một con hồ ly.

Dù thế nào hẳn cũng không dám đắc tội.

Hắn lấy lên một quân cờ trắng từ trong đĩa của mình, kẹp ở trên đầu ngón tay, cười cười: "Vương gia cờ nghệ cao siêu, ta chỉ là một người thô lỗ, không thể đặt lên mặt bàn, sao dám so với Vương gia?"

"Trương đại nhân khiêm tốn."

"Không dám không dám?"

Trương Bác nói xong, quân cờ trắng trong tay rơi xuống, đi một bước tệ nhất.

Hiển nhiên, chỉ cần Cảnh Diệc đi tiếp một bước, lập tức có thể vây quanh quân trắng của hẳn.

Nhưng ——

Cảnh Diệc lại kẹp một quân đen, cũng đi một bước tệ nhất!

Sau đó nói: "Bốn vương nghe nói, hôm nay Dung Vương đã đi một chuyến tới Hậu Tư Bộ?"

Trương Bác hơi nhoáng lên một cái, quân cờ trắng vừa được lấy ra từ trong đĩa suýt nữa đã bị rơi xuống.

Hắn gật đầu: "Vâng, Dung Vương đúng là đã tới!"

"Hả? Dung Vương tới làm gì?"

"Chính là đã qua đó một chuyến!" Trương Bác nhanh nhẹn trả lời.

Nhưng khoé miệng Cảnh Diệc lại hiện lên một nụ cười lạnh lùng, đơn giản ——

Kết thúc bàn cờ.

"Vương gia thắng!" Trương Bác ngược lại vui vẻ nói.

Hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi!

Nếu như còn tiếp tục như vậy, hẳn chắc chắn sẽ run sợ đến chết.

Cảnh Diệc vẫn luôn cười lạnh, ánh mắt dừng ở trên bàn cờ, sau đó chậm rãi nâng lên, đối diện với tầm mắt của Trương Bác.

"Dung Vương và Hầu Tư Bộ từ trước tới nay không hề qua lại. Vì sao hôm nay hẳn lại đi một chuyến tới chỗ của người?"

"Điều này....."

"Hay là, người có nỗi niềm khó nói?" Cảnh Diệc cao giọng.

Kỳ lạ!

Trương Bác nghe thấy như vậy, trái tim run lên, mồ hôi hình thành trong lòng bàn tay.

Hắn mạnh miệng hơn một chút: "Năm nay đại thọ Hoàng thượng sẽ diễn ra cùng lúc với Thái Tử tuyển phi, sự tình trọng đại, Dung Vương đã đến tuần tra một chút, chỉ có như thế, chỉ có như thế....."

Thái độ của Trương Bác chính là —— dù người đánh chết, ta cũng sẽ không nói.

Cảnh Diệc biết Trương Bác là người rất kín miệng. Nếu không, hẳn cũng không làm võ tướng mấy năm đã được điều tới làm quan văn.

"Không ngờ Dung Vương thật là nhàn rỗi!" Cảnh Diệc cười.

Nhàn rỗi đến nỗi đi dạo tới Hậu Tư Bộ.

Trương Bác cho rằng bản thân mình đã nói cho có lệ để câu chuyện trôi qua, cục đá trong lòng cũng có chút rơi xuống.

Sau khi hai người tiếp tục hàn huyên một số chuyện khác, Trương Bác lập tức rời đi.

Ngay sau khi Trương Bác rời đi, Đấu Tuyên lập tức cầm kiếm tiến đến.

Đôi ủng sắt dẫm đạp trên những phiến đá xanh lầy bùn, mạo hiểm trong mưa, bước nhanh vào trong sảnh Cảnh Diệc.

Cảnh Diệc đang thu dọn quân cờ trên bàn vào trong đĩa, cũng không ngẩng đầu lên.

Hỏi: "Như thế nào?"

Đấu Tuyên mang kiếm cúi đầu: "Thì ra Dung Vương tới Hậu Tư Bộ, là vì muốn đổi những chiếc đèn lồng được đưa tới từ Thủy Thành."

Cảnh Diệc dừng tay, ngón tay mảnh khảnh thon dài vừa lúc nắm chặt quân cờ trên bàn, sau đó buông lỏng, quân cờ "tạch" một tiếng rơi xuống.

Lăn xuống đầy đất!

Hắn hơi nhíu mày, ghé mắt nhìn về phía Đấu Tuyên.

Sau đó hỏi: "Đèn lồng? Vì sao phải đổi?"

"Thuộc hạ đã điều tra rõ, thì ra những chiếc đèn lồng kia đều có vấn đề, đã bị người phủ lưu huỳnh và bột than."

"Cái gì?" Cảnh Diệc khiếp sợ.

Hắn lập tức đứng dậy, phẩy nhẹ ống tay áo.

Đấu Tuyên nói tiếp: "Chính vì Dung Vương phát hiện ra đèn lồng có vấn đề, vì vậy đã âm thầm nói Trương Bác thay mới toàn bộ."

"Điều này thật là kỳ lạ." Cảnh Diệc bước về phía trước, ra ngoài. Hắn bắt đầu suy tư, trong miệng lẩm bẩm: "Những chiếc đèn lồng kia được vận chuyển tới từ Thủy Thành, vì sao lại có lưu huỳnh và bột than? Cho dù là có, Cảnh Dung làm sao biết được?"

"Vương gia, có muốn tiếp tục điều tra hay không?"

Cảnh Diệc giơ tay: "Không cần, đại thọ của phụ hoàng đã tới gần, bốn vương không muốn gặp rắc rối. Hơn nữa, bốn vương thật ra có chút tò mò, muốn ngồi chờ chính hắn công bố đáp án."

Cảnh Diệc nhếch đôi môi mỏng, mang theo một nụ cười ranh mãnh.

Nhưng Đấu Tuyên lại lo lắng nói: "Nếu vạn nhất có hại cho Vương gia thì sao?"

"Chỉ bằng vào Cảnh Dung? Hắn vẫn chưa có khả năng này." Cảnh Diệc cực kỳ khí phách, nói tiếp: "Tuy nhiên, thật ra bốn vương hy vọng hắn có thể làm ra sự tình có hại đối với bốn vương, như vậy, bốn vương liền có thể vạch trần hắn ở trước mặt phụ hoàng."

Hèn hạ!

Cực kỳ âm hiểm!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 272: Đêm Trước Bão Táp

Đêm trước bão táp!

Hoàng cung, Trữ Tú Cung, đêm!

Kỷ Mộ Thanh nằm ở trên giường, gối đầu bên cạnh là chiếc khăn tay Cảnh Diệc đưa cho mình. Hôm nay, có lẽ nó đã được giặt sạch vô số lần.

Nàng ta nghiêng người nhìn chăm chăm vào chiếc khăn tay, khóe miệng còn nở nụ cười thẹn thùng.

Lúc này, toàn bộ người trong Trữ Tú Cung đều đã đi vào giấc ngủ, bên ngoài cũng chỉ còn lại tiếng mưa rơi tí tách tí tách.

Sau một lúc, chỉ thấy một tiểu thái giám rón ra rón rén đẩy chiếc cổng lớn màu đỏ thẫm trong viện, dò đầu vào trong thăm dò. Hắn mang theo một chiếc đèn lồng phát ra ánh sáng mờ nhạt tiến vào, thật cẩn thận đi tới bên ngoài cửa phòng Kỷ Mộ Thanh.

"Cốc cốc cốc....."

Tiếng gõ cửa vang lên!

Kỷ Mộ Thanh lập tức cất chiếc khăn tay vào trong chăn, nghiêng nửa người dậy, hỏi: "Ai?"

"Kỷ tiểu thư, là nô tài."

"Chuyện gì?"

"Nô tài tới đưa đồ tới cho ngài."

Kỷ Mộ Thanh lười biếng đứng dậy, chịu đựng sự lạnh lẽo xuống giường, khoác thêm chiếc áo, mở cửa.

Nàng ta không kiên nhẫn nói: "Thứ gì?"

Tiểu thái giám nhìn chung quanh vài lần, sau đó mới lấy ra một phong thư từ trong ống tay áo, đưa cho nàng ta.

Hắn nói: "Đây là chủ tử sai người đưa tới, nói Kỷ tiểu thư hãy đi một mình, đừng lộ ra ngoài."

Kỷ Mộ Thanh mang vẻ mặt kỳ lạ, tiếp nhận lá thư kia, mở ra nhìn.

Trong giây lát, nàng ta vừa kinh ngạc lại vừa hoảng hốt.

Phong thư này, không ngờ là của Thái tử Cảnh Hoa sai người đưa tới, hẹn gặp nàng ta ở cửa hông Đông Cung.

Nàng ta kích động nắm lấy lá thư, hỏi tiểu thái giám kia: "Thư này, thật sự là Thái Tử đưa tới?"

"Vâng, chủ tử còn nói, Kỷ tiểu thư hãy nhanh chóng đi qua."

"Đa tạ công công, ta chuẩn bị một chút sẽ lập tức đi." Trong lời nói của nàng ta, mang theo một chút hưng phấn.

Tiểu thái giám cúi người: "Vậy nô tài đi trước. Nô tài sẽ để đèn lồng lại đây, Kỷ tiểu thư lúc đi có thể mang theo."

"Ừ."

Chờ sau khi tiểu thái giám rời đi, nàng ta đóng cửa phòng lại, bắt đầu trở nên kích động, vội vàng trang điểm, bôi phấn, cài chiếc trâm ngọc Tiêu

Phi đưa cho lên đầu. Nàng ta nhìn vẻ ngoài xinh xắn của mình trong gương, lúc này mới vừa lòng rời đi.

Kỷ Mộ Thanh lặng lẽ ra khỏi Trữ Tú Cung, mang theo đèn lồng, cầm ô, vốn định bước nhanh hơn vài bước, nhưng lại sợ đi quá vội vàng, nước mưa sẽ bắn lên trên váy áo của mình.

Dọc theo đường đi, nàng ta vô cùng lo lắng.

Hay là, Thái Tử đêm nay muốn sủng hạnh mình?

Nghĩ đến đây, nàng ta cắn cắn môi đỏ, không nhìn được lỗ tai đỏ lên, cố gắng đẩy Cảnh Diệc mà mình luôn tâm tâm niệm niệm ra phía sau đầu.

Bước đi vừa nhanh vừa chậm, mắt thấy sắp đi tới một hành lang dài cuối cùng là có thể tới Đông Cung, không ngờ, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng động.

Nàng ta dừng bước chân, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Nữ nhân này cho dù càn rỡ thế nào, chung quy vẫn là một nữ nhân, tự nhiên sẽ cảm thấy sợ hãi.

Bàn tay nắm dù cũng không thể không run rẩy căng thẳng. Nàng ta dừng tại chỗ hồi lâu, sau đó mới chậm rãi xoay người.

Tuy nhiên ——

Phía sau không có một bóng người, ngay cả một chút ánh sáng cũng đều không có.

Kỷ Mộ Thanh nhú nhú mày, chẳng lẽ là bản thân mình đã suy nghĩ quá nhiều?

Nàng ta thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng vừa mới quay người lại, cổ bỗng nhiên tê rần.

Nàng ta chưa kịp nhìn rõ bóng đen đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, đầu óc đã tê dại, hôn mê bất tỉnh.

Cả người ngã xuống mặt đất, váy áo cũng bị ướt sũng nước mưa.

Thời điểm đèn lồng rơi xuống mặt đất, ngọn nến cũng bị dập tắt.

Thật lâu sau ——

Một luồng ánh sáng màu đỏ cam truyền tới từ xa đến gần, từng chút chuyển qua trên người Kỷ Mộ Thanh.

Ngay trước mặt Kỷ Mộ Thanh, gương mặt dữ tợn của Tiêu Phi dần dần được phóng đại, cho dù ở trong đêm khuya mưa phùn, một thân cẩm tú hoa phục vẫn thể hiện được địa vị cao quý của mình.

Ngoài ra, còn có hai cung nữ và ba thái giám đi theo bên cạnh.

Tang Lan cầm ô giúp Tiêu Phi, nhìn chăm chăm Kỷ Mộ Thanh cả người ướt đầm dưới mặt đất, dựa thế chủ tử hừ lạnh một tiếng: "Nương nương, Kỷ gia này sao lại có một người óc ngẩn như vậy?"

Tiêu Phi cười cười, trong mắt rõ ràng mang theo mưu đồ bí mật mà mình đã có ý định từ lâu, dùng cầm chỉ chỉ chiếc trâm ngọc ở trên đầu Kỷ Mộ Thanh.

Một người cung nữ bên cạnh lập tức ngồi xổm xuống, lấy trâm ngọc ra, đưa cho Tiêu Phi.

Tiêu Phi cầm trâm ngọc trong tay xoay chuyển, một lúc sau mới lấy viên ngọc ở phía trên trâm ngọc xuống, ấn một cái, một ít chất lỏng màu xanh chảy ra từ lỗ nhỏ ở trên viên ngọc.

Tang Lan tò mò, hỏi: "Nương nương, thứ này thật sự dùng được sao?"

Tiêu Phi: "Xạ Diệp Thảo này ngâm ở trong nước, mặc dù mùi vị rất nhẹ, nhưng nếu đeo liên tục trên đầu, cho dù thân mình sạch sẽ, cũng sẽ xảy ra chuyện."

Nói rõ ra là, sẽ phá vỡ chỗ kia!

Cung nữ vừa rồi lại ngồi xổm người xuống, kéo tay áo của Kỷ Mộ Thanh lên, giơ cho Tiêu Phi nhìn xem.

Quả nhiên, trên cánh tay trắng nõn, không còn có nốt chu sa!

Một chút dấu vết cũng đều không có!

Nói cách khác, chỉ cần người thấy mùi của xạ diệp thảo, nốt chu sa trên người sẽ bị biến mất.

Tiêu Phi rất vừa lòng, sai người cài lại trâm ngọc ở trên đầu Kỷ Mộ Thanh, sau đó quay về phía ba tiểu thái giám phía sau phân phó: "Nâng người đi đi."

"Vâng!"

Ba tiểu thái giám tiến lên, kéo theo Kỷ Mộ Thanh, đi về phương hướng Hàn Tông Viện.....

Tiêu Phi xoa xoa tay, sự tình đã được làm xong, chỉ chờ ngày mai tới xem trò hay.

Tiêu Phi đơn giản thanh thản quay về Chương Chất điện.

Đêm đó, mưa phùn cũng dần dần biến thành mưa to.

Hạt mưa vô tình đập mạnh vào trên ngói đỏ tường xanh trong cung đình.....

Đinh tai nhức óc!

.....

Sáng sớm hôm sau!

Trong sân Hàn Tông Viện, một cánh cửa bị người hung hăng đá văng.

Vài tên thái giám vọt vào, vây quanh chiếc giường được che phủ bởi lụa mỏng màu hồng.

Nghे thấy động tĩnh, Kỳ Mộ Thanh bất ngờ bừng tỉnh. Nàng ta mở đôi mắt yếu ớt, ngồi dậy từ trên giường, vặn vẹo chiếc cổ vô cùng đau đớn, sau đó chú ý tới bọn thái giám lộ ra bên mép giường qua tấm màn lụa mỏng.

"Các người....."

Kỳ Mộ Thanh hoảng sợ!

Nàng ta vừa cúi đầu, phát hiện ra bản thân mình chỉ mặc một cái yếm đỏ, lập tức kéo chăn bọc người mình lại.

Vừa kéo chăn một cái, nàng ta lại càng thêm khiếp sợ.

Bên cạnh, không ngờ còn có một người nam nhân!

"A ——"

Kỳ Mộ Thanh thét to một tiếng!

Cao Bình Trạch bừng tỉnh vì tiếng thét chói tai của nàng ta, vừa mở mắt ra nhìn thấy một màn này, hãn cũng sợ hãi.

Hắn lúng túng ngồi dậy, té ngã lộn nhào từ trên giường xuống, trực tiếp ngã quy xuống mặt đất.

Cuối cùng bị một thái giám bên ngoài bắt sống.

"Rốt cuộc sao lại thế này? Tại sao lại như vậy? Vì sao....." Cao Bình Trạch gằn như phát điên.

Nữ tử trên giường là ai, hắn thân là thiếu tông của Hàn Tông Viện nên đương nhiên biết.

Thái giám kia nói: "Cao Thiếu Tông, Tiêu Phi nương nương muốn gặp người."

"Không, ta không biết vì sao lại như vậy, ta bị oan."

"Có phải hay không, hãy nói với nương nương đi." Nói xong, thái giám kia lập tức ra lệnh cho mấy tiểu thái giám bắt lấy hắn: "Mang người đi."

Động tác của mấy tiểu thái giám thật ra rất nhanh, lập tức đã lôi hắn đi.

Thái giám dẫn đầu lại quay về phía Kỳ Mộ Thanh đang choáng váng trên giường, nói: "Kỷ tiểu thư, mời ngài nhanh chóng mặc xiêm y vào, đi cùng với bọn nô tài một chuyến."

Kỳ Mộ Thanh cũng không biết mình đã choáng váng bao lâu, mơ mơ màng màng đã bị người kéo lê tới Chương Chất điện.

Trong điện!

Kỳ Mộ Thanh và Cao Bình Trạch đều quỳ trên mặt đất!

Tiêu Phi căm tức nhìn hai người.

Bà ta nhìn Cao Bình Trạch và nói: "Bốn cung rốt cuộc đã hiểu, vì sao lúc trước, người lại loại bỏ tên của Kỷ tiểu thư ở trên danh sách. Thì ra, các người sớm đã âm thầm sinh tình, thậm chí còn dám thực hiện hành vi nam nữ vô sỉ như vậy trong cung."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 273: Diệt Vương Phi

Nói xong lời này, Tiêu Phi liền tức giận vứt chén!

Choang ——

Cả người Cao Bình Trạch run rẩy, sự nghiêm trọng của việc này, sao hẳn có thể không biết?

Cả người quỳ rạp trên mặt sàn, đôi môi run rẩy nói: "Nương nương, vi thần oan uổng, việc này..... vi thần thật sự không biết, cầu nương nương xem xét!"

Trong khi Kỷ Mộ Thanh một bên lại khóc như hoa lê dính hạt mưa, nắm chặt quần áo trước ngực, mềm nhũn quỳ xuống mặt sàn. Nàng ta nâng cặp mắt ngập nước nhìn Tiêu Phi, liều mạng lắc đầu.

Sau đó, Kỷ Mộ Thanh nghẹn ngào giải thích nói: "Nương nương, ta tuyệt đối không làm ra sự tình như vậy, ta cũng không biết tại sao lại như vậy. Ta thật sự không biết....."

"Nói nữa cũng vô ích, việc này đã bày ra ở trước mắt, hai người các người còn thề thốt phủ nhận!" Tiêu Phi nói.

Kỷ Mộ Thanh lập tức té ngã, dịch đầu gối tới trước mặt Tiêu Phi, ôm đùi bà ta, đau khổ cầu xin: "Ta thật sự không hề nói dối, ta và hẳn căn bản không hề quen biết, sao có thể làm chuyện nam nữ với hẳn? Nương nương nhất định phải tin, dân nữ là một người trong sạch. Việc này nếu như bị

truyền ra ngoài, dân nữ cũng không sống nổi, xin người ngàn vạn lần đừng oan uổng ta."

"Hừ!"

Tiêu Phi vung tay áo, trực tiếp đá văng nàng ta ra, cả giận nói: "Ý của người chính là, bốn cung đã oan uổng các người?"

"Không..... ta không có ý này, ta thật sự không liên quan gì tới người này."

Nàng ta ngồi liệt dưới sàn nhà, khóc đến nỗi đôi mắt đều sưng.

Quần áo tả tơi, tóc tai không chỉnh tề, ngay cả khuôn mặt được nàng ta chú trọng nhất cũng nhoè nhoẹt vì nước mắt.

"Có phải trong sạch hay không, bốn cung sai người nghiệm một nghiệm sẽ biết." Giọng nói vừa rơi xuống, Tiêu Phi lập tức dùng ánh mắt ra hiệu cho Tang Lan một cái.

Tang Lan ngậm hiếu, sai mấy tiểu cung nữ kéo Kỳ Mộ Thanh trên sàn nhà lên, đưa tới nội điện.

Chỉ một lát sau, nàng ta lại bị kéo ra ngoài, trực tiếp ném xuống mặt sàn.

Tang Lan khom người đi đến trước mặt Tiêu Phi, thì thầm vài câu.

Sắc mặt Tiêu Phi cũng thuận thế trầm xuống.

Tiêu Phi đứng dậy, đi tới trước mặt Kỳ Mộ Thanh hiện tại trông giống như một phế nhân, khom người xuống, nói: "Thân người đã không còn trong sạch, nhưng vẫn dám nói mình bị oan uổng?"

Mặc dù Kỳ Mộ Thanh trừng lớn đôi mắt, nhưng nhìn qua lại có vẻ vô hồn.

Trước đó, lúc ở bên trong điện, cung nhân kiểm tra thân thể nàng ta, không ngờ chỗ kia đã bị rách!

Nói cách khác, bản thân mình đã cùng với một nam nhân xa lạ, mây mưa vào tối hôm qua.

Ngay cả bản thân nàng ta cũng bị dọa sợ.

Cao Bình Trạch không dám tin tưởng ngẩng đầu lên, đôi mắt lộ vẻ kinh hoàng, hoàn toàn mềm nhũn ở trên mặt sàn.

Hắn không nhớ rõ sự tình tối hôm qua, chỉ biết bản thân mình đã ở trong phòng ngủ!

Hay là ——

Hắn thật sự đã làm loại chuyện này rồi?

Sự im lặng nặng nề kéo dài, cho tới khi bị phá vỡ bởi giọng nói run rẩy của Kỳ Mộ Thanh: "Tại sao lại như vậy? Vì sao? Ta không có khả năng làm ra chuyện như vậy, không có khả năng....."

Tiêu Phi cong cong hàng lông mày lá liễu, chất vấn nàng ta: "Không có khả năng? Vậy người hãy nói thật cho bốn cung biết, tối hôm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao người lại xuất hiện ở Hàn Tông Viện?"

"Ta....."

"Nói!"

Kỳ Mộ Thanh vừa cắn chặt môi, vừa túm chặt quần áo của mình, ánh mắt hoảng hốt thật lâu, mới nói: "Vì có người đưa thư của Thái Tử tới, nói

ta hãy đi một mình tới Đông Cung. Lúc ta đang đi trên đường, cổ bỗng nhiên tê rần, sau đó ta liền hôn mê bất tỉnh. Lúc tỉnh lại thì..... Nương nương, những lời ta nói đều là sự thật, tuyệt đối không dám có một chút lừa gạt, nương nương nhất định phải điều tra rõ, việc này dân nữ đã bị người hãm hại."

Trên khóe môi Tiêu Phi âm thầm gợi lên một nụ cười lạnh, nhìn về phía Cao Bình Trạch.

Mặc dù Cao Bình Trạch không khóc hay náo loạn lớn, nhưng hẳn vẫn sợ tới mức đầu óc trống rỗng.

Tội danh ngũ với Thái Tử Phi đã định, hẳn làm thế nào cũng gánh không nổi. Hẳn kính sợ đến nỗi ngây người.

Cho đến khi ——

"Cao đại nhân, bốn cung hỏi lại người lần nữa, nếu việc này thật sự giống như lời Kỳ cô nương đã nói, tối hôm qua, có người hạ gục nàng sau đó đưa tới Hàn Tông Viện. Vậy thì người nọ, có phải là người hay không?"

Cao Bình Trạch co rúm trong sợ hãi!

"Vi thần tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này, đại thọ Hoàng thượng sắp tới gần, nhiều ngày nay vi thần đều ở trong Hàn Tông Viện, không hề bước ra khỏi Hàn Tông Viện một bước. Sự tình tối hôm qua, cầu xin nương nương minh giám."

Hắn vái vài cái vang đầu.

Tiêu Phi là người nóng tính, lạnh mặt, nói với mấy thái giám bên cạnh: "Kéo loại bại hoại này đi và giam giữ lại cho bốn cung, không có sự cho phép của bốn cung, việc này không thể lộ ra ngoài. Nếu có người dám lộ ra ngoài một chữ nửa câu, bốn cung sẽ lập tức lấy đầu các người."

"Vâng!"

Ba tên thái giám trong điện, lập tức kéo Cao Bình Trạch ra bên ngoài.

"Nương nương minh giám, thần thật sự không làm chuyện này, cầu nương nương minh giám....." Giọng nói quanh quẩn, càng kéo càng dài, càng ngày càng nhỏ.

Kỷ Mộ Thanh co người lại, sắc mặt trắng bệch, lo lắng đến lượt mình.

Nàng ta không muốn ngồi trong nhà giam!

Mắt thấy Tiêu Phi dịch bước đi tới phía mình, cảm giác sợ hãi càng ngày càng lớn.

Cả người ngã về phía trước, cầu xin tha thứ: "Nương nương, dân nữ không muốn ngồi nhà lao, cầu xin nương nương hãy để ta đi."

Nhưng không ngờ, Tiêu Phi chỉ cúi người xuống, dịu dàng cầm tay nàng ta, đôi mắt toát lên vẻ hiền từ.

"Mộ Thanh, nào, đứng lên."

Kỷ Mộ Thanh sửng sốt!

Cả người nàng ta run lên, đôi môi cũng run rẩy, mặc kệ Tiêu Phi đỡ mình lên, kéo nàng ta ngồi xuống một bên.

Sau đó ——

Tiêu Phi phất tay áo ra lệnh cho người trong điện: "Đều lui xuống đi."

Bọn nô tài lần lượt cáo lui.

Chỉ còn lại Tang Lan hầu hạ bên cạnh.

Tiêu Phi lấy khăn ra và tự mình vừa lau nước mắt trên mặt Kỷ Mộ Thanh, vừa nói: "Bốn cung biết việc này không liên quan tới người, người chỉ bị người làm hại. Yên tâm, việc này bốn cung sẽ không nói ra ngoài, coi như chưa từng phát sinh chuyện gì."

Ánh mắt Kỷ Mộ Thanh sáng lên.

"Ý của nương nương, ta vẫn có thể làm Thái Tử Phi?"

Nghĩ cũng đừng nên nghĩ!

Tiêu Phi lắc đầu: "Người đã không còn là thân trong sạch, muốn làm Thái Tử Phi, đời này đều không thể."

"VẬY....."

"Sự tình phát sinh như vậy, bốn cung cũng đau lòng cho người." Nói xong, Tiêu Phi duỗi tay lấy trâm ngọc ở trên đầu Kỷ Mộ Thanh xuống, giúp nàng ta sửa lại đầu tóc hỗn loạn, sau đó lại cắm trâm ngọc lên đó, tiếp tục nói: "Ngày mai Thái Tử tuyển phi, người không cần đi nữa. Rốt cuộc, người đã không phải là thân trong sạch, nếu như bị phát hiện, đó chính là tội lớn, ngay cả đại ca người cũng không thể cứu người được."

"Vậy ta nên làm gì bây giờ?"

Kỷ Mộ Thanh trở nên suốt ruột!

"Yên tâm, bốn cung sẽ giúp người nghĩ tới đường lui."

"Đường lui?" Kỷ Mộ Thanh không hiểu.

Tiêu Phi cong môi đỏ nói một câu: "Mộ Thanh, bốn cung thật ra rất thích người, chỉ cần một câu của người, chờ sau khi Thái Tử tuyển phi trôi qua, bốn cung sẽ tấu lên Hoàng thượng, để Diệc Vương nghênh thú (cưới) người qua cửa."

Lời này vừa mới nói ra, Kỳ Mộ Thanh cả kinh!

Cả người căng thẳng, nàng ta mở to hai mắt nhìn Tiêu Phi: "Nương nương, người nói, là thật ư?"

Tiêu Phi đứng dậy, nhẹ nhàng sai bước.

"Bốn cung nói là làm, Diệt Vương cũng sẽ nghe lời bốn cung ngênh thú người. Sự tình tối hôm qua, sẽ không có người nào biết."

Có thể gả cho Cảnh Diệt, còn có thể che dấu sự tình bản thân mình đã bị người làm bẩn, quả thực chính là trời cao ban ân!

Nàng ta đâu biết rằng, đây hoàn toàn là một cái bẫy tàn nhẫn do Tiêu Phi bày ra.

Để chính nàng ta chủ động từ bỏ vị trí Thái Tử Phi, lại có thể khiến nhi tử mình cưới được nàng ta, mượn sức Kỳ Lê và Kỳ Hoàn. Đây mới là đẹp cả đôi đường.

Tuy nhiên, Kỳ Mộ Thanh hoàn toàn không biết.

Sau một khoảnh khắc, nàng ta đứng dậy, kéo ống tay áo Tiêu Phi và lo lắng hỏi: "Nhưng người nợ có thể sẽ nói ra hay không?"

Mắt phượng của Tiêu Phi nhếch lên, mang theo sự lạnh lùng.

"Bốn cung đảm bảo, hẳn sẽ không có cơ hội mở miệng nói chuyện."

.....

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 274: Khổng Gia Xuống Đốc

Trong đại lao!

Cao Bình Trạch vừa mới bị giam vào đó chưa đầy hai canh giờ (4h).

Mấy tên quan sai lập tức kéo hãn ra khỏi nhà lao, dùng xích sắt khóa ở trên cọc gỗ.

Hãn vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại đã nhận một chậu nước lạnh hắt lên trên người.

Hãn ngay lập tức bừng tỉnh!

Cao Bình Trạch giãy giụa thân thể, hô lớn: "Ta muốn gặp Lương đại nhân."

"Gặp Lương đại nhân?" Quan sai cười cười, trong tay cầm một khối sắt nung đỏ: "Cao Thiếu Tông, người âm thầm thay đổi danh sách Thái Tử Phi, còn phạm trọng tội. Nương nương có lệnh, đánh người đến chết."

"Cái gì?"

Đối với sự tình mình ngủ cùng với Kỷ Mộ Thanh một đêm, Tiêu Phi không hề đề cập tới, ngược lại chỉ gán cho hãn tội danh thay đổi danh sách Thái Tử Phi.

Chẳng phải đã phạt trên dưới Hàn Tông Viện, mỗi người đều mất nửa năm bổng lộc, không truy cứu nữa hay sao?

Không ngờ, thì ra Tiêu Phi là thu sau tính số, chờ hãn ở chỗ này.

"Ta muốn gặp Hoàng thượng, ta bị oan."

"Người chỉ có thể gặp Diêm Vương gia."

A ——

Quan sai dùng khối sắt nóng đỏ khảm ở trên người hãn, khói trắng bốc ra từ làn da hãn.

Cao Bình Trạch đau đớn toát đầy mồ hôi, hãn vốn là thư sinh, sao có thể chịu được loại tra tấn này, suýt nữa đã hôn mê bất tỉnh.

Trong khi đó, hai gã quan sai khác lại giơ gậy lên, lần lượt đánh vào trên người hãn.

Đau đến nổi tê tâm liệt phế.

Hãn không cam lòng!

Hãn ho to một tiếng: "Vì sao?"

Âm thanh của gậy đánh xuống, trộn lẫn với tiếng kêu đau đớn thâm của Cao Bình Trạch.

Đến bây giờ, hãn cũng không biết bản thân mình rốt cuộc đã làm sai cái gì? Rốt cuộc đã trêu chọc ai? Rốt cuộc là ai hãm hại ở sau lưng hãn?

Lương Tông Chính vẫn luôn đứng khuất ở bên ngoài phòng tra tấn, khuôn mặt vẫn luôn bình thản, hoàn toàn nhìn không thấy cảm xúc.

Chờ đến khi âm thanh của Cao Bình Trạch dần dần yếu đi, lúc này ông ta mới đi tới, ngăn hai quan sai đang thi hành án dừng lại.

Cả người Cao Bình Trạch hoàn toàn bị giữ chặt bởi xích sắt, da thịt trên người bị xé toạc bởi vô số vết thương đâm máu.

Đầu hấn rũ xuống, tóc tai hỗn độn!

Hắn mơ hồ nhìn thấy một đôi giày dừng lại ở trước mặt mình, vì thế hắn dùng hết toàn lực ngẩng đầu lên, nhìn Lương Tông Chính trước mặt.

Cao Bình Trạch đóng miệng lại mở miệng, thật lâu sau mới hỏi được một câu: "Vì sao?"

Lương Tông Chính vẫn kiên quyết lấy ra một tờ giấy từ trong ống tay áo, vừa mở ra cho Cao Bình Trạch nhìn xem, vừa nói: "Chỉ cần người vẽ áp (ký tên), bản quan đảm bảo, già trẻ một nhà của người sẽ bình an vô sự."

Thì ra, đây là một bản nhận tội!

Để Cao Bình Trạch thừa nhận tội danh đã đổi danh sách Thái Tử tuyền phi.

Không ngờ Cao Bình Trạch chỉ cười cay đắng, máu trong miệng cũng thuận thế chảy ra, hơi thở mỏng manh.

Hắn vẫn hỏi một câu: "Vì sao?"

"Bình Trạch, người vào Hàn Tông Viện đã một năm nay. Một năm này, người thật sự đã giúp bản quan rất nhiều. Lần này, người cần phải chết. Bởi vì chỉ có người chết rồi, mới có thể vĩnh viễn câm miệng. Bản quan thực sự xin lỗi người. Sau khi người chết, nếu như người có oán khí, hãy tìm tới một mình bản quan."

Lương Tông Chính bình tĩnh nói, sau đó nắm tay Cao Bình Trạch, dùng ngón tay cái của hắn dính chút máu, ấn xuống bản án nhận tội.

Sau đó đưa cho quan sai một bên: "Trình lên Hoàng thượng, hãy nói Cao Thiếu Tông tự biết mình phạm phải tội lớn ngập trời, đã tự kết liễu."

"Vâng!" Quan sai nhận lệnh.

Cao Bình Trạch căn bản không có sức lực giãy giụa, cũng không còn sức nói chuyện, chỉ có thể trơ mắt thừa nhận tất cả mọi chuyện.

Lương Tông Chính nói trước khi rời đi: "Người yên tâm, một nhà già trẻ của người, bản quan sẽ sai người chăm sóc tốt, đảm bảo cả đời bọn họ ăn uống không lo. Người cứ yên tâm đi thôi."

Trong phòng giam lại truyền tới tiếng gậy đánh xuống.

Từng tiếng một!

Cho đến khi ——

Cao Bình Trạch bị đánh chết mới dừng lại!

Cơn gió cuốn lên ở trong cung, dường như cũng dịu lại.

Giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.....

Trong cùng ngày, một tin tức được truyền ra từ Trữ Tú Cung, nói rằng vị đích nữ Kỳ gia bị bệnh, không thể gặp người, còn truyền rằng bệnh này sẽ lây bệnh cho người khác.

Khi tin đồn được lan ra, nó càng ngày càng được phóng đại!

Tóm lại vẫn là thủ đoạn của Tiêu Phi, dù sao có thể khiến Kỳ Mộ Thanh không tham gia tuyển chọn Thái Tử Phi là được.

Việc này, đương nhiên cũng khiến Hoàng thượng đau đầu, Thái Tử Phi được chọn trong nội bộ đột nhiên nhiễm bệnh, tất cả mọi kế hoạch cũng bị

đào lộn. Không còn thái tử phi được chọn giống như ban đầu, vậy ——

Thái Tử Phi sẽ là ai?

Dưới tình trạng khẩn cấp, Hoàng thượng tất nhiên tuyên triệu Lương Tông Chính.

Kỳ Trinh Đế ngồi ở sau long án, buồn rầu nói: "Ngày mai đã phải tuyển chọn, sao lại xảy ra sự tình này? Rốt cuộc nàng đã bị bệnh gì?"

Lương Tông Chính chấp tay: "Trên mặt tiểu thư Kỳ gia sưng đỏ, hơn nữa hai chân cũng bị sưng vù. Sau khi thái y xem qua thì nói là bệnh nhiễm trùng, sợ rằng sẽ lây bệnh, cần phải chậm rãi điều dưỡng, sau đó đưa ra khỏi cung quay về tướng quân phủ."

Kỳ Trinh Đế thở dài một tiếng!

Ông chống đầu một hồi lâu, mới nói: "Theo ý của Lương Tông Chính, sự tình Thái Tử Phi phải làm sao bây giờ?"

"Bệnh của cô nương Kỳ gia không phải là bệnh không thể trị, nếu như đẩy lùi việc Thái tử tuyển phi, sau này....."

Lời ông ta còn nói chưa xong, Kỳ Trinh Đế đã ngắt lời.

"Không thể! Sự tình đã được quyết định, ngày tuyển chọn tuyệt đối không thể sửa!" Thái độ của Kỳ Trinh Đế cực kỳ kiên định, một tay chống long án đứng lên, nghiêm túc hỏi Lương Tông Chính: "Theo ý kiến của người, còn có ai thích hợp để chọn làm Thái Tử Phi?"

Lương Tông Chính sớm đã biết Hoàng thượng sẽ hỏi như vậy, giả bộ buồn rầu thật lâu, sau đó mới nói: "Trong số các nữ tử danh môn, thật ra có thể tìm được một người, nhưng luận về bối cảnh gia thế, tất nhiên đều

không thẳng nổi cô nương Kỳ gia. Thật ra thần cũng có một người đề cử, nhưng thần lo lắng....."

"Nói!"

"Tuệ Văn công chúa!" Lương Tông Chính nói.

Kỳ Trinh Đế tròn xoe đôi mắt: "Tuệ Văn? Vì sao là nàng?"

"Theo ngu kiến của thần, Tuệ Văn công chúa chính là người nhà của cố hoàng hậu, khi Hoàng hậu vẫn còn trên đời, Khổng gia có vài vị văn võ, ở trong triều cũng có chút địa vị. Nhưng, sau khi Hoàng hậu mất đi, Khổng gia nhìn bề ngoài thì xuống dốc, vốn là do lâm quân Khổng Cù xung phong chủ động được điều khỏi kinh thành, đi tới Nghi Thành nơi Tây Bắc xa xôi. Mặc dù nhìn giống như bị cô lập khỏi quyền lực, nhưng hẳn lại phong chủ ở Nghi Thành, trở thành một thành chủ. Quan trọng hơn chính là, Nghi Thành chính là một pháo đài quan trọng giáp Hồ Ấp. Nếu như nước họ muốn tấn công thành, Nghi Thành là nơi quan trọng nhất. Ngoài ra, có một Khổng Thăng Nghĩa, người này là đường đệ (em trai) của cố hoàng hậu. Mặc dù hẳn sớm đã từ quan về quê, nhưng ở Hán Châu hẳn lại có một đám binh mã tinh nhuệ. Nếu như Tuệ Văn công chúa trở thành Thái Tử Phi, pháo đài Nghi Thành, binh mã Hán Châu, tự nhiên có thể thu vào trong túi. Ngoại trừ vị Kỳ cô nương kia ra, so với những nữ tử khác, Tuệ Văn công chúa, có thể xem như một người được chọn!"

Lời nói của ông ta rất thành khẩn!

Thật ra, những gì Lương Tông Chính nói, không phải không có đạo lý!

Đúng là Khổng gia đã xuống dốc, lúc trước toàn bộ văn võ đều rời khỏi kinh thành, nhìn giống như đã rời khỏi trung tâm quyền lực, nhưng bọn họ lại chôn địa lôi ở bốn phương tám hướng!

Một khi kinh thành xảy ra chuyện, Khổng gia bị phân tán ở bốn phía kinh thành, lập tức sẽ chiếm cứ địa hình có lợi nhất.

Nhưng bởi vì Khổng gia thật sự quá điệu thấp, nếu không phải hôm nay Lương Tông Chính nhắc tới, Kỳ Trinh Đế căn bản cũng không cảm thấy thế lực đang che dấu kia đáng sợ cỡ nào.

Trong lòng Kỳ Trinh Đế lại bùng lên lửa giận.

Sau khi suy nghĩ một lát, ông nhẹ nhàng gạt đầu, xua xua tay: "Người lui xuống trước đi, trẫm sẽ cẩn thận suy ngẫm lại."

Lương Tông Chính liếc mắt dò xét thần sắc Kỳ Trinh Đế một cái, lúc này mới cúi người rời đi.....

Lương Tông Chính vừa mới ra khỏi Phụ Dương điện, lập tức sai người báo tin tới Chương Chất điện.

Tất cả mọi chuyện, hẳn đều dựa theo sự chỉ dẫn của Tiêu Phi nương nương nói lại với Hoàng thượng ——

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 275: Dâng Tặng Lễ Vật

Nghe nói buổi tối hôm đó sau khi Lương Tông Chính rời đi, Tiêu Phi cũng thổi gió hồi lâu bên tai Kỳ Trinh Đế.

Không ngừng khen ngợi Khổng Ngu.

Sau đó, Tiêu Phi cùng với hoàng đế phân tích quan hệ lợi hại trong đó.

Kỳ Trinh Đế mất ngủ một buổi tối, sáng sớm ngày hôm sau thức dậy, lại suy nghĩ cả ngày ở trong Phụ Dương điện.

Giờ Thân! (15h-17h)

Một loạt xe ngựa chạy vào trong cung, khiến cho cửa Nam luôn luôn yên tĩnh, giờ phút này bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Thần tử hiền sĩ vội vàng tiến cung chúc thọ, các tiểu thư phu nhân lòng tràn đầy vui mừng tiến cung dự tiệc, còn có lễ vật lớn lớn bé bé ở trên xe ngựa, che kín cửa Nam.

Thị vệ vội vàng đỡ những lễ vật đó xuống, sau đó vội vàng kéo xe ngựa đẩy sang hai bên, bọn họ vội đến nỗi mắt đều xẹt qua đầy sao.

Lúc này ——

Cảnh Dung và Kỷ Vân Thư đang ngồi ở bên trong xe ngựa, mắt thấy sắp đến cửa cung.

Cảnh Dung cầm tay nàng, nói: "Thật ra, nàng không cần tiến cung với bốn vương."

"Đại thọ Hoàng thượng, ta có đạo lý không đi?" Nàng trả lời.

Cảnh Dung thở dài một tiếng, lắc đầu.

Ngay sau đó, Kỷ Vân Thư lại mang theo giọng điệu tò mò nói: "Thật ra, ta còn có một mục đích."

"Cái gì?"

"Muốn biết đến tột cùng chàng tặng thọ lễ gì!" Kỷ Vân Thư cau mày, nhích lại gần bên cạnh hắn: "Nói với ta đi."

Nhưng ——

Cảnh Dung cong môi, nghiêng người đi, từ chối bán bí mật của mình: "Đến lúc đó nàng sẽ biết."

Hừ!

Giống như ai cũng hiếm lạ muốn biết.

Kỷ Vân Thư trừng hắn một cái, mím môi, xốc màn xe lên, tầm mắt phóng ra bên ngoài tìm kiếm. Tại lối vào cửa Nam, quả nhiên đang bị từng chiếc xen ngựa xa hoa chặn lại.

Miệng nàng không thể không nói một câu: "Vì sao đang êm đang đẹp lại bị bệnh vậy?"

Nàng đang nói tới, tất nhiên là Kỷ Mộ Thanh.

Cảnh Dung nghe thấy, lập tức nói trở về một câu: "Sao vậy, Kỷ gia nhà nàng không có được Thái Tử Phi, nàng cảm thấy đáng tiếc?"

Lời này vừa mới nói xong, Kỷ Vân Thư liếc mắt nhìn hăn một cái: "Nói bậy gì đó!"

Cảnh Dung cười cười: "Thật ra, đây có lẽ chính là những gì mọi người hay nói: người tốt có kết quả tốt, người ác tất có ác báo. Vị đại tỷ kia của nàng ác độc như thế, Thái Tử Phi? Nàng ta không có phúc để tiêu thụ nó." Cảnh Dung nói xong, đột nhiên phát hiện ra điều gì đó nên nói tiếp: "Sai rồi, nàng đã không phải là người Kỷ gia, nàng ta cũng không phải là đại tỷ của nàng. Chuyện Thái Tử Phi không liên quan tới nàng. Nàng là người của bốn vương, hoàng thất mới là nhà của nàng."

Một người không biết xấu hổ khi đạt đến cảnh giới nhất định, lập tức sẽ giống như thối một quả bóng bay.

"Bùm" nổ mạnh một tiếng!

Mặc dù Kỷ Vân Thư ghét tính tự luyện của hăn, nhưng lại không thể phản bác lời hăn nói.

Đúng vậy, nàng chính xác đã không phải là người Kỷ gia, tương lai nếu như thành thân với Cảnh Dung, nàng chính là Dung Vương phi. Không phải người hoàng thất thì là gì!

Nàng chỉ có thể chịu đựng hăn, nuốt cơn giận của mình xuống.

Cuối cùng cũng tới cửa Nam, hai người xuống xe ngựa. Vừa nhìn thấy Dung Vương tới, thị vệ đương nhiên dọn đường, hộ tống hai người một đường thông suốt đi vào.

Tiệc mừng thọ được tổ chức ở Thừa Khánh Điện.

Yến hội không được tổ chức ở trong điện, mà là ở ngoài điện. Bên ngoài được dựng một cái đài, mời gánh hát ngoài cung tới hát tuồng, còn có một số tiết mục chúc thọ.

Đây là quá trình tương tự về yến hội đại thọ của Hoàng thượng mỗi năm.

Toàn bộ phía bên ngoài điện, những dây đèn lồng được treo trên dây thép lên phía trên đỉnh, cực kỳ rực rỡ.

Giống như ban ngày.

Chờ tới giờ Dậu, tất cả mọi người đều đã ngồi xuống!

Những nhân vật mà ngày này nên tới, cũng đều đã tới. Lý lão tướng quân có mặt, ngay cả Cảnh Hiền nhiều bệnh cũng tới. Nhóm giai nhân tranh cử Thái Tử Phi cũng ngồi một bên, trang điểm, ăn mặc hoa hòe lộng lẫy, cực kỳ chói mắt.

Phía sau tiếp phía trước, đều muốn ngồi ở phía trước.

Tất nhiên, ánh mắt của Thái tử, đương nhiên thường xuyên nhìn về phía trên người những giai nhân đó.

Nhưng kỳ lạ chính là, hôm nay Kỳ Lê và Kỳ Hoàn đều không tới, bọn họ nói rằng trong nhà có việc, Kỳ Trinh Đế cũng không truy cứu. Rốt cuộc, Kỳ Mộ Thanh bị bệnh, hai vị huynh trưởng muốn chăm sóc nàng ta cũng là điều tất nhiên. Hơn nữa, lần này tuyển chọn Thái Tử Phi cũng không liên quan tới Kỳ gia, bọn họ tới đây, chẳng phải là tự vả mặt hay sao?

Đơn giản là không tới!

Không bao lâu sau, Kỳ Trinh Đế tiến vào, ngồi trên long ỷ ở trên đài cao, bên người vẫn là Tiêu Phi hoa phục gấm vóc giống như thường lệ.

Mọi người đều đứng dậy, nói: "Chúc hoàng thượng hồng phúc tề thiên, thọ tử Nam Sơn. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

"Bình thân!" Kỳ Trinh Đế phất tay một cái, trên mặt mang theo nụ cười: "Hôm nay không cần giữ lễ tiết."

"Tạ hoàng thượng."

Tất cả lần lượt ngồi xuống!

Kỳ Trinh Đế biết Lý lão tướng quân cũng tới, liền nói: "Không ngờ Lý lão tướng quân đã nhiều năm trôi qua, hôm nay lại hồi kinh chúc thọ trăm, trăm rất vui."

Lý lão tướng quân không nói nhiều lắm, đáp lại vài câu tạ ơn, sau đó an vị trong yến hội và bắt đầu uống rượu.

Trong yến hội, nhóm ca vũ và nhóm con hát cũng bắt đầu xướng khúc.

Sau khi kết thúc, triều thần bắt đầu lần lượt dâng hậu lễ lên.

Thái Tử đương nhiên không thể kiềm chế được, đứng dậy, phất ống tay áo to rộng đi tới giữa bữa tiệc.

Hắn chấp tay: "Nhi thần cung chúc phụ hoàng phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn."

Lời này cũ rích như thức ăn của ngày hôm qua.

Kỳ Trinh Đế tươi cười rạng rỡ: "Thái tử có tâm."

Giọng nói rơi xuống, Thái Tử lập tức sai người dâng lễ của mình lên. Đó là một cái hộp vuông vức màu đỏ thẫm, đặt ở trên mặt đất, cao khoảng một mét.

Mọi người bắt đầu sôi nổi nhỏ giọng suy đoán. Chiếc hộp lớn như vậy, bên trong sẽ đựng cái gì?

Chiếc hộp chậm rãi được mở ra, mấy tên thái giám cố hết sức lấy thứ bên trong ra ngoài.

Vừa mới lộ ra một cái, mọi người liền sợ ngây người.

Đó là một khối... ngọc bích khổng lồ.

Đúng vậy, mọi người không hề nhìn lầm, nó là một khối ngọc bích khổng lồ hiếm thấy, được tạo hình thành một cây trường thọ, cực kỳ đẹp và tinh xảo.

Sau khi Kỳ Trinh Đế nhìn thấy, vẫn giữ nguyên tươi cười, dường như rất vừa lòng.

Thái tử quan sát thấy biểu tình của phụ hoàng mình, hơi nâng cằm đắc ý, chỉ vào lễ vật sang quý, chắp tay nói: "Phụ hoàng, ngọc này, chính là nhi thần đã tìm kiếm khắp thiên hạ, sau đó mời một tay thợ tốt nhất thế gian tạo hình thành một cây trường thọ, đặc biệt hiến tặng phụ hoàng."

Kỳ Trinh Đế gật đầu: "Ừ, dùng ngọc chạm khắc thành cây, Thái tử nói vậy cũng phí rất nhiều tâm tư, trẫm rất thích."

"Nhi thần thật ra còn có một phần lễ khác."

"Hả?"

Thái phát tay một cái, mấy tên thái giám lập tức nâng tới một cái giá được bao bọc bởi vải đỏ, sau đó kéo tấm vải ra.

Thì ra là một khối Bát Tiên Bình!

Đây vốn là lễ vật Cảnh Dung định tặng, may mắn thay hãn đã thay đổi ý niệm ban đầu.

Nếu không, hôm nay hãn sẽ phải xấu hổ khi tặng lễ giống nhau.

Nhưng điều này cũng đủ để cho thấy, Thái tử luôn theo dõi Cảnh Dung, theo dõi tin tức hẳn muốn đưa lễ gì.

Thái tử vừa cố ý vừa vô tình liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, khoe miệng nhếch lên, sau đó tiếp tục nói với Hoàng thượng: "Nhi thần biết phụ hoàng rất thích bình phong, vì vậy đã sai người làm một khối bát tiên bình. Hơn nữa, trên bình phong này, nhi thần còn bỏ thêm một mùi hương mà phụ hoàng thích nhất, có thể giúp phụ hoàng an thần."

Kỳ Trinh Đế còn chưa mở miệng, Tiêu Phi bên cạnh đã tiếp lời Thái tử nói: "Thái Tử tặng hai phần lễ, còn có dụng tâm như thế. Một phần là cây trường thọ được dùng ngọc bích thượng đẳng chạm nên, một phần là bát tiên bình. Hai thứ khác nhau nhưng cực kỳ đẹp và tinh xảo, chắc là đã tiêu tốn không ít vàng bạc, chẳng trách Hoàng thượng thường xuyên khen ngợi Thái tử hiếu thuận ở trước mặt thần thiếp. Với những lễ vật hôm nay, quả thật là đúng như vậy."

Giọng điệu của bà ta rất âm dương quái khí!

Người khác nghe không hiểu ý trong đó, nhưng Kỳ Trinh Đế không ngốc.

Hai phần lễ vật này, khẳng định đã tốn rất nhiều tiền. Thân là trữ quân, hẳn nên cần kiệm yêu dân mới đúng. Tuy nhiên, hẳn lại phung phí quá nhiều, chỉ vì muốn khiến phụ hoàng hài lòng. Điều này quả sự có chút quá mức.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 276: Lịch Sử, Luôn Lặp Lại

Nhưng Thái Tử vẫn đặc ý dào dạt, bản thân mình tiêu nhiều tiền như vậy để tạo ra hai phần lễ này, khẳng định là tốt nhất.

Kỳ Trinh Đế ghen một chút, tươi cười vui mừng vừa rồi chìm xuống, chỉ nói một câu: "Thái tử có tâm, trẫm rất hài lòng."

"Chỉ cần phụ hoàng thích, nhi thần đều sẽ đưa tới cho phụ hoàng."

Khoác lác, trước khi hành động, người có thể ước lượng năng lực của mình trước hay không?

Nếu như Kỳ Trinh Đế thật sự mở miệng muốn ánh trăng hay bầu trời, người thật sự có thể đưa cho ông ấy?

Ông ấy mở miệng muốn Khúc Khương và Hồ Ấp, người thật sự có thể mang binh đi đánh?

Đừng khôi hài như thế!

Thái Tử khom người, cực kỳ ngạo kiêu, nâng theo áo choàng và ngồi trở lại trên ghế. Hắn vừa đặt móng ngồi xuống, Cảnh Diệc đối diện đã đứng dậy.

Không khoa trương giống như Thái tử, Cảnh Diệc hiển nhiên điệu thấp hơn nhiều, lễ vật lần này, hắn cũng không thông báo với Lễ Bộ, để tránh thảm kịch giống như năm trước, bị Thái tử đánh tráo.

Hộp gắm trong tay rất nhỏ, hẩn ôm ở trong tay, khom người: "Nhi thần biết mấy ngày nay phụ hoàng bận rộn phê duyệt tấu chương, vì vậy cố ý đi tới Tung Sơn, tìm một cây sồi ngàn năm, sau đó tự tay chạm khắc thành một chiếc gối gỗ sồi."

Nói xong, hẩn mở hộp ra, bên trong là một chiếc gối gỗ sồi được làm bằng tay rất tinh xảo.

So sánh với những lễ vật của Thái tử, lễ vật của Cảnh Diệc lại có dụng tâm hơn nhiều.

Kỳ Trinh Đế gật đầu, thành tâm cười: "Mấy ngày qua, trăm ngày ngày phê duyệt tấu chương, thực sự tâm thần mỏi mệt, phần lễ của Cảnh Diệc lúc này, đúng là vật trăm đang cần, rất tốt."

Hoạn quan đưa lễ tặng lên, Cảnh Diệc tạ lễ.

Tiêu Phi đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội ca ngợi nhi tử của mình nhiều hơn một chút. Bà ta mang vẻ mặt đau lòng nói: "Hoàng thượng, Dực nhi vì phần lễ này, đã tìm rất lâu ở Tung Sơn, mấy ngày nay lại không ngủ không nghỉ để mài giữa gỗ, bởi vì, chính là muốn Hoàng thượng có thể an tâm đi vào giấc ngủ."

"Ân, Cảnh Diệc có tâm, trăm hiểu."

Cảnh Diệc nói: "Đây là việc nhi thần nên làm."

Cảnh Diệc nói xong, lập tức lui về ghế của mình.

Giờ phút này, Kỳ Vân Thư tò mò nhích lại gần bên người Cảnh Dung, thăm thì: "Tới phiên chàng."

Cảnh Dung: "Không vội, còn có Hiền Vương."

Ánh mắt Cảnh Dung dừng ở trên người Cảnh Hiền cách đó không xa.

Cảnh Hiền không phải là một người chói mắt, với sự giúp đỡ của cung nhân nâng lễ tiến lên, đó là một chuỗi ngọc trai bình thường.

Đôi mắt Kỳ Trinh Đế đều không liếc nhìn Cảnh Hiền một cái, xua xua tay, để hẳn quay về chỗ ngồi.

Mọi người cũng không ngạc nhiên, Cảnh Hiền quanh mắt nhiều bệnh, Hoàng thượng không thích cũng là điều tất yếu.

Rốt cuộc ——

Tới lượt Cảnh Dung.

Hắn xốc áo bào đứng lên, đi tới giữa yến tiệc, chấp tay nói vài tiếng chúc phúc, sau đó sai người nâng lễ vật của mình lên.

Phần lễ kia, còn muốn lớn hơn cả phần lễ của Thái tử, ước chừng cao hai mét.

Kỷ Vân Thư trừng lớn đôi mắt, nam nhân này rốt cuộc sẽ tặng lễ gì?

Chỉ thấy mấy tên thái giám mồ hôi đầy đầu đặt phần lễ khổng lồ được che dấu dưới một tấm vải đỏ. Tiếp teo, tấm vải kia được kéo xuống, hiện ra phía bên trong. Phần lễ kia, không nạm ngọc mạ vàng, không có tạo hình tinh xảo. Đó chỉ là một bức tượng Phật được điêu khắc từ đá.

Không sai, chính là tượng Phật!

Có người dụi mắt nhìn lại, vẫn là một bức tượng Phật, lập tức lại nhắm mắt lại.

Những năm trước, Dung Vương đều luôn điệu thấp không khoa trương, theo lý thuyết, năm nay thế của hắn đã mạnh hơn, vì sao lại đưa một thứ chói mắt như vậy?

Thái tử và Cảnh Diệc âm thầm cười cười, ngay cả Tiêu Phi cũng dùng khăn che khóe miệng cười cười.

Bàn tay Kỳ Trinh run rẩy, chỉ vào bức tượng Phật bằng đá kia, hỏi: "Cảnh Dung, đây là....." Cái gì?

Cảnh Dung đáp lời: "Phụ hoàng, đây là một bức tượng Phật."

"Trẫm biết là tượng Phật, nhưng người sao lại đưa....." Giọng nói dừng lại lần nữa.

"Mặc dù bức tượng Phật của nhi thần không có dây vàng áo ngọc, nhưng nhi thần nghĩ, vàng bạc có thể bị phá huỷ và tan chảy, ngọc có thể vỡ tan, nhưng đá thì rất ngoan cường. Nhi thần dùng đá điêu khắc tượng Phật, chính vì hy vọng phụ hoàng sẽ giống như tượng Phật này, mãi mãi vững vàng như vương triều Đại Lâm chúng ta."

Những lời giải thích này, Kỳ Vân Thư cho hấn một ngón tay cái lên trên.

Nhưng đá chính là đá, cho dù hấn nói tốt thế nào, trong lòng Kỳ Trinh Đế vẫn không hài lòng.

Cũng vào lúc này, Kỳ Vân Thư lại nhìn thấy Lý lão tướng quân rời khỏi chỗ ngồi của mình, trong lòng nàng như bị ma xui quỷ khiến, cũng lặng lẽ rời khỏi chỗ ngồi, bắt đầu đi theo.

Lý lão tướng quân bước đi càng ngày càng xa, không ngờ đi tới trên lầu một toà thành nhỏ trong cung, đứng ở phía trên, vừa lúc có thể quan sát toàn bộ Thừa Khánh Điện.

Nơi đó, đèn đuốc sáng trưng, khắp chốn mừng vui, đan xen với ca vũ.

Lý lão tướng quân vuốt chòm râu trắng một lượt, nói một tiếng: "Xuất hiện đi."

Kỷ Vân Thư bước ra từ góc khuất, đi tới bên người lão, theo ánh mắt lão, nhìn về phía những chiếc đèn lồng màu đỏ và màu cam.

Thật lâu sau, Lý lão tướng quân nói: "Kỷ tiên sinh cảm thấy, ai thích hợp làm thiên tử nhất?"

Đột nhiên hỏi ra vấn đề như vậy, Kỷ Vân Thư cảm thấy hơi kinh hãi, ghé mắt nhìn về phía lão.

Ánh mắt Lý lão tướng quân nhìn chăm chú về phía trước, hỏi tiếp một câu: "Đương kim thiên tử, xứng được với hai chữ hoàng đế hay sao?"

Ồ!

"Vì sao Lý lão tướng quân lại hỏi như vậy?"

"Tiên sinh chỉ cần trả lời ta là được."

Kỷ Vân Thư không hiểu ý của lão lắm, nhưng vẫn suy tư một lát, nghiêm túc đáp lời: "Mặc dù Kỳ Trinh Đế không được xem là một đế vương tốt, ông ấy trăm nội thần, bỏ bê người thân, thiết lập luật riêng, kiến tạo nội quân. Nhưng hai mươi năm qua, ông ấy đã bình định nội loạn, loại bỏ man di, sau đó lại xuất binh chinh phục Hồ Ấp và Khúc Khương. Triều Đại Lâm dưới sự thống trị của ông ấy, thịnh thế phồn hoa, bá tánh cũng an khang hạnh phúc. Một người như thế, thực sự có thể xứng được với hai chữ hoàng đế."

Khi nàng nói, Lý lão tướng quân cũng hơi gật đầu, dường như tỏ vẻ đồng ý với những gì nàng nói.

Lão cười hỏi: "Vậy nếu như, một thế hệ đế vương chỉ vì quyền uy của mình, không tiếc nhổ cỏ tận gốc, lạm sát kẻ vô tội thì sao?"

"Hả?"

"Tiên sinh có biết, tiên hoàng đã ngồi lên ngôi vị hoàng đế như thế nào không?"

Kỷ Vân Thư lắc đầu, không biết.

Lý lão tướng quân trầm mặc hồi lâu, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Trước khi tiên hoàng chưa đăng cơ, ông ta chỉ là một cái ấm sắc thuốc, nhiều bệnh. Vào thời điểm đó, hoàng huynh Triều Hầu gia là người có tiềm năng lớn được chọn làm đế vương. Sau khi tiên hoàng đăng cơ, đế củng cố ngôi vị hoàng đế của mình không bị uy hiếp, ông ta lập tức gán tội mưu phản, chém Triều Hầu gia."

Kỷ Vân Thư hiểu ý của lão.

"Vì vậy nên ý của Lý lão tướng quân muốn nói chính là, lửa lớn tàn phá toàn bộ Ngự Quốc Công phủ là do Hoàng thượng hạ lệnh. Vì vậy, hôm đó Lý lão tướng quân mới cố ý đề cập với ta về mối quan hệ giữa Ninh Vương và Bát hoàng tử."

Lý lão tướng quân không đáp lại những lời nói này của nàng, lão chỉ thở dài một tiếng: "Lịch sử, luôn lặp lại."

Ý ngoài lời: Ngự Quốc Công chết, chính là Kỳ Trinh Đế đã noi theo tiên hoàng!

Kỷ Vân Thư: "Lý lão tướng quân, tất cả mọi chuyện, đều chỉ là suy đoán của ngài mà thôi, cho dù ngài dùng đèn lồng giết hoàng đế này thì như thế nào? Tương tự, sẽ có hoàng đế tiếp theo đăng cơ!"

"Nếu không có thì sao?"

"Có ý gì?"

Lý lão tướng quân nhìn Thừa Khánh Điện, khoe miệng dần dần nhếch lên.

Kỷ Vân Thư đột nhiên ý thức được điều gì, mũi nàng hơi nhú lại, trong miệng nhẹ giọng thì thầm: "Rỉ sắt? Mùi rỉ sắt."

Nàng bỗng nhiên khiếp sợ!

Bùm ——

Một tiếng nổ lớn vang lên, một đám cháy bất ngờ bùng lên.

Thừa Khánh Điện cách đó không xa, tiếng nổ không ngừng truyền đến, màn đêm trở nên sáng rực, phản chiếu lên đôi mắt trừng lớn của Kỷ Vân Thư đỏ rực.

Sợi dây thép tinh tế nối với đèn lồng giống như thuốc nổ bắt đầu bốc cháy, đèn lồng được treo trên đó cũng không ngừng rơi xuống.....

Rất nhanh, Thừa Khánh Điện, bị vây quanh bởi biển lửa.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 277: Người Đám Đương Nổi Hay Sao?

Tia lửa bay lên tấm vải, bùng cháy thành ngọn lửa dữ dội!

Thừa Khánh Điện, toát ra từng đợt khói dày đặc, cùng với tiếng la hét chói tai chấn phá phía chân trời.

Hai mắt trừng lớn của Kỳ Vân Thư dần dần co lại, cảm giác khủng hoảng vô tận một lần nữa lại nảy lên trước ngực nàng, nàng hơi lắc lắc đầu, bước chân vô lực thối lui ra sau.

Nàng xoay người, chuẩn bị tới Thừa Khánh Điện.

Tuy nhiên ——

Lý lão tướng quân đã giữ nàng lại.

"Nơi đó là một biển lửa, nếu người hiện tại qua đó cũng không thay đổi được gì."

Kỳ Vân Thư đỏ mắt, thất vọng mắng: "Lý lão tướng quân thân là nguyên lão ba triều, chinh chiến vì nước nhiều năm mới đổi được sự an khang cho bá tánh. Nhưng hôm nay, người lại lấy danh nghĩa ngăn chặn lịch sử lặp lại, muốn giết thiên tử Đại Lâm. Người có biết, một khi hoàng đế và chúng hoàng tử đều chết, Khúc Khương Hồ Ẩn nhất định khởi binh. Đến lúc đó, không chỉ Thừa Khánh Điện lửa lớn dày đặc, toàn bộ Đại Lâm, đều sẽ trăm họ lầm than, máu chảy thành sông, người đám đương nổi hay sao?"

Ngay sau đó, Kỳ Vân Thư dùng hết sức hất tay lão ra, chạy vội về phía Thừa Khánh Điện.

Phía sau, Lý lão tướng quân ngốc một hồi lâu, dường như tỉnh táo lại, ý thức được hậu quả những lời mà Kỳ Vân Thư vừa mới nói.

Bàn tay cứng cáp của lão chậm rãi nâng lên, đặt ở trên tường thành, nắm chặt thành quyền.....

Kỳ Vân Thư chạy vội như điên, nhìn có vẻ chỉ cách mấy trăm mét, nhưng lại phải chạy khá lâu.

Lúc này Thừa Khánh Điện bị lửa lớn hùng hực vây quanh, cảnh tượng hỗn loạn, không nhìn thấy rõ bóng người.

Từng chiếc đèn lồng không ngừng rớt xuống, sợi dây sắt treo bốn mươi năm mươi chiếc đèn lồng rất nhỏ, bởi vì bên trong được tẩm thuốc nổ, giờ phút này đều bắt đầu bùng cháy, lửa lan rộng không thể nào kiểm soát. Những tia lửa điên cuồng lao xuống mặt đất, trên bàn, trên người.....

Mọi người bị lửa lớn bao vây không ngừng hoảng loạn. Cuối cùng, có người kiệt sức tê liệt ngã xuống mặt đất, lửa nhấn chìm cả người bọn họ, để lại một xác chết cháy.

Khi những chiếc đèn lồng bắt đầu rơi xuống, Ngự lâm quân bên ngoài giống như một tổ ong vọt vào cứu giá, nhưng cửa đại điện Thừa Khánh Điện đã bị lấp kín. Bởi vì yến tiệc được tổ chức ở bên ngoài điện, mọi người muốn vào trong điện không được, ra ngoài điện cũng không được, chỉ có thể mắc kẹt ở trước cửa.

Mấy thái giám bên cạnh vì bảo vệ Kỳ Trinh Đế thoát khỏi dây thép rơi xuống, đều táng thân trong biển lửa.

Một trụ gỗ dựng đứng bị bén lửa bốc cháy, chuẩn bị rơi xuống, Kỳ Trinh Đế bị bức lui qua một bên.

Thái tử Cảnh Hoa là người gần với hoàng đế nhất, mắt nhìn thấy cọc gỗ sắp rơi xuống phụ hoàng mình, không ngờ hấn không đi giải cứu mà nhanh chân chạy mất.

Đó là một cảnh tượng khá buồn cười!

Nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng Kỳ Trinh Đế thật sự cảm thấy mất mát.

Vừa rồi còn nói ông muốn gì, nhi tử bảo bối sẽ mang tới cho ông thứ đó, hiện tại, chỉ biết chạy trốn chết!

Súc sinh!

Súc sinh a!

Ngay khi trụ gỗ chuẩn bị rơi xuống Kỳ Trinh Đế, Cảnh Dung và Cảnh Diệc cùng nhau phóng người lên, mạo hiểm lao qua lửa lớn, vọt tới.

Cảnh Dung đá văng trụ gỗ kia ra!

Cảnh Diệc bảo vệ Kỳ Trinh Đế và mẫu phi mình tránh qua một bên!

Khói đặc cuồn cuộn, thân thể kiều quý của Tiêu Phi không thể chịu nổi nữa, hơn nữa khói dày đặc khiến bà ta bị nghẹt thở, sau đó hôn mê bất tỉnh. Cảnh Diệc lập tức ôm Tiêu Phi lên, phóng ra bên ngoài điện.

Thân thể Kỳ Trinh Đế cũng không tốt lắm, dùng ống tay áo che mũi lại, dùng sức ho khan, vốn tưởng rằng mình có thể tránh được một kiếp, không ngờ khi trụ gỗ kia rơi xuống đã đập thật mạnh ở trên vai ông, khiến ông ngã xuống mặt đất, hôn mê.

Bởi vì trụ gỗ mang theo lửa, cũng khiến cho phía sau lưng Kỳ Trinh Đế bắt đầu bén lửa.

"Phụ hoàng....."

Cảnh Diệc hét to một tiếng, đôi mắt vừa đau vừa cay vì khói đặc, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy Kỳ Trinh Đế ngã xuống mặt đất.

"Mau mau mau!"

Đúng lúc này, Ngự lâm quân đã kịp thời vọt tới, chạy vội lên trên đài cao, đá văng trụ gỗ trên người Kỳ Trinh Đế, dập tắt ngọn lửa vừa mới bén phía sau lưng, hộ tống Kỳ Trinh Đế ra khỏi Thừa Khánh Điện.

Vừa lúc Kỳ Vân Thư cũng chạy tới, nhìn thấy Cảnh Diệc ôm Tiêu Phi ra ngoài, thị vệ hộ tống Kỳ Trinh Đế cũng chạy ra, một số triều thần cũng lục tục rút lui ra ngoài.

Nhưng, không nhìn thấy thân ảnh Cảnh Dung và Cảnh Hiền.....

Kỳ Vân Thư nắm lấy một thị vệ, sốt ruột hỏi: "Dung Vương đâu?"

Thị vệ kia nhìn quanh bốn phía: "Chắc là còn ở bên trong." Nói xong, thị vệ kia cũng vội vàng bận rộn, triệu tập mọi người: "Nhanh, Dung Vương vẫn chưa ra ngoài."

Thị vệ vừa nói như vậy, Kỳ Vân Thư cũng đã vọt vào, gặp người thì lập tức bắt lấy hỏi: "Nhìn thấy Dung Vương không?"

Người bên trong đều đang sợ hãi, căn bản không để ý tới nàng.

Lửa lớn càng thêm hung mãnh, nàng che mũi lại, toàn bộ trước mắt đều là khói dày đặc, căn bản không nhìn rõ đường.

"Cảnh Dung, Cảnh Dung!" Nàng lớn tiếng hét lên.

Nàng vốn định tiến sâu hơn về phía bên trong, nhưng bị thị vệ giữ chặt, kéo nàng ra bên ngoài.

"Kỷ tiên sinh, bên trong lửa lớn như vậy, ngài không thể vào đó."

"Buông ta ra."

"Ngài không thể vào....."

Nàng không ngừng giãy giụa, nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống, nhưng vẫn bị kéo ra ngoài.

Cho đến khi——

Tại cửa đại điện mơ hồ hiện ra hai thân ảnh, nàng nhìn chăm chăm vào đó. Khi hai thân ảnh càng ngày càng rõ ràng, trái tim nàng rối cuộc cũng buông xuống.

Cảnh Dung đỡ cơ thể hơi rũ xuống của Cảnh Hiền đi ra từ bên trong, Cảnh Hiền nhiều bệnh nên phải thở dốc, không ngừng ho khan, sắc mặt trắng bệch. Thị vệ lập tức tiếp Cảnh Hiền từ trên tay Cảnh Dung.

Kỷ Vân Thư cảm thấy chua xót nơi mũi, nàng nhanh chóng lau sạch nước mắt, định tiến về phía Cảnh Dung, nhưng đột nhiên ——

"Người tới, bắt Dung Vương lại." Cảnh Diệc ra lệnh.

Ngự lâm quân không có phản ứng, hoàn toàn bất ngờ.

Cảnh Dung cũng không có bất luận phản ứng gì.

Chỉ thấy Cảnh Diệc với vẻ mặt tức giận mắng Cảnh Dung: "Ngọn lửa là do sự kết hợp giữa đèn lồng và dây thép, bốn vương biết được, buổi tối hôm trước, người đã lên thay đổi tất cả đèn lồng được đưa tới từ Thủy Thành, có ý đồ cho ngày hôm nay."

Cảnh Dung nói không nên lời!

Thống lĩnh ngữ lâm quân tiến lên, hỏi: "Diệt Vương, việc này....."

Lời còn nói chưa xong, Cảnh Diệt đã hét lên một tiếng: "Trương Bác!"

Trong đám người, Hầu tư bộ Trương Bác đi ra, quần áo trên người bị cháy thủng lỗ chỗ, quỳ xuống mặt đất, nơm nớp lo sợ.

Đèn lồng là vật dẫn cháy, xuất phát từ Hầu tư bộ, Trương Bác tất nhiên không thoát khỏi liên quan.

Cảnh Diệt hỏi hần: "Bốn vương hỏi người, buổi tối hôm trước, có phải Dung Vương đã tới Hầu tư bộ hay không, đổi toàn bộ đèn lồng?"

Trương Bác ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái, ánh mắt mơ hồ, ấp a ấp úng nói: "Vâng, Dung Vương đúng là..... có tới, ngài ấy nói rằng những chiếc đèn lồng vận chuyển từ Thủy Thành có vấn đề, sau đó đã thay bỏ toàn bộ và ra lệnh không cho phép tiết lộ ra ngoài."

Có Trương Bác làm chứng nhân, Cảnh Diệt cực kỳ tự tin, quay về phía Cảnh Dung hỏi: "Người còn có lời nào để nói hay không?"

Cảnh Dung lạnh lùng liếc mắt nhìn thoáng qua Trương Bác một cái: "Những chiếc đèn lồng kia đúng là ta đã đổi, nhưng nguồn lửa hôm nay không phải do đèn lồng, mà là do dây thép."

"Không cần phủ nhận, nếu phụ hoàng có chuyện gì, dù người có mười mạng cũng gánh không nổi." Cảnh Diệt ra lệnh cho Ngự lâm quân: "Còn không bắt người lại."

"Vâng!"

Ngự lâm quân lập tức bắt lấy Cảnh Dung.

Cảnh Diệc nói tiếp: "Áp Dung Vương vào thiên lao, chờ sau khi phụ hoàng tỉnh lại, sau đó hãy định đoạt."

Kỷ Vân Thư thấy thế, sốt ruột tiến lên, nhưng Cảnh Dung nhìn về phía nàng khẽ lắc đầu.

Ý bảo, nàng đừng qua đây!

Cảnh Dung bị áp đi, Kỷ Vân Thư vẫn không cam lòng, đuổi theo vài bước, nhưng nàng đã bị một đôi tay giữ chặt.

Nàng quay đầu lại và nhìn thấy Cảnh Hiền.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 278: Điều Tra!

Kỷ Vân Thư bị Cảnh Hiền giữ chặt, trơ mắt nhìn Cảnh Dung bị người mang đi.

Sắc mặt Cảnh Hiền trắng bệch, ho khan vài tiếng.

Hắn kéo Kỷ Vân Thư qua một bên, yếu ớt nói: "Vừa rồi khi Cảnh Dung cứu ta ra ngoài có nhờ ta nhắn với tiên sinh, đừng nhúng tay vào việc này."

Nói cách khác, ngay khoảnh khắc lửa nổi lên, Cảnh Dung đã đoán được kết cục của mình.

Nhưng ——

"Ta không thể trơ mắt nhìn hắn xảy ra chuyện." Nàng nói với giọng ghen ngào.

"Việc này đến tột cùng như thế nào vẫn chưa được điều tra rõ, tiên sinh đừng lo lắng quá mức, tránh xúc động hồng việc. Tất cả mọi chuyện, hãy chờ phụ hoàng tỉnh lại rồi hãy nói sau. Nếu ta là tiên sinh, ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng trước. Rốt cuộc vì sao lại phát sinh sự tình hôm nay?"

Không thể không nói, Cảnh Hiền là người có lý trí, cho dù lúc này đang xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn vẫn có thể bình tĩnh và phân tích thời cuộc.

Thật ra, Kỳ Vân Thư đã biết đây là kế hoạch của Lý lão tướng quân, nhưng, nàng nên nói như thế nào?

Căn bản nàng không có chứng cứ!

Cho dù những chiếc đèn lồng kia có vấn đề đã bị Cảnh Dung tiêu hủy. Hơn nữa, có Trương Bác làm chứng việc Cảnh Dung thay đổi đèn lồng. Vì vậy, dây thép có chứa thuốc nổ cũng thuận theo lẽ tự nhiên mà cho rằng hẳn đã thay đổi chúng.

Lúc này, không có lời giải thích nào có thể giúp hẳn rũ bỏ những lời buộc tội!

Kỳ Vân Thư nhìn về phương hướng Ngự lâm quân mang Cảnh Dung đi, dần dần lấy lại bình tĩnh.

Cảnh Hiền nói: "Kỳ tiên sinh, sự tình hôm nay rất quan trọng, người vẫn nên nhanh chóng ra khỏi cung đi thôi."

Nói xong, Cảnh Hiền che miệng lại ho khan, buông lỏng nàng ra và xoay người lại. Hẳn được một tên thái giám giúp đỡ đi về hướng Phụ Dương điện.

Ngay sau đó, Cảnh Diệc cũng đi tới Phụ Dương điện.

Lúc này tại Thừa Khánh Điện, cung nữ và thái giám không ngừng hắt nước dập lửa, đồng thời, nâng từng bộ thi thể đã bị đốt cháy từ bên trong ra ngoài.

Có thi thể triều thần, có thi thể thái giám cung nữ, còn có những thi thể nữ nhân chờ tuyển Thái Tử Phi.....

Kỳ Vân Thư ngốc nghếch đứng tại chỗ, thật lâu sau cũng không thể phục hồi lại tinh thần, cho đến khi Lang Bạc xuất hiện ở bên cạnh nàng,

mang nàng vẫn ngây ngốc ra khỏi cung.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Phụ Dương điện!

Toàn bộ các triều thần vừa trốn thoát khỏi cái chết đang đứng ở bên ngoài đại điện, bọn họ vốn sợ tới mức kinh hồn chưa định, hiện tại hoàng đế lại bị cọc gỗ đập xuống vẫn bị hôn mê, sống chết còn chưa biết được. Trái tim của các triều thần càng thêm thắt chặt.

Trong điện, Thái tử Cảnh Hoa xoa xoa tay, đi tới đi lui ở trong điện.

Hắn mang vẻ mặt lo lắng, lầm bầm trong miệng: "Phụ hoàng ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện....."

Thật ra trong lòng hắn hận lão gia hỏa kia không thể nhanh chóng chết đi!

Sau khi lão chết, mình là trữ quân lập tức có thể lên làm hoàng đế.

Cảnh Diệc lạnh lùng liếc mắt trừng hắn một cái, hơi híp mắt lại, bình tĩnh nói: "Thái tử, lúc ấy người ở gần phụ hoàng nhất, phụ hoàng xảy ra chuyện, lúc ấy người đã ở đâu?"

Cảnh Hoa vừa nghe thấy, lập tức có chút chột dạ, giống như đã bị sét đánh, gằn như nổ tung.

"Người có ý gì? Người muốn nói bốn Thái tử vì muốn giữ mạng mình mà không quan tâm tới phụ hoàng, tự mình bỏ trốn mất dạng hay sao?"

Thì ra chính là như vậy!

Cảnh Diệc cười lạnh: "Ta bất quá chỉ hỏi Thái tử một câu, người lo lắng như vậy làm gì?"

"Lo lắng? Ta lo lắng khi nào? Vừa rồi lửa lớn như vậy, tất cả đều là khói đặc, ta không thể chú ý tới phụ hoàng."

"Phải không?" Cảnh Diệc căn bản không tin.

Cảnh Hoa cảm thấy bản thân mình đã bị vu hãm, cực kỳ tức giận, nhìn thoáng qua nội tâm, ép giọng nói thấp xuống, tới gần bên Cảnh Diệc một bước, chất vấn: "Người hãy nói rõ ràng xem, có phải người đang hoài nghi bổn Thái tử cố ý không cứu phụ hoàng hay không?"

Khuôn mặt Cảnh Diệc vẫn giữ vẻ lạnh lùng, đang định nói câu gì đó.

"Khụ khụ!"

Cảnh Hiền vẫn luôn yên lặng ngồi ở một bên bỗng nhiên bắt đầu ho khan.

Khiến cho cuộc tranh cãi giữa hai người bị gián đoạn.

Cửa nội tâm đang đóng chặt đột nhiên mở ra, hai thái y mồ hôi đầy đầu đi ra, cúi người.

Thái tử chủ động hỏi trước: "Lý thái y, phụ hoàng ta thế nào rồi?"

Thái y cúi người, nói: "Hoàng thượng đã tỉnh."

"Tỉnh?" Đồng tử Cảnh Hoa mở to, trong lòng cảm thấy mát mát một trận.

Chết tiệt, vì sao lại tỉnh?

Tuy nhiên, hãn vẫn giả bộ rất vui mừng, định nhấc chân lên bước vào bên trong, muốn lão phụ hoàng bất tử kia nhìn thấy mình đầu tiên, chuộc lại hình tượng của mình trong lòng ông một chút.

Nhưng ——

Thái y đã ngăn hẳn lại.

"Làm gì vậy?" Cảnh Hoa chất vấn.

Lý thái y chỉ nhìn về phía Cảnh Diệc, nói: "Diệc Vương, Hoàng thượng nói, chỉ muốn gặp một mình người."

Cảnh Diệc gật đầu, không nói gì, lập tức đi vào, thái giám cũng đóng cửa lại.

Cảnh Hoa hoàn toàn ngây ngẩn cả người, ngay lập tức nắm lấy Lý thái y chất vấn: "Rốt cuộc là có ý gì? Vì sao phụ hoàng không muốn gặp ta, ngược lại muốn gặp Diệc Vương? Vì sao? Lý thái y, người hãy nói thật cho bổn Thái tử, bệnh tình của phụ hoàng có phải rất nghiêm trọng hay không?"

Thật ra, hẳn đang muốn hỏi, hoàng đế có phải đang định sửa lập Thái tử hay không?

Nếu thật sự đúng như vậy, hẳn phải làm sao bây giờ?

Lý thái y cúi đầu: "Vi thần không biết, Hoàng thượng vừa tỉnh lại, lập tức nói chỉ muốn gặp Diệc Vương."

"Không có khả năng!" Cảnh Hoa nói xong thì chuẩn bị đẩy cửa, nhưng vẫn bị cản lại.

Nội tâm!

Cảnh Diệc bước vào, đi tới mép giường ngồi xuống.

Kỳ Trinh Đế nằm ở trên giường, ánh mắt hơi mở, bộ mặt tang thương gần như kiệt sức, hơi thở thoi thóp.

Nhìn thấy Cảnh Diệc đi tới, ông run rẩy nâng tay lên, được Cảnh Diệc cầm lấy.

"Phụ hoàng!"

Cảnh Diệc gọi một tiếng.

Sau đó hắn nói tiếp: "Phụ hoàng yên tâm, có Lý thái y và La thái y ở đây, người sẽ không sao."

Kỳ Trinh Đế thở hỗn hển, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Ai làm?"

Cho dù hiện tại ông trông giống như một người sắp chết, nhưng giọng điệu vẫn mang theo lực uy hiếp của đế vương.

Cảnh Diệc rũ đầu cúi xuống, thật lâu vẫn không nói gì.

"Nói!" Kỳ Trinh Đế dùng sức nắm chặt lấy bàn tay hắn một chút.

Cảnh Diệc đành phải nói: "Lần này những chiếc đèn lồng được vận chuyển vào kinh đều tới từ Thủy Thành, dây thép dùng để treo đèn cũng vậy, nếu như trong đó có vấn đề thì khi vận chuyển tới cửa thành sẽ bị cản lại. Tuy nhiên, không hề xảy ra chuyện đó, vì vậy đèn lồng chuyển tới từ Thủy Thành không có vấn đề gì. Nhưng, Cảnh Dung đã âm thầm đi một chuyến tới Hậu tư bộ, đổi hết những đèn lồng kia, ngay cả dây thép có tẩm thuốc nổ có lẽ cũng là hắn đổi. Nhi thần không biết vì sao Cảnh Dung phải làm như vậy, nhưng nhi thần đã sai người nhốt hắn vào nhà giam, chờ ý chỉ của phụ hoàng."

Cảnh Diệc tóm tắt tất cả sự tình rõ ràng!

Kỳ Trinh Đế nhắm mắt, nhẹ nhàng hít sâu một hơi.

Thật lâu sau ——

"Điều tra đi, điều tra cho rõ ràng."

"Phụ hoàng có ý gì?"

"Tra!" Một chữ, khi nói ra cực kỳ mạnh mẽ.

"Vâng, nhi thần tuân lệnh."

Cảnh Diệc đứng dậy, thối lui qua một bên, trên mặt cũng không hiện lên bất cứ gợn sóng gì, nhưng khi cúi đầu chấp tay, khóe môi hằn lại tràn ra một nụ cười thăm người.

Sau khi lui ra bên ngoài, cửa nội tẩm một lần nữa bị đóng lại.

Cảnh Diệc gần như không liếc mắt nhìn Cảnh Hoa một cái, lập tức ra khỏi nội điện.

Vì thế, Cảnh Hoa đuổi theo, chặn hằn lại ở bên ngoài, bắt đầu lo lắng chất vấn hằn: "Phụ hoàng rốt cuộc đã nói gì với người?"

Cảnh Diệc lạnh lùng liếc mắt nhìn Cảnh Hoa một cái: "Phụ hoàng không nói gì cả."

"Không có khả năng, phụ hoàng gọi người đi vào một mình, sao sẽ không nói gì cả."

"Vậy Thái tử cho rằng, phụ hoàng sẽ nói với ta điều gì?"

Đương nhiên là sự tình sửa lập Thái tử!

Cảnh Hoa rất lo lắng, bản thân mình không cứu phụ hoàng, nói không chừng trong lúc phụ hoàng tức giận sẽ phế mình đi, muốn sửa Cảnh Diệc lên làm Thái tử. Nếu như thật sự như vậy, vạn nhất Kỳ Trinh Đế không chịu nổi chết đi, vậy..... không phải Cảnh Diệc sẽ là hoàng đế hay sao?

Cảnh Diệc trở thành hoàng đế, bản thân mình chắc hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

"Phụ hoàng thật sự không nói gì với người sao?" Cảnh Hoa tiếp tục hỏi thăm.

"Không nói gì cả."

"VẬY....."

Cảnh Hoa còn chưa nói xong, Cảnh Diệc đã ném hẳn ra.

Cảnh Hoa đuổi theo hai bước, hỏi: "Người đi đâu vậy?"

"Nhà giam!"

Hắn muốn dùng nghiêm hình tra tấn!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 279: Thông Minh Bị Thông Minh Phản

Khi màn đêm buông xuống, bầu trời hoàng cung đều bị che khuất bởi những đám mây đen, gieo rắc sự bất ổn ở trong lòng người.

Cùng với tiếng sấm và mưa phùn, cực kỳ quý dị.

Lúc này, nhà giam đại nội!

Cảnh Dung bị giam giữ ở tận cùng phía bên trong nhà giam, xung quanh tản ra từng đợt mùi vị tanh tưởi hôi thối, xộc vào trong mũi.

Sau khi Triều hầu gia bị giam năm đó, đây là lần đầu tiên nó được sử dụng cho một vị hoàng tử!

Cũng may, chân tay hắn không bị xiềng xích sắt.

Xem như cho hắn một chút mặt mũi Vương gia.

Cảnh Dung dựa vào trên phiến đá lạnh lẽo, một tay đặt ở trên đầu gối, trên mặt vẫn luôn bình tĩnh kiên định, căn bản không có chút cảm giác sợ hãi. Một đôi ánh mắt giống như đuốc, nhìn chăm chăm bên ngoài phòng giam, dường như đang đợi người nào đó.

Không lâu sau, hai tên thị vệ vội vàng tiến đến, mở cửa phòng giam tiến vào.

"Dung Vương, Diệc Vương muốn gặp ngài, hãy đi theo chúng ta một chuyến!"

Cảnh Dung câu môi cười, cực kỳ phối hợp đứng lên, ra khỏi phòng giam.

Cả người thẳng đứng kiêu căng, sao có thể giống như hăn tới đây để ngồi nhà giam? Rõ ràng giống như hăn tới đây là để tuần tra.

Hai tên thị vệ còn háo hức đi theo phía sau hăn!

Khi tới một căn phòng tối tăm, Cảnh Diệc đang ngồi chờ hăn bên trong. Hăn ta còn pha một ấm trà ngon, hương trà tản ra bốn phía, xua tan mùi hôi thối tanh tưởi trong phòng. Quả là có chút "mùi vị"!

Sự yêu thích này, có lẽ cũng chỉ có Cảnh Diệc thích nhất.

Hăn ta vừa châm trà, vừa giương mắt nhìn về phía Cảnh Dung, khóe miệng cong lên thành một độ cong, cực kỳ âm hiểm, nói một tiếng: "Nghỉ phạm Cảnh Dung, ác ý mưu hại Hoàng thượng, phạm tội ngập trời. Trói hăn lại, bắt đầu khảo vấn."

Hăn ta vừa nói xong, thị vệ lập tức làm việc, áp Cảnh Dung tới trên cọc gỗ ở trong phòng tối, dùng xích sắt khoá hăn lên.

Động tác rất lưu loát sạch sẽ, Cảnh Dung cũng không hề giãy giụa, vẫn ngoan ngoãn phối hợp như cũ!

Ánh mắt quật cường lạnh băng, vẫn luôn nhìn chăm chăm Cảnh Diệc.

Một lúc sau, Cảnh Diệc phẩy phẩy trà nóng trong chén, đứng dậy đi tới trước mặt Cảnh Dung, xoay chuyển chén trà nơi chóp mũi Cảnh Dung, hỏi một câu: "Thơm không?"

Thúi!

Thúi giống như người!

"Rốt cuộc người muốn làm gì?" Cảnh Dung hỏi.

"Câu này nên là ta hỏi người mới đúng, vì sao người phải mưu hại phụ hoàng?" Cảnh Diệc đi thẳng vào chủ đề chính.

"Không phải ta làm."

"Nhưng người thật sự đã tới Hầu tư bộ, đổi những chiếc đèn lồng kia. Vô duyên vô cớ, vì sao phải đổi?"

"Nếu ta nói ra, người tin sao?" Cảnh Dung cười lạnh một tiếng.

Cảnh Diệc không nhìn thấy cảm giác sợ hãi ở trong mắt Cảnh Dung, trong lòng cực kỳ khó chịu, ngón tay dùng sức nắm chặt chén trà, ném mạnh một cái, chén trà rơi xuống mặt đất.

Choang ——

Vỡ nát đầy đất.

Mùi hương xộc vào trong mũi, thật ra lẫn át một chút mùi vị tanh tươi trong phòng.

Bên trong phòng tối, thị vệ chỉ dám nhìn xem, không dám lên tiếng.

Cũng đồng thời khi chén trà vỡ tan, Cảnh Diệc nắm áo trước ngực Cảnh Dung, lộ ra bộ dáng hung ác, nói: "Cảnh Dung, người biết rõ tính nghiêm trọng của việc này hơn ta. Phụ hoàng đã tỉnh, ra lệnh cho ta phải tra rõ việc này. Nếu như người làm, vì sao không chịu thừa nhận? Miễn cho da thịt mình chịu khổ."

Miệng lưỡi của Cảnh Diệc toát ra những lời uy hiếp, mang theo hương vị khát máu.

Có vẻ như, Cảnh Diệc đã chờ đợi ngày này từ rất lâu.

Nếu như đổi thành người khác, có lẽ sẽ không ngừng đau khổ cầu xin vài tiếng tha thứ, nhưng Cảnh Dung không ăn chiêu này, hắn chỉ nâng cằm, đón nhận ánh mắt Cảnh Diệc.

Sau đó hắn thờ ơ nói: "Người muốn dùng nghiêm hình tra tấn? Hay là muốn ta sợ tội tự sát?"

"Người....."

"Cảnh Diệc, từ khi ta bắt đầu rời kinh, người lập tức âm thầm phái người theo ta, giết năm thị vệ do ta phái về kinh để báo hành tung, sau đó lại hợp tác với Nghiêm Duy Di tới ám sát ta, nhưng cuối cùng, ta vẫn an toàn quay trở về kinh. Người muốn biết vì sao không?" Cảnh Dung nói.

Mặc dù giọng điệu của Cảnh Dung rất nhẹ, nhưng lại sắc nét giống như một thanh kiếm.

Cảnh Diệc tức giận đỏ mắt, nghiến răng, buông lỏng hăn ra, nói: "Được, người nói đi, ta cũng muốn nghe xem, rốt cuộc là vì sao?"

Đáp án không đến ngay lập tức, hai người nhìn nhau thật lâu.....

Cảnh Dung lúc này mới nói: "Bởi vì người thông minh nhưng bị thông minh phản"

Ồ!

Cảnh Diệc tức giận hừ một tiếng, ánh mắt tối sầm lại, chậm rãi lui ra sau một bước.

Cảnh Dung tiếp tục nói: "Người vẫn luôn cho rằng diệt trừ ta, chính là diệt trừ uy hiếp lớn nhất của người. Người xem ta là địch nhân tranh đoạt vị trí Thái tử lớn nhất của mình, nhưng ta đã nói với người nhiều lần, ta chưa từng muốn tranh. Nhiều năm qua, ta cũng luôn tránh khỏi mũi nhọn. Ở

trong mắt phụ hoàng, chỉ cần Cảnh Hoa bị phế, người duy nhất có thể ngồi trên vị trí Thái tử, chỉ có người. Ta vốn chỉ muốn điều tra 《Lâm Kinh Án》, nhưng bởi vì người cản trở giữa đường, lúc này mới khiến ta có cơ hội thể hiện nhiều hơn ở trước mặt phụ hoàng, cũng khiến ta có được Kỷ tiên sinh bên người. Chẳng lẽ những điều này, không phải là thông minh bị thông minh phản hay sao?"

Đúng vậy!

Chính xác là như thế!

Lúc trước đúng là bởi vì Cảnh Diệc và Tiêu Phi khiến Kỷ Vân Thư phải điều tra vụ án mất tích, mới dẫn tới sự giao dịch giữa Kỷ Vân Thư và hoàng đế, khai quật mộ ở trên Lâm Sơn, thanh danh vang dội.

Cũng bởi vì Cảnh Diệc đi trước một bước bắt lấy Cam Trù Lương, đã khiến cho Cảnh Dung thể hiện mũi nhọn của mình ở trước mặt hoàng thượng!

Từng vụ từng việc, đều do chính bản thân Cảnh Diệc tạo ra!

Sau khi tiêu hóa xong những lời Cảnh Dung nói, tâm ý khát máu trong ánh mắt Cảnh Diệc càng ngày càng đậm.

"Cảnh Dung, ta không có thời gian lãng phí với người, những gì người nói, xem như ta đã nghe." Hắn ta nói xong, hung dữ nói một tiếng: "Mang tới!"

Thị vệ bên cạnh mang tới một mảnh giấy đầy những dòng chữ màu đen đưa cho hắn ta.

Cảnh Diệc cầm trong tay, đặt ở trước mặt Cảnh Dung, nói: "Hiện tại quan trọng nhất, chính là người hãy nhanh chóng thừa nhận âm mưu ám sát lần này của người, đừng khiến da thịt chịu khổ, thuận tiện cho ta báo cáo

kết quả sự tình với phụ hoàng. Rốt cuộc người vẫn là Vương gia, phụ hoàng sẽ không lấy mạng của người. Chẳng phải người muốn làm Tiêu Dao Vương hay sao? Chỉ cần người vờ áp, phụ hoàng sẽ biếm người thành thứ dân hoặc là rời kinh. Như vậy, người thật sự có thể tiêu dao tự tại suốt đời."

Ta cảm tạ cả nhà người!

Tất nhiên, Cảnh Dung sẽ không thừa nhận. May mắn thay, ít nhất bản thân hắn không phải là Cao Bình Trạch, nếu không, Cảnh Diệc sao có thể nói với hắn nhiều như vậy, đoán chừng lúc này hắn đã đột tử ở trong phòng tối.

Cảnh Dung nói: "Ta sẽ không vờ áp, trừ phi người giết ta."

Cảnh Diệc sớm đã biết Cảnh Dung sẽ nói như vậy, không nhanh không chậm thu tờ giấy vào trong ống tay áo, đi tới cái giá đặt rất nhiều dụng cụ một bên, chọn một chiếc roi, đặt nó ở trong lòng bàn tay và ước lượng một lúc, sau đó đi tới trước mặt Cảnh Dung.

"Được, nếu người không chịu thừa nhận, vậy chớ trách ta vô tình. Dù sao đây cũng là ý chỉ của phụ hoàng, ta chỉ có thể tuân lệnh."

Nói xong, roi trong tay lập tức được dùng hết sức quất xuống.

Bang ——

Âm thanh chói tai kia quanh quẩn ở trong phòng tối, đình tai nhức óc!

Cảnh Dung trước sau vẫn mang bộ dáng lạnh lùng, không chút sợ hãi.

Cũng bởi vì vậy nên càng khiến Cảnh Diệc thêm kích thích, hắn nắm chặt roi, dùng sức vung lên, đánh vào trên người Cảnh Dung.

Ngay lập tức, quần áo rách toạc, máu cũng bắt đầu tứa ra.

"Ta cho người một cơ hội cuối cùng, việc này, rốt cuộc có phải người làm hay không?" Cảnh Diệc rống giận.

Mày kiếm của Cảnh Dung hơi nhú lại, trước ngực truyền đến sự đau đớn nóng rát. Hắn chỉ mỉm cười, chẳng hề để ý.

Cảnh Dung nâng mắt nhìn Cảnh Diệc, nói: "Nếu ta là người, ta sẽ không phạm thêm sai lầm lần nữa."

"Người tốt nhất không chịu đựng nổi thì cầu xin ta tha thứ, hoặc là..... chết đi."

Nói xong, hắn ta lại quất tới một roi.

Bang ——

Bên trong phòng tối, tiếng roi quất giống như Tử Thần đoạt mạng, thấm vào trái tim người, lạnh lẽo.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 280: Tới Nhà Giam Đại Nội

Cảnh Dung vốn là người quật cường, cho dù chết đi, hãn cũng sẽ không thừa nhận.

Hãn cũng hiểu rất rõ, cho dù hãn đẩy Lý lão tướng quân ra, Cảnh Diệc cũng sẽ không tin, bởi vì điều Cảnh Diệc muốn, chính là hãn phải chết.

Ác ma trong lòng Cảnh Diệc càng ngày càng bành trướng, roi trong tay càng không lưu tình chút nào, quất xuống từng roi như muốn đoạt mạng ở trên người Cảnh Dung.

Cho đến khi——

Sau hơn hai mươi roi hãn ta mới dừng tay lại!

Trên người Cảnh Dung bị nứt ra từng miếng vết thương đầy máu, da thịt nổ tung, cực kỳ thảm thiết. Hãn rũ đầu xuống, trong miệng cũng chảy đầy máu, tóc tai xơ xuống, che khuất gương mặt tái nhợt.

Cảnh Diệc thấy vậy, dùng tay cầm roi chống đầu Cảnh Dung lên, buộc cặp mắt vô lực của Cảnh Dung đối diện với ánh mắt của mình.

"Hà tất phải chịu khổ thế này? Nếu như ngươi vờ áp, có thể sẽ được bình yên vô sự ra khỏi nhà giam đại nội."

"....."

"Cảnh Dung, ngươi đừng trách ta không quan tâm tới tình huynh đệ. Ngươi muốn giết phụ hoàng thì cũng nên nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay. Nếu

ta là người, ta sẽ không dù chết cũng không thừa nhận. Hôm nay, ta sẽ không giết người, người nên suy nghĩ cho kỹ, sau đó hãy trả lời ta. Sống hay chết, do người tự chọn."

Cảnh Dung thở hỗn hển, khoé môi nứt mẻ đầy máu kéo dài thành một nụ cười kiêu ngạo.

Hắn nói: "Hôm nay những việc mà người đã làm, trong tương lai, ta nhất định sẽ trả lại ngàn vạn lần cho người."

"Trả lại cho ta? Vậy xem người có cơ hội này hay không!" Nói xong, Cảnh Diệc ném cây roi đẫm máu xuống mặt đất, mệnh lệnh cho thị vệ: "Áp tải Dung Vương quay về phòng giam. Ngày mai, bốn vương sẽ tới thăm vấn tiếp."

"Vâng!"

Thị vệ cười trói cho Cảnh Dung đang thoi thóp ở trên cọc gỗ xuống, sau đó kéo hắn tới phòng giam.

Cảnh Diệc nhìn cây roi máu ở trên mặt đất, suy nghĩ về những lời Cảnh Dung vừa mới nói.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Dung Vương phủ.

Một buổi tối trôi qua, Kỳ Vân Thư vẫn luôn nôn nóng bất an. Lúc này, Lang Bạc vội vàng mang theo Mộ Nhược đi tới.

"Ta chỉ say một đêm, vì sao đã phát sinh chuyện lớn như vậy?" Mộ Nhược còn chưa tiến vào đã bắt đầu hỏi.

Kỳ Vân Thư lần lượt kể hết tất cả chân tướng sự việc cho Mộ Nhược nghe.

Mộ Nhược đập bàn một cái: "Tên cáo già kia, không ngờ lão lại tàn nhẫn đến nỗi muốn hành thích vua!" Sau đó hắn nói tiếp: "Nếu như đã biết tên cáo già kia làm, vì sao không đúng sự thật trình báo với Hoàng thượng? Vì sao lại để Cảnh Dung phải gánh tội danh này?"

"Không phải ta không nghĩ tới." Kỷ Vân Thư có điều băn khoăn: "Những chiếc đèn lồng có vấn đề đã bị tiêu hủy. Hơn nữa, Cảnh Dung đúng là đã từng tiếp xúc với đèn lồng kia. Chứng cứ không có, chưa kể có Hầu tước bộ Trương đại nhân làm chứng. Thử hỏi, Hoàng thượng sẽ tin tưởng Cảnh Dung gây ra? Hay là tin tưởng một nguyên lão ba triều trong tay từng nắm binh quyền gây ra?"

Đương nhiên Hoàng thượng sẽ tin tưởng Cảnh Dung gây ra!

Mộ Nhược vẫn còn chưa tỉnh men say, nắm chặt nắm tay đập mạnh trên bàn lần nữa, bất lực.

Lúc này, một tiểu nha đầu đột nhiên tiến vào từ bên ngoài, sắc mặt cực kỳ sốt ruột, chạy từ từ tới trước mặt Kỷ Vân Thư, hơi thở nặng nề, lấy từ trong ống tay áo ra một phong thư và đưa cho nàng.

Sau đó tiểu nha đầu nói: "Kỷ tiên sinh, đây là bức thư công chúa Tuệ Văn lệnh cho nô tỳ đưa ra khỏi cung cho ngài, nói rằng phải tự tay giao cho ngài."

Công chúa Tuệ Văn?

Cũng chính là Khổng Ngu!

Kỷ Vân Thư không hỏi gì thêm, vội vàng mở thư ra, đôi tay run rẩy, suýt nữa đã làm rơi thư. Mộ Nhược cầm lấy bức thư từ trong tay nàng, nhìn nhìn, khuôn mặt trở nên ngưng trọng, lo lắng.

"Không ngờ Diệc Vương lại tới nhà giam đại nội thăm vấn Cảnh Dung? Hãn có quyền gì?" Mộ Nhược tức giận.

Kỷ Vân Thư: "Hoàng thượng đã tỉnh, cũng gặp mặt Diệc Vương. Nếu vậy có lẽ hãn ta đã nhận lệnh Hoàng thượng, nếu không hãn ta không có gan lớn như vậy."

"Ý của người là Hoàng thượng thật sự tin rằng việc này có liên quan tới Cảnh Dung?"

"Ta không biết." Kỷ Vân Thư lắc đầu, ngược lại nói với Lang Bạc: "Lang đại ca, người có thể giúp ta tiến vào nhà giam đại nội một chuyến hay không?"

Lang Bạc khiếp sợ: "Kỷ tiên sinh, đó là nhà giam đại nội, không phải đại lao Hình Bộ. Nếu không có mệnh lệnh của Hoàng thượng, không ai có thể tiến vào."

"Ta có thể!" Người lên tiếng chính là Mộ Nhược. Hãn tiếp tục nói: "Mạc thị từng được Hoàng thượng cho phép, có thể tiến cung bất cứ lúc nào. Nhà giam đại nội ở trong hoàng cung, vậy cũng nằm trong phạm vi cho phép."

Những gì hãn vừa nói đúng là sự thật!

.....

Cùng ngày, Mộ Nhược lập tức mang theo Kỷ Vân Thư đi tới hoàng cung.

Kỷ Vân Thư cố ý khoác một chiếc áo choàng màu đen, đội mũ thấp đầu, che mặt lại.

Khi tới cửa nhà giam đại nội, thị vệ ngăn cản hai người lại.

Khuôn mặt Mộ Nhược trở nên nghiêm túc, liếc mắt xem xét tên thị vệ kia một cái: "Mắt người mù hay sao? Không nhận ra bản công tử?"

Thị vệ nói: "Mạc công tử, đương nhiên ta nhận ra được."

"Nhận ra được còn chưa tránh ra!"

"Nhưng đây là nhà giam đại nội, không có ý chỉ của Hoàng thượng, không thể đi vào." Thái độ của thị vệ cực kỳ kiên quyết.

Mộ Nhược giống như một cái đinh lạnh lùng, lấy khối ngọc bội trên người mình ra, đặt ở trước mặt thị vệ.

"Nhìn cho kỹ, đây là ngọc bội Hoàng thượng ban cho Mạc gia ta. Chỉ cần có khối ngọc này, bất luận nơi nào ở trong hoàng cung, người Mạc gia đều có thể tới. Nhà giam đại nội cũng giống nhau."

"Điều này....."

"Người dám ngăn cản chính là cãi lời thánh mệnh, người dám đương nổi hay sao?"

Không thể không nói, bản lĩnh đe dọa người của Mộ Nhược vẫn không tệ. Tên thị vệ liếc liếc mắt, cả người không thể không run rẩy một chút, chắp hai tay lại: "Mạc công tử, mời vào."

Mộ Nhược cười môi, cất miếng ngọc bội, mang theo Kỷ Vân Thư chuẩn bị đi vào.

Khoảnh khắc tiếp theo, thị vệ lại ngăn Kỷ Vân Thư lại: "Vị này là ai?"

Mộ Nhược lập tức kéo Kỷ Vân Thư ra phía sau mình, xụ mặt nói lại một câu: "Một tên tiểu đồng của Mạc gia ta."

Lôi danh hiệu của Mạc gia ra, thị vệ tất nhiên không dám ngăn cản.

Sau khi đi vào thiên lao, mùi tanh tươi và mùi máu tươi càng ngày càng nồng, trái tim Kỷ Vân Thư cũng càng ngày càng thêm run rẩy.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, Cảnh Dung đường đường là một vị Vương gia sẽ bị nhốt ở nơi thế này.

Khi tới bên ngoài phòng giam giữ Cảnh Dung, cả người Kỷ Vân Thư chấn động, hốc mắt nháy mắt đỏ lên.

Trong phòng giam, Cảnh Dung vẫn dựa vào trên tường lạnh băng, đầu vô lực buông xuống. Trên người hằn đầy những vết máu đều đã khô cạn, nhưng mùi máu tươi vẫn truyền tới trên chóp mũi nàng.

Hai tay nàng nắm lấy cọc gỗ, cả người chậm rãi ngồi bệt xuống dưới. Nàng cười mỉ trên đầu xuống, đỏ mắt, gọi một tiếng.

"Cảnh Dung."

Tay dài trắng nõn bám chặt lấy cọc gỗ, móng tay gần như nhúng sâu vào trong cọc gỗ.

Thật lâu sau, Cảnh Dung mới chống đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu, dưới mái tóc rối bù tụ thành một ánh sáng mềm dịu, nhìn về phía Kỷ Vân Thư.

Phải mất một lúc, nụ cười dịu dàng mới xuất hiện ở trên gương mặt hằn, giọng điệu suy yếu nói: "Bốn vương biết, tiểu yêu tinh phiền phức như nàng nhất định sẽ đến."

Nước mắt Kỷ Vân Thư lập tức rơi xuống, cổ họng bị tắc nghẽn, nói không nên lời.

Cảnh Dung khó khăn chống đỡ thân thể lên, cả người loạng choạng đi tới chỗ Kỷ Vân Thư, cúi xuống, vươn tay, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt Kỷ Vân Thư. Trên mặt hằn vẫn luôn mang theo nụ cười dịu dàng.

"Vân Thư, nàng đừng lo lắng, bốn vương sẽ không sao."

Kỷ Vân Thư cắn chặt môi, trái tim đau nhói, cầm lấy bàn tay Cảnh Dung đang đặt ở trên mặt mình.

"Trên người bị thương, có đau hay không?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 281: Nếu Người Động Tới Hãn, Ta Sẽ Giết Người

"Trên người bị thương, có đau hay không?"

Cảnh Dung lắc đầu: "Yên tâm đi, chút thương thế này không thể chết được."

Mạnh miệng!

Cảnh Dung cậy mạnh cũng không phải là sự tình ngày một ngày hai.

Đôi uyên ương số khổ này, nếu không phải ở giữa bọn họ có cọc gỗ ngăn cách, chỉ sợ đã ôm nhau khóc rống cả lên.

Một bên, Mộ Nhược híp mắt, thở dài tiến lên, sau đó ngồi xổm người xuống, vừa móc ra một lọ thuốc màu trắng bên hông và đặt xuống mặt sàn, vừa nói với Cảnh Dung: "Dược này ta đặc biệt đưa tới cho người. Hai người các người cũng nhanh chóng nói tới chuyện chính đi. Nơi này không nên ở lâu, Diệc Vương có thể sẽ tới bất cứ lúc nào."

Kỷ Vân Thư nâng tay áo lau nước mắt, cầm lấy chai thuốc trên sàn và mở ra. Nàng muốn bôi một ít thuốc vào vết thương của Cảnh Dung, nhưng đã bị hãn nhẹ nhàng đẩy ra.

"Mộ Nhược nói đúng, vẫn nên nhanh chóng đi thôi." Hãn nói tiếp: "Diệc Vương sẽ không giết ta, hãn chưa hỏi ra được chuyện gì từ ta, tất nhiên ta sẽ không sao. Sau một thời gian, phụ hoàng sẽ hạ lệnh triệu kiến ta, tới lúc đó, ta sẽ tự mình nói rõ với phụ hoàng. Nếu như ông ấy tin ta, nhất định sẽ thả ta ra."

Kỷ Vân Thư hỏi: "Nếu như không tin thì sao?"

"VẬY HÃY MẶC CHO SỐ PHẬN." Cảnh Dung nói một cách bất cần, sau đó gọi một tiếng "Vân Thư", cực kỳ nghiêm túc nói: "Hứa với ta, đừng nhúng tay vào trong chuyện này. Một khi ta xảy ra chuyện, nàng hãy lập tức mang theo Vệ Dịch rời khỏi kinh thành. Lộ Giang và Lang Bạc sẽ hộ tống nàng tới nơi an toàn. Sau đó, đừng bao giờ quay lại kinh thành nữa."

Rõ ràng, giống như hãn đang nói những lời trấn trối!

Kỷ Vân Thư lắc đầu, bướng bỉnh nói: "Chàng sẽ không sao, ta cũng sẽ không để chàng xảy ra chuyện."

"Vân Thư, nàng hãy nghe lời ta, nhất định phải an toàn rời khỏi kinh thành. Một khi ta xảy ra chuyện, Cảnh Diệc sẽ không bỏ qua cho nàng, phụ hoàng cũng vậy. Chỉ khi nàng an toàn rời kinh, cho dù ta chết cũng cam tâm tình nguyện."

"Ta không cho phép chàng nói như vậy." Kỷ Vân Thư lớn tiếng ngăn lại: "Từ Cẩm Giang tới kinh thành, chàng vẫn luôn bảo vệ ta. Lúc này, ta sẽ không vì an nguy của mình mà rời khỏi chàng. Chính chàng đã nói, chúng ta hãy nắm tay nhau, cùng nhau bạc đầu."

"Vân Thư....."

"Lời thề này, đời đời kiếp kiếp không đổi, là chàng đã hứa với ta."

Cảnh Dung dùng hết toàn lực nắm chặt tay nàng, đôi mắt che kín tơ máu càng thêm đỏ đậm.

Kỷ Vân Thư hít một hơi, quyết tâm nói: "Ta nhất định sẽ tìm được chứng cứ, cứu chàng ra ngoài."

Cả người Cảnh Dung vốn bao phủ đầy vết thương, dần dần không còn sức để nói chuyện nữa, toàn bộ trọng lượng thân thể đều được cọc gỗ chống đỡ. Hả há miệng thở dốc, đôi môi nứt nẻ đầy máu thật lâu sau cũng không nói nổi một lời.

Mộ Nhược lo lắng thúc giục: "Hiện tại quan trọng nhất là nghĩ cách tìm được chứng cứ. Nếu như lão cáo già kia dám hành thích vua, chắc chắn lão đã nỗ lực rất nhiều."

Kỷ Vân Thư: "Lửa nổi lên, căn bản không phải do đèn lồng, mà là những chiếc dây thép dùng để treo đèn lồng. Trong dây thép đã được quét thuốc nổ, ánh nến trong đèn lồng nóng đến mức độ nhất định sẽ khiến cho dây thép bị cháy. Dây thép mới là mấu chốt quan trọng trong vụ này, cũng là chứng cứ duy nhất."

"Ý của nàng là nhanh chóng tìm kiếm dây thép kia."

Nàng gật đầu!

Sắc mặt Mộ Nhược thay đổi, cau mày nói: "Toàn bộ Thừa Khánh Điện có lẽ đã trở thành một mảnh phế tích, cho dù có chứng cứ, đoán chừng đã bị cháy hết. Hơn nữa, người muốn vào đó như thế nào?"

Đây đúng là điểm mấu chốt.

Nhưng thay vào đó, con người Kỷ Vân Thư sáng ngời: "Đừng quên, ở trong cung chúng ta còn có một người."

"Khổng Ngu?"

Khi Cảnh Dung xảy ra chuyện, Khổng Ngu đã lập tức sai người truyền tin ra khỏi cung. Có thể thấy được, mong muốn cứu Cảnh Dung của nàng ấy không hề thua kém Kỷ Vân Thư. Nếu muốn vào Thừa Khánh Điện để xem xét đèn lồng kia, có Khổng Ngu ở đó, chắc hẳn là không khó.

Tốt xấu gì người ta cũng là công chúa!

Nhưng, đột nhiên ——

Cảnh Dung bỗng nhíu mày lại, vẻ mặt bối rối không rõ ràng, muốn nói lại thôi. Hắn thở dài, nói: "Ta đột nhiên nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm trọng."

Hả?

Cảnh Dung tiếp tục nói: "Chỉ dựa vào những chiếc đèn lồng và dây thép kia, Lý lão tướng quân đã muốn hành thích vua? Thật sự rất không chắc chắn."

Bọn họ bỗng nhiên cảm thấy lạnh người mà không thể giải thích!

Kỷ Vân Thư bị sốc, đại não vận chuyển với tốc độ cao: "Ý của chàng là....."

"Có lẽ..... mục đích của lão căn bản không phải là phụ hoàng." Trong lòng Cảnh Dung bắt đầu mơ hồ không rõ.

Gì?!

Những lời này vừa mới nói xong, trong nhà giam lập tức vang lên một loạt tiếng bước chân, truyền tới từ xa đến gần.

Mộ Nhược mang vẻ mặt cảnh giác, một tay kéo Kỷ Vân Thư đứng lên.

Kỷ Vân Thư cũng nhanh chóng đội mũ áo choàng, che mặt mình lại, yên lặng trốn ở phía sau Mộ Nhược.

Cảnh Diệc vội vàng đi tới, đẩy mặt sắt khí, nhìn thoáng qua Cảnh Dung vẫn ở trong phòng giam, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó, hắn ta quay lại và nâng tay lên, tát một cái vào trên mặt tên thị vệ vừa rồi trông coi ở bên ngoài nhà giam.

Hắn ta tức giận mắng: "Mạc công tử tới đây, vì sao không thông báo với bốn vương một tiếng? Mạc công tử chính là quý nhân, sao có thể để hắn tới nơi dơ bẩn giam giữ trọng phạm này được."

Một cái tát này được đánh rất tàn nhẫn, để lại năm dấu ngón tay trên mặt tên thị vệ.

Thị vệ cúi đầu thỉnh tội: "Thuộc hạ biết sai."

"Người tới, kéo hắn ra ngoài đánh năm mươi trượng."

"Vâng!"

Thị vệ kia lập tức bị kéo ra ngoài.

Rõ ràng hắn ta đang giết gà dọa khỉ!

Mộ Nhược nhìn vở kịch diễn ra trước mặt mình, âm thầm cười chế nhạo hắn ta là đồ thiếu năng trí tuệ!

"Chẳng phải là một thị vệ nho nhỏ? Diệc Vương cần gì phải lo lắng như vậy? Ta chỉ vào nhìn xem mà thôi. Thứ nhất, ta không mang gì vào. Thứ hai, ta cũng không mang thứ gì ra ngoài."

Mộ Nhược đưa hai tay ra!

Nhìn đi nhìn đi, ta thật sự chưa trộm thứ gì.

Cảnh Diệc cười cười, nhìn thoáng qua Cảnh Dung ở trong phòng giam: "Mạc công tử có đặc lệnh hoàng quyền, ở trong hoàng cung có thể tùy ý ra vào. Tuy nhiên, hôm nay trong nhà giam đại nội này đang giam giữ

trọng phạm. Nếu như bọn họ trốn thoát, bốn vương cũng sẽ bị phạt theo. Mạc công tử nếu đã vào xem rồi, vậy hãy nhanh chóng rời đi đi."

"Được."

Mộ Nhược nói một cách dứt khoát gọn gàng!

Nói xong, hắn kéo theo Kỳ Vân Thư chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng ngay khi Kỳ Vân Thư vừa lướt qua bên cạnh Cảnh Diệc, cánh tay nàng đã bị giữ chặt.

Lực đạo đủ mạnh!

Phạm vi đủ lớn!

Nàng loạng choạng lùi về phía sau vài bước, dây cột quanh cổ đột nhiên rơi xuống, chiếc áo choàng cũng thuận thế rơi xuống sàn, lộ ra gương mặt thanh tú.

Mộ Nhược vốn định kéo Kỳ Vân Thư tới bên người mình, nhưng lại bị thị vệ một bên ngăn lại.

"Thì ra là Kỳ tiên sinh!" Cảnh Diệc nhướng mày: "Không ngờ, quan hệ giữa Kỳ tiên sinh và Dung Vương lại tốt như thế, bất chấp nguy hiểm lớn như vậy vẫn mạo hiểm đi tới nhà giam. Bốn vương thật sự rất hâm mộ, Dung Vương có được một người phụ tá như người."

"Ta tự mình lên vào, không liên quan tới người khác."

Nàng vặn vẹo nhích người, nhưng cử động bị kìm hãm bởi lực đạo rất lớn trên vai.

"Rất tốt!" Cảnh Diệc mang vẻ mặt dữ tợn ra lệnh: "Người tới, bắt lấy."

Thị vệ nghe lệnh, lập tức bắt giữ Kỳ Vân Thư.

"Thả hẳn ra!"

Cảnh Dung cố hết sức rống lên một tiếng, giọng điệu mạnh mẽ!

Cảnh Diệc dường như nắm được điểm yếu của Cảnh Dung, tươi cười càng thêm âm hiểm.

"Thả?" Hẳn ta cong môi, nhắc tay lên và chỉ về hướng Mộ Nhược: "Mạc công tử có đặc quyền xuất nhập hoàng cung không thể ngăn cản, nhưng vị Kỳ tiên sinh này không có. Người tự ý xông vào thiên lao, chính là tử tội."

Sau một khoảnh khắc, hai tay Cảnh Dung dùng sức nắm lấy cọc gỗ, nổi giận quát nói.

"Nếu người dám động vào một sợi tóc của hẳn, ta sẽ giết người!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 282: Đáng Tiếc! Đáng Tiếc!

"Nếu người dám động vào một sợi tóc của hãn, ta sẽ giết người."

Hai bàn tay Cảnh Dung nắm chặt thành nắm đấm, dưới sự kích động, trong ánh mắt hãn cuồn cuộn dâng lên sát ý nồng đậm.

Thấy Cảnh Dung càng lo lắng cho Kỳ Vân Thư như vậy, Cảnh Diệc lại càng vừa lòng.

Hãn ta đi tới trước mặt Cảnh Dung, quan sát hãn, sau đó cười lạnh một tiếng: "Người hiện giờ thân người đang mang tội, bản thân khó bảo toàn, có thể sống ra ngoài hay không cũng chưa biết được."

Cảnh Dung cảm thấy cổ họng mình như bị bóp nghẹt, môi nhấp thành một đường, hai tay nắm chặt cọc gỗ nâng thân thể công kênh của mình lên, sự lạnh lẽo phát ra từ ánh mắt, khiến người không rét mà run.

Ngay cả Cảnh Diệc ở trong nháy mắt kia cũng cảm thấy sau lưng tê rần!

"Người nên hiểu rõ ta là người thế nào, nếu ta đã nói ra, ta nhất định sẽ thực hiện được. Nếu người dám động tới hãn, những lời ta vừa mới nói, nhất định sẽ được thực hiện."

Đây là một lời đe dọa trực tiếp!

Nhưng Cảnh Diệc chỉ cười, "Người đang uy hiếp ta sao? Được, ta thật ra muốn thử một lần, nhìn xem sau khi giết Kỳ tiên sinh, người sẽ làm thế

nào để giết chết ta."

Lời này, tất nhiên không phải chỉ nói mà thôi, Cảnh Diệc thật sự có thể làm được.

"Người....."

"Muốn đánh cuộc một ván hay không?"

Cảnh Dung cảm thấy căng thẳng. Không thể không nói, Cảnh Diệc dùng tính mạng của Kỷ Vân Thư để uy hiếp hắn, chính xác đã nổi lên tác dụng.

"Người muốn thế nào mới bằng lòng thả hắn đi?"

Cảnh Diệc cười tà ác: "Rất đơn giản, nếu chuyện phụ hoàng giao cho ta điều tra có kết quả, ta tất nhiên sẽ thả Kỷ tiên sinh ra. Chỉ cần người về áp."

Ánh mắt Cảnh Dung hơi hạ xuống, đang định chuyển động đôi môi nhiễm máu ——

Kỷ Vân Thư đã lên tiếng nói: "Đừng tin lời hắn, việc này căn bản không liên quan gì tới Vương gia, nếu chỉ vì ta mà khiến Vương gia gánh tội mưu phản hành thích vua, ta đây mới là tội nhân thiên cổ."

Cảnh Dung nhìn nàng, "Ta không thể để người xảy ra chuyện."

"Ta sẽ không sao." Nói xong, nàng nhìn Cảnh Diệc: "Diệc Vương, tại hạ cũng hiểu được một chút luật lệ Đại Lâm. Xin hỏi, như thế nào được gọi là tự tiện xông vào thiên lao?"

Ồ!

Thực sự khiến Cảnh Diệc ghen lời.

Kỷ Vân Thư tiếp tục nói: "Theo luật lệ Đại Lâm, điều thứ ba mươi hai, bất kỳ người nào đeo đao xâm nhập vào thiên lao, giết hại quan viên triều đình, cướp phạm nhân, đều bị xử tử! Nhưng tại hạ: thứ nhất không mang theo đao, thứ hai không giết hại quan sai, thứ ba không cướp phạm nhân. Nhiều lắm, chỉ có thể trị tại hạ một tội lừa gạt."

"Đúng thật là nhanh mồm dẻo miệng, chẳng trách Dung Vương lại xem người giống như môn khách, che chở người như thế."

"Nếu Diệc Vương muốn giết ta, chính là lạm sát giết người vô tội. Tội tội danh này, người có thể đảm đương nổi hay sao?"

Kỷ Vân Thư đúng lý hợp tình!

Có lý đi khắp thiên hạ, không cần phải sợ ai.

May mắn thay, huyện thái gia ở Cấm Giang thành thường xuyên nhét mấy quyển sách vào trong lòng ngực nàng, không phải công văn do triều đình phát xuống, chính là hồ sơ sửa lại luật lệ Đại Lâm. Thật vừa vặn, khi nàng nhàn nhã không có việc gì làm, nàng đã đọc chúng để giết thời gian!

Tuy nhiên ——

Cảnh Diệc nói: "Kỷ tiên sinh đúng là tài giỏi. Nếu như người đã đưa luật lệ ra, vậy được, bốn vương sẽ không lấy mạng người. Nhưng, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha."

Nói xong, hắn ta búng ngón tay một cái!

Sau đó ta lệnh cho thị vệ: "Đưa Mạc công tử ra khỏi cung, áp giải Kỷ tiên sinh vào trong Âm phòng, bốn vương muốn đích thân..... thăm vấn một chút."

"Vâng!"

Thị vệ mang Kỳ Vân Thư đi tới Âm phòng (phòng tối; phòng dùng để thăm vấn và tra khảo).

Mộ Nhược vung hai ống tay áo, trực tiếp đẩy tên thị vệ kia ra, nói với Cảnh Diệt: "Diệt Vương, Kỳ tiên sinh là do ta mang vào cung, nếu người muốn thăm vấn, vậy hãy thăm vấn ta đi, không cần phải gây khó xử với tên thư sinh trói gà không chặt."

Thư sinh?

Cảnh Diệt tối sầm mặt lại: "Với bốn vương xem ra, hãn không phải là một thư sinh, mà là một người thông minh."

Trong lời nói có mang theo thâm ý!

Sau đó hãn ta vung tay lên: "Còn không tiễn Mạc công tử rời đi?"

Ba bốn tên thị vệ cùng nhau động thủ, kéo Mộ Nhược cố gắng giãy dụa ra ngoài.

Cảnh Diệt xoay người nhìn Cảnh Dung, nói: "Người yên tâm, ta đảm bảo, thăm vấn Kỳ tiên sinh xong, ta sẽ lập tức đưa hãn an toàn ra khỏi cung."

Nói xong hãn ta cũng lập tức đi tới Âm phòng!

Cả người Cảnh Dung không còn sức lực nữa, ngay sau khi Cảnh Diệt vừa rời đi, thân thể hãn bỗng nhiên trụ xuống, quỳ một đầu gối xuống, phun ra máu.....

.....

Trong Âm trong!

Kỷ Vân Thư bị trói ở trên cọc gỗ nhuộm đầy máu, sau khi Cảnh Diệc tiến vào, mọi người trong phòng đều rút lui.

Trong Ám phòng tối mờ, ngoại trừ mùi vị tanh tưởi và mùi máu tươi, còn có mùi mốc meo nồng đậm. Kỷ Vân Thư nhúu nhúu mũi, cảm thấy cuộn cuộn trước ngực, gần như muốn phun ra.

Cảnh Diệc chấp hai tay sau lưng, đi đến trước mặt nàng, trong ánh mắt tràn ngập hương vị đánh giá, khóe miệng chậm rãi giơ lên.

Hắn ta vươn ngón tay thon dài mảnh khảnh, nhẹ nhàng vuốt ve trên lỗ tai Kỷ Vân Thư.

Nàng quay đầu, lạnh mắt trừng hắn.

Nàng càng như thế, Cảnh Diệc càng thêm vui vẻ, động tác trên tay cũng không thu liễm lại, mà càng làm càn trên vành tai Kỷ Vân Thư, sờ tới sườn mặt trắng nõn của nàng, cuối cùng dừng ở chỗ vết sẹo mờ nhạt nơi khóe mắt.

"Lúc trước tiên sinh vẫn luôn mang theo mặt nạ, hiện giờ nhìn thấy chân dung của người, bốn vương thật sự rất kinh ngạc cảm thán."

Hắn ta cực kỳ giống như một con sói đói!

Kỷ Vân Thư cố hết sức đẩy đầu qua một bên, nhưng lại bị Cảnh Diệc nắm cằm, nâng lên cao cao.

Hắn ta vừa ngăm nghía, vừa nói: "Rõ ràng là một nữ tử tuyệt sắc, cố tình lại đóng giả thành nam nhân, thật là đáng tiếc."

"Buông ra!" Kỷ Vân Thư nói.

Lực đạo trên ngón tay Cảnh Diệc càng mạnh mẽ hơn.

"Bốn vương không thể hiểu được, vì sao Kỳ gia lại đưa Kỳ Mộ Thanh tiến cung trở thành Thái Tử Phi mà không phải là người. Đáng tiếc, đáng tiếc....."

Đáng tiếc mọi người!

Kỳ Vân Thư cười khinh thường: "Diệp Vương muốn biết vì sao?"

"Ta sẽ chăm chú lắng nghe!"

"Bởi vì chỉ có người thông minh, mới không muốn hao tổn tâm cơ để đoạt vị trí và quyền lợi không thuộc về mình."

"Người có ý gì?"

"Chẳng lẽ lời ta nói còn chưa đủ rõ ràng hay sao? Hành động của Diệp Vương, còn không phải là vì vị trí Thái tử, vì ngôi vị hoàng đế hay sao? Nhưng từ xưa đến nay, người giống như Vương gia, cuối cùng đều chỉ có hai kết cục. Một là bị người đời thóa mạ. Hai, là trong quá trình tranh đoạt quyền lợi và địa vị, bị người siết cổ đến chết!"

Trên sách lịch sử, chẳng phải đều ghi lại như thế hay sao?

Cho dù Tần Thủy Hoàng tiếng tăm lừng lẫy, cũng không hề có ngoại lệ!

Những lời nói này của nàng, đối lấy chính là ánh mắt mang theo thường thức của Cảnh Diệp.

Nữ nhân này, rất thú vị!

Đầu ngón tay hắn ta hơi véo lần nữa, nâng gương mặt Kỳ Vân Thư lên cao hơn một chút. Hắn ta cúi đầu xuống, đối mặt với con người lạnh lùng và quật cường của Kỳ Vân Thư.

"Một cái miệng rất tốt, những gì người nói, bốn vương rất thích nghe. Kỹ cô nương thông minh quật cường, cũng khiến bốn vương kính nể. Nhưng nữ tử thông minh thế này, đi theo bên người Cảnh Dung, thật là đáng tiếc!"

Vẫn là một câu đáng tiếc!

Hắn ta nói cực kỳ chân thành!

"Sao người không đi theo bốn vương, trở thành môn khách của Diệt Vương phủ? Người có thể không cần phải suốt ngày lo lắng đề phòng."

A phi!

Lão tử khinh thường.

Kỹ Vân Thư căn môi đỏ, dùng sức xoay đầu, tránh thoát khỏi cánh tay Cảnh Diệt đang néo cầm mình.

Nàng trực tiếp hỏi: "Diệt Vương đã không giết ta, còn đưa ta tới nơi này và nói nhiều như vậy, vì sao không trực tiếp đi thẳng vào vấn đề?"

Cảnh Diệt cười cười, sau đó lui lại mấy bước, khước miệng nhếch lên, một lần nữa lộ ra nụ cười lạnh lùng âm hiểm.

"Kỹ cô nương không phải rất am hiểu giao dịch với người khác hay sao? Hay là, hãy giao dịch với bốn vương một lần, như thế nào?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 283: Rời Khỏi Cảnh Dung, Đi Theo Bốn Vương

Giao dịch?

Thực hiện giao dịch với Cảnh Diệc, tương đương với việc thực hiện giao dịch với một con sói.

Kỷ Vân Thư lạnh lùng nhìn hăn, nói không nên lời!

Cảnh Diệc nhích môi hỏi: "Chẳng lẽ Kỷ cô nương không muốn biết, bốn vương muốn giao dịch gì với người hay sao?"

Nàng vẫn không trả lời!

"Hiện giờ, Dung Vương chính là một con sư tử bị nhốt ở trong lao, hai tay hai chân đều bị trói, đối với bốn vương mà nói, căn bản không có bất luận uy hiếp nào. Tuy nhiên, đó không phải là điều bốn vương muốn. Nếu hăn cứ chết đi như vậy, thật sự quá đơn giản." Cảnh Diệc mang vẻ mặt nuối tiếc!

Không thể!

Không thể để Cảnh Dung cứ chết đi như vậy.

Không tra tấn một trận, hăn ta quyết không bỏ qua.

"Rốt cuộc người muốn nói gì?" Kỷ Vân Thư cuối cùng cũng lên tiếng hỏi.

Cảnh Diệc nhướn mày đầy hung ác nham hiểm: "Chỉ cần theo ý nguyện của bốn vương, Cảnh Dung có thể an toàn rời khỏi đây."

"Người sẽ lòng tốt như vậy?"

"Dù sao hẳn cũng là huynh đệ của ta, tình cảm ấy, bốn vương tất nhiên vẫn bận tâm tới."

A phi!

Thật sự là một kẻ thánh nhân xảo trá.

Cho dù ngục trang thành một hình tượng vị tha khiêm tốn, hiệu quả đều vẫn giống súc sinh.

Hơn nữa, trong thời đại này, chỉ cú người nhặt được 5 đồng tiền cũng sẽ gặp báo ứng, đừng nói tới một cái bánh có nhân lớn như vậy?

Đương nhiên là không đáng tin!

Kỷ Vân Thư nói: "Nếu Diệc Vương nói đó là giao dịch, vậy thì, điều kiện là gì?"

"Người!"

"Ta?"

"Không sai!" Cảnh Diệc bước về phía trước hai bước, trên khuôn mặt âm ngoan hiện lên một nụ cười lạnh, vươn tay ra, một lần nữa nắm chiếc cầm nhọn tinh tế của Kỷ Vân Thư, nâng lên, nói: "Điều bốn vương muốn rất đơn giản, chỉ cần Kỷ cô nương đồng ý với ta một chuyện, ta đảm bảo, Cảnh Dung nhất định sẽ an toàn rời khỏi nhà giam đại nội. Chuyện hành thích vua, cũng không liên quan gì tới hẳn!"

"Đồng ý với người chuyện gì?"

"Rời khỏi Cảnh Dung, đi theo bốn vương." Cảnh Diệc nghiêm túc nói.

Đối với Cảnh Diệc mà nói, Kỳ Vân Thư không chỉ là điểm yếu của Cảnh Dung, nàng còn là một quả bom thông minh khó đoán, ngay cả Vương gia như hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

Vì vậy, hắn cần Kỳ Vân Thư, cần quả bom có thể nổ mạnh bất cứ lúc nào này, cột vào bên người mình, tránh cho người khác dùng nó để sau này chống lại mình!

Nhưng những lời này, chỉ đổi lấy nụ cười lạnh lùng của Kỳ Vân Thư.

"Diệc Vương dựa vào đâu mà cho rằng, ta sẽ đồng ý với người?"

Cảnh Diệc không vội, bình tĩnh nói với nàng: "Dựa vào Cảnh Dung, nếu người đồng ý, ta đảm bảo hắn sẽ bình yên vô sự. Nếu không, có lẽ hôm nay, hắn sẽ chết ở trong nhà giam."

"Đê tiện!"

"Đê tiện thì như thế nào, nếu có thể đạt được mục đích, bốn vương tình nguyện đê tiện một hồi. Cho dù tương lai bị người đời thóa mạ, ít nhất bốn vương cũng được lưu danh sử sách."

Ý tưởng này, thật sự giống như người đang say, nhưng không thể phủ nhận, những gì hắn nói cũng rất có đạo lý.

Kỳ Vân Thư chớp mắt một cái xem như có chút tán thưởng cho hắn!

Nàng nghiêng rằng, trong mắt toát lên một sự quật cường, nói: "Dung Vương căn bản không hành thích vua, bất cứ tội danh giả dối nào cũng không thể đổ xuống đầu hắn. Chỉ cần ta còn sống, ta nhất định sẽ tìm ra chứng cứ chứng minh Dung Vương vô tội. Diệc Vương người muốn lưu danh xấu vạn năm, nhưng ta không cần."

"Người....."

Cảnh Diệc một lần nữa nổi giận, đầu ngón tay dùng sức, ấn mạnh đến nỗi Kỷ Vân Thư cảm thấy đau cắn.

Hắn ta nói: "Người tốt nhất nên đồng ý với điều kiện của ta, bởi vì tính nhẫn nại của bốn vương không được tốt lắm, đối với người hay đối với Cảnh Dung cũng vậy. Chỉ cần một câu của người, lập tức có thể quyết định sống chết của hắn. Nhưng nếu người vẫn ngoan cố, bốn vương cũng có thể cam đoan với người, khi người chưa tìm ra được chứng cứ chứng minh hắn vô tội, chờ lát nữa, ta sẽ khiến người tận mắt nhìn thấy hắn chết. Nghe cho rõ, đây không phải là một lời cảnh báo, mà là một sự uy hiếp."

Ồ!

"Nếu người giết hắn, Hoàng thượng cũng sẽ không bỏ qua người!"

"Phụ hoàng hiện giờ bệnh nặng, giao cho bốn vương toàn quyền quyết định chuyện này. Kỷ cô nương hãy ngẫm lại xem, nếu như Cảnh Dung sợ tội tự sát, có khả năng sao?"

Có!

Lời này, trên cơ bản đã rửa sạch toàn bộ lý trí lúc này của Kỷ Vân Thư. Hiện tại trước mắt, không có bất luận chuyện gì quan trọng bằng sự an nguy của Cảnh Dung.

Ánh mắt nàng di chuyển, trong lòng do dự một chút.

Cảnh Diệc tiếp tục rèn sắt khi vẫn còn nóng: "Kỷ cô nương là người thông minh, điều kiện của bốn vương không có hại gì đối với người và Cảnh Dung. Người đi theo bốn vương, trở thành môn khách trong Diệc Vương phủ, tương lai nếu bốn vương đăng vị, tất nhiên sẽ không bạc đãi người. Và Cảnh Dung cũng sẽ an toàn rời khỏi thiên lao đại nội, hắn vẫn là

Vương gia Đại Lâm. Nếu tương lai bốn vương ngồi trên ngôi vị hoàng đế, hẳn muốn làm Tiêu Dao Vương, bốn vương sẽ phong cho hẳn thành Tiêu Dao Vương."

"....."

"Người đồng ý? Hay là không đồng ý?"

Kỷ Vân Thư hạ ánh mắt xuống, trong lòng giống như có ngàn vạn con kiến đang tùy ý gặm cắn. Một mặt, là nguyên tắc của chính mình, nhưng mặt khác, là sự an nguy của Cảnh Dung.

Nàng nên quyết định thế nào?

.....

Rời khỏi hoàng cung, Kỷ Vân Thư về tới Dung Vương phủ.

Mộ Nhược cũng không quay về Dụ Hoa các, vẫn luôn chờ nàng ở trong Dung Vương phủ.

"Diệt Vương có gây khó dễ cho người hay không?" Mộ Nhược lo lắng hỏi.

Nàng lắc đầu!

Hắn đã nói gì với người?

Nàng vẫn lắc đầu!

Không nói gì.

Mộ Nhược đập ót mình một cái: "Không phải người muốn điều tra dây thép bị cháy kia sao? Hiện tại ta sẽ tiến cung, đi tìm Khổng Ngu."

Chân hẳn vừa mới nâng lên, hẳn đã bị Kỷ Vân Thư kéo lại.

Nàng nói: "Không cần đi!"

"Vì sao? Không phải người muốn tìm chứng cứ hay sao?"

"Vô dụng, không cần thiết nữa. Việc này, ta đã có tính toán." Giọng nói của nàng rất nhẹ, đôi mắt cũng có chút lo lắng.

Mộ Nhược nhìn ra có vấn đề trong đó, híp mắt lại, tinh tế ngắm nhìn nàng. Sau đó hần trở tay giữ nàng lại, nghiêm túc hỏi: "Rốt cuộc, Diệc Vương đã nói gì với người?"

Nàng nghiêng người, rút cánh tay mình ra khỏi cánh tay Mộ Nhược, gập hai tay ngang ngực.

Sau đó nàng nói lại một câu: "Không nói gì cả. Mạc công tử cũng đừng hỏi gì nữa. Tóm lại, Cảnh Dung sẽ không sao, Mạc công tử cũng nhanh chóng quay về Dự Hoa các đi, có lẽ Vệ Dịch vẫn đang chờ người. Việc này, mong Mạc công tử hãy giữ bí mật với Vệ Dịch."

Sau khi nói xong, Kỳ Vân Thư lập tức xoay người rời khỏi Dung Vương phủ, đi về hướng Trúc Khê Viên.

Mộ Nhược cứ nhìn nàng như vậy, không đuổi theo hỏi cho rõ ràng.

Trên đường quay lại Trúc Khê Viên!

Một cơn mưa phùn bắt đầu rơi xuống, trên đầu, trên vai, trên mặt Kỳ Vân Thư đều bị ướt sũng.

Nàng vẫn không ngừng đi về phía trước, đôi giày vải thô cũ mòn cũng lê bước trong mưa.....

Cho đến khi ——

Một chiếc dù màu xanh lá cây xuất hiện ở trên đầu nàng.

Bước chân nàng vẫn không dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn vào ánh sáng chập chờn phía trước.

Bên cạnh, Thời Tử Sâm cầm ô, chậm rãi đi theo bước chân nàng.

Kỷ Vân Thư đột nhiên gọi một tiếng "Tử Sâm."

"Có!"

"Rốt cuộc là ta đúng hay sai?"

Thời Tử Sâm không trả lời nàng.

Nàng nghiêng mắt nhìn Tử Sâm, hỏi tiếp: "Nếu người là ta, người sẽ làm thế nào?"

Đối với Thời Tử Sâm, những vấn đề thế này, thật sự quá khó để trả lời.

Thời Tử Sâm lắc đầu: "Ta không biết, nhưng ta có thể hiểu."

"Hiểu?" Kỷ Vân Thư chua xót cười cười: "Người sẽ không thể hiểu."

Thời Tử Sâm sẽ không bao giờ hiểu được, tiếp tục đi theo bước chân nàng đi về phía trước.

Khi bình minh tới gần, nước mưa cũng bắt đầu tăng lên.

Bầu trời đen kịt giống như một cái động nổ tung, mưa càng lúc càng lớn, tiếng sấm cũng càng lúc càng lớn.....

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 284: Thái Tử Kinh Hoàng

Đông Cung!

Thái tử thức trắng đêm không ngủ, bình minh lên mới quay về cung một lúc. Lúc này, hấn lại cất bước đi tới Phụ Dương điện.

Thái giám bên ngoài nội tâm ngăn cản hấn lại, nói: "Thái

tử, Hoàng thượng nói nếu không có mệnh lệnh, không cho phép bất cứ người nào đi vào."

"Bốn Thái tử cũng không được vào?"

"Hoàng thượng có lệnh, nô tài chỉ có thể tuân lệnh."

"Tránh ra, ta muốn gặp phụ hoàng."

"Thái tử....."

Thái giám kia không thể ngăn được, mắt thấy Cảnh Hoa sắp đẩy cửa ra, vừa lúc ——

Bên trong có người cũng mở cửa ra, hai người gần như va vào nhau.

Lão thái giám Trương công công bên người Hoàng thượng cúi người, nói: "Tham kiến Thái tử."

"Bốn Thái tử muốn gặp phụ hoàng." Cảnh Hoa nói thẳng.

"Hoàng thượng đang chờ ngài ở bên trong."

Cảnh Hoa vui mừng khôn siết, nhanh chóng vọt vào.

Trương công công không đi theo vào, sau khi ra ngoài, lập tức đóng cửa lại.

Cảnh Hoa vừa nhìn thấy Kỳ Trinh Đế nằm ở trên giường, đôi mắt đỏ hoe, lập tức quỳ xuống, dập đầu xuống sàn nhà.

Hắn thống khổ kêu lên: "Là nhi thần vô năng, không ngờ đã khiến phụ hoàng bị thương, hại phụ hoàng ốm đau trên giường."

Lời nói kia thật là giả dối!

Giống như tất cả những gì còn lại chỉ là những giọt nước mắt đau khổ.

Kỳ Trinh Đế ho khan vài tiếng, ngồi dậy từ trên giường, sau đó dựa vào bên cạnh mép giường, nhìn Cảnh Hoa quỳ trên sàn nhà, nói: "Trẫm vẫn chưa chết, người khóc cái gì mà khóc?"

Chưa chết?

Vì sao vẫn còn chưa chết!

Cảnh Hoa cảm thấy hụt hẫng.

Hắn nhanh chóng đứng dậy và đi tới mép giường, lau nước mắt nhìn phụ hoàng mình, cực kỳ quan tâm hỏi: "Phụ hoàng, người cảm thấy thế nào? Tối hôm qua nhi thần ở ngoài cửa chờ cả đêm, trong lòng thật sự rất lo lắng."

"Trẫm biết tâm ý của người."

"May là phụ hoàng không sao, nếu không nhi thần thật sự không biết phải làm thế nào!"

Trong khi nói, hăn lại bắt đầu đỏ mắt!

Kỳ Trinh Đế vẫn còn rất yếu, thậm chí không có sức nói chuyện, tiếp tục khụ vài tiếng, sau đó nói: "Cảnh Hoa, thăm hỏi con, thân là Thái tử, chức trách của con là gì?"

"Phụ hoàng phong nhi thần là Thái tử, chính vì hy vọng nhi thần sẽ giống như người, chăm chỉ yêu dân, đọc nhiều sách và trở thành người thông thái, mang lại sự ấm no hạnh phúc cho bá tánh Đại Lâm."

"Những điều này, con có làm được không?"

"Nhi thần biết bản thân mình thường xuyên khiến phụ hoàng lo lắng, nhưng nhi thần đảm bảo, nhất định sẽ làm được."

Nhưng trong lòng Cảnh Hoa lại thầm nói khác!

Hăn nghĩ, không phải là phụ hoàng đang thử mình, đúng không?

Ông ấy đang suy nghĩ xem có nên phế mình hay không?

Ôi trời, hài tử, người đã suy nghĩ quá nhiều.

Kỳ Trinh Đế đối với hăn, không thực sự vừa lòng, nhưng cũng không thực sự thất vọng, nói: "Cảnh Hoa, phụ hoàng đã già rồi, sớm muộn gì một ngày nào đó cũng phải giao lại giang sơn Đại Lâm."

Giao cho ta, giao cho ta.

Cảnh Hoa sáng cả hai mắt, tiếp tục nghiêm túc lắng nghe.

"Từ nhỏ, con đã lớn lên ở bên người trẫm, trẫm rất hiểu tính tình của con. Con quá vô tư, không bao giờ suy nghĩ thêm về bất luận sự tình nào khác. Cũng bởi vì như vậy, trẫm mới lo lắng không có tướng sĩ hiền thần đáng tin cậy ở bên người con."

"Sự lo lắng của phụ hoàng, nhi thần hiểu."

"Tuyển chọn Thái Tử Phi lần này, hôn sự của con không thể tiếp tục kéo dài, đích nữ Kỷ gia bị bệnh, không thể tuyển chọn, nhưng trẫm đã chọn được một người khác cho con."

Cảnh Hoa hỏi: "Là ai?"

"Tuệ Văn."

Hai chữ này vừa được nói ra, Cảnh Hoa lập tức sửng sốt. Sau khi hăn nhanh chóng tiêu hóa xong, hỏi: "Phụ hoàng, Khổng Ngu sao có thể trở thành Thái Tử Phi? Không phải phụ hoàng đã nói, muốn giúp nhi thần có chút thế lực bên người hay sao? Khổng gia đã xuống dốc lâu rồi, Khổng Ngu....."

"Khổng gia đúng là đã xuống dốc, nhưng sau khi trẫm suy nghĩ cặn kẽ, trẫm đã ra lệnh cho Hàn Tông Viện làm việc."

"Phụ hoàng....." Cảnh Hoa mang theo vẻ mặt giống như tro tàn.

Kỳ Trinh Đế biết hăn có chút sốt ruột, vì thế nói: "Khổng gia là người nhà mẫu hậu con, mặc dù bị xuống dốc, nhưng vẫn còn thế lực, tuyệt đối không thấp hơn Kỷ gia. Việc này đã được định rồi, con cũng nên chuẩn bị đại hôn. Hiện tại trẫm không được khoẻ, tất cả mọi việc, đều giao cho Hàn Tông Viện xử lý."

Cho dù trong lòng hăn cực kỳ không muốn, nhưng ——

"Vâng, nhi thần tuân lệnh."

"Được rồi. Con hãy ra ngoài đi, trẫm muốn nghỉ ngơi."

"Vâng!"

Cảnh Hoa thối lui qua một bên, cúi người, bước đi ra ngoài.

Từ đầu tới cuối, Kỳ Trinh Đế đều không hề đề cập tới chuyện trong lúc lửa lớn Cảnh Hoa không tới cứu mình, chỉ biết chạy trốn.

Cũng chính bởi vì như vậy lại càng khiến Cảnh Hoa thêm lo lắng.

Thật sự rõ ràng giống như trên người có một chỗ bị ngứa, nhưng làm thế nào cũng không thể gãi được.

Sau khi cánh cửa đóng lại phía sau, gương mặt hiếu thảo của Cảnh Hoa nháy mắt bị kéo xuống.

Trong lòng hăn cảm thấy cực kỳ không thoải mái!

Khi quay lại Đông Cung, hăn lập tức sai người mời tiên sinh của mình là Phan Sùng tới.

Phan Sùng này, không phải là quan viên triều đình, mà là tiên sinh dạy học, một văn nhân mà thôi. Từ nhỏ Cảnh Hoa đã theo ông ấy đọc sách viết chữ, mặc dù ông ấy là một người dạy học, nhưng cũng hiểu được vài phần sự tình ở trên triều đình.

Ví dụ như trong đại thọ của Hoàng thượng năm trước, Cảnh Hoa có thể đối lễ thọ của Cảnh Diệc và chèn ép hăn ta, không phải là sự tình mà Thái tử giống như bao cỏ này có thể nghĩ tới.

Chủ ý này, hoàn toàn là do Phan Sùng đầu tóc hoa râu đang ngồi ở trước mặt hăn nghĩ ra.

Cảnh Hoa rất sốt ruột, nửa người đều nằm ở trên bàn, lo lắng nói: "Tiên sinh, chúng ta nên làm gì bây giờ? Tối hôm qua khi phụ hoàng tỉnh lại, người đầu tiên người đã gặp chính là Cảnh Diệc mà không phải ta. Tối hôm qua lửa lớn, ta thật sự đã chạy trốn ngay trước mặt phụ hoàng, nhưng vừa rồi phụ hoàng chỉ nói với ta, muốn phong Khổng Ngu là Thái Tử Phi, chẳng phải là muốn đẩy thế lực Kỷ gia ra khỏi bốn vương hay sao? Tiên sinh, ngài hãy nói thật một câu, có phải phụ hoàng..... muốn sửa lập Thái tử hay không?"

So với sự lo lắng của Cảnh Hoa, Phan Sùng thật ra bình tĩnh hơn nhiều.

Sau khi Phan Sùng suy nghĩ kỹ một lúc, hỏi: "Thái tử đã nghe được lời đồn gì? Sao ngài biết được Hoàng thượng muốn sửa lập Thái tử?"

"Thật ra ta không nghe thấy gì, nhưng trong lòng ta rất hoảng sợ. Vừa rồi phụ hoàng còn hỏi ta, thân là Thái tử thì có chức trách gì. Vô duyên vô cớ hỏi ta điều này, sao có thể không khiến người lo lắng?"

"Thái tử chớ nên hoảng sợ!" Phan Sùng bắt đầu khôn khéo lên kế hoạch: "Hiện tại Hoàng thượng chỉ gặp mặt một mình Diệc Vương, điều này không chứng minh được gì, có lẽ vì có sự tình khác. Hơn nữa, lần này vị đích nữ Kỷ gia đột nhiên nhiễm bệnh, bị loại khỏi danh sách tuyển chọn Thái Tử Phi, Hoàng thượng chọn một Thái Tử Phi khác cho người, cũng là chuyện bình thường."

"Tiên sinh nói vậy không sai, nhưng....." Cảnh Hoa thở dài một tiếng thật mạnh: "Ta thật sự không hiểu, rốt cuộc phụ hoàng đang muốn làm gì?"

Phan Sùng lập tức đưa ra chủ ý, nói: "Xin hỏi Thái tử, người thân cận nhất bên người Hoàng thượng là ai?"

Cảnh Hoa nhíu nhíu mày: "Tiêu Phi?"

"Không!"

"Không phải sao?"

"Chính là Trương công công bên người Hoàng thượng."

"Trương Toàn?" Cảnh Hoa bưng tỉnh, vỗ đùi: "Đúng vậy, tiên sinh nói rất đúng. Trương Toàn vẫn luôn ở bên cạnh phụ hoàng từ khi Hoàng gia gia còn sống, thật sự là người thân cận nhất. Nhưng tiên sinh đột nhiên hỏi chuyện này làm gì?"

Phan Sùng nhìn giống như một học giả chỉ biết đọc sách, nhưng cặp mắt lại rất ranh mãnh, còn mang theo một chút âm hiểm狡 hoạt.

Ông ta nói: "Thiên hạ này không có bức tường bất khả xâm phạm, nếu như Hoàng thượng thật sự có ý định sửa lập Thái tử, người đầu tiên có thể biết tới, chính là Trương công công. Sao Thái tử sao không thử cạy miệng ông ta? Như thế tất cả mọi chuyện sẽ rõ."

Những lời này thật sự khiến cho người tỉnh mộng!

Cảnh Hoa vui sướng, nhưng vẫn lo lắng.

Hắn gật gật đầu: "Không sai, lão gia hỏa kia nhất định phải biết."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 285: Rời Kinh Là Con Đường Duy Nhất

Đông Cung bên này bắt đầu bận rộn với việc chuẩn bị đề phòng trước, Cảnh Diệc bên kia cũng bắt đầu trù tính kế hoạch lớn của hắn.

Bởi vì đã đạt được giao dịch với Kỷ Vân Thư, vì thế Cảnh Diệc không tiếp tục tra tấn Cảnh Dung, ngược lại có lòng tốt chuyển hắn qua một gian phòng giam sạch sẽ, còn mời thái y tới khám một lần.

Cảnh Dung không thể biết trong hồ lô của Cảnh Diệc đang bán được gì.

Khi hắn vẫn chưa kịp cẩn thận suy nghĩ về những điều này, một tin tức khiếp sợ đã truyền tới bên tai.

Thái tử phụng lệnh, cưới công chúa Tuệ Văn làm Thái Tử Phi. Hôn lễ sẽ được tổ chức sau ba ngày nữa!

Thực sự rất vội vàng.

Hai tên thị vệ châu đầu ghé tai bắt đầu nghị luận, nói linh tinh hồi lâu, toàn bộ nội dung đều bị Cảnh Dung nghe hết.

Cảnh Dung không hiểu, vì sao Hoàng thượng lại để Thái Tử cưới Khổng Ngu?

Sau khi Hoàng hậu qua đời, thế lực Khổng gia đã bị suy yếu, không có lý do gì khiến trử quân kết hôn với một nữ nhân có bối cảnh không xứng như vậy.

Đương nhiên, trong đó cũng pha trộn sự thương cảm của Cảnh Dung đối với Khổng Ngu.

Trong lòng hẳn, vẫn có chút cảm giác áy náy đối với Khổng Ngu. Nếu như không phải bản thân hẳn không tỏ rõ tâm ý của mình với nàng ấy sớm hơn, đoán chừng nàng ấy đã gả chồng, cũng sẽ không có sự tình hoà thân lúc trước và gả cho Thái tử bây giờ.

Đúng lúc này, một tên thị vệ mang đao đi đến, không nói một câu nào đã đi tới bên ngoài phòng giam Cảnh Dung, cảnh giác nhìn thoáng qua hai tên thị vệ vẫn đang nghị luận về đại hôn của Thái tử. Thị vệ kia lúc này nhanh nhẹn vung tay về phía Dung Vương.

Một tờ giấy đã bị cuộn lại, vững vàng dừng ở bên chân Cảnh Dung.

"Tần đại nhân gửi tới."

Nói xong, thị vệ kia giống như không có việc gì rời đi.

Cảnh Dung nhặt tờ giấy lên, mở ra. Trên tờ giấy nho nhỏ, chỉ viết một câu cực kỳ ngắn gọn.

—— Lý lão tướng quân chuẩn bị rời kinh.

Sau khi xem xong, hẳn lập tức đốt tờ giấy trên ngọn nến đặt ở trước mặt.

Đôi lông mày sắc bén của hẳn hơi chụm lại với nhau.

Sau đó, hẳn nắm chặt hai tay thành nắm đấm.

.....

Lý phủ!

Toàn bộ trên dưới trong phủ, gần như đều bị dọn sạch chỉ trong một đêm.

Những hạ nhân nên phân tán cũng đều phân tán hết, những thứ nên mang theo trên cơ bản đều được mang đi, thật sự giống như tình trạng vườn không nhà trống.

Bên ngoài kinh thành!

Trời vẫn còn mưa phùn, vì thế đã khiến cho đường núi lầy lội đều bị ướt choẹt.....

Mấy chiếc xe ngựa rời khỏi kinh thành, không nhanh không chậm chạy dọc theo con dốc trên núi, mã phu đội mũ cối, roi trong tay được vung lên từng cái ở trên lưng ngựa .

Con ngựa gào rống chạy về phía trước, chân lún sâu ở trong bùn đất, những vệt nước được bắn vào trên xe ngựa.

Trong một cái đình bên bụi cỏ.

Kỷ Vân Thư đứng ở dưới mái đình, ánh mắt vẫn luôn nhìn về những ngọn đồi nhỏ nơi xa, có hai chén trà được đặt ở trên bàn đá phía sau lưng nàng, giống như đang chờ ai đó.

Sau một thời gian, tiếng xe ngựa lộc cộc truyền từ xa tới gần, bóng dáng mờ nhạt của mấy chiếc xe ngựa càng ngày càng rõ ràng ở trong sương mù dày đặc!

Ngay khoảnh khắc ấy, nàng lập tức đưa mắt ra hiệu cho Thời Tử Cam hành động.

Thời Tử Cam gật đầu, lập tức cầm kiếm trong tay, hai chân vừa giẫm, cả người nhảy lên, sau đó hạ xuống ở trước mấy chiếc xe ngựa kia.

Con ngựa giật mình, nâng cao móng trước, toàn bộ xe ngựa gần như bị lật.

"Xảy ra chuyện gì?" Giọng nói truyền ra từ bên trong.

Mã phu dùng sức giữ chặt dây cương, thật vất vả mới giúp được con ngựa bình tĩnh lại, sau khi sững sờ một lúc, mã phu mới nhìn thoáng qua sắc mặt lạnh lùng của Thời Tử Sâm, run rẩy trả lời với người bên trong xe ngựa.

"Lão gia, có một nữ tử đang chặn đường chúng ta."

Nói xong, màn hình xe lập tức bị một bàn tay đẩy nẹp nhấn vén lên, Lý lão tướng quân dò đầu ra nhìn nhìn.

Phía trước xe ngựa, Thời Tử Sâm đứng ở trong mưa, trong tay cầm kiếm, dưới cặp mắt kia mơ hồ mang theo một loại cảm giác bức bách thối người. Bởi vì trời mưa, cả người nàng đều tản ra một làn sương mù trắng mỏng, giống như một lưỡi kiếm vô hình, sẵn sàng đâm về phía lão bất cứ lúc nào.

Lý lão tướng quân thu hồi ánh mắt đánh giá, hỏi một câu: "Người là người nào? Vì sao lại cản đường của lão phu?"

Thời Tử Sâm không trả lời lão, nàng chỉ nghiêng đầu, nhìn về phía chiếc đình trên đồi.

Lý lão tướng quân tự nhiên cũng nhìn theo ánh mắt nàng, từ trong sương mù hơi mỏng, có thể nhìn thấy được Kỳ Vân Thư đang đứng trong đình cách đó không xa.

Kỳ Vân Thư mặc một thân trường bào màu xám, búi tóc lên cao, trên cổ quấn một chiếc khăn màu lam nhạt. Dáng người mảnh khảnh giống như

sắp ngã, mang theo vài phần thanh tú nhu nhược của nữ tử, nhưng cũng mang theo vài phần cương nghị của nam tử.

Mã phu quay đầu lại hỏi: "Lão gia, có muốn tiếp tục đi tiếp hay không?"

"Tạm thời dừng lại, nghỉ ngơi một lúc."

"Vâng."

Lý lão tướng quân xuống xe ngựa, một mình cầm ô đi về phía chiếc đình trên ngọn đồi kia.

Khi đã tới trong đình, lão đặt dù qua một bên, nhìn Kỷ Vân Thư, nói: "Kỷ tiên sinh đã đợi lâu rồi đúng không?"

Kỷ Vân Thư: "Không được xem là lâu, thật ra tướng quân đã tới sớm hơn dự kiến."

Lý lão tướng quân chỉ mỉm cười không nói!

"Thời tiết khá lạnh, hay là tướng quân hãy ngồi xuống uống chén trà nóng rồi tiếp tục lên đường."

Nàng nhiệt tình mời lão!

Lý lão tướng quân cũng không cự tuyệt, ngồi xuống cùng nàng.

Trên bàn có hai chén trà, Kỷ Vân Thư đẩy một chén trong đó cho Lý lão tướng quân.

Sau đó nàng nói: "Lần trước ta tới tướng quân phủ, tướng quân đã mời ta một chén trà, hôm nay, ta cũng mời tướng quân một chén trà. Tướng quân hãy phẩm xem, hương vị của trà này như thế nào."

Thật là thú vị!

Lý lão tướng quân ngồi đối diện vẫn giữ vững sự bình tĩnh, thật sự nhấp một ngụm trà, hơi híp mắt lại, hít hít cái mũi.

"Không được xem là trà ngon, nhưng trong sương mù và mưa phùn nơi đây có thể phẩm một chén trà, đó chính là cực phẩm."

"Phải không? Vậy nếu như đang ở trong một gian phòng yên tĩnh và phẩm chén trà này, chẳng phải là trà kém chất lượng hay sao?"

"Lời này sai rồi!" Lý lão tướng quân phủ định lời nàng nói: "Trà này, chỉ xứng để pha ở chỗ này."

Sau khi Kỷ Vân Thư nghe xong, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng gõ xuống chén trà trước mặt, nụ cười thân thiện bị đóng băng ngay tại chỗ, hỏi một câu với giọng điệu sâu sắc: "Vậy, tướng quân nghĩ chén trà này được pha là vì ngài muốn rời kinh hay sao?"

"Kỷ tiên có ý gì?"

"Lửa lớn ở Thừa Khánh Điện đã giết chết mười ba người, Hoàng thượng bị thương, thời cuộc trong triều đã rung chuyển một trận. Chẳng lẽ, tướng quân muốn rời khỏi kinh như vậy hay sao?"

Nàng đi thẳng vào vấn đề chính.

Giọng nói của nàng rất nhẹ, bên ngoài mưa vẫn không ngừng rơi, nếu như không chú ý lắng nghe một chút, giọng nói sẽ lập tức bị tiếng mưa át đi.

Lý lão tướng quân giống như đang nghe một câu không đánh để quan tâm, lão bưng chén trà lên, tiếp tục uống một ngụm.

Thật lâu sau ——

Lão mới nói: "Rời khỏi kinh thành là con đường duy nhất."

Đúng vậy, thật sự đây là con đường duy nhất của lão!

Chỉ có rời khỏi kinh thành, trở lại Thanh Châu, như vậy, cho dù chân tướng được sáng tỏ, mấy vạn binh mã của lão ở Thanh Châu cũng đủ để chống đỡ với sự đui giết của triều đình.

Kỷ Vân Thư: "Vì sao Tướng quân không nói thật với ta?"

"Nói thật? Tiên sinh đang muốn ta nói thật về điều gì?"

Kỷ Vân Thư lười giả bộ ngờ ngẩn cùng lão.

Nàng hơi nhú mày đẹp, nói: "Ngay từ lúc bắt đầu, mục đích của ngài đã không phải là đương kim hoàng đế. Chuyện xưa về Bát hoàng tử và Triều hầu gia, bất quá là chuyện mà ngài dùng để che dấu chân tướng mà thôi. Mục đích chân chính của ngài, thật ra chính là Dung Vương."

Nghe xong, Lý lão tướng quân chỉ mỉm cười, giống như một hài tử ham học hỏi, hỏi: "Vì sao lão phu phải nhắm vào Dung Vương?"

Kỷ Vân Thư không trả lời ngay lập tức, nàng chỉ chậm rãi đứng dậy, đi về phía trước vài bước, đưa lưng về phía Lý lão tướng quân.

"Bởi vì, ngài không muốn Dung Vương điều tra 《Lâm Kinh Án》."

Nước mưa ở bên ngoài đình, bắn từng giọt tới trên quần áo sạch sẽ của Kỷ Vân Thư, nở rộ như những bông hoa tối tăm, âm đạm.....

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 286: Tiểu Thế Tử Mất Tích

"Ngăn cản Dung Vương điều tra 《Lâm Kinh Án》."

Lúc Kỷ Vân Thư nói ra những lời này, Lý lão tướng quân luôn luôn bình tĩnh đột nhiên biến đổi sắc mặt, chén trà trên tay gần như rơi xuống.

Cho dù Kỷ Vân Thư đưa lưng về phía lão, nhưng nàng cũng có thể cảm giác được sự bất thường của lão.

Điều đó cũng chứng minh, bản thân nàng nói đúng.

Nàng xoay người lại, nhìn chăm chăm Lý lão tướng quân và tiếp tục nói: "Ta không biết vì sao ngài phải ngăn cản Dung Vương điều tra 《Lâm Kinh Án》, nhưng nếu tại hạ đoán không sai, nhất định liên quan tới sự tình Ngự Quốc Công tới gặp ngài mười bốn năm trước. Ngày đó khi ta hỏi tướng quân, ngài cũng không nói thật với ta, bởi vì, ngay từ lúc bắt đầu ngài đã cố che dấu chuyện gì đó, mà chuyện kia, nhất định liên quan rất lớn, liên quan tới Ngự Quốc Công, liên quan tới đương kim thiên tử, thậm chí có lẽ cũng liên quan tới toàn bộ thiên hạ Đại Lâm."

Những lời của nàng, không giống như đang suy đoán, mà là kết luận.

Lý lão tướng quân nhẹ nhàng buông chén trà xuống, hít một hơi thật sâu, ánh mắt chuyển về phía Kỷ Vân Thư, đứng dậy, nhìn đồi núi bị sương mù bao phủ nơi xa, một gương mặt che kín nếp nhăn trở nên ngưng trọng.

Lão tán thưởng một câu: "Không thể không nói, tiên sinh thật sự quá thông minh."

Thông minh?

Mặc dù lời này giống như một câu khen ngợi, nhưng Kỳ Vân Thư nghe thấy, lại giống như một trò đùa mỉa mai.

Nàng chua xót nói: "Nếu như ta thật sự thông minh, sẽ không tới tận bây giờ mới phát giác ra mục đích của tướng quân, cũng sẽ không nhìn thấy Dung Vương bị bắt giam thay ngài."

"Lần này Dung Vương gặp nạn, chỉ vì lão phu không còn lựa chọn nào khác."

"Không còn lựa chọn nào khác? Chỉ vì ngăn cản Dung Vương điều tra 《Lâm Kinh Án》, vì muốn giữ bí mật giữa ngài và Ngự Quốc Công, muốn Dung Vương chết vì các người hay sao?" Kỳ Vân Thư có chút kích động, không thể kìm nén sự tức giận của mình.

Lý lão tướng quân hiện lên một chút áy náy, nhưng vẫn hỏi một câu: "Tất cả mọi chuyện hôm nay, lão phu cũng không còn lựa chọn khác. Bởi vì thời cuộc bức bách, chúng quy ta đã đi tới bước này. Chỉ khi Dung Vương chết đi, 《Lâm Kinh Án》 mới có thể dừng lại."

"Ồ ồ!"

Kỳ Vân Thư nổi giận mắng lão một tiếng, nàng bước hai bước tới gần lão, nói: "Tướng quân thông minh một đời, nhưng lại nhất thời hồ đồ. Tướng quân hãy suy nghĩ một chút, vụ án này cuối cùng vẫn do Hoàng thượng hạ lệnh cho Dung Vương điều tra. Thách chỉ được đưa ra, không ai có thể làm trái. Cho dù Dung Vương thật sự chết đi, sau này cũng sẽ một người khác tiếp nhận vụ án, chẳng lẽ mỗi lần như thế tướng quân cũng sẽ tới kinh thành, mỗi lần sẽ giết một người hay sao?"

Những tiếng chất vấn vang lên!

Lý lão tướng quân dường như bị ảnh hưởng bởi chúng. Vấn đề này, lão dường như chưa từng nghĩ tới.

Kỷ Vân Thư vẫn tiếp tục nói: "Tướng quân có biết, nếu như Dung Vương thật sự chết, ta cũng sẽ tiếp tục điều tra, nhất định sẽ tra ra manh mối chân tướng. Vì thế người mà ngài nên giết, không nên là Dung Vương, mà là ta mới đúng."

Thất sách!

Thất sách a!

Kỷ Vân Thư vừa nhắc nhở như vậy, đầu óc của Lý lão tướng quân mới bắt đầu sáng tỏ, lão thật sự cảm thấy hối hận.

Lão thầm nghĩ, thư sinh này vì sao không nói tới vấn đề này sớm hơn?

Thật sự hết lời để nói!

Ca, người muốn đi ị có cần phải nói với ta hay không?

Lý lão tướng quân thở dài một tiếng: "Hiện tại lão phu không thể quay đầu được nữa."

"Cũng không nhất định như thế."

"Hả?"

"Ta không ngăn cản tướng quân ở cửa thành, mà chờ tướng quân chỗ này, đủ để chứng tỏ rằng ta sẽ không ngăn cản tướng quân rời kinh quay về Thanh Châu. Điều đó cũng có nghĩa rằng Dung Vương sẽ không gặp nguy hiểm, hẳn sẽ an toàn rời khỏi nhà giam đại nội. Và vụ án này, sẽ không liên quan gì tới tướng quân và Dung Vương."

"Tiên sinh có ý gì?" Lý lão tướng quân hơi sốc!

"Tại hạ đảm bảo, việc này sẽ không liên quan gì tới tướng quân, cũng sẽ không nói một từ với bất cứ ai. Tuy nhiên, tướng quân cần phải trao đổi bí mật mà ngài đã che dấu mười bốn năm kia."

Điều kiện được đưa ra cũng xem như rất khôn ngoan!

Nhưng ——

Lý lão tướng quân nói: "Sự tình đã trôi qua mười bốn năm, vì sao tiên sinh vẫn kiên trì muốn biết như vậy?"

"Bởi vì ta muốn biết, đến tột cùng đó là loại bí mật như thế nào, có thể làm rung chuyển cả 《Lâm Kinh Án》, hơn nữa còn khiến tướng quân nhẫn tâm muốn loại trừ Dung Vương như thế."

"Tiên sinh thật sự rất muốn biết, đến tột cùng Ngự Quốc Công đã nói gì với ta năm đó hay sao?"

Kỷ Vân Thư thành thật gật đầu.

Im lặng một lúc lâu sau, đôi mắt rũ xuống của Lý lão tướng quân mở ra: "Nếu như lúc trước, khi lão phu vừa mới quay lại kinh thành, lão phu tuyệt đối sẽ không nói cho người. Nhưng hiện giờ đã tới tình trạng này rồi, dù ta tiếp tục che dấu cũng không ý nghĩa gì nữa. Được, ta sẽ nói mọi chuyện với người."

Lão dừng lại một lúc trước khi nói tiếp ——

"Năm đó, khi Bát hoàng tử đăng cơ, lập tức bắt đầu âm thầm phân tán thế lực của Ngự Quốc Công, không ngừng chèn ép ông ấy, thậm chí phái ám hầu giám thị tất cả binh quyền trong tay Ngự Quốc Công. Ngự Quốc Công biết rằng, cuối cùng sẽ có một ngày, Hoàng thượng cũng giết ông ấy giống như tiên hoàng giết Triệu hầu gia." Lý lão tướng quân dừng lại một chút, nói tiếp: "Tiên sinh nhất định đã biết, trên danh sách Hộ Bộ của Ngự

Quốc Công ghi lại có 73 người, nhưng tiên sinh nhất định không thể biết được, người trong Ngự Quốc Công phủ, thật ta có 75 người."

Ồ!

Kỷ Vân Thư khiếp sợ!

Đôi mắt nàng trừng lớn!

Không thể tin nổi!

Lý lão tướng quân mang vẻ mặt tiếc hận, trong mắt dường như cũng chảy nước mắt: "Hai người không có tên trên danh sách Hộ Bộ, một người là Tam phu nhân của Ngự Quốc Công, một người nữa, là nhi tử vừa mới sinh cách đây hai mươi năm của ông ấy."

Ồ!

Kỷ Vân Thư cảm thấy cả người hơi tê rần một chút, bàn tay trong ống tay áo nắm chặt thành nắm tay!

Nàng nghi ngờ nói: "Sao có thể? Toàn bộ năm thê tử và nhi tử của Ngự Quốc Công, đều đã được hạ táng ở Hoàng Lăng, không hơn không kém."

"Bởi vì Tam phu nhân xuất thân thanh lâu, vì vậy không được xếp vào danh sách của Ngự Quốc Công phủ. Khi Bát hoàng tử đăng cơ, cũng chính là hai mươi năm trước, Tam phu nhân khó sinh, sinh hạ một nhi tử. Ngự Quốc Công sớm đoán ra được bản thân mình sẽ giống như Triệu hầu gia, Hoàng thượng nhất định sẽ giết ông ấy. Vì vậy, để giữ được Tam phu nhân và tiểu thế tử vừa mới sinh ra, Ngự Quốc Công đã tuyên bố với bên ngoài là Tam phu nhân khó sinh mà chết, hài tử cũng không thể giữ được. Ngay trong đêm hôm đó, ông ấy đã ra lệnh đưa hai người ra khỏi kinh thành.

Ngày hôm sau, ông ấy cũng lập tức đại táng bọn họ, nhưng bởi vì Tam phu nhân không có danh phận nên không được táng nhập vào hoàng lăng."

"Cho đến mười bốn năm trước, Ngự Quốc Công tới tìm ta, nói hết chuyện này với ta. Hơn nữa ông ấy nói mình đột nhiên bị mất liên lạc với Tam phu nhân, cũng đúng lúc ấy, Hoàng thượng bắt đầu đuổi tay về phía Ngự Quốc Công phủ, vậy nên ông ấy khẩn cầu lão phu giúp ông ấy dấu diếm chân tướng. Nếu như ông ấy xảy ra chuyện, cầu mong lão phu hãy âm thầm đi tìm tiểu thế tử, phó thác tất cả mọi chuyện cho lão phu. Thậm chí, ông ấy còn giao một khối lệnh bài cho lão phu, nói nếu lão phu có thể tìm được tiểu thế tử, hãy đưa lệnh bài đó cho nó. Bởi vì khối lệnh bài kia, có thể hiệu lệnh mười vạn đại quân của Ngự Quốc Công đang ẩn dấu ở vùng biên cương. Nhưng mấy năm đã trôi qua, lão phu vẫn không thể tìm được thế tử hiện đang ở đâu."

"Trước đó không lâu, lão phu nghe nói tiên sinh muốn khai quan, vì vậy lão phu đã lập tức đi từ Thanh Châu tới kinh thành. Dựa vào tài trí thông minh của tiên sinh, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ phát hiện ra Tam phu nhân. Một khi khai quan, tiên sinh sẽ phát hiện ra ngôi mộ trống không, Hoàng thượng sẽ biết tiểu thế tử còn sống, nhất định truy tìm tung tích ngàn dặm, đoạn tuyệt hậu hoạn."

"Chịu sự ủy thác của người khác, ta không thể từ bỏ lời hứa. Cho dù tiểu thế tử hiện giờ sống hay chết, lão phu cũng không thể cho phép người khác mở lăng mộ của Tam phu nhân."

Nghe xong những lời nói này, Kỳ Vân Thư đã phải tiêu hóa rất lâu!

Hai chân nàng cuối cùng cũng vô lực lui ra phía sau hai bước.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 287: Đây Là Điều Kiện, Không Phải Cầu Xin

Bí mật mà Lý lão tướng quân cất giấu, thật sự quá lớn.

Kỷ Vân Thư tiêu hóa thật lâu ——

"Những lời lão phu nói đều là sự thật. Ta đã cất giữ bí mật này mười bốn năm qua, chưa bao giờ nói với người khác. Hiện tại tiên sinh đã biết, xin tiên sinh cũng nhất định phải giữ bí mật, đặc biệt đừng để Hoàng thượng biết được. Nếu tiên sinh vẫn muốn tiếp tục điều tra 《Lâm Kinh Án》, xin đừng mở quan tài của Tam phu nhân."

Kỷ Vân Thư nói: "Tam phu nhân không ở trên danh sách Hộ Bộ, cho dù muốn tìm những người mất tích trong đó, cũng sẽ không mở quan tài của bà ấy ra."

Đúng vậy, ngay cả khi đào ra được mộ của Tam phu nhân, bà ấy cũng không nằm trong số những người bọn họ muốn điều tra!

Tuy nhiên ——

"Xem như lão phu lo buồn vô cớ, chỉ cần có thể đảm bảo giữ được tam phu nhân và tiểu thế tử, lão phu sẽ không ngần ngại."

Lý lão tướng quân đúng là lão cổ quái, nhưng thật sự vẫn là một người bạn tốt!

Tuy nhiên, Kỷ Vân Thư cảm thấy lão dường như có chút cực đoan.

Thậm chí, là cổ chấp!

Kỷ Vân Thư không thể hiểu được: "Ngay cả khi tướng quân thật sự băn khoăn tới những điều này, một lòng chỉ muốn bảo vệ tam phu nhân và tiểu thế tử. Nhưng tướng quân có nghĩ tới hay không, bởi vì sự lo lắng vô cớ của ngài, bởi vì sự phó thác mà ngài đang gánh chịu, hậu quả của những việc ngài làm, khiến cho nhiều người phải chết ở Thừa Khánh Điện, Dung Vương cũng bị ngài hãm hại nên bị bắt giam. Chẳng lẽ đó là những gì ngài mong muốn hay sao?"

Lý lão tướng quân thở dài, cho dù giải thích nhiều hơn nữa, cũng không thay đổi được gì!

Kỷ Vân Thư vẫn không ngừng nói, đồng thời khuôn mặt hơi ửng đỏ, cảm xúc cũng không ngừng dâng trào ở trong lồng ngực, nàng tiếp tục nói: "Không kể tới những điều đó, tại hạ muốn hỏi lão tướng quân một câu, điều gì sẽ xảy ra nếu vụ cháy ở Ngự Quốc Công phủ, không phải là do Hoàng thượng gây ra? Những mạng người đã hy sinh, ngài định tính thế nào?"

Giọng điệu của nàng mang theo một chút chất vấn!

Lý lão tướng quân nghe xong, nhìn cơn mưa càng ngày càng lớn. Lão ngẩng đầu lên, nói giọng vững vàng: "Thiên hạ đế vương đều giống nhau, vì quyền lợi, vì địa vị, có thể tàn nhẫn giết chết ngay cả người thân cận nhất."

"....."

"Mặc dù vụ cháy ở Ngự Quốc Công phủ không có chứng cứ chỉ thẳng về phía hoàng đế, nhưng có rất nhiều điểm đáng ngờ. Chẳng lẽ tiên sinh thật sự chưa từng nghi ngờ hay sao? Toàn bộ binh lính trong Ngự Quốc Công phủ ngay trong đêm đó đều bị điều ra khỏi phủ, đại môn đóng chặt, không có người nào sống sót. Vị tướng quân hạ lệnh ngày đó cũng xảy ra chuyện ngay sau đêm hôm đó, rõ ràng đang muốn dấu diếm điều gì. Những điểm kỳ lạ này, tiên sinh thật sự không từng hoài nghi hay sao?"

Không!

Nàng từng nghi ngờ về những điều đó.

Kỳ Trinh Đế chính xác là có động cơ giết người, và người có đủ quyền lực để hạ lệnh cho binh lính trong Ngự Quốc Công phủ năm đó, ngoại trừ Ngự Quốc Công ra cũng chỉ có hoàng đế.

Tuy nhiên ——

Kỷ Vân Thư không dám đưa ra kết luận.

Nàng chỉ nói: "Cho dù điều đó là thật hay giả, tất cả mọi chuyện đều phải chờ tại hạ hoàn thành hết những bức chân dung, tìm được người mất tích kia. Chỉ cần tìm được người kia, chúng ta có thể biết được lúc ấy rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì. Mọi manh mối lúc ấy đều có thể sẽ được tra ra rõ ràng."

"Vậy nếu như không tìm được thì sao?" Lý lão tướng quân hỏi lại nàng.

Kỷ Vân Thư rất tự tin, nói: "Nhất định có thể tìm được, cho dù người kia bị mất tích hay đã chết, ta cũng sẽ tìm được hắn, điều tra rõ chân tướng vụ cháy Ngự Quốc Công phủ năm đó." Nói xong, nàng nghiêng người qua một bên, hít vào một ngụm khí lạnh: "Bất cứ người nào phạm pháp đều phải chịu tội như nhau. Nếu như đó thật sự là âm mưu của Hoàng thượng, ta tin rằng, thiên hạ nhất định sẽ đứng về phía chính nghĩa. Nếu như không phải như vậy, ta hy vọng Lý lão tướng quân có thể buông xuống sự tình năm đó, tìm được tiểu thế tử của Ngự Quốc Công. Tuy nhiên....."

Nàng dừng lại một chút!

Lý lão tướng quân hỏi: "Tuy nhiên cái gì?"

Kỷ Vân Thư: "Nếu sự tình năm đó không phải do Hoàng thượng gây ra, vậy thì tướng quân không thể giao cho tiểu thế tử khối ngọc bội mà Ngự Quốc Công lưu lại. Mong ngài hãy cầm lệnh bài và hạ lệnh cho mười vạn đại quân kia để quốc gia sử dụng."

Ồ!

Giọng điệu của nàng giống như không dung người phản bác.

Lý lão tướng quân cả kinh!

Mười vạn binh mã là một lá bùa bám vào người!

Lão còn chưa kịp trả lời, Kỷ Vân Thư đã tinh tế cau mày một tíc, nói tiếp: "Đây là điều kiện, không phải thỉnh cầu. Nếu vụ 《Lâm Kinh Án》 không liên quan tới Hoàng thượng, vậy thì mười vạn binh mã kia không những sẽ uy hiếp tới Hoàng thượng, nói không chừng nó sẽ gây nguy hiểm cho toàn bộ Đại Lâm. Vì vậy, tướng quân cần phải đồng ý với điều kiện của ta. Ta cũng sẽ đảm bảo, những gì hôm nay ngài nói với ta, ta tuyệt đối sẽ không để lộ ra ngoài một chữ, sẽ không có người nào biết được Ngự Quốc Công có một tiểu thế tử."

Đúng vậy, nhìn vào thời cuộc hiện nay, điều kiện như vậy đối với Lý lão tướng quân mà nói thì không bị ảnh hưởng hay có hại gì.

Nếu như vụ cháy Ngự Quốc Công phủ có liên quan tới Hoàng thượng, vậy thì, ít nhất mười vạn binh mã ở biên cương chính là một lá bùa bảo mệnh.

Nếu như không liên quan tới Hoàng thượng, giữ lại mười vạn binh mã kia cũng vô dụng.

Sau khi xem xét một lúc, Lý lão tướng quân nghẹn giọng, gật đầu: "Được, lão phu hứa với người."

Ngay lúc này!

Mưa đã dần dần trở nên nhỏ hơn, hai người đứng ở bãi cỏ ở bên ngoài đình, một hồi lâu không ai nói gì.....

Dưới ngọn đèn, bên trong xe ngựa!

Giang phu nhân vén rèm lên nhìn nhìn về phía trên đèn, thở dài một hơi và rút tay về, bà ta mang theo vẻ mặt ngưng trọng ngồi ở bên trong xe ngựa.

Lý Triệu thờ ơ ngồi bên cạnh, vừa ném một viên kẹo đường vào trong miệng, vừa nói: "Đại tỳ, gia gia đang nói gì với Kỷ tiên sinh kia vậy?"

"Người quản nhiều như vậy làm gì?"

"Ta chỉ muốn hỏi một chút, lúc trước Kỷ tiên sinh từng tới phủ chúng ta."

Giang phu nhân trừng mắt liếc nhìn hắn một cái.

Lý Triệu vẫn không bỏ qua, mang theo vẻ mặt khinh thường nói: "Ta không thể hiểu được, vì sao gia gia lại đối xử với hắn tốt như vậy. Lần trước nếu không phải ta biến nhanh, ta đã bị gia gia đánh chết."

"Xứng đáng!"

"Tỳ, sao tỳ luôn đứng về phía người ngoài như thế?"

Lý Triệu oán giận nói.

Giang phu nhân một lần nữa lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái.

Lý Triệu lập tức câm miệng, nhưng hăn trầm mặc một lúc, lại bắt đầu tò mò hỏi: "Đúng rồi đại tỷ, vì sao gia gia lại muốn chúng ta quay về Thanh Châu cả đêm như vậy? Kinh thành không tốt hay sao? Chúng ta vừa mới tới đây chưa lâu, hiện tại đã phải quay về, có phiền hay không."

Phiền!

Đương nhiên phiền!

Người ta còn đang ôm một đống nợ cờ bạc ở Thanh Châu!

Thật ra, Giang phu nhân không hề biết vì sao. Thừa Khánh Điện trong hoàng cung đột nhiên cháy lớn, gia gia mình lập tức chuyển cả nhà về Thanh Châu, thật sự có chút kỳ lạ.

Trong lòng Giang phu nhân cũng đoán được đôi phần, chắc chắn có liên quan tới sự tình mười bốn năm trước, nếu không, vị Kỳ tiên sinh kia sẽ không chờ bọn họ ở đây.

Nhưng đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Giang phu nhân lắc đầu, không tiếp tục suy nghĩ. Bà ta vươn tay xốc màn xe lên lần nữa, nhìn nhìn về phía bên ngoài.

Lý lão tướng quân đang cầm dù đi xuống, giữ sạch nước mưa và bước lên xe ngựa.

Trên núi, ánh mắt Kỳ Vân Thư vẫn luôn theo dõi phía sau Lý lão tướng quân, nhìn thấy xe di chuyển trong mưa, đi về hướng Thanh Châu.

Có lẽ đời này, Lý lão tướng quân sẽ không bao giờ quay lại kinh thành nữa.

Sau khi nhìn thấy chiếc xe ngựa đi xa, Kỳ Vân Thư mới gọi Thời Tử Cầm một tiếng.

Thời Tử Âm giống như một cái bóng, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Vừa rồi những gì người nghe thấy, không cho phép nói ra ngoài."

"Vâng!"

"Ngay cả Dung Vương cũng không thể nói."

"Vâng!"

Trong lòng Thời Tử Âm, từ lâu đã nhận định Kỷ Vân Thư chính là chủ nhân của mình.

Hai người sau đó cũng lên xe ngựa quay về thành. Khi vừa đi tới phố xá sầm uất, bọn họ gần như đụng vào người nào đó, xe ngựa bị chấn động.....

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 288: Thái Tử Đăng Cơ

Sau khi xe ngựa ổn định lại!

Thời Tử Sâm vươn đầu ra ngoài nhìn nhìn. Thì ra là một tiểu hài tử lao tới, thiếu chút nữa đã bị xe ngựa đụng vào, may mắn thay mã phu kịp kéo dây cương.

Tiểu nữ hài kia đứng ở trong mưa phùn, cúi người nhặt một con búp bê ở trên mặt đất, sau đó quay về phía mã phu làm một cử chỉ tay, mã phu cảm thấy không hiểu.

"Nàng ấy muốn nói xin lỗi." Thời Tử Sâm phiên dịch.

Đến khu mã phu hiểu được, tiểu hài tử kia đã chạy đi mất.

Kỷ Vân Thư rất kinh ngạc: "Người hiểu được ngôn ngữ của người câm?"

Thời Tử Sâm gật đầu: "Hiểu, khi còn nhỏ đã từng học qua."

Kỷ Vân Thư hạ đôi mắt xuống, đột nhiên nhớ tới những cử chỉ mà Liệt nhi lúc trước đã khoa chân múa tay ở trên toà tháp kia. Nàng quay người về phía Thời Tử Sâm và mơ hồ khoa tay múa chân tái hiện lại những cử chỉ của Liệt nhi lúc ấy.

"Những điều này có ý là gì?" Nàng hỏi.

Bởi vì động tác không được chính xác, Thời Tử Sâm suy nghĩ một lát, nói: "Có lẽ là giết người."

Giết người?

Ngay sau đó Kỳ Vân Thư lại làm một số cử chỉ khác.

"Thế này thì sao?"

"Cái này hình như ý nói người khác." Thời Tử Sâm nói.

Trái tim Kỳ Vân Thư bất chợt trở nên căng thẳng, giết người? Người khác?

Tất cả những điều này có ý gì vậy?

Lúc ấy, rốt cuộc Liệt nhi muốn nói điều gì với nàng? Nàng vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy Liệt nhi vô cùng lo lắng, rốt cuộc điều gì có thể liên quan tới hai chữ "Giết người"?

Trong lúc nhất thời, nàng lâm vào trong suy nghĩ sâu xa.

Ngay khi về tới Trúc Khê Viên, Kỳ Vân Thư luôn khoá mình ở trong phòng, đối với sự tình Cảnh Dung vẫn đang ở thiên lao, nàng không hề nhắc tới một chữ.

Giống như, nàng đang chờ đợi một sự tình khiến người kinh hãi nào đó xảy ra.....

.....

Hoàng cung!

Trương Toàn vừa đi ta khỏi tẩm cung Hoàng thượng, chuẩn bị đi một chuyến tới Ngự Thiện Phòng, tự mình nấu chút đồ ăn cho Hoàng thượng.

Bước chân vừa bước ra khỏi Phụ Dương điện, sau lưng hắn đã bị một tiểu thái giám ngăn cản lại.

"Trương công công, Thái tử đang chờ người ở Đông Cung."

Thái tử muốn gặp hẳn?

Trương Toàn đã sống lâu như vậy, mặc dù chỉ là thái giám, nhưng tâm lý vẫn rất khôn khéo. Hẳn không hỏi gì nhiều, lập tức theo tiểu thái giám kia đi tới Đông Cung.

Bởi vì ba ngày sau sẽ là đại hôn của Thái tử, toàn bộ Đông Cung đã bắt đầu được trang trí. Đông Cung trở nên rực rỡ hẳn lên, lộng lẫy xa hoa, cực kỳ phong cách.

Khi Trương Toàn vừa tiến vào, Thái tử đã chờ hẳn ở trong đại điện.

"Trương công công tới đây. Tới đây, ngồi xuống."

Thái tử nhìn qua rất có tinh thần, vẻ mặt tươi cười đi tới đón Trương công công.

Trên mặt Thái tử tràn đầy hương vị nịnh hót, nhìn thôi cũng khiến người cảm thấy khó chịu!

Trương công công cúi người: "Nô tài tham kiến Thái tử."

"Không cần giữ lễ, ở đây không có người khác."

Thái tử nói xong, lập tức muốn kéo Trương công công ngồi xuống, nhưng Trương Toàn lại nhanh chóng lùi về phía sau vài bước.

Sau đó nói: "Lão nô là nô tài, sao có thể ngồi cùng chủ tử được. Lão nô vẫn nên đứng thì hơn."

Thái tử không thể nào lay chuyển được hẳn!

Vì vậy, thái tử đành sai người bưng tới một bình trà thượng đẳng, sau đó lại bưng tới một số điểm tâm trân quý, quả thực giống như đang cung phụng Bồ Tát.

"Trương công công vẫn luôn đi theo bên người phụ hoàng, những năm gần đây, thật sự vất vả cho người." Thái tử nói.

Trương Toàn khom người: "Có thể đi theo bên người Hoàng thượng, đó là phúc khí của lão nô mới đúng."

"Những năm gần đây phụ hoàng có người chiếu cố bên người, bốn Thái Tử cảm thấy rất an tâm." Nói xong, Thái Tử vội vàng hỏi tiếp: "Sức khỏe của phụ hoàng thế nào? Thái y đã nói như thế nào?"

Trương Toàn bình tĩnh đáp lại: "Thái y đã tới hai lần, sức khỏe của Hoàng thượng thật ra không có gì đáng ngại, Thái tử không cần phải lo lắng."

Cảnh Hoa che ngực lại và thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Vậy thì tốt rồi. Đúng rồi, vậy, phụ hoàng có từng gặp lại Diệc Vương hay không?"

"Không có." Trương Toàn cong lưng: "Không biết Thái tử tìm lão nô tới đây là vì chuyện gì?"

Cảnh Hoa mỉm cười một cách bí ẩn, ngón tay nhẹ nhàng gõ vài cái ở trên bàn, sau khi sắp xếp lại ngôn ngữ một chút, Cảnh Hoa tập trung ánh mắt chăm chú nhìn vào Trương Toàn.

"Thật ra, cũng không có chuyện gì quan trọng. Ta chỉ muốn hỏi Trương công công một chút, ngày đó khi phụ hoàng gặp riêng Diệc Vương một mình, họ đã thảo luận về vấn đề gì?"

"Lão nô không biết!"

"Không biết? Sao người có thể không biết?"

Trương Toàn đúng sự thật trả lời: "Hoàng thượng chỉ gặp riêng một mình Diệc Vương, lão nô thực sự không biết Hoàng thượng đã nói gì với Diệc Vương."

Cảnh Hoa vẫn không bỏ qua, tiếp tục hỏi: "Vậy phụ hoàng có từng truyền triệu nội thần vào yết kiến?"

"Cũng không có."

Một câu không biết, ba câu cũng không biết!

Cảnh Hoa có chút sốt ruột, sắc mặt không còn tốt như vừa rồi nữa, nhìn Trương Toàn cúi đầu đứng ở trước mặt mình, thật sự sốt ruột muốn chết.

Hắn bước gần về phía Trương Toàn hai bước, nói: "Trương công công, bốn Thái Tử sẽ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề với người, phụ hoàng có từng đề cập tới vị trí thái tử với người hay không?"

Nói trắng ra là, đề cập tới sự tình sửa lập Thái tử!

Phan Sùng nói Cảnh Hoa hãy thăm dò từ phía Trương Toàn, bây giờ thì khen ngược, Cảnh Hoa đã trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Đó không phải là một cánh cửa nhỏ!

Đó là cửa Nam của hoàng cung, lớn đến nỗi thái quá!

Tuy nhiên, Trương Toàn không hề có chút ngạc nhiên, vẫn mang bộ dáng bình tĩnh.

Sau đó hắn trầm giọng nói: "Từ nhỏ Thái tử đã lớn lên ở bên người Hoàng thượng, Hoàng thượng luôn ôm hy vọng rất lớn đối với ngài, hy

vọng Thái tử có đức hạnh vẹn toàn, được bá tánh kính yêu, càng hy vọng Thái tử trở thành người thông thái, giống như Diệc Vương, chia sẻ ưu tư với Hoàng thượng."

Giống như Diệc Vương?

Cảnh Hoa co giật khóe miệng: "Bốn thái tử đều hiểu được những ước nguyện của phụ hoàng, nhưng ý của Trương công công là gì?"

"Lão nô chỉ là một nô tài, có những lời thực sự không nên nói. Nhưng nếu Thái tử đã hỏi, lão nô xin nói thẳng. Những năm gần đây, Thái tử sống trong nhung lụa ở Đông Cung, nhưng ba năm trước đây Giang Nam xảy ra lũ lụt, phía Bắc gặp nạn hạn hán, Hoàng thượng giao cho Thái tử đi xử lý, vốn là định cho Thái tử cơ hội. Nhưng cuối cùng Thái tử lại không thể giải quyết được, ngược lại Diệc Vương chỉ mất chưa đầy ba tháng đã giải quyết hết tất cả mọi chuyện. Hoàng thượng từng đề cập tới chuyện này trước mặt lão nô nhiều lần, ngài ấy thật ra rất tán thưởng Diệc Vương."

Thái tử lắng nghe Trương Toàn nói rất mơ hồ, vô duyên vô cớ nhắc tới sự tình lũ lụt và hạn hán từ ba năm trước đây làm gì?

Nhưng ý nghĩa trong đó, cũng rất rõ ràng!

Cảnh Hoa không phải thật sự ngạc nhiên hết thuốc chữa, vì vậy nghe vẫn hiểu được ý trong lời nói của Trương Toàn.

Cảm giác nguy hiểm trong lòng đột nhiên bùng nổ!

Xem ra, Hoàng thượng thật sự có tâm tư sửa lập Thái tử.

Nhìn thấy Thái tử trầm tư không nói gì, Trương Toàn cúi người: "Lão nô còn phải đi tới Ngự Thiện Phòng làm chút điểm tâm cho Hoàng thượng. Lão nô xin cáo lui."

Cảnh Hoa thậm chí cũng lười vung tay.

Chờ sau khi Trương Toàn rời đi, Phan Sùng lập tức đi tới. Cảnh Hoa nói hết những tin tức vừa rồi cho ông ta nghe.

"Tiên sinh, bây giờ nên làm gì đây? Nếu như thật sự đúng như vậy, vậy thì....." Nói xong, Thái tử nắm tay thành năm đấm và đấm thật mạnh trên bàn một cái.

Đó là một điều đáng buồn!

Phan Sùng vừa suy nghĩ, trong miệng vừa lẩm bẩm: "Hiện giờ trên dưới trong triều, thế lực của Thái tử và Diệt Vương đều chiếm một nửa. Hơn nữa Diệt Vương còn có Tiêu Phi nương nương, lần này cháy lớn ở Thừa Khánh Điện cũng do Diệt Vương cứu được Hoàng thượng. Bây giờ, Hoàng thượng còn muốn Thái tử ghen thú một Tuệ Văn công chúa không có mẫu tộc. Đủ loại dấu hiệu đều bất lợi đối với Thái tử. Nếu Hoàng thượng thật sự muốn sửa lập Thái tử, không phải không có khả năng."

"Như vậy sao được? Cảnh Diệt có tư cách gì để trở thành Thái tử?"

Trong đầu Phan Sùng, đột nhiên bắt đầu sinh ra một ý tưởng đáng sợ.

Ông ta nói: "Nếu như Thái tử muốn bước lên đế vị, trước mắt mà nói, chỉ có một biện pháp."

"Cái gì?"

"Chính là Thái tử hãy đăng cơ trước khi Hoàng thượng sửa lập Thái tử!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 289: Ròng Sinh Chín Con, Mỗi Con Một Vẻ

Thái tử đăng cơ?

Cảnh Hoa vừa nghe bốn chữ kia, đôi mắt đều trừng lớn, không dám tin tưởng!

Hắn cẩn thận dò hỏi lần nữa: "Tiên sinh có ý gì?"

Phan Sùng nhượng mày, hai mắt cẩn thận nhìn nhìn ở bên ngoài điện, lúc này mới nghiêm túc nói với Thái tử: "Hoàng thượng bây giờ đang ốm đau trên giường, hơn nữa tình huống có vẻ đã chuyển biến tốt hơn, vì vậy việc sửa lập Thái tử không phải không có khả năng. Điều này có uy hiếp rất lớn đối với Thái tử, nhưng trước khi Hoàng thượng vẫn chưa hạ chỉ, có thể....."

"Có thể cái gì?"

Thật sự khiến hắn lo lắng muốn chết!

"Có thể khiến Hoàng thượng băng hà!"

Choang ——

Đôi tay Cảnh Hoa run lên, cánh tay đụng phải chén trà, chén trà lăn xuống mặt sàn, vỡ tan!

Cả người hắn cũng bắt đầu run rẩy, hoàn toàn ngây ngẩn cả người, khóe môi trắng bệch.

Khóe miệng hần run run kinh hãi nói: "Băng hà? Có thể khiến..... khiến phụ hoàng băng hà? Nói cách khác, khiến phụ hoàng..... chết?"

Cảnh Hoa sợ hãi tới mức toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Phan Sùng gật đầu: "Thái tử, đây là biện pháp duy nhất, bao vây cung điện và bức vua thoái vị, khiến cho Hoàng thượng danh chính ngôn thuận băng hà, Thái tử lập tức có thể đường hoàng lên ngôi."

"Không..... không được, đó là phụ hoàng ta!"

Nhi tử giết cha, sẽ bị trời phạt.

Bản tính của Thái tử không phải hư hỏng đến nỗi như thế, muốn giết lão tử yêu thương mình từ lúc còn nhỏ, hần sao có thể làm được.

Hần nhanh chóng truy vấn: "Tiên sinh không có biện pháp nào khác nữa sao?"

Phan Sùng lắc đầu!

"Tóm lại không thể giết phụ hoàng, đây là đại nghịch bất đạo." Cảnh Hoa sốt ruột.

Thấy hần co người lại như vậy, cặp mắt nhỏ của Phan Sùng mang theo một chút thất vọng.

Sau đó ông ta nói: "Thái tử muốn thành đại sự, vậy đừng nên do dự. Hiện giờ là thời cơ tốt nhất, chẳng lẽ Thái tử muốn chấp tay nhường vị trí trừ quân của mình cho Diệc Vương sao?"

"Không được!" Cảnh Hoa đập bàn một cái.

Hần đột nhiên đứng lên!

Sau đó vội vàng nói: "Vị trí trữ quân là của ta, tất nhiên không thể chấp tay nhường cho người khác. Cảnh Diệc thì có bản lĩnh gì mà dám tranh đoạt với ta?"

"Vậy nếu Thái tử muốn giữ được vị trí Thái tử, cũng chỉ có một biện pháp này thôi."

"Nhưng....."

Cảnh Hoa thở dài, đi qua đi lại vài bước, hai tay ôm lấy đầu mình, hoàn toàn là đang giãy giụa do dự.

Phan Sùng là người quyết đoán, thái độ kiên định: "Thái tử hãy thử suy nghĩ một chút, nếu như Diệc Vương dâng cơ, người đầu tiên hẳn muốn diệt trừ là ai?"

Đồ ngốc, đương nhiên sẽ là người!

Thế nên nếu bây giờ không phản, vậy muốn đợi tới khi nào?

Nghe những lời nói này, trong lòng Cảnh Hoa đột nhiên chấn động, trên mặt mang theo do dự lập tức bị quét sạch ngay trong một cái chớp mắt. Hắn nắm chặt hai tay thành nắm đấm, vung tay áo lên.

"Ngôi vị hoàng đế là của ta, không ai có thể tranh đoạt." Cảnh Hoa khi đối mặt với quyền lợi thì bành trướng dục vọng: "Nhưng tiên sinh, ta nên làm thế nào? Chẳng lẽ, thật sự phải giết phụ hoàng?"

"Chỉ có một biện pháp này!"

Cảnh Hoa hít một hơi, ánh mắt càng ngày càng trở nên kiên định, cuối cùng ——

Hắn gật đầu!

Phan Sùng trù tính nói: "Ba ngày sau chính là ngày đại hôn của Thái tử. Ngày ấy, chính là ngày Thái tử đăng cơ."

Âm mưu, đang được tiến hành từng bước một.....

Mấy canh giờ sau, lão gia hỏa Phan Sùng rời đi, lập tức đi thẳng đến Diệt Vương phủ.

Trên thực tế, Phan Sùng là người của Thái tử, vì sao lại đi về hướng này?

Kỳ lạ!

Diệt Vương sớm đã chờ ông ta ở trong phòng.

"Tham kiến Diệt Vương."

"Không cần đa lễ, Phan tiên sinh mời ngồi."

Phan Sùng ngồi xuống!

Cảnh Diệt mang theo tươi cười sâu sắc, hỏi một câu: "Lần trước tiên sinh đến phủ của bốn vương, có lẽ là một năm trước đúng không?"

Phan Sùng gật đầu.

"Tiên sinh chính là sư phó của Thái tử, có thể hiểu thời cuộc mà đứng về phía bốn vương. Đó tuyệt đối là sự lựa chọn sáng suốt."

Phan Sùng nói: "Thời cuộc trong triều, mọi người đều hiểu rõ trong lòng. Thái tử căn bản là một phế vật, nếu không phải bởi vì hoàng hậu quá cố, đoán chừng hắn cũng không bằng Hiền Vương nhiều bệnh kia. Hắn không thể trở thành hoàng đế, nhưng Diệt Vương ngài lại khác, ngài hiểu được lúc nào nên tiến lúc nào nên lui. Hơn nữa ngài có dã tâm, còn hiểu

được bên nặng bên nhẹ. Người như vậy, mới thích hợp để trở thành hoàng đế. Ta lựa chọn Diệc Vương, cũng là đi theo thời cuộc mà thôi."

Nói trắng ra chính là, đi theo một bao cỏ như Thái tử sớm muộn gì cũng sẽ xong đời, không bằng sớm một chút chuyển gió và bánh lái, đi theo cây tiền trước mắt.

Có lẽ trong tương lai, Phan gia còn có thể lưu lại người hương khói, không đến mức bị nhổ cỏ tận gốc.

Cảnh Diệc tất nhiên rất hài lòng với những lời Phan Sùng nói.

Khóe miệng hãnh hơi cong lên, nói: "Đây tuyệt đối là quyết định thông minh nhất của tiên sinh."

Phan Sùng im lặng!

Cảnh Diệc trầm giọng, ngược mắt hỏi: "Thái tử tính toán thế nào?"

Phan Sùng đáp lại: "Mặc dù có chút do dự, nhưng Thái tử chung quy luôn lo lắng vị trí trữ quân có biến, vì thế vẫn hạ quyết tâm. Mặc dù binh mã Đông Cung không nhiều lắm, muốn hành thích vua và bức vua thoái vị rất khó. Nhưng cũng may ba ngày sau là đại hôn của Thái tử, ngày ấy, thị vệ bên ngoài Phụ Dương điện sẽ bị lơ lửng, nếu như Thái tử muốn công vây, không khó chút nào. Hơn nữa Diệc Vương lại âm thầm thúc đẩy, việc này xem như đã định."

"Thái tử không có huynh đệ Kỳ gia làm hậu thuẫn, dám bao vây cung điện và hành thích vua, đến lúc đó bốn vương mang binh tới cứu giá, Thái tử chắc chắn sẽ phải chết."

Cảnh Diệc cực kỳ kiên định!

Ánh mắt hãnh vốn dịu dàng ấm áp, lúc này hiện lên một sự tàn nhẫn.

Nhưng Phan Sùng vẫn có chút không hiểu.

Vì thế ông ta hỏi: "Ban đầu, đây là cơ hội tốt nhất có thể diệt trừ Dung Vương, vì sao Diệc Vương lại từ bỏ?"

Từ bỏ?

Đương nhiên hẳn không từ bỏ.

Cảnh Diệc thực ra có tính toán của riêng mình.

Hắn bẻ khớp ngón tay của mình: "Người ta thường nói, để câu cá lớn cần phải có cần câu dài, nếu như có thể mượn chuyện này để diệt trừ Thái tử, đẩy toàn bộ vụ cháy lớn ở Thừa Khánh Điện đến trên người hắn, còn có thể giao dịch với vị Kỳ tiên sinh kia, khiến hắn ta rời khỏi Dung Vương và đi theo bốn vương. Vậy thì, cho dù thả Dung Vương ra thì như thế nào? Đến lúc đó, bốn vương ngênh thú đích nữ Kỳ gia, Kỳ Lê và Kỳ Hoàn đều sẽ trở thành người của bốn vương. Chẳng lẽ, lúc đó ta còn phải lo lắng một kẻ hèn như Dung Vương nữa sao? Bốn vương có thể khiến hắn vào nhà giam đại nội một lần thì cũng có thể khiến hắn vào đó lần thứ hai."

Cảnh Diệc tàn nhẫn nói!

Sau khi nói xong, chén trà đang nắm chặt ở trong tay bị hắn ném mạnh xuống bàn!

Phan Sùng chỉ là lão thư sinh, đọc sách cả đời, nhưng đối với sự khôn khéo và tính kế cũng có hiểu biết. Nhưng dù kế hoạch khôn khéo thế nào, vẫn còn kém xa với vị ở trước mắt này!

Rồng sinh chín con, mỗi con một vẻ!

Nếu như Thái tử có được sự khôn khéo của Cảnh Diệc như vậy, sao mình cần phải đổi phe!

"Lão phu lúc này cầu chúc Diệt Vương được phong thành Thái tử và bước lên đại vị trước." Phan Sùng hãnh diện gửi lời chúc với sự chân thành tối đa.

Trong lòng Cảnh Diệt căn bản không tin tưởng lão thư sinh này. Rốt cuộc, người đưa ra chủ ý đổi thọ lễ của mình cho Thái tử một năm trước, chính là Phan Sùng!

Quan hệ giữa hai người, nhiều lắm chỉ là quan hệ cả hai cùng có lợi.

Phan Sùng muốn gia tộc họ Phan vẫn có thể tiếp tục hô mưa gọi gió sau khi Thái tử bị phế. Cảnh Diệt lại muốn Phan Sùng kích động Thái tử bao vây hoàng cung và hành thích vua.

Mỗi người đều có tâm tư của riêng mình!

Trước khi Phan Sùng rời đi, Cảnh Diệt giao cho ông ta một thứ gì đó.

"Đây là?"

"Thạch ban độc, độc dược do Nghiêm Duy Di nghiên cứu và chế tạo ra."

Phan Sùng biết Nghiêm Duy Di, nhưng không quá thân thuộc, vì thế ông ta không hiểu nói: "Vương gia có ý, muốn Thái tử dùng thạch ban độc độc giết chết Hoàng thượng?"

"Không sai." Cảnh Diệt nói: "Nghiêm Duy Di và bốn vương lúc trước từng có giao dịch vài lần, bốn vương vốn không thích người này lắm, vì vậy sự tình công vây hoàng cung của Thái tử lần này, bốn vương muốn kéo theo Nghiêm Duy Di vào trong đó."

"Lão phu có thể biết nguyên nhân được không?"

Cảnh Diệt: "Có một số việc, nếu biết quá nhiều sẽ không tốt đối với tiên sinh."

Phan Sùng cười cười, không tiếp tục hỏi thêm. Ông ta nhanh chóng cắt hai bình thạch ban độc màu xanh trong tay vào trong ống tay áo, sau đó đứng dậy, chấp tay, rời khỏi Diệt Vương phủ.

NỮ NGŨ TÁC HOẠ CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 290: Bức Vẽ Non Sông Gấm Vóc

Đấu Tuyên vẫn luôn đứng ở cửa đã nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại giữa hai người.

Đấu Tuyên tiến vào hỏi: "Vương gia vì sao phải kéo theo Nghiêm Duy Di vào trong đó?"

Cảnh Diệc khẽ cúi đầu, khoe miệng câu lên thành một nụ cười tà ác. Hắn cầm ấm trà lên, bắt đầu rót vào tách trà đã được đổ đầy của mình, nhìn nó tràn ra, chảy khắp trên bàn.

Hành vi thế này, gần giống như một loại biến thái!

Hắn nói: "Nghiêm Duy Di chung quy là một tai họa ngầm, một khi thoát khỏi sự kiểm soát của bốn vương, khó tránh khỏi việc hắn sẽ vạch trần bốn vương đã lợi dụng hắn, độc giết Cảnh Dung. Nhưng nếu như trói buộc hắn với chuyện Thái tử bao vây cung vua, vậy thì, sự tình sẽ biến thành hắn đã nhận lệnh Thái tử cố gắng độc giết Cảnh Dung, không liên quan gì tới bốn vương. Vì vậy, Nghiêm Duy Di cần phải chết, mới có thể vĩnh viễn câm miệng.

"Vâng, thuộc hạ ngu dốt."

"Hiện tại, hãy yên vị và chờ đợi ba ngày nữa đi."

Hắn đặt nhẹ nhàng ấm trà xuống, nhìn chăm chăm nước trà chảy ra dọc theo hoa văn trên bàn, chảy tới góc bàn bên cạnh, nhỏ từng giọt xuống sàn, lan rộng.

Giống như một bức vẽ non sông gấm vóc.....

.....

Trong 3 ngày tiếp theo, Kỳ Vân Thư không rời một bước ra khỏi Trúc Khê Viên, Mộ Nhược cũng tới thăm nàng một chuyến, nói về sự tình Cảnh Dung vẫn đang ở nhà giam.

Nhưng Kỳ Vân Thư đều lần lượt lảng tránh, ngược lại cẩn thận nghiên cứu quan tài hài cốt. Nàng dùng bàn tay có mang bao tay với vào trong quan tài, một mùi cay nồng lan tỏa vào trong không khí. Bởi vì quan tài và hài cốt từng tiếp xúc với không khí nhiều lần, mùi vị giống như bị thay đổi, không những tràn ngập mùi hôi, còn có một mùi thối nồng đậm.

Giống như ——

Mùi phát ra từ quần áo ẩm ướt bị nhét dưới đáy rương!

Chẳng thể nào trách được, mấy ngày nay trời không ngừng mưa to, quan tài không phải là loại gỗ thượng đẳng, một khi thấm nước, không có gì kinh ngạc khi chúng tản ra mùi vị này.

Kỳ Vân Thư giống như bị ma ám, vẫn luôn nghiên cứu hài cốt.

Mộ Nhược nói rất nhiều nhưng đều không nhận được lời đáp lại của nàng, vì vậy hấn giữ cánh tay nàng lại.

"Cô nương có nghe thấy lời ta nói hay không?"

"Nghe thấy, nghe thấy tất cả."

"Cảnh Dung hiện tại vẫn ở trong lao, lão cáo già kia đã rời kinh bỏ trốn mất dạng, cô nương cứ như vậy sao? Bỏ mặc tất cả hay sao?"

Kỷ Vân Thư dùng sức rút tay mình ra khỏi tay hãn, ánh mắt lạnh lùng, nói: "Ta đã nói rồi, chuyện này không cần tra xét nữa, Dung Vương sẽ không sao."

Mộ Nhược trầm xuống, một lần nữa túm lấy cánh tay nàng, dùng sức lôi kéo, trực tiếp quay thân mình nhỏ bé của nàng tới trước mặt mình.

Hãn nghiêm túc hỏi: "Kỷ cô nương, cô nương biết tính của Mộ Nhược ta. Ta không quan tâm tới những chuyện vô ích, cho dù có người chết ở trước mặt ta, ta cũng sẽ không ra tay cứu. Nhưng Cảnh Dung thì khác, ta và hãn cùng nhau lớn lên, ta không thể trơ mắt nhìn hãn ở trong nhà giam đại nội. Chính cô nương đã nói, nhất định sẽ tìm được chứng cứ chứng minh hãn không liên quan tới việc này, nhưng hiện tại cô nương đang làm gì vậy? Đống xương cốt rách nát này có thể cứu hãn ra hay sao?"

Nói xong, hãn nhắc chân đạp đổ quan tài.

Hài cốt bên trong vì vậy cũng bị rơi xuống mặt đất, Kỷ Vân Thư bỗng nhiên đẩy hãn ra, ngồi xổm người xuống và cẩn thận nhặt từng khúc xương lên.

Nàng vừa nhặt vừa nói: "Những bộ hài cốt này là chìa khoá để phá vụ 《Lâm Kinh Án》, một khi chúng bị hư hại, các bức họa cũng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn."

Mộ Nhược mang vẻ mặt thất vọng!

"Cảnh Dung vì cô nương, ngay cả chết cũng không sợ, nhưng cô nương thì sao? Luôn mồm nói để ý hãn, hiện tại lại không quan tâm tới sống chết của hãn, đầu óc đều toàn là 《Lâm Kinh Án》."

Sau khi nói xong, Mộ Nhược hất ống tay áo tức giận rời đi.

Kỷ Vân Thư ngồi xồm xuống mặt đất, trong tay cầm những khúc xương rải rác, hốc mắt đỏ ngầu.

Nàng hít mạnh một hơi, cố gắng kìm nén nước mắt chảy ra, chậm rãi đặt lại xương cốt vào trong quan tài.

Nàng luôn cố giữ vững bình tĩnh.

Thời Tử Âm ẩn ở trong bóng tối nhìn nàng, cho dù là một sát thủ, từ nhỏ đã trải qua nhiều sự tình tàn khốc, nhưng lúc này nhìn thấy Kỷ Vân Thư, Thời Tử Âm vẫn cảm thấy có chút đau lòng.

Rốt cuộc, từ đầu tới cuối mình chính là người biết hết mọi chuyện!

.....

Trong ba ngày này, Cảnh Dung vẫn dưỡng thương ở trong nhà giam, Cảnh Diệc cũng không hề tới.

Sau ngày thứ ba, Thái tử đại hôn, Cảnh Dung bị đưa đến nhà giam Đại Lý Tự chờ ngày xét xử.

Bởi vì Thái tử đại hôn, vụ cháy ở Thừa Khánh Điện cũng bị hoãn xử, vụ án này cũng tạm thời do Đại Lý Tự thụ lý.

Trong nhà giam Đại Lý Tự đang giam giữ một vị Vương gia, Đại Lý Tự Khanh thật sự rất lo sợ, vì vậy đã giao việc này cho đại nhân Thiều Khanh Dư của Đại Lý Tự.

Hắn ta mặc quan phục, đi tới nhà giam và gặp Cảnh Dung.

Hắn ta còn sai người mang đồ ăn ngon và rượu ngon tiến vào, tất cả đều là sơn hào hải vị.

Dư đại nhân vốn là một con hổ mặt cười, chỉ trong vòng nửa năm đã bay lên từ viên chức nhỏ tới vị trí phó tổng Đại Lý Tự. Có thể thấy, hãn ta tuyệt đối không phải là đèn cạn dầu!

Chính vì hãn ta không phải là đèn cạn dầu, Cảnh Dung nhiều lần đều muốn tránh hãn ta, mục đích chính vì không muốn giao tiếp nhiều với người này, tránh cho bản thân mình bị quấy nhiễu.

"Dung Vương, hạ quan đã sai người làm một số đồ ăn, không bằng hãy ném thử một chút?"

"Không cần."

Dư đại nhân là người có da mặt dày, cười cười: "Lần này sự tình cháy lớn ở Thừa Khánh Điện, gây ra hỗn loạn tới cả trong triều, hơn nữa còn khiến vài mệnh quan triều đình chết đi. Hiện tại Đại Lý Tự tiếp nhận vụ án này, thực sự rất khó giải quyết."

Sao người không bị cháy chết?

Cảnh Dung lười đáp lại.

Nhưng Dư đại nhân lại thở dài một tiếng, nói tiếp: "Mặc dù hạ quan và Vương gia chưa từng tiếp xúc nhiều, nhưng hạ quan cho rằng, việc này nhất định không liên quan gì tới Vương gia. Nhất định có hiểu lầm nào đó, vì vậy, hạ quan sẽ cố gắng dùng hết toàn lực, giúp Vương gia thoát tội. Hơn nữa....."

"Dư đại nhân." Cảnh Dung ngắt lời hãn ta nói.

"Có hạ quan!"

"Chẳng phải phụ hoàng ta đã hạ lệnh, giao việc này cho Diệc Vương rồi sao? Vì sao lại đột nhiên chuyển giao cho Đại Lý Tự?"

Dư đại nhân suy nghĩ sâu xa một lúc: "Vụ án này ban đầu vốn do Đại Lý Tự xử lý, nhưng Diệc Vương đột nhiên nhúng tay vào."

Cảnh Dung cả kinh: "Người có ý gì? Chẳng lẽ không phải Hoàng thượng đã hạ lệnh, giao cho Diệc Vương toàn quyền điều tra vụ này hay sao?"

"Đại Lý Tự vẫn chưa nhận được thông báo này, vốn sau vụ cháy lớn đêm đó, Vương gia nên được đưa tới Đại Lý Tự, vụ án này cũng do Đại Lý Tự tiếp nhận. Tuy nhiên Diệc Vương không chấp thuận, chỉ nói Hoàng thượng bảo hãn thẩm tra xử lý vụ án này trước, vì thế nên kéo dài mấy ngày, mãi đến hôm nay mới đưa Vương gia tới đây, cũng mang tới toàn bộ hồ sơ vụ án."

Nói như vậy, Cảnh Diệc căn bản đã dùng một câu nói của Hoàng thượng, giam giữ hãn vào trong nhà giam đại nội, muốn bức hãn nhận tội, tránh bị Đại Lý Tự nhúng tay ở giữa, làm hỏng kế hoạch của hãn ta.

Hãn nên nghĩ tới điều này sớm hơn mới đúng. Cho dù phụ hoàng hồ đồ, cũng sẽ không giao cho Cảnh Diệc toàn quyền xử lý việc này. Phụ hoàng không thể không hiểu rõ sự tranh đoạt giữa các hoàng tử.

Thất sách!

Nhưng ——

Vì sao hãn chưa nhận tội vế áp, hãn đã được đưa tới Đại Lý Tự? Nếu tiếp tục nghiêm hình bức cung, chẳng lẽ có điều gì khó khăn?

Trừ phi ——

Hãn ta có ý định thả mình ra, và nếu muốn thả mình ra, vậy thì cần phải tìm kẻ chết thay.

Cảnh Dung bỗng nhiên cả kinh!

Cuối cùng hẳn cũng hiểu vì sao Cảnh Diệc lại để mình đối phòng giam, mời thái y, còn đưa mình tới Đại Lý Tự. Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, tất cả mọi sự biến đổi đều được phát sinh sau khi Cảnh Diệc gặp Kỷ Vân Thư.

Dư đại nhân nhìn thấy Cảnh Dung chau mày, cẩn thận hỏi: "Vương gia, ngài sao vậy?"

Trong ánh mắt Cảnh Dung hiện lên một sự khẩn cấp, hỏi.

"Dư đại nhân, bốn vương hỏi người, hôm nay Thái tử đại hôn, Đông Cung có gì khác thường?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 291: Thái Tử Đại Hôn

"Khác thường?"

Dư đại nhân suy nghĩ một lúc, lắc đầu, "Không có gì khác thường cả!"

Nói xong, hắn ta lại "tắc tắc" vài tiếng.

Sau đó nói: "Thái tử đại hôn, thật sự gây ra động tĩnh rất lớn, văn võ bá quan cơ bản đều tới Đông Cung để uống rượu mừng. Nhìn qua, thật ra rất yên tĩnh, nhưng....."

"Nhưng cái gì?" Cảnh Dung nghiêm túc hỏi.

Dư đại nhân nheo mắt lại, nói: "Ngay đêm hôm qua, Chu đại nhân Hình Bộ nói rằng đã nhìn thấy tất cả thị vệ của Đông Cung đều tiến cung. Không biết bởi vì đại hôn của Thái tử, bọn họ tới đó để bảo vệ an toàn cho chủ tử, hay là đi uống rượu mừng."

Dù sao mình không khổ là được!

Người khác đều đi tới Đông Cung để uống rượu mừng, bản thân mình phải ở đây nở mày nở mặt làm quen với Cảnh Dung, thật sự đáng thương!

Thái tử khác với Vương gia, có quyền nuôi quân ở bên ngoài cung, nhưng những binh mã đó chỉ có thể hoạt động ở trong kinh thành. Về bản chất, binh mã không thể quá lớn, quá nhiều, không khác mấy so với binh mã trong phủ bình thường. Điều duy nhất khác biệt chính là, binh mã của Thái tử có thể tiến cung bất cứ lúc nào.

Dư đại nhân nói những lời này thật ra không cảm thấy có điều gì kỳ lạ, Thái tử đại hôn, binh mã Đông Cung tiến cung là chuyện bình thường.

Tuy nhiên ——

"Thái tử đại hôn, nên điều thị vệ trong cung tới canh gác Đông Cung mới đúng, vì sao phải điều thị vệ của Thái tử vào trong cung? Ngoại trừ phát sinh đại sự, nếu không, không có khả năng điều binh lao sư động chúng." Cảnh Dung phân tích.

"Dung Vương có ý gì?"

Cảnh Dung bắt đầu suy nghĩ một cách cẩn thận, trong lòng giống như có một màn sương mù bao phủ, nhưng dần dần cũng rõ ràng lên.

"Dư đại nhân!" Hả nghiêm túc gọi một tiếng.

"Có vi thần."

"Bốn vương muốn tiến cung một chuyến."

Ồ!

Dư đại nhân sửng sốt: "Tiến cung? Điều này....."

Sao có thể? Người hiện tại vẫn mang tội trong người, bị nhốt ở trong nhà giam Đại Lý Tự.

Muốn ra khỏi nhà giam cũng khó!

Cảnh Dung đưa ra điều kiện: "Dư đại nhân, nếu người có thể để bốn vương âm thầm tiến cung, sau này bốn cung nhất định sẽ không bạc đãi người."

"Điều này....."

Hắn dường như có thể nhìn xuyên thấu Dư đại nhân, tiếp tục nói: "Lúc này, ngay cả Đại Lý Tự Khanh đều buông tay không dám chạm vào vụ án này, văn võ bá quan trong triều càng cảm thấy bốn vương đã rơi vào trong hang hổ, chắc chắn sẽ phải chết. Nhưng đúng ngay lúc này, Dư đại nhân lại mang theo đồ ăn ngon và rượu ngon tới gặp bốn vương, ý trong đó, người khác có lẽ không biết, nhưng trong lòng bốn vương biết."

Người muốn dựa vào cây lớn là bốn vương!

Dư đại nhân kinh ngạc nhìn Cảnh Dung, nhưng chỉ thản nhiên cười cười.

Không sai, người khác có thể nghĩ rằng cây đổ bầy khi tan, nhưng hẳn ta lại cảm thấy đây là cơ hội duy nhất leo lên cây đại thụ Cảnh Dung.

"Nếu như Vương gia đã nói ra như vậy, vậy thì hạ quan sẽ không che giấu nữa. Hiện tại văn võ bá quan đều hướng về phía Thái tử hoặc là Diệc Vương, nhưng hạ quan lại có ý tưởng khác bọn họ. Thật ra, hạ quan có khá nhiều điểm chung với Vương gia. Hạ quan có thể nhảy từ một quan văn nhỏ lên tới Thiếu Khanh của Đại Lý Tự giống như bây giờ, và Vương gia trời sinh đã có sức thu hút tự nhiên. Hơn nữa từ hành động và lời nói, tất cả đều đủ để chứng minh trong tương lai Vương gia nhất định sẽ trở nên vĩ đại, vươn lên tới vị trí cao nhất. Vì vậy hạ quan mới muốn mời Vương gia uống chén rượu."

Trong giọng nói của hắn ta, có chút nịnh hót nhưng cũng có chút chân thành!

Dư đại nhân này, giống như ngoài miệng được quét qua mứt hoa quả, một đường thẳng chức chỉ sợ đã vượt không ít mông ngựa.

Cảnh Dung vẫn lắng nghe lời hắn ta nói, nhưng bất chợt liếc mắt xem xét hắn ta một cái: "Dư đại nhân có thể đoán được vận mệnh?"

"Tại hạ có hiểu một chút!"

Ca có thể đoán được một chút, vẫn còn xa lắm!

Cảnh Dung nghiêm sắc mặt lại: "Nếu Dư đại nhân muốn đứng về phe bốn vương, vậy bốn vương sẽ mở rộng cửa hoan nghênh người. Tuy nhiên, người cần phải tìm mọi cách để bốn vương tiến cung một chuyến."

"Vương gia muốn đi tới Đông Cung để uống rượu mừng?"

"Không phải."

Dư đại nhân suy nghĩ về điều đó, không tiếp tục hỏi nữa. Hãn ta cúi đầu suy nghĩ một hồi, vỗ đùi: "Được, hạ quan sẽ dùng hết mọi khả năng, chỉ cần có thể giúp được Vương gia, hạ quan sẽ không tiếc bất cứ điều gì!"

Dư đại nhân cắn môi!

Hãn ta tuyệt đối muốn dựa vào cây đại thụ này!

.....

Hoàng cung, Triệu Hiến điện.

Khổng Ngu ngồi ở trước gương đồng trang trí tinh xảo.

Trong gương đồng, nàng mặc một bộ váy cưới màu đỏ thẫm, trên váy được thêu phượng hoàng bằng chỉ vàng sinh động như thật, vàng bạc châu báu, ngọc lục bảo, đều được mang đầy người.

Gương mặt trắng nõn tinh xảo, mày liễu hơi cong, phác họa cặp mắt trong veo, giống như nước sông trong vắt, phía dưới chóp mũi no đủ cao thẳng là đôi môi đỏ anh đào, hiện lên một cảm giác nhẹ nhàng của nữ tử.

Khuôn mặt nàng luôn bình tĩnh như nước, nhưng vui hay buồn, không người nào biết được ——

Hì bà dặn dò những điều lát nữa cần phải chú ý tới ở bên tai nàng. Bà ta nhìn thấy nàng si si ngốc ngốc, không gật không đáp, vì thế nên nói lại lần nữa.

Phía sau, hai cung nữ đang rất cẩn thận cầm trâm trên đầu nàng.

Khổng Ngu như vậy, thật sự giống như một con rối gỗ.

Lúc này, Cảnh Huyền chạy vào từ bên ngoài, nhanh chóng tách đám người ra, bổ nhào tới bên người Khổng Ngu.

Cảnh Huyền gọi một tiếng: "Ngu tỷ tỷ."

Có cảm giác cay đắng!

Ánh mắt Khổng Ngu nhẹ nhàng lung lay một chút, liếc mắt nhìn Khổng Ngu, sau đó vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt Khổng Ngu.

"Sao muội lại tới đây?" Giọng nói rất trầm ấm dễ nghe.

"Ngu tỷ tỷ, tỷ căn bản là không muốn gả, cần gì phải khiến mình khó khăn như vậy?" Trong khi nói, Cảnh Huyền cũng bắt đầu nức nở.

"Đồ ngốc, đó là Thái Tử Phi. Vì sao ta lại không muốn gả?"

Vị trí Thái Tử Phi, bao nhiêu nữ nhân đều tranh đấu đến nổi mất đầu, hiện tại danh hiệu này bỗng nhiên rơi xuống ở trên đầu mình, đó chính là vinh quang!

Tuy nhiên những lời này, người khác nghe không hiểu, nhưng Cảnh Huyền hiểu.

Cảnh Huyền nắm tay Khổng Ngu, nước mắt lưng tròng: "Ngu tử tử, muội từng nói nhất định sẽ đưa tử ra khỏi cung. Muội đã nuốt lời, muội thực sự xin lỗi tử, đã hại tử thế này."

Khổng Ngu lắc đầu: "Ta căn bản chưa từng ôm hy vọng ra khỏi cung. Được rồi, đừng khóc nữa, hôm nay là ngày đại hỉ của ta, muội nên vô cùng vui vẻ đưa ta tới Đông Cung mới đúng. Muội khóc lóc như vậy, giống sự tình hạnh phúc hay sao? Người không biết còn tưởng là đang đưa ma."

"Phi phi phi! Không phải vậy."

Cảnh Huyền nhanh chóng nuốt nước mắt, lau sạch chúng đi.

Nàng hít một ngụm khí lạnh: "Muội không khóc là được."

Khổng Ngu gật đầu mỉm cười.

Bên ngoài truyền đến âm thanh chiêng trống và kèn xô na, một tiểu thái giám mặc một thân màu đỏ vội vàng chạy tới từ bên ngoài.

"Canh giờ tới rồi, canh giờ tới rồi, xin mời tân nương lên kiệu."

Tiểu thái giám vì chạy quá nhanh, gần như muốn ngã xuống mặt đất.....

Hỉ bà cũng nhanh chóng mang tới một chiếc khăn voan đỏ, vừa quay về phía trong phòng vừa kêu: "Nhanh lên, đừng để lỡ giờ lành."

Trong phòng bắt đầu di chuyển rất có trật tự.

Hỉ bà đặt khăn voan đỏ lên đầu Khổng Ngu, nâng nàng đứng lên.

Sau một khoảnh khắc, Cảnh Huyền cũng đứng dậy, vươn tay ra giữ Khổng Ngu lại, dùng thêm chút lực. Nhưng Khổng Ngu vươn một bàn tay khác ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ xuống mu bàn tay Cảnh Huyền.

Mặc dù không thể nhìn thấy gương mặt giấu ở dưới khăn voan đỏ, nhưng Cảnh Huyền biết, Khổng Ngu đang cười, nụ cười rất đẹp.

Cuối cùng Cảnh Huyền cũng buông lỏng tay ra.

Nàng đứng tại chỗ, nhìn hỉ bà hộ tống Khổng Ngu ra khỏi Triệu Hiến điện, lên kiệu hoa, đi thẳng về phía Đông Cung.....

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 292: Kỳ Vân Thư, Ta Thà Chết Còn Hơn

Đông Cung lúc này tràn ngập ca múa náo nhiệt. Nhiều đại thần không ngừng vội vàng đi tới Đông Cung tặng lễ, mỗi một món lễ vật đều rất lớn!

Bọn cung nữ thái giám cũng bận rộn chuẩn bị điểm tâm và nước trà, lần lượt tiếp đón.

Bọn họ chỉ sợ không được chu toàn.

Bởi vì Hoàng thượng ốm đau không thể dậy nổi, vì vậy không thể tới. Tiêu Phi sau khi ngắt xiù từ vụ cháy, sức khỏe cũng yếu hơn một chút, vì thế nên cũng không tới.

Lúc này, Thái tử mặc một chiếc áo choàng màu đỏ đứng ở ngoài cửa Đông Cung, nhìn kiệu hoa đỏ thắm xa xa đang được nâng tới. Theo những gì hỉ bà nói, đầu tiên hẳn phải đá cửa kiệu, tiếp đó kéo màn ra, sau đó thật cẩn thận nắm cuộn băng đỏ kéo Thái Tử Phi ra ngoài.

Hình ảnh cực kỳ đẹp đẽ!

Từng loạt tiếng chiêng trống vang lên, càng ngày càng lớn.

Thái tử vẫn luôn giữ nụ cười khiêm tốn, kéo theo Thái Tử Phi của mình đi vào Đông Cung.

Đại hôn dựa theo truyền thống diễn ra trước mắt tất cả mọi người. Cuối cùng, Khổng Ngu được nâng vào nội thất, ngồi ở trên giường, chờ phu quân tương lai tiến vào lâm hạnh mình.

Nhưng bên ngoài, sau khi Thái tử kính rượu một vòng lập tức rời đi. Hãn không phải đi tới hôn phòng, mà là đi tới Thiên Điện ở Đông Cung.

Thân vệ của Cảnh Hoa đều mặc áo giáp chờ ở Thiên điện, trong tay còn cầm một thanh kiếm, cực kỳ khí thế.

Sau khi tiến vào, Cảnh Hoa liền trực tiếp kéo áo choàng đỏ trên người mình xuống, ném xuống mặt sàn một bên.

Thì ra ——

Bên trong hãn cũng mặc một bộ áo choàng Thái tử!

Họa tiết rồng trên đó, được thêu dựa theo quy cách đế vương.

"Thế nào rồi?" Cảnh Hoa hỏi.

Thân vệ cúi đầu nói: "Toàn bộ đã bố trí xong, chỉ chờ Thái tử ra lệnh một tiếng."

"Hiện tại lập tức xuất phát."

"Vâng!"

Trong khi nói chuyện, Cảnh Hoa rút ra một thanh kiếm từ trên giá, nhưng khi nhìn thanh kiếm trong tay, trong lòng hãn bỗng có một chút do dự.

Thanh kiếm này chính là thời trẻ Kỳ Trinh Đế đã đoạt được trong khi chinh chiến, sau đó cố ý ban cho hãn.

Hãn vuốt những hoa văn loang lỗ ở trên chuôi kiếm, những văn án lồi lõm, dường như sự lạnh lẽo từ hoa văn trên tay len lõi từ lòng bàn tay, khiến trái tim tàn nhẫn của hãn dần dần có chút dao động.

Cho đến khi ——

Thân vệ bên cạnh nhắc nhở hần một câu: "Thái tử, đây là thời cơ tốt nhất, nếu đợi thêm nữa sẽ không còn kịp."

Hần đột nhiên bừng tỉnh lại.

Cảnh Hoa nắm chặt thanh kiếm trong tay.

"Đi!"

Thanh thế mênh mông cuồn cuộn!

Trước điện Đông Cung cực kỳ náo nhiệt, căn bản không có người nào chú ý tới, một cơn bão táp đẫm máu sẽ sắp xảy ra!

.....

Cảnh Dung ra khỏi nhà giam Đại Lý Tự, dưới sự trợ giúp của Dư đại nhân, hần thuận lợi tiến cung. Hần mặc một bộ đồ thái giám, dấu tai mắt mọi người và lặng lẽ đi về phía cửa sau Đông Cung.

Hần nhìn thấy cánh cửa mở ra, Thái tử và mấy thân vệ đang đi ra ngoài.

Cảnh Dung vừa muốn đi tới ngăn cản, không ngờ, tay hần đột nhiên bị một luồng lực lượng giữ chặt.

Hần quay đầu nhìn lại, bất ngờ phát hiện ra người đó là Kỷ Vân Thư!

Kỷ Vân Thư dùng đôi tay kéo hần, nhìn thoáng qua về phía Thái tử, sau đó quay về phía hần lắc đầu.

"Chàng không thể qua đó."

Cảnh Dung chớp mắt sửng sốt: "Sao nàng lại ở đây?"

"Ta nói Lang đại ca tới Đại Lý Tự tìm chàng, nhưng chàng lại không ở đó. Ta nghĩ, có lẽ chàng đang ở đây, vì vậy ta đã nhờ Lang đại ca đưa ta tiến cung."

"Nếu nàng đã biết ta sẽ xuất hiện ở đây, vậy nàng cũng nên biết ta muốn làm gì."

"Ta biết!" Kỷ Vân Thư chắc chắn: "Việc này không thể quay đầu lại. Đó là do chính Thái tử tự mình lựa chọn."

Nghe thấy những lời như vậy, Cảnh Dung nổi cáu, hất tay nàng ra, không thể tin nổi.

"Đây là cách nàng cứu ta?"

"Ta....."

"Để Thái tử bao vây hoàng cung, gánh tội thay ta. Kỷ Vân Thư, không ngờ nàng có thể nghĩ ra cách như vậy!" Cảnh Dung tức giận mắng.

Thật không thể tin nổi, Kỷ Vân Thư sẽ dùng phương pháp này để cứu mình.

Trong lòng Kỷ Vân Thư giống như bị kim đâm, nuốt xuống nước mắt cùng với sự ủy khuất vào trong bụng, kiên quyết nói: "Thái tử tạo phản là điều không thể tránh khỏi, cho dù không phải hôm nay, chung quy một ngày nào đó cũng sẽ xảy ra. Chỉ cần có thể cứu được chàng, ta đều có thể làm bất cứ điều gì."

Hắn cảm thấy nữ tử trước mắt có chút xa lạ!

Trong lúc nhất thời, Cảnh Dung không thể nói nên lời.

Kỷ Vân Thư tiếp tục nói: "Diệp Vương đã hứa với ta, sẽ dốc hết toàn lực bảo vệ Thái tử một mạng, hắn ta sẽ làm được. Hơn nữa nếu bây giờ

chàng đi qua ngăn cản, cũng đều vô dụng."

Cảnh Dung hơi rùng mình một chút.

"Thì ra, nàng thật sự đã thỏa thuận cùng với Cảnh Diệc. Kỳ Vân Thư, nàng nói cho ta biết, nếu không phải ta phát giác ra điều khác thường, có phải nàng định sẽ giấu ta cả đời hay không?"

Kỳ Vân Thư không có lời nào để nói!

Trong mắt Cảnh Dung, người đưa ra chủ ý với Cảnh Diệc để Thái tử bao vây hoàng cung, chính là Kỳ Vân Thư. Đó chính là điều kiện để đổi lấy sự an toàn của hắn.

Nhưng hắn không thể ngờ rằng, đây căn bản là kế hoạch mà Cảnh Diệc đã vạch ra từ lâu, và giao dịch chân chính lại là ——

Nàng hứa sẽ rời khỏi Cảnh Dung, đi theo Diệc Vương, đổi lấy sự an toàn của Cảnh Dung.

Thấy nàng không nói gì, Cảnh Dung đẩy nàng ra, thối lui về phía sau hai bước. Trong mắt hắn tràn ngập thất vọng.

Hắn nói: "Nếu phải hy sinh tính mạng của Thái tử để đổi lấy tính mạng của ta, Kỳ Vân Thư, ta thà chết còn hơn."

Nói xong, hắn định đuổi theo Thái tử.

Nhưng Kỳ Vân Thư trực tiếp dang hai tay ra, chắn ở trước mặt hắn, rưng rưng nước mắt.

"Không kịp nữa rồi. Binh mã của Thái tử lúc này đã bao vây Phụ Dương điện. Cảnh Dung, nghe ta, hãy nhanh chóng rời khỏi đây đi. Việc này, không liên quan gì tới chàng. Đây là chuyện giữa Thái tử và Diệc Vương. Hơn nữa, Thái tử bức vua thoái vị, cho dù Hoàng thượng có tức

giận thế nào chẳng nữa, cũng sẽ không đành lòng thật sự giết hấn. Cùng lắm hấn sẽ bị phế mất vị trí Thái tử, Diệc Vương cũng sẽ cầu tình. Tuy nhiên chàng lại khác, nếu như sự tình ở Thừa Khánh Điện không có chứng cứ, chàng sẽ chết."

Nàng không nhịn được nước mắt rơi xuống!

Những lời này của nàng, không phải không có đạo lý!

Cảnh Hoa dù sao cũng là nhi tử được Hoàng thượng yêu thương nhất, dù thế nào cũng sẽ không nhẫn tâm giết hấn!

Cảnh Dung cảm thấy buồn cười đến cực điểm.

Nỗi thất vọng trong lòng hấn, dần dần biến thành sự đau lòng.

Lúc này, hơn mười thái giám từ xa mang theo đèn lồng đi về phía bên này, nếu như phát hiện ra Cảnh Dung, hấn sẽ bị buộc tội vượt ngục!

Kỷ Vân Thư lo lắng nói: "Mau rời khỏi cung đi, nếu chần chờ nữa, sự tình vừa phát sinh ở Phụ Dương điện, cửa thành sẽ lập tức bị phong tỏa. Đến lúc đó muốn ra cũng không được."

Cảnh Dung liếc nhìn về phía mười mấy tên thái giám đang đi tới, sau đó tầm mắt lại rơi xuống trên người Kỷ Vân Thư, lạnh lùng cười.

Nụ cười kia, giống như một bông hoa có gai ở trong đêm tối.

Đâm sâu vào trong lòng Kỷ Vân Thư khiến nàng cảm thấy đau đớn.

"Kỷ Vân Thư, nàng hãy nhớ kỹ, tối nay, không chỉ là lựa chọn của Thái tử, mà cũng là lựa chọn của nàng."

Nói xong, hấn xoay người rời đi.

Sau khi thân ảnh hẫng biến mất khỏi tầm mắt của Kỳ Vân Thư.....

Nàng chung quy không thể nhịn được, nước mắt lại rơi xuống.

.....

Bên ngoài Phụ Dương điện.

Thị vệ Đông Cung đã vây quanh đại điện, giống như một pháo đài bất khả xâm phạm.

Cảnh Hoa đứng bên ngoài cửa nội tẩm, nhìn những cánh cửa đóng chặt trước mặt, thật lâu sau vẫn không có dưng khí đẩy ra.

Hắn đặt thanh kiếm của mình trước cửa, thân vệ của hắn bưng một chén thuốc qua, lúc này mới sai người mở cửa đi vào.

Trong nội tẩm rất tối, chỉ có hai ngọn nến được thắp sáng.

Trương Toàn vừa lúc đỡ Kỳ Trinh Đế lên từ trên giường đi tới chiếc ghế mềm ở bên lò sưởi.

Cảnh Hoa bưng thuốc trong tay đi tới. Bởi vì đôi tay hắn mơ hồ có chút run rẩy, thuốc trong chén cũng hơi rung lên và tràn ra ngoài.

Hắn đặt chén thuốc xuống, chấp tay: "Phụ hoàng."

Kỳ Trinh Đế nhìn hắn, hỏi: "Hôm nay là đại hôn của con, vì sao lại xuất hiện ở đây?"

"Nhi thần biết thân thể phụ hoàng không khoẻ, vì thế nên qua đây thăm người. Nhi thần còn đưa tới một chén thuốc để phụ hoàng dùng."

Kỳ Trinh Đế nghiêng gương mặt ẩn trong bóng tối, nhìn chén thuốc trên bàn, trong lòng hiểu rõ.

"Có tâm." Kỳ Trinh Đế nói một câu.

"Đây là điều nhi thần nên làm."

"Cảnh Hoa!"

Giọng của Kỳ Trinh Đế có chút yếu ớt gọi hẳn một tiếng.

Cảnh Hoa một lần nữa cúi đầu chấp tay: "Có nhi thần."

Kỳ Trinh Đế ho nhẹ vài tiếng, hỏi.

"Con còn nhớ rõ, lúc trước khi trầm phong con là Thái tử, trầm đã nói gì với con?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 293: Sơn Dương Đợi Bị Làm Thịt

Hắn nhớ rõ, đương nhiên nhớ rõ, sao hắn có thể không nhớ rõ?

"Nhi thần nhớ rõ!"

"Vậy trăm đã nói với con điều gì?"

Cảnh Hoa trầm ngâm một lát trước khi ngồi ngay ngắn lại: "Ngày ấy là ngày sinh thần của mẫu hậu, phụ hoàng đã sắc phong nhi thần thành Thái tử trước văn võ bá quan. Phụ hoàng nói, quốc bình dân an, vạn sông quy về một cõi, nhất định phải tu tính trước, sau đó là giữ bốn phận của mình. Giống như một con thuyền vượt sông, nhi thần không được hỗn loạn, không được hoang mang. Có rất nhiều lương thần hiền sĩ, nhi thần cần phải học hỏi bọn họ, tiếp nhận mọi lời trách mắng."

Năm đó, trong lễ sinh thần của hoàng hậu Tuyên Xu, sau khi kính rượu đủ loại quan lại, Kỳ Trinh Đế nâng chén lên, trước mặt triều thần Đại Lâm, tự phong Cảnh Hoa lúc ấy mới mười tuổi trở thành Thái tử.

Những lời nói này, cũng là những lời mà Kỳ Trinh Đế đã nói trước mặt tất cả quan lại trong triều.

Hơn mười năm trôi qua, Cảnh Hoa vẫn còn nhớ rõ, không hề bỏ sót một chữ.

Kỳ Trinh Đế nghe xong, gật đầu, nói: "Ừ, con vẫn còn nhớ rõ."

Ông cảm thấy vui mừng!

Sau khi Cảnh Hoa nói xong những lời này, trái tim trở nên nặng nề hơn.

Hắn vừa muốn thực hiện nhưng cũng vừa do dự về kế hoạch của mình!

Nắm tay của hắn nắm chặt trên hai đầu gối, trên mu bàn tay đều nổi lên đầy gân xanh, bộ quần áo cẩm tú sa tanh bị bàn tay hắn nắm chặt, nhàu nát khó coi.

Ẩn ở trong bóng tối, Kỳ Trinh Đế ho lên hai tiếng, hỏi tiếp: "Cảnh Hoa, con từ nhỏ lớn lên ở bên người trẫm, tâm tính của con, trẫm hiểu hơn ai hết. Con là người đơn thuần lương thiện, không thích tranh đấu, thật sự rất đơn giản. Đây chính là sự khác biệt giữa con và Cảnh Diệc, Cảnh Dung. Mặc dù bọn họ thông minh, quan viên trong triều đều cho rằng bọn họ là những người cười rồ. Nhưng trẫm lại cảm thấy, thân là đế vương, điểm thiếu sót của hai người kia chính là tâm tính. Nhiều năm qua, trẫm vẫn luôn cảm thấy như vậy."

Đã tới thời gian để uống bát canh gà!

Cảnh Hoa giống như bị tẩy não, giơ tay bưng bát canh gà này lên, định đưa tới miệng hoàng đế.

Nhưng ——

Hắn vừa đưa đến bên miệng bỗng nhiên dừng lại.

"Phụ hoàng, nhi thần không thể quay đầu được nữa."

Hắn cúi đầu xuống, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ!

Kỳ Trinh Đế không đáp, chỉ bình tĩnh nhìn hắn.

Cảnh Hoa đẩy đẩy chén thuốc tới trước mặt Kỳ Trinh Đế lần nữa, nhưng ánh mắt không dám nhìn ông.

"Phụ hoàng, xin người đừng khiến nhi thần khó xử, nhi thần đảm bảo, nhất định sẽ làm một hoàng đế tốt."

Hắn đã hạ tâm, rốt cuộc đưa ra quyết định.

Lúc này, Trương Toàn nhanh chóng tiến lên, nói: "Thái tử, Hoàng thượng chính là phụ hoàng của ngài. Hiện giờ nếu ngài quay đầu lại, vẫn còn kịp."

"Không còn kịp nữa rồi." Trong khi nói, Cảnh Hoa liền đứng dậy, lùi về phía sau vài bước.

"Thái tử....." Trương Toàn nhăn mặt, cúi người, muốn đưa ra lời khuyên cuối cùng.

Nhưng ý chí của Thái tử rất kiên định.

Kỳ Trinh Đế cũng đứng lên, đôi tay chống ở trên bàn, hơi thở hỗn hển, khó khăn quay về phía Cảnh Hoa hỏi một câu.

"Con vẫn chưa biết sai?"

"Sai?" Cảnh Hoa cười cười, ánh mắt lập tức tối sầm lại, nói: "Phụ hoàng, tất cả đạo lý mà người dạy nhi thần, nhi thần đều nhớ rõ. Nhưng hiện tại, bởi vì thời cuộc bức bách, đạo trị quốc người dạy nhi thần, đã nói, tất cả những hành động do mình làm ra, đều là vì lợi ích của bản thân. Tất cả những gì bất lợi đối với mình, đều là uy hiếp, cần nên loại bỏ. Tất cả hành động của nhi thần hôm nay, cũng đều áp dụng những gì mà người đã dạy dỗ con!"

"Nghịch tử!"

Bang ——

Kỳ Trinh Đế đập thật mạnh nắm tay lên trên mặt bàn.

Ông tức giận đến nỗi phun ra máu, chỉ vào hăn: "Trẫm sai rồi, thật sự sai rồi, không ngờ lại dưỡng ra một kẻ bất hiếu như ngươi. Hiện giờ đã tới nông nỗi này rồi, ngươi vẫn không biết hối cải."

Trương Toàn ở bên nâng đỡ hoàng đế.

Cảnh Hoa vẫn không dao động, tàn nhẫn nói: "Nhi thần đã cho phụ hoàng cơ hội, là phụ hoàng không cần. Vậy thì, phụ hoàng đừng trách nhi thần nhẫn tâm."

Lời này vừa mới nói xong, cánh cửa đóng chặt đã bị đẩy ra.

Thân vệ của Cảnh Hoa mang theo thị vệ Đông Cung vọt vào, mỗi người đều mang theo kiếm trong tay và nhắm về phía Kỳ Trinh Đế.

Tiếng kim loại va vào nhau vang vọng khắp toàn bộ Phụ Dương điện.....

Cửa mở ra, ánh sáng bên ngoài tiến vào, chiếu sáng toàn bộ nội thất.

Phản chiếu lên khuôn mặt vốn được ẩn giấu trong bóng tối của Kỳ Trinh Đế.

So với hai ngày trước, sắc mặt của ông tái nhợt hơn rất nhiều. Trên gương mặt nhợt nhạt còn mang theo lửa giận cùng với thất vọng.

Cảm giác có chút ốm yếu!

Nếu không có Trương Toàn bên cạnh nâng đỡ ông, lúc này, đoán chừng ông đã ngã xuống mặt sàn.

Chén thuốc màu vàng sẫm đặt ở trước mặt, bị nhiễm máu tươi do ông nhổ ra từ trong miệng mình, đọng lại bên cạnh chiếc bát sứ màu trắng, lạnh lẽo và chói mắt.

Đương nhiên, cũng ngay lúc thị vệ Đông Cung mang kiếm vọt vào, Thái tử cũng đột nhiên quát lớn một tiếng.

"Thu kiếm lại."

Thị vệ Đông Cung lĩnh mệnh, lập tức thu kiếm vào trong chuôi kiếm.

Thái tử nói: "Phụ hoàng, toàn bộ nơi này đều đã bị nhi thần bao vây, và có thể thuận lợi xông vào, chính là nhờ ơn phụ hoàng người. Nếu không phải người chọn hôm nay là đại hôn của nhi thần, Phụ Dương điện sẽ không bị lỏng lẻo như thế. Hơn nữa, toàn bộ bá quan văn võ đều đã tụ tập ở Đông Cung, sự tình trong Phụ Dương điện, sẽ không có người nào biết. Vì vậy....."

Hắn chỉ vào chén thuốc kia.

"Nếu như phụ hoàng có thể làm theo ý của nhi thần, uống chén canh này, nhi thần sẽ tuyên bố với bên ngoài, phụ hoàng băng hà bởi vì bệnh tật. Sau khi nhi thần đăng cơ, sẽ đại táng phụ hoàng chu đáo, cũng sẽ truy phong phụ hoàng."

Thật sự là một nhi tử tuyệt vời!

Chiếc mũ này, Kỳ Trinh Đế dường như không thể đội nổi.

Tuy nhiên ——

Kỳ Trinh Đế giận dữ, chống cơ thể suy yếu dậy, vươn ống tay áo qua, quét toàn bộ chén thuốc trên bàn xuống mặt sàn.

Choang choang!

Vỡ nát đầy đất.

Cảnh Hoa biết, bản thân mình đã đi tới một bước này sẽ không thể nào quay đầu lại.

Hắn giơ ngón tay lên, vừa ra hiệu cho thị vệ của mình.

Vừa nói: "Được, nếu phụ hoàng nhất định không chịu uống chén thuốc kia, vậy đừng trách nhi thần vô tình."

Hắn vừa nói xong, lập tức di chuyển tay mình về phía trước.

Những tên thị vệ tuân lệnh, ngay lập tức rút kiếm ra lần nữa, lần lượt nhắm ngay vào hai người Kỳ Trinh Đế và Trương Toàn.

Kỳ Trinh Đế bỗng nhiên ngã người ra phía sau, ngồi xuống ghế mềm sau lưng. Sau một khoảnh khắc, Trương Toàn cũng quỳ ở trên mặt sàn, chắp hai tay, cầu khẩn nói: "Thái tử, xin người đừng phạm thêm lỗi lầm nữa!"

Giọng nói của Trương Toàn mang theo sự nghẹn ngào thê lương.

Cảnh Hoa không hề có chút dao động, hai mắt đỏ ngầu.

Hắn ra lệnh một tiếng: "Giết!"

Thị vệ Đông Cung giơ kiếm lên, đâm tới Kỳ Trinh Đế, nhưng khi khoảng cách chỉ còn vài bước, mấy thanh kiếm vốn nhắm thẳng vào Kỳ Trinh Đế, đột nhiên chuyển hướng, một nhát chém chết những tên thị vệ bên cạnh.

Không một lời cảnh báo, máu tươi ngay lập tức lã lẽ nhiễm đỏ toàn bộ nội tâm.

Thị vệ Đông Cung, đột nhiên một nửa đã bị giết chết, một nửa lại trở thành kẻ giết người!

Những thị vệ đột nhiên phản bội ngay khi lâm trận, sau khi chém giết xong những tên thị vệ Đông Cung, lập tức nhắm thẳng mũi kiếm về phía Cảnh Hoa.

Một màn trước mặt này, hoàn toàn thoát khỏi sự kiểm soát của Cảnh Hoa. Ngay lập tức, hãn hoàn toàn trở nên ngây ngốc.

Hai tròng mắt trừng lớn, hai chân mềm nhũn, ngay cả bả vai vốn luôn thẳng thắn cũng sụp xuống trong khoảnh khắc này.

"Các người....."

Cảnh Hoa chỉ vào những kẻ phản bội trước mặt.

Đột nhiên, giọng nói của Cảnh Diệc truyền đến từ phía sau hãn.

"Thái tử mưu phản, bắt lấy."

Mệnh lệnh vừa được đưa ra, một nửa thị vệ "Đông Cung" lập tức tiến lên và tóm lấy Cảnh Hoa, ấn bờ vai hãn, áp hãn xuống mặt sàn.

Hãn hoàn toàn không hề chống cự, ngây ngẩn cả người.

Ngay lúc này, hãn giống như một con sơn dương đang đợi bị làm thịt.

Hơn nữa, hãn đã bị rơi vào ngõ cụt, không có lối thoát!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 294: Vu Hãm! Vu Hãm!

Cảnh Diệc mặc một thân triều phục, cực kỳ khí thế đi tới.

Hắn ta vòng qua Cảnh Hoa đang quỳ dưới sàn nhà, đi thẳng tới trước mặt Kỳ Trinh Đế, chắp hai tay, cúi đầu: "Nhi thần cứu giá chậm trễ, mong phụ hoàng thứ tội."

Kỳ Trinh Đế đè tay lên ngực, thở hỗn hển. Ông không đáp lại lời Cảnh Diệc, chỉ nhìn Cảnh Hoa đang quỳ trên sàn nhà. Kỳ Trinh Đế yếu ớt nâng bàn tay lên, đập xuống bàn một cái.

"Nghịch tử!"

Kỳ Trinh Đế tức giận tới cực điểm.

"Trẫm nghĩ, nếu như ngươi còn một chút hối hận, trẫm sẽ tha cho ngươi, cũng sẽ bỏ qua hết chuyện cũ. Nhưng ngươi chấp mê bất ngộ, khiến trẫm thất vọng buồn lòng."

Giọng nói của ông càng ngày càng thấp, càng ngày càng suy yếu.

Cảnh Diệc mang theo vẻ mặt lo lắng, ra lệnh cho thái giám đứng ở cửa: "Mau truyền thái y."

"Vâng."

Thái giám vội vã rời đi.

Cảnh Hoa quỳ trên sàn vẫn có chút si ngốc, ngay cả sắc mặt cũng tái nhợt vì sốc, trong ánh mắt của hắn còn mang theo hoài nghi và sợ hãi vô tận.

Hắn ngẩng đầu lên, hỏi Cảnh Diệc: "Vì sao?"

Tại sao lại như vậy?

Rõ ràng kế hoạch của mình không hề có một kẽ hở, hôm nay chính là đại hôn của mình, bá quan văn võ đều ở Đông Cung, ai có thể nghĩ tới chủ nhân của hôn lễ sẽ âm thầm rời đi, mang heo binh lính đi giết lão tử của mình?

Cảnh Diệc lạnh lùng nói: "Cảnh Hoa, người định cùng với Nghiêm Duy Di mưu hại phụ hoàng, âm thầm điều động thị vệ Đông Cung của người vào trong hoàng cung. Cho dù hôm nay là ngày đại hôn của người, người có quyền điều binh tiến cung. Nhưng, người đừng quên, An tướng quân canh giữ cửa cung không phải là đồ ngốc, vì vậy nên đã báo việc này lại cho ta."

"Cho dù như thế, người làm sao có thể....."

"Làm sao có thể đổi thị vệ Đông Cung trước khi người bao vây hoàng cung?" Cảnh Diệc trực tiếp nói thẳng.

"....."

"Bởi vì, Nghiêm Duy Di đã thú nhận, hắn ta đang ở trong đại lao Hình Bộ, nếu người muốn đổi đầu với hắn ta, ta sẽ mang hắn ta tới gặp người."

"Nghiêm Duy Di?" Cảnh Hoa lắc đầu: "Ta căn bản không quen biết người này."

"Phải không?" Cảnh Diệc chỉ vào chén thuốc bị đổ ở trên mặt sàn: "Nghiêm Duy Di nói, trong chén thuốc này có bỏ thêm thạch đan độc. Độc này đúng là do Nghiêm Duy Di chế tạo ra, hai người các người sớm đã âm thầm thông đồng với nhau."

Cảnh Diệc nói năng rất có khí phách!

Nói xong, Cảnh Diệc quay qua Kỳ Trinh Đế, nói: "Phụ hoàng, nhi thần còn biết, thời điểm Cảnh Dung rời kinh để điều tra 《Lâm Kinh Án》, Cảnh Hoa cũng âm thầm ra lệnh cho Nghiêm Duy Di nhiều lần ám sát Cảnh Dung bằng cách dùng thạch đan độc. Nếu như phụ hoàng không tin, có thể truyền triệu Cảnh Dung tới hỏi là biết, còn có vị Kỳ tiên sinh kia, hẳn cũng có biết hiểu về độc này, cũng biết độc này là do Nghiêm Duy Di tự mình chế ra, nhưng không có chứng cứ, không thể trình báo cho phụ hoàng."

Vu hãm.

Trắng trợn vu hãm!

Cảnh Hoa ngay lập tức phản bác: "Người nói bậy, ta chưa từng phái người giết Cảnh Dung. Tội danh này, ta không nhận."

Cảnh Hoa kích động giãy giụa, nhưng thị vệ hai bên vẫn dùng sức áp hãm ở trên mặt sàn.

Cảnh Diệc nghe hẳn phản bác cũng không đáp lại, chỉ âm thầm câu môi cười lạnh một tiếng. Hẳn ta thầm nghĩ, nếu như có thể vu oan một cho người một tội, vậy ta cũng không sợ vu oan thêm cho người vài tội nữa.

Vì thế, hẳn ta nói tiếp với Kỳ Trinh Đế: "Không chỉ có như thế, ngay cả vụ cháy ở Thờa Khánh Điện lần này, cũng là do Thái tử gây ra."

Cái gì?

Cảnh Hoa xác định bản thân mình không hề nghe lầm.

Vụ cháy ở Thừa Khánh Điện, có liên quan gì tới hãn?

Cảnh Hoa đỏ mặt tía tai, bắt đầu xao động, hai đầu gối dịch trên mặt sàn, vừa dùng sức giãy giụa, vừa rống giận: "Bốn Thái tử dám làm dám chịu, Nghiêm Duy Di cái gì, vụ cháy ở Thừa Khánh Điện cái gì, tất cả đều là giả dối. Rõ ràng người đang muốn vu oan hãm hại. Cảnh Diệc a Cảnh Diệc, người là một tiểu nhân đê tiện, nếu bốn Thái tử có thể xoay người, nhất định người là người chết đầu tiên."

Đôi mắt hãn đỏ ngầu!

Hãn còn luôn miệng tự xưng mình là "Thái tử", thật sự không biết xấu hổ.

Kỳ Trinh Đế nghe hết tất cả những lời Cảnh Diệc nói, trong lòng tiêu hoá hết toàn bộ những sự kiện kia. Ông không tức giận như lúc trước nữa, bình tĩnh lại và hỏi Cảnh Diệc.

"Sự kiện Thừa Khánh Điện, có chứng cứ gì không?"

"Có!"

Tất nhiên là có!

Cảnh Diệc liếc mắt ra hiệu cho thị vệ nơi cửa một cái, tên thị vệ kia lập tức mang người bên ngoài tiến vào.

Người tiến vào thật ra không phải là ai khác, đó chính là Trương Bác.

Hầu tước Trương Bác.

Trương Bác vừa tiến vào thì lập tức quỳ xuống.

Ông ta quỳ sát đất, giọng điệu run rẩy: "Thần..... tham kiến Hoàng thượng."

Kỳ Trinh Đế cực lực trợn mắt nhìn Trương Bác, hỏi: "Sự tình ở Thừa Khánh Điện, người biết?"

"Vâng, thần..... biết!"

Thái tử quỳ gối bên cạnh ông ta, dùng một đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm ông ta, sắc mặt đầy sợ hãi và phẫn nộ. Hắn vừa vồ lấy Trương Bác, vừa kêu: "Trương Bác, chuyện xảy ra ở Thừa Khánh Điện không có bất kỳ liên quan nào tới bốn Thái tử. Nếu như người dám tạo chứng cứ giả, đó là tội khi quân!"

Giọng nói của hắn rất lớn, vang vọng khắp toàn bộ nội điện!

Trương Bác nghiêng người qua một bên, cẩn thận liếc mắt nhìn Cảnh Diệc bên cạnh một cái.

Cảnh Diệc mang theo giọng điệu cảnh cáo nói: "Trương đại nhân, người chỉ cần nói ra toàn bộ sự tình người biết. Hoàng thượng khai ân, sẽ tha cho người một mạng."

Trương Bác nuốt nước bọt!

Trong nhà ông ta, toàn bộ hơn mười mạng người đều đang nằm ở trong tay Cảnh Diệc, nếu như ông ta không nói theo những gì Cảnh Diệc đã dặn, đừng nói là thân nhân ông ta, hôm nay, ông ta cũng đừng mơ tưởng ra khỏi Phụ Dương điện.

Vì vậy ——

Ông ta một lần nữa cúi người, nói với Kỳ Trinh Đế: "Hoàng thượng, vụ cháy ở Thừa Khánh Điện, thần chỉ biết những chiếc đèn lồng được vận

chuyển tới từ Thuỷ Thành, khi vừa mới vào thành đã bị Thái tử thay đổi. Sau đó Thái tử ra lệnh cho thần không được phép để lộ ra ngoài, nếu không, sẽ lập tức giết vi thần, vi thần không biết thì ra Thái tử đã lên kế hoạch muốn mưu hại Hoàng thượng. Tuy nhiên, việc này Dung Vương hình như cũng nhận được tin tức, vì thế đã đi tới Hậu tư bộ, đổi hết đèn lồng của Thái tử, nhưng Dung Vương không phát hiện ra dây thép có vấn đề, vì thế nên mới xảy ra vụ cháy ở Thờ Khánh Điện."

Nói xong, ông ta lại nhanh chóng bồi thêm một câu: "Những lời thần nói là thật, cầu xin Hoàng thượng khai ân, tha cho vi thần."

Kỳ Trinh Đế nghe xong, chỉ hỏi một câu: "Ý của người là, Cảnh Dung sớm đã biết đèn lồng kia có vấn đề, vì thế âm thầm đổi đi, nhưng bởi vì muốn giúp Thái tử che giấu việc này mà tình nguyện bị bắt giam?"

"Vâng, Dung Vương sai người đổi đèn lồng đi, không cho phép thần tiết lộ nửa câu, nhưng không ngờ vấn đề lại nằm ở dây thép, không phải đèn lồng!"

Trương Bác nói rất thành khẩn!

Cảnh Diệc nghe thấy thì rất vừa lòng, nhưng Kỳ Trinh Đế nghe thấy lại càng thêm thất vọng.

Cảnh Hoa nghe thấy thì vừa kinh ngạc vừa tức giận.

"Trương Bác, người nói bậy, đây không phải sự thật, bốn Thái tử không làm điều đó." Hãn rống giận, nói tiếp: "Có phải Cảnh Diệc đã bảo người nói như vậy hay không, bảo người vu hãm bốn Thái tử. Người nói đi, có phải hãn uy hiếp người hay không? Có phải hay không?"

"Thái tử, lúc này vì sao vi thần phải nói dối? Là ngài đã đổi đèn lồng từ Thuỷ Thành đưa tới, còn ra lệnh cho vi thần phải giữ bí mật, chẳng lẽ ngài đều đã quên rồi sao?"

"A phi, bốn Thái tử không làm điều đó." Trong khi nói, hấn đau khổ nhìn Kỳ Trinh Đế: "Phụ hoàng, người phải tin tưởng nhi thần!"

"Tin tưởng?" Kỳ Trinh Đế mang theo khuôn mặt thất vọng, một lần nữa đứng dậy, với sự giúp đỡ của Trương Toàn bước tới trước mặt Cảnh Hoa.

"Hôm nay, người bao vây cung vua bức vị, nếu không phải Cảnh Diệc phát hiện đúng lúc, trẫm đã bị người giết. Người nói xem, người làm thế nào để trẫm tin tưởng người?"

Ông tức giận đến nỗi đau ngực.

Kỳ Trinh Đế nhắc ngón tay lên, nhướng mày.

"Mang kiếm tới."

Vì thế, thanh kiếm mà Thái tử đặt ở bên ngoài không mang theo vào, lập tức được đưa tới trong tay hấn.

"Thanh kiếm này, là năm đó trẫm ban cho người. Hôm nay, trẫm sẽ dùng thanh kiếm này, tự tay giết tên súc sinh đại nghịch bất lương như người!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 295: Hoàn Toàn Sai

Cánh tay Kỳ Trinh Đế run rẩy, nắm chặt kiếm trong tay, chậm rãi nâng lên, muốn chém về phía cổ Cảnh Hoa.

Sau một khoảnh khắc, Cảnh Hoa kêu lên: "Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi. Xin người hãy tha thứ cho nhi thần. Sự tình Thừa Khán Điện, sự tình đuổi giết Cảnh Dung, tất cả đều không liên quan gì tới nhi thần. Phụ hoàng, người phải tin tưởng nhi thần."

Cảnh Hoa nước mắt lưng tròng!

Thị vệ hai bên buông lỏng tay ra, Cảnh Hoa ngay lập tức nhào tới và ôm lấy đùi của Kỳ Trinh Đế.

Hắn kêu lên từng tiếng "Phụ hoàng".

Kêu đến nỗi bàn tay Kỳ Trinh Đế cũng đều mềm nhũn.

Tên súc sinh này, dù sao cũng do mình dưỡng bên người từ nhỏ, cứ như vậy giết đi, dù sao vẫn có chút không đành lòng.

Đôi tay ông run rẩy, thật lâu sau vẫn không thể hạ xuống!

Khi trái tim ông đã bình tĩnh trở lại, ông lập tức dùng một chân đá văng Cảnh Hoa ra, chìa kiếm về phía hắn lần nữa.

"Hiện giờ, người vẫn không biết hối cải, người có thể bao vây hoàng cung và ép trăm chết, còn có gì không thể làm được? Hôm nay nếu trăm không giết người, sao có thể xoa dịu được quần chúng?"

Giết!

Vẫn phải giết!

Nếu không, mặt mũi thiên tử sẽ gác ở đâu?

Cảnh Hoa rùng mình một cái, nhìn thanh kiếm găm trong gang tấc, đồng tử co rút lại, bộ dáng sợ hãi như đang cận kề cái chết.

Trong miệng hắn vẫn luôn lặp lại: "Không phải, không phải nhi thần làm, nhi thần bị oan....."

Kỳ Trinh Đế hiện lên vẻ mặt thất vọng!

Đúng lúc Kỳ Trinh Đế đang chuẩn bị giết hắn.

Cảnh Diệc thấy thế tiến lên, chấp tay: "Phụ hoàng, mặc dù Thái tử mưu phản là đại nghịch bất đạo, nhưng Thái tử cũng bị Nghiêm Duy Di che mắt mới có thể làm ra đủ thứ sai. Hơn nữa, Thái tử dù sao cũng mang thân phận trữ quân, nhi thần khẩn cầu phụ hoàng khai ân, xử lý nhẹ nhàng."

Đương nhiên, tước đoạt được danh hiệu Thái tử là biện pháp giải quyết tốt nhất!

Thái tử mang vẻ mặt nghi ngờ, trời mới biết Cảnh Diệc vì sao lại giúp hắn?

Hắn nhắc tay phải lên, phất ống tay áo một cái, hung hăng mà chỉ vào Cảnh Hoa: "Bốn Thái tử không cần người giả mù sa mưa. Người vu oan hãm hại ta, quả thực đáng khinh."

"Thái tử, việc này có nhân chứng ở đây. Người làm những chuyện như vậy, cho rằng có thể che trời giấu biển, nhưng Nghiêm Duy Di và Trương đại nhân đều đã nói ra toàn bộ tội trạng của người, ta không hề hãm hại người."

"Nói bậy, ta không quen biết Nghiêm Duy Di nào cả, cũng không hề nghĩ tới việc làm hại Cảnh Dung. Vụ cháy ở Thừa Khánh Điện, càng không phải là việc ta làm. Cảnh Diệc, ta không ngốc, người muốn mượn sự tình lần này, đổ hết tất cả mọi tội lỗi tới trên đầu ta. Đây rõ ràng chính là ý định của người." Cảnh Hoa tức giận sôi máu.

Ngược lại, hắn tiếp tục ôm đùi Kỳ Trinh Đế.

Hắn bắt đầu sốt ruột giải thích, nói: "Phụ hoàng, nhi thần thật sự không hề làm những việc đó, người hiểu rõ nhi thần nhất."

Hiểu rõ?

Kỳ Trinh Đế nói: "Đúng, đúng là vì trẫm biết người, hiểu người nhất, vì thế mới tin tưởng rằng người bị người khác xúi giục, đuổi giết Cảnh Dung, âm mưu tạo phản, có ý đồ giết trẫm đăng cơ."

"Phụ hoàng, nhi thần thật sự....."

Lời còn chưa nói xong, hắn lại bị Kỳ Trinh Đế dùng chân đá một cái.

Kỳ Trinh Đế tức giận nói: "Hôm nay nếu người không chết, trẫm sẽ không thể đứng trước người trong thiên hạ."

Thanh kiếm trong tay ông một lần nữa được giơ lên!

Nhưng vẫn thiếu một chút dũng khí để vung nó xuống.

Cảnh Diệc cũng trực tiếp quỳ xuống, hết sức cầu xin: "Phụ hoàng, Thái tử ngàn sai vạn sai, cũng là do kẻ gian mê hoặc, mong phụ hoàng niệm tình Thái tử từ nhỏ đã đi theo bên cạnh người, tha cho hắn."

"Cảnh Diệc, người còn dám cầu tình giúp hắn?"

"Thái tử là huynh trưởng của nhi thần, tình như thủ túc không thể chặt đứt. Nhi thần cũng biết trong lòng phụ hoàng cực kỳ thất vọng đối với Thái tử, nhưng phụ hoàng thật sự có thể nhẫn tâm chém xuống một kiếm hay sao?"

Đương nhiên ông không đành lòng!

Súc sinh kia do chính mình nuôi lớn.

Kỳ Trinh Đế có chút do dự, bàn tay run rẩy hạ xuống, thanh kiếm cũng thoáng hạ xuống.

Cảnh Diệc tiếp tục rên sất khi vẫn còn nóng: "Phụ hoàng, tội của Thái tử không lớn, khẩn cầu phụ hoàng khai ân, tha cho Thái tử một mạng."

Giọng nói rơi xuống, Cảnh Diệc quỳ phục xuống sàn, dập đầu.

Thái tử hoàn toàn ngã sụp xuống sàn nhà, hẳn còn có thể nói gì được nữa, chẳng có gì để phản bác lại!

Một cái miệng của hắn, chỉ sợ không thể nói được lời nào nữa.

Tóm lại chính là ba chữ —— đã xong đời!

Kỳ Trinh Đế vừa nhìn Cảnh Diệc quỳ sụp trên sàn, vừa nhìn Cảnh Hoa mềm nhũn trên sàn, cơn giận trong lòng cũng dần dần tan biến.

Ánh mắt ông rơi xuống, nhìn thanh kiếm trong tay mình.

Sau đó ông cười nhạt một tiếng.

Và nói với Cảnh Hoa.

"Trẫm theo tiên hoàng Nam chinh Bắc thảo, bình trị man di, định yên Khang Sơn, toàn bộ chư quốc biên cương đều xưng thần. Thanh kiếm này,

trẫm đã đoạt được từ trong tay Ly vương hơn ba mươi năm trước. Thanh kiếm này tên là Chấn Thi Kiếm. Trẫm tặng thanh kiếm này cho người vì muốn người ghi nhớ gốc rễ Ly quốc diệt quốc, muốn người dùng thanh kiếm này tiếp tục đi đánh thiên hạ mà không phải để người giết trẫm."

Cảnh Hoa sững sờ không nói nên lời!

"Những năm gần đây, trẫm cho người cơ hội hết lần này tới lần khác, để người đi theo trẫm xử lý quốc sự. Năm đó, Giang Nam xảy ra lũ lụt, phía Bắc gặp nạn hạn hán, trẫm giao thác việc này cho người, hy vọng người có thể nghĩ các biện pháp giải quyết. Nhưng, người chỉ lo chơi bời, suốt ngày an nhàn. Mặc dù trẫm cực kỳ thất vọng đối với người, nhưng bản tính đơn thuần thiện lương của người không tệ, vì thế trẫm vẫn kiên trì ủng hộ người làm Thái tử, ngay cả khi người không bằng người. Nhưng hôm nay, người lại lo lắng trẫm sẽ sửa lập Thái tử mà bao vây Phụ Dương điện. Hành động này của người, khiến trái tim trẫm giống như bị đao cắt. Trẫm làm thế nào có thể xem người là trử quân tương lai của giang sơn Đại Lâm ta? Người căn bản là không xứng đáng!"

Kỳ Trinh Đế nói xong một hơi.

Sắc mặt của ông tái nhợt, ôm lấy ngực và ho khan một trận.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Tiếng thanh kiếm leng keng rơi xuống ——

Kỳ Trinh Đế siết chặt tay, đi về phía trước, bàn tay buông lỏng, ném thanh kiếm ở trên mặt sàn.

Ánh nền chiếu rọi ở trên thanh kiếm, phản chiếu ánh sáng lên trên sườn mặt xám xịt giống như tro tàn của Cảnh Hoa.

Hai tay hần thu ở trong ống tay áo, chống đỡ trên mặt sàn, bên tai, vang lên những tiếng ong ong.

Nhưng hần vẫn nghe rất rõ ràng tiếng Kỳ Trinh Đế hạ lệnh truyền xuống.

"Hiện nay, Thái tử không có đức hạnh, bất tài, mưu phản và hành thích vua không biết hối cải, lập tức xoá bỏ phong hiệu Thái tử, giam giữ tại Đông Cung. Nếu không có mệnh lệnh của trẫm, không được ra khỏi Đông Cung nửa bước."

Tức bỏ phong hiệu Thái tử?

Thái tử có cảm giác giống như bị một luồng tia chớp đánh mạnh vào đầu.

Hần đã lên kế hoạch như vậy, chính là vì muốn đăng cơ làm hoàng đế. Nhưng kết quả chỉ là công dã tràng mà thôi.

Hần sai rồi!

Hoàn toàn sai!

Trên đời này, người mà hần không nên phản nhất, chính là lão tử của mình!

Ngay sau khi hạ chỉ xong, cả người Kỳ Trinh Đế chung quy không thể chống đỡ được nên ngã xuống, Trương Toàn bước lên trước đỡ lấy ông, Cảnh Diệc cũng tiến lên, thị vệ cũng cùng nhau tiến lên.

Tất cả đều vây quanh Kỳ Trinh Đế giống như tổ ong.

Tâm mắt của Cảnh Hoa nhìn nhóm người kia cũng càng ngày càng mờ hồ, động tác càng ngày càng chậm.....

Ánh mắt của hắn dần dần mất tập trung, đầu óc choáng váng xoay vài vòng, sau đó ngã ngửa người ngất đi.

Trên đỉnh đầu hắn, đó là bức tranh tráng lệ bằng vàng, giống như một cơn lốc xoáy thật lớn, khuấy động toàn bộ suy nghĩ cùng với tâm trí của hắn vào trong đó.

Cho đến khi ——

Cả người hắn bị mấy tên thị vệ kéo lên khỏi mặt sàn, lôi ra khỏi Phụ Dương điện.

Trông hắn giống như một con thú nhồi bông mặc người lôi kéo!

.....

Đông Cung, nội điện!

Cảnh Hoa cũng không biết mình đã bị kéo về Đông Cung như thế nào.

Sau đó, hắn trực tiếp bị ném xuống mặt đất.

Mấy tên thị vệ không nói lời dư thừa, cũng không có hành vi không cần thiết. Bọn họ rời khỏi nội điện, chuẩn bị đóng cửa lại.

Cảnh Hoa dường như bị gió lạnh thổi qua nên có chút tỉnh táo, cựa quậy đứng dậy khỏi mặt đất, chạy về phía cửa.

Tuy nhiên, hắn đã bị thị vệ ngăn lại.

"Tránh ra, bốn Thái tử muốn gặp Phan tiên sinh, các người đi tìm ông ấy tới đây. Đi tìm ông ấy tới đây!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 296: Khăn Voan Đỏ

Tìm Phan Sùng?

Thị vệ nói: "Đại hoàng tử, ngài vẫn nên đợi ở Đông Cung. Hoàng thượng đã hạ lệnh, không cho phép ngài ra khỏi Đông Cung, cũng không cho phép người nào tiến vào Đông Cung."

Gọi hẳn là Đại hoàng tử chẳng có gì lạ, nếu như phong hiệu Thái tử đã bị tước đoạt, trước khi hẳn được phong là Thái tử cũng không được phong Vương, tất nhiên chỉ có thể dựa theo ngôi vị mà gọi một tiếng "Đại hoàng tử".

Danh hiệu này, đã mười mấy năm rồi Cảnh Hoa chưa từng nghe thấy.

Hắn nói: "Ta là Thái tử, phụ hoàng sẽ không đối xử với ta như vậy, các người hãy tìm Phan tiên sinh tới đây. Nhanh, nhanh lên!"

Hai tên thị vệ nhìn thoáng qua nhau, thái độ chắc nịch.

"Mệnh lệnh của Hoàng thượng không thể kháng!"

Nói xong, bọn họ lập tức đẩy Thái tử vào trong, nhanh chóng kéo cửa, sau đó khoá lại.

Một thời hô mưa gọi gió, hiện tại đã bị giam lỏng.

Hắn lùi về phía sau vài bước nên bị va vào chiếc cột, sau lưng tê rần, hai chân mềm nhũn.

Hắn ngồi bệt xuống mặt đất!

Lúc này, hắn thật sự hoàn toàn ngây người.....

Giống như người uống say.

Toàn bộ hoàng cung cũng bị một trận bão quét qua!

Kỳ Trinh Đế tức giận đến nỗi bệnh nặng, suýt nữa đã thật sự băng hà.

Đông Cung vốn là một mảnh lễ hội tương bình, ngay trong thời gian một chén trà nhỏ khi tin tức truyền ra từ Phụ Dương điện, toàn bộ tàn dư thế lực của thái tử ở Đông Cung đều bị xoá sổ, tất cả đều bị treo cổ, không một ai sống sót.

Ngoại trừ mấy tên thái giám và cung nữ ở Đông Cung, bất cứ người nào có tham gia vào chuyện này đều đã chết.

Trong hôn phòng!

Khổng Ngu nghe thấy một loạt tiếng náo động bên ngoài, nghe thấy tiếng gươm đao, tiếng kêu la thảm thiết và tiếng quát tháo, cùng với tiếng máu tươi chảy khắp cung đình.....

Nàng cúi đầu, tầm mắt vẫn luôn bình tĩnh. Phía trên chiếc khăn voan đỏ có thêu một đôi uyên ương ở trên mặt nước sinh động như thật. Bởi vì cửa sổ không đóng, một cơn gió lạnh tràn vào, nhẹ nhàng thổi tung tấm khăn voan đỏ ở trên đầu nàng.

Cho đến khi ——

Chiếc khăn voan đỏ bị gió thổi rơi xuống sàn!

Nàng nhìn chiếc khăn voan màu đỏ ở trên mặt sàn, một lúc lâu sau cũng không có phản ứng gì.

Lúc này, có người nôn nóng đẩy cửa tiến vào, kèm theo tiếng la hét: "Công chúa, không hay!"

Nàng ngược mắt nhìn qua, đó chính là nha đầu Quyên Nhi vẫn luôn đi theo bên người.

Quyên Nhi lau nước mắt, trực tiếp bổ nhào tới bên chân nàng, mặt đầy nước mắt, nôn nóng nói: "Thái tử tạo phản, vây cung bức vị, Hoàng thượng đã hạ lệnh, tất cả những người có liên quan đều bị tử tội. Thái tử cũng bị giam lỏng ở Đông Cung."

Trong giọng nói còn mang theo một chút đồng tình và tiếc hận cho Thái tử cùng với Khổng Ngu.

Sau khi nghe những lời nói này, Khổng Ngu lại cực kỳ bình tĩnh!

Nàng chỉ hỏi một câu: "Sự tình phát sinh từ khi nào?"

"Đó là một canh giờ trước."

"Người cứu giá là ai?"

"Diệp Vương."

"Vậy, Thái tử ngoài việc vây cung bức vị, còn làm gì nữa?"

"Vụ cháy ở Thừa Khánh Điện, cũng do Thái tử gây ra."

Một hỏi một đáp!

Khi nghe được câu trả lời cuối cùng, trái tim của Khổng Ngu rốt cuộc cũng bình yên lại.

Nếu cái vung này có thể úp trên lưng Thái tử, vậy thì Cảnh Dung có thể an toàn rời khỏi nhà giam.

Nàng hỏi tiếp.

"Hoàng thượng hiện tại thế nào?"

Quyên Nhi trả lời: "Nghe nói Hoàng thượng bị ngắt xiu, thái y đã vội vàng qua đó."

Trong khi nói, nha đầu còn bắt đầu khóc nức nở.

Khổng Ngu nâng tay phải lên, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ bé của Quyên Nhi.

Nàng cười cười: "Quyên Nhi đáng thương, từ nhỏ người đã đi theo bên người ta, nếu sớm biết được sẽ có ngày hôm nay, lúc trước ta không nên mang người tiến cung. Không, lúc ấy khi ở Thanh Sơn Cư, ta không nên mang người trở lại kinh thành, người sẽ không mắc kẹt ở kinh thành, cũng không bị mắc kẹt ở trong cung vĩnh viễn. Ta thực sự xin lỗi người."

Quyên Nhi lau nước mắt, dùng sức lắc đầu!

"Từ nhỏ có thể đi theo bên người công chúa là phúc khí của Quyên Nhi, cho dù phát sinh bất luận sự tình gì, Quyên Nhi cũng sẽ không rời khỏi công chúa, sẽ vẫn luôn bên cạnh người."

"Đồ ngốc, sao người có thể nghĩ như thế được chứ? Nếu như có thể ra khỏi cung, người hãy ra khỏi cung đi thôi. Hoàng cung này, căn bản là không phải là nơi người nên sống."

"Công chúa....."

"Nghe lời, người hãy rời khỏi hoàng cung. Ta cũng sẽ nghĩ cách đưa người ra ngoài."

Cho dù Quyên Nhi liều mạng lắc đầu, nhưng trong thâm tâm Khổng Ngu cũng đã xác định.

Nàng hít một hơi thật sâu, đứng dậy rời khỏi giường. Một chiếc áo choàng màu đỏ, phản chiếu dưới ánh nến màu đỏ, cực kỳ đẹp.

Nàng đi đến phía trước cửa sổ, duỗi tay đóng lại cánh cửa đang được mở toang, sau đó bước ra bên ngoài, nhìn khung cảnh hỗn độn trong sân, ánh mắt nàng trước sau vẫn luôn bình tĩnh như nước.

Bên ngoài, trời cũng bắt đầu mưa.....

Từng giọt mưa phùn rơi xuống, dừng ở trên bờ vai, trên mặt khiến nàng có cảm giác lạnh lạnh.

Khóe miệng nàng nhẹ nhàng cong lên, mang theo một nụ cười thắm người, trong lơ đãng lại khiến người nhìn không thấu, không thể hiểu được.

Trong ống tay áo màu đỏ lộng lầy, những ngón tay tinh tế thon dài chậm rãi cuộn lại, nắm chặt thành nắm đấm.

Tại thời điểm này, nàng đã sẵn sàng.

Nàng quyết định thực hiện một kế hoạch mà nàng đã chuẩn bị trước khi gả đến Đông Cung.

.....

Đêm càng khuya càng lạnh!

Toàn bộ bầu trời đều là màu đêm đen tối, cực kỳ quỷ quyệt.

Trong Trúc Khê Viên.

Kỷ Vân Thư ở trong Trúc Khê Viên, tâm trí nàng vẫn luôn văng vẳng những lời nói của Cảnh Dung.

"Đó không chỉ là sự lựa chọn của Thái tử mà cũng là sự lựa chọn của nàng!"

Những lời nói này, kể từ khi nàng rời khỏi cung cho đến bây giờ, vẫn luôn quanh quẩn ở bên tai nàng, lượn lờ không tan.

Nàng biết bản thân mình đã đưa ra một quyết định sai lầm. Nhưng, chỉ cần có thể cứu được Cảnh Dung ra, nàng đều nguyện ý.

Nàng thở dài một hơi, nhìn về phía hoàng cung, trong lòng hoang mang rối loạn.....

Thời Tử Sâm hỏi nàng: "Vì sao không nói với Vương gia?"

Nàng lắc đầu, cười cười.

"Không thể nói!"

"Vì sao? Nếu người nói, Vương gia sẽ hiểu."

"Vậy người có thể hiểu sao?" Kỳ Vân Thư hỏi lại Thời Tử Sâm.

Thời Tử Sâm sững sốt, không thể trả lời.

Kỳ Vân Thư tiếp tục nói: "Ta không thể nói với hãn. Bởi vì, hãn biết ta có thể lựa chọn tìm kiếm bằng chứng, chứng minh được đó là tội của Lý lão tướng quân. Ta có thể phá được vụ án này, nhưng ta không thể! Vì tiểu thế tử kia, vì mười vạn đại quân, ta không thể làm như vậy. Hơn nữa, chúng ta thực sự không có chứng cứ, ngoài trừ đưa ra giao dịch với Diệt Vương, ta không có lựa chọn nào khác"

Nàng cảm thấy bất lực!

Tại nhà giam của Đại Lý Tự, Cảnh Dung đã rời khỏi hoàng cung và quay lại nơi này.

Ngay khoảnh khắc hần quay trở lại, hần vẫn luôn ngồi ở trên chiếu, rũ đầu xuống, nắm chặt hai tay, ánh mắt hoảng hốt, không có sự tập trung.

Hần giống như thất hồn lạc phách, như thể chỉ cần chạm một chút cũng có thể đẩy hần bay xa.

Cũng chính bởi vì như vậy, hần có vẻ yên tĩnh lạ thường!

Sự yên tĩnh của hần khiến người không thể nhìn ra được bất kỳ sự khác biệt nhỏ nhất.

Khiến người cảm thấy cực kỳ đáng sợ.

Mắt sắc đen như mực của hần, cũng được mở to.

Nhiều năm qua, hần chưa bao giờ tranh đấu, nhưng hiện tại, hần đã sai rồi. Bản thân hần càng muốn trốn tránh, hần càng trốn không được.....

Mặc dù Kỳ Trinh Đế tức giận đến nổi hộc máu, nhưng cũng may thân thể không có gì trở ngại, thái y đều thay phiên nhau trông coi, không dám rời đi.

Cảnh Diệc cũng theo dõi trắng đêm, không chịu rời đi nửa bước, cho đến khi bình minh ló dạng, Kỳ Trinh Đế cuối cùng cũng tỉnh lại.

Ông gọi tên "Cảnh Diệc", bảo hần tới trước mặt mình.

"Phụ hoàng, người hãy nói đi, có nhi thần ở đây."

Cảnh Diệc cực kỳ lo lắng.

Kỳ Trinh Đế nheo mắt, giật giật đôi môi, cố gắng nói ra mấy lời.

"Thả Cảnh Dung ra."

Hoá ra lúc này, lão già người vẫn còn nhớ thương tới Cảnh Dung!

Xem ra người vẫn là một người phụ thân.

Cảnh Diệc tuân lệnh: "Vâng, nhi thần đã hiểu."

Lúc này, Kỳ Trinh Đế mới khép mắt lại.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 297: Chim Khôn Lựa Cành Mà Đậu

Cảnh Diệc rời khỏi mép giường, nhẹ nhàng đi ra ngoài. Khi hấn vừa bước ra bên ngoài, khóe miệng hấn ta hiện lên một nụ cười thẳng cuộc.

Hấn ta ra lệnh cho triều thần: "Hoàng thượng ra khẩu dụ, đặc xá Dung Vương, lập tức phóng thích."

Đại Lý Tự Khanh vừa nghe thấy, nhanh chóng đáp lại: "Thần tuân chỉ!"

Ông thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cảnh Dung vốn là một tôn Phật, giống như một củ khoai lang nóng phỏng tay khi được đưa từ nhà giam đại nội tới nhà giam Đại Lý Tự của ông.

Nhưng may mắn thay, có đại nhân Thiếu Khanh Dư của Đại Lý Tự tiếp nhận.

Tuy nhiên, hiện tại Hoàng thượng tự mình hạ lệnh thả Cảnh Dung ra, đối với Đại Lý Tự Khanh của ông mà nói chính là một tin tuyệt vời.

Nhanh chóng thả ra, nhanh chóng thả ra, nếu giam giữ Cảnh Dung thêm một ngày, tâm can ông cũng thấp thỏm thêm một ngày.

Sau khi truyền ý chỉ xong, Cảnh Diệc rời khỏi Phụ Dương điện, tình cờ va phải Kỷ Lê.

"Tham kiến Diệc Vương."

"Đông Cung tạo phản, Kỷ Tư Doãn đã xử lý xong chưa?" Hấn hỏi.

Kỷ Lê trả lời: "Toàn bộ những người có liên quan ở Đông Cung, nên chết đều đã chết, nên giam giữ cũng đều đã bị nhốt ở Đông Cung."

Hoá ra, người đã tàn sát ở Đông Cung tối hôm qua, chính là người của Kỷ Lê!

Cũng đúng, Kỷ Lê thân là quan Tư Doãn của Đại Lâm, việc này thật sự có liên quan tới hấn.

Sự an nguy của hoàng thành, một nửa đều nằm trong phạm vi cai quản của hấn!

Cảnh Diệc hiển nhiên rất vừa lòng với câu trả lời của Kỷ Lê.

"Kỷ Tư Doãn làm việc rất sạch sẽ lưu loát, bốn vương thực sự kính nể."

"Không dám, mặt tướng rất ấn tượng khi Diệc Vương cứu giá thành công. Mặt tướng còn phải lĩnh tội vì đã không phát hiện ra sự tình Đông Cung tạo phản, phát sinh ngay trong hoàng thành, thật sự đáng chết."

"Trên dưới Kỷ gia đều là trung thần của Đại Lâm ta, hơn nữa Kỷ Tư Doãn cũng đã làm hết sức."

Mặc dù ngoài miệng Cảnh Diệc nói như vậy, nhưng trong lòng hấn ta lại nghĩ, người mới đáng chết, nhưng ai dám giết người?

Chỉ sợ người sẽ tạo phản!

Hai người nói chuyện khách khí. Đúng lúc này, một tên thị vệ đi tới.

Tên thị vệ thì thầm bên tai Cảnh Diệc mấy câu, hấn ta cau mày, nhưng ngay lập tức giãn ra, sợ bị Kỷ Lê nhìn thấy phản ứng của mình.

Sau đó, hắn ta cười cười: "Bốn vương sẽ không quấy rầy Kỳ Tư Doãn nữa."

Kỳ Lê không nói gì, chỉ chấp tay đưa tiễn.

Nhưng sau khi Cảnh Diệc vừa bước đi được vài bước, lập tức quay đầu lại nói một câu: "Kỳ tiểu thư, mọi người của Kỳ Tư Doãn thực sự là một vị giai nhân xinh đẹp và có tài năng."

Kỳ Lê còn chưa hiểu ý hắn ta muốn nói gì, hắn ta đã rời đi.

Kỳ Lê cảm thấy dường như hiểu, nhưng lại dường như không hiểu lắm.

Mấy ngày qua, sau khi Kỳ Mộ Thanh rời khỏi hoàng cung và quay lại tướng quân phủ, trên người trên mặt đều nổi lên rất nhiều mẩn đỏ. Nàng ta vẫn luôn nhốt mình ở trong phòng, không cho người nào đi vào, ngay cả Kỳ Lê cũng không vào được, đừng nói tới việc hỏi chuyện vài câu.

Kỳ Mộ Thanh không thể tham gia tuyển chọn Thái tử phi, rõ ràng đã trở thành một sự nhức nhối của Kỳ gia.

Nhưng nghĩ tới hiện tại Thái tử gặp nạn, tất nhiên đó cũng là vạn hạnh!

Kỳ Lê không suy nghĩ nhiều hơn, lập tức bước vào Phụ Dương điện.

Cảnh Diệc đi tới Đông Cung, còn mang theo một người, đó là Phan sùng.

Thái tử mềm nhũn trên sàn cả buổi tối, nháy mắt khi nhìn thấy đại môn mở ra, trong ánh mắt hắn tràn ngập hy vọng.

Người đang đi tới, chính là Phan Sùng.

"Tiên sinh!"

Thái tử kích động kêu lên.

Hắn nhanh chóng đứng lên từ trên sàn, chạy vội về phía Phan Sùng, lôi kéo tay ông ta: "Tiên sinh, ngài nhất định phải cứu ta, phụ hoàng đã hạ bệ ta, tước mất phong hào Thái tử của ta. Tiên sinh, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Đôi mắt hắn lấp lánh những giọt nước mắt!

Phan Sùng vẫn mang theo vẻ cực kỳ lãnh đạm như thường, đi đến cạnh bàn và ngồi xuống.

"Thái tử không cần phải vội."

Giọng điệu của ông ta cực kỳ bình tĩnh.

Ông ta còn gọi hắn một tiếng Thái tử, xem như vẫn cho hắn một chút mặt mũi.

Không cần phải vội?

Một đêm trôi qua, Cảnh Hoa đã mọc râu đầy cằm, cả người có vẻ suy sụp, thậm chí trông mắt gần như muốn lòi ra.

Hắn nói giọng nghẹn ngào: "Sao ta có thể không vội được chứ? Tiên sinh, chính ngài đã nói, bao vây cung vua nhất định có thể thành công. Hơn nữa việc này sao có thể bị lộ ra ngoài được? Rõ ràng không hề có sai sót nào."

"Thái tử muốn biết?"

Hắn gật đầu.

Khuôn mặt đầy vết nhăn của Phan Sùng nhăn nhó, không nhanh không chậm nói: "Người ta thường nói, chim khôn lựa cành mà đậu, kim tước chọn nước để uống. Mặc dù Thái tử là một chỗ dựa tốt, nhưng tòa núi lớn này lại không thích hợp với ta."

"Tiên sinh có ý gì?"

"Thái tử, ta thân là tiên sinh của ngài, nhìn thấy ngài lớn lên. Ngài có phải là một khúc gỗ mục hay không, ta là người hiểu hơn ai hết. Thái tử suốt ngày chỉ biết nịnh hót Hoàng thượng, chỉ biết chơi bời, giang sơn xã tắc, ngài không hiểu chút gì, sao có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế?"

Ông ta không hề nói quanh co chút nào!

Cảnh Hoa vừa nghe thấy, cuối cùng cũng hiểu.

Hắn không dám tin lùi về phía sau vài bước, trợn to mắt nhìn ông ta.

Hắn nói: "Là người? Chính người đã nói với Cảnh Diệc? Chính người muốn đẩy bốn Thái tử vào con đường chết?"

Bao cỏ!

Cuối cùng người cũng hiểu.

Chỉ số thông minh rất cuộc tăng lên.

Phan Sùng không có ý định che giấu, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, sắc mặt trước sau vẫn luôn bình đạm nói: "Diệc Vương khác với Thái tử, ngài ấy là một chỗ dựa lớn, nếu như có thể dựa vào, đó thật sự là một lựa chọn không tệ. So với đi theo bên người một thái tử sớm muộn gì cũng sẽ bị phế, không bằng sớm đưa ra quyết định, tìm một chủ nhân mới."

Cảnh Hoa run rẩy đôi môi, kích động chỉ vào ông ta: "Người..... vì sao? Người là tiên sinh của ta, từ nhỏ người đã nhìn ta lớn lên, vì sao người

lại phản bội ta?"

"Đúng là bởi vì ta đã nhìn người lớn lên, ta mới biết được người sẽ không làm nên trò trống gì. Người căn bản là không phải một trử quân có tài."

Ồ!

Cảnh Hoa hoàn toàn tuyệt vọng, ngay cả một cọng rơm cứu mạng cuối cùng cũng không thể nắm bắt. Xem ra, hãn thật sự đã rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Đúng lúc này đại môn lại bị đẩy ra lần nữa, Cảnh Diệc thẳng người bước đến.

Hãn ta rất khí thế, ngạo mạn từ trên cao nhìn xuống.

Ngay khi Cảnh Diệc tiến vào, Phan Sùng giống như một nô tài, chấp tay đi lên đón.

"Tham kiến Diệc Vương."

Cảnh Diệc vẫy vẫy tay, nhìn thoáng qua Cảnh Hoa còn đang chột dạ, lúc này mới nói với Phan Sùng: "Phan tiên sinh không cần đa lễ. Lần này, ta còn phải nhờ tiên sinh giúp, nếu không có tiên sinh, bốn vương cũng không có khả năng bắt ba ba trong rọ, bắt được Thái tử."

"Đó là vì Diệc Vương có thể nhìn thấu tình hình trước, nếu không nhờ đại kế của ngài, việc này cũng không thể thành."

Lời khen này, Cảnh Diệc nhận.

"Bốn vương muốn trò chuyện một mình với hoàng huynh."

Phan Sùng hiểu ý, cúi người, lập tức đi ra ngoài và đóng cửa lại.

Cảnh Diệc nhìn Cảnh Hoa bị thất sủng chật vật trước mặt, nụ cười trên khóe miệng càng mãnh liệt hơn.

"Hoàng huynh rơi vào nông nổi thế này, cũng là do hoàng huynh gieo gió gặt bão. Nếu như hoàng huynh không quá vội vàng, quá đa nghi, hoàng huynh sẽ không rơi vào trong bẫy của ta."

Mỗi một câu đều là hoàng huynh.

Hăng hái hơn nhiều so với gọi một câu "Thái tử".

Cảnh Hoa hung hăng trừng mắt nhìn hăn ta, nghiêng răng nghiêng lợi: "Ta muốn gặp phụ hoàng, vạch trần toàn bộ tội trạng của người. Chính người đã hãm hại ta. Tất cả đều do người làm."

"Vạch trần ta?" Cảnh Diệc không cho là đúng, đôi tay tiêu sái chắp sau lưng, nói: "Hoàng huynh có biết, thạch đan độc mà hoàng huynh dùng để hành thích vua không? Độc này, chỉ có Nghiêm Duy Di mới có. Hoàng huynh thật sự không quen biết Nghiêm Duy Di, cũng không phải ông ta xúi giục hoàng huynh mưu phản, nhưng ông ta lại là một quân cờ, và Nghiêm Duy Di..... đã chết, chết vô đối chứng. Đối với vụ cháy ở Thừa Khánh Điện, có những lời buộc tội của Trương đại nhân, hoàng huynh cũng không thể thoát tội được. Hoàng huynh càng không thể trông mong Trương đại nhân sẽ nói ra những lời nói thật, giúp hoàng huynh thoát khỏi tội danh. Bởi vì nếu như ông ta nói ra những lời nói thật, một nhà già trẻ của ông ta, lập tức sẽ mất mạng."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 298: Có Oán Hận Không?

Quả thực đây rõ ràng là một sự uy hiếp!

Nghiêm Duy Di đã chết, Trương Bác cũng không dám nói thật, điều đó chẳng khác nào Thái tử được trao cho hai ổ khoá, sau đó ném hết chìa khoá đi. Hắn sẽ phải đeo gông để sống hết quãng đời còn lại.

Cảnh Hoa cảm tức nhìn hắn ta, sau khi nghe xong những lời nói này, hắn tuyệt vọng đến cực điểm.

Ánh mắt hắn hoảng hốt, cúi đầu hơi lắc lư.....

Cảnh Diệc tiếp tục nói, "Hiện tại, phụ hoàng căn bản sẽ không tin tưởng người, người nói gì cũng vô dụng."

Cảnh Diệc có cảm giác khoe khoang!

"....."

"Vị trí Thái tử luôn là của người, người có thể chỉ cần ngồi chờ ngày phụ hoàng băng hà, lập tức có thể thuận theo lẽ thường thế chỗ. Nhưng người lại ngu ngốc như heo, ngốc đến nỗi bao vây cung điện và hành thích vua, quả thực rất buồn cười."

Đồng thời với khi nói chuyện, Cảnh Diệc bước gần về phía hắn hai bước, nhếch môi lạnh lùng nở nụ cười gian trá, tiếp tục nói, "Hoàng huynh, người cũng đừng trách ta làm việc quyết tuyệt. Rốt cuộc, từ xưa tới nay, trong chuyện tranh đoạt ngôi vị đều là sự tranh đấu giữa các hoàng tử,

không phải người chết thì chính ta sẽ mất mạng. Từ nhỏ người đã lớn lên trong cung, quả thật quá an nhàn, nhưng sao khi người sống yên ổn lại không nghĩ đến đạo lý nguy hiểm này? Vì sao hoàng huynh không thể lĩnh hội được?"

Vậy ta nên tự trách mình hay sao?

Phụ hoàng từ nhỏ đã sủng ái ta, các đại thần mỗi ngày đều vây quanh ta, bọn thái giám cung nữ cũng đi theo ta đêm ngày.

Ta còn cần phải lo lắng gì nữa hay sao?!

Ta chính là Thái tử!

Cảnh Hoa bị hấn nói như vậy thì tức giận đến nỗi cả người run rẩy, đôi môi mấp máy thật lâu mới nói nên lời, "Hiện tại ta lưu lạc đến nông nổi như vậy, người dám nói không phải bởi vì Cảnh Diệc người? Nếu không phải người có ý định hãm hại ta, thông đồng với Phan lão tặc lừa ta như vậy, sao ta có thể kết thúc thế này?"

"Người là một kẻ ngốc, trách không được người khác." Cảnh Diệc nhướng mày, mang theo sự châm chọc.

"Người....."

Cảnh Hoa tức giận đến nỗi trước ngực phập phồng, đôi mắt thoáng nhìn qua, lập tức nhìn thấy một thanh kiếm ở trên giá. Hấn nhanh chóng rút kiếm ra, đâm về phía Cảnh Diệc.

Trong miệng hấn cũng kêu lên, "Hôm nay ta sẽ giết chết người."

Nhưng thật đáng tiếc!

Sức mạnh của hấn không đủ!

Lưỡi kiếm bị trật khỏi mục tiêu!

Hơn nữa võ công của hãn không bằng người, ngược lại hãn bị Cảnh Diệc hất tay đánh một chưởng, đoạt mất thanh kiếm ở trong tay, sau đó ném mạnh xuống mặt đất.

Cảnh Hoa bị một chưởng kia đánh ngã lăn quay, mặt mũi chúi xuống mặt đất.

Hãn đau đớn mắng to, "Cảnh Diệc, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi."

Hãn cực kỳ hận!

Cảnh Diệc cười cười, quan sát Cảnh Hoa trên mặt đất, "Hiện tại ngươi là một phế Thái tử, nếu không phải ta cầu tình với phụ hoàng, ngươi đã chết. Tuy nhiên, hiện tại ngươi cũng chẳng khác gì người đã chết. Dù sao, hoặc là ngươi hãy chờ chết ở Đông Cung, hoặc là bị phụ hoàng đuổi ra khỏi cung, tự sinh tự diệt, sống nốt quãng đời còn lại."

Giọng điệu của hãn ta cực kỳ âm ngoan.

Cảnh Hoa rống giận phẫn bác lại, "Ngươi đừng vui mừng quá sớm, chỉ cần ta chưa chết, chỉ cần phụ hoàng còn sống, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, ta sẽ đòi lại vị trí Thái tử của mình. Đến lúc đó, ta sẽ tự mình giết ngươi."

"Vậy phải xem ngươi còn có thể còn mạng để sống tới ngày đó hay không!"

Hất ống tay áo, Cảnh Diệc trực tiếp băng qua người Cảnh Hoa, đi về phía cửa, thị vệ bên ngoài mắt sắc, lập tức mở cửa ra.

Bước chân Cảnh Diệc dừng lại, xoay người lại nhìn Cảnh Hoa đang chật vật trên mặt đất.

Hắn ta nói, "Hoàng huynh, hôm nay ta dạy cho ngươi một bài học. Trên đời này, ngoại trừ bản thân mình ra, cho dù là người thân thiết nhất bên người cũng không thể tin tưởng. Thậm chí họ có thể nói rằng họ sẵn sàng chết vì ngươi, cũng đều không đáng tin."

Vì thế, hắn ta ngay cả mẫu thân của mình cũng đều không tin!

Sau khi nói xong những lời này, hắn ta hất ống tay áo to rộng rời đi.....

Cánh cửa cũng bị đóng lại một lần nữa!

Cảnh Hoa vẫn ngồi bất động ở trên mặt đất.

Ngay sau khi Cảnh Diệc rời đi không lâu, Cảnh Dung cũng được thả ra.

Việc đầu tiên sau khi hắn rời khỏi nhà giam, không phải đi tìm Kỷ Vân Thư, mà là quay trở lại Dung Vương phủ tắm rửa một lần, sau đó lập tức tiến cung.

Cảnh Dung ngày thường luôn mang bộ dáng giản dị hiền hoà, giờ phút này lãnh tuấn trên mặt lại mang theo vài phần khí thế bức người. Sự lạnh lùng từ trong hơi thở hội tụ vào ánh mắt bắn ra, nhìn giống như lưỡi kiếm.

Một thân hoa phục gấm vóc màu xanh lá, khiến cho cả người đỉnh bạt của hắn càng thêm uy nghiêm. Một đôi ủng được thêu bằng chỉ bạc gắn ngọc thượng đẳng, nhanh chóng đi tới Phụ Dương điện.

Hắn đứng ở bên ngoài cửa nội thất!

Đôi mắt hắn trấn định nhìn đại môn trước mặt.

Hắn vẫn đứng như vậy khoảng một chén trà nhỏ không hề nhúc nhích!

Cho đến khi ——

Bên trong có người mở cửa ra, hai tên thị vệ cúi đầu bước ra ngoài, đứng ở hai bên sườn cửa, Trương Toàn cũng đi ra từ bên trong.

Trương Toàn nói, "Dung Vương, Hoàng thượng đang chờ ngài ở bên trong."

Cảnh Dung nhẹ nhàng gật đầu, đi vào.

Bên trong, Kỳ Trinh Đế đã tỉnh lại và đang ngồi ở trên giường. Ông mặc một bộ áo ngủ màu vàng, trên vai khoác một khăn choàng lụa màu trắng, đang nắm chặt tay ấn ở trên môi ho khan vài tiếng.

Cảnh Dung đi đến trước mặt ông, đưa tay ra cúi chào.

Hắn không nói câu nào!

Kỳ Trinh Đế nhìn hắn từ trên xuống dưới, hỏi, "Nhiều ngày qua ở trong nhà giam, như thế nào?"

"Rất tốt!"

"Con có ủy khuất không?"

"Không có!"

"Vậy con đang oán hận trẫm?"

"Nhi thần không dám!"

"Không dám? Vậy là vẫn oán hận trẫm?" Kỳ Trinh Đế nói.

Trên mặt Cảnh Dung không hề thay đổi, hần lạnh lùng trả lời, "Phụ hoàng thả nhi thần ra, nhi thần sao dám oán hận? Tất nhiên chỉ có cảm kích."

Hần rất ngoan ngoãn!

Nhưng giọng điệu lại lạnh băng giống như trời đông giá rét.

Kỳ Trinh Đế chăm chú nhìn hẳn. Nhi tử này, từ nhỏ đã luôn kính sợ ông, mang tiếng là phụ tử, nhưng rõ ràng hành sự lại giống như thiên tử và thần tử.

Ông thở dài một hơi, "Trẫm nói hận, không phải là loại hận này."

Hả?

Đó là loại hận nào?

Trong lòng Cảnh Dung thật ra cũng hiểu một chút ý ông muốn nói.

"Năm đó, mẫu phi con phạm phải sai lầm, vì hồ thẹn với những việc mình làm nên bà ấy đã tự kết liễu mình. Chuyện này, trong lòng trẫm cũng không cảm thấy thoải mái, và trong lòng con đang nghĩ gì, trẫm cũng biết. Rốt cuộc, đó là mẫu phi con."

Năm đó, mẫu phi Cảnh Dung đầu độc hài nhi trong bụng hoàng hậu Tuyên Xu, bị giam vào lãnh cung, ngày hôm sau đột nhiên phát điên và tự sát.

Đây không chỉ là một cây gai trong lòng Kỳ Trinh Đế, nó cũng là cây gai trong lòng Cảnh Dung!

Về sự tình mẫu phi của Cảnh Dung, nhiều năm trôi qua Kỳ Trinh Đế chưa từng đề cập tới, hôm nay nhắc tới, ông lại có chút cảm thán.

Cảnh Dung nói, "Năm đó mẩu phi phạm sai lầm, bà ấy cũng nên thừa nhận hậu quả, trong lòng nhi thần hiếu điểm này, không dám oán hận."

"Thật sự?"

"Những lời thần nói đều thật."

Những gì hãn nói đúng là sự thật, hãn chưa từng oán hận. Nhưng việc này chính là một vết sẹo mà hãn luôn che dấu, không muốn bóc ra mà thôi.

Kỳ Trinh Đế không tiếp tục về đề tài này nữa.

Ông chỉ nói, "Sự tình ở Thừa Khánh Điện đã sáng tỏ, chuyện này không liên quan tới con. Giam con vào quan thiên lao đại nội, chỉ là việc bất đắc dĩ mà Cảnh Diệc phải hành động lúc ấy. Trẫm tất nhiên sẽ không khiến con phải chịu ủy khuất."

Như thế nào, bây giờ muốn đền bù cho hãn?

Giao giang sơn cho Cảnh Dung sao?

Nhưng lời này của ông cũng không khiến cho Cảnh Dung có chút cảm động nào.

Kỳ Trinh Đế nói tiếp, "Hiện giờ Cảnh Hoa đã bị phế, vị trí Thái tử không thể để trống, cuối cùng cũng phải có người ngồi vào. Trẫm đã già rồi, sớm muộn gì cũng chết. Giang sơn, trẫm cũng cần phải giao ra."

Ý của ông chính là, Cảnh Hoa đã bị phế vị trí Thái tử, Cảnh Hiên tất nhiên không có khả năng. Vì vậy, vị trí Thái tử sẽ thuộc về Cảnh Diệc hoặc là Cảnh Dung.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 299: Trốn Hơn Hai Mươi Năm Rồi, Không Muốn Trốn nữa

Nhưng Cảnh Dung đứng yên, không hề nói gì!

Hắn chỉ lắng nghe!

"Trẫm hỏi con, trong lòng con có ý tưởng gì không?"

Cảnh Dung nói, "Nhi thần không dám có bất luận ý tưởng gì"

"Nếu trẫm ra lệnh cho con thì sao?"

"Việc trong khả năng, nhi thần đều làm hết sức, không dám trèo lên cao hơn, nhưng nếu nó tới, nhi thần sẽ không trốn tránh, ngược lại, nhi thần sẽ không tranh đoạt."

Ý ngoài lời chính là, nếu như địa vị là của hắn, hắn nhất định sẽ đoạt lấy, nếu như nó không phải là của hắn, đưa đến trước mặt hắn, hắn đều không cần.

Kỳ Trinh Đế gật gật đầu, đối với những lời nói này của hắn có vẻ rất vừa lòng, nói, "Ừ, trẫm hiểu ý của con."

Dứt lời, ông vẫy vẫy tay, "Con hãy trở về đi, những lời trẫm vừa mới nói, con cũng nên nhớ kỹ."

"Vâng!"

Cảnh Dung cúi đầu, sau đó rời khỏi nội thất.

Kỳ Trinh Đế từ đầu tới cuối không hề đề cập tới chuyện Cảnh Hoa tạo phản!

Dù sao cũng là súc sinh do mình nuôi dưỡng bên người, đó là một chuyện đáng gièm pha, ông thật sự không muốn đề cập tới.

Đương nhiên, Cảnh Dung cũng không muốn hỏi.

Sau khi ra bên ngoài, Cảnh Dung vẫn mang bộ dáng bình tĩnh lạnh lùng, không ai có thể đoán được hắn đến tột cùng đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy hắn quá ngoan ngoãn.

Ngoan ngoãn đến nỗi chưa từng biết phản kháng!

Từ trước tới nay chỉ biết thuận theo!

Hắn là một lão hồ không có móng vuốt mà Kỳ Trinh Đế dưỡng ở bên người!

Nhưng khác với quá khứ, lần này, trong ánh mắt hắn lại bành trướng thêm lòng tham và khao khát đối với sự khống chế quyền lực!

Bàn tay trong ống tay áo của hắn, ngay khoảnh khắc ra tới bên ngoài lập tức nắm chặt thành năm đấm.

Hắn không muốn chạy trốn nữa!

Hơn hai mươi năm trôi qua, hắn không muốn tiếp tục trốn tránh nữa!

Hiện giờ, ngay cả nữ nhân mà mình yêu mến cũng không bảo vệ được.

Không phải là người vô dụng thì là gì?

Cảnh Diệc, không phải người thích tranh đấu hay sao? Được lắm, ta sẽ khiến người thỏa mãn!

Nhưng ngay khi hấn vừa mới rời khỏi Phụ Dương điện, một tin tức lập tức đâm thẳng vào lỗ tai hấn.

Thái tử đã chết!

Chết ở Đông Cung!

Tin tức truyền ra ngoài, chấn động toàn bộ hoàng cung.....

Nghe nói, thái tử đã thắt cổ tự sát, gục cổ trên dải lụa sa tanh màu trắng, cả người treo ở giữa không trung, hai chân thẳng tắp, môi trên đầu lưỡi co lại, một đôi mắt tròn xoe lồi ra bên ngoài, toàn bộ khuôn mặt cũng đều sưng đỏ.

Đó là một cảnh tượng cực kỳ bi thảm.

Toàn bộ trong điện đều giống như có gió lạnh cuốn qua, quý dị thảm người.

Không có người nào dám đi vào, mấy thái giám và cung nữ còn sót lại của Đông Cung quỳ gối ngoài cửa, toàn bộ đều nằm rạp ở trên mặt đất, cả người run rẩy.

Thái tử đã chết, đoán chừng toàn bộ người của Đông Cung cũng phải chôn cùng, sao những người này lại không sợ hãi?

Khi Kỳ Trinh Đế vừa nghe được tin tức này, ngay lập tức hôn mê bất tỉnh, vì thế thái y lại được truyền đến.

Toàn bộ đại thần và các hoàng tử đều tiến đến Đông Cung, Thái tử cũng được nâng xuống, đặt ở trên giường, trên người được che bởi một khối vải bố trắng.

Sau khi nhìn thái tử vài lần, các đại thần cũng đều giải tán. Rốt cuộc, thái tử chết đi chính là xuống ngựa, không đáng tiếc hận!

Cánh Diệc nhíu nhíu mũi, vẻ mặt ghét bỏ.

Chết rất hay!

Dù sao cũng chỉ là một cái xác sống.

Lúc này, Khống Ngu đang đứng ở bên ngoài cánh cửa phòng mình, ánh mắt nhìn về hướng đại điện nơi để thi thể Thái tử.

Lúc này, nàng vẫn đang mặc trường bào màu đỏ rực, thân người mảnh khảnh tinh tế đứng đưa một cách nguy hiểm trong gió, bất cứ lúc nào đều có thể ngã xuống.

Thật ra, trước đó một canh giờ (2h), nàng đã gửi một người đưa tin tới Trúc Khê Viên, giao cho Kỷ Vân Thư một tờ giấy.

Sau khi Kỷ Vân Thư đọc xong tờ giấy kia, lập tức cầm lấy lệnh bài mà Khống Ngu gửi cho nàng tiến cung, may mắn Thái tử đã chết, toàn bộ thị vệ trông coi Đông Cung cũng đều bỏ chạy.

Vì vậy, không ai để ý rằng Kỷ Vân Thư đã đến.

Khi nàng vừa đến sân Khống Ngu, lập tức nhìn thấy nàng ấy đang đứng ở dưới mái hiên, khoác một chiếc áo choàng màu đỏ, đeo dây vàng bạc ngọc bích, trên gương mặt trắng bệch mang theo cảm giác u buồn khiến người đau lòng.

Một nữ nhân như vậy, trời sinh ra vốn không thuộc về hoàng cung!

Ngốc ở chỗ này một ngày, đều giống như đang lấy mạng nàng ấy.

Khi vừa nhìn thấy Kỷ Vân Thư đi vào, Khống Ngu ngay lập tức đón nhận ánh mắt nàng.

Khống Ngu nhẹ nhàng nói, "Người đã đến rồi!"

Kỷ Vân Thư gật đầu, đi đến bên cạnh nàng ấy, không nói câu nào.

Hai người cứ đứng như vậy hồi lâu ——

Khổng Ngu nhìn nước mưa nhỏ giọt ở trên mái hiên, hỏi một câu, "Đây có lẽ là lần đầu tiên ta gặp mặt trực tiếp với Kỷ cô nương như vậy."

"Ừ!"

"Thật ra lúc trước, ta thực sự muốn tìm người tán gẫu một chút, nhưng chưa có cơ hội thì ta đã tiến cung."

Giọng nói của nàng ấy rất thê lương!

Nhưng xen lẫn một chút cảm giác thoải mái.

Kỷ Vân Thư liếc nhìn nàng ấy, "Người vui sao?"

Khổng Ngu gật đầu, "Vui, thật sự rất vui."

Kỷ Vân Thư không nói gì, nàng định tiếp tục lắng nghe nàng ấy nói tiếp.....

"Ta vui nhất, đó là lúc còn nhỏ, những ngày ở bên cạnh A Dung. Mặc dù ta lớn hơn hẳn một tuổi, luôn chăm sóc hẳn giống như tỷ tỷ, A Dung cũng quan tâm tới ta rất nhiều. Lúc ấy, ta thật sự rất vui vẻ, chúng ta như hình với bóng, vô ưu vô lo. Từ nhỏ, ta đã nhận định hẳn. Ta nghĩ, chờ sau khi lớn lên, ta có thể gả cho hẳn, trở thành thê tử của hẳn, giúp phu quân dạy con, nho nhã cả đời. Sau khi lớn lên, ta vẫn luôn tin như vậy."

Giọng nói dừng lại.

Sau đó nàng ấy lại nói tiếp, "Nhưng cho đến khi ta gặp được người, ta mới hiểu được - có những tình cảm, không phải do thời gian lâu dài quyết định."

Trong khi nói, khóe miệng nàng ấy trước sau vẫn duy trì một nụ cười mỉm mờ nhạt.

Kỷ Vân Thư yên tĩnh lắng nghe, nàng vẫn không đáp lại một câu.

Khổng Ngu: "Kỷ cô nương, A Dung thật sự rất yêu người, cảm giác của ta sẽ không sai."

Nàng ấy là một người mẫn cảm, cảm giác từ trước đến nay đều sẽ không sai!

Kỷ Vân Thư nói, "Những ký ức đó nhất định rất đẹp, đúng không?"

"Ừ!"

Khổng Ngu gật đầu thật mạnh, sau đó thở dài một hơi, cả người đều cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Nàng ấy chuyển ánh mắt nhìn Kỷ Vân Thư, khẽ mỉm cười, "Ta nghĩ, có lẽ người đều biết hết tất cả, đúng không? Vì vậy, khi vừa nhìn thấy tờ giấy mà ta gửi tới, người mới lập tức tiến cung gặp ta."

Kỷ Vân Thư: "Hài tử lúc trước thường đi theo bên người Tô tiên sinh từng nói với ta, nhưng lúc đó ta không hiểu rốt cuộc nó muốn nói điều gì. Cho tới một canh giờ trước, ta mới hiểu ra được."

"....."

"Hài tử kia muốn nói với ta, thật ra cái chết của Uất Trì tướng quân không liên quan tới vị Tô tiên sinh. Mặc dù Uất Trì tướng quân vốn đã chuẩn bị tự sát, nhưng người xuất hiện thật sự đã phá hết tất cả kế hoạch. May mắn thay, người đã giết Uất Trì tướng quân. Mọi thứ đều rất hợp lý. Ít nhất, mục đích của Tô tiên sinh cũng đã đạt được, nhưng hẳn đều gánh chịu tất cả tội danh, bao gồm cả tội của người."

Kỷ Vân Thư vẫn bình tĩnh nói.....

Tuy nhiên trước đó một canh giờ, khi nàng rút cuộc hiểu được lúc ấy Kiệt nhi muốn nói gì với nàng, nàng đã cảm thấy đau lòng đến nổi suýt ngất!

Nhưng cũng may, Tô Tử Lạc đã an toàn quay về Khúc Khương.

Khổng Ngu nghe xong những lời nàng nói, tảng đá trong lòng cũng được hạ xuống.

Nàng ấy nói, "Ta đã trốn tránh trách nhiệm của mình, sự tình ấy ta vốn nên gánh vác. Tô tiên sinh là ân nhân của ta, nếu không phải hãn giúp ta giữ bí mật chuyện ta đi tới trạm dịch, ta nghĩ, ta đã chết."

"Đúng vậy, hãn thật sự là ân nhân của ngươi, nhưng đối với ta mà nói, ta lại nợ hãn cả đời."

Khổng Ngu nghe không hiểu, nhưng cũng không hỏi thêm gì nữa.

Kỷ Vân Thư trầm mặc một lát.

Sau đó hỏi Khổng Ngu, "Nếu vậy, lần này vì sao ngươi lại phải giết Thái tử?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 300: Khổng Ngu Chết

"Nếu vậy, lần này vì sao người lại phải giết Thái tử?"

Ồ!

Kỷ Vân Thư thật sự rất bình tĩnh khi hỏi về vấn đề này.

Khổng Ngu không hề lo lắng, thậm chí cũng không phủ nhận.

Nàng ấy chỉ nói một câu: "Kỷ cô nương thực sự thông minh, ta chưa nói gì cả mà người đã biết hết." Giọng nói dừng lại, sau đó Khổng Ngu cười chua xót: "Có lẽ đây là ý trời. Một người gây ra tội ác tày trời, sao có thể che giấu mãi được."

"Người không có ý định che dấu, không phải hay sao? Nếu không, người cũng sẽ không để ta tiến cung."

Khổng Ngu nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhìn thẳng vào mắt Kỷ Vân Thư.

"Kỷ cô nương, người không phải là ta, vì vậy người sẽ không hiểu được, khi người muốn bảo vệ một người, cho dù tự đi tìm chết, ta cũng sẽ cam tâm tình nguyện. Vụ cháy ở Thừa Khánh Điện, ta biết không có khả năng là Thái tử gây ra. Nhưng tội danh này, hẳn cần phải gánh. Chỉ có như vậy mới có thể cứu A Dung ra ngoài. Vì vậy, chỉ khi Thái tử đã chết, hẳn ta mới không có cơ hội xoay người. Vụ án này, lập tức sẽ vĩnh viễn chụp ở trên đầu Thái tử."

Đây là một lý do giết người rất hoang đường, nhưng lại chân thành tha thiết khiến người cảm động.

Hốc mắt của Kỳ Vân Thư ướt át, cảm thấy ngực mình bị thắt chặt. Nàng chuyển mắt nhìn những phiến đá xanh bị mưa phùn làm cho ướt nhẹp.

Thật lâu sau ——

Nàng mới nói: "Người rõ ràng biết, nếu người làm những điều đó, người sẽ không thể quay đầu lại."

Khổng Ngu thản nhiên đáp: "Ta biết, ngay từ khoảnh khắc ta bắt đầu dùng chủ thủ giết Uất Trì tướng quân, ta đã biết bản thân mình không thể quay đầu lại."

Môi đỏ diễm lệ của Khổng Ngu câu lấy một độ cong động lòng người.

Giọng điệu cũng càng ngày càng yếu.

Đôi mắt trong veo, giống như mang theo cảm giác mộng lung có sẵn từ lúc sinh ra, thắt chặt khiến chung quanh mờ nhạt, khiến người không thể nhìn ta tâm tư của nàng ấy, không có cảm xúc.

Kỳ Vân Thư cảm thấy cay mũi: "Vậy, người có hối hận không?"

Nàng ấy cười, lắc đầu!

"Không hối hận." Nói xong, Khổng Ngu lại tiếp tục nói: "Kỳ cô nương, người có thể hứa với ta hai chuyện hay không?"

Nàng ấy thành khẩn nhìn Kỳ Vân Thư, ánh mắt vẫn rất bình tĩnh, mang theo khẩn cầu.

Kỳ Vân Thư không do dự, gật đầu.

"Người nói đi."

Khổng Ngu nói: "Ta hy vọng, người có thể giúp ta đưa Quyên Nhi ra khỏi cung, ta không muốn nàng ấy sống cả đời ở trong hoàng cung."

Đây là chuyện thứ nhất.

Kỷ Vân Thư: "Được."

"Nếu một ngày kia, A Dung hãm sâu vào trong tranh đấu không hồi kết thúc, ta hy vọng người có thể giúp đỡ hãn, để hãn quay đầu lại."

Đây là chuyện thứ hai!

Khổng Ngu thật sự là một người thông minh, nàng ấy dường như mơ hồ đoán trước được sự tình sẽ xảy ra trong tương lai.

Mà Kỷ Vân Thư cũng gật đầu: "Ta hứa với người."

"Cảm ơn."

Khổng Ngu rốt cuộc cũng an tâm.

Đột nhiên ——

Nàng ấy ôm ngực mình, ngón tay nắm chặt vào vạt áo trước ngực, đôi lông mày cong cong nhíu chặt, khoe môi chảy ra máu màu đỏ sẫm.

Cả người ngã xuống ngay trong khoảnh khắc, bị Kỷ Vân Thư tiếp được.

Khổng Ngu ngã xuống mặt đất, dựa vào trên cánh tay của nàng, khoe miệng rỉ máu vẫn nở nụ cười, hai tròng mắt yếu ớt buông xuống.

"Vì sao?" Kỷ Vân Thư giật mình hỏi nàng ấy.

"Đây là..... là quyết định của bản thân ta, ta sẽ không hối hận. Ngay khoảnh khắc khi ta..... gả cho Thái tử, ta đã đưa ra quyết định này. Ta cần phải kết thúc cho những sai lầm mà ta đã phạm phải."

"Nhưng người không cần phải như thế này." Kỷ Vân Thư ghen ngào.

"Ngoài lựa chọn này ra, ta không có lựa chọn nào khác. Kỷ cô nương, người..... người có thể hứa với ta một chuyện nữa hay không?"

Nàng ấy dùng hết sức lực, nắm chặt lấy tay của Kỷ Vân Thư.

"Người nói đi."

Khuôn mặt Khổng Ngu tái nhợt, phản chiếu vầng sáng màu đỏ, nàng ấy nói: "Xin người..... hãy nói với A Dung, nếu..... nếu có kiếp sau, ta sẽ vẫn không do dự yêu hắn, và..... ta sẽ yên lặng..... ở bên người hắn. Cũng xin người hãy nói với hắn, để hắn không cần phải cảm thấy..... cảm thấy có lỗi với ta, không cần phải áy náy. Tất cả mọi chuyện, đều là ta..... là ta cam tâm tình nguyện."

"Khổng cô nương....."

Từng giọt nước mắt của Kỷ Vân Thư rớt xuống, có cảm giác ngen ngào nơi cổ họng.

Nàng không thể nói nên lời!

Ánh mắt Khổng Ngu mê ly nhìn về phía mưa phùn mờ mờ lung, khẽ cười.

Miệng nàng ấy không ngừng tràn ra máu, chảy về phía cổ tinh tể và tràn lên áo cưới màu đỏ.

"Ta dường như, dường như nhìn thấy một cánh rừng hoa đào, có người..... đang ngồi ở dưới gốc cây đào, ngửa đầu lên, nhìn hoa đào bay

xuống. Hắn dường như..... dường như đang đợi ta, vì thế, ta liều mạng..... liều mạng chạy về phía hắn, dần dần..... ta nhìn thấy rõ lông mày của hắn, đôi mắt, cái mũi, đôi môi, và....."

Giọng nói càng ngày càng yếu, càng ngày càng hàm hồ.

Cho đến khi ——

Tay nàng ấy trượt xuống khỏi bàn tay của Kỳ Vân Thư, đập xuống mặt đất lạnh băng.

Đôi mắt cũng chậm rãi khép lại, trên khóe miệng vẫn luôn duy trì một nụ cười mỉm.

"Không cô nương?"

Tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn, gần như át cả tiếng kêu gọi của Kỳ Vân Thư.

Nhưng Khống Ngu đã không còn phản ứng.

Kỳ Vân Thư khóc đến nỗi hốc mắt đỏ lên, trong lòng bắt đầu có cảm giác đau đớn. Ngay khoảnh khắc này đây, nàng gần như mất hết tất cả lý trí, miệng run rẩy đóng mở.

Khi nàng dời ánh mắt đi, vừa lúc nhìn thấy được Mộ Nhược đang đứng ở cửa.

Hắn cứng đờ đứng ở nơi đó, một đôi mắt không thể tin nổi nhìn chằm chằm vào Khống Ngu một thân áo đỏ. Đầu tiên hắn bị choáng váng mất đi trọng lực, sau đó hắn lui lại mấy bước, lúc này mới bước tới từ trong mưa phùn.

Hắn ngời xồm người xuống, nhẹ nhàng đỡ Khống Ngu từ trong tay của Kỳ Vân Thư, ôm vào trong lòng ngực mình.

Hắn lập tức bắt mạch nơi cổ tay của nàng ấy.

"Hạc Đình Hồng!"

Đáy mắt Mộ Nhược hiện lên sự tuyệt vọng, hắn không cuồng loạn khóc thút thít, cũng không có hành động kích động nào.

Ngón tay hắn dờn khỏi cổ tay Khổng Ngu, thật cẩn thận chạm vào khuôn mặt trắng bệnh của Khổng Ngu.

Thật lâu sau ——

Hắn nâng đôi mắt đỏ đậm lên, nhìn về phía Kỳ Vân Thư.

"Vì sao?"

Kỳ Vân Thư hít hít mũi, nuốt toàn bộ nước mắt nơi đáy mắt trở vào.

Nàng đứng dậy, nói: "Thái tử đã chết, có lẽ nàng ấy cũng không muốn sống nữa."

Đúng vậy, Kỳ Vân Thư đang nói dối!

Sự tình Khổng Ngu giết Uất Trì Lâm, giết Thái tử, nàng đều quyết tâm che giấu.

"Vậy, nàng ấy đã nói gì với người?"

Nàng lắc lắc đầu, thối lui ra sau.

Cuối cùng, nàng không nói gì cả.

Nàng thậm chí không liếc mắt nhìn Mộ Nhược một cái, xoay người rời đi.....

Trời vẫn đang mưa phùn, nàng đi vào trong mưa, giống như người mất hồn rời khỏi Đông Cung, rời khỏi hoàng cung.

Nàng lao đảo vấp ngã đi trên đường cái.

Mọi thứ trước mắt đều mờ đi, hơn nữa nước mưa làm nhoè mi mắt, nàng căn bản không nhìn thấy rõ phương hướng. Những người qua đường cầm ô đi qua cạnh nàng, từng người một đều đụng phải bả vai gầy yếu của nàng.

Cho đến khi ——

Cả người không thể chống đỡ được nữa, khi có một lực lượng đánh mạnh về phía nàng, nàng ngay lập tức bị đẩy về phía sau.

Nhưng ——

Phía sau lưng nàng lại đụng mạnh vào một người, vì thế cả hai người đều cùng ngã xuống mặt đất.

"A!"

Người nọ bị Kỷ Vân Thư ngã vào hét to một tiếng, gần như khiến nàng đang thất thần thanh tỉnh hơn một chút.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 301: Bản Kháng Cáo

Kỷ Vân Thư quay về phía phát ra tiếng thét chói tai, nàng lập tức nhìn thấy một nữ nhân quần áo đơn giản, đầu tóc rối bù, hơn nữa sắc mặt tiêu tụy già nua do bị dầm mưa, đang liều mạng nhặt những tờ giấy bị rơi vào trong nước mưa.

Trong miệng bà ấy còn lo lắng nói: "Đừng, ngàn vạn đừng....."

Kỷ Vân Thư nhận ra mình là người có lỗi, vì vậy trực tiếp ngồi xổm xuống và giúp bà ấy nhặt những tờ giấy kia lên.

Bởi vì sự va chạm của hai người, gần như toàn bộ giấy đều bị nước mưa làm ướt, hơn nữa có một số người còn đi qua đi lại, vì vậy có vài tờ giấy đã bị dẫm nát nhừ.

Kỷ Vân Thư nhặt lên mấy tờ giấy nhìn nhìn.

Không ngờ đó lại là một phần của bản khiến nghị chống án!

Nàng còn chưa kịp nhìn xem nội dung ——

"Đưa ta."

Nữ nhân kia giống như phát cuồng đoạt lấy tờ giấy từ trong tay Kỷ Vân Thư, sau đó đẩy nàng một cái.

Nữ nhân gầm lên, giọng nói nghẹn ngào mắng lớn: "Đây là để cứu Diệp nhi, tất cả đều bị người huỷ hoại... đều bị người huỷ hoại. Ta phải làm sao bây giờ? Tất cả đều là lỗi của người."

"Thực sự xin lỗi, ta không phải cố ý, ta....."

"Tránh ra!"

Nữ nhân tàn nhẫn đẩy bả vai nàng một cái, sau đó chạy đi nhặt những tờ giấy đã bay xa hơn.

Kỷ Vân Thư nhặt một tờ giấy lên, đứng dậy đuổi theo vài bước, nhưng nàng đã không nhìn thấy bóng dáng nữ nhân kia nữa.

Không biết nàng lại bị người nào tàn nhẫn va một cái ở phía sau lưng, cả người nàng đột nhiên lao đảo qua một bên. May mắn thay, nàng va vào một bộ ngực rắn chắc.

Lúc này nàng mới tránh được một phen chật vật!

Phía trên đầu nàng, lập tức cũng được một chiếc dù che phủ.

"Thư nhi, nàng không sao chứ?"

Giọng nói của Vệ Dịch vang lên ở bên tai nàng.

Nàng ngược mắt nhìn lên, lập tức đối diện với cặp mắt trong trẻo của Vệ Dịch.

Vệ Dịch nhìn nàng với ánh mắt đau lòng, một tay kéo người nàng đã ướt đầm vào trong lòng ngực, ôm chặt.

"Thư nhi, sao cả người nàng đều ướt như thế? Có phải rất lạnh hay không? Đừng sợ, ta ôm nàng, nàng sẽ không lạnh nữa."

Hơi thở ấm áp từ ngực Vệ Dịch len lỏi tới chóp mũi lạnh băng, tới trên má và vành tai của nàng.....

Khiến nàng không thể ngăn được sự run rẩy toàn thân.

Nàng duỗi tay và nhẹ nhàng đẩy hắn ra, hỏi: "Sao người lại qua đây?"

"Mộ Nhược ca ca không có ở nhà, vì vậy ta tự mình chạy ra ngoài."

Kỷ Vân Thư rùng mình vì lạnh, nàng biết bản thân mình sắp sửa không thể nào chống đỡ được nữa, đôi môi tái nhợt cũng đang run rẩy.

Nàng nói: "Vệ Dịch, người có thể công ta trở về hay không?"

"Được!"

Hắn nhiệt tình đồng ý.

Vệ Dịch lập tức ngoan ngoãn hạ lưng xuống, Kỷ Vân Thư nhận lấy cây dù ở trong tay hắn, sau đó leo lên lưng hắn.

Đầu nàng tựa trên bờ vai to rộng của hắn một cách yếu ớt, chỉ đường cho hắn!

Cảnh này, dường như đã từng xảy ra trước đây.

Vệ Dịch công nàng đi về hướng Trúc Khê Viên, nghĩ tới cả người Kỷ Vân Thư ướt đẫm, bước chân của hắn lập tức trở nên nhanh hơn.

Nhưng hắn vẫn không nhịn được bắt đầu lú lo.

"Thư nhi, đã lâu ta không được gặp nàng, nàng cũng lâu rồi không tới nơi ở của Mộ Nhược ca ca. Ta cho rằng nàng sớm đã quên ta, vì vậy ta đã khóc mấy buổi tối rồi."

"Thư nhi, hiện tại ta cũng có thể xem bệnh cho người khác. Mộ Nhược ca ca nói, nếu khuôn mặt chuyển sang màu vàng, lưỡi trắng, đó là do bị bệnh gan. Nếu trên trán trắng bệch, hai má trũng xuống, cảm thấy trước ngực khó chịu, đó là do bị bệnh phổi, và....."

"Hôm qua A Tứ ca ca tặng ta một chiếc bút lông, hẳn nói chữ ta viết rất xấu, vì thế đã dạy cho ta mấy từ. Ta đã học được tên của Thư nhi, chờ sau khi ta viết đẹp, ta sẽ viết cho nàng xem."

"Thư nhi, Thư nhi....."

Kỷ Vân Thư yên lặng lắng nghe, nàng không thể mở miệng đáp lại một lời.

Vệ Dịch càng đi càng nhanh, nghiêng mắt liếc nhìn Kỷ Vân Thư đang mơ màng muốn ngủ một cái, hẳn nhẹ giọng nói: "Thư nhi, ta hát cho nàng nghe được không? Nàng đừng ngủ."

Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng gật đầu.

Vì thế ——

Vệ Dịch bắt đầu hát bài 《Nhi Lang》 .

"Trong quá khứ, làn gió nhẹ thổi qua, Triệu lang trở về, đôi mắt tràn ngập phong cảnh của Bộc Dương. Một cuốn sách nho nhỏ, Lang Đình rời đi, gió và tuyết tiễn đưa, thán thán trôi qua....."

Vẫn là giọng hát thô thô như cũ, nhưng lại rất mềm mại êm tai!

Sau khi trở lại Trúc Khê Viên, Kỷ Vân Thư liền bị sốt cao, nàng mơ mơ màng màng nằm ở trên giường. Nha đầu trong vườn lập tức nhanh chóng chạy đi mời đại phu tới. Sau nhiều chuyến viếng thăm, nhiệt độ trên trán của nàng mới được hạ xuống.

Rốt cuộc, nàng cũng chìm vào giấc ngủ!

Tử Sâm ở bên cạnh giúp nàng thay quần áo, nếu không, thân phận nữ nhi của nàng sẽ bị bại lộ.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Kỳ Vân Thư đột nhiên tỉnh dậy vì nóng.

Nàng nghiêng đầu nhìn qua, lập tức nhìn thấy Vệ Dịch đang ngủ ở trên mép giường, đúng lúc sau cổ hắn lộ ra chiếc bớt màu đỏ có hình cánh hoa. Nàng duỗi tay ra khỏi chăn, sờ về phía chiếc bớt kia.

Khi nàng vừa mới đụng tới, Vệ Dịch lập tức bừng tỉnh. Hắn nâng đôi mắt nhập nhèm lên nhìn nàng.

Hắn cầm tay nàng, vui vẻ nói: "Thư nhi, nàng tỉnh rồi. Nàng thật sự đã khiến ta sợ hãi. Lần sau nàng không thể tiếp tục như vậy được. Nương từng nói, không thể khiến mình bị ướt nước mưa, nếu không sẽ bị bệnh."

"Ta không sao."

"Vậy thì tốt rồi. Thư nhi, hãy ngoan ngoãn nghe lời ta."

"Ừ!"

Vệ Dịch chớp mắt, sau đó nhanh chóng lấy ra một khối ngọc bội màu đỏ ở trong ống tay áo của mình.

Hắn nói: "Thư nhi, đây là ngọc bội ta tặng cho nàng. Khi ta công nàng trở về, nó đã rơi ra từ trên người nàng, may mắn thay ta đã nhặt được nó."

Khối ngọc trong sáng tinh xảo, nằm thẳng ở trong lòng bàn tay Vệ Dịch.

Nàng vươn tay ra, cầm lấy ngọc bội: "Khối ngọc này là cha người để lại cho người, người giữ nó là tốt nhất."

Nàng lại đẩy khối ngọc bội qua cho Vệ Dịch.

Vệ Dịch ngay lập tức dấu tay sau lưng, không chịu nhận.

"Không muốn. Ta đã đưa nó cho Thư nhi, vì vậy bây giờ nó là của Thư nhi, ta không muốn lấy lại."

Kỷ Vân Thư chống người ngồi dậy, cầm khối ngọc trong tay lên và cẩn thận ngắm nghía.

Đây là một khối huyết ngọc thượng đẳng, đầu ngón tay của Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng cọ xát ở trên bề mặt không bằng phẳng của nó. Nàng chưa từng ngắm nghía khối ngọc này cẩn thận như thế.

Trên mặt viên ngọc tinh xảo, không ngờ có điêu khắc hình một cái đầu con hổ sinh động như thật!

Phía bên trái hình đầu con hổ, còn có một hình mặt trăng lưỡi liềm.

Nàng xoay ngược lại và nhìn, mặt sau, có khắc một chữ "Tuất" (戌).

Nàng phải công nhận, khối ngọc bội của Vệ lão gia thật sự không tệ.

Có thể nói, đây là một khối ngọc có một không hai.

"Vệ Dịch, đã là vật mà cha người để lại cho người, người vẫn nên giữ nó bên người."

"Không muốn!" Vệ Dịch trực tiếp lui qua một bên: "Đây là vật ta đã đưa cho Thư nhi, chẳng lẽ Thư nhi không thích nó hay sao?"

"Đương nhiên không phải."

"Vậy Thư nhi hãy nhận đi, dù sao thì nó cũng là của Thư nhi!"

Vệ Dịch vẫn kiên quyết, nở nụ cười ngây thơ.

Ngay khi hai người còn đang đưa đẩy ——

Nha đầu tiến vào từ cửa, trong tay cầm một tờ giấy đã được hong khô, đi tới nói: "Kỷ tiên sinh, tờ giấy này là của ngài sao? Ta đã tìm thấy nó trong quần áo ướt của ngài."

Trong khi nói, nha đầu đồng thời đưa tờ giấy cho nàng.

Kỷ Vân Thư nhận lấy và liếc mắt nhìn qua, nàng phát hiện ra đây là mảnh giấy kháng cáo mà nàng nhặt được khi và vào nữ nhân lúc trước.

Bởi vì chỉ có một tờ, vì vậy nên không được đầy đủ.

Hơn nữa đa số từ ngữ trên giấy đều đã bị nước mưa làm nhoè, nhiều chi tiết đều bị mất, nàng chỉ có thể biết được đại khái. Phía trên mặt giấy có nhắc tới một nữ hài gọi là Diệp Nhi, người có liên quan tới một vụ án mạng ba năm trước, nhưng phần còn lại thì nàng không thể hiểu được.

Nếu như đây là một tờ đơn yêu cầu kháng cáo, và người kia không phải là nhân sĩ kinh thành. Vậy thì, họ không có cách nào khác ngoài việc đi khắp châu phủ và tìm mọi cách để lật lại bản án.

Nghĩ đến dáng vẻ lo lắng của nữ nhân kia khi biết bản kháng cáo đã bị bản thân nàng hủy hoại, Kỷ Vân Thư liền bắt đầu có cảm giác áy náy.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 302: Phạt

Kỷ Vân Thư cẩn thận gấp tờ giấy lại, sau đó cất nó ở dưới gối đầu.

Vệ Dịch nhìn chăm chăm một lúc, gãi đầu hỏi một câu: "Thư nhi, vì sao vậy?"

"Không có gì."

"Ồ!"

Hắn ngoan ngoãn không thăm dò thêm nữa.

Kỷ Vân Thư cũng nhận lấy khối ngọc hội của Vệ Dịch, sau đó nhìn thoáng qua bên ngoài và nhận ra trời đã tối.

Nàng vươn tay ra vuốt ve đầu Vệ Dịch, nhẹ nhàng nói: "Đã quá muộn rồi, người không cần ở bên cạnh ta, hãy nhanh chóng đi nghỉ ngơi đi."

"Thư nhi đang muốn đuổi ta đi hay sao?"

Vệ Dịch cảm thấy chạnh lòng!

"Không phải." Nàng lắc đầu: "Mấy ngày này, người không cần quay lại Dụ Hoa Các, hãy ở lại đây với ta."

"Thật ư?" Vệ Dịch sáng mắt lên.

Hắn vừa ngạc nhiên vừa hoài nghi.

Kỷ Vân Thư gật đầu khẳng định: "Vệ Dịch ngoan, hãy nhanh chóng đi nghỉ ngơi đi."

"Ừ, vậy sáng mai ta sẽ tới tìm Thư nhi."

Nói xong, hần lập tức quơ chân múa tay rời khỏi phòng, đi ngủ.

Nhìn hình ảnh Vệ Dịch vui sướng như thế, ánh mắt của Kỷ Vân Thư lại trở nên tối sẫm.

Không Ngu chết rồi, Mộ Nhược chắc chắn sẽ đau đớn muốn chết, khó tránh khỏi chuyện hần mượn rượu giải sầu, vì thế trong khoảng thời gian này, Vệ Dịch lưu lại ở bên người nàng là thích hợp nhất.

Nghĩ đến đây, nàng khẽ thở dài một tiếng.

Khi cơ thể dần dần bớt nóng, nàng không thể nào ngủ tiếp được nữa, vì vậy nàng xuống giường khoác áo và đi ra ngoài.

Kỷ Vân Thư đứng ở bên ngoài hành lang.

Ánh sáng màu đỏ mờ nhạt phát ra từ hai ngọn đèn lồng, phản chiếu lên đôi má của nàng, đỏ rực.

Thực sự rất đẹp!

Những cơn gió lạnh khắc nghiệt vẫn thổi trong đêm khuya, nhưng may mắn thay, trời đã tạnh mưa!

Bắt đầu vào tháng tư, vì vậy khí hậu cũng trở nên dễ chịu hơn.

Đột nhiên ——

Một thân ảnh rơi xuống ở bên cạnh nàng, lặng yên đứng một thời gian dài.

Kỷ Vân Thư liếc mắt nhìn Thời Tử Sâm, hỏi: "Như thế nào?"

Thời Tử Sâm đáp lại: "Trong hoàng cung rất hỗn loạn, về chuyện Thái tử tạo phản, Hoàng thượng đã hạ lệnh không được phép tuyên bố với bên ngoài, chỉ nói Thái tử qua đời vì bệnh, Thái tử phi vì quá đau buồn nên đã đi theo. Hoàng thượng cũng hạ chỉ, ba ngày sau sẽ nhập táng hoàng lăng."

"Còn gì nữa không?"

"Không còn gì nữa."

"Ừ!" Nàng lẩm bẩm một chút, sau đó cau mày, hỏi tiếp: "Vậy, Dung Vương đâu?"

"Ngài ấy đã được thả ra khỏi nhà giam Đại Lý Tự, vừa ra khỏi đó liền tập túc tiến cung. Lúc này, có lẽ ngài ấy vẫn đang canh chừng ở trong hoàng cung."

Thời Tử Sâm trả lời nàng một cách đơn điệu.

Kỷ Vân Thư không hỏi thêm gì nữa, chỉ vòng hai tay lại. Trong lòng nàng cảm thấy rất hoang mang rối loạn.

Thật lâu sau, Thời Tử Sâm hỏi nàng một câu: "Tiên sinh, ngài thật sự không có ý định nói với Vương gia hay sao?"

"Chuyện gì?"

Nàng giả vờ không hiểu!

"Về chuyện ngài giao dịch với Diệc Vương, về tiểu thế tử mà Lý lão tướng quân từng nhắc tới, và chuyện Khổng cô nương giết người, ngài đều không có ý định nói với Vương gia hay sao?"

Kỷ Vân Thư cuộn tròn nằm tay thành năm đấm, không đáp lại!

Nàng quần quần chiếc áo choàng chặt hơn: "Người sẽ không hiểu được, có một số việc, không phải biết được càng nhiều càng tốt, cho rằng nếu như vậy thì có thể nắm bắt được cơ hội tốt. Thật ra là không phải, nếu biết càng nhiều, người sẽ có nhiều điều phải bận tâm. Ta không muốn hẳn cũng cảm thấy khó chịu giống như ta."

Thời Tử Cầm cảm thấy hiểu được một chút.

Nhưng lại cảm thấy không chắc chắn lắm!

Kỷ Vân Thư vẫn luôn đứng ở ngoài hành lang cả đêm, trắng đêm không ngủ.

Khi bình minh ló dạng ——

Thời tiết cũng hiếm khi trở nên tốt hơn, trên bầu trời được nhuộm ánh sáng màu đỏ cam, mang lại cảm giác ấm áp tràn đầy sức sống của một ngày mới.

Vệ Dịch cũng thức dậy rất sớm, hẳn chạy tới phòng Kỷ Vân Thư để cùng ăn sáng. Hẳn vừa nói vừa ăn, cực kỳ phấn khích.

Kỷ Vân Thư chỉ ăn vài miếng thì dừng lại, nhưng nàng vẫn tiếp tục gắp thịt vào trong bát của Vệ Dịch.

Tiểu tử này đã trở nên mảnh khảnh hơn nhiều sau một thời gian sống ở Dụ Hoa Các.

"Thư nhi, tối hôm qua ta nằm mơ thấy nàng. Nàng mặc quần áo tân nương, ngồi ở bên trong kiệu, sau đó ta đá kiệu môn, công nàng ra ngoài, chúng ta đã bá thiên địa, thậm chí còn vào động phòng."

Phốc!

Kỷ Vân Thư muốn phun ra cả máu.

Nàng nhắc chiếc đũa lên lập tức gõ thật mạnh trên đầu hấn một cái.

"Đầu người cả ngày đều suy nghĩ gì vậy, hãy ăn cơm đi, ăn xong ta sẽ đưa người ra ngoài."

Vệ Dịch bị đau nên xoa xoa đầu, vừa mới bĩu môi thì nghe Kỷ Vân Thư nói muốn mang hấn đi ra ngoài, ngay lập tức hấn liền trở nên vui vẻ.

"Được!"

Hấn dùng sức và cơm vào trong miệng, hai má đều phồng hết cả lên.

Sau khi ăn xong, Kỷ Vân Thư lập tức mang theo hấn cùng đi ra ngoài.

Đọc theo đường đi, Vệ Dịch vẫn luôn lôi kéo vạt áo của nàng, không ngừng truy vấn nàng đang muốn đi đâu.

Kỷ Vân Thư vẫn không nói gì.

Bọn họ đi khoảng nửa canh giờ thì tới Khống phủ.

Bên ngoài Khống phủ không có đèn lồng trắng hay vải sa tanh trắng, tất cả đều giống như một quý phủ bình thường.

Có điều, có chút vắng vẻ!

Khống Ngu được phong là công chúa, nàng ấy chính là người của hoàng gia. Sau đó nàng ấy lại được gả cho Cảnh Hoa, vì vậy không thể đưa di thể quay về Khống gia, càng không thể an táng ở khu mộ thị tộc. Tất cả đều phải được xử lý dựa theo tang sự của hoàng gia, nhập táng vào hoàng lăng.

Kỷ Vân Thư vươn tay ra bà cầm lấy vòng sắt phía trên cửa, gõ xuống vài lần.

Một gã sai vặt đi ra mở cửa, vươn đầu ra ngoài.

"Người là ai?"

"Tại hạ tới tìm Khổng phu nhân."

"Phu nhân không tiếp khách." Hắn ta trực tiếp từ chối.

Kỷ Vân Thư không vội, bình tĩnh nói: "Tại hạ chỉ muốn gặp mặt Khổng phu nhân, xin tiểu ca hãy đi thông báo một tiếng. Hãy nói rằng di nguyện của công chúa vẫn chưa thực hiện chưa xong."

Lời này vừa mới nói ra, sắc mặt của gã sai vặt lập tức thay đổi, hắn ta đóng sầm cửa lại và nhanh chóng chạy đi thông báo.

Sau một lúc hắn ta quay lại, mở cánh cửa ra, mời Kỷ Vân Thư đi vào.

Khi đi theo gã sai vặt vào bên trong viện, Kỷ Vân Thư quay đầu lại nói với Vệ Dịch: "Người hãy chơi ở trong viện, chơi chán rồi thì ta sẽ mang người trở về, được không?"

"Được!"

Trong sân đều là đào hoa, Vệ Dịch rất thích thú, xoay người lao vào trong rừng hoa đào nhỏ.

Rất nhanh đã không còn nhìn thấy bóng dáng hắn nữa!

Kỷ Vân Thư đi theo gã sai vặt tới bên ngoài Phật đường trong phủ.

Khổng phu nhân một lòng hướng Phật, trong lòng trong mắt, đều là Phật, mỗi ngày đều ngâm mình ở trong nến và hương, chỉ chờ ngày thành Phật.

Khi đi vào, Kỳ Vân Thư không nhịn được nhíu mũi lại. Mùi máu tươi hay mùi hôi thối cũng được, nàng đều có thể ngửi được, nhưng mùi nến và hương ở Phật đường này, nàng lại ngửi không được, luôn cảm thấy cực kỳ gay mũi.

Nàng có cảm giác không được thoải mái.

Khổng phu nhân quỳ gối ở trước tượng Phật, trong tay cầm vòng Phật châu 99 viên sáng chói, nhắm mắt lại, trong miệng còn niệm kinh Phật.

Bà ta không để ý gì đến chuyện bên ngoài!

Bản thân nữ nhi của mình đã chết, nhưng bà ta vẫn ở nơi này niệm Phật.

Tâm thật sự đủ lớn.

Kỳ Vân Thư đi đến bên cạnh bà ta, quỳ xuống đệm rơm ở bên cạnh, ngửa đầu nhìn Quan Âm trước mặt, chấp tay trước ngực.

Sau đó nàng nói: "Tại hạ cả đời chưa từng tin Phật, nhưng hiện tại tại hạ muốn tưởng tin một lần. Phật bốn bề, phổ độ chúng sinh, Phật ở chỗ tâm, từ bi tha thứ. Ở trong Phật, phân thành tám khổ, sinh khổ, lão khổ, đau khổ, chết khổ, oán khổ, không được tự do mà khổ, cầu không được mà khổ, khổ vì những ham muốn trần tục. Tám khổ này đều hoàn toàn do lòng tham gây ra, vì vậy, Phật mới nhấn mạnh rằng, tất cả sự sáng tạo và sự hủy diệt, không phải được quyết định từ duyên phận, không được cưỡng cầu mà hãy thuận theo tự nhiên."

Những lời này, rõ ràng là nàng muốn nói với Khổng phu nhân.

Động tác trên tay Khổng phu nhân dừng lại, hít một hơi thật sâu.

"Tiên sinh hiểu Phật?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 303: Chỉ Có Thể Làm Vương Gia

Nàng không hiểu!

Mấy thứ này, đều là khi nàng thu thập tài liệu về khảo cổ học, nhân tiện cũng lượm lặt được mấy quyển sách viết về phật, sau khi nàng ngó qua vài lần thì ghi nhớ chúng.

Kỷ Vân Thư nói: "Có những người dùng cả đời cố gắng hiểu Phật, nhưng đến khi chết đi cũng không thể hiểu được chân lý của Phật. Đức Phật ở trong lòng họ, bất quá chỉ là những lời dùng để tự an ủi bản thân mà thôi."

"....." Khổng phu nhân vẫn im lặng.

"Tại hạ chỉ muốn hỏi phu nhân một câu, điều gì khiến phu nhân đặt niềm tin vào Phật?"

Ồ!

Chưa từng có người nào hỏi Khổng phu nhân về vấn đề này, trên khuôn mặt trang nhã của bà ấy hiện lên một sự kinh ngạc cùng với một chút mất mát.

Thật lâu sau đó ——

Khổng phu nhân đáp lại: "Phật, chỉ là Phật, nhưng nếu không có Phật, ta cũng không biết bản thân mình là ai."

"Ngài vẫn là một vị mẫu thân."

Dường như một lời của nàng đã thức tỉnh người đang ở trong mộng. Sắc mặt của Khổng phu nhân biến đổi, bà ấy chống người ngồi dậy.

Kỷ Vân Thư cũng nhân tiện đỡ bà ấy và cùng đứng lên.

Khi đứng dậy, Khổng phu nhân có vẻ có chút khó khăn, nhưng vẫn không hề rời bỏ hạt Phật châu trong tay. Khổng phu nhân đi tới trước cửa sổ, vươn tay đẩy một cánh cửa sổ ra.

Làn gió ấm áp thổi vào, phân tán một chút mùi nến hương nồng đậm.

Một vài cánh hoa đào xuất hiện, sà xuống bộ cửa sổ.

Nhìn những cánh hoa đào đang nhảy múa trong viện từ xa, Khổng phu nhân bỗng nhiên rơi nước mắt.

Bà ấy nói với giọng thê lương: "Ngu nhi vẫn luôn ở bên cạnh ta từ nhỏ đến lớn, chưa từng đi ngược lại mong muốn của ta. Nó rất ngoan ngoãn, rất hiểu chuyện. Nó là một cô nương tốt, nữ nhi ngoan. Ta còn nhớ rõ mười mấy năm trước, ta bị bệnh nặng, nó đã ở bên cạnh ta suốt ngày. Mỗi ngày, dáng người nho nhỏ của nó luôn cuộn tròn ở nơi mép giường, từng đêm từng đêm túc trực bên ta. Lúc ấy, nó mới bảy tuổi."

Trong khi nói, đôi môi Khổng phu nhân cong lên thành một nụ cười hiếm thấy.

Nhưng lại mang theo một chút mất mát.

Kỷ Vân Thư lắng lắng nghe, sau đó đi tới bên cạnh bắt ấy, nhìn theo ánh mắt bà ấy ra bên ngoài.

Những cánh hoa đào cực kỳ diễm lệ, đâm vào trong mắt, cực kỳ đỏ tươi.

Nàng nói: "Khi Khổng cô nương chết, nàng ấy không nhắc tới ngài, nhưng ta tin rằng, người mà trong lòng nàng ấy không thể bỏ xuống được, đó là ngài."

"....."

"Ngài tin phật, vì vậy nghĩ rằng tất cả mọi chuyện đều do duyên nghiệp, cũng tự cố gắng thuyết phục bản thân, cho rằng Khổng Ngu được phong thành công chúa là do ý trời, bị gả tới Khúc Khương cũng do ý trời, thậm chí gả cho Thái Tử cũng là do ý trời. Ngay cả khi ngài như vậy, nàng ấy cũng chưa từng oán hận ngài."

Hốc mắt Khổng phu nhân bắt đầu ướt át, đôi tay nắm chặt chiếc vòng Phật châu.

Thật lâu sau ——

Bà ấy cuối cùng cũng rơi nước mắt và nhanh chóng lau đi bằng ống tay áo.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Khổng phu nhân trầm giọng nói, "Đa tạ tiên sinh đã nói những lời này với ta, ta nghĩ, ta có thể hiểu được. "

"Những điều ta đã nói, không phải muốn khiến cho Khổng phu nhân ngài áy náy. Ta chỉ hy vọng ngài có thể hiểu, kết quả lần này, chính là do bản thân Khổng cô nương lựa chọn, giống như đạo lý khi ngài lựa chọn tin tưởng vào Phật."

Khổng phu nhân gật đầu.

Sau đó bà ấy hỏi: "Hôm nay tiên sinh tới đây, là vì di nguyện của Ngu nhi? Xin ngài hãy nói với ta đi."

"Khổng cô nương nói, nàng ấy hy vọng Quyên nhi cô nương có thể rời khỏi hoàng cung."

"Quyên nhi?"

"Vâng." Nàng gật đầu: "Quyên nhi cô nương đã cùng tiến cung với Khổng cô nương, mang thân phận là cung nữ, cả đời đều không được ra khỏi cung. Vì vậy cần phải có phu nhân tiến cung yêu cầu nàng ấy ra ngoài. Ta tin rằng Hoàng thượng sẽ đồng ý."

"Được, ta sẽ làm được."

"Đợi sau khi Quyên nhi ra khỏi cung, phu nhân hãy mang theo nàng ấy rời khỏi kinh thành. Thanh Sơn Cư, thật ra là một nơi rất tốt để sống."

Khổng Ngu đã chết, Khổng phu nhân không cần tiếp tục ở lại kinh thành. Ngược lại, rời xa khỏi kinh thành thật ra là chuyện tốt.

Hai người không còn chuyện gì khác để nói.

Kỷ Vân Thư chấp tay từ biệt, khi nàng rời đi còn nói một câu: "Người chung quy vẫn là người, Phật chung quy vẫn là Phật. Nếu người không thể trở thành Phật, Phật cũng không thể trở thành người."

Sau khi nói xong, Kỷ Vân Thư lập tức rời đi.

Ngay sau khi nàng rời đi, Khổng phu nhân vận chuỗi hạt Phật châu trong tay.

Tí tách ——

Chuỗi hạt Phật châu đã đi theo bà ấy hơn mười năm qua, cuối cùng đứt gãy.

Toàn bộ 99 viên hạt châu toàn đều rơi xuống mặt sàn, vương vãi khắp sàn nhà, rong ruổi tán loạn khắp nơi giống như những con ngựa hoang thoát khỏi dây cương.

Kỷ Vân Thư về tới trong viện, gọi Vệ Dịch một tiếng. Vệ Dịch đang hái hoa đào, vui vẻ chạy ra từ trong rừng đào nhỏ, đưa hoa đào tới trước mặt nàng.

"Cho nàng!"

Hắn tươi cười hơn hở như một đứa trẻ con.

Kỷ Vân Thư nhận lấy hoa đào từ trong tay hắn, vươn tay xoa xoa đầu hắn.

"Chúng ta quay về đi."

"Ừ!"

.....

Hoàng cung!

Thái tử vừa chết, hoàng cung bị vây quanh bởi văn võ bá quan, toàn bộ đều đứng ở bên ngoài Phụ Dương điện.

Nội điện, Cảnh Diệc, Cảnh Dung và Cảnh Hoa cũng đứng thành một hàng.

Cánh cửa gỗ khắc hoa trước mặt đóng chặt, không ai dám tiến lên gõ, cũng không ai dám đẩy cửa đi vào bên trong.

Tất cả mọi người đã đứng ở đây một ngày một đêm!

Ngoại trừ một ý chỉ được truyền ra khỏi cánh cửa kia, hạ lệnh không cho phép tuyên truyền chuyện Thái tử tạo phản ra ngoài, ấn định thời gian hạ táng Thái tử, không còn có động tĩnh nào xảy ra.

Cảnh Dung lạnh mặt, ánh mắt sớm đã mất đi tiêu cự, nhìn hăn giống như có chút mệt mỏi.

Cảnh Diệc bên cạnh dùng cánh tay nhẹ nhàng đỡ hăn một cái.

Sau đó Cảnh Diệc nhỏ giọng hỏi: "Khổng cô nương thật đáng thương, vốn nghĩ rằng nàng ấy được phong thành công chúa và gả tới Khúc Khương, trở thành Vương phi, nhưng cuối cùng lại gả cho Cảnh Hoa, chưa qua mấy canh giờ đã trở thành quả phụ. Không ngờ, sau đó nàng ấy lại tự sát giống như Thái tử. Tạo hoá thật là trêu ngươi!"

Giọng nói của hăn ta rất âm dương quái khí!

"Trong lòng ngươi, không buồn chút nào hay sao?" Cảnh Diệc hỏi.

Cảnh Dung vẫn không để ý đến hăn ta, cũng không biểu lộ chút cảm xúc nào ở trong ánh mắt.

Nhìn hăn như vậy, Cảnh Diệc cong môi, ngẩng đầu cao hơn một chút, sau đó híp mắt lại thì thầm: "Ngươi nói xem, bây giờ Thái tử chết rồi, vị trí Thái tử, sẽ rơi vào tay ai?"

Hăn ta cười cực kỳ gian trá.

Sau một lúc lâu, Cảnh Dung ngược mắt lên, nhìn thẳng về phía trước, trầm giọng nói: "Cả đời này của ngươi, chỉ có thể làm Vương gia."

Ồ!

Đối với một câu nói bất ngờ này của hăn, Cảnh Diệc có chút giật mình?

Hắn ta cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: "Ta không phải là người, cả đời chỉ muốn làm Tiêu Dao Vương."

Cảnh Dung vẫn lạnh mặt, ngưng tụ một luồng ánh mắt băng giá, gần như ngay lập tức bắn ra từ ánh mắt hắn. May mắn thay, tất cả sát khí đều bị hắn tụ lại ở trong nắm tay nắm chặt.

Hắn thờ ơ nói: "Đôi khi, con người sẽ thay đổi, khi người càng không muốn thứ gì đó, nó sẽ càng khiến người muốn nó. Lúc này, tình cảnh của ta chính là như thế."

Những lời này, Cảnh Diệc hiểu!

Cảnh Hiền bên cạnh cũng hiểu.

Ngay khi Cảnh Diệc đang định mở miệng nói tiếp, cánh cửa trước mặt mở ra.

Trương Toàn khom người đi ra: "Hoàng thượng có lệnh, mọi người có thể thối lui."

Nói xong, Trương Toàn lại cúi người đi vào, cánh cửa lại được đóng lại.

Các văn võ triều thần đã đứng một ngày một đêm, cả người gần như không thể chịu đựng được nữa. Khi ý chỉ vừa được ban ra, tất cả đều lần lượt giải tán, quay trở về đi ngủ.

Cảnh Hiền cũng đạt tới giới hạn của mình, quay lại Đồng Nhân Điện với sự giúp đỡ của thái giám.

Cảnh Dung vừa ra khỏi cung, lập tức lên xe ngựa.

"Vương gia, quay về phủ hay là đi tới Trúc Khê Viên?" Lang Bạc chờ ở bên ngoài lên tiếng hỏi.

"Dụ Hoa Các!" Cảnh Dung lạnh giọng.

Nhưng Lang Bạc lại có tâm nhắc nhở một câu: "Vương gia có muốn đi gặp Kỳ tiên sinh hay không?"

Cảnh Dung liếc mắt nhìn hắn một cái.

"Bốn vương nói, đi tới Dụ Hoa Các."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 304: Cảnh Diệc Tiếp Theo

Dụ Hoa Các!

Cửa đóng chặt, một đám phụ nhân lão hán tới xem bệnh vây đầy bên ngoài, toàn bộ đều chen chúc ở cửa, sốt ruột quay đầu nhìn xung quanh.

Tất cả đều đang chờ để được xem bệnh!

Vì sao đang yên đang lành, Dụ Hoa Các lại đóng cửa lại?

Ngoài cửa cũng có ba bốn tiểu đồng ngăn đón, sợ những người đó sẽ đẩy cửa ra.

Xe ngựa vừa tới Dụ Hoa Các khoảng hơn mười mét, Lang Bạc lập tức kéo dây cương, dừng xe ngựa lại, sau đó nhảy xuống xe, tạo ra một con đường từ trong đám đông để Cảnh Dung đi qua.

Hai người vừa đi tới cửa, tiểu đồng ngay lập tức nhanh chóng mở cửa, cúi người đón hân đi vào.

Cánh cửa kia một lần nữa lại bị đóng lại!

"Mộ Nhược đâu?" Cảnh Dung lạnh giọng hỏi.

Tiểu đồng chỉ chỉ ngón tay về phía hậu viện, lo lắng nói: "Sư phó vẫn luôn ở hậu viện kể từ sau khi quay về từ trong cung đêm qua, lúc này có lẽ còn đang....."

Tiểu đồng còn chưa nói xong, Cảnh Dung đã nâng bước đi qua.

Hậu viện rộng rãi, tràn ngập một mùi hương rượu nồng nặc.

Cực kỳ gay mũi, khó ngửi.

Trong tay Mộ Nhược vẫn đang cầm một bầu rượu, con người híp lại say khướt, râu đã mọc đầy cằm, quần áo không chỉnh tề, đầu tóc rối bù, che khuất một nửa gương mặt tang thương của hắn.

Mộ Nhược lười biếng dựa người dưới gốc cây đại thụ giữa sân, vô số bình rượu rỗng nằm rải rác xung quanh.

Bình ngang, bình dọc!

Trong viện là một cảnh hỗn độn, lá cây đều bị Mộ Nhược dùng kiếm chém rơi tan tác, một số chậu hoa cũng bị đập vỡ, bụi bẩn và bùn đất lẫn với sương sớm, dính đầy trên sàn đá cực kỳ lầy lội.

Tiểu đồng A Ly vẫn luôn canh giữ ở bên cạnh hắn không dám rời đi, chỉ sợ trong lòng hắn nghĩ quân và gây ra điều không mong muốn.

Thậm chí A Ly cũng từng tiến lên khuyên nhủ Mộ Nhược vài lần nhưng không có kết quả.

A Ly vừa nhìn thấy Cảnh Dung tiến đến, lập tức nhanh chóng chạy tới đón, lo lắng nói: "Vương gia, ngài hãy khuyên nhủ sư phó đi, kể từ khi Khổng Ngu cô nương....." A Ly không nói tiếp, chỉ thở dài: "Sư phó khổ sở trong lòng, từ hôm qua cho tới hôm nay, sẽ phó chỉ biết uống rượu. Nếu như vẫn tiếp tục như thế, chẳng biết điều gì sẽ xảy ra? Vương gia, cầu xin ngài hãy giúp sư phó!"

A Ly nói trong nước mắt!

Cảnh Dung giơ tay lên, nhẹ nhàng vẫy một cái.

A Ly nâng ống tay áo lên lau nước mắt, lo lắng thoáng nhìn qua Mộ Nhược, sau đó rời đi.

Mộ Nhược vẫn ngồi trên sàn và chốc rượu vào trong miệng, uống đến nổi mơ mơ màng màng, trong miệng không ngừng lẩm bẫm gì đó.....

Nhìn bộ dáng của hắn rất túng quẫn!

Giống như đang đắm chìm ở trong thùng rượu, không thể thoát ra.

Cảnh Dung đi đến trước mặt hắn, cúi đầu nhìn hắn. Thật lâu sau, Cảnh Dung cũng ngồi xồm xuống, cầm lấy bầu rượu ở trong tay hắn và giữ ở trong tay mình. Cảnh Dung không ném rượu đi nhưng không uống nó.

"Đừng uống nữa."

Mộ Nhược cố gắng hết sức mở mí mắt nặng nề ra, đập vào mắt hắn, chính là hình ảnh đôi ủng của Cảnh Dung. Hắn khẽ ngược mắt nhìn lên, lập tức đối diện với một cặp mắt đầy kiên định.

Hắn cười lạnh một tiếng: "Lúc này ngoại trừ uống rượu, ta còn có thể làm gì? Trên đời này, chỉ có rượu ngon không thể cô phụ."

"Mộ Nhược....."

"Đưa rượu cho ta."

Hắn đoạt lại bầu rượu, một lần nữa đổ một ngụm vào trong miệng, rượu chảy tràn ra từ miệng tới cổ và trên cổ áo.

Hắn nhìn chăm chăm vào bầu rượu, cười một cách đáng thương và nói: "Rượu ngon nơi tay, ba phần là độc, bảy phần là nước mắt, câu nói này quả không sai chút nào."

"Ta nói, đừng uống nữa." Cảnh Dung giật lấy bầu rượu từ trong tay hắn.

"Đưa ta!"

Hắn lại chuẩn bị đoạt bầu rượu lại, nhưng Cảnh Dung nhanh chóng giấu ở phía sau lưng, một cánh tay khác đề lên bờ vai của hắn, nghiêm khắc nói: "Nếu người muốn uống đến chết, ta sẽ không ngăn cản người, nhưng đừng chết ở trước mặt ta."

"Ta không phải là người!"

Mộ Nhược gầm nhẹ một tiếng, đẩy Cảnh Dung ra, khuỷu tay chống vào thân cây ở phía sau lưng, loạng choạng đứng lên.

Hai chân hắn mềm nhũn không có sức lực nên hắn lại ngã xuống, ngã giữa trên vỏ cây rải rác khắp nơi.

Hắn đã say choáng váng, vung ống tay áo to rộng lên, cười lạnh nhìn Cảnh Dung: "Từ nhỏ đến lớn, trong lòng nàng chỉ có mình người, chưa từng liếc mắt nhìn ta. Người có thể xem như chưa từng phát sinh chuyện gì, nhưng ta thì không thể. Cảnh Dung, trong lòng người thật sự không đau lòng một chút nào hay sao? Người thật sự là một cục đá thô sao?"

Hắn nói khàn cả giọng!

Nhưng Cảnh Dung vẫn luôn bình tĩnh, nghiêng răng trong im lặng.

Mộ Nhược ứa nước mắt: "Vì sao? Nàng rốt cuộc đã làm gì sai? Vì sao lại kéo nàng vào trong tranh đấu hoàng thất của các người?"

Hắn gầm nhẹ, gần như súp đổ.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, hắn liền nhấc chân lên và đá vào một chậu hoa bên cạnh, chậu hoa lăn xuống mặt đất.

Choang ——

Chậu hoa vỡ tan thành từng mảnh.

Cảnh Dung ném bầu rượu đoạt được ở trong tay xuống mặt sàn, lạnh nhạt nói: "Nếu chuyện đã xảy ra rồi thì không thể nào vẫn hồi lại được nữa. Mộ Nhược, Khổng Ngu không mong muốn sẽ nhìn thấy người như vậy."

"Cảnh Dung a Cảnh Dung, sao người không cảm thấy thương tâm chút nào như vậy?"

"....."

"Chúng ta đã cùng nhau lớn lên!"

"Nàng đã chết."

"Đồ khốn!"

Nói xong, Mộ Nhược nắm chặt nắm tay, dẫm về phía má trái của Cảnh Dung, nhưng khi hấn say rượu, nắm tay không linh hoạt lắm, vì vậy đã bị Cảnh Dung ngăn cản lại, sau đó Cảnh Dung trở tay ấn hấn lên cây cổ thụ phía sau.

"Người cho rằng ta không đau lòng hay sao? Nhưng hiện tại lúc này, không phải là lúc ta nên đau buồn."

"....."

"Mộ Nhược, bây giờ, ta đã bị đẩy vào một con đường mà ta không mong muốn bước đi. Con đường kia rất dài, dài đến nỗi ta căn bản không có thời gian để đau khổ. Người mà ta cảm thấy có lỗi nhất trong cuộc đời này, chính là Khổng Ngu. Ta hứa, ta sẽ khiến những người gây ra tất cả nỗi đau này phải trả giá cho tội ác của mình."

Giọng điệu của Cảnh Dung rất dữ dội và tràn đầy sát khí.

Cũng lúc này, Mộ Nhược dường như có cảm giác bưng tỉnh khỏi cơn say!

Một lúc lâu sau, Cảnh Dung cũng buông lỏng hẳn ra.

Mộ Nhược che dấu những cảm giác khó chịu trong lòng, cười mỉa giống như người điên, cả người cũng mất đi trọng lượng, sau lưng từ từ trượt xuống cây đại thụ phía sau.

Hắn đặt một tay lên đầu gối, ngửa đầu cười to vài tiếng.

Sau đó hắn nói: "Đều là quân cờ, đều là rắc rối của những quân cờ."

Đúng vậy!

Trong cuộc chiến phe phái này, Khổng Ngu thật sự là một quân cờ. Nếu không như thế, nàng sẽ không bị phong thành công chúa thay thế Cảnh Huyền, cũng sẽ không bị gả cho Thái tử thay cho Kỷ Mộ Thanh.

Vậy thì ——

Nàng cũng sẽ không chết!

Cảnh Dung nhướn mày, nheo mắt.

Nói: "Cách tốt nhất để không phải trở thành quân cờ, chính là trở thành người ném quân cờ. Đạo lý này, ta nên hiểu ra từ lâu."

Mộ Nhược ngược mắt lên: "Cảnh Dung, có thể hứa với ta hay không, người sẽ không biến đổi thành một Cảnh Diệc tiếp theo."

Cảnh Dung nắm chặt nắm tay: "Ta hứa với người."

Sau một lúc lâu, tâm tình Mộ Nhược cũng bình tĩnh lại, hần nhẹ giọng nói với Cảnh Dung: "Khổng Ngu đã gặp Kỳ Vân Thư trước khi chết."

Vừa nghe câu này, Cảnh Dung bỗng ngẩn người ra!

Cảnh Dung mở to đôi mắt, hỏi: "Các nàng đã nói những gì?"

Mộ Nhược lắc đầu.

Hần tiếp tục nói: "Vào ngày Lý lão tướng quân rời khỏi kinh thành, nàng ấy cũng ra ngoài thành gặp ông ta. Nếu người muốn biết đáp án, vậy hãy đi tìm nàng ấy một chuyến."

Trong lòng Cảnh Dung cảm thấy phân vân.

Mộ Nhược chậm rãi rũ đầu xuống, hàm hồ nói một câu: "Cảnh Dung, cho dù nàng ấy đang dấu diếm người điều gì đó, người nhất định vẫn phải tin tưởng nàng ấy."

Cuối cùng, Cảnh Dung rời đi.

Mộ Nhược vẫn ngồi một hồi lâu trên mặt đất lạnh băng.....

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 305: Nàng Đang Sợ Điều Gì?

Trở lại Dung Vương phủ!

Cảnh Dung vừa mới bước chân vào phủ, ngay lập tức có một người vụt ra ở trước mắt hắn, cản lại đường đi của hắn.

"Túi trút giận đã quay trở lại."

Giọng nói của Vệ Dịch cực kỳ to rõ.

Trong tay Vệ Dịch còn cầm một nắm hoa đào, đung đưa và phô trương ở trước mặt Cảnh Dung.

Lộ Giang bên cạnh lôi kéo cũng kéo không được.

Vệ Dịch vẫn không ngừng nói: "Ca ca nhìn xem, hoa đào ở đây không đẹp bằng hoa đào mà ta đã hái."

Vệ Dịch một lần nữa quơ quơ hoa đào ở trước mặt Cảnh Dung.

Sắc mặt Cảnh Dung vẫn không thay đổi liếc nhìn Vệ Dịch một cái rồi vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt những cành đào lộn xộn trước mắt.

Sau đó hắn nhìn thoáng qua về phía hậu viện, quay đầu hỏi Lộ Giang: "Người đang ở đâu?"

Lộ Giang đáp lời: "Đang ở gần hành lang hậu viện."

"Hãy trông chừng Vệ Dịch, đừng để hắn qua đây."

"Vâng!"

Cảnh Dung nhấc bước, đi về phía hậu viện.

Nhưng Vệ Dịch lại giống như một miếng kẹo cao su, muốn dính lấy Cảnh Dung. Cuối cùng Lộ Giang phải túm lấy Vệ Dịch và kéo trở về, dỗ dành Vệ Dịch giống như một tiểu hài tử: "Vệ công tử, ta đưa ngươi đi ăn kẹo hồ lô."

"Không muốn."

Vệ Dịch bĩu môi.

"Vậy ăn kẹo làm bằng đường thì sao?"

"Không thích."

"Hay là chúng ta đi thả diều?"

"Cũng không thích."

Lộ Giang đau đầu, ở đây có một con người ư!

Đây rõ ràng là một vị tôn Phật!

Lộ Giang vẫn kiên nhẫn hỏi: "Vậy ngươi muốn gì?"

Vệ Dịch xoa xoa chiếc cằm bóng loáng, suy nghĩ một lúc, đôi mắt sáng ngời, nói: "Ta muốn ăn tào phớ."

Lộ Giang ghen hợm, nuốt nuốt nước bọt: "Được, vậy chúng ta đi ăn tào phớ."

Không hề chậm trễ, Lộ Giang nhanh chóng chuẩn bị đưa tôn Phật này đi ăn tào phớ.....

Khi Cảnh Dung đi tới hậu viện, ngay lập tức nhìn thấy Kỳ Vân Thư đang đứng ở trong đình chờ hăn.

Thân hình mảnh khảnh đứng ở dưới hành lang, cảm giác hoang vắng bao trùm lấy nàng, khiến hăn không nhìn được muốn tiến lên ôm nàng vào lòng.

Nhưng ngay lập tức, hăn kìm nén lại sự xúc động của mình.

Bởi vì giữa hai người vẫn có một rào cản vô hình ngăn cách.

Kỳ Vân Thư nhận thấy hăn đang đi về phía mình, nàng nắm chặt vạt áo trong vô thức. Bởi vì ánh mắt Cảnh Dung có chút bình tĩnh đến kỳ lạ, thực sự khiến nàng có chút hoảng loạn.

Cuối cùng, hăn dừng lại ở trước mặt nàng.

"Vết thương trên người, có khá hơn chút nào không?" Nàng quan tâm hỏi.

Cảnh Dung đi tới bên cạnh nàng, nhìn trực trong viện, khẽ gật đầu.

Kỳ Vân Thư giơ tay lên, muốn nắm lấy ống tay áo của hăn, nhưng tay nàng giơ lên nửa chừng lại không thể nào buông xuống.

Nàng có chút ghen ngào, tiếp tục hỏi: "Mộ Nhược thế nào rồi?"

"Không tốt lắm."

"Vậy chàng thì sao?"

Cảnh Dung cứng người, nghiêng đầu nhìn về phía gương mặt đầy lo lắng của nàng, ngang ngạnh trong lòng: "Bốn vương không sao."

Lúc này, hăn vẫn quen thói mạnh miệng!

Kỷ Vân Thư cảm thấy đau nhói trong tim.

Sự im lặng bao trùm giữa hai người bọn họ!

Sau một lúc, Cảnh Dung quyết định đi thẳng vào vấn đề: "Nghe Mộ Nhược nói, nàng đã gặp Lý lão tướng quân?"

"Ừ."

"Lão ta đã nói gì với nàng?"

Nàng lắc đầu: "Không có gì quan trọng."

"Vậy nàng đã nói gì với lão?"

"Ta đã nói với lão, sau khi rời khỏi kinh thành thì đừng quay lại nữa."

"Vậy nàng đã nói gì với Khổng Ngu?"

"Cũng không có gì quan trọng!"

Nàng giống như đang sao chép lại những lời nói của bản thân mình.

Cảnh Dung tiếp tục hỏi: "Vậy Khổng Ngu thì sao? Nàng ấy đã nói gì với nàng?"

Trái tim Kỷ Vân Thư co lại.

Nàng nhẹ nhàng nói: "Nàng ấy nhờ ta nói với chàng, đó là lựa chọn của bản thân nàng ấy, chàng không cần phải cảm thấy áy náy. Nếu có kiếp sau, nàng ấy vẫn sẽ đưa ra quyết định và hành động tương tự như thế."

Nghe thấy như vậy, Cảnh Dung mỉm cười: "Có một số chuyện nếu nàng không muốn nói, bốn vương cũng sẽ không hỏi." Hắn hơi dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: "Ta hỏi nàng một chuyện cuối cùng, chuyện Thái tử tạo phản, có liên quan tới nàng hay không?"

Nàng trả lời chắc nịch: "Không liên quan."

"Nếu nàng không liên quan tới chuyện Thái tử tạo phản, vậy thì tốt. Nàng hãy nói cho ta biết, nàng rốt cuộc đã giao dịch gì với Cảnh Diệc?"

Cuối cùng hắn đã hỏi tới chủ đề chính!

Cảnh Dung nghiêm túc nhìn nàng, hy vọng có thể nhìn ra được điều gì đó từ đôi mắt đẹp của nàng.

Nhưng ——

Kỷ Vân Thư cũng giống như hắn, bình tĩnh có chút kỳ lạ.

Nàng hỏi lại hắn một câu: "Chàng thật sự rất muốn biết hay sao?"

"Ừ."

Hắn không cần giả vờ, thành thật trả lời nàng.

Hắn thật sự rất muốn biết.

Kỷ Vân Thư hít một hơi, cảm thấy giống như bị mắc nghẹn nơi cổ.

Cuối cùng ——

"Diệc Vương nói, hắn có thể cứu chàng ra ngoài. Nhưng phương thức mà hắn cứu chàng, chính là hy sinh Thái tử. Hắn đã hứa, nhất định sẽ bảo toàn tính mạng cho Thái tử. Đổi lại, ta cần phải đồng ý với hắn, rời bỏ chàng và đi theo hắn. Nếu như ta không đồng ý, ngày đó, hắn sẽ lập tức giết chàng ở trong nhà giam đại nội. Ta không có lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý với hắn. Ta không muốn chàng chết, càng không muốn trở mắt nhìn chàng chết mà không làm gì cả."

Nàng cảm thấy cổ họng như bị bóp nghẹn: "Ta cũng không muốn..... chàng sẽ trở thành Kỳ Bù thứ hai, sẽ chết ở trước mặt ta."

Nàng sợ!

Khiếp sợ cảm giác mất mát!

Cảm giác bất lực, chỉ biết trơ mắt nhìn người mình yêu chết ở trước mặt mình!

Cảnh Dung vừa bị rung động nhưng cũng cảm thấy phần nộ và đau lòng trước những lời nàng nói.

Hắn nhíu mày căng thẳng hỏi: "Nàng thật sự sẽ rời bỏ ta hay sao?"

Kỳ Vân Thư nhìn thẳng vào mắt hắn, lắc lắc đầu: "Ta đã nói rồi, cả đời này ta sẽ không rời bỏ chàng."

"Vậy nàng đang sợ điều gì?"

Câu nói của Cảnh Dung khiến Kỳ Vân Thư cảm thấy chua chát.

Ngay sau đó, Cảnh Dung dang tay ra, bá đạo ôm nàng vào trong lòng.

Hắn nhẹ nhàng để cằm mình ở trên đỉnh đầu nàng, nói: "Vân Thư, đừng sợ, chỉ cần có bốn vương ở đây, nàng không cần phải lo lắng bất cứ điều gì. Từ hôm nay trở đi, hãy giao hết mọi chuyện cho bốn vương xử lý."

Lời nói này đã vượt qua tất cả những lời thề non hẹn biển!

Hắn ôm nàng thật chặt, sợ bất cứ lúc nào nữ nhân này có thể sẽ đột nhiên biến mất.

Hơi ấm từ vòng tay ấm áp của hắn, giống như một cái trạm sạc điện, Kỳ Vân Thư vốn tưởng rằng bản thân mình gần như không chịu nổi nữa,

nhưng cái ôm này đã cho nàng tất cả sức mạnh ngay trong nháy mắt.

Đúng vậy!

Nàng rốt cuộc đang sợ điều gì?

Có Cảnh Dung ở đây, nàng không cần sợ hãi!

Trong khi hai người đang ôm chặt lấy nhau, bọn họ căn bản không biết được rằng, Vệ Dịch đang đứng cách hai người không xa.

Trong tay hắn vẫn cầm mấy nhánh hoa đào, nụ cười rạng rỡ trong sáng luôn xuất hiện ở trên gương mặt của hắn đã biến mất, thay vào đó là một chút mất mát, đau khổ.

Một cảm giác khó chịu tràn ra từ ngực và nảy lên đầu hắn, khiến hắn cảm thấy ong đầu. Nó khiến hắn cảm thấy đau đầu. Hắn cắn môi, hai chân mềm nhũn loạng choạng lùi về phía sau vài bước. Sau lưng hắn đập vào bờ tường, hắn nâng tay lên ôm đầu và chậm rãi ngồi xuống.

Những nhánh hoa đào trong tay cũng rơi xuống mặt đất.

Lộ Giang mang theo một bát tào phớ đã tìm hắn hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được hắn.

Nhưng khi vừa nhìn thấy cảnh này ——

Lộ Giang ném bát tào phớ trong tay và chạy tới chỗ hắn.

"Vệ công tử, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đau!"

"Đau ở đâu?"

"Đau đầu!"

"Điều này....." Lộ Giang trở nên bối rối.

Động tĩnh phía bên này cuối cùng cũng truyền tới tai Cảnh Dung và Kỷ Vân Thư, bọn họ vừa quay người nhìn qua, Kỷ Vân Thư ngay lập tức lo lắng chạy tới.

Nàng ngồi xõm xuống bên cạnh Vệ Dịch.

"Vệ Dịch, xảy ra chuyện gì vậy?" Nàng cực kỳ lo lắng.

Nghe thấy giọng nói của Kỷ Vân Thư, Vệ Dịch liền chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi môi tái nhợt run rẩy hỏi: "Thư nhi, ta đau, ta..... có phải sắp chết hay không?"

"Sẽ không."

"Ta....." Hắn còn chưa kịp nói xong đã lập tức ngất xỉu.

Cảnh Dung lập tức ra lệnh cho Lộ Giang: "Mau đi mời đại phu."

Đồng thời với khi nói chuyện, Cảnh Dung kéo Vệ Dịch bất tỉnh lên trên lưng mình, cũng hắn quay về phòng.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 306: Nếu Không Năm Chắc, Ta Sẽ Không Đánh

Cảnh Dung đặt Vệ Dịch lên giường không lâu, Lang Bạc đã mời một đại phu tới.

Sau khi chuẩn bệnh một lát, đại phu lắc đầu.

Kỷ Vân Thư lo lắng!

"Đại phu, rốt cuộc hẳn thế nào?"

Đại phu lại lắc đầu.

"Rất nghiêm trọng hay sao?"

Đại phu tiếp tục lắc đầu.

Kỷ Vân Thư đang muốn mở miệng hỏi tiếp, Lang Bạc đã giành nói trước, "Đại phu, ngài hãy nói gì đó đi. Người đang nằm ở trên giường này, là sống hay chết, hãy nói một lời đi?"

Rốt cuộc, hẳn còn sống hay là đã chết?

Tiểu tử kia, rốt cuộc đã từng ngủ chung với mình hai đêm, dù nói thế nào chẳng nữa cũng coi như là bạn giường!

Vì vậy Lang Bạc lo lắng cũng đúng.

Đại phu thở dài nói, "Thật ra hẳn không sao."

Hô.....

Vậy là tốt rồi!

"Nhưng....." Đại phu nhíu mày.

Toàn bộ mọi người trong phòng đều toát mồ hôi, từng đôi mắt mở to nhìn đại phu chăm chăm.

"Mạch tượng của vị công tử này rất ổn định, không có gì bất thường, nhưng thân thể dường như bị người nào đó bơm đầy một loại dược kỳ lạ, khiến cho đầu óc có chút vấn đề, nhưng cụ thể là vấn đề gì thì ta cũng không biết."

"Đầu óc?" Lang Bạc không hiểu, gãi gãi đầu, liếc mắt nhìn Vệ Dịch trên giường một cái, "Tiểu tử này vốn dĩ đã ngốc, đầu óc có vấn đề không phải rất bình thường hay sao?"

Theo lý thuyết, điều này không có gì lạ!

Đại phu nheo mắt lại, "Thì ra vị công tử này có chút ngốc nghếch, chẳng trách được. Nhưng về mặt bệnh lý mà nói, đầu óc vị công tử này có chút bất thường, giống như đã bị người ngâm trong dược."

Kỷ Vân Thư hỏi, "Ý ngài chính là, hẳn sẽ giống như người bình thường ư?"

"Điều này ta không dám chắc, không biết vị công tử này có luôn đi xem bệnh hay không?"

"Vâng!"

"Đến tột cùng là vị thần y nào có bản lĩnh như vậy? Không ngờ có thể trị được chứng ngốc nghếch này?"

Ngoại trừ Mộ Nhược suốt ngày dùng rượu ngon và mỹ nữ làm bạn, còn có ai nữa?

Kỷ Vân Thư không đáp lại, chỉ hỏi, "Đại phu, ngoại trừ phát hiện ra điều này, còn phát hiện ra điều gì khác hay không?"

Đại phu gật đầu, "Không có gì khác nữa, bất thường trong não có thể nói nghiêm trọng, nhưng cũng có thể nói không nghiêm trọng. Ta đã làm nghề y nhiều năm, chưa từng gặp ca bệnh thế này, vì vậy ta không có đủ khả năng để đánh giá về nó. Nhưng nếu công tử không yên tâm, xin hãy mời một vị đại phu khác tới xem."

"Đa tạ."

"Tạm thời ta sẽ khai một đơn dược trước, hãy thử uống xem. Nếu như hẳn không còn đau nữa, vậy chứng tỏ vấn đề không lớn."

Đại phu viết ra phương thuốc, Cảnh Dung lập tức sai người đi chuẩn bị.

Màn đêm buông xuống trong sự hối hả bận rộn.

Kỷ Vân Thư trông chừng Vệ Dịch như hình với bóng, chỉ sợ hẳn lại xảy ra chuyện gì.

Cảnh Dung vẫn luôn đợi ở trong phòng, chỉ đến khi Lang Bạc nhẹ nhàng tiến vào, nói nhỏ ở bên tai hẳn vài câu.

Hắn nhíu mày lại, đứng dậy đi tới bên cạnh Kỷ Vân Thư, nói, "Phụ hoàng truyền chỉ, ta cần phải tiến cung một chuyến, đêm nay có khả năng ta sẽ không quay lại."

Hắn báo cáo hành trình của mình với nàng.

Kỷ Vân Thư gật đầu.

"Đợi ngày mai Mộ Nhược khá hơn một chút, bốn vương sẽ sai người gọi hẳn tới, nhìn qua Vệ Dịch một cái."

"Ừ."

Cảnh Dung biết Kỷ Vân Thư lo lắng cho Vệ Dịch, nhưng loại lo lắng này chỉ giống như đối với người thân, vì vậy hẳn không cần ghen tuông.

Cũng ngay khi hẳn vừa mới rời khỏi phòng, Kỷ Vân Thư ngay lập tức đuổi theo, kèm theo động tác tiếp theo chính là kéo cánh tay hẳn lại.

Cảnh Dung dừng lại, xoay người nhìn nàng.

"Nàng cứ yên tâm chờ ở đây, tất cả mọi chuyện hãy giao cho ta."

"Cảnh Dung....."

"Ta biết nàng đang lo lắng điều gì. Yên tâm, nếu không nắm chắc mười phần, ta sẽ không đánh."

Kỷ Vân Thư gật gật đầu, nàng vừa định rút tay về, nhưng lại bị Cảnh Dung trở tay nắm lấy, bao bọc cả người, ôm chặt nàng vào trong lòng. Môi mỏng của hẳn dán ở bên vành tai của nàng, "Vân Thư, giữa ta và nàng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nhưng cho tới nay, nàng vẫn không hoàn toàn tin tưởng ta. Lần này, nàng nên tin ta."

Nàng chảy nước mắt, hai tay ôm chặt vòng eo Cảnh Dung.

Sau đó ——

Nàng dùng sức gật đầu.

Cảnh Dung cúi đầu hôn nhẹ trên vầng trán của nàng một cái, sau đó buông tay rời đi.

Khi Kỷ Vân Thư quay trở về phòng, Vệ Dịch đã tỉnh.

"Người tỉnh, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không?"

Vệ Dịch xoa đầu, chớp mắt vài lần, sau đó ngồi dậy, liếm liếm vành môi khô cạn, chỉ vào một ấm trà trên bàn.

"Ta khát."

Kỷ Vân Thư rót nước cho hần, Vệ Dịch uống liên tiếp vài chén, sau đó lại xoa xoa bụng rỗng.

"Ta đói."

Vì thế, nàng lại sai người làm chút đồ ăn, hần giống như chưa từng được ăn cơm, ăn luôn một mạch vài bát.

Trông hần không hề giống như một người có bệnh chút nào!

Hần chỉ giống như một người bình thường.

Sau khi ăn uống no đủ, Vệ Dịch toe toét cười, nói, "Thư nhi, ta no rồi."

"Đầu còn đau không?"

"Không đau." Hần lắc đầu.

"Vậy thì tốt rồi." Kỷ Vân Thư thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Đôi mắt trong sáng của Vệ Dịch nhìn nàng chăm chăm, bàn tay của hần cũng chậm rãi vươn về phía nàng, kéo góc áo của Kỷ Vân Thư, nhỏ giọng nhẹ nhàng hỏi một câu, "Thư nhi, nàng sẽ rời bỏ ta hay sao?"

Ánh mắt hần mang theo chờ đợi!

Kỳ Vân Thư lắc đầu.

.....

Hoàng cung!

Kỳ Trinh Đế cuối cùng cũng lấy lại sức, có thể xuống giường, ngồi lên long án với sự giúp đỡ của Trương Toàn.

Ông ho khan vài tiếng.

Trước long án, Cảnh Diệc và Cảnh Dung cùng nhau đứng song song.

"Các người biết vì sao trẫm lại gọi các người tiến cung hay không?"

Cảnh Diệc lên tiếng trước, "Phụ hoàng, có phải bởi vì chuyện của Thái tử hay không?"

"Súc sinh kia đã không phải là Thái tử." Kỳ Trinh Đế tức giận.

"Vâng, nhi thần biết sai, là vì chuyện của hoàng huynh."

Ngoài miệng Kỳ Trinh Đế gọi Thái tử là "Súc sinh", nhưng trong thâm tâm sao ông lại không buồn?

Khi nhìn hai nhi tử xuất sắc trước mặt này, ông lại cảm thấy tức giận vì sự bất lực của Cảnh Hoa.

Kỳ Trinh Đế trầm giọng thở dài, "Cảnh Hoa đã chết, mặc dù trẫm đã phế vị trí Thái tử của nó, nhưng dù nói thế nào, nó cũng là nhi tử của trẫm. Vì vậy chuyện tang sự, hãy dựa theo quy cách đại táng Thái tử, đừng để nó ra đi không được thoải mái."

Trong khi nói chuyện, ông liếc nhìn thật kỹ Cảnh Diệc và Cảnh Dung vài lần, "Tang sự của Cảnh Hoa, ai trong hai người các con nguyện ý xử lý?"

Nếu như giao toàn quyền cho Hàn Tông Viện xử lý, trăm không cảm thấy yên tâm."

Cảnh Diệc đương nhiên muốn cướp công, hai tay vừa mới chấp lại và định tiến lên, Cảnh Dung đã tiến lên hai bước.

Hắn giành nói trước, "Phụ hoàng, tang sự của hoàng huynh, hãy giao cho nhi thần đi."

Những năm gần đây, đây là lần đầu tiên Cảnh Dung chủ động chờ lệnh.

Điều này khiến Cảnh Diệc có chút giật mình.....

Kỳ Trinh Đế gật gật đầu, "Ừ, vậy chuyện này giao cho con xử lý."

"Vâng!"

Hắn đã nhận được lệnh!

Kỳ Trinh Đế không nói thêm gì về chuyện của Cảnh Hoa nữa, ông quay sang chủ đề khác, "Trong khoảng những ngày gần đây, các triều thần đều lần lượt thượng thư, nói rằng mấy năm qua, ngân lượng do triều đình gửi tới Ngự Phủ huyện dùng để cứu tế bá tánh vô duyên vô cớ biến mất. Bá tánh Ngự Phủ huyện oán than đầy trời, trăm cũng hoang mang không kém. Ngân lượng những năm vừa rồi sao lại biến mất không có dấu vết? Nếu như bị quan gia biển thủ, thật ra vẫn có thể điều tra. Nhưng ngân lượng cứu tế đều trực tiếp được vận chuyển tới Ngự Phủ, không có cơ hội cho quan viên các nơi tham lam bỏ túi. Vì vậy việc này, thực sự có chút kỳ lạ. Những người được phái đi điều tra, đều không mang lại kết quả nào."

Kỳ Trinh Đế vô cớ đề cập đến điều này tất nhiên là có nguyên nhân, đặc biệt là đề cập ngay trước mặt Cảnh Dung và Cảnh Diệc.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 307: Lão Hồ Không Răng, Cũng Có Thể Cản Chết Người

Hai người đều không phải là bao cỏ giống như Cảnh Hoa!

Ngự Phủ huyện, cách kinh thành hơi xa, nếu một người trong bọn họ tiếp nhận vị trí này, cũng sẽ giống như bị lưu đày.

Nếu như không tra ra hướng đi của vụ án ngân lượng cứu trợ bị mất, nếu như không tra ra những người bị mất tích, đời này đừng nghĩ tới việc hồi kinh.

Và người kia lưu lại kinh thành, tất nhiên sẽ giống như một tay che trời. Rốt cuộc, Cảnh Hoa đã chết, Cảnh Hiền lại nhiều bệnh, còn có một vị bị lưu đày đến Ngự Phủ huyện - đương nhiên, ngôi vị hoàng đế sẽ rơi vào trong tay của vị hoàng tử lưu lại kinh thành kia.

Cảnh Diệc đương nhiên sẽ không đi!

Đối với Cảnh Dung, hẳn cũng không đưa ra lập trường của mình!

Kỳ Trinh Đế không trực tiếp nói ra ý của mình, càng không trực tiếp sai khiến ai.

Nhưng chỉ cần một trong hai người Cảnh Diệc và Cảnh Dung rời kinh, đại vị tương lai có thể dễ dàng định đoạt. Thứ nhất, có thể kết thúc sự tranh đấu giữa các phe phái, thứ hai, Kỳ Trinh Đế không cần buồn rầu về việc lập ai làm Thái tử.

Con rồng giáo hoạt này, ngay cả khi đang bệnh, cũng tuyệt đối là một người có âm mưu sâu sắc.

Cảnh Diệc kín đáo liếc mắt đánh giá Cảnh Dung một cái, thầm nghĩ, hăn háo hức đoạt công trong chuyện tang sự Thái tử, vì sao lần này không đoạt?

Người hãy đoạt đi!

Người hãy đoạt đi nào!

Cảnh Dung đáp lại hăn ta bằng một ánh mắt, giống một luồng sét đánh tới khiến cho Cảnh Diệc có chút không kịp phản ứng, cảm giác như bị người nắm trúng bím tóc, cuống quýt tránh đi ánh mắt của hăn.

Nhìn hai nhi tử của mình đều không nói lời nào, Kỳ Trinh vẫy vẫy tay, "Được rồi, các người đều lui xuống đi. Những lời vừa rồi trăm nói, các người hãy để ở trong lòng, nếu như nghĩ được kế sách gì, hãy trình lên đây."

"Vâng, nhi thần cáo lui!"

Hai người cúi đầu, rút lui ra ngoài.

Nếu là ngày thường, Cảnh Dung nhất định sẽ bước chân nhanh hơn, tránh cho Cảnh Diệc đuổi theo lải nhải bên tai. Nhưng lần này, bước chân của hăn rõ ràng rất chậm.

Hai người song song đi ra khỏi Phụ Dương điện, bởi vì đêm đã khuya, có các thái giám đi ở phía trước mang theo đèn lồng, hộ tống bọn họ đi đến cửa cung.

Đọc theo đường đi, hai người không hề nói chuyện, cho đến khi đi tới cửa cung.

Cảnh Diệc nhắc tay lên, ý bảo mấy tên thái giám đi xa một chút.

"Cảnh Dung, giữa ta và người không cần phải dấu diếm. Có những chuyện ta cũng không cần phải vòng vo với người."

Cảnh Dung nhẫn nại dừng bước chân, lắng nghe hẩn khoác lác.....

"Hiện tại, Cảnh Hoa đã chết, vị trí Thái tử không phải của người chính là của ta. Người vẫn luôn nói, người không muốn tranh giành với ta. Một khi đã như vậy, vừa rồi sao người không thuận theo lời phụ hoàng nói, đi điều tra vụ án ngân lượng cứu trợ?" Cảnh Diệc cong môi cười cười châm chọc, "Ngự Phủ Huyện ở hướng Tây, nơi đó, có một mảnh thảo nguyên bao la, có núi có sông, nếu như người ở nơi đó, nhất định là lựa chọn tốt nhất."

Ý ngoài lời, chính là muốn Cảnh Dung đến đó.

Cảnh Dung cười lạnh một tiếng.

"Nếu tốt như vậy, sao người không đi?"

"Cơ hội tốt như vậy đương nhiên ta sẽ nhường cho người, nếu thật sự có thể điều tra rõ hướng đi của vụ án ngân lượng cứu trợ, người lập tức có thể ngẩng cao đầu ở trước mặt phụ hoàng."

"Vậy nếu không tra ra được thì sao?"

"Vậy vừa vặn theo ý của người, làm Tiêu Dao Vương ở Ngự Phủ huyện, không phải rất tốt hay sao?" Cảnh Diệc mang vẻ mặt tà ác.

Mang theo một chút dữ tợn.

Cho dù xung quanh rất tối, nhưng Cảnh Dung vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng bộ mặt hôi hám kia.

Môi mỏng của Cảnh Dung chậm rãi nhếch lên, neho mắt liếc nhìn hẳn ta một cái, "Cảnh Diệc, nếu người đã không muốn vòng vo, hiện tại cần gì phải đánh đập xung quanh bụi rậm với ta."

"Hả? Có vẻ như người đã biết tất cả." Cảnh Diệc cũng không hoảng hốt, tiếp tục nói, "Như thế nào? Lựa chọn của Kỷ tiên sinh đã khiến người buồn?"

"....."

Cảnh Diệc giống như bình tĩnh đại ngộ, "Ồ, không đúng, vì sao người phải buồn? Kỷ tiên sinh dù sao cũng là vì người, nếu không phải nàng lựa chọn như thế, ta cũng sẽ không cứu người. Vì vậy người càng nên cảm tạ nàng, càng nên vui mừng mới đúng."

Chết tiệt, nói rất hay!

Lão tử thiếu chút nữa đã tin!

Cảnh Dung không hề tức giận trước những lời hẳn ta nói, nhưng nếu trong tầm tay có một cái bàn, khẳng định hẳn sẽ ném qua đó.

"Cảnh Diệc." Hẳn nặng nề gọi tên hẳn ta một tiếng.

Cảnh Diệc còn chưa kịp lên tiếng, Cảnh Dung đã nói, "Giao dịch của các người, hủy bỏ. Đây không phải là thỉnh cầu, mà là một thông báo!"

"Hủy bỏ?"

Người đừng tưởng bở!

Cảnh Diệc nói, "Người có biết hậu quả nếu Kỷ tiên sinh từ bỏ giao dịch giữa ta và nàng hay không? Trương đại nhân cũng có thể thay đổi lời khai, chỉ cần ông ta nói một tiếng, bởi vì do người ra lệnh nên oan uổng Thái tử. Cuối cùng, người sẽ vẫn phải ngồi nhà lao."

"Đây được xem như là một sự uy hiếp?"

"VẬY phải xem Kỷ tiên sinh quyết định như thế nào!"

Cảnh Dung nhướng mày, "Phụ hoàng có tính đa nghi, không phải người không biết, đúng không? Cảnh Diệc, ngay cả khi kế hoạch của người rất hoàn hảo, nhưng người chớ quên, phụ hoàng có thể tin người lần đầu, người sẽ không tin tưởng người lần thứ hai. Cho dù phụ hoàng tin Trương đại nhân lần nữa, người cho rằng, phụ hoàng sẽ lấy mạng của ta hay sao? Rốt cuộc, Thái tử vừa mới mới chết, ông ấy không thể tiếp tục mất đi một nhi tử nữa."

Bị châm một phát đã nhìn thấy máu!

Đó đều là sự thật!

Cảnh Diệc giật mình, giống như bị người đột nhiên đâm vào xương sườn một cái, ngay cả da cũng nở ra, ánh mắt cũng đung đưa một chút.

Cảnh Dung kết thúc một cách lạnh lùng, "Nếu người muốn đánh cuộc với ta một lần, ta không ngại. Nhưng ta có thể nói dứt khoát với người, giao dịch giữa người và Vân Thư, không có khả năng thực hiện. Ngoài ra, người đã đồng ý bảo đảm tính mạng cho Thái tử, nhưng cuối cùng, Thái tử vẫn chết."

"Người....." Cảnh Diệc ghen lời.

"Nếu chuyện người đã hứa không thực hiện được, vậy thì không nên trách người khác nuốt lời. Cảnh Diệc, trời cao rất công bằng, sẽ không cho phép một người muốn làm gì thì làm. Ta sẽ không trở thành một người vĩnh viễn bị ức hiếp. Ngay cả một con hổ không răng, vẫn có thể cắn chết người."

Ồ!

Cảnh Diệc hoàn toàn choáng váng, nói không nên lời.

Cả người thoáng rùng mình hai cái!

Khi Cảnh Dung nói xong những lời muốn nói, hăn liếc mắt nhìn cửa cung xa xa, vung tay áo lên, "Bắt đầu từ hôm nay, nếu người muốn tranh giành, ta sẽ đi với người tới cùng. Tất cả những gì người đã làm, người nhất định sẽ phải trả giá đại giới. Nếu người dám đặt một tay lên Vân Thư, ta sẽ giết người."

Nói xong, Cảnh Dung quay người rời đi!

Để lại Cảnh Diệc với sắc mặt khó coi!

Thái giám thấy hăn ta thật lâu vẫn không có phản ứng gì, lập tức mang theo đèn lồng tiến đến hỏi, "Diệc Vương, có cần phải hồi phủ không?"

Bịch ——

Một chân đá về phía đèn lồng!

Đèn lồng lăn trên mặt đất vài vòng, nháy mắt tắt ngúm!

Mấy tên thái giám nhìn một màn này, lập tức sợ hãi, nhanh chóng quỳ rạp xuống mặt đất.

Toàn bộ đều cúi người xuống, xin tha, "Diệc Vương tha mạng, bọn nô tài đã biết sai rồi."

Cảnh Diệc cảm tức liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lại nhìn theo hướng Cảnh Dung rời đi, nắm chặt nắm tay, trong lòng như muốn bùng nổ.

Kế hoạch đã được hăn cẩn thận vạch ra, cứ như vậy bị mấy lời của Cảnh Dung phá tan, làm thế nào mà hăn không tức!

Nhưng không thể không nói, Cảnh Dung nói rất đúng!

Kỳ Trinh Đế đa nghi, tất cả mọi người biết. Nếu Trương Bác sửa miệng lần nữa, Kỳ Trinh Đế chắc chắn sẽ không tin hẳn ta nữa.

Thậm chí kết quả có thể kéo hẳn ta vào trong đó, như vậy thật sự không đáng.

Cảnh Diệc hờn dỗi, nhắc chân rời khỏi hoàng cung.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 308: Kiệu Tám Người Nâng, Nghênh Thú Nàng Qua Cửa

Dung Vương phủ!

Vệ Dịch tỉnh dậy nhưng quay lại với giấc ngủ của mình, không chịu thức giấc. Kỷ Vân Thư vẫn không hề chớp mắt, đứng ở cửa và chờ Cảnh Dung.

Khi Cảnh Dung trở về từ trong cung, đã là sáng sớm ngày thứ hai.

Nhìn thấy thân thể gầy gò của nàng lắc lư ở cửa, hăn đau lòng đi qua giữ chặt tay nàng, nhẹ nhàng xoa vài cái.

"Một đêm không ngủ?"

Nàng gật đầu!

Hăn vươn tay xoa xoa đầu nàng, "Đã nói bất kể chuyện gì xảy ra bốn vương đều sẽ giải quyết, nàng không cần lo lắng."

Kỷ Vân Thư nhìn hăn chăm chăm, không nói gì.

Cảnh Dung cũng nói hết những gì mình đã nói cùng Cảnh Diệc với nàng.

Hăn còn nói, "Hăn ta sẽ không mạo hiểm, bởi vì tại thời điểm quan trọng này lại xảy ra chuyện, phụ hoàng nhất định sẽ cho điều tra đến cùng, có khả năng sẽ tra ra hăn ta. Nguy hiểm quá lớn, hăn ta sẽ không mạo hiểm."

"Nếu hãn ta buông tay thì sao?"

"Vậy bốn vương sẽ chơi với hãn ta, xem ai tới địa phủ gặp Hắc Bạch Vô Thường trước."

Kỷ Vân Thư nghe xong, đẩy hãn ra, không vui nói, "Giờ phút này, chàng vẫn nói giỡn được sao?."

"Bốn vương rất nghiêm túc." Cảnh Dung mang vẻ mặt nghiêm túc.

Kỷ Vân Thư lườm hãn, cũng lo lắng vì những gì hãn vừa mới nói.

Nhưng ——

Cảnh Dung lại cười cười, nói, "Kỷ tiên sinh thông minh như thế, sao giờ phút này lại ngốc như vậy?"

"Có ý gì?"

"Cảnh Diệc là người thế nào có lẽ nàng không hiểu rõ lắm, nhưng không có nghĩa bốn vương không hiểu rõ. Thái tử đã chết, với hãn ta mà nói đó là thành công lớn nhất trong kế hoạch lần này của hãn ta. Ngay cả khi giao dịch với nàng không đạt được, hãn ta vẫn có thể khiến Trương đại nhân sửa miệng lần nữa, tuyên bố bốn vương lợi dụng hãn ta, nói hãn ta giá hoạ vụ cháy ở Thừa Khánh Điện cho Thái tử. Nàng cho rằng, phụ hoàng sẽ tin sao?"

Ngay cả khi phụ hoàng thật sự tin, khó tránh khỏi sẽ không càn mề để càn con. Cảnh Diệc là người cẩn thận, hãn ta sẽ không sai nửa bước. Vì vậy, bốn vương kết luận hãn ta sẽ không để Trương Bác sửa miệng, cũng chỉ có nàng ngốc nghếch, mới có thể lo lắng như vậy."

Vâng, nàng thật khờ!

Nhưng, nỗi băn khoăn của nàng quá lớn.

Rốt cuộc, không ai có thể suy đoán được kết quả cuối cùng, lỡ may Cảnh Diệc thật sự muốn buông tay, vậy thì thật sự sẽ lưỡng bại câu thương*. (*两败俱伤: Cả hai đều thất bại)

Thấy Kỳ Vân Thư đang lạc trong suy nghĩ, Cảnh Dung nói tiếp, "Nhưng nàng dấu diếm chuyện Thái tử tạo phản, thật sự không thể tha thứ. Mặc dù nói là vì cứu ta, nhưng đã khiến Thái tử phải gánh chịu tội danh đốt cháy Thừa Khánh Điện. Tuy nhiên, hiện tại Thái tử đã chết, bốn vương cũng không để trong lòng. Vì vậy, việc này tuyệt đối không cho phép xảy ra lần thứ hai. Nếu không, tuyệt đối không nhẹ tha."

Trong khi nói, hắn cuốn ngón tay lên, búng thật mạnh ở trên trán nàng một cái!

Trán nàng đau đớn một trận.

Kỳ Vân Thư xoa xoa trán, trừng hăn, "Đánh vỡ thì làm sao? Không đền lại được."

"Vỡ thì vỡ, bốn vương sẽ chăm sóc nàng suốt đời."

"Khó!"

Khó?

Cảnh Dung nhíu mày, nắm lấy tay và kéo nàng về phía trước người mình, tà ác cười, "Hay là thử xem?"

Đôi mắt Kỳ Vân Thư chuyển sang ngại ngùng, vành tai đỏ lên, đẩy đẩy hăn, "Tang sự Thái tử chưa xong, Vương gia vẫn nên đứng đắn chút đi."

"Hả? Vậy theo như nàng nói, chờ tang sự xong xuôi, chúng ta có thể thử xem?"

Nàng thề, nàng tuyệt đối không có ý này!

Vương gia, người nghĩ nhiều!

Nhìn bộ dáng Kỳ Vân Thư tức giận xấu hổ, khước môi hẳn giường lên, vươn tay nâng cằm nàng lên, nhìn sâu vào đôi mắt nàng.

Hắn nói, "Tiểu yêu tinh, có thể hứa với ta không, sau khi tang sự Thái tử xong xuôi, hãy an tâm điều tra 《Lâm Kinh Án》, không cần chú ý tới những chuyện khác. Nếu có vấn đề gì khó giải quyết, hãy để bốn vương giúp nàng chống đỡ."

"....."

"Chờ sau khi phá xong 《Lâm Kinh Án》, bốn vương sẽ dùng kiệu tám người nâng nghênh thú* nàng qua cửa." (Nghênh thú = cưới)

Hắn nói cực kỳ nghiêm túc!

Trái tim Kỳ Vân Thư run rẩy. Vấn đề này, nàng vẫn luôn không hề nghĩ tới. Trên thực tế, nàng không dám nghĩ tới.

Thậm chí, không muốn tưởng tượng về nó!

Danh hiệu Dung Vương phi, chẳng khác nào một cái xích sắt, sẽ khoá cả đời nàng ở trong kinh thành.

Không đợi nàng gật đầu hay lắc đầu, Cảnh Dung nói tiếp, "Tang sự Thái tử phải mất vài ngày, bốn vương sẽ tương đối bận. Nếu nàng muốn đưa Vệ Dịch quay lại Trúc Khê Viên cũng được, nhưng Lang Bạc vẫn sẽ đi theo nàng. Tuy nhiên, lần này là giám thị."

Hắn nói thẳng thừng.

Nàng vừa định phản bác, Cảnh Dung đã rời khỏi sân.

Hắn vẫn tiêu sái như vậy.

Nàng bĩu môi, không nói câu nào. Những ngón tay tạo thành hình vòng tròn, tới tới lui lui rất nhiều lần.

Cho đến khi Vệ Dịch vỗ nhẹ xuống vai nàng, nàng mới hồi phục lại tinh thần.

Vệ Dịch dụi dụi đôi mắt, nhìn chăm chăm về phía một chút đỏ ửng trên bầu trời phía Tây, nói, "Thư nhi, chào buổi sáng."

Ồ!

Trời sáng rồi!

"Ta đói bụng." Hắn xoa xoa bụng mình.

Kỷ Vân Thư đỡ trán, nàng phát hiện ra tiểu tử này quả thực là kẻ háu ăn, "Đói" là từ luôn treo trên miệng của hắn!

Tuy nhiên, Kỷ Vân Thư lại quyết định đưa hắn trở về Trúc Khê Viên ăn sáng. Tất nhiên, Lang Bạc đi sát theo bọn họ.

Theo sự phân phó của Cảnh Dung, Lang Bạc thực hiện hình thức giám thị.

Trong hai ngày tiếp theo, Cảnh Dung bận rộn với việc xử lý tang sự Thái tử.

Cảnh Diệc cũng không tìm Kỷ Vân Thư để nhắc nhở nàng về chuyện giao dịch lúc trước, cực kỳ an tĩnh!

Kỷ Vân Thư lặng lẽ sống ở Trúc Khê Viên, mở những chiếc quan tài còn lại và tiếp tục tái tạo chân dung từ những bộ xương trắng.

Vệ Dịch vẫn như hình với bóng đi theo bên người nàng, chơi vô cùng vui vẻ, không ồn ào về chuyện đau đầu. Hấn vừa giúp nàng nặn bùn, vừa giúp nàng mài mực.

Thậm chí ——

Còn giúp Kỷ Vân Thư đào ra mấy khúc xương sườn từ trong quan tài. Sau khi làm như vậy một vài lần, bây giờ hấn đã quen và thoải mái với nó.

Hấn hoàn toàn không sợ hãi nhất gan như trước kia nữa, hơn nữa khi nhìn thấy đầu của hài cốt, hấn còn rất có hứng thú nhìn xem vài lần. Hấn vừa nhìn, vừa vuốt khuôn mặt mình với sự thích thú.

Trong miệng hấn còn thì thầm, "Mặt của ta có vẻ to hơn hấn, đôi mắt nhỏ hơn so với hấn, mũi cao hơn hấn, miệng..... hình như nhỏ hơn hấn, vì sao? Vì sao hấn cũng lớn lên giống như ta? Sao hấn không nói, hơn nữa, còn không có thịt? Có phải vì đói gầy hay không? Thật đáng thương!"

Vệ Dịch phòng miệng.

Kỷ Vân Thư có một đôi tai sắc bén, thật ra có thể nghe được những lời lẩm bẩm của hấn, trong tay đang cầm một cây bút lông, tay run rẩy một chút, bức vẽ phía dưới gần như bị hủy.

Nàng xác định, Vệ Dịch đang chọc cho mình cười.

Nàng đơn giản ——

Buông bút lông ra, nhìn về phía Vệ Dịch.

Tiểu tử kia mang bao tay, ôm hộp sọ, nhìn trái nhìn phải, còn cau mày dùng sức véo mặt mình.

Kỷ Vân Thư ném về phía hấn một câu, "Nhìn rõ gì sao? Chỗ nào khác nhau?"

"Chỗ nào cũng đều khác nhau, không có gì giống ta cả."

Hắn đáp trở về một câu, ôm hộp sọ đi tới, đặt ở trên bàn trước mặt Kỳ Vân Thư, chỉ vào nó và nói, "Thư nhi, vì sao ta lại khác hẳn?"

"Người muốn giống hẳn?"

Vệ Dịch gật đầu, chọc vào hộp sọ nói, "Hẳn gầy hơn, tốt hơn."

Trong mắt Vệ Dịch tràn đầy âm mộ.

Kỳ Vân Thư thiếu chút nữa đã phun ra máu tươi.

Ca, không có gì để so sánh giữa các người, hẳn đã chết và biến thành xương trắng trong khi người vẫn sống với xác thịt và máu nóng.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy vui trong lòng. Nàng di chuyển đôi mắt, lạc lối trong suy nghĩ. Nàng đưa tay ra và chọn một chiếc bút lông sạch sẽ từ trong ống đựng bút.

Sau đó, nhẹ nhàng vẽ xuống đỉnh đầu của hộp sọ ——

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 309: Thư Nhi Rất Đẹp

"Đây là ký tự người (人), khi các nét gặp nhau, chỗ này được gọi là cánh cổng nửa đời người. Nhìn qua, nó trông giống như một khối ngọc, nếu không cẩn thận, sẽ bị chia thành hai nửa. Tuy nhiên, Vệ Dịch người lại khác. Người nhìn xem, trên đầu người vẫn có tóc bảo vệ, không cần phải lo lắng đầu sẽ bị vỡ ra."

Nàng chỉ bút lông vào một chỗ, "Cái này gọi là hốc mắt, nhưng phía trên không có lông mày, hơi giống với hòa thượng."

Nàng lại chỉ vào một chỗ khác, "Cái này gọi là lỗ tai ngoài, quá nhỏ, không nhanh nhạy."

.....

Cuối cùng nàng chỉ vào một chỗ, "Miệng này quá rộng, rõ ràng đã bị biến dạng bởi nhiệt độ cao, hàm răng bị vỡ ra, không thể ăn được gì, vì vậy, hàm răng của Vệ Dịch vừa trắng vừa đẹp."

Vệ Dịch lắng nghe rất nghiêm túc, ánh mắt không ngừng di chuyển theo phương hướng bút lông mà Kỷ Vân Thư chỉ vào. Hắn thường xuyên suy nghĩ một chút, gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng với những lời nàng nói.

Kỷ Vân Thư tiếp tục khen, "Nhìn chung, ta vẫn thích Vệ Dịch hơn."

"Thật sao?"

"Đương nhiên là thật."

Vệ Dịch hết sức vui mừng, đôi tay nhéo nhéo hai má thịt của mình. Hắn cười rạng rỡ, nói, "Đúng vậy, ta đẹp hơn gia hỏa này nhiều. Thư nhi thích ta, không thích hắn."

Kỷ Vân Thư cúi đầu cười khúc khích, giơ tay che miệng!

Đó là một hình ảnh đẹp!

Đột nhiên ——

"Thư nhi."

Vệ Dịch gọi nàng một tiếng.

Kỷ Vân Thư không kịp thu hồi nụ cười đúng lúc, khi nàng ngẩng đầu nhìn lên, nụ cười hiện trên khóe môi trông giống như hình ảnh dừng lại.

Cũng trùng hợp, đối vừa lúc đối diện với cặp mắt thâm tình của Vệ Dịch.

"Có chuyện gì vậy?" Nàng hỏi.

Vệ Dịch thất thần, hồi lâu cũng không đáp lại, cho tới khi một trận gió bất chợt thổi qua, hắn mới hơi lắc lư một chút, đôi mắt thanh tỉnh.

"Thư nhi rất đẹp!" Hắn khen một câu.

Kỷ Vân Thư phụt một tiếng, nụ cười càng thêm ngọt ngào.

Nụ cười trong sáng kia, in sâu vào trong tâm trí Vệ Dịch, giống như một kiệt tác.

Khiến hắn mê muội!

Cũng ngay lúc này, một nha đầu bước vào thông báo, "Kỷ tiên sinh, có vị Kỷ cô nương tìm ngài."

Kỷ cô nương?

Kỷ Vân Thư nghĩ nghĩ, gật đầu, "Nói nàng ấy chờ ta ở tiền viện."

Nha đầu tuân thủ.

Nàng để Vệ Dịch chơi ở trong phòng mình, sau đó rửa tay, đi về phía tiền viện.

Kỷ Uyển Hân vừa nhìn thấy nàng đến gần, lập tức thân thiết đi lên đón, "Mấy ngày nay, muội tốt chứ?"

Không tốt!

Nhưng Kỷ Vân Thư vẫn gật đầu, "Khá tốt."

"Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, tỷ rất lo lắng cho muội."

"Lo lắng cho ta?"

Kỷ Uyển Hân gật đầu, "Muội và Dung Vương thân thiết như thế, sự tình Thừa Khánh Điện có liên quan đến Dung Vương, vì vậy, ta lo lắng muội cũng sẽ xảy ra chuyện. Mấy ngày qua, ta không dám tới đây tìm muội, chỉ có thể lo lắng suông. Hôm nay thừa dịp đại ca không để ý, ta đã lén tới đây gặp muội."

Đồng thời với khi nói chuyện, nàng ta bắt lấy tay Kỷ Vân Thư, thở dài nhẹ nhõm nói, "Cũng may, sự tình đều đã được giải quyết, Dung Vương không sao, muội cũng thoát khỏi bị liên lụy."

Tỷ muội tình thâm!

Kỷ Uyển Hân hơi nhượng mày, nốt ruồi đỏ giữa lông mày dường như không còn nở rộ như hoa đào, nhú chặt.

Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng cười chống đỡ, "Đa tạ nhị tử quan tâm, việc này đã trôi qua, không cần nhắc lại nữa, tử cũng không cần phải đích thân qua đây một chuyến, miễn cho....."

Nàng còn nói chưa dứt lời ——

"Yên tâm đi, đại ca và nhị ca hôm nay bận rộn với tang sự Thái tử, vì vậy ta mới lén ra ngoài. Đối với đại tử..... tử ấy cũng không có thời gian quản ta."

Khi nói những câu sau cùng, giọng nói của nàng ta có chút nhẹ hơn.

Dường như cẩn thận hơn!

Kỷ Vân Thư hiểu ý nàng ta, nghiêng người, quan tâm hỏi một câu, "Đại tử ổn chứ?"

"Nói ổn thì cũng ổn, nói không ổn cũng không ổn lắm."

"Hả?"

Kỷ Uyển Hân giải thích nói, "Kể từ ngày bị người đưa ra khỏi cung, tử ấy vẫn luôn nhốt mình trong phòng, không muốn gặp ai, nhưng cũng không nổi trận lôi đình giống như ngày thường. Mọi người cũng biết, đời này đại tử để ý nhất, có lẽ chính là danh hiệu Thái Tử Phi. Nhưng lần này, tử ấy lại an tĩnh có chút kỳ lạ, dường như không quá để ý tới việc mình đã bỏ lỡ tuyến chọn Thái Tử Phi."

Quả thực kỳ lạ!

Kỷ Vân Thư cũng cảm thấy kỳ lạ.

Từ nhỏ Kỷ Mộ Thanh đã được bồi dưỡng để trở thành Thái Tử Phi, vì sao lại có thể cam tâm chấp nhận bị loại khỏi danh sách như vậy? Cho dù như thế, nàng ta cũng không nên an tĩnh như vậy!

Trong đó, chắc chắn có điều đáng ngờ.

Hơn nữa, vì sao đột nhiên Hoàng thượng lại hạ chỉ để Khổng Ngu thay thế Kỷ Mộ Thanh trở thành Thái Tử Phi?

Khổng gia xuống dốc, có ảnh hưởng gì đối với vị trí Thái Tử Phi?

Kỷ Vân Thư suy nghĩ trong lòng một lúc, nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra.

"Vân Thư, muội đang suy nghĩ gì vậy?" Kỷ Uyển Hân chạm chạm vào nàng.

Nàng bưng tỉnh, lắc đầu, "Không có gì, chỉ suy nghĩ mà thôi. Có lẽ đại tỷ đã nghĩ thông suốt, vị trí Thái Tử Phi, căn bản không hợp với tỷ ấy."

"Hy vọng đúng là như thế. Nhưng cũng tốt, Thái tử xảy ra chuyện, may mắn đại tỷ không gả qua đó." Kỷ Uyển Hân tràn đầy lo lắng.

Hai người không tiếp tục nói về đề tài này, sau khi hàn huyên vài câu, Kỷ Uyển Hân rời đi.

Trước khi nàng ta rời đi còn nói, trong khoảng thời gian này nếu nàng ta rảnh thì sẽ qua đây.

Kỷ Vân Thư vẫn tiếp tục duy trì một khoảng cách nhất định đối với Kỷ Uyển Hân.

Từ buổi tối ngày hôm đó, khi Kỷ Mộ Thanh đẩy người đến chết, nàng nhìn thấy vết cắt nở hoa trên tay Kỷ Uyển Hân, trong lòng nàng luôn có một chút cảnh giác đối với mỹ nhân bệnh hoạn này.

Con người, chung quy không thể được đánh giá dựa trên ngoại hình của họ!

Ngay sau khi Kỷ Uyển Huân rời đi, Mộ Nhược cũng tới.

Hắn đã thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, râu cũng bị dọn sạch. Hắn lại xuất hiện trong bộ dạng là một công tử hào hoa khí phách.

Không hề có bộ dáng tiền tụy say rượu của hai ngày trước.

Khi hắn tiến vào, thờ ơ quăng ra hai chữ.

"Bắt mạch!"

Trong khi nói, hắn đã đi về phía hậu viện, kéo Vệ Dịch đang chơi với đất sét vào phòng, cẩn thận tìm kiếm tĩnh mạch, đầu ngón tay rà rà trên cổ tay Vệ Dịch vài cái.

Sau đó ——

Hắn véo cổ tay Vệ Dịch một cái rồi nhẹ nhàng ném ra!

Bàn tay của Vệ Dịch bị hắn ném ở trên góc bàn.

"Đau quá, Mộ Nhược ca ca, người bị bệnh rồi!" Vệ Dịch phồng miệng lên mắng một câu.

Sau đó Vệ Dịch xoa xoa mu bàn tay bị đau, thở hển hển và đi ra ngoài.

Mộ Nhược không nhanh không chậm rót cho mình một chén trà, nhắm nhấp tách trà thơm.

Kỷ Vân Thư tới gần hỏi, "Tình hình của Vệ Dịch thế nào rồi?"

"Điều trị đầu óc, đau đầu là chuyện bình thường. Nếu như không đau, đó mới kỳ lạ, cũng chứng tỏ ta đã dùng không đúng dược. Hiện tại xem ra, ta dùng đúng dược rồi."

"Thì ra là thế, vậy thì tốt rồi."

"Hôm qua Cảnh Dung vội vàng sai người tới báo tin cho ta, ta cho rằng tiểu tử thú kia đã chết. Trước đó ta còn cắt một hình người giấy. À! Đó là một nữ tử. Ta còn định đốt cho hắn làm nường tử, hiện tại khen ngược, thú kia không trả lại được, thật lãng phí bạc."

Hoá ra gia hỏa này vẫn có chút nhân tính.

A phi!

Người giấy cái gì? Ca, người hy vọng Vệ Dịch chết như vậy ư?!

Kỷ Vân Thư nhú này lại, không muốn nói chuyện.

Không ngờ ——

Mộ Nhược đột nhiên đứng dậy, thu hồi bộ dáng tự mãn vừa rồi.

Hắn nghiêm túc nói một câu.

"Thật ra, vào ngày Hoàng thượng hạ lệnh muốn gả Khổng Ngu cho Thái tử, ta đã tới hoàng cung và gặp nàng ấy."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 310: Ta Muốn Thư Nhi

Mộ Nhược đã tới gặp Khổng Ngu?

Kỷ Vân Thư nhìn hẳn, không cảm thấy kinh ngạc.

Nàng nhẹ nhàng nói: "Người muốn mang nàng ấy đi?"

Mộ Nhược cười cười: "Không phải đi, là trốn."

"Đêm đó, ta vốn định đưa nàng ấy rời khỏi hoàng cung, rời khỏi kinh thành. Nếu vậy, nàng ấy sẽ không cần phải gả cho Thái tử, ta cũng hứa với nàng ấy, cho dù phải trốn cả đời, ta sẽ không bao giờ khiến nàng ấy phải chịu tổn thương, nhưng ——"

Hắn còn chưa nói xong, Kỷ Vân Thư đã tiếp lời hẳn.

"Nhưng nàng ấy không muốn, bởi vì nếu như nàng ấy thật sự đi rồi, cả Khổng gia và Dụ Hoa Các đều sẽ bị liên lụy, nàng ấy không bỏ xuống được, vì vậy không thể đi. Quan trọng hơn, nàng ấy không muốn sống cuộc sống của kẻ chạy trốn, cũng không muốn cả đời..... đều luôn nhớ tới Cảnh Dung."

Từng câu từng chữ, đều phản ánh hết suy nghĩ trong lòng của Khổng Ngu lúc ấy!

Mộ Nhược cười toe toét: "Nói đến cùng, ta chung quy chỉ là một bằng hữu của nàng ấy, vị trí kia sâu thẳm trong trái tim nàng ấy, vĩnh viễn không hề thay đổi."

"Nhưng nàng ấy rất may mắn, có một bằng hữu như người."

"Có lẽ vậy!" Ngược lại, hần hít sâu một hơi, nghiêm túc hỏi Kỳ Vân Thư: "Người có thể nói với ta những lời cuối cùng nàng ấy nói khi lựa chọn con đường cuối cùng là gì hay không?"

"Nàng ấy nên nói gì đó với ta hay sao?"

"Người xuất hiện ở Triệu Hiến Điện, nhất định là nàng ấy đã đưa lệnh bài để người tiến cung. Vì vậy, các người nhất định đã nói gì đó, đúng không?"

Đúng!

Rất đúng!

Mộ Nhược hỏi tiếp: "Có thể nói với ta không?"

Kỳ Vân Thư cảm thấy cổ họng thắt chặt, nói: "Ta nói rồi, Thái tử đã chết, nàng ấy cũng không muốn sống nữa. Hơn nữa, cả đời sống trong thâm cung, chính là một loại tra tấn."

"Người biết lý do như vậy không đủ để ngăn cản ta."

"Nhưng người chỉ cần biết điều này là được, những chuyện khác, không cần tiếp tục truy vấn."

Kỳ Vân Thư tỏ thái độ kiên quyết. Nàng sẽ không nhắc tới chuyện Khổng Ngu giết Uất Trì tướng quân và Thái tử.

Dù sao, hung thủ là Khổng Ngu đã tự sát chết.

Cần gì phải phải gắn vào một danh hiệu là hung thủ giết người cho nàng ấy?

Mộ Nhược không phải là một người chấp nhất, trong lòng hẳn hiểu rõ, giữa Khổng Ngu và Kỳ Vân Thư nhất định đang che giấu bí mật gì đó, và bí mật kia, Kỳ Vân Thư bất luận thế nào cũng sẽ không nói.

Vì vậy, hẳn không tiếp tục hỏi nữa.

Hắn cười một tiếng, gật đầu: "Được, vậy hãy để nàng ấy an tâm đi thôi."

Mộ Nhược kết thúc cuộc trò chuyện, hẳn bưng chén trà mình vừa rót ra, chán nản uống một ngụm.

"Chẳng phải người nói không uống trà sao?"

"Ừ, gần đây ta muốn thay đổi khẩu vị."

Đổi tính?

Mộ Nhược buông chén trà, chấp hai tay sau lưng, bước đi ra ngoài.

.....Edit: Emily Ton.....

Trong viện, Vệ Dịch khoanh tay tức giận, dùng chân không ngừng đá cục đá, cúi đầu, bĩu môi trong im lặng.

Vừa nhìn thấy Mộ Nhược đi ra, hẳn liền hừ một tiếng.

"Tiểu tử thúì, đi, quay về với ta."

Mộ Nhược vung ống tay áo to rộng lên.

Nhưng Vệ Dịch căn bản không để ý tới hắn.

"Tiểu tử thúì..... Tiểu tử..... Vệ Dịch?"

Vệ Dịch vẫn không để ý tới hắn.

Đơn giản ——

Mộ Nhược đi đến trước mặt Vệ Dịch, ngồi xuống ở bên cạnh hắn, nhìn nhìn chỗ mu bàn tay mà mình từng véo hắn, vươn tay ra chạm chạm vào đó, hỏi: "Vẫn còn giận à? Không phải ta cố ý. Vậy đi, chờ lát nữa trở về, ta đưa ngươi một thứ, ngươi nhất định rất thích."

Hả?

Tặng đồ cho mình?

Vệ Dịch dường như vút hết toàn bộ chuyện lúc trước ra sau đầu, mở to hai mắt.

"Đưa cái gì?"

"Ngươi muốn gì?"

Vệ Dịch vuốt cằm, vừa lúc Kỳ Vân Thư đi ra từ trong phòng, hắn vươn đốt ngón tay thon dài chỉ về phía nàng, cất giọng.

"Ta muốn Thư nhi!"

Giọng nói to lớn vang dội rõ ràng, giống như xuyên thấu vách tường thật dày, ngay cả bọn nha đầu bên ngoài cũng đều nghe được.

Kỳ Vân Thư không nhịn được cúi đầu cười. Nàng đi tới, gõ nhẹ ở trên đầu hắn một cái.

Sau đó nói: "Ngươi lớn tiếng như vậy làm gì? Sợ người khác không nghe thấy sao?"

Không ngờ ——

Vệ Dịch đứng lên, nở nụ cười thật lớn: "Thư nhi, ta muốn nàng."

Phốc ——

Kỷ Vân Thư lập tức đỏ mặt.

Mộ Nhược nghe thấy, thiếu chút nữa ôm bụng cười to. Hắn đứng dậy, túm lấy cổ áo phía sau của Vệ Dịch, kéo tới trước mặt mình, nói: "Niều tử này, mới hai ngày không gặp mà công phu nói chuyện đã lợi hại như vậy. Nhìn xem, khiến cho Thư nhi nhà người xấu hổ."

Vệ Dịch nhìn Kỷ Vân Thư, vẻ mặt vô tội nói: "Thư nhi, ta nói có gì sai sao?"

Người cảm thấy sao?

Cũng may, Kỷ Vân Thư khá hiểu sự ngây thơ của hắn.

Nàng cười cười: "Không có, Vệ Dịch không nói sai gì cả. Nhưng, hôm nay người phải đi cùng Mộ Nhược quay lại Dụ Hoa Các, nếu vậy, ta sẽ không tức giận với người."

"Nhưng ta không muốn rời xa Thư nhi."

"Ngoan, ta sẽ tới thăm người."

Vệ Dịch không từ bỏ được, một đôi ánh mắt nhìn về phía Mộ Nhược khẩn cầu: "Mộ Nhược ca ca, ta không thích người. Ta có thể không quay lại Dụ Hoa Các với người hay không? Ta muốn ở bên cạnh Thư nhi, được không?"

"Không!"

Mộ Nhược không phải là Kỷ Vân Thư.

Một, hắn không có sự nhẫn nại tốt như vậy.

Hai, tình yêu cũng không quá mức.

Giọng nói của Mộ Nhược cứng lại "Mấy ngày nay Dụ Hoa Các không có người, thật sự quá yên lặng. Hơn nữa không phải người vừa mới nói, người muốn..... Thư nhi hay sao? Người ngoan ngoãn trở về cùng ta, ta sẽ đưa Thư nhi cho người."

"Thật sao?"

"Đương nhiên là thật!"

Kỷ Vân Thư hoài nghi "Ta chờ xem người làm thế nào biến ra bộ dáng của ta và đưa cho Vệ Dịch".

Cuối cùng, Mộ Nhược xách theo Vệ Dịch rời khỏi Trúc Khê Viên.

Giống như xách một con gà nhỏ.

Xem ra, người chân chính có thể trị được Vệ Dịch, chỉ có Mộ Nhược.

Sau khi trở lại Dụ Hoa Các!

Bọn họ vừa mới đi vào, tiểu đồng A Ly đã lập tức đi lên đón, trên mặt không có cảm xúc nào, chỉ vào hậu viện và ấp úng nói: "Su phó, thật tốt khi ngài quay lại. Cái kia..... cái kia....."

"Cái kia cái gì?"

"Cái kia đã được đưa tới!"

Mộ Nhược dường như biết đó là cái gì.

Trong khi đó, Vệ Dịch lôi kéo góc áo của hắn, sốt ruột hỏi: "Người nói rồi, sau khi ta về cùng người, người sẽ đưa Thư nhi cho ta. Thư nhi đâu? Thư nhi đâu? Nếu như người gạt ta, ta sẽ không bao giờ tin người nữa."

"Ai lừa ngươi! Đi theo ta."

Vì thế, Mộ Nhược kéo hẳn đi tới hậu viện.

Bên cạnh một cây cổ thụ nơi hậu viện, đặt một..... người giấy với màu sắc phong phú.

Đúng vậy, chính là người giấy!

Người giấy đã được chuyển tới, chuẩn bị đốt cho Vệ Dịch.

"Nhìn xem, đó chính là Thư nhi của ngươi, ngươi muốn ôm nàng cùng ăn cơm, hay là ngủ cùng nàng, tùy ngươi."

Vệ Dịch tê liệt!

Lão tử nổi giận.

Vệ Dịch siết chặt năm đấm, hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Dịch.

"Ta không bao giờ chơi với ngươi nữa, ngươi gạt ta."

Rống xong, Vệ Dịch giận dữ dậm chân chạy vào phòng mình, trong khi Mộ Nhược còn không quên hét to sau lưng: "Ta không hề lừa ngươi, đây là Thư nhi, là tên do ta đặt lấy. Nếu như ngươi không thích, vậy hãy gọi Đông nhi, Lan nhi, hoặc là gọi Hương nhi cũng được. Ngươi có thể chọn tên, được không?"

"Không!"

Vệ Dịch quăng ra một câu, sau đó "rầm" một tiếng, đóng cửa lại.

Cũng ngay khoảnh khắc cửa vừa đóng lại, bộ dáng chọc cười kia của Mộ Nhược cũng biến mất. Hẳn ngưng trọng nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia.

Ánh mắt hẩn hiện lên thâm vị không thể nào đoán ra.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 311: Khổng Phu Nhân Rời Kinh

Lễ an táng của Thái tử được tổ chức khá tốt, mặc dù Cảnh Hoa đã bị phế, nhưng tất cả lễ nghĩa đều được dựa theo quy cách Thái tử.

Ngay cả lễ an táng Khổng Ngu cũng được dựa theo quy cách Thái Tử Phi!

Và mộ của hai người, là cùng một huyệt.

Đây là yêu cầu của Kỳ Trinh Đế, lúc sống không thể cùng phòng, sau khi chết có thể cùng huyệt.

Cũng ngay sau khi lễ an táng kết thúc ——

Cảnh Dung rời khỏi lăng mộ. Lúc hần vừa đi ra ngoài, có người cho đưa cho hần một chiếc hộp gấm được bọc rất đẹp, cùng với một cuộn giấy.

Người nọ đi tới: "Vương gia, đều đã làm thỏa đáng."

"Ừ."

Hần ôm hộp gấm và cuộn giấy trong tay, lên xe ngựa, nhưng không lập tức quay về Dung Vương phủ, mà đi về hướng Khổng phủ.

Trong Khổng phủ!

Khổng phu nhân đã khoá Phật đường trong phủ lại, tất cả hương nến đều đã được dọn đi, tượng Phật bên trong cũng được đưa vào trong miếu thờ cúng.

Toàn bộ trong phủ, không còn tràn ngập mùi hương nển khắp nơi giống như trước đây.

Không còn mùi gay mũi khó ngửi, ngược lại mang theo một mùi thơm nhẹ nhàng!

Khi Cảnh Dung tới, Khổng phu nhân vừa lúc đang thu dọn đồ đạc, dự định hôm nay sẽ rời kinh.

Quyên nhi giúp đỡ bên cạnh, luống cuống tay chân.

Sau chuyến viếng thăm của Kỳ Vân Thư lần trước, Khổng phu nhân đã mang Quyên nhi ra khỏi hoàng cung.

Khi nhìn thấy Cảnh Dung đi tới, Khổng phu nhân đặt mọi thứ trên tay xuống, nhanh chóng tiến lên cúi người.

"Tham kiến Dung Vương."

"Khổng phu nhân không cần đa lễ." Hả giơ tay lên đỡ.

"Việc này... sao Vương gia lại tới đây?"

Theo lý, lúc này Cảnh Dung vẫn nên ở trong lăng mộ mới đúng, hoặc là tiến cung, vì sao lại tới đây?

Cảnh Dung cố ý nhìn thoáng qua Quyên nhi.

Quyên nhi biết ý, thả hết mọi thứ trên tay, nhanh chóng chạy đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Cảnh Dung và Khổng phu nhân.

Cảnh Dung lúc này mới nói: "Khổng phu nhân, hôm nay bốn vương tới đây để đưa cho người vài thứ."

Thứ gì?

Khổng phu nhân tự hỏi ——

Cảnh Dung lấy cuộn giấy mà mình mang tới, vừa giao cho Khổng phu nhân, vừa giải thích nói: "Ở đây có một bức họa, người hãy nhìn xem đi."

Khổng phu nhân thật cẩn thận nhận lấy, mở bức họa ra.

Trong bức họa, có một nữ tử đang đứng ở dưới cây hoa đào, bàn tay nhẹ nhàng hái một nhánh hoa đào và đưa lên mũi ngửi. Nàng mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt, theo gió nhẹ bay. Những cánh hoa đào rơi xuống trên váy, tạo thành một bức tranh thanh tao.

Trên khuôn mặt thanh tú có màu hồng nhuận, đôi mắt hạnh nhân hơi cong, giống như một suối nước, đôi môi tiêu xảo hơi nhấp, màu đỏ nhạt, hấp dẫn mê người.

Xinh đẹp!

Thật sự rất xinh đẹp!

"Đây là Ngu nhi!"

Khổng phu nhân nói với giọng run rẩy.

Bức họa cuộn tròn đang nằm trong tay cũng rung theo, Khổng phu nhân có chút không dám tin tưởng.

Cảnh Dung nói: "Bức họa này, là do Kỷ tiên sinh đã họa ra. Người hãy giữ nó như một vật kỷ niệm."

"Ngu nhi....." Khổng phu nhân bắt đầu đỏ mắt, ngón tay vuốt qua bức họa, thật lâu sau mới bình tĩnh lại, hít hít mũi, sau đó thật cẩn thận cuộn bức họa lại.

Khổng phu nhân ngược mắt nhìn Cảnh Dung: "Phiền Vương gia thay ta cảm ơn Kỷ tiên sinh. Ân tình này, cuộc đời này ta sẽ không quên."

"Vâng."

"Người mà ta thực sự cảm thấy có lỗi nhất, chính là Ngu nhi. Nếu lúc ấy Hoàng thượng sắc phong nàng là công chúa, ta nên cực lực phản đối, như vậy sẽ không có kết quả hôm nay."

"Khổng phu nhân không cần tự trách, bốn vương cũng có lỗi, nếu như bốn vương sớm trả lời nàng, nàng sẽ không đến mức chờ lâu như vậy."

Trong giọng nói của hãn mang theo áy náy.

Khổng phu nhân nói tiếp: "Ta nghĩ, Ngu nhi từ trước tới nay đều không hối hận khi chờ đợi Vương gia."

Chắc chắn là vậy!

Cảnh Dung hạ mắt xuống, hít một hơi thật sâu, không muôn tiếp tục nói về đề tài này nữa.

Sau đó, hãn đưa hộp gấm cho Khổng phu nhân: "Lần này bốn vương tự mình làm chủ, đốt cháy thi thể Khổng Ngu. Trong này là tro cốt của nàng, người hãy mang theo nàng rời khỏi kinh thành đi. Hoàng cung hay lăng mộ, đều không phải là nơi nàng muốn tới."

"Điều này....."

Khổng phu nhân cực kỳ khiếp sợ, sau khi đặt bức họa xuống, lập tức ôm lấy hộp gấm, không ngăn được nước mắt chảy ra.

Khổng phu nhân chậm rãi mở tấm vải bọc chiếc hộp, nhẹ nhàng chạm vào hoa văn nho nhỏ tinh tế ở mặt trên, thật sự giống như đang vuốt ve

khuôn mặt nữ nhi của mình. Trên khuôn mặt nhân hậu của bà, mang theo đau khổ tột cùng.

Khổng phu nhân lại lo lắng hỏi Cảnh Dung: "Vương gia đốt thi thể Ngu nhi, vậy lăng mộ....."

"Chỉ có Thái tử, một chiếc quan tài khác chỉ là trống không. Người hãy yên tâm, lần này tang sự của Thái tử đều do bốn vương toàn quyền tiếp nhận, sẽ không có người nào phát hiện ra. Hơn nữa bọn họ đã được nhập táng, sẽ không có người nào khai quan. Người có thể mang theo tro cốt Khổng Ngu đến an táng trong thị tộc Khổng gia, hoặc là, phân tán theo gió ở trong rừng đào."

Cảnh Dung nói với giọng rất nhẹ.

Hắn biết, Khổng Ngu rất thích đào hoa.

Và Đào Hoa Nguyên của hắn, thật sự được trồng cho Khổng Ngu, có điều hắn chưa từng nói với ai về điều này.

Khổng phu nhân ôm hộp gấm, gật gật đầu, không thể chống đỡ người mình, ngồi xuống một bên.

Bởi vì Cảnh Dung còn phải vào cung một chuyến, vì vậy hắn không ở lâu thêm nữa, lập tức rời đi.

Quyên nhi nhìn thấy hắn đi rồi mới tiến vào trong phòng, nàng nhìn thấy phu nhân nhà mình ôm bức họa cùng với hộp gấm đang khóc nức nở.

"Phu nhân, ngài không sao chứ?"

"Không sao!" Khổng phu nhân nâng ống tay áo lau đi nước mắt.

Quyên nhi cũng đỏ mắt, hít hít mũi nhỏ, nhìn bức họa và hộp gấm kia, thật cẩn thận hỏi: "Phu nhân, hai thứ này có liên quan tới tiểu thư?"

Không phu nhân gật đầu, nhẹ nhàng vỗ vỗ trên mu bàn tay Quyên Nhi.

"Sau này, chúng ta sẽ không bao giờ tới kinh thành nữa, cùng đi tới Thanh Sơn Cư. Nơi đó, có một rừng đào, chúng ta mang theo Ngũ nhi cùng đi."

"Vâng!"

Quyên nhi gật đầu thật mạnh.

.....

Sau khi Cảnh Dung rời đi liền vội vàng tiến cung. Khi hần vừa đi tới cửa thành, người còn chưa xuống khỏi xe ngựa đã nghe thấy giọng nói của Kinh Triệu Doãn bên ngoài truyền tới.

"Hai ngày nay tang sự của Đại hoàng tử vốn đã gấp gáp, bây giờ lại có một vấn đề rắc rối khác."

Ông ta thở dài một tiếng, tràn đầy oán giận!

Đại nhân ở bên cạnh ông ta hỏi một câu: "Dịch đại nhân (Kinh Triệu Doãn), chuyện gì mà phiền lòng hơn cả tang sự của Đại hoàng tử?"

"Mấy ngày nay, có một nữ nhân tới từ Ngự Phủ huyện, năm lần bảy lượt chạy tới chống án, nhưng lại không có chứng cứ, cũng không có nhân chứng. Hơn nữa vụ việc kia đã trôi qua nhiều năm, hiện tại chạy tới kinh thành lật lại bản án. Trường hợp này rất khó xử, hơn nữa vụ án mấy năm trước cũng đã khép lại. Hiện tại chống án, muốn lật lại bản án, không phải là làm khó người hay sao?."

"Đây không phải là điều Đại Lý Tự nên làm hay sao?"

Không đề cập tới còn tốt, vừa mới nhắc tới điều này, Kinh Triệu Doãn lập tức nổi giận.

Ông ta thở hỗn hển nói: "Chức quan Hình Bộ đề điểm hình ngục tư, mấy năm trước đã bị Hoàng thượng bãi bỏ, theo lý, vụ án tại địa phương nên do Đại Lý Tự tiếp nhận. Nhưng vụ án này rất khó giải quyết, nữ nhân kia không theo trình tự, trực tiếp tới kinh chống án, Đại Lý Tự đương nhiên sẽ không thụ lí, chỉ có thể tới Kinh Triệu phủ của ta. Người nói ta có tham hay không? Nếu như chức vị đề hình quan không bị bãi bỏ, sẽ không cần trình tự nữa, ta cũng không cần phải buồn rầu."

Kinh Triệu Doãn thở ngắn than dài!

Những lời nói này, đều bị Cảnh Dung vẫn chưa xuống xe ngựa nghe hết.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 312: Giữa Con Và Cảnh Diệc, Cần Một Người Phải Đi

Cảnh Dung xuống xe ngựa, giống như không nghe được những lời nói vừa rồi.

Khi nhìn thấy Cảnh Dung bước xuống, đám người Kinh Triệu Doãn nhanh chóng tiến lên cúi đầu.

"Tham kiến Dung Vương!"

Cảnh Dung giơ tay ra hiệu.

"Các vị đại nhân đang muốn vào cung, hay là vừa mới ra khỏi cung?"

Kinh Triệu Doãn đáp, "Vừa rồi chúng ta đã vào cung một chuyến, vừa mới ra ngoài."

"Ừ."

Cảnh Dung gật đầu.

Hắn không nói gì nữa, dự định nhắc chân tiến vào cửa Nam.

Kinh Triệu Doãn lập tức chia tay mấy vị đại nhân bên cạnh, sau đó vội vàng đuổi kịp bước chân Cảnh Dung.

"Vương gia."

Kinh Triệu Doãn gọi một tiếng.

Cảnh Dung dừng lại, hỏi, "Kinh Triệu Doãn có chuyện gì?"

Kinh Triệu Doãn nhích lại gần, hạ giọng nói, "Vương gia, gần đây Kỳ tiên bận rộn với 《Lâm Kinh Án》 phải không?"

Không có việc gì sẽ không đi lên chùa!

Không có yêu cầu sẽ không nhắc tới chuyện liên quan!

Nhìn biểu hiện của Kinh Triệu Doãn, rõ ràng không thể không nghi ngờ.

Đặc biệt là cặp mắt nhỏ, nhìn có vẻ rất thần bí.

Cảnh Dung nghiêm mặt, "Kinh Triệu Doãn có chuyện gì thì cứ nói thẳng, hà tất quanh co?"

"Vâng vâng vâng!"

Kinh Triệu Doãn liên tiếp gật đầu.

Sau đó nhìn thoáng qua bốn phía, nói, "Vương gia, ta không nói dối ngài, trong khoảng thời gian gần đây, có một nữ nhân tới từ Ngự Phủ huyện, nàng ấy muốn....."

Kinh Triệu Doãn còn chưa nói xong, Cảnh Dung đã giơ tay ngăn lại.

"Vừa rồi bốn vương đều đã nghe thấy, không cần phải nói lần thứ hai."

Kinh Triệu Doãn lập tức hiện lên gương mặt nịnh hót, nhanh chóng nói tới trọng điểm, "Thật ra vấn đề là thế này, hạ quan biết Kỳ tiên sinh họa cốt và năng lực tra án rất lợi hại, vì vậy muốn nhờ hãn....."

"Điều tra vụ án Ngự Phủ huyện kia sao?" Cảnh Dung giành nói trước.

"Hạ quan đúng là có ý này."

Ôi trời, người quá hiểu ta!

Cảnh Dung liếc mắt nhìn Kinh Triệu Doãn một cái, lạnh lùng nói, "Vụ án Ngự Phủ huyện là sự tình của người và Đại Lý Tự, không liên quan tới Kỳ tiên sinh. Hãn không phải là quan viên triều đình, cũng không phải là người nha môn, không thể điều tra."

Cảnh Dung từ chối.

Hy vọng tan biến, Kinh Triệu Doãn co giật khóe miệng, cực kỳ xấu hổ.

Nhưng ông ta chỉ có thể cúi đầu cười nói, "Vâng vâng vâng, do hạ quan không suy nghĩ rõ ràng, nhưng....."

"Nhưng cái gì?" Cảnh Dung nheo mắt, nhìn chăm chăm vào Kinh Triệu Doãn.

Kinh Triệu Doãn nghiêng người về phía Cảnh Dung và nói giọng thần bí, "Kỳ tiên sinh tra án lợi hại, còn thông minh như vậy, nếu như có thể đảm nhiệm chức quan đề điểm hình ngục tư, quả thực rất thích hợp. Vương gia cũng biết, sau khi chức quan ấy bị bãi bỏ, chức quyền của Đại Lý Tự đã lớn hơn rất nhiều. Nếu địa phương có vụ án oan khuất sẽ phải đi theo trình tự, sau đó mới được bẩm báo lên Đại Lý Tự lập án. Theo tính toán, thời gian quá dài, những vụ án oan ở địa phương càng tích lũy nhiều hơn.

Nhưng nếu như khôi phục lại chức vị hình ngục tư lần nữa, những vụ án tại địa phương sẽ không cần rườm rà như thế, chỉ cần hình ngục tư gặt đầu là có thể lật lại bản án. Đây chính là đặc quyền, ngay cả Đại Lý Tự cũng không thể can, Hoàng thượng cũng không thể nhúng tay. Vì vậy, nếu như Kỳ tiên sinh trở thành hình ngục tư, khi điều tra vụ án, sẽ không cần phải thông qua Hoàng thượng. Triều thần chúng ta có thể thượng thư tiến cử, Kỳ tiên sinh vào chức quan đề điểm hình ngục tư."

Kinh Triệu Doãn là một người rõ ràng.

Nếu Kỳ Vân Thư trở thành đề điểm hình ngục tư, khi người dân địa phương chống án, bọn họ sẽ không cần gõ cửa Kinh Triệu phủ của mình.

Và kiến nghị này, trước đây Lý lão tướng quân cũng từng đề cập tới.

Cảnh Dung suy nghĩ một lát.

"Ý tưởng thật ra rất tốt, tuy nhiên, sau khi Kỳ tiên sinh điều tra xong 《Lâm Kinh Án》, sẽ không tiếp tục điều tra những vụ án khác. Chúc vụ đề điểm hình ngục tư, vẫn nên tuyển người khác đi."

Cảnh Dung từ chối!

Sau khi nói những lời này, Cảnh Dung lập tức tiến cung.

Phía sau, Kinh Triệu Doãn vô cùng xấu hổ.

Bản thân mình đưa ra đề nghị rõ ràng rất tốt, chúc quan đề điểm hình ngục tư, chính là một sự tốt đẹp và cao cả.

Cảnh Dung bước nhanh tới Phụ Dương điện, bẩm báo rõ ràng mọi chuyện liên quan tới việc hạ táng Cảnh Hoa với Kỳ Trinh Đế.

Kỳ Trinh Đế chỉ lắng nghe, không có bất kỳ thay đổi nào trong biểu hiện của mình.

Căn bản ông không hề nhắc một câu tới Cảnh Hoa!

Sau khi Cảnh Dung bẩm báo xong ——

Kỳ Trinh Đế đột nhiên hỏi, "Lần trước, trăm đề cập tới vụ án Chấn Tai Ngân (Vụ án tiền cứu trợ thiên tai bị mất tích) của Ngự Phủ huyện, trong lòng con nghĩ như thế nào?"

Cảnh Dung thậm chí không nghĩ về nó, nói thẳng, "Nhi thần biết việc này không dễ điều tra, nhưng nhi thần sẽ toàn quyền nghe theo ý phụ hoàng."

"Vậy nếu trẫm định cho con đi điều tra thì sao?"

"Nhi thần sẽ tuân chỉ."

Cảnh Dung vẫn ngoan ngoãn như vậy.

Kỳ Trinh Đế: "Con nên biết ý nghĩa của việc đi tới Ngự Phủ huyện."

Cảnh Dung gật đầu, "Nhi thần hiểu."

Cuộc trò chuyện có chút cứng nhắc, thiếu cảm xúc giữa người với người.

Một hỏi một đáp, hoàn toàn giống như thiên tử và triều thần!

Kỳ Trinh Đế cảm thấy nặng nề khi nhìn nhi tử của mình, "Nếu con đã hiểu hết, trẫm sẽ không nói nhiều. Tóm lại con phải biết rằng, giữa con và Cảnh Diệc, một người cần phải đi."

Chỉ có một người trong đó rời đi, trận chiến đại vị sẽ không khốc liệt nữa. Ít nhất, sẽ không có người nào chết.

Tính toán này, xem như tương đối toàn vẹn nhất.

Không có chuyện gì để nói tiếp, Cảnh Dung rời khỏi Phụ Dương điện.

Và những lời Kỳ Trinh Đế vừa nói, hằn cũng ghi tạc trong lòng.

Nếu như đổi thành trước kia, hẳn nhất định sẽ chủ động chờ lệnh đi tới Ngự Phủ huyện, ở nơi đó, thanh thân ổn định làm Tiêu Dao Vương.

Nhưng hiện tại ——

Một mặt, 《Lâm Kinh Án》 vẫn chưa phá được, nếu như hãn đi Ngự Phủ huyện, vụ án ấy phải làm sao bây giờ? Kỳ Vân Thư sẽ ra sao?

Mặt khác, hãn đã chuẩn bị sẵn sàng để tranh đấu với Cảnh Diệc!

Vì vậy, hãn không muốn làm kẻ ngốc kia.

Không bao lâu sau khi hãn rời khỏi hoàng cung, Cảnh Diệc cũng tiến cung, nhưng không phải đi tới Phụ Dương điện gặp Hoàng thượng, mà là đi tới Chương Chất điện.

.....

Chương Chất điện!

Kể từ khi bị ngắt sau vụ cháy Thừa Khánh Điện, sức khỏe của Tiêu Phi vẫn luôn không tốt.

Hôm nay đại tang của Thái tử, bà ta cảm thấy khá hơn rất nhiều.

Sáng sớm, bà ta còn phơi nắng ở bên ngoài một lúc, đó là một ngày nhàn nhã tự tại.

Thậm chí sự thèm ăn cũng tốt hơn bình thường!

Khi Cảnh Diệc đi vào, Tiêu Phi vừa lúc đang cầm một cái kéo cắt tỉa hoa lá.

Tuy nhiên, không phải cắt tỉa lá, mà là những bông hoa trên cây.

Khô héo, cắt!

Quá rục rỡ, cắt!

Không vừa mắt, cắt!

Những bông hoa trên mấy chục bồn hoa, bà ta cắt đến nỗi không còn lại bao nhiêu.

Tiêu Phi nhìn thấy nhi tử của mình đi tới, lập tức đuổi hết cung nữ thái giám rời đi, xoa xoa tay, tươi cười thân thiết chào đón Cảnh Diệc.

Cảnh Diệc quan tâm hỏi, "Sức khỏe mẫu phi có khá hơn không?"

"Ừ, khá hơn nhiều." Tiêu Phi nhân tiện hỏi, "Tang sự Cảnh Hoa đã làm thỏa đáng?"

"Đã nhập táng hoàng lăng."

Cảnh Diệc bình tĩnh trả lời.

Tiêu Phi hừ lạnh một tiếng, "Một nghịch tử tạo phản, không ngờ đại táng hoành tráng như thế, còn được táng ở nghĩa trang hoàng gia, thật là đen đủi."

Tiêu Phi mang vẻ mặt ghét bỏ.

Bà ta còn không quên nhanh chóng thêm vào một câu, "Xem ra, Hoàng thượng chung quy vẫn còn yêu quý hãn, cho dù Cảnh Hoa nổi lên sát tâm, ông ấy vẫn không đành lòng."

Tiêu Phi cảm thấy khó chịu trong lòng.

Cảnh Diệc nghe xong, nói, "Người đã chết rồi, mẫu phi không cần tức giận nữa, đừng chọc giận thân thể mình."

"Đúng, người đã chết, ta còn so đo nhiều như vậy làm gì." Tiêu Phi thoải mái đắc ý, nhưng lại gấp gáp hỏi Cảnh Diệc, "Đúng rồi, phụ hoàng con có từng nhắc tới chuyện trừ quân hay không?"

Cảnh Diệc lắc đầu, vẻ mặt chìm xuống.

Tiêu Phi dường như hiểu điều gì đó, liền hỏi, "Ý của phụ hoàng con là gì?"

"Mẫu phi có biết về sự tình Chấn Tai Ngân mất tích ở Ngự Phủ huyện?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 313: Hài Cốt Khác Nhau

Chấn Tai Ngâm?

Tiêu Phi nói, "Biết."

Cảnh Diệc: "Mấy ngày trước, phụ hoàng đã ngầm đề cập tới chuyện này trước mặt con và Cảnh Dung. Mặc dù không nói ra rõ ràng, nhưng nhi thần nghĩ, phụ hoàng đang cân nhắc chọn trong trong hai người, đi tới Ngự Phủ huyện và điều tra vụ án này."

Hắn vừa nói những lời này, trong lòng Tiêu Phi đã hiểu.

Tiêu Phi nhăn mày thật chặt, "Phụ hoàng con đang cố tránh một cuộc chiến tranh giành ngôi vị, vì vậy nên có ý định tách một người ra! Xem như..... lưu đày."

"Mẫu phi nói rất đúng."

"Vậy phụ hoàng con quyết định như thế nào? Chọn ai đi?"

"Phụ hoàng không nói thẳng, có lẽ đang chờ con và Cảnh Dung tự mở miệng."

Vì thế nên mới nói, Kỳ trình chính là một con hồ ly ranh mãnh.

Tiêu Phi hiểu rất rõ, "Phụ hoàng con không phải là người hồ đồ, có lẽ biết sẽ chọn ai. Rốt cuộc Cảnh Hoa tạo phản, con là người lập công. Về tình về lý, sẽ không để con đi Ngự Phủ huyện, các đại thần trong triều cũng bởi vì chuyện con cứu giá có công, sẽ chuyển hướng về phía con. Tất cả

đều chỉ vào điểm mấu chốt, vị trí trữ quân, con có ảnh hưởng nhiều hơn Cảnh Dung."

Ý của Tiêu Phi chính là, nhi tử của mình có khả năng sẽ trở thành trữ quân.

Xét cho cùng, địa vị của Cảnh Dung ở trong triều, lúc này căn bản không cao bằng Cảnh Diệc.

Cảnh Diệc cười, "Nếu không phải mẫu phi đưa ra kế sách, bảo nhi thần lợi dụng Phan tiên sinh bên cạnh Cảnh Hoa, mượn lời ông ta xúi giục Cảnh Hoa tạo phản, còn mua được Trương đại nhân của Hầu Tư bộ thì việc này sẽ không thuận lợi như vậy."

Tiêu Phi với bộ dáng âm hiểm, đi về phía trước hai bước, "Thái tử đã rơi đài, hiện tại, chỉ cần con cưới đích nữ Kỷ gia, mượn sức huynh đệ Kỷ gia. Đại vị, sớm muộn gì cũng là của con. Cảnh Dung căn bản chỉ là một con hổ không răng."

Nói xong, bà ta lại thở dài một tiếng.

"Chỉ đáng tiếc cho cô nương Khổng Ngu kia. Bồn cung đã lợi dụng nàng ấy, để nàng ấy thay thế đích nữ Kỷ gia gả cho Cảnh Hoa. Mặc dù Cảnh Hoa bị phế, nhưng nàng ấy tốt xấu vẫn là Thái Tử Phi. Sớm muộn gì cũng có một ngày, Hoàng thượng niệm tình nàng ấy đáng thương, sẽ hứa gả nàng ấy cho người khác. Nhưng không ngờ nàng ấy nghĩ quẩn trong lòng, đi theo Cảnh Hoa. Thật đáng tiếc."

Tiêu Phi giả bộ!

Nhưng trong giọng nói vẫn mang theo một chút thông cảm đối với Khổng Ngu.

Cảnh Diệc nghe thấy thế, cũng không bình luận gì thêm.

Hắn không ở lại Chương Chất điện lâu hơn nữa, khi rời đi hắn đung phải Cảnh Huyền ở bên ngoài điện.

Hai huynh muội chỉ mới mấy ngày không gặp mà thôi, nhưng lại có chút xa lạ. Cảnh Huyền thậm chí không liếc mắt nhìn hắn một cái, trực tiếp đi vòng qua trước mặt hắn.

"Đứng lại!"

Cảnh Diệc mắng lớn một tiếng.

Cảnh Huyền dừng bước chân nhưng không xoay người lại, hỏi một câu, "Hoàng huynh có chuyện gì sao?"

"Chuyện gì xảy ra với muội vậy? Dài mặt không vui."

"Có sao?" Cảnh Huyền cười cười, cứng nhắc xoay người, trong ánh mắt của nàng mang theo một chút châm chọc, "Hoàng huynh nhìn thấy muội rầu rĩ không vui chỗ nào, muội vui mừng còn không kịp. Đại hoàng huynh đã chết, và hoàng huynh chắc hẳn rất nhanh sẽ ngồi trên vị trí Thái tử. Trong tương lai còn có thể làm hoàng đế, vì sao muội lại không vui?"

"Ai nói những điều vô nghĩa này với muội?"

"Tự muội nói."

"Ồ nháo, bản thân muội là công chúa, chẳng lẽ muội không biết có một số lời nên và không nên nói hay sao?"

Cảnh Diệc rõ ràng hơi tức giận.

Nhưng ——

Nụ cười trên môi Cảnh Huyền dần dần trở nên lạnh lẽo, đáy mắt bắt đầu đỏ lên, hít hít mũi mình.

Ngàng cắn răng, nâng cằm nói, "Lời Hoàng huynh vừa nói hoàng muội đương nhiên biết. Nhưng hoàng muội từ trước tới nay không biết, thì ra trái tim hoàng huynh tàn nhẫn như thế, tàn nhẫn đến nỗi ngay cả thân huynh của mình cũng không buông tha. Muội thật sự không biết, có thể có một ngày muội cũng sẽ trở một quân cờ trong tay hoàng huynh hay không. Sống chết, đều do huynh quyết định."

Ý trong lời này của nàng rất rõ ràng.

Thì ra, những gì hần nói với Tiêu Phi vừa rồi, Cảnh Huyền đều đã nghe thấy.

Trong lòng Cảnh Diệc cảnh giác, vươn tay ra giữ chặt lấy Cảnh Huyền, khuôn mặt âm lãnh, nghiêm túc nói, "Cảnh Huyền, hoàng huynh làm những chuyện như vậy chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi. Nhưng cho dù thế nào, ta sẽ luôn bảo vệ muội. Muội không phải là quân cờ, hiểu không?"

Chờ hần nói xong, Cảnh Huyền hất tay hần ra.

Sau đó lui về phía sau vài bước!

Nàng lên tiếng mắng, "Huynh có tư cách gì mà bảo vệ muội? Từ lúc bắt đầu, huynh cũng giống như mẫu phi, vì ích lợi của mình đều có thể hy sinh bất cứ kẻ nào. Nếu không phải vì huynh và mẫu phi, Ngu tử tử sẽ không phải tiến cung, cũng sẽ không bị hai người lợi dụng gả cho đại hoàng huynh, càng sẽ không chết. Chính hai người, là hai người đã hại chết nàng ấy."

Giọng nói của Cảnh Huyền càng lúc càng lớn, càng ngày càng thêm nghẹn ngào.

Cảnh Diệc vốn định vươn tay kéo nàng lại lần nữa, nhưng nàng lại lui về phía sau thêm vài bước.

Sự ghê tởm vừa rồi của nàng lúc này biến thành tức giận, nói, "Ta muốn nói cho phụ hoàng biết, nói hết toàn bộ những gì huynh và mẫu phi đã làm cho phụ hoàng biết."

Đồng thời với khi nói chuyện, nàng toan tính cất bước đi về hướng Phụ Dương điện.

Cảnh Diệc còn chưa kịp giữ chặt nàng, thậm chí là gọi nàng lại, phía sau đã truyền tới giọng của Tiêu Phi.

"Người tới, trói công chúa lại."

Đúng vậy, bà ta nói chính là trói.

Bọn thái giám vừa nghe thấy mệnh lệnh, lập tức tuân lệnh tiến lên túm chặt Cảnh Huyền.

"Buông ta ra, các người buông ta ra, ta muốn đi tìm phụ hoàng."

Nàng vừa vùng vẫy, vừa la hét.

Tiêu Phi đi tới trước mặt nàng, ánh mắt tối sầm lại, giọng điệu mềm nhẹ nói, "Huyền nhi, mẫu phi làm những chuyện như vậy, đều là vì con và hoàng huynh con, trong lòng con nên hiểu mới đúng."

"Con không hiểu." Nàng hét lên, "Mẫu phi, là người đã hại chết Ngu tử tử, là người và hoàng huynh đã hại chết đại hoàng huynh. Ta muốn đi nói cho phụ hoàng....."

Bốp ——

Tiêu Phi hung hăng tát Cảnh Huyền một cái.

Cái tát khiến cho Cảnh Huyền suýt ngã, máu chảy nơi khoé miệng.

Tất cả mọi người gần như đều trợn tròn mắt!

Ngay cả Cảnh Diệc cũng vậy.

Một cái tát bày rất có hiệu quả, Cảnh Huyền không giãy giụa nữa, cũng không hét lên. Nàng nghiêng mặt, thật lâu sau không có động tĩnh gì.

Tiêu Phi cảm thấy nóng rát nơi bàn tay, nhưng bà ta không hề đau lòng hay hối hận, thậm chí còn hạ lệnh, "Dẫn công chúa đi, không có mệnh lệnh của bốn cung, không cho phép nàng rời khỏi tấm cung nửa bước. Nếu không, bốn cung sẽ lấy đầu của các ngươi."

"Vâng!"

Mấy tên thái giám không dám vi phạm, lập tức mang theo Cảnh Huyền giống như một con rối gỗ rời đi.

Sau đó ——

Cảnh Diệc tiến lên nói, "Mẫu phi, việc này....."

"Yên tâm đi, ta sẽ không để Huyền nhi đi gặp phụ hoàng con."

"Vâng."

Cảnh Diệc cũng an tâm rời đi.

.....

Bên kia!

Sau khi Cảnh Dung rời khỏi hoàng cung, hãnh đi thẳng đến Trúc Khê Viên.

Hãnh vừa mới tiến vào trong sân đã nhìn thấy Kỷ Vân Thư đang quanh quần trước một quan tài.

Trong miệng còn lẩm bẩm vài câu.

Cảnh Dung ho nhẹ một tiếng, Kỳ Vân Thư mới nghiêng đầu nhìn qua, "Xong việc rồi?"

"Ừ."

"Đã tới Khổng phủ?"

"Ừ, ta đã đưa bức họa cho khổng phu nhân."

Kỳ Vân Thư gật đầu đáp lại.

Không ai nói thêm gì nữa.

Cảnh Dung đi đến bên cạnh nàng, nhăn mũi, nhìn thoáng qua bên trong quan tài, chỉ thấy một bộ hài cốt trắng có dính một ít vải sa tanh sẫm màu, trộn lẫn với một ít bùn đất, có cảm giác ẩm ướt.

Nhìn qua, dường như không giống như hài cốt đã tồn tại mười bốn năm qua.

Cảnh Dung nhíu mày, hoang mang hỏi, "Sao bộ hài cốt này vì hình như không giống với những cái khác?"

"Chúng khác nhau."

"Vì sao?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 314: Thi Thể Kỳ Lạ

"Vì sao?"

"Bởi vì trong quan tài này có bột gừng, bột gừng có tác dụng bảo vệ thi thể khỏi độ ẩm." Kỳ Vân Thư đáp lại.

Cảnh Dung không hiểu.

"Tất cả các quan tài được đào ra từ Lâm Sơn, dường như chỉ hài cốt này được rắc bột gừng vào trong. Chẳng lẽ có người nào đó cố ý bỏ vào?"

Kỳ Vân Thư lắc đầu, "Lần trước sau khi mở toàn bộ quan tài, ta nhớ từng người thấy mùi gừng. Lúc ấy ta không suy nghĩ nhiều, nghĩ rằng vị trí chôn quan tài khác nhau nên mới khiến cho thi thể trong quan tài phân hủy chậm hơn. Nhưng ta càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, tất cả các quan tài, chỉ có bộ hài cốt này có mùi bột gừng, và mùi này lại phát ra từ quần áo được mặc trên người hài cốt."

Nghe xong, Cảnh Dung nghiêm túc nhìn vào bên trong quan tài vài lần.

Hắn nhìn chăm chăm vào một mảnh vải nhỏ bị dính ở trên xương sườn của bộ hài cốt.

Cảnh Dung nhíu chặt lông mày, nói lên suy nghĩ của mình, "Vụ cháy ở Ngự Quốc Công phủ, ngay cả khi quần áo vẫn còn cứng nên bị sém đen. Nhưng quần áo của thi thể này, dường như không có dấu vết bị cháy, căn

bản không giống như bị chết trong lửa. Hơn nữa, người chết là một hạ nhân của Ngự Quốc Công phủ, sao lại mặc đồ tư lự? Không thích hợp."

Một ánh sáng tinh tế phản chiếu trong đôi mắt sắc bén của Kỷ Vân Thư.

Ngón tay nàng chạm vào mép quan tài, một ý nghĩ bắt đầu xuất hiện trong đầu.

"Sau khi quan tài được hạ táng, có người nào đó đã động tay động chân."

"Hả?"

"Nếu ta đoán không sai, chỉ có một giải thích duy nhất, đó là sau khi quan tài đã được hạ táng, có người đã mở nó ra lần nữa, sau đó thay cho người chết một bộ quần áo tư lự sạch sẽ và rải một chút bột gừng để bảo quản thi thể."

Có người mở quan tài một lần nữa?

Cảnh Dung kinh ngạc!

Kỷ Vân Thư tiếp tục nói: "Người nọ chỉ thay đổi quần áo sạch sẽ cho người chết, chứng tỏ có quan hệ rất thân thiết với người chết. Thậm chí sau khi đào mộ của người chết và thay quần áo còn rắc bột gừng lên. Người nọ không làm việc này quang minh chính đại, có lẽ vì không muốn người khác biết."

Nàng hoàn thành phân tích của mình!

Những suy luận của nàng không giống như giả thiết không có căn cứ.

Cảnh Dung hỏi, "Nàng đã vẽ ra bức họa người chết chưa?"

"Vẫn chưa." Nàng khẽ thở dài một hơi, tiếp tục nói, "Thôi, tạm thời hãy vẽ chân dung người này trước, sau đó lại điều tra ai đã rắc bột gừng lên đó. Có lẽ, người kia tới thay quần áo và rắc bột gừng lên người chết, chính là người đã chạy trốn khỏi đám cháy."

"Nếu như đó là sự thật thì sẽ dễ dàng hơn."

"Chỉ cần bức họa này được vẽ ra, ta tin rằng 《Lâm Kinh Án》 sẽ có tiến triển."

Cảnh Dung gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Kỷ Vân Thư xoa xoa tay, xoay người, liếc mắt ra hiệu cho hai gã sai vặt vẫn luôn ở bên cạnh, để bọn nâng quan tài vào trong. Nàng cũng hướng dẫn bọn họ đặt bộ hài cốt trở lại quan tài, đóng nắp và phủ một khối vải bố màu trắng lên trên.

Lúc này, bên ngoài trời đã tối!

Cảnh Dung không nói với Kỷ Vân Thư về chuyện cứu tế ở Ngự Phủ huyện.

Nhìn thời gian cũng không còn sớm, Kỷ Vân Thư giữ Cảnh Dung lại cùng nhau ăn cơm.

Trên bàn, có bốn món ngon nhưng không có thịt.

Rau cải!

Rau mùi!

Đậu phụ!

Bí đao!

Mỗi đĩa một món, nhìn qua không cảm thấy muốn ăn.

Cảnh Dung nhìn thấy thì đau lòng cho nàng. Nữ nhân này mỗi ngày đều ăn những thứ thế này, làm sao có thể béo lên?

Vì thế ——

"Nàng nên ăn ngon một chút, bồi dưỡng thân thể."

Nói xong, hăn ra lệnh cho người mang hết các món trên bàn đi, sau đó phân phó, "Mang tới những món bổ dưỡng hơn đi. Một nồi thịt gà, một tổ yến, nhanh lên."

"Vâng!" Bọn nha đầu không ngừng vội vàng lấy các món đi.

Nhưng bọn họ vừa mới nâng đĩa cải trắng lên đã bị Kỷ Vân Thư cản lại, nàng lấy lại toàn bộ đồ ăn vừa mới được mấy nha đầu bưng lên đặt trở lại trên bàn.

Sau đó nói, "Mặc dù những đồ ăn này không ngon miệng bằng thịt cá, nhưng vẫn có dinh dưỡng. Ngược lại, những món ăn thịt cá có nhiều dầu mỡ mới không tốt đối với thân thể. Hơn nữa, giờ đã khá muộn, ăn thịt cá không tốt, khó tiêu."

Khó tiêu?!

Ăn những thứ này vào buổi tối!

Cảnh Dung co giật khóe miệng, ghen lời.

Bốn món ăn lại bị đặt trở lại, Kỷ Vân Thư chậm rãi cầm đĩa lên ăn.

Cảnh Dung chỉ nhìn mà không nói gì!

"Không ăn?" Nàng ngược mắt hỏi hăn.

Cảnh Dung nuốt nuốt vài cái, sau đó mới cầm đũa lên và chuẩn bị ăn.

Đúng lúc này ——

Nha đầu bước vào báo cáo, "Kỷ tiên sinh, Kỷ cô nương đã tới."

Kỷ Uyển Hân?

Nha đầu vừa mới nói xong, Kỷ Uyển Hân đã bước những bước nhỏ đi tới cửa, ngược đôi mắt ngấn nước dịu dàng liếc nhìn Cảnh Dung, hơi dao động.

Nàng ta có chút thẹn thùng, nhanh chóng bước nhanh hơn, bàn tay nắm lấy vạt áo cũng trở nên căng thẳng hơn.

Cảnh này trong lúc lơ đãng nhìn qua khá đẹp mắt!

Nhưng Kỷ Vân Thư và Cảnh Dung đều không hề chú ý tới.

Khi nhìn thấy Kỷ Uyển Hân đi tới, Kỷ Vân Thư nhanh chóng đứng dậy, đi tới cửa kéo tay nàng ta.

"Sao tỷ tới đây muộn như vậy?"

Nàng ta cúi thấp đầu, khóe môi hơi cong lên, nói, "Tỷ chỉ muốn tới gặp muội."

"Nhanh vào trong đi, bên ngoài rất lạnh."

Kỷ Vân Thư nhanh chóng đưa nàng ta đi vào, bọn nha đầu cũng giúp nàng ta cởi áo choàng trên người xuống.

"Ăn gì chưa?"

Kỷ Uyển Hân lắc đầu.

Kỷ Vân Thư liền kéo nàng ta ngồi xuống, sai người lấy thêm một bộ bát đĩa.

Từ đầu tới cuối, Cảnh Dung không hề liếc mắt nhìn Kỷ Uyển Hân một cái, hắn đang bận nhét miếng bí đao vào trong miệng mình, nhai vài cái, lông mày giãn ra.

Ồ, thật ra cũng ngon!

Kỷ Uyển Hân kín đáo nhìn hắn một cái, thật cẩn thận hỏi, "Sao hôm nay Vương gia lại ở đây?"

Cảnh Dung dường như không nghe thấy.

Ngược lại Kỷ Vân Thư quăng ra một câu, "Hôm nay hắn tới đây ăn cơm miễn phí."

Cơm miễn phí?

Cơm miễn phí là gì?!

Kỷ Uyển Hân có lẽ cũng mơ hồ hiểu ý nghĩa của nó.

Nhưng trong lòng nàng ta cảm thấy mất mát, ánh mắt thường xuyên nhìn về phía Cảnh Dung, căn căn môi, vẫn luôn duy trì một nụ cười trên mặt.

Kỷ Vân Thư liếc mắt nhìn Cảnh Dung một cái. Tiểu tử kia đang ngẫu nhiên và cơm ăn, còn ăn những món ngon được gọi là không có "dinh dưỡng".

Trông hắn ăn rất ngon!

Kỷ Vân Thư không nhìn được đá chân hắn một cái ở phía dưới bàn.

A ——

Cảnh Dung bị đau nên thốt ra một tiếng.

Hắn ngẩng đầu cảm tức liếc mắt nhìn Kỳ Vân Thư một cái, chất vấn, "Sao vậy? Ghét ta vì đã ăn hết thức ăn của nàng hay sao?"

"Không phải!"

"Vậy có chuyện gì với nàng vậy? Ngứa chân?"

"....."

"Vậy hãy ăn cơm đi."

Nói xong, hắn lại tiếp tục ăn cơm.

Kỳ Vân Thư đỏ mặt xấu hổ.

Ca, tỳ ta tới, tốt xấu gì người cũng nên thể hiện một chút hoặc nên nói một lời đi chứ.

Cuối cùng ——

Kỳ Vân Thư đành phải lôi kéo Kỳ Uyển Hân và nói, "Tỳ ăn nhiều một chút, bí đao này rất tốt với tỳ."

Trong khi nói, nàng đã gắp cho nàng ta một miếng bí đao vào trong bát.

"Vân Thư, muội không cần lo cho ta."

Hai người bắt đầu nói chuyện, xem Cảnh Dung giống như người trong suốt.

"Đúng rồi, ta đã chuẩn bị một số dược liệu, đợi lát nữa tử hãy mang về dùng." Kỳ Vân Thư nói.

"Dược liệu?"

"Thân thể tử bị bệnh từ nhỏ, vừa lúc ta có một chút dược liệu, đó là thanh giới* (青介), rất có ích đối với thân thể tử. Tử nhớ ngâm nó trong nước mấy ngày trước khi nghiền nó thành bột, sau đó dùng sương sớm để pha, mỗi ngày uống một chén."

Thanh giới, là một loại dược có đặc tính làm ấm cơ thể!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 315: Đánh Cuộc Một Ván

Kỷ Uyển Hân bối rối hỏi một câu.

"Thanh giới? Sao ta chưa từng nghe thấy loại dược này? Đại phu khai dược cho ta, từ trước tới nay chưa từng đề cập tới vị dược này!"

Khi Kỷ Vân Thư đang định giải thích, Cảnh Dung đối diện đột nhiên chen vào.

Hắn hành động như một người biểu biết, nói, "Thanh giới, là một thành phần dược liệu mười năm mới có, rất khó trồng. Vì nó rất hiếm nên giá rất đắt. Nó có thể làm ấm cơ thể, thân thể người yếu như vậy, dùng nó rất tốt."

Hả?

Kỳ lạ!

Không ngờ tiêu tử này cũng mở miệng.

Kỷ Uyển Hân hoàn toàn không nghe những lời hăn nói bởi vì quá sốc, không ngờ hăn sẽ nói chuyện với mình.

Trong lòng nàng ta trở nên bối rối, lòng bàn tay đều toát ra mồ hôi, cắn cắn đôi môi đỏ mọng, nói giọng nhỏ nhẹ với Cảnh Dung, "Ta không biết, thì ra Vương gia cũng hiểu biết về dược này."

"Không có gì, ở bên Vân Thư lâu rồi nên cũng biết một chút da lông. Nghiệm thi gì đó, ta cũng biết một chút."

Vân Thư?

Đúng vậy, Cảnh Dung thực sự đã gọi nàng là Vân Thư ngay trước mặt Kỷ Uyển Hân.

Rõ ràng hẳn đã cố tình làm điều đó.

Kỷ Uyển Hân cảm thấy trái tim co thắt lại, đau đớn, nhưng trên mặt lại không hề biểu hiện ra ngoài, chỉ thuận theo tự nhiên tiếp lời Cảnh Dung nói. Nàng ta nói, "Vân Thư thực sự rất thông minh, nàng không chỉ hiểu biết về xương, còn có thể phá rất nhiều vụ án, ngay cả một số kiến thức về dược cũng hiểu."

"Đó là điều tự nhiên."

"Ta không thể so sánh với nàng." Kỷ Uyển Hân tự ti nói một câu, sau đó lại lập tức nói, "Tuy nhiên, ta cũng rất ngưỡng mộ Vương gia."

Cảnh Dung căn bản không thêm để ý tới lời nàng ta nói.

Hắn tùy tay rót ra một chén trà, sau đó giống như thuận miệng hỏi một câu, "Hả? Vì sao lại ngưỡng mộ bốn vương?"

Nốt ruồi đỏ giữa trán Kỷ Uyển Hân giống như nở hoa, cực kỳ rạng rỡ.

Nàng ta nói, "Tác phong và khí thế của Vương gia đều khác với những người khác. Ta vốn tưởng rằng các hoàng tử Vương gia hoàng thất đều kiêu căng lạnh lùng, nhưng Vương gia lại có cảm giác thân thiện."

Cảm giác thân thiện?

Con mắt nào của người nhìn thấy bốn vương thân thiện.

Tuy nhiên, Cảnh Dung vẫn rất hưởng thụ những lời nói này. Hắn chuyển ánh mắt qua Kỷ Vân Thư, cầm chiếc đĩa chọc chọc nàng, ngạo

kiều nói, "Bốn vương luôn thân thiện với mọi người, đối với nàng càng tốt hơn."

Kỷ Vân Thư trừng hăn một cái.

Nàng không đáp lại!

Cảnh Dung không thèm để ý, đứng dậy nói, "Các nàng cứ trò chuyện vui vẻ, bốn vương quay về phủ trước. Ta có việc cần phải xử lý." Hăn lại nhìn thẳng vào mắt Kỷ Vân Thư, "Ngày mai ta lại đến tìm nàng."

Không ngờ ——

Kỷ Vân Thư căn bản không giữ hăn lại.

Ngược lại hỏi Kỷ Uyển Hân một câu, "Tỷ đi xe ngựa tới đây?"

Kỷ Uyển Hân trả lời, "Tỷ không dám lộ diện nên tự mình đi bộ tới đây."

"Ồ!" Vì thế, Kỷ Vân Thư chuyển hướng qua Cảnh Dung, "Chàng quay về Dung Vương phủ sẽ phải đi qua Tướng quân phủ, vậy hãy đưa Nhị tỷ ta về cùng. Trời đã tối rồi, ta không yên tâm để tỷ ấy quay về một mình."

Kỷ Uyển Hân vừa nghe thấy thế liền nhanh chóng nói, "Vân Thư, không cần phiền tới Dung Vương. Tướng quân phủ cách nơi này không xa, ta có thể đi bộ về cũng được."

"Không được."

Nàng phủ quyết.

Ánh mắt nàng liếc nhìn Cảnh Dung.

Trên thực tế thì Cảnh Dung đương nhiên không muốn!

Trên lưng ngựa hay bên trong xe ngựa cũng vậy, hãn chỉ muốn ngồi với một mình Kỷ Vân Thư.

Nhưng Kỷ Uyển Hân tốt xấu gì cũng là tỷ tỷ tương lai của nương tử mình, về tình về lý, bản thân hãn cũng phải gọi nàng ta một tiếng tỷ tỷ.

Vì vậy hãn có lòng tốt nói, "Được."

Kỷ Uyển Hân cố gắng kiềm chế cảm giác kích động trong lòng, hạ ánh mắt xuống, che dấu tình cảm của mình tốt hơn.

Khi mấy nha đầu giúp Kỷ Uyển Hân khoác áo choàng lên, Cảnh Dung bước tới gần Kỷ Vân Thư, lén cầm lấy bàn tay nàng giấu ở trong vạt áo.

"Nếu như có lần sau, tuyệt đối sẽ không nhẹ tha."

Kỷ Vân Thư hờn dỗi trêu hãn, "Ngày tốt cảnh đẹp, mỹ nhân ở bên người, chàng có âm thầm vui vẻ hay không?."

"Nàng....."

Hãn còn chưa kịp nói ra, Kỷ Vân Thư đã đẩy hãn một cái, nói, "Trên đường cẩn thận."

Cảnh Dung tối sầm mặt lại, sau khi liếc mắt lờm nàng một, hãn lập tức cất bước đi ra ngoài.

Kỷ Uyển Hân cũng từ biệt nàng, lập tức đuổi kịp bước chân Cảnh Dung.

Phía sau, Kỷ Vân Thư nhìn bóng dáng Kỷ Uyển Hân, ánh mắt vốn dịu dàng của nàng dần dần tối sầm lại.

Thời Tử Cam không biết từ khi nào đã xuất hiện ở cửa.

Nàng ấy khó hiểu hỏi một câu, "Vì sao lại cho nàng ta cơ hội tiếp xúc với Vương gia?"

Kỷ Vân Thư nói, "Ta muốn đánh cuộc một ván, để xem mình đúng hay sai."

Những lời như thế này, Thời Tử Sâm dường như vĩnh viễn không thể hiểu được, nhưng cũng không tiếp tục hỏi nhiều.

.....

Trên đường trở về!

Bên trong xe ngựa, Kỷ Uyển Hân vẫn luôn ở trong trạng thái căng thẳng thần kinh, cúi đầu, đôi tay nắm chặt lấy nhau, không dám di chuyển cơ thể, dường như sợ sẽ quấy nhiễu Cảnh Dung.

Cảnh Dung nheo mắt liếc nàng ta một cái, hỏi một câu, "Người sợ hay sao?"

Nàng ta lắc đầu.

Thấy thế, Cảnh Dung bắt đầu muốn trò chuyện một chút, híp mắt lại dò hỏi, "Bốn vương nghe nói, phụ thân người đã hứa gả người cho Thẩm Trường Khâm của Thẩm gia?"

"Vâng!"

"Vị Thẩm đại nhân kia, bốn vương thật ra từng gặp nhiều lần, thực sự không tồi."

"Vương gia chê cười." Nàng ta nói.

Cảnh Dung chỉ cười cười, không nói gì nữa.

Sau một lúc, Kỷ Uyển Hân lớn mật ngẩng đầu lên, nhìn hẳn bằng ánh mắt thâm tình, nói, "Ta vẫn nhớ rõ lần đầu tiên khi nhìn thấy Vương gia. Đó là khi ngài tới làm khách trong phủ chúng ta."

"Ừ!"

Sau đó... không có sau đó!

Cảnh Dung căn bản không tiếp tục trò chuyện với nàng ta.

Kỷ Uyển Hân cũng không nói được nữa.

Chẳng mấy chốc bọn họ đã tới Tướng quân phủ, Kỷ Uyển Hân bước xuống và đi vào trong phủ.

Khi Cảnh Dung trở lại Dung Vương phủ, Lộ Giang vẫn đang đợi hẳn.

"Vương gia!"

"Điều tra thế nào?" Cảnh Dung hỏi.

Lộ Giang lắc đầu, "Không có chút manh mối nào về vụ án Chấn Tai Ngân ở Ngự Phủ huyện, số bạc kia thật sự giống như biến mất trong hư không. Trước đây từng phái người đi tra xét rất nhiều lần nhưng đều không có kết quả. Hơn nữa....."

"Hơn nữa cái gì?"

Lộ Giang trầm sắc mặt xuống.

Sau đó nói, "Vương gia, ngài suy đoán rất đúng. Thì ra, tất cả quan viên được phái đi điều tra Chấn Tai Ngân đều chết ở trên đường hồi kinh từ Ngự phủ, không có ai còn sống."

Ồ!

Đáp án này, Cảnh Dung không cảm thấy có gì bất ngờ!

Bởi vì hãn muốn Lộ Giang điều tra, chính là điều tra những quan viên đã từng được phái đi điều tra vụ án Chấn Tai Ngân.

Không ngờ, tất cả đều đã chết!

Cảnh Dung hít một hơi thật sâu, khoanh tay sau lưng, đi về hướng nội sảnh. Có vẻ như hãn đang suy nghĩ về điều gì đó.

Lộ Giang theo sau, thật lâu sau cũng không dám lên tiếng.

Cuối cùng Lộ Giang vẫn không nhịn được, nói ——

"Vương gia, ngài muốn ta điều tra chuyện này, chẳng lẽ là muốn đi tới Ngự phủ?"

Cảnh Dung trực tiếp phớt lờ những lời này của Lộ Giang, trong miệng lẩm bẩm nói, "Rốt cuộc thì phía sau vụ án này che giấu điều gì? Thứ nhất, bạc không thể bay mất ở trên đường nếu không mở rương ra. Thứ hai, nó không qua tay bất kỳ quan viên các phủ các châu nào. Bạc kia, vì sao có thể biến mất như vậy?"

Vừa lúc, Lộ Giang đều nghe được những lời hãn nói.

Lộ Giang lớn mật giả thiết, "Vương gia, có thể bạc kia trước khi rời khỏi kinh thành, chính là trống không hay không?"

"Không có khả năng!" Cảnh Dung trực tiếp phủ định, sau đó nói tiếp, "Chấn Tai Ngân thật sự đã được Lại Bộ và Lễ Bộ cùng nhau kiểm tra đối chiếu, trực tiếp niêm phong, hoàn toàn không có khả năng."

"Vậy thì thật kỳ lạ."

"Kỳ lạ nhất không phải ở đây, mà là những quan viên đó, vì sao lại mất tích?"

Lộ Giang không biết!

Trường hợp này, thực sự rất kỳ lạ.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 316: Vật Quan Trọng

Làm thế nào mà các quan viên được phái đi điều tra Chấn Tai Ngân ở Ngự phủ huyện đều chết trên đường hồi kinh?!

Có người chết vì bệnh!

Có người chết vì kiệt sức!

Nguyên nhân cái chết đều rất đa dạng, nhưng trong đó rõ ràng có điều không thích hợp.

Cảnh Dung suy ngẫm một lúc, trong lòng cũng bắt đầu cân nhắc.

Hắn hỏi Lộ Giang: "Không điều tra được gì từ những quan viên đó hay sao?"

Lộ Giang đáp lại: "Không rõ ràng lắm, những quan viên đó sau khi gặp nạn, đều nói là chết vì bệnh, hoặc là chết vì kiệt sức ở trên đường đi. Vì vậy, triều đình không xem trọng nguyên nhân cái chết của bọn họ. Tuy nhiên, thuộc hạ cho rằng, nhất định những quan viên đó đã phát hiện ra điều gì đó, hơn nữa nhất định có liên quan tới Chấn Tai Ngân. Bọn họ dự định hồi kinh bẩm báo. Sau khi hung thủ biết được tin đã giết người diệt khẩu."

Cảnh Dung gật đầu!

Hắn tán thành ý kiến này của Lộ Giang!

Hắn suy nghĩ một chút, trầm giọng: "Sự tình Chấn Tai Ngân lần này, thực sự rất khó giải quyết."

"Vương gia không cần phải đi Ngự phủ, Hoàng thượng vẫn chưa hạ lệnh."

"Đây có lẽ..... là một lựa chọn khó khăn, nhưng giữa ta và Cảnh Diệc, đây mới chỉ là sự khởi đầu của cuộc chiến."

Trong giọng nói của hắn, mặc dù có nhiều quyết tâm, nhưng vẫn mang theo một chút bất đắc dĩ.

Giữa hắn và Cảnh Diệc, Kỳ Trinh Đế muốn chọn một người phải đi, kết quả cuối cùng, đơn giản chỉ có hai khả năng.

Một, nếu điều tra không ra sẽ phải ở lại Ngự phủ huyện, bị lưu đày vĩnh cửu.

Hai, nếu điều tra ra, nhưng vụ án này phức tạp như thế, đợi đến một ngày kia điều tra ra được, vị hoàng tử lưu lại kinh thành kia tất nhiên đã được sắc phong làm Thái tử.

Như vậy có thể tránh được một cuộc tranh đấu địa vị.

Trong đó, thực sự hiện ra tâm cơ của Kỳ Trinh Đế.

Người ta thường nói nhi tử tính kế lão tử, nhưng đế vương gia này, đều là lão tử tính kế nhi tử!

Hôm sau.

Sáng sớm Cảnh Dung đã vội vàng đi xử lý những việc vặt vãnh sau khi hạ táng Thái tử.

Việc vặt của hãn đó là rửa sạch cục diện rối rắm mà Thái tử lưu lại lúc còn sống.

Ví dụ như ——

Một đồng sự tình hãn lưu lại Đông Cung.

Những công văn Thái tử tiếp nhận lúc còn sống.

Giải quyết những khoản nợ Thái tử tiêu phí trong việc sửa chữa xây thành năm trước!

.....

Đó là một mớ hỗn độn, mặc dù không phải đại sự, nhưng từng việc, từng việc tích lũy lại, thực sự cũng rất tốn công.

Khiến người cảm thấy đau đầu.

May mắn thay, hiệu suất làm việc của Cảnh Dung rất cao, cả ngày trôi qua hãn đã xử lý xong hết.

Sau khi trở lại phủ, hãn đang định thay quần áo để chạy tới Trúc Khê Viên.

Khi hãn đặt tay ở bên hông mình, sờ soạng, sắc mặt hãn ngay lập tức thay đổi.

Lúc này tại Tướng quân phủ!

Kỷ Uyển Hân ngồi ở trong đình, khoác một chiếc áo choàng màu xanh nhạt, một tay nâng má, chống ở trên bàn đá. Một tay khác của nàng ta đang đùa nghịch với một hạt cườm thông thường, xoay chuyển nó ở trên ngón tay thon dài. Khi ánh mắt nàng ta rơi xuống một bên hạt cườm, ánh sáng khúc xạ lướt qua, hạt cườm mơ hồ phát ra ánh sáng màu xanh lấp lánh.

Mặc dù không có gì bắt mắt, nhưng hạt cườm vẫn tỏa sáng rực rỡ!

Mà hạt cườm này, chẳng phải chính là hạt cườm trên búi tóc quan của Kỷ Vân Thư lúc trước hay sao?

Kỷ Uyển Hân nhìn chăm chăm vào hạt cườm. Nàng ta càng nhìn vào nó, sự dịu dàng trong mắt càng mờ nhạt đi, dần dần tối sầm lại.

Nàng ta nghiêng đầu đứng dậy, nha đầu bên cạnh định tiến lên đỡ nàng ta, không ngờ lại bị nàng ta đẩy ra, thậm chí mắng một tiếng.

"Đừng xem ta là người sắp chết."

"Tiểu thư?"

"Ta không sao." Nói xong, nàng ta ho nhẹ vài tiếng.

Tiểu nha đầu kia đành phải tránh xa một chút!

Kỷ Uyển Hân đi tới bên hồ nước ở phía ngoài đình. Màu cam của ánh hoàng hôn phía chân trời, vừa lúc phản chiếu lên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng ta, lộ ra một cảm giác an nhàn thoải mái của tiểu nữ nhân.

Nhưng, hàm răng cắn chặt đã bán đứng khuôn mặt thanh tú phúc hậu của nàng ta.

Rõ ràng là rất tàn nhẫn!

Nàng ta xoay chuyển hạt cườm trên đầu ngón tay một vòng, sau đó duỗi tay về phía hồ sen.

Lúc này, chỉ cần nàng ta buông lỏng ngón tay, hạt cườm kia sẽ lập tức rơi vào hồ sen.

Cũng ngay khi nàng ta nhả tâm chuẩn bị buông tay, đột nhiên có người chạy chậm tới đây.

Gã sai vặt thở hển hển nói: "Nhị tiểu thư, Dung..... Dung Vương tới, nói là tìm tiểu thư."

Ồ!

Kỷ Uyển Hân theo bản năng rút tay trở về, siết chặt hạt cườm ở trong lòng bàn tay.

Nàng ta muốn thăm dò lý do viếng thăm của Cảnh Dung, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, hỏi gã sai vặt: "Người đâu?"

"Đang chờ ở cửa."

Hắn thậm chí không thèm tiến vào!

"Ừ."

Kỷ Uyển Hân quay đầu, mệnh lệnh cho nha đầu lấy một chiếc hộp gấm tinh xảo tới, ngay sau đó, nàng ta lau khô hạt cườm vốn dĩ muốn ném vào hồ sen kia, cất vào trong hộp.

Lúc này nàng ta mới đi tới cửa.

Cảnh Dung tới tìm nàng ta, không hề giống trống khua chiêng, vì vậy không kinh động tới Kỷ Lê và Kỷ Hoàn.

Hắn đứng ở ngoài cửa tướng quân phủ, đưa lưng về phía cửa chính, đứng ở trên bậc thềm đá. Hai ống tay áo của hắn tung bay trước cơn gió lạnh, một thân cẩm tú hoa phục, đứng thẳng, toát ra hào quang nam tử bất phàm cực kỳ hấp dẫn.

Kỷ Uyển Hân bước đi nhẹ nhàng tới phía sau hắn, rũ mắt uốn gối.

Nàng ta hành lễ!

"Tham kiến Vương gia."

Cảnh Dung nghe tiếng, xoay người, lạnh lùng nhìn nàng ta: "Kỷ nhị cô nương không cần đa lễ."

Nàng ta trước sau vẫn rũ mắt xuống, dùng hàng lông mày lá liễu cong cong đối diện với Cảnh Dung.

Cảnh Dung nói thẳng: "Bốn vương bị rớt đồ vật, cô nương có nhặt được không?"

"Đồ vật?" Nàng ta hơi ngước mắt lên, nhìn thẳng vào ánh mắt Cảnh Dung, môi nhỏ khẽ mở: "Lúc này Vương gia tới đây, chỉ để hỏi ta có nhìn thấy đồ của ngài hay không?"

"Ừ."

"Vật kia, rất quan trọng với ngài hay sao?" Nàng ta hỏi.

Cảnh Dung mặt không đổi sắc, đáp lại: "Đúng, rất quan trọng đối với bốn vương."

Hắn khẳng định!

Đó là vật của nương tử tương lai của bốn vương, xem như vật đính ước.

Kỷ Uyển Hân cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt bởi một lớp thủy ngân thật dày, lời hắn nói khiến nàng ta cảm thấy nghẹt thở, trong lòng không vui.

Nhưng cảm xúc này, lại bị nàng ta che dấu rất tốt.

Nàng ta nhẹ nhàng cười cười, lấy hộp gấm kia ra từ trong ống tay áo, đặt ở trong lòng bàn tay, sau đó đưa cho Cảnh Dung.

"Vật mà Vương gia nói cực kỳ quan trọng đang nằm ở bên trong này."

Giọng nói của nàng ta vừa mới rơi xuống, Cảnh Dung đã cầm lấy nó, mở ra nhìn.

Hạt cườm sáng trong, đúng là nằm ở phía bên trong, được đặt ở trên một chiếc khăn tay sạch sẽ.

Một hạt cườm bình thường được đựng ở trong một hộp gấm tinh xảo sang quý.

Tạo nên một ấn tượng "Phàm vật nhập tiên cư".

Kỷ Uyển Hân nói: "Hạt cườm này có lẽ rơi xuống từ trên người Vương gia, vừa lúc vương ở trên váy áo của ta. Ta thầm nghĩ là của Vương gia nên đã cất giữ, cẩn thận để vào trong hộp. Nếu Vương gia không tới, ta cũng sẽ sai người đưa qua."

Cảnh Dung cất hạt cườm, nói một tiếng: "Đa tạ Kỷ nhị cô nương."

"Nó vốn là của Vương gia, ta trả lại cho Vương gia là điều nên làm."

Giọng nói của nàng ta rất nhẹ nhàng, giống như cánh hoa ngày xuân.

Chậm rãi trôi tới bên tai Cảnh Dung.

Tuy nhiên, Cảnh Dung giống như một cục đá lạnh, giọng nói dịu dàng ngọt ngào như nước chảy, căn bản không có tác dụng với hắn.

Hắn chỉ nói một câu: "Bên ngoài thời tiết lạnh, cô nương vẫn nên đi vào đi thôi, bốn vương cáo từ."

"Vương....."

Kỷ Uyển Hân còn chưa kịp lên tiếng, Cảnh Dung đã vung ống tay áo rời đi.

Nàng ta đuổi theo hai bước nhỏ, cuối cùng vẫn dừng lại, trơ mắt nhìn Cảnh Dung lên xe ngựa rời đi.

Theo xe ngựa càng lúc càng xa, tầm mắt nàng ta cũng càng ngày càng trở nên mơ hồ, không biết là bị gió thổi đến nỗi mơ hồ, hay là vì nước mắt ngậm ở trong hốc mắt.

Nàng ta cắn chặt đôi môi, bắt đầu có chút khổ sở.

Và ở phía sau nàng ta ——

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 317: Tết Thanh Minh

Nha hoàn của Kỳ Mộ Thanh là Thái Lan vừa lúc chứng kiến toàn bộ một màn vừa rồi.

Kỳ Uyển Hân và Dung Vương?

Bọn họ quen nhau từ khi nào?

Thái Lan mang theo bộ dáng kiêu ngạo của một nha hoàn thượng đẳng!

Sau đó, nàng ta quay trở lại trong viện của Kỳ Mộ Thanh.

Kỳ Mộ Thanh đứng lúc đang ngồi ở trước gương, vỗ trên mặt có chút ửng hồng, toàn bộ khuôn mặt đều hồng giống như mộng khi, sau đó nàng ta cầm lược bắt đầu chải tóc một cách hứng thú.

Từ sau khi bị đưa ra khỏi cung, Kỳ Mộ Thanh vẫn chưa rời khỏi sân của mình, cũng không gặp ai ngoài nha hoàn bên người Thái Lan.

Những vết sưng đỏ trên người nàng ta đã biến mất từ lâu.

Hiện tại, nàng ta hoàn toàn là một người bình thường như mọi người vẫn biết!

Nàng ta vẫn ở trong sân giả bệnh, chờ đợi Tiêu Phi thực hiện lời hứa của mình!

Thái Lan mò tới, nói hết sự tình vừa rồi nhìn thấy cho nàng ta biết.

Kỷ Mộ Thanh dừng động tác trên tay, hất mạnh chiếc lược trên bàn một cái.

Một tiếng cạch vang lên!

Nàng ta thở hồn hển nói: "Không ngờ, nàng có dã tâm lớn như vậy, dám đi cầu dẫn Dung Vương?"

"Tiểu thư, nhị tiểu thư đang muốn trèo cao!" Thái Lan phụ họa.

"Chỉ dựa vào nàng? Không biết tự lượng sức mình, cha hứa gả nàng cho Thẩm gia đã là vinh hạnh lớn lao của nàng, còn muốn trở thành Dung Vương phi?"

Nàng ta nói với vẻ mặt khinh bỉ!

Thái Lan cũng mang vẻ mặt khinh thường nói: "Nô tỳ thấy dường như Dung Vương không thích nhị tiểu thư, không nhiệt tình với nhị tiểu thư lắm. Nhưng thật ra nhị tiểu thư vẫn không ngừng tán tỉnh."

Hừ!

Kỷ Mộ Thanh không biết vì sao mình lại cảm thấy khó chịu.

Dù sao, nếu như Kỷ Uyển Hân và Kỷ Vân Thư gả cho khất cái, như vậy sẽ hợp với tâm ý của nàng ta nhất.

Theo lý thuyết, Kỷ Mộ Thanh lúc này sẽ chạy đi tìm Kỷ Uyển Hân, sau đó nhục nhã nàng một phen mới được, nhưng hiện tại, nàng ta không có năng lượng để quản việc này.

Thái tử đã chết, nàng ta thật sự rất vui vẻ. Rốt cuộc, mình không có duyên gả cho hắn, vì vậy Cảnh Hoa chết cũng tốt.

Không lâu sau, nàng ta có thể gả cho Cảnh Diệc, trở thành Diệc Vương phi.

Hơn nữa, trong tương lai Cảnh Diệc có thể sẽ trở thành Thái tử, bản thân mình cuối cùng chẳng phải là Thái Tử Phi hay sao?!

Tưởng tượng tới đây, tâm tình Kỷ Mộ Thanh trở nên rất tốt.

Nàng ta nói với Thái Lan: "Đúng rồi, mấy ngày nay nếu như có người Diệc Vương phủ tới, lập tức bẩm báo với bốn tiểu thư."

"Vâng."

Thái Lan đồng ý.

"Đối với Kỷ Uyển Hân và Kỷ Vân Thư, chờ tới khi bốn tiểu thư trở thành Thái Tử Phi, sẽ có rất nhiều thời gian đối phó bọn họ." Nàng ta vênh váo tự đắc!

Thái Lan vừa nghe thấy thế thì cảm thấy có điều gì đó không đúng!

Thái Lan nhất thời không thể nhịn được nên hỏi: "Tiểu thư, Thái tử đã chết, ngài làm thế nào để ngồi vào vị trí Thái Tử Phi?"

Kỷ Mộ Thanh mắt lạnh nhìn Thái Lan một cái, chất vấn: "Người nói lại lần nữa?"

"Nô tỳ chỉ..... chỉ....."

Bốp!

Thái Lan ấp a ấp ứng chưa kịp nói xong, Kỷ Mộ Thanh đã giơ tay lên và tát nàng một cái.

Thải Lan lập tức quỳ xuống, nhanh chóng xin tha: "Nô tỳ biết sai rồi, cầu xin tiểu thư tha cho nô tỳ."

"Hừ!" Kỷ Mộ Thanh căm tức nhìn nàng, nâng cằm nàng lên, vừa bá đạo, vừa kiêu căng nói: "Cho dù Thái tử đã chết, Hoàng thượng sẽ phải lập Thái tử mới, bốn tiểu thư sẽ vẫn là Thái Tử Phi. Vị trí này, không ai có thể đoạt được. Người nghe rõ cho ta, Thái Tử Phi chỉ có một người, chính là ta."

"Vâng vâng vâng, nô tỳ đã biết."

Kỷ Mộ Thanh giống như hung thần ác sát phất phất tay, đuổi Thải Lan ra ngoài, bản thân mình thì ngồi xuống tiếp tục trang điểm.

Cho dù nhìn như thế nào, nàng ta vẫn rất hài lòng với sự xuất hiện của chính mình trong gương.

Chuyện vừa rồi dường như chưa từng phát sinh!

Trái tim nữ nhân, thật sự giống như cây kim ở dưới đáy biển.

.....Dịch: Emily Ton.....

Cảnh Dung đi tới Trúc Khê Viên sau khi rời khỏi tướng quân phủ.

Kỷ Vân Thư ở trong phòng cả ngày và xem lại những bức vẽ xương cốt, nếu không phải bọn nha đầu nhắc nhở nàng trời đã tối, đoán chừng đôi mắt nàng cũng sẽ không nhìn ra phía bên ngoài một cái.

Trên bàn, những tờ giấy trắng rải rác khắp nơi.

Trên mỗi tờ giấy đều chứa đầy nét vẽ của nàng, cái gì cũng có, nhưng người khác nhìn xem cũng không thể hiểu.....

Nàng xoa xoa cổ mình, đặt những bức họa xuống, rửa tay và dùng bữa tối. Sau đó nàng mới ra ngoài sân, lập tức nhìn thấy Cảnh Dung dạo bước đi đến.

Trên mặt hẳn mang theo tươi cười.

"Ăn chưa?" Cảnh Dung hỏi.

"Ừm."

"Ăn gì?"

"Bào ngư và vi cá mập!"

"Uống gì?"

"Nước sôi để nguội."

Một hỏi một đáp.

Thật sự giống như hai người hàng xóm gặp gỡ và chào hỏi nhau.

Chỉ nói chuyện "Ăn uống"!

Kỷ Vân Thư cầm một cuộn vải trắng trong tay, đi tới một gốc cây trong viện, nhón chân lên, cố sức treo những mảnh vải trắng trong tay lên những nhánh cây nhô ra.

Cảnh Dung không hiểu vì sao, đứng ở phía sau nàng hỏi một câu:
"Nàng đang làm gì vậy?"

"Tết Thanh Minh!"

"Cái gì?"

"Ngày để tỏ lòng tôn kính với người thân của mình."

Kỷ Vân Thư không quay đầu lại đáp.

Thật ra, Kỷ Vân Thư không hiểu vì sao Đại Lâm không có tết Thanh Minh. Đại Lâm chỉ có lễ tế hằng năm, đó cũng là ngày cúng tế ăn tết hằng năm.

Bởi vì không có tết Thanh Minh, vì vậy nên Kỷ Vân Thư mới tự mình treo những mảnh vải trắng trên cây đại thụ trong sân của mình.

Xem như cúng tế và tảo mộ tổ tiên!

Cảnh Dung tiến lên vài bước, tiếp nhận những dải trắng trong tay nàng, nhẹ nhàng buộc vào trên cành cây.

Hắn nói: "Tết Thanh Minh? Vì sao bốn vương chưa từng nghe qua? Đại Lâm có ngày hội này sao?"

"Nó tồn tại ở quê ta. Mỗi năm vào ngày hôm nay, chúng ta đều sẽ quay về quê hương, đi tảo mộ người thân của mình, giống như lễ cúng tế, cũng treo một số dải giấy màu trắng, đốt một chút hương."

"Lễ tế hằng năm?"

"Không phải! Nhưng, cũng gần giống như thế."

Sau khi buộc chặt những mảnh vải, Cảnh Dung vỗ vỗ tay, hỏi nàng: "VẬY, NÀNG ĐANG MUỐN CÚNG TẾ TAM CA CỦA NÀNG, HAY LÀ TỔ MẪU CỦA NÀNG?"

"Nường của ta."

Kỷ Vân Thư nhìn vào những dải vải trắng hơi lay động trong gió, trong mắt mang theo tưởng niệm.

Cảnh Dung hỏi: "Nàng từng gặp nường sao?"

Nàng lắc đầu: "Không, khi ta vừa sinh ra, nương ta vì khó sinh mà chết. Phụ thân ta nói, khi nương ta chết, nương ta vẫn ôm chặt lấy ta. Ta chỉ nhìn thấy nương qua ảnh, à..... chính là bức vẽ chân dung."

Nàng nói, đương nhiên là người mẹ của mình ở thời hiện đại, không phải là vị mẫu thân nơi này.

Cảnh Dung lắng nghe, đau lòng nhú mày, nắm chặt tay nàng, mười ngón tay đan xen với nhau.

Sau đó ——

Hắn nhìn những dải vải trắng trước mặt, nghiêm túc nói, "Kỷ phu nhân, ta hứa, đời này kiếp này, sẽ luôn ở bên cạnh Vân Thư. Ta sẽ chăm sóc cho nàng, bảo vệ nàng, sẽ không để nàng phải chịu ủy khuất hay thương tổn gì. Nếu người ở trên trời có linh thiêng, xin người hãy phù hộ cho chúng ta. Cho dù con đường phía trước gian khổ thế nào, chúng ta đều có thể bước qua."

Kỷ Vân Thư nghiêng mắt nhìn hắn, lẳng lặng lắng nghe hắn nói.

Thật vậy, nàng thật sự cảm động!

Khóe miệng Kỷ Vân Thư hiện lên một nụ cười yếu ớt, sau đó nàng nhào vào trong lòng ngực thoải mái của hắn.

Cảnh Dung khẽ tựa cằm ở trên đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

"Vân Thư. "

"Hả?"

Cảnh Dung muốn nói lại thôi, cuối cùng ——

Hắn lắc đầu: "Không có việc gì, ta chỉ muốn lẳng lặng ôm nàng là đủ."
"

Hắn ôm nàng càng chặt!

Đêm đó, Cảnh Dung không quay về Dung Vương phủ mà ở lại, thậm chí còn chơi xấu trên giường của Kỳ Vân Thư.

Trong miệng còn hương thụ nói một tiếng: "Thật thoải mái!"

Kỳ Vân Thư nheo mắt liếc hắn một cái: "Chàng nhanh chóng đi nghỉ ngơi đi, khuya rồi."

"Ừ." Nói xong, Cảnh Dung lập tức kéo chăn ra, tự mình nằm lên, chiếm lấy giường của Kỳ Vân Thư.

Ca, ta là muốn người quay về phòng mình để ngủ!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 318: Đâm Chồi Này Lộc

Nhìn Cảnh Dung nằm ở trên giường, quần mình trong chăn, trông giống như một con sâu bướm.

Nhưng không khiến người cảm thấy ghê sợ!

Ngược lại, nàng cảm thấy cực kỳ đáng yêu.

Tuy nhiên, Kỷ Vân Thư bất lực với hắn. Nếu nói về người có da mặt dày nhất thiên hạ, Cảnh Dung hoàn toàn xứng đáng.

"Dậy đi." Nàng hét một tiếng.

"....."

Không có tiếng đáp lại.

Kỷ Vân Thư nói tiếp: "Đã trễ thế này, chàng hãy quay về phủ đi hoặc quay về phòng mình đi. Giường này quá nhỏ, không thể chứa hai người."

"....."

Kỷ Vân Thư cắn răng hét lên một tiếng: "Cảnh Dung!"

"Hả?" Hắn giống như bây giờ mới nghe thấy, chậm rãi dò đầu ra từ trong chăn, lộ ra cặp mắt mê người. Hắn lại kéo chăn lên, lộ ra nụ cười ranh mãnh nơi khóe miệng, nói: "Bên ngoài lạnh lắm. Tốt nhất hãy ngủ cùng nhau. Giường nhỏ, ta sẽ ôm nàng."

"Vô lại."

Mặc dù Kỳ Vân Thư đã quen thói thô lỗ của hắn, nhưng nàng vẫn trừng hắn một cái.

Thôi thôi!

"Nếu chàng muốn ngủ ở đây, vậy chàng cứ ngủ đi, ta đi khác phòng."

Nói xong, nàng định rời đi. Nhưng, nàng vừa mới xoay người, cổ tay đã bị một sức mạnh kéo lại. Thân hình vốn mảnh khảnh của nàng cũng thuận thế ngã về phía sau. Ngay lập tức, nàng đã ngã vào một bộ ngực dày rộng và vững chắc.

Kỳ Vân Thư đang định giãy giụa, hai vai đã bị ép xuống. Nàng còn chưa kịp dùng sức, cả người đã bị áp đảo ở trên giường.

Cánh Dung thuận thế lật lên trên người nàng.

Đè nàng ở dưới người hắn!

Khoảng cách giữa hai người, mỏng như một tờ giấy.

Tư thế cực kỳ ái muội!

Kỳ Vân Thư đành phải để hai tay trước ngực, đẩy đẩy hắn ra nhưng không có kết quả. Nàng đành phải túm quần áo trước ngực mình, con người mang theo ngọn lửa giận dữ bùng cháy trừng mắt nhìn Cảnh Dung.

Nàng không vui nói: "Đừng đùa nữa, nhanh dậy đi."

"Đã quá muộn thế này, còn dậy làm gì nữa? Hãy nghỉ ngơi sớm một chút."

Giọng điệu của hắn rất ngả ngớn!

"Nếu chàng còn tiếp tục như vậy, ta sẽ tức giận."

"Bốn vương thích bộ dáng khi nàng tức giận."

"Chàng....." Kỳ Vân Thư đỏ mặt, nói không nên lời.

Anh chàng này, rất có tình lãng mạn của đế vương, cũng có những lời ngọt ngào như bất kỳ nam tử nào trong thiên hạ.

Cảnh Dung nhìn thấy mặt nàng hồng lên, nheo đôi mắt hoa đào, khóe môi nhẹ nhàng nở nụ cười yếu ớt, nhìn chăm chăm vào đôi mắt ngậm nước của Kỳ Vân Thư.

Sau đó hắn nói: "Đừng nhúc nhích."

Hắn cúi người xuống!

Mắt thấy cánh môi sắp đụng chạm nhau, Kỳ Vân Thư lập tức nghiêng đầu, kết quả ——

Đôi môi Cảnh Dung dán trên vành tai của nàng, hơi thở ấm áp cũng phát ra từ chóp mũi Cảnh Dung, lăn trên cổ của nàng khiến nàng cảm thấy tê dại.

Nàng siết chặt cổ mình, bàn tay nắm quần áo trước ngực cũng túm chặt hơn, nhấp nhấp, không nói gì.

Cảnh Dung thấy vậy thì cười cười. Hắn càng không kiêng nể gì tiếp tục hôn trên vành tai của nàng, dịu dàng nói: "Vân Thư, bốn vương muốn gắn bó với nàng cả đời."

"....."

"Bốn vương không còn trẻ nữa, đã tới lúc thành gia lập nghiệp, khai chi tán diệp*." (* 开枝散叶: Khai chi tán diệp; tương tự như đâm chồi nảy

lộc; ý nói muốn có con đàn cháu đống, nối dõi tông đường...)

"Ai muốn đâm chồi nảy lộc cùng chàng?"

"Nàng có thể trồng cây, bốn vương sẽ phụ trách tưới nước. Để cây đâm chồi nảy lộc, tất nhiên phải giao cho nàng."

"Nói hươu nói vượn."

Kỷ Vân Thư co giật khóe môi, trừng mắt liếc hằm hằm một cái.

Miệng lưỡi nam nhân, lúc ở trên giường đều giống như chứa đầy mật ong, ngọt ngào chết người.

Cảnh Dung vừa lúc bắt giữ được đôi mắt nhỏ của nàng, câu ngón tay ra và nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, cúi xuống hôn lên khóe mắt nàng một chút.

Hắn bá đạo nói: "Vân Thư, chỉ có ở bên cạnh nàng, bốn vương mới cảm thấy bản thân mình còn sống."

Những lời này hắn nói tràn đầy thâm tình và nghiêm túc.

Trái tim Kỷ Vân Thư rung lên bởi những gì hắn nói, bàn tay nàng túm chặt quần áo trước ngực cũng lỏng lẻo hơn một chút, đôi mắt hạnh nhân cong cong nhìn hắn. Gương mặt của hắn rõ ràng, tinh tế giống như một tác phẩm điêu khắc bằng băng, trong ánh mắt lạnh lùng hiện lên sự quyến rũ của nam nhân trưởng thành.

Cảnh Dung không nhịn được vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa xoa trên cái trán no đủ của nàng, vuốt vuốt những lọn tóc giữa trán nàng, sau đó lần theo hàng lông mày cong cong của nàng, khóe mắt, đôi môi.....

Sau đó, hắn một lần nữa cúi người xuống, môi mỏng ngậm lên đôi môi đỏ mọng của Kỷ Vân Thư. Lúc này, Kỷ Vân Thư không đẩy ra hắn, đón

nhận nụ hôn của hắn.

Môi và môi, nhẹ nhàng trần trọc.

Sau đó càng lúc càng trở nên quyết liệt, hùng hực khí thế!

.....

Ngày hôm sau, Kỳ Vân Thư tỉnh dậy từ trong lòng ngực Cảnh Dung.

Hai người cũng giống như lúc trước, không cởi quần áo cùng ngủ một đêm.

Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng lặng lẽ ra khỏi giường, sửa sửa quần áo hơi có chút lộn xộn, sau đó chèn ép góc chăn cho Cảnh Dung trước khi đi tới cửa phòng.

Nào biết đâu rằng, nàng vừa mới ra khỏi phòng, Kinh Triệu Doãn đã vội vội vàng vàng đi tới.

Một bộ dáng tăng bốc đầy lo lắng.

Không thể không nói, Kinh Triệu Doãn thật sự có chút giống với quá trướng hồ đồ Lưu Thanh Bình.

Dáng người rộng béo, vóc dáng cũng không khác biệt lắm, ngay cả sắc mặt đón ý nói hòa người khác cũng đều giống nhau.

Nhìn thấy Kinh Triệu Doãn tới gần, Kỳ Vân Thư liền biết không có chuyện gì tốt.

Người ta thường nói, không có việc gì sẽ không tới gõ cửa, không có yêu cầu gì sẽ không nói chuyện liên quan. Hơn nữa, lúc này chỉ mới sáng sớm tinh mơ, Kinh Triệu Doãn chạy tới Trúc Khê Viên, nhất định có chuyện cấp bách.

Kinh Triệu Doãn đi tới, chấp tay thi lễ: "Kỷ tiên sinh."

"Đại nhân tới đây sớm như vậy, có chuyện gì sao?"

"Việc vặt việc vặt." Kinh Triệu Doãn quan tâm hỏi: "Tối hôm qua tiên sinh nghỉ ngơi có tốt không?"

"Khá tốt."

"Gần đây thời tiết hay thay đổi, tiên sinh hãy chú ý giữ mình nhiều hơn."

"Đa tạ đại nhân quan tâm."

.....

Kinh Triệu Doãn nói một đồng chuyện ngẫu nhiên một lúc.

Sau đó ông liếm liếm đôi môi khô cạn, nuốt nuốt nước bọt một hồi mới ngượng ngùng nói: "Kỷ tiên sinh, bản quan biết ngài đang bận rộn với việc điều tra 《Lâm Kinh Án》, không có nhiều thời gian. Hơn nữa 《Lâm Kinh Án》 khá khẩn cấp, nếu như lúc này....."

Kinh Triệu Doãn dừng lại!

Thật sự ông không biết nên mở miệng thế nào.

Kỷ Vân Thư: "Đại nhân có chuyện, nếu không ngại thì cứ nói thẳng. Nếu không phải là chuyện gì khó xử, tại hạ sẽ không thoái thác."

"Chuyện này, thật sự có chút khó xử."

Kỷ Vân Thư thật ra đã nhìn ra được tâm tư của ông, nếu không phải có chuyện gì đặc biệt khó giải quyết, hôm nay Kinh Triệu Doãn nhất định sẽ không tới tìm mình.

Hay là, muốn mai mối cho nàng?

Hay là có cô nương nhà ai thích nàng, muốn nhờ Kinh Triệu Doãn tới đây nói chuyện.

Kinh Triệu Doãn do dự thật lâu, cuối cùng cũng mở miệng.

"Thật ra, đó là một vụ án mạng xảy ra ba năm trước." Khuôn mặt của ông nặng trĩu, tiếp tục nói: "Vài ngày trước, có một vị phụ nhân tới từ Ngự Phủ huyện, gửi một tờ đơn kiện tới Kinh Triệu phủ của ta, cáo trạng huyện lệnh Ngự Phủ huyện thu nhận hối lộ, phá án sai, khiến nữ nhi của bà ấy uổng mạng, trong khi hung thủ vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật. Vụ án đã khép lại mấy năm nay, phụ nhân đã đệ đơn kiện lật lại bản án từ Ngự Phủ huyện, nhưng không có cách nào. Vì vậy, bà ấy một đường từ Ngự Phủ đi tới kinh thành. Bởi vì không đi theo trình tự, Đại Lý Tự không chịu thụ lý nên đã tới chỗ ta. Bà ta đã quay lại hết lần này tới lần khác, thật sự không có biện pháp. Phụ nhân kia thực sự rất đáng thương, vì vậy bản quan đã chấp nhận bản cáo trạng chống án."

Kinh Triệu Doãn nhanh nhẹn nói ra chân tướng.

Thì ra ——

Kinh Triệu Doãn tới đây tìm mình là vì phá án.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 319: Chàng Có Tin Vào Trời Cao Hay Không?

Sắc mặt Kỷ Vân Thư trở nên nghiêm trang hơn.

Nàng hỏi: "Rốt cuộc có vấn đề gì với vụ án này?"

Kinh Triệu Doãn thở dài: "Nữ nhi của phụ nhân kia là danh ca nổi tiếng của thanh lâu, không ngờ bị một nam tử làm bẩn, kết quả đêm đó bị giết chết trong phòng. Nam tử kia là công tử nhà giàu trong Ngự phủ huyện, hãnh tuyên bố mình không giết người, thậm chí còn hối lộ huyện lệnh Ngự phủ huyện. Sau đó Ngổ tác nghiêm thi xem xét, nói rằng nữ nhi phụ nhân tự mình uống thuốc độc chết. Việc này đã được kết án như vậy, nhưng phụ nhân vẫn khẳng định nữ nhi của mình không có khả năng tự sát, vì vậy đã tới kinh thành chống án."

"Vậy bà ấy có chứng cứ, chứng minh nữ nhi của mình không phải tự sát?"

"Thật ra, nữ nhi của bà ấy còn có một nhi tử. Một ngày trước khi xảy ra chuyện, nữ nhi bà ấy nói rằng sẽ ở lại thanh lâu thêm một ngày nữa trước khi rời khỏi Ngự phủ huyện, mang theo nhi tử đi tới nơi khác sống một cuộc sống tốt hơn, vì vậy bà ấy mới kết luận nữ nhi của mình sẽ không tự sát."

Trong khi nói, Kinh Triệu Doãn móc ra mấy tờ giấy nhàu nát từ trong ống tay áo, vừa đưa cho Kỷ Vân Thư, vừa nói: "Đây là bản kháng cáo do bà ấy mang đến, Kỷ tiên sinh, ngài hãy nhìn xem."

Kỷ Vân Thư đang định giơ tay ra lấy để nhìn một cái, tờ đơn vừa mới đựng tới ngón tay mình thì bị một bàn tay khác chặn lại.

Nhìn theo bàn tay đi lên, nàng bắt gặp ánh mắt lạnh lùng bất mãn của Cảnh Dung.

Chỉ thấy hăn liếc mắt nhìn Kinh Triệu Doãn một cái: "Kinh Triệu Doãn, chẳng lẽ những gì bốn vương đã nói với người ở ngoài cửa cung, người nghe không lọt tai sao?"

Sắc mặt Kinh Triệu Doãn cứng đờ!

Ông đương nhiên nghe lọt, nhưng ——

"Vương gia, nếu việc này không khó giải quyết, hạ quan sẽ....."

"Chẳng lẽ Kinh Triệu phủ và Đại Lý Tự đều tìm không ra một người có thể phá án hay sao? Hay là triều đình đang dưỡng một đám phế vật?"

Kinh Triệu Doãn run rẩy trong lòng!

Nhưng ông vẫn có gan nói tiếp: "Vương gia bớt giận, hạ quan biết việc này không nên tới đây làm phiền Kỷ tiên sinh. Nhưng sự tình đã xảy ra ba năm, muốn điều tra khẳng định rất khó. Toàn bộ kinh thành, thậm chí toàn bộ Đại Lâm, năng lực Kỷ tiên sinh như thế nào, tất cả mọi người đều rõ như ban ngày. Vì vậy, hạ quan mới nghĩ tới Kỷ tiên sinh. Nếu như ngài ấy có thể phá vụ án này, đám hạ quan chúng thần có thể thượng thư tiến cử Kỷ tiên sinh làm đề điểm hình....."

Lời của ông nói còn nói chưa xong ——

"Đủ rồi."

Cảnh Dung quát lớn một tiếng!

Kinh Triệu Doãn chắc chắn đang khiêu khích giới hạn của hãn!

Kỷ Vân Thư kinh ngạc, thì ra Cảnh Dung sớm đã biết Kinh Triệu Doãn có ý định tới đây tìm mình phá án, và hãn đã ngăn chặn việc này. Nhưng Kinh Triệu Doãn vẫn chưa từ bỏ ý định, hôm nay đích thân tới đây một chuyến. Ông ấy vốn định lén lút tới, không ngờ lại đụng phải Cảnh Dung.

Đụng ngay vào họng súng!

Thật thú vị!

Cảnh Dung tức giận cau mày: "Kinh Triệu Doãn, bốn vương nói với người một lần nữa. Chuyện này do người và Đại Lý Tự xử lý, các người đóng cửa lại tự mình nghị luận, không liên quan tới Kỷ tiên sinh."

Hãn tỏ thái độ kiên quyết!

Kinh Triệu Doãn cảm thấy hai má nóng rát, giống như bị người tát lên hai cái. Ông run rẩy nuốt nước miếng, vẻ mặt mất mát cúi đầu.

Kinh Triệu Doãn đành phải thở dài một tiếng, cúi đầu với Cảnh Dung: "Vâng, hạ quan đã hiểu, là hạ quan suy nghĩ không chu đáo."

"Hiểu được là tốt nhất." Nói xong, Cảnh Dung cũng trả lại những tờ giấy vừa mới đoạt được cho ông.

Kinh Triệu Doãn tiếp nhận: "Vậy hạ quan..... sẽ không quấy rầy Vương gia và Kỷ tiên sinh, cáo từ."

Ngay trong khoảng thời gian ngắn ngủi khi hai người qua lại, Kỷ Vân Thư vừa lúc thoáng nhìn thấy trên giấy hiện ra hai chữ "Diệp nhi".

Nàng cảm thấy có chút quen thuộc!

Kinh Triệu Doãn mang vẻ mặt thất vọng nhận lại đơn kiện và xoay người rời đi.

Đột nhiên ——

"Đại nhân, dừng bước." Kỷ Vân Thư hét lên một tiếng.

Kinh Triệu Doãn dừng bước chân lại, lập tức xoay người, ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn nàng chăm chăm.

Cũng ngay khi Kỷ Vân Thư chuẩn bị đi về phía ông, nàng lại bị Cảnh Dung kéo cánh tay lại.

"Vụ án này nàng không thể tiếp nhận." Hả không cho nàng cơ hội thương lượng.

"Ta muốn đưa ra quyết định của mình."

Trong khi nói, nàng đẩy tay Cảnh Dung ra, trực tiếp lấy lại bản kháng cáo trong tay Kinh Triệu Doãn.

Những tờ giấy vốn rất sạch sẽ, chữ viết phía trên cũng gọn gàng tinh tế, nhưng đã bị nhàu nát, phía trên còn vương lại vệt nước, nét mực hơi nhoè, nếu như không nhìn kỹ, căn bản không thể nhìn rõ chữ ở mặt trên.

Kỷ Vân Thư cẩn thận đọc qua một lần!

Sắc mặt nàng trở nên nghiêm trang hơn.

Nàng giữ chặt những tờ giấy trong tay, một lúc sau mới cẩn thận cất đi, sau đó nặng nề hỏi Kinh Triệu Doãn: "Ta có thể gặp người kia không?"

Kinh Triệu Doãn trở nên vui sướng, diên cuồng gật đầu.

"Đương nhiên có thể."

"Chờ đã." Cảnh Dung ngăn lại, kéo Kỷ Vân Thư qua một bên: "Vụ án này không liên quan tới nàng, bốn vương không muốn nàng tiếp tục liên quan tới chuyện khác. Nàng chỉ cần an tâm xử lý 《Lâm Kinh Án》 là được."

Kỷ Vân Thư hiện lên một sự buồn bã trên mặt.

Nàng hỏi hần một câu: "Chàng có tin vào trời cao hay không?"

Hả?

"Vì sao nàng lại hỏi như vậy?"

"Có lẽ đây là trời cao quyết định, định mệnh cho ta phải điều tra vụ án này. Bởi vì trước đó, ta đã từng gặp phụ nhân kia. Trong đơn kiện này thiếu mất một tờ, mà một tờ kia đang nằm ở trong tay ta. Nếu như trời cao muốn đưa vụ án này cho ta, ta không có lý do gì để từ chối nó."

"Vân Thư....."

Nàng nói một cách kiên định: "Năm năm trước khi ta tiến vào nha môn làm việc, thật sự là vì vấn đề ấm no. Nhưng sau đó ta mới phát hiện, trên đời này thật sự có quá nhiều án oan. Ta căn bản không thể trơ mắt nhìn có người uổng mạng mà mình không làm gì cả. Nếu như trời cao đã ban cho ta năng lực nghiệm thi và xử án, vậy thì đó chính là trách nhiệm, không phải là xen vào việc người khác. Điều này cũng giống như chàng, thân là Vương gia, trên người cũng có trách nhiệm cần phải gánh vác."

Cảnh Dung hơi sốc bởi những lời nàng nói, nhưng hần cũng có chút dao động.

Một lát sau, hần mới trầm giọng nói: "Xem ra, bốn vương nhất định sẽ phải nhọc lòng cả đời vì nàng."

Đúng vậy, hân đồng ý!

Khóe miệng Kỳ Vân Thư hiện lên tươi cười.

Nàng nói lại một câu: "Là chàng đã nói, ta là một yêu tinh gây chuyện. Vì vậy, chàng chú định sẽ phải nhọc lòng vì ta."

Hai người nhìn nhau cười cười!

Không lâu sau, Kỳ Vân Thư đi theo Kinh Triệu Doãn tới Kinh Triệu phủ, gặp được phụ nhân ngày đó đặng phải lúc trời mưa to.

Bà ấy si si ngốc ngốc ngồi ở ghế trên, trong lòng ngực ôm một cái tay nải rách nát ố vàng, dáng vẻ rất lo lắng.

Khi nhìn thấy Kinh Triệu Doãn tới gần, bà ấy lập tức nhào tới.

Bà ấy lập tức quỳ gối xuống mặt sàn, lôi kéo quan phục của Kinh Triệu Doãn, bắt đầu khóc lóc kể lể: "Đại nhân, ta cầu xin ngài, nhất định phải trả lại công bằng cho nữ nhi ta. Ta cầu xin ngài."

"Người hãy đứng lên trước đi."

"Nữ nhi của ta đã bị người giết chết, nàng không hề tự sát, không có khả năng tự sát. Đại nhân, xin ngài hãy giúp ta, hãy giúp nữ nhi của ta đi. Ta cầu xin ngài. Ta dập đầu với ngài."

Bà ấy vừa nói, vừa không ngừng dập đầu.

Kinh Triệu Doãn nhìn thấy thì rất khó xử!

Trái tim Kỳ Vân Thư thắt lại. Nàng ngồi xồm người xuống, nâng đỡ thân thể phụ nhân nằm ở trên mặt sàn lên.

Phụ nhân có một gương mặt hốc hác tiêu tụy, tái nhợt có chút đáng sợ, có thể tưởng tượng được, ba năm nay bà ấy đã trải qua bao nhiêu gian khổ để giải oan cho nữ nhi của mình.

"Phụ nhân, xin hãy đứng lên trước đi." Nàng có chút đau lòng.

Phụ nhân nhìn nàng, suy nghĩ một chút: "Là người?"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 320: Chi Tiết Vụ Án

"Là người?"

Phụ nhân nhận ra Kỷ Vân Thư.

Người đụng phải mình hôm trời mưa to, khiến cho bản kháng cáo bị ướt hết, chẳng phải là người trước mắt này sao!

"Phụ nhân hãy đứng lên trước đi."

Nói xong, Kỷ Vân Thư đỡ bà ấy đứng dậy và ngồi xuống một bên, nàng rót ra một chén trà nóng rồi nhét vào trong tay lạnh băng của bà và hơi siết tay lại.

Phụ nhân cầm chén trà một lúc, sau đó nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, hai tay vừa ôm chặt chiếc tay nải rách nát vào trong lòng ngực, vừa liếc mắt nhìn Kỷ Vân Thư một cái.

"Người là ai?" Phụ nhân lên tiếng hỏi.

Kỷ Vân Thư nhẹ nhàng đáp: "Tại hạ chỉ muốn biết về vụ án mà phụ nhân đang muốn chống án."

"Người là quan?"

"Không phải!"

"Là người triều đình?"

"Cũng không phải." Kỳ Vân Thư lần lượt phủ nhận.

Kinh Triệu Doãn tiến lên giải thích: "Vị này chính là Kỳ tiên sinh nổi danh. Mặc dù không phải quan viên triều đình, nhưng năng lực xử án thì rất lợi hại. Nếu nữ nhi của bà thật sự bị người giết chết, Kỳ tiên sinh nhất định sẽ trả lại công bằng cho bà."

Phụ nhân trợn tròn đôi mắt, lập tức nắm lấy cổ tay của Kỳ Vân Thư, kích động nói: "Ngài thật sự có thể giúp ta? Giúp nữ nhi ta đòi lại công bằng."

Nàng gật đầu!

"Nếu Diệp nhi thật sự bị người hại chết, ta nhất định có thể tìm ra thủ phạm, trả lại công bằng cho nàng."

Hốc mắt phụ nhân ngay lập tức đỏ hoe, rơi nước mắt chuẩn bị cúi người trước Kỳ Vân Thư.

Ngay khi bà ấy vừa mới cúi người, Kỳ Vân Thư đã nâng cánh tay bà ấy lên.

"Phụ nhân, người không cần phải hành đại lễ với ta, vụ án này, ta còn cần phải biết thêm mới có thể đưa ra kết luận. Phụ nhân hãy nói hết toàn bộ những gì phụ nhân biết cho ta, kể cả những chi tiết nhỏ nhất."

"Vâng."

Phụ nhân gạt nước mắt, ngồi xuống, thở dài một hơi.

Sau đó bà bắt đầu chậm rãi lên tiếng ——

Một khi bắt đầu lên tiếng, phụ nhân đã nói khoảng nửa canh giờ (1h)!

Sau khi kết thúc, Kỳ Vân Thư cơ bản cũng hiểu được những gì đã xảy ra.

Phụ nhân này họ Tạ, sinh ra và lớn lên ở Ngự phủ huyện. Không lâu sau khi bà ấy sinh nữ nhi Diệp nhi, trưởng phu của bà qua đời, bà đã cực khổ nuôi lớn nữ nhi. Khi Diệp nhi thành người, nàng ấy đã sinh được một nhi tử, nhưng cho dù Tạ đại nương ép hỏi như thế nào, Diệp nhi đều không nói ra cha của hài tử là ai. Vì cuộc sống sinh tồn, Diệp nhi đã tới Ý Xuân lâu nổi danh của Ngự phủ huyện, trở thành ca kỹ.

Bởi vì nàng rất xinh đẹp và có một giọng hát hay, qua hai năm, nàng thật sự kiếm được khá nhiều tiền. Nhưng, nàng cũng bị nhiều nam tử quấy rối vũ nhục.

Trước một ngày Diệp nhi xảy ra chuyện, Tạ đại nương đã chờ hơn nửa đêm Diệp nhi mới quay trở về, cả người nàng bị mưa xối ướt đẫm. Cho dù Tạ đại nương tra hỏi như thế nào nàng đều không nói, chỉ nói rằng ngày hôm sau sẽ rời khỏi Ý Xuân lâu, sau đó mang theo nhi tử rời khỏi Ngự phủ huyện, bắt đầu một cuộc sống mới.

Nàng tràn đầy sức sống và hy vọng trong khi nói chuyện với Tạ đại nương!

Không ngờ buổi tối ngày hôm sau, Diệp nhi lại bị đại thiếu gia Kiều gia hãm hiếp, sau đó chết ở trong phòng lầu hai của Ý Xuân lâu.

Trên người phủ đầy vết thương, quần áo rách toạc, hơn nửa người trần truồng nằm ở trên giường. Đôi mắt nàng mở to, đầu nghiêng bên cạnh mép giường, tóc dài rối tung tràn xuống sàn như một thác nước.

"Chính súc sinh kia đã giết nữ nhi của ta, đó là hẳn. Hẳn ý vào mình có tiền, mua được huyện lệnh và Ngõ tác, nói nữ nhi của ta uống thuốc độc chết. Không thể, nữ nhi của ta sẽ không tự sát, sẽ không....."

Tạ đại nương khóc đến nỗi mềm nhũn trên ghế!

Kỷ Vân Thư cảm thấy chua xót, nhưng không biết nói gì. Nàng chỉ có thể đơn giản an ủi vài câu, sau đó chú ý tới tay nải mà đại nương vẫn luôn ôm chặt trong tay.

Nàng hỏi: "Tay nải này là của Diệp nhi?"

Tạ đại nương gật đầu: "Ở đây, tất cả đều là đồ của nữ nhi ta lúc còn sống, ta vẫn luôn giữ chúng."

"Có thể để ta nhìn xem hay không?"

Tạ đại nương do dự một chút, lúc này mới đặt tay nải ở trên bàn, thật cẩn thận mở ra.

Một mùi trầm hương xông vào trong mũi!

Trong bao quần áo, có một cái áo mỏng màu tím nhạt, màu sắc có chút phai nhòa vì năm tháng, nhìn qua rất cũ kỹ, còn có một số thứ linh tinh khác, một cây trầm, một số vòng tay.....

Cùng với một con búp bê nhỏ màu xám tối, được làm từ những mảnh vải vụn, phía trên buộc thành hai bím tóc, rất là đáng yêu. Tuy nhiên, phía trên có bốn năm vũng nhỏ rải rác trên đó do bị giặt liên tục trong nhiều năm qua.

Nhìn có vẻ như nó đã được làm từ mười mấy năm trước!

"Con búp bê vải này, là khi cha của Diệp nhi còn sống đã làm cho nàng, nàng vẫn luôn rất quý nó, luôn giữ ở bên người. Nếu có một lỗ hồng nhỏ, nàng sẽ nhờ ta khâu nó lại. Nàng nói, chỉ cần nhìn con búp bê vải này, nàng cảm thấy giống như cha vẫn còn ở bên người nàng. Diệp nhi số khổ nhà ta, là nương không thể bảo vệ tốt cho con, là lỗi của nương."

Tạ đại nương lại bắt đầu khóc!

Kỷ Vân Thư cầm con búp bê vải nhìn một lát. Không thể không nói, một người nam nhân có tay nghề thủ công tốt như vậy, thật sự rất hiếm thấy.

Nàng lại nhìn nó thêm một lúc, sau đó mới trả trở về.

Nàng nói: "Tạ đại nương, ngài hãy nghỉ ngơi tốt trong vào ngày tới."

Tạ đại nương vừa nghe thấy vậy thì trở nên lo lắng.

"Tiên sinh không định giúp ta sao? Ta ngàn dặm xa xôi đi tới kinh thành, chính là vì muốn đòi lại công bằng cho nữ nhi ta, ngài nhất định phải giúp ta. Ta thật sự không còn cách nào khác. Tiên sinh, ta cầu xin ngài....."

Tạ đại nương khổ sở cầu xin và có ý định quỳ xuống.

Kỷ Vân Thư nhanh chóng nói: "Ta sẽ không mặc kệ, nhưng vụ án này cần phải do Đại Lý Tự lập án trước mới được. Từ xưa, những vụ kiện chống án từ địa phương, đều phải do các phủ các châu trình báo lên trên. Hiện tại đại nương tự mình tới kinh chống án, mọi việc sẽ trở nên phức tạp hơn rất nhiều. Nếu Kinh Triệu Doãn đã tiếp nhận vụ án này, ông ấy sẽ giúp đại nương xử lý tốt.

Hơn nữa, nếu muốn biết Diệp nhi đến tột cùng có phải tự mình uống thuốc độc tự sát hay không, còn cần phải khai quan nghiệm thi một lần nữa mới được. Vì vậy vụ án này không thể nào điều tra ra được ở kinh thành, chúng ta cần phải quay lại Ngự Phủ mới được. Tại hạ không phải là quan gia hay Ngõ tác, càng không phải là quan viên triều đình, muốn tiếp nhận vụ án này, cần phải có sự đồng ý của Đại Lý Tự. Kinh Triệu Doãn muốn trình báo lên trên, cũng cần phải mất mấy ngày."

Sau khi khuyên can Tạ đại nương, bà ấy rốt cuộc cũng hiểu.

Tạ đại nương khóc thút thít gật gật đầu, nắm lấy tay Kỷ Vân Thư, nói: "Tiên sinh, nếu như có thể lấy lại công bằng cho nữ nhi ta, kiếp sau dù ta có làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp ngài."

"Đại nương ngàn vạn đừng nói như vậy. Nếu nữ nhi của đại nương thật sự bị người hại chết, ta giúp nàng đòi lại công bằng cũng là điều đương nhiên."

Tạ đại nương gật đầu!

Sau đó, Kinh Triệu Doãn sai người đưa bà ấy quay về khách điếm.

"Kỷ tiên sinh, bản quan lập tức soạn thảo văn thư, chờ Đại Lý Tự đóng dấu xong sẽ giao vụ án này cho ngài."

"Ừ."

"Thật sự muốn đa tạ tiên sinh." Kinh Triệu Doãn nói tiếp: "Tiên sinh thông minh như thế, nếu có thể làm quan, đó là may mắn lớn của vương triều Đại Lâm. Nếu có thể phá vụ án này, bản quan nhất định sẽ đề cử tiên sinh là Hình Bộ đề điểm hình ngục tư. Mặc dù chức quan kia đã bị Hoàng thượng bãi bỏ nhiều năm qua, nhưng với tài trí của tiên sinh, ngài tuyệt đối có thể đảm nhiệm."

Kỷ Vân Thư vừa nghe thấy, lập tức từ chối: "Đại nhân, tại hạ tra án, không phải vì danh lợi, cũng chưa bao giờ muốn vào triều làm quan."

Ý ngoài lời, đề điểm hình ngục tư, nàng không có hứng thú.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 321: Đây Là Biện Pháp Duy Nhất

"Chẳng lẽ tiên sinh không cảm thấy đáng tiếc hay sao?" Kinh Triệu Doãn hỏi.

Đáng tiếc?

Với Kỷ Vân Thư, đây là một lựa chọn thú vị về cách dùng từ.

Nàng phất phất ống tay áo to rộng, nghiêm túc hỏi: "Đại nhân cảm thấy, sách thánh hiền có phải chỉ có nhân tài hiền đức đọc hay không?"

"Điều này..... Đương nhiên không phải."

"Vì vậy, không phải chỉ có làm quan mới có thể giải oan cho bá tánh."

Ồ!

Kinh Triệu Doãn nheo họng nói không nên lời!

Bộ dáng kia, thật sự rất giống với Lưu Thanh Bình.

Kỷ Vân Thư không ở lại lâu hơn ở Kinh Triệu phủ, nàng trở về Trúc Khê Viên.

Cảnh Dung vẫn chưa quay lại Dung Vương phủ, hấn vẫn đang chờ nàng.

Vì vậy, Kỷ Vân Thư liền nói việc này cho hấn.

Sắc mặt Cảnh Dung càng ngày càng trầm xuống: "Nàng thật sự sẽ đi tới Ngự phủ?"

"Ừ, ta cần phải đi xem thi thể Diệp Nhi mới được."

"Vậy nếu nàng ấy thật sự uống thuốc độc tự sát thì sao?"

"Vậy nếu nàng ấy không phải tự sát thì sao?" Kỳ Vân Thư hỏi lại.

Lời nói của Cảnh Dung bị nàng chặn lại. Nữ nhân này, miệng lưỡi vẫn luôn lợi hại.

Nhưng ——

"Nếu nàng đi Ngự phủ, vụ 《Lâm Kinh Án》 nàng định tính thế nào?"

Chắc chắn không thể mang theo hơn mười chiếc quan tài đi tới Ngự phủ, đúng không?

Đối mặt với sự chất vấn của Cảnh Dung, Kỳ Vân Thư thật ra đã có kế hoạch trước.

Nàng nói: "Chỉ lại còn 11 bức họa chưa được vẽ ra, chờ sau khi tra xong vụ án Ngự phủ huyện trở về, có lẽ phải mất một tháng, chắc là sẽ kịp, sẽ không bị ảnh hưởng nhiều lắm."

"Nàng vẫn khẳng khẳng muốn nhúng tay vào hay sao?" Cảnh Dung lo lắng: "Nàng phải biết rằng, nếu lỡ may xảy ra chuyện gì trên đường đi tới Ngự phủ, sao bốn vương có thể yên tâm?"

Nói một cách thẳng thắn, cặp mắt kia của Cảnh Diệc, không có lúc nào là không theo dõi bọn họ, chỉ mong Cảnh Dung và Kỳ Vân Thư giống như hai chiếc đũa rút một, như vậy sẽ dễ dàng bẻ gãy, cũng tiết kiệm được nhiều năng lượng hơn.

Vì vậy, Cảnh Dung sao có thể yên tâm để Kỳ Vân Thư rời kinh mà không có mình?

Kỳ Vân Thư nhìn hẳn, nhẹ nhàng cười nói: "Ta biết chàng đang lo lắng điều gì. Diệc Vương luôn tìm mọi cách cản trở chúng ta điều tra 《Lâm Kinh Án》, hiện tại ta buông 《Lâm Kinh Án》, đi tới Ngự phủ huyện điều tra vụ án khác, chẳng phải đang đi đúng ý hẳn hay sao? Hơn nữa có Tử Cầm ở bên người ta, ta sẽ không sao. Nếu như vụ án kia được thành lập, Kinh Triệu Doãn cũng sẽ phái người đưa ta đi tới Ngự phủ."

Cảnh Dung cau mày, "Sự tình sẽ không đơn giản giống như nàng nghĩ như vậy."

"Ta hiểu."

"Bốn vương thật sự không có cách nào thắng nàng. Hôm nào đó, bốn vương nhất định phải làm thịt Kinh Triệu Doãn. Đúng là kẻ lắm miệng."

Bá đạo!

Kỳ Vân Thư yên lặng không nói.

Cảnh Dung nói tiếp: "Nếu nàng đã lên kế hoạch hết rồi, bốn vương muốn ngăn nàng cũng ngăn không được."

Cuối cùng hẳn cũng thỏa hiệp!

Hai ngày sau, sau khi Kinh Triệu Doãn sửa sang lại các tài liệu về vụ án Ngự phủ huyện, sáng sớm tinh mơ ông đã đưa tới Đại Lý Tự.

Đại nhân Thiệu Khanh Dư của Đại Lý Tự từ sau khi Thái tử Cảnh Hoa tạo phản đêm đó, giúp đỡ Cảnh Dung tiến cung, hẳn xem như là người của Cảnh Dung. Khi hẳn nhìn thấy Kinh Triệu Doãn đệ thư lên và trên đó viết

rằng Kỷ Vân Thư sẽ tiếp nhận vụ án này, hẳn không hề suy nghĩ lập tức chấp thuận.

Đóng dấu!

Rốt cuộc, vị Kỷ tiên sinh chính là người của Cảnh Dung, cùng một trận tuyến với mình.

Hắn đương nhiên sẽ chấp thuận.

Nhưng ——

Ngày thường hẳn cần phải nhìn xem sắc mặt của Đại Lý Tự Thiếu Khanh, Đại Lý Tự Khanh đã từ chối nó.

Ông ta còn rất buồn bực nói: "Kinh Triệu Doãn, vụ án này ba năm trước đã được kết án, hiện tại tới đây chống án muốn lật lại bản án, có phải có chút....."

Ông ta còn chưa dứt lời, Kinh Triệu Doãn đã tiếp lời ông ta.

"Vụ án này đã kết thúc, nhưng trong đó lại có điều kỳ lạ."

"Kỳ lạ? Kỳ lạ ở đâu? Chỉ dựa vào mấy lời của phụ nhân kia, người liền kết luận nữ nhi bà ta đã là bị người giết? Ngõ tác nghiệm thi năm đó, cũng nói là uống thuốc độc tự sát. Kinh Triệu Doãn, ta biết người quan tâm tới dân, nhưng vụ án này căn bản không có điều gì đáng ngờ, không đủ điều kiện để lật lại bản án. Nếu mỗi người đều nói một câu vụ án có điều kỳ lạ, lập tức phải phái người triều đình đi điều tra, Đại Lý Tự ta chẳng phải là bận chết hay sao?!"

Kinh Triệu Doãn nghiêm túc nói: "Trong quá trình điều tra vụ án này, thật sự có một số thiếu sót, cũng không loại trừ người Kiều gia đã mua

được huyện lệnh Ngự phủ huyện và ngỗ tác, sau đó mới kết án như vậy. Nếu như bọn họ vô tội, vậy tại sao phải hối lộ bạc?"

Kinh Triệu Doãn chất vấn!

Đại Lý Tự Khanh vặn lại nói: "Cho dù như thế, cũng không đủ điều kiện để lật lại bản án, không có chứng cứ chắc chắn, không thể lập án một lần nữa, Đại Lý Tự không thể thẩm tra."

Đại Lý Tự Khanh giống như sắt đá, thái độ cực kỳ kiên quyết.

Ngày thường, bề ngoài Đại Lý Tự Khanh là người chủ quản, nhưng quản lý tất cả mọi sự đều do Đại Lý Tự Thiếu Khanh Dư đại nhân phụ trách.

Hôm nay có chuyện gì xảy ra vậy?

Kinh Triệu Doãn còn chưa kịp đáp lại.

Đại Lý Tự Khanh đã tròn mắt đi bước hai bước đến gần, nhỏ giọng nói: "Chuyện của các phủ các châu, mặc dù do Kinh Triệu Doãn người quản hạt và đảm trách, nhưng những vụ án tới từ các nơi lại do Đại Lý Tự ta làm chủ. Nếu như điều này có sai sót, lỡ may biến thành ô long, có thể ta sẽ phải gánh chịu trách nhiệm. Hơn nữa, người còn muốn vị Kỳ tiên sinh kia nhúng tay tiến vào? Dường như không hợp lý lắm. Hãn không phải là quan viên triều đình chúng ta, vì vậy Kinh Triệu Doãn, không phải người đang gây khó xử cho ta hay sao?"

Đại Lý Tự Khanh mang vẻ mặt sầu khổ nói!

Trước khi Kinh Triệu Doãn tới đây, ông sao có thể dự đoán như vậy về chuyện này, cho dù Đại Lý Tự sẽ dùng việc không theo quy trình để từ chối, nhưng ông rốt cuộc cũng là Kinh Triệu Doãn, tự mình tới đệ đơn chống án, Đại Lý Tự không thể không nể mặt mà đẩy nó đi?

Trời mới biết vì sao Đại Lý Tự Khanh lại làm như vậy?

Không thể nào, Kinh Triệu Doãn không thể bỏ qua như vậy.

Đại Lý Tự Khanh đột nhiên đưa ra một lời kiến nghị cho ông.

"Kinh Triệu Doãn, từ sau khi Hoàng thượng bãi bỏ chức quan Hình Bộ để diêm hình ngục tư, toàn bộ quyền phúc thẩm các vụ án kiện địa phương đều đè trên người Đại Lý Tự ta. Bất cứ người nào muốn chống án cũng phải tới chỗ ta trước, hơn nữa còn phải có chứng cứ rõ ràng, nếu không, sẽ không thể thụ lí. Nhưng nếu như vị kia Kỷ tiên sinh kia..... trực tiếp tới bên ngoài cửa cung đánh trống, bẩm báo việc này trước mặt hoàng thượng. Chỉ cần Hoàng thượng đồng ý, vụ này không cần phải qua tay Đại Lý Tự. Đến lúc đó, Kỷ tiên sinh có thể danh chính ngôn thuận điều tra vụ án này. Vụ án có thể lật lại vụ án, Kỷ tiên sinh cũng có thể tiến hành tra xét, dẹp cả đôi đường."

Thật sự là một kế hoạch hoàn hảo.

Nhưng ——

Kinh Triệu Doãn lại xanh mặt lại.

Ông không vui nói: "Đại Lý Tự Khanh chắc hẳn cũng biết, nếu muốn đánh trống ở bên ngoài cửa cung sẽ phải chịu phạt bốn mươi trượng, thường nhân có khả năng ngay cả trống còn chưa chạm được đã bị đánh chết, huống chi là Kỷ tiên sinh."

"Vậy thì không có cách nào khác. Trước mắt, đây là biện pháp duy nhất."

Đại Lý Tự Khanh dang tay nhún vai một cái!

Dù sao bản đại nhân cứ đưa ra một kiến nghị như vậy.

Trong lòng Kinh Triệu Doãn cực kỳ tức giận!

Ông vung gai ống tay áo lên, Đại Lý Tự Khanh đã nói như vậy, ông chỉ có thể rời đi.

Cũng ngay khi Kinh Triệu Doãn rời đi, bên ngoài phòng tiến vào một người.

Cảnh Diệc liếc mắt nhìn phương hướng Kinh Triệu Doãn rời đi, hừ một tiếng, lộ ra nụ cười âm hiểm trên mặt.

Đại Lý Tự Khanh chạy nhanh lên đón, đôi tay chấp lại, nói: "Diệc Vương đoán không sai, Kinh Triệu Doãn quả nhiên muốn vị Kỹ tiên sinh điều tra vụ án. Hạ quan đã dựa theo sự phân phó của Vương gia, không chấp thuận. Hơn nữa cũng nói với Kinh Triệu Doãn bảo Kỹ tiên sinh đi gõ trống."

Cảnh Diệc ngồi xuống ở trong phòng, duỗi tay rót một chén trà, chậm rãi nâng chén trà lên và xoay chuyển nó trên những ngón tay.

Ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào đóa hoa mai ở trên chén trà, câu môi cười: "Kỹ tiên sinh a Kỹ tiên sinh, bốn mươi trượng, người hãy nhận nó đi."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 322: Vì Sao Bốn Vương Phải Giúp?

"Kỷ tiên sinh a Kỷ tiên sinh, bốn mươi trượng, người hãy nhận nó đi."

Biểu hiện của Cảnh Diệc cực kỳ tiểu nhân nhỏ mọn!

Trên khuôn mặt không hề có sự tương xứng với vẻ thanh nhã vốn có của hắn.

Đại Lý Tự Khanh nghi ngờ: "Vương gia, nếu như Kỷ tiên sinh không gỡ trống thì sao?"

"Không có khả năng." Cảnh Diệc phủ nhận, cười lạnh một tiếng: "Hắn vì giúp người phá án giải oan, có thể không màng tới tính mạng của mình. Vì vậy vụ án này, hắn nhất định sẽ đi gỡ trống."

"Vậy nếu hắn chịu được bốn mươi trượng thì sao?"

"Ngay cả người bình thường đều không ai có thể chịu được hơn mười trượng, hắn chỉ là một thư sinh thể chất yếu nhược, sao có thể chịu được? Cho dù hắn có thể chịu được, Dung Vương cũng sẽ không để hắn chịu. Vì vậy tới lúc đó, Dung Vương sẽ tới đây cầu bốn vương, và Dung Vương..... nhất định phải đồng ý đi tới Ngự phủ huyện điều tra vụ án Chấn Tai Ngân. Lúc đó, kinh thành này chính là thiên hạ của bốn vương. Hơn nữa, chẳng phải Dung Vương rất lo lắng cho vị kia Kỷ tiên sinh hay sao? Dung Vương có thể đi cùng Kỷ tiên sinh tới Ngự phủ huyện, đó là một chuyện tốt."

Cảnh Diệc cười cười!

Chén trà trong tay hắn ta cũng xoay tới 90 độ, toàn bộ trà trong chén đều chảy xuống sàn.

Đại Lý Tự Khanh giống như một con chó săn, luôn mang theo bộ dáng lôi kéo cột nhà đối với Cảnh Diệc.

Thật sự rất ghê tởm!

Bên kia, sau khi Kinh Triệu Doãn rời khỏi Đại Lý Tự, ông lập tức đi tới Trúc Khê Viên.

Trong hai ngày qua, Cảnh Dung vẫn luôn ở lại Trúc Khê Viên, mặt dày bám lấy Kỷ Vân Thư giống như keo dán.

Nàng vẽ tranh ở trong phòng, hắn sẽ múa kiếm ở trong sân!

Nàng trồng hoa tưới nước ở trong sân, hắn sẽ ngồi ở hành lang đọc sách!

Nàng ăn cơm, hắn sẽ không ngừng gắp đồ ăn vào trong bát của nàng!

Nàng ngủ, hắn sẽ vô sỉ chui vào trong chăn nàng làm ổ, ôm nàng, còn luôn mồm nói "Ta lạnh quá."

.....

Vì thế nên trong hai ngày qua, Kỷ Vân Thư đã bị hắn ăn đậu hủ rất nhiều.

Nhưng nàng có thể làm gì được hắn? Nàng chỉ có thể nhẫn!

Khi Cảnh Dung nhìn thấy Kinh Triệu Doãn đến gần, hắn liền biết là vì vụ án kia, vì vậy hắn tối sầm mặt lại.

"Vương gia!"

Kinh Triệu Doãn chấp tay.

Cảnh Dung nheo mắt liếc nhìn Kinh Triệu Doãn một cái: "Ừ" một tiếng, sau đó chấp hai tay sau lưng, ngồi xuống ghế đá ở trong sân, nhặt một cây bút lông mà Kỷ Vân Thư đặt ở trên bàn đá.

Hắn bắt đầu vẽ nghêch ngoạc trên bức họa của nàng.

Một bức họa hoa mai đẹp đẽ, bị hắn biến thành một bức họa khó coi!

Nhưng hắn vẫn âm thầm vén tai lên, cố gắng hướng về phía Kỷ Vân Thư và Kinh Triệu Doãn.

Hắn muốn lắng nghe một chút gì đó!

Hắn nghe được Kinh Triệu Doãn nói: "Kỷ tiên sinh, Đại Lý Tự Khanh nói không có đủ chứng cứ, ngay cả khi vụ án được lập lại một lần nữa, kết quả vụ án này sẽ vẫn giống như cũ, vì vậy....."

"Không chấp thuận?"

"Vâng!" Kinh Triệu Doãn nhanh chóng hỏi: "Kỷ tiên sinh, nếu vụ án này không được lập lại một lần nữa, có khả năng....."

Kỷ Vân Thư lập tức tiếp lời Kinh Triệu Doãn: "Không được, nếu đã hứa với Tả đại nương giúp bà ấy điều tra nguyên nhân cái chết của nữ nhi bà ấy, chúng ta không thể nuốt lời. Nếu như vụ án này không thể lập án, ta nghĩ Tả đại nương có khả năng là sẽ chết tâm. Cho dù nữ nhi của bà ấy thật sự uống thuốc độc tự sát, chúng ta cũng phải điều tra rõ việc này, nếu không cả đời này của Tả đại nương sẽ không vượt qua được rào cản này."

Kinh Triệu Doãn gật đầu!

Kỷ Vân Thư xoa bụng cau có, suy tư một lát.

Sau đó nàng đột nhiên ngược mắt lên, hỏi: "Nếu tự mình điều tra, hậu quả sẽ thế nào?"

"Sẽ....."

Kinh Triệu Doãn còn chưa kịp trả lời đã bị Cảnh Dung nói chen vào: "Tự mình điều tra không phải không được, nhưng nếu triều đình không lập án, huyện nha địa phương sẽ không tiếp nhận, cũng không có ai cử người phối hợp điều tra. Người Kiêu gia không có lý do gì để trả lời bất cứ câu hỏi nào của người, huyện lệnh Ngự phủ cũng sẽ không giao toàn bộ ký lục của vụ án cho người."

Đó đơn giản chỉ là một trò chơi của một người!

Tự mình chơi với mình.

Ngay cả khi Cảnh Dung nói chuyện, hăn cũng không ngẩng đầu lên. Hăn còn cực kỳ chuyên chú vẽ nghệch ngoạc trên giấy.

Kỷ Vân Thư vừa nghe hăn nói như vậy thì lập tức đi qua, cúi đầu liếc mắt nhìn một cái, thiếu chút nữa đã tức muốn chết.

Trên giấy, mấy nhánh hoa mai sinh động như thật, bị Cảnh Dung dùng mực màu đen phá hỏng hoàn toàn.

Tên kia, dám vẽ trên đó..... một con rùa đen. Đúng vậy, đó đúng là một con rùa đen cực kỳ xấu xí.

Kỷ Vân Thư tức giận đoạt lại bút lông từ trong tay hăn, nói: "Chàng không phải là Vương gia sao? Nhất định có cách khiến Đại Lý Tự chấp nhận lập lại bản án lần nữa."

"Vì sao bốn vương phải giúp?"

"....."

"Kỷ Vân Thư, nàg biết bốn vương không muốn nàg điều tra vụ án này, hiện tại nàg còn muốn bốn vương giúp nàg?"

Nằm mơ!

Kỷ Vân Thư tức giận đến nỗi đau ngực, nghiêm mặt nói: "Vụ án này ta nhất định tiếp nhận rồi, cho dù chàng không giúp ta, ta cũng sẽ nghĩ cách."

"Kỷ Vân Thư!"

Cảnh Dung nặng nề gọi nàg một tiếng. Hẳn đứng lên, cả người lập tức bao phủ lấy Kỷ Vân Thư.

Tâm mắt Kỷ Vân Thư cũng theo động tác Cảnh Dung đứng dậy chậm rãi di chuyển lên trên.

Nàg nhìn thẳng vào mắt hẳn.

Cảnh Dung cúi đầu xuống, nghiêm túc nói: "Luật của Đại Lâm quy định, chức trách của quan viên trong triều, người ngoài không được phép can thiệp. Đây được gọi là, không ở vị trí đó thì không ai có thể can thiệp. Bốn vương càng không thể dùng thẩm quyền mình là Vương gia, ép buộc Đại Lý Tự Khanh đồng ý lập án. Nếu không, không còn có luật lệ gì nữa, toàn bộ Đại Lâm còn có vương pháp hay sao?"

"....."

Hẳn nói tiếp: "Nàg hãy nghĩ xem, có lẽ giống như Đại Lý Tự Khanh đã nói, vụ án này căn bản không có sai sót nào, chẳng qua vì mẫu thân người chết không muốn tiếp nhận sự thật mà thôi."

Kỷ Vân Thư ghen giọng nói: "Nói thẳng ra là chàng không muốn ta điều tra, không muốn ta rời khỏi kinh thành, càng không muốn ta rời khỏi

chàng."

"Đúng vậy!"

Cảnh Dung đúng sự thật trả lời.

Hai người không ai lùi bước, mắt to nhìn mắt nhỏ, bầu không khí trở nên có chút nặng nề.

Kinh Triệu Doãn nhìn thấy tình huống như vậy, đứng tại chỗ xoa xoa tay, ông đang suy nghĩ mình nên đứng về phía bên nào?

Ông nuốt vài ngụm nước bọt, bước đi bước lại một lúc, sau đó mới thật cẩn thận tiến lên.

Kinh Triệu Doãn hơi nghiêng người, nói với Kỷ Vân Thư: "Kỷ tiên sinh, thật ra... còn có một biện pháp."

Kỷ Vân Thư quay về phía ông: "Cái gì?"

"Nhưng....."

"Im miệng!" Cảnh Dung rống giận!

Giọng nói cực kỳ có lực uy hiếp, chấn cho cả người Kinh Triệu Doãn run rẩy. Ông nhanh chóng cúi thấp đầu, nuốt toàn bộ những lời muốn nói trở về, không dám nói thêm gì nữa.

Tất nhiên, Cảnh Dung biết được Kinh Triệu Doãn muốn nói điều gì, và biện pháp kia, nhất định là một cái ngõ cụt, vì vậy hắn mới có phản ứng lớn như vậy.

"Kinh Triệu Doãn, ngươi có thể đi rồi."

Hắn hạ lệnh đuổi khách!

Kinh Triệu Doãn cũng không muốn tiếp tục ở lại chỗ này, tránh gây ra hoạ cho mình, vì thế ông nhanh chóng nâng quan phục cất bước rời đi.

Kỷ Vân Thư nhìn chăm chăm trên khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của Cảnh Dung, nghiêm mặt hỏi: "Rốt cuộc đó là biện pháp gì?"

Cảnh Dung: "Nàng không cần biết."

Kỷ Vân Thư: "Ta muốn biết."

Nhưng Cảnh Dung không để ý tới nàng, vung tay áo lên, nói: "Tóm lại vụ án này Đại Lý Tự không lập án, nàng không được phép nghĩ cách điều tra. Nếu không, ta sẽ trói nàng lại, nhốt ở trong phòng cho đến khi nàng ngoan ngoãn nghe lời. Kỷ Vân Thư, nàng hãy nghe rõ lời của bốn vương. Bốn vương không phải đang đùa."

Cảnh Dung vừa nói xong những lời cảnh cáo, chuẩn bị rời đi.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Kỷ Vân Thư đã nhanh chóng tiến lên, kéo hẳn lại.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 323: Tiểu Thư Kiều Gia

"Cảnh Dung, chàng biết ta không thể bỏ qua vụ án này, nếu chàng có biện pháp, vì sao không nói cho ta? Xem như là chàng giúp ta. Ta biết chàng cảm thấy ta quá tùy hứng, thậm chí cảm thấy ta căn bản đang tự tìm phiền toái, nhưng ta không thể bỏ mặc như thế. Nếu như bởi vì chúng ta ở bên nhau, ta nên mặc kệ tất cả, không quan tâm tới bất kỳ điều gì. Cảnh Dung, ta làm không được. Nếu như hiện tại người đứng ở trước mặt chàng, không phải là Kỳ Vân Thư mà chàng từng quen biết, vậy chàng..... sẽ vẫn thích ta như vậy hay sao?"

Kỳ Vân Thư chất vấn!

Trong khi nàng nói chuyện, đôi mắt đều đã đỏ hoe.

Cảnh Dung cảm thấy chấn động, đôi tay cũng có chút run rẩy.

Lúc này, hần bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình mới là người ích kỷ nhất.

"Vân Thư....." Hần thở hỗn hển.

"Chàng hãy nói đi! Biện pháp kia, rốt cuộc là gì?"

Cảnh Dung chán nản nói: "Nếu Đại Lý Tự không chịu thụ lí, biện pháp duy nhất..... là đi cáo ngự trạng, gõ trống ở bên ngoài cửa Bắc."

Gõ trống!

Kỷ Vân Thư từng nghe nói qua, phàm là những vụ án mà các phủ các châu không thể thụ lí, chỉ có thể đi gỡ trống. Nếu bọn họ muốn gỡ trống, nhất định phải nhận bốn mươi trượng, không thể thiếu một trượng.

Chẳng trách vừa rồi khi Kinh Triệu Doãn muốn nói, Cảnh Dung lại có phản ứng lớn như vậy!

Nhìn thấy Kỷ Vân Thư như vậy, Cảnh Dung kiên định nói: "Biện pháp này, với bốn vương là bị xếp vào lệnh cấm. Nàng hãy nghe rõ cho bốn vương, nếu như nàng dám đi, đời này của ta đều sẽ không tha thứ cho nàng."

Sau khi ném ra những lời nói này, hấn lập tức rời đi.

Còn lại Kỷ Vân Thư đứng tại chỗ thật lâu, ánh mắt nàng ngốc ngốc nhìn bức họa bị Cảnh Dung phá huỷ ở trên bàn đá.

Bàn tay ở hai bên sườn nắm chặt áo choàng bị gió thổi bay!

Cả ngày hôm đó, nàng vẫn luôn suy nghĩ chuyện này, lòng nàng nặng trĩu, cả đêm cũng không thể nghỉ.

.....Edit: Emily Ton....

Ngày hôm sau!

Nàng vừa thay quần áo và chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng lại đụng phải Kỷ Uyển Hân ở cửa. Trong tay Kỷ Uyển Hân mang theo một hộp đồ ăn tinh xảo, chặn nàng lại.

"Vân Thư, ta mang tới cho muội một ít điểm tâm muội thích. Lâu lắm rồi ta không làm, không biết có ngon hay không."

Trong khi nói, nàng ta đã đẩy hộp đồ ăn vào trong lòng ngực Kỷ Vân Thư.

Kỷ Vân Thư gọi một nha đầu tới, đưa cái hộp cho nha đầu, sau đó xoay người nói với Kỷ Uyển Hân: "Ta muốn đi ra ngoài một chuyến, không thể nói chuyện với tỷ."

"Muội muốn đi đâu? Sao vội vàng như vậy?."

"Làm một chuyện."

"Tỷ đi cùng với muội." Kỷ Uyển Hân kéo cánh tay nàng và chủ động nói, trông rất thân mật.

Tiểu nha đầu bên cạnh nhìn thoáng qua, rất tự giác quay đi.

Không ngờ, Kỷ tiên sinh thật sự hấp dẫn cả nam lẫn nữ!

Kỷ Vân Thư muốn đi tới khách điểm một chuyến, nhưng không thể rũ bỏ nàng ta, vì thế nàng đành phải mang nàng ta theo.

Hai người đi tới một khách điểm.

Bọn họ vừa bước chân đi vào, lập tức nghe được những tiếng đồ vỡ truyền ra từ bên trong.

Lầu một của khách điểm là một mớ hỗn độn, bát đĩa vỡ nát, rượu và thức ăn vương vãi đầy sàn.

Nhìn vào bên trong, có thể thấy một cô nương đang hung hăng đập phá và ném đồ đạc xung quanh, hơn nữa còn ném vãi thứ ở trên người một nữ nhân.

Nữ nhân phủ phục ở trên mặt sàn, cúi đầu, mái tóc rối bù che khuất khuôn mặt tái nhợt của nàng. Trước những lời lăng mạ của cô nương kia, nàng trước sau vẫn không phản kháng, chỉ ôm chặt cái tay hải ố vàng trong tay, bất động.

Nữ nhân kia, còn không phải là Tạ đại nương hay sao?

Kỷ Vân Thư đang muốn tiến lên, Kỷ Uyển Hân bên cạnh đã giữ chặt nàng lại.

"Vân Thư, đừng can thiệp vào chuyện người khác."

Nàng ta mang vẻ mặt sợ hãi lắc đầu với Kỷ Vân Thư.

Đang lúc Kỷ Vân Thư muốn đẩy nàng ta ra, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nữ tử đang đập đồ đạc bên trong cao giọng nói.

"Thật không ngờ bà còn có mặt mũi đi tới kinh thành, nữ nhi của bà làm việc ở thanh lâu vốn đã không sạch sẽ, đại ca ta thích nữ nhi bà là phúc khí của nàng. Bản thân mình không biết cố gắng, không ngờ uống thuốc độc tự sát, còn oan uổng đại ca ta giết nữ nhi bà. Bà thật sự không biết xấu hổ. Vụ án này đã kết thúc, bà còn tới kinh thành làm gì?"

Nữ tử nói xong, dốc một bầu rượu trong tay đổ hết trên người Tạ đại nương!

Mọi người đều thốn thức không nói!

"Nữ nhi bà là xứng đáng như vậy, một nữ tử thanh lâu còn hy vọng vào sự trong sạch cái gì?"

Tạ đại nương rốt cuộc không nhịn được nữa, nâng đôi mắt đỏ heo lên, kiên định nói: "Nữ nhi của ta không phải tự sát chết, chính súc sinh kia đã giết chết nàng."

Bốp ——

Không ngờ nữ tử khom lưng, vươn tay ra tát mạnh vào trên mặt Tạ đại nương một cái.

Chường quỳ bên cạnh thật sự không thể tiếp tục nhìn xem được nữa, tiến lên khuyên bảo: "Cô nương, cô nương đừng gây rối ở đây."

"Cút ngay." Nữ tử ta vung tay: "Người có biết bốn tiểu thư là ai hay không?"

"Biết, ai không biết Kiều tiểu thư, nhưng nữ nhân này đã được Kinh Triệu Doãn an bài ở đây, vì vậy....."

"Đủ rồi, chẳng phải người muốn vò tiền hay sao?" Nữ tử ra vẻ giàu có, móc một thỏi vàng từ trong cái túi bên hông, trực tiếp ném cho chường quỳ, còn nói: "Cầm đi, nó đủ để mua toàn bộ khách điếm của người, nhưng người hãy nghe rõ cho ta, không cho phép nữ nhân này ở đây. Nếu không, bốn tiểu thư sẽ xốc hết toàn bộ khách điếm của người."

Chường quỳ đặt thỏi vàng ở trong miệng cắn cắn, sau khi xác định đó là vàng thật, hấn liền nhanh chóng cúi người.

"Vâng vâng vâng." Chường quỳ xoay người, mệnh lệnh cho tiểu nhị: "Mau mau mau, ném người ra ngoài."

Tiểu nhị chỉ có thể làm theo, kéo Tạ đại nương trên mặt sàn lên, định ném thẳng ra khỏi khách điếm. Khách nhân cũng đều nhanh chóng tản qua hai bên, nhường ra một lối đi.

Nhưng đã bị Kỷ Vân Thư chặn lại ở cửa!

"Nhường đường một chút, nhường đường một chút."

Tiểu nhị tức giận nói.

Kỷ Uyển Hân lôi kéo góc áo của nàng, ý muốn nhắc nhở nàng.

Không ngờ, Kỷ Vân Thư vẫn luôn lạnh mặt trong một thời gian dài bỗng nhiên vươn tay ra, đỡ lấy Tạ đại nương đang bị tiểu nhị kéo qua, sau

đó nàng lập tức cởi áo khoác ngoài của mình, che ở trên người Tạ đại nương, nơi bị rượu làm cho ướt nhẹp.

Tạ đại nương cúi đầu, cả người đều đang run rẩy.

"Không sao rồi." Kỷ Vân Thư nhẹ giọng nói một câu ở bên tai bà.

Nữ tử kia thấy thế, lập tức gương nanh múa vuốt đi tới, đẩy hai tiểu nhị trước mặt qua một bên, chỉ vào Kỷ Vân Thư: "Người là ai, dám can thiệp vào chuyện của ta."

Kỷ Vân Thư lạnh lùng liếc mắt quét nàng ta một cái, giao Tạ đại nương trong lòng ngực mình cho Kỷ Uyển Hân, nhỏ giọng phân phó: "Hãy chăm sóc bà ấy."

Kỷ Uyển Hân thất thần một chút, nhưng vẫn tiếp nhận lấy người, đi tới một bên.

"Buông nữ nhân thúì kia ra."

Nữ tử tiến lên muốn bắt lấy Tạ đại nương, nhưng không ngờ bị Kỷ Vân Thư nắm lấy cổ tay. Nàng dùng sức vung tay, ném nàng ta ra.

"Kiều tiểu thư phải không? Tại hạ khuyên người một câu, hãy dừng lại trước khi mọi chuyện vượt quá tầm tay." Giọng điệu lạnh lùng mang theo khí thế bức người.

"Người là ai mà dám quản chuyện của ta?"

"Ta là ai người không cần biết. Nếu người còn dám động tới bà ấy, ta sẽ đưa người đi gặp quan."

Nữ tử vừa nghe thấy vậy, hoàn toàn không hề sợ hãi!

Ngược lại bất ngờ cười vang một tiếng, tiếp đó vươn đầu ngón tay chỉ vào chính mình: "Đưa ta đi gặp quan? Công tử, người có năng lực này sao?"

Kỷ Vân Thư cười lạnh: "Người có thể thử một lần! Ta đảm bảo, người sẽ ngồi ở trong nhà giam tới khi người thừa nhận sai lầm mới thôi."

Sắc mặt nữ tử trở nên cứng đờ!

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 324: Đánh Trống Hoàng Cung (1)

Từ lớn tới bé, chưa từng có người nào nói chuyện với nàng ta như vậy.

Vì thế nàng ta tức giận chỉ vào mặt Kỷ Vân Thư: "Người rốt cuộc là ai? Dám nói chuyện với ta như vậy. Người có biết ta là ai hay không? Ta chính là đại tiểu thư Kiều gia, Kiều Tiêu. Nhị thúc ta là Lại Bộ Thượng Thư đại nhân Kiều Chính. Người muốn giam ta? Vọng tưởng."

Bộ dáng của nàng ta giống như mồm chuột tai khí, nhìn còn dữ tợn và hỗn láo hơn cả Cảnh Huyền.

Thì ra nàng ta có một Nhị thúc là quan nhất phẩm!

Chẳng trách nàng ta lại kiêu ngạo như vậy.

Kỷ Vân Thư khinh thường liếc mắt nhìn nàng ta một cái, bước về phía trước một bước.

Nói: "Kiều đại tiểu thư, chắc người hiểu rõ một điều, thiên hạ Đại Lâm không phải là của Kiều gia, càng không phải là của nhị thúc người."

"Người....."

"Tạ đại nương xa xôi vạn dặm đi tới kinh thành, là vì nữ nhi của bà ấy, người cần gì phải gây khó khăn cho bà ấy như vậy?"

"Khó khăn?" Kiều Tiêu ghét bỏ liếc mắt nhìn Tạ đại nương một cái, nướng mày, ánh mắt giống như ngân châm, nói: "Bởi vì ba năm trước, nữ nhân này tới phủ chúng ta, tuyên bố rằng đại ca ta đã giết nữ nhi bà ấy,

thậm chí còn đi cáo trạng khắp nơi, khiến mấy năm nay đại ca ta sống rất khó khăn. Đại ca ta vốn đang chuẩn bị nghênh thú giai nhân vào cửa, nhưng bởi vì bà ấy chạy tới đại náo một hồi, hôn sự không còn, danh dự Kiều gia cũng bị huỷ hoại.

Nếu như cha nương ta không có lòng tốt, không tính toán so đo với bà ấy, sao bà ấy có thể sống đến bây giờ? Lần này nếu không phải bốn tiểu thư tới kinh thành vấn an nhị thúc, cũng sẽ không phát hiện ra bà ấy chạy tới kinh thành cáo trạng. Bốn tiểu thư không có lòng tốt như vậy, hôm nay không giết bà ấy, xem như đã rất nhân từ rồi."

Nàng ta thở hển hển!

Giống như người chịu đựng bất bình lớn nhất chính là nàng ta.

Từ sau khi nữ nhi Tạ đại nương chết đi, ba năm qua, Tạ đại nương đã tới Kiều phủ đại náo rất nhiều lần, nếu không phải đốt tiền giấy trước cửa, chính là ném người giấy vào trong Kiều phủ. Tạ đại nương thậm chí còn lén vào hạ độc ở trong giếng, sau khi bị bắt cũng bị giam vào đại lao, nhưng trường bối Kiều gia thấy bà ấy thực sự đáng thương, còn có một cháu ngoại nhỏ, vì vậy đã liên tục thả bà ấy ra.

Gần hai tháng qua, Tạ đại nương thật ra an tĩnh hơn nhiều, không còn tới Kiều phủ náo loạn. Kiều gia vốn tưởng rằng bà ấy đã suy nghĩ thông suốt, tiếp nhận chuyện nữ nhi của mình đã chết, không ngờ bà ấy lại chạy tới kinh thành cáo trạng.

Vì thế nên Kiều Tiêu mới tức giận như vậy, về tình cảm vẫn có thể tha thứ!

Nhưng ——

Kỷ Vân Thư mím môi, giọng điệu mềm nhẹ hơn một chút: "Kiều tiểu thư, lần này Tạ đại nương tới kinh thành kháng án, đơn giản là chỉ muốn

biết rõ ràng nguyên nhân cái chết của nữ nhi bà ấy. Nếu đại ca người thật sự không giết người, vậy thì không cần phải sợ. Chỉ có sự tình được sáng tỏ, Tạ đại nương mới có thể buông tay. Người cũng không hy vọng Kiều phủ luôn bị quấy rầy, đúng không?"

Hả?

Kiều Tiêu quét mắt dò xét trên dưới Kỳ Vân Thư vài lần.

"Người có ý gì?"

Kỳ Vân Thư nghiêm mặt: "Vụ án này, nhất định phải tra."

"Tra?"

"Chỉ sau khi tra rõ mọi chuyện, vụ án này mới có thể thật sự kết thúc."

"Người..... Người rốt cuộc là ai?" Kiều Tiêu có chút luống cuống.

Nam tử thanh tú trước mắt này, cả người đều tản ra một vầng hào quang bí ẩn, lạnh lùng như sương, khiến người không dám đụng vào.

Hắn rốt cuộc là ai?

Nàng ta còn chưa kịp có câu trả lời, Kỳ Vân Thư đã xoay người lại nói với Kỳ Uyển Hân.

"Nhị tỷ, phiền tỷ giúp ta trông chừng Tạ đại nương, đưa bà ấy đi thay quần áo."

"Vậy còn người? Người định đi đâu?"

Kỳ Vân Thư nhẹ nhàng nói: "Gõ trống hoàng cung."

Nói xong, nàng lập tức xoay người rời khỏi khách điếm.

Kỷ Uyển Hân muốn lôi kéo nàng lại, nhưng bởi vì Tạ đại nương đang ở trong lòng ngực nên không thể di chuyển nửa bước.

Kiều Tiêu càng thêm mờ mịt!

Mắt thấy Kỷ Vân Thư quay lưng rời đi, Kỷ Uyển Hân bắt đầu nóng vội, nhanh chóng giao Tạ đại nương cho tiểu nhị khách điếm, dặn dò: "Phiền người chăm sóc đại nương này một chút, ta đi một lúc sẽ quay lại."

Kỷ Uyển Hân lập tức đuổi theo.

.....Edit: Emily Ton.....

Kỷ Vân Thư vội vã đi tới cửa Đông hoàng cung.

Có bốn tên thị vệ đeo đao trông chừng ở cửa Đông, hai tên thị vệ cầm gậy đứng ở hai bên trống hoàng cung.

Trông bọn họ cực kỳ hung dữ!

Kỷ Vân Thư tiến về phía trước không chút do dự, nhưng cánh tay nàng đột nhiên bị Kỷ Uyển Hân giữ chặt.

"Vân Thư, muội muốn làm gì? Gõ trống hoàng cung sẽ phải ăn trượng hình, sao muội có thể chịu được?"

"Nhị tỷ, tỷ không cần lo chuyện này."

Kỷ Uyển Hân dứt khoát chặn ở phía trước nàng, dùng hai tay cản lại, nói: "Lúc trước cha mới đánh muội mấy roi, muội thiếu chút nữa đã chết. Sao muội có thể chịu được ván gỗ này đánh lên người? Vân Thư, mặc dù tỷ không biết rốt cuộc muội muốn làm gì, nhưng đó là trống hoàng cung."

Kỷ Uyển Hân nhắc nhở nàng.

Nhưng, Kỷ Vân Thư đã hạ quyết tâm, nàng nhất định phải đánh trống hoàng cung.

Vì thế nàng vươn tay ra sức đẩy Kỷ Uyển Hân yếu ớt.

Kỷ Uyển Hân suýt nữa thì ngã, vì thế nàng ta chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn nàng đi về phía trống hoàng cung.

Khi Kỷ Vân Thư cách trống khoảng tầm mười mét, Thời Tử Sâm đột nhiên xuất hiện ngăn cản nàng lại.

"Tiên sinh, Vương gia nói, không cho phép ngài đánh trống." Thời Tử Sâm nói giọng lạnh băng.

Kỷ Vân Thư nghiêm mặt: "Đừng dùng Dung Vương gây áp lực với ta."

"Ngài không thể đi."

"Tránh ra."

Thời Tử Sâm không nghe, đứng yên tại chỗ chặn lối đi của nàng.

Sau khi Kỷ Uyển Hân hồi phục lại tinh thần, nàng ta nhanh chóng chạy tới giữ nàng lại, nhưng bàn tay vừa mới động vào góc ống tay áo của Kỷ Vân Thư, nàng ta đã bị nàng hất ra lần nữa.

"Các người nghe đây, hôm nay ta nhất định phải đánh trống, không ai có thể ngăn cản!"

Không ai có thể ngăn cản!

Không thể ngăn cản!

Giọng nói thanh thúy giống như chuông lớn!

Cảm giác cấp bách tràn đầy nhiệt huyết, hai con người loé sáng khiến người không dám chạm tiếp vào người nàng.

Thời Tử Sâm và Kỳ Uyển Hân trong lúc nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

Kỳ Vân Thư lập tức nâng bước đi về phía trống hoàng cung.

Thời Tử Sâm biết bản thân mình không thể ngăn được, đứng tại chỗ cân nhắc một lát, sau đó nhanh chóng chạy đi tìm Cảnh Dung.

Kỳ Vân Thư đã chạy tới trước trống hoàng cung, nhưng nàng lập tức bị hai tên thị vệ cầm gậy cản lại.

Một người trong đó nói: "Đây là trống hoàng cung, không phải người nào cũng có thể đánh."

"Tại hạ muốn cáo ngự trạng."

Hai tên thị vệ nhìn thoáng qua nhau, cầm chặt gậy trong tay một chút, nhìn trên dưới Kỳ Vân Thư vài lần, hỏi: "Người là ai?"

"Kỳ Vân Thư, nhân sĩ Cấm Giang, tới đây kháng cáo một vụ án cách đây ba năm."

Vừa nghe như vậy, hai tên thị vệ trao đổi vài câu, một người trong đó nhanh chóng chạy đi bẩm báo.

Không lâu sau, Doãn quan cửa Đông vội vàng chạy tới.

Khi vừa nhìn thấy Kỳ Vân Thư, hấn đã rất kinh ngạc.

"Sao lại là Kỳ tiên sinh?" Doãn quan quen biết nàng, hỏi: "Nghe nói, Kỳ tiên sinh tới đây vì muốn kháng cáo, lật lại bản án?"

"Đúng vậy!"

"Điều này....." Doãn quan hoảng sợ, nhìn nhìn bốn phía, không thấy Dung Vương ở đây, hấn cẩn thận nhắc nhở: "Kỷ tiên sinh không lẽ không biết, tống hoàng cung là dùng để cáo ngự trạng, tiên sinh tới đánh tống hoàng cung là ý của Dung Vương hay sao?"

Kỷ Vân Thư nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Không liên quan tới Dung Vương."

Doãn quan không biết đó là vì vụ án gì, nhưng trong lòng biết rất rõ, người tới gõ tống hoàng cung, đơn giản có hai lý do.

Một: Diện thánh.

Hai: Cáo ngự trạng.

Hơn nữa Doãn quan biết Kỷ Vân Thư là người của Dung Vương, vì thế có một chút khách khí, nhưng vẫn cực kỳ khó xử.

Hấn thì thầm nói: "Thật ra ngài có thể đánh tống hoàng cung, nhưng theo luật pháp Đại Lâm, người đánh tống hoàng cung, cần phải chịu bốn mươi trượng trước."

"Ta biết."

"Nếu như chịu không nổi sẽ không thể đánh."

"Ta biết."

"Nếu người chết trong khi bị đánh, đó là chuyện của người."

"Ta biết."

Nàng không hề đổi sắc, trước sau vẫn nói một câu kia.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 325: Đánh Trống Hoàng Cung (2)

Sau khi nghe thấy câu trả lời của nàng ——

Doãn quan thở dài, nắm chặt chuôi kiếm, nói: "Tiên sinh, ngài sẽ không chịu nổi bốn mươi trượng. Hơn nữa, tiên sinh là người của Dung Vương, lỡ may xảy ra chuyện....."

Doãn quan không nói tiếp!

Kỷ Vân Thư nhìn hẩn một cái: "Luật lệ nào của Đại Lâm quy định, Kỷ mỗ ta là người của Dung Vương?"

"Điều này....."

"Đại nhân, có phải luật lệ Đại Lâm có quy định, bất kỳ người nào muốn kháng cáo, đều có thể tới đánh trống hoàng cung hay không?"

"Đúng vậy."

"Nếu đã như vậy, tại hạ muốn đánh trống hoàng cung, người không có quyền ngăn cản."

Mang luật lệ Đại Lâm ra để nói, thực sự có hiệu quả hơn cả thánh chỉ.

Doãn quan đành phải nói: "Được, nếu tiên sinh kiên định như thế, vậy chỉ có thể dựa theo luật pháp mà làm."

Nhưng thân thể Kỷ Vân Thư rất mảnh khảnh, gần như muốn ngã xuống ở trong gió nhẹ, sao có thể chịu được bốn mươi trượng?

Đây chẳng phải là một trò đùa hay sao?

Kỷ Vân Thư từ trước tới nay luôn quật cường bướng bỉnh. Khi nàng đã hạ quyết tâm, không ai có thể khiến nàng đổi ý.

Doãn quan đành phải ra lệnh cho hai tên thị vệ lấy gậy ra, chuẩn bị chấp hành.

Hai tên thị vệ hồi lâu cũng không dám đánh người, cầm gậy trong tay có vẻ có chút khó khăn. Bọn họ lần lượt giơ bàn tay thô kệch lên, sau đó nhổ một ngụm nước bọt vào trong lòng bàn tay xoa xoa, tiếp đó xoa lên trên gậy.

Lúc này bọn họ mới giơ gậy lên.

Dưới sự chỉ đạo của Doãn quan, hai tên thị vệ vung gậy xuống.

Bốp ——

Một âm thanh nặng nề vang lên.

Một trượng được đánh xuống người Kỷ Vân Thư.

Thân thể nhỏ nhỏ của nàng sao có thể chịu được một đòn này? Bước chân không ổn định, ngay lập tức dịch một bước về phía trước, cả người nghiêng về phía trước.

Phía sau lưng nóng rát, đau đớn đến nỗi Kỷ Vân Thư hơi nhắm mắt lại.

Kỷ Uyển Hân quay người, không dám nhìn cảnh này.....

Một tên thị vệ khác lại giơ gậy lên nhưng vẫn chưa hạ gậy xuống, liếc mắt nhìn thoáng qua Doãn quan.

Doãn quan nghiêng đầu, nói với Kỳ Vân Thư: "Kỷ tiên sinh, ta thấy ngài là một thư sinh yếu nhược, hay là thôi đi. Năm vừa rồi có một hán tử không ăn nổi mười gậy đã chết ở đây. Nếu như ngài có chuyện gì, sao không đi cầu Dung Vương?"

Đúng vậy!

Người không phải là người của Dung Vương sao? Người ta là Vương gia, chuyện gì mà không thể làm?

Cần gì phải quật cường chịu tội thế này?

Kỷ Vân Thư giống như không nghe thấy, cố gắng đứng thẳng người lại!

Ánh mắt nàng nhìn về phía trước, không hề có ý lùi bước.

Thôi, những gì nên nói Doãn quan đều đã nói, hăn đành phải lui qua một bên, xua xua tay về phía thị vệ.

Vì thế ——

Gậy thứ hai một lần nữa được đánh xuống.

Kỷ Vân Thư bị đánh đến nỗi cả người ngã về phía trước, hai đầu gối cong lại, suýt nữa đã quỳ xuống mặt đất.

Kỷ Uyển Hân phía sau thật sự không nhìn được nữa, nước mắt chực trào, tiến lên nức nở nói: "Vân Thư, đừng tiếp tục như vậy nữa, vì sao muội phải chịu khổ thế này? Bốn mươi trượng, muội sẽ không chịu nổi."

Kỷ Vân Thư ôm chặt cổ mình, mồ hôi đầy đầu!

Nàng cắn môi.

"Ta có thể."

"Vân Thư....."

"Ngoại trừ biện pháp này ra, ta..... không có lựa chọn nào khác. Lần này, hãy xem như ta tùy hứng một hồi đi." Nàng thở ra một hơi.

Kỷ Uyển Hân nghe thấy vậy, trên khuôn mặt trắng bệch giàn dụa nước mắt, vừa lo lắng vừa đau lòng.

Hai gậy vừa mới đánh xuống, Kỷ Vân Thư đã có chút không chống đỡ nổi.

Khi gậy thứ tư được đánh xuống, nàng trực tiếp bị đánh đến nỗi quỳ xuống mặt đất, đau đớn truyền đến từ phía sau lưng, trái tim giống như bị xé nát.

Khuôn mặt nàng trắng bệch, mồ hôi toát đầy người!

Phía sau lưng cũng có cảm giác lạnh lạnh!

Hiển nhiên, phía sau lưng nàng đã bị đánh đến nỗi tróc da, chảy máu, dính ướt cả quần áo.

Trong khi ở cách đó không xa, Cảnh Diệc sớm đã ngồi ở bên trong xe ngựa, vén màn lên, lạnh nhạt nhìn chằm chằm cảnh này!

Khóe môi hắn ta cười lên vừa lòng.

Dường như mục đích của hắn ta đã tới gần một bước.

Đấu Tuyên bên cạnh hỏi: "Vương gia, có thể hắn sẽ bị đánh chết hay không?"

"Sẽ không, Cảnh Dung sẽ không mặc kệ."

Cảnh Diệc cười cười.

Hắn ta tiếp tục quan sát!

Doãn quan nhìn Kỳ Vân Thư trên mặt đất, thật sự không đành lòng nên tiến lên muốn đỡ nàng dậy ——

Đột nhiên!

"Không được phép đỡ!"

Một giọng nói tức giận vang lên!

Doãn quan vừa nhìn rõ người tới, nhanh chóng thu tay trở về.

Chỉ thấy Cảnh Dung bước nhanh đi tới, trên mặt mang theo lửa giận ngập trời, hai tròng mắt đỏ ngầu giống như độc dược.

Hắn cực kỳ lạnh nhạt!

Doãn quan nhanh chóng tiến lên: "Tham kiến Dung Vương."

Cảnh Dung hoàn toàn không để ý tới Doãn quan, đi đến trước mặt Kỳ Vân Thư, cúi đầu lạnh lùng nhìn nàng.

Đập vào trước mặt Kỳ Vân Thư là cặp giày thêu thượng đẳng, ngay cả khi nàng cố gắng nâng mí mắt nặng nề lên, nàng vẫn không thể nhìn thẳng vào mắt Cảnh Dung.

"Có đáng giá hay không?" Hắn hỏi nàng.

Kỳ Vân Thư đau đớn thở hổn hển, cả người run rẩy. Một lát sau, nàng mới yếu ớt nói ra hai chữ.

"Đáng giá!"

"Được, nếu nàng muốn chết như vậy, bốn vương sẽ thành toàn cho nàng."

Nói xong, hắt ra lệnh cho thị vệ: "Đánh cho bốn vương, đánh thật mạnh."

Thị vệ do dự một lúc, nhưng đây là mệnh lệnh, không dám nhiều lời, chỉ có thể run rẩy vung gậy đánh xuống.

Bốp ——

Chiếc gậy một lần nữa lại đánh thật mạnh vào phía sau lưng của Kỳ Vân Thư, máu tươi càng ngày càng nhiều, thấm thấu toàn bộ áo ngoài.

"Đánh!" Cảnh Dung nói tiếp một tiếng.

Kỳ Uyển Hân nhanh chóng tiến lên khóc lóc, quỳ xuống tạo ra tiếng "bịch bịch".

"Vương gia, ta cầu xin ngài, không thể tiếp tục đánh Vân Thư, nàng sẽ bị đánh chết."

"Đây chẳng phải là điều nàng muốn hay sao?"

"Vân Thư chỉ vì vụ án nên mới như vậy. Vương gia, không thể đánh tiếp, thật sự sẽ xảy ra án mạng. Ta cầu xin ngài."

Mỹ nhân khóc như hoa lê dính hạt mưa.

Nàng ta khóc thật sự rất đẹp, nốt ruồi đỏ giữa trán dường như còn đỏ hơn.

Cảnh Dung nhìn Kỳ Vân Thư trên mặt đất, sao hẳn sẽ không đau lòng?

Trên khuôn mặt hơi nhúu của hắn, đều đã đau đớn đến nổi tê tâm liệt phế.

Nhưng hắn vẫn nắm chặt song quyền và cắn răng một cái, ra lệnh một tiếng: "Đánh!"

Vì thế ——

Kỷ Vân Thư cuối cùng bị đánh 6 gậy!

Cả người nàng đều bị đánh đến nổi quỳ rạp trên mặt đất, phía sau lưng dính đầy máu tươi.

Trông nàng cực kỳ thê thảm!

Nàng quỳ rạp trên mặt đất, hơi thở gấp gáp, đau đớn sau lưng khiến nàng gần như tê liệt, hàng mi dày run rẩy, đôi môi tái nhợt đóng mở, không nói gì.

Cảnh Dung lạnh mặt, hỏi nàng lần nữa.

"Có đáng giá hay không?"

"....."

"Bổn vương hỏi nàng lần nữa, có đáng giá hay không?"

Thật lâu sau, Kỷ Vân Thư chu chu môi, dùng hết một hơi cuối cùng.

"Đáng..... giá!"

Giọng nói của nàng vừa khàn vừa yếu.

Trong khoảnh khắc kia, đôi mắt vốn đỏ ngầu của Cảnh Dung rốt cuộc cũng chảy ra nước mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, hần bế Kỷ Vân Thư lên, ôm chặt nàng vào trong lòng ngực.

Sao hần có thể không cảm nhận được cả người Kỷ Vân Thư đang run rẩy?

Hần có thể cảm giác được đôi tay của mình dính đầy máu tươi chảy ra từ phía sau lưng Kỷ Vân Thư, lạnh lạnh, ẩm ướt.....

Và nữ nhân này, nhẹ đến kỳ lạ.

Kỷ Vân Thư dường như không còn cảm giác đau đớn nữa, nhưng tầm mắt nàng bắt đầu có chút mơ hồ, bất lực dựa vào trong lòng ngực Cảnh Dung. Mũi nàng ngửi được mùi hương quen thuộc, vì thế nàng cố dùng sức mở hai mắt ra.

Nàng vừa mở miệng nói ra được mấy chữ: "Vụ án....."

Cảnh Dung đã nhíu mày lại.

"Có bốn vương ở đây, yên tâm."

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 326: Đây Là Định Mệnh

Trước mặt Doãn quan và thị vệ, Cảnh Dung ôm Kỳ Vân Thư ngất xỉu bước lên xe ngựa, rời khỏi cửa Đông.

Kỳ Uyển Hân tất nhiên cũng đuổi kịp!

Nhìn xe ngựa xa dần, trái tim lo lắng của Doãn quan lúc này mới miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Từ nơi xa, ánh mắt Cảnh Diệc cũng nhìn theo chiếc xe ngựa càng lúc càng xa, đôi mắt sáng lên, nắm chặt song quyền, gần như đã nắm được lá cờ chiến thắng.

Thành công chỉ cách một bước xa!

"Cảnh Dung, bốn vương sẽ chờ người ngoan ngoãn rời kinh. Đời này, đừng nghĩ quay trở về!"

Hắn ta âm trầm nói!

Ngay sau đó, hắn ta xua xua tay với Đấu Tuyền.

"Hồi phủ."

Cảnh Diệc buông màn xe xuống.

Đấu Tuyền theo tiếng, giá ngựa rời khỏi cửa Đông.

.....Edit: Emily Ton....

Trong Dung Vương phủ!

Khi Kỷ Vân Thư được đưa trở về, cả người đều là máu, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh đầy đầu, cơ thể yếu ớt run rẩy từng chút một.

Không lâu sau, Mộ Nhược cũng tới.

Mộ Nhược rất kinh ngạc khi nhìn thấy Kỷ Vân Thư nằm ở trên giường. Nữ nhân nằm dài trên giường, bộ quần áo sáng màu nhuộm đỏ, da thịt giống như một cái bánh nhân thịt bị đập thành từng mảnh.

Khoảnh khắc sau đó, Mộ Nhược thở dài một hơi, lắc đầu ngồi xuống mép giường, sai người mang tới một chậu nước ấm.

Cảnh Dung đứng ở một bên, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm ở sau ót của Kỷ Vân Thư.

Sắc mặt hần rất ngưng trọng.

Thật lâu sau, Cảnh Dung nói với Mộ Nhược: "Không thể để nàng xảy ra chuyện gì."

Mộ Nhược nheo mắt liếc nhìn hần một cái.

Hỏi: "Nếu nàng chết, người sẽ ra sao?"

"Ta cũng không sống nổi." Cảnh Dung nói không chút do dự.

Mộ Nhược không ngạc nhiên trước câu trả lời của hần, chỉ nói: "Cảnh Dung, sớm muộn gì cũng có một ngày, không phải người hại chết nàng, chính là nàng hại chết người."

Lời nói mang theo một sự nhắc nhở, nhưng cũng mang theo một chút trách móc!

Cảnh Dung không nói gì.

Cuộc trò chuyện giữa hai người, Kỳ Uyển Hân đều nghe thấy hết. Mười ngón tay của nàng ta uốn lượn, đầu ngón tay ép chặt ở trên lòng bàn tay, móng tay nhòn nhọn đè xuống da thịt, dường như chỉ cần dùng thêm một chút lực, móng tay sẽ hãm sâu vào trong đó.

Giờ khắc này, nàng ta thật sự hy vọng Kỳ Vân Thư vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại!

Nhưng nàng ta đã dấu hết toàn bộ tâm tư của mình bằng vẻ ngoài nhu nhược, biểu cảm duy nhất chỉ là sự đau lòng, nước mắt lưng tròng nhìn người trên giường.

Sau đó, Mộ Nhược đuổi hết mọi người trong phòng, chỉ để lại Thời Tử Sâm và Kỳ Uyển Hân.

Sau thời gian khoảng một nén nhang, Mộ Nhược thoa thuốc sau lưng Kỳ Vân Thư, cho nàng uống một viên thuốc, với sự giúp đỡ của Kỳ Uyển Hân, Mộ Nhược cũng băng bó những vết thương của nàng, thay đổi quần áo.

Mộ Nhược rửa sạch máu trên tay, sửa sang lại quần áo, nhắc bút lông lên và viết trên giấy tên của mấy vị thuốc, giao cho Thời Tử Sâm.

Mộ Nhược phân phó: "Đi tới Dạ Hoa các, nói với tiểu đồng lấy những dược thảo trên đơn đưa lại đây."

Thời Tử Sâm cầm lấy tờ đơn, xoay người lập tức biến mất!

Lúc này, Cảnh Dung đang ngồi ở mép giường, bàn tay trong ống tay áo nâng lên mấy tấc, thật lâu sau, hắt lại thả tay xuống, nắm chặt thành quyền thu ở trong ống tay áo. Ánh mắt thâm thúy của hắt nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của Kỳ Vân Thư. Thật lâu sau, hắt mới rời mắt đi.

Cảnh Dung đứng dậy đi đến bên cạnh Mộ Nhược, hỏi: "Thế nào rồi?"

Mộ Nhược không thèm nhìn hẳn: "Cơ thể vốn đã yếu nhược, hiện tại còn trải qua thử thách như vậy, nặng thì phải nằm mấy tháng, nhẹ thì nằm một tháng. Nhưng có ta ở đây, nàng sẽ không có gì đáng ngại, cùng lắm khoảng bảy tám ngày sẽ tốt."

Mộ Nhược vẫy vẫy tay!

"Ân!" Cảnh Dung gật đầu, nói giọng lạnh lùng: "Người tạm thời hãy lưu lại đây đi, ta sẽ đi ra ngoài một chuyến."

Trong khi nói, Cảnh Dung đã cất bước ra cửa.

Mộ Nhược đuổi theo, kéo hẳn lại, hỏi: "Người muốn đi gặp Diệc Vương?"

Rõ ràng đây không phải là một câu hỏi, mà là một câu khẳng định!

Cảnh Dung không hề kinh ngạc vì sao Mộ Nhược có thể biết được chuyện này. Rốt cuộc, tin tức của tiểu tử kia cực kỳ linh thông.

Vì thế, hẳn gật đầu.

Mộ Nhược thở dài: "Đúng là định mệnh, ai cũng không thay đổi được. Cảnh Dung a Cảnh Dung, đây là định mệnh!"

Cảnh Dung không nhiều lời, cất bước rời đi.

Khi Mộ Nhược quay trở về phòng, Kỷ Uyển Hân đang trong cơn ho.

Hắn liền kéo nàng ta ngồi xuống: "Ta bắt mạch cho người."

"Đa tạ."

Mộ Nhược đặt một chiếc khăn tay ở trên cổ tay Kỷ Uyển Hân, đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt lên đó.

Một lúc sau, hần rút tay lại.

"Thân thể cô nương yếu nhược lại thuộc về hàn thể, từ nhỏ bị phong hàn không được điều trị tốt, vì vậy bây giờ mới bị bệnh như thế."

"Mạc công tử quả nhiên là thần y, bệnh của ta là bệnh cũ, không thể trị khỏi."

"Bệnh đều bắt đầu từ tâm." Mộ Nhược nói một câu, sau đó giơ bút lên và viết một phương thuốc ở trên giấy, đưa cho nàng ta: "Sau khi quay về, dựa theo đơn thuốc ở trên đó, mỗi ngày dùng đúng theo thời gian đã định. Mặc dù không thể trị hết, nhưng nó sẽ có tác dụng giảm bớt."

Mộ Nhược cẩn thận dặn dò.

Kỷ Uyển Hân cầm lấy phương thuốc, nói lời cảm tạ: "Đa tạ Mạc công tử."

"Không cần!" Hần nhẹ nhàng nói.

"Mạc công tử là bạn tri kỷ của Dung Vương?"

"Ừ!"

Kỷ Uyển Hân hơi rĩ mắt xuống, nhưng lại thuận miệng nói một câu: "Dung Vương đối xử với Vân Thư thật tốt, có lẽ Mạc công tử từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy Dung Vương đối xử với một nữ tử tốt như thế, đúng không?"

Câu hỏi này quả thật có chút kỳ lạ!

Mộ Nhược nhìn qua là một người không tim không phổi, nhưng đáy lòng hẳn lại cực kỳ khôn khéo.

Hắn buông mọi thứ trong tay, ánh mắt mang theo dò xét nhìn về phía Kỷ Uyển Hân, đôi mắt hoa đào có chút nheo lại: "Thật ra Kỷ nhị cô nương rất quan tâm tới Dung Vương?"

Ồ!

Mộ Nhược chính là Mộ Nhược, rất thẳng tính. Khi có lời muốn nói, hẳn đều lười vòng vo.

Kỷ Uyển Hân không ngờ tâm tư nhỏ nhỏ của mình đã bị người nắm được. Nàng ta hơi thấp thỏm một chút, lòng bàn tay ngay lập tức toát ra mồ hôi, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, giải thích: "Mạc công tử hiểu lầm, ta chỉ muốn hỏi vài câu."

Mộ Nhược cười cười, không đáp.

.....

Diệp Vương phủ!

Cảnh Diệp ngồi ở trong phòng, trên bàn trước mặt có một tờ giấy mỏng. Hắn ta dùng một bàn tay cầm bút lông dính dính mực nước, một bàn tay khác nắm lấy ống tay áo to rộng, bắt đầu viết gì đó trên giấy.

Hắn ta trông có vẻ rất có hứng thú!

Trên chiếu trúc, có một cái lư hương nhỏ, mùi hương tản ra từ miệng nhỏ trên đó, quanh quẩn ở trong phòng, thấm vào trong trái tim người.

Trong hư cảnh yên tĩnh, dường như có thể nghe được âm thanh của bút lông đang viết trên giấy.

Cho đến khi một loạt tiếng bước chân phá vỡ sự tĩnh lặng lúc này

---

Cảnh Diệc không ngẩng đầu lên, tiếp tục viết trên giấy, khoé môi mỏng lạnh lùng được kéo lên.

Hắn ta biết là ai đang tới!

Khuôn mặt Cảnh Dung lạnh lùng đi đến, đứng ở trước mặt hắn ta.

Hắn không gọi hắn ta!

Hắn cũng không để ý tới hắn ta!

Cho đến khi Cảnh Diệc hoàn thành một bút pháp cuối cùng.

Hắn ta đặt bút ở trên giá bút làm bằng ngà voi, nhìn nhìn chữ mình vừa viết, tự hào nói: "Tốt."

Mặt thối không biết xấu hổ!

Sau đó, hắn ta mới ngẩng đầu nhìn về phía Cảnh Dung trước mặt, cười nói: "Đường đường là Dung Vương, hôm nay sao lại có thời gian rảnh qua đây? Vừa rồi ta còn nghe nói, vị Kỳ tiên sinh thông minh hơn người kia đã tới bên ngoài cửa Đông đánh trống, như thế nào? Đã ăn bốn mươi trượng và đánh trống rồi? Hay là....."

Đã chết?

Hai chữ cuối cùng, Cảnh Diệc không nói ra.

Cảnh Dung vẫn không có biểu tình gì, căn bản không rảnh để lắng nghe hắn ta xả, trực tiếp hỏi hắn ta.

"Đại Lý Tự Khanh là người của người, tin rằng vụ án lần này người cũng nhúng tay vào, đúng không?"

Cảnh Diệc tinh tế suy ngẫm, không hiểu: "Vụ án? Vụ án nào?"

Ta không biết đó là vụ án nào!

Hắn ta giả ngây giả dại.

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 327: Ai Không Phạm Sai Lầm?

Cảnh Diệc vừa mới nói xong, đôi mắt trở nên sáng ngời, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn.

"Ồ, người đang nói về vụ án ba năm trước ở Ngự phủ huyện? Khi Đại Lý Tự Khanh tới ngồi uống trà với ta, thật ra có nói vài câu. Vụ án này không có chứng cứ xác thực, theo luật lệ Đại Lâm không thể lập án lần nữa. Có lẽ Đại Lý Tự Khanh sợ gánh trách nhiệm, người đừng gây khó dễ cho hắn."

Hắn ta nói chuyện giống như một vị thánh nhân.

Cảnh Dung có thể nhìn thấu kịch bản của Cảnh Diệc. Hắn nói: "Cảnh Diệc, không cần quanh co với ta."

Lão tử sẽ không để mình bị đẩy vòng vòng!

Cảnh Diệc thở phào nhẹ nhõm: "Được thôi, nếu người không muốn vòng vo, ta sẽ nói thẳng."

Hắn ta phát phát ồng tay áo, ngẩng đầu nhìn Cảnh Dung: "Vụ án lần này, luận về công và tư, đều không thể lập án. Trong khi Kỷ tiên sinh vừa không là người triều đình, cũng không phải là quan ngỗ tác, vì thế không bao giờ có thể tiếp nhận vụ án này. Và biện pháp duy nhất, chỉ có thể tự mình đi đánh trống hoàng cung. Nếu vậy, vụ án có thể được tiến hành tra xét, Kỷ tiên sinh cũng có thể đứng lý tiếp nhận. Ngoại trừ biện pháp này ra, không có biện pháp nào tốt hơn. "

"Người biết nàng không có khả năng chịu được 40 trượng. "

"Biết." Cảnh Diệc nói: "Nếu không, hôm nay người sẽ không tới đây."

Ồ!

Bàn cờ này, thì ra ai cũng tính được tới nước này, chỉ có ai sẽ là người chiến thắng.

Cảnh Diệc cầm tờ giấy mình viết trên bàn lên, sau đó đứng dậy, vòng qua trước mặt bàn, đặt tác phẩm mình viết trong tay ở trước mặt Cảnh Dung.

Hắn ta còn nói: "Còn nhớ rõ khi nhỏ ở tại Bát vương phủ, phụ hoàng từng khen trong tất cả nhi tử, chỉ có chữ của ta đẹp nhất. Nhưng chữ mà ta đưa cho phụ hoàng xem, thật ra là ta đã lén cầm chữ của người. Ta còn nhớ rất rõ ràng mấy câu người viết trên giấy lúc ấy."

Hắn ta dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: "Con người tồn tại, đó là một sự tồn tại. Những gì là thật, thật ra không phải là thật, những gì không thật, thật ra lại là thật. Người tài ba có thể tranh luận, sự khôn ngoan không có nghĩa là đủ. Cái gì đúng cái gì sai, cái gì không cái gì phải, tất cả đều do ý trời. "

Trong khi nói, Cảnh Diệc đặt tờ giấy trong tay ở trên ánh nến đang cháy.

Mùi khét nhẹ nhẹ đậm vào trong mũi, thật sự rất khó ngửi.

Ánh mắt Cảnh Dung nhìn thẳng!

Không nói gì.

"Lúc ấy người viết những lời kia là vì người không màng danh lợi, có ý tiêu dao. Người có thể có loại tâm thái này, ngoại trừ người ra, không có

người nào khác. Trong lòng phụ hoàng biết đó là do người viết, cũng biết ta đã trộm của người, nhưng phụ hoàng không nói gì cả, chỉ nói chữ của ta rất đẹp. Cảnh Dung, phụ hoàng vẫn luôn biết, người không thích tranh giành, không muốn tranh giành, vì thế nên lần này phụ hoàng cho người cơ hội, để người trở thành người kia như trong lời người nói. Ngự phủ huyện, chính là một cơ hội cho người. Rời xa triều đình, rời xa kinh thành, trở thành người trí thức mà người chấp bút."

Cảnh Diệc tiếp tục âm dương quái khí nói: "Chỉ cần người đồng ý chủ động nói với phụ hoàng, người nguyện ý đi tới Ngự phủ để điều tra vụ án Chấn Tai Ngân. Vậy thì, tất cả mọi sự tình đều có thể giải quyết. Chỉ cần một câu của ta, Đại Lý Tự Khanh sẽ đồng ý lập án, cũng sẽ đặc biệt chỉ ra Kỷ tiên sinh điều tra. Người có thể cùng nàng, cùng nhau đi tới Ngự phủ huyện, đẹp cả đôi đường, không phải hay sao?"

Không thể không nói, đây thật sự là một ý kiến hay.

Cảnh Dung nghe xong hẳn ta nói những lời thao thao bất tuyệt, hít sâu một hơi, nghiêng đầu nhìn hẳn ta.

Hắn nói: "Từ lúc bắt đầu, người đã có chủ ý này?."

"Đúng vậy!"

"Nếu chủ ý của người thất bại thì sao?"

"Sự thật chứng minh, người đã đến rồi. Vì thế, ta không hề thất bại." Cảnh Diệc cười cười nắm chắc thắng lợi: "Thật ra, người cần gì phải tranh đấu với ta. Ta biết, có lẽ Cảnh Hoa chết đã kích thích tới người, người muốn báo thù cho hắn, thậm chí muốn ngăn cản ta trở thành Thái tử. Vì thế, người mới bước một chân vào trong tranh đấu. Nhưng Cảnh Dung, nếu có thể bên nhau suốt đời với người mình yêu, đó không phải là niềm vui trong cuộc sống hay sao? Người và Kỷ tiên sinh đi tới Ngự phủ huyện, làm một đôi phu thê không hỏi tới thế sự. Phong vân kinh thành dù lớn, cũng

không liên quan gì tới các người. Người cũng có thể thanh thản yên lặng làm Tiêu Dao Vương của người. Sau này khi ta làm hoàng đế, ta sẽ không hạ sát thủ với người."

Ai sẽ tin?

Nhưng thời cuộc lúc này, Cảnh Dung không thể không tin.

Giao dịch này, hẳn cần phải làm.

"Có phải người đồng ý với ta rằng, người sẽ khiến Đại Lý Tự đồng ý lập án một lần nữa hay không?"

"Đương nhiên!" Cảnh Diệc rất sáng khoái.

Cảnh Dung nói: "Được, ngày mai ta sẽ tiến cung gặp phụ hoàng, sự tình Chấn Tai Ngân ở Ngự phủ huyện, ta sẽ tiếp nhận nó. Người nói chuyện cũng phải giữ lời."

"Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh."

Mục đích đạt thành.

Cảnh Dung không nán lại lâu, rời đi.

Hắn vừa mới rời đi, Cảnh Diệc đã thông báo với Đại Lý Tự Khanh, để hắn đóng dấu trên bức thư mà Kinh Triệu Doãn đã đệ trình lên, đồng ý lập án một lần nữa.

Cảnh Dung cũng không nuốt lời, sáng sớm hôm sau lập tức tiến cung diện thánh.

Hắn chủ động chờ lệnh đi tới Ngự phủ huyện.

"Con thật sự muốn đi Ngự phủ?" Kỳ Trinh Đế hỏi.

Cảnh Dung cúi đầu: "Nhi thần nguyện ý đi. "

"Một khi đã như vậy, trăm ân chuẩn."

Sao người không suy nghĩ lại một chút?!

Nhưng cũng giống như Cảnh Diệc đã nói. Thật ra, sự tình Chuẩn Tai Ngâm lần này ở Ngự phủ huyện, mục đích cuối cùng của Kỳ Trinh Đế chính là hy vọng Cảnh Dung sẽ đi. Mặc dù ngầm nói là lưu đày, nhưng cái gọi là lưu đày, bất quá chỉ là rời xa kinh thành mà thôi. Cảnh Dung có thể ở đó làm Tiêu Dao Vương, không cần hăm sâu vào trong tranh đấu. Xem như Kỳ Trinh Đế đã cho hẳn một nơi trú ẩn.

Rốt cuộc, thế lực của Cảnh Diệc đã bắt đầu lớn mạnh, Thái tử chết rồi, bước tiếp theo của Cảnh Diệc khẳng định sẽ đối phó với Cảnh Dung.

Kỳ Trinh Đế đã mất Thái tử, không thể tiếp tục mất đi một nhi tử nữa, vì thế nên mới nghĩ tới biện pháp này, đẩy Cảnh Dung rời ra kinh thành, thật sự là một ý kiến hay.

Rất nhanh, thánh chỉ được ban xuống, Cảnh Dung tiếp nhận thánh chỉ, rời khỏi hoàng cung.

.....

Dung Vương phủ!

Kỷ Vân Thư nằm một ngày một đêm, cuối cùng tỉnh lại. Phía sau lưng đau đớn khiến nàng không thể không nhăn mày lại.

Nàng đau đớn ngồi dậy từ trên giường, nha đầu giúp nàng lót phía sau lưng mấy cái gối mềm.

Để đề phòng phía sau lưng nàng lại đau.

Từ hôm qua tới hôm nay Mộ Nhược vẫn luôn ở đây không hề rời đi. Khi nhàm chán, hẳn sai người hâm nóng mấy bầu rượu, ở trong phòng nghênh ngang uống rượu cả ngày.

Lúc này, trong tay hẳn vẫn đang cầm một cái chén nhỏ, xoay qua xoay lại trong tay.

Sau đó giống như lâm bầm lâu bầu nói một câu: "Thế gian này cái gì khó nhất, chính là tình! "

Cặp mắt Kỳ Vân Thư đỏ ngầu nhìn về phía hẳn. Nàng hiểu ý của hẳn, đôi môi nhợt nhạt khẽ mở.

"Ta sai rồi sao?"

"Không, người không sai!" Mộ Nhược buông chén rượu, nhìn nàng, "Trên đời này, mỗi người đều có lựa chọn khác nhau, đường đi cũng sẽ khác nhau. Người có thể hy sinh tính mạng vì một người người không quen biết, đó là định mệnh của người, không phải người sai."

Nàng cười chua xót: "Có lẽ, ta thật sự nên bị đánh chết."

"Nếu người chết, Cảnh Dung cũng không sống nổi. Người có lựa chọn của người, hẳn cũng có thể vì người đưa ra lựa chọn của hẳn. Kỳ cô nương, thật ra ta rất bội phục người. Có lẽ ở trong mắt người ngoài, người thật sự quá cố chấp, cố chấp đến nỗi có chút ích kỷ. Nhưng, đúng là bởi vì có người, vì thế mới có một đồng vụ án được phá. Người đời cần người giống như cần đại phu. Ai không từng bị bệnh? Ai không phạm sai lầm?"

"Vậy người có thể nói cho ta biết? Lựa chọn của Cảnh Dung là gì?"

Mộ Nhược trầm mặc thật lâu.

Sau đó hẳn nói: "Đi Ngự phủ!"

NỮ NGŨ TÁC HỌA CỐT

Li Đa Ô

dtv-ebook.com

Chương 328: Cách Duy Nhất Khiến Nàng Yêu Ta

"Đi Ngự phủ!"

Kỷ Vân Thư vừa nghe thấy, trái tim co thắt lại, nắm lấy mép chăn trong tay, nhú mày: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Người không biết?"

Đúng vậy, nàng thật sự không biết.

Cảnh Dung đúng thật là không hề nói gì về sự tình Chấn Tai Ngân ở Ngự phủ huyện với nàng.

Chưa từng nhắc tới một câu!

Mộ Nhược nhẹ nhàng lắc đầu, đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, nói: "Người thật sự không biết, chuyện Hoàng thượng có ý định chọn một trong hai người là Diệc Vương và Cảnh Dung, đi Ngự phủ huyện điều tra Chấn Tai Ngân?"

Trời cao làm chứng, nàng thật sự không biết!

Kỷ Vân Thư khẽ lắc đầu!

Mộ Nhược giống như bưng bình, bắt đầu giải thích: "Vụ án Chấn Tai Ngân đã xảy ra nhiều năm qua ở Ngự phủ huyện, nhưng đều không thể điều tra ra được. Hơn nữa, những quan viên từng được phái đi điều tra vụ án Ngự phủ huyện, trên đường hồi kinh đều đã chết. Nếu không phải bệnh chết, chính là kiệt sức chết. Và lần này, Hoàng thượng có ý định chọn một

trong hai người Diệc Vương và Cảnh Dung tới đó. Điều này rất rõ ràng, hoàng thượng muốn tách một người rời khỏi kinh thành đi tới Ngự phủ, gần giống như lưu đày!"

"....."

"Đại Lý Tự Khanh là người Diệc Vương, vụ án người muốn điều tra cũng do Diệc Vương thao tác ở phía sau, mục đích, chính là muốn người đi gõ trống hoàng cung. Sau đó Cảnh Dung sẽ vì người, chủ động thỉnh cầu đi Ngự phủ huyện điều tra Chấn Tai Ngân. Bằng cách này, Diệc Vương sẽ để Đại Lý Tự Khanh đồng ý lập án một lần nữa, đây chính là điều kiện, người có hiểu không?"

Kỷ Vân Thư cả kinh, hai mắt không thể không trừng lớn.

Đúng vậy, hiện tại nàng đã hiểu rõ.

Sau một khoảnh khắc, nàng xốc lên chân muốn xuống giường.

Nhưng nàng đã bị Mộ Nhược ngăn lại.

"Hiện tại người đi cũng không kịp nữa rồi, Cảnh Dung lúc này có lẽ đã ra khỏi cung."

"Tránh ra."

Nàng đẩy Mộ Nhược ra, lao đảo xuống giường, hai chân không có sức lực chạy ra bên ngoài. Nhưng nàng vừa mới đi tới cửa, cả người mềm nhũn, đâm mạnh vào trong một vòng tay rắn chắc.

Cảnh Dung tiếp được thân mình nàng ngã xuống, tiếp đó hấn trực tiếp bế nàng lên, vào phòng, đặt nàng xuống giường!

Sau đó ——

Cảnh Dung quay đầu nói với Mộ Nhược: "Người ra ngoài trước đi."

Mộ Nhược không nói gì, yên lặng đi ra ngoài.

Kỷ Vân Thư ngồi ở trên giường, hốc mắt ướt át nhìn hẩn. Nàng cảm thấy chua chát nơi chóp mũi, đôi môi tái nhợt cắn chặt vào nhau.

Thật lâu sau!

Cảnh Dung hỏi nàng một câu: "Vết thương trên người còn đau nữa không?"

Nàng lắc đầu.

"Đã đến lúc cho nàng một bài học, nếu không, nàng vĩnh viễn sẽ không nhớ lâu được."

Nghe giống như hẩn đang khiển trách nàng, nhưng lại tràn ngập đau lòng.

Sau đó, hẩn ngồi xuống mép giường, duỗi tay chạm chạm vào khuôn mặt Kỷ Vân Thư, lau khô nước mắt và ôm lấy khuôn mặt tiều xảo của nàng, đau lòng nói: "Hãy chăm sóc thân thể cho tốt, chờ nàng khỏe lại, chúng ta cùng đi tới Ngự phủ. Nghe nói ở nơi đó, có sông núi rất đẹp, có mười dặm rừng đào. Ta và nàng cùng nhau đến đó, thưởng thức những cảnh đẹp đó."

Kỷ Vân Thư bật khóc: "Thực sự xin lỗi."

"Đừng nói lời xin lỗi, nàng có lựa chọn của nàng, ta cũng có lựa chọn của ta."

"Thực sự xin lỗi, ta đã quá ích kỷ, chàng không cần vì ta....."

Nàng còn chưa nói xong, Cảnh Dung đã duỗi tay chặn miệng nàng lại.

Hắn kiên định nói: "Không phải nàng ích kỷ. Nếu đổi thành bất cứ là người nào khác, cũng sẽ có lựa chọn giống nàng. Và lựa chọn của ta chính là ở bên cạnh nàng. Ta nhất định sẽ dùng cả đời mình che mưa chắn gió cho nàng. Sự tình nàng muốn làm, ta sẽ làm cùng nàng. Nơi nàng muốn đi, ta sẽ đi cùng nàng. Chỉ cần nàng muốn, ta đều sẽ cho nàng."

"Kỷ Vân Thư, đây là cách duy nhất ta có thể khiến nàng yêu ta."

Ồ!

Kỷ Vân Thư giống như người bị đánh một trận, lúc này có chút sửng sốt.

Những lời âu yếm như vậy luôn khiến nàng không biết làm sao.

Cảnh Dung lần lượt bao dung như vậy, khiến nàng vĩnh viễn không thể không suy nghĩ vì hắn một chút!

Những lời âu yếm này, cũng giống như một lọ thuốc độc.....

Kỷ Vân Thư nước mắt đỏ hoe, nhào vào trong lòng ngực hắn.

Cảnh Dung không dám đụng vào phía sau lưng nàng, hai tay đặt ở hai bên.

Hắn thân mật nói ở bên tai nàng, "Ngoan, hãy nghỉ ngơi cho khỏe, đừng quan tâm tới chuyện gì khác. Chờ nàng khỏe lại, chúng ta hãy xuất phát đi Ngự phủ."

Kỷ Vân Thư ngoan ngoãn gật đầu.....

Bên ngoài, Mộ Nhược đều nghe hết cuộc hội thoại giữa hai người, hắn nhàn nhã tự tại ngồi ở trên ghế đá, cười cười.

Hắn bắt đầu thưởng thức những đóa hoa đào sắp tàn trong viện.

Lúc này, Kỳ Uyển Hân đi tới, trong tay mang đến rất nhiều đồ tâm bố, chuẩn bị đi vào phòng Kỳ Vân Thư. Mộ Nhược đang ngắm hoa đào, lập tức ngăn nàng ta lại.

Sau đó hần nói: "Kỷ nhị cô nương, hay là hãy ngồi xuống bên ngoài, nói chuyện với ta một lát?"

Kỷ Uyển Hân không phải là đồ ngốc, ánh mắt nhìn thoáng qua trong phòng, biết Cảnh Dung có lẽ đang ở bên trong.

Vì thế ——

Nàng ta để mọi thứ trong tay lên trên bàn đá, nhẹ nhàng nở nụ cười: "Không biết Mạc công tử muốn nói với ta chuyện gì?"

Hai người ngồi xuống ghế đá.

Mộ Nhược nhướng mày giống như suy tư gì đó. Chuyện gì? Đường nhiên là ——

"Nghe nói, Kỷ nhị cô nương đã dính thân với công tử Thẩm gia."

Quả nhiên, Mộ Nhược thật sự là một cuốn bách khoa!

Ngày thường hần luôn uống đến nổi say khướt, nhưng hai lỗ tai lại biết được mọi chuyện trong thiên hạ. Không thể không nói, hần thật sự là một kẻ kỳ tài.

Kỷ Uyển Hân cũng biết hần sẽ hỏi về chuyện này.

Mặc dù trong lòng nàng ta bài xích nó, nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện ra ngoài.

Ngược lại nàng ta còn nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Đúng vậy, phụ thân và tổ mẫu ta đã định ra nó."

"Vậy không biết người và công tử Thẩm gia có từng gặp mặt hay chưa?"

Nàng ta lắc đầu: "Vẫn chưa."

"Theo lý, Kỷ nhi cô nương tới kinh thành, Thẩm gia không có khả năng không tới cửa gặp cô con dâu của họ."

Có phải con dâu hay không, còn chưa chắc chắn đâu!

"Mặc công tử nói đùa." Nàng ta rũ mắt cười cười, trên mặt hiện ra một chút thẹn thùng.

Mỹ nhân thẹn thùng, giống như một vầng trăng sáng, như tơ quẩn người.

Một mỹ nhân như vậy, quá hấp dẫn người.

Tuy nhiên, Mộ Nhược lại miễn dịch đối với nàng ta.

Hai người tiếp tục hàn huyên một lúc, cho đến khi Cảnh Dung đi ra từ bên trong.

Kỷ Uyển Hân lập tức đi lên đón, đưa những thứ mình mang đến, nói: "Đây là ta đồ bố ta mang tới cho Vân Thư, để nàng bồi bổ thân mình."

"Đa tạ."

Cảnh Dung không tiếp, vòng qua nàng ta, trực tiếp đi đến trước mặt Mộ Nhược, nói một câu: "Hai ngày này đã làm phiền người. Người hãy quay về Dụ Hoa Các đi. Vệ Dịch ở đâu? Vân Thư không yên tâm."

"Sao vậy? Đang tổng cổ ta ư?" Mộ Nhược không vui nói.

"Người còn muốn bạc sao?"

"Một ngàn lượng, không được thiếu một lượng."

"Một ngàn cái quan tài thì có!"

"Thôi, thôi, quý hẹp hòi." Mộ Nhược tức giận sôi máu, hung hăng trừng mắt liếc hằm hằm một cái, vẫy vẫy tay, quay lưng rời đi, không thèm quay đầu lại quăng ra một câu: "Ta vẫn nên quay về với tiêu Vệ Dịch của ta."

Một chữ cuối cùng được kéo dài rất lâu.

Hình bóng Mộ Nhược dần dần biến mất trong viện.

Chỉ còn lại Cảnh Dung và Kỷ Uyển Hân.

Cảnh Dung quay đầu lại nói với Kỷ Uyển Hân trước khi rời đi: "Vân Thư đã nghỉ ngơi, bốn vương phái người đưa người trở về."

"Ta....."

Kỷ Uyển Hân còn chưa nói xong, Cảnh Dung đã rời đi.

Nhìn thân ảnh lạnh lùng kia, Kỷ Uyển Hân không nhịn được rơi nước mắt, những thứ trong tay bị nàng đặt thật mạnh ở trên bàn đá.

Bịch ——

Âm thanh cực kỳ vang dội.

Trên khuôn mặt dịu dàng, hiện lên một sự tàn nhẫn.

Nàng ta không cam lòng, không cam lòng một chút nào.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Mở Quan Tài Hoa Cốt

Chương 2: Thân Thế Xui Xẻo

Chương 3: Thi Thế Vô Danh

Chương 4: Chết Oan Chết Uổng?

Chương 5: Một Người, Một Đèn, Một Hộp Đàn Hương

Chương 6: Sài Lang Bức Hôn

Chương 7: Động Vật Linh Trưởng Thượng Đẳng

Chương 8: Trò Hề Vô Nghĩa

Chương 9: Dọa Nát Lá Gan

Chương 10: Một Chén Trà Nhỏ

Chương 11: Hai Vụ Án Mạng, Tra Vụ Nào?

Chương 12: Mở Nắp Quan Tài

Chương 13: Thời Gian Tử Vong?

Chương 14: Mi Độc

Chương 15: Tiên Sinh Thích Nữ Tử Khuê Phòng?

Chương 16: Vương Gia Chanh Chua

Chương 17: Thụ? Thú?

Chương 18: Bốn Vương Không Kén Ăn

Chương 19: Hung Thủ Có Khả Năng Không Phải Một Người

Chương 20: Đây Là Bệnh

Chương 21: Hai Đóa Hoa Dâu

Chương 22: Lão Quản Gia Tướng Mạo Xấu Xí

Chương 23: Da Mặt Dày

Chương 24: Phá Án (Nhất)

Chương 25: Phá Án (Nhi)

Chương 26: Phá Án (Tam)

Chương 27: Nghĩa Trang Không Gặp Không Về

Chương 28: Vệ Phủ Cầu Hôn

[Chương 29: Ném Vào Ao Nuôi Cá](#)
[Chương 30: Một Con Mèo Dễ Thương](#)
[Chương 31: Người Đã Tới Chậm](#)
[Chương 32: Mùi Thịt Lợn Viên](#)
[Chương 33: Nấu Canh Xương Sườn](#)
[Chương 34+72 Cổ Thi Thế](#)
[Chương 35: Bốn Vương Không Có Việc Gì](#)
[Chương 36: Nô Tính Tác Quái](#)
[Chương 37: Không Còn Liên Quan](#)
[Chương 38: Người Có Muốn Tự Cứu Mình Hay Không?](#)
[Chương 39: Hai Lượng](#)
[Chương 40: Tiểu Tử Ngốc Đưa Khăn Tay](#)
[Chương 41: Đậu Hủ Nào](#)
[Chương 42: Cầu Người Lăn](#)
[Chương 43: Kỳ Vân Thư Cáo Trạng](#)
[Chương 44: Sao Người Không Thử Đoán?](#)
[Chương 45: Chân Tướng Trời Lên Mặt Nước](#)
[Chương 46: Nữ Nhi Của Ai?](#)
[Chương 47: Bốn Vương Bị Thương](#)
[Chương 48: Lâm Kinh Ân](#)
[Chương 49: Hồn Độn Đầy Đất](#)
[Chương 50: Gia Pháp?](#)
[Chương 51: Có Phải Khiến Người Đau Hay Không?](#)
[Chương 52: Bểng Hữu?](#)
[Chương 53: Âm Dương Thi](#)
[Chương 54: Nghiệm Cốt](#)
[Chương 55: Công Nàng Về Nhà](#)
[Chương 56: Kỳ Bù](#)
[Chương 57: Đốt Đi](#)
[Chương 58: Ai Mời Tôn Phật Này Đến?](#)
[Chương 59: Xem Như Kỳ Vật](#)
[Chương 60: Nơi Này Gọi Là Phòng Nghiệm Thi](#)

[Chương 61: Vệ Dịch Thông Minh Sao?](#)
[Chương 62: Hung Thủ Là Ai?](#)
[Chương 63: Giang Phu Nhân](#)
[Chương 64: Tranh Chấp Hải Cốt](#)
[Chương 65: Bốn Vương Chỉ Tin Kỳ Tiên Sinh](#)
[Chương 66: Thiêu](#)
[Chương 67: Cá Chiên](#)
[Chương 68: Lấy Đầu Hai Người Về Phục Mệnh](#)
[Chương 69: Chỉ Đả Thương, Không Giết](#)
[Chương 70: Phương Pháp Tách Rượu](#)
[Chương 71: Hung Thủ Chính Là Người](#)
[Chương 72: Cúc Áo Ba Lỗ](#)
[Chương 73: Hậu Trường?](#)
[Chương 74: Thư Nhi](#)
[Chương 75: Vết Thương Vỡ Ra?](#)
[Chương 76: Cá Cẩn Câu](#)
[Chương 77: Ai Đẩy Ai?](#)
[Chương 78: Mất Hết Mặt Mũi](#)
[Chương 79: Bởi Vì Người Rất Tốt](#)
[Chương 80: Đi Tới Thôn Triệu Gia](#)
[Chương 81: Trong Thuyền Nhỏ](#)
[Chương 82: Ngọc Tấu](#)
[Chương 83: A Ngữ](#)
[Chương 84: Che Chung Dù](#)
[Chương 85: Chim Hoàng Yến Nho Nhỏ](#)
[Chương 86: Đáp Án](#)
[Chương 87: A Ngữ Đã Chết](#)
[Chương 88: Phá Án](#)
[Chương 89: Gọi Nàng Là Vân Thư](#)
[Chương 90: Vì Nụ Cười Mỹ Nhân](#)
[Chương 91: Thuận Tay Trái?](#)
[Chương 92: Nữ Nhân Không Có Nhân Tính](#)

[Chương 93: Không Phải Là Vật Trong Ao](#)
[Chương 93+2: Không Phải Là Vật Trong Ao 2](#)
[Chương 94: Kim Tước Trong Lòng, Không Chết Cũng Bị Thương](#)
[Chương 95: Dồn Vào Chân Tường*?](#)
[Chương 96: Nụ Hôn Khiến Trái Tim Hồn Loạn](#)
[Chương 97: Vụ Án Mới Bắt Đầu](#)
[Chương 98: Có Ta Ở Đây, Đừng Sợ](#)
[Chương 99: Ta Muốn Khám Nghiệm Tử Thi](#)
[Chương 100: Trộm Xác?](#)
[Chương 101: Vụ Gỗ Nho Nhỏ](#)
[Chương 102: Hồi Lộ](#)
[Chương 103: Đây Là Lần Cuối Cùng Người Đánh Ta](#)
[Chương 104: Dấu Tay Bị Thiếu](#)
[Chương 105: Nhất Thời Hồ Đờ?](#)
[Chương 106: Người Đủ Thân, Máu Loãng](#)
[Chương 107: Nghiệm Độc](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109: Chiếc Đũa Này Không Phải Của Phủ Chúng Ta](#)
[Chương 110: Đáng Chết, Nên Hẳn Là Ta](#)
[Chương 111: Mưu Phản?](#)
[Chương 112: Vụ Án \(Kết Thúc\) 1](#)
[Chương 113: Vụ Án \(Kết Thúc\) 2](#)
[Chương 114: Người Đã Chết](#)
[Chương 115: Hủy Dung](#)
[Chương 116: Mỡ Mạo Dưới Da, Tâm Địa Rắn Rết](#)
[Chương 117: Ngài Là Vương Gia, Ta Là Thứ Dân](#)
[Chương 118: Trên Đường Hồi Kinh](#)
[Chương 119: Người Hồ P](#)
[Chương 120: Mổ Bụng Lấy Con](#)
[Chương 121: Đặt Tên Là A Mạt](#)
[Chương 122: Kỳ - Vân - Thư](#)
[Chương 123: Quân Là Quân, Thần Là Thần](#)

[Chương 124: Đầy Là Đại Lâm, Không Phải Khúc Khương](#)
[Chương 125: Bà Lão Sói Giảo Hoạt](#)
[Chương 126: Chọn Sơn Phấn?](#)
[Chương 127: Án Mạng Tại Khách Điểm \(1\)](#)
[Chương 128: Án Mạng Tại Khách Điểm \(2\)](#)
[Chương 129: Bích Đông](#)
[Chương 130: Để Người Sánh Vai Cùng Dải Ngân Hà](#)
[Chương 131: Tháng Ba Kinh Thành Còn Lạnh](#)
[Chương 132: Vào Thành](#)
[Chương 133: Tiêu Phi](#)
[Chương 134: Quân Đen, Quân Trắng](#)
[Chương 135: Bao Cỏ Cảnh Hoa](#)
[Chương 136: Tần Sĩ Dư](#)
[Chương 137: Vụ Án Lý Gia Mất Tích](#)
[Chương 138: Cảnh Huyền?](#)
[Chương 139: Điều Kiện Đàm Phán](#)
[Chương 140: Người Huyền Quyền](#)
[Chương 141: Tử Thi Bị Lột Da Mặt](#)
[Chương 142: Đi Tới Nghĩa Trang](#)
[Chương 143: Công Chúa Khó Chơi](#)
[Chương 144: Nghiệm Thi \(1\)](#)
[Chương 145: Nghiệm Thi \(2\)](#)
[Chương 146: Bốn Vương Thay Người Chấn](#)
[Chương 147: Canh Năm Tuyết](#)
[Chương 148: Tiền Tài Và Chức Quan?](#)
[Chương 149: Thần Y Mộ Nhược](#)
[Chương 150: Hàng Cũ](#)
[Chương 151: Lập Tức Tiến Cung](#)
[Chương 152: Đắc Tội Với Người Trong Thiên Hạ](#)
[Chương 153: Hai Chọn Một?](#)
[Chương 154: Bò Cạp Độc](#)
[Chương 155: Cá Chép Vàng Trong Nước](#)

[Chương 156: Trên Lương Sơn](#)
[Chương 157: Một Mảnh Vải Bố Trắng](#)
[Chương 158: Người Bị Thương?](#)
[Chương 159: Chỉ Muốn Nàng](#)
[Chương 160: Nam Nhân Đều Là Dã Thú](#)
[Chương 161: Người Là Chó Hay Sao?](#)
[Chương 162: Dầu Mỡ \(1\)](#)
[Chương 163: Dầu Mỡ \(2\)](#)
[Chương 164: Kẻ Chết Thay](#)
[Chương 165: Ta Đã Từng Nhìn Thấy Cái Tua Rua Này](#)
[Chương 166: Muốn Đánh Chó Cũng Phải Nhìn Mặt Chủ](#)
[Chương 167: Chân Tướng.\(1\)](#)
[Chương 168: Chân Tướng.\(2\)](#)
[Chương 169: Nửa Đường Bị Cảnh Diệt Phá Hỏng](#)
[Chương 170: Người Đang Nói Dối](#)
[Chương 171: Vụ Án Có Nhầm Lẫn](#)
[Chương 172: Lục Lạc](#)
[Chương 173: Quân Sư](#)
[Chương 174: Bàn Tay Kỳ Gia Duỗi Thật Dài](#)
[Chương 175: Một Bàn Tay Bị Tật](#)
[Chương 176: Chúng Ta Không Giống Nhau](#)
[Chương 177: Biển Lửa](#)
[Chương 178: Phối Phương Tổ Truyền, Không Thể Truyền Loạn](#)
[Chương 179: Khổng Ngu?](#)
[Chương 180: Thiên Thượng Nhân Gian](#)
[Chương 181: Chàng Vẫn Luôn Gọi Ta Là Ngu Nhi](#)
[Chương 182: Tình Cảm Của Khổng Ngu](#)
[Chương 183: Cảnh Hiên](#)
[Chương 184: Lá Rụng Về Cội](#)
[Chương 185: Một Hung Thủ Khác](#)
[Chương 186: Một Gương Mặt Không Có Da Mặt](#)
[Chương 187: Thanh Châu](#)

[Chương 188: Yêu Tinh Gây Hoạ](#)
[Chương 189: Hồng Môn Yến](#)
[Chương 190: Bàn Tính Của Cảnh Huyền](#)
[Chương 191: Bớt](#)
[Chương 192](#)
[Chương 193: Người Trên Xe Lăn Thần Bí](#)
[Chương 194: Tô Tử Lạc](#)
[Chương 195: Anh Hùng Chết Trong Tay Mỹ Nhân](#)
[Chương 196: Tiểu Hồ Ly Xảo Quyết](#)
[Chương 197: Tiêu Phi Kế](#)
[Chương 198: Điều Minh Không Muốn, Đừng Đẩy Cho Người Khác](#)
[Chương 199: Mua Trâm Tặng Người](#)
[Chương 200: Ca Bệnh Khó Giải Quyết](#)
[Chương 201: Ba Lần Nguyên Ý](#)
[Chương 202: Một Cổ Nhân Đã Đi Xa](#)
[Chương 203: Con Cóc Trần Trụi](#)
[Chương 204: Thời Tử Cầm](#)
[Chương 205: Tiểu Vệ Dịch A Tiểu Vệ Dịch!](#)
[Chương 206: Tình Yêu Từ Trong Hoa Đào](#)
[Chương 207: Khổ Sở Cầu Xin](#)
[Chương 208: Mài Dao Để Giết Lợn Mổ Cừu](#)
[Chương 209: Đáng Tiếc, Đó Là Một Bức Hoạ Đẹp](#)
[Chương 210: Giới Thiệu](#)
[Chương 211: Hoàng Đế Không Vội, Thái Giám Lo](#)
[Chương 212: Nhị Ca, Ta Không Muốn Thù Dịch Cùng Người](#)
[Chương 213: Trạm Dịch Có Người Đã Chết](#)
[Chương 214: Vụ Án Không Đầu \(Bắt Đầu\)](#)
[Chương 215: Vụ Án Không Đầu \(Nghịem Thi\)](#)
[Chương 216: Đánh Cuộc](#)
[Chương 217: Lối Thoát Khác](#)
[Chương 218: Cảnh Vân Thư](#)
[Chương 219: Dấu Chân](#)

[Chương 220: Xem Đế Giày](#)
[Chương 221: Đây Là Cửa Kỳ Bù](#)
[Chương 222: Sói Và Cáo](#)
[Chương 223: Nàng Là Người Quan Trọng Nhất Của Bốn Vương](#)
[Chương 224: Chỉ Nói Chuyện Riêng, Không Nói Chuyện Công](#)
[Chương 225: Sự Âm Ảnh Đáng Thương](#)
[Chương 226: Đó Là Vì Người](#)
[Chương 227: Hai Chọn Một, Rất Dễ Để Chọn](#)
[Chương 228: Rốt Cuộc, Lương Tâm Đã Bị Chó Ăn](#)
[Chương 229: Chờ Bị Người Giết Mổ](#)
[Chương 230: Đại Ca Không Phải Là Hung Thủ](#)
[Chương 231: Nữ Tử, Gây Quá Sẽ Không Tốt](#)
[Chương 232: Vì Sao?](#)
[Chương 233: Thực Sự Xin Lỗi](#)
[Chương 234: Tạm Biệt, Kỳ Bù](#)
[Chương 235: Loại Bỏ](#)
[Chương 236: Con Điều Giấy](#)
[Chương 237: Khai Quan Lâm Sơn](#)
[Chương 238: Từ Biệt, Kẹo Mạch Nha](#)
[Chương 239: Xương Đen](#)
[Chương 240: Chọn Người Khác Làm Thái Tử Phi?](#)
[Chương 241: Khổng Ngu Rời Cung?](#)
[Chương 242: Tỷ Mọii Vào Kinh](#)
[Chương 243: Lý Lão Tướng Quân Là Một Lão Cổ Quái](#)
[Chương 244: Nàng Còn Nợ Ta Một Điều Kiện](#)
[Chương 245: Rượu Hoa Đào Nóng Ấm](#)
[Chương 246: Ngày Mai Hầy Mang Một Bầu Rượu Tới](#)
[Chương 247: Nữ Nhân! Nàng Thực Sự Quá Nhe](#)
[Chương 248: Có Người Đã Chết](#)
[Chương 249: Tự Báo Gia Môn](#)
[Chương 250: Lương Tông Chính Thập Điều](#)
[Chương 251: Trong Cuộc Chiến, Mọi Bên Đều Đúng](#)

[Chương 252: Đuổi! Đương Nhiên Muốn Đuổi!](#)
[Chương 253: Chàng Sẽ Bỏ Ta Lại Phía Sau Hay Sao?](#)
[Chương 254: Đêm Động Phòng Hoa Chúc](#)
[Chương 255: Lời Thề Này, Đời Đời Kiếp Kiếp Không Đổi](#)
[Chương 256: Chỉ Là Nhắc Nhớ](#)
[Chương 257: Những Gì Nên Và Không Nên Nói](#)
[Chương 258: Giữ Lại Hay Không, Chỉ Là Một Ý Niệm Mà Thôi](#)
[Chương 259: Nam Nhân Đê Tiện Nhất, Không Gì Sánh Nổi](#)
[Chương 260: Đề Điểm Hình Ngục Tư](#)
[Chương 261: Nóng Vội Sẽ Huỷ Hoại Tất Cả](#)
[Chương 262: Một Nơi Trong Mơ](#)
[Chương 263: Chỉ Sợ Bốn Vương Chắc Chắn Sẽ Chết](#)
[Chương 264: Sự Kiện Ô Long](#)
[Chương 265: Trâm Ngọc](#)
[Chương 266: Tranh Cãi! Giăng Co!](#)
[Chương 267: Lưu Huỳnh, Giấy, Rỉ Sắt](#)
[Chương 268: Vận Chuyển Đèn Lồng Vào Kinh](#)
[Chương 269: Vì Sao Không Đi Thẳng Vào Vấn Đề](#)
[Chương 270: Vương Triều Đại Lâm, Chưa Từng Thiếu Thiên Tử](#)
[Chương 271: Chỉ Có Như Thế, Chỉ Có Như Thế](#)
[Chương 272: Đêm Trước Bão Táp](#)
[Chương 273: Diệt Vương Phi](#)
[Chương 274: Khổng Gia Xuống Đốc](#)
[Chương 275: Dâng Tặng Lễ Vật](#)
[Chương 276: Lịch Sử, Luôn Lặp Lại](#)
[Chương 277: Người Đám Đương Nổi Hay Sao?](#)
[Chương 278: Điều Tra!](#)
[Chương 279: Thông Minh Bị Thông Minh Phản](#)
[Chương 280: Tới Nhà Giam Đại Nội](#)
[Chương 281: Nếu Người Động Tới Hãn, Ta Sẽ Giết Người](#)
[Chương 282: Đáng Tiếc! Đáng Tiếc!](#)
[Chương 283: Rời Khỏi Cảnh Dung, Đi Theo Bốn Vương](#)

[Chương 284: Thái Tử Kinh Hoàng](#)
[Chương 285: Rời Kinh Là Con Đường Duy Nhất](#)
[Chương 286: Tiểu Thế Tử Mất Tích](#)
[Chương 287: Đây Là Điều Kiện, Không Phải Cầu Xin](#)
[Chương 288: Thái Tử Đăng Cơ](#)
[Chương 289: Ròng Sinh Chín Con, Mỗi Con Một Vẻ](#)
[Chương 290: Bức Vẽ Non Sông Gấm Vóc](#)
[Chương 291: Thái Tử Đại Hôn](#)
[Chương 292: Kỷ Vân Thư, Ta Thà Chết Còn Hơn](#)
[Chương 293: Sơn Dương Đợi Bị Làm Thịt](#)
[Chương 294: Vu Hãm! Vu Hãm!](#)
[Chương 295: Hoàn Toàn Sai](#)
[Chương 296: Khăn Voan Đỏ](#)
[Chương 297: Chim Khôn Lừa Cảnh Mà Đậu](#)
[Chương 298: Có Oán Hận Không?](#)
[Chương 299: Trốn Hơn Hai Mươi Năm Rồi, Không Muốn Trốn Nữa](#)
[Chương 300: Khống Ngụ Chết](#)
[Chương 301: Bản Kháng Cáo](#)
[Chương 302: Phật](#)
[Chương 303: Chỉ Có Thể Làm Vương Gia](#)
[Chương 304: Cảnh Diệt Tiếp Theo](#)
[Chương 305: Nàng Đang Sợ Điều Gì?](#)
[Chương 306: Nếu Không Năm Chắc, Ta Sẽ Không Đánh](#)
[Chương 307: Lão Hồ Không Răng, Cũng Có Thể Cắn Chết Người](#)
[Chương 308: Kiêu Tám Người Nâng, Nghênh Thú Nàng Qua Cửa](#)
[Chương 309: Thư Nhi Rất Đẹp](#)
[Chương 310: Ta Muốn Thư Nhi](#)
[Chương 311: Khống Phu Nhân Rời Kinh](#)
[Chương 312: Giữa Con Và Cảnh Diệt, Cần Một Người Phải Đi](#)
[Chương 313: Hài Cốt Khác Nhau](#)
[Chương 314: Thi Thế Kỳ Lạ](#)
[Chương 315: Đánh Cuộc Một Ván](#)

[Chương 316: Vật Quan Trọng](#)
[Chương 317: Tết Thanh Minh](#)
[Chương 318: Đâm Chồi Nảy Lộc](#)
[Chương 319: Chàng Có Tin Vào Trời Cao Hay Không?](#)
[Chương 320: Chi Tiết Vụ Án](#)
[Chương 321: Đây Là Biện Pháp Duy Nhất](#)
[Chương 322: Vì Sao Bốn Vương Phải Giúp?](#)
[Chương 323: Tiểu Thư Kiều Gia](#)
[Chương 324: Đánh Trống Hoàng Cung.\(1\)](#)
[Chương 325: Đánh Trống Hoàng Cung.\(2\)](#)
[Chương 326: Đây Là Định Mệnh](#)
[Chương 327: Ai Không Phạm Sai Lầm?](#)
[Chương 328: Cách Duy Nhất Khiến Nàng Yêu Ta](#)